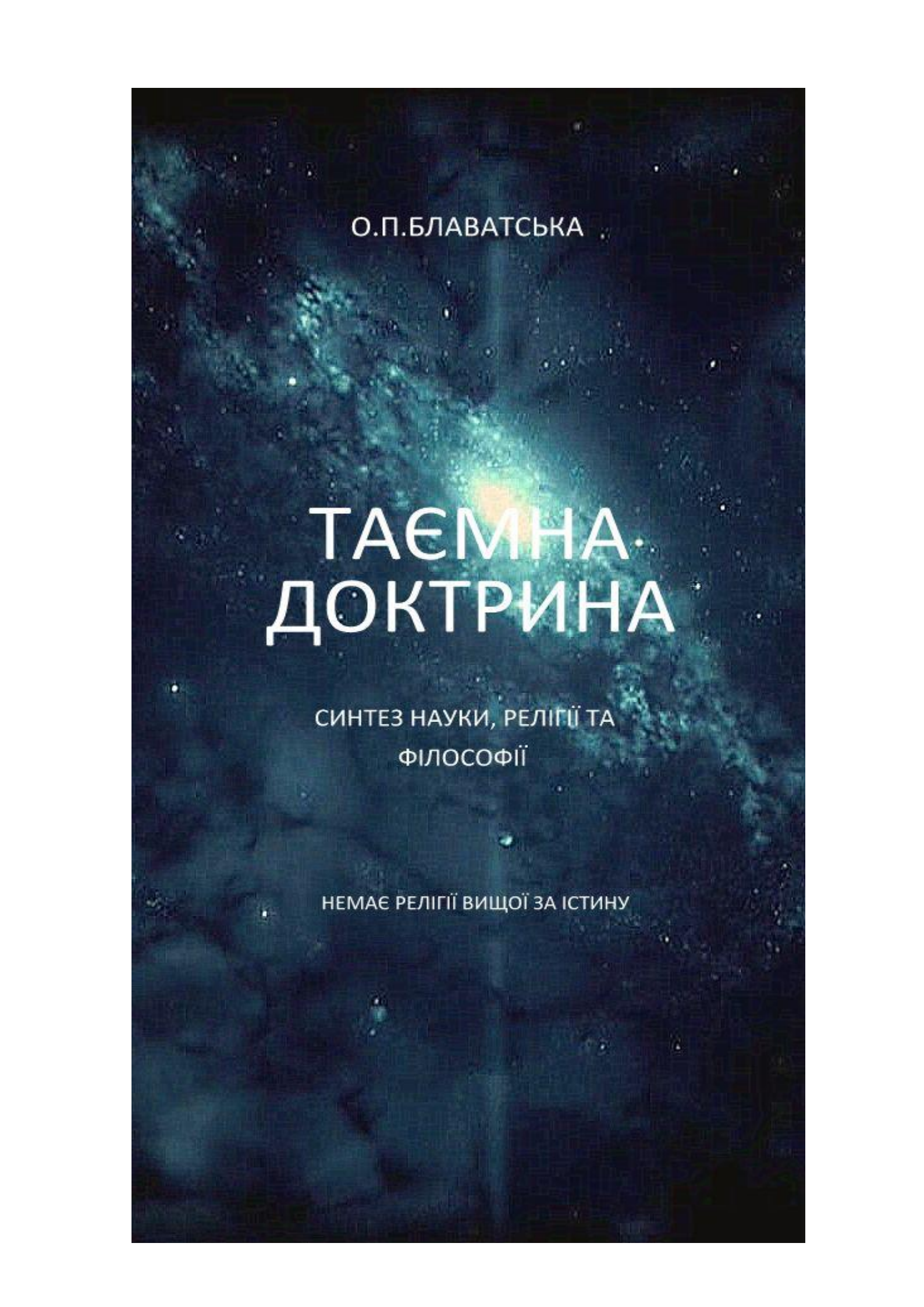

The background of the entire cover is a deep space image. It features a dark, star-filled sky with a prominent, glowing nebula in shades of teal and green. A bright, yellowish-white light source, possibly a star or the core of the nebula, is visible in the center, casting a soft glow across the surrounding cosmic dust and gas.

О.П.БЛАВАТСЬКА

ТАЄМНА ДОКТРИНА

СИНТЕЗ НАУКИ, РЕЛІГІЇ ТА
ФІЛОСОФІЇ

НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ

О.П.БЛАВАТСЬКА

ТАЄМНА ДОКТРИНА

(томи 1, 2 та 3)

ТОМ I

КОСМОГЕНЕЗИС

ВСТУП, ПЕРЕДМОВА, ЧАСТИНИ ПЕРША, ДРУГА ТА ТРЕТЯ

«НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ»

Знання вище за все. Кожен хто приніс часточку знання вже благодійник людства. Кожен, хто зібрав іскри знання, додав Світла. Навчимося зберігати кожен крок наукового досвіду. Зневага до науки, є зануренням у темряву. Кожен має право доступу до Вчення. Прочитайте працю сповнену бажанням знання Істини. Невігласи сіють упередження, не читаючи книгу. Життєстверджуючу працю називають нігілізмом. Визнання Вищих Принципів вважається за кощунство. Істинно упередження поганій радник! Але не можна позбавити уваги всі зібрані знання. Не забудемо принести шану тим, хто власним життям зробив відбиток на шкалі Знання.

Переклад з російського видання «Екополіс та Культура» м. Ленінград 1991 рік.

м. Київ 2015 рік.

ЦЮ ПРАЦЮ Я ПРИСВЯЧУЮ ВСІМ ІСТИННИМ ТЕОСОФАМ КОЖНОЇ КРАЇНИ ТА КОЖНОЇ РАСИ, БО ЦЕ ВОНИ ВИКЛИКАЛИ ЇЇ, І ДЛЯ НИХ ВОНА НАПИСАНА.

ПЕРЕДМОВА ДО ПЕРШОГО ВИДАННЯ

Автор – точніше письменниця – вважає за необхідне вибачитися за затримку друку цієї праці. Затримка ця сталася внаслідок хворобливості та величезності задуманого. Навіть два томи надруковані та видані наразі не завершують завдання та цілком не тлумачать про предмети викладені в них. Вже зібрана велика кількість матеріалів, що до історії Окультизму у життях великих Адептів Арійської Раси, та які доводять зв'язок Окультної Філософії з героїзмом життя, як це є та як мусить бути.

Якщо ці томи будуть сприйняті задовільно, то всі зусилля будуть спрямовані на виконання завдання цієї праці у повному обсязі.

Потрібно додати, що таке завдання не малося на увазі, коли вперше було заявлено про написання цієї праці. За першим наміром «Таємна Доктрина» мусила стати виправленим та розширеним виданням «Викритої Ізиди». Тим часом стало ясно, що пояснення, які мали бути додані до оприлюднених у вищезазначеній праці та інших, що мають відношення до Езотеричної Науки такі, що потребують іншого методу викладення і як наслідок у цих томах є не більше двадцяти сторінок запозичених з «Викритої Ізиди».

Автор не вважає за потрібне просити поблажливого відношення читачів та критиків за недосконалість англійської мови та за недоліки літературного стилю, які можуть зустрітися на цих сторінках. Як іноземка, знання цієї мови вона надбала у похилому віці, а для викладення ця мова була застосована тому, що вона є найпоширенішим медіумом для передачі істин, оприлюднити які є її боргом.

Істини ці; у жодному випадку, не надаються як одкровення, також автор не претендує на роль відкривача містичного знання, яке вперше оприлюднюється в історії світу. Бо те, що опубліковано у цій праці, можна знайти розкиданим у десятках томів Писань великих Азійських та ранніх Європейських релігій, прихованих в гліфах та символах і, з причини цих покровів, до цього часу позбавлених уваги. Наразі робиться спроба зібрати разом стародавні основи та зробити з них одне гармонійне та неподільне єдине. Єдина перевага, якою володіє письменниця перед її попередниками у тому, що вона не потребує особистих спекуляцій та теорій. Бо ця праця є часткове викладення того, що вона сама усвідомила від Знаючих більше, і додане у деяких деталях є результатом її особистого вивчення та спостереження. Публікація багатьох фактів, тут наведених, стала необхідною внаслідок дивовижних та химерних теорій, до яких схилились за останні роки теософи та учні Містицизму у власних намаганнях, як їм здавалося, виробити цілісну систему з декількох фактів, раніше повідомлених.

Немає сенсу пояснювати, що ця книга не є Таємна Доктрина у всій цілісності, а лише обрана кількість фрагментів її засад. Особлива увага звернута на деякі факти, вирвані та збочені різними письменниками, по за будь якою подобою до Істини.

Але можливо буде корисним підтвердити з повною ясністю, що вчення, які містяться у цих томах, хоча і уривчасті та часткові, не належать до будь якої одній релігії, як то індусів, Зороастрійців, халдеїв, єгиптян або до Буддизму, Ісламу, Юдаїзму та Християнству, виключно.

Таємна Доктрина є сутністю їх всіх. Народжені від неї у власних засадах, різноманітні релігійні системи повертаються наразі до свого первісного елементу, з якого виникла, мала розвиток та матеріалізацію кожна таємниця та догма.

Більш ніж імовірно, що більшість буде дивитися на цю книгу, як на величезну дикунську небилицю, бо хто будь коли чув про Книгу Дзіан?

Тому, автор цих рядків цілком готова сприйняти всю відповідальність за зміст цієї праці та навіть не боїться звинувачень у тому, що все це її власні видумки. Що ця праця має ряд недоліків, автор цілком усвідомлює. І вона лише претендує на те, що яким фантастичним не здавався би зміст цієї праці, її логічна цілісність та послідовність дають право цій новій Генезі стояти, на край випадок, на рівні з «працюючими гіпотезами», так відверто прийнятими сучасною наукою. Тому, ця праця потребує уваги не з причини будь якого потягу до авторитетності, а тому, що вона близька до Природи та йде законами єдності та аналогії.

Мета цієї праці може бути визначена таким чином: довести, що Природа не є «випадковим сполученням атомів» та показати людині її законне місце у схемі Всесвіту; врятувати від збочення архаїчні істини, які є основою всіх релігій; відкрити частково єдність релігій та звідки вони всі виникли; з рештою показати, що окультна сторона Природи ніколи не була досяжною для науки сучасної цивілізації.

Якщо це якимось чином можливо, письменниця буде задоволена. Праця ця написана на служіння людству, і людством та майбутніми його поколіннями мусить бути судима. Автор не визнає меншої апеляції. До образ вона звикла, злі слова чує щоденно, наклепам вона посміхається у мовчазному презирстві.

De minimis non curat lex.

О.П.Б. Лондон, Жовтень, 1888.

ВСТУП

«Лагідно слухати, добром судити»

Шекспір

З появою в Англії Теософічної літератури стало звичайним називати це вчення «Езотеричним Буддизмом». Та як зазвичай – відповідно до прислів'я, заснованого на щоденному досвіді, «помилка котиться схилом, у той час коли істина мусить важкою працею турити власний шлях до гори».

Старі трюїзми часто найбільш мудрі. Людський розум навряд чи здатен залишатися цілком вільним від упереджень, і вирішальні заключні думки часто створюються до того як були зроблені дослідження предмету у всіх його аспектах. Сказане має відношення до непорозуміння, яке з одного боку обмежує Теософію Буддизмом; а з іншого, плутає засади релігійної філософії Готами Будди з доктринами широко викладеними в «Езотеричному Буддизмі» пана Сіннетта. Важко уявити собі будь що більш помилкове, ніж це. Це надало можливості нашим ворогам придбати

сильну зброю проти Теософії, бо, як один відомий вчений гостро висловився - у згаданому томі не було «ні Езотеризму, ні Буддизму». Езотеричні істини, викладені в праці пана Сіннетта, перестали бути езотеричними з моменту їх публікації; також у змісті книги немає релігії Будди, а просто декілька засад, до цього часу сокровенного вчення, які в томах цієї праці, пояснюються та збагачуються багатьма іншими. Але навіть останні, хоча і викривають багато які тези Таємної Доктрини Сходу, все ж лише частково підіймають край покрівів. Бо ніхто, навіть з великих наразі живих Адептів, не міг – якщо навіть бажав би – видавати на посміховисько невіруючому світові те, що так дбайливо приховувалося протягом тривалих еонів віків.

«Езотеричний Буддизм» став чудовою працею з дуже невдалою назвою, хоча назва ця мала на увазі те саме, що і назва цієї праці – «Таємна Доктрина». Він виявився невдалим тому, що люди мають звичку завжди судити про речі скоріше за зовнішністю, ніж за їх значенням і тому, що помилка ця стала такою загальною, що навіть члени Теософського Товариства стали жертвами того самого помилкового уявлення. Все ж, з самого початку браміні та багато інших були проти такої назви. І заради справедливості я вимушена сказати, що «Езотеричний Буддизм» потрапив до мене у закінченому вигляді і я не знала яким чином автор мав намір писати слово «Будх'їзм».

Відповідальність за цю помилку лягає на тих, хто перші звернули суспільну увагу на ці теми та не спромоглися звернути увагу на різницю між «Буддизмом», релігійною системою етики Володаря Готами та названої за його титулом Buddha – Осяяний, та «Будизмом» від Budha – Мудрість або Знання (Vidya), здатність осягати знання, від санскритського кореня budh – знати. Ми самі теософи Індії є винними, хоча після ми застосовували всі зусилля, щоби виправити помилку. Уникнути це сумне непорозуміння було легко; потрібно було лише змінити правопис слова та написати «Будизм» замість «Буддизм». Але і цей термін не правильний, бо англійською мовою потрібно було писати та вимовляти «Буддаїзм», а послідовників називати «Буддаїстами».

Пояснення це є цілком необхідним на початку цієї праці. Релігія Мудрості є спадком народів всього світу, не дивлячись на зроблене в «Езотеричному Буддизмі» ствердження, що «два роки тому (1883р.) не лише я, але і жоден з живих європейців, не знали навіть абетки науки, вперше тут викладеної у науковій формі»... тощо. Ця помилка імовірно виникла від неуваги. Письменниця цієї праці знала все «оприлюднене» в «Езотеричному Буддизмі» та набагато більше тривалі роки раніше, ніж це стало її боргом, передати частину Таємної Доктрини двом європейцям, одним з яких був автором «Езотеричного Буддизму»; і зрозуміло, автор цих рядків має беззаперечно, хоча для неї самої доволі не однозначну перевагу бути європейського походження та мати таку саму освіту. До того значна частина філософії, викладеної Сіннеттом, була видана в Америці, навіть до публікації «Викритої Ізиди», двом європейцям та моєму колезі, полковнику Г.С.Олькоту. З трьох Вчителів Г.С.Олькота, перший був угорським Посвяченим, другий Єгиптянином, третій Індусом. За особливого дозволу полковник Олькот різноманітними засобами передав деякі вчення. Якщо двоє інших не робили цього самого, то лише тому, що їм не було цього дозволено, бо їх час роботи для суспільства ще не прийшов. Але для інших він прийшов і доказом цього стали цікаві праці пана Сіннетта. До того потрібно мати на увазі найголовніше, що жодна теософічна книга не набуває додаткової ваги поданням авторитетності.

Аді або Адхі Будха, єдина або Первісна та Найвища Мудрість є терміном, який застосовував Ар'ясанга у сокровенних писаннях, а наразі всі містики Північного Буддизму. Цей санскритський термін та найменування, надане самими ранніми арійцями Невідомому Божеству. Слово «Брама» не зустрічається ні в Ведах, ні в інших ранніх працях. Його значення Абсолютна Мудрість, і Адібхута перекладене Фіцедуардом Холлом, як «Позачасова Нестворена Причина всього». Еони

тривалості мусили були пройти, щоби епітет Будда став майже людиною, та став застосовуватися до смертних і нарешті був наданий Тому, непорівнянні добрі дії та знання якого, винайшли для нього титул «Будда Непохитної Мудрості». «Бодха» значить володіння від народження божественним розумом або розумінням; Будха – володіння цим за особистих зусиль та заслуг, у той час як Буддхі є здатність або вміння досягнути знання, канал крізь який божественне знання стає досяжним для Его, знання добра та зла, божественне сумління та Духовна Душа яка є проводом для Атми. «Коли Буддхі поглинає наш Егоїзм (знищує його) з усіма його Вікара, Авалакишвара стає явним для нас, і Нірвана або Мукті досягнута». Мукті те саме, що і Нірвана, визволення від тенет Майї або Ілюзії. Боддхі є також найменування особливого стану трансу, за назвою Самадхі, під час якого суб'єкт досягає найвищої сходинки духовного знання.

Нерозумні ті, хто у власній сліпій та невчасній в наші дні ненависті до Буддизму, заперечують його езотеричні вчення, які також є і вченнями брамінів, лише тому, що назва ця асоціюється ними з принципами, які вони, тому що монотеїсти, вважають шкідливими доктринами. Нерозумні в цьому випадку є правильним терміном. Бо в наші часи бруталного та антилогічного матеріалізму, одна лише Езотерична Філософія здатна протистояти нападкам на все те, що людина вважає самим дорогим та сокровенним у особистому внутрішньому житті. Істинний філософ вивчаючий Езотеричну Мудрість, цілком визволяється від особистостей, догматичних вірувань та особливих релігій. Окрім того Езотерична Філософія замирює всі релігії, знімає з кожної її зовнішню оболонку, людську, та відкриває тотожність коріння кожної з засадами будь якої іншої великої релігії. Вона доводить необхідність Божественного та Абсолютного Принципу в Природі. Вона також не заперечує Божество як і Сонце. Езотерична Філософія ніколи не відкидала «Бога в Природі», так саме як і Божество, як абсолютну абстрактну Сутність. Вона лише відмовляється визнати богів, так званих монотеїстичних релігій, створених людиною за власними образом та подобою, святенницьких та сумних карикатур на Вічно Незнаного. Окрім того, рекорди які ми пропонуємо читачеві, охоплюють езотеричні доктрини всього світу з самого початку виникнення людства, і Окультизм Буддизму займає між ними лише власне законне місце, та не більше.

Істинно, сокровенні частини Дан або Джнана (Дхіана), Метафізики Готами – якими високими не здавалися би вони не знайомому з доктринами стародавньої Релігії Мудрості – є лише малою часткою єдиного. Індуський реформатор обмежив свої власні Вчення виключно маральним та фізіологічним аспектом Релігії Мудрості, етикою та людиною. Речі «не видимі та не речовинні», таємниці Буття за межами нашої земної кулі, Великий Вчитель залишив недоторканими у власних зверненнях до мас, зберігаючи Сокровенні Істини для обраного кола своїх Архатів. Останні отримали посвячення у видатній печері Саптапарна (Саптапанні Махавансі) поблизу Гори Байбхар (Вебхара в Палійських Манускриптах). Ця печера була в Раджагріха, у стародавній столиці Магадаха, то була та сама печера Чета, яку згадував китайський паломник Фа-Сянь, як це правильно вважається деякими археологами.

Час та людська уява швидко викривили чистоту та філософію цього вчення, після того як воно було перенесене з таємного та священного кола Архатів протягом їх прозелітичної діяльності на менш придатний ґрунт, ніж Індія для метафізичних уявлень, таких як Китай, Японія, Сіам та Бірма. Як вчинили з первісною чистотою цих величних одкровенень, можна побачити, вивчаючи так звані «езотеричні» буддійські школи стародавності у їх сучасному одязі, не лише в Китаї та інших буддійських країнах взагалі, але навіть у багатьох школах Тибету, залишених на збереження непосвяченим ламам та монгольським новаторам.

Читач мусить мати на увазі дуже важливу відмінність, яка існує між ортодоксальним Буддизмом, тобто загальним вченням Готами Будди та Його Езотеричним Буддизмом. Його Таємна Доктрина жодним чином не відрізняється від Доктрини Посвячених брамінів Його часів. Будда був уродженцем Земель Арійців, Індусом за народженням, кшатріа за кастою та учнем Двіджа, «Двічі народжених» (посвячених брамінів). Вчення Його тому не мало відрізнятись від їх доктрин і, що вся буддійська реформа була лише у викритті частки того, що зберігалося в таємниці від всіх, за виключенням зачаклованого кола відлюдників та Посвячених Храму. Не маючи можливості з причини наданої обітниці, видати все, що було Йому відомо, Будда, хоча і вчив філософії, побудованій на засадах істинного Езотеричного Знання, все ж виклав світу лише його зовнішній матеріальний образ та зберіг душу для своїх обраних. Численні китайські вчені між східних знавців чули про «Доктрину Душі». Але ніхто не зрозумів її істинного змісту та значення.

Доктрина ця охоронялася, можливо занадто сокровенно – в святилищах, Таємниці що приховувала її головну догму та спрямування – Нірвана, так спокушала та збуджувала вчених, які вивчали її, що відчуючи неможливість зрозуміти її логічно та задовільно, вони розрубили Гордієв вузол та проголосили, що Нірвана означає абсолютне знищення.

На кінець першої чверті цього сторіччя з'явився особливий тип літератури, яка з кожним роком стає все більш визначеною у власній тенденції. Як заснована на наукових дослідженнях санскритологів та сходознавців взагалі, ця література вважалася науковою. Індуська, Єгипетська та інші стародавні релігії, міфи та емблеми, видавали лише те, що символисти бажали побачити в них і, таким чином замість внутрішнього сенсу, видавалася лише зовнішня форма. Найчудовіші праці за власними винахідливими висновками та теоріями *circuito vuioso* – упереджені висновки зазвичай займали місце посилань у силогізмах багатьох вчених Санскриту та Палі – швидко з'явилися та послідовно заповнили бібліотеки суперечливими дисертаціями, більше про фалічний та статевий сенс, ніж про істинний символізм.

Можливо це і є дійсною причиною, чому після тривалої глибокої мовчанки та таємниці тисячоріч, наразі даються натяки на деякі головні істини з Сокровенного Вчення Архаїчних Часів. Кажу навмисно «деякі істини», бо те що мусить залишитися не сказаним, не можливо розмістити у сотнях схожих томів, також воно не може бути довіреним сучасному поколінню садукеев. Але навіть те мале, що викладається, краще ніж цілковита мовчанка про ці життєві істини. Світ сучасності у його наполегливому спрямуванні до невідомого – яке фізики занадто поспіхом готові змішати з Неможливим до вивчення кожного разу, коли проблема опиняється по за межами їх розуміння – швидко рухаються на протилежному плані до плану духовності. Наразі перед нами широке поле, справжня долина різних думок та безкінечної боротьби; цілий Некрополь, де лежать похованими найвищі та священні прагнення нашої Духо-Душі. З кожним новим поколінням Душа ця стає більш паралізованою та атрофованою. «Милі язичники та скінчені розбещенці» Суспільства, про яких каже Грилей, мало турбуються про відродження померлих наук минулого; але існує чудова меншість серйозних учнів, які мають право знати деякі істини, які можуть бути видані їм. І зараз це набагато потрібніше ніж десять років тому, коли з'явилася «Викрита Ізіда» або коли, навіть були опубліковані пізніші намагання пояснити таємниці езотеричної науки.

Одним з найбільших а, можливо, самим серйозним запереченням проти вірогідності цієї праці та довіри до неї, стануть Станці. Як можуть бути перевірені ствердження існуючі в них? Правда, що більша частина санскритських, китайських та монгольських праць, згаданих в цих томах, відомі деяким знавцям сходу, але головна праця, звідки взяті Станці, не присутня в європейських бібліотеках. КНИГА ДЗІАН (або ДЗАН) взагалі не відома нашим філологам або, на

край випадок, вони ніколи не чули про неї під цією назвою. Це, звісно, велика шкода для тих, хто підлеглий у власних пошуках методам офіційної науки, але для учнів Окультизму та всіх істинних окультистів це не має великого значення. Головні засади цієї Доктрини розміщені у сотнях та тисячах санскритських манускриптів, з яких деякі вже перекладені і, як завжди, викривлено витлумачені, інші чекають своєї черги. Тому кожен учень має можливість отримати підтвердження у зроблених тут ствердженнях також як і перевірити більшість наведених уривків. Лише декілька нових фактів, нових лише для непосвяченого сходознавця, та місць з Коментарів, будуть замалими щоби дослідити їх витoki. Окрім того деякі вчення ще до цього часу викладаються усно, але все ж натяки на них зустрічаються у кожному випадку майже у всіх незчисленних томах храмової літератури брамінів Китаю та Тибету.

У будь якому випадку, щоби майбутнє не готувало автору цієї праці від невдячної критики, один факт цілком достеменний. Члени декількох езотеричних шкіл – місцезнаходження яких за Гімалаями та гілки яких можуть бути знайдені в Китаї, Японії, Індії, Тибеті та навіть Сирії, не враховуючи Південної Америки – претендують на володіння всіма сокровенними та філософськими працями в манускриптах та друку, одним словом, всіх праць, які будь коли були написані на мовах з самого початку виникнення мистецтва письма, від ієрогліфів до алфавіту Кадмус та Деванагарі.

Постійно стверджувалося, що з самого часу знищення бібліотеки Олександрії, кожна праця, яка може власним змістом привести непосвяченого до кінцевого відкриття та розуміння деяких таємниць Сокровенної Науки, була наполегливо відшукана об'єднаними зусиллями членів цього Братства. До того, тими хто знає, додається, що всі такі праці, коли були знайдені, знищувалися, за виключенням трьох копій кожної, які були збережені та приховані. В Індії останні з цих Манускриптів були здобуті та приховані у часи імператора Акбара.

Професор Макс Мюллер стверджує, що жодні підкупи та погрози Акбара не допомогли придбати оригінальний текст Вед від брамінів, і у той час вихваляється, що європейські сходознавці володіють ним! Дуже сумнівно, щоби Європа мала весь текст, і майбутнє може мати між тим, доволі неприємні сюрпризи для знавців сходу.

До того стверджується, що кожна священна книга схожого змісту, текст якої був недостатньо прихований у символах, або мав будь яке безпосереднє відношення до стародавніх містерій, був спочатку переписаний таємним письмом, яке здатне протистояти мистецтву кращих та найкращих палеографів, і потому знищений до останньої копії. Під час царювання Акбара декілька фанатичних придворних, невдоволених гріховною цікавістю Імператора до релігій нечестивців, самі допомагали брамінам приховувати їх Манускрипти. Таким був Бадаоні, який відчував неприхований жах перед пристрасстю Акбара до релігій прихильних ідолів. Цей Бадаоні у своєму: Muntakhab, t Tawurikh пише: «Тому що вони (шрамани та браміні) перевершують інших вчених людей в своїх трактатах про мораль, фізичні та релігійні науки та досягають високого рівня у власному знанні майбутнього, у духовній міцності та людській досконалості, вони навели докази засновані на розумі та свідоцтвах... та втлумачили свої доктрини так щільно... що жодна людина... не викликала би сумніви у Його Величності, якби навіть гори розсипалися на пісок, або небеса впали... Його Величність насолоджується знаннями цих нечестивих сект, які неможна обрахувати, такі багаточисленні вони; та їх книгам «Одкровенень» немає кінця».

Праця ця «зберігалася в таємниці та не була надрукована до царювання Джехангіра». Окрім того у всіх великих та багатих монастирях є підземні храми та печерні бібліотеки, зроблені у скелі, якщо Gonpa (монастир) або Lhakang, збудовані на горі. За межами західного Цайдама у

поодиноких проходах Гуань-Луня, існують декілька схожих прихованих сховищ. Вздовж хребта Алтин-таг, де ще не було жодного європейця, існує поселення, загублене в глибокому гірському проході; невеличке скупчення будинків, скоріше село ніж монастир, з бідним храмом та старим ламою, відлюдником, який живе поблизу для охорони його. Мандрівники прочани кажуть, що підземні галереї та приміщення під ними мають колекцію книг, кількість яких, відповідно до звіту, занадто велика, щоби бути розміщеною навіть в Британському Музеї.

Відповідно до того самого заповіту, безлюдні області в безводній країні Таріма – справжня пустеля у серці Туркестану – у стародавні часи була вкрита квітучими та багатими містами. Наразі, декілька зелених оаз підживлюють цю жахливу самотність. Одна з таких оаз вкриває могилу великого міста, похованого під піском пустелі та нікому не належить, але часто відвідується монголами та буддистами. Заповіт також каже про величезні підземні приміщення, про широкі проходи з черепками та циліндрами. Можливо це байки, а можливо і дійсні факти.

Все це, більш ніж імовірно викличе посмішку та сумніви. Але до того як читач відкине справжність чуток, нехай він зупиниться та поміркує про наступні, гарно відомі факти. Спільні пошуки сходознавців та, останнім часом особливо, праці винахідників з порівняльної філології та науки релігій, надали можливість підтвердити, що величезна кількість манускриптів і навіть друкованих праць, відомих як існуючі, не знайдені. Вони зникли та не залишили найменшого сліду. Якби ці праці не мали значення, вони могли би за умовами часу загинути, і назви їх були би викреслені з людської пам'яті. Але це не так, бо як наразі доведено, більшість цих праць мають істинні ключі до творів, ще не розповсюджених, але наразі цілком не зрозумілих для більшості їх читачів без цих додаткових томів коментарів та пояснень.

Такі наприклад праці Лао-цзи, попередника Конфуція. Кажуть що він написав дев'ятьсот тридцять книг з етики та релігії та сімдесят з магії, загалом – тисячу. Потому, його велика праця «Дао-де-цзин», серце його доктрини, та священне писання «Дао-си» мають, як стверджує Станіслав Жюль'єн, лише «біля 5000 слів», майже дванадцять сторінок. Все ж професор Макс Мюллер вбачає, що текст не зрозумілий без коментарів, тому пан Жюль'єн мусив користуватися довідками в більш ніж шести десятках коментарів для власного перекладу, і найстародавніший з них був від 163 року до Різдва Христового, але не раніше, як ми бачимо. Протягом чотирьох з половиною сторіч, до цього «раннього» з коментарів, достатньо було часу, щоби приховати істинну доктрину Лао-цзи від всіх, за виключенням його посвячених ченців. Японці, між якими наразі можна знайти самих вчених ченців та послідовників Лао-цзи, сміються над помилками та гіпотезами європейських та китайських вчених. І заповіт стверджує, що коментарі досяжні нашим західним синологам, не є дійсними окультними рекордами, а лише навмисними маскуваннями, та що дійсні коментарі також як і всі тексти, давно зникли з очей профанів.

Про праці Конфуція ми читаємо наступне: «Якщо ми звернемося до Китаю, ми знайдемо, що релігія Конфуція заснована на П'ятьох книгах «Цзин» та Чотирьох книгах «Шу» - самі по собі книги ці чималих розмірів та оточені такими самими коментарями, без яких навіть досвідчені вчені не наважаться зануритися у глибини їх сокровених канонів».

Але вони не усвідомили їх, і це викликає невдоволення конфуціанців, як стверджував у 1881 році у Парижі один з більш досвідчених членів цього Товариства.

Якщо наші вчені звернуться до стародавньої літератури семітичних релігій, до халдейських писань, старшої сестри та порадиці, якщо не головного джерела Біблії Мойсея, відправної точки християнства, то що ж вони знайдуть? Для увічнення пам'яті стародавніх релігій Вавилону, для

рекордів величезного циклу астрономічних спостережень Магів Халдеї, для виправдання заповітів про їх чудову, і особливо окультну, літературу, то що залишається наразі? Лише декілька фрагментів, приписаних Берозу.

Але вони майже позбавлені будь якої цінності, навіть як ключа до характеристики того, що зникло, бо вони пройшли крізь руки єпископа Цесареї – цього самостійно затвердженого цензора та видавця священних аналів чужих для нього релігій – і вони поза сумнівом, до цього часу, несуть печатку його «високо правдивої, яка заслуговує довіри» руки. Бо яка історія цього трактату, про одного часу величну релігію Вавилону?

Він був написаний грецькою мовою для Олександра Великого Берозом, ченцем храму Бел на засадах астрономічних та хронологічних рекордів, збережених служниками цього Храму – рекордів за період у 200.000 років – наразі він загублений. В першому сторіччі до Р.Х. Олександр Полігістор зробив декілька уривків з цього трактату, які також загублені. Євсевій (270 – 340 р. після Р.Х.) користувався цими уривками під час написання власного «Хронікона». Схожість пунктів – майже тотожність – в європейських та халдейських Писаннях (знайдених та доведених Георгом Смітом) виявилася великою небезпекою для Євсевія у його ролі захисника нової релігії, яка сприйняла єврейські писання і разом з ними безглузду хронологію.

Наразі, майже доведено, що Євсевій до того не милував єгипетські синхронічні таблиці Манефона, що Бунзен звинувачує його у викривленні історії, а Сократ, історик п'ятого сторіччя, і Сінселій, віце-патріарх Костянтинополя на початку восьмого, викривають його як самого нахабного та відчайдушного виробника підробок. Чи правда у такому випадку, щоби він поведився з великою обережністю з халдейськими рекордами, які вже на той час стали загрозою для нової, поспіхом прийнятої релігії?

Таким чином, за виключенням цих більш ніж сумнівних, фрагментів, вся халдейська сокровенна література зникла з поля зору невігласів так саме безслідно, як і зникла Атлантида. Декілька фактів наданих історією Бероза, у подальшому можуть яскраво висвітлити походження Павших ангелів, уособлених в образах Бела і Дракона.

Звертаючись наразі, до стародавнього примірника арійської літератури, до Риг-Веди, вивчаючий, якщо він лише досконало відстежить інформацію, повідомлену власне сходознавцями, знайде, що хоча Риг-Веда має лише біля 10580 віршів або гімнів, все ж не дивлячись на «Брахмани» та масу пояснень та коментарів, вона не зрозуміла і до цього часу. Чому це так? Вочевидь тому, що «Брахмани», схоластичні та стародавні трактати на «примітивні гімни», самі потребують ключа, яким сходознавцям не пощастило забезпечити себе.

Що кажуть вчені про Буддійську літературу? Чи володіють вони цією літературою цілком? Ясно, що ні. Не дивлячись на 325 томів Канджура та Танджура північних буддистів, до того кожен том, як кажуть, «важить від чотирьох до п'ятьох фунтів», у дійсності нічого не відомо про істинний Ламаїзм. Все ж, в Саддхармаланкара сказано, що сокровенний канон має 29.368.000 букв, або без трактатів та коментарів, у п'ятеро або шестеро разів перевищує кількістю матеріалу Біблію, яка як стверджує професор Макс Мюллер, має лише 3.567.180 букв. Відповідно не дивлячись на ці 325 томів (дійсно їх 333, Канджур 108 та Танджур 225 томів), «перекладачі замість того, щоби забезпечити нас точним перекладом, заплутали власними коментарями з метою виправдання догм власних різноманітних шкіл». Більше того «за переказом, збереженим буддійськими школами Півночі та Півдня, Сокровенний Буддійський Канон мав спочатку 80.000 або 84.000 трактатів, але більшість були втрачені, тому залишилися лише 6.000» – так пише професор

(Шлагінтвейт «Буддизм в Тибеті» стор.77) власним читачам, загублені наразі для європейців. Але хто може бути впевненим, що вони так саме втрачені для буддистів та брамінів?

Беручи до уваги величезну пошану до кожного рядка, написаного про Будду та Благий Закон, втрата біля 76.000 трактатів мусить здаватися дивом. У протилежному випадку, кожний ознайомлений з природним рухом подій, поставив би підпис під ствердженням, що 5.000 або 6.000 з цих 76.000 трактатів могли бути знищені під час переслідування буддистів в Індії та переселення з неї. Але тому, що достеменно відомо, що буддистські Архати почали свої релігійні переміщення, з метою розповсюдження нової віри за межі Кашміру та Гімалаїв, ще за 300 років до нашої ери, досягли Китаю в 61 році після Різдва Христового, коли Кашіяпа, на запрошення Імператора Мин-ді, відправився туди – для ознайомлення «Сина Неба» з догмами Буддизму, тому дивно чути ствердження сходознавців про таку втрату, що це дійсно було можливо! Вони не дозволяють можливості, що тексти можуть бути втрачені лише для Заходу та для них самих, якщо лише азійські народи можуть мати безприкладну звитягу зберегти свої сокровенні рекорди за межами досяжності іноземців, відмовляючись таким чином, видати їх на зневагу та зловживання навіть для «так значно переважаючих їх» рас.

Судячи з співчуттів та численних визнань майже кожного сходознавця, суспільство може бути достатньо переконаним, що (а) вивчаючи стародавні релігії вони дійсно мають мало інформації, за якої можна було би зробити висновки, які зазвичай вони роблять про стародавні вірування та (б), що такий недолік інформації, у жодному випадку не перешкоджає їх авторитетним ствердженням. Було би можливим уявити, що завдяки численным рекордам що до єгипетської Теогонії та Містерій, які збереглися посеред класиків та декількох стародавніх письменників, на край випадок, ритуали та догми Єгипту часів Фараонів, мусили би бути добре зрозумілими; у будь-якому випадку краще ніж занадто абстрактні філософії та Пантеїзм Індії, про релігію та мову якої Європа навряд чи мала уявлення до початку цього сторіччя. Вздовж Ніла, по обличчю всієї країни, стоять до цього часу, щорічно та щоденно знаходжені, завжди нові реліквії, які яскраво змальовують власну історію. Та все ж це не так. Вчений оксфордський філолог, сам визнає цю істину наступними словами: «Ми бачимо піраміди які все ще стоять, руїни храмів та лабіринти з їх стінами з ієрогліфічними написами та дивними зображеннями богів та богинь. На звитках папірусів, які не руйнуються з часом, ми навіть маємо фрагменти того, що можливо було би назвати священними книгами єгиптян. Потому, хоча і багато було розшифровано в стародавніх рекордах таємничої раси, головне джерело релігії Єгипту та істинне значення її ритуалів богослужіння далеко від остаточного розуміння нами». Тут знову залишилися таємничі ієрогліфічні документи, але ключі, завдяки яким вони можуть бути зрозумілими, зникли.

У дійсності, наші великі єгиптологи так мало знають про поховальні обряди єгиптян та зовнішні ознаки на муміях для визначення статі, що це призвело до смішних помилок. Лише рік або два тому схожа помилка була помічена у Булаку, у Каїрі. Мумія, яка, як вважалося, належала дружині незначного фараона, завдяки напису на амулеті навколо шиї, виявилася мумією Сезостріса – великого Фараона Єгипту!

Все ж, усвідомивши, «що існує природний зв'язок між мовою та релігією», та «що існувала загальна арійська релігія до поділу арійської раси»; загальна семітична до поділу семітичної раси та загальна туранська релігія до поділу китайців та інших племен, приналежних до туранської раси, та у дійсності, винайшовши лише «три стародавніх центри релігій» та «три центри мов»; і незважаючи на таку саму необізнаність відносно початкових релігій, як і відносно мов та їх

походження – професор без сумнівів повідомляє, що «достеменні історичні засади для наукових досліджень головніших релігій світу знайдені!».

«Наукове дослідження» предмету не є запорукою його «історичної достовірності», і з схожою незначною інформацією жоден філолог, навіть посеред видатних, не може бути виправданий, коли видає власні висновки за історичні факти. Без сумніву, видатний сходознавець вичерпно довів на задоволення суспільства, що за фонетичними законами Грімма, Одін та Будда є дві різні особи, цілком відмінні одна від другої, та довів це науково. Коли він користується випадком сказати при цьому, що Одін «був шанованим, як вище Божество, в період на багато років раніший до часів Вед та Гомера», то він не має для цього жодних «історичних підстав», а створює історію та факт, підлеглий його власним висновкам, які можуть бути надзвичайно «науковими» у очах вчених сходознавців, та все ж доволі далекими від істини. Ці суперечливі погляди посеред різноманітних та видатних філологів та сходознавців, від Мартіна Гауга до самого професора Макса Мюллера, відносно хронології, як в прикладі Вед, є очевидним доказом, що це ствердження не має жодних «історичних підвалин» і, як часто буває, «внутрішня переконаність» є лише спостереженням за блукаючим вогником, а не рятівним маяком. Так саме і наука сучасної порівняльної міфології не має кращих заперечень, щоби відкинути думку вчених письменників, які наполягали в останньому сторіччі про існування «фрагментів Первісного Одкровення, викладеного предкам всієї раси людства... збережених в храмах Греції та Італії». Бо це саме те, про що всі східні Посвячені та Пандити, час по часу, повідомляють світові. У той час, коли видатний священик сінгалець запевняв автора цих рядків у достеменності факту, що найважливіші трактати, які належать буддійському Сокровенному Канону, були приховані в країнах та місцях, недосяжних для європейських вчених, нещодавно померлий Свами Даянанд Сарасваті, великий санскритолог наших часів в Індії, підтвердив членам Теософського Товариства той самий факт що до стародавніх брамінських праць. І коли йому було сказано, що професор Макс Мюллер проголосив до аудиторії власних лекцій, що теорія про те, що «існувало первісне надприродне одкровення, надане предкам людської раси, знаходить наразі мало прихильників» – то свята та вчена людина лише засміялася. Його відповідь була такою: «Якби пан Мокш Мюллер (так вимовляв він його прізвище) був браміном та пішов зі мною, я відвів би його до печери Гупта (прихованому святилищу), поблизу Окхі Матх у Гімалаях, де він швидко би відкрив, що те, що пройшло крізь Калапані (чорні води океану) з Індії до Європи, було лише уривками, відкинутих копій деяких місць з наших священних книг». «Первісне одкровення» мало місце, і воно існує і до цього часу; також воно ніколи не буде втраченим для світу та з'явиться знову; хоча Mlechchha, наразі потрібно почекати». Притиснутий подальшими запитаннями на цю тему, він не бажав більше відповідати. Це було в Міруті у 1880 році.

По за будь яким сумнівом містифікація, утворена брамінами у минулому сторіччі у Калькуті, жертвами якої стали полковник Уільфорд та сер Уільям Джон, була жорстокою, але вона була цілком заслуженою, і ніхто не заслуговує більшої догани у цій справі, ніж місіонери та сам полковник Уільфорд. Перші за свідоцтвом самого сера Уільяма Джонса, були до того необережні, що стверджували, що «індуси майже християни, бо їх Брама, Вішну та Махеша, ні що інше ніж Християнська Трійця» (йдеться про підробку листів у стародавньому Пуранічному Манускрипті). Це було гарним уроком. І зробило вчених сходознавців двічі обережнішими але, можливо саме це зробило деяких з них занадто боязкими і як реакція, примусило маятник попередніх висновків занадто нахилитися у протилежний бік. Бо «це перше приношення з ринку брамінів» у відповідь на прохання полковника Уільфорда, народило наразі у сходознавців беззаперечну необхідність та бажання проголошувати кожний архаїчний, санскритський манускрипт таким сучасним, що це дає місіонерам повне виправдання скористатися таким вдалим випадком. І вони так чинять у

відповідності до розумових здатностей, свідоцтвом чого є нещодавня спроба довести, що вся історія про Крішну в Пуранах була запозичена брамініми з Біблії! Але факти наведені оксфордським професором у його Лекціях з приводу видатних вставок, зроблених на користь, а пізніше на лихо полковнику Уільфорду, жодним чином не перешкоджають висновкам, до яких обов'язково мусить прийти кожен вивчаючий Сокровенне Вчення. Бо коли результати доводять, що ні Новий ні навіть Старий Заповіт нічого не позичали з більш стародавніх релігій брамінів та буддистів, то це не значить, що євреї не запозичували все, що вони знали з халдейських рекордів, викривлених Євсевієм. Що стосується до халдеїв, то вони отримали власне початкове знання, швидше за все від брамінів, бо, як каже Роулінгсон існує без сумніву ведичний вплив на первинну міфологію Вавилону і полковник Ванс Кеннеді давно справедливо зазначив, що Вавилон, з самого започаткування, був місцем знаходження санскритської та брамінської вченості. Але всі схожі докази мусять втратити власне значення за наявності теорії, виробленої Максом Мюллером. Теорія ця відома всім. Код фонетичних законів став всесвітнім для вирішення кожного ототожнення та встановлення «зв'язку» між богами численних народів. Таким чином, хоча Мати Меркурія (Будха, Тот Гермес тощо) була Майя і мати Готами Будди так саме Майя, як і мати Ісуса – Майя (Ілюзія, бо Марія є Море, символічно велика Ілюзія), все ж ці три особи не мають зв'язку між собою і не можуть його мати, коли «Вопн» затвердив власний код фонетичних законів».

У власних зусиллях зібрати разом багато які частки не написаної історії, наші сходознавці спромоглися на сміливий крок відкинути а priori все те, що не відповідає їх особистим висновкам. Таким чином, у той час коли щоденно робляться нові відкриття великих мистецтв та наук, які існували багато часу тому в пітьмі віків, навіть знання письма відкидається у деяких стародавніх народів та замість культури їм пропонується варварство. Не зважаючи на це, сліди величезної цивілізації в Центральній Азії мусять бути знайдені. Ця цивілізація є без сумніву по за історична. А яка цивілізація можлива без літератури в будь якій формі, літописів або хронік? Звичайний здоровий глузд мусив би підказати про відсутність ланок до історії зниклих племен. Гігантська непорушна стіна гір, яка оточує плоскогір'я Тибету, від верхньої течії річки Хуан-хе до пагорбів Кара-корума, була свідком цивілізації протягом тисячоріч та могла би ознайомити людство з дивними таємницями. Східна та центральна частина цих областей – Тянь-шань та Алтин-таг – у далекі часи були вкриті містами, які могли чудово змагатися з Вавилоном. Цілий геологічний період пролетів над країною з того часу, коли ці міста закінчили власне існування, як про це свідчать бархани пісків, та наразі мертвий ґрунт найширших центральних рівнин басейну Таріма. Лише прикордонні землі дуже поверхово відомі мандрівникам. Всередині цих піщаних територій є вода, і оази квітнуть там, куди нога європейців ще не ступала, або ступала на доволі зрадницький ґрунт. Посеред цих зелених оаз є декілька цілком недосяжних навіть для досвічених місцевих мандрівників. Урагани можуть «розверзнути піски та змести цілі рівнини», але вони безсилі знищити те, що для них недосяжне. Збудовані глибоко в надрах землі схованки у безпеці і тому, що входи їх приховані, та мало імовірно, що будь хто відкриє їх, навіть якщо декілька армій вдерлися би в піщані пустелі – «Де ні куща, ні озера, ні хати не побачиш; і де стіною зубчастою гірська гряда стоїть».

Але немає потреби відсилати читача крізь пустелю, коли ті самі докази стародавньої цивілізації зустрічаються навіть у відносно населених областях цієї держави. Оаза Черчен, наприклад, розташована 4.000 ф. вище рівня річки Черчен-Дар'я, оточена у всіх напрямках руїнами архаїчних міст та поселень. Там біля 3.000 людських істот які є залишками сотні зниклих народів та рас, самі назви яких наразі невідомі нашим етнологам. Антрополог навряд чи спромігся би класифікувати їх розділи та підрозділи, тим більше, що відповідні потомки всіх цих допотопних рас та племен самі, так саме мало знають про власних предків, неначе вони впали з місяця. Коли їх

розпитують про походження, вони відповідають, що вони не знають, звідки прийшли їх батьки, але чули, що їх перші предки були керовані великими Духами цих пустель. Відомості ці можуть бути віднесені на рахунок неосвіченості або забобонів, але приймаючи до уваги Вчення Таємної Доктрини, відповідь може бути на засадах первісної традиції. Лише плем'я Хурасан відносить власне походження до території, відомої наразі як Афганістан, далеко до часів Олександра Великого, та наводить з цією метою, як докази, народні легенди. Російський мандрівник Пржевальський знайшов поблизу оази Черчен руїни двох міст, найбільш стародавнє з яких було знищене 3.000 років тому героєм та гігантом, інше монголами в десятому сторіччі нашої ери.

«Місцезнаходження цих двох міст наразі вкрите, завдяки руху піску та вітру пустелі, цікавими та різноманітними залишками; битими черепками порцеляни, кухонними засобами та людськими кістками. Тубільці часто знаходять мідні та золоті монети, злитки срібла, діаманти, бірюзу і що саме чудове, бите скло... Труни з невідомого дерева яке збереглося, в середині яких, гарно збережені бальзамовані тіла... Чоловічі мумії всі належать надзвичайно високим та міцно складеним людям з довгим хвилястим волоссям... Був знайдений купол з сидячими померлими дванадцятьма чоловіками. Іншого разу була знайдена молода дівчина в окремій труні. Очі її були прикриті золотими дисками а щелепи міцно стиснуті золотою обручкою від підборіддя до потилиці. Вона була загорнута у вузьку вовняну одягу, груди вкриті золотими зірками, ноги залишені голими».

Тут ще відомий мандрівник додає, що протягом всього шляху, вздовж річки Черчен, він чув легенди про 23 міста, засипані сторіччя тому рухомими пісками пустелі. Такий самий переказ живе в Лоб-норі, оазі Кер'я. Сліди такої цивілізації та перекази які збереглися надають право довіряти і іншим легендарним традиціям за свідоцтвами вчених та освічених уродженців Індії та Монголії, які кажуть про величезні бібліотеки, повернуті пісками разом з різноманітними реліквіями стародавнього магічного знання, які всі були приховані.

Повторимо коротко. Таємна Доктрина була загально розповсюдженою релігією стародавнього та до історичного світу. Докази її розповсюдження, достеменні рекорди її історії, цілий ряд документів, які свідчать про її характер та присутність у кожній країні, разом з вченням всіх її великих Адептів, існують і до цього часу у таємних святилищах та бібліотеках які належать Окультному Братству.

Ствердження це стає більш імовірним, якщо взяти до уваги наступні факти: перекази про тисячі стародавніх папірусів, врятованих, коли бібліотека Олександрії була знищена; тисячі санскритських праць зниклих в Індії під час царювання Акбара; загальна традиція у Китаї та Японії, що дійсні стародавні тексти з коментарями у тисячі томів, лише завдяки яким тексти зрозумілі, давно стали недосяжними для рук невігласів; зникнення величезної священної та окультної літератури Вавилону; втрата ключів, які одні лише можуть вирішити тисячі загадок єгипетських ієрогліфічних рекордів; перекази Індії, що істинні сокровенні коментарі, лише одні які роблять Веди зрозумілими, хоча і недосяжні очам непосвячених, зберігаються прихованими в печерах та святилищах для Посвячених; і вірування буддистів тотожне відносно їх священних книг.

Окультисти стверджують, що всі ці документи існують у повній безпеці від рук Заходу, щоби знову з'явитися у більш просвітлений час, який на думку покійного Свами Даянанда Сарасваті, «Mlechchha (відкинутим та дикунам по за Арійської цивілізації) доведеться почекати».

Бо це не провина Посвячених, що документи ці «втрачені» для непосвячених; цей засіб не є егоїстичним або бажанням монополізувати Сокровенне Знання, яке дає життя. Існували такі

частини Таємного Знання, які протягом багатьох тисячоріч мусили були залишатися прихованими від очей невігласів. І це було тому, що передача неосвіченим масам таємниць, такого величезного значення була би такою самою, як дати до рук дитини запалену свічку у порохівниці.

Відповідь на запитання, що часто виникає в головах учнів, які зустрічаються з схожими ствердженнями, може бути тут надана.

Ми розуміємо, кажуть вони, необхідність приховувати від мас такі таємниці, як Vril, або силу руйнуючої скелі, відкриту Дж.Кілі з Філадельфії, але не можемо зрозуміти, яка може виникнути небезпека від видачі виключно філософської доктрини, як наприклад, еволюція Планетних Низок?

Небезпека була би у тому, що такі доктрини, такі як Планетна Низка або Семеро Рас, одразу дають ключа до семи-складної природи людини тому, що кожен принцип відповідає відомому плану, планеті та расі, і людські принципи на кожному плані відповідають семи-складним окультним силам, які на вищих планах мають жахливу міць. Таким чином семи-складний поділ надає ключа до наймогутніших окультних сил, зловживання якими принесло би величезне зло людству. Ключ, який можливо і не є таким для сучасного покоління – особливо для заходу, що захищений власною сліпотою та неосвіченою матеріалістичною зневірою в окультне – все ж ключ, який був би цілком дієвим в ранні часи християнства у руках людей, достатньо переконаних у реаліях Окультизму та вже сталих на шляху циклу падіння, який зробив їх дозрілими для зловживань окультними силами та чаклунством найгіршого ґатунку.

Документи були приховані, це правда, але саме знання та його дійсне існування ніколи не приховувалося Ієрофантами Храмів, де Містерії завжди були дисципліною та засобом до удосконалення. Це дуже старі відомості і вони постійно проголошувалися великими Адептами від Піфагора та Платона та до самих неоплатоніків. Нова релігія назареїв принесла зміни на гірше у тактику віків.

До того існує добре відомий та доволі цікавий факт, який підтвердила автору одна поважна особа з російської амбасади, а саме, що в Імператорських Бібліотеках Санкт-Петербурга є декілька документів на доказ того, що навіть у часи коли масонство та таємні товариства містиків квітли без перешкод в Росії, а саме наприкінці останнього та на початку сучасного сторіччя, не один російський містик проходив до Тибету крізь Уральські гори у пошуках знань та посвячення в невідомих святилищах Центральної Азії. І не один повертався пізніше з таким великим багажем знань, схожих до яких він у Європі не мав можливості отримати. Декілька випадків могли бути наведені і добре відомі імена названі, але такий розголос був би неприємним для живих родичів згаданих посвячених. Нехай хто бажає подивиться анали та історію масонства в архівах столиці Росії, і він сам переконається у цьому факті.

Це є підтвердженням тому, що багато разів стверджувалося раніше, на жаль, дуже не обережно. Замість того щоби принести благо людству, злісні звинувачення у навмисних видумках та неправді, які кидають тим, хто стверджує правильний хоча і мало відомий факт, лише створили важку Карму наклепникам. Але зло вже зроблено, і істина не може бути більше запереченою, якими би не були наслідки.

Чи не є Теософія нова релігія, питають нас? У жодному випадку ні; це не «релігія», також не «нова» її філософія, бо як вже сказано, вчення це таке стародавнє як думаюча людина. Засади її

наразі опубліковані вперше, але не один раз вже обережно видавалися та були навіть викладені європейськими посвяченими – особливо Рагоном.

Але мало великих вчених які підтвердили би факт, що ніколи не було релігійного засновника, нехай то арієць, семіт або туранець, який винайшов би нову релігію або відкрив нову Істину. Всі ці засновники були проводом, а не самобутніми вчителями. Вони не були авторами нових форм та тлумачень, а істини на яких їх вчення засновані, були старі як саме людство. Таким чином, з багатьох істин, усно переданих людству з самого початку, через посвячення під час Містерій та особисту передачу, та збережених та увічнених в Ада та храмів, вони обирали одну або декілька таких великих істин – дійсність, яку бачить лише око істинного Мудреця, та відкривали їх масам. Таким чином кожен народ отримував у свою чергу декілька істин, в образах місцевого або особливого символізму, які мали розвиток з часом у більш або менш філософські культи – Пантеон у містичному переодяганні. Тому Конфуцій, дуже стародавній законодавець в історичній хронології, хоча і доволі сучасний мудрець у світовій історії, показаний доктором Легге, однозначно як передавач але не творець. Як він сам казав: «Я лише передаю, я не можу створювати нових речей. Я вірю у Стародавніх і тому я люблю їх».

Письменниця цих рядків також любить і тому вірить у цих стародавніх та в їх сучасних послідовників цієї Мудрості. І з вірою у тих та других, вона передає те, що отримала та чому сама навчилася, всім тим хто здатен сприйняти. Що стосується тих, хто відкине її свідоцтва – тобто більшість – вона не відчуватиме до них неприязні, бо вони також праві з свого боку відкидати, як і вона стверджувати тому, що обидві сторони дивляться на Істину з двох різних точок відправлення. Відповідно до правил наукової критики сходознавець мусить відкидати а priori кожную очевидність, яку він сам не має можливості перевірити. Яким чином західний вчений може сприйняти покладаючись на чутки те, про що він нічого не знає? Істиною, те що дане у цих томах, вибране з усних також як і з записаних вчень. Перша частина езотеричних доктрин заснована на Станцях, які є рекордами народу невідомого етнологам. Станці написані, як стверджується, мовою відсутньою в номенклатурі мов та діалектів відомих філології і мають витoki з джерела яке не визнається наукою – а саме Окультизму. І нарешті, вони пропонуються через посередництво постійно дискредитованих в очах всього світу всіма, хто ненавидять непотрібні істини або мають власного коника який потребує захисту. Тому потрібно заздалегідь очікувати та приготуватися до заперечень, що до цих вчень. Будь хто, якщо вважає себе вченим у будь якій галузі точної науки, не дозволить собі серйозно дивитися на ці вчення. Вони будуть висміяні та відкинуті а priori у цьому сторіччі, але лише у цьому. Бо у двадцятому сторіччі нашої ери вчені почнуть визнавати, що Таємна Доктрина не видумка або прибільшення, а лише просто частково видана і, нарешті, що вчення ці попередники Вед. Це не претензії на пророцтво, а просто ствердження, засноване на знанні фактів. Кожне сторіччя робиться спроба довести світу, що Окультизм не є безкорисне упередження. Коли вже двері трохи відчинені, то вони відчинятимуться ширше з кожним сторіччям. Час прийшов для більш серйозного знайомства, ніж це було дозволено до цього часу, та все ж, навіть зараз, значно обмеженого.

Бо хіба, навіть Веди не були висміяні, відкинуті та названі «сучасною підробкою» не далі як п'ятдесят років тому? Хіба не був Санскрит названий одного часу діалектом, від грецької мови, завдяки Лампрієру та іншим вченим? Біля 1820 року, як каже нам професор Макс Мюллер, священні книги брамінів, магів та буддистів «були не лише невідомими, а навіть саме їх існування було під сумнівом, і не було жодного вченого здатного перекласти хоча би єдиний рядок Вед... Зенд Авести або буддійської Трипітаки, а наразі доведено, що Веди праця вищої стародавності, «збереження якої майже межує з дивом».

Те саме буде сказане і про Таємну Архаїчну Доктрину коли будуть надані беззаперечні докази існування її рекордів. Але віки пройдуть, до того часу коли буде більше виданим з неї. Кажучи про ключ до таємниць Зодіаку, начеб-то втрачений для світу, письменниця біля десяти років тому відзначила у «Викритій Ізиді» що: «Зазначений ключ мусить бути повернутий семеро разів, до того як вся система буде розкрита. Ми зробимо лише один оберт і цим дозволимо оку непосвяченого поглянути у таємницю. Щасливий той, хто зрозуміє все!»

Те саме може бути сказане про всю Езотеричну Систему. Лише один оберт ключа був даний у «Викритій Ізиді». Значно більше буде поясненим у цих томах. У ті дні автор ледве знала мову, на якій ця праця була написана, та і оприлюднення багатьох речей про які наразі говорять, було забороненим. У двадцятому сторіччі учень, більше освічений та краще пристосований, може бути посланий Вчителями Мудрості надати кінцеві та беззаперечні докази, що існує наука під назвою Гупта Від'я та, що на вподобі до таємничих витоків Нілу, джерело всіх релігій та філософій, що наразі відкриваються світу, було забути та втраченим протягом віків, та нарешті знайдене.

Вступ до схожої праці мусив би бути не простою передмовою, але скоріше цілим томом, який надав би факти а не просто міркування тому, що ТАЄМНА ДОКТРИНА не є трактат або ряд туманних теорій, але має у собі все те, що може бути наданим світові у це сторіччя.

Було би більше ніж безкорисним оприлюднювати на цих сторінках навіть ті частини езотеричних вчень, які не уникли схованки, доки не буде встановлена достеменність або навіть вірогідність існування таких вчень. Ствердження, схожі до цих, мусять бути явлені, як засвідчені різними авторитетами, стародавніми філософами, класичними письменниками і навіть деякими вченими Отцями Церкви; бо вони знали ці доктрини, вивчали їх, бачили та читали праці написані про них та навіть були посвяченими у стародавні Містерії, під час яких таємні доктрини були частково представлені. Автор мусить буде назвати історичні та гідні довіри імена та навести слова відомих авторів, стародавніх та сучасних, безперечної гідності, справедливого судження та перевіреної правдивості; також назвати деяких з відомих учнів та знавців таємних мистецтв та науки, за мірою того як таємниці останньої будуть відкриватися або скоріше частково будуть явлені світу у їх дивному архаїчному вбранні.

Як виконати це? Де кращій засіб для виконання такого завдання? Таким було питання, що постійно виникало перед автором. Пояснити наш план можна шляхом прикладу. Коли турист на власному шляху добре вивченої країни, неочікувано досягає межі terra incognita обмеженої та прихованої від погляду величезною стіною скель, він все ж може відмовитися визнати себе розчарованим у власних планах досліджень. Вхід за межі заборонений. Але якщо він не здатний відвідати таємничу область особисто, він все ж може віднайти засоби дослідити її з відстані, для нього досяжної. За допомогою знання місцевостей, залишених позаду, він може скласти загальне та доволі правильне уявлення того що за муром, якщо лише він досягне найвищу вершину посеред інших які перед ним. Коли вже там, він може роздивлятися на власне задоволення та порівняти те, що він туманно бачить з тим, що він щойно залишив, наразі коли він завдяки власним зусиллям, за межами полоси туманів та прихованих хмарами скель.

Схожий пункт попереднього спостереження не може бути запропонований у цих томах тим, хто бажав би мати більш точніше розуміння таємниць доархаїчних часів, наданих в текстах. Але якщо читач має терпіння, та погляне на сучасний стан вірувань та релігій у Європі, порівняє та перевірить з тим, що відомо історії про віки попередні та ті що йшли разом з християнською ерою, то він знайде всю необхідну інформацію у наступному томі цієї праці.

У наступному томі буде зроблений скорочений перелік всіх головних Адептів, відомих історії, та буде описане падіння Містерій, після чого почалося систематичне знищення з пам'яті людства істинного значення Посвячення та Сокровенної Науки. З цього часу вчення її стали окультними, і магія почала з'являтися доволі часто під шановним, але не завжди відповідним до істини ім'ям Герметичної Філософії. Як істинний Окультизм був переважним вченням між містиками протягом попередніх нашої Ери віків, так і Магія або, точніше чаклунство, з його окультними мистецтвами, пішла з початком Християнства.

Не дивлячись на енергійні та завзяті зусилля фанатиків, застосовані протягом цих ранніх віків для викорінення кожного сліду інтелектуальної, розумової праці язичників, всі вони скінчилися невдачею. Але з тих часів той самий дух темного демона святенництва та нетерплячості постійно та систематично кривдив кожну світлу сторінку написану до християнського періоду. Навіть історія в її недостовірних рекордах зберегла достатньо інформації, яка пережила всі негаразди, щоби кинути неупереджене світло на все загалом. Нехай читач трохи притримається з нами на обраному пункті спостереження. Його просять звернути всю його увагу на тисячоріччя, які відокремили роком Народження до християнського періоду від після християнського. Ця подія – дійсна вона історично чи ні – послужила, наразі, першим знаком для спорудження численних перешкод проти будь якої можливості повернення або навіть проблиску до ненависних релігій минулого; ненависних та жахливих, бо вони кидають таке яскраве світло на нове та навмисне затуманене тлумачення того, що в наші дні відомо, як «Новий Заповіт».

Не дивлячись на надлюдські зусилля ранніх Християнських Отців викреслити Таємну Доктрину з пам'яті людства вони отримали поразку. Істина не може бути вбитою; звідси і поразка у знищенні з обличчя Землі будь якого сліду Стародавньої Мудрості, так саме як і прикриття пельки кожному, хто присягнув до неї як свідок. Нехай читач поміркує про тисячі, можливо мільйони спалених манускриптів, про монументи з їх занадто необережними написами та символами перетворені на пил; про банди різноманітних відлюдників та аскетів, які блукали посеред зруйнованих міст Верхнього та Нижнього Єгипту, в пустелях та горах, долинах та пагорбах, які шукали та прагнули знищити кожний обеліск, колону, звиток та папірус, на які можна накласти руки, якщо лише вони носили символ Тау або будь який інший знак, запозичений та привласнений новою релігією – і він ясно побачить, чому так мало залишилося від рекордів минулого. Істиною ворожий дух фанатизму, раннього та середньовічного Християнства та Ісламу, вважав за краще тримати у п'ятні невігластва обидві релігії... «І Сонце кров'ю збагряніло; в могилу Землю, Та у пекло могилу перетворили; і саме пекло гірше за морок стало».

Обидві релігії надбали власних прихильників на кінчику меча; обидві будували власні церкви на до неба гекатомбах людських жертв. На брамі першого сторіччя нашої Ери згубно палали зловісні слова – «Карма Ізраїлю». Над нашою Брамою ясновидець майбутнього відрізняє інші слова, які вказують на Карму бузувирів за викривлення історії, за події, навмисно викривлені, та за величні Образи, спаплюжені наступними поколіннями, скалічені до невпізнанності між двома возами Джаганната – святенництвом та матеріалізмом: один сприймає занадто багато, другий все заперечує. Мудрий той, хто дотримується золотієї середини, хто вірить у первісну справедливість. Каже Файзі-Діван, «Свідок чудових промов вільно думаючого, який належить тисячам сект»: «У день великого Воскресіння, коли минулі діяння будуть пробачені, гріхи Ка'бах пробачаться заради пилу зруйнованих ними християнських храмів».

На це професор Макс Мюллер заперечує: «Гріхи Іслама так само мало мають значення, як і пил Християнства. У день Воскресіння, Магометани та Христини усвідомлять всю марність власних

релігійних доктрин. Люди змагаються за релігію на Землі; на небі вони побачать, що існує лише одна істинна релігія - вшанування Божественного ДУХА». Іншими словами – «НЕМАЄ РЕЛІГІЇ (АБО ЗАКОНУ) ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ» - (Satual Nasti Paro Dharmah) – девіз Махараджи Бенаресу, прийнятий Теософічним Товариством.

Як вже було сказано у Передмові, Таємна Доктрина не є нове видання «Викритої Ізиди», відповідно до перших намірів. Це скоріше том, який пояснює її, і хоча цілком не залежний від неї, але необхідний, як додаток. Багато того, що увійшло до першої праці, навряд чи могло бути зрозумілим на ті дні теософами. Таємна Доктрина кине світло на проблеми, залишені без уваги у першій праці, особливо на вступні сторінки, які ніколи не були зрозумілими.

Тому що праця ця стосувалася лише філософії, у межах історичних часів та відповідного символізму падаючих народів, то лише погляд поспіхом може бути кинутий на панораму Окультизму у тих двох томах. У цій праці надається у подробицях Космогонія і еволюція Чотирьох Рас, попередніх до нашого людства П'ятої Раси; і наразі два томи пояснюють те, що було лише наміченим на першій сторінці «Викритої Ізиди» та в декількох розкиданих тут і там натяках. Також не може бути виконана широка каталогізація Архаїчних Наук до того, доки ми не визначимо такі грандіозні проблеми, як космогонічна та планетарна еволюція, та поступовий розвиток таємничого людства та рас, які були до нашого Адамового людства. Тому ця спроба пояснити деякі таємниці Езотеричної Філософії не має, у дійсності, нічого спільного з попередньою працею. Автору мусить бути дозволено ілюструвати сказане прикладом: «Перший том «Ізиди» починається посиланням на стародавню книгу, таку стародавню, що наші сучасні антиквари безкінечний час досліджували би її сторінки та, все ж не дійшли би згоди відносно складу речовини, на якій вона написана. Це єдина існуюча оригінальна копія. Самий стародавній єврейський документ окультного знання – Siprah Dzeniouta – був складений на тих засадах та у ті часи, коли вона вже була у світлі буквальної реліквії. Одна з її ілюстрацій представляє Божественну Сутність яка сходить з АДАМА на вподобі до дуги, що світиться та спрямована на завершення кола; до того досягши найвищої точки власного кола, невимовна Слава знову нахиляється і повертаючись до Землі, несе у власному спіральному вихорі вищий тип людства. За мірою наближення до нашої планети, Еманация все більше та більше темнішає і, коли досягає Землі, стає чорною як ніч».

Ця стародавня книга є праця, з якої були складені томи Кіу-ті. Не лише останні і Siprah Dzeniouta, але навіть і Сефер Іецера, праця яка з точки зору єврейських кабалістів належить Патріарху Аврааму(!); Шу-цзин, китайська первісна Біблія, священні томи єгипетського Тот-Гермесу, Пурани Індії, халдейська «Книга Чисел» і саме «П'ятикнижжя», всі вони виникли від одного головного невеликого тому. Перекази кажуть, що книга ця була записана на Сензарі – таємній священній мові – з слів Божественних Істот, які продиктували її Синам Світа в Центральній Азії, під самий початок нашої П'ятої Раси; були часи коли мова Сензар була відома Посвяченим кожного народу, коли предки Тольтеків так саме легко розуміли її, як і мешканці загиблої Атлантиди які отримали її від мудреців Третьої Раси, Мануші, які вивчили її від Дев Другої та Першої Раси. Ілюстрація, згадана в «Ізиді» має відношення до еволюції цих рас, та нашого Людства Четвертої та П'ятої Раси, в Мануантарі або Колі Вайвасвати. Кожне Коло складається з Юг, сімох періодів людства. З яких чотири вже позаду в нашому Циклі Життя. Середня точка п'ятої вже досягнута. Ця ілюстрація символічна, як це зрозуміло кожному, та покриває все з самого початку. Стародавня книга яка описала космічну еволюцію та пояснила початок всього на Землі в тому числі і фізичну людину та надала істинну історію рас від першої до нашої П'ятої не продовжується далі; вона зупиняє опис на початку Калі Юги, а саме 4989 років тому, після смерті Крішні, Світлого Бога Сонця, Героя та Новатора, який колись жив.

Але існує друга книга. Ніхто з її власників не вважає її дуже стародавньою, бо вона з'явилася та сучасна початку Чорного Віку, а саме біля 5000 років тому. Відповідно, майже через дев'ять років скінчиться перший цикл перших п'яťох тисячоріч, які почалися з великим циклом Калі Юги. І у той час велике пророцтво цієї книги – в першому томі рекорду пророцтв на Чорний Вік – станеться. Чекає нам не довго і багато хто з нас стане свідком ранку Нового Циклу, по закінченню якого чимало рахунків буде ліквідовано та зведено між расами. Другий том пророцтв, що виробляється з часів Шанкарачар'ї, великого послідовника Будди, майже закінчений.

Ще один важливий пункт мусить бути визначений, він стоїть в перших рядках доказів про існування єдиної первісної всесвітньої Мудрості – пункт у будь-якому випадку дуже важливий для вивчаючих християнську кабалу. Вчення були частково відомі, на край випадок декільком Батькам Церкви. На виключно історичних засадах стверджується, що Оріген, Сінезій і навіть Климент Олександрійський були посвяченими у Містерії до приєднання їх до Неоплатоніків, Олександрійської Школи Гностиків під личиною Християнства. Більше того, деякі з доктрин таємних шкіл, хоча далеко не всі, були збережені у Ватикані і з тих часів зробилися невід'ємною частиною Містерій в Латинській Церкві, у вигляді викривлених додатків до первісної програми Християнства. Така, наразі матеріалізована, догма Безпорочного Зачаття. Цим пояснюються жорстокі переслідування які почала Римсько-католицька Церква проти Окультизму, Масонства та взагалі будь-якого іновірного Містицизму.

Дні Костянтина були останнім поворотним пунктом в історії, періодом надзвичайної боротьби яка скінчилася у Західному Світі придушенням стародавніх релігій для слави нової, створеної на їх трупах. З того часу почалося насильницьке та неухильне, за правих та не правих засобів, приховування від цікавості потомства перспектив у далеке минуле, за межі Потопу та Саду Едему. Кожний вхід був закладений, кожний рекорд на який можна було накласти руки, був знищений. Все ж навіть посеред таких скалічених рекордів, залишилося достатньо, щоби мати можливість нам сказати, що в них є вся необхідна очевидність дійсного існування Головної Доктрини. Фрагменти пережили геологічні та політичні катаклізми, щоби донести власну історію; і кожний з них свідчить, що Мудрість, наразі Таємна, була одного часу головним джерелом з вічною течією для всіх струмків – пізніше релігій всіх народів від першого до останнього. Період який почався з Будди та Піфагора та закінчився Нео-платоніками та Гностиками, є єдиним фокусом, що залишився в історії, де єднуються в останній раз яскраві проміні світла від засад минулих часів не забруднені руками святенництва та фанатизму.

Цим пояснюється необхідність за якої письменниця мусила працювати, та постійно тлумачити факти наведені з сивого минулого, свідоцтвами та свідченнями зібраними з історичного періоду, з ризиком, ще раз бути звинуваченою у недоліках методу та системи. Інших засобів під рукою не було. Світ мусить бути ознайомлений з зусиллями, які робляться в кожному сторіччі багатьма адептами, посвяченими поетами, класичними письменниками для збереження в рекордах людства, хоча би інформації про існування такої філософії, якщо не її догм. Посвячені в 1888 році залишилися би, істинно не зрозумілими та, навіть були би неможливим міфом, якби не було доведено, що схожі Посвячені жили у всі віки історії. І зробити це було можливим, лише вказавши главу та вірш, де можна було знайти спогади про такі великі Характери, якими були попередники та послідовники в безкінечному ряду інших великих, як до потопа так і після нього Вчителів Величких Наук. Лише таким чином, на половину легендарному та історичному авторитеті, було можливим виявити, що окультне знання та ті сили, що даються посвяченням, не є видумкою, а старі як сам світ.

Тому моїм суддям минулого та майбутнього, будуть вони серйозними критиками літераторами або тими войовничими дервішами в літературі, які судять книгу на засадах популярності або непопулярності імені автора і, поглянувши на зміст книги, чипляються до неї як згубні бацили до слабких місць тіла – мені немає чого сказати. Так саме я не припинюсь помітити тих, схиблених – на щастя малочисленних – які сподіваючись притягнути суспільну увагу шляхом заплямування кожного письменника, чиє ім'я більш відоме, ніж їх власне, бризкають піною на власну тінь. Протягом багатьох років вони стверджують, що доктрини, викладені в «Теософії» та завершені в «Езотеричному Буддизмі», були видумані автором цієї праці, а наразі вони повернули фронт та назвали «Викриту Ізиду» та все інше плагіатом з праць Еліфаса Леві(!), Парацельса(!!) та *mirabile dicti* Буддизму та Браманізму (!!!). Це дорівнює звинуваченню Ренана у запозичанні їм його «Життя Христа» з Євангелія, або Макса Мюллера у тому, що його «Священні Книги Сходу» або «Фрагменти» взяті з філософії брамінів та Готами Будди. Для широкої публіки та читачам Таємної Доктрини я можу повторити, що вже давно було сказано мною та що наразі я одягаю у слова Montaigne: «Милостиві пани, тут я дала лише букет обраних квітів та не внесла нічого свого, окрім нитки яка їх тримає разом». Порвіть «нитку» на шматки або розчепіть її, якщо бажаєте. Що стосується до букету фактів, то ви ніколи не зможете знищити їх. Ви можете лише не визнати їх, та не більше.

Ми не можемо на прощання закінчити словами які мають відношення лише до першого тому. У вступі перед главами які торкаються головним чином космогонії, деякі питання можуть здатися недоречними, але одне міркування примусило мене застосувати їх. Кожний читач неодмінно судитиме викладені ствердження з точки зору власного знання, власного досвіду та свідомості, спираючись на те, що йому вже відомо. Факт цей доводилося постійно мати на увазі, звідси часті посилання у першому томі на теми, що належать до більш пізньої частини праці, але які не можна було оминати без ризику, що читач сприйме все це за казку – фантазію народжену сучасними мізками.

Таким чином Минуле допоможе усвідомити Сучасне, а Сучасне допоможе краще оцінити Минуле. Помилки у часі мусять бути пояснені та відкинуті, але все ж більше ніж імовірно – не у цьому випадку достеменно – що ще раз свідоцтво віків та історії матиме відбиток лише на розумах декількох інтуїтивних особистостей, інакше кажучи, доволі малої кількості. Але у цьому, як і у всіх схожих випадках відверті та віддані учні можуть втішитися, презентуючи скептичному сучасному садукею математичний доказ та пам'ятник його впертості та святенництва. Ще існує в архівах Французької Академії знаменитий закон імовірності, вироблений відомим математиком шляхом алгебраїчного процесу, на користь скептикам. Він звучить таким чином: Якщо дві особи дають свідчення про факт і, таким чином кожен передає 5:6 достеменності; цей факт у такому випадку матиме 35:36 достеменності; тобто його пропорції імовірності до неімовірності будуть 35:1. Якщо три свідчення будуть поєднані разом, імовірність буде 215:216. Свідчення десяти осіб, кожне дорівнює 1:2 імовірності дає 1023:1024, тощо. Окультист буде задоволений такою достеменністю цілком, не турбуючись про більшу.

ПРОЛОГ

СТОРІНКИ З ДОІСТОРИЧНОГО РЕКОРДУ

Архаїчний манускрипт – колекція пальмового листя, приведеного, особливим невідомим науці методом у стан не досяжний для води, вогню та повітря – лежить перед очима автора цих рядків. На першій сторінці зображений чистий білий Диск на чорному фоні. На наступній сторінці той самий Диск, але з Точкою у центрі. Перший, як це відомо вивчаючому окультну науку, подає

Космос у Вічності перед новим пробудженням ще дрімотної Енергії, еманції Всесвіту в наступних системах. Точка, в до цього часу не запламованому колі – Простір та Вічність у стані Пралаї – свідчить про світанок диференціації. Ця Точка у Світовому Яйці є Зародок всередині його, який, матиме розвиток у Всесвіт, у все Сутнє, у безмежний, періодичний Космос; Зародок є періодично та почергово, то прихованим то діючим. Єдине коло, це Божественна Єдність, звідки все виходить та куди повертається; коло – вимушений відносний символ як наслідок обмеженості людського розуму – визначає абстрактну, вічно неосяжну ПРИСУТНІСТЬ, а його площа Всесвітню Душу, хоча обидві вони єдине. Тим, що лише площа Кола біла, вся інша оточуюча площа чорна, визначається, що цей план яким би він не був туманним, є єдиним досяжним для людини знанням. На цьому плані починаються прояви Мануантари, бо у цій Душі дрімає, під час Пралаї, Божественна Думка* в якій прихований план кожної наступної Космогонії та Теогонії.

* Навряд чи потрібно нагадувати читачеві, що термін Божественна Думка так саме як і термін Світовий Розум, не можуть бути усвідомлені, хоча би навіть частково, або схожими на процеси виявлені людиною. «Несвідоме», відповідно до фон Гартмана, досягло широкого творчого або точніше еволюційного плану «засобами яснобачення мудрості, які перевищують будь яку свідомість», що на мові Веданти має назву Абсолютна Мудрість. Лише той, хто відчуває, на скільки зліт інтуїції вище та швидше за тривалі процеси мислення, може скласти собі бліде уявлення про Абсолютну Мудрість, яка перевищує всі уявлення про Час та Простір. Розум, як ми його розуміємо, може бути розкладений на різноманітні стани свідомості різної тривалості, напруги та складності тощо; і до того всі вони спираються на почуття, які визначаються як Майя. Окрім того почуття неодмінно обмежені. Особистий Бог ортодоксального Теїзму думає та відчуває; він кається та відчуває «палкий гнів». Але схожі розумові стани ясно вказують на існування збуджуючих стимулів зовні, не кажучи вже про неможливість незмінності істоти, почуття якої хвилюються залежно від подій у світах, над якими вона головує. Таким чином уявлення Особистого Бога, як незмінного та безкінечного є анти-психологічним та анти-філософським.

Це є Єдине Життя, вічне, невидиме та у той самий час, всюдисутнє, без початку та кінця, але періодичне у власних регулярних проявах, між якими царює морок таємниці Небуття; несвідома разом з тим Абсолютна Свідомість, неосяжна, тому єдина само-існуюча Реальність; істинно «Хаос для почуттів, Космос для розуму». Езотеричною мовою її єдина та абсолютна властивість, вічний беззупинний Рух, який має назву «Велике Дихання», та є вічним рухом Всесвіту у розумінні безмежного вічно існуючого Простору. Те, що позбавлене руху не може бути Божественним. Але фактично у дійсності не існує нічого абсолютно нерухомого в Всесвітній Душі.

Майже за п'ять сторічч до Різдва Христового Левкіпп, вчитель Демокріта, стверджував, що Простір у вічності сповнений атомами, спрямованими вічним рухом, який протягом визначеного часу та від їх кількості, утворював рух обертом, під час якого завдяки зіткненням, виникали додаткові рухи. Епікур та Лукрецій вчили тій самій доктрині, додаючи до цих рухів атомів, ще і ідею спорідненості, що вже є окультизмом.

З початку людського спадку, з самої першої появи будівельників планети, на якій живе людина, приховане Божество визнавалося та усвідомлювалося лише в його філософському аспекті Всесвітнього Руху, тремтіння творчого Подиху в Природі. Окультизм підсумовує Єдине Сутнє так: «Божество є сокровенний живий (або саморухомий) Вогонь, і вічні свідки цієї невидимої Присутності – Світло, Тепло та Волога», ця трійця має в собі все і є причиною всіх феноменів в Природі.* Інтра-космічний рух вічний та безперервний; космічний рух, видимий або той що підлягає дослідженню або є предметом знань, кінцевий та періодичний. Як вічна умовність та

відстороненість, він є Вічно-Сутній; як прояв, він кінцевий як в майбутньому напрямі, так і в минулому, в ролі Альфи та Омеги послідовних перебудов. Космос-Ноумен не торкається до причинних співвідношень феноменального Світу. Лише по відношенню до Інтра-Космічної Душі, до ідеального Космосу в неодмінній Божественній Думці, можемо ми сказати: «Не мало початку та не матиме кінця». Що стосується тіла та космічної організації, хоча не можна сказати, що воно мало першу або матиме будь коли останню побудову, все ж при кожній новій Мануантарі, його побудова може бути уявлена як перша та остання у своєму роді, бо кожен раз його еволюція на більш вищому рівні.

*Номіналісти які заперечували Берклею, що «неможливо уявити собі абстрактну ідею руху окремо від рухомого тіла, можуть запитати: «Яке це тіло, що утворює цей рух? Чи є це сутність? У такому випадку ви вірите в особистого Бога? тощо. На це відповідь буде далі у цій праці. Доки що ми претендуємо на наші права концепціоністів, як супротивників матеріалістичних поглядів Росселінні, відносно Реалізму та Ноуменалізму. «Чи відкрила наука», каже один з їх найбільш талановитих захисників, Едуард Клодд, «будь що, що послабить або протиставить стародавнім словам, в яких надана сутність всіх минулих, сучасних та майбутніх релігій: «чинити справедливо, любити милосердя та бути смиренним перед своїм Богом?». І ми погоджуємося з ним за умови, що під словом Бог ми зрозуміємо не антропоморфізм, а символічне уявлення того, що є Життя та Рух Всесвіту; знати це у фізичному ряду, знати час минулий, сучасний та майбутній в існуванні послідовності феноменів; знати це у моральному ряду, значить знати, що було, є та буде в межах людської свідомості». (South Place Лондон 27.12.1885р.)

Лише декілька років тому було встановлено що: Езотерична доктрина, схожа до Буддизму та Браманізму та навіть до Кабали, вчить, що єдина, безмежна та неосяжна Сутність існує Вічно та перебуває у пасивному або активному стані в гармонічній послідовності. В поетичній фразеології Ману ці стани називаються Днями та Ночами Брами. Останній «спить» або «не спить». Свабхавіки або філософи найстародавнішої школи Буддизму (яка ще існує в Непалі) дозволяють розуміння лише для стану діяльності цього «Єства», яке вони називають Свабхават, та вважають нерозумним обмірковувати абстрактну та неможливу до усвідомлення Міць в її пасивному стані. Звідси і прізвисько атеїсти від християнських богословів та сучасних вчених, бо ніхто з них не може усвідомити глибини логіки їх філософії. Перші не бачать іншого Бога, окрім уособлення другорядних сил, які виробили відчутний Всесвіт, і який в їх очах стає антропоморфічним Богом християн – Іеговою, чоловічого начала, з погрозами посеред грому та блискавок. В свою чергу раціональна наука вітає буддистів та свабхавіків, як «позитивістів» архаїчних часів. Якщо ми дотримуємося одностороннього погляду на філософію останніх, то наші матеріалісти можуть опинитися правими з власної точки зору. Буддисти стверджують, що немає Творця, а лише безмежність творчих сил, які утворюють разом єдину вічну Сутність, єство якої неосяжне, тому не може бути предметом розумових спекуляцій для істинного філософа. Сократ неодмінно відмовлявся обмірковувати таємницю Світової Сутності, але ніхто ніколи не наважився звинуватити його в атеїзмі, за виключенням тих, які бажали його загибелі.

З початку періоду діяльності, каже Таємна Доктрина, у відповідності до вічного та невідхильного закону, здійснюється розповсюдження цієї Божественної Сутності зовні до середини, та з середини назовні; і феноменальний або відчутний світ є кінцевим результатом довгої череди космічних сил, послідовно призведених до руху. Так саме коли відбувається повернення до пасивного стану, виникає скорочення Божественної Сутності і попереднє утворення поступово розчиняється. Видимий Світ розкладається, його матеріали розсипаються, і єдина «Темрява», знову наодинці лежить перед обличчям «Бездні». Наведемо метафору з сокровених

книг яка ще ясніше подає цю думку: «Видих «Неосяжної Сутності» народжує світ, а вдих примушує його зникнути. Цей процес триває вічно, і наш Всесвіт лише одна з безкінечних серій, не маючих ні початку ні кінця». («Викрита Ізіда»). Це місце буде поясненим наскільки це можливо в цій праці. Хоча у цій формі воно не має нічого нового для сходознавця, але езотеричне тлумачення його може виявити багато чого, до цього часу цілком невідомого пошуковцям Заходу.

Перша символічна фігура дає простий диск. Друга, в цьому архаїчному символі дає диск з точкою в середині та вказує на першу диференціацію періодичних проявів вічної Природи, без статі та без меж – «Адіті у ТОМУ» (Риг-Веда), або потенційний Простір в середині абстрактного Простору. У третій фазі точка перетворюється на горизонтальний діаметр, який символізує божественну, незайману Матір-Природу в середині абстрактної Безмежності. Коли цей діаметр перетинається вертикальним вони стають хрестом світу. Людство досягло стану Третьої Корінної Раси; це знак зародження людського Життя. Коли коло зникає і залишається лише хрест, це значить, що падіння людини в матерію сталося, і Четверта Раса почалася. Хрест всередині кола є символ чистого Пантеїзму. Коли коло зникає, хрест стає фалічним; таке саме значення, окрім інших він має як Тау, всередині кола, або як Молот Тора, так званий Хрест Джайна, або Свастика у колі.

Третій символ – коло розділене навпіл горизонтальним діаметром, визначає перший прояв творчої Природи, ще пасивний бо жіночого начала. Перше туманне усвідомлення людини, що до процесу народження, має зв'язок з жіночим началом, бо людина знає власну матір більше ніж батька, тому жіночі божества були більш священними, ніж чоловічі. Природа жіночого начала до відомого значення об'єктивна та відчутна, а Принцип Духу, запліднюючий її, прихований.* Додаємо перпендикуляр до горизонтальної лінії у колі і отримуємо Тау – Т, стародавня форма букви. Це був гліф Третьої Раси, впритул до самого її символічного падіння, тобто коли стався статевий поділ шляхом природньої еволюції; і фігура стала колом з вертикальним діаметром, подвійним гліфом або символом того, що безстатеве життя змінилося та стався поділ на статі. Посеред суб-рас нашої П'ятої Раси знак цей у символіці перших утворених рас став Sacr, і в єврействі Ncabvah; далі він став єгипетською емблемою Життя (Тау), а ще пізніше знаком Венери. Далі з'явилася Свастика (Молот Тора, а наразі Герметичний Хрест) цілком відокремлена від її кола, яка таким чином стала цілком фалічним символом. Езотеричним символом Калі Юги є перекинута п'ятикінцева зірка двома кінцями до верху, знак людського чаклунства - це визнається будь яким окультистом, як знак «Лівої Руки» та який застосовується у церемоніальній магії.

* Математики заходу та деякі кабалісти Америки стверджують, що в Кабалі «значення ім'я Іегови є значенням діаметру в колі». Додайте до цього той факт, що Іегова є третім посеред Сефіротів, Бінах – слово жіночого принципу, і ви маєте ключа до таємниці. Засобами деяких кабалістичних перетворень це ім'я, яке є двостатевим, у перших главах книги «Буття», стає цілком чоловічим, каїнічним та фалічним. Обрання божества від язичницьких богів та прийняття як національного Бога, звернення до нього як до «Єдиного Живого Бога», «Бога Богів», а дали проголошення цього поклоніння монотеїстичним, не перетворює його на Єдиний Принцип. «Єдність якого не дозволяє множення, зміни або форми», особливо в аспекті приапічного божества, яким наразі показаний Іегова. Дивись чудову працю «The Source of Measures» в якій автор пояснює істинне значення слова Sacr, від якого виникають слова: «sared», «sacrament» слова, що стали синонім святості, хоча вони виключно фалічні!

Треба сподіватися, що після прочитання цієї праці, існуючі в суспільстві помилкові уявлення про Пантеїзм значно зміняться. Несправедливо та помилково дивитись на буддистів та адвайта-окультистів, як на атеїстів. Якщо не всі між ними філософи, то в будь якому випадку всі вони

прихильники логіки, і заперечення їх і докази засновані на ясному та точному міркуванні. Істинно, якщо Парабраман індусів може бути визначений як представник прихованих та безіменних божеств інших народів, то цей абсолютний Принцип стає образом з якого всі інші взяли для себе. Парабраман не «Бог» - бо Він не є особистий Бог – Він є ТЕ, що є найвище та найнижче. (Паравара). Він найвищий як причина, але не як наслідок. Парабраман просто Реальність, яка не має для себе Другої, Всеохоплюючий Космос, або скоріше, безмежний космічний Простір, взятий у вищому духовному розумінні. Браман (не явлений), як незмінний, чистий, вільний, непорушний, найвищий Корінь, «Єдине Істинне Існування Парамартхіка та абсолютний Чит і Чайтан'я (Розум та Свідомість) не може досягати знання, «бо ТЕ не має об'єкту для усвідомлення». Чи можна полум'я назвати Єством Вогню? Це Єство є «Життя та Світло Всесвіту, а вогонь та полум'я які ми бачимо є руйнація, смерть та зло». «Вогонь та полум'я руйнують тіло Архата, єство їх роблять його безсмертним». «Знання абсолютного Духу схоже до променистого Сонця або жару у вогні і є ні чим іншим, ніж сама абсолютна Сутність», каже Шанкарачар'я. Це є «Дух Вогню» але не сам Вогонь; тому «властивості останнього, Жар або Полум'я, не є властивостями Духу, але того, чого Дух цей є несвідомою причиною». Чи не є наведені слова головною нотою сталої філософії Розенкрейцерів? Парабраман, коротко кажучи, є колективна сукупність Космосу у власній Безмежності та Вічності, «ТЕ» та «ЦЕ» є тим, до чого не можуть бути додані розподільчі агрегати. «Спочатку ЦЕ було Самим Собою, Єдиним» і великий Шанкарачар'я пояснює, що «ЦЕ» має відношення до Всесвіту (Jagat). Слово «спочатку» визначає стан перед новим проявом феноменального Всесвіту.

Тому, коли пантеїсти повторюють Упанішади, які стверджують, як і «Таємна Доктрина», що «ЦЕ» не може створювати, вони заперечують Творця або, точніше, колективну сукупність творців; вони просто відмовляються, і доволі логічно приписувати «творіння» і особливо створення – дещо завершене – безмежному Принципу. Для них Парабраман пасивний, безумовний Мукта, абсолютна Причина. Тому обмежене всезнання та всемогутність відкидаються в ньому, вони є все ще властивості, віддзеркалені в людському розумінні; і тому Парабраман, як Найвищий ВСЕ, вічно невидимий Дух та Душа Природи, незмінний та вічний, не може мати атрибутів. Термін Абсолюту, природно, виключає будь яку можливість думки про межі та умовність що до нього. І якщо ведантисти вважають, що якості ці належать еманціям Абсолюту, називаючи це Ішварою плюс Майя та Авід'я (швидше агностицизм та незнання, ніж невігластво), то важко знайти ознаки атеїзму в цьому понятті. Коли вже не можуть бути дві Безкінечності, або два Абсолюти у Всесвіті, який уявляється безмежним, то цей Само-Сутній навряд може бути зрозумілий як особа творець. Для почуттів та розуміння обмежених істот, «ТЕ» - є небуття у тому сенсі, що воно є Єдиним Буттям; бо у цьому ВСЕ прихована притаманна йому еманція або властива йому променевість, яка періодично стає Брамою (Двостатевою Силою), та розповсюджується як видимий та відчутний Всесвіт. «Нараяна, який рухається над (абстрактними) Водами Простору», перетворюється на Води конкретної субстанції, і стає наразі проявленим Словом Логосу.

Правовірні браміні, ті хто більш за всіх проти пантеїстів та адвайтистів та називають їх атеїстами, примушені визнати смерть Брами-Творця, при закінченні кожного Віку цього Божества у 100 божественних років – періоду потребуючого п'ятнадцятих цифр для обрахування в земних роках. Та все ж, жоден з філософів не дивитиметься на цю «смерть» не інакше як на тимчасове зникнення з плану існування для почуттів, або як тимчасовий спокій.

Тому окультисти погоджуються з філософами Адвайта-Веданти, що до вищезазначеного тлумачення. Вони доводять на філософських засадах неможливість сприйняття ідеї Абсолютного Всього, утворюючого «золоте Яйце», в яке воно входить для перетворення на Брахму-Творця, який розгортається у Богів та у відчутний Всесвіт. Вони кажуть, що Абсолютна Єдність не може перейти у

Безкінечність, тому що Безкінечність це безмежність «чогось». Але Єдине – Все – схоже до Простору, який є єдиний на нашій Землі, здатний створити розумове уявлення на плані існування, та не може бути ні об'єктом ні суб'єктом для дослідження. Якби було можливим уявити, що вічне, безмежне Все, всюдисутня Єдність, замість буття та Вічності, не може з причин періодичних проявів, стати різноманітним Всесвітом або Істотою, то ця Єдність більше не була би такою. Ідея Локку, що «чистий Простір не здатний ні на супротив, ні на рух», неправильна. Простір не є ні «безмежна порожнеча» ні «умовна наповненість», але має у собі обидва ці поняття. Як вічно неосяжне Божество на плані абсолютної абстрактності, яке визнається порожнечою лише обмеженими розумами* та Пленум, абсолютне Вмістилище всього Сутнього, проявленого або не проявленого воно є Абсолютне Все. Немає різниці між ствердженням християнських апостолів - «В ньому ми живемо, рухаємося та маємо наше буття» та ствердженнями індуських Ріші – «Всесвіт живе, виходить та повертається до Брамана»; бо Браман (не проявлений) є цей самий Всесвіт in abscondito, а Брама проявлений є Логос, що став двостатевим ** в символічних ортодоксальних догмах; і таким чином, Богом, посвяченого Апостола та індуського Ріші є Простір як видимий так і невидимий. Простір в езотеричному символізмі має назву «Сім разів загорнута Мати-Батько» бо, від не диференційованої до диференційованої поверхні він складений з сімох шарів. «Що є те, що було, є та буде, не дивлячись на те, існує Всесвіт чи ні, є боги чи ні?». Питає езотеричний Катехізис Сензара. Відповідь така – «Простір».

*Самі імена двох головних божеств – Брама та Вішну, давно мусили підказати власне езотеричне значення. Брам від кореня brīh – рости, розповсюджуватися, та Вішну від кореня viśh – проникати, входити у природу сутності. Брама-Вішну, таким чином, є безмежний Простір в якому Боги, Ріші, Ману та все, що існує у Всесвіті є лише Силами.

** Дивись розповідь Ману про Бразу, який поділив власне тіло на чоловіче та жіноче; останнє жіночий Вак в якому він створює Вірадж, та порівняйте це, в езотеричному світлі, з другою, третьою та четвертою главами Книги Буття.

Не Єдиний, невідомий, вічно-сутній Бог в Природі або сама Природа in abscondito, відкинуті, але лише «Бог» людської догми та його, за людським розумінням, «Слово». Людина у власній безмежній самовпевненості, уродженій пихатості та марнославстві, виробила його власною рукою з матеріалу, який вона знайшла у власних обмежених мізках та нав'язала його своїм братам, як безпосереднє одкровення з єдиного прихованого Простору. Окультист приймає одкровення такими, що вийшли від божественних, але все ж обмежених Істот, виявлених Життів, але ніколи не від не проявленого Єдиного Життя; від Істот, названих первісно народженими людьми, Дхіані-Буддами або Дхіані-Коганами, Ріші-Праджапаті індусів, Елохімами або Синами Божими євреїв, Планетарними Духами всіх народів, які стали Богами всіх людей. Також окультист дивиться на Аді-Шакті – як на безпосередню еманацию Мулапракріті, вічного Кореня «ТОГО», та жіночий аспект Творчої Причини – Брами, в її образі Акаші – Всесвітньої Душі – як на Майю, з філософської точки зору, та як причину людської Майї. Але цей погляд не шкодить йому вірити у її існування у всі часи її проявів, а саме на всю Манвантару; також і у застосуванні Акаші, променів Мулапракріті * до практичних цілей, бо ця Світова Душа має зв'язок з усіма природними феноменами, відомими та невідомими нашій науці.

*Як протилежність матеріальному Всесвіту, термін Мулапракріті (від мула – корінь та пракріті – матерія) або не виявлена передвічна матерія, яку західні алхіміки називають Землею Адама, - вважається ведантистами Парабрамою. Матерія двох-складна в релігійній метафізиці, в

езотеричних вченнях вона семи-складна, як і все інше у Всесвіті. Як Мулапракріті вона недиференційована та вічна, як Віакта, вона стає диференційованою та умовною.

Стародавні релігії світу – екзотеричні, бо езотеричний корінь або основа, одна – це релігії індусів, маздеїв та єгиптян. Далі йде релігія халдеїв, як паросток попередніх і, наразі цілком втрачена для світу, окрім її слідів у викривленому Сабейзмі, як це тлумачать археологи. Далі, повз деякі релігії, про які ми згадаємо пізніше, йде єврейська, езотерично по лінії вавилонської магії, як наприклад, Кабала; і екзотерично збірка алегоричних легенд, як Книга Буття та П'ятикнижжя. Прочитані у світлі Зогара, чотири перші глави Буття є фрагментом високої філософії у світовій космогонії; залишені у їх символічному одязі, вони дитяча казка, потворний терній в очах науки та логіки, очевидний результат Карми. Дати для них можливість стати прологом до християнства було жорсткою помстою з боку рабинів, які знали сенс П'ятикнижжя. Це був мовчазний протест проти їх пограбування, і євреї наразі, мають перевагу перед їх традиційними переслідувачами. Вищезазначені екзотеричні вірування надалі будуть пояснені в світлі Всесвітньої Доктрини.

В Окультному Катехізисі зазначені наступні запитання та відповіді:

«Що є те, що вічно існує?» - Простір, вічний Анупадака (не маючий батьків). Що є те, що вічно існувало? – Зародок в Корені. Що є те, що вічно виходить та приходить? – Велике Дихання. У такому випадку існують троє Вічних? – Ні, Троє єдині. Те, що завжди є, єдине, те, що завжди було, єдине, те що вічно існує та розкривається, так саме єдине; і це є Простір.

Поясни, о Лану (учень). – Єдине, є непорушне Коло без околиці, бо воно ніде та всюди; Єдине – безмежний план Кола, яке виявляє діаметр лише під час періодів Мануантар. Єдине – неподільна Точка, ніде не розміщена, але скрізь видима під час цих періодів. Воно – Вертикальна та Горизонтальна лінія, Батько та Матір, вершина та підвалини Батька, обидва кінці Матері, які у дійсності нікуди не досягають, бо Єдине є Коло і також кільця, які всередині Кола. Світло у Темряві та Темрява у Світлі; «Дихання яке вічне». Воно виходить зовні до середини, коли воно всюди; з середини назовні, коли воно ніде, - (тобто Майя*) один з Центрів.** Воно розповсюджується та скорочується (вдих та видих). Коли воно розповсюджується, Матір розливає та розкидає; коли воно скорочується, Матір втягує та збирає. Це створює періоди Еволюції та Розпаду або Мнуантари та Пралаї. Зародок невидимий та вогняний; Корінь (площа кола) прохолодний; але під час Еволюції та Мануантари одяг її холодний та сяючий. Палке дихання є Батько, що пожирає потомство багатогранного Елемента (різнорідні) та залишає одногранні (однорідні). Холодне Дихання є Матір, яка зароджує, формує, народжує та знову приймає їх у власне лоно, щоби підготувати їх до нового Світанку (Дня Брами або Мануантари).

*Езотерична Філософія тому, що дивиться на будь яку кінцеву річ як на Майю (або ілюзію незнання) неодмінно мусить дивитись у такому самому світлі і на кожну інтра-космічну планету або тіло, бо вони є організованими, тобто кінцевими. Тому вислів – «Воно виходить зовні до середини» тощо, має відношення, по-перше, до світанку Мануантари або до великої нової еволюції, після одного з повних періодичних розпадів будь якої складної форми в Природі, від планети до молекули, в її ультимативну сутність або елемент та, по-друге, до часткової або місцевої Мануантари, яка може бути Сонячною бо навіть планетною.

**Під центром тут мається на увазі центр енергії, або космічний фокус. Коли так зване «творіння» або створення планети закінчене тією силою, яка визначається окультистами як Життя, а наукою як Енергія, процес відбувається з середини назовні, бо кожен атом, як сказано, має у собі творчу енергію Божественного Дихання. А коли після абсолютної Пралаї попередній матеріал є

лише в Єдиному Елементі, а Дихання «всюди», останнє діє з зовні до середини. Після Малої Пралаї, коли все залишається *in statu quo* – у охолодженому стані, так би мовити, на вподобі до Місяця – при першому тремтінні Мануантари планета або планети починають повертатися до життя з середини назовні.

Для більш ясного розуміння читачеві потрібно вказати, що Окультина Наука визнає семеро Космічних Елементів – чотири цілком фізичних та п'ятий (ефір) наполовину матеріальний, який буде видимим в повітрі під кінець нашого Четвертого Кола, щоби бути верховним головою над іншими, протягом всього П'ятого. Інші два, доки що абсолютно по за людською обізнаністю. Та вони все ж таки з'являться, як натяки, у шостій та сьомій расах цього Кола та будуть цілком відомими у Шостому та Сьомому Колах. Ці семеро елементів з їх численними суб-елементами, значно більш численними, ніж це відомо науці, є просто умовними вимірами та аспектами Єдиного Елементу. Останній не Ефір*, навіть не Акаша, але Джерело їх. П'ятий елемент наразі відкрито захищається наукою, але не є гіпотетичний Ефір Н'ютона, хоча він і називає його цим ім'ям, імовірно це асоціація в його розумі з Aether – «Батько-Матір» стародавніх. Як інтуїтивно каже Н'ютон: «Природа – трудівниця у беззупинному оберті, народжує рідину з твердих тіл, нерухомі з рухомих, рухомі з нерухомих; тонкі з грубих та грубі з найтонших... Таким чином, можливо всі речі можуть мати зародження в Ефірі». (Hypoth. 1675.)

*Якими не були би погляди фізичної науки на цю тему, Окультина Наука вчила протягом віків, що Акаша, (грубим аспектом якої є ефір) П'ятий Всесвітній Космічний Принцип - якому відповідає та від якого створюється людський Манас – космічно, є холодна, прозора, пластична космічна матерія яка світиться, творча у власній фізичній природі, співвідносна у своїх грубих аспектах та частках та незмінна у власних вищих принципах. У творчих умовах вона називається Суб-Коренем; у поєднанні з променистим теплом вона викликає «мертві світи до життя». В її вищих аспектах вона є Всесвітня Душа, у власних нижчих – вона є Руйнівник.

Читач мусить мати на увазі, що Станці трактують лише про космогонію нашої планетної системи та про відчутне навколо, після Сонячної Пралаї. Таємні вчення, що стосуються всього Космосу, не можуть бути виданими, бо вони не будуть зрозумілими навіть для вищих розумів цих часів; і лише небагатьом Посвяченим, навіть між найвищих, дозволяється розмірковувати з цього предмету. Більше того, Вчителі відверто кажуть, що навіть найвищі Дхіані-Когани ніколи не потрапляли за межі тих кордонів, які відділяють мільярди сонячних систем від Центрального Сонця. Тому надане має відношення лише до нашого видимого Космосу, після Ночі Брами.

До того як читач почне вивчати Станці з Книги Дзіан, які є засадничими для цієї праці, необхідно, щоби він ознайомився з декількома поняттями, які лежать у підвалинах та охоплюють всю систему думки, запропоновану його увазі. Ці головні ідеї не численні, але від їх ясного засвоєння, залежить розуміння всього наступного; тому не потрібні пробачення за прохання до читача, усвідомити ці поняття, до того як він почне читати цю працю.

Таким чином, Таємна Доктрина визначає три головних положення:

I. Всюдисутній, Вічний, Безмежний та Непорушний ПРИНЦИП, про який жодні міркування неможливі, бо він перевищує міць людського розуму та може бути лише применшеним людськими висловлюваннями та вподобаннями. Він по за рівнем досягнення думки та, відповідно до слів Mandukua – «Немислимий та Невимовний».

Щоби ясніше зрозуміти читачеві ці ідеї, нехай він почне з припущення, що існує лише Єдина, Абсолютна Дійсність, яка попереду всього проявленого та умовно Існуючого. Це Безмежна, та Вічна Причина, туманно сформульована у «Несвідомому» та у «Неосяжному» сучасною європейською філософією, є «Коренем без кореня» всього, що було, є, або буде коли буде». Вона, дійсно позбавлена будь яких атрибутів і не має жодного відношення до проявленої кінцевої Істоти. Це скоріше Бутність ніж Буття – САТ на санскриті, перевищує силу думки та розум.

Це Буття символізоване у Таємній Доктрині під двома аспектами. З одного боку – Абсолютний, Абстрактний Простір як чиста суб'єктивність, той єдиний, якого людський розум не здатен ні вийняти з власного світорозуміння, ні уявити його як самого по собі; а з іншого боку – Абсолютний Абстрактний Рух, як Безумовна Свідомість. Навіть наші західні філософи прийшли до висновку, що свідомість не можна уявити окремо від змін, і тому рух є кращим символом цього процесу змін та його головною ознакою. Цей останній аспект Єдиної Реальності так саме символізується терміном Велике Дихання; символом достатньо виразним, який не потребує у подальшому пояснень. Таким чином, перша головна аксіома Таємної Доктрини, це метафізичне Єдине Абсолютне БУТТЯ, символізоване кінцевим розумом, як теологічна Трійця.

Можливо, для вивчаючого буде деяким полегшенням, якщо ми дамо декілька подальших пояснень. Герберт Спенсер нещодавно значно пом'якшив власний агностицизм, а саме до ствердження, що природа «Першопричини»*, яку окультисти більш логічно виводять від «Без причинної Причини», від «Вічного» та «Неосяжного», можливо по суті та сама, що і природа свідомості, якою ми сповнені. Простіше, неособиста Реальність, яка насичує Космос, є чистим ноуменом думки. Це зрушення з його боку дуже наближає його до Веданти та до езотеричних засад. (Див. «Theosophist» 02. 1887 року, чотири лекції на Бхагават Гіту, прочитані Субба Роу).

*«Перше» обов'язково визначає дещо, що є «першим виявленням», «першим за часом, простором та у якості» і тому кінцеве та умовне. «Перше» не може бути Абсолютом, бо воно є проявом. Тому Східний Окультизм називає Абсолютне Все – Єдиною Причиною без Причини, Коренем без Кореня та обмежує «Першопричину» Логосом у сенсі цього терміну визначеного Великим Платоном.

Парабраман, Єдина Реальність, Абсолют, є область Абсолютної Свідомості, тобто та Сутність, яка не має будь якого відношення до умовного існування; умовним символом якої є свідоме існування. Але якщо ми подумки відходимо від цього (для нас) Абсолютного Відкидання, стається подвійність у протиставленні Духа (або Свідомості) та Матерії, Суб'єкта та Об'єкта.

Дух (або Свідомість) та Матерія, тому не можуть уявлятися як незалежні реальності, навпаки як два символи або аспекти Єдиного Абсолюту, Парабраману, як засади обумовленого Буття, суб'єктивного або об'єктивного.

Дивлячись на цю метафізичну трійцю, як на Корінь з якого виходить все проявлене, Велике Дихання набуває характеру Над-Космічного та Засадничого для Думки. Це є *fons et origo* Сили, також як і всієї індивідуальної Свідомості, та забезпечує керуючим розумом у завданнях космічної Еволюції. З іншого боку Над-Космічна Корінь-Субстанція (Мулапракріті) є тим аспектом Абсолюту, який лежить в основі всіх об'єктивних планів Природи.

Як Над-Космічна Думка є корінь будь якої індивідуальної Свідомості, так і Над-Космічна Субстанція є субстратом Матерії у різних стадіях її диференціації.

Звідси очевидно, що протиставлення цих двох аспектів Абсолюту, є необхідністю для існування проявленого Всесвіту. Незалежно від Космічної Субстанції, Космічна Думка не може бути проявленою як індивідуальна Свідомість, бо Свідомість має розвиток у «Я є Я», лише крізь провідника (упадхі) матерію; фізичні підвалини є необхідними для засередження Космічного Променю Розуму під час досягнення визначеної складності. У свою чергу, відокремлена від Космічної Думки, Космічна Субстанція залишилася би умовністю та повною абстракцією і жодного утворення Свідомості не сталося би.

Тому Проявлений Всесвіт це подвійність, яка є неначе самою суттю її Проявленого Існування. Але, саме як протилежні полюси Суб'єкту та Об'єкту, Духу та Матерії, є лише аспекти Єдності, в якій вони синтезовані, так і в Проявленому Всесвіті маємо «те», що поєднує Дух та Матерію, Суб'єкта з Об'єктом.

Це дещо, доки невідоме для зору розуму Заходу, називається окултистами Фохат. Це є «міст», за посередництвом якого Ідеї, засереджені в Божественній Думці мають відбиток на Космічній Субстанції, як Закони Природи. Фохат, таким чином є динамічною енергією Космічної Думки. Дивлячись на Фохат з іншого боку, він – розумний посередник, керуюча сила всіх проявів Божественної Думки, передана та проявлена Дхіані-Коганами (Архангели та Сефіроти християн), Будівельниками видимого Світу. Так, від Духу або Космічної Думки виникає наша Свідомість, а від Космічної Субстанції ті декілька провідників, в яких ця свідомість індивідуалізується та досягає самосвідомості або думаючої свідомості. До того, Фохат, в його різноманітних проявах, є таємничою ланкою між Розумом та Матерією, життя утворюючим принципом, який електризує кожен атом до життя.

Наступний перелік додасть читачеві більш чітке уявлення:

1. АБСОЛЮТНІСТЬ: Парабраман ведантистів або Єдина Реальність, «Сат», яка є словами Гегеля, Абсолютне Буття та Небуття одночасно.
2. Пеший Логос: Неусоблений, та в філософії – Логос Непроявлений, попередник або джерело Проявленого. Це є «Першопричина», «Несвідоме» європейських пантеїстів.
3. Другий Логос: Дух-Матерія, Життя; «Всесвітній Дух» Пуруша та Пракриті.
4. Третій Логос: Космічна Думка, Махат або Розум, Космічна Всесвітня Душа; Космічний Ноумен Матерії, основа розумових проявів Природи та в Природі, також має назву Маха-Будхіі.

ЄДИНА РЕАЛЬНІСТЬ; її подвійний аспект в обумовленому Всесвіті.

Далі Таємна Доктрина стверджує:

II. Вічність Всесвіту загалом, як безмежний план (проекція); періодичне «поле незчисленних Світів, що безупинно з'являються та зникають», які називаються «Зірками, що з'являються» та «Іскрами Вічності». «Вічність Мандрівника* як мить Ока Само-Існування», так каже Книга Дзіан. «Прояв та зникнення Світів, схожі до правильного повернення приливу та відливу». Це друге ствердження Таємної Доктрини має відношення до абсолютної загальності цього закону періодичності, приливу та відливу, нарощування та зменшення, побаченого та засвідченого фізичною наукою у всіх частинах Природи. Чергування Дня та Ночі, Життя та Смерті, Сну та Бадьорого стану є таким загально відомим, таким абсолютно всесвітнім та без виключень, фактом, що легко зрозуміти, в ньому ми бачимо один з найбільш абсолютних Законів Всесвіту.

*«Мандрівник» є назва надана нашій Монаді (Двоє в одному) протягом її циклу втілень. Вона є єдиний вічний Принцип в людині, неподільна частина всього цілого – Всесвітнього Духу, від якого вона виходить і яким поглинається при закінченні циклу. Коли кажемо, що вона виходить від Єдиного Духу, то ми застосовуємо цей незграбний та не точний вираз з причини недоліку слів в англійській мові. Ведантисти називають її Сутратма (Душа-Низка), але їх пояснення дещо відрізняються від пояснень окултистів. Пояснити цю різницю пропонуємо ведантистам.

Окрім того Таємна Доктрина вчить:

III. Загальній тотожності всіх душ з Всесвітньою Найвищою Душею, остання Сама є аспектом Невідомого Кореню; та обов'язковим мандрам для кожної душі – іскри Найвищої Душі – крізь Цикл Втілень або Необхідності, відповідно до Закону Циклів та Карми, протягом всього терміну. Іншими словами, жодна чисто духовна, божественна душа (Буддхі) не може мати незалежного свідомого існування, до того як іскра, що відокремилася від Сутності Всесвітнього Шостого Принципу – або НАЙВИЩОЇ ДУШІ – (а) не пройде крізь кожну форму феноменального Світу цієї Мануантари, і (б) не надбає індивідуальності; спочатку від уродженого імпульсу, а далі власними свідомими зусиллями, контрольованими Кармою, піднімаючись таким чином крізь всі сходи розуму, від нижчого до вищого Манасу, від мінералу та рослини до вищого Архангела (Дхіані-Будди). Головна Доктрина Езотеричної Філософії не дозволяє ні переваг, ні особливих талантів в людині, за виключенням завойованих самим «Его», його особистими зусиллями та досягненнями протягом тривалого ряду метемпсихозу та втілень. Ось чому індуси кажуть, що Всесвіт є Браман і Брама, бо Браман перебуває у кожному атомі Всесвіту; бо Шість Принципів в Природі виходять – як різноманітні диференційовані аспекти - з Сьомого та Єдиного, Єдиної Реальності у Всесвіті, як космічної так і мікрокосмічної. Тому також всі зміни, психічні, духовні та фізичні на плані проявів та форм Шостого Принципу (бо Брама - носій Брамана), вважаються метафізичним антифразісом, як ілюзорні та майявічні. І хоча корінь кожного атома індивідуально і кожної форми колективно є цим Сьомим Принципом або Єдиною Реальністю, все ж у власному проявленому та тимчасовому стані, це не більше ніж тимчасова ілюзія наших почуттів.

У власній абсолютності Єдиний Принцип, у його аспектах Парабрамана та Мулапракріті, не має статі, безумовний та вічний. Його періодичний мануантарний прояв або первісне випромінювання, також Єдине, але двостатеве та обмежене. Випромінювання це у власних нижчих аспектах стає чоловічим та жіночим началами. Під час Пралаї, як Великої так і Малої - останні залишають всі світи «in status guo»* - першою до активного життя прокидається пластична Акаша, Батько-Матір, Дух та Душа Ефіру, або Площина Кола. Простір вважається Матір'ю до його космічної діяльності та Батком-Матір'ю за першого пробудження. В Кабалі він також Батько-Матір-Син. У той час у Східній Доктрині вони є Сьомим Принципом Проявленого Всесвіту, або Атма-Буддхі-Манас (Дух, Душа, Розум) Трійцею, яка розгалужується та ділиться на семеро космічних та семеро людських Принципів, у Західній Кабалі християнських містиків вона є Трійцею, а посеред їх окултистів двостатевим Іеговою Jah-Yavah. У цьому і є вся різниця між езотеричною та християнською Трійцями. Містики та філософи, східні та західні пантеїсти, синтезують свою первісну Тριάду у чисто божественну абстракцію.

*Не фізичні організми, ще менше їх психічні принципи, залишаються in status guo протягом Великої Космічної або навіть Сонячної Пралаї, але лише їх «астральні «фото». Але протягом малих Пралай, захоплені «Ніччю» планети залишаються не зачепленими, хоча і мертвими, на вподобі до великої тварини захопленої полярним льодом і тому залишеної без змін.

Ортодокси роблять її схожою, ототожнюють Триаду з якостями людини, антропоморфують її, так би мовити. Хіран'я-гарбха, Харі та Шанкара – Три Іпостасі проявленого «Духу Найвищого Духу», титул яким Притхиві-Земля, вітає Вішну в особі його першого Аватара – є виключно метафізичними, абстрактними властивостями Творіння, Збереження та Руйнації, так саме божественними Avastha (Іпостасі) того, що «не руйнується разом з створеними речами», Aehyuta, ім'я Вішну; у той час коли ортодоксальний християнин роз'єднує власне Особисте Творче Божество на Три Образи Трійці і не визнає іншого вищого Божества. Останнє в Окультизмі є абстрактним Трикутником; у ортодоксів сучасним кубом. Бог творець, або сукупність творчих богів, вважаються східним філософом як Bhrutidarshanath, «оманлива видимість», дещо «уявлене як матеріальна форма, але що не відповідає дійсності з причини оманливої видимості», та пояснюється ними, як виникає з причин ілюзорного поняття егоїстичної особистої людської Душі (нижчого П'ятого Принципу). Це чудово викладене у примітках Фіцедуарда Хола до перекладу Вішну Пурани Уільсона. «Брама у власній сукупності має попереду всього аспект Пракриті, яка еволюціонує або не еволюціонує (Мулапракриті) та також аспект Духу та Часу. Дух, о Двічі народжений, є головний аспект Вищого Брами*. Наступний аспект подвійний – Пракриті яка еволюціонує або не еволюціонує, і останній, є Час». В Орфічній Теогонії Кронос так саме вважається народженим богом або посередником.

*Таким чином, Герберт Спенсер, на вподобі до Шопенгауера і Фон Гартмана визначає лише один аспект стародавніх езотеричних філософів, і як наслідок, викидає своїх читачів на відкритий похмурий берег агностичного відчаю – благоговійно формулює велику таємницю: «Те, що є не змінним у кількості, але вічно міняє форми у цих відчутних образах, які Всесвіт являє нам, є невідома та неосяжна Міць, яку ми примушені визнати як не маючу меж у Просторі та без початку та кінця у Часі». Це є лише смілива Теологія, - у жодному випадку не наука або філософія – яка шукає виміряти Безкінечність та викрити Невимірне та Невідоме.

На цій стадії пробудження Всесвіту, сокровений символізм представляє її (Пракриті) як досконале Коло з Точкою (Коренем) у Центрі. Цей знак був всесвітнім, тому ми бачимо його також у Кабалі. Незважаючи на це Західна Кабала, наразі в руках християнських містиків, цілком не визнає його, хоча він ясно показаний в Зогарі. Ці сектанти починають з кінця та дають, як символ генетичного Космосу, коло з двома діаметрами навхрест і дають йому назву «Союз Рози та Хреста», великої таємниці окультного зародження, звідки і ім'я Розенкрейцер (Хрест Рози). Це можна бачити на одному з більш значних та відомих символів, який ще ніколи не був зрозумілий, навіть сучасними містиками. Саме символ Пелікана, який розірвав власні груди, щоби нагодувати своїх сімох пташенят – символізує істинне вірування Братів Розенкрейцерів, яке є прямим паростком Східного Сокровенного Вчення.

Браман (не проявлений), також як і Брама Творець, має назву Калахамса, що значить, як це пояснюють західні сходознавці, Вічний Лебідь (або Гусак). Таким чином викривається велика помилка. Брамана (не проявленого), потрібно вважати як Хамса-вахана (той хто користується Лебедем, як власним Носієм), а не Брамою-Творцем, який є істинним Калахамса. У той час як Браман (не проявлений) є Хамса і А-Хамса, як це буде пояснено у Коментарях. Потрібно пам'ятати, що терміни Брама та Парабраман застосовуються тут не тому, що вони належать нашій езотеричній номенклатурі, а тому, що вони більше знайомі західним дослідникам. Обидва цілком відповідають нашим термінам – одноголосному, триголосному та семиголосному, що значить ВСЕЄДИНЕ та Єдине – «Все у Всьому».

Такими є засади, на яких базується Таємна Доктрина.

Недоречним буде тут почати захищати або доводити притаманну їм мудрість, також не можемо ми зупинитися, щоби довести, як вони фактично включені – хоча часто під маскою - у кожную систему мислення або філософію, гідну цього ім'я.

Коли вже читач отримав ясне розуміння їх та засвоїв світло, яке вони кидають на кожную проблему життя, вони не потребуватимуть у подальшому доказів у його очах, бо істина буде для нього очевидною, як сонце на небі. Тому ми переходимо до матеріалів Станців у цьому томі, додаємо до них скелет пояснення, з надією полегшити завдання читачеві та пояснюємо у декількох словах загальну концепцію, викладену в них.

Історія Космічної Еволюції, як вона викладена у Станцях, є так би мовити, абстрактна, алгебраїчна формула цієї еволюції. Відповідно, вивчаючи не може очікувати знайти у них звіт про всі стадії та трансформації між першим початком Всесвітньої Еволюції та нашою сучасною епохою. Надати такий звіт було би так саме неможливо, як і не зрозуміло людям, які не можуть усвідомити, навіть, природу плану існування, найближчого до того, яким обмежена наразі їх свідомість. Станці тому і дають абстрактну формулу, яка може бути пристосована «*mutatis mutandis*» до всієї еволюції; до еволюції нашої крихітки Землі, до нашої низки Планет, до Сонячного Світу, з нашою низкою Планет, та так далі у вимірі сходження, доки розум не почне коливатися та виснажиться в цих намаганнях. Семеро Станців, викладених у цьому томі, представляють семеро термінів цієї абстрактної формули. Вони мають відношення до сімох великих стадій еволюційного процесу, про які написано в «Пуранах», як про «Семеро Творинь» та в Біблії, про «Дні Творіння».

Станця 1 описує стан ВСЕ-ЄДНОСТІ під час Пралаї, перед першим тремтінням пробудження та Прояву. Незначні роздуми покажуть, що схожий стан може бути лише символізований, змалювати або описати його неможливо. Але і символізувати його можливо лише відкиданнями відомого; бо якщо він є станом Абсолютності «*per se*», то він не може володіти жодним з атрибутів (специфічних), якими ми користуємося для опису предметів в термінах. Відповідно цей стан може бути представлений лише запереченнями всіх тих найабстрактніших атрибутів, які людина скоріше відчуває, ніж усвідомлює, як найглибші межі можливостей у дослідженнях.

Станця 2 описує стадію, яка для західного розуму така близька у власній тотожності до стадії, згаданої у першій Станці, що потрібен трактат для передачі ідеї цієї різниці. Тому це мусить бути залишене інтуїції та здатностям читача зрозуміти сенс застосованих алегоричних виразів. Звісно, що всі ці Станці ближче до внутрішніх властивостей, ніж до звичайного розуміння фізичних мізків.

Станця 3 змальовує Пробудження Всесвіту до життя після Пралаї. Вона описує появу Монад з їх поглинутого стану в середині Єдності, ранню та найвищу стадію в процесі утворення Світів. Термін Монада може бути застосований однаково, як до величезної Сонячної Системи, так і до найменшого атому.

Станця 4 розповідає про диференціацію «Зародку» Всесвіту на семи-складну Ієрархію Свідомих, Божественних Сил які є діяльними проявами Єдиної Найвищої Енергії. Вони будівельники і на решті утворювачі всього проявленого Всесвіту в єдиному сенсі, в якому назва «Створювач» досяжна розумінню; вони надихають та спрямовують її; вони є розумними Істотами, які упорядковують та контролюють еволюцію, втілюючи у собі всі прояви Єдиного Закону, які відомі нам, як «Закони Природи». У родинному відношенні вони нам відомі, як Дхіані-Когани,

хоча кожен з різних гуртів, має власне призначення у Таємній Доктрині. Про цю стадію еволюції в міфології індусів згадується, як про «Творчість Богів».

Станця 5 описує процес світового утворення. Спочатку розсіяна Космічна Матерія, далі «Вогняний Вихор», перша стадія формування туманності. Ця туманність ущільнюється і, рухаючись крізь різні стадії трансформації, утворює, залежно від випадку, або Сонячний Світ, Планетну Низку або Планету.

Станця 6 розповідає про наступні стадії у створенні одного з «Світів» та наводить опис еволюції такого Світу впритул до його четвертого великого періоду, відповідного до часу у який ми наразі живемо.

Станця 7 продовжує розповідь на протязі від виникнення життя до появи Людини; цим закінчується Перша Книга Таємної Доктрини.

Розвиток «Людини», з моменту її першої появи на Землі у цьому Колі та до стану в якому ми знаходимо її наразі, складатиме тему наступного тому.

Станці, які складають тези кожного відділу, викладені в їх сучасній версії, бо було би більше ніж безкорисно, ускладнювати предмет застосуванням архаїчної фразеології оригіналу з його головоломним стилем та словами.

Виписки наведені з китайських, тибетських та санскритських перекладів, оригінальних сензарських коментарів та тлумачень з Книги Дзіан, викладеної вперше на європейській мові. Майже не потрібно стверджувати, що тут викладена лише частина Сімох Станців. Якби вони були надруковані у повному обсязі, вони залишилися би не зрозумілими для всіх, за виключенням декількох високих окултистів. Також марно переконувати читача, що автор або вірніше скромна рекордистка, розуміє краще ці заборонені сторінки, ніж більшість з непосвячених.

Щоби полегшити читання та уникнути доволі часті примітки, було вирішено поєднати разом текст та тлумачення, віддаючи перевагу санскритським та тибетським іменам особистим кожен раз, коли вони можуть бути застосовані, ніж давати терміни оригіналу. Тим більше, що згадані терміни є прийнятними синонімами, до того останні застосовуються лише між Вчителем та його учнями.

Тому, що ця праця написана для вивчаючих Окултизм, а не для філологів, то ми маємо право уникати схожих термінів там де це можливо. Залишені лише терміни які не підлягають перекладу, незрозумілі, якщо сенс їх не пояснений, але всі схожі визначення надані в їх санскритській формі. Непотрібно нагадувати, що ці терміни у кожному випадку є останнім розвитком цієї мови та належать П'ятій Корінній Расі. Сучасний санскрит не був мовою Атлантів, і більшість філософських термінів які застосовувалися у системах Індії у часи Махабхарати, не присутні в «Ведах», так як і не зустрічаються в оригінальних Станцях, а лише їх еквіваленти.

Читач, не теософ, запрошується ще раз сприйняти все наступне, як чарівну казку, якщо він бажає, або у кращому випадку, як ще не доведені фантазії мрійника; у гіршому, як додаткову гіпотезу до всіх численних наукових гіпотез минулого, сучасного та майбутнього, з яких деякі вже підірвані, інші очікують того самого. Це жодним чином не менш науково, ніж так звані наукові теорії і, та у будь якому випадку, більш філософське та ближче до істини.

У зв'язку з необхідністю багатої кількості коментарів та пояснень, посилання на примітки відмічені як зазвичай зірочками. Додатковий матеріал буде знайдений у главах про Символізм, які часом більші на інформацію, ніж Коментарі.

ЧАСТИНА ПЕРША

КОСМІЧНА ЕВОЛЮЦІЯ, СЕМЕРО СТАНЦІВ З «КНИГИ ДЗІАН» ТА КОМЕНТАРІ ДО НИХ.

Нічого не існувало: ні ясного Неба, ні величі небосхилу над Землею розгорнутого. Що вкривало все? Що обмежувало? Що приховувало? Чи були то безодні глибини вод? Не було смерті та безсмертя не було. Не було кордонів між днем та ніччю. Лише Єдиний у своєму диханні без подиху, і нічого іншого не мало буття. Царював Морок і все було приховане напочатку. У глибинах Мороку – Океану без світла. Зародок, прихований у шкарлупі, під жаром полум'я у природу він розгорнувся.

Хто таємницю знав? Хто її повідомив? Звідки, звідки цей витвір багатообразний? Самі Боги були народжені пізніше – Хто знає, звідки велич творіння? ТЕ, звідки ця велич творіння виникла? Чи його Воля створила, або була безмовна? Великий Ясновидець в вершинах Неба. Він знає, але, можливо, навіть чи знає він?

Зануривши погляд у Вічність за межі еонів основ Землі.

Ти був. І ось, коли підземний вогонь зруйнує свою темницю, грані знищуючи, Ти все ж будеш тим, чим з початку був, поза часом, Незмінним, О, думка безкінечна, Божественна Вічність

РИГ-ВЕДА (переклад Колебрука)

КОСМІЧНА ЕВОЛЮЦІЯ СТАНЦІ ДЗІАН

СТАНЦЯ 1

1.1. ПЕРЕДВІЧНА МАТЕР-НАРОДЖУЮЧА, ПРИХОВАНА У ВЛАСНИХ ПОКРОВАХ, ВІЧНО НЕ ВИДИМИХ, ЩЕ РАЗ ДРІМАЛА ПРОТЯГОМ СІМОХ ВІЧНОСТЕЙ.

1.2. ЧАСУ НЕ БУЛО, ВІН ПОКОЇСЬЯ У БЕЗКІНЕЧНИХ НАДРАХ ТРИВАЛОСТІ.

1.3. ВСЕСВІТНЬОГО РОЗУМУ НЕ БУЛО; БО НЕ БУЛО АХ-ХІ, ЩОБИ ВМІСТИТИ ЙОГО.

1.4. СІМОХ ШЛЯХІВ ДО БЛАЖЕНСТВА НЕ БУЛО. НЕ БУЛО І ВЕЛИКИХ ПРИЧИН СТРАЖДАНЬ, БО НЕ БУЛО НІКОГО ДЛЯ НАРОДЖЕННЯ ЇХ ТА ЗВАБЛЕННЯ НИМИ.

1.5. ЄДИНА ТЕМРЯВА НАПОВНЮВАЛА БЕЗМЕЖНЕ ВСЕ, БО БАТЬКО-МАТЕР ТА СИН, ЩЕ РАЗ БУЛИ ЄДИНИМ, І СИН, ЩЕ НЕ БУВ ПРОБУДЖЕНИЙ ДЛЯ НОВОГО КОЛЕСА ТА МАНДРІВ НА НЬОМУ.

1.6. СЕМЕРО НАЙВИЩИХ ВОЛОДАРІВ ТА СЕМЕРО ІСТИН ПРИПИНИЛИ ІСНУВАННЯ, І ВСЕСВІТ-НЕОБХІДНОСТІ СИН – БУВ ЗАНУРЕНИЙ У ПАРАНІШПАНА, ЩОБИ БУТИ ВИДИХНУТИМ ТИМ, ЩО Є ТА У ТОЙ САМИЙ ЧАС НЕМАЄ. НЕ БУЛО НІЧОГО.

1.7. ПРИЧИНИ ІСНУВАННЯ ЗНИКЛИ; БУВШЕ ВИДИМЕ ТА СУТНЄ НЕВИДИМЕ ПОКОЇЛОСЯ У ВІЧНОМУ НЕ-БУТТІ – ЄДИНОМУ БУТТІ.

1.8. ЛИШЕ ЄДИНА ФОРМА ІСНУВАННЯ, БЕЗМЕЖНА, БЕЗКІНЕЧНА, БЕЗПРИЧИННА РОЗПОВСЮДЖУВАЛАСЯ ПЕРЕБУВАЮЧІ У СНІ, ПОЗБАВЛЕНОМУ СНОВИДІННЬ; ЖИТТЯ НЕСВІДОМЕ ПУЛЬСУВАЛО У ПРОСТОРІ ВСЕСВІТНЬОМУ У ВСЕ-СУТНОСТІ ТОГО, ЩО ВІДЧУВАЄТЬСЯ ВІДКРИТИМ ОКОМ ДАНГМИ.

1.9. АЛЕ ДЕ БУЛА ДАНГМА, КОЛИ АЛАЙЯ ВСЕСВІТУ БУЛА У ПАРАМАРТХА, І ВЕЛИКЕ КОЛЕСО БУЛО АНУПАДАКА?

СТАНЦЯ 2

2.1...ДЕ БУЛИ БУДІВЕЛЬНИКИ, ПРОМЕНИСТІ СИНІ СВІТАНКУ МАНУАНТАРИ? У НЕОСЯЖНІЙ ТЕМРЯВІ, У ЇХ АХ-ХІ ПАРАНІШПАНА. ТВОРЦІ ФОРМ З НЕ-ФОРМ – КОРІНЬ СВІТУ – ДЕВАМАТРИ ТА СВАБХАВАТ ПОКОЇЛИСЯ У БЛАЖЕНСТВІ НЕБУТТЯ.

2.2...ДЕ БУЛА БЕЗМОВНІСТЬ? ДЕ СЛУХ, ЩОБИ ВІДЧУТИ ЇЇ? НІ НЕ БУЛО НІ БЕЗМОВНОСТІ, НІ ЗВУКУ; НІЧОГО, ОКРІМ НЕПОРУШНОГО ВІЧНОГО ДИХАННЯ, НЕ ЗНАЮЧОГО СЕБЕ.

2.3. ЧАС ЩЕ НЕ ПРИЙШОВ; ПРОМІНЬ ЩЕ НЕ ПОТРАПИВ У ЗАРОДОК; МАТРИПАДМА ЩЕ НЕ НАБРЯКЛА.

2.4. СЕРЦЕ ЇЇ ЩЕ НЕ ВІДКРИЛОСЯ ДЛЯ ВХОДЖЕННЯ ЄДИНОГО ПРОМІНЮ, ЩОБ НАДАЛІ ВИШТОВХНУТИ ЙОГО ЯК ТРИ У ЧОТИРИ, У НАДРА МАЙЇ.

2.5. СЕМЕРО ЩЕ НЕ НАРОДИЛИСЯ З ТКАНИНИ СВІТЛА. ЄДИНА ТЕМРЯВА БУЛА БАТЬКО-МАТИ, СВАБХАВАТ; І СВАБХАВАТ БУЛА У ТЕМРЯВІ.

2.6. ЦІ ДВОЄ І Є ЗАРОДОК, І ЗАРОДОК ЄДИНИЙ. ВСЕСВІТ БУВ ЩЕ ПРИХОВАНИЙ В БОЖЕСТВЕНІЙ ДУМЦІ ТА ЛОНІ БОЖЕСТВЕНОМ.

СТАНЦЯ 3

3.1...ОСТАННЄ ТРЕМТІННЯ СЬОМОЇ ВІЧНСТІ, ТРЕМТИТЬ У БЕЗМЕЖНОСТІ. МАТИ НАБРЯКАЄ ТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ З СЕРЕДИНИ НАЗОВНІ, СХОЖА ДО БРУНЬКИ ЛОТОСУ.

3.2. ТРЕМТІННЯ РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ, ТОРКАЮЧИСЬ ВЛАСНИМ СТІМКИМ КРИЛОМ ВСЬОГО ВСЕСВІТУ ТА ЗАРОДКУ, ЩО У ТЕМРЯВІ, ТЕМРЯВІ, ЯКА ДИХАЄ НАД ДРІМАЮЧИМИ ВОДАМИ ЖИТТЯ.

3.3. ТЕМРЯВА ВИПРОМІНЮЄ СВІТЛО, І СВІТЛО КИДАЄ ПРОМІНЬ-ОДИНАК У ВОДИ, У ГЛИБИНИ ЛОНА МАТЕРІ. ПРОМІНЬ ПРОТИНАЄ НЕЗАЙМАНЕ ЯЙЦЕ, ПРОМІНЬ ЗБУДЖУЄ ТРЕМТІННЯ У ВІЧНОМУ ЯЙЦЕВІ ТА ВКИДАЄ ЗАРОДОК, НЕ ВІЧНИЙ, ЯКИЙ УЩІЛЬНЮЄТЬСЯ У СВІТОВЕ ЯЙЦЕ.

3.4. ТРОЄ ПАДАЮТЬ У ЧОТИРИ. ПРОМЕНИСТЕ ЄСТВО ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ ДО СІМОХ; СЕМЕРО ВСЕРЕДЕНІ ТА СЕМЕРО ЗОВНІ. СЯЮЧЕ ЯЙЦЕ, У СОБІ ПОТРІЙНЕ, ЗГОРТАЄТЬСЯ,

РОЗПОВСЮДЖУЮЧИСЬ МОЛОЧНО-БІЛИМИ ЗГУСТКАМИ У ГЛИБИНАХ МАТЕРІ, КОРЕНІ, ЯКИЙ РОСТЕ У НАДРАХ ОКЕАНУ ЖИТТЯ.

3.5. КОРИНЬ ЗАЛИШАЄТЬСЯ, СВІТЛО ЗАЛИШАЄТЬСЯ, ЗГУСТКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ ТА, ВСЕ Ж ОЕАОНОО ЄДИНИЙ.

3.6. КОРИНЬ ЖИТТЯ БУВ У КОЖНІЙ КРАПЛІ ОКЕАНУ БЕЗСМЕРТЯ, І ОКЕАН БУВ СВІТЛОМ ПРОМЕНИСТИМ, ЯКИЙ БУВ ВОГОНЬ, І ТЕПЛО, І РУХ. ТЕМРЯВА ЗНИКЛА І БІЛЬШЕ НЕ ІСНУВАЛА; ВОНА ЗНИКЛА У ВЛАСНОМУ ЄСТВІ, У ТІЛІ ВОГНЮ ТА ВОДИ, БАТЬКА ТА МАТЕРІ.

3.7. ПОБАЧ, О ЛАНУ, ДИТЯ ПРОМЕНИСТЕ ТИХ ДВОХ, НЕЗРІВНЯННА, ЯСКРАВА ВЕЛИЧ – ПРОСТІР СВІТЛА, СИНА ПРОСТОРУ ТЕМРЯВИ, ВИНИКАЮЧОГО З ГЛИБИН ВЕЛИКИХ ТЕМНИХ ВОД. ЦЕ ОЕАОНОО МОЛОДШИЙ. ВІН СЯЄ ЯК СОНЦЕ, ВІН ПОЛУМ'ЯНИЙ, БОЖЕСТВЕНИЙ ДРАКОН МУДРОСТІ; ЕКА Є ЧАТУР, І ЧАТУР БЕРЕ СОБІ ТРЬОХ, ЇХ СОЮЗ НАРОДЖУЄ САПТА, У НЬМУ СЕМЕРО, ЯКІ СТАЮТЬ ТРИДАША ТА СОНМИ БАГАТЬОХ. ПОБАЧ ЙОГО, ТРОХИ ПІДНЯВШОГО ПОКРОВИ ТА РОЗГОРТАЮЧОГО ЇХ ЗІ СХОДУ НА ЗАХІД. ВІН ПРИХОВУЄ ГОРНЄ ТА ЗАЛИШАЄ НИЖНЄ ЯВЛЕНИЕМ, ЯК ВЕЛИКА ІЛЮЗІЯ. ВІН ВИЗНАЧАЄ МІСЦЯ ДЛЯ БЛИСКУЧИХ ТА ПЕРЕТВОРЮЄ ГОРНЄ У БЕЗМЕЖНЕ МОРЕ ВОГНЮ І ЄДИНЕ ВІЯВЛЕНЕ У ВЕЛИКІ ВОДИ.

3.8. ДЕ БУВ ЗАРОДОК? І ДЕ, НАРАЗІ БУЛА ТЕМРЯВА? ДЕ ДУХ ПОЛУМ'Я, ПАЛАЮЧОГО У ТВОЄМУ СВІТИЛЬНИКУ, О ЛАНУ? ЗАРОДОК Є ТЕ, І ТЕ Є СВІТЛО, БІЛЕ, БЛИСКУЧИЙ СИН БАТЬКА, У ТЕМРЯВІ ПРИХОВАНОГО.

3.9. СВІТЛО - ХОЛОДНЕ ПОЛУМ'Я, І ПОЛУМ'Я – ВОГОНЬ, І ВОГОНЬ НАРОДЖУЄ ТЕПЛО, ВОДУ ВИРОБЛЯЮЧЕ – ВОДУ ЖИТТЯ В МАТЕРІ ВЕЛИКІЙ.

3.10. БАТЬКО-МАТІР ПРЯДЕ ТКАНИНУ, ВЕРХНІЙ КРАЙ ЯКОЇ ЗАКРІПЛЕНИЙ ДО ДУХУ, СВІТЛА ЄДИНОЇ ТЕМРЯВИ, А НИЖНІЙ ДО ТІНЬОВОГО КРАЮ, ДО МАТЕРІЇ; І ТКАНИНА ЦЯ, Є ВСЕСВІТ ВІТКАНИЙ З ДВОХ ІСТОТ, У ЄДИНЕ ПОЄДНАНИХ, ЩО Є СВАБХАВАТ.

3.11. ВОНА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ КОЛИ ДИХАННЯ ВОГНЮ НАД НЕЮ; ВОНА СКОРОЧУЄТЬСЯ КОЛИ ДИХАННЯ МАТЕРІ ТОРКАЄТЬСЯ ДО НЕЇ. У ТОЙ ЧАС СИНІ РОЗ'ЄДНУЮТЬСЯ ТА РОЗСИПАЮТЬСЯ, ЩОБИ ПОВЕРНУТИСЯ ДО ЛОНА МАТЕРІ, ПРИ ЗАКІНЧЕНІ ВЕЛИКОГО ДНЯ, ЩОБИ ЗНОВУ ПОЄДНАТИСЯ З НЕЮ. КОЛИ ВОНА ОХОЛОДЖУЄТЬСЯ, ВОНА СТАЄ СЯЮЧОЮ. СИНІ ЇЇ РОЗГОРТАЮТЬСЯ ТА СКОРОЧУЮТЬСЯ САМІ ПО СОБІ ТА ВЛАСНИМИ СЕРЦЯМИ; ВОНИ МІСТЯТЬ БЕЗМЕЖНІСТЬ.

3.12. У ЦЕЙ ЧАС СВАБХАВАТ ПОСИЛАЄ ФОХАТ, ЩОБИ ЗРОБИТИ ТВЕРДИМИ АТОМИ. КОЖЕН Є ЧАСТИНА ТКАНИНИ. ВІДДЗЕРКАЛЮЮЧИ ЯК ДЗЕРКАЛО «САМО-СУТНЬОГО ВОЛОДАРЯ», КОЖЕН, У СВОЮ ЧЕРГУ СТАЄ СВІТОМ.

СТАНЦЯ 4

4.1...УСВІДОМТЕ, ВИ СИНІ ЗЕМЛІ, ЗНАННЯ ВАШИХ НАСТАВНИКІВ – СИНІВ ВОГНЮ! ЗНАЙТЕ, НЕМАЄ НІ ПЕРШОГО НІ ОСТАННЬОГО; БО ВСЕ Є ЄДИНЕ ЧИСЛО, ЯКЕ ВИЙШЛО З НЕ-ЧИСЛА.

4.2. УСВІДОМТЕ ТЕ, ЩО МИ, ЯКІ ВИЙШЛИ ВІД ПЕРВІСНИХ СІМОХ, МИ, НАРОДЖЕНІ ПЕРЕДВІЧНИМ ПОЛУМ'ЯМ, УСВІДОМИЛИ ВІД НАШИХ БАТЬКІВ...

4.3. З ПРОМЕНЕВОСТІ СВІТЛА – ПРОМЕНЯ ВІЧНОЇ ТЕМРЯВИ – СПРЯМУВАЛИСЯ У ПРОСТОРІ ЕНЕРГІЇ, ЗНОВУ ПРОБУДЖЕНІ; ЄДИНИЙ З ЯЙЦЯ, ШЕСТЕРО ТА П'ЯТЕРО. ДАЛІ ТРОЄ, ОДИН,

ЧОТВЕРО, ОДИН, П'ЯТЕРО – ДВІЧІ ПО СЕМЕРО СУМА ВСЬОГО. І ЦІ СУТЬ ЄСТВА, ВОГНІ, НАЧАЛА, БУДІВЕЛЬНИКИ, ЧИСЛА, АРУПА, РУПА ТА СИЛА АБО БОЖЕСТВЕНА ЛЮДИНА – СУМА ВСЬОГО. І ВІД БОЖЕСТВЕНОЇ ЛЮДИНИ ВИНИКЛИ ФОРМИ, ІСКРИ, СВЯЩЕННІ ТВАРИНИ ТА ВІСНИКИ СОКРОВЕННИХ БАТЬКІВ ПРЕСВЯТОЇ ЧЕТВІРКИ.

4.4. ТО БУЛО ВОЇНСТВО ГОЛОСУ БОЖЕСТВЕНОЇ МАТЕРІ СІМОХ. ІСКРИ СІМОХ ПІДЛЕГЛІ ТА СЛУГИ ПЕРШОМУ, ДРУГОМУ, ТРЕТЬОМУ, ЧЕТВЕРТОМУ, П'ЯТОМУ, ШОСТОМУ ТА СЬОМОМУ З СІМОХ. ВОНИ НАЗИВАЮТЬСЯ СФЕРАМИ, ТРИКУТНИКАМИ, КУБАМИ, ЛІНІЯМИ ТА УТВОРЮВАЧАМИ ФОРМ; БО ТАК ТРИМАЄТЬСЯ ВІЧНА НІДАНА – ОІ-НА-НОУ.

4.5. ОІ-НА-НОУ Є ТЕМРЯВА, БЕЗМЕЖНА АБО НЕ-ЧИСЛО, АДІ-НІДАНА, СВАБХАВАТ «О».

1. АДІ-САНАТ, ЧИСЛО, ТОМУ ЩО ОДИН.

2. ГОЛОС СЛОВА СВАБХАВАТ, ЧИСЛА БО ВОНИ ОДИН ТА ДЕВ'ЯТЬ.

3. «КВАДРАТ БЕЗ ФОРМИ».

САМЕ ЦІ ТРОЄ, ЩО ВСЕРЕДЕНІ «О», СУТЬ СОКРОВЕННА ЧЕТВІРКА; І ДЕСЯТРО СУТЬ АРУПА ВСЕСВІТ. ДАЛІ ІДУТЬ СИНИ, СЕМЕРО ВОЇНІВ, ОДИН – ВОСЬМИЙ ВІДСТОРОНЕНИЙ, І ДИХАННЯ ЙОГО Є СВІТЛА-НАДАВАЧ.

4.6. ...ДАЛІ ДРУГІ СЕМЕРО, ЯКІ Є ЛІПИКИ, НАРОДЖЕНІ ТРЬОМА. ВІДСТОРОНЕНИЙ СИН ОДИН. «СИНИ СОНЦЯ» НЕ ЗЧИСЛЕННІ.

СТАНЦЯ 5

5.1. ПЕРШОСТВОРЕНІ СЕМЕРО, ПЕРВІСНІ СЕМЕРО ПОДИХІВ ДРАКОНА МУДРОСТІ, У СВОЮ ЧЕРГУ, НАРОДЖУЮТЬ ВЛАСНИМ СВЯЩЕННИМ КОЛО-СПІРАЛЬНИМ ПОДИХОМ ВОГНЯНИЙ ВИХОР.

5.2. ВОНИ РОБЛЯТЬ ЙОГО ВІСНИКОМ ВЛАСНОЇ ВОЛІ. ДЖ'Ю СТАЄ ФОХАТОМ; СТІМКИЙ СИН БОЖЕСТВЕННИХ СИНІВ, ЧИЇ СИНИ – ЛІПИКИ, СПРЯМОВУЄТЬСЯ У ВИХОРИ СПІРАЛЬНОМУ. ФОХАТ Є КІНЬ А ДУМКА – ВЕРШНИК. ЯК БЛИСКАВКА ВІН ПРОТИНАЄ ХМАРИ ВОГНЯНІ. РОБИТЬ ТРОЄ, П'ЯТЕРО ТА СЕМЕРО ПРОСУВАНЬ КРІЗЬ СЕМЕРО ОБЛАСТЕЙ ЗВЕРХУ ТА СЕМЕРО ЗНИЗУ. ВІН ЗДІЙМАЄ ГОЛОС СВІЙ ТА СКЛИКАЄ НЕЗЧИСЛЕННІ ІСКРИ, ПОЄДНУЮЧИ ЇХ РАЗОМ.

5.3. ВІН ЇХ СПРЯМОВУЮЧИЙ ДУХ ТА ВОДІЙ. ПОЧИНАЮЧИ РОБОТУ, ВІН ВІДОКРЕМЛЮЄ ІСКРИ НИЖЧОГО ЦАРСТВА, У РАДОЩАХ ЛІТАЮЧИХ ТА ТРЕМТЯЧИХ У ВЛАСНИХ ПРОМЕНИСТИХ ПОМЕШКАННЯХ, ТА УТВОРЮЄ З НИХ ЗАЧАТКИ КОЛІС. ВІН РОЗМІЩУЄ ЇХ У ШІСТЬОХ НАПРЯМАХ ПРОСТОРУ ТА ОДНЕ ПОСЕРЕДЕНІ – КОЛЕСО СЕРЕДНЄ.

5.4. ФОХАТ КРЕСЛИТЬ СПІРАЛЬНІ ЛІНІЇ ДЛЯ ПОЄДНАННЯ ШОСТОГО З СЬОМИМ – ВІНЦЕМ. ВОЇНСТВО СИНІВ СВІТЛА СТОІТЬ НА КОЖНОМУ КУТІ; ЛІПИКИ У КОЛЕСІ СЕРЕДНЬМУ. ВОНИ КАЖУТЬ: «ЦЕ ДОБРЕ». ПЕРШИЙ БОЖЕСТВЕНИЙ СВІТ ГОТОВИЙ; ПЕРШИЙ; ДРУГИЙ. ДАЛІ «БОЖЕСТВЕНИЙ АРУПА» ВІДДЗЕРКАЛЮЄ СЕБЕ У ЧАЙЯ-ЛОКА, ПЕРШОМУ ОДЯЗІ АНУПАДАКА.

5.5. ФОХАТ РОБИТЬ П'ЯТЕРО ПРОСУВАНЬ ТА БУДУЄ КРИЛАТЕ КОЛЕСО НА КОЖНОМУ КУТІ КВАДРАТУ ДЛЯ ЧОТИРЬОХ ПРЕСВЯТИХ.. ТА ВОЇНСТВ ЇХ.

5.6. ЛІПИКИ ОКРЕСЛЮЮТЬ ТРИКУТНИК, ПЕРШИЙ ЄДИНИЙ, КУБ, ДРУГИЙ ЄДИНИЙ, ТА ПЕНТАГРАМУ В ЯЙЦІ. ЦЕ КІЛЬЦЕ НАЗВАВНЕ «НЕ ПЕРЕСТУПИ», ДЛЯ ТИХ, ХТО НИЗХОДИТЬ ТА СХОДИТЬ; ХТО ПРОТЯГОМ КАЛЬПИ ПРОСУВАЄТЬСЯ ДО ВЕЛИКОГО ДНЯ «БУДЬ З НАМИ»... ТАК

БУЛИ СТВОРЕНІ АРУПА І РУПА; ВІД ЄДИНОГО СВІТЛА СІМОХ СВІТОЧІВ; ВІД КОЖНОГО З СІМОХ, СЕМЕРО ПО СЕМЕРО СВІТОЧІВ. КОЛЕСА ОХОРОНЯЮТЬ КІЛЬЦЕ...

СТАНЦЯ 6

6.1. МОГУТНІСТЮ МАТЕРІ МИЛОСЕРДЯ ТА ЗНАННЯ ГУАНЬ-ІНЬ, – ТРІЙЦЯ ГУАНЬ-ШИ-ІНЬ, ЯКА ПЕРЕБУВАЄ В ГУАНЬ-ІНЬ-ТЯНЬ – ФОХАТ, ДИХАННЯ НИМИ НАРОДЖЕНЕ, СИН СИНІВ, ВИКЛИКАВ З НИЖНЬОЇ БЕЗОДНІ ПРИМАРНУ ФОРМУ СЯНЬ-ЧАНЬ ТА СЕМЕРО ОСНОВ (ЕЛЕМЕНТІВ).

6.2. СТІМКИЙ ТА ПРОМЕНИСТИЙ НАРОДЖУЄ СЕМЕРО ЛАЙЯ ЦЕНТРІВ, ЯКИХ НІХТО НЕ ПЕРЕМОЖЕ ДО ВЕЛИКОГО ДНЯ «БУДЬ З НАМИ»; ТА ЗАТВЕРДЖУЄ ВСЕСВІТ НА ЦИХ ВІЧНИХ ЗАСАДАХ, ОТОЧУЮЧИ СЯНЬ-ЧАНЬ ЗАРОДКАМИ ПЕРВІСНИМИ.

6.3. З СІМОХ – ПЕРШИЙ ПРОЯВЛЕНИЙ, ШЕСТЕРО ПРИХОВАНІ; ДВОЄ ПРОЯВЛЕНІ, П'ЯТЕРО ПРИХОВАНІ; ТРОЄ ПРОЯВЛЕНІ, ЧЕТВЕРО ПРИХОВАНІ; ЧЕТВЕРО ВИЯВЛЕНІ, ТРОЄ ПРИХОВАНІ; ЧЕТВЕРО ТА ОДИН ЦЗАН ПРОЯВЛЕНІ, ДВОЄ ТА ПОЛОВИНА ОДНОГО ПРИХОВАНІ; ШЕСТЕРО МУСЯТЬ БУТИ ПРОЯВЛЕНИМИ, ОДИН ЗАЛИШЕНИЙ ЗБОКУ. НАРЕШТІ СЕМЕРО МАЛИХ ОБЕРТАЮЧИХСЯ КОЛІС: ОДНЕ НАРОДЖУЄ ДРУГЕ.

6.4. ВІН СКЛАДАЄ ЇХ НА ВПОПОДОБІ ДО СТАРШИХ КОЛІС ТА ЗАТВЕРДЖУЄ ЇХ НА НЕПОРУШНИХ ЦЕНТРАХ. ФОХАТ, ЯК ВІН УТВОРЮЄ ЇХ? ВІН ЗБИРАЄ ВОГНЯНИЙ ПИЛ, ВІН СКЛАДАЄ ВОГНЯНІ КУЛІ, СПРЯМОВУЄТЬСЯ КРІЗЬ НИХ ТА НАВКОЛО НИХ, НАДАЄ ЇМ ЖИТТЯ ТА ПРИЗВОДИТЬ ДО РУХУ; ОДНИХ У ОДНОМУ НАПРЯМКУ, ДРУГИХ У ІНШОМУ. ВОНИ ХОЛОДНІ, ВІН РОБИТЬ ЇХ ЖАРКИМИ. ВОНИ СУХІ, ВІН РОБИТЬ ЇХ ВОЛОГИМИ. ВОНИ СЯЮТЬ, ВІН ОБВІВАЄ ТА ОХОЛОДЖУЄ ЇХ. ТАКИМ ЧИНОМ ДІЄ ФОХАТ ВІД ОДНОГО СМЕРКАННЯ ДО НАСТУПНОГО ПРОТЯГОМ СІМОХ ВІЧНОСТЕЙ.

6.5. БІЛЯ ПОРОГУ ЧЕТВЕРТОГО СИНАМ НАКАЗАНО СТВОРИТИ ВЛАСНІ ПОДОБИ. ОДНА ТРЕТИНА ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ. ДВІ ПІДКОРЮЮТЬСЯ. ПРОКЛЯТТЯ ПРОГОЛОШЕНЕ: ВОНИ БУДУТЬ НАРОДЖЕНІ У ЧЕТВЕРТІЙ, СТРАЖДАТИ ТА СПРИЧИНЯТИ СТРАЖДАННЯ. ПЕРША ВІЙНА НАРОДИЛАСЯ.

6.6. СТАРШІ КОЛЕСА ОБЕРТАЛИСЯ ЗВЕРХУ ДОНИЗУ ТА ЗНИЗУ ДОВЕРХУ... ЗАРОДКИ МАТЕРІ НАПОНЮВАЛИ ВСЕ СУТНЄ. ВІЙНИ ВИНИКАЛИ МІЖ БУДІВЕЛЬНИКАМИ ТА РУЙНІВНИКАМИ, І ВІЙНИ ВЕЛИСЯ ЗА ПРОСТІР; СІМ'Я НАРОДЖУВАЛОСЯ ТА ЗНОВУ З'ЯВЛЯЛОСЯ, БЕЗПЕРЕРВНО.

6.7. РОЗРАХУЙ, О ЛАНУ, ЯКЩО БАЖАЄШ ЗНАТИ ТОЧНИЙ ВІК ТВОГО МАЛОГО КОЛЕСА. ЙОГО ЧЕТВЕРТА СПИЦЯ – НАША МАТІР. ДОСЯГНИ ЧЕТВЕРТОГО ПЛОДУ ЧЕТВЕРТОЇ СТЕЖКИ ЗНАННЯ, ЩО ВЕДЕ ДО НІРВАНИ, І ЗНАТИМЕШ, БО ТИ ПОБАЧИШ...

СТАНЦЯ 7

7.1. УСВІДОМ ПОЧАТОК ЖИТТЯ ЧУТТЄВОГО ТА ПО ЗА ФОРМОЮ. СПОЧАТКУ, БОЖЕСТВЕНИЙ, ЄДИНИЙ ВІД МАТЕРІ-ДУХА; ДАЛІ ДУХОВНИЙ; ТРОЄ ВІД ОДНОГО, ЧЕТВЕРО ВІД ОДНОГО ТА П'ЯТЕРО, З ЯКИХ ТРОЄ, П'ЯТЕРО ТА СЕМЕРО. ЦІ СУТЬ ТРИ-СКЛАДНІ ТА ЧОТИРИ-СКЛАДНІ У СХОДЖЕННІ ДО НИЗУ; ПЕРШОГО ВОЛОДАРЯ, НАРОДЖЕНІ РОЗУМОМ СИНИ, СЯЮЧІ СЕМЕРО. ВОНИ І Є ТИ, Я, ВІН, О ЛАНУ; ВОНИ ДОГЛЯДАЮТЬ ТЕБЕ ТА ТВОЮ МАТІР-БХУМІ.

7.2. ЄДИНИЙ ПРОМІНЬ МНОЖИТЬ МАЛІ ПРОМЕНІ. ЖИТТЯ ПОПЕРЕДНЄ ЗА ФОРМУ, І ЖИТТЯ ПЕРЕЖИВАЄ ОСТАННІЙ АТОМ. КРІЗЬ НЕЗЧИСЛЕННІ ПРОМЕНІ, ПРОМІНЬ-ЖИТТЯ, ЄДИНИЙ, СХОЖИЙ ДО НИТКИ У БУСАХ.

7.3. КОЛИ ЄДИНИЙ СТАЄ ДВОМА, ПОТРІЙНИЙ ПРОЯВЛЯЄТЬСЯ У ТРИЄДИНІ; ЦЕ НАША НИТКА, О ЛАНУ, СЕРЦЕ ЛЮДИНИ-РОСЛИНИ ЗА НАЗВОЮ САПТАПАРНА.

7.4. ЦЕ Є КОРИНЬ НІКОЛИ НЕ ВМИРАЮЧИЙ; ТРИ-ЯЗИЧНЕ ПОЛУМ'Я ЧОТИРЬОХ ГНОТІВ. ГНОТИ – ІСКРИ, ЯКІ ВИЙМАЮТЬ З ТРИ-ЯЗИЧНОГО ПОЛУМ'Я, СПРЯМОВАНОГО СІМОМА, ЇХ ПОЛУМ'Я – ПРОМЕНІ ТА ІСКРИ ЄДИНОГО МІСЯЦЯ, ВІДЗЕРКАЛЕНОГО У СТІМКИХ ХВИЛЯХ ВСІХ РІЧОК ЗЕМЛІ.

7.5. ІСКРА ФОХАТУ, НИТКОЮ ТОНКОЮ З ПОЛУМ'ЯМ З'ЄДНАНА. ВОНА МАНДРУЄ КРІЗЬ СЕМЕРО СВІТІВ МАЇ. ВОНА ЗУПИНЯЄТЬСЯ У ПЕРШОМУ, СТАЮЧИ МЕТАЛОМ ТА КАМЕНЕМ; ПРОХОДИТЬ У ДРУГИЙ, І БАЧИМО – РОСЛИНУ; РОСЛИНА ОБЕРТАЄТЬСЯ У СІМОХ ЗМІНАХ ТА СТАЄ СВЯЩЕНОЮ ТВАРИНОЮ. З ЦИХ СПОЛУЧЕНЬ ВЛАСТИВОСТЕЙ МАНУ ДУМАЮЧИЙ УТВОРЮЄТЬСЯ. ХТО СТВОРЮЄ ЙОГО? СЕМЕРО ЖИТТІВ ТА ЄДИНЕ ЖИТТЯ. ХТО ЗАКІНЧУЄ ЙОГО? П'ЯТИ-СКЛАДНИЙ ЛХА. ХТО УДОСКОНАЛЮЄ ОСТАННЄ ТІЛО? РИБА, ГРІХ, СОМА...

7.6. ВІД ПЕРШОНАРОДЖЕНОГО НИТКА МІЖ МОВЧАЗНИМ СВІДКОМ ТА ЙОГО ТІННЮ СТАЄ МІЦНІШОЮ ТА БІЛЬШ БЛИСКУЧОЮ З КОЖНООЮ ЗМІНОЮ. РАНКОВЕ СОНЯЧНЕ СВІТЛО ПЕРЕТВОРИЛОСЯ НА СЯЙВО ПОЛУДНЯ...

7.7. «НАРАЗІ, ЦЕ ТВОЄ КОЛЕСО», СКАЗАЛО ПОЛУМ'Я ДО ІСКРИ. «ТИ – Я, МОЯ ПОДОБА ТА МОЯ ТІНЬ. Я САМ У ТОБІ І ТИ МІЙ ВАХАНА, ДО ДНЯ «БУДЬ З НАМИ», КОЛИ ТИ ЗНОВУ СТАНЕШ МНОЮ ТА ІНШИМИ, СОБОЮ ТА МНОЮ». ПІСЛЯ ЦЬОГО БУДІВЕЛЬНИКИ ЗАГОРНУВШИСЬ У ПЕРВІСНУ ОБОЛОНКУ, СХОДЯТЬ НА СЯЮЧУ ЗЕМЛЮ ТА НАД ЛЮДЬМИ ГОЛОВУЮТЬ – ЗАЛИШАЮЧИСЬ НИМИ САМИМИ...

Так закінчується ця частина Архаїчного Манускрипту, затемненого, хиткого, майже не зрозумілого. Спробуємо висвітлити та виявити сенс цього, на перший погляд непорозуміння.

КОМЕНТАРІ НА СЕМЕРО СТАНЦІВ

ТА ТЕРМІНИ ЗА ПОРЯДКОМ ЇХ НУМЕРАЦІЇ В СТАНЦЯХ ТА ВІРШАХ

СТАНЦЯ 1

1.1. ПЕРЕДВІЧНА МАТІР-НАРОДЖУЮЧА, ПРИХОВАНА У ВЛАСНИХ ПОКРОВАХ, ВІЧНО НЕ ВИДИМИХ, ЩЕ РАЗ ДРІМАЛА ПРОТЯГОМ СІМОХ ВІЧНОСТЕЙ.

«Матір-Народжуюча», Простір є вічна, завжди присутня Причина всього – Неосяжне Божество, чиї «Невидимі Покрови» є містичним Коренем всієї Матерії та Всесвіту. Простір є те єдине вічне, що краще за все уявити непорушним в його умовності та по за впливом та залежністю від присутності або відсутності в ньому об'єктивного Всесвіту. Він по за вимірами у будь якому сенсі та самостійно існуючий. Дух є перша диференціація від «ТОГО», Безпричинної Причини, як для Духу так і для Матерії. Як вчить нас Езотеричний Катехизис – «він не «безмежна Порожнеча», не «умовна Наповненість», але і те і інше. Він був та завжди буде.

Так «Покрови» означають ноумен недиференційованої Космічної Матерії. Це не така матерія, якою ми її знаємо, але духовна сутність матерії, яка спів-вічна і навіть єдина з Простором в

його умовному сенсі. Корінь-Природа є так саме джерелом тонких та невидимих властивостей у видимій матерії. Це, так би мовити Душа Єдиного та Безкінечного Духу. Індуси називають це Мулапракріті та стверджують, що це є Первісна Субстанція, яка є основою, Упадхі або Проводом кожного феномену, фізичного, психічного або розумового. Це є джерело звідки випромінюється Акаша.

«Семеро Вічностей» означають семеро періодів або еонів. Слово Вічність, як воно розуміється християнською Теологією, не має сенсу для Східного вуха, за виключенням застосування його до Єдиного Існування; так саме як і термін «по віки віків», вічний лише у майбутньому, є нічим іншим, як оманливий термін.* Такі слова не існують та не можуть існувати в філософії метафізики, та були невідомі до появи церковного християнства. Семеро Вічностей визначають семеро періодів, або період часу, який дорівнює сімом періодам однієї Мануантари протягом Махакальпи, або «Великого Віку» (100 років Брами), який складає 311.040.000.000.000 років; кожен Рік Брами складається з 360 Днів та такого самого числа Ночей Брами (відповідно до Чандраяна або Місячного року), День Брами складає 4.320.000.000 років смертних. Ці Вічності належать до самих сокровенних розрахунків, в яких, щоби мати істинну кількість, кожна цифра має бути сім у ступіні «х», до того «х» відрізняється відповідно до природи циклу в суб'єктивному або реальному світі; і кожна цифра яка має відношення або представляє різні цикли – від найбільшого до найменшого – в об'єктивному або реальному світі, мусить бути неодмінно кратною семи. Ключ до цього не може бути виданий, бо у цьому є таємниця езотеричних розрахунків, а для звичайних обчислень це не має сенсу. «Число Сім», каже Кабала, «є велике число Божественних Таємниць»; число десять, є число загальнолюдського знання (Декада Піфагора). 1.000 є третій розмір числа десять, тому і число 7.000 також символічне. У Таємній Доктрині цифра 4 є чоловічим символом лише на найвищому плані абстракції; на матеріальному плані число 3 є чоловічий, а 4 жіночий символ – вертикальний та горизонтальний у четвертій стадії символізму, коли символи стають гліфами сил зародження на фізичному плані.

*У Другій Книзі Вішну Пурани, гл.8, сказано: «Під безсмертям мається на увазі існування до кінця Кальпи»; перекладач Уільсон каже в примітках: «Відповідно до Вед, це все що потрібно розуміти під безсмертям (або вічністю) богів; вони гинуть на початку всесвітнього розпаду (або з початком Пралаї)». Але Езотерична філософія каже: «Вони не гинуть, а знову поглинаються».

1.2. ЧАСУ НЕ БУЛО, ВІН ПОКОЇВСЯ У БЕЗКІНЕЧНИХ НАДРАХ ТРИВАЛОСТІ.

«Час» є лише ілюзія, і виникає як наслідок зміни наших станів свідомості протягом наших мандрів у Вічності, він не існує, але «покоїться у вісні» там, де немає свідомості у якій виникає Ілюзія. Сучасне є лише математична риска яка відокремлює ту частину Вічної Тривалості, яку ми називаємо Майбутнім, від частини на ім'я Минуле. Нічого на Землі не має істинної реальної тривалості, бо нічого не залишається без змін, хоча би на будь яку частку секунди; і відчуття, яке ми отримуємо від очевидності поділу за часом, відоме як Сучасне, виникає від не ясності відчуттів предметів за мірою того як вони з області ідеальних уявлень, якими ми їх бачимо в Майбутньому, переходять у стан споминів або Минуле. Цілком так саме ми відчуваємо уявлення тривалості від миттєвого спалаху електричної іскри, в наслідок туманного та тривалого відбитку її на сітківці ока. Дійсно, людина або предмет не складений лише з того, що ми бачимо в ньому у цей момент, але є сукупністю всіх власних різноманітних та постійно міняючихся станів з моменту своєї появи в матеріальній формі впритул до свого зникнення з нашої Землі. Саме ці «сукупності», існуючі в Майбутньому і йдуть поступово крізь матерію, щоби вічно існувати в Минулому. Ніхто не скаже, що брусок заліза, кинутий у море, почав власне існування, полишивши повітря, або закінчив

існування потрапивши до води і, що самий брусок складений лише з цього перетинання площини, збігся у цей момент з математичним планом, який ділить та у той самий час об'єднує атмосферу з океаном. Те саме трапляється і з людьми та предметами, які падають з «буде» у «було», з Майбутнього в Минуле, і являють миттєво нашим почуттям, неначе перетинання власної цілістості за часом їх просування у Просторі та Часі (як матерія) від однієї Вічності до іншої. І ці дві Вічності і складають Тривалість, у одній лише якій все має дійсне існування, якби лише наші почуття були здатними сприйняти це.

1.3. ВСЕСВІТНЬОГО РОЗУМУ НЕ БУЛО, БО НЕ БУЛО АХ-ХІ*, ЩОБИ ВМІСТИТИ ЙОГО**.

*Небесні Істоти. **І відповідно, виявити його.

«Розум» це назва сукупності Станів Свідомості, згуртованих під складовими – Думка, Воля, Почуття. Під час глибокого сну мислення на фізичному плані закінчується і пам'ять призупиняється; таким чином, на цей час «Розум не існує» тому, що орган, через який «Его» виявляє власну думку та пам'ять, на матеріальному плані тимчасово не діє. Ноумен може стати феноменом на будь-якому плані існування, якщо проявиться через придатну для цього основу або провід. І на протязі довгої Ночі відпочинку, за названою Пралайя, коли всі Життя розчинилися, «Всесвітній Розум» залишається як постійна можливість розумової діяльності або як та абстрактна та абсолютна Думка, конкретним та відносним проявом якої є Розум. Ах-хі (Дхіані-Когани) суть сонми Духовних Істот – Ангельські Чини християнства, Елохіми та «Вісники» євреїв – які є Провідниками для Божественної або Всесвітньої Думки та Волі. Вони суть Розумові Сили які дають та затверджують в Природі «Закони» і, у той самий час, самі вони діють відповідно до Законів, покладених на них аналогічним чином, ще більш Високими Силами; але вони не є «втіленням» Сил Природи, як про це часто помилково думають. Ця ієрархія духовних Істот, через які виявляється Всесвітній Розум, схожа до армії – Воїнство істинно, за посередництвом якого виявляє себе військова могутність народу; вона складається з корпусів, дивізій, бригад, полків тощо; кожна має власну індивідуальність або власне особисте життя, з відомою часткою свободи у діях та відповідною відповідальністю; кожна включена у ще більш широкую Індивідуальність, якій підлегли її особисті інтереси і кожна має у собі ще менші індивідуальності.

1.4. СІМОХ ШЛЯХІВ ДО БЛАЖЕНСТВА* НЕ БУЛО (а). НЕ БУЛО І ВЕЛИКИХ ПРИЧИН СТРАЖДАНЬ**, БО НЕ БУЛО НІКОГО ДЛЯ НАРОДЖЕННЯ ЇХ ТА ЗВАБЛЕННЯ НИМИ (в).

*Нірвана. На китайській мові Не-пань. Неїбан на бурмійській. Мокша на індійській.

**Нідана та Майя. Дванадцять Нідан (на тибетській Тен-дел-чуг-н,ї) суть головні причини існування, наслідки народжені зчепленням причин.

а) Існує «Сім Стежок» або «Шляхів» до «Блаженства» Не-Буття, яке є Абсолютне Буття, Існування та Свідомість. Вони не існували, бо Всесвіт не був проявлений і мав буття лише у Божественній Думці.

б) Бо це є... Дванадцять Нідан або Причин Буття. Кожна є наслідок попередньої причини та, у свою чергу, причина наступної. Сукупність всіх Нідан заснована на Чотирьох Істинах, доктрина ця особливо характерна для Системи Хінаяни (див. Буддизм Васил'єва). Вони належать теорії потоку, закону зчеплення, який утворює погані вчинки та заслуги та приводить Карму до дії. Ця система заснована на великій істині, що слід побоюватися втілення, бо існування у цьому світі несе людині лише страждання, нещастя та біль; і сама смерть не здатна звільнити людину від цього, бо смерть це лише двері, крізь які людина йде до наступного життя на Землі, після нетривалого відпочинку у

Дева-чані. Система Хініяни або Школа Малої Колісниці, дуже стародавнього походження; у той час коли Махаяна або Школа Великої Колісниці більш пізнішого періоду, вона виникла після смерті Будди. Та все ж, засади останньої так саме старі, як гори, на яких мешкають ці школи з давніх давен; і школи Хінаяни та Махаяни, обидві у дійсності вивчають ту саму Доктрину. Яна або Колісниця є містичний вираз, і обидві «Колісниці» намагаються засвідчити доктрину, що людина може звільнитися від страждань народження і навіть неправдивого блаженства Дева-чану, шляхом досягнення Мудрості та Знання, яке лише одне може розвіяти Плоди Ілюзії та Незнання.

Майя або Ілюзія є елементом, притаманним всім кінцевим предметам, бо все, що існує, має не абсолютну, а лише відносну реальність, тому видимість, в яку вдягається прихований ноумен для цього спостерігача, залежить від здатностей та знань останнього. Для нерозвиненого ока дикуна будь яка картина виявиться спочатку безглуздим хаосом рисок та мазків фарб, у той час коли вихований погляд одразу побачить обличчя або пейзаж. Немає нічого постійного, за виключенням єдиного, прихованого, абсолютного Буття, в якому ноумени всіх реальностей. Існування які належать до кожного плану буття впритул до найвищих Дхіані-Коганів, є наче аналогічні тінями, відкинутим чарівним ліхтарем на безколірний екран. Тому, всі речі відносно реальні, бо вивчаючий також є віддзеркаленням і всі речі які він осягає, так само відносно реальні, як і він сам. Якими реальними не були би речі, реальність ця мусить бути знайдена до або після того як вони промайнуть як блискавка у нашому матеріальному світі; бо ми не можемо досягнути схоже існування безпосередньо, доки наші почуття можуть передавати лише матеріальне у поле нашої свідомості. На якому би плані наша свідомість не діяла, ми та предмети які належать до цього плану є для нас єдиною реальністю. Але за мірою нашого просування та розвитку ми розуміємо, що у стадіях крізь які ми пройшли, ми прийняли тіні за реальність і, сходження Его складається з ряду прогресивних пробуджень, і кожне просування приносить з собою впевненість, що нарешті наразі ми досягли «реальності». Та лише коли ми досягнемо абсолютної Свідомості та поєднаємо з нею нашу особисту, ми звільнимся від помилок народжених Маєю.

1.5. ЄДИНА ТЕМРЯВА НАПОВНЮВАЛА БЕЗМЕЖНЕ ВСЕ (а), БО БАТЬКО-МАТІР ТА СИН, ЩЕ РАЗ БУЛИ ЄДИНИМ, І СИН ЩЕ НЕ БУВ ПРОБУДЖЕНИЙ ДЛЯ НОВОГО КОЛЕСА* ТА МАНДРІВ НА НЬОМУ (б)

*Термін «Колесо» є символічним виразом світу або кулі, який свідчить, що стародавні знали, що Земля була кулею яка оберталася, а не була нерухомим квадратом як вчили деякі християнські отці. «Велике Колесо» є закінчений період нашого Циклу Буття або Махакальпа, тобто повний оберт нашої особливої низки сімох Глобусів або Сфер від початку до кінця. «Малі колеса» означають також Колеса яких так само семеро.

а) «Темрява є Батько-Матір: Світло їх Син», каже стародавній східний вислів. Світло незрозуміле по іншому, ніж як промінь з джерела, яке є його причиною; і тому, що у випадку Первісного Світла, джерело неосяжне, хоча розум та логіка наполегливо потребують цього, то з точки зору здорового глузду, ми називаємо його «Темрявою». Що стосується позиченого або другорядного Світла, яким би не було його джерело, воно може бути лише тимчасовим та ілюзорним. Тому «Темрява» є Вічне Вмістилище, в якому Джерела Світла виникають та зникають. Нічого не додається до темряви, щоби отримати з неї світло, або до світла, щоби воно стало темрявою на нашому плані. Вони взаємно міняються; і науково Світло є лише стан Темряви та навпаки. Та все ж, обидва вони феномени того самого ноумена який є абсолютною темрявою для розуму вченого та лише сірими сутінками для розуміння звичайного містика, але абсолютним Світлом для духовного ока Посвяченого. Рівень світла сяючого у темряві, яке ми здатні бачити,

залежить від нашої сили зору. Те, що світло для нас, є темрявою для деяких комах, а око ясновидця бачить сяйво там, де нормальне око бачить лише морок. Коли весь Всесвіт був занурений у сон – тобто повернувся до стану первісного елементу – не було ні центру світла, ні ока, щоби сприймати світло; тому темрява неминуче наповнювала «Безмежне Все».

б) «Батько» та «Матір» - чоловічий та жіночий принципи у Корені-Природі, протилежні полюси, які виявляються у всьому на кожному плані Космосу – або Дух та Субстанція у менш алегоричному аспекті, результатом взаємодії яких є Всесвіт або «Син». Вони «ще раз були єдиним», коли Ніч Брами, під час Пралаї все у об'єктивному Всесвіті повертається до своєї єдиної первісної та вічної причини, щоби знову виявитися під час наступного Світанку – як це стається періодично. Карана – Вічна Причина – була одна. Ясніше: лише Карана існує під час Ночей Брами. Попередній об'єктивний Всесвіт розчинився у власну єдину, первісну та вічну Причину та, так би мовити, зберігається у розчиненому стані у Просторі, щоби знову диференціюватися та кристалізуватися знову до наступного Світанку Мануантари, яка є початком нового Дня або діяльності Брами – символа Всесвіту. В езотеричній фразеології Брама є Батько-Матір-Син або Дух, Душа та Тіло одночасно. Кожний аспект є символом одного атрибута і кожний атрибут або якість є послідовне сходження Божественного Дихання у його циклічній еволюційній диференціації. У космічно-фізичному сенсі це є Всесвіт, Планетарна Низка та Земля; у виключно духовному – Незнане Божество, Планетний Дух та Людина – син обох, істота з Духу та Матерії та прояв їх, у періодичних виявленнях людини на Землі під час «Коліс» або Мануантар.

1.6. СЕМЕРО НАЙВИЩИХ ВОЛОДАРІВ ТА СЕМЕРО ІСТИН ПРИПИНИЛИ ІСНУВАННЯ (а), І ВСЕСВІТ – НЕОБХІДНОСТІ СИН – БУВ ЗАНУРЕНИЙ У ПАРАНІШПАНА*(б), ЩОБИ БУТИ ВИДИХНУТИМ ТИМ, ЩО Є ТА У ТОЙ САМИЙ ЧАС НЕМАЄ. НЕ БУЛО НІЧОГО (в).

*Абсолютна Досконалість, Паранірвана; тибетською Yons-grub.

а) «Семеро Найвищих Володарів» суть Семеро Духів – Творці або Дхіані-Когани, відповідні до Елохімів євреїв. Це та сама Ієрархія Архангелів, до якої у християнській Теогонії належить Св. Михаїл, Св. Гавриїл та інші. У той час коли у догматичному латинському Богослів'ї, лише Св. Михаїлу дозволено бути володарем над всіма вершинами та безоднями, у Езотеричній Системі Дхіані володарі по чергово одного з Коліс та Великих Корінних Раса нашої Планетної Низки. Окрім того сказано, що вони надсилають своїх Бодхісатв, відповідних до них людських замісників, Дхіані-Будд протягом кожного Кола та Раси. З «Сімох Істин» та Одкровенень або, точніше викритих таємниць, лише чотири видані нам, бо ми все ще у Четвертому Колі, і світ також мав до цього часу лише чотирьох Будд. Це дуже складне питання і у подальшому буде більше поясненим.

До цього часу «існують лише Чотири Істини та Чотири Веди» - кажуть буддисти та індуси. Спираючись на це, Іріней наполягав на необхідності Чотирьох Євангелій. Але тому, що кожна Нова Корінна Раса, на початку Кола, мусить мати власне Одкровення яке їй належить, та носіїв його, то і ближче Коло матиме П'яте, наступне Шосте, та так далі.

б) «Паранішпана» є Абсолютна Досконалість, якої досягають всі Життя, після закінчення великого періоду діяльності або Махамануантари, і там вони відпочивають протягом періоду Спокою. У Тибеті вона називається «Yons-grub». До часу виникнення школи Йогочар'я істинна природа Паранірвани викладалася відкрито, але надалі це поняття стало цілком езотеричним; завдяки чому виникла така кількість протилежних тлумачень. Лише істинний ідеаліст може зрозуміти це. На все це потрібно дивитися в ідеальному аспекті, за виключенням Паранірвани, всім тим, хто бажав би зрозуміти цей стан та засвоїти, яким чином Не-Буття, Порожнеча та

Темрява суть Троє в Одному і лише одні само-існуючи та досконалі. Паранірована абсолютна, та все ж, лише у відносному сенсі, бо мусить бути залишена можливість для подальшого абсолютного удосконалення, у відповідності до вищого рівня переваги наступного періоду діяльності – саме так, як досконала квітка мусить припинити існування як квітка, щоби вирости у досконалий плід, якщо лише таке порівняння можливе.

Сокровенне Знання вчить постійному розвитку всього існуючого, як світів, так і атомів, і цей чудовий розвиток не має ні початку, який можна усвідомити, ні кінця, який можна уявити. Наш «Всесвіт» є лише один з безмежних, незчисленних Всесвітів, і всі вони «Сини Необхідності», бо вони всі ланки великої космічної низки Всесвітів, до того кожна є наслідком попередньої та причиною що до наступної.

Поява та розчинення Всесвіту змальовується як вдих та видих «Великого Дихання», яке вічне, і у якості Руху, є одним з трьох символів Абсолюту, інші два – Абстрактний Простір та Тривалість. Коли Велике Дихання видихає, воно називається Божественним Диханням і вважається як Дихання Незнаного Божества – Єдиного Буття, яке неначе видихає думку, яка стає Космосом. Також, коли Божественне Дихання вдихає, Всесвіт зникає у Лоні Великої Матері, яка у той час дрімає «прихована у власних Покровах, Вічно-Невидимих».

в) «Те що є та у той самий час немає», є саме Велике Дихання, про яке ми можемо говорити, як про Абсолютне Буття, але не можемо уявити у власній свідомості, як будь яку форму Існування, яку ми можемо відрізнити від Не-Буття. Три періоди - Сучасне, Минуле та Майбутнє – є в Езотеричній Філософії складним часом; бо всі троє складають число лише по відношенню до феноменального плану, але в області ноуменів, вони не мають абстрактного значення. Як сказано у Писаннях: «Час Минулий є Час Сучасний, також і Майбутнє, яке хоча доки не виявилось, все ж існує», відповідно до настанови вчення Прасанга-Мад'яміка, догми якого були відомими з самого часу його відокремлення від чисто езотеричних шкіл. На решту, всі наші уявлення про тривалість часу виникли з наших відчуттів, відповідно до законів асоціації. Неминуче пов'язані з людським знанням, поняття ці не можуть мати іншого існування, окрім як відчуття особистого Его, і вони зникають коли еволюційних рух розвіює Майю феноменального існування. Що є час, як не панорамна послідовність станів нашої свідомості! З слів одного з Вчителів: «Я відчуваю обурення, коли примушений застосовувати ці три незграбні слова – Минуле, Сучасне та Майбутнє – жалкі уявлення об'єктивних фаз суб'єктивного цілого; вони так саме мало придатні для призначення, як сокира для тонкого різблення». Потрібно надбати Парамартха, щоби не стати занадто легкою здобиччю Самвриті, це – філософська аксіома.*

*Простіше, потрібно надбати істинну Самосвідомість, щоби зрозуміти Самвриті або «початок зваблення». Парамартха є синонім терміну Свасамведана або «міркування, яке аналізує самого себе». Є різниця у тлумаченні сенсу Парамартха між послідовниками шкіл Йогачар'я та Мадх'ямка, хоча ніхто з них не пояснює справжнього істинного сенсу цього виразу.

1.7. ПРИЧИНИ ІСНУВАННЯ ЗНИКЛИ (а); БУВШЕ ВИДИМЕ ТА СУТНЄ НЕВИДИМЕ, ПОКОЇЛИСЯ У ВІЧНОМУ НЕ-БУТТІ – ЄДИНОМУ БУТТІ (б).

а) «Причини Існування» означають не лише фізичні причини, відомі для науки, але метафізичні причини, з яких головною є бажання існувати, внаслідок Нідан та Майї. Бажання свідомого життя виявляється у всьому, від атома до сонця, і є віддзеркаленням Божественної Думки, спрямованої до об'єктивного існування Всесвіту. Відповідно до Езотеричного Вчення, істинна причина цього бажання, також як і всього існування, залишається назавжди прихованою, і

її перші еманції є самими досконалими абстракціями, які лише здатен уявити собі розум. Ці абстракції, як необхідні, мусять бути надісланими причинами для Матеріального Всесвіту, який відчувається почуттями та розумом, і вони мусять лежати у засадах другорядних та підлеглих сил Природи, поважних та шанованих, як «Бог» та «Боги» народами всіх часів. Неможливо уявити собі будь що, що не має причини; така спроба призводить розум до межі свідомості. У дійсності це і є стан, до якого розум мусить прийти, коли ми намагаємося простежити у зворотному напрямі низку причин та наслідків; але наука та релігія, обидві приходять скоріше ніж потрібно, до цієї межі свідомості, бо вони не знають метафізичних абстракцій єдиних, можливих для уявлення, причин фізичних конкретностей. Ці абстракції стають все більш та більш конкретними, за часом їх наближення до нашого плану існування, доки вони нарешті, не проявляються у матеріальний Всесвіт, та перетворюються на фізику з метафізики, на вподобі до того, як пара може перетворитися на воду, а вода на лід.

б) Уявлення «Вічного Не-Буття», яке є «Єдине Буття», здається парадоксом кожному, хто не пам'ятає, що ми обмежуємо наші думки про Буття нашою сучасною свідомістю Існування, роблячи його специфічним терміном а не універсальним. Ненароджене дитя, якби воно могло думати у нашому розумінні цього терміну, неминуче та таким же чином обмежило би власні уявлення про Буття лише відомою для нього формою життя в утробі матері; і якби воно спробувало окреслити у власній свідомості уявлення про життя після народження (смерті для нього), то за відсутності інформації для цього, також і можливостей усвідомлення такої інформації, воно імовірно уявило би це життя, як «Не-Буття, яке є Істинне Буття». У нашому випадку Єдине Буття є ноуменом всіх ноуменів, які мусять як ми це знаємо, лежати в підвалинах феноменів та забезпечувати їх тією тінню реалій, яку вони мають, але для усвідомлення якого ми не маємо наразі належних почуттів та необхідних здатностей. Невідчутні атоми золота, розсіяні у тоні кварцю, можуть бути непримітними не озброєному оку шукача, все ж він знає, що вони не лише там є, а і саме вони вирішують рівень кошовності кварцю; і цей відсоток золота до кварцю нагадує відношення ноумену до феномену. Але рудокop знає як виглядатиме золото після його видобутку з кварцю, у той час коли простий смертний не може сформува ти уявлення реальності речей, відокремлених від Майї, яка затемнює та приховує їх. Лише Посвячений, збагачений знанням, надбаним незчисленними поколіннями попередників, спрямовує «Око Дангми» у сутність речей, на яку будь яка Майя не має впливу. Саме тут вчення Езотеричної Філософії у зв'язку з Ніданами та Чотирма Істинами набувають величезного значення, але вони зберігаються у таємниці.

1.8. ЛИШЕ ЄДИНА ФОРМА ІСНУВАННЯ (а), БЕЗМЕЖНА, БЕЗКІНЧНА, БЕЗПРИЧИННА, РОЗПОВСЮДЖУВАЛАСЯ, ПЕПЕБУВАЮЧИ У СНІ, ПОЗБАВЛЕНОМУ СНОВИДІНЬ (б); І ЖИТТЯ НЕСВІДОМЕ ПУЛЬСУВАЛО У ПРОСТОРІ ВСЕСВІТНЬОМУ У ВСЕ-СУТНОСТІ ТОГО, ЩО ВІДЧУВАЄТЬСЯ ВІДКРИТИМ ОКОМ ДАНГМИ.*

* В Індії це має назву «Око Шиви», але за межами великої гірської Гряди, в Езотеричній фразеології воно відоме як «Відкрите Око Дангми». Дангма означає очищена душа, той хто став Дживанмукта, вищим Адептом, або точніше Махатмою. Його «Відкрите Око» є внутрішнє духовне око провидця; і здатність яка виявляється крізь нього, не є яснобачення, як воно зазвичай розуміється, тобто сила бачити на відстані, але скоріше здатність духовної інтуїції, крізь яку отримується безпосереднє та достовірне знання. Ця здатність щільно пов'язана з «Третім Оком», яким міфологія забезпечує деякі людські раси.

а) Сучасна думка має схильність повертатися до архаїчної ідеї однорідної основи для широко відмінних зовні речей – тобто різнорідних розвинутих з однорідності. Біологи шукають

наразі власну однорідну протоплазму, хіміки власний протил, у той час коли наука шукає силу, диференціаціями якої є електрика, магнетизм, тепло тощо. Таємна Доктрина відносить цю ідею до області метафізики та вважає «Єдину Форму Буття» як джерело всіх речей. Але можливо вислів – «Єдина Форма Буття» не є цілком точним. Санскритське слово для цього – Прабхавап'я, «місце (або вірніше план), звідки все почалося і куди розчиняться всі речі», як каже один коментатор. Це не є «Матір Світу» як перекладає Уільсон (Вішну Пурана,1,21); бо Джагат Іоні, як каже Фітцедуард Хол, не лише «Матір Світу» або «Утроба Світу», а і «Матеріальна Причина Світу». Коментатори Пуран пояснюють це Караною, «Причиною», але Езотерична Філософія називає це ідеальним духом цієї причини. В її другій стадії це є Свабхават буддійського філософа, Вічна Причина та Наслідок, всюди-присутня, та все ж абстрактна само-існуюча пластична Субстанція та Корінь всього існуючого, на яку дивляться як на подвійну так саме як ведантист дивиться на Парабрамана та Мулапракріті, єдину у двох аспектах. Дійсно, не звичайно бачити великих вчених, які обговорюють можливість того, що Веданта, а особливо Уттара Миманса «були викликані вченнями буддистів»; у той час коли навпаки, саме Буддизм, вчення Готами, було «викликане» та виросло на догмах Таємної Доктрини, яку частково ми намагаємося тут викласти та на яку так саме спираються Упанішади.* З Вчень Щрішанкарачар'ї цілком зрозуміло, що наше ствердження беззаперечне.**

*Не зважаючи на це, особа яка претендує на авторитет а саме, сер Мон'є Уільямс, професор Санскриту у Оксфорді, щойно відкинув цей факт. Ось що він повідомив власній аудиторії 4.6.1883р. у щорічній доповіді Інституту Вікторії: «Спочатку Буддизм був проти будь якого аскетизму та відлюдництва... для досягнення вищого Знання. Це вчення не мало ні окультної ні езотеричної системи доктрини... прихованої від звичайних людей.» (!!) Далі... «Коли Готама Будда почав діяльність, пізніша та найнижча форма Йоги, вочевидь була мало відома». І дали всупереч собі, лектор повідомляє «...ми бачимо у Лоліта-Вістара, що різноманітні види тілесного само покарання, виснаження та утримання були звичайним явищем у часи Готами.» Але доповідач, здається не знає, що всі ці види само знущань і є ця сама нижча форма Йоги, так звана Хатха-Йога, яка була «мало відома» та все ж така «звичайна» у часи Будди.

**Стверджується, що всі шість Даршана, або Шкіл Філософії, мають сліди впливу Будди, позичені або з Буддизму або Греції! (дивись праці Вебера, Макса Мюлера тощо). Але ми пам'ятаємо, що Колебрук, «вищий авторитет» з цих питань довів, що «і в цьому випадку індуси були вчителями, а не учнями».

б) «Сон позбавлений Сновидінь», є одним з сімох станів свідомості, відомих у Східних Езотеричних Вченнях. У кожному з цих станів окрема частина розуму починає діяти; або як про це висловився би ведантист – людина стає свідомою на іншому плані власної істоти. Термін «Сон Позбавлений Сновидінь», в цьому випадку, застосований алегорично до Всесвіту, щоби виявити стан, дещо аналогічний до людського, який не утримала пам'ять звичайного стану і здається цілковитою прогалиною, як і загіпнотизованої людини, яка не пам'ятає з ким та про що розмовляла, хоча мала вигляд цілком свідомої людини.

1.9. АЛЕ ДЕ БУЛА ДАНГМА, КОЛИ АЛАЙЯ ВСЕСВІТУ* БУЛА У ПАРАМАРТХА** (а) І ВЕЛИКЕ КОЛЕСО БУЛО АНУПАДАКА? (б).

*Душа, як основа для всього, Anima Mundi. **Абсолютне Буття та Свідомість, яке є Абсолютне Не Буття та Несвідомість.

а) Тут перед нами тема віковичних суперечок. Обидва терміни «Алая» та «Парамартха» були причинами роз'єднання шкіл та розбивали Істини на велику кількість різноманітних аспектів, більше ніж інші містичні слова. Алая є Душа Світу або Anima Mundi – Над Душа Емерсона, яка відповідно до езотеричного вчення періодично міняє власну природу. Алая, хоча вічна та незмінна у внутрішній сутності на планах не досяжних ні для людини ні для космічних богів (Дхіані-Будд), міняється протягом активного періоду – життя по відношенню до нижчих планів і нашого також. Протягом цього часу не лише Дхані-Будди власною Душею та Сутністю єдині з Алаєю, а навіть людина, сильна як Йог, «здатна поєднати з нею свою душу», як каже Ар'ясанга школи Йогочар'я. Це не Нірвана, але стан близький до цього; звідси і суперечки. Таким чином, у той час, коли послідовники Йогочар'ї, школи Махаяни, кажуть, що Алая (Нінг-по и Цанг, тибетською), є уособленням Порожнечі, все ж, вона є основою кожної видимої або невидимої речі і, хоча Алая вічна та не змінна у власній сутності, вона віддзеркалюється у кожному об'єкті Всесвіту, «як Місяць у чистих, спокійних водах»; інші школи заперечують це ствердження. Те саме що до Парамартха. Послідовники Йогачар'я тлумачать цей термін як те, що також залежить від інших речей (паратантра); а мадх'яміки кажуть, що Парамартха має відношення лише до Паранішпана або Абсолютної Досконалості, тобто у викладенні цих «Двох Істин» з Чотирьох, перші дві вірять та стверджують, що у будь якому випадку, на цьому плані існує лише Самврітісат'я, або відносна Істина; останні натомість вчать існуванню Парамартхасат'я, Абсолютної Істини.* «Жоден Архат, о бхікшу, не може досягти абсолютного знання, до того доки він не усамітниться у Паранірвані. Парікальпіта та Паратантра його два великих ворога». Парікальпіта (Кун Таг тибетською) означає блукання, народжене тими, хто не може усвідомити порожнечу та ілюзорну природу всього існуючого; хто вірить в існування того, що не існує тобто Non-Ego. А Паратантра є те, що існує лише завдяки залежному або причинному відношенню і яке мусить зникнути, щойно причина, від якої воно виникло, буде видалена – як полум'я по відношенню до гніту. Задмухайте його і світло зникне.

* «Парамартхасат'я» є самосвідомість; Свасамведана є розум який аналізує самого себе. «Парама», вище за все і «артха», розуміння; «сат'я», абсолютне істинне буття або esse. Тибетською Парамартхасат'я є Don-dam-rei-bden-ra. Протилежність цій абсолютній реальності, або дійсності є Самврітісат'я – лише відносна істина – Самвріті, «помилкове уявлення та зародження Ілюзії, Майї. Тибетською Kun-rdzob-bden-ra – Ілюзія яка утворює видимість».

Езотерична філософія вчить, що все живе та має свідомість, але не стверджує, що все життя та свідомість тотожні до свідомості людини або навіть тваринних істот. Ми дивимось на життя як на Єдину Форму Існування, яке має прояви у тому, що ми називаємо Матерією; або у тому, що неправильно відрізняючи, ми називаємо в людині Дух, Душа та Матерія. Матерія є Провід для прояву Душі на цьому плані існування. Душа є Провід на вищому плані для проявів Духу, і ці троє є Трійця, синтезована Життям, яке їх насичує. Уявлення про Всесвітнє Життя є однією з стародавніх концепцій, до якої повертається людський розум у цьому сторіччі, як наслідок звільнення його від антропоморфічної Теології. Наука, правда, задовольняється, відчуттям або уявленням ознак Всесвітнього Життя, але ще не виявила себе такою сміливою, хоча би пошепки вимовити - «Anima Mundi»! «Думка про життя кристалів», прийнята наразі наукою, була би висміяною сторіччя тому. Ботаніки шукають нерви у рослин; не тому, що вони думають, що рослини можуть відчувати, або думати як тварини, а тому, що вони вважають, що для пояснення росту та годування рослинного світу, цілком є необхідною будь яка побудова маюча у власних функціях таке саме відношення до життя рослин як і нерви у тваринному житті. Уявляється майже не можливим, щоби наука застосовуючи такі терміни як «Сила» та «Енергія», і далі приховувала від себе той факт, що речі які мають у собі життя є живими предметами, будуть це атоми або планети.

Але читач може запитати – яке вірування в Езотеричних Школах? Які доктрини, викладені з цього питання езотеричними «буддистами»? Разом з ними ми відповідаємо – Алая має подвійний і навіть потрійний сенс. В системі Йогачар'я, школи Махаяна, Алая є одночасно Світовою Душею – Аніма Мунді та Вищим Я (Его) Адепта. «Той хто сильний Йогою, може за бажанням, шляхом медитації, втягнути власну Алайю у істинну сутність Буття». «Алая має абсолютне вічне існування», говорить Ар'ясанга, суперник Нагарджуни.* У цьому сенсі вона Прадхана, яка пояснюється у Вішну Пурані, як «те», що є причиною сама по собі, виразно названа великими мудрецами Прадханою, початковою основою, тонкою Пракриті, тобто те, що вічне та одночасно є (або містить те що є) та чого немає, або є простим процесом». «Неподільна причина як однорідна та у той самий час є причиною та наслідком, і яку ті хто знайомі з першими принципами, називають Прадхана і Пракриті, є неосяжний Брама, хто був попереду всього існуючого» (Вішну Пурана); тобто Брама не починає сам еволюцію, не створює, але лише виявляє власні аспекти, один з яких є Пракриті, аспект Прадхани. Та все ж, «Пракриті» не правильне слово, і Алая в цьому випадку було би ближче до істини; бо Пракриті не є «Неосяжний Брама». Це помилка тих, хто нічого не знає про універсальність Окультних Доктрин з самої колиски людських рас, і особливо тих вчених, які відкидають саму думку про «Первісне Одкровення», щоби вчити, що Аніма Мунді, Єдине Життя Світової Душі, була оголошеною лише Анаксагором або у його часи. Цей філософ висунув це вчення просто, щоби протиставити його занадто матеріалістичним уявленням Демокріта про Космогонію, які засновані на теорії про сліпо спрямовані атоми. Анаксагор Клазоменський не був винахідником вчення, але лише його розповсюджувачем, як і Платон. Те що він називав Світовим Розумом (nous), принцип який, відповідно до його поглядів, цілком відокремлений та звільнений від матерії і діє за наміром, має назву Рух, Єдине Життя або Дживатма в Індії віки до Різдва Христового. Лише, філософи арійці ніколи не надавали цьому принципу, який для них безмежний, кінцевих «атрибутів думки». Це природно призводить до «Всевишнього Духа» Гегеля та німецьких трансценденталістів – контраст на який корисно звернути увагу. Школи Шелінга та Фіхте далеко відійшли від примітивного архаїчного уявлення Абсолютного Принципу та відобразили лише аспект головної думки Веданти. Навіть «Absoluter Geist» висунутий Гартманом в його песимістичній філософії «Несвідоме», хоча можливо і є найближчим до індуських Доктрин Адвайти, все ж так саме далекий від дійсності.

*Ар'яранга був Адептом до християнської ери та засновником езотеричної буддистської школи, хоча Ксома-де-Керез, розташовує його з власних міркувань, у сьоме сторіччя після Різдва Христового. Був ще другий Ар'яранга, який жив у перших сторіччях нашої ери, і цілком можливо, що вчений сплутав їх.

За Гегелем «Несвідоме» ніколи не зважилося би на грандіозне завдання розвитку Всесвіту, якби не надія досягти ясного Само Усвідомлення. У зв'язку з цим потрібно мати на увазі, що коли визначають Дух, термін застосований європейськими пантеїстами як еквівалент Парабрахмана, як Несвідоме, вони не приписують цьому терміну значення, яким воно зазвичай є. І застосовують, за відсутності кращого терміну для символу глибокої Таємниці.

«Абсолютна Свідомість позаду феноменів», кажуть вони, «названа Несвідомим лише за відсутності будь якого елементу особистості, перевищує людську уяву. Людина, не може сформулювати жодного уявлення інакше як у термінах емпіричних феноменів, тому позбавлена можливості внаслідок власної побудови, підняти покрови, що огортають Абсолют. Лише звільнений Дух може частково досягнути природу джерела, звідки він вийшов та куди з часом мусить повернутися. Якщо навіть Найвищий Дхіані-Коган може лише вклонитися у незнанні перед Таємницею Абсолютного Буття; і якщо навіть у цьому закінченні свідомого існування – «зануренні

індивідуальної свідомості у Всесвітню Свідомість», словами Фіхте, - кінцеве не лише не здатне усвідомити Безкінечне, але і застосувати до нього власну міру досвіду, то як можна сказати, що Несвідоме та Абсолют можуть мати інстинктивний імпульс або надію досягти Самосвідомості? Ведантист ніколи не дозволив би собі такої думки Гегеля. Окультист сказав би, що вона цілком можлива по відношенню до пробудженого Махату, Світового Розуму, вже виявленого у феноменальний світ, як до першого аспекту незмінного Абсолюту, але ніколи не до останнього. «Дух та Матерія або Пуруш та Пракриті є два первісних аспекти Єдиного, який не має Другого», так нас вчать. Рухаючий Матерію Nous, життя утворююча Душа, притаманна кожному атому, проявлена в людині, латентна у камені, має різноманітні рівні могутності. Це пантеїстичне уявлення Загального Духу-Душі, який пронизує всю Природу, є найстародавнішим між всіх філософських понять. Також Архей не був відкритий Парацельсом або його учнем Ван Гемільтоном, бо цей самий Архей є локалізований «Батько-Ефір» - проявлена основа та джерело незчисленних феноменів життя. Всі серії цього роду є лише варіаціями на ту саму тему, головна нота якої була надана у «Первісному Одкровенні».

б) Термін «Анупадака», без батьків, або без предків, є містичним визначенням яке має в нашій філософії декілька значень. Під цією назвою, зазвичай маються на увазі небесні Істоти, Дхіні-Когани або Дхіані-Будди. Ці істоти містичним чином відповідають людським Буддам та Бодхісатвам, відомим як Мануші (людські) Будди, які пізніше визначалися так саме як Анупадака, з моменту занурення їх особистості у об'єднанні Шостий та Сьомий принципи, або Атма-Буддхі, коли вони зробилися «Діамантовою Душею» (Ваджра-Сатва)* або Махатмами. «Прихований Володар» (Сангбей Даг-по), «Поєднаний з Абсолютом» не може мати батьків, коли він само-існуючий та єдиний з Світовим Духом (Сваямбху),** Свабхават у його найвищому аспекті. Таємниця Ієрархії Анупадака величезна, її вершина - Всесвітня Дух-Душа, а нижча ступінь Мануші-Будда; але навіть кожна духовна людина є так саме Анупадака у латентному стані. Звідси – коли йдеться про Всесвіт, в його без форменому вічному або абсолютному стані, до того як він був складений Будівельниками - вираз: «Велике Колесо (Всесвіт) було Анупадака».

* Ваджрапані або Ваджрадхара означає Власник Діаманта; тибетською Дордж-сем-па. Семпа значить душа; її якість діаманту має відношення до її непорушності у наступних світах. Пояснення що до Анупадака у Кала-Чакрі, у першому відділі Rgyud Канджура, на половину езотеричне. Воно заплутало багатьох сходознавців відносно до Дхіані-Будд та їх земних Мануші-Будд. На істинне значення їх буде натяк у наступному томі, та ще ясніше у належному місті.

**Цитуючи Гегеля, який разом з Шелінгом, майже сприйняв пантеїстичні уявлення про періодичних Аватарів (особливих втілень Світового Духу в людині, як це у випадках всіх великих релігійних реформаторів): «Сутність людини є Дух... і лише звільнившись від власного кінцевого стану та віддаючись чистій самосвідомості, може вона досягнути Істини. Людина-Христос, як людина, в якій виявлена Єдність Бого-людини (тотожність індивідуальності з космічною Свідомістю, як цьому вчать ведантисти та деякі адвайтисти), виявила власною смертю та історією, взагалі, вічну історію Духу – історію, яку кожна людина мусить створити у самій собі, щоби існувати, як Дух». («Philosophy of History»).

СТАНЦЯ 2.

2.1. ...ДЕ БУЛИ БУДІВЕЛЬНИКИ, ПРОМЕНИСТІ СИНІ СВІТАНКУ МАНУАНТАРИ? (а) ...У НЕОСЯЖНІЙ ТЕМРЯВІ, У ЇХ АХ-ХІ* ПАРАНІШПАНА. ТВОРЦІ ФОРМ** З НЕ ФОРМ*** КОРІНЬ СВІТУ – ДЕВАМАТРИ**** ТА СВАБХАВАТ ПОКОЇЛИСЯ У БЛАЖЕНСТВІ НЕ-БУТТЯ (б).

*Коганічному, Дхіані-Будхічному. **Рупа. ***Арупа. ****«Мати Богів», «Адіті» або Космічний Простір. У Зогарі вона має назву Сефіра, Мати Сефіротів та Шекіна в її первісній формі, in abscondito.

а) «Будівельники», «Сини Світанку Мануантари» є істинні творці Всесвіту; і у цій доктрині яка має відношення лише до нашої Планетної Системи, вони як зодчі останньої, мають також назву «Вартові» Сімох Сфер, які екзотерично є сімома планетами, та езотерично сімома землями або сферами (Глобусами) нашої планетної низки. У фразі заголовку станці 1, нагадування про «Семеро Вічностей» може бути застосованим як до Махакальпи, або (Великого) «Віку Брами», так і до Сонячної Пралаї та наступного повернення до життя нашої Планетної Системи на вищому плані. Існує багато видів Пралаї (розчин видимих речей), як це буде показано далі.

б) «Паранішпана» потрібно запам'ятати є *sumtum bonum*, Абсолют відповідно, те саме що і Паранірвана. Окрім того Паранірвана є станом завершення, це є стан суб'єктивності, маючий відношення лише до Єдиної Абсолютної Істини (Парамартхасат'я) на її плані. Це той стан, який призводить до правильного та повного усвідомлення значення Не-Буття, яке як було вже пояснено, є Абсолютним Буттям. Рано або пізно, але все, що наразі здається існуючим, буде перебувати, воістину та дійсно, у стані Паранішпани. Але існує велика різниця між свідомим та несвідомим Буттям. Стан Паранішпани без Парамартха, Аналізуючої Саму Себе Свідомості (Свасамведана), не є блаженство, а лише згасання (завмирання) протягом Сімох Вічностей. Так залізна куля під променями сонця буде прожарена наскрізь, але не відчує та не усвідомить цього тепла, у той час коли людина це відчує. Лише – «ясним розумом не затьмареним Особистістю та накопиченням заслуг в багато-численних Втіленнях, присвячених Буттю у всій його сукупності (увесь свідомий Всесвіт)», людина звільняється від особистого існування, занурюється та стає єдиною з Абсолютом,* та існує далі у всеосяжному володінні Парамартха.

*Відповідно, Не-Буття є «Абсолютним Буттям» в езотеричній філософії. У догмах останньої навіть Аді-Будда (Первісна або Першо-надана Мудрість) під час свого прояву є у одному сенсі Ілюзією, Майєю, бо всі Боги, також і Брама, мусять померти під кінець Віка Брами; Абстракція, що називається Парабраманом, назвемо ми її Ейн-Софом або, разом з Гербертом Спенсером, Невідомим – лише вона одна є Єдиною Абсолютною Реальністю. Єдине Існування «Не маюче Другого», є Адвайта, все інше Майя, так вчить філософія Адвайти.

2.2. ...ДЕ БУЛА БЕЗМОВНІСТЬ? ДЕ СЛУХ, ЩОБИ ВІДЧУТИ ЇЇ? НІ, НЕ БУЛО НІ БЕЗМОВНОСТІ, НІ ЗВУКУ (а); НІЧОГО, ОКРІМ НЕПОРУШНОГО ВІЧНОГО ДИХАННЯ*, НЕ ЗНАЮЧОГО СЕБЕ (б).

*Рух.

а) Думка, що речі можуть закінчити існування, та все ж бути, є головною у Східній Психології. У цьому очевидному протиріччі термінів ми бачимо факт Природи, усвідомити який розумом набагато важливіше, ніж обговорювати на словах. Близький приклад схожого парадоксу ми бачимо в хімічній комбінації. Запитання – чи закінчує існування водень та кисень, коли вони поєднуються, щоби утворити воду, є і наразі запитанням. Деякі заперечують, що коли вони знову виявляються після розпаду води, то вони мусять там бути увесь час. Інші з свого боку також заперечують, що коли вони в дійсності перетворюються на дещо інше, то на цей час вони мусять закінчити існування як такі; але жодна сторона не здатна скласти собі, хоча би найменше уявлення про дійсний стан того, що стало іншим, та все ж залишилося самим собою. Існування водню та кисню у вигляді води, можна назвати станом Не-Буття, яке є реальним буттям, ніж їх існування у вигляді газу; і може бути символом стану Всесвіту, коли він занурюється у Сон або закінчує

існування на час Ночі Брами, щоби знову виявитися або прокинутися, коли Світанок Нової Мануантари викликає його до того, що ми називаємо існуванням.

б) «Дихання» Єдиного Існування – вираз, що застосовується Архаїчним Езотеризмом лише по відношенню до духовного аспекту Космогонії; у інших випадках на матеріальному плані він має еквівалентну назву - Рух. Єдиний Вічний Елемент або Місткість, утримуюча елемент, є Простір, по за будь яких вимірів у будь якому сенсі; співіснуючими з ним є Безкінечна Тривалість, Первісна (відповідно Непорушна) Матерія та Рух – Абсолютний, «Беззупинний Рух», який є «Диханням» Єдиного Елементу. Це Дихання ніколи не може зупинитися, навіть під час Вічностей Пралай.

Але Дихання Єдиного Існування не має відношення до Єдиної Безпричинної Причини або Все-Буття на протигагу до Все Існуючого, яким є Брама або Всесвіт. Брама, Бог з чотирма обличчями, який після підняття Землі з Вод, «закінчив творіння», вважається, як це цілком ясно повідомлено, лише як причина допомагаюча, але не як Ідеальна Причина. До цього часу жоден з сходознавців не зрозумів цілком істинного сенсу віршів в Пуранах про «творіння». У них Брама є причиною сил, які мусять бути народженими послідовно для праці «творіння». Наприклад, у перекладі Вільсона Вішну Пурани, у тій частині де сказано: «І від Нього виникають сили, які мусять бути утвореними, після того як вони стали реальною причиною», можливо було би правильним сказати так: «І від Цього виникають сили, які будуть утворювати, бо вони стають реальною причиною (на матеріальному плані)». За виключенням цієї Єдиної, Безпричинної, Ідеальної Причини не існує іншої, до якої Всесвіт може бути віднесений. «Найгідніший з подвижників! Через могутність цього – тобто через могутність цієї причини – кожна утворена річ виявляється відповідно до притаманної для неї природи». Якщо «у Веданті та у Н'я, Німіта є діюча причина на протигагу Упадані, причині матеріальній, то в філософії Санкх'я, Прадхана утримує функції обох». В Езотеричній філософії, яка застосовує всі ці системи, найближчою представницею якої є Веданта у тлумаченні ведантистів Адвайти, нічого іншого, окрім Упадани, не може бути обговорюваним. Те що сприймається вайшнавами (Вісіштадвайта), як ідеальне, на протигагу реальному – або Парабраман та Ішварв – не може бути знайденим в опублікованих теоріях, бо навіть термін – ідеальне – є помилковою назвою, коли вона застосована до того, що жоден людський, навіть розум Архата, не може собі уявити.

Для осягнення самого себе потрібно, щоби свідомість та розуміння були усвідомлені – обидві ці здатності є обмеженими по відношенню до будь якої речі, за виключенням Парабрамна. Звідси «Вічне Дихання, не знаюче саме себе». Безкінечність не може зрозуміти Кінечність. Безмежне не може мати відношення до Обмеженого та Умовного. В Окультних Вченнях Невідоме та Невідомий Двигун або Само існуюче є Абсолютна Божественна Сутність. Так саме, як Абсолютна Свідомість та Абсолютний Рух – для обмежених почуттів вивчаючих – є несвідомість та нерухомість. Конкретна свідомість також не може бути атрибутом абстрактної свідомості, як і властивість вологи не може бути атрибутом води – вологість як самостійний атрибут та причина якості вологості в інших речах. Свідомість передбачає обмеження та визначення; дещо, щоби бути усвідомленим, та будь кого, щоби усвідомити це дещо. Але абсолютна свідомість містить у собі вивчаючого, річ яку вивчають та самоусвідомлення, всі троє у ній і всі троє єдине. Жодна людина не може усвідомлювати більше тієї частини того знання, яка викликана його розумом у будь який конкретний момент, але така бідність мови, що ми не маємо терміну, щоби відрізнити знання, про яке ми наразі думаємо, від того знання, яке ми не можемо викликати з пам'яті. Забути є синонімом не пам'ятати. Наскільки більшою мусить бути складність у знаходженні термінів для опису та визначення абстрактних та метафізичних фактів та відмінностей! Так саме не потрібно забувати, що ми даємо назву речам, відповідно до того що ми бачимо, або який вигляд вони

мають для нас. Ми називаємо Абсолютну Свідомість «несвідомістю», бо нам здається, що це мусить бути неодмінно так, так саме як ми називаємо Абсолют «Темрявою», бо для нашого обмеженого розуміння, він здається цілком непрозорим; та все ж, ми визнаємо, що наше розуміння цих речей не відповідає дійсності. Наприклад, ми підсвідомо передбачаємо різницю в нашому розумі, між несвідомою Абсолютною Свідомістю та несвідомістю та таємно забезпечуємо перше невизначеною властивістю, яка відповідає на вищому плані, недосяжному нашим почуттям та думкам тому, що ми знаємо, як свідомість в нас самих. Але це не є різновид свідомості, який ми у стані відрізнити від того, що уявляється нам як несвідомість.

2.3. ЧАС ЩЕ НЕ ПРИЙШОВ; ПРОМІНЬ ЩЕ НЕ ПОТРАПИВ У ЗАРОДОК(а); МАТРІПАДМА* ЩЕ НЕ НАБРЯКЛА (б).**

*Мати Логос. **Термін не від поетів, але цілком мальовничий.

а) «Промінь» «Вічної Темряви» стає після власного сходження, Променем блискучого Світла або Життя, та протинає «Зародок» - Точку у Світовому Яйці, яка представляє Матерію у її абстрактному сенсі. Але термін Точка не може мати відношення до будь якої конкретної точки у Просторі, бо в центрі кожного атома є зародок, і всі вони сукупно утворюють «Зародок»; або, вірніше, тому, що жоден атом не може бути побачений нашим фізичним оком, сукупність їх (хіба що цей термін може бути застосованим до того що безмежне та безкінечне) створює Ноумен вічної та непорушної Матерії.

б) Одним з символів Подвійної, Творчої Могутності в Природі (матерія та сила на матеріальному плані) є «Падма», водяна латаття Індії. Лотос є продукт тепла (вогню) та води (пари та ефіру); в кожній філософській та релігійній системі, навіть у християнстві, вогонь представляє Божественний Дух, активне чоловіче зароджуюче начало; а ефір або душа матерії, світло вогню – пасивне жіноче начало, від якого все у цьому Всесвіті виникло. Тому Ефір, або Вода є Мати, а Вогонь є Батько. Сер Уіл'ям Джонс – а до нього архаїчна ботаніка – показав, що сім'я Лотосу має, навіть до проростання, цілком сформоване листя та мініатюрний вигляд майбутньої рослини; так природа надає нам зразок попереднього формування її творів ...сім'я всіх рослин які приносять квіти, має ембріони – рослинка вже готової форми. Це пояснює фразу «Матріпадма ще не набрякла», бо у архаїчній символіці форма зазвичай є жертвою на користь внутрішньої думки.

Окрім того, Лотос або Падма дуже стародавній та улюблений символ самого Космосу, так саме як і людини. Причина популярності, по-перше у вище згаданому факті, що сім'я має у собі закінчену, мініатюрну, майбутню рослину, що є символом того, що духовні прототипи всіх речей існують у світі не матеріальному раніше ніж ці речі стають матеріальним на Землі; по-друге, у тому факті, що рослина Лотосу росте у воді, має власний корінь у мулу, та розквітає поверх води у повітрі. Таким чином, Лотос символізує життя людини так саме як і Космосу. Бо Таємна Доктрина вчить, що елементи обох однакові та обидва мають розвиток в одному напрямку. Корінь Лотосу, занурений у мул, представляє матеріальне життя, стебло, спрямоване крізь воду до верху, символізує існування у астральному світі, а сама квітка над водою і відкрита до неба, емблема духовного життя.

2.4. СЕРЦЕ ЇЇ ЩЕ НЕ ВІДКРИЛОСЯ ДЛЯ ВХОДЖЕННЯ ЄДИНОГО ПРОМЕНЮ, ЩОБИ НАДАЛІ ВИШТОВХНУТИ ЙОГО ЯК ТРОЄ У ЧЕТВЕРО, У НАДРА МАЙЇ.

Початкова Субстанція ще не перейшла з власного до космічного стану не-прояву у диференційовану об'єктивність або, навіть не стала (доки що для людини) невидимим Протилом

Науки. Але коли «Час прийшов» вона починає сприймати фохатичні відбитки Божественної Думки – Логосу, або чоловічого принципу Anima Mundi, Алаї – її «Серце» відкривається. Вона диференціюється, і Троє (Батько, Мати, Син) перетворюються на Чотири. У цьому є початок подвійної Таємниці Трійці та Незайманого Зачаття. Всесвітня Єдність (або Одно-сутність) під трьома аспектами є перша та головна догма Окультизму. Це дає можливість уявлення Божества, яке як Абсолютна Єдність, мусить назавжди залишитися недосяжним для обмеженого розуму.

«Якби ти бажав переконатися у Могутності, яка діє всередині кореню рослини, або уявити собі корінь прихований під землею, ти мусив би думати про її стебло або стовбур, про її листя та квіти. Ти не можеш уявити цю Могутність незалежно від цих складових. Життя може бути дослідженим лише за Деревом Життя» («Precepts for Yoga»).

Думка про Абсолютну Єдність була би цілком зруйнованою в нашому уявленні, якби ми не мали перед очима дещо конкретне, що містило би цю Єдність. Божество як Абсолютне, мусить бути Всюди-сутнім; відповідно немає жодного атому, який не мав би Його у собі. Коріння, стовбур та гілки, є трьома різними предметами, все ж вони складають єдине дерево. Кабалісти кажуть: «Божество єдине, бо Воно безмежне. Воно потрібне, бо Воно має вічний прояв». Цей прояв потрібний у власних аспектах, бо, як каже Аристотель, кожне тіло природи потребує трьох принципів, щоби стати об'єктивним: сутність сокровенну, форму та матерію.* Сутність сокровенна, означала в розумі великого філософа те, що окультисти називають прототипами, існуючими в Астральному Світі – на нижчому плані та у світі Anima Mundi. Поєднання цих трьох принципів залежить від четвертого – ЖИТТЯ – яке випромінюється від верховин Недосяжного, щоби бути розлиною Субстанцією всюди, на всіх планах Буття.

*Ведантист філософії Васиштадвайти сказав би, що в якості єдиної незалежної Реальності Парабраман неподільний у власній Трійці; що він Потрійний – «Парабраман, Чит та Ачит», останні два, залежні Реальності, які не можуть існувати окремо; або ясніше кажучи – Парабраман є Сутність – незмінна, вічна та неосяжна – Чит (Атма) та Ачит (Анатма) та його властивості як форма та колір, є властивостями кожного предмету. Обидві вони є одягом або тілом, ще скоріше аспектом (шаріра) Парабрамана. Але окультист знайде багато чого сказати проти цього ствердження, також як і ведантист Адвайти.

І ця Четвірка (Батько, Мати, Син, як Єдність, і Четвірка, як живий прояв) виявилася причиною, що призвела до стародавнього поняття Не займаного Зачаття, кристалізованого надалі в догму християнської церкви, яка всупереч будь якому глузду, втілила це метафізичне поняття.

Потрібно лише прочитати Кабалу та вивчити її методи тлумачення чисел, щоби знайти походження цієї догми. Це поняття є чисто астрономічне, математичне та, насамперед метафізичне. Чоловічий Елемент в Природі (уособлений чоловічими Божествами та Логосами – Вірадж або Брама, Гор або Озиріс тощо) народжується за посередництвом, але не з незайманого джерела, уособленого «Матір'ю», бо Абстрактне Божество, яке без статі та навіть не Сутність, а Буття або навіть саме Життя – це чоловіче Божество, маючи Матір, не може мати «Батька». Надаємо пояснення цьому на математичній мові автора «The Source of Measures». Пояснюючи «Виміри Людини» у її числових значеннях (кабалістичних) він пише, що у Книзі «Буття» 4,1:

Воно називається Виміром, «Людина Jehovah дорівнює», отримуємо наступним чином: $113 \times 5 = 565$; і число 565 може мати вираз $56,5 \times 10 = 565$. Тут число Людини 113 стає фактором $56,5 \times 10$, і пояснення (кабалістичне) цього останнього числового виразу є Jod, He, Vau, He або Jehovah... Розвиток 565 у $56,5 \times 10$ зроблений умисно, щоби показати еманацию чоловічого

принципу Jod від жіночого (Va) ; або, так би мовити, народження чоловічого елементу від незайманого джерела, що і тлумачиться як Не займане Зачаття.

Так повторюється не Землі Таїнство, затверджене за свідченням Ясновидців на Божественному Плані. Син незайманої Діви (або не диференційований Протил, Матерія у її Безмежності) знову народжується на Землі, як Син земної Єви, нашої матері Землі і стає Людством у його сукупності – минулим, сучасним та майбутнім – бо Іегова або Jod-He-Vau-He - андроген або двох статевий. Зверху Син уявляє собою увесь Всесвіт; знизу він – Людство. Триада або Трикутник стає Чотирикутником, сокровенним числом Піфагора, досконалим Квадратом, і на Землі шестигранним Кубом. Макропросопус (Великий Образ) стає наразі Мікропросопусом (Малим Образом); або як кажуть кабалісти: Ветхий Деньмі сходить на Адама Кадмона, яким він користується, як Носієм для прояву, та перетворюється на Тетраграматон. Він наразі в «Лоні Майї», Великої Ілюзії, і має між собою та Реальністю Астральне Світло, Великого Звабника обмежених почуттів людини, якщо лише Знання через Парамартхасат'я не прийде їй на допомогу.

2.5. СЕМЕРО* ЩЕ НАРОДИЛИСЯ З ТКАНИНИ СВІТЛА. ЄДИНА ТЕМРЯВА БУЛА БАТКО-МАТИ, СВАБХАВАТ; І СВАБХАВАТ БУЛА У ТЕМРЯВІ.

*Синів.

Таємна Доктрина в цих Станцях займається, головним чином, якщо лише не цілком, нашою Сонячною Системою і особливо нашою Планетною Низкою. Тому, «Семеро Синів» є творцями останньої. Це вчення буде пояснене надалі ширше.

Свабхават, «Пластична Сутність» яка наповнює Всесвіт, є коренем всього існуючого. Свабхават є, так би мовити, буддійський конкретний аспект абстракції, який називається в індуській філософії Мулапракріті. Це є тіло Душі і те, чим є Ефір для Акаші, остання є душа для першого. Китайські містики зробили з цього синонім «Буття». У китайському перекладі Ekasloka-Sastra Нагарджуни (китайського Лун-шан) за назвою І-шу-лу-цзя-лунь, сказано, що термін «Буття» або «Субхава» (Yeи китайською), означає «Сутність сама собі сутність»; також це пояснене, як «без дії та у дії», «природа не маюча власної природи». Субхава (цзи-сін, свабхава), звідки виникає Свабхават, складене з двох слів: су – чудовий, і сва – самотність, та бхава – буття або стан буття.

2.6. ЦІ ДВОЄ І Є ЗАРОДОК, І ЗАРОДОК ЄДИНИЙ. ВСЕСВІТ БУВ ЩЕ ПРИХОВАНИЙ В БОЖЕСТВЕННІЙ ДУМЦІ ТА ЛОНІ БОЖЕСТВЕНОМУ.

«Божественна Думка» не визначає Божественного Мислителя. Всесвіт не лише минулий, сучасний та майбутній – уявлення людське та кінцеве, викладене кінцевою думкою – але Всесвіт у власній цілісності, як SAT (термін не маючий перекладу), Абсолютне Буття з минулим та майбутнім, кристалізованим у вічному Сучасному, є цією Думкою, яка віддзеркалена, у свою чергу у другій або проявленій причині. Браман (не проявлений), так саме як Mysterium Magnum Парацельса, абсолютна таємниця для людського розуму. Брама чоловічо-жіночий аспект та антропологічне відображення Брамана, усвідомлюється сприйняттям сліпої віри і не відкидається людським розумом, який досяг розвитку або зрілості.

Звідси ствердження, що під час так би мовити прологу драми творіння або початку космічної еволюції, Всесвіт або Син лежить ще прихований в «Божественній Думці», яка ще не потрапила до «Божественного Лона». Потрібно звернути увагу, що ця думка лежить в основі та надає початок всім алегоріям про «Синів Бога», народжених від Незайманих Дів.

СТАНЦЯ 3

3.1. ...ОСТАННЄ ТРЕМТІННЯ СЬОМОЇ ВІЧНОСТІ ТРЕМТИТЬ У БЕЗМЕЖНОСТІ.(а) МАТИ НАБРЯКАЄ, РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ З СЕРЕДИНИ НАЗОВНІ, СХОЖА ДО БРУНЬКИ ЛОТОСУ.(б)

а) Застосування терміну «Семеро Вічностей» який поділяє таким парадоксальним чином неподільне, затверджується в Езотеричній Філософії. Останній поділяє безмежну Тривалість на безумовний вічний та всесвітній Час (Кала) та умовний Час (Кхандакала). Один є абстракція або ноумен Безмежного Часу, другий є феномен який виявляється періодично, як наслідок Махату, Всесвітнього Розуму, обмеженого тривалістю Мануантари. В деяких школах Махат є Першо-Народженням від Прадхани, недиференційованої Сутності або періодичного аспекту Мулапракріті, Кореню Природи, яка (Прадхана) має назву Майя, Ілюзія. У цьому відношенні, як мені здається, Езотеричне Вчення відрізняється від Доктрин Веданти, її обох шкіл – Адвайти і Висиштадвайти. Бо воно каже, що у той час, коли Мулапракріті, ноумен, самосутня та без початку – тобто, без батьків, Анупадака, єдина з Браманою – Пракріті, її феномен, періодична та не більше, ніж привид першої; так і Махат, першонароджений від Джнана (Гнозис), Знання, Мудрість або Логос – є привид, відзеркалений Абсолютним Ніргуна (Парабраманом), Єдиною Реальністю, «яка не має атрибутів та якостей», у той час коли для деяких ведантистів Махат є проявом Пракріті або Матерії.

б) Тому «Остання Вібрація Сімох Вічностей» не була «визначена» будь яким Богом, а виникла за умови вічного та непохитного Закону, який утворює великі періоди Діяльності та Спокою, так мальовничо та поетично названих Днями та Ночами Брами. Розповсюдження Матерії «з середини назовні», названої у інших випадках «Водами Простору», «Великою Утробою» тощо, не має на увазі розповсюдження з малого центру або фокусу, але значить розвиток безмежної суб'єктивності у таку саму безмежну об'єктивність, без будь якого відношення до розміру, обмеження або простору.

«Це вічно невидима (для нас) та нематеріальна Сутність, існуюча Вічно, відкинула власну періодичну тінь з свого плану у Лоно Майї». Це значить, що розповсюдження без збільшення розміру (бо безкінечність не дозволяє збільшення) було лише зміною стану. Вона розповсюдилася «схожа до бруньки Лотосу»; бо рослина Лотосу існує не лише як мініатюрний ембріон у власному сімені (фізична особливість), але і як прототип ідеальної форми в Астральному Світі від «Світанку» до «Ночі» протягом періоду Мануантари; як в дійсності, існує все інше в цьому об'єктивному Всесвіті, від людини до комахи, від гігантського дерева до травинки.

Але все це, вчить нас Таємна Наука, є лише тимчасове відображення, тінь вічного ідеального прототипу в Божественній Думці: слово «Вічність», зверніть увагу знову, дано тут лише у сенсі «Еону», який триває протягом, для нас майже нескінченним, та все ж обмеженим циклом діяльності за назвою Мануантара. Бо що є істинне езотеричне значення Мануантари або точніше Ману-антари? Буквально це значить – «Між двома Ману», яких 14 у кожному Дні Брами, цей день складається з 1000 сукупностей чотирьох Віків, 1000 «Великих Віків або Махаюг». Далі аналізуємо слово або ім'я Ману. Сходознавці у власних словниках кажуть нам, що термін «Ману» має походження від кореня «man», «думати», звідси «думаюча людини». Але езотерично кожен Ману, як антропоморфований покровитель свого власного циклу (або Кола), є лише уособлена думка «Божественної Думки» (як Герметичний Пемандр); тому кожен Ману є особливим Богом, творцем та формоутворювачем всього того, що виявляється протягом його відповідного циклу буття або Мануантари. Фохат виконує доручення Ману (або Дхіані-Коганів) та спонукає ідеальні прототипи розповсюджуватися з середини, тобто проходити поступово, рухаючись до низу, всі

плани від ноуменів до нижчого феноменального, щоби нарешті розквітнути на останньому в цілковиту об'єктивність, - вищий рівень Ілюзії, або найгрубішу матерію.

3.2. ТРЕМТІННЯ РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ, ТОРКАЮЧИСЬ* ВЛАСНИМ СТІМКИМ КРИЛОМ ВСЬОГО ВСЕСВІТУ І ЗАРОДКУ, ЩО У ТЕМРЯВІ, ТЕМРЯВІ, ЯКА ДИХАЄ** НАД ДРІМАЮЧИМИ ВОДАМИ ЖИТТЯ.

*Одночасно. **Рухається.

Монах Піфагору, як сказано, також перебуває на одинці та у «Темряві», схоже до «Зародку». Ідея Дихання Темряви, яке рухається над «дрімаючими Водами Життя», водами Первісної Матерії з невиявленим в них Духом, викликає з пам'яті першу главу Книги «Буття». Оригінал цього, Браманичний Нараяна (Літаючий над Водами) є уособленням Вічного Дихання Несвідомого Всього (або Парабраман) східних окультистів. Води Життя, або Хаос – жіноче начало в символізмі – є Порожнеча (для нашого розуміння), в якій існують не виявлені Дух та Матерія. Це і було тим, що примусило Демокріта стверджувати після його вчителя Левкіпа, що первісним початком всього були атоми та порожнеча, у сенсі простору, але не у сенсі порожнього простору, бо відповідно до препатетиків та стародавніх філософів, «Природа відкидає порожнечу».

У всіх Космогоніях «Вода» грає ту саму визначну роль, вона є основою та джерелом матеріального існування. Вчені сприймають слово замість речі, тому розуміють під цим відому комбінацію кисню та водню та надають таким чином специфічний сенс терміну, який застосовують окультисти у сенсі родовому та маючому в Космогонії метафізичне і містичне значення. Лід, також як і пара, не вода, хоча всі троє мають той самий хімічний склад.

3.3.ТЕМРЯВА ВИПРОМІНЮЄ СВІТЛО, І СВІТЛО КИДАЄ ПРОМІНЬ-ОДИНАК У ВОДИ, У ГЛИБИНИ ЛОНА МАТЕРІ. ПРОМІНЬ ПРОТИНАЄ НЕЗАЙМАНЕ ЯЙЦЕ, ПРОМІНЬ ЗБУДЖУЄ ТРЕМТІННЯ У ВІЧНОМУ ЯЙЦЕВІ ТА ВКИДАЄ ЗАРОДОК,* НЕ ВІЧНИЙ, ЯКИЙ УЩІЛЬНЮЄТЬСЯ У СВІТОВЕ ЯЙЦЕ.

*Періодичний.

«Промінь-Одинак», який падає у «Глибини Лона Матері» може бути сприйнятий, як Божественна Думка або Розум, що запліднює Хаос. Але це відбувається на плані метафізичної абстракції, або вірніше на плані, на якому те, що ми називаємо абстракцією, є реальністю. «Незаймане Яйце», у одному сенсі як абстракція всіх ова або могутність, яка має розвиток через запліднення, вічно та завжди та сама. І на вподобі до того, як запліднення яйця відбувається до його падіння, так і вічний, періодичний Зародок, який стає пізніше у символізмі Світовим Яйцем, утримує у собі, коли він виникає з зазначеного символу, «Надію та Міць» всього Всесвіту. Хоча ідея per se цілковита абстракція, символічний засіб виразу, все ж вона є істинним символом, бо вона надсилає думку про Безмежність, як про безмежне Коло. Вона створює перед внутрішнім поглядом картину Всесвіту, який виникає з та у середині безмежного Простору, Всесвіту такого самого безмежного у власній величії, якщо і не безкінечного у його об'єктивному прояві. Символ Яйця також вказує на факт, який викладається у Окультизмі, що первісна форма всього проявленого, від атома до глобуса, від людини до ангела сферична; сфера у всіх народів є емблемою вічності та безмежності – змії, що закусив власного хвоста. Але щоби зрозуміти сенс, сферу потрібно уявити подумки, неначе дивлячись з її центра. Поле зору або думки схоже до сфери, радіуси якої спрямовані від спостерігача на всі боки простору, розповсюджуються та приховують безмежні обрії навколо. Це є символічне коло Паскаля та кабалістів – «центр якого всюди, а коло ніде» - поняття яке входить у складну ідею цієї емблеми.

«Світове Яйце» є, можливо, одним з найбільш загальновизнаних символів, однаково мальовничих як у духовному, так і у фізіологічному та космічному сенсі. Тому воно зустрічається у кожній Світовій Теогонії, де широко асоціюється з символом змія, останній всюди є, як в філософії так і релігійному символізмі, емблемою вічності, безкінечності, відродження та мудрості. Таємниця очевидного самозародження та еволюції за посередництвом своєї власної творчої могутності повторює в мініатюрі яйця процес космічної еволюції – обидва відбуваються завдяки теплу та воді, під впливом невидимого творчого духу – і цілком виправдовують вибір цього мальовничого символу. «Незаймане Яйце» є мікrokосмічний символ макrokосмічного прототипу «Незайманої Матері» - Хаосу або Перед-вічної Глибини. Творець Чоловічого Начала (під будь якою назвою) виникає від незайманого Жіночого Начала, Безгріховного Кореня, заплідненого променем. Хто з обізнаних в астрономії та природознавстві не побачить цієї мальовничої відповідності? Космос, як сприймаюча Природа є запліднене Яйце, але яке залишається незайманим; бо коли він сприймається безмежним, то може бути уявленим лише сферою. Золоте Яйце оточене сімома елементами, з яких «Чотири вже проявлені (ефір, вогонь, повітря, вода), три приховані». Це може бути знайдене у ствердженнях Вішну Пурани, де елементи перекладені, «оболонками» та доданий один з прихованих – Ахамкара. Оригінальний текст не має Ахамкари; в ньому згадані семеро Елементів, без детального пояснення останніх трьох.

3.4. ТРОЄ* ПАДАЮТЬ У ЧОТИРИ,** ПРОМЕНИСТЕ ЄСТВО ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ ДО СІМОХ; СЕМЕРО ВСЕРЕДЕНІ ТА СЕМЕРО ЗОВНІ.(а) СЯЮЧЕ ЯЙЦЕ*** У СОБІ ПОТРІЙНЕ****, ЗГОРТАЄТЬСЯ, РОЗПОВСЮДЖУЮЧИСЬ МОЛОЧНО-БІЛИМИ ЗГУСТКАМИ У ГЛИБИНАХ МАТЕРІ, КОРЕНІ ЯКИЙ РОСТЕ У НАДРАХ ОКЕАНУ ЖИТТЯ.(б)

*Трикутник. **Четвірка. ***Хіран'я-Гарбха. ****Три Іпостасі Брами або Вішну, Три Авасти.

а) Застосування геометричних фігур та посилання на цифри у стародавніх писаннях, як в Пуранах, єгипетській «Книзі Мертвих» і навіть Біблії, мусить бути поясненим. У Книзі Дзіан, як і в Кабалі ми маємо два види чисел для вивчаючих – Цифри, часто звичайні покрови та Священні Числа, значення яких відоме окультистам через посвячення. Перші є умовними гліфами; останні є головними символами всього. Тобто одні суть чисто фізичні, другі метафізичні, і ті і інші стоять один до другого, як Матерія до Духу – крайні полюси Єдиної Сутності.

Як каже Бальзак, несвідомий окультист французької літератури: Число для Розуму є тим самим, що і для Матерії – «неосяжним посередником». Можливо для профана, але не для розуму посвяченого. Число, як вважав великий письменник, є Істота та у той самий час Дихання від того, що він називав Богом, а ми «ВСІМ». Дихання, яке одне могло утворити фізичний Космос, «де ніщо не набуває власної форми інакше ніж від Божества, яке є наслідком Числа». Корисним буде навести слова Бальзака на цю тему: «Найменші, як і найбільші творіння, чи не повинні вони відрізнятися між собою власними кількостями, власними якостями, власними вимірами, власними силами та атрибутами, хоча всі є породженнями числа? Безкінечність Чисел є факт, доведений нашому розуму, але фізичних доказів про це не може бути. Математик скаже нам, що безкінечність Чисел існує, але не може бути виявленою. Бог є Число обдароване рухом, яке відчувається але не уявляється. Як Одиниця, Він починає Числа, але не має з ними нічого спільного... Існування Числа залежить від Одиниці, яка без єдиного Числа народжує всі інші...Яким чином! Нездатні змінити першу абстракцію, запропоновану Божеством, ні навіть зрозуміти її, ви все ще сподіваєтеся підкорити вашим вимірам таємницю Сокровених Наук від цього Божества?... Що відчували би ви, якби я занурив вас у безодню Руху, силу яка зачинає Числа? Що подумали би ви

якби я додав, що Рух та Число* народжені Словом, Найвищим Розумом Мудреців та Пророків, які відчували могутній подих Бога, як це свідчить Апокаліпсис?»

*Правильно, що число, але жодним чином не рух. В Окультизмі саме Рух народжує Логос.

б) Променисте Єство згортається та розповсюджується у «Глибинах» Простору. З астрономічної точки зору це легко пояснюється: це є Чумацький (Молочний) Шлях, Світова Речовина або Первісна Матерія у її первинній формі. Та все ж це важко пояснити у декількох словах або навіть рядках з головної точки зору Окультичних Наук та Символізму, бо це доволі складний гліф. У ньому ми маємо більше за дюжину символів. Починаючи з того, що він утримує увесь пантеон таємничих предметів,* з яких кожен є окультичним визначенням, позиченим з індуського алегоричного «Пахтання Океану» Богами. Окрім Амріти води життя або безсмертя, з цього «Моря Молока» була надбана Сурабхі, «корова достатку» за назвою «фонтан молока та згустків». Звідси загальне шанування корови та бика, одну як виробляючу, другого, як запліднюючу сили у Природі. Ці символи пов'язані як з сонячними так і з місячними божествами. Специфічні властивості «чотирнадцяти коштовностей» для окультичних цілей пояснюються лише під час Четвертого Посвячення і не можуть бути тут наведені; але може бути зазначеним наступне. У Шатапатха Брахмана стверджується, що Пахтання Океану Молока сталося під час Сат'я Юги, у Перший Вік, одразу за «Потопом». Але тому що ні Риг-Веда ні Ману – попередники «Потопу» Вайвасвата, потопу всієї маси Четвертої Раси – не згадують цього Потопу, то очевидно тут мається на увазі не Великий Потоп і не той, що занурив Атлантиду, ні навіть не Потоп Ноя. Це «Пахтання» має відношення до періоду, попереднього, до утворення Землі, і має прямий зв'язок з іншою всесвітньою легендою, різноманітні та суперечливі версії якої мали завершення у християнській догмі «Війни на Небесах» та «Падіння Ангелів». Брахмани, яких докоряють сходознавці, за невідповідність у тлумаченнях тих самих тем, є переважно окультичними працями, тому ними користуються як прикриттям. Вони залишені на загальне користування та володіння лише тому, що вони були та і наразі не зрозумілі масам. Інакше вони зникли би, ще за часів Акбара.

*«Чотирнадцять дорогоцінних предметів». Оповідання або алегорія, яку ми бачимо у Шатапатха Брахмана та інших працях. Японська Сокровенна Наука буддійських містиків Ямабуші має «семеро дорогоцінних предметів». Про них далі буде.

3.5. КОРИНЬ ЗАЛИШАЄТЬСЯ, СВІТЛО ЗАЛИШАЄТЬСЯ, ЗГУСТКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ ТА ВСЕ Ж, ОЕАОНОО ЄДИНИЙ.

У Коментарях «Оеаоноо» поданий, як «Батько-Мати Богів», або як «Шестеро у Одному» або Семи-складний Корінь, від якого все здійснюється. Все залежить від наголосу, до цих сімох голосних, які можуть бути проголошені, як один, три, або навіть семеро складів, додаючи Є (англійське i) після закінчення на О. Це містичне слово видається тому, що без досконалого володіння його потрійним проголошенням, воно залишається назавжди недійсним.

«Єдиний» значить Єдність та Неподільність всього живого та маючого буття у активному або пасивному стані. У одному сенсі, Оеаоноо є Безкорній Корінь Всього, відповідно він Єдиний з Парабраманом; у другому сенсі це є назва проявленого Єдиного Життя, вічно існуючої Єдності. «Корінь», як вже було пояснено, є Чисте Знання (Сатва)*, вічна (Nitya) безумовна Реальність або САТ (Satva), буде це за назвою Парабраман або Мулапракріті, бо обидва вони є лише двома символами Єдиного. «Світло» це той самий Всюди-сутній Духовний Промінь, який потрапив та запліднив наразі Божественне Яйце, та викликав таким чином Космічну Матерію до початку тривалих серій її диференціацій. «Згустки» є первісна диференціація та імовірно, має відношення

до тієї космічної матерії, яка припускається початком Чумацького Шляху – та яка нам відома. Ця «матерія», відповідно до одкровень, отриманих від первинних Дхіані-Будд, існує протягом періодичного Сну Всесвіту у такому ультимативному стані розрідженості, що досяжна лише оку досконалого Бодхісатви – ця матерія промениста та охолоджена, і під час першого пробудження, розвіюється у Просторі; і якщо дивитися з Землі, вона видається у згустках неначе утворення сиру в молоці. Це і є сім'я майбутніх світів – «Зоряна Речовина».

* «Істинний термін, який визначає Розуміння, є Сатва, який Шанкара викладає як Антакарана – «Витончений, каже він, жертвами та іншими діями які вичищають». У Катха, ст.148, Сатва перекладається як відповідна до Буддхі – за звичайним застосуванням цього слова». Яке значення не надавали би різноманітні школи цьому терміну, Сатва є назва, яку дають учням Окультизму школи Ар'яранги, двопочатковій Монаді або Атма-Буддхі; і Атма-Буддхі на цьому плані відповідає Парабраману і Мулапракріті на вищому плані.

3.6. КОРІНЬ ЖИТТЯ БУВ У КОЖНІЙ КРАПЛІ ОКЕАНУ БЕЗСМЕРТЯ,* І ОКЕАН БУВ СВІТЛОМ ПРОМЕНИСТИМ, ЯКИЙ БУВ ВОГОНЬ, І ТЕПЛО, І РУХ. ТЕМРЯВА ЗНИКЛА І БІЛЬШЕ НЕ ІСНУВАЛА; ВОНА ЗНИКЛА У ВЛАСНОМУ ЄСТВІ, У ТІЛІ ВОГНЮ ТА ВОДИ, БАТЬКА ТА МАТЕРІ.

* Амріта.

Єство Темряви є Абсолютне Світло, тому Темрява подана, як алегоричне уявлення стану Всесвіту під час Пралаї або періоду Абсолютного Спокою або Не-Буття, яким воно уявляється для нашого обмеженого розуму. «Вогонь, Тепло та Рух», про які тут йдеться, зрозуміло, не вогонь, тепло та рух фізичної науки, але ноумени або душа єства цих матеріальних проявів – «речей самих у собі» - та, які за визнанням сучасної науки цілком уникають інструментів лабораторій та неосяжні навіть для розуму, хоча навряд чи розум здатний уникнути впевненості, що ці субстрати речей мусять існувати. «Вогонь та Вода, або Батько та Мати» можуть бути зрозумілими, як Божественний Промінь та Хаос. «Хаос», отримавши від злиття з Духом Свідомість, саяв радістю і таким чином був народжений Протогоніс (перше народжене Світло) говорить фрагмент Гермесу. Дамасцій називає це «Dis», «Розподільник всіх Речей».

Відповідно до догм Розенкрейцерів, як на цей раз правильно, хоча і частково, пояснено непосвяченими, «Світло та Темрява самі по собі тотожні, вони поділені лише в людському розумінні»; і як каже Роберт Флуд: «Темрява сприйняла Осяяння, щоби стати видимою». У засадах Східного Окультизму Темрява є єдина, істина дійсність, основа та корінь Світла, без якої останній ніколи не міг би проявитися, та навіть існувати. Світло є Матерія, а Темрява – чистий Дух. Темрява, у її корінних метафізичних засадах є суб'єктивне та абсолютне Світло; у той час як останнє у власній уявній променистості та сяянні, є лише маса тіней, бо воно не може бути вічним і є лише проста Ілюзія або Майя.

Навіть у незрозумілій та важкій для науки книзі «Буття», Світло утворене з Темряви – і «Темрява була на Образі Безодні», а не навпаки. «У Ній (у темряві) було Життя; и життя було світлом людей». (Євангелія від Іоанна, 1.4) Прийде день, коли очі людей відкриються і вони краще зрозуміють, ніж наразі, вірш з Євангелії від Іоанна, що проголошує: «І Світло у темряві світить; і темрява не обійняла його». Вони побачать, що слово «Темрява» не застосовується до духовного зору людини, але істинно до Темряви, Абсолюту, який не знає (не може уявити) Світла, хоча він і трансцендентний для людського ока. «Demon est Deus inversus», Диявол наразі називається церквою «Темрявою», у той час коли в Біблії та Книзі Іова він називається «Сином Бога», яскравою зіркою Ранку, Люцифером. Існує ціла філософія догматичного мистецтва для пояснення причини,

чому перший Архангел, народжений з безодні Хаоса, був названий Lux (Люцифер), блискучим «Сином Ранку» або Світанку Мануантари. Він був перетворений церквою на Люцифера або Сатану, тому, що він вище та старший за Іегову, і мусить бути принесений у жертву Новій Догмі.

3.7. ПОБАЧ, О ЛАНУ,* ДИТЯ ПРОМЕНИСТЕ ТИХ ДВОХ, НЕЗРІВНЯННА ЯСКРАВА ВЕЛИЧ – ПРОСТІР СВІТЛА, СИНА ПРОСТОРУ ТЕМРЯВИ, ВИНИКАЮЧОГО З ГЛИБИН ВЕЛИКИХ ТЕМНИХ ВОД. ЦЕ ОЕАОНОО МОЛОДШИЙ.**(а) ВІН СЯЄ ЯК СОНЦЕ, ВІН ПОЛУМ'ЯНИЙ БОЖЕСТВЕННИЙ ДРАКОН МУДРОСТІ; ЕКА*** Є ЧАТУР, І ЧАТУР БЕРЕ СОБІ ТРЬОХ, ЇХ СОЮЗ НАРОДЖУЄ САПТА, У НЬОМУ СЕМЕРО, ЯКІ СТАЮТЬ ТРИДАША**** ТА СОНМИ БАГАТЬОХ.(б) ПОБАЧ ЙОГО, ТРОХИ ПІДНЯВШОГО ПОКРОВИ ТА РОЗГОРТАЮЧОГО ЇХ ЗІ СХОДУ НА ЗАХІД. ВІН ПРИХОВУЄ ГОРНЄ ТА ЗАЛИШАЄ НИЖНЄ ЯВЛЕНИМ, ЯК ВЕЛИКА ІЛЮЗІЯ. ВІН ВИЗНАЧАЄ МІСЦЯ ДЛЯ БЛИСКУЧИХ***** ТА ПЕРЕТВОРЮЄ ГОРНЄ***** У БЕЗМЕЖНЕ МОРЕ ВОГНЮ (в) І ЄДИНЕ ВІЯВЛЕНЕ***** У ВЕЛИКІ ВОДИ.

*Лану – учень, Чела, вивчаючий практичний Езотеризм. **«Кого ти знаєш наразі, як Гуан-Ши-Інь» - коментар. ***Ека – один; Чатур – Чотири; Три – Троє і Сапта – Семеро. ****«Тридаша» або Тридцять; три помножене на десять, натяк на число Ведичних Божеств, в округлених числах, або точніше 33 – сокровенне число. Вони суть Дванадцять Адіт'їв, Вісім Васу, Одинадцять Рудр та Два Ашвіни – сини близнюки Сонця та Неба. Це корінне число індуського Пантеону, який нараховує 33 crores або триста тридцять мільйонів богів та богинь. *****Зірки. ***** Верхній Простір. *****Елемент.

а) «Простір Світла, Син Простору Темряви» відповідний до Променю, зануреному при першому тремтінні Нового Світанку у великі космічні Глибини, звідки він знову виникає диференційованим, як «Оеаоноо Молодший» (Нове Життя), щоби до кінця Циклу Життя бути Зародком всього сутнього. Він є «Людина без плоті, яка має у собі Божественну Думку», зародок Світла та Життя, за виразом Філона Юдея. Він названий «Полум'яним Драконом Мудрості» тому що він, по-перше є тим, що грецькі філософи називають Логосом, Глаголом Божественної Думки; по-друге тому, що в Езотеричній Філософії цей первісний прояв, як синтез або сукупність Всесвітньої Мудрості, Оеаоноо, «син Сонця» має у собі Семеро Творчих Воїнств (Сефіротів) і, таким чином є сутністю проявленої Мудрості. «Той, хто купається у Світлі ОЕАОНОО, ніколи не буде зваблений Покровами Майї».

«Гуань-Ши-Інь» тотожний та еквівалентний Санскритському Авалакітешварі та є двох-статевим Божеством, на вподобі до Тетраграматона та всіх Логосів стародавності. Лише деякими сектами у Китаї він антропоморфований та змальовується з жіночими атрибутами, стаючи таким чином у жіночому аспекті Гуань-Інь, Богинею Милосердя за назвою «Божественний Голос».* Остання є Божеством Захисником Тибету та острову Путо в Китаї, де обидва Божества мають багато монастирів.

*Софія – «Мудрість» гностиків, «Мати» Огдоад (у деякому сенсі Адіті з її вісьмома синами) у стародавніх системах є Святим Духом та Творцем всього існуючого. «Батько» значно пізніша видумка. Ранній проявлений Логос скрізь був Жіночим Началом – Матір'ю сімох планетних сил.

Всі Вищі Боги стародавності є «Синами Матері», до того як вони стають «Синами Батька». Логоси схожі до Юпітера або Зевса, сина Кроноса-Сатурна, «Безкінечного Часу» (Кала), під час виникнення подавалися двох-статевими. Про Зевса говорилося як про «Прекрасну Діву», а Венеру зображали з бородою. Спочатку і Аполлон був двох статевим, так саме як і Брама-Вак у Ману та

Пуранах. Озиріс мінявся на Ізиду, і Гор був двох-статевим. Нарешті, в Одкровенні, у видінні Святого Іоанна, Логос зв'язаний з Ісусом, гермафродит, бо він описується, як маючий жіночі груди; так саме як і Тетраграматон або Іегова. Але в Езотеризмі є два Авалокітешвари: Перший та Другий Логоси.

Жоден релігійний символ не може уникнути профанації і, навіть висміювання у наші часи політики та науки. В Південній Індії авторка цих рядків бачила наведеного тубільця, який виконував пуджу з приношеннями перед статуєю Ісуса, вдягненого в жіночий одяг та з кільцем у носі. На запитання про значення такого маскараду, нам відповіли, що це Ісус-Марія, злиті у єдине і, що це було зроблено з дозволу падре тому, що наведений не мав грошей купити дві статуетки або «Ідоли», як вони були доволі вдало названі свідком, іншим не наведеним індусом. Християнину-догматику це видається святотатством, але теософ та окультист віддадуть пальму логіки наведеному індусу. Езотеричний Христос у Гнозисі, зрозуміло, позбавлений статі, але екзотеричний Теології, Двох-статевий.

б) «Дракон Мудрості» є Єдиний, «Ека» або Сака. Цікавим є те, що ім'я Іегови єврейською також Єдиний, Ахад. «Його ім'я Ахад», кажуть равини. Філологи мусили би вирішити, який з двох виходить з іншого лінгвістично та символічно; зрозуміло не за санскритом. «Єдиний» та «Дракон» вирази які застосовували стародавні у зв'язку з відповідними Логосами. Іегова - езотерично Ієлохім - є так саме Змієм або Драконом, який звабив Єву; Дракон також стародавній гліф Астрального Світла (Первозданного Начала), який є «Мудрість Хаосу». Архаїчна філософія не визнає ні Добро ні Зло, як головну та незалежну силу, але виходить з Абсолютного Всього (Вічна Всесвітня Досконалість), та вбачає і те і інше, протягом природної еволюції до чистого Світла, які поступово конденсуються у форму і відповідно стають Матерією або Злом. Ранішні неосвічені батьки Християнства принизили філософську та високо наукову ідею цієї емблеми та зробили з неї недолуге упередження за назвою «Диявол». Вони запозичили це від пізніших послідовників Зороастра, які вбачали дияволів або Зло в Девах індусів; і слово Зло стало у кожній мові, завдяки подвійній трансформації D'Evil (Diaboios Diable Diavolo Teufel). Але язичники завжди мали філософське визначення у власних символах. Примітивний Змій символізував Божественну Мудрість та Досконалість та завжди значив психічне Відродження та Безсмертя. Тому Гермес називав Змія самим духовним з усіх істот. І Мойсей, посвячений в Мудрість Гермеса, каже те саме у Книзі Буття: Змій гностиків з сімома голосними над головою був емблемою Сімох Ієрархій, Семи-складних або Планетарних Творців. Звідси також Змій індусів – Шеша або Ананта, Безкінечний, одне з імен Вішну та його перший Вахана або Носій над Передвічними Водами. Схоже до Логосів та Ієрархій Сил, ці змії мусять відрізнятися один від іншого. Шеша та Ананта, «Ложе Вішну», є алегорична абстракція яка символізує Безкінечний Час у Просторі, який має Зародок та скидає періодично квіти цього Зародку як проявлений Всесвіт; у той час коли Орфіс гностиків має також потрібний символізм у його сімох голосних як одно-голосний, три-голосний та семи-голосний Оеаоһоо архаїчної доктрини, тобто Перший Непроявлений Логос, Другий Проявлений Логос, Трикутник, який конкретизує у Чотирикутник або Тетраграматон та Проміні останнього на матеріальному плані.

Не зважаючи на це, всі вони вбачали різницю між добрим та злим Змієм (Астральним Світлом кабалістів) – між першим, уособленням Божественної Мудрості на плані Духовного та останнім – Злом, на плані Матерії. Бо Астральне Світло або Ефір стародавніх язичників – назва Астральне Світло, цілком сучасна – є Дух-Матерія. Виходячи з виключно духовного плану, він ущільнюється шляхом сходження, доки не стає Маєю, Змієм звабником на нашому плані.

Ісус сприйняв змія, як синонім Мудрості, і це увійшло до Його Вчення: «Будьте мудрими як змії», каже Він. «Спочатку, до того як Мати стала Батьком-Матір'ю, Вогняний Дракон носився одинаком у Безмежності. Айтарея Брахмана називає Землю Сарпараджни, «Царицею Зміїв» та «Матір'ю всього, що рухається». До того як глобус став схожим на яйце (як і Всесвіт), «довгий хвіст космічного пилу (вогняного туману) рухався як Змій у Просторі». «Дух Бога, літаючий над Хаосом» малювався кожним народом за образом Вогняного Змія, дихаючого вогнем та світлом на Передвічні Води до того часу, доки не призведе космічну матерію у стан інкубації та не надасть їй форми кола, змія який кусає власного хвоста – що символізує не лише вічність та безмежність, але також сферичну форму всіх тіл, створених у межах Всесвіту з цього вогняного туману. Всесвіт, так саме як і Земля і Людина на вподобі до змія періодично скидає шкіру, щоби вдягнутися у нову після відомого періоду відпочинку. Звісно, змії не більше поетичний, ніж гусінь та лялька, з якої вилітає метелик, грецька емблема Психеї, людської душі! У єгиптян Дракон був також символом Логосу, як і у гностиків. У книзі Гермеса «Пемандр» найстаріший та більш духовний з Логосів Західного континенту, з'являється Гермесу у вигляді Вогняного Дракона з «Світла, Вогню та Полум'я». Пемандр, уособлення «Божественної Думки, каже: «Світло – це Я; Я є – Nous (Розум або Ману); Я твій Бог, Я набагато старіший за людське начало, яке виходить з тіні (Темряви або Божества під Покровами); Я є зародок Думки, блискуче Слово, Син Бога. Все, що так бачить та чує у тобі, є Глагол Вчителя. Це – Думка (Махат), яка є Бог-Батько* Небесний Океан, Ефір... є дихання Батька – життя утворююче Начало, Мати – Святий Дух... і вони неподільні і їх єднання є Життя.»

*Під терміном «Бог-Батько» тут, без сумніву, мається на увазі сьомий принцип в Людині та Космосі. Цей принцип неподільний у власному Єстві та Природі з Космічним принципом. У одному сенсі він Логос греків та Авалакітешвара езотеричних «Буддистів».

Тут ми бачимо безсумнівний відголосок наразі викладеної архаїчної Сокровенної Доктрини. Лише Сокровенне Вчення не ставить в голові Еволюції Життя «Батька», який стоїть третім та є «Син Матері», але «Вічне та Без-зупинне Дихання Всього Існуючого». Махат (Знання, Всесвітній Розум, Думка тощо) до того як з'явитися в якості Брами або Шиви, виявляється в якості Вішну, сказано у Санкх'я Сара. Тому він так саме як і Логос, має декілька аспектів. Махат називається Володарем у Першому Творінні і у цьому сенсі він є Всесвітнє Знання або Божественна Думка; але «цей Махат, який був народжений першим, має назву надалі Его-їзм, коли народжується як само-почуття «Я», що є, як сказано, Другим Творінням. (Анугіта, р. 26). І перекладач (талановитий та освічений брамін не європейець сходознавець) пояснює у примітках: «тобто, коли Махат має розвиток у відчутті Само-Свідомості – Я, - у такому випадку він набуває назву «Егоїзм», що у перекладі на нашу езотеричну мову значить – коли Махат перетворюється на людський Манас (або навіть на Манас кінечних богів) та стає Самістю. Чому це має назву Махата Другого Творіння (або Дев'яте; Каутара у Вішну Пурани), буде поясненим далі.

в) «Море Вогню» є, таким чином, Вищим Астральним (Ноуменальним) Світлом, первісним випромінюванням з Кореню Мулапракріті, Недиференційованої Космічної Субстанції, яка стає Астральною Матерією. Воно також має назву «Вогняного Змія», як це написано вище. Якщо вивчаючий запам'ятає, що існує лише Єдиний Всесвітній Елемент, безкінечний не народжений та не помираючий і все останнє – у феноменальному світі – є лише незчисленими різноманітними диференційованими аспектами та перетвореннями (наразі кореляціями) цього Єдиного, від макрокосмічних до мікрокосмічних наслідків за шкалою сходження, від надлюдських до людських та суб-людських істот, швидше кажучи, сукупності об'єктивного існування, то перша та головна проблема зникне і Окультна Космологія може бути засвоєною. Так в єгипетській та індуській

Теогонії існувало Приховане Божество ЄДИНЕ, та андрогенний бог творець; Шу, бог творець, та Озиріс у його істинній первісній формі, бог, «ім'я якого Невідоме».

Всі кабалісти та окультисти, східні та західні, визнають (а) тотожність «Батька-Матері» з Первісним Ефіром або Акашею (Астральне Світло); і (б) його єдино-сутність до еволюції «Сина» космічно Фохата, бо це Космічна Електрика. «Фохат робить твердими та розкидає Семеро Братів» (Книга Дзіан); це значить, що Первісна Електрична Істота – бо східні окультисти стверджують, що електрика є Істота – електризує до життя та поділяє первісну речовину або пре-генетичну матерію на атоми, які самі є джерелом всього життя та свідомості. Існує всесвітній agent unique (єдиний посередник) всіх форм та життя, за назвою ОД, ОБ та АУР*, активний та пасивний, негативний та позитивний як день та ніч; це є первісне світло у Творінні (Еліфас Леві) – «Первісне Світло» Первісного Елохіма, Адам, «чоловічо-жіночий» або кажучи науково Електрика та Життя.

*ОД є чисте Світло, яке дає життя або магнетичний флюїд, ОБ, посланець смерті, яким користуються чаклуни, є згубний флюїд, АУР – синтез обох, Астральне Світло. Чи можуть пояснити фізіологи, чому ОД, термін застосований Рейхенбахом для визначення життєвого флюїду, є також тибетське слово яке значить світло, ясність, променистість? Також воно значить «небо» у окультному значенні. Звідки корінь цього слова? Але Акаша, точно кажучи, не є ефір, але значно вище його, як це буде пояснено.

Стародавні зображали його змієм, бо «Фохат шипить, коли він рухається у всіх напрямках зигзагами». Кабала зображає його єврейською буквою Teth, яка є символом змія, що грав таку видатну роль у Містеріях. Його всесвітнє значення дорівнює числу дев'ять, бо Teth є дев'ята буква єврейського алфавіту та десяти двері з п'ятьох десятків брам або шляхів, які ведуть до сокровених таємниць Буття. Це є посередник магії par excellence, і у герметичній філософії значить «Життя, залите у Початкову Матерію», сутність, що створює всі речі, і дух, який визначає їх форми. Але існують дві таємні герметичні операції, одна духовна, друга матеріальна, які у співвідношенні та назавжди поєднані. Як каже Гермес: «Ти відокремиш землю від вогню, тонке від твердого... те, що сходить від землі до небес та знову з небес до землі. Він (тонке Світло) є велика сила кожної сили, бо він підкорює кожну тонку річ та потрапляє у кожне тверде тіло. Так світ був створений».

Зенон, засновник стоїків, не був єдиним, який вчив, що Всесвіт еволюціонує і що його первісна субстанція перетворюється з стану вогню на повітря, далі на стан води тощо. Геракліт з Ефесу стверджує, що єдине начало у засадах всіх феноменів в Природі, є вогонь. Розум який рухає Всесвіт, є Вогонь і вогонь є розум. І у той час коли Анаксимен казав те саме про повітря, а Фалес з Мілета (600р. до Р.Х.) про воду, Езотерична Доктрина замирює всіх цих філософів, доводячи, що хоча кожен був правий, але жодна з цих систем не була повною.

3.8. ДЕ БУВ ЗАРОДОК? І ДЕ НАРАЗІ БУЛА ТЕМРЯВА? ДЕ ДУХ ПОЛУМ'Я ПАЛАЮЧОГО У ТВОЄМУ СВІТИЛЬНИКУ, О ЛАНУ? ЗАРОДОК Є ТЕ, І ТЕ Є СВІТЛО БІЛЕ, БЛИСКУЧИЙ СИН БАТЬКА, У ТЕМРЯВІ ПРИХОВАНОГО.

Відповідь на перше запитання підказана другим, яке є відповіддю Вчителя учню та має у одному вислові одну з самих важливих істин Окультичної Філософії. Вона вказує на існування речей, непомітних для наших власних фізичних почуттів, але які мають набагато більше значення і є незрівнянно більш реальними і більш постійними, ніж ті, що сприймаються цими самими почуттями. До того як учень може сподіватися зрозуміти трансцендентну метафізичну проблему, що у першому запитанні, він мусить бути у стані відповісти на друге запитання; бо саме відповідь на друге, забезпечить його ключем для правильної відповіді на перше.

У Санскритських коментарях на цю Станцю, терміни, що застосовуються для прихованого Принципу, численні. В самих ранніх манускриптах індуської літератури, це Неуявне, Абстрактне Божество не має імені. Зазвичай воно має назву «ТЕ» (ТАТ санскритською) і означає все, що є було та буде, або те, що може бути так зрозумілим людським розумом.

Посеред таких найменувань – зрозуміло, лише в Езотеричній Філософії – як «Неосяжна Темрява», «Вихор» тощо, він також має назви «Він від Калаханси», «Калахам-са» та навіть «Калі Хамса» (чорний лебідь). Тут букви М та Н переходять одна у іншу та обидві звучать, як носові французькі *am* або *an*. Як в єврейській мові, так і санскриті, багато які з сокровенних, священних імен звучать на слух профану, як саме звичайне та часто просто народне слово, бо воно приховане анаграматично та іншими засобами. Саме це слово Ханса або Хамса являють собою схожий випадок. Хамса еквівалент «А-хам-са» - три слова, що значать – «Я є Він»; поділене по іншому, воно читається «Со-хам» - «Він (є) Я». В цьому одному слові для того, хто розуміє язык мудрості, прихована Світова Таємниця, доктрина тотожності єства людини з Божественним Єством. Звідси гліф та алегорія про Кала Ханса (або Хамса) та ім'я надане Браману (не проявленому), а пізніше Брамі чоловічого начала, «Хамса-вахана», «той хто користується Хамса, як власною колісницею». Те саме слово може читатися, як «Калахам-са» або «Я є Я у вічності часу», що відповідає Біблійному виразу або Зороастра – «Я є те, що Я є». Та сама Доктрина зустрічається в Кабалі, як свідчить наступний уривок з неопублічного манускрипту пана SLiddell Mc Gregor Matyers, вченого кабаліста: «В єврейській Кабалі три займенники Ху, Ата, Ані – Він, Ти, Я – застосовуються для символів ідей Макропросопуса та Мікропросопуса. Ху – «Він» застосовується до таємного та прихованого Макропросопуса; Ата – «Ти» Мікропросопуса; та Ані – «Я» до останнього, під час коли він говорить. Потрібно зазначити, що кожне з цих імен складене з трьох букв, з яких буква Алеф (А) складає закінчення першого слова Ху та початок Ата та Ані, виконуючи зв'язок між ними. Але Алеф є символом Єдності та відповідно, незамінної Ідеї Божественності, яка діє за посередництвом їх всіх. Але позаду А в імені Ху стоять букви, символи чисел Шість та П'ять, Чоловічого та Жіночого Начал, Шестикутник та Пентаграма. І числа цих трьох слів Ху, Ата та Ані суть 12, 406 та 61, які знову є в головних числах 3, 10, та 7 в Кабалі Дев'яток Покоїв, формою пояснення правила Темпуру.

Безкорисно намагатися пояснити всю таємницю. Матеріалісти та сучасні вчені ніколи не зрозуміють цього, бо для того, щоби отримати ясне уявлення, потрібно перш за все дозволити собі погодитися з всюди проникаючим, всюди присутнім вічним Божеством в Природі; по-друге, усвідомити таємницю електрики її істинну сутність; та по-третє, погодитися, що людина є семи-складним символом на земному плані Єдиної Великої Одиниці, Логосу, який Сам є семи-голосний знак, Дихання, кристалізованого у Слово.* Той хто вірить у все це, мусить також вірити у чисельні комбінації сімох планет Окультизму та Кабали з дванадцятьма знаками Зодіаку; та приписувати, як це робимо ми, кожній планеті та кожному сузір'ю вплив, який за словами пана Елі Стар (французького астронома), «притаманний їм, і він або корисний або навпаки у відповідності до керуючого планетного духу, який у свою чергу здатен впливати на людей та речі які у гармонії з ними та з якими він має спорідненість». З цих причин, а також внаслідок малої чисельності віруючих у вище викладене, можна сказати, що в цих двох випадках символ Хамса (буде це Я, Він, Гусак або Лебідь) – важливий символ, який змальовує посеред інших речей, Божественну Мудрість, Мудрість у Темряві, за межами людської досяжності. Для всіх езотеричних цілей Хамса, як це відомо кожному індусу, є легендарний птах, який коли йому дали для їжі (у алегорії) молоко змішане з водою, роз'єднав їх і випив молоко та залишив воду, виказав тим самим, притаманну йому мудрість – бо молоко символ духу, а вода матерії.

*Це знову тотожне до доктрини Фіхте та німецьких пантеїстів. Перший шанує Ісуса, великого Вчителя, який стверджував єдність духу людини з Богом-Духом або Всесвітнім Принципом (доктрина Адвайти). В Західній Метафізиці важко знайти будь яке уявлення, яке не було би вже упередженим Східною Філософією. Від Канта до Герберта Спенсера все це є більш або менш викривлений відголосок Двайти, Адвайти та Ведантичних Доктрин загалом.

Що ця алегорія доволі стародавня та має відношення до самого раннього архаїчного періоду, доводиться згадкою у Бхагавта Пурані про деяку касту за назвою Хамса або Ханса, яка є «єдиною кастою» *par excellence*, у далекі часи коли, в тумані забутого минулого, посеред індусів була лише «Одна Веда, Одне Божество, Одна Каста». Є також гірська гряда в Гімалаях, описана у стародавніх книгах, як розташована з півночі від Вершини Меру, за назвою Хамса та пов'язана з епізодами, що до історії релігійних містерій та посвячень. Що стосується Калахамси, як уявного Провідника Брами-Праджапаті в екзотеричних текстах та перекладах сходознавців, то це помилка. Брамани (не проявлені) називаються ними Кала-Хамса, а Брама Чоловічого Начала, Хамса-Вахана, бо істинно «Його Провідник є Лебідь або Гусак». Це чисто екзотеричне тлумачення. Якщо Езотерично та логічно Брамани-безкінечний є все те, що змальовується сходознавцями, але відповідно до Ведантичних текстів він є абстрактним Божеством, без надання йому будь яких людських властивостей, та у той самий час стверджується, що він або воно має назву Калахамса – то як він міг стати Ваханою Брами, проявленим та кінечним Богом? Саме навпаки. «Лебідь або Гусак» (Хамса) є символом чоловічого або тимчасового Божества, Брами, еманції первісного Променю, який є проводом або Ваханою для Божественного Променю та який не зможе виявитися у Всесвіті, якщо буде лише еманцією сам по собі з Темряви – у будь якому випадку, для нашого людського розуму. Відповідно, саме Брама є Калахамса, а Промінь – Хамса-вахана.

Що стосується до обрання такого дивного символу, то він доволі мальовничий; істинне містичне значення його є уявленням Всесвітньої Утробы, у вигляді Передвічних Вод Безодні, або відкриття для прийняття та далі для послідовного сходження Єдиного Променю (Логосу), маючого у собі семеро інших Промінів або творчих Сил (Логоси або Будівельники).

Звідси обрання розенкрейцерами своїм символом водяного птаха – лебедя або пелікана* - з сімома його пташенятами; символ, змінений та прийнятий в релігіях кожної країни. Ейн-Соф називається «Вогняною Душею Пелікана» у Книзі Чисел.** З'являючись з кожною Манвантарою, як Нараяна або Сваямбхува, Самосутній, він потрапляє у Світове Яйце і при закінченні божественної інкубації виходить з нього, як Брама або Праджапаті, прабатько майбутнього Всесвіту, на який він розгортається. Він є Пуруш (Дух), але він також і Пракриті (Матерія). Тому лише після поділу його на дві половини, - на Брама-Вак (Жіночого начала) та Брама-Вірадж (Чоловічого начала) – Праджапаті стає Брамою чоловічої статі.

*Справа не у тому, який буде вид птаха – лебідь, гусак або пелікан, бо це водяний птах, на вподобі до Духу, що рухається над водами та надалі виявляється з цих вод, щоби дати народження іншим істотам. Істинне значення символу вісімнадцятого рівня розенкрейцерів означає саме це, хоча пізніше воно було поетизованим у материнське почуття пелікану, який розідрав власні груди, щоби нагодувати кров'ю своїх семеро пташенят.

**Причина, чому Мойсей забороняє вживати у їжу пелікана та лебедя, ставлячи їх у ряд нечистих птахів, та дозволяє - «сарану та жуків різного роду», чисто фізіологічна і має відношення до містичної символіки лише тим, що слово «нечисте» так саме як будь яке інше, не мусить бути сприйнятим буквально, бо воно езотеричне, так саме як і інше, і може значити «священний» як і навпаки. Це доволі показове маскування у зв'язку з деякими упередженнями – так наприклад,

посеред російського народу, який не вживає у їжу голубів не тому, що вони не чисті, але тому, що за писанням «Святий Дух» з'явився у вигляді голуба.

3.9. СВІТЛО – ХОЛОДНЕ ПОЛУМ'Я, І ПОЛУМ'Я ВОГОНЬ, І ВОГОНЬ НАРОДЖУЄ ТЕПЛО, ВОДУ ВИРОБЛЯЮЧЕ – ВОДУ ЖИТТЯ В МАТЕРІ ВЕЛИКИЙ.*

*Хаос.

Потрібно пам'ятати, що слова «Світло», «Полум'я» та «Вогонь» були перекладені з словника старих «Філософів Вогню»* для того, щоби передати ясне значення архаїчних термінів та символів, застосованих в оригіналі. Інакше вони залишилися би цілком не зрозумілими європейському читачеві. Але для вивчаючого Окультизм вищезазначені терміни будуть доволі зрозумілими.

*Не середньовічні алхіміки, а Маги та шанувальники Вогню, від яких розенкрейцери або філософи per ignem, послідовники теургів, позичили всі їх ідеї про Вогонь, як містичний божественний елемент.

Всі ці – «Світло», «Полум'я», «Холод», «Вогонь», «Тепло», «Вода» та «Вода Життя» - є на нашому плані потомством або, як висловився би сучасний фізик, корелятами Електрики. Могутнє слово, та ще більш могутній символ! Сокровенний прабатько не менш сокровенного потомства: Вогню – творця, охоронця та руйнівника; Світла – ества наших божественних предків; Полум'я - Душі речей. Електрики – Єдиного Життя на верхній сходинці, та Астрального флюїду, Анатор алхіміків, на нижній; Бог та Диявол, Добро та Зло.

Далі, чому Світло назване «Холодним Полум'ям»? За часом космічної еволюції (як стверджується окультизмом), енергія яка спонукає матерію до руху, після її первісного утворення у атоми, народжується на нашому плані під впливом космічного тепла; до цього періоду Космос, у сенсі роз'єднаної матерії, не існував. Первісна, Початкова Матерія, вічна та співіснуюча з Простором, «яка не має ні початку ні кінця, ні холодна ні тепла, але володіє власною, притаманною для неї природою», так проголошує коментар. Тепло та холод відносні якості та належать проявленим світам, що виникають від проявленого Hyle, який має назву «Холодна Діва» у його абсолютно латентному аспекті, та «Матір'ю», коли він пробуджений до життя.

Стародавні, західні космогонічні міфи стверджують, що спочатку був лише холодний туман (Батько) та плодоносний мул. (Мати Ilus або Hyle), з якого виповз Світовий Змій (Матерія). Таким чином Передвічна Матерія, до того як вона виявляється з не проявного плану та пробуджується під імпульсом Фохата, є лише «холодне сяйво, без кольору, не маюче ні форми, ні смаку та позбавлене будь якої властивості та аспекту». Такі навіть її Перші Народжені «Чотири Сини», які «Єдині та стають Сімома» - Істоти, якостями та іменами яких східні окультисти визначили чотири з сімох космічних первісних «Центрів Сили» або Атомів, які надалі мали розвиток у великі Космічні «Елементи», а зараз поділені на відомі науці семеро десятків або біля того, суб-елементів. Чотири «Первісні Природи», перших Дхіані-Коганів, мають назву (за недоліком кращих термінів) «Акашна», «Ефірна», «Водяна» та «Вогняна». Вони відповідають в термінології практичного Окультизму науковим визначенням газів, які – щоби ясніше викласти думку як окультистам так і не посвяченим – можуть бути визначені як пара-водневий, пара-кисневий, воднево-кисневий, озоновий, або можливо азотно-озоновий; ці сили або гази (над-чуттєві, але все ж атомічні субстанції в Окультизмі) стають особливо діяльними та активними, діючи на плані грубо диференційованої матерії. Ці елементи одночасно електро-позитивні та електро-негативні. Ці та

багато які інші, імовірно, і є ланками хімії, яких нестаче. В алхімії та практичному окультизмі вони відомі під іншими іменами. Комбінаціями та новими сполученнями або розкладом «Елементів» відомим способом за посередництвом Астрального Вогню виконуються великі феномени.

3.10. БАТЬКО-МАТІР ПРЯДЕ ТКАНИНУ, ВЕРХНІЙ КРАЙ ЯКОЇ ЗАКРІПЛЕНИЙ ДО ДУХУ,* СВІТЛА ЄДИНОЇ ТЕМРЯВИ, А НИЖНІЙ ДО ТІНЬОВОГО КРАЮ, ДО МАТЕРІЇ;** І ТКАНИНА ЦЯ, Є ВСЕСВІТ ВИТКАНИЙ З ДВОХ ІСТОТ, У ЄДИНЕ ПОЄДНАНИХ, ЩО Є СВАБХАВАТ.

*Пуруш. **Пракриті.

В Мандук'я Упанішаді (1.2.3.) написано: «Як павук викидає та втягує власне павутиння, як трави виростають з під землі... так Всесвіт виникає від непорушного Брама, бо «Зародок Невідомої Темряви» є той матеріал, з якого все еволюціонує та має розвиток, «як павутиння з павука, як піна з води» тощо. Це вірно та мальовниче лише, якщо термін Брама – «Творець» вироблений від кореню brh – збільшуватися або розповсюджуватися. Брама «розповсюджується» та стає Всесвітом, витканим з його власної істоти. Ту саму думку чудово виклав Гете: Біля станку часу, працюю я, Одяг для Бога пряду, і у ньому ти побачиш Його.

3.11. ВОНА* РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ КОЛИ ДИХАННЯ ВОГНЮ** НАД НЕЮ; ВОНА СКОРОЧУЄТЬСЯ КОЛИ ДИХАННЯ МАТЕРІ*** ТОРКАЄТЬСЯ ДО НЕЇ. У ТОЙ ЧАС СИНІ**** РОЗ'ЄДНУЮТЬСЯ ТА РОЗСИПАЮТЬСЯ, ЩОБИ ПОВЕРНУТИСЯ ДО ЛОНА МАТЕРІ, ПРИ ЗАКІНЧЕННІ ВЕЛИКОГО ДНЯ, ЩОБИ ЗНОВУ ПОЄДНАТИСЯ З НЕЮ, КОЛИ ВОНА***** ОХОЛОДЖУЄТЬСЯ, ВОНА СТАЄ СЯЮЧОЮ, СИНІ ЇЇ РОЗГОРТАЮТЬСЯ ТА СКОРОЧУЮТЬСЯ САМІ ТА ВЛАСНИМИ СЕРЦЯМИ, ВОНИ МІСТЯТЬ БЕЗМЕЖНІСТЬ.

*Тканина. **Батько. ***Корінь Матерії. ****Елементи з їх відповідними Силами або Розумами. *****Пряжа.

Розповсюдження Всесвіту під «Диханням Вогню» дуже мальовниче, якщо дивитися на нього як на період вогняної туманності, про яку сучасна наука так багато каже, та так мало знає.

Великий Жар розбиває складові елементи та розчиняє небесні тіла у їх Первісний Єдиний Елемент, як поясняють Коментарі.

«Після розкладу тіла у його первісну сутність, втягнуті у поле тяжіння до фокусу або центру тепла (енергії), у великій кількості рухаються у просторі у всіх напрямках, це тіло, живе або мертво, обертається та зберігається у «Лоні Матері» до того часу, доки Фохат, зібравши декілька згустків Космічної Матерії (Туманності), не спрямує його знову до руху, надаючи йому імпульс та необхідне тепло щоби воно йшло до нового зростання».

Розповсюдження та згортання «Тканини» - тобто світової речовини або атомів – має вираз руху пульсу; бо це є правильне скорочення та розповсюдження безкінечного та безмежного Океану, того, що ми можемо назвати ноуменом Матерії, що виходить з Свабхавату, та який народжує всесвітню пульсацію атомів. Але це упереджує дещо інше. Це вказує на те, що стародавні були знайомі з тим, що викликає наразі нерозуміння багатьох вчених і, особливо, астрономів – з причиною першого розжарення матерії або світової речовини, парадоксом тепла зробленого охолоджуючим стисканням та іншими схожими космічними загадками – бо це без помилково вказує на те, що стародавні знали більше про ці феномени. «Існує тепло внутрішнє та зовнішнє у кожному атомі», кажуть Манускрипти Коментарів, до яких письменниця мала доступ. «Дихання Батька (Духа) та Дихання (або тепла) Матері (Матерії)»; та вони дають пояснення, які

доводять, що сучасна теорія згасання сонячних вогнів, внаслідок втрати тепла випромінюванням, помилкова. Уявлення це помилкове, навіть за визнанням самих вчених. Бо як каже професор Н'юкомб (популярна астрономія) «втрачаючи тепло, тіло стискається і кількість тепла, народженого стисканням, перевищує ту кількість яку воно витратило на стискання». Цей парадокс, що тіло стає тим гарячіше, чим сильніше стискання від охолодження, призвело до тривалих дискусій. Надлишок тепла, такі заперечення, втрачається випромінюванням і припустити, що температура не зменшується *pari passu* разом з зменшенням об'єму під постійним тиском, значить не зважати на закон Шарля. Стискання збільшує тепло, це так; але стискання (від охолодження) не здатне збільшити тепло до кількості, яка існує на цей час в масі, або навіть підтримувати тіло у постійній температурі тощо. Професор Уінчель намагається замирити цей парадокс – в дійсності лише уявний, як довів це J.Homer Lane – коли припускає, що існує «дещо окрім тепла». «Чи не може це бути», запитує він, «просто взаємне відштовхування молекул, яке міняється відповідно до невідомого закона відстані»? Але навіть це не замирить нікого, якщо лише це «дещо окрім тепла» не буде визначеним, як «Безпричинне Тепло», «Дихання Вогню», Все-творча Сила plus Абсолютний Розум, який навряд чи буде дозволений фізичною наукою! Але, у будь якому випадку, читання цієї Станці, не дивлячись на її архаїчну фразеологію, говорить, що вона більше наукова, ніж сучасна наука.

3.12. У ЦЕЙ ЧАС СВАБХАВАТ ПОСИЛАЄ ФОХАТ, ЩОБИ ЗРОБИТИ ТВЕРДИМИ АТОМИ. КОЖЕН* Є ЧАСТИНА ТКАНИНИ.** ВІДДЗЕРКАЛЮЮЧИ ЯК ДЗЕРКАЛО «САМО-СУТНЬОГО ВОЛОДОРЯ»,*** КОЖЕН, У СВОЮ ЧЕРГУ СТАЄ СВІТОМ.****

*Атоми. **Всесвіт. ***Передвічний світ. ****Це сказане тому, що полум'я невичерпно і що вогні всього Всесвіту можуть бути запалені від одного вогню, без зменшення його полум'я.

Фохат робить атоми твердими; тобто надає їм енергію та розкидає «Атоми» або Початкову Матерію. «Він розкидає себе, коли розкидає Матерію на Атоми».

Завдяки Фохату, ідеї Всесвітнього Розуму мають відбиток на Матерії. Слабку ідею природи Фохату можна вивести з інколи застосованої для нього назви «Космічної Електрики». Але у такому випадку, до відомих властивостей електрики мусять бути додані інші, так саме і розум. Цікаво відзначити, що сучасна наука прийшла до висновків, що вся діяльність мізків супроводжується електричними феноменами.

СТАНЦЯ 4

4.1. ...УСВІДОМТЕ, ВИ СИНІ ЗЕМЛІ, ЗНАННЯ ВАШИХ НАСТАВНИКІВ – СИНІВ ВОГНЮ! (а) ЗНАЙТЕ, НЕМАЄ НІ ПЕРШОГО НІ ОСТАННЬОГО; БО ВСЕ Є ЄДИНЕ ЧИСЛО, ЯКЕ ВИЙШЛО З НЕ-ЧИСЛА.(б)

а) Терміни: «Сини Вогню», «Сини Вогняного Туману» та інші, потребують пояснення. Вони пов'язані з великою первісною та всесвітньою таємницею і пояснити це не легко. У Бхагават Гіті є місце, де Крішна, якщо символічно та езотерично, висловлюється наступним чином:

«Я вкажу часи (умови)... коли та за яких, благочестиві люди, йдучи (з цього життя), ніколи більше не повертаються (щоби знову народитися), або повертаються (щоби знову втілитися). Вогонь, полум'я, зростаючий Місяць, світлі (щасливі) дні тижня, шість місяців північного сонцестояння, йдучи (помираючи)... у цей час ті, хто знає Брамана (Йоги), ідуть до Брамана. Дим, ніч, місяць на зменшення (похмурі два тижні), шість місяців південного сонцестояння (помираючи) у ці дні благочестиві йдуть до місячного світла (або помешкання, також Астральне Світло) та

повертаються (знову народжуються). Ці два шляхи, світлий та темний, як сказано, вічні у цьому світі (або Великій Кальпі). Одним шляхом (людина) йде, щоби ніколи більше не повернутися, другим вона повертається».

Терміни «вогонь», «полум'я», «день», «світлі два тижні» тощо; «дим», «ніч», тощо, які ведуть лише до кінця Місячної Стежки, незрозумілі без знання Езотеризму. Всі вони є іменами різноманітних Божеств, керуючих космічними психічними Силами. Ми часто кажемо про Ієрархію «Пламен», про «Синів Вогню» та тощо. Шанкарачар'я, величніший з Езотеричних Вчителів Індії, каже, що Вогонь означає Божество яке керує часом (Кала). Талановитий перекладач Бхагават Гіти Кашинат Трімбак Теланг, бакалавр з Бомбею, зізнається, що він «не має ясного уявлення про значення цих віршів! У той час коли вони здаються цілком зрозумілими тому, хто знає Окультну Доктрину. У цих рядках існує містичний сенс місячних та сонячних символів. Пітриси є Місячними Божествами та нашими Предками, бо вони створили фізичну людину. Агнішвата, Кумари, (семеро містичних Мудреців) – Сонячні Божества, хоча вони також Пітриси, але являються «Творцями Внутрішньої Людини». Вони – «Сини Вогню», бо вони перші Істоти, які вийшли та мали розвиток з Первісного Вогню, і мають назву «Розуми» в Таємній Доктрині. «Бо Господь Бог - є Вогонь посядаючий». «Явлення Господа з Ангелами сили Його у полум'ї Вогню». Святий Дух зійшов на Апостолів... «і з'явилися до них поділені язика, неначе вогняні...». Вішну повернеться на Kalki, Білому Коні, як останній Аватар, посеред Вогню та Полум'я; і Sosiosh також зійде на Білому Коні «у вихорі Вогню». «І побачив я відкрите небо і ось кінь білий і сидячий на ньому... ім'я Йому: «Слово Боже посеред полум'я Вогню». Вогонь є ефір у чистішому вигляді і тому не вважається за матерію, а є єдність Ефіру – друге проявлене божество – у його всеосяжності (всюди присутності). Але існують два «Вогні»; і в Окультних Вченнях робиться різниця між ними. Про перший, або чисто по за формою та незримий Вогонь, прихований в Центральному Духовному Сонці, говориться як про Потрійний (метафізично); у той час коли Вогонь Проявленого Космосу є семи-складим у всьому Всесвіті та у нашій Сонячній Системі. «Вогонь знання спалює всі діяння на плані ілюзії», пишуть Коментарі... «Тому тих, хто придбали його та звільнилися, називають «Вогнями». Розповідаючи про семеро відчуттів, символізованих, як Hotrs або священні служники, Нарада каже в Анугіті: «Таким чином, ці семеро (почуттів: запах та смак, колір та звук... тощо) суть причини визволення»; і перекладач додає: «Саме від цих сімох, Вище Я мусить бути звільненим». «Я» (у фразі – «Я єсмь... полишений якостей») мусить означати Вище Я, але не браміна, який говорить». (переклад Теланга, «Священні книги Сходу»).

б) Вислів – «Все є Єдине Число, яке виникло з Не-числа», знов таки має відношення до цієї універсальної та філософської догми, нещодавно поясненої у коментарях на Вірш 4 у Третій Станці. Те, що є абсолютним, є Не-Число; але у власному подальшому значенні воно має застосування, як у Просторі, так і у Часі. Воно значить, що не лише кожне наростання часу є частка великого наростання до самої безкінечно подовженої діяльності, яку здатний усвідомити людський розум, але також, що жодна проявлена річ не може бути визначеною інакше як частка цілого; вся сукупність Єдиного Проявленого Всесвіту який виник з Не-проявного або Абсолюту – за назвою Не-Буття або «Не-Число» для того, щоби відрізнити його від Буття або «Єдиного Числа».

4.2. УСВІДОМТЕ ТЕ, ЩО МИ, ЯКІ ВИЙШЛИ ВІД ПЕРВІСНИХ СІМОХ, МИ, НАРОДЖЕНІ ПЕРЕДВІЧНИМ ПОЛУМ'ЯМ, УСВІДОМИЛИ ВІД НАШИХ БАТЬКІВ...

Це пояснене у другому Томі, і Термін «Передвічне Полум'я» підтверджує те, що сказано у першому параграфі, попередніх коментарів на Станцю 4.

Різниця між «Першоствореними» та наступними Сімома Будівельниками у тому, що перші є Променем та безпосередньою еманациєю від перших «Пресвятих Чотирьох», Тетрактису, тобто вічно Самосутнього Єдиного – вічного у єстві своєму, але не в проявленні, та відмінності від Всесвітнього Єдиного. Приховані (латентні) під час Пралаї та діяльні протягом Мануантари, «Першостворені» виходять від «Батька-Мати» (Духа-Hyle або Ilus); у той час, коли друга проявлена Четвірка та Семеро виходять від однієї лише Матері. Ця остання і є Незаймана Діва – Мати, осяяна, але не запліднена Всесвітньою Таємницею – коли вона виявляється з стану Лайя або стану недиференційованого. У дійсності всі вони єдині; але аспекти їх на різноманітних планах Буття різні. Перші Першоутворені суть найвищі Істоти на сходах Буття. Вони Архангели Християнства, ті хто відмовилися творити або, вірніше, розмножуватися – як вчинив Михаїл в останній системі та як зробили стародавні, «Народжені Розумом Сини» Брами (Vedhas).

4.3. З ПРОМЕНЕВОСТІ СВІТЛА – ПРОМЕНЯ ВІЧНОЇ ТЕМРЯВИ – СПРЯМУВАЛИСЯ У ПРОСТОРІ ЕНЕРГІЇ,* ЗНОВУ ПРОБУДЖЕНІ; ЄДИНИЙ З ЯЙЦЯ, ШЕСТЕРО ТА П'ЯТЕРО (а). ДАЛІ ТРОЄ, ОДИН, ЧЕТВЕРО, ОДИН, П'ЯТЕРО – ДВІЧІ ПО СЕМЕРО СУМА ВСЬОГО (б). І ЦІ СУТЬ ЄСТВА, ВОГНІ, НАЧАЛА, БУДІВЕЛЬНИКИ, ЧИСЛА (в), АРУПА,** РУПА*** ТА СИЛА АБО БОЖЕСТВЕННА ЛЮДИНА – СУМА ВСЬОГО. І ВІД БОЖЕСТВЕННОЇ ЛЮДИНИ ВИНИКЛИ ФОРМИ, ІСКРИ, СВЯЩЕНІ ТВАРИНИ (г) ТА ВІСНИКИ СОКРОВЕННИХ БАТЬКІВ**** ПРЕСВЯТОЇ ЧЕТВІРКИ.*****

*Дхіані-Когани. **Не маючі форми. ***Маючі тіла. ****Пітріси. *****Чотири, представлене в окултному вимірі Тетрактисом, Священним або Досконалим Квадратом, є Священним Числом всіх містиків всіх народів та рас. Воно має таке саме значення в Браманізмі, Буддизмі, Кабалі, в єгипетській, халдейській та інших системах чисел.

а) Це має відношення до Священної Науки Чисел; істинно, такий сокровенний та такий значний у вивченні Окултизму, що тема ця може бути лише зачепленою навіть у такій доволі розлогій праці, як ця. Бо на Ієрархіях точних чисел цих Істот – незримих (нами), за виключенням дуже рідких випадків – тримається таємниця всього Всесвіту. Так Кумари, наприклад, іменуються «Чотирма» - хоча у дійсності число їх сім – бо Санака, Санадана, Санатана і Санаткумара є головними Вайдхара (їх родинне ім'я), які виникли з «чотирьох-складної таємниці». Для пояснення цього ми мусимо звернутися до догм, більш знайомих нашим читачам, а саме, брамінських.

Відповідно до Ману, Хіран'я-гарбха є Брама, перша чоловіча сутність, створена неосяжною Безпричинною Причиною в «Золотому Яйці, яке сяє як Сонце», як каже «Hindu Classical Dictionary»; Хіран'я-гарбха це Золоте або скоріше Променисте Череве або Яйце. СENS не дуже збігається з епітетом «чоловіча істота». Зрозуміло, що езотеричний сENS фрази доволі ясний. У Риг-Веді сказано: «ТЕ, Єдиний Володар всіх істот... єдиний, життя утворюючий принцип богів та людей», виникло спочатку у Золотому Череві, Хіран'я-гарбха – яке є Світове Яйце або Сфера нашого Всесвіту. Ця Істота має у собі обидва начала і алегорія подвійного Брами, який створив себе з однієї половини, як Вірадж та з іншої Жіночої Вак, є доказом цього.

«Єдиний з Яйця, Шестеро та П'ятеро» дають число 1065, яке є виміром Першонародженого (пізніше чоловіче-жіночого Брами-Праджапаті), відповідно до чисел 7, 14 та 21. Праджапаті, як і Сефіротів, лише семеро, разом з синтетичною Сефірою Триади, від якої вони виникли. Таким чином від Хіран'я-гарбха або Потрійної Праджапаті (первісної Ведичної Трімурті – Агні, Вайю та Сур'я) виникли останні семеро, або десятеро, якщо ми відокремимо перші троє, існуючі в одному та один у трьох; окрім того всі вони містяться у єдиному «Найвищому» Парама, за назвою Гух'я або «Таємний», «Сарватман» та «Над-Душа». «Семеро Володарів Буття лежать прихованими в Сарватмані, як думки у мізках». Так саме і з Сефіротами. Їх або семеро, рахуючи від верхньої

Триади, очолені Кетер, або десятеро – екзотерично. В Махабхараті Праджапаті вираховується числом 21 або 10, 6 та 5 (1065), тричі по семеро.*

*В Кабалі ті самі числа, тобто 1065 є значенням Іегови, бо числове значення трьох букв, які складають його ім'я - Jod, Vau та двічі He – відповідно 10, 6, 5, або тричі по сім – 21. «Десять є Мати Душі, бо Життя та Світло в ньому поєднані», каже Гермес. «Бо число 1 виникло від Духа, а число десять від Матері (Хаосу, Жіночого Начала). Одиниця створила десять, і десять Єдність». За посередництвом Темура, анаграматичного методу Кабали та знання 1065 (21), можна заволодіти всесвітньою наукою про Космос та його таємниці (Равин Йогель). Числа 10, 6 та 5 вважаються равинами найбільш священними.

б) «Троє, Один, Четверо, Один, П'ятеро» разом – Двічі по Семеро виявляють 31415 – числову Ієрархію Дхіані-Коганів різних рівнів, та внутрішнього або світу визначеного. (Американський кабаліст відкрив наразі тотожне число для Елохіма, яке перейшло від халдеїв) Число це, розміщене на кордоні великого Кола «Не переступи» - так саме Дхіаніпаша, «Мотузка Ангелів», «Мотузка» яка відділяє феноменальний Космос від ноуменального, що не в межах нашого сучасного активного стану – це число, коли воно не збільшене алгебраїчною перестановкою, завжди залишається 31415, анаграматично та кабалістично буде одночасно числом Кола та містичної Свастики, «Двічі по Семеро» ще раз. Бо яким би чином не обчислювати ці два ряди чисел, додаючи окремо одне число за іншим, або на перехрест з права або ліва, решта буде завжди чотирнадцять. В математиці вони дають добре відому формулу, що відношення діаметру кола до довжини кола, дорівнює 1 до 3.1415 або π (пі). Цей ряд чисел мусить мати те саме значення, якщо 1:314,159 та далі 1:3x1415927, оброблені у сокровенних обчисленнях для визначення окремих циклів та віків «Першонародженого», 311.040.000.000.000 з дробом, та такі що дають ті самі 13415. За посередництвом процесу, в якому ми наразі не зацікавлені. Також може бути показано, що пан Ральстон Скінер, автор «The Source of Measures» читає єврейське слово Алхім у тих самих числових даних – відкидаючи як це було зазначено, нулі та застосовуючи перестановку – 13514; бо А є 1; Л є 3 (30); Х є 5; І є 1 (10); та М - ; (40); є 31415 – анаграматично, як було ним пояснено.

Таким чином, у той час коли в метафізичному світі Коло з однією центральною Точкою в ньому, не має числа та має назву Анупадака – без батьків та без числа, бо не підлягає обчисленням; у світі проявленому Світове Яйце або Коло обмежене гуртами за назвами – Лінія, Трикутник, Пентаграма, друга Лінія та Квадрат або (13514); і коли Точка народжує Лінію, та стає таким чином діаметром, який представляє андрогенного Логоса, числа стають 31415 або – трикутник, лінія, квадрат, друга лінія та пентаграма. «Коли Син відокремлюється від Матері, він стає Батьком», діаметр представляє Природу або Жіноче Начало. Тому сказано: «У Світі Буття Єдина Точка запліднює Лінію, Незаймане Черевко Космосу, (нуль за формою яйця) і незаймана Матір дає народження Формі, яка містить всі Форми». Праджапаті є першим-народжуючим Чоловічим Началом та «Чоловіком власної Матері»* Це дає головного ключа до всіх наступних «Божественних Синів» від «Незайманих Матерів». Це уявлення має підтвердження значним фактом, що Анна, ім'я Матері Діви Марії, наразі представлена римсько-католицькою церквою, такою що дала життя власній дочці незайманим зачаттям («Марія, зачата без гріха»), позичена від халдейського слова «Ана», що значить Небеса або Астральне Світло, Anima Mundi, звідси Анаїтіа, Деві-Дурга, дружина Шиви, також має ім'я Анапурна та Кан'я, Незаймана; Ума-Кан'я її езотеричне ім'я, яке значить «Діва Світла», «Астральне Світло» в одному з його численних аспектів.

*Те саме ми бачимо в Єгипті. Mout у одному сенсі «Матір» і вказує на характер для неї у Тριάді цієї країни. Вона була одночасно матір'ю та дружиною Амона. Одним з головних титулів бога був: «Чоловік власної Матері». Богиня Mout або Mut виголошується як «Наша Володарка», «Цариця Небес» та «Земля», поділяючи ці титули з іншими богинями – матерями: Ізідою, Атор тощо. (Масперо)

в) Деви, Пітриси, Ріші; Сури та Асури; Даїт'ї та Адїт'ї; Данави та Гандхарви тощо та тощо, всі вони мають синоніми в нашій Таємній Доктрині, так саме як і в Кабалі та єврейській Ангелології; але немає сенсу наводити тут їх імена, бо це лише утворить плутанину. Багато які з них можуть бути знайдені, наразі, і в Християнській Ієрархії божественних та небесних Сил. Всі ці Ангели Престолу та Господства, Начала та Сили, Херувими та Серафіми, Демони та різноманітні Мешканці Небесного Світу, є сучасними копіями архаїчних прототипів. Самий символізм їх імен, перекладений на грецьку та латинську мови, достатньо свідчить про це, як це буде доведено у багатьох випадках у подальшому.

г) «Священні Тварини» зустрічаються в Біблії, як і в Кабалі, на сторінці про Начала Життя та мають власне значення та доволі глибоке. У Сефер Ієцирі стверджується, що: «Бог накреслив на «Пресвятих Чотирьох» Престол Своєї Слави; Офаніми (Колеса або Сфери-Світи), Серафіми, Священні Тварини та Ангели Допмагаючі, і з цих (Повітря, Вода та Вогонь або Ефір) Він створив власну Обитель».

Нижче наведене є буквальним перекладом з 9 та 10 Відділів: «Десять чисел без чого? Один: Дух Бога Живого... що живе у Вічності! Голос та Дух, та Слово, і це є Дух Святий. Два: Повітря з Духу. Він накреслив та вирубав з ним двадцять дві букви засад, три матері, подвійне сім і одне дванадцять та єдиний Дух з них. Три: Вода з Духу; Він накреслив та утворив з ними пустелю та порожнечу, мул та землю. Він накреслив їх, як квітник, побудував їх як стіну, вимостив як бруківку. Чотири: Вогонь з Води; Він Накреслив, та спорудив ними престол Слави, і Колеса, і Серафімів, і Священних Тварин, і Ангелів допомагаючих; і з трьох Він заснував власну обитель, як сказано, Він робить своїми Ангелами Духів і власними слугами палаючі вогні».

Слова – «заснував власну обитель» ясно кажуть, що в Кабалі, як і в Індії, Божество вважалося Всесвітом і не було спочатку тим, поза космічним Богом, яким є наразі.

Таким чином, Світ був створений «Трьома Сефіротами – Сефер, Сафар і Сіпур» або «Числом, Числами та Перерахованими». В астрономічному ключі «Священні Тварини» стають знаками Зодіаку.

4.4.ТО БУЛО ВОЇНСТВО ГОЛОСУ БОЖЕСТВЕННОЇ МАТЕРІ СІМОХ. ІСКРИ СІМОХ ПІДЛЕГЛІ ТА СЛУГИ ПЕРШОМУ, ДРУГОМУ, ТРЕТЬОМУ,ЧЕТВЕРТОМУ, П'ЯТОМУ, ШОСТОМУ ТА СЬОМОМУ З СІМОХ.(а) ВОНИ* НАЗИВАЮТЬСЯ СФЕРАМИ, ТРИКУТНИКАМИ, КУБАМИ, ЛІНІЯМИ ТА УТВОРЮВАЧАМИ ФОРМ; БО ТАК ТРИМАЄТЬСЯ НІДАНА – ОІ-НА-НОУ. (б)**

*Іскри. **Перетворення Oeaohoo. Буквальне значення цього слова у східних окультистів Півночі, є спіральний вітер, вихор, але у цьому випадку, цей термін взятий для визначення без зупинного та вічного Космічного Руху, або точніше Сили, яка утворює рух; Сила яка мовчки сприймається як Божество, але ніколи не проголошується. Це вічна Карана, вічно діюча причина.

а) Цей Вірш знову викладає короткий аналіз Ієрархій Дхіані-Коганів, яких називають Девами (богами) в Індії або Свідомими, Розумними Силами в Природі. Цій Ієрархії відповідають явлені типи, на які людство може бути розподіленим, бо Людство у власній кількості насправді, є

матеріалізованим, хоча і доки що не досконалим, виразом її. «Воїнство Голосу», термін, щільно пов'язаний з таємницею Звуку та Мови, як наслідки та результати Причини – Божественної Думки. Як це чудово викладено Р.Christian, вченим автором «Historie de la Magie» і «L.Homme Rouge des Tuilleries», слова, проголошені, також і ім'я кожного індивіда у значній мірі попереджують його долю. Чому? Тому що: «Коли наша душа (розум) утворює або викликає будь яку думку, то знак цієї думки відбивається на астральному флюїді, який є приймачем та так би мовити, дзеркалом всіх проявів Буття. Знак має виразом мову, яка у свою чергу є прихованою та окультною властивістю. Промовити слово, значить викликати думку та зробити її існуючою. Магнетична потенційність людської мови є початком кожного прояву в Окультному Світі. Проголошення імені не є лише визначення Істоти, але і означає засудити та поставити під вплив, з причини видачі Слова, одній з декількох Окультних Сил. Речі для кожного з нас є тим, чим Слово їх робить. Слово або мова кожної людини, цілком несвідомо для неї, є благословенням або навпаки; ось чому наше сучасне невігластво відносно властивостей та атрибутів думки, так саме як і відносно атрибутів та властивостей матерії, часто є згубним для нас. Так, імена та слова або благодатні або навпаки. Вони в деякому сенсі є або отруйними або корисними для здоров'я, у відповідності до прихованого впливу Вищої Мудрості на їх елементи, тобто букви, з яких вони складені та відповідні числа».

Це цілком вірно і як езотеричне Вчення, прийняте всіма Східними Школами Окультизму. В Санскриті, так саме як і в єврейському та інших алфавітах, кожна буква має своє окультне значення та розумну основу; кожна є причина та наслідок попередньої причини, і комбінація їх дуже часто виробляє сильні магічні впливи. Голосні особливо, мають у собі найбільш окультні та могутні сили. Мантри (езотерично скоріше магічні ніж релігійні викликання) проголошуються брамініми як пісні так саме як і інші Веди та Писання.

«Воїнство Голосу» є прототипом «Воїнства Логосу» або «Слова» в Сефер Ієцирі, називається в Таємній Доктрині «Єдиним Числом, яке вийшло з Не-Числа» - Єдиного Вічного Принципу. Езотерична Теогонія починає з Єдиного Проявленого (тому не вічного, як присутність та буття, хоча вічне у власному естві), Числа, Чисел та Перерахованих – останні виникають від Голосу, Вак (жіночого начала) «у Ста Формах» або Шатарупи, або Природи. Від цього Числа 10 або Творчої Природи, Матері (Окультний знак «О», який вічно народжує та примножує у поєднанні з одиницею – «1» або Духом Життя), виник увесь Всесвіт.

В Анугіті (Складова частина Махабхарати, оригінал Анугіті є найстародавнішою Упанішадою) наведена бесіда між браміном та його дружиною про походження Мови та її окультних властивостей. Дружина запитує, як виникла мова та, що виникло раніше – Мова або Розум? Брамін відповідає, що Апана (натхненне Дихання) стаючи володарем, змінює ту свідомість, яка не розуміє Мови або Слова на свідомість Апана та, таким чином розкриває Розум. І на це він для неї розповідає історію, діалог між Мовою та Розумом. «Обидва звернулися до «Я» - Сутнього (тобто до індивідуального Вищого Я, як думає Нілакантха; та до Праджапаті – відповідно до коментатора Арджуна Мішра) та просили його знищити їх вагання та вирішити, хто з них був вище та був першим? На це Володар відповідав: «Розум (вище)». Але Мова заперечила: «Істинно я підкоряюсь Твоїм бажанням», маючи на увазі, що через Мову він отримує те, що бажає. На що Я Сутнього відповів: «існують два Розуми, «рухомий» та «нерухомий». «Нерухомий зі мною», сказав він «Рухомий з тобою» (з Мовою), на плані матерії. «На цьому ти вище». «Але, о чудове створіння тому, що ти особисто звернулася до мене (та з такою пихою), тому, о Сарасваті! ти ніколи не говоритимеш після (підсиленого) видиху. Богиня Мови (Сарасваті, пізніша форма або аспект Вак, також богиня таємного вчення або Езотеричної Мудрості), істино завжди була між Праною та

Апаною. Але, найшановніший, за рухом вихору Апани (життєвого повітря) хоча і спонукана... без Прани (вдиха видиха), вона побігла до Праджапаті (Брами), зі словами: «Помилуй шанований Володар!». Прана з'явилася знову, насичуючи Мову. Тому Мова завжди мовчить після (сильного) видиху. Вона завжди шумна або безшумна. З цих двох безшумна, вище шумної. Мова яка викликана в тілі за посередництвом Прани та яка далі обертається в Апана... і далі асимілюється з Удана (фізичні органи мови)... потрапляє нарешті у Самана («п пупі у формі звуку, як матеріальна причина всіх слів» говорить Арджуна Мішра). Так колись казала Мова. Таким чином Розум відрізняється власною нерухомістю, а Богиня (Мова) рухомістю».

Вищевикладена алегорія лежить у засадах Окультичного закону, та попереджує про мовчання що до знань деяких таємниць та невидимих речей, які відчуються лише духовним розумінням (шостим почуттям), і які не можуть бути виражені «шумною» або голосною мовою. Ця глава з Анугіти, каже Арджуна Мішра, поясняє Пранаяму або регулювання дихання у вправах Йоги. Але цей засіб без попередніх досягнень або, на край випадок, цілковитого розуміння двох вищих почуттів (яких загалом семеро) належить скоріше до нижчої Йоги, так званої Хатха, яка ніколи не схвалювалася та до цього часу не схвалюється Архатами. Вона небезпечна для здоров'я і ніколи самостійно не може мати розвиток у Раджа Йогу. Це оповідання наведене, щоби показати, як неподільно пов'язані у стародавній метафізиці розумні істоти або скоріше «розуми» з кожним почуттям або функцією, фізичними або розумовими. Окультизм вчить, що існують семеро почуттів в людини та природі, так саме як і існують семеро станів свідомості і це має підтвердження у тій самій праці в главі сьомій про Пратіахара (Опанування та урегулювання почуттів, але Пранаяма стосується «життєвих вітрів» або дихання). Брахмана, яка затверджує семеро жертву приносячих Священних служників (Hotri), каже: «Ніс та око, і язик, шкіра та вухо, як п'яте (або нюх, зір, смак, дотик та слух), розум та розуміння, суть семеро жертву приносячих Священних служників, окремо стоячих», і які, «хоча і у малому просторі, все ж не бачать один одного», на цьому почуттєвому плані, за виключенням розуму. Бо розум каже: «Ніс не відчуває запах без мене, око не сприймає колір, тощо. Я – вічний голова над всіма елементами (почуттями). Без мене почуття ніколи не світять як порожнє помешкання або вогонь, полум'я якого згасло. Без мене всі істоти схожі до наполовину сухого та сирого палива, вони не здатні усвідомити якостей або предметів навіть за самостійності всіх почуттів»*

*Це доводить, що сучасні метафізики на додаток до минулих та сучасних представників, таких як Гегель, Берклей, Шопенгауер, Гартман, Герберт Спенсер і навіть сучасні гіло-ідеалісти не більш, ніж слабкі копіювальники сивої давнини.

Це, звісно, стосується лише розуму на почуттєвому плані (п'ятеро почуттів), Духовний Розум, вища частина або аспект не уособленого Манасу, не усвідомлює почуттів фізичної людини. Як добре були ознайомлені стародавні про співвідношення сил та з усіма, нещодавно відкритими феноменами, розумових та фізичних здатностей та функцій, та з багатьма іншими таємницями – можна переконалися прочитавши сьому та восьму глави цієї неоціненної праці по філософії та містичному знанню. Зверніть увагу на суперечку почуттів, відносно їх відповідних переваг та обрання Брамана, Володаря всіх істот, власним Суддею, «Ви всі величні та ні (або вище речей, як каже Арджуна Мішра, жодне не є незалежним по відношенню до іншого). Всі ви володієте подвійними якостями. Всі є величними в притаманних вам сферах та всі підтримуєте одне другого. Існує лише єдиний непорушний (подих життя або дихання, так зване дихання Йоги, і яке є Дихання Єдиного або Вищого Я); цей єдиний Є Я Сам, зібраний у численних (формах)».

Це дихання, Голос, Самість або Вітер (Pneuma) є синтез Сімох Почуттів, як ноумен, всі менші божества, та езотерично – Семи-складність та «Воїнство Голосу».

б) Далі ми бачимо, як Космічна Матерія розкидається та перетворюється на Елементи; поєднані у містичні Четвірки, які містяться у п'ятому Елементі – Ефірі, «підкладці» Акаші, Anima Mundi або Матері Космосу. «Точки, Лінії, Трикутники, Куби, Кола» та нарешті «Сфери» - чому та яким чином? Тому кажуть Коментарі, такий первісний закон Природи і тому, що Природа у всіх своїх проявах застосовує закони геометрії. Існує закон – не лише у первісній, але і у проявленій матерії нашого феноменального плану – за яким Природа сполучає власні геометричні форми, а пізніше також і власні складові елементи, і у якому також немає місця для випадковості або неочікуваного. Головний закон в Окультизмі каже, що немає відпочинку або зупинку руху в Природі. (Саме це дозволяє Архату здійснювати власні Сідхи та феномени). Те що здається відпочинком, є лише зміна однієї форми на іншу, зміна сутності йде рука за руку разом з зміною форми, так вчить нас окультна фізика, яка таким чином, неначе випередила на значний час відкриття «збереження матерії». Так кажуть стародавні Коментарі * на Станцю 4.

*Ці стародавні Коментарі приєднані до Станців, разом з сучасними тлумаченнями, бо Коментарі на власній мові символів, зазвичай так саме мало доступні розумінню, як і самі Станці.

«Мати є вогняна Риба Життя. Вона видає ікру і Дихання (Рух) гріє та надає розвитку їй. Зерна (Ікри) швидко притягуються одне до одного, утворюючи згустки в Океані (Просторі). Великі шматки єднаються та отримують нові зерна ікри - у вигляді вогняних Точок, Трикутників та Кубів, які зріють; і у визначений час деякі шматки відриваються та приймають форми кулі, і це стається, якщо інші не заважають. Після чого Закон №...починає діяти. Рух (Дихання) як Вихор починає їх обертати».*

*Зрозуміло, не матеріалістична наука зможе відповісти будь коли на запитання, яка причина та який початок обертання. «Рух вічний як передумова, та періодичний у проявах» говорить Окультне Вчення. «Коли тепло, викликане сходженням Полум'я у Передвічну Матерію, примушує рухатися її частки, то рух цей стає «вихором». Крапля рідини приймає форму сфери завдяки тому, що атоми її обертаються навколо себе, у їх ультимативній нерозчинній та ноуменальній сутності; нерозчинної для фізичної науки. Це питання надалі буде більш поясненим.

4.5. ОІ-НА-НОУ Є ТЕМРЯВА, БЕЗМЕЖНІСТЬ АБО НЕ-ЧИСЛО, АДІ-НІДАНА, СВАБХАВАТ«О».*

1. АДІ-САНАТ, ЧИСЛО, ТОМУ ЩО ОДИН (а).

2. ГОЛОС СЛОВА СВАБХАВАТ, ЧИСЛА, БО ВОНИ ОДИН ТА ДЕВ'ЯТЬ.**

3. «КВАДРАТ БЕЗ ФОРМИ».* **

САМЕ ЦІ ТРОЄ, ЩО ВСЕРЕДЕНІ«О»,**** СУТЬ СОКРОВЕННА ЧЕТВІРКА; І ДЕСЯТЕРО СУТЬ АРУПА***** ВСЕСВІТ. (б) ДАЛІ ЙДУТЬ СИНІ, СЕМЕРО ВОЇНІВ, ОДИН - ВОСЬМИЙ ВІДСТОРОНЕНИЙ, І ДИХАННЯ ЙОГО Є СВІТЛА НАДАВАЧ.(в)*****

*Невідома кількість. **Що примушує Десять або досконале число, докладати до «Творця», назва сукупності Творців, поєднаних монотеїстами у Єдиного, так саме як і «Елохім», Адам Кадмон або Сефіра, Вінець – всі вони являють андрогенний Синтез десяти Сифіротів, як символ проявленого Всесвіту у популярній Кабалі. Але езотеричні кабалісти, як і східні, відділяють верхній трикутник Сефіротів (або Сефіру, Хокма та Біна) від інших сімох Сефіротів. Що стосується Свабхават,

то сходознавці пояснюють цей термін як всесвітню пластичну матерію, розсіяну у просторі, маючи намір можливо ототожнити її з Ефіром науки. Але окультисти ототожнюють це з «Батьком-Матір'ю» на містичному плані. ***Арупа. ****Безмежне Коло. *****Суб'єктивне, позбавлене форми. *****Бхаскара.

а) «Аді-Санат, перекладений буквально «Перший» або «Передвічний Стародавній», «назва, яка ототожнює кабалістичного «Ветхого Деньмі» та «Святого Старця» (Сефіру та Адама Кадмона) з Брамою-Творцем, також за назвою Санат, посеред його інших імен та титулів.

«Свабхават» є містична субстанція, пластичний Корінь фізичної Природи – «Числа» під час прояву; «Число» в Єдності його Сутності на вищому Плані. Ця назва є буддійським терміном і є синонімом чотири-складної Anima Mundi кабалістичного Світу Прообразів, від якого утворюються Творці Форм та Матеріальні Світи; Блискавки або Іскри – різноманітні інші світи, які містяться в останніх трьох. Всі Світи підлеглі Керівникам або Регентам, які названі в Індії Ріші та Пітриси, Ангели посеред євреїв та християн, та Боги взагалі у стародавніх.

б) «О» Це є «Безмежне Коло», нуль, стає числом, лише коли одна з інших дев'яти цифр є попередньою для нього, та таким чином вказує на його решту та могутність. «Слово» та Логос у співвідношенні з «Голосом» та Духом* (вираз та джерело Свідомості) виявляють дев'ять цифр, створюючи таким чином, з нулем Декаду, яка містить у собі весь Всесвіт. Тріада утворює Тетрактис (чотирикутник) або «Сокровенну Четвірку» всередині Кола; Квадрат в Колі, наймогутніша з магічних фігур.

*Це має відношення до Абстрактної Думки та конкретного Голосу, або їх проявів, внаслідок Причини. Адам Кадмон або Тетраграматон є Логос в Кабалі. Тому ця Тріада відповідає у останньому вищому Трикутнику – Кетер, Хокма та Біна, остання є міць Жіночого Начала, та у той самий час Іеговою Чоловічого Начала, як поділяючого природу Хокма або Чоловічої Мудрості.

в) «Один відсторонений» є Сонце нашої Системи. Езотеричне тлумачення може бути знайденим у стародавніх Санскритських Писаннях. В Риг-Веді «Адіті» Безмежність або Безкінечний Простір – перекладена проф. Максом Мюлером, як «видима безмежність, видима незброєним оком (!!!); безкінечна відстань за межами землі, хмар та неба» - є еквівалентом «Матері-Простору» яка співіснує з «Темрявою». Вона має дуже справедливую назву «Матір Богів», «Дева-Матрі», бо з її космічного черева були народжені всі небесні тіла нашої системи – сонце та планети. Алегорично вона зображена наступним чином: «Вісім синів були народжені з тіла Адіті; вона наблизилася до богів з сімома, але відкинула восьмого, Мартанду», наше сонце. Семеро синів на ім'я Адіт'ї, космічно та астрономічно суть семеро планет; і сонце, виключене з їх числа, ясно вказує, що індуси могли знати та, дійсно знали, про сьому планету, за сучасною назвою Уран. Але езотерично та теологічно, так би мовити, Адіт'ї у примітивному, стародавньому сенсі, є вісьмома та дванадцятьма великими богами індуського Пантеону. «Семеро дозволяють смертним бачити їх обителі, але самі показуються лише Архатам», як каже стародавнє прислів'я; «Помешкання їх» потрібно розуміти, як планети. Стародавні коментарі наводять наступну алегорію та пояснюють її: «Вісім будинків були побудовані Матір'ю; вісім будинків для вісьмох Божественних Синів: Чотири великих та чотири менших. Вісім Блискучих Сонячних сфер, відповідно до їх поважності та віку. Бал-і-лу (Мартанда) був незадоволений, хоча його будинок був найбільшим. Він почав (роботу) як це роблять величезні слони. Він зробив вдих (затяг) у власне черево життєві подихи своїх братів. Він намагався поглинути їх. Чотири великих були далеко, на крайніх межах царства.* Вони не були пограбовані (не були зачеплені) та сміялися. «Роби все, що у твоїх силах, Володар, ти не можеш досягти нас». Але менші плакали. Вони поскаржилися Матері.

Вона відправила Бал-і-лу у центр свого царства, звідки він не міг зрушити (з того часу) він (лише) сторожить та погрожує. Він переслідує їх, повільно обертаючись навколо себе; вони стрімко відвертаються від нього, і він здалека спостерігає за напрямом руху його братів вздовж стежки, що оточує їх помешкання.** Від цього часу він годується потом тіла Матері. Він наповнює себе її диханням та непотребом. Тому вона відкинула його».

*Планетна Система.

**«Сонце обертається навколо власної вісі у тому самому напрямі, що і планети у своїх відповідних орбітах», так вчать нас астрономи.

Так «Відсторонений Син», вочевидь наше Сонце, як вище зазначено, то і «Сини-Сонця» мають відношення не лише до наших планет, але взагалі до всіх небесних тіл. Сам Сур'я, як відображення Центрального Духовного Сонця, є прообразом всіх тих тіл, що мали розвиток після нього. В Ведах він названий Лока Чакшу, «Око Світу» (нашого планетного світу), і є одним з трьох головних божеств. Його однаково називають Сином Dyaus або Сином Адіті, бо не робиться різниці та немає посилань на езотеричне значення. Так він описаний як спрямований сімома кінцями та одним конем з сімома головами; перші мають відношення до його сімох планет, останній до їх загального начала від Єдиного Космічного Елементу. Цей «Єдиний Елемент» мальовничо названий «Вогнем». Веди вчать, що «Вогонь, істинно має у собі всі божества».

Сенс алегорії ясний, бо ми маємо Коментарі Дзіан та Сучасну Науку, щоби пояснити це, хоча вони і мають розбіжності у деяких подробицях. Окултна Доктрина, у будь якому випадку, відкидає гіпотезу, народжену з теорії Небули, що (сім) великі планети еволюціонували з центральної маси сонця, цього нашого видимого Сонця. Напевно, перша конденсація космічної матерії почалася навколо центрального нуклея, свого Сонця-батька; але наше Сонце, як вчать нас, просто відокремилось раніше, ніж всі інші, під час стискання маси яка обертається, і тому стало їх старшим та більшим «братом», але не їх «батьком». Вісім Адіт'я, «богів», всі створені з вічної субстанції (кометної матерії*- Матері) або з «світової речовини», яка складає як п'ятий так і шостий космічні Принципи, Упадхі або засади Світової Душі, так саме як і в людині – Мікрокосмі, Манас**- є Упадхі для Будхі.***

*Окултна Наука каже, що ця субстанція кометної матерії цілком відмінна від будь якої хімічної або фізичної якості, відомої для науки. Вона однорідна в її первісному аспекті за межами Сонячних Систем і стає диференційованою після того як вона перетинає межі нашої земної атмосфери, змінюючись під її впливом. Вона різномірдна лише у нашому проявленому світі.

**Манас – Принцип Розуму або Людська Душа.

***Буддхі – Божественна Душа.

Існує ціла поема, яка змальовує прегенетичні битви між планетами перед завершенням формації Космосу, пояснюючи таким чином, уявне порушення положення систем деяких планет. Таким чином план супутників Нептуна та Урана, наприклад, (про які, як кажуть, стародавні нічого не знали) тому, що сильно нахилені, складають враження зворотного руху. Ці планети називаються Воїнами, Зодчими та прийняті Римською Церквою як Водії Небесних Воїнств, підтверджуючи ту саму традицію. Набувши розвитку з Космічного Простору, Сонце, як нам кажуть – перед кінцевим утворенням первісних та коло-образних планетарних туманностей – до того як закон тяжіння та відштовхування був, нарешті, врівноважений, затягло у глибини власної маси всю космічну життєздатність, на яку лише здатне, погрожуючи поглинанням слабшим «Братам». Після чого воно

починає годуватися «потом та покидьками Матері», іншими словами, тими частками Ефіру (Дихання Світової Душі), про існування та склад яких наука наразі нічого не знає. Тому, що сер Уіл'ям Гров проголосив схожу теорію, стверджуючи, що системи «поступово змінюються за результатом атмосферних збільшень або зменшень, або від приросту та навпаки які виникають з небулозної речовини» та далі, що «сонце може конденсувати газову матерію, і коли вона йде простором може створюватися тепло» - у такому випадку архаїчне Вчення здається достатньо науковим навіть у наш час. W.Mattieu Williams виклав думку, що розсіяна матерія або Ефір, який є приймачем теплових радіацій Всесвіту, втягується у глибини сонячної маси; викидається звідти вже конденсований та термічно виснажений для нового поглинання тепла яке, як вважає цей вчений, отримується саме таким чином, та знову конденсується та розподіляється між Сонцями Всесвіту.

Ця теорія найбільш наближена до Окультного Вчення, ніж будь яка запропонована наукою; Окультизм пояснює це «Мертвим Диханням», яке викидає Мартанда та його годуванням «потом та покидьками» «Матері-Простору». Те, що могло мати слабкий вплив на Нептуна,* Сатурна і Юпітера знищило би такі відносно малі «Помешкання», як Меркурій Венера та Марс. Тому, що Уран не був відомий до вісімнадцятого сторіччя, то ім'я четвертої планети, згаданої в алегорії повинно залишитися для нас таємницею.

*Коли ми кажемо про Нептун, то не як окультисти, але як європейці. Істинний східний окультист буде стверджувати, хоча є ще багато не відкритих планет в нашій системі, але Нептун насправді не належить до неї, не дивлячись на його видимий зв'язок з нашим Сонцем і вплив останнього на нього. Цей зв'язок уявний, кажуть вони.

«Дихання» всіх «Сімох» є, як кажуть, Бхаскара – Світла-надавач, бо вони (планети) всі були кометами та сонцями під час зародження. Вони мають розвиток для мануантарного життя з Первісного Хаосу (наразі це ноумен нерозчинної туманності) шляхом збирання та накопичення первісних диференціацій вічної Матерії, як сказано у чудовому виразі у Коментарях: «Так Сини Світла вдяглися у тканину Темряви». Алегорично їх називають «Небесними Равликами», бо безплотні (для нас) Розуми, невидимо існуючи у власних зіркових та планетних помешканнях у їх обертанні, носять їх, так би мовити, з собою як равлики. Доктрина загального початку для всіх небесних тіл та планет була, як ми бачимо, усвідомлена архаїчними астрономами, ще до Кеплера, Н'ютона, Лейбніца, Канта, Гершеля та Лапласа. Тепло (Дихання), Тяжіння та Відштовхування – Три великих фактори Руху – суть умови, за якими всі члени цієї первісної сім'ї народжуються, живуть та помирають; щоби знову народитися після Ночі Брами, протягом якої Вічна Матерія періодично повертається у власний первісний не диференційований стан. Найбільш розріджені гази не можуть надати сучасному фізику уявлення про природу Вічної Матерії. Спочатку Центри Сил, невидимі Іскри або Первісні Атоми, диференціюються у молекули та стають Сонцями – поступово рухаючись до об'єктивності – газові, променисті та космічні, і нарешті «єдиний Вихор» (або Дихання) надає їм імпульс до форми та початковий рух, який регулюється та підтримується «Диханнями» - Дхіані-Коганами, які ніколи не відпочивають.

4.6. ...ДАЛІ ДРУГІ СЕМЕРО, ЯКІ Є ЛІПИКИ,* НАРОДЖЕНІ ТРЬОМА.** ВІДСТОРОНЕНИЙ СИН ОДИН. «СИНІ СОНЦЯ» НЕ ЗЧИСЛЕННІ.

*Чотири «Безсмертних», згадані у Атхарва Веді, як «Охоронці» Чотирьох Сторін Неба.

**Слово, Голос та Дух.

«Ліпика від слова ірі «писання» буквально значить «Писар». Містично ці Божественні Істоти пов'язані з Кармою, Законом Відшкодування, бо вони Рекордисти та Літописці, які роблять відбитки на невидимих нам скрижалях Астрального Світа «величну галерею картин вічності» - точний відбиток кожного діяння та навіть думки людини; та всього того, що було, є або буде у проявленому Всесвіті. Як сказано у «Викритій Ізиді», це божественне та невидиме полотно є Книга Життя. Тому що саме Ліпики з пасивного Космічного Розуму проєктують в об'єктивність ідеальний план Всесвіту, за яким «Будівельники» відтворюють Космос після кожної Пралії, вони відповідають Сімом Ангелам Присутності, яких християни шанують у Сімох «Планетарних Духах» або «Духах Зірок»; таким чином вони є безпосередніми секретарями Вічного Подання – або як називає це Платон, «Божественної Думки». Вічний Літопис не є фантастична мета, бо ми зустрічаємося зі схожими літописами у світі грубої матерії. Як каже Дрепер: «Тінь ніколи не падає на стіну, не залишивши на ній постійного сліду, і слід цей можна зробити видимим, якщо застосувати належний процес... Портрети наших друзів або ландшафти на чутливій поверхні можуть бути приховані від очей, але вони готові проявитися, лише будуть застосовані проявники. Присутність привидів прихована на срібній або дзеркальній поверхні, доки ми не викличемо їх у видимий світ за допомогою магії. На стінах наших інтимних приміщень, де ми думаємо, що цікаве око відсторонене і наше усамітнення ніколи не може бути порушеним, існують сліди наших діянь та відбитки всього того, що було явлено нами».

Доктори Жевонс та Бабаж вважають, що кожна думка рухає частками мізків та розкидає їх у просторі; вони також вважають «що кожна частка існуючої матерії мусить бути рекордом всього, що сталося». Таким чином стародавня доктрина почала набувати права громадянства між теоріями наукового світу.

«Сорок Присяжних», які стоять у володіннях Аменті в якості позивачів до Душі перед Озирісом, належать до того самого класу божеств, як і Ліпики, та могли би відповідати їм, якби єгипетські боги були сприйняті у їх езотеричному сенсі. Індуський Чітрагупта, читаючий у власному рекорді за назвою Агра-Самдхані, звіт кожної Душі; Присяжні які читають у свою чергу в серці Померлого, яке стає відкритою книгою для Ями або Міноса, Озиріса або Карми – все це є лише повторення та варіації Ліпиків та їх Астральних Літописів. Та все ж Ліпики не є Божества, пов'язані з Смертю, навпаки з Життям Вічним.

В якості зв'язаних з долею кожної людини та народженням кожної дитини, життя якої вже намічене в Астральному Світі – не за волею Долі, але тому, що Майбутнє так саме як і Минуле, завжди живе в Сучасному – Ліпики також впливають на науку Астрологію. Ми вимушені визнати істину Астрології, бажаємо чи ні. Бо як відмічено одним з сучасних професорів Астрології: «Наразі, коли фотографія відкрила нам хімічний вплив зіркової системи, що закріплює на пластині апарату мільярди зірок та планет, які не помічалися самими могутніми телескопами, стає більш зрозумілим, як наша сонячна та зіркова система може під час народження дитини впливати на її незаймані мізки відповідно до часу та зеніту того або іншого Зодіаку».

СТАНЦЯ 5

5.1. ПЕРШОСТВОРЕНІ СЕМЕРО, ПЕРВІСНІ СЕМЕРО ПОДИХІВ ДРАКОНА МУДРОСТІ, У СВОЮ ЧЕРГУ, НАРОДЖУЮТЬ ВЛАСНИМ СВЯЩЕННИМ КОЛО-СПІРАЛЬНИМ ПОДИХОМ ВОГНЯНИЙ ВИХОР.

Ця Станця, напевно одна з самих важких для пояснення. Її мова зрозуміла лише тому, хто цілком знайомий з східною алегорією та її навмисне прихованою фразеологією. Можливо виникне запитання: «Чи вірять окультисти у всіх цих «Будівельників», «Ліпиків» та «Синів Світа», як у

Істоти, або вони лише уявні подання»? На це так саме просто маємо відповідь: Дозволяючи собі деяку долю уяви в уособленні Сил, ми мусимо визнати існування цих Істот, якщо бажаємо визнати існування Духовного Людства в середині фізичної людини. Бо воїнства цих Синів Світла, Синів Розумом Народжених від первісного проявленого Променю Невідомого Всього, є самим коренем Духовної Людини. Якщо лише ми не бажаємо вірити в анти-філософську догму про особисто створену Душу для кожного людського народження – масове забезпечення якими робиться щоденно з часів «Адама» - ми мусимо дозволити Окультне Вчення. Це буде пояснене у відповідному місті. Подивимося наразі який сенс цієї Окультної Станці.

Доктрина вчить, що для того, щоби стати божественним, цілком свідомим Богом – так! навіть найвищі – Духовні, Первісно створені Розуми мусили були пройти крізь людську сходинку. І коли ми кажемо людську, то це має відношення не лише до нашого земного людства, але і до смертних які мешкають у інших світах, тобто до тих розумів, які досягли належної рівноваги між матерією та духом (досягнутої наразі і нами), коли серединна точка Четвертої Корінної Раси Четвертого Кола була пройденою. Кожна Істота мусить завоювати собі право бути схожою до Бога через особистий досвід. Гегель, великий філософ Германії, мусив би знати або за інтуїції відчувати цю істину, коли він сказав, що Несвідоме надало розвиток Всесвіту лише «за надії досягти ясної само-свідомості», іншими словами стати Людиною; бо той самий таємний сенс закладений у часто вживаній фразі в Пуранах про те, що «Брама постійно рухомий бажанням створювати». Це також пояснює прихований кабалістичний сенс речення: «Дихання стає каменем; камінь рослиною; рослина твариною; тварина людиною; людина духом і дух богом». Розумом народжені Сини, Ріші, Будівельники та тощо всі були людьми – різних форм та образів – в інших світах та попередніх Мануантарах.

Ця тема, така містична, що важко пояснити її у всіх деталях та співвідношеннях; бо вся таємниця еволюційної творчості прихована у ній. Одна або дві фрази у Вірші яскраво викликають у пам'яті схожі думки в Кабалі та реченнях Царя Співака Псалмів. (Псалтир 4.4.) Як у одному випадку так і у другому при згадуванні Бога, він явлений як виробляючий вихор власним вісником а «Полум'яний Вогонь» своїм служником. Але в Езотеричній Доктрині цим ствердженням користуються мальовничо. «Вогняний Вихор» є розпечений космічний пил, лише магнетично спрямований, на вподобі до металевого пилу до магніту, думкою «Сил Утворюючих». Все ж, цей космічний пил є дещо більше, бо кожний атом Всесвіту має в собі потенціал самосвідомості та, на вподобі до Монад Лейбніца, є Всесвітом у самому собі та для себе. Це атом та разом з цим Ангел.

У зв'язку з цим потрібно зазначити, що одне з Світил сучасної Школи Еволюціоністів, A.R.Wallace, обговорюючи неможливість «природного відбору», як єдиного фактору у розвитку фізичної людини, вже цим самим дозволяє ці сумніви. Він стверджує, що еволюція людини була спрямована та просунута вищими Розумами, чие посередництво є необхідним фактором в схемі Природи. Але коли вплив цих Розумів дозволений в одному місці, то подальший розвиток його буде лише логічним висновком. Неможливо провести різкий та твердий кордон.

5.2. ВОНИ РОБЛЯТЬ ЙОГО ВІСНИКОМ ВЛАСНОЇ ВОЛІ (а). ДЖ'Ю СТАЄ ФОХАТОМ; СТІМКИЙ СИН БОЖЕСТВЕННИХ СИНІВ, ЧИЇ СИНІ – ЛІПИКИ,* СПРЯМОВУЄТЬСЯ У ВИХОРИ СПІРАЛЬНОМУ. ФОХАТ Є КІНЬ, А ДУМКА – ВЕРШНИК.** ЯК БЛИСКОВКА ВІН ПРОТИНАЄ ХМАРИ ВОГНЯНІ (б).*** РОБИТЬ ТРОЄ, П'ЯТЕРО ТА СЕМЕРО ПРОСУВАНЬ КРІЗЬ СЕМЕРО ОБЛАСТЕЙ ЗВЕРХУ ТА СЕМЕРО ЗНИЗУ.**** ВІН ЗДІЙМАЄ ГОЛОС СВІЙ ТА СКЛИКАЄ НЕЗЧИСЛЕННІ ІСКРИ,***** ПОЄДНЮЧИ ІХ РАЗОМ(в).

*Не можна мати по за увагою різницю між Будівельниками, Планетними духами та Ліпиками. (Див. 5 та 6 вірші). **Тобто, він під впливом спрямовуючої думки. ***Космічні тумани. ****Світ під час утворення. *****Атоми.

а) Це вказує на «Семеро Первісних» які користуються як колісницею (Вахана або проявленою сутністю, яка стає символом Могутності що спрямовує її) Фохатом, названого з цієї причини «Вісником Їх Волі» - «Вогняним Вихором».

б) «Дж'ю стає Фохатом» - самий вираз вказує на це. Дж'ю є Єдине Істинне (Магічне) Знання або Окультна Мудрість, яка сполучається та діє вічними істинами та первинними причинами і як результат стає майже всемогутньою, коли правильно спрямована. Її антитеза є Дж'ю-ма, яка має справу лише з ілюзіями та поверховими явищами, на вподобі до наших екзотеричних наук. У цьому випадку, Дж'ю є виразом колективної Мудрості Дхіані-Будд.

Тому, що припускається, що читач не знайомий з Дхіані-Буддами, то буде кращим одразу повідомити, що відповідно до сходознавців, існує п'ятеро Дхіані-Будд або Небесних Будд, проявами яких у світі форм є Будди людські. Та все ж езотерично Дхіані-Будд – Семеро, з яких доки що виявилися лише п'ятеро, двоє останніх мусять бути у Шостій та Сьомій Корінних Расах. Вони неначе вічні прообрази Будд, які проявляються на землі, до того кожен з них має власний особистий прототип. Так наприклад – Амітаба є Дхіані-Будда Готами Шак'ямуні та має прояв через нього, коли ця Велика Душа втілюється на Землі, як у випадку Цонг-К,а-па.* Авалокітешвара, як синтез сімох Дхіані-Буд, був першим Буддою (Логосом); так саме і Амітаба, за назвою Аміда (Будда) у Китаї, є внутрішній «Бог» Готами. Вони, Дхіані-Будди, як правильно стверджував професор Ріс Девіс, суть «Славетні Відповідності у містичному світі кожного земного та смертного Будди, позбавлені від принижуючих умов матеріального життя» - звільнені Мануші-Будди, призначені керувати Землею протягом цього Кола. Вони – «Будди Містичного Спостереження» і всі вони Анупадака (без батьків), тобто само народжені з божественної істоти. Езотеричне Вчення, яке стверджує, що кожний Дхіані-Будда має здатність створювати від себе такого самого небесного сина, Дхіані-Бодхісатву, який після смерті Мануші-Будди мусить продовжувати працю останнього, засновано на факті, що завдяки вищому Посвяченню, отриманому від осяяного «Духом Будди» (хто відповідно до сходознавців створив п'ятеро Дхіані-Будд), кандидат дійсно стає Бодхісатвою, створеним могутністю Великого Посвячувача.

*Перший та найвеличніший реформатор Тибету, засновник секти Гелугпа – «Жовтих Шапок». Народився у 1355 році після Різдва Христового в області Амдо та був Аватаром Амітаби, небесне ім'я Готами Будди.

в) Фохат як один з найважливіших, якщо не самий важливий фактор в Езотеричній Космогонії, мусить бути старанно описаний. Як у стародавній, грецькій космогонії, що сильно відрізняється від пізньої міфології, Ерос є третьою особою у Первісній Трійці: Хаос, Геа, Ерос та відповідає кабалістичній Трійці - Ейн-Софу, Безмежному Всьому (бо хаос є простір від грецького широко відчиняти, бути порожнім), Шекіні та Ветхому Денюмі, або Святому Духу – так і Фохат одна річ у ще не проявленому Всесвіті та інша у феноменальному та Космічному Світі. В останньому він є окультною, електричною, життєвою силою, Волею Творця Логосу, яка об'єднує, збирає всі форми, та надає їм першого імпульсу, який з часом стає законом. Але у Не Проявленому Всесвіті Фохат не є цим, так саме як і Ерос, не є пізнішим блискучим Купідом або Коханням. Фохат, ще не має торкання до Космосу, бо Космос ще не народжений і Боги ще сплять у Лоні «Батька-Матері». Він є абстрактне, філософське подання. Він ще нічого не створює сам по собі; він просто потенційна творча Міць, за допомогою якої Ноумен всіх майбутніх феноменів ділиться, так би

мовити, щоби знову поєднатися у містичному надчуттєвому дійстві, та спрямувати творчий Промінь. Коли «Божественний Син» виявляється, Фохат стає рухомою силою, активною Силою, яка примушує Єдине робитися Двома та Трьома на космічному плані проявів. Потрійний Єдиний диференціюється у «Великі Кількості», і Фохат перетворюється у ту силу, яка притягує головні атоми та примушує їх збиратися та сполучатися. Ми бачимо відгук цього первісного вчення у ранній грецькій міфології. Ереб та Нукс народжуються з Хаосу і під впливом Еросу народжуються, у свою чергу, Ефір та Химера, світло Вищих планів та світло нижчих, або земних. Темрява народжує Світло. Порівняйте в Пуранах Волю або «Бажання» Брами творити; і у фінікійській космогонії Санхуніафона Доктрину, що Бажання – є принципом творчості.

Фохат щільно пов'язаний з «Єдиним Життям». Від Єдиного Невідомого, Безмежної Сукупності виходить Єдиний Проявлений або періодичне Мануантарне Божество; і це є Світовий Розум, який як відокремлений від власного Джерела, стає Деміургом або Творчим Логосом західних кабалістів, а також Четверо Ликим Брамою індуської релігії. У власній сукупності в Езотеричній Доктрині він вважається з точки зору проявленої Божественної Думки, Воїнством Найвищих Творців – Дхіані-Коганів. Одночасно з еволюцією Всесвітнього Розуму, Прихована Мудрість Аді-Будди – Єдиного Найвищого та Вічного – проявляється як Авалокітешвара (або проявлений Ішвара), який є Озиріс єгиптян, Ахура-Мазда Зороастрійців, Небесна Людина Герметичної Філософії, Логос платоніків та Атман ведантистів. Під впливом Проявленої Мудрості або Махату – у вигляді цих незчисленних центрів духовної енергії в Космосі – Відображення Всесвітнього Розуму, як Космічне Подання (основа думка) та Сила Розуму який супроводжує Подання, стає об'єктивно Фохатом буддійського езотеричного філософа. Фохат, який проходить крізь всі семеро принципів Акаші, діє, як сказано вище, на проявлену Субстанцію або Єдиний Елемент та диференціює на різноманітні центри енергії та запроваджує закон Космічної Еволюції, який підлеглий Поданню Всесвітнього Розуму, викликає до життя всі різноманітні стани буття у проявленій Сонячній Системі.

Сонячна Система, викликана до життя цим посередництвом, складається з Сімох Принципів, як і все інше у межах цих центрів. Таким є Транс Гімалайське Езотеричне Вчення.

Таким чином, Фохат є уособлена електрична життєва сила, трансцендентна єдність всіх космічних енергій, як на непроявлених так і на проявлених планах, дії якої схожі – у неосяжних масштабах – до дії живої Сили, створеної Волею, у тих феноменах, де те, що здається суб'єктивним впливає на те, що здається об'єктивним та спрямовує його до дії. Фохат не лише живий Символ цієї Сили, але вважається окултистами, як Істота, бо Сили на які він впливає, є космічними, людськими та земними і відповідно мають вплив на всіх цих планах. На земному плані його вплив відчувається в магнітній активній силі, народженій волею магнетизера. На космічному, він притаманний творчій будівельній силі, яка, утворюючи речі – від планетної системи до світлячка та польової маргаритки – виконує план прихований в Розумі Природи або в Божественній Думці для розвитку кожної речі. Метафізично він є втілена Думка Богів, «Слово, що стало плоттю» на нижчий сходінці та посланець космічного людського Подання; активна діюча сила в житті Всесвіту. У цьому другому аспекті Фохат є Сонячна Енергія, електричний життєвий флюїд та охоронець Четвертий Принцип, Тваринна Душа Природи, так би мовити, або – Електрика.

У 1882 році Президент Теософічного Товариства полковник Олькот наразився на засудження, коли у власній лекції стверджував, що Електрика це матерія. Все ж, таким є вчення Окултної Доктрини. Можливо «Сила», «Енергія» будуть кращими найменуваннями для неї, доки європейська наука не знатиме нічого більшого про її істинну природу; та все ж вона є матерія, так

саме як і Ефір, бо вона атомічна, хоча насправді декілька стадій відділяють її від Ефіру. Здавалося смішним, стверджувати, що коли річ є невагомою для науки, то вона не може бути названою матерією. Електрика «не матеріальна» у тому сенсі, що її молекули не підлягають вивченню; все ж Окультизм стверджує, що вона атомічна; відповідно вона є матерія. Але навіть, дозволивши, що не науково говорити про неї у таких термінах, коли Електрика називається наукою джерелом Енергії, просто енергією та Силою, то де та Сила або та Енергія, яку можна уявити собі, не зважаючи на матерію? Максвелл, математик та один з найбільших авторитетів по Електриці та її проявах, сказав роки тому, що Електрика є матерія, не просто звичайний рух. «Якщо ми сприйmemo гіпотезу, що головні субстанції складені з атомів, ми не можемо уникнути висновків, що і електрика позитивна та негативна, має поділ на визначені частки, які діють на вподобі атомів електрики». («Лекція про Фарадея» 1881р.) Ми підемо далі, ніж це, та підтвердимо, що Електрика не лише Субстанція, вона є еманация Істоти, яка є ні Богом ні Дияволом, але однією з незчисленних Істот, керуючих нашим світом, відповідно до вічного Закону Карми.

Повернемося до Фохату. Він пов'язаний з Вішну та Сур'я у ранньому аспекті першого бога; бо в Риг-Веді, Вішну не є найвищим Богом. Ім'я Вішну від кореню *viśh* – «всюди проникати», і Фохат також має назву «Проникає Всюди» та Формо-утворювач, тому що він формує атоми з сирого матеріалу.* В священних текстах Риг-Веди Вішну також є «Прояв Сонячної Енергії» та описаний як такий, що біжить трьома просуваннями крізь семеро областей Світу; але Ведичний Бог має мало спільного з Вішну пізніших часів. Тому обидва вони тотожні у цьому особливому аспекті і один є копією другого.

*Всім відомо, що пісок на вібруючий металевій пластині приймає обриси різноманітних фігур. Чи може наука дати вичерпне пояснення цьому факту?

Троє та Семеро «Просувань» мають відношення в Езотеричній Доктрині до сімох сфер, помешкань людини, так саме як і до семи областей Землі. Не дивлячись на заперечення від сходознавців, Семеро Світів або Сфер нашої планетної Системи цілком визначено згадуються в езотеричних індуських Писаннях. Але як вражає всі ці числа пов'язані з схожими числами в інших космогоніях та з їх символами, можна побачити з порівнянь, зроблених вивчаючими стародавні релігії. В Риг-Веді «троє просунень Вішну» крізь «семеро областей Всесвіту» були по різному пояснені коментаторами, космічно пояснені як вогонь, блискавку та сонце або землю, атмосферу та небеса; але більш філософські – і дуже правильно астрономічно – пояснює їх Аурнабаха, як різноманітні положення сонця – схід, полудень та захід. Лише одна Езотерична Філософія надає пояснення, хоча Зогар тлумачить це також цілком філософськи та зрозуміло. Зогар просто вказує, що спочатку Елохім (Алхім) мав назву Ахад «Єдиний» або «Божество, Єдине у Великій Кількості», дуже просте подання у пантеїстичному розумінні – пантеїстичному у його філософському сенсі. Дали прийшли зміни – «Іегова є Елохім», таким чином, єднаючи велику кількість та роблячи перший крок до Монотеїзму. Далі на запитання: «Яким чином Іегова є Елохім?» - Відповідь: «Трьома Просуваннями з низу». Сенс ясний. Просування суть символи взаємно алегоричні та відповідають Духу, Душі та Тілу (людини); колу перетвореному на Дух, Душу Світу та його Тіло (або Землю). Виходячи з Кола Безмежності, яку жодна людина не може усвідомити, Ейн-Соф – кабалістичний синонім Парабрамана, також Зерван-Акарана маздейців або будь якого іншого «Невідомого» - стає «Єдиним» (Ахад, Ека, Аху); далі він (або воно) перетворюється еволюцією на «Одного у Великій Кількості», на Дхіані-Будд або Елохіма або на Амешоспентів, і його третє Просування відбувається під час народження плоті або «Людини». І від Людини або *Jah-Novah* «Чоловіче-жіночого», внутрішня, божественна істота стає на метафізичному плані ще раз Елохімом.

Числа 3, 5, та 7 стоять в перших рядах у теоретичному масонстві, як це показано у «Викритій Ізіді». Один масон пише: «3, 5, та 7 кроків, вказують на рух по колу. Три види 3,3: 5,3; та 7,3; та так далі. Інколи це має прояв у наступній формі: $753:2=376 \times 5$ та $76.35:2=3817 \times 5$ і пропорція $20612:6561$ футів для кубічного виміру дає виміри Великої Піраміди».

Три, П'ять та Сім суть містичні числа, і останнє та перше дуже шануються, як масонами, так і парсійцями; трикутник, як символи Божества. Зрозуміло, доктори Богослов'я – наприклад Касель – вказує, що Зогар пояснює та підтверджує Християнську Трійцю (!). Та все ж, саме ця християнська догма отримала власний початок від трикутника в архаїчному Окультизмі та Символізмі язичників. Метафізично Три Просування мають відношення до сходження Духу у Матерію, до Логосу який сходиться як Промінь у Дух, далі у Душу та нарешті у фізичну форму людини, у якій він стає Життям.

Кабалістичне подання тотожне з Езотеричним архаїчного періоду. Це Езотеричне Вчення є загальним надбанням і не належить ні Арійській П'ятій Расі, ні одній з її багато численних суб-рас. Воно не може бути привласненим ні, так званими туранцями, єгиптянами, китайцями, халдеями ні будь якими іншими з сімох підрозділів П'ятої Корінної Раси, але у дійсності, належить Третій та Четвертій Корінним Расам, нащадків яких ми бачимо у Сімені П'ятої Раси, ранніх арійців. Коло у кожного народу було символом Невідомого – «Безмежного Простору», абстрактний одяг вічно існуючої абстракції – Неосяжного Божества. Коло представляє безкінечний Час у Вічності.

Зерван Акарана також є «Безмежне Коло Невідомого Часу», від цього Кола йде Променисте Світло – Світове Сонце або Ормазд – і останній тотожний Кроносу у його елінській формі – формі Кола. Бо Коло є Сар і Сарос, або цикл. Це було зображенням вавилонського Бога, обрій кола якого був видимим символом невидимого, у той час коли Сонце було Єдиним Колом, від якого виникли космічні сфери, водієм яких воно вважається. Зерван є Чакра або Коло Вішну, таємнича емблема, яка відповідно до визначення одного містика: «Крива лінія такої властивості, що мінімальна частина її, якщо крива буде подовженою у тому або іншому напрямі, нарешті заїде на себе та утворить ту саму криву – або те, що ми зовемо колом». Кращого визначення не могло бути дано природному символу та очевидній природі Божества, яке маючи власне коло всюди (безмежне), має власну центральну точку також всюди; іншими словами у кожній точці Всесвіту. Невидиме Божество таким чином, є також Дхіані-Коганами або Ріші, Первісними Сімома та Дев'ятьма без синтетичної одиниці та Десятьма, разом з нею, звідки Воно входить в Людину.

Повертаючись до Коментарів до Станці Четвертої, читач наразі зрозуміє чому, у той час коли Транс-Гімалайська Чакра має у собі – трикутник, перша лінія, квадрат, друга лінія та пентаграма з точкою у центрі, або іншу варіацію – кабалістичне Коло Елохіма визначає при числовому читанні букв слова Елохім (Алхім) відомі числа 13514 або анаграматично 31415 – астрономічне число (π) або приховане значення Дхіані-Будд, Гебер, Гіборім, Кабірім та Елохім, значення яких – «Великі Люди», «Титани», «Небесні Люди», і на Землі «Велетні».

Сім було Священним Числом у всіх народів; але жоден з них не застосовував його до такого матеріалістичного та фізіологічного користування, як євреї. Число Сім було у них переважно числом зародження, а Дев'ять мало відношення до Чоловічої – причинної основи, за поясненням кабалістів, як etz (90,70) або «Дерево Саду Раю», «подвійний гермафродитний жезл» Четвертої Раси. Це було символом «Свята Святих», Три та Чотири числа статевого поділу. Майже кожна з двадцяти двох букв єврейського алфавіту є просто фалічним символом. З двох вищезазначених букв одна aysn є негативною буквою Жіночого Начала, символічно оком; інша чоловічого начала tza риб'ячий гачок або дротик. У той час коли у індусів та арійців загалом, значення було

багатозначним та мало відношення майже цілком до чисто метафізичних та астрологічних істин. Їх Ріші та Боги, їх Демони та Герої мають історичне та етичне значення.

Все ж один кабаліст який у ще не опублікованій праці, порівнює Кабалу та Зогар з Арійським Езотеризмом, каже нам що: «Ясні, короткі, суворі та точні вирази євреїв у багато чому перевершують плутані слововиверження індусів – саме, неначе у підтвердження такого порівняння, каже Співак Псалмів: «Мої уста розмовляють моєю мовою, я не знаю твоїх чисел...».

«Індуський гліф за власної скудності вказує на великий додаток випадкових аспектів та на ті самі запозичені квіти, які були у греків та маються наразі у масонів; у той час коли брутальна односкладова (та очевидна) бідність єврейської мови вказує, що останній набагато стародавніший, ніж інші язичники, і саме тому він був джерелом (!?) або був ближче до стародавнього первісного джерела, ніж інші».

Це цілком помилково. Наш вчений брат та кореспондент визначає індуські релігійні системи в вочевидь за їх Шастрами та Пуранами, імовірно, за останніми та до того за їх сучасним перекладом який викривляє їх цілком. Якщо ми бажаємо виявити порівняння, ми мусимо звернутися до їх філософських систем та до їх Езотеричних Вчень. Без сумніву символізм Біблії або навіть Нового Заповіту виник від того самого джерела. Але так само вірно, що піраміда Хеопса, всі виміри якої знайдені професором Піаці Смітом повтореними у міфічному та приписаному Соломону, Храмі, не може бути пізнішою за часом, ніж книги Мойсея! Відповідно, якщо існує схожа велика тотожність, як це стверджується, то вона мусить бути зобов'язаною рабській копії з боку євреїв, але не єгиптян. Гліфи євреїв – і навіть їх мова – не оригінальні. Вони запозичені від єгиптян, від яких Мойсей отримав свою Мудрість; від коптів, імовірно, родичів, якщо і не предків стародавніх фінікійців і від гіксосів, яких Йосіп Флавій вважає їх предками. Але хто ці пастухи гіксоси? І хто – єгиптяни? Історія нічого не знає з цього приводу та сприймає спекуляції та теорії, які виникли у глибинах відповідної свідомості істориків. «Хаміти або стародавні копти виходять з західної Азії та мають деяку долю семітизму, засвідчивши таким чином про первісну споріднену єдність арійських та семітичних рас», каже Бунзен який відносить великі події у Єгипті до 9000 р. до Р.Х. Факт той, що в архаїчному Езотеризмі та арійській думці ми знаходимо величну філософію, у той час коли в єврейських рекордах ми зустрічаємо лише вражаючу винахідливість у ствердженні апофіозу для фалічного шанування та статевої теогонії.

Можна переконатися на засадах Екзотеричних Писань індусів, що арійці ніколи не спиралися у власній релігії на лише фізіологічні символи, як це робили стародавні євреї. Що ці тексти є також затемненими, доводить їх суперечливість; різноманітне тлумачення зустрічається майже у кожній Пурані та епічній поемі. Яле як прочитані езотерично, всі вони виявляють тотожний сенс. Так один опис перераховує семеро світів, але виключає нижчі світи, яких також семеро. Ці чотирнадцять вищих та нижчих світів не мають нічого спільного з класифікацією Семи-складної Низки та належать виключно до ефірних, невидимих світів. Це буде визначеним у іншому місці. Наразі достатньо розуміти, що вони навмисне згадані як такі, що належать до Низки. «Інше перерахування називає семеро світів – землею, небесним куполом, небесами, середньою областю, місцем народження, Місцем Блаженства, Місцем Істини – розташували Синів Брами у шостий відділ та стверджуючи, що п'ятий або Дхіані-Лока, є той в якому знищені тварини у загальній пожежі народжуються знову». Декілька дійсно Езотеричних Вчень надані в наступних главах про Символізм. Той хто підготовлений до цього, зрозуміє прихований сенс...

5.3. ВІН ЇХ СПРЯМОВУЮЧИЙ ДУХ ТА ВОДІЙ. ПОЧИНАЮЧИ РОБОТУ, ВІН ВІДОКРЕМЛЮЄ ІСКРИ НИЖЧОГО ЦАРСТВА*, У РАДОЩАХ ЛІТАЮЧИХ ТА ТРЕМТЯЧИХ У ВЛАСНИХ ПРОМЕНИСТИХ

ПОМЕШКАННЯХ**»; ТА УТВОРЮЄ З НИХ ЗАЧАТКИ КОЛІС. ВІН РОЗМІЩУЄ ЇХ У ШІСТЬОХ НАПРЯМАХ ПРОСТОРУ ТА ОДНЕ ПОСЕРЕДИНІ – КОЛЕСО СЕРЕДНЄ.

*Мінеральні Атоми. **Газові хмари.

«Колеса», як вже пояснено, є центрами сили, навколо яких космічна матерія нарощується та проходячи крізь всі шестеро стадій ущільнення, приймає форму сфери або глобусу. Одна з головних Езотеричних догм проголошує, що під час Кальп (або Еонів) Життя, Рух, який під час періодів Спокою «пульсує та тремтить у кожному дрімаючому атомі», виявляє зростаючу тенденцію до руху обертання з першого пробудження Космосу до «Нового Дня». «Божество стає Вихорем». Можуть запитати, як це зробила і авторка цих рядків: хто може засвідчити різницю у цьому рухові, коли вся Природа повертається до її первісної сутності і ніхто не може бути свідком цього – ні навіть, Дхіані-Когани, бо всі вони знаходяться у Нірвані? Відповідь на це: все в Природі мусить бути судимим за аналогії. Хоча найвищі Божества (Архангели або Дхіані-Будди) не здатні проникнути у таємниці, що лежать занадто далеко за межами нашої Планетної Системи та видимого Космосу, все ж у стародавні часи були великі ясновидці та пророки, які мали можливість ретроспективно усвідомити таємницю Дихання та Руху, під час спокою системи Світів.

Колеса також мають назву Rotae – колеса небесних тіл, що обертаються та приймають участь у світовому творчому процесі – коли сенс має відношення до життєвих принципів зірок та планет; бо у Кабалі вони представлені, як Офаніми, Ангели Сфер та Зірок, надихаючими Душами яких вони є. («De Anima» стор.113.)

Цей закон спірального руху у первісній матерії є найстародавнішим уявленням Грецької Філософії, перші історичні мудреці якої майже всі були Посвяченими у Містерії. Греки сприйняли це від єгиптян а останні від халдеїв, які були учнями брамінів Езотеричної Школи. Левкіп та Демокріт з Абдери – учень Магів – вчили, що цей рух оберту атомів та сфер існував Вічно.* Гісет, Геракліт, Екфант, Піфагор та всі його учні вчили обертання Землі; Ар'ячхата з Індії, Арістарх, Селевк та Архімед вираховували її обертання так саме науково, як це роблять і сучасні астрономи; у той час коли теорія Початкових Вихоревих Кілець була відома Анаскагору та підтримувалася ним за 500 років до Різдва Христового або майже за 2000 років, до того як вона знову була прийнята Галілеєм, Декартом, Сведенборгом та, нарешті з незначними змінами сером В.Томпсоном (Про вихореві атоми). Все схоже знання, є відгуком архайчної доктрини, намагання пояснити яку наразі, відбувається. Яким чином люди, останніх декількох віків прийшли до тих самих уявлень та висновків, які викладалися як аксіоми у сокровенній Aduyta багато тисячоріч тому, є питанням для особливого обговорення. Деякі прийшли до нього шляхом природнього просунення у фізичній науці та самостійними спостереженнями; інші, як Коперник, Сведенборг та ще декілька інших, не дивлячись на їх велику вченість, зобов'язані власним знанням набагато більше інтуїції, ніж надбаним уявленням шляхом звичайного вивчення. Що Сведенборг не мав можливості знати будь що про езотеричні уявлення Буддизму, і цілком самостійно підійшов до Окультного Вчення у власних загальних поняттях, як доказ, є його примітка про Теорію Вихоревого Обертання. У цій примітці, цитованій проф. Уінчелем у перекладі Клісольда, ми маємо наступне резюме: «Перша причина є безкінечне та безмежне. Це дає буття першому кінцевому або обмеженому. (Логос у його проявах та Всесвіту). Те що утворює кордон, аналогічне до руху. Проведений кордон є точка, сутність якої є рух; але без часток ця істота не є дійсний рух, а лише спрямованість до нього. (У нашій Доктрині це не є «спрямованість» а зміна Вічної Вібрації у не проявленому Спіральному Руху та феноменальному або проявленому Руху). Від цього спочатку виникає розповсюдження, простір, форма та послідовність, або час. Як в геометрії точка народжує лінію, лінія – площину і площина

тіло, тому тут намагання точки спрямовується до ліній, площин та тіл. Іншими словами, Всесвіт є in ovo, в першій точці Природи. Рух до якого устремління спрямовується, є по колу, бо коло є найбільш досконала форма... «Найбільш досконала вищезазначена форма руху мусить бути постійно по колу; тобто вона мусить виходити від центру до периферії, і від периферії до центру.» (Уривок з «Principia Rerum Naturalium»).

*Доктрина про обертання Землі навколо власної вісі, викладалася піфагорійцем Гісетом, здається за п'ять віків до Р.Х. Також вона стверджувалася його учнем Екфантом та Гераклітом, учнем Платона. Нерухомість Сонця та орбітальний рух Землі були вказані Арістархом Самоським у 281 році до Р.Х. Геліоцентрична Теорія була також стверджена біля 150 років до Р.Х. Селевком з Селевкії на Тігрі та тощо... Ці погляди були неначе втрачені для знання більш ніж на тисячу років».

Це є Окультизм у всій його чистоті та простоті. «Шестеро Напрямів Простору» означають тут «Подвійний Трикутник», поєднання та злиття чистого Духу та Матерії, Арупа та Рупа, символами яких є Трикутники. Цей подвійний Трикутник є знак Вішну; це є Соломонова Печатка та Шрі-Антара брамінів.

5.4. ФОХАТ КРЕСЛИТЬ СПІРАЛЬНІ ЛІНІЇ ДЛЯ ПОЄДНАННЯ ШОСТОГО З СЬОМИМ – ВІНЦЕМ(а). ВОЇНСТВО СИНІВ СВІТЛА СТОЇТЬ НА КОЖНОМУ КУТІ; ЛІПІКИ У КОЛІ СЕРЕДНЬОМУ(б). ВОНИ* КАЖУТЬ: «ЦЕ ДОБРЕ». ПЕРШИЙ БОЖЕСТВЕННИЙ СВІТ ГОТОВИЙ; ПЕРШИЙ; ДРУГИЙ.** ДАЛІ «БОЖЕСТВЕННИЙ АРУПА»*** ВІДДЗЕРКАЛЮЄ СЕБЕ У ЧАЙЯ-ЛОКА,**** ПЕРШОМУ ОДЯЗІ АНУПАДАКА(в).

*Ліпіки. **Тобто Перший наразі стає Другим Світом. ***Всесвіт Думки, позбавлений форми. ****Світ Тіней Первісних Форм, або Розумовий.

а) Це креслення «спіральных ліній» має відношення до еволюції Людини, так саме як і до еволюції Принципів Природи; еволюції яка відбувається поступово як і все в Природі. Шостий Принцип в Людині (Буддхі, Божественна Душа), хоча і є лише Дихання у нашому розумінні, все ж це дещо матеріальне у порівнянні з Божественним Духом (Атма) носієм або проводом якого він є. Фохат, в якості Божественної Любові (Ерос), електрична могутність спорідненості та симпатії, показаний алегорично у намаганнях привести чистий Дух, неподільний Промінь від Єдиного Абсолюту, у сполучення з Душею, які разом утворюють в людині Монаду, а в Природі першу ланку між вічно-необмеженим та проявленим. «Перший на разі стає Другим (Світом)» - Ліпиків – має відношення до цієї самої ідеї.

б) «Воїнство на кожному куті є Воїнство Ангельських Істот (Дхіані-Коганів), призначених керувати та охороняти кожную відповідну область від початку до кінця Мануантари. Вони є «Містичні Охоронці» християнських кабалістів та алхіміків та мають відношення символічно так саме і космогонічно до числової системи Всесвіту. Числа з якими ці Небесні Істоти пов'язані, надзвичайно важко пояснити, бо кожне число має відношення до декількох визначених подань, у відповідності з особливим гуртом «Ангелів», який воно мусить подати. У цьому є важкий вузол при вивченні символіки, з яким вчені, що не можуть розв'язати, вирішили вчинити як Олександр вчинив з Гордієвим вузлом; звідси як безпосередній результат, помилкові уявлення та вчення.

в) «Перший є Другий» бо «Перший» не може у дійсності бути визначеним тому, що є Ноумен у його первісному прояві, поріг до Світу Істини або Сат, крізь який безпосередня енергія, випромінюється Єдиною Реальністю – Божеством не Маючим Імені – та досягає нас. Тут знову не підлеглий перекладу термін Сат (Буттєвість) може призвести до помилкового поняття тому, що те

що проявлене, не може бути САТ, але є дещо феноменальне, непостійне та навіть насправді не вічне. Воно сучасне та співіснує з Єдиним Життям, «Не Маючим Другого», але як прояв воно все ж Майя, як і все інше. Цей «Світ Істини», у відповідності до коментарів, може бути описаний лише як «Блискуча Зірка, що впала з Серця Вічності; маяк надії на Сімох Променях якого висять Семеро Світів Буття». Істино так: бо вони є Семеро Світочів, віддзеркаленням яких є людські безсмертні Монади – Атма або Променистий Дух кожної Істоти людської сім'ї. Спочатку - це Семи-складове Світло; далі, «Божественне Світло» - не зчисленні світочі, запалені від первісного Світла – Буддхі, або Божественні, не маючи форми Душі останнього Арупа (Без форми) Світу – «Сукупність» на сокровенній мові стародавньої Станці.

У катехізисі Вчитель запитує учня: «Підними голову твою, о Лану; один чи незчисленні світочі бачиш ти сяючими над собою, на темному нічному небі?»

«Я відчуваю єдине Полум'я, о Гурудева. Я бачу незчисленну кількість не відокремлених одна від одної іскор, палаючих у ньому.»

«Ти добре сказав. А зараз подивись навколо та в самого себе. Те Світло, яке горить у тобі, чи відчуваєш ти відмінним його від світла яке горить у твоїх братах людях?»

«Воно нічим не відрізняється від них, хоча полонений в оковах Карми його зовнішній одяг оманює невігласів та примушує їх говорити: «Твоя Душа та Моя Душа.»

Корінна єдність ультимативного єства кожної частини, яка є складовою Природи – від зірки до мінерального атому, від найвищого Дхіані-Когана до найменшої інфузорії у повному сприйнятті цього терміну, і чи буде він застосований до духовного, розумового або фізичного світу – ця єдність є єдиний головний закон Окултної Науки. «Божество є безмежне безкінечне розповсюдження», каже Окултна аксіома; звідси ім'я Брама, вже раніше пояснене. (У Риг-Веді ми маємо імена Браманаспаті та Брихаспаті, які чергуються та еквівалентні. Те саме у Бріхадаран'яка Упанішада: Бріхаспаті є Божество, назване «Батьком Богів».)

Глибока філософія лежить в засадах самого раннього шанування у світі, шанування Сонця або Вогню. З усіх елементів відомих фізичній науці, Вогонь завжди був недоступним точному аналізу. З великою впевненістю стверджується, що повітря є суміш газів кисню та азоту. Ми дивимося на Всесвіт та Землю, як на матерію складену з визначених хімічних молекул. Ми кажемо про первісні десять земель, надаючи кожній з них грецьку або латинську назву. Ми кажемо, що вода хімічно є сполучення водню та кисню. Але що є Вогонь? Це є наслідок згорання, суворо відповідають нам. Він є тепло та світло, і рух, і кореляція фізичних та хімічних сил взагалі. І це наукове визначення філософськи додане у словнику Уебстера є визначенням теологічним, яке пояснює Вогонь, як «зброю кари або кари того хто не покався у іншому стані», до того «стан» цей припускається духовним; але сама наявність вогню, здається, є достатньо переконливим доказом його матеріальної природи. Та все ж кажучи про ілюзію, яка дивиться на феномени як на прості тому, що вони є звичайними фактами, проф. Bain каже:

«Звичайні факти здаються нам такими, що не потребують пояснень та такими, що можуть надати пояснення тому, що може бути схожим до них. Таким чином кипіння та випаровування рідини уявляється доволі простим феноменом, який не потребує пояснень та який дає пояснення іншим феноменам. Що вода висихає є для неосвіченого розуму цілком зрозумілим, у той час коли для людини знайомої з фізичною наукою, рідкий стан є аномальним та важким для пояснення. Загоряння вогню від вогню є великою проблемою, та все ж мало людей це усвідомлюють».

Що каже Езотеричне Вчення відносно Вогню? «Вогонь є найбільш досконале та чисте відображення Єдиного Полум'я, як на Небі, так і на Землі. Це є Життя та Смерть, початок та кінець кожної матеріальної речі. Це є Божественна Істота». Таким чином, не лише шанувальники вогню парсійці, але навіть бродячі дикі племена Америки, коли проголошують себе «народженими Вогнем», виявляють більше науковості у власних віруваннях та істини у забобонах, ніж всі теорії сучасної фізики та науки. Християнин який каже – «Бог є Живий Вогонь» та «Вогняні Язики» у День Святого Духу, про «Палаючу Купину» Мойсея, є таким самим шанувальником вогню, як і будь який «язичник». Посеред містиків та кабалістів, розенкрейцери вірніше за інших визначили Вогонь. «Візьми просту лампаду, тримай її з маслом, і ти матимеш можливість запалити її полум'ям лампади, свічки та вогні всього світу, не зменшивши цього полум'я... Якщо головне Божество є вічна та безкінечна Істота, («Господь Бог Твій є Вогонь поядаючий»), то у такому випадку нерозумно, щоби Окултне Вчення вважалося не філософським, коли каже: «Так були створені Арупа та Рупа (Світи): від Одного Світла Сімох Світочів; від кожного з Сімох Семеро по Сім» тощо.

5.5. ФОХАТ РОБИТЬ П'ЯТЕРО ПРОСУВАНЬ(а).* ТА БУДУЄ КРИЛАТЕ КОЛЕСО НА КОЖНОМУ КУТІ КВАДРАТУ ДЛЯ ЧОТИРЬОХ ПРЕСВЯТИХ... ТА ВОІНСТВ ЇХ(б).**

*Зробив вже перші троє. **Воїнства.

а) «Просунення», пояснене в останніх коментарях, має відношення як до космічних так і людських Принципів з яких останні в езотеричному розумінні складаються з трьох (Дух, Душа та Тіло), а в езотеричному обчисленні з сімох Принципів – Трьох Променів Істоти та чотирьох аспектів.* Ті хто вивчали «Езотеричний Буддизм» пана Сінета, легко порозуміється з цією номенклатурою. За межами Гімалаїв існують дві Езотеричні Школи або, скоріше, одна школа поділена на два відділи – один для внутрішніх учнів, другий для зовнішніх наполовину світських учнів. Перше вчення стверджує семи-складний поділ людських принципів, друге, шести-складний.

*Чотири аспекти, суть тіло, його життя або життєздатність, та «двійник» тіла – тріада, зникаюча після смерті особи – Кама-Рупа, яка розпадається в Кама-Лоці.

З космічної точки зору Фохат робить «П'ятеро Просувань» які мають відношення до п'ятих вищих планів Свідомості та Буття, шостий та сьомий (сходженням до низу) будуть астральним та земним або двома нижчими.

б) Чотири «Крилатих Колеса на кожному куті ... для Чотирьох Пресвятих Воїнств їх» суть «Чотири Махараджі» або Великі Царі з Дхіані-Коганів, Деви, які керують кожною з чотирьох частин Світу. Вони Володарі або Ангели, керуючі Космічними Силами Півночі, Півдня, Сходу та Заходу, Силами, кожна з яких має визначену окултну властивість. Ці Істоти також пов'язані з Кармою, бо Карма потребує для виконання її наказів фізичних та матеріальних посередників, на вподобі до чотирьох вітрів, відкрито визнаних наукою, як маючих власні відповідно згубні або благодатні впливи на здоров'я людей та кожної живої тварини. В Римській доктрині католиків зустрічається Окултна філософія, яка відносить різноманітні суспільні бідування такі як епідемії, війни та тощо до невидимих «Вісників» з Півночі та Заходу. «Слава Господа приходить шляхом Сходу», каже Іезекіл; у той час коли Ієремія, Ісайя та Соломон запевняють читачів, що все зло приходить з Півночі та Заходу – ця формула у пристосуванні до єврейського народу, звучить як пророцтво. І це також пояснює проголошення Св. Амвросія, що саме з цієї причини «ми клянемо Північний Вітер, і під час обряду Хрещення ми починаємо зверненням до Заходу (Небесного), щоби краще відкинути того, хто мешкає його; після чого ми звертаємося до Сходу».

Вірування у Чотирьох Махараджів – Керівників чотирьох сторін Світу – було загальним і наразі є між християн, які називають їх «Ангельськими Силами» і «Духами», коли вони самі проголошують до них, і «Дияволами», коли їм моляться язичники. Але де різниця у цьому випадку між язичниками та християнами? Вчений Восій каже:

«Хоча Св. Августин казав, що кожна видима річ у цьому світі має поблизу себе ангельську силу, як охоронця, все ж під цим потрібно розуміти не окремі, але цілі види речей, бо насправді кожний схожий вид має власного особливого ангела охоронця. У цьому він цілком погоджується з усіма філософами... Для нас ці ангели є духи, окремі від об'єктів...у той час коли для філософів (язичників) вони були богами.»

Дивлячись на ритуал у ім'я «Духів Зірок», встановлений римо-католицькою церквою, можна подумати, що духи ці підозріло нагадують «богів», але у давнину вони шанувалися та обожнювалися язичницькими низами не більше ніж високо культурними католицькими християнами у Римі.

Спираючись на Платона, Аристотель пояснює, термін «стихії» був зрозумілим лише як безплотні принципи, розміщені на кожному з чотирьох великих поділів нашого космічного світу для охорони їх. Таким чином, язичники так саме як і християни, шанують та вклоняються не Стихіям та (уявним) сторонам Світу, але «богам», відповідно керуючими ними. Для церкви існують два види Сидеральних Істот – Ангели та Дияволи. Для кабаліста та окультиста є лише один клас і ні окультист, ні кабаліст не робить жодної різниці між «Володарями Світу» та «Rectores Tenebrarum» або Космократорами, яких католицька церква уявляє собі та вбачає у «Володарях Світла». Не Володар і не Махараджа карає або нагороджує з дозволу чи наказу «Бога» або без них, але сама людина – її дії або Карма, притягуючи індивідуально або колективно (як інколи у випадку цілої нації) всіляке зло та бідування. Ми створюємо Причини і вони спонукають відповідні сили у Сидеральному Світі, які магнетично та невідворотно притягаються до тих, та впливають на тих, хто народили ці причини; без різниці чи будуть ці особи злодіями або просто мають злочинні думки. Бо думка є матерія, так нас вчить сучасна наука; і «кожна частка існуючої матерії мусить бути рекордом всього, що сталося», як стверджує це Jevons та Babbage у їх «Принципах Науки». Сучасна наука з кожним днем все більше втягується у Мальстром Окультизму; несвідомо, без сумніву, але все ж доволі відчутно.

«Думка є Матерія»; але зрозуміло не у сенсі, який викладає германський матеріаліст Молешотом, коли стверджує, що «Думка є рух матерії» - ствердження майже безприкладної недолугості. Розумові та тілесні стани цілком протилежні, як такі. Але це не впливає на становище, що кожна думка, окрім її фізичного додатку (змін у мізках) виявляє об'єктивний – хоча для нас над чуттєво об'єктивний - аспект на астральному плані. (Див. «Окультний Світ»).

Дві головні теорії науки, що до відносин між Розумом та Матерією, суть Монізм та Матеріалізм. Обидві ці теорії покривають все поле негативної психології, за виключенням окультних уподобань германських Пантеїстичних Шкіл. Погляди наших сучасних вчених, що до відносин між розумом та матерією, можуть бути сконцентровані у двох наступних гіпотезах. Ці гіпотези вказують, що обидва погляди однаково виключають можливість незалежної душі, відмінної від фізичних мізків, крізь які вона діє. Вони наступні:

1. Матеріалізм, теорія, яка дивиться на розумові феномени, як на продукт молекулярних змін у мізках; тобто, як результат трансформації руху у почуття (!). Більш примітивна школа одного

разу зайшла так далеко, що ототожнила розум з «особливим видом руху» (!!), але наразі, більшістю сучасних вчених це сприймається як недолугість.

2. Монізм або доктрина Єдиної Істоти є найбільш витонченою формою негативної психології, яку один з її прихильників проф. Вайн дотепно називає – «матеріалізм, що захищається». Ця доктрина доволі широко розповсюджена та нараховує посеред своїх прихильників таких, як Леві, Спенсер, Ферієр та інші, та визначає думку та розумові феномени, як взагалі радикально контрастні з матерією, вона дивиться на них як на два аспекти однієї тієї субстанції у деяких з її станів. Думка як Думка, кажуть вони, цілком протилежна матеріальним феноменам, але вона також сприймається як лише «суб'єктивна сторона руху нервів» - але що можуть під цим мати на увазі наші освічені вчені?

Повертаючись до коментарів про Чотирьох Махараджів, відповідно до Климента Олександрійського, в єгипетських храмах велика завіса відділяла святилище від місця зборів. Так саме було і у євреїв. Як у тих так і у других Завіса була протягнута над п'ятьма стовпами (Пентаграма), що символізувало езотерично наші п'ятеро почуттів та п'ятеро корінних рас, у той час коли чотири кольори Завіси відображали чотири частини Світу та чотири земні стихії. Все разом було алегоричним символом. За посередництвом цих чотирьох високих Керівників над чотирма частинами Світу та стихіями, наші п'ятеро почуттів можуть усвідомлювати приховані істини Природи; але зовсім не так як стверджує це Климент, що саме вірші *per se* давали язичникам Божественне Знання або знання Бога. У той час коли єгипетська емблема була духовною, єврейська чисто матеріалістична, і дійсно шанувала лише сліпі вірші та уявні «крапки». Бо який був сенс у чотирикутній Скінії, спорудженій Мойсеєм в Пустелі, якщо вона не мала того самого космічного значення? «Зроби завісу... з блакитної, пурпурової та червоної... та зроби для завіси п'ятеро стовпів з сітїм дерева... і зроби... на чотирьох кутах... чотири кільця мідних... бруси з дорогоцінного дерева на чотири боки. Північ, Південь, Захід, Схід... Скінії... та Херувимів... вишуканою роботою». Скінія та квадратне подвір'я, Херувими та все інше було саме таким як і єгипетських храмах. Чотирикутна форма скінії значила те саме, що вона значить і наразі в екзотеричному шануванні китайців – а саме чотири кардинальні точки, виражені у чотирьох сторонах пірамід, обелісків тощо. Йосиф Флавій намагається пояснити це. Він заявляє, що стовпи Скінії були тотожні стовпам у Тірі на честь чотирьох стихій та чотирьох ангелів, повернутих обличчями до кардинальних точок; додаючи, що «Ангели на п'єдесталах мали чотири знаки Зодіаку» на собі, що визначало сторони Світу.

Це саме уявлення може бути знайденим і у печерах послідовників Зороастра та у храмах Індії, вирубаних у скелях та у всіх священних квадратних будівлях стародавності, які досягли наших часів. Це доведене Лайардом, який знаходить ці чотири кардинальні точки та чотири первісні елементи в релігії кожної країни, у формі квадратних обелісків, у чотирьох сторонах пірамід, тощо. Чотири Махараджі були Керівниками та Правниками цих стихій та їх точок.

Якби вивчаючий забажав більше знати про них, йому потрібно лише порівняти видіння Іезекіла (гл.1) з тим, що відомо про китайський Буддизм, навіть у його екзотеричних вченнях, та дослідити зовнішню форму цих «Великих Царів Дев». На думку о. Іосифа Едкінса: «Кожний з них головує на одному з чотирьох континентів, на які індуси поділяють Світ... Кожний керує армією духовних істот, для охорони людства та Буддизму. За виключенням пристрасті до Буддизму, ці Чотири Небесні Істоти і є саме це. Індуси, однаке, поділяють світ на семеро континентів екзотерично, так саме як і езотерично; і їх чотири Космічні Деви у дійсності є вісьмома та керують вісьмома точками компасу, а не континентами.

«Четверо» є Охоронцями людства а також посередниками Карми на Землі, у той час коли Ліпіки турбуються про посмертне майбутнє Людства. У той самий час вони є чотирма живими Істотами, «які мають подобу людини» у видінні Іезекіла, і перекладачами Біблії називаються Херувімами, Серафімами» тощо; «Крилатими Сферами», «Вогняними Колесами» - Окультистами; і в індуському Пантеоні вони мають багато різних назв. Всі ці Гандхаври, «Солодкі Співаки», Асури, Кінари та Наги, всі вони є алегоричним описом Мажараджів. Серафіми, Вогняні Змії Небес, яких ми зустрічаємо у параграфі з описом Гори Меру, як «Високої Гори Слави, Шановане Помешкання Богів та небесних співаків псалмів... недосяжне для грішних людей... бо воно охороняється Зміями». Вони також називаються Месниками та «Крилатими Колесами».

Пояснивши їх місію та характер, подивимося, що кажуть християнські тлумачення Біблії про Херувімів. На єврейській мові слово це значить цілковите Знання; ці Ангели так названі з причини їх видатного Знання і тому вони призначалися для «покарання людей, що претендували на володіння божественним Знанням». (Тлумачення Крюдена). Чудово, яким би не було туманним це повідомлення, воно показує, що Херуб біля Брами Саду Раю після «Падіння», нав'язував шановним тлумачникам думку про покарання, пов'язане з забороненим Знанням або Божественним Знанням – знання яке за людської уяви зазвичай призводить до іншого «Падіння», падіння богів або «Бога». Але тому, що добрий старий Крюден нічого не знав про Карму, він може бути прощеним. Та алегорія все ж, доволі мальовнича. Від Меру – Обителі Богів до Раю відстань дуже велика, і від індуських Зміїв до офічного Херувіма з сімох яких, третій був Драконом, різниця ще менша, бо обидва охороняли Вхід до області Сокровенного Знання. Окрім того Іезекіл надає ясний опис Космічних Ангелів: «І я бачив... бурхливий вітер...велику хмару та клубами вогонь... з середини його була видна подоба чотирьох тварин...вигляд їх був як у людини. І у кожного чотири обличчя і... чотири крила...лице людини* і лице лева... і лице тільця... і лице орла... І дивився я на тварин... і ось, на землі... по одному колесу перед чотирма обличчями їх... здавалося начебто колесо було у колесі... бо дух тварин був у колесах».

*Людина підміняє тут «Дракона». У Офітів: Дракон – Рафаїл, Лев – Михаїл, Бик – Уріель і Орел – Гавриїл.

Існують три головні Гурти Будівельників і так саме Планетних Духів та Ліпіків, і кожний Гурт знову поділений на семеро під гуртів. Навіть у такій великій праці як ця неможливо у подробицях дослідити навіть три головні Гурти, бо це потребувало би ще том у додачу. Ці Будівельники є представниками перших «Розумом Народжених Істот, відповідно первісних Ріші-Праджапаті; також вони є Семеро Великих Богів Єгипту з їх головою Озірісом: Семеро Амешаспентів Зороастра з головою Армаздом; «Семеро Духів Образу»; Семеро Сефіротів, відокремлених від першої Триади та тощо.* Вони створюють або точніше відтворюють кожну «Систему» після «Ночі». Другий Гурт Будівельників є Зодчими нашої Планетної системи, виключно. І Третій – Прабатьки нашого Людства – макрокосмічний прообраз мікрокосму. Планетні Духи є надихаючими духами Зірок і особливо Планет. Вони керують долями людей, які всі народжуються під одним або іншим їх сузір'ям. Другий та Третій Гурт, за належністю до інших систем, виконують ті самі функції та всі вони керують різноманітними відділами Природи; в індуському екзотеричному Пантеоні вони є охороняючими божествами, які головують над вісьмома точками компасу – чотирма головними та чотирма проміжними точками – і мають назву Локапала, «Утримувачі або Охоронці Світу» (у нашому видимому Космосі), з яких Індра (Схід), Яма (Південь), Варуна (Захід) та Кувера (Північ) є головними. Їх слони та дружини належать до фантазій та видумок, хоча мають окультне значення.

*Євреї за виключенням кабалістів, не маючи назв для Сходу, Заходу, Півдня та Півночі викладали це словами: спереду, позаду, праворуч, ліворуч і доволі часто плутали терміни екзотерично, роблячи приховане в Біблії таким чином, ще більш важким для тлумачення. Додайте до цього ще факт, що з сорока сімох перекладачів Біблії часів короля Якова лише троє розуміли єврейську мову, та з них двоє померли до того як був перекладений Псалтир, неважко уявити собі в якій кількості можна покладатися на англійський переклад. У цій праці ми дотримуємося до Римо-католицького тлумачення.

Ліпіки, опис яких у Коментарях №5.6. суть Духи Всесвіту, у той час коли Будівельники лише наші планетні Божества. Перші належать до найвищої Окультичної частини космогонії, яка не може бути тут викладеною. Чи знають Адепти – навіть найвищі – цей ангельський чин у його потрійних рівнях або хоча би нижчий, пов'язаний з рекордами нашого світу, це дещо, що автор не може сказати і схиляється до останнього припущення. Про їх вищу ступінь викладено лише одне: Ліпіки пов'язані з Кармою в якості безпосередніх Літописців. Символом Священного та Сокровенного Знання завжди було Древо, яке значило також Писання або Рекорд, звідси слово Ліпіка, Письменник або Писар; Дракони, символи Мудрості, стережуть Древо Знання; «Яблуня, що приносить золоті плоди, дерево Гесперід», «Розкішні Дерева» та рослинність Вершина Меру, яку охороняють Змії; Юнона яка дає Юпітеру у день шлюбу Древо з золотими плодами, є інший аспект Єви, яка пропонує Адаму яблуко з Дерева Знання.

5.6. ЛІПІКИ ОКРЕСЛЮЮТЬ ТРИКУТНИК, ПЕРШИЙ ЄДИНИЙ,* КУБ, ДРУГИЙ ЄДИНИЙ, ТА ПЕНТАГРАМУ В ЯЙЦІ(а).** ЦЕ КІЛЬЦЕ НАЗВАНЕ «НЕ ПЕРЕСТУПИ», ДЛЯ ТИХ ХТО НИЗХОДИТЬ ТА СХОДИТЬ;*** ХТО ПРОТЯГОМ КАЛЬПИ ПРОСУВАЄТЬСЯ ДО ВЕЛИКОГО ДНЯ «БУДЬ З НАМИ»...(б) ТАК БУЛИ СТВОРЕНІ АРУПА І РУПА;**** ВІД ЄДИНОГО СВІТЛА СІМОХ СВІТОЧІВ; ВІД КОЖНОГО З СІМОХ, СЕМЕРО ПО СЕМЕРО СВІТОЧІВ. КОЛЕСА ОХОРОНЯЮТЬ КІЛЬЦЕ...

*Вертикальна лінія або цифра 1. **У колі. ***Так саме для тих, хто,... тощо. ****Світ позбавлений Форм та Світ Форм.

Станця ця подовжує класифікацію Рівнів Ангельських Ієрархій до найдрібніших подробиць. Від Гурту Чотирьох та Сімох виникають «Розумом Народжені» Десяти, Дванадцяти, Двадцяти Одного тощо; всі вони знову поділені на під гурти – Семи, Дев'яти та Дванадцяти, тощо, доки розум не загубиться у безкінечному перерахуванні небесних Воїнств та Істот, з яких кожний має власне визначене завдання у керівництві видимим Космосом протягом його існування.

а) Езотеричне значення першої фрази вірша у тому, що ті кого називають Ліпіками, Які ведуть Літопис Книги Рекордів Карми, встановлюють нездоланний кордон між особистим «Я» та без особистим «ЕГО», Ноуменом та Джерелом першого. Звідси і алегорія. Вони окреслюють проявлений світ матерії всередині Кола «Не переступи». Цей світ є об'єктивний символ Єдиного, поділеного на планах Ілюзії, Аді («Перший») або Ека («Єдиний»); і цей Єдиний є колективний агрегат або сукупність головних Творців або Зодчих видимого Всесвіту. У єврейському Окультизмі вони називаються одночасно Achath, «Єдиний» жіночої основи та Achad – «Єдиний» чоловічої основи. Монотеїсти скористалися та наразі користуються глибоким езотеризмом Кабали, щоби застосувати ім'я, під яким відоме Єдине Вище Єство, до його проявів Сефіротів – Елохім, та називають його Іеговою, роблячи це цілком своєвільно та проти будь якого сенсу та логіки, бо термін Елохім є багатоскладовий іменник, тотожний до багатоскладового Chilm часто плутаний з ним. Фраза у Сефер Ієцира – Achath-Ruah-Elohim-Chiim виявляє Елохіма, у кращому випадку Андрогеном, до того жіноча основа майже переважає, бо фраза ця читається: «ЄДИНИЙ є Вона,

Дух Елохіма Життя». Як сказано Ахат (або Ехат) жіночого начала та Ахад (або Ехад) чоловічого, обидва визначають Єдиного.

Окрім того, в Окультній Метафізиці існують на справді двоє «Єдиних» - Один на недосяжному плані Абсолюту та Безмежності, про який жодні розумові визначення неможливі; і другий Єдиний на плані Сходження. Перший не може ні сходити ні бути поділеним, бо він вічний абсолютний та беззаперечний. Але Другий як віддзеркалення Першого Єдиного, (бо він є Логос або Ішвара у ілюзорному Всесвіті) може. Він випромінює від себе – так саме як вища Триада Сефіротів семеро нижчих Сефіротів – Променів або Дхіані-Коганів; іншими словами Єдина Істота стає Багатьма, Протил диференціюється на елементи. Але ці, якщо не повернуться у первісний елемент, ніколи не зможуть переступити межі Лайя або нульової точки. Це метафізичне становище навряд краще може бути змальованим, ніж у лекції Суба Роу на «Бхагават Гіту»: «Мулапракріті (Покрови Парабраман) діє, як єдина енергія, крізь Логос (або Ішвару). Далі Парабраман... є єдина істота, від якої виходить та починає існувати центр енергії, якому доки я дам назву Логос... Він називається Глаголом... християнами, і він є божественний Христос, який вічний в лоні Батька свого. Він називається Авалокітешварою буддистами... Майже у кожній доктрині стверджується існування центру духовної енергії, який не народжений та вічний та існує в лоні Парабраман під час Праляї та виникає, як центр сонячної енергії під час космічної діяльності».

Бо як лектор викладає – Парабраман не є Це або Те, та навіть не свідомість тому що він не може бути віднесений ні до матерії, ні до будь чого умовного. Він не Его, так саме як він і не Не-Его, ні навіть Атма, але істинно джерело всіх проявів та видів існування.

Таким чином в алегорії Ліпіки відокремлюють світ (або план) чистого Духа від плану Матерії. «Ті» хто «низходять» та «сходять» - Монади які втілюються та люди спрямовані до очищення та «сходження», та які все ще не досягли мети – можуть переступити за Коло «Не переступи» лише у День «Будь з Нами»; у той день коли людина звільниться від пут невігластва та усвідомить цілком неподільність Его в середині його Особистості – помилково сприйняте за власне – від Всесвітнього Его (Anima Supra-Mundi) та зануриться у Єдине Сутнє, щоби стати не лише єдиним з «Нами», проявленими Життями, які є Єдине Життя, але власне цим самим Життям.

Астрономічне Коло «Не Переступи», яке Ліпіки окреслюють навкруги «Трикутника, Першого Єдиного, Куба, Другого Єдиного та Пентаграми», щоби зачинити ці фігури у Коло, таким чином знову проявляють символи 31415 або коефіцієнт, який постійно застосовується в математичних таблицях (π); геометричні фігури тут замість цифр. Відповідно до загальних філософських вчень це коло знаходиться за межами того, що називається туманностями в астрономії. Але це є так саме помилково як і топографія та описи надані в Пуранічних та інших екзотеричних Писаннях про 1008 світів, небес та світів Дева-Лока. Ясно, що в езотеричних вченнях, так саме як і за сучасною наукою, існують світи на таких незчисленних відстанях, що світло від найближчого з них, хоча воно лише зараз досягло наших сучасних «халдеїв», могло залишити власне світило значно до того часу, коли слова: «Хай Буде Світло» були проголошені. Але світи ці не на плані Дева-Лока, а у нашому Космосі.

Хімік що досяг лайя або нульової точки плану матерії, з яким він має справу, стає у тупик. Фізик або астроном рахує більйони миль за туманностями також зупиняється. Наполовину Посвячений Окультист також уявить собі цю лайя точку, як існуючу на будь якому плані, якщо і не на фізичному, та все ж на плані досяжному для розуму людини. Але цілком Посвячений знає, що Коло «Не Переступи» не є місцевість, також воно не може бути вимірним відстанню, але воно існує у абсолютності – Безмежності. У цій «Безмежності» цілком Посвяченого не існує ні висоти, ні

ширини, але все є невимірною глибина, знизу від фізичного до «пара метафізичного». При застосуванні слова «знизу» маються на увазі не фізичні глибини матерії, але головна глибина – «Ніде та Всюди».

Якщо ретельно вивчити екзотеричні та брутально антропоморфічні алегорії їх народних релігій, то навіть у них можна знайти сліди доктрини, уособленій у Колі «Не Переступи» яке охороняється Ліпіками. Такі самі сліди зустрічаються навіть у вченнях секти Веданта Вісиштадвайта, самої антропоморфічної у всій Індії. Бо ми читаємо про звільнену душу, яка після досягнення Мокши – стан блаженства, який значить «визволення від Бандха» або рабства – блаженство відчуває у місці за назвою Парампада, у місці не матеріальному, але складеному з Судасатва, єства з якого створене тіло Ішвари – «Господа». Там Мукті Дживатми, (Монади) які досягли Мокши, більше не підлеглі ні якостям матерії, ні Кармі. «Але якщо вони оберуть, вони можуть втілитися на Землі (Нірманакайя) за для принесення добра світу». Шлях до Парампада або до нематеріальних світів з цього світу називається Даваяна. Коли людина досягає Мокші і тіло помирає, то: «Джива (Душа) разом з Сукшма Шаріра* йде з серця тіла до Брамарандра, центру у тімені, йдучи Сушумною, нервом який єднає серце з Брамарандра. Джива проривається крізь Брамарандра та йде в область Сонця (Сур'яманда), рухаючись променями сонця. Далі вона входить крізь темну пляму на Сонці у Парампада... Джива керується на власному шляху... найвищою Мудрістю, надбаною Іеговою.** Так Джива прямує у Парампада за допомоги Атхівахіка (Носіїв у переході), відомих під назвою Арчі Аха... Адіт'я ... Праджапаті ... тощо. Арчі та інші згадані тут, є відомими чистими Душами».

*Сукшма Шаріра – ілюзорне тіло, неначе «тіло сновидінь» у яке вдягнені нижчі Дхіані небесної Ієрархії.

**Порівняйте це езотеричне положення з доктриною гностиків «Pistis Sophia» (Знання-Мудрість) у якому Софія (Ашамот) яка загубилася у водах Хаоса (Матерії) на її шляху до Вищого Світла; і Христос, визволяє та допомагає на праведному Шляху. Зверніть увагу, що «Христос» у гностиків був Неособистий принцип, Атмана Всесвіта та Атми кожної людської Душі, але не Ісуса. Хоча у старовинних коптських манускриптах в Британському Музеї, «Христос» замінений «Ісусом» та іншими термінами.

Ніхто з Духів, за виключенням «Літописців» (Ліпіків), ніколи не переступав забороненої лінії цього Кола, також ніхто не переступить її до дня наступної Праї, бо це є кордон який відокремлює Кінцеве – яким безкінечним воно не було би для людського ока – від істини Безкінечного. Тому Духи згадані, як ті що «сходять та низходять», суть «Воїнства», неточно названі «Небесними Істотами». Але насправді вони дещо інше. Вони істоти Вищих Світів Ієрархії Буття і так невимірно високі вони, що нам вони мусять здаватися Богами і колективно Богом. Але такими і ми, смертні люди, мусимо здаватися мурахам, які судять відповідно до власних можливостей. Можливо мураха також вбачає перст помсти Особистого Бога в руці дитини, яка під імпульсом злого жарту знищила його мурашник, працю багатьох тижнів – тривалих років за її хронології. Мураха, відчуваючи це гостро, і може так само як і людина, приписувати незаслужене бідкування комбінації провидіння з гріхом, та побачити у цьому результат гріха його предка. Хто знає і хто може стверджувати або заперечувати? Відмова дозволити у всій Сонячній Системі існування інших розумних та думаючих людських істот, окрім нас самих, є величезна самовпевненість нашого часу. Все, що наука має право стверджувати, це те, що немає видимих, розумних Свідомих Істот, які живуть у тих самих умовах, що і ми. Але вона не може заперечувати можливості існування світів у середині світів, в умовах цілком відмінні від тих, які складають природу нашого світу. Також не

може вона заперечувати, що може існувати сполучення між деякими з цих світів та нашим. Великий філософ європейського походження, Емануїл Кант, запевняє нас, що схоже сполучення, жодним чином не є неймовірним: «Згоден, що я дуже схильний стверджувати існування нематеріальних істот в світі та розмістити свою душу до їх категорії. Надалі я не знаю де або коли це буде доведеним, що людська душа, навіть у цьому житті, сполучається з усіма нематеріальними істотами у Світі Духу та що вона впливає на них та отримує вплив від них».

До найвищого з цих світів, вчать нас, належать Семеро Рівнів, чисто Божественних Духів; до шести нижчих належать Ієрархії, які можуть бути інколи побачені або почуті людьми і які сполучаються з своїми земними потомками. Потомством, пов'язаним з ними, бо кожний Принцип в людині має своє власне джерело в природі цих великих Істот, які відповідно забезпечують нас невидимими елементами в нас. Фізична наука вільна обговорювати фізичний механізм живих істот та подовжувати власні зусилля, намагаючись розкласти наші почуття, відчуття, розумові та духовні на функції їх органів – провідників. Не дивлячись на це, все, що можливо було зробити у цьому напрямі, вже зроблено, і наука не може просуватися далі. Вона стоїть перед глухою стіною, на поверхні якої вона накреслює, як вважає, великі фізіологічні та психічні відкриття, з яких кожне надалі виявиться не більше ніж павутина з її власних фантазій та ілюзій. Лише тканини нашого фізичного тіла підлягають аналізу та дослідженням фізіології. Шестеро вищих Принципів у них, завжди будуть ухилятися від руки, керованої «*animus*» який навмисно не знає та відкидає Окултні Науки. Все, що сучасне фізіологічне дослідження, у зв'язку з психологічними проблемами, зробило та могло зробити за природи речей, це вказати, що кожна думка, відчуття або емоція супроводжується особливою координацією молекул деяких нервів. Висновки, зроблені вченими типу Бюхнера, Фогта та іншими, що думка є молекулярний рух, примушує до необхідності визнати нашу суб'єктивну свідомість цілковитою абстракцією.

б) Таким чином, Великий День «Будь з Нами» є вислів, єдиний зміст якого у його буквальному перекладі. Його значення не так легко відкривається для тих хто не знайомий з містичними догмами Окультизму або, вірніше з Езотеричною Мудрістю або «Будизмом» (з одним Д). Цей вислів, так саме туманний для профана, як і вислів єгиптян які називали цей День – «Прийди до Нас», що є тотожним до першого – хоча слово «Будь» у цьому випадку, могло бути ще краще заміненим одним з термінів – «залишись», або «відпочивай з Нами», бо це має відношення до тривалого періоду Спокою за назвою Паранірвана. День – «Прийди до Нас!»... Це день коли Озиріс сказав Сонцю: «Прийди, Я бачу як він зустрічає Сонце в Аменті». (Книга Мертвих). Тут Сонце значить Логос (або Христос чи Гора), як центральна синтетична Істота, та як розлита сутність променистих Істот, різноманітних у субстанції але не у сутності. Як це викладене лектором про «Бхагават Гіту», не потрібно припускати, що Логос є лише єдиний центр енергії, виявлений Парабраманом. Існують незчисленні інші. Число їх майже безмежне у лоні Парабрамана. Звідси і вирази – «День-Прийди до Нас» та «День Будь з Нами» тощо. Так саме як квадрат є символом чотирьох Священних Сил – Тетрактис – так і Коло виявляє межу всередині Безмежного, яку жодна людина навіть у Дусі, або Дева, або Дхіані-Коган не можуть переступити. Духи тих хто «низходять» та «сходять» протягом еволюції циклу, переступлять «залізом опоясаний світ» лише у день їх наближення до порогу Паранірвани. Якщо вони досягнуть його, вони будуть покоїтися в лоні Парабрамана або у «Невідомій Темряві», яка у такому випадку стане для них Світлом протягом всього періоду Махапралаї – «Великої Ночі», а саме 311.040.000.000. років занурення у Брамані. День «Будь з Нами» і є цей самий період Спокою або Паранірвани. Він відповідає Дню Останнього Суду християн, так грубо матеріалізованому в цій релігії.

В екзотеричних тлумаченнях єгипетських обрядів душа померлої особи – від Ієрофанта до священного бика Апіса – ставала Озирісом, була озирісофікована (але таємна доктрина вчила, що дійсне озирісофікування досягала кожна Монада лише після 3000 циклів існування); так саме і у цьому випадку. Монада, народжена від Природи та самої Сутності «Сімох» (її найвищий принцип стає одразу замкнутим у Сьомому Космічному Елементі), мусить виконати власне семи-складне обертання крізь весь Цикл Буття та Форм, від найвищої до найнижчої; і далі, знову від людини до Бога. На порозі Паранірівани вона знову приймає первісну Сутність та стає ще раз Абсолютом.

СТАНЦЯ 6

6.1. МОГУТНІСТЮ МАТЕРІ МИЛОСЕРДЯ ТА ЗНАННЯ(а) ГУАНЬ-ІНЬ, - ТРІЙЦЯ ГУАНЬ-ШИ-ІНЬ, ЯКА ПЕРЕБУВАЄ В ГУАНЬ-ІНЬ-ТЯНЬ(б) – ФОХАТ, ДИХАННЯ НИМИ НАРОДЖЕНЕ, СИН СИНІВ, ВИКЛИКАВ З НИЖНЬОЇ БЕЗОДНІ* ПРИМАРНУ ФОРМУ СЯНЬ-ЧАНЬ** ТА СЕМЕРО ОСНОВ.***

*Наш Всесвіт. **Хаос. ***Елементів.

Ця Станця перекладена з китайського тексту і імена надані як еквіваленти оригінальних термінів, збережені. Істинна езотерична номенклатура не може бути наданою, бо це лише заплутає читача. Доктрина брамінів не має еквівалентів для цих термінів. Вак в багатьох аспектах наче наближається до китайської Гуань-Інь, але немає такого шанування Вак під цим ім'ям в Індії, яке є по відношенню до Гуань-Інь в Китаї. Жодна екзотерична релігійна система ніколи не визнавала Жіночого Творця, і тому від першого світанку народних релігій жінка завжди вважалася істотою нижчою за чоловіка, та так з нею і чинили. Лише в Китаї та Єгипті Гуань-Інь та Ізіда були порівну шанованими з богами чоловічої основи. Езотеризм не знає статі. Його Вище Божество також по за статтю, як і по за формою: ні Батько ні Мати. І його перші проявлені істоти, як небесні так і земні, лише поступово стають андрогенами, щоби нарешті поділитися на статі.

а) «Матір Милосердя та Знання» називається «Потрійною» Гуань-Ши-Інь, тому що в її корелятах, метафізичних та космічних, вона є «Мати, Дружина та Донька» Логосу, так саме як в пізніших теологічних перекладах вона стала – «Батько, Син та Святий Дух (жіночої основи)» - Шакті або Енергія – Єством цієї Трійці. Так в Езотеризмі ведантистів Дайвіпракріті, Світло виявлене крізь Ішвару-Логос, є одночасно Матір та також Донька Логосу або Слово Парабрамана. У той час коли в Транс-Гімалайських Вченнях – в Ієрархії їх алегоричної та метафізичної Теогоніях – це є «Мати» або абстрактна ідеальна Матерія, Мулапракріті, Корінь Природи; з метафізичної точки зору корелят Аді-Будхі, проявлений в Логосі-Авалокітешварі; і, з чисто окультної та космічної точки зору – Фохат, «Син Синів» двох-початкова енергія від цього «Світла Логосу», яка з'являється на плані об'єктивного Всесвіту як прихована так і виявлена Електрика – яка є Життя. Так каже Т.Суба Роу: «Еволюція починається силою думаючої енергії Логосу...не лише від можливостей Мулапракріті. Це Світло Логосу є ланка ... між об'єктивною матерією та суб'єктивною думкою Ішвари (Логосу). В деяких буддійських книгах він має назву Фохат. Він є єдиний інструмент яким працює Логос».

б) «Гуань-Інь-Тянь» означає «Солодкозвучні Небеса Звуку», Обитель Гуань-Інь або «Божественного Голосу». Цей «Голос» є синонім Слова, «Мови» як виразу Думки. Так може бути знайдений зв'язок і навіть походження єврейської Бат-Кол «Дочки Божественного Голосу» або Слова, або чоловіче-жіночого Логосу, «Небесної Людини», або Адама Кадмона, який є одночасно і Сефірою. Остання була упереджена індуською Вак, богинею Мови та Слова. Бо Вак – дочка та жіноча половина Брами, «народжена богами» - разом з Гуань-Інь, Ізідою (також дочкою, дружиною та сестрою Озиріса) та з іншими богинями є, так би мовити, жіночим Логосом, богинею активних сил в Природі – Слово або Звук та Мова. Якщо Гуань-Інь є «Солодкозвучний Голос», то

так саме і Вак «Солодкозвучна Корова», що надала їжу та воду (жіночий принцип)... яка, як Мати-Природа дає їжу та підтримку». У творчий свідомості вона поєднується з Праджапаті. Вона є Чоловічою та Жіночою Основами *ad libitum* так саме як Єва та Адам. Вона, так саме форма Адіті – Принцип вищий за Ефір – Акаші, синтезу всіх сил Природи. Таким чином Вак і Гуань-Інь, обидві є магічною силою Окултного Звуку в Природі та Ефірі; «Голос» який викликає Сянь-Чань, ілюзорну форму Всесвіту з Хаосу та Семеро Основ (Елементів).

Так в «Ману», Брама (також Логос), показаний як поділяючий власне тіло на дві частини чоловічої та жіночої основи та створює в останньому, саме Вак, Вірадж, який є він сам або Брама. Вчений окултист Веданти, пояснює причину, чому Ішвара (або Брама) має ім'я Слово або Логос і чому у дійсності він має назву Шабда-Браман наступними словами: «Пояснення яке я збираюся вам надати, виглядатиме для вас цілком містичним, але якщо воно містичне, то воно має величезне значення, якщо усвідомлене правильно. Наші стародавні письменники казали про чотири аспекти Вак. (Риг-Веда та Упанішади), Вайкхарі Вак є те, що ми вимовляємо. Кожен вид Вайкхарі Вак існує у її Мадх'яма формі, далі у її Паш'янті формі і нарешті, у її Пара формі.* Причина чому ця Пранава має назву Вак, у тому, що чотири принципи великого Всесвіту відповідають цим чотирьом формам Вак. Вся проявлена сонячна система існує у власній Сукшма формі, у світлі або енергії Логосу, бо його енергія спіймана та передана космічній матерії... Увесь Всесвіт в його об'єктивній формі є Вайкхарі-Вак, Світло Логосу є форма Мадх'ями, і сам Логос – форма Паш'янті; і Парабраман є Пара аспект цієї Вак. У світлі цього пояснення ми мусимо спробувати зрозуміти деякі ствердження, зроблені різними філософами, що проявлений Всесвіт є Слово, проявлене як Космос».

*Мадх'я - це те, початок та кінець чого, невідоме; Пара - це безкінечний, немаючий ні початку ні кінця. Всі ці поняття мають відношення до Безмежності та поділу часом.

6.2. СТРИМКИЙ ТА ПРОМЕНИСТИЙ НАРОДЖУЄ СЕМЕРО ЛАЙЯ* ЦЕНТРІВ(а), ЯКИХ НІХТО НЕ ПЕРЕМОЖЕ ДО ВЕЛИКОГО ДНЯ «БУДЬ З НАМИ»; ТА ЗАТВЕРДЖУЄ ВСЕСВІТ НА ЦИХ ВІЧНИХ ЗАСАДАХ, ОТОЧОЧУЮЧИ СЯНЬ-ЧАНЬ ЗАРОДКАМИ ПЕРВІСНИМИ(б).

*Від санскритського слова Лайя, точка матерії де будь яка диференціація припинилася.

а) Семеро Лайя-Центрів є семеро нульових точок, застосовуючи слово нуль у сенсі, в якому воно застосовується в хімії. В Езотеризмі термін цей визначає точку звідки починається диференціація. Виходячи з цих центрів – за межами яких Езотерична Філософія дозволяє нам вбачати туманні метафізичні риси «Сімох Синів» Життя та Світла, Сімох Логосів герметистів та всіх інших філософів – починається диференціація Елементів які є складовими устрою нашої Сонячної Системи. Часто запитували яке точне визначення Фохату, його сил та функцій, бо він явлений наче виконуючий функції Особистого Бога в розумінні народних релігій? Відповідь щойно була надана у Коментарях на Станцю 5. Як чудово сказано в лекціях на Бхагават Гіту: «Весь Всесвіт мусить неминуче існувати в єдиному джерелі енергії, з якого витікає це Світло (Фохат)». Чи будемо ми вважати семеро принципів у Всесвіті та людині, або лише чотири, сил у фізичній Природі Семеро, і той самий авторитет стверджує, що «Праджна або здатність до знань існує у сімох різноманітних аспектах, відповідно до семи станів матерії». Бо як людська істота складена з сімох принципів, так саме і диференційована матерія в сонячній системі існує у сімох різних станах. Так саме і Фохат. Він має декілька значень, як раніше було зазначеним. Він має ім'я «Будівельник Будівельників», бо Сила яку він уособлює, створила нашу Семи-складну Низку. Він Один і Семеро, і на космічному плані він позаду всіх проявів таких як: світло, тепло, звук, тяжіння та тощо; і він є «дух» електрики, яке є Життя Всесвіту. Як абстракцію ми зовемо його Єдиним Життям; як про об'єктивну Реальність

ми скажемо про Семи-складну шкалу проявів, яка починається на верхній сходинці від Єдиної неосязної Причини, і закінчується як Всюдисущий Розум та Життя, притаманні кожному атому Матерії. Таким чином у той час коли наука каже про еволюцію крізь грубу матерію, сліпу силу та несвідомий рух, Окультисти вказують на Розумний Закон та Свідоме Життя та додають, що Фохат є керуючим Духом всього цього. Все ж він не особистий бог, а лише еманція всіх цих Сил позаду нього, яких християни називають «Вісниками» свого Бога (Елохіма, точніше одного з Сімох Творців які разом є Елохім), ми називаємо його «Вісником» Первісних Синів Життя та Світла.

б) «Первісні Зародки», якими він оточує Сянь-Чань (Всесвіт) з Тянь-Сін («Небо Розуму» або того, що є Абсолют), суть атоми науки та Монади Лейбніца.

6.3. З СІМОХ* – ПЕРШИЙ ПРОЯВЛЕНИЙ, ШЕСТЕРО ПРИХОВАНІ; ДВА ПРОЯВЛЕНІ, П'ЯТЕРО ПРИХОВАНІ; ТРОЄ ПРОЯВЛЕНІ, ЧЕТВЕРО ПРИХОВАНІ; ЧЕТВЕРО ВИЯВЛЕНІ, ТРОЄ ПРИХОВАНІ; ЧЕТВЕРО ТА ОДИН ЦЗАН** ПРОЯВЛЕНІ, ДВОЄ ТА ПОЛОВИНА ОДНОГО ПРИХОВАНІ; ШЕСТЕРО МУСЯТЬ БУТИ ПРОЯВЛЕНИМИ, ОДИН ЗАЛИШЕНИЙ ЗБОКУ(а). НАРЕШТІ СЕМЕРО ОБЕРТАЮЧИХСЯ КОЛІС: ОДНЕ НАРОДЖУЄ ДРУГЕ(б).

*Елементи (Стихії). **Дріб.

а) Хоча ця Станця має відношення до всього Всесвіту після Махапраї (Всесвітнього розпаду), ця фраза, як кожен учень Окультизму може побачити, за аналогії також має відношення до еволюції та кінцевого утворення первісних (хоча і складових) Сімох Елементів на нашій Землі. З цих елементів чотири цілком проявлені на цей час, п'ятий Ефір, лише частково, бо ми лише на початку другої половини Четвертого Кола, і відповідно п'ятий елемент виявиться лише у П'ятому Колі. Світи і наша Земля також, як зародки, мали початковий розвиток з Одного Елемента в його Другій Стадії – «Батька-Мати», «Диференційованої Світової Душі», але не з того, що Емерсон називає «Над-Душею» - чи назвемо ми це з сучасною наукою космічним пилом або вогняним туманом або відповідно до Окультизму, Акашею, Дживатмою, Божественним Астарльним Світлом або «Душею Всесвіту». Але на цій першій стадії Еволюції у визначений час почалася друга. Ні Світ, ні будь яке небесне тіло не могло бути створеним на об'єктивному плані, якби Елементи не були належним чином диференційовані з їх первісного Ілус, з Лайя Центру. Останній термін, синонім Нірвани. Це у дійсності є Нірванічний розклад всіх субстанцій, занурених після Життєвого Циклу у латентність власних первісних станів. Це є блискуча без форми тінь Матерії бувшої, область негативу – в якій під час спокою лежать латентними активні Сили Всесвіту.

Коли кажуть про Елементи, завжди докоряють древнім у тому, що вони «вважали, що їх елементи були простими та не розкладалися». Тіні наших доісторичних предків можуть повернути комплімент сучасним фізикам, наразі коли нові досягнення в хімії примусили В.Крукса (члена Королівського Товариства) визнати, що наука ще на тисячу ліг (відстань на три географічні лінії) від знання складної природи простої молекули. Цей вчений каже нам, що така річ, як дійсно проста, цілком однорідна молекула, є terra incognita в хімії. «Де мусимо ми провести лінію?» запитує він. «Хіба немає виходу з цього непорозуміння? Чи мусимо ми провести іспити елементів такими не гнучкими, щоби лише 60 або 70 кандидатів могли пройти, чи ми мусимо відкрити двері іспитів так широко, щоби число прийнятих обмежувалися числом претендентів?». І далі вчений хімік надає вражаючі приклади. Він каже: «Візьмемо приклад ітріума. Він має власну визначену атомічну вагу, він має всі ознаки простого тіла, елемента до якого ми можемо дійсно додавати, але від якого ми не можемо відняти. Та все ж цей ітріум, уявне однорідне ціле, якщо його поділити відомим способом, розкладається на долі, які не тотожні між собою та проявляють градацію якостей. Або візьмемо приклад дідіміума. Тут ми мали тіло, яке являло всі характерні ознаки

елементу. Воно було відділене з великими зусиллями від інших, які близько наближалися до нього своїми якостями та, протягом цього критичного процесу, воно підлягало дуже суворому впливу та уважному вивченню. Але далі прийшов інший хімік, та за допомогою особливого процесу дроблення, розклав його на два тіла – празеодіміум та геодіміум, між якими вбачаються деякі відмінності. Більше того, навіть зараз, немає впевненості, що вони є простими тілами. Навпаки, вони також мають ознаки поділу. Далі, якщо один згаданий елемент підлеглий дробленню має у собі несхожі молекули, то ми маємо право запитати, чи не можуть схожі результати виявитися і в інших випадках, можливо у всіх елементах, якщо вони будуть випробувані? Ми навіть можемо запитати, де може зупинитися процес підбору, процес, який припускає різноманітності між індивідуальними молекулами кожного виду? І у цих послідовних дробленнях ми отримуємо тіла, все більш та більш схожі між собою».

Ще раз цей докір що до древніх є невинуваченням. У будь якому випадку, їх Посьвячені Філософи навряд можуть підпадати під таке звинувачення, бо з самого початку, саме вони створили алегорії та релігійні міфи. Якби вони були неосвіченими відносно різнорідності своїх Елементів, вони не мали би уособлення Вогню, Повітря, Води, Землі та Ефіру; їх космічні боги та богині ніколи не були би благословенними потомством, такою кількістю синів та дочок, які є лише елементи, народжені від та всередині кожного відповідного Елементу. Алхімія та Окултні феномени були би оманю та пасткою навіть теоретично, якби стародавні не знали потенціал та співвідношення якостей і функцій кожного елемента у складі Повітря, Води, Землі і навіть Вогню – останній до цього часу terra incognita для сучасної науки, яка вимушена називати його рухом, еволюцією світла та тепла, станом горіння, тобто визначає його лише за зовнішніми аспектами, просто кажучи, цілком не знає його природи.

Але що сучасна наука цілком позбавляє уваги так це те, що якими би диференційованими не були ці прості хімічні атоми, які архаїчна філософія називала «творцями всіх відповідних батьків», батьками, братами, чоловіками власних матерів, і цих матерів дочками власних синів, як наприклад, Адіті та Дакша – якби не були спочатку диференційовані ці елементи, все ж вони не були тими складними тілами, якими вони наразі відомі науці. Ні Вода, ні Повітря, ні Земля (синонім для твердих тіл) взагалі не існували у власних сучасних станах, відомих та визнаних наукою. Бо всі вони є лише продукти у нових атмосферних сполученнях, вже цілком сформованих сфер, таким чином в перші періоди формації Землі вони були чимось цілком sui generis. Наразі коли умови та закони керуючі нашою Сонячною Системою, цілком розвинені, і атмосфера нашої Землі, так саме як і будь якого іншого глобусу, стала власною плавильною піччю, Окултна Наука вчить, що існує у просторі постійний обмін молекул або точніше атомів які сполучаються та таким чином міняють власні еквіваленти частин які сполучалися. Деякі вчені, а саме посеред видатних фізиків та хіміків, починають мати підозри що до цього факту, відомого Окултистам віки тому. Спектроскоп надає лише імовірність тотожності (спираючись на зовнішню видимість) земної та сидеральної субстанції, але не може рухатися далі, виявити, чи тяжіють ці атоми один до одного так саме фізично та хімічно як на нашій планеті. Шкала температури від вищого до нижчого градусів, досяжна нашій уяві, може бути припущеною як така сама у всьому та для всього Всесвіту; та все ж властивості її окрім властивостей поєднання та роз'єднання, відрізняються на кожній планеті; і таким чином, атоми входять у нові форми існування, по за межами уяви та знання фізичної науки. Як сказано у «П'ять Років Теософії». Субстанція кометної матерії, наприклад «цілком відмінна від хімічних або фізичних властивостей, з якими знайомі великі хіміки Землі». І навіть ця матерія, під час стрімкого проходження крізь нашу атмосферу, підлягає деяким змінам у власній природі.

Таким чином, не лише елементи нашої планети, але навіть елементи всіх її сестер в Сонячній Системі, відрізняються у власних комбінаціях один від одного так саме широко, як і від космічних елементів за межами нашої Сонячної Системи. Це знову таки, підтверджується тим самим вченим у вище наведеній лекції, коли він цитує Clerk Ma[well, каже, «що елементи не абсолютно однорідні». Він пише: «Важко уявити собі підбір та знищення проміжних різновидів, бо куди можуть зникнути ці знищені молекули, якщо як ми маємо підстави думати, водень та інші елементи нерухомих зірок, складений з молекул, які тотожні у всіх відношеннях до наших... Попереду всього, ми можемо поставити знак запитання що до цієї абсолютної молекулярної тотожності тому, що до цього часу ми не мали інших засобів, щоби прийти до будь яких висновків, окрім за допомоги спектроскопа; але визнаю, що для точного порівняння та вивчення спектрів двох тіл, вони мусять бути досліджені у схожих станах температури, тиску та інших фізичних умовах. Ми до того бачили у спектрі Сонця промені, які ми не могли ототожнити».

Тому елементи нашої планети не можуть бути сприйняті, як стандарт для порівняння з елементами у інших світах. У дійсності кожен світ має власного Фохата всюди присутнього у власній сфері діяльності. Але існує стільки Фохатів, скільки і світів, і кожен відрізняється за силою та якістю проявів. Індивідуальні Фохати утворюють один всесвітній, колективний Фохат – видиму сутність єдиної абсолютної Не-Сутності, яка є Абсолютна Буттєвість, Сат. «Мільйони та більйони Світів створюються кожної Мануантари» - так сказано. Тому мусить бути багато Фохатів, яких ми бачимо свідомими та розумними Силами. Це, звичайно, збурить розуми науки. Не зважаючи на це, окультисти як маючи достатньо для цього причин, бачать всі Сили Природи істинними, хоча і надчуттєвими станами Матерії та як об'єкти досяжні вивченню істотами обдарованими необхідними для цього почуттями.

Замкнений у власному первісному незайманому стані в Лоні Вічної Матері, кожний атом, народжений за межами порогу її Царства, примушений до постійної диференціації. «Мати спить але дихає постійно». І кожний подих її відсилає у проявлений стан продукти, схожі до Протею, які хвилиною виток розкидаються Фохатом та спрямовуються ним у межі тієї або іншої планетної атмосфери. Спійманий однією з цих атмосфер, атом стає втраченим, його первісна чистота втрачена назавжди, якщо лише доля не роз'єднає його та не спрямує до «струму виток» (окультний термін, що має на увазі зовсім інший процес, ніж звичний для нас), який може ще раз принести його до межі, де він раніше загинув і, спрямований не у Простір зверху, а у Простір всередині, він потрапить у стан диференційованої рівноваги, та буде щасливо повернутий назад. Якби істинно вчений окультист алхімік написав «Життя та Пригоди Атома», він надбав би собі презирство сучасного хіміка, хоча у подальшому, можливо і його подяку. Дійсно, якби схожий уявний хімік володів достатньо інтуїцією та на мить відійшов від звичайної колії «Точної Науки», як це зробили алхіміки минулих часів, він міг би бути нагородженим за власний виклик. Якби там не було, Коментарі проголошують: «Дихання Батька-Мати виходить холодним та блискучим і стає гарячим та вразливим, щоби знову охолодитися та очиститися у вічному лоні внутрішнього Простору». Людина поглинає холодне чисте повітря на вершинах гір та видихає його не чистим, гарячим та зміненим. Таким чином, вища атмосфера кожного глобусу є його устами, а нижча легеньми і тому людина нашої планети вдихає лише «Покидьки Матері», і тим самим вона «засуджена помирати на ній». Той хто перетворив би не стрімкий кисень на озон до якості алхімічної активності та його чистої сутності (на що є засоби), відкрив би замінника «Елексиру Життя», та приготував його до практичного застосування.

б) Процес зазначений як «Малі Колеса, одне народжує друге» відбувається у шостій області, рахуючи зверху та на плані самого матеріального світу у Проявленому Всесвіті – нашому

земному плані. Ці «Семеро Коліс» складають нашу Планетну Низку. Під «Колесами» мають на увазі взагалі різноманітні сфери та центри сил; але у цьому випадку, вони мають відношення до нашого семи-складного Кола.

6.4.ВІН СКЛАДАЄ ЇХ НА ВПОДОБІ ДО СТАРШИХ КОЛІС* ТА ЗАТВЕРДЖУЄ ЇХ НА НЕПОРУШНИХ ЦЕНТРАХ(а). ФОХАТ, ЯК ВІН УТВОРЮЄ ЇХ? ВІН ЗБИРАЄ ВОГНЯНИЙ ПИЛ, ВІН СКЛАДАЄ ВОГНЯНІ КУЛІ, СПРЯМОВУЄТЬСЯ КРІЗЬ НИХ ТА НАВКОЛО НИХ, НАДАЄ ЇМ ЖИТТЯ ТА ПРИЗВОДИТЬ ДО РУХУ; ОДНИХ У ОДНОМУ НАПРЯМКУ, ДРУГИХ У ІНШОМУ. ВОНИ ХОЛОДНІ, ВІН РОБИТЬ ЇХ ЖАРКИМИ. ВОНИ СУХІ, ВІН РОБИТЬ ЇХ ВОЛОГИМИ. ВОНИ СЯЮТЬ, ВІН ОБВІВАЄ ТА ОХОЛОДЖУЄ ЇХ(б). ТАКИМ ЧИНОМ ДІЄ ФОХАТ ВІД ОДНОГО СМЕРКАННЯ ДО НАСТУПНОГО ПРОТЯГОМ СІМОХ ВІЧНОСТЕЙ.**

*Світи. **Період з 311.040.000.000.000 років за Браманічними розрахунками.

а) Світи створюються «на вподобі старших Коліс», тобто тих які існували у попередні Мануантари та увійшли у Пралаю; бо Закон народження, росту та руйнації всього Космосу, від Сонця до світлячка у траві, Єдиний. Існує без зупинки праця удосконалення з кожним новим проявом, але Субстанція-Матерія та Сили ті самі. І цей Закон діє на кожній планеті, за посередництвом менших різноманітних законів.

«Непорушні (Лайя) Центри» мають велике значення і це значення мусить бути цілком зрозумілим, якщо ми бажаємо мати ясне уявлення Архаїчної Космогонії, теорії якої перейшли наразі у Окультизм. На цей час одне можна стверджувати. Світи створюються ні «над», ні «на», ні «у» Лайя-Центрах, бо нульова точка є стан, а не математична точка.

б) Майте на увазі, що Фохат, творча Сила Космічної Електрики, виник, кажучи метафізично на вподобі до Рудри з голови Брами, «з Мізків Батька та Лона Матері», і надалі сам перетворився на дві основи, чоловічу та жіночу, позитивну та пасивну електрику. Він має Семеро Синів, які є його Братами. Фохат вимушений народжуватися час від часу, кожен раз, коли двоє з його «Синів-Братів» занадто наблизяться один до другого, буде це для обійм, чи бійки; щоби уникнути це, він поєднає разом тих, хто відмінні за природою, та роз'єднає однакових за темпераментом. Це як кожному зрозуміло, має відношення до електрики народженої від тертя і закону тяжіння між двома об'єктами різної полярності та відштовхування між однаковими. Семеро Синів-Братів подають та уособлюють семеро форм космічного магнетизму, які у Практичному Окультизмі мають назву «Семеро Основ», активним потомством яких, посеред інших енергій, є електрика, магнетизм, звук, світло, тепло, зчеплення тощо. Окултна Наука визначає їх всіх, як над чуттєві наслідки у їх прихованих впливах і як об'єктивні феномени в світі почуттів. Перші з них вимагають аномальних можливостей, щоби бути відчутими, останні сприймаються звичайними фізичними почуттями. Всі вони належать та є еманациями ще більш над чуттєвих духовних якостей, не уособлених, але таких які належать до істинних реальних свідомих Причин. Намагатися зробити опис таких Істот було би більше ніж безкорисним. Читач мусить мати на увазі, що відповідно до нашого вчення, яке дивиться на цей феноменальний Всесвіт як на Велику Ілюзію, чим ближче тіло наближається до Неосяжної Істоти, тим ближче воно до Реальності, бо цим самим воно найбільш віддалене від цього Світу Майї. Тому, хоча і неможливо зробити висновки про молекулярний устрій цих тіл з їх проявів на цьому плані свідомості, все ж з точки зору Адепта, вони мають визначену об'єктивну, якщо і не матеріальну побудову, у відносно ноуменальному – на противагу феноменальному – Світі. Люди науки можуть, якщо бажають, називати їх силою або силами, народженими матерією або «видами її руху». Окультист бачить у цих силах Елементалів (Сили), а у безпосередніх причинах, які їх створюють, розумних Божественних Працівників. Щільний зв'язок цих Елементалів, спрямованих безпомилковою Рукою Володарів, з елементами чистої Матерії – їх

корелятом, як на нас – виявляється в наших земних феноменах таких як світло, тепло, магнетизм тощо. Зрозуміло, що ми ніколи не погодимося з американськими субстанціалістами, які називають кожну силу та енергію – чи то світло, тепло, електрика або тяжіння – «істотою»; бо це дорівнювало би тому, що називати шум від коліс воза, істотою – ототожнюючи цей «шум» з «візницею», який по за возом та керує «Розумом» всередині воза. Зрозуміло, ми даємо це ім'я «візницям» і тим керуючим «Розумам», тобто Дхіані-Коганам, як було зазначено.

Елементи, Сили-Природи, є діючи, хоча і невидимі або, вірніше, неловимі другорядні причини і, самі по собі лише наслідки первісних причин, позаду покровів всіх земних феноменів. Електрика, світло, тепло та тощо були названі, як «Привиди або Тіні Матерії у Русі», тобто надчуттєві стани Матерії, лише наслідки якої ми можемо усвідомити. Щоби поширити вищенаведене вподобання, скажемо, що відчуття світла, так саме як і шуму від коліс - чисто феноменальний наслідок, не існуючий по за глядачем. Безпосередня причина яка викликає відчуття, може бути порівняною з візницею – і є надчуттєвий стан матерії у русі, Сила Природи або Елементал. Але позаду цього – схоже до того, як власник воза спрямовує візницю з середини – стоїть вища ноуменальна причина. Розум з сутності якого виходять ці Стани «Матерії», народжуючи незчисленні мільярди елементалів або Психічних Духів Природи, на вподобі до того як кожна крапля води народжує свої нескінченні малі інфузорії.

Саме Фохат спрямовує рух принципів з однієї планети на іншу, від однієї зірки до іншої зірки-дочки. Коли планета помирає, її життєві принципи переходять у лайя або сплячий центр, який має потенціальну латентну енергію, яка таким чином прокидається до життя та починає формуватися у нове зіркове тіло. Примітно, що фізики, визнаючи своє цілковите незнання відносно істинної природи навіть земної матерії – первісна субстанція для них скоріше як сон, ніж як реальність – все ж вважають себе суддями цієї матерії та претендують знати на що вона здатна в різноманітних комбінаціях. Вчені ледве знають цю матерію, та все ж встановлюють догми. Це лише «Вид Руху» та ніщо інше! Але «сила» яка притаманна диханню живої людини, яка здуває пил зі столу, є також без сумніву «вид руху». І, без сумніву, вона не є якість матерії або часток пилу, а виходить від живої думаючої істоти, яка дихнула незалежно від того був цей імпульс свідомим або ні. Істинно призначити матерії, про яку нічого невідомо, уроджену якість за назвою сила, про яку ще менше відомо, значить створити набагато більш серйозну проблему, ніж та яка лежить у сприйнятті посередництва наших «Духів Природи» у кожному природному феномені.

Окультисти, якби мали бажання висловитися точно, то сказали би, що не матерія, а лише сутність або істота матерії (тобто Мулапракріті, Корінь всього) непорушна та вічна – стверджують, що всі так звані Сили Природи: електрика, магнетизм, світло, тепло тощо, це не лише види руху матеріальних часточок, але *in esse* у власному ультимативному устрої, є диференційованими аспектами Світового Руху, який пояснений на перших сторінках цього тому. Коли кажуть, що Фохат створює «Семеро Лайя-Центрів», це для нормативних та творчих цілей ВЕЛИКИЙ ЗАКОН – теїсти можуть називати його Богом – притримує або вірніше, змінює власний без зупинний рух на сімох невидимих точках всередині простору Проявленого Всесвіту. «Велике Дихання прориває у просторі семеро отворів у Лайя, щоби примусити їх обертатися по колу протягом Мануантари», каже Окультний Катехізис. Ми вже казали, що Лайя є те, що наука може називати нульовою точкою або лінією; область абсолютного негативу або єдина істинна Абсолютна Сила, ноумен Сьомого Стану того, що ми у необізнаності називаємо та визнаємо, як «Силу»; або ноумен Недиференційованої Космічної Субстанції, яка сама по собі, є неосяжний об'єкт для кінцевого знання; корінь та основа всіх станів об'єктивності та також суб'єктивності; нейтральна вісь, не один з численних аспектів, а їх центр. Можна допомогти зрозуміти сенс, якщо ми спробуємо уявити

«нейтральний центр» - мету тих, хто бажає відкрити вічний рух. «Нейтральний центр» у одному аспекті, є точка межі будь яких почуттів. Таким чином уявіть собі два послідовних плани матерії; кожний відповідає властивій йому кількості органів дослідження. Ми вимушені припустити, що між цими двома планами матерії відбувається постійне обертання по колу; і якщо ми простежимо атоми та молекули, скажемо нижчого плану, в їх перетворенні під час сходження, то вони прийдуть до точки, де вони цілком переходять за межі можливостей, якими ми володіємо на нижчому плані. Фактично на цій точці матерія нижчого плану зникає для нашого усвідомлення – або, вірніше вона переходить на вищий план, і стан матерії, що відповідає цій точці, мусить володіти особливими для визначення властивостями. Семеро таких «Нейтральних Центрів»* виробляються Фохатом, який як каже Мільтон, коли: «Чудові засади застосовані, щоби на тому творити...» спонукає матерію до діяльності та еволюції.

*Це саме і є назва, застосована J.W.Keely з Філадельфії до того, що він називав «Ефірними Центрами». Він був винахідником відомого «двигуна», який, як сподівалися його прихильники, мусив привести до революції сил, що рухають світом.

Перший Атом (Ану) не може бути помножений, ні у його пре-генетичному стані, ні у його першородстві; тому він має назву «Сума Всього», звісно символічно, бо ця «Сума Всього» безмежна. Те, що є безоднею Порожнечі для фізика, який знає лише світ видимих причин та наслідків, є безмежний Простір Божественного Пленуму для окультиста. Між багатьох заперечень проти Доктрини безкінечної еволюції та інволюції або чергового поглинання Космосу, прогрес, який відповідно до брамінської та Езотеричної Доктрини, без початку та кінця, окультисту кажуть, що цього не може бути тому, що «за всіма визнаннями сучасної вченої філософії, виснаження є необхідністю в природі». Якщо схильність природи до «виснаження» мусить вважатися таким сильним запереченням проти Окултної Космогонії, то ми можемо запитати, як пояснюють наші позитивісти, вільно думаючи та вчені, ці активні зіркові системи навкруги нас? Вони мали вічність для власного виснаження, чому у такому випадку Космос не виглядає як інертна купа? Навіть Місяць лише гіпотетично вважається мертвою планетою, «виснаженою» та, імовірно, не багато таких мертвих планет відомі астрономії.* На це запитання відповіді немає. Але окрім цього, потрібно звернути увагу, що думка про те, що кількість «енергії яка перетворюється» у нашій маленькій системі може закінчитися, заснована на помилковому понятті про «розпечене до біла сонце», постійно випромінююче у простір власне тепло без відшкодування. На це ми відповідаємо, що природа виснажується та зникає з об'єктивного плану лише для того, щоби знову виявитися після тимчасового відпочинку з суб'єктивного плану для нового сходження. Наш Космос та Природа руйнується лише щоби знову виявитися на більш досконалому плані після кожної Пралаї. Матерія філософів Сходу не є «матерією» та природою західних метафізиків. Бо що є матерія? Та попереду всього, що є наша наукова філософія, як не те, що справедливо та ввічливо було визначено Кантом, як «наука про межі нашого знання»? До чого призвели всі численні намагання науки пов'язати, поєднати та визначити всі феномени органічного життя лише простими фізичними та хімічними проявами? Зазвичай до спекуляції – простим малим пухирям, які лускають один за одним, до того як вчені мали можливість відкрити істинні факти. Все це можна було уникнути і прогрес знання просувався би гігантськими кроками, якби лише наука та її філософія утримувалися від прийняття гіпотез, покладаючись лише на одностороннє знання їх «Матерії». Поведінка Урана та Нептуна – відповідні супутники яких, кількістю чотири та один, оберталися, як вважалося, у власних орбітах зі Сходу на Захід, у той час коли всі інші супутники оберталися з Заходу на Схід – є дуже гарним прикладом, який доводить як недосконалі всі теорії, навіть коли вони засновані на точному математичному аналізі. Знаменита гіпотеза про створення нашої Сонячної Системи з кілець туманності, викладена Кантом та Лапласом, була головним

чином заснована на прийнятому факті, що всі планети оберталися у одному напрямку. Лаплас, спираючись на цей математично доведений у його часи факт та спекуючи на теорії імовірності, запропонував парі на три мільярди до одного, що наступна відкрита планета буде мати у власній системі таку саму особливість руху на Схід. Незмінні закони наукової математики виявилися «скинутими подальшими дослідями та спостереженнями». Це помилкове уявлення Лапласа переважає і до наших часів; і деякі астрономи нарешті довели (?), що помилка була саме у прийнятті ствердження Лапласа за помилку; і наразі застосовані засоби щоби виправити цей промах, не звертаючи уваги суспільства. Багато таких неприємних сюрпризів можна очікувати для гіпотез, навіть чисто фізичного характеру. І які лише подальші розчарування не виникнуть в питаннях, які торкаються трансцендентальної окультної природи?! У будь якому випадку, Окультизм стверджує, що, так зване «зворотне обертання» є факт. Якщо жоден фізичний інтелект не може вирахувати піщинки декількох миль берегу моря, або зануритися в ультимативну природу і сутність цих піщинок, видимих на долоні натураліста, так саме як не може матеріаліст обмежити закони, керуючи змінами в умовах та існуванні атомів у Первісному Хаосі, або знати будь що достеменно про можливості та потенції атомів та молекул до та після їх утворення у світі? Ці незмінні та вічні молекули – набагато більше незчисленні у Просторі, ніж піщинки на берегах океану – можуть відрізнятися у власному устрою по лініям їх планів існування так саме, як сутність душі відрізняється від власного проводу тіла. Кожний атом має семеро планів буття або існування, як вчать нас; і кожний план керується своїми особливими законами еволюції та поглинання. Астрономи, геологи та фізики у власному незнанні про навіть приблизні хронологічні данні, з яких їм треба почати у намаганнях визначити вік нашої планети або початок сонячної системи, з кожною новою гіпотезою віддаляються все далі та далі від берегів факту у безодні глибини спекулятивної онтології.* Закон аналогії на плані будівництва між транс-сонячними системами та інтра-сонячними планетами не мусить неодмінно мати відношення до кінцевих умов, обов'язкових для кожного тіла на цьому плані буття. В Окультній Науці цей закон аналогії є перший та самий важливий ключ до космічної фізики; але він мусить бути вивчений у всіх подробицях, та «повернутий семеро разів», до того як буде зрозумілий. Окультна Філософія єдина наука, яка може цьому навчити. Як можна заперечувати справедливість або помилковість подання Окультистів, що «Космос вічний у власній безумовній сукупності та кінцевий лише в проявах, спираючись лише на однієї заяви фізиків, що «Виснаження Природи є необхідністю».**

*Все ж Окультисти, цілком мали довіру до власних вимірів та рекордів, астрономічних та математичних, що до віку людства та стверджують, що людство (вже поділене на дві статі) існувало у цьому Колі 18.618.727 років, як це визначено у брамінських вченнях та у деяких індуських календарях.

**Подальше викладення Станців після Додаткових Пояснень.

ДОДАТКОВІ ПОЯСНЕННЯ (ADDENDA)

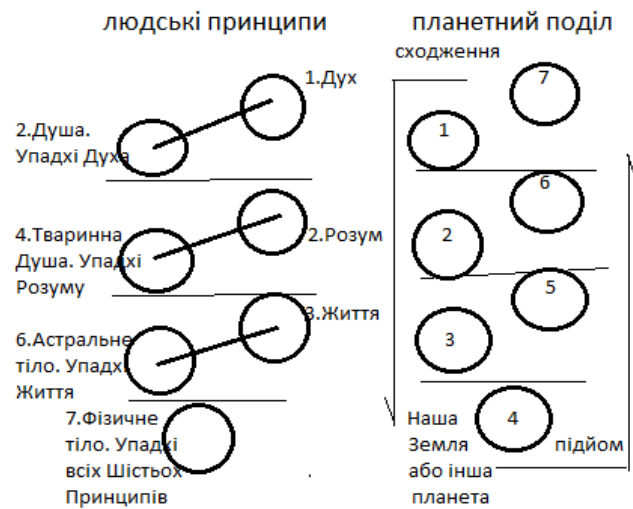
Цим Віршем закінчується частина Станців, які мають відношення до космогонії Всесвіту після останньої Махапалаї або Всесвітнього Розпаду, який коли він приходить забирає з Простору кожен диференційовану річ, богів так саме як і атоми, на вподобі до незчисленного сухого листа. Починаючи з цього параграфу та далі, Станці мають відношення лише до нашої Сонячної Системи взагалі і відповідно, до планетних низок в ній присутніх; та особливо до історії нашого глобусу (четвертого у низці). Всі наступні параграфи у цьому томі стосуються лише еволюції Землі. Що стосується до останньої, то стверджується дивне становище – дивне, зрозуміло, лише з точки зору

сучасної науки – положення яке мусить бути оприлюдненим. Але до того як цілком нові та, у деякому сенсі, вражаючи теорії будуть запропоновані читачеві, вони мусять бути упереджені декількома поясненнями. Це абсолютно необхідно, тому що теорії ці не лише не збігаються з сучасною наукою, але у деяких пунктах заперечують попереднім ствердженням, зробленим іншими теософами, які претендують на те, що пояснення їх вчень засновані на тому самому Авторитеті, на який спирається письменниця цієї праці. Це може викликати думку, що існують протиріччя між тлумаченнями тієї самої Доктрини. У той час коли насправді різниця ця виникає внаслідок недостатньої кількості інформації, наданої попереднім письменникам, які, таким чином, зробили деякі помилкові висновки та дозволили передчасні ствердження у власних намаганнях надати читачеві закінчену систему. Так читач, як що і учень Теософії, не мусить дивуватися, коли побачить на цих сторінках правки деяких стверджень, зроблених у деяких теософічних працях, а також пояснення деяких пунктів, які залишилися не зрозумілими, бо вони були за необхідності не повні на той час. Є багато питань, яких не торкався навіть автор «Езотеричного Буддизму», кращої та найбільш точної з усіх схожих праць. З іншого боку навіть він додав декілька помилкових понять, які наразі мусять бути поданими у їх істинному містичному світлі. Тому зробимо невеличку перерву між Віршами, щойно поясненими та тими, які будуть, особливо зважаючи на те, що космічні періоди між подіями у цих віршах, величезної тривалості. Це надасть нам можливості подивитися з пташиної висоти на деякі пункти Таємної Доктрини, раніше надані суспільству у не визначеному а інколи навіть у помилковому світлі.

ДЕЯКІ ПОМИЛКОВІ УЯВЛЕННЯ, РАНІШЕ ОПУБЛІКОВАНІ ТА МАЮЧИ ВІДНОШЕННЯ ДО ПЛАНЕТ, КІЛЕЦЬ ТА ЛЮДИНИ.

Між опублікованими Станцями є одна, що надає повний послідовний опис утворення Планетних Низок, після того як перша космічна та атомічна диференціація почалася у первісному Акосмізмі. Безкорисно розмовляти про «закони які виникають, коли Божество готується творити, бо «закони» або ЗАКОН, вічні та не створені, і Божество є Закон та *vice versa*. Окрім того єдиний вічний Закон розгортає в Природі (яка мусить бути проявленою), все сутнє за семи-складним принципом; посеред іншого незчисленні кола Низок Світів, складених з Сімох Глобусів, в ряду поступовості, на чотирьох нижчих планах Світу Формування (три інших належать до Світу Прообразів). З цих сімох лише один, самий нижчий та самий матеріальний з цих Глобусів, досяжний нашому вивченню; шестеро інших лежать по за ним і тому не видимі для земного ока. Кожна схожа Низка Світів є народженою від іншої мертвої Низки – є її втіленням, так би мовити. Для кращої ясності, нам кажуть, що кожна з планет – з яких лише семеро були названі сокровенними, як керовані найвищими Володарями або Богами, але не тому, що Древні нічого не знали про інші - буде вона відома або ні, завжди буде семи-складною, так саме як і Низка, до якої належить Земля. Наприклад, всі схожі планети, як Меркурій, Венера, Марс, Юпітер, Сатурн тощо або наша Земля, так саме видимі нам, як і наш Глобус, імовірно видимий мешканцям (якщо такі є) інших планет, бо всі вони на тому самому плані; у той час коли вищі супутники глобуси цих планет існують на інших планах, цілком по за нашими земними почуттями. Тому що їх відносні положення надані далі а також в діаграмі до Вірша 6.6. наразі потребує декілька пояснювальних слів. Ці невидимі супутники дивно відповідають тому, що ми називаємо принципами в людини. Ці Семеро існують на трьох матеріальних планах та одному духовному, та відповідають трьом Упадхі (Матеріальним Базам) і одному духовному Носію (Вахана), нашим сімом людським Принципам.

Якщо для більш ясного розуміння ми уявимо людські Принципи розташовані разом з планетами то ми отримаємо наступну діаграму:

Тому, що ми йдемо тут від Загального до Конкретного, замість того, щоби користуватися індуктивним або методом Аристотеля, то нумерація встановлена у зворотному порядку. Дух поставлений першим а не сьомим, як це за звичай робиться, але чого у дійсності робити не треба.

Принципи, як за звичай та в «Езотеричному Буддизму», наступні : 1.Атма; 2.Буддхі (Духовна Душа); 3.Манас (Людська Душа); 4.Кама Рупа (Провід Бажань та Пристрастей); 5.Прана; 6.Лінга Шаріра; 7.Стхула Шаріра.

Зрозуміло, що стосується до Людських Принципів, то діаграма не розміщає їх цілком у точному порядку, але все ж ми бачимо відповідність та аналогію до яких наразі звертається увага читача. Як читач побачить, це сходження у матерію, пристосування – як у містичному, так і у фізичному сенсі – обох сутностей та їх сплетіння у очікуванні великої «боротьби за існування». Можливо термін «Сутність», застосований для Глобуса, є дивним, але стародавні філософи які уявляли Землю, як велетенську «Тварину», були мудрішими, ніж сучасні геологи; і Пліній, який називав Землю нашою доброю годувальницею та матір'ю, єдиним Елементом не ворожим людині, був ближче до істини ніж Уаттс, який уявляв, що він бачить в ній підніжжя Бога. Бо Земля є лише підніжжя людини у її сходженні до вищих областей; Попереду «...Чертогів Сяючих, де вічна тіснява схвильованого натовпу». Але з цього лише видно, як чудово відповідає Окультна Філософія всьому сущому в Природі і на скільки її догми логічніші за гіпотетичні спекуляції фізичної науки.

Знайомство з цим, дозволить містику бути краще готовим до засвоєння Окультного Вчення, хоча кожний учень сучасної науки може і можливо буде на це дивитися як на дивну недолугість. Учень Окультизму, все ж, стверджує, що теорія викладена тут, набагато більш філософічна та правдивіше виглядає, ніж будь яка інша. У будь якому випадку, вона більш логічна, ніж теорія, що робить з Місяця викинуту частину Землі, коли остання була розжареною кулею, розплавленою пластичною масою. Самуїл Ленг, автор книги «Сучасна Наука та Сучасна Думка», каже: «Астрономічні ствердження є теоріями, заснованими на таких не точних даних, що у той час, коли у деяких випадках вони встановлюють такі неймовірно короткі періоди, такі як 15 мільйонів років, для всього минулого процесу утворення сонячної системи, а у інших, вони роблять їх неймовірно тривалими, як наприклад, коли висувається припущення, що місяць був викинутим, коли обертання Землі відбувалося протягом трьох годин, у той час як саме найбільше запізнення, яке можна бачити, потребувало 600 мільйонів років, щоби примусити її обертатися у двадцять три години, замість двадцяти чотирьох.»

І якщо фізики наполягають у таких спекуляціях, то чому хронологія індусів повинна бути висміяна, як прибільшена? Окрім того, стверджується, що Планетні Низки які мають власні Дні та Ночі – тобто періоди діяльності або життя, і інерції або смерті – діють у небесах на вподобі до людини на Землі; вони народжують схожих до себе, старіють та згасають, і лише духовні принципи їх живуть у їх породженнях, як пережиток їх самих.

Не зазіхаючи на надзвичайно важке завдання, уявити увесь процес у всіх його космічних деталях, достатньо буде сказаним, щоби надати приблизне уявлення про нього. Коли Планетна Низка у власному останньому Колі, її Глобус А, до того як цілком завмерти, відсилає всю енергію та принципи у нейтральний центр латентної сили, лайя центр, і тим самим надихає життям новий нуклей не диференційованої субстанції або матерії, тобто, викликає його до діяльності або надає йому життя. Припустимо, що схожий процес має місце у Місячній Планетній Низці; уявимо знову, щоби довести – хоча теорія Дарвіна, цитована нижче, щойно була відкинута, і навіть якщо факт цього не підтверджений ще математичними обчисленнями – що Місяць старіше за Землю. Уявіть собі шестеро Глобусів побратимів Місяця – еони до початку розвитку першого з наших сімох Глобусів – які займають по відношенню один до одного те саме становище, яке Глобуси побратими нашої Низки займають по відношенню до нашої Землі. Далі буде легше уявити собі, як Глобус А Місячної Низки надихає життям Глобус А Земної Низки і після цього завмирає; наступний Глобус В тієї самої Низки відсилає власну енергію Глобусу В у новій Низці; далі Глобус С Місячної Низки створює власне породження, Сферу С в Земній Низці; і, нарешті, Місяць (наш супутник) вливає все власне життя, енергію та сили у нижчий Глобус нашої Планетної Низки – Глобус D і, відіславши їх новому центру, він стає, дійсно, мертвою планетою, в якій з часом народження нашого Глобуса, обертання майже припинилося. Місяць без сумніву, є супутником нашої Землі, але це не шкодить теорії, що він передав Землі все, окрім власного трупу. Для того, щоби теорія Дарвіна утрималася, окрім щойно відкинutoї гіпотези, інші, ще більш невідповідні теорії, мусять бути видумані. Стверджується, що Місяць охолоджувався у шість разів скоріше за Землю. «Якщо Земля вкрилася корою 14.000.000. років тому, то Місяць нараховує лише одинадцять та дві третини мільйона років від схожої стадії...тощо». І якщо наш Місяць є лише виплеском нашої Землі, то чому схожі висновки не можуть бути застосовані по відношенню до інших планет? Астрономи «не знають». Чому Венера та Меркурій не мають супутників, і якщо такі існують, то як вони виникли? Астрономи не знають, кажемо ми, тому, що наука має лише один ключ – ключ матерії – щоби відкрити таємниці Природи, у той час коли Окулътна Філософія має семеро ключів та пояснює те, чого наука не бачить. Венера та Меркурій не мають супутників, але вони мали «батьків» так саме, як мала їх Земля. Обидві планети набагато старіші за Землю і, до того як остання досягне власного останнього Кола, її мати Місяць розчиниться на тонку атмосферу, так саме як це сталося або не сталося, дивлячись за випадком, з місяцями інших планет, бо існують планети, які мають декілька Місяців – ще одна таємниця, яку жоден Едіп астрономії не вирішив.

Місяць є наразі охолодженим залишком, тінню що йде за новим тілом, якому передані його життєві сили та принципи. Він мусить наразі протягом віків переслідувати Землю, притягаючи власне творіння та бути притягнутим до нього. Постійно вампіризований власним породженням, він мстить йому, просякає його своїми згубними невидимими та отруйними впливами, які випромінює його окулътна сторона природи. Бо він мертвий, але тіло ще живе. Частки його трупа сповнені діяльності та руйнівного життя, хоча створене ними тіло позбавлене душі та не живе. Тому його випромінювання одночасно благі та шкідливі – обставина що має паралель на Землі у факті, трави та рослини ніде такі не соковиті, ніде не ростуть з такою силою, ніж на кладовищах; у той час коли саме еманції цих кладовищ або трупів приносять хвороби та вбивають. На вподобі до привидів та вампірів, Місяць – друг чаклунів та ворог необачних. Від архаїчних часів до пізніших

чаклунок Фесалії та сучасних тантриків Бенгалії, природа та властивості Місяця були відомі кожному окультисту, але залишилися закритою книгою для фізиків.

Такий Місяць з астрономічної, геологічної та фізичної точки зору. Що стосується її метафізичної та психічної природи, то це мусить залишитися такою самою окультною таємницею у цій праці, як це було у томі під заголовком «Езотеричний Буддизм», не дивлячись на ризиковане ствердження зроблене у ньому, що «зараз залишилося мало невідкритого у таємниці восьмої сфери». По відношенню до таких тем Адепти мають велику стриманість у власних повідомленнях непосвяченим учням і, тому що вони не давали санкцій та дозволу на публікацію будь яких теорій на цю тему, то чим менше буде сказано, тим краще. Та все ж не порушуючи межі забороненої області «восьмої сфери», корисним буде надати декілька додаткових фактів, що до екс монад Місячної Низки – «Місячних Предків» - бо вони грають переважну роль у Антропогенезі, про який ми будемо говорити. Це призводить нас безпосередньо до семи-складної побудови людини; і з погляду на те, що виникли деякі розбіжності відносно кращої класифікації підрозділів мікро-космічної істоти для сприйняття її, з метою полегшення порівнянь, ми надаємо дві системи. Додана коротенька примітка належить перу Т.Субба Роу, відомого вченого ведантиста. Він вважає кращим брамінський поділ Раджа-Йоги і з метафізичної точки зору він цілком правий. Але тому, що це питання лише звичайного вибору та сприйняття, то у цій праці ми дотримуємося поважної з давніх часів класифікації Транс-Гімалайської «Езотеричної Школи Архатів». Наступна таблиця та її пояснення передруковані з «Theosophist» також вона є у книзі «П'ять років Теософії».

СЕМИ-СКЛАДНИЙ ПОДІЛ В РІЗНИХ ІНДУСЬКИХ СИСТЕМАХ.

Таблиці Класифікації принципів людини, які застосовують вчителі Буддизму та Веданти.

"езотеричний буддизм"	веданта	тарака раджа йога
1.Схула Шаріра	Аннамайякоша	Стхулопадхі
2.Прана	Пранамайякоша	
3.Провід Прани		
4.Кама Рупа	Манамайякоша	Сукшмопадхі
5.Розум а)бажання тощо б)Віджнанам	Віджнанамаякоша	
6.Духовна Душа	Анандамайякоша	Каранопадхі
7.Атма	Атма	Атма

З вище наведеної таблиці ясно, що третій принцип буддійської класифікації не згаданий окремо у поділі Веданти, бо він лише провід Прани. Також четвертий принцип включений у третю Коша (оболонку), бо той самий принцип є проводом сили волі, яка є лише енергія Розуму. Потрібно також зазначити, що Віджнанамаякоша вважається відмінною від Маномайкоші, бо після смерті відбувається поділ між нижчою частиною розуму, більше спорідненою з четвертим принципом, ніж з шостим, його вищою частиною, яка приєднується до останнього шостого, і у дійсності є основою вищої духовної індивідуальності в людині. Ми також нагадуємо тут нашим читачам, що класифікація вказана в останній колонці, є найкраща та найпростіша для всіх практичних цілей, пов'язаних з Раджа-Йогою. Хоча в людині присутні семеро принципів, але існують лише троє відмінних та визначених Упадхі (основи), у кожному з яких його Атма може працювати окремо від інших. Ці троє Упадхі Адепт може роз'єднати, не вбиваючи себе. Але він не може роз'єднати всі семеро принципів, не руйнуючи власного організму.

Учень, надалі краще готовий зрозуміти, що між трьома Упадхі Раджа Йоги і її Атмою, та нашими трьома Упадхі, Атмою та додатковими трьома підрозділами насправді, мало різниці. Окрім того, тому що в Індії в Гімалаях та Транс-Гімалаях, у школах Патанджалі, Ар'ясанги, або Махаяни, кожен Адепт мусить стати Раджа Йогом, то він мусить прийняти класифікацію Тарака Раджа в принципі та теорії, до якої іншої класифікації він не вдавався би для практичних та окультних цілей. Таким чином, майже не має значення, кажуть про троє Упадхі з їх трьома аспектами та Атмою, вічним та безсмертним синтезом, або називають їх «Сімома Принципами».

1. Все у метафізичному та фізичному світі семи-складне. Відповідно і кожне зіркове тіло, кожна планета, видима або не видима, має шестеро Глобусів побратимів. Еволюція життя відбувається на цих Глобусах або тілах, від Першого впритул до Сьомого протягом сімох Кілець або Сімох Циклів.

2. Ці Глобуси формуються процесом за назвою «відродження Планетних Низок». Коли Сьоме і останнє Коло одного з таких Кілець почалося, зовнішній або перший Глобус А, і разом з ним всі останні у послідовності до останнього, замість того, щоби потрапити у більш або менш тривалий період спокою або «Обскурації», як це було у попередніх Колах – починає помирати. Планетний Розпад (Пралайя) наближається і час її прийшов; кожен глобус повинен віддати власне життя та енергію іншій планеті.

3. Наша Земля, видима представниця своїх невидимих вищих Глобусів Побратимів, її «Володарів» або «Принципів», мусить існувати так саме як і інші протягом сімох Кілець або Циклів. Протягом перших трьох вона формується та твердішає; протягом четвертого вона «відбувається» та стає цілком твердою; протягом останніх трьох вона поступово повертається до власної першої форми; вона стає, так би мовити духовно натхненною.

4. Її людство має повний розвиток лише у Четвертому – нашому сучасному Колі. До цього Четвертого Циклу Життя, це «людство» має таку назву лише тому, що немає іншого терміну. На вподобі до личинки, що стає лялечкою та метеликом, Людина або точніше те що стає Людиною, проходить крізь всі форми та царства протягом П'ятого Кола, і крізь всі людські форми протягом двох наступних. Досягши нашої Землі на початку Четвертого Кола, у цих серіях Життєвого Циклу та Рас, Людина з'являється як перша форма на ній, попереду якої були лише мінеральне та рослинне царства – навіть останнє має подальший розвиток та еволюцію за посередництвом людини. Про це буде у другому томі. Протягом майбутніх трьох Циклів, людство на вподобі до Глобусу, на якому воно живе, буде постійно намагатися знову прийняти власну первісну форму Воїнства Дхіані-Коганів. Людина, так саме як і кожен атом у Всесвіті, спрямована та намагається стати Боголюдиною і далі - Богом.

«Починаючи з Другого Кола, Еволюція триває вже на зовсім іншому плані. Лише протягом Першого Кола (Небесна) Людина стає Людською Істотою на Глобусі А, і (знову стає) мінералом, рослиною, твариною на Глобусах В, С, D тощо. Процес цілком змінюється з Другого Кола; але ви вже навчилися обережності... і я раджу вам нічого не казати до настання часу оприлюднення...»*

*Уривок з Листа Вчителя на різні теми.

5. Кожний Життєвий Цикл на Глобусі D (нашій Землі)* складений з сімох Корінних Рас. Вони починаються в ефірній та закінчуються в духовній, йдучи подвійною фізичною та моральною еволюцією – від початку Земного Кола до його кінця. Одне Коло, від Глобусу А до Глобусу G,

сьомого, має назву «Планетне Коло»; друге «Коло Глобусу» або Земне Коло, коло сімох рас. Це чудово викладено в «Езотеричному Буддизмі» і надалі не потребує пояснень.

*У цій праці ми лише частково торкаємося інших Глобусів.

6. Перша Корінна Раса, тобто перші «Люди» на Землі (незалежно від форми), були потомством «Небесних Людей», правильно названих індуською філософією «Місячними Предками» або Пітрисами, яких існує Семеро Класів або Ієрархій. Все це буде достатньо поясненим у наступних відділах та у другому томі.

Але вже згадані дві праці на теми Окультної Доктрини потребують особливої уваги. «Езотеричний Буддизм» добре відомий у теософічних колах та навіть у зовнішньому світі, щоби доводити його якості. Це чудова книга яка виконала ще більш чудову роботу. Але це не міняє факту, що вона має декілька помилкових понять і тим самим викликала у багатьох теософів та читачів помилкові уявлення про Східну Таємну Доктрину. Окрім того, можливо ця книга, трошки матеріалістична.

«Людина» - це праця, опублікована пізніше, та є намаганням подати архаїчну доктрину з більш ідеальної точки зору, пояснити декілька видінь з Астрального Світла та викласти деякі вчення, частково зібрані з думок Вчителя, але на жаль помилково усвідомлені. Ця праця також розповідає про еволюцію ранніх Рас Людства на Землі та має декілька чудових сторінок філософського характеру. Але це лише цікавий невеличкий містичний роман. Він не досяг власної мети, бо умов потрібних для правильної передачі цих видінь не було у достатній кількості. Тому читачу не потрібно дивуватися, якщо наші томи у деяких пунктах суперечать цим раннім описам.

Езотерична космогонія взагалі і еволюція Людської Монади особливо, так значно відрізняються у цих двох книжках та у інших теософічних працях, самостійно написаних початківцями, що стає неможливим викладати цю працю далі без особливого нагадування про ці два попередні томи тому, що обидва мають значну кількість шанувальників – особливо «Езотеричний Буддизм». Прийшов час для пояснення декількох питань з цього приводу. Помилки мусять бути перевіреними та виправленими відповідно до істинних вчень. Якщо одна з згаданих праць має занадто явну тенденцію до матеріалістичної науки, то інша, у свою чергу, занадто ідеалістична, а часом і фантастична.

Від Доктрини – мало зрозумілої для західного розуму – яка трактує про періодичні Обскурації та послідовні Кола Глобусів вздовж їх Низок, виникли перші непорозуміння та помилкові уявлення. Одне з них торкається тих, кого називали людьми «П'ятого» та навіть «Шостого Кола». Ті хто знали, що перед кожним Колом була Пралая (тимчасовий відпочинок) яка утворювала безодню між двома Коломи до настання часу нового циклу життя, не могли зрозуміти «помилковості» згадування про людей «П'ятого та Шостого Кола» у нашому «Четвертому Колі». Стверджувалося, що Готама Будда був людиною «Шостого Кола», у той час коли Платон та деякі інші з великих філософів та розумів належали до «П'ятого Кола». Як могло це статися? Один з Вчителів вчив та стверджував, що схожі люди «П'ятого Кола» існують навіть наразі на Землі; і хоча була можливість зрозуміти, що людство є ще у Четвертому Колі, у іншому місті казали, що ми у П'ятому. Але на це іншим Вчителем була надана «апокаліптична відповідь»: «Декілька крапель дощу не приносять мусону, хоча вони попереджають про нього...» «Ні, ми не у П'ятому Колі, але люди П'ятого Кола приходили до нашого за останні декілька тисячоріч». Це було гіршим ніж загадка Сфінкса! Учні Окультизму вдавалися до диких спекуляцій. Вони намагалися перевершити Едіпа та поєднати обидва ствердження. А тому, що Вчителі нічого не повідомляли, на вподобі до

Сфінкса, то вони і були звинувачені у «непослідовності» та «розбіжностях». Але вони просто не заважали спекуляціям рухатися далі, щоби надати урок, якого західний розум дуже потребує. У власній самовпевненості та пихатості та у здатності матеріалізувати кожне метафізичне поняття та термін, не надаючи місця східній метафорі та алегорії, сходознавці зробили мішанину з індуської екзотеричної філософії, а наразі теософи чинять так саме, що стосується до Езотеричних Вчень. Наразі є цілком очевидним, що останні не зрозуміли сенсу терміну «Люди П'ятого та Шостого Кола». У той час коли це просто значить, що кожне Коло несе з собою новий розвиток та навіть цілковиту зміну у розумовому, психічному та фізичному устрою людини; всі ці принципи мають розвиток вздовж постійної шкали сходження. Звідси як наслідок, що особи, такі як Конфуцій та Платон, належали психічно, розумово та духовно вищим планам еволюції, та відповідали у нашому Четвертому Колі тим, якими пересічні люди будуть у П'ятому Колі, людство якого, відповідно до мети еволюції, буде незрівнянно вище, ніж наше сучасне. Так саме Готама Будда – Втілена Мудрість – був ще вище, ніж всі зазначені люди за назвою «Люди П'ятого Кола». Таким чином Будда і Шанкарачар'я названі «Людьми Шостого Кола» алегорично. Звідси прихована мудрість зауваження, проголошеного «ухилом» - «Декілька крапель дощу не приносять мусону, хоча вони попереджають про нього». Наразі істина наступного зауваження в «Езотеричному Буддизмі» буде ясною: «Коли складні факти цілком не знайомі науки вперше даються не підготовленим розумам, то звичайно неможливо викласти їх з усіма належними визначеннями... та аномальним розвитком... Спочатку потрібно задовольнити себе викладенням широких правил, а надалі виключеннями, особливо коли це торкається вивчення, у зв'язку з яким традиційні методи мають метою зробити відбиток у пам'яті від кожної думки, викликаючи спочатку непорозуміння, яке розчиняється з часом».

Тому, що автор цього зауваження був сам, як він визнає, таким «не підготовленим розумом» в Окультизмі, то його власні висновки та його краще знання сучасних астрономічних теорій, ніж архаїчних доктрин, примусили його цілком природно та не звітуючи, зробити декілька помилок, скоріше в деталях ніж у «широкому правилі». Одна з таких помилок буде наразі визначеною. Вона незначна, але все ж може привести початківців до помилкового уявлення. Але тому, що помилкові уявлення попередніх видань були виправлені у примітках п'ятого видання, то і шосте може бути виправленим. Для цих помилок було декілька причин. Вони виникли як наслідок необхідності, у який потрапили Вчителі, давати те, що вважалося «ухилами у відповіді»; бо запитання були занадто наполегливими, щоби бути ігнорованими, а з іншого боку, відповідь на них могла бути лише частковою. Це становище, незважаючи на визнання, що «половина хліба краще ніж нічого», було доволі часто не зрозумілим та навряд відзначеним, як було би потрібно. Як результат, деякі європейські світські учні вдалися до спекуляцій. Посеред таких була «Таємниця Восьмої Сфери» у зв'язку з її торканням до Місяця, та помилкове ствердження, що два вищих Глобуси Земної Низки були добре відомими нам планетами: «окрім Землі... існують лише два інших світи нашої низки, які видимі... Марс та Меркурій...». Це була помилка. Але докір за це може бути віднесений як на рахунок не визначеності та не повної відповіді Вчителя, так і до запитання учня, так саме невизначеного та туманного. Запитання було: «Які планети, з відомих звичайній науці, окрім Меркурія, належать до нашої системи світів?». Далі якщо «системою світів» в розумі учня вважалося наша Земна Низка або «Намисто» а не «Сонячна Система Світів», як це мало бути, то відповідь була би не зрозумілою. Бо відповідь була: «Марс тощо та чотири інших планети про які астрономія нічого не знає. Ні А, В ні F, G невидимі, також вони не можуть бути побачені фізичними засобами, якими би вони не були удосконаленими». Це ясно: а) астрономія насправді нічого не знає про планети, ні про стародавні, ні відкриті у наш час. б) жодні побратими – планети від А до G, тобто вищі Глобуси, будь якої Низки у Сонячній Системі не можуть бути побачені; за

виключенням всіх тих планет четвертого рівня в ряду чисел, як наша Земля, Місяць тощо. Що до Марса, Меркурія та «чотирьох інших» то вони мають торкання до Землі, природу якого жоден Вчитель або високий Окультист не лише ніколи не пояснить але і не буде вести розмову про неї.

У тому самому листі, неможливість ця підтверджена одним з Вчителів, автору «Езотеричного Буддизму»: «Спробуйте зрозуміти, що ви ставите запитання, які мають відношення до Найвищого Посвячення; і я можу надати вам (лише) загальний погляд, але не наважусь, та і не хочу вдаватися до деталей...». Копії всіх листів, які були будь коли отримані або надіслані, окрім декількох особистих – в яких, каже Вчитель, не було вчення – мають у автора цієї праці.

Тому що спочатку її обов'язком було відповідати та пояснювати деякі пункти, ще не зачеплені, то більш ніж імовірно, що не зважаючи на численні примітки на цих копіях, автор цієї праці при її поганому знанні англійської мови та з страху сказати забагато, могла сплутати ці повідомлення. Всі догани, у будь якому випадку вона бере на себе. Але вона не може дозволити, щоби учні залишалися надалі під помилковим впливом або навіть думали, що помилка в Езотеричній Системі.

Скажемо наразі конкретно, що висунута теорія неможлива, буде вона підтримана або ні свідомством сучасної астрономії. Фізична наука може надати, хоча ще не достеменно свідомство, але лише те, що стосується небесних тіл на тому самому плані матеріальності, що і наш об'єктивний Всесвіт. Марс та Меркурій, Венера та Юпітер, на вподоби до кожної до цього часу відкритої планети, або тих які ще мусять бути відкритими, всі вони per se є представниками на нашому плані схожих Низок. Як це визначено стверджується в одному з численних листів Вчителя пану Сіннету: «існують інші незчисленні Мануантарні Низки Глобусів, на яких мешкають розумні Істоти, як у нашій Сонячній Системі, так і по за нею». Але ні Марс ні Меркурій не належать до нашої Низки. Вони є рівні з іншими семи-складними Одиницями у більшості Низок нашої Системи і всі вони такі самі видимі, як невидимі їх вищі Глобуси.

Якщо все ж будуть заперечувати, що деякі висловлювання в листах Вчителя могли бути помилково сприйняті, ми скажемо: Амінь; істинно так. Автор «Езотеричного Буддизму» зрозумів це добре, коли він писав, що такі «традиційні методи вчення... викликали непорозуміння...» і вони розвіють його або ні, - відповідно до випадку. У будь якому випадку, якщо скажуть, що це могло бути поясненим раніше, так саме як істинна природа планет, як це робиться наразі, на це така відповідь: у той час не вважалося за потрібне чинити так, бо це потягло би за собою ряд додаткових запитань, на які ніколи не могли бути дані відповіді у зв'язку з їх Езотеричною природою, і таким чином виникли би додаткові ускладнення. З самого початку було визначено і з того часу вдруге стверджувалося: 1) Що жоден теософ, ні навіть прийнятий учень, вже не кажучи про світських учнів, не може очікувати, щоби сокровенне Вчення було цілком пояснене, до того коли він безповоротно не віддасть себе Служінню Братству, та не пройде хоча би крізь одне Посвячення, бо жодні числа або цифри не можуть бути видані світу, тому що цифри та числа є ключем до Езотеричної Системи. 2) Те що було виданим, була лише Езотерична підкладка того, що є майже у всіх екзотеричних Писаннях релігій всього світу – переважно у «Брахманах» та «Упанішадах» Вед і навіть у Пуранах. Це була мала частка того, що цілком відкривається наразі у цих томах, але навіть і це не все та уривчасте.

Коли ця праця була почата, письменниця як впевнена, що теорії відносно Марсу і Меркурію були помилковими, звернулася до Вчителів письмово за поясненням та авторитетним тлумаченням. Все прийшло у належний час, і уривки з цих відповідей нижче викладаються:

«...Цілком правильно, що Марс на цей час у стані обскурації, а Меркурій лише починає виходити з неї. Ви можете додати, що Венера у власному останньому Колі... Якщо ні Меркурій ні Венера не мають супутників, то це тому... і також тому, що Марс має два супутники, на які він не має права... Феб, уявний «внутрішній» супутник, зовсім не супутник. Таким чином, зауваження Лапласа, а зараз Фає, не збігаються, як бачите. (Читайте «Comptes Rendus», том XC, стор. 569) Циклічний період, приписаний наукою Фебу, занадто короткий і тому «мусить бути будь який недолік у головній ідеї цієї теорії», як це правильно зауважує Фає... Окрім того, обидва (Марс та Меркурій) є семи-складними Низками, так саме незалежними від сидеральних володарів та ієрархів нашої Землі, як і ви незалежні від «принципів» Деймлінга (Tom Thumb) – які можливо, були його шістьома братами, у нічних ковпаках або без них... «Задоволення цікавості є кінцем знання для деяких людей», як сказав Бекон, який був так саме правий, коли промовив цей трукізм, як і ті які були знайомі з цим до нього, були праві, коли відокремили МУДРІСТЬ від Знання, та накреслили кордони тому, що може бути видане у визначений час...Запам'ятайте: ...Знання мешкає в головах з думками інших людей, Мудрість в розумах уважних до своїх власних... «Ніколи не зможете ви достатньо глибоко зосередити це в розумах тих, кому ви видаєте частину Езотеричних Вчень».

Наведемо ще декілька уривків з іншого листа, написаного тим самим Авторитетом. Наразі це є відповідь на деякі заперечення викладені Вчителям. Ці заперечення засновані на надзвичайно наукових та так саме поверхових міркуваннях які доводять корисність замирення Езотеричних теорій з сучасною наукою, були написані молодим теософом, як застереження проти «Таємної Доктрини» та торкалися цього запитання. Він сказав, що якби схожі супутники – побратими Землі існували, то «вони мусили би бути не на багато менш матеріальні ніж наш Глобус». Чому у такому випадку вони не можуть бути побачені? Надаємо відповідь: ...«Якби психічні та духовні вчення були добре засвоєні, то навіть уявити схожу невідповідність було би майже неможливо. Якщо не будуть залишені намагання замирити не примиренне – тобто метафізичні та духовні науки з фізичною або природною філософією, слово «природною» для вчених є синонімом матерії, яка підлегла для вивчення тілесним почуттям – жодне просування не може бути у дійсності досягнутим. Наш Глобус, як це зазначалося з самого початку, наразі у самому низу дуги, де матерія наших досліджень існує у власній найгрубішій формі... Відповідно здоровий глузд потребує, щоби Глобуси, що надихають нашу Землю були на інших та вищих планах. Швидше кажучи, як Глобуси, вони ЄДИНІ (COADUNITION), але не єдино-істотні з нашою Землею і, таким чином належать до іншого стану свідомості. Наша планета (так саме як всі видимі нами) пристосована до особливостей її людства, стану який дозволяє нам бачити неозброєним оком небесні тіла, єдині за сутністю з нашим земним планом та субстанцією, так саме як їх відповідні, мешканці Юпітера, Марса та інших можуть бачити наш маленький світ; тому що наші плани свідомості, хоча і відрізняються, все ж як одинорідні, існують у тому самому шарі диференційованої матерії... Те що я писав було наступне: «Менша Пралайя стосується лише наших маленьких Намист Глобусів (Низку на той час ми називали «Намистом» у ті дні плутанини у словах)... До схожого Намиста належить і наша Земля». Це повинно було ясно вказати, що інші планети були також «Намистами» або Низками... Якби він (маючи на увазі позивача) бажав побачити, хоча би туманний силует однієї з таких «планет» на вищих планах, він мусив був би спочатку відкинути навіть найпрозоріші хмари астральної матерії, між ним та наступним планом».

Таким чином стає зрозумілим, чому ми не можемо бачити навіть за допомогою кращих телескопів те, що за межами нашого світу матерії. Лише ті, кого ми називаємо Адептами, знають як спрямувати власний ментальний зір та перенести свою свідомість – фізичну у психічну – на інші плани існування, можуть говорити авторитетно на схожі теми. І вони нам кажуть: «Відповідайте

образу життя, необхідного для здобуття такого знання та сил, і Мудрість стане вашим природним надбанням. Коли ви будете у стані привести у відповідність вашу свідомість з однією з сімох струн «Світової Свідомості», струнами клавіатури Космосу, які вібрують від однієї Вічності до наступної; коли ви добре засвоїте «Музику Сфер», лише у цьому випадку ви станете цілком вільним поділитися вашим знанням з тими, кому безпечно довірити. До того часу будьте обережними. Не видавайте великих істин, які є спадком наступних Рас, нашому сучасному поколінню. Не намагайтесь відкрити таємницю Буття та Не-Буття тим, хто не у стані бачити прихований сенс сімох струн ліри Аполона, ліри променистого бога, у кожній з сімох струн якої перебуває Дух, Душа та Астральне Тіло Космосу, і лише оболонка якої наразі в руках сучасної науки... Будьте обережними, кажемо ми, обережні та мудрі і, попереду всього, намагайтесь знати у що вірять ті, хто навчаються від вас; щоби своїми помилками, вони не ввели в оману інших...бо така доля кожної істини яка ще доки чужа людям... Нехай краще Планетні Низки та інші super і sub – космічні таємниці залишаться країною мрій для тих хто не може ні бачити ні навіть вірити у те, що досягне для інших...»

Скорботно дуже, що небагато хто з нас слідував цій мудрій пораді, і що багато безцінних перлин, багато коштовностей мудрості були видані ворогу, не здатному зрозуміти їх ціни, і який навернувся, щоби розірвати нас.

«Уявимо собі», писав той самий Вчитель Махатма власним двом «світським учням», як Він називав автора «Езотеричного Буддизму» та іншого джентльмена, його співучня протягом деякого часу – «уявимо собі, що наша Земля є однією з гурту сімох планет або світів, помешкань для людини... («семеро планет» - священні планети стародавності і всі вони семи-складні). Далі життєвий імпульс досягає А, або точніше того, чому визначено стати А, і доки що є лише космічним пилом (Лайя-Центр) ... тощо».

У цих ранніх листах, в яких терміни мусили бути винайденими та нові слова запровадженими, «Колеса» дуже часто ставали «Колами», і «Кола» «Циклами Життя» та навпаки. Кореспонденту який називав «Коло» «Світовим Колом», Вчитель писав: «Вважаю що це призведе до подальшої плутанини. Колом ми погодилися називати перехід Монади від Глобуса А до Глобуса G...тощо. Рішуче порадьте пану... погодитися на номенклатурі ніж йти далі». Незважаючи на цю домовленість, помилки, завдяки плутанині, потрапили у самі ранішні вчення. Навіть Раси інколи плуталися з «Колами» та «Колесами» і призвели до схожих помилок у «Man: Fragments of Forgotten Truth». З самого початку Махатма писав: «Тому що мені не дозволено викласти вам всю Істину або відкрити число окремих дробів... Я не у стані задовольнити вас». Це було сказано у відповідь на запитання: «Якщо ми праві, то все існування, попереднє людському періоду дорівнює 637, тощо». На всі запитання що до цифр, була відповідь: «Намагайтесь вирішити проблему 777 втілень... Хоча я примушений відмовити вам, що до повідомлень... все ж, якщо ви вирішите проблему самостійно, моїм обов'язком буде підтвердити це». Але ця проблема ніколи не була вирішена і результатом цього були – безупинні непорозуміння та помилки.

Навіть вчення про семи-складний устрій зіркових тіл та Макрокосму, - від якого виходить семи-складний устрій мікрокосма або людини – були до цього часу посеред самих езотеричних. У стародавні часи воно видавалося лише під час Посвячення разом з найбільш сокровенними числами циклів. Як це вже сказано у одному з теософських журналів, викриття всієї системи космогонії не лише не передбачалася, а навіть така можливість не дозволялася, у той час коли декілька часткових повідомлень були видані у відповідь на листи автора «Езотеричного Буддизму», в яких він запитував забагато. Посеред них були запитання, на які жоден Махатма, яким високим та незалежним він не був би, не мав права дати відповідь щоби тим самим не

викрити світові віками найбільш шановані архаїчні таємниці стародавніх храмів та шкіл. Тому лише деякі з доктрин були відкриті у їх широких обрисах, у той час коли подробиці були постійно утриманими, і всі намагання здобути їх, відхилялися. Це було цілком природно. З чотирьох Від'я з сімох галузей Знання, згаданих в Пуранах – а саме; Яджна-Від'я, виконання релігійних обрядів для отримання деяких результатів; Маха-Від'я (велике магічне) знання яке перетворилося на Тантричні Культи; Гух'я-Від'я, наука Мантр та їх істинний ритм або наспів магічних викликів та тощо; Атма-Від'я або істинна духовна та Божественна Мудрість – лише остання може надати промені кінцевого абсолютного світла на вчення трьох попередніх. Без допомоги Атма-Від'я останні три залишаються не більше ніж поверховими науками, геометричними величинами, які мають довжину та ширину, але позбавлені глибини. Вони на вподобі до душі, членів та розуму сплячої людини, здатних на механічні рухи, хаотичні сни і навіть ходіння у вісні та виробляючи навіть видимі наслідки, але стимульовані лише інстинктивними, не розумовими причинами і менш за все цілком свідомими духовними імпульсами. Багато що може бути виданим та поясненим з цих трьох, раніше названих наук. Але якщо ключ до цих вчень не буде наданий через Атма-Від'я, вони назавжди залишаться уривками обірваного підручника, на вподобі до слабих відбитків великих Істин, туманних та викривлених тими хто бажав би скористатися цвяхом, щоби утримати тінь на стіні. Далі ще друге, ще більше непорозуміння було створене у розумах учнів не повним викладенням доктрини еволюції Монад. Щоби засвоїти цей процес, так саме як і процес народження Глобусів обидва мусять бути розглянутими значно більше у їх метафізичному аспекті ніж з так званої статистичної точки зору, застосовуючи цифри та числа, які майже не дозволяється видавати на широкий загаль. Нажаль, не багато хто схильний до лише метафізичного вивчення цих доктрин. Навіть кращий з західних письменників що до нашої доктрини, міркуючи про еволюцію Монад, визначає у власній праці, що «ми не займаємося наразі схожою чистою метафізикою». У такому випадку, як пише Вчитель в листі до нього: «До чого вся ця проповідь наших доктрин, навіщо ця важка праця підняття та плавання *adversum flumen*? До чого Заходу вчитися у Схода... тому, що ніколи не відповість потребам особливого смаку естетиків?». Та звертає увагу кореспондента на «величезні перешкоди між нами (Адептами) за кожної спроби пояснити нашу метафізику західному розуму». І він правий, бо по за межами метафізики жодна Окультна Філософія та жодний Езотеризм не можливі. Це на вподобі до спроби пояснити потяг та приязнь, любов та ненависть, найінтимніші та сокровенні прояви душі та розуму живої людини, шляхом анатомічного опису грудини та мізків мертвого тіла.

Подивимося наразі на два вищезазначених положення, ледь згаданих у «Езотеричному Буддизму» та додамо до них все, що за наших можливостей.

ДОДАТКОВІ ФАКТИ ТА ПОЯСНЕННЯ ЩО ДО ГЛОБУСІВ ТА МОНАД

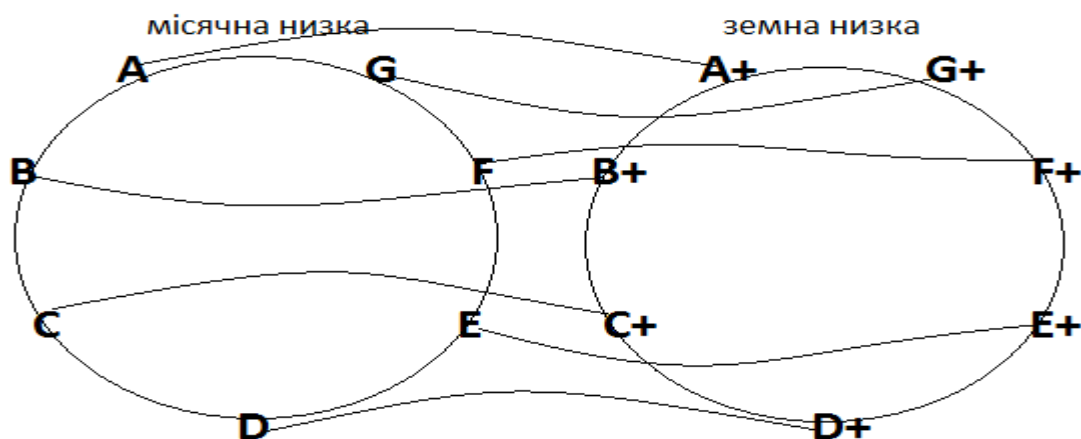
Два ствердження, зроблені у вищезазначеній праці, «Езотеричному Буддизмі», мусять бути визначені, і думка автора викладена. Перше з них наступне:

«Духовні Монади...які не цілком завершили власне мінеральне існування на Глобусі А, закінчують у такому випадку його на Глобусі В, та так далі. Вони проходять декілька разів все коло, як мінерали, і далі знову декілька разів як рослини, та декілька разів як тварини. Ми навмисно утримуємося наразі від видачі цифр...тощо».

Зважаючи на велику таємність цифр та чисел, це було мудрим засобом. Наразі це утримання частково відкладене. Але можливо було би кращим якщо істинні числа які торкаються Кілець та еволюційних обертань, були би на той час видані цілком, або взагалі не видані. Пан Сіннетт добре зрозумів цю складність, тому сказав: «З причин які не легко вгадати профану,

охоронці Окультиного Знання не бажають видавати особливо числову інформацію, що до космогонії, хоча непосвяченому важко зрозуміти причину, чому вона не може бути виданою». Що такі причини існували, це очевидно. Все ж більшість сплутаних уявлень, як східних так і західних учнів, зобов'язані саме цьому замовчуванню. Важкість у сприйнятті цих особливих положень здавалася великою саме внаслідок відсутності інформації, на яку можливо було спиратися. Але так воно було. Бо як Махатми багато разів казали, цифри які належать до Окултних обчислень не можуть бути виданими – по за колом учнів які прийняли клятву, і навіть вони самі не можуть порушити правила. Щоби краще пояснити деякі речі, не торкаючись математичного аспекту Доктрини, це вчення може бути поширеним і деякі затемнені пункти висвітлені. Зважаючи на те, що еволюція Глобусів і еволюція Монад так щільно сплетені між собою, ми зробимо з двох Вчень одне. Що стосується до Монад, то ми просимо читача мати на увазі, що Східна Філософія відкидає теологічну догму Заходу про знову створену душу для кожної народженої дитини, бо ця догма так саме анти-філософська, як і неможлива в економії Природи. У кожній новій Мануантарі повинна бути обмежена кількість Монад, які мають розвиток та стають все більш удосконаленими крізь асиміляцію багатьох послідовних особистостей. Це абсолютно є необхідним за умов доктрини Перевтілення та Карми і поступового повернення людської Монади до її джерела – Абсолютного Божества. Таким чином, хоча велика кількість, більш або менш просунутих Монад, майже незчисленна, все ж число їх обмежене, як і все у цьому Всесвіті диференціації та обмежень.

Як це показано у подвійній діаграмі людських Принципів та Глобусів сходження Низок Світів, існує вічне зчеплення причин та наслідків, цілковита аналогія, яка проходить крізь всі та пов'язує разом всі лінії еволюції. Одне народжує друге – як Глобуси, так і Особистості. Але почнемо спочатку. Загальний опис процесу, за яким формуються послідовно Планетні Низки був щойно наданий. Щоби упередити майбутні помилки, деякі деталі можуть бути викладені і вони кинуть світло на історію Людства на нашій власній Низці, потомстві Місячної Низки. На діаграмі, представлені Місячна Низка з сімох Глобусів на початку її сьомого або останнього Кола; у той час коли майбутня Земна Низка, яка буде, але доки ще не існує. Семеро Глобусів кожної Низки відрізняються у власному циклічному ряду буквам від А до G, до того Глобуси Земної Низки відмічені символом Землі (+).

Далі потрібно згадати, що Монади, які обертаються у колі семи-складної Низки, поділені на семеро Класів або Ієрархій, відповідно до їх стадій еволюції, свідомості та заслуг. Простежимо порядок їх появи на Глобусі А у Першому Колі. Тривалість часу між проявами цих Ієрархій на будь якому Глобусі таким чином пристосована, що коли Клас 7, останній, з'являється на Глобусі А, то Клас 1 щойно перейшов на Глобус В; та так далі, крок за кроком протягом всієї Низки. Також у

Сьомому Колі Місячної Низки, коли Клас 7, останній, залишає Глобус А, цей Глобус, замість того, щоби засипати, як він це робив у попередніх Колах, починає помирати (входити у власну Планетну Пралаю*); і помираючи, як було сказано, передає у послідовності власні принципи або елементи життя та енергію новому Лайя-Центру, який починає формування Глобусу А Земної Низки. Схожий процес стається з кожним Глобусом Місячної Низки; один за другим кожний формує новий Глобус Земної Низки. Наш Місяць був четвертим Глобусом з серії та існує на тому самому плані, як наша Земля. Але Глобус А Місячної Низки не цілком «мертвий», до того часу доки перші Монади першого Класу не перейдуть з Глобусу G, останнього у Місячній Низки, до Нірвани яка очікує їх між двома Низками; те саме виникає з усіма іншими Глобусами, кожний з яких дає народження відповідному Глобусу Земної Низки.

*Окультизм поділяє періоди Спокою (Пралаї) на декілька видів: існує Індивідуальна Пралая кожного Глобусу, коли людство та життя переходить на наступний – семеро малих Пралай у кожному Колі; Планетна Пралайя, коли семеро Кілець скінчилися; Сонячна Пралайя, коли вся система наближається до кінця і, нарешті Всесвітня Пралайя, Маха або Брама Пралайя, по закінченню Віку Брами. Це головні Пралаї або «Періоди Руйнації». Існують багато інших малих, але про це не наразі.

Далі, коли Глобус А нової Низки готовий, перший Клас або Ієрархія Монад Місячної Низки втілюється на ньому у нижчому царстві та так далі у послідовності. Як наслідок цього, лише перший Клас Монад досягає розвитку людського стану протягом Першого Кола, бо другий Клас на кожному Глобусі, потрапляючи пізніше, не має часу досягти цієї стадії. Таким чином Монади Другого Класу досягають початкової людської стадії лише у Другому Колі і так саме до середини Четвертого Кола. У цій точці Четвертого Кола, коли людська стадія буде цілком розвинена, «двері» в людське царство зачиняються; і з цього моменту число «людських» Монад, тобто, Монад в людській стадії розвитку стає незмінним. Бо Монади які не досягли до цього часу, будуть з причин розвитку самого Людства, так позаду, що вони досягнуть людської стадії лише наприкінці Сьомого та останнього Кола. Вони тому не будуть людьми у цій Низці, але складуть Людство майбутньої Мануантари та отримають винагороду тим, що стануть «людьми» на вищій Низці, отримуючи таким чином кармічне відшкодування. Цьому є лише одне єдине виключення і заради чудових причин, про які ми згадаємо далі. Але це має відношення до різниці у Расах.

Таким чином стає очевидним, яка досконала аналогія між процесами Природи у Всесвіті та у індивідуальній людині. Остання живе свій власний життєвий цикл та помирає. Її вищі принципи, які відповідають у розвитку Планетній Низці Монадам, що еволюціонують, переходять до Дева Чану, який відповідає Нірвані у стані спокою, існуючому між двома Низками. Нижчі принципи людини розкладаються з часом та застосовуються Природою для формування нових людських принципів; той самий процес існує під час формації світів. Таким чином, аналогія є самим вірним керівництвом для розуміння Окультичних Вчень.

Це одна з «сімох таємниць Місяця» і наразі вона видана. «Семеро Таємниць», називаються японськими Ямбуші, містиками секти Лао-Цзи та ченцями-аскетами у Кіото, Дзеноду – «Сімома Коштовностями»; але японські та китайські буддистські аскети та посвячені, значно стриманіші, якщо це можливо, у видачі свого «Знання», ніж наші індуси. Та все ж, читач не мусить втрачати з поля зору Монади і повинен знати їх природу, по можливості, не перетинаючи межі вищих Містерій; на знання останнього слова яких, письменниця жодним чином не претендує.

Монади можуть бути, грубо кажучи, поділеним на три великих Класи.

1. Найбільш розвинені Монади – Місячні Боги або «Духи» - за назвою Пітриси (в Індії) – призначення яких пройти у Першому Колі крізь потрібний цикл мінерального, рослинного та тваринного царств, у їх найбільш ефірних, флюїдних та рудиментних формах, для того щоби пристосуватися до природи нової сформованої Низки. Саме вони першими досягають людської форми – якщо лише може існувати будь яка форма в області майже цілковитої суб'єктивності – на Глобусі А у Першому Колі. Тому вони і очолюють та представляють людський елемент протягом Другого та Третього Кола і, нарешті, розвивають власні тіні під час початку Четвертого Кола для Другого Класу або для тих хто йде за ними.

2. Ті Монади, які першими досягають людської стадії протягом Трьох з половиною Кілець і стають «людьми».

3. Монади які запізналися та не досягнуть, внаслідок кармічних ускладнень, людської стадії протягом цього циклу або Кола, за одним виключенням, про яке буде у іншому місті, як вже обіцялося. Ми примушені застосовувати не зовсім відповідне слово «люди», і це є ясным доказом, як мало пристосована будь яка європейська мова для визначення цих тонких відмінностей.

Здоровий глузд мусить підказати, що «ці люди» не схожі на людей наших днів, ні формою, ні природою. Навіщо в такому випадку називати їх, взагалі «Людьми»? Тому, що немає іншого терміна ні на одній західній мові, який хоча би приблизно надавав бажаного уявлення. Слово «Люди» (men), хоча би вказує, що істоти ці «ману», думаючи, як би не відрізнялися вони формою та розумом від нас. Але у дійсності з точки зору духовності та розуміння, вони були скоріше «Богами» ніж «людьми».

Така сама складність з мовою є у опису «стадій», крізь які проходить Монада. Якщо метафізично, безглуздо казати про «розвиток» Монади, або сказати, що вона стає «людиною». І будь яка спроба зберегти метафізичну точність мови, користуючись такою мовою, як англійська, потребувала би не менше трьох додаткових томів для цієї праці, та таку кількість повторів, що праця була би важкою для сприйняття. Дійсно, Монада не може ні просуватися або мати розвиток, ні навіть підлягати впливу змін станів, крізь які вона проходить. Бо вона не належить цьому світу або плану і може лише бути порівняною з непорушною зіркою божественного світла та вогню, скинутою на нашу Землю, як дошка порятунку для Особистостей у яких вона мешкає. Саме ці останні мусять вчепитися за неї та приєднавшись таким чином до її божественної природи, досягти безсмертя. Залишена само по собі Монада не пристане до жодної особистості та буде віднесена невтомною течією еволюції до другого втілення.

Еволюція зовнішньої форми або тіла навколо астралу проходить за посередництвом земних сил так саме як і у випадку нижчих царств. Але еволюція внутрішньої або істинної людини виключно духовна. І у такому випадку це не лише проходження не уособленої Монади крізь різноманітні форми матерії – обдарованої у кращому випадку інстинктом та свідомістю на зовсім іншому плані – як у випадку зовнішньої еволюції, але проходження «Душі Мандрівниці» крізь різноманітні стани не лише матерії, а і самосвідомості та самодослідження або до перцепції крізь апперцепцію.

Монада виявляється з власного духовного стану та розумової несвідомості; і, проходячи перші два плани – дуже близькі до Абсолюту, щоби дозволити сполучення будь з чим на більш низькому плані – вона потрапляє безпосередньо на план розумовий. Але у всьому Всесвіті не існує плану з більш широким обрієм або широким полем дій, у його майже безкінечних градаціях, досліджень та самодосліджень, ніж цей план, маючий у свою чергу відповідний менший план для

кожної «форми», від мінеральної Монади до часу, коли ця Монада розквітне у Божественну Монаду. Але протягом всього цього часу вона все така сама Монада, і відрізняється лише власними втіленнями крізь послідовні цикли часткової або цілковитої обскурації духу, часткової або цілковитої обскурації матерії – дві антитези полярності – відповідно до того підіймається вона до сфери розумової духовності або занурюється у глибини матеріальності.

Повернемося до «Езотеричному Буддизму». Друге ствердження торкається величезного проміжного періоду між мінеральною епохою на Глобусі А та епохою людини; термін «людська епоха» застосований, внаслідок необхідності дати назву цьому четвертому царству, наступному за тваринним, хоча у дійсності «людина» на Глобусі А, протягом Першого Кола, не є людиною, а лише її прототип або образ по за вимірами, з астральних областей. Наводимо це ствердження.

«Повний розвиток мінеральної епохи на Глобусі А готує шлях для розвитку рослинності і лише вона починається, мінеральний життєвий імпульс переходить на Глобус В. Далі, коли розвиток рослинності на Глобусі А закінчується та починається тваринний розвиток, рослинний життєвий імпульс переходить на Глобус В, а мінеральний імпульс переходить на Глобус С. і, нарешті людський життєвий імпульс потрапляє на Глобус А».

І так саме це рухається протягом Трьох Кілець, після чого виникає гальмування і, нарешті зупинка на порозі нашого Глобуса у Четвертому Колі; бо людський період (істинної фізичної людини) сьомий досягнутий наразі. Це очевидно, бо як було повідомлено: «Існують процеси еволюції, попередні за мінеральне царство і, таким чином, хвиля еволюції, насправді декілька хвиль, попередні мінеральній хвилі у її розвитку навколо сфер».

Далі ми мусимо процитувати з другої статті, «Мінеральна Монада» з «П'ятеро Років Теософії»: «Існують семеро царств. Перший гурт має три рівні елементалів або зародків центрів сил – від першої стадії диференціації (від Мулапракріті (або вірніше Прадхани, Передвічної Єдинородної Матерії) до її третього рівня – тобто від цілковитої несвідомості до наполовину чуттєвості; другий або вищий гурт охоплює царства від рослинного до людини; мінеральне царство таким чином створює пункт повернення у рівнях «Істоти Монади», яка вважається енергією еволюції. Три стадії (суб-фізичні) у елементалах; мінеральне царство; три стадії об'єктивно фізичні* - є (перші або «попередні») семеро ланок еволюційної Низки».

*Фізичні значить тут, диференційовані для космічних цілей та робіт; ця «фізична сторона», не дивлячись на те, що вона цілком об'єктивна для вивчення істотами на інших планах, для нас на нашому плані вона абсолютно суб'єктивна.

«Попередні», тому що вони підготовчі і хоча належать в дійсності до природної еволюції, було би правильним показати їх як суб-природна еволюція. Цей процес призупиняється у власних стадіях у третій, біля порогу четвертої стадії, коли він стає на плані природної еволюції, дійсно першим етапом до стадії людини, і утворює таким чином разом з трьома царствами елементалів, десять, число Сефіротів. І саме з цієї точки починається: «Сходження духу у матерію еквівалентно до сходження у фізичній еволюції; сходження з безодні глибин матеріальності (мінералу) до його status quo ante з відповідним витонченням конкретного організму – впритул до Нірвани, точки зникнення диференційованої матерії».

Тому стає очевидним, чому те що справедливо називається в «Езотеричному Буддизмі» «хвилею еволюції» та «мінеральним, рослинним, тваринним з людськими імпульсами», зупиняється біля брами нашого Четвертого Циклу або Кола нашого Глобуса. На цій точці Космічна

Монада (Будхі) сполучається та стає проводом Променю Атми; тобто, Будхі пробуджене до апперцепції його (Атмана) та, таким чином стає на першу сходинку семи-складних сходів еволюції, яка приведе з часом до десятої, рахуючи від нижчої до гори, до Дерева Сефіротів, Вінця. Все у всесвіті відбувається за аналогією. «Як зверху, так і знизу»; людина мікрокосм Всесвіту. Те що відбувається на духовному плані, має повтор на космічному. Конкретність йде лініями абстракції; нижчий мусить бути відповідний до вищого, матеріальний до духовного. Таким чином у відповідності до Вінця Сефіротів або Верхньої Триади, маємо три елементарних царства, попередні мінеральному і які, застосовуючи мову кабалістів, відповідають в космічній диференціації Світам Форми та Матерії, від Над-духовного до світу Прообразів.

Далі, що є Монада? І яке відношення вона має до Атома? Наступна відповідь заснована на поясненнях, наведених з раніше згаданої статті «Мінеральна Монада», написаної автором. І відповідь на друге запитання така: «Ніякого, ні до атому ні до молекули, як вони існують наразі в науковій уяві. Вона не може бути порівняною з мікрокосмічними організмами, які були одного разу віднесені до полігастеричних інфузорій, та наразі вважаються рослинами та водоростями; також вона не цілком «Монас» перипатетиків. Фізично або у власній побудові Мінеральна Монада відрізняється від Людської Монади, яка не є фізичною і побудова її не може бути визначена хімічними символами». Швидше кажучи, так саме як Духовна Монада Єдина, Всесвітня Безмежна та Неподільна, Промені якої все ж утворюють те, що ми у власній необізнаності називаємо «Індивідуальними Монадами» людей, так і Мінеральна Монада з протилежної дуги кола, єдина і від неї виникають незчисленні фізичні атоми, на які наука починає дивитись, як на індивідуалізовані.

«Інакше яким чином можна пояснити математично еволюційний і спіральний процес чотирьох царств? Монада є комбінацією останніх двох принципів в людині шостого та сьомого і, точно кажучи, термін «Людська Монада» прийнятний лише до Подвійної Душі (Атма-Будхі), але не до вищого духовного життя-утворюючого принципу Атма як окремого. Але коли Духовна Душа, у випадку відокремлення від останнього (Атма), не могла би існувати, мати буття, то вона мала би назву... Таким чином Монада, точніше Космічна Сутність, якщо такий термін можливий, в мінералі, рослині та тварині, хоча і є тією самою протягом всіх циклів від елементарного впритул до Царства Дев, відрізняється від самої себе протягом просування. Було би помилкою уявити собі Монаду як окрему Істоту яка викладає свій власний тривалий шлях визначеною стежкою крізь нижчі царства і після незчисленних серій перетворень розквітає в людській істоті; як наприклад, сказати, що Монада Гумбольта виникла від Монади рогової обманки. Замість того, щоби сказати «Мінеральна Монада», краще було би застосувати у фізичній науці яка диференціює кожний атом, вираз «Монада що виявляється у тій формі Пракриті, яка має назву Мінеральне Царство».

Атом, як він представлений у звичайній науковій гіпотезі, не є частка чогось оживленого психічним чимось, і якому по закінченню еонів, визначено розквітнути в людину. Але це є конкретний прояв Всесвітньої Енергії, яка сама ще не індивідуалізувалася; послідовний прояв єдиного Всесвітнього Монаса. Океан Матерії не поділяється на власні потенціальні складені краплі до того часу, доки хвиля життєвого імпульсу не досягає еволюційної стадії людського народження. Схильність до відділення у індивідуальні Монади відбувається поступово і у вищих тваринах досягає майже крапки. Припатетики пристосовували слово Монас до Космосу у пантеїстичному сенсі; окультисти, хоча і застосовують для спрощення цю думку, відрізняють послідовні стадії еволюції конкретного і абстрактного, за термінами, прикладом яких є «Мінеральна, Рослинна, Тваринна Монада» тощо. Терміни ці просто визначають, що хвилі притоку духовної еволюції проходить крізь ту або іншу дугу власного обертання колом. «Монадична Істота» починає

непомітно диференціюватися у напрямку індивідуальної свідомості в рослинному царстві. Бо Монади, як їх вірно визначив Лейбніц, речі не складені, саме Духовне Ёство, оживляюче їх у стадіях диференціації, якщо точно, і складає Монаду – не атомічна агрегація, яка є лише проводом та субстанцією, крізь яку вібрують нижчі та вищі якості розуму».

Лейбніц уявляє собі Монади, як елементарні та неподільні одиниці, обдаровані могутністю надання та сприйняття що до інших одиниць і таким чином вини визначають всі духовні та фізичні феномени. Це він винайшов термін апперцепції, який разом з відчуттям (швидше ніж осягненням) нервів, виявляє стан свідомості Монади протягом проходження крізь всі царства до Людини. Таким чином, можливо не правильно з точки зору метафізики, називати Атма-Буддхі Монадою, коли з матеріальної точки зору Атма-Буддхі є подвійною і, відповідно, складною. Але тому, що Матерія є Дух та *visе versa*; і як що Всесвіт та Божество, надихаюче його, неможливі для уявлення окремо одне від одного, то і у випадку Атма-Буддхі ми бачимо те саме. Буддхі є проводом Атми, та має відношення до нього, як і Адам-Кадмон, кабалістичний Логос до Ейн-Софа, або Мулапракріті до Парабрамана.

Можуть запитати, що є «Місячні Монади», про які лише і чути? Опис сімох Класів Пітрисів буде наданий далі, але наразі декілька загальних пояснень можуть бути надані. Кожному повинно бути ясным, що вони є Монадами, які скінчивши власні Життєві Цикли на Місячній Низці, нижчою у порівнянні з Землею, та втілилися на останній. Але декілька подробиць можуть бути додані, хоча вони і занадто наближаються до забороненої межі. Останнє слово Таємниці відкривається лише Адептам, але можна зазначити, що наш супутник є лише грубим тілом своїх невидимих принципів. Як що існують семеро Земель, то так саме існують і семеро Місяців і лише останній з них видимий; те саме і що до Сонця, видиме тіло якого, є Майя, відображення, так саме як людське тіло; «Істинне Сонце та істинний Місяць так саме невидимі, як і істинна людина», проголошує Окултна догма. І можна зазначити, що ті древні, які перші виклали думку про Семеро Місяців, не такі вже і не розумні. Хоча це поняття сприймається наразі лише як астрономічна міра часу, в дуже матеріалізованій формі, то все ж під шкарлупою можливо ще побачити сліди глибокої філософської думки.

В дійсності Місяць є супутником Землі лише у одному відношенні, а саме, що фізично Місяць обертається навколо Землі. Але у всіх інших випадках, саме Земля є супутником Місяця, а не навпаки. Яким би вражаючим не було це ствердження, воно позбавлене доказів з боку науки. Воно має підтвердження приливами, періодичними змінами у багатьох формах хвороб, які збігаються з місячними фазами; воно може бути побаченим в рості рослин та особливо яскраво у феномені людського запліднення та вагітності. Значення Місяця та його вплив на Землю були визнані кожною древньою релігією, особливо єврейською, і були відзначені багатьма спостерігачами психічних та фізичних феноменів. Але доки наука лише знає, що вплив Землі на Місяць обмежений тяжінням яке примушує останнього обертатися своєю орбітою. І якби позивач наполягав, що цей факт сам по собі достатній, що Місяць дійсно є супутником Землі і на інших планах діяльності, можна відповісти, запитуючи – чи буде мати, яка ходить навколо колиски власної дитини, охороняючи її, підлеглою власній дитині або залежною від неї? Хоча у одному сенсі вона його супутник, та все ж вона старіша та більше розвинута, ніж дитина, яку вона охороняє.

Відповідно, саме Місяць грає найбільшу та найважливішу роль, як у створенні Землі, так і у заселенні її людськими істотами. Місячні Монади або Пітриси, предки людини, самі стають у дійсності людиною. Вони є Монадами які вступають у цикл еволюції на Глобусі А, та протягом Кола

Низки Глобусів дають розвиток людській формі. Спочатку людської стадії Четвертого Кола нашої Землі, вони «відокремлюють» власні астральні двійники з «схожих до мавп» форм, які вони розвинули у Третньому Колі. Саме ці більш тонкі форми стають основою, навколо якої Природа будує фізичну людину. Ці Монади або Божественні Іскри, таким чином і є Місячні Предки, самі Пітріси; бо ці Місячні Духи повинні стати «Людьми», щоби їх монади могли досягти більш високого плану діяльності та самосвідомості, тобто, плану Манаса-Путр, тих хто у пізнішій стадії Третньої Корінної Раси, забезпечили «розумом» несвідомі оболонки, створені Пітрісами.

Так саме Монади або людські Его Сьомого Кола нашої Землі після того як наші власні Глобуси A.B.C.D.E,F,G, віддадуть власну життєву енергію та викличуть до життя інші Лайя-Центри, призначення яких жити та діяти на ще більш високому плані буття – так саме і Земні Предки створюють тих, хто перевершить їх. Наразі стає ясним, що в Природі існує потрібна еволюційна схема для утворення трьох періодичних Упадхі; або швидше, три окремі схеми еволюції, які в нашій системі сполучалися та переплелися у всьому до цілковитої неможливості відокремлення. Ці плани Монадичної (або духовної), Розумової та Фізичної еволюції. Ці три еволюції суть кінцеві аспекти або відображення Атми, сьомого принципу, Єдиної Реальності на плані Космічної Ілюзії.

1. Монадична еволюція, виходячи з назви, стосується росту та розвитку Монад у ще більш високі фази діяльності у поєднанні з:

2. Розумовою еволюцією, поданою Манаса-Дхіані (Сонячними Девами або Агнішвата Пітрісами) які надають людству розум та свідомість, і:

3. Фізичною, представленою Чхайя (тінями) Місячних Пітрісів, навколо яких Природа сформувала справжнє фізичне тіло. Це тіло є проводом для «росту», вживаючи це не відповідне слово, та перетворень – за посередництвом Манаса та завдяки накопиченню досвіду – Кінцевого на Безкінечне, тимчасового на Вічне та Абсолютне.

Кожна з цих трьох систем має власні закони і керується різними гуртами найвищих Дхіані або Логосів. Кожна представлена у побудові людини, Мікрокосмі великого Макрокосму. І саме зв'язок цих трьох течій робить її такою складною істотою, якою вона є наразі. Природна, фізична еволюційна могутність не могла би розвинути Розум сама по собі без сприяння; вона може створювати лише «бездумні форми», як це буде видимим у нашому Антропогенезі. Місячні Монади не могли прогресувати, бо вони не мали достатнього контакту з формами, створеними «Природою», щоби за посередництвом цих форм накопичувати досвід. І ці Манаса-Дхіані, саме і є еволюційна Міць Розуму, та зв'язок між Духом та Матерією – у цьому Колі. Також потрібно мати на увазі, що Монади, які потрапляють у еволюційний цикл на Глобусі А, у Першому Колі, перебувають на різних стадіях еволюції. Відповідно становище стає складним. Повторимо ще раз:

Найбільш розвинені Місячні Монади досягають людської зародкової стадії у Першому Колі; стають земними, хоча дуже ефірними людськими істотами під кінець Третього Кола, залишаючись на Глобусі протягом періоду «обскурації» як сім'я майбутнього людства у Четвертому Колі і, таким чином вони стають піонерами Людства на початку сучасного Четвертого Кола. Інші досягають людського стану лише в наступних Колах, тобто у другому, третьому або у першій половині четвертого Кола. І, нарешті самі запізнілі – тобто ті, хто ще у тваринних формах після поворотного пункту Четвертого Кола – зовсім не стануть людьми протягом цієї Мануантари. Вони досягнуть межі людства лише під час завершення Сьомого Кола, щоби у свою чергу, бути переведеними після Пралаї, на Нову Низку піонерами, батьками Людства або названими сім'ям Людства (Шишта)

тобто людьми які стануть в голові всіх на при кінці цих Кілець. Читач навряд потребує подальших пояснень тієї ролі, яку грає Четвертий Глобус і Четверте Коло у схемі Еволюції.

З попередніх діаграм, які додані *mutatis mutandis*, до Кілець, Глобусів або Рас, ясно видно, що четвертий член серії займає цілком особливе становище. У протилежність до інших «Четвертий Глобус» не має Глобуса «побратима» на тому самому плані, як він сам і, таким чином створює точку опори «Рівноваги» всієї Низки. Це є сфера, кінцевого еволюційного пристосування, світ Кармічних Ваг Зали Суду, де за рівноваги визначається майбутнє спрямування Монади протягом залишених для неї втілень у Циклі. Ось причина, чому після того, як центральний поворотний пункт був пройдений у Великому Циклі – тобто після серединної точки Четвертої Раси у Четвертому Колі на нашому Глобусі D – жодна Монада не може більше потрапити до людського царства. Двері зачинені на цей Цикл і рівновага встановлена. Бо якби це було по іншому – якби створювалася нова душа для кожної з незчисленних мільярдів померлих людських істот та не було втілення – то дійсно було би важко знайти місце для невтлених «духів»; також неможливо було би знайти пояснення початку та причині страждань. Саме не знання Окультних Засад та примусове нав'язування неправдивих понять, під маскою релігійної просвіти, створили атеїзм та матеріалізм, як протест проти божественного порядку речей. Єдиним виключенням до щойно викладеного правила є «німі раси», Монади яких вже в людській стадії, з причини того факту, що ці «тварини» з'явилися пізніше та навіть на половину виникли від людини. Їх останніми потомками були антропоїди і деякі інші мавпи. Ці «натяки на людину» в дійсності є лише викривлені копії раннього людства. Але це буде висвітленим у наступному томі.

Як проголошують Коментарі:

1. «Кожна Форма на Землі і кожна крупиця (атом) у Просторі у намаганнях до самоутворення спрямована відповідати образу, наданому для цього в «Небесній Людині»... Інволюція і еволюція (атома), його зовнішнє та внутрішнє зростання та розвиток, все має одну єдину мету – досягти стану Людини; як найвищої та завершеній форми на цій Землі; «Монади» у її абсолютній цільності та пробудженому стані – як кульмінації завершення божественних втілень на Землі.

2. Дхіані (Пітріси) є ті хто розвинув власні Бхута (Двійники) з самих себе; Рупа (форма) яких стала проводом для Монад (Сьомий та Шостий Принципи), що скінчили свій цикл перевтілень у трьох попередніх Кальпах (Колах). У той час вони (Астральні Двійники) стали людьми першої Людської Раси цього Кола. Але вони були не закінчені та не володіли розумом».

Це буде послідовно поясненим. Доки що скажемо, що людина, або скоріше його Монада, існувала на Землі з самого початку цього Кола. Але до самого початку нашої П'ятої Раси зовнішні образи божественних Астральних Двійників мінялися та ущільнювалися з кожною суб-расою; одночасно мінялася форма та фізична побудова фауни, і вони мусили пристосовуватися до постійних змін умов життя на цьому Глобусі, протягом геологічних періодів циклу формування. І ці зміни триватимуть з кожною Корінною Расою та кожною головною суб-расою до останньої з Сімох у цьому Колі.

3. «Внутрішня, наразі прихована людина, була на той час (на початку) зовнішню людиною. Як породження Дхіані (Пітрісів) вона була «сином за образом та подобою Батька свого». На вподобі до Лотосу, зовнішня форма якого поступово приймає вигляд образу всередині його, форма людини спочатку має розвиток з середини на зовні. Після циклу, коли людина почала народжувати власне потомство засобом, як це роблять у тваринному царстві, становище змінилося і стало зворотнім. Людський плід відповідає наразі у власних перетвореннях всім

формам, які приймалися людською фізичною побудовою протягом трьох Кальп, під час тих спроб та намагань, які робилися бездумною (за недосконалості) матерією у її сліпих блуканнях, щоби оточити та вкрити Монаду. У сучасну епоху фізичний ембріон є послідовно рослиною, плазуном, твариною доки він нарешті стає людиною, яка надає розвитку всередині себе своєму власному ефірному двійнику. Спочатку, саме цей двійник (астральна людини), бо був не розумним, заплутався у тенетах матерії».

Але ця людина належить Четвертому Колу. Як ми бачимо, Монада пройшла, мандрувала та була у кожній тимчасовій формі, у всіх царствах Природи протягом трьох попередніх Кілець. Але Монада, яка стає людською, не є людина. У цьому Колі – за виключенням найвищих ссавців після людини, антропоїдів, призначених на вимирання у цій нашій расі, коли їх Монади будуть звільнені та перейдуть у астральні людські форми або у вищі елементи Шостої та Сьомої Раси, а далі у нижчі людські форми у П'ятому Колі – жодна одиниця, з будь якого царства, не обдаровується душею більше Монадами, призначення яких стати людиною у їх наступних стадіях, але лише нижчими елементами своїх відповідних царств. Ці «елементи» стануть, у свою чергу, людськими Монадами лише в майбутній планетній Мануантарі.

І дійсно остання людська Монада втілилася перед початком П'ятої Корінної Раси. Природа ніколи не повторюється; тому антропоїди наших днів, не існували після середини Міоценського періоду, коли на вподобі до всіх схрещених порода, вони почали виявляти з часом все більш та більш явну схильність до повернення до типу власного первісного прабатька, величезному чорному і жовтому Лемуро-Атланту. Безкорисно шукати «невідому ланку». Через мільйони і мільйони років, наші сучасні раси або, вірніше їх копаліни виявляться вченим кінця Шостої Корінної Раси, залишками дрібних незначних мавп – зниклого виду *genus homo*. Схожі антропоїди складають виключення, бо вони не входили до плану Природи, а є безпосередній продукт та творіння ще «нерозумної» людини. Індуси надають мавпам божественне походження, бо люди Третьої Раси були богами іншого плану та стали «нерозумними» смертними. Дванадцять років тому ця тема була пригадана за можливістю на той час у «Викритій Ізиді». У цій праці читачеві пропонується звернутися до брамінів, якщо він бажає знати причину їх шанування мавп.

«Він (читач), можливо знав би – якби браміні знайшли його гідним отримати пояснення – що індус бачить у мавпі лише те, що Ману бажав би, щоби він бачив; а саме трансформацію видів особливо щільно пов'язаних з сімейством людини – не законно народжену гілку, закоренілу на його власному роді до кінцевого удосконалення останнього. Далі він може знати, що в очах освічених «язичників», духовна або внутрішня людина є одне, а його земний фізичний футляр інше. Що фізична природа це величезна комбінація співвідношень фізичних сил, постійно спрямованих до удосконалення, примушена користуватися матеріалом, що біля рук. Вона формує, перетворює та зробивши людину вінцем свого творіння, надає лише йому одному бути гідним святилищем для натхнення Духом».

До того, у примітках на тій самій сторінці згадується німецька вчена праця, де сказано:

«Вчений з Ганновера нещодавно опублікував працю «Ueber die F=Auflosung der Arien durch naturliche Zuchl-wahl» в якій він доводить з гумором, що Дарвін цілком помилився, вважаючи що людина виникла від мавпи. Навпаки стверджує він саме мавпа виникла від людини. Він доводить, що з початку людство було та виявилось морально та фізично типом та прототипом нашої сучасної раси та нашої людської гідності, красою власних форм, правильними рисами, розвитком черепа, шляхетністю почуттів, героїчними імпульсами та величчю розумових уявлень. Це є чисто брамінською, буддистською та кабалістичною доктриною. Його книга багато ілюстрована

діаграмами таблицями тощо. Він стверджує, що поступове падіння людини як моральне так і фізичне легко може бути дослідженим крізь всі етнологічні перетворення, впритул до наших днів. І на впадобі до того, як одна частина вже перетворилася на мавп, цивілізована людина наших часів неухильно буде нарешті, змінена схожим поколінням. Якщо судити про майбутнє за сучасним, то цілком імовірно, що така не духовна і матеріалістична раса мусить завершитися скоріше мавпами, ніж Серафімами».

Але хоча мавпи виникли від людини, все ж з цього не потрібно робити висновок, що людська Монада яка вже одного разу досягла рівня людини, знову втілюється у форму тварини. Цикл «метемпсихозу» для людської Монади зачинений, бо ми наразі у Четвертому Колі та П'ятій Корінній Расі. Читач мусить мати на увазі – у будь якому випадку, той хто знайомий з «Езотеричним Буддизмом» - що Станці у цьому томі та у наступному торкаються лише еволюції нашого Четвертого Кола. Останній є циклом поворотного пункту, після якого матерія яка досягла потрібної глибини, починає підійматися та стає більш натхненою духом з кожним новим циклом. Тому читач мусить бути уважним, щоби не побачити протиріччя там де його немає, бо у «Езотеричному Буддизмі» сказано про Кола взагалі, у той час коли тут лише про Четверте, наше сучасне Коло. У тій праці сказано про утворення, тут про перетворення шляхом еволюційного удосконалення.

Нарешті, щоби завершити ці пояснення, відносно різноманітних але неминучих помилкових уявлень, ми мусимо посилатися на одне ствердження в «Езотеричному Буддизмі», яке доволі згубно запам'яталося в розумах багатьох теософів. Одна нещасна фраза вищезазначеної праці наводиться, щоби довести матеріалізм доктрини. Викладаючи прогрес організмів на Глобусах автор каже, що: «Мінеральне царство так саме не може розвинути царства рослинного... як і Земля не може розвинути людину від мавпи, до отримання нею імпульсу». Викладає ця фраза думку автора буквально, або це просто як ми вважаємо *lapsus calami*, може залишатися відкритим запитанням.

З великим подивом ми сприйняли той факт, що «Езотеричний Буддизм» був так замало усвідомлений деякими теософами, що вони дозволили собі побачити підтримку Теорії Еволюції Дарвіна в ньому і, особливо теорії виникнення людини від мавпячого предка. Як пише один з членів: «Я вважаю ви розумієте, що три чверті теософів та багато інших уявляють що по відношенню до еволюції людини Дарвінізм і Теософія цілком співпадають». Нічого схожого не малось на увазі, також немає достатніх доказів цьому в «Езотеричному Буддизмі». Вдруге стверджувалося, що еволюція викладена Ману і Капілою, була засадничою для сучасних вчень, і ні Окультизм ні Теософія ніколи не підтримували диких теорій сучасних дарвіністів – менш за все походження людини від мавпи. Про це ми скажемо детально надалі. Але читач мусить звернутися до сторінки 47 зазначеної праці, щоби знайти ствердження, що: «Людина належить до царства визначено відмінного від царства тварин». Маючи таке ясне та однозначне ствердження, дуже дивно, щоби уважний читач був заплутаний, якщо лише він не має намірів для звинувачень на адресу автора у брутальних протиріччях.

Кожне Коло повторює еволюційну роботу попереднього Кола на вищому рівні. За виключенням деяких вищих антропоїдів, як було щойно зазначено, прилив Монад або внутрішня еволюція закінчилася впритул до наступної Мануантари. Ніколи не зможемо ми впевнено сказати, що цілком розвинені людські Монади мусять бути розподілені до появи нового врожаю кандидатів на цьому Глобусі на початку наступного Циклу. Таким чином ми маємо тут час тиші; і ось чому, під час Четвертого Кола, людина з'являється на Землі раніше ніж інші тварини.

Але все ж стверджується, що автор «Езотеричного Буддизму» зробив «проповідь Дарвінізму». Без сумніву деякі місця можуть здаватися такими. Окрім того самі Окультисти готові дозволити часткову правильність гіпотези Дарвіна у пізніших деталях, другорядних розділів еволюції і після серединної точки Четвертої Раси. Про те що було, фізична наука нічого не може знати, бо ці речі лежать цілком по за сферою її досліджень. Але, що окультисти ніколи не визнавали та ніколи не дозволять, це те, що людина колись була мавпою у цьому або у будь якому іншому Колі; або, що вона будь коли могла бути мавпою, якою би не була вона «мавпо-схожою». Це стверджується тим самим авторитетом, від якого автор «Езотеричного Буддизму» отримав цю інформацію. Таким чином тим, хто виступають проти окультистів, базуючись на наступних рядках зазначеного тому: «Достатньо показати, що ми можемо розумно – і ми мусимо це, якщо бажаємо взагалі міркувати за цим предметом – уявити собі життєвий імпульс, який дає народження мінеральним формам, однієї природи з імпульсом який підіймає расу мавп до раси рудиментарної людини». Тим хто наводить це місце, як таке, що доводить «очевидний Дарвінізм», окультисти відповідають спираючись на пояснення Махатми, Вчителя пана Сінета, яке заперечило би ці рядки, якби вони були написані у дусі, який цим рядкам надають. Копія цього листа була надіслана автору цієї праці, разом з іншими два роки тому (1886) з додатковими примітками на полях для цитування в «Таємній Доктрині». Він починається з розуміння важкості для учнів Заходу у примиренні деяких наданих раніше фактів з еволюцією людини від тварини, тобто від мінерального, рослинного та тваринного царств і радить учню дотримуватися доктрини аналогії та відповідностей. Далі цей лист торкається таємниці Дев і навіть Богів, які мусять йти крізь стани, які було умовлено називати «інметалізацією, інгербарізацією інзоонізацією і нарешті інкарнацією», і пояснює це, натякаючи на неминучість невдач навіть посеред ефірних рас Дхіан-Коганів. Він повідомляє: «Ці невдачі занадто далеко просунуті та духовні, щоби силоміць бути відкинутими назад з Дхіані-Коганів у колооберт нової первісної еволюції крізь нижчі царства...». Далі натяк про таємницю алегорії про падших Асурів, яка буде більш пояснена у другому томі. Коли Карма наздожене їх біля сходинки людської еволюції: «Вони будуть повинні випити її до останньої краплі з гіркої чаші відшкодування. Далі вони стають дієвою силою та поєднуються з елементами, просунутими істотами чистого тваринного царства, щоби поступово розвинути тип людства». Ці Дхіані-Когани, як ми бачимо, не проходять крізь три царства, як це роблять нижчі Пітриси; також вони не втілюються в людині до Третьої Корінної Раси. Таким чином, за вченням:

«Коло 1. Людина у Першому Колі та у Першій Расі на Глобусі D, нашій Землі, була ефірною істотою (Місячним Дхіані, як людина) не розумною але над духовною; і відповідно до закону аналогії, вона була такою самою і в Першій Расі Четвертого Кола. У кожній з наступних рас і суб-рас... вона перетворюється у все більш та більш щільну втілену істоту, але все ще переважно ефірною... Вона не має статі і, схоже до тварин та рослин, вона набуває велетенських форм, які відповідають грубим формам оточення.

Коло2. Вона (людина) все ще велетенська та ефірна, але стає щільнішою тілом; більш фізичною людиною та все ж менш розумною ніж духовною (1), бо розум більш тривала та важка еволюція ніж фізична форма...

Коло 3. Вона має наразі, цілком конкретне та щільне тіло, спочатку це форма велетенської мавпи і вона більш розумна або вірніше, хитра, ніж духовна. Бо дугою до низу вона досягла точки де її первісна духовність затемнена але осяяна народженням розумом (2). У останній половині Третього Кола її велетенське тіло зменшується і покращується у власних тканинах, вона стає більш розумною істотою, хоча все більше мавпа ніж Дева... (все це майже точно повторене у Третій Корінній Расі Четвертого Кола).

Коло 4. Розум досягає великого розвитку у цьому Колі. (До цього часу) німі раси набувають нашу (сучасну) людську мову на цьому Глобусі, на якому починаючи з Четвертої Раси, мова удосконалюється та знання збільшується. У цій середній точці Четвертого Кола (як у Четвертій або Корінній Расі Атлантів) людство проходить точку осі малого мануантарного циклу... світ сповнений результатами розумової діяльності та зменшенням духовності...».

Це процитовано з листа і те, що буде далі є зауваженнями та додатковими поясненнями, написаними тією самою рукою у вигляді приміток між рядками.

1. Перший лист викладав загальне вчення – з пташиного погляду, так би мовити, без подробиць... Говорити про «фізичну людину», у той самий час обмежувати це ствердження ранніми Колами, значило би повернутися до дивних та несподіваних «одеж зі шкіри»...Перша «Природа», перше «тіло», перший «розум» на першому плані знання, на першому Глобусі, у Першому Колі, це те що малося на увазі. Бо Карма та еволюція... зосередили в образі нашому, різноманітних Природ* крайнощі дивні, чудово їх з'єднавши...

*Природи сімох Ієрархій Пітрисів та Дхіані-Коганів які складають нашу природу та тіла.

2. Відновіть (у пам'яті). Наразі вона досягла точки (за аналогії, як і уТретій Корінній Расі Четвертого Кола), де її (ангела-людини) духовність затемнюється та осяюється народженням розуму, і ви маєте дійсне пояснення перед собою на нігті вашого великого пальця...».

Такі слова Вчителя: текст, слова та фрази у дужках та пояснення. Зрозуміло, що мусить бути величезна різниця в таких термінах як «об'єктивність» та «суб'єктивність», «матеріальність» та «духовність», коли ті самі терміни застосовуються до різних планів буття та дослідження. Все це мусить бути взятим у відносному сенсі. І тому не потрібно дивуватися, що залишений з власними уявленнями автор, хоча і дуже спрямований до знань, але не дуже досвідчений у цих вченнях, потрапив у непорозуміння. Також різниця між Расами та Колами не була достатньо встановлена в отриманих листах, тому що нічого схожого раніше не було потрібним, бо пересічний східний учень одразу знайшов би різницю. Окрім того наводимо наступні рядки з листа Махатми: «Вчення надавалося під протестом... воно було, так би мовити, контрабандним товаром...і коли я залишився обличчям до обличчя з одним лише кореспондентом, другий, пан... так сплутав всі карти, що залишалося мало, що сказати не перетинаючи межі закону».

Теософи, «яких це може стосуватися» розуміють про ще йдеться. Як наслідок всього цього ясно, що ніколи нічого не було сказано в листах для надання впевненості, що Окултна Доктрина будь коли вчила і що хтось з Адептів дозволяв, хіба що як метафору, недолугу сучасну теорію про походження людини від спільного мавпячого предка - від антропоїда справжнього тваринного виду. До цього часу світ більш сповнений схожими до мавп людьми, ніж ліси населені схожими до людей мавпами. Мавпа священна в Індії, тому що її походження добре відоме Посвяченим, хоча воно і приховане під густим покровом алегорії. Хануман є син Пavana (Вайю, бога Вітру) та Анжани, дружини чудовиська на ім'я Кесарі, хоча ґенеза його і має варіанти. Читач, який матиме це на увазі, знайде у другому томі *ras sim* цілковите пояснення цієї алегорії. «Люди» Третьої Раси (які роз'єдналися) були «Богамі», власною духовністю та чистотою, хоча і не володіли ще розумом. «Люди» Третьої Раси, предки Атлантів, були так саме схожими до мавп велетнями, які не володіли розумом, як і ті істоти які протягом Третього Кола представляли людство. Як морально безвідповідальні ці «люди» Третьої Раси сполучалися з тваринними породами на нижчому рівні ніж вони самі, та створили цю недостатню ланку, яка пізніше (лише у Тритичному Періоді) стала віддаленим предком сучасної мавпи, яку ми знаходимо в сім'ї схожих до людей мавп.

І якщо буде знайдено, що це заперечує ствердженню, що тварина з'явилася пізніше людини, то ми просимо читача мати на увазі, що мова йде лише про утробних ссавців. У ті дні існували такі тварини, які ніколи навіть не снилися зоологам наших днів; і засоби розмноження не були тотожні до тих уявлень які є у фізіологів з приводу цього. Не зовсім легко торкатися таких тем у друку, але тут немає жодних протиріч або неможливостей.

Таким чином ранні Вчення, якими незадовільними вони не були би, не ясними та уривчастими, ніколи не стверджували еволюцію людини від «мавпи». Також автор «Езотеричного Буддизму» ніде не стверджує цього у конкретних виразах; але завдяки власній схильності до сучасної науки, він застосовує мову, яка може виправдовувати схоже тлумачення. Людина попередня Четвертій Расі Атлантів, як би близько не підходила вона фізично на велетенську мавпу – підробку людини, не маючи у собі життя людини – все ж, була думуючою і вже людиною яка розмовляла. Лемуру-Атланти були високо цивілізованою Расою, і якщо за традицій, які точніші ніж спекулятивна видумка за назвою історія, і вищими за нас з усіма нашими науками та деградованою цивілізацією наших днів; у будь якому випадку, таким був Лемуру-Атлант по закінченні Третьої Раси. Наразі повернемося до Станців.

6.5. БІЛЯ ПОРОГУ ЧЕТВЕРТОГО*(а) СИНАМ НАКАЗАНО СТВОРИТИ ВЛАСНІ ПОДОБИ. ОДНА ТРЕТИНА ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ. ДВІ** ПІДКОРЯЮТЬСЯ. ПРОКЛЯТТЯ ПРОГОЛОШЕНЕ(б) ВОНИ БУДУТЬ НАРОДЖЕНІ У ЧЕТВЕРТІЙ,*** СТРАЖДАТИ ТА СПРИЧИНЯТИ СТРАЖДАННЯ. ПЕРША ВІЙНА НАРОДИЛАСЯ (в).

*Коло або оберт Життя та Буття навколо сімох менших Коліс. **Дві третини.***Раса.

Сенс цього Вірша може бути цілком зрозумілим лише після усвідомлення додаткових та у подробицях пояснень в Антропогенезі та Коментарях до нього у другому томі. Між цим Віршем та Віршем 4 проходять тривалі віки; і наразі можна бачити початок світанку нового еону. Драма розгортається на нашій планеті на початку її четвертого акту; але для більш ясного розуміння всього того, що розгортається, читач мусить повернутися назад, до того як зможе рухатися вперед. Бо цей Вірш належить до загальної Космогонії, викладеній у архаїчних томах, у той час коли том другий надасть детальне викладення «творіння» або вірніше формування перших людських істот, за якими вийшло друге людство і далі третє, або за їх назвою, Перша, Друга та Третя Корінні Раси. Як тверда Земля була спочатку кулею рідкого вогню з вогняного пилу і власним протоплазмичним привидом, схожий процес пройшла і людина.

а) Під визначенням «Четвертого» мається на увазі Четверте Коло лише спираючись на авторитет Коментарів. Воно також може означати Четверту Вічність, так саме як і Четверте Коло або навіть наш Четвертий Глобус. Бо як вдруге буде показано, останній є четверта сфера на четвертому або нижчому плані матеріального життя. Таким чином ми наразі у Четвертому Колі, біля середньої точки якого Дух та Матерія мусили врівноважитися. Як ми побачимо, саме біля цього періоду – часу вищої точки цивілізації та знання, також розвитку людського розуму Четвертої Раси Атлантів – людство з причини кінцевої кризи фізіологічної та духовної рівноваги Рас, роз'єдналося на два діаметрально протилежні шляхи або стежки; Праву та Ліву на шляху до Знання або Від'я. За словами Коментарів: «Так були засіяні у ті дні зерна Білої та Чорної Магії. Зерна ці лежали деякий час прихованими (у латентному стані), щоби випустити паростки лише у ранній період П'ятої (нашої) Раси». Коментарі, пояснюючи цей Вірш, кажуть: «Пресвяті Юнаки (Боги) відмовилися розпліднюватися і створювати види за власної подоби, відповідні їх роду. «Ці Форми (Рупа) не гідні нас. Вони мусять бути більш розвинутими». Вони відмовилися увійти у Чхайя (тіні) нижчих. Так егоїстичне почуття було переважним з самого початку, навіть посеред Богів і

погляд Кармічних Липіків повернувся до них.» І вони мусили страждати за це у пізніших народженнях. Як покарання досягло Богів йдеться у другому томі.

Традиція, що фізіологічне «Падіння», розпліднення виду, як людського так і тваринного, відбувалося за посередництвом Сили Волі Творців або їх потомства, є універсальною. Це було падіння Духу у зародження, але не падіння смертної Людини. Вже було сказано, що для того, щоби стати самосвідомим, дух мусить пройти крізь кожний цикл буття з кульмінацією у вищій точці на Землі, в Людині. Дух *per se* є несвідома, негативна абстракція. Чистота його притаманна йому і не здобувається заслугами; відповідно, щоби стати вищим Дхіані-Коганом, необхідно для кожного Его досягти цілковитої самосвідомості, як людської істоти, тобто свідомої істоти синтезованої для нас в людині. Єврейські кабалісти, які стверджують, що жоден Дух не може належати до божественної Ієрархії, якщо Руах (Дух) не сполучався з Нефеш (живою Душею), повторюють лише східне Езотеричне вчення: «Дхіані мусить бути Атма-Будхі; з моменту відокремлення Будхі-Манас від безсмертного Атма, проводом якого є Будхі, Атман переходить у Не-Буття, що є Абсолютне Буття». Це значить, що чисто Нірванічний стан є поверненням Духу до ідеальної абстракції Абсолютного Буття яке не має відношення до плану, на якому наш Всесвіт завершує власний цикл.

б) «Прокляття проголошене», у цьому випадку не значить, що деяка Особиста Істота, Бог або Вищий Дух, виголосила його, але просто, що причина, яка могла створити лише погані наслідки, була народжена; і що наслідки цієї кармічної причини могли привести Істоти, які повстали проти закону Природи і тим самим зашкодили її законному прогресу, лише до тяжких втілень і відповідно страждань.

в) «Було багато Війн», всі вони мають відношення до боротьби пристосування, духовного, космічного та астрономічного, але головним чином до таємниці еволюції людини, якою вона є наразі. Сили або чисті Істоти, яким було «наказано творити», мають відношення до таємниці, пояснень, як вже сказано, у іншому місці. Це не лише одна з самих прихованих таємниць Природи, - таємниця зародження, над вирішенням якої ембріологи дарма ламали власні голови – але також божественна функція, яка народила велику релігійну або, скоріше, догматичну таємницю, так зване «Падіння Ангелів». Коли сенс алегорії пояснений ясно, що Сатана та його воїнство відмовилися створювати фізичну людину, лише для того щоби бути безпосереднім рятівником та творцем божественної Людини. Символічне Вчення є більш ніж містичне та релігійне, воно чисто наукове, як це буде очевидним у подальшому. Бо замість того, щоби залишатися просто сліпим, діючим посередником, спрямованим та керованим Безпосередньо Законом, «повставший» Ангел виклав та затвердив власне право незалежного судження та волі, власне право вільної дії та відповідальності, бо Людина і Ангел однаково підлягають Кармічному Закону. Пояснюючи думку кабалістів, автор «New Aspects of Life» пише про Падших Ангелів:

«Відповідно до символічного Вчення, Дух з простого посередника Бога став у власному розвитку діяльності самовільним та змінив Божественне Бажання, на власну волю. Тому царство духів та духовної діяльності, царство яке стало результатом духовної непокори, потрапляє зовні, і протиставляється та протидіє царству душ та божественному впливу». Доки що все гаразд, але що автор має на увазі коли пише: «Коли людина була створена, вона була у побудові власній з людськими потягами, з людськими надіями та спрямуваннями. З цього стану вона падає у стан тварини та дикуна». Це діаметрально протилежно нашим Східним Вченням і навіть кабалістичним поняттям, як це ми розуміємо, і навіть самій Біблії. Це схоже на Корпореалізм та Субстанціалізм, які підфарбовують Позитивну Філософію, хоча досить важко зрозуміти, що бажав повідомити

автор. Та все ж падіння «з природного у надприродне та тваринне» - надприродне у цьому випадку, чисто духовне - має на увазі саме те, що ми стверджуємо.

Новий Заповіт розповідає про одну з цих «Війн» в наступних словах: «І виникла не небі війна: Михаїл та Ангели Його воювали проти Дракона, і Дракон та ангели його воювали проти них; але не встояли, і не знайшлося вже для них місця на небі. І скинутий був великий Дракон, древній змії на ім'я Диявол і Сатана, який спокушав увесь Всесвіт, скинутий на Землю і ангели його скинуті з ним».

Кабалістичне викладення тієї самої легенди ми бачимо у «Codex Nazaraeus» у священному писанні назарейян, істинних містиків, християн Іоанна Хрестителя та Посвячених у Христі. Бахак Зіво, «Батько Геніїв» отримує наказ створити істоти – «творити». Але тому що він «не знає Оркуса», він не може цього виконати і просить допомогти Фетахіла, ще більш чистого духа, який опинився ще менш вдалим. Це є повторення невдачі «Батьків», Володарів Світла, які були один за одним невдалими. Далі надамо декілька уривків з наших ранніх праць. (Викрита Ізіда)

«У той час на сцені творіння з'являється Дух (так званий Дух Землі або Душа Псіхея, яку святий Іаков називає «диявольською») нижча частина Anima Mundi або Астральне Світло. У назарейян та гностиків цей Дух був жіночої основи. Таким чином Дух Землі, зрозумівши, що у Фетахіла, новітньої людини (самої остатньої) сяйво «змінлося» і на ньому з'явилося «ушкодження», пробуджує Карабтаноса, «який був ярим, та позбавленим розуму та здатності до міркування», і каже йому: «Встань, побач, Велич (Світло) Новітньої Людини (Фетохіла), не пощастило (створити людей), зменшення цього сяйва очевидне. Встань, йди за Матір'ю твоєю (Spiritus) та звільни себе від тримаючих тебе меж так саме і від тих, які ширше за весь світ». Після цього стається сполучення ярої та сліпої матерії, керованої Духом (не Божественним Диханням а Астральним Духом, який внаслідок власної подвійної сутності, вже заражений матерією); і як сприйняття пропозиції Матерії, Spiritus народжує «Семеро Образів» і Семеро Планет, які представляють також семеро головних гріхів, утворення Астральної Душі роз'єднаної з її божественним джерелом (Духом) і матерії, сліпого демону хтивості. Побачивши це Фетахіл виставляє руку на безодню матерії і каже: «Нехай існує Земля так саме як існувала обитель Сил». І зануливши руку свою у хаос, він стискає його і утворює нашу планету.

Далі «Кодекс» викладає, як Бахак Зіво був роз'єднаний з Spiritus і Генії або Ангели відокремлені від Повсталих. У той час величний Мано що живе з величним Ферхо, викликає Кебар Зіво (відомого також на ім'я Nebat lavar bar lufin Ifafin) Кермо та Виноградна Лоза Їжі Життя – і він, як Третє Життя співчував повсталим та не розумним Геніям, з причин їх величезного честолюбства, і каже : Володар Геніїв (Еонів) подивись, що роблять Генії (повсталі Ангели) і про що вони радяться. Вони кажуть: «Викличемо світ і «Сили» до життя. Генії суть Володарі (Principes), Сини Світла, але Ти Посланець життя». І щоби протидіяти впливу сімох «злісно налаштованих» принципів, народжених Spiritus Кебар Зіво, Могутній Володар Світла створює семеро інших життів (головні добродії), які «зверху» сяють у власних формах та світлі, і тим самим створює рівновагу між добром та злом, світлом та темрявою».

Тут ми бачимо повтор ранніх алегоричних подвійних систем, на вподобі до системи Зороастра і вбачаємо зародок догматичних і дуалістичних релігій майбутнього, зародок який виріс у таке розкішне дерево у християнстві. Це перше зображення двох «Найвищих» - Бога та Сатани. Але у Станцях такого подання не існує. Більшість західних християнських кабалістів – особливо Еліфас Леві, у власному бажанні замирити Окультні Науки з Догмами Церкви, застосували всі можливості, щоби зробити з «Астрального Світла» переважно і лише Плерому батьків ранньої

церкви, помешкання Воїнства Павших Ангелів, Архонів та Сил. Але Астральне Світло, хоча і є нижчий аспект Абсолюту, все ж подвійне. Це і є Anima Mundi і ніколи не може бути побаченою у іншому світлі, за виключенням кабалістичних цілей. Різниця яка існує між його «Світлом» і його «Живим Вогнем», не мусить бути по за увагою ясновидця та психічно розвиненої людини. Вищий аспект цього «Світла», без якого лише створіння матерії можуть бути народжені, і є цей Живий Вогонь і його Сьомий Принцип. У «Викритій Ізиді» ми маємо опис його:

«Астральне Світло або Anima Mundi подвійне і двостаттєве. (Ідеальна) Чоловіча Основа є чисто божественна і духовна, це є Мудрість, це Дух або Пуруш; у той час коли частина Жіночої Основи (Spiritus назареїв) в одному сенсі заражена матерією, і у дійсності є матерія і тому є вже зло. Це є життєвий принцип кожної живої тварини і який забезпечує астральною душою, флюїдичним persisprit людей, тварин, птахів та все живе. Тварини мають лише латентний зародок вищої безсмертної Душі. Ця остання матиме розвиток лише після ряду незчисленних еволюцій; Доктрина цих еволюцій викладена у кабалістичній аксіомі: «камінь стає рослиною; рослина твариною; тварина людиною; людина духом; дух богом».

Семеро принципів Східних Посвячених не були пояснені, коли писалася «Викрита Ізіда», а були надані лише три кабалістичні аспекти напівекзотеричної кабали. Але і ця інформація має опис містичної природи першого Гурту Дх'іані-Коганів у regimen Ignis, області та «закону (або керуванні) вогню», гурті поділеному на три класи, сентизовані першим, що складає чотири або «Тетрактис». Якщо уважно вивчати коментарі, можна знайти ту саму прогресію у ангельських ествах, тобто від пасивних вниз до активних; останні посеред цих Істот так саме близькі до Елементу Ахамкара – області або плану, де Еготизм або почуття Самості починає визначатися – на скільки Перші близькі до недиференційованої Сутності. Перші – Арупа, без плоти; останні – Рупа, які мають тіло.

Філософські системи гностиків та перших єврейських християн, назареїв та ебонітів, достатньо обговорені у другому томі тієї самої праці. Там зустрічаються погляди на Іегову, яких дотримувалися на ті часи по за колом євреїв, послідовників Мойсея. Іегова був ототожнений всіма гностиками скоріше зі Злом, ніж з принципом Добра. Для них він був Ільда-Баоф, «Син Темряви», чия Мати Софія Ашамот була дочкою Софії, Божественної Мудрості – Святого Духа, Жіночої Основи ранніх християн – Акаші; Софія Ашамот уособлювала нижче Астральне Світло або ефір. Астральне Світло має відношення до Акаші та Anima Mundi так саме, як Сатана до Бога. Вони єдині, але сприймаються у двох аспектах, духовному та психічному – над ефірний або ланка зв'язку між матерією і чистим духом - і фізичним. (різниця між Nous та psyche див. Св. Іаків III. 15.) Ільда-Баоф - складне ім'я з Ільда - дитина і Баоф – яйце, хаос, або порожнина; тобто Дитина, народжена у яйці Хаосу, на вподобі до Брами або Іегови, один з Елохімів, Сімох Духів Творців і один з нижчих Сефіротів. Ільда-Баоф виробляє з себе семеро інших Богів, «Зіркових Духів» або Місячних Предків,* бо вони всі тотожні.** Всі вони за Образом Його «Духи Образу» та відображення один другого, які стають темними і більш матеріальними, чим більше віддаляються від власного родового джерела. Вони також мешкають семеро областей, розташованих як сходи, бо сходинки цих сходів піднімаються та опускаються по шкалі Духа та Матерії. У язичників та християн, у індусів та халдеїв, у греків так саме як і у римо-католиків – тексти ледве відмінні у тлумаченнях – всі вони були Геніями сімох планет і сімох планетних сфер нашої семи-складної Низки, в якій наша Земля найнижча. Це ставить «Зіркових» та «Місячних» Духів у зв'язок з вищими планетними Ангелами і Саптарші, індуськими Сімома Ріши Зірок – як підлеглих Ангелів і Вісників та їх еманациї за шкалою до низу. Такими були, за думки філософів гностиків, Бог і Архангели, шановані наразі християнами! «Павші Ангели» і легенда про «Війну на Небі», таким чином, чисто язичницького

походження та прийшла з Індії шляхом Персії та Халдеї. Єдиний спогад про них у християнському каноні зустрічається у Одкровенні XII, як про це написано на попередніх сторінках.

*Зв'язок Іегови з Місяцем в Кабалі добре відомий учням. **Про назареїв див. «Викрити Ізиду», II.131 та 132. Істинні послідовники істинного Христа всі були назареями і християнами і були проти пізніших християн.

Таким чином «Сатана», якщо на нього не дивиться у догматичному та, позбавленому істинної філософії сенсі та душі церков, перетворюється на величний образ того, хто створює з земної – божественну Людину; хто дає їй протягом тривалого циклу Махакальпи, закон Духа Життя та визволяє її від Гріха Незнання, відповідно від смерті.

6.6. СТАРШІ КОЛЕСА ОБЕРТАЛИСЯ ЗВЕРХУ ДОНИЗУ ТА ЗНИЗУ ДОВЕРХУ...(а) ... ЗАРОДКИ МАТЕРІ НАПОВНЮВАЛИ ВСЕ СУТНЄ.* ВІЙНИ ВИНИКАЛИ МІЖ БУДІВЕЛЬНИКАМИ ТА РУЙНІВНИКАМИ, І ВІЙНИ ВЕЛИСЯ ЗА ПРОСТІР; СІМ'Я НАРОДЖУВАЛОСЯ ТА ЗНОВУ З'ЯВЛЯЛОСЯ, БЕЗПЕРЕРВНО(б).**

*Увесь Всесвіт. Нагадуємо читачеві, що у Станцях під Всесвітом часто мається на увазі не Безмежний Космос, а лише наша Сонячна Система. **Це виключно астрономічно.

(а) Скінчивши на деякий час з нашими додатковими поясненнями, які хоча і порушують течію викладення, все ж необхідні для освітлення всієї схеми – ми мусимо повернутися ще раз до Космогонії. Фраза «Старші Колеса» має відношення до Світів або Глобусів нашої Низки, якими вони були протягом попередніх Кілець. Ця Станця, пояснена езотерично, може бути знайденою у кабалістичних працях. Тут ми знайдемо історію еволюції тих незчисленних Глобусів, після періодичних Пралай, як перебудовані з старого матеріалу на нові форми. Попередні Глобуси розкладаються і знову з'являються перетворені та удосконалені для нової фази життя. В Кабалі світи порівнюються з іскрами з під молоту великого Зодчого – Закону, що керує всіма Творцями. Наступна порівняльна діаграма вказує на тотожність двох систем, кабалістичної та Східної. Три верхні плани є три вищі плани свідомості, і видаються та пояснюються у названих школах, лише Посвяченим. Нижчі зображають чотири нижчих плани – найнижчий є нашим планом або видимим Всесвітом. Ці семеро планів відповідають сімом станам свідомості людини. Від неї самої залежить яким чином погодити три вищі стани у ній самій з трьома вищими планами у Всесвіті. Але до того як почати погодження, вона мусить пробудити три «основи» до життя та діяльності. Але дуже мало людей можуть наблизитися навіть до поверхового розуміння Атма-Від'я (Духорозуміння) або того, що Суфі називають рухані (Ruhani).

*Арупа або «Без форми»: там де форма не існує на об'єктивному плані. **Слово «Прообраз» не мусить сприйматися у сенсі Світу, яким він існував у Розумі Божества, а у сенсі Світу, створеного як перший примірник для повтору та покращення його фізично наступними за ним Світами – хоча при цьому відбувається погіршення чистоти. ***Це є чотири плани Космічної Свідомості, три вищих плани доки, що не досяжні для людського інтелекту у його сучасному стані розвитку. Семеро станів людської свідомості мають відношення до іншого питання.

б) «Сім'я народжувалося та знову з'являлося безперервно». Тут «Сім'я» значить «Світовий Зародок» який наука бачить як матеріальну часточку у розрядженому стані, але в Окультній Фізиці як «Духовні часточки», тобто, як над почуттєва матерія, існуюча у стані первісної диференціації. Щоби побачити та оцінити різницю – ту велику безодню, яка відокремлює земну матерію від над токих градацій над чуттєвої матерії – кожний астроном, кожний фізик і хімік мусить бути на край випадок, психометриком; він мусить бути у стані сам відчувати різницю, у яку він наразі відмовляється вірити. Пані Є.Дентон, одна з найосвітчених та у той самий час найбільш матеріалістичних і скептичних жінок сучасності – дружина професора Дентона, відомого американського геолога і автора праці «Душа Речей» - була, не дивлячись на її скепсис, найбільш кращим психометриком. Ось, що вона пише про один з її дослідів. Частка метеориту у конверті була покладена їй на чоло і вона не знаючи вміст конверту, сказала:

«Яка різниця між тим, що ми визнаємо матерією тут і тим, що здається матерією там! Тут елементи такі грубі, що я дивуюся як ми взагалі можемо терпіти їх; більше того, що ми можемо бажати зберегти наше сучасне відношення до них. Там елементи тонкі та далекі від грубості наших так, що я вимушена вважати саме ті елементи представниками дійсного існування».

В Теогонії кожне Сім'я подає ефірний організм, з якого набуває розвитку у подальшому Небесна Істота, Бог.

«Спочатку» те, що має назву в містичній фразеології «Космічне Бажання», еволюціонує у Абсолютне Світло. Але Світло без тіні було би абсолютним світлом; іншими словами, абсолютною темрявою, як це намагається довести фізична наука. Ця «Тінь» з'являється під виглядом первісної матерії або алегорично – якщо бажаєте – в образі Духу Творчого Вогню або Тепла. Якщо відкинути поетичну форму та алегорію наука побачить тут «Вогняну Туманність», то її вітатимуть. Тим чи іншим засобом, чи буде це Фохат або відома Сила науки, важка для визначення, як і сам наш Фохат, це Дещо «примусило Всесвіт рухатися по колу», як це сказав Платон, або як визначає це Окультне Вчення: «Центральне Сонце спонукає Фохат збирати первісний пил у форми куль, щоби примусити їх рухатися лініями зближення і, нарешті наблизитися одна до одної та з'єднатися... Розкидані у Просторі без порядку та системи, Зародки Світів підлягають частим зіткненням до того як поєднатися, після чого вони стають Блукаючими (Кометами). У той час починаються битви та боротьба. Старші (тіла) притягують молодших, у той час коли інші відштовхують їх. Багато які гинуть, поглинені своїми сильнішими товаришами. Ті які уникають, стають світами». (Книга Дзіан).

Якщо ці рядки будуть уважно проаналізовані та обмірковані, викладене буде визнаним таким саме науковим, як і те, що наука може сказати навіть у наш останній час.

Нас запевняють, що існують декілька сучасних праць фантастичного опису такої боротьби за життя у зірковому Просторі, особливо на німецькій мові. Ми раді почути це, бо наше Вчення є Вчення Окультне, яке губиться у темряві архаїчних віків. Ми достатньо обговорили це у «Викритій Ізиді», і ідея еволюції, аналогічної, якщо не тотожної до еволюції Дарвіна, ідея боротьби за існування та першість, «виживання сильнішого» між Більшістю зверху, як і Більшістю знизу,

пронизує червоною ниткою обидва томи нашої праці, написаної у 1876 році. Але ідея ця не наша, вона належить глибокій давнині. Навіть письменники Пуран дотепно переплели алегорію з космічними фактами та людськими подіями. І вивчаючи символіку легко побачить їх астро-космічні натяки, навіть якщо не здатен схопити сенс цілком. «Великі Війни на Небі» в Пуранах; «Війни Титанів» у Гезіода та інших класичних письменників; також «боротьба» між Озірісом та Тіфоном в єгипетських міфах, і навіть битви у скандинавських легендах, всі вони мають відношення до тієї самої теми. Північна міфологія згадує про це, як про битву Вогнів, синів Муспел, які билися на полі Вігред. Всі вони мають відношення до Небес та Землі та мають подвійний або навіть потрійний сенс, і езотеричне застосування до того, що зверху, так і до того що знизу. Особисто вони мають відношення до астрономічних, теогонічних та людських війн; до пристосування небесних тіл і першості посеред націй та племен. «Боротьба за існування» та «виживання сильнішого» верховно царювали з моменту проявлення Космосу у війні і, зрозуміло, ці факти не вислизнули від уважного погляду древніх Мудреців. Звідси беззупинні битви Індри, Бога Небесної Тверді з Асурами – перетвореними з вищих космічних Богів на космічних Демонів – та Врітра або Ахі; війни між зірками та сузір'ями, між місяцями та планетами – пізніше втілених у царів та смертних. Звідси і Війна у Небі Михаїла та його Воїнства проти Дракона – Юпітера і Люцифера-Венери – коли третина зірок повсталого воїнства була скинута у Простір і «не знайшлося вже для них місця на небі». Як ми вже давно писали:

«Це є головний та наріжний камінь таємних циклів. Він доводить, що браміні і танаїми... розмірковували про творіння та розвиток світу цілком за Дарвіном, випередивши його школу, що до природного підбору, поступового розвитку та трансформації видів». («Викрита Ізіда»).

Існували старі світи, які загинули, переможені новими. Ствердження, що всі світи (зірки планети, тощо) – лише ядро первісної субстанції, у стані Лайя (недиференційованому) оживлюється вивільними принципами щойно згаслого небесного тіла – стають спочатку кометами і надалі сонцями, щоби охолодитися до можливості органічного життя, є вченням таким самим старим як і самі Ріші. Таким чином, Сокровенні Книги однозначно вчили астрономії, яка не може бути відкинутаю навіть сучасною науковою спекуляцією, якби лише остання могла цілком усвідомити їх вчення. Бо архайчна астрономія та стародавні фізичні та математичні науки викладали погляди, тотожні сучасній науці, і багато які з них були більш значними. «Боротьба за існування» та «виживання сильнішого» у світах вищих, так саме як і на нашій планеті, як принципи були визначені та встановлені. Це вчення хоча і не може бути відкинута наукою частково, все ж, цілком імовірно, буде відкинута наукою у всій цілісності, бо воно стверджує, що існують лише семеро само-народжених, первісних «Богів» які вийшли з Потрійного Єдиного. Іншими словами, це значить, що всі світи є небесними тілами і – завжди на засадах аналогії – утворюються один з іншого, після того, як первісний прояв на початку Великого Віку скінчився.

Народження небесних тіл у просторі порівнюється з великою кількістю мандрівників, присутніх на Святі Вогнів. Семеро аскетів з'являються на порозі Храму з сімома запаленими паличками. Від їх світла перший ряд мандрівників запалює власні палички. Після чого кожен аскет починає обертати власну паличку навколо своєї голови у просторі та забезпечує інших вогнем. Схоже відбувається і з небесними тілами. Лайя-Центр запалюється та пробуджується до життя вогнем другого «мандрівника»; після чого новий «центр» спрямовується у простір і стає кометою. І лише за втрати власної швидкості і, відповідно, вогняного хвосту, Вогняний Дракон сідає для спокійного та організованого життя, як поважний громадянин зіркової сім'ї. Тому сказано:

«Народжене у не вимірних глибинах Простору з однородного Елементу, за назвою Світова Душа, кожне ядро космічної матерії, неочікувано виявлене до буття, починає життя за самих ворожих обставин. Протягом ряду незчисленних віків воно мусить завоювати собі місце у Безмежності. Воно обертається між більш щільними і вже нерухомими тілами, рухаючись стрибками, і спрямовується до точки або центру, який притягує його; і схоже до корабля, потрапившого у канал, усіяний рифами та підводними скелями, намагається уникнути інших тіл, які у свою чергу притягують або відштовхують його. Багато які гинуть, їх маса розкладається у більш сильних масах і коли вони народжуються всередині планетної системи, вони гинуть, головним чином у шлунках різноманітних Сонць. Ті, які рухаються повільніше та спрямовані у еліптичному характері, рано або пізніше будуть знищені. Інші, які рухаються параболічними дугами, зазвичай уникають загибелі завдяки власній швидкості».

Деякі читачи, схильні до критики, можливо вважатимуть, що це вчення про кометну стадію для всіх небесних тіл у протиріччі з щойно згаданим твердженням, що Місяць є матір'ю Землі. Вони можливо уявлять собі, що необхідна інтуїція, щоби залагодити цю інформацію. Але у дійсності ніякої інтуїції не потрібно. Що знає наука про комети, їх зародження, розвиток та кінцеве завершення? Нічого, абсолютно нічого! І що неможливого у тому, що Лайя-Центр – згусток космічної протоплазми, однорідної та латентної – неочікувано спалахує або оживає, прямує з свого ложа у простір, обертаючись у глибинах безодні і, щоби зміцнити власний організм, накопичує та додає диференційованих елементів? І чому такій кометі не зупинитися і не стати глобусом для життя? «Помешкання Фохата багато численні» - так сказано. «Він ставить своїх Чотирьох Вогняних (електрично позитивних) Синів у Чотирьох Колах»; ці Кола є екватор, екліптика і дві паралелі або тропіки, де розміщуються Чотири Містичні Істоти для керування їх кліматами. І далі: «Семеро інших (Синів) призначаються керувати сімома жаркими і сімома холодними Локами (Ад – ортодоксальних боамінів) на двох полюсах Яйця Матері (наша Земля та її полюси)». Семеро Лока у іншому місці названі також «Кільцями» та «Колами». Стародавні нараховували семеро полярних кілець, а не два, як роблять європейці; бо Гора Меру, яка є Північний Полюс, має як кажуть, семеро золотих і семеро срібних сходинок до неї.

Дивні твердження у одній з Станць, що «Пісні Фохата та його Синів були так саме Сяючими, як поєднане сяйво Сонця та Місяця, і, що Чотири Сина у середньому Чотири-складному Колі «Бачили Пісні свого Батька і Чули його Сонце-Місячне Сяйво», пояснені у Коментарях у наступних словах: «Коливання Фохатичних Сил біля двох холодних кінців (Північного та Південного полюсів) Землі, які виявляють вночі багатокольорове сяйво, мають у собі декілька властивостей Акаші (Ефіру), Колір так саме як і Звук». «Звук є властивість Акаші (Ефіра); він народжує Повітря, властивість якого є Дотик; який (тертям) виробляє Колір та Світло». (Вішну Пурана). Можливо вище зазначене буде сприйняте як архаїчна несинітниця, але вона стане більш зрозумілою, якщо читач припам'ятає Північне та Південне Полярне Сяйво, яке виникає у самих центрах земних електричних та магнетичних сил. Обидва Полюси є складами, приймачами та визволителями одночасно космічної та земної Життєвої Сили (Електрики), від надлишка якої Земля, без цих двох природних клапанів, давно була би розірвана на шматки. У той самий час існує теорія, яка вже стала аксіомою, що феномен Полярних сяйв супроводжується та утворює сильні звуки схожі на свист, шипіння та тріскання. Дивіться праці проф. Гумбольта про Північне Сяйво та його листування що до цього.

6.7. РОЗРАХУЙ, О ЛАНУ, ЯКЩО БАЖАЄШ ЗНАТИ ТОЧНИЙ ВІК ТВОГО МАЛОГО КОЛЕСА.* ЙОГО ЧЕТВЕРТА СПИЦЯ – НАША МАТІР(а).** ДОСЯГНИ ЧЕТВЕРТОГО ПЛОДУ ЧЕТВЕРТОЇ СТЕЖКИ ЗНАННЯ, ЩО ВЕДЕ ДО НІРВАНИ, І ЗНАТИМЕШ, БО ТИ ПОБАЧИШ(б)...

*Низка. **Земля.

а) «Мале Колесо» є наша Низка Сфер і «Четверта Спиця», наша Земля, четверта у Низці. Вона одна з тих, на яку «палке (позитивне) дихання Сонця» впливає безпосередньо.

Семеро головних перетворень Глобусів або небесних Сфер або точніше складючих їх часток матерії, описані наступним чином: 1) однорідне; 2) повітряне та сяюче – газове; 3) на вподобі до згустків (туманності); 4) атомічне, ефірне – початок руху і диференціації; 5) зародкове, вогняне – диференційоване але ще складене лише з зерен Елементів у їх ранніх станах та, маючих семеро станів, коли вони цілком розвинені на нашій Землі; 6) чотири-складне, схоже до пари – майбутня Земля; 7) становище охолодження – та залежне від Сонця для Життя та Світла.

Вирахувати його (нашого колеса) вік, як це пропонується учню у Станці, все ж є важким, бо нам не надані цифри Великої Кальпи і не дозволена публікація цифр наших малих Юг, за виключенням їх приблизної тривалості. «Старіші Колеса оберталися протягом однієї Вічності і однієї половини Вічності», так сказано. Ми знаємо, що під «Вічністю» мається на увазі сьома частина 311.040.000.000.000. років або віка Брами. Але що з того? Ми також знаємо, що якщо ми візьмемо за основу вищезазначені цифри, то насамперед ми мусимо викреслити з 100 Років Брами або 311.040.000.000.000 років два Роки на Сандх'я (Сутінки), що складатиме 98 тому, що ми мусимо підвести цю цифру до містичної комбінації 14x7. Але ми не знаємо, коли саме почалася еволюція та формування нашої маленької Землі. Тому не можливо вирахувати її вік, якщо не буде виданий час її зародження, та Вчителя доки відмовляють у цьому. Але, все ж при завершенні цього тома у другому томі будуть надані декілька хронологічних натяків. Окрім того ми мусимо пам'ятати, що закон аналогії розповсюджується на світі, так саме як і на людину; і як «Єдиний (Божество) стає Двома (Дева або Ангел) і Двоє стають Трьома (або людиною)» та так далі, то нас вчать, що згустки (Світова Речовина) стають Мандрівниками (Кометами); ці стають зірками; і зірки (центри обертання) нашим сонцем та планетами – якщо швидше. Це може бути не так науково, якщо Декарт також вважав, що «планети обертаються на власній вісі, тому що вони були колись світло носіями, центрами спірального обертання».

б) Існують чотири сходинки Посвячення, згадані у екзотеричних працях і відповідно відомі в Санскриті, як Сротопана, Сакрідагамін, Анагамін і Архат; Чотири Стежки до Нірвани у цьому Четвертому Колі мають ті самі назви. Архат, хоча може бачити Минуле, Майбутнє та Сучасне, не є ще Вищій Посвячений; бо сам Адепт, посвячений кандидат, стає Челою (учнем) Вищого Посвяченого. Ще три вищі стадії потрібно досягти Архату, якщо він бажає досягти вершини сходів Архатства. Є такі, які досягли цього навіть у нашій П'ятій Расі, та все ж можливості необхідні для досягнення цих вищих сходинок, будуть цілком розвинені у пересічному спрямованому подвижнику лише на прикінці цієї Корінної Раси, особливо у Шостій та Сьомій. Так завжди будуть існувати Посвячені та профани до кінця цієї малої Мануантари, сучасного Циклу Життя. Архати «Вогняного Туману», Сьомого Рівня відокремлені лише однією сходинкою від «Корінь-Основи» власної Ієрархії, найвищої на Землі та у нашій Земній Низці. Ця Корінь-Основа має Ім'я, яке може бути перекладеним на англійську мову лише декількома словами – «Вічно-Живий-Людський-Баніан». Ця «Дивна Істота» зійшла з «Вищої Області», так кажуть вони, у ранні часи Третього Віку до статевого поділу у Третій Расі.

Ця Третя Раса інколи називається колективно «Синами Пасивної Йоги, бо вона була народжена насвідомо Другою Расою, на яку, як на розумово бездіяльну, дивилися як на постійно містично спостерігаючу, що потрібно за умовами Йогічного стану. У першій або ранішній стадії існування цієї Третьої Раси, коли вона ще була у стані чистоти «Сини Мудрості», які як буде видимим

далі, втілилися у цій Корінній Расі, народили за посередництвом Кріяшакті потомство за назвою «Сини Ад» або «Вогняного Туману», «Сини Волі та Йоги» тощо. Вони були свідомим творінням, бо частина цієї Раси була вже натхненна божественною іскрою духовного вищого розуму. Це потомство не було Расою. Спочатку, це була Дивна Істота за назвою «Ініціатор», а після неї гурт наполовину божественних, наполовину людських Істот. «Відокремелені» в архаїчній генезі за для визначених цілей, вони є тими, в які, як сказано, втілилися вищі Дхіані – «Муні і Ріші попередніх Мануантар» – щоби утворити розплідник для майбутніх людських Адептів на цій Землі протягом цього Циклу. Ці «Сини Волі та Йоги», народжені, так би мовити, незайманим шляхом, залишилися, як це пояснено, цілком відокремленими від звичайного людства. «Істота», щойно згадана, яка мусить залишитися не названою, є Дерево, від якої у наступні віка народилися гілки всіх великих, історично відомих Мудреців та Ієрофантів, таких як Ріші Капіла, Гермес, Єнох, Орфей тощо. Як об'єктивна людина, вона є таємнича (для профана – вічно не видима, але завжди присутня) Особистість, про яку кажуть всі легенди Сходу, особливо посеред окултистів та учнів Сокровенної Науки. Ця Істота міняє форму, залишаючись завжди тією самою. Вона є духовний Автопритет всіх посвячених Адептів у всьому світі. Її називають «Не маючою Ім'я», яка має таку кількість імен та все ж імена та сама сутність якої невідомі. Вона є «Ініціатор», названий «ВЕЛИКА ЖЕРТВА». Бо стоячи біля порогу Світла, Вона дивиться на нього з середини Кола Темряви, який Вона ніколи не перетне; і до останнього Дня цього Циклу Життя, не залишить вона свого посту. Чому самотній Страж не кине свого посту? Чому сидить він біля Фонтану Первісної Мудрості, з якого він більше не п'є, бо Йому немає чого більше знати ні на цій Землі ні на Небесах? Тому що поодинокі стомлені мандрівники, повертаючись додому, ніколи не впевнені навіть до останньої хвилини, що не згублять власної стежки у цій безмежній пустелі Ілюзії та Матерії, яка має назву Земне Життя. Тому що Він бажає показати кожному полоненому, якому пощастило звільнитися від в'яз плоті та ілюзії, шлях до тієї області свободи і Світла, з якої сам Він добровільний вигнанець. Тому що, Він жертвує собою заради порятунку Людства, хоча мало хто може скористатися цією Великою Жертвою.

Під безпосереднім мовчазним керівництвом цього МАХАГУРУ, з часу першого пробудження людської свідомості, всі інші, менш Божественні Вчителі та Наставники Людства, зробилися керівниками раннього Людства. За посередництва цих «Синів Бога» молоде Людство отримало власні перші уявлення про всі мистецтва та науки, так саме як і про духовні знання. Саме Вони поклали перший камінь підвалин тих стародавніх цивілізацій, які так справедливо викликають подив нашого сучасного покоління вчених та послідовників.

Нехай той, хто має сумніви, що до цього ствердження, пояснить на однаково розумних засадах таємницю знань, якими володіли стародавні і хто, як це стверджують деякі, набули розвитку з нижчих та схожих до тварин дикунів «печерних людей» палеонтологічного періоду! Нехай вони звернуться до таких праць як праці Вітрувія Поліо, часів Августа, про архітектуру, в яких всі правила пропорцій є тими, які у стародавності викладалися при Посвяченні, якщо вони бажають ознайомитися з цим, дійсно божественним мистецтвом і зрозуміти глибоке езотеричне значення, приховане у кожному правилі і законі пропорцій. Жодна людина, потомок печерного мешканця, не зможе розвинути схожу науку без особливої допомоги навіть протягом тисячоріч, присвячених думці та еволюції розуму. Саме учень, цих втілених Ріші і Дев Третьої Корінної Раси, передавав власне знання від одного покоління до іншого в Єгипті та Греції, наразі загубивший власний канон пропорцій, так саме як учні Посвячених Четвертої Раси, Раси Атлантів, передали його своїм циклопам, «Синам Циклів» або Безмежності, від яких назва перейшла до наступних поколінь гностиків священників.

«Завдяки божественній досконалості цих архітектурних пропорцій, стародавні будували пам'ятки мистецтва, на які даються як на дива всі наступні віки, власні Храми, Піраміди, Печерні Святилища, Кромлехи, Цвинтарні Камені, Престоли, які доводили їх знання механіки, у порівнянні з якими сучасне мистецтво є дитячою забавкою і, кажучи про ці праці, наше мистецтво називає їх «працями велетнів з сотнею рук».

Можливо сучасні архітектори і не цілком зневажали цими правилами, та все ж вони достатньо додали імперичних новинок, щоб знищити точні пропорції. Вітрувій передав наступним поколінням правила будівництва грецьких Храмів, збудованих для безсмертних Богів. І десятеро книг Marcus Vitruvius Pollio з Архітектури, одного з Посвячених, можуть бути вивчені лише езотерично. Друїдичні Кола, Дольмени, Храми Індії, Єгипту та Греції, Башти та 127 міст Європи, за якими Французький Інститут визнав «Циклопічне Походження», всі є працями посвячених Священно-служників-Архітекторів, нащадків тих, початково навчених «Синами Бога» і справедливо названих «Будівельниками». Ось що каже вдячне покоління про цих нащадків: «Вони не застосовували ні вапна, ні цементу, ні заліза, щоб різати каміння, та все ж вони були так гарно оброблені, що у багатьох місцях з'єднання майже не помітне, хоча деякі з каменів, як наприклад у Перу мають 38 футів у довжину, 18 у довжину та 6 завтовшки, а у мурах фортеці Cuzco є каміння ще більших розмірів». І далі: «Водосховище Syene вирите 5400 років тому, коли воно було точно під тропіком, що наразі змінилося... було...таким чином збудоване, що у полудень у точний момент стояння Сонця, увесь диск його віддзеркалювався на поверхні водойми - праця яка не може бути зробленою наразі зусиллями всіх астрономів Європи».

Хоча ці теми були ледве накреслені у «Викритій Ізиді», все ж не завадило нагадати читачеві, що було сказано у цій праці відносно Священного Острова у Центральній Азії, та спрямувати його за подальшими подробицями до відділу під заголовком «Сини Бога і Священний Острів, доданому до Станці 9, у другому томі. Та все ж, декілька додаткових пояснень, хоча би і уривчастих, можуть допомогти вивчаючому поглянути на таємницю наших днів. Щоби встановити хочаби одну подробицю, що до таємничих «Синів Бога» скажемо: високі Двіджа посвячені браміні стародавності претендували походженням саме від них, від цих Брамапутра, у той час коли сучасний брамін бажав би примусити нижчі касту вірити буквально, що вони (браміні) виникли безпосередньо з вуст Брами. Таким є Езотеричне Вчення; і, окрім того, воно додає, що хоча ці нащадки (духовно зрозуміло) «Синів Волі та Йоги» поділилися з часом на дві статі, так саме як їх «Кріяшакті» - прабатьки самі зробили це з часом, та все ж, навіть їх вироджені нащадки до сучасних днів зберегли шанування та повагу до творчої функції, і все ще дивляться на неї у світлі релігійного обряду, у той час коли більш цивілізовані народи дивляться на неї як на тваринну функцію. Порівняйте погляди та думку Заходу що до цих питань з Уставами Ману, що стосується законів Гріхаста або подружнього життя. Істинний брамін, відповідно, є той, «семеро прабатьків якого випили сік Місячної Рослини (Сома), і хто є «Трисупарна», бо він зрозумів таємницю Вед.

І до цих днів такі браміні знають, що спочатку цієї Раси психічний та фізичний розум був ще у сплячому стані, і свідомість була ще не розвиненою, тому і духовні уявлення її були цілком не пов'язані з оточуючим фізичним середовищем; що божественна людина мешкала у власній тваринній – хоча зовні людській – формі; і що, якщо у неї і був присутнім інстинкт, та не було самосвідомості, щоб освітити темряву латентного П'ятого Принципу. Коли Володарі Мудрості, рухомі законом еволюції, вселили у неї іскру свідомості, то перше почуття збуджене до життя та діяльності було почуття солідарності, єдності з її духовними творцями. Так саме як перше почуття дитини належить її матері та годувальниці, так саме і перші спрямування пробудженої свідомості у примітивній людині були до тих, чий елемент вона відчувала у собі, та хто були все ж по за нею і

незалежні від неї. Благоговіння виросло саме з цього почуття і зробилося головним двигуном у її природі; бо це єдине почуття, яке природне у її серці, народжене у ньому і яке однаково ми зустрічаємо як в дитині людини, так і в дитині тварини. Це почуття нестримного, інстинктивного спрямування у примітивній людині, чудово і так би мовити інтуїтивно описане Карлейєлем у словах: «Величне стародавнє серце – яке близьке воно у власній простоті серцю дитини і серцю чоловіка у його суворій святковості та глибині! Небеса сприяють йому у його шляху або життю на Землі, перетворюючи всю Землю на містичний храм для нього, а земні справи у шанування. Видіння сяючих Істот виблискують у звичайному сонячному світлі; Ангели ще літають Божественними Вісниками посеред людей... Дива оточують людину, вона живе посеред елементу дива..* Великий закон боргу, великий, як ці дві безмежності (небо та ад), зменшує все інше, знищує все інше... це була дійсність і вона є такою; лише одяг її мертвий, але сутність її живе у всі часи та від всієї Вічності!».

*Те, що було природним в очах примітивної людини, наразі стало дивом для нас, а те, що було дивом для неї, ніколи для нас не може бути вимовленим.

Він живе безсумніву, та мешкає у власній непорушній силі та могутності у азійському арійському Серці, від Третьої Раси, безпосередньо крізь її перших Синів «Розумом Народжених» плодів Кріяшакті. З часом священна каста Посвячених стала лише інколи від віку до віку створювати схожі досконалі істоти, внутрішньо різні, хоча і схожі до тих, хто народив їх зовнішню оболонку. У дитинстві Третьої, примітивної Раси: «Недостатньо було Істоти виду вищого, і задуманий був образ її, - свідомий думкою і серцем утримуючим, вона створена для царювання, і над всім володар суджений». Ця істота була викликана для життя як готовий досконалий провід для тих мешканців вищих сфер, які втілюються у ці форми, народжені Духовною Волею і природною божественною могутністю в людині. Це була дитина чистого духу, розумово без домішки земного елементу. Лише її фізична форма підлягала часу та життю, бо власний розум вона черпала безпосередньо зверху. Це було Живе Дерево Божественної Мудрості; тому вона може бути на вподобі до Світового Дерева легенд Півночі, яке не може висохнути та померти до кінця останньої битви життя, хоча його коріння увесь час гризе Дракони Нідхог. Так саме і тіло першого священного Сина Кпіяшакті було погризеним зубом часу, але коріння його внутрішньої істоти, залишилося вічно могутнім та непорушним, бо воно росло та розповсюджувалося у Небі, а не Землі. Він був першим від Першого і він був Сім'ям всіх інших. Були і другі Сини Кріяшакті, народжені другим духовним спрямуванням, але перший залишився до цього часу Сім'ям Божественного Знання, Єдиний та Найвищий посеред земних «Синів Мудрості». На цю тему ми не можемо розповсюджуватися, за виключенням того, що кожного віку – навіть нашого – були величні розуми, які правильно зрозуміли цю проблему. Але яким чином наше фізичне тіло досягає цього удосконаленого стану, в якому воно наразі? Зрозуміло, шляхом мільйонів років еволюції, але ніколи не від тварин, як цьому вчить матеріалізм. Бо як каже Карлейль: «...Сутність нашої істоти, таємниця у нас самих хто називає себе «Я» - які слова ми маємо для таких речей? – є Дихання Неба; Найвища Істота виявляє себе в Людині. Це тіло, це здатності, це життя наше, чи не є все це оболонкою для Невимовного?» «Дихання Неба» або швидше дихання Життя, за біблійною назвою Нефеш, існує в будь якій тварині, в кожній рослині, в кожному мінеральному атомі. Ніхто з вищезазначених не має, схожої до людини свідомості природи цієї «Найвищої Істоти»,* так саме як і жоден не має тієї божественної гармонії у власній формі, яка притаманна людині. Як виклав це Новалис і з того часу ніхто не повторив цього краще ніж Карлейль: «У Всесвіті існує лише один Храм, і це Тіло Людини. Нічого немає більш священного за цю форму... Ми торкаємося Неба, коли покладаємо нашу руку на тіло людини! Це звучить як кольори риторики, але це не так. Якщо це

буде гарно продумане, воно буде явлене як науковий факт; вираз... дійсної істини речей. Ми є диво з див – величезна неосяжна таємниця».

*Немає іншої нації у світі, почуття благоговіння або релігійного містицизму якої було би таким розвиненим і таким переважним як у індусів. Це почуття є безпосереднім спадком первісних свідомих людей Третьої Раси.

СТАНЦЯ 7

7.1. УСВІДОМ ПОЧАТОК ЖИТТЯ ЧУТТЕВОГО ТА ПО ЗА ФОРМОЮ(а). СПОЧАТКУ БОЖЕСТВЕННИЙ(б)* ЄДИНИЙ ВІД МАТЕРІ-ДУХА,** ДАЛІ ДУХОВНИЙ(в);*** ТРОЄ ВІД ОДНОГО(г),**** ЧЕТВЕРО ВІД ОДНОГО(д) ТА П'ЯТЕРО(е), з яких ТРОЄ, П'ЯТЕРО ТА СЕМЕРО(ж). ЦІ СУТЬ ТРИ-СКЛАДНІ ТА ЧОТИРИ-СКЛАДНІ У СХОДЖЕННІ ДО НИЗУ; ПЕРШОГО ВОЛОДАРЯ***** , НАРОДЖЕНІ РОЗУМОМ СИНИ, СЯЮЧІ СЕМЕРО.***** ВОНИ І Є ТИ, Я, ВІН, О ЛАНУ; ВОНИ ДОГЛЯДАЮТЬ ТЕБЕ І ТВОЮ МАТЕР-БХУМІ.*****

*Провід. **Атман. ***Атма-Будхі, Дух-Душа. Це має відношення до космічних принципів. ****Так саме. *****Авалакїтешвара. *****Будівельники. Семеро Ріші Творців, зв'язані наразі з сусір'ям Великої Ведмедиці.

(а) Ієрархія Творчих Сил поділяється езотерично на Семеро (чотири та три) у складі Дванадцяти великих Рівнів, які символізовані дванадцятьма знаками Зодіаку. Семеро з проявленої шкали зв'язані окрім того з Сімома Планетами. Всі вони поділені на незчисленні Гурти божественних, духовних, на половину духовних та ефірних Істот. Натяк на Головні Ієрархії між цих гуртів є у великій Четвірці, або екзотерично у чотирьох тілах та трьох якостях Брами та Панчас'я, п'ятьох Брам або п'ятьох Дхіані-Будд у буддійській системі. Найвищий Гурт складається з Божественних Пламен які мають назву «Вогняні Леви» або «Леви Життя», езотеризм яких надійно прихований у знаку Лева Зодіаку. Це nucleoli Вищого Божественного Світу. Вони є Вогняні Дихання, Без Форми і у одному аспекті вони тотожні з Верхньою Триадою Сефіротів, яку кабалісти вбачають у Світі Прообразів. Ту саму Ієрархію з тими самими числами зустрічаємо в японській системі, у «Началах», які викладаються Шинто та буддійськими сектами. У цій системі Антропогенезис є попереднім до Космогенезису, бо Божественне занурюється у людське та створює – на пів-шляху свого сходження в матерію – видимий Всесвіт. «Легендарні особистості», благоговійно викладає Омойе – «мусять бути сприйняті, як стереотипне втілення вищої (таємної) доктрини і її вищих істин». Викладення цієї стародавньої системи у всій цілковитості, потребує забагато місця, та все ж декілька слів не завадять. Наступне є конспектом цього Антропо-Космогенезису і засвідчує яким чином найбільш відокремлені народи вірять у те саме архаїчне вчення: Коли все було ще Хаосом (Кон-тон) Троє духовних Істот з'явилися на обрії майбутнього творіння; 1)«Амено ані нака нуші но Камі», Божественний Монарх Центрального Неба; 2)«Така мі онусобі но Камі» Найвищий, Верховний Божественний Нашадок Неба і Землі; та 3)«Каму мі мусубі но Камі» просто «Нашадок Богів». Всі вони не мали ні форми, ні субстанції – наша Арупа-Триада – бо ні небесна ні земна субстанція ще не диференціювалися, «також і сутність речей ще не утворилася, не мала форми».

б) У Зогарі – який у сучасному власному вигляді зібраний та передрукований Мойсеєм де Леоном, за допомогою сирійських та халдейських християнських гностиків у XIII сторіччі, та виправлений ще пізніше багатьма християнськими руками, є лише не менш езотеричним, ніж сама Біблія – це «Божественний (Провід)» більш не є вже тим, чим він був у Книзі Чисел халдеїв. Правда, що Ейн-Соф, Абсолютне Безкінечне Ніщо, так саме користується формою Єдиної Проявленої «Божественної Людини» (Першо-Причини) як власною колісницею (Меркаба

єврейською; Вахана за санскритом) або Проводом, щоби зійти та з'явитися у феноменальному світі. Але кабалісти не пояснюють як може Абсолют користуватися будь чим або виявляти будь який атрибут, коли він як Абсолют позбавлений будь яких атрибутів; також вони не пояснюють, що насправді, сама Пешо-Причина (Логос Платона), первісна і вічна Ідея проявляється через Адама Кадмона, Другого Логоса, так би мовити. У Книзі Чисел зазначається, що Ейн (Ен або Айор) є єдиний самосутній, у той час його «Глибини», Бітос гностиків, за назвою Пропатор, є лише періодичний. Останній є Брама, диференційований від Брамана або Парабрамана. Саме – Глибина, Джерело Світла або Пропатор і є Непроявлений Логос або Абстрактна Ідея, а не Ейн-Соф, Промені якого користуються Адамом Кадмоном – «чоловіче-жіночим» - або Проявленим Логосом, об'єктивним Всесвітом, як Колісницею для проявів. Але у Зогарі ми читаємо наступну непослідовність: «Senior occultatus est, et absconditus Microprosopus manifestus est, et non manifestus». (Rosenroth – «Liber Mysteriorum»). Це помилково, бо Мікропросопус або Мікрокосм може існувати лише протягом власних проявів та руйнується під час Махапралаї. Кабала Розенрота є частіше загадкою, ніж підручником.

Перший Рівень містить Божественних. Як в системі японській та єгипетській, так і у кожній стародавній космогонії – від цього божественного Полум'я «Єдиного» запалюються Троє сходячих до низу Гурти. Маючі власне потенційне буття у Вищому Гурті, вони стають наразі визначено відмінними та відокремленими Істотами. Вони називаються Незайманими для Життя у Великій Ілюзії та тощо, також шести кінцевою зіркою у власній сукупності. Остання майже у всіх релігіях є символом Логосу, як перший прояв. В Індії це знак Вішну, Чакра або Колесо; і у Кабалі - гліф Тетраграматона, «Він з Чотирьох Букв» або, метафорично, «Члени Мікропросопуса», яких десятеро та шестеро відповідно. Та з часом кабалісти, особливо християнські містики, викривили цей чудовий символ. Дійсно, Мікропросопус – який цілком відмінний від не проявленого вічного Логосу, «Єдиного з Батьком» - нарешті став, після віків беззупинних зусиль софістики та парадоксів, вважатися як єдиний з Іеговою, або єдиним Богом Живим (!), у той час коли Іегова є лише Біна, Сефіра Жіночої Основи. Цей факт мусить особливо яскраво запам'ятатися читачеві. Бо «Десятеро Членів Небесної Людини є десятеро Сефіротів; і перша Небесна Людина є не проявлений Дух Всесвіту і ніколи не може бути зменшеним до Мікропросопуса, Малого Обрису, прообразу людини на земному плані. Мікропросопус, як щойно сказано, є проявленим Логосом і таких Логосів багато. Але про це далі буде. Шести-кінцева зірка має відношення до шістьох Сил або Потенцій Природи, до шістьох планів, принципів тощо, синтезованих сьомим або центральною точкою зірки. У всіх релігіях вони, разом з вищими та нижчими Ієрархіями, мають виток від Божественної або Небесної Діви, Великої Матері, Андрогіни, Сефіри, Адам Кадмон. Сефіра є Вінець, Кетер, але у абстрактному принципі, як математичний X, невідома кількість. На плані диференційованої природи вона є жіночою основою Адама Кадмона, першої Андрогіни. Кабала вчить, що слова «Fiat Lux» мають відношення до формування та еволюції Сефіротів, а не до Світла, як протиположності темряві. Равін Семіон каже: «О мандрівники, мандрівники, людина, як еманация була одночасно чоловіком та жінкою, істинно, Адамом Кадмоном, і таким є сенс словам: «Хай буде Світло, і стало Світло.» І це є подвійна людина». У власній Єдності, Первісне Світло є сьомий або вищий принцип Дайвіпракріті, Світло не проявленого Логосу. Але у власній диференціації він стає Фохатом або «Сімома Синами». Перший символізований центральною точкою у Подвійному Трикутнику: останній власне шестикутником або «Шістьмома Членами» Мікропросопуса; Сьомий – Малкут, «Наречена» християнських кабалістів, або наша Земля. Звідси і вислів: «Перший після Єдиного є Божественний Вогонь; другий – Вогонь і Ефір; третій складений з Вогню, Ефіру та Води; четвертий з Вогню, Ефіру, Води та Повітря. Єдиний не токається Глобусів, які несуть Людину, але внутрішніх невидимих Сфер. Першонароджені суть ЖИТТЯ, Серце і Пульс

Всесвіту; другі – її Розум або Свідомість». Ці елементи Вогню, Повітря тощо, не є наші складні елементи, і ця «Свідомість» не має відношення до нашої свідомості. Свідомість «Єдиного Проявленого», якщо і не абсолютно, та все ж не обмежена. Махат, Світовий Розум, є першим творінням Брами-Творця, але так саме і Прадхани, Недиференційованої Матерії.

в) Другий Рівень Небесних Істот Вогню та Ефіру, відповідних до Духу та Душі або Атма-Буддхі, ім'я яких легіон, ще позбавлених форми, але вже більш «субстанційних». Вони є першою диференціацією у Другій Еволюції або «Творінні» – слово яке схиляє до помилки. Як свідчить їх назва, вони є Прообразами Джив або Монад, що втілюються, єство яких від Вогняного Духу Життя. Крізь них, на вподобі до сонячного променю, йде Промінь, яким вони забезпечують його майбутнім Проводом, Божественною Душею, Буддхі. Саме вони мають безпосереднє відношення до Воїнства вищого Світу нашої Системи. Від цих подвійних Одиниць виходять «Потрійні».

В японській космогонії, коли з хаотичної маси з'являється ядро в образі яйця, яке має у собі зародок і потенціал всього світового, так саме як і земного, життя, саме ці, щойно названі, «Потрійні» і диференціюються. Чоловічий ефірний принцип (Ян) здіймається, а жіночий, більш важкий або більш матеріальний принцип (Інь) падає у світ субстанції, після того як сталося роз'єднання між небесним та земним. Від цього Жіночого Принципу, Матерії, народжується перша рудиментна об'єктивна істота. Вона ефірна та не має ні форми, ні статі, але від неї і від Матерії народжуються Семеро Божественних Духів, від яких виникають семеро «творинь», так саме як у Codex Nazaraeus від Карабтаноса і Матерії Spiritus народжуються семеро, «налаштованих на зло» (матеріальних) духів. Занадто тривалим було би наводити тут японські назви, але у перекладі вони стоять у наступному ряду: 1) «Невидимий Без-шлюбний», Творчий Логос не Творчого «Батька» або проявлена творча потенційність останнього. 2) «Дух (або Бог) Глибин, позбавлених Променів (Хаос)», який стає диференційованою матерією або світовою речовиною; також мінеральне царство. 3) «Дух Рослинного Царства», «Рослинності з надлишком». 4) «Дух Землі» і «Дух Пісків»; Істота подвійної природи; перший має потенційність чоловічого елементу, останній жіночого. Ці двоє були єдині і не усвідомлювали, що вони двоє. У цій подвійності були (а) Isu no gai по Камі Істота чоловічої основи, темна та мускуляста і (б) Eku gai по Камі світла більш слаба або лагідна Істота жіночої основи. Далі: 5) та 6) Духи – андрогени або двостаттєві. 7) Сьомий Дух, останній з «Матерії», з'являється як перша божественна людська форма, визначено чоловіча та жіноча. Це було сьомим «творінням», відповідно до Пуран, де людина є сьомим творінням Брами. Ці Цзанагі-Цзанами зійшли до Всесвіту Небесним Мостом, Чумацьким Шляхом і «Цзанагі побачив далеко низом хаотичну масу хмар та води та кинув у безодню власний прикрашений коштовним камінням спис і з'явилася твердиня. Після цього двоє роз'єдналися, щоби дослідити Онокоро, новий щойно створений острів-світ». (Омойє). Такими є японські екзотеричні перекази, шкарлупа приховує ядро тієї самої істини Сокровенного Вчення.

г) Третій Рівень відповідає Атма-Будхі-Манас, Духу, Душі та Розуму; і має назву «Потрійний» (Триада).

д) Четвертий Рівень, вже субстанційні Істоти. Вони є Найвищим Гуртом між Рупа (Атомічних Форм). Це розплідник людських свідомих духовних Душ. Вони називаються «Непорушними Дживами» та утворюють за посередництвом більш низького Рівня, ніж вони самі, перший Гурт Семи-складного Воїнства – велику таємницю людського свідомого і розумного Єства. Бо останнє є поле, в якому лежить прихований у потенційній могутності Зародок, який мусить впасти у зародження. Цей Зародок стає міццю у фізичній клітинці, яка спрямовує розвиток ембріона і є причиною спадковості та можливостей всіх якостей людини. Не зважаючи на це теорія Дарвіна

про успадкування надбаних властивостей не лише не викладається але і не сприймається Окультизмом. Відповідно до останнього вчення, еволюція рухається цілком іншими лініями: фізична еволюція за Езотеричним Вченням має поступовий розвиток з духовної, розумової та психічної. Саме ця внутрішня душа фізичної клітинки – «духовна плазма», домінанта плазми сімені – є ключем, який з часом мусить відкрити браму terra incognita біолога, за назвою ембріологія. Потрібно зазначити, що у той час коли сучасна хімія відкинула, як упередження Окультизму і Релігії, теорію субстанціональних невидимих Істот, або Ангелів, Елементалів тощо, звісно не намагаючись зрозуміти філософію цих Істот без плоти або хоча би подумати про них – вона була примушена, завдяки спостереженням та відкриттям, несвідомо визнати та сприйняти ту саму пропорцію прогресії і порідку в еволюції хімічних атомів, як сприймає це Окультизм для своїх Дхіані і Атомів – аналогія є перший закон Окультизму. Як ми бачимо з вище зазначеного перший Гурт Рупа-Ангелів чотири-складний, бо у кожному Гурті шляхом до низу додається один елемент. Те саме бачимо ми і у побудові атомів, які поділяються за кількістю сходження до низу на монотомічні, діатонічні, триатомічні, тетратомічні тощо, за прийнятою хімією фразеологією.

Припам'ятаємо, що Вогонь, Вода та Повітря Окультизму або так звані «Елементи Первісного Творіння» не є тими складними елементами, якими ми знаємо їх на Землі, але є ноуменальні, однорідні Елементи – Духи земних елементів. Далі йдуть Семи-складні Гурти. Природи цих Істот на прогресуючій шкалі до низу, будуть відповідати складним елементам математично тотожно. Дійсно, це має відношення лише до діаграм, складених окультистами; бо якби шкала Ангельських Істот була розташована на паралельних лініях шкали хімічних атомів науки – від гіпотетичного Гелію до Уранія – різниця була би помічена. Бо останні мають, як власні відповідності на Астральному плані, лише чотири нижчих рівні – троє вищих принципів в атомі, або точніше, в молекулі або хімічному елементі будуть побачені лише посвяченим оком Дангми. Але якби хімія забажала стати на правильний шлях, вона мусила би виправити власні розподіли на таблицях, за таблицями окультистів, від чого вона, звісно, відмовиться. В Езотеричній Філософії кожна частка відповідає і залежить від свого власного ноумену – Істоти, до єства якої вона належить: і як зверху, так і знизу, Духовне еволюціонує з Божественного, Псіхо-ментальне від Духовного – зараженого у його нижчому плані Астралом – вся наділена душею і (яка здається) не наділена душею Природа прямує у розвитку за паралельними лініями і набуває властивостей як від верху так і від низу. Число Сім, застосоване до терміну вище зазначеної Семи-складності, значить не лише Семеро Істот, але Семеро Гуртів, як було вже пояснено. Вищий Гурт Асурів, народжений у першому тілі Брами, перетвореного на «Ніч», семи-складний, тобто він поділений на вподобі до Пітрисів на Семеро Класів, три з яких не мають тіл (арупа) і чотири мають. Насправді, більш правильним буде дивитися на них як на наших Пітрисів (предків), ніж на Пітрисів, які створили першу фізичну людину.

е) П'ятий Рівень дуже сокровенний тому, що він зв'язаний з мікрокосмічним п'ятикутником, п'ятикінцевою зіркою, що представляє людину. В Індії і Єгипті ці Дхіані були зв'язані з Крокодилом, і їх помешканням є Козеріг. Але в індуській Астрології ці терміни легко перетворюються, бо десятий знак Зодіаку за назвою Макара, легко перекладається на «Крокодил». Саме слово окультне і тлумачиться різноманітно, як це буде пояснене далі. В Єгипті, померлий - символом якого була Пентаграма або П'ятикінцева зірка, кінцівки якої представляли людину – емблематично перетворювався на крокодила. Себекх або Севекх (або Сьомий), як каже Джеральд Масей, є тип розуму, у дійсності дракон, а не крокодил. Він – «Дракон Мудрості» або Манас, Людська Душа, Розум, Принцип Розуму, який має у нашій Езотеричній Системі назву П'ятий Принцип. У «Книзі Мертвих» або у книзі Обрядів озиріфікований померлий, зображений у вигляді мумії Бога з головою крокодила каже: «Я – крокодил, голову над страхом. Я Бог – крокодил за

життя його Душі між людей. Я – Бог-крокодил, виявлений на знищення». Натяк на знищення божественної духовної чистоти, коли людина набуває знання добра та зла; так саме і на «Павших» Богів або Ангелів всіх теогоній. «Я – риба великого Гора (бо Макара є «Крокодил», провід Варуни). Я занурений у Секхем». Ця остання фраза підтверджує та повторює доктрину езотеричного «Буддизму», бо вона прямо натякає на П'ятий Принцип (Манас) або точніше, на найдуховнішу його частину, яка після смерті людини занурюється та поєднується з Атма-Будхі. Бо Секхем є обитель або Лока Бога Кхем (Гор-Озиріс або Батько-Син); звідси Дева-чан Атма-Будхі: у «Книзі Мертвих» померлий зображений зайшовшим до Секхем разом з Гором-Тотом і «вийшовшим звідти у вигляді чистого духа». Так померлий каже: «Я бачу форми (самого себе як різноманітних) людей, які перетворюються... Я знаю цю (главу). Той хто знає це... приймає різноманітні живі форми». І звертаючись до магічної формули, до того, що у Езотеризмі Єгипту має назву «серце предка», або принцип постійного Его, померлий каже: «О моє серце, серце предка, необхідне для мого перетворення...не роз'єднайся зі мною біля варті вагів. Ти моє Я у моїх грудях, божественний супутник, наглядач за моїми тілами». Саме у Секхемі лежить прихованим «Таємничий Лик» або справжня людина, прихована під оманливою особистістю, потрібний крокодил Єгипту, символ вищої Трійці або людської Триади – Атма, Будхі і Манас.

Одне з пояснень істинного, хоча і прихованого, сенсу цього єгипетського релігійного гліфа, доволі звичайне. Крокодил перший прокидається на зустріч пожираючим вогням ранішнього Сонця і тому він уособлює сонячне тепло. Коли Сонце сходило, це було наче прибуття на Землю, у середовище людей «Божественної Душі, яка надихала Богів». Звідси дивний символ. Мумії одягали голову крокодила, щоби показати, що це була душа яка прийшла з Землі. У всіх стародавніх папірусах крокодил мав назву Себекх (Сьомий); також вода езотерично символізує п'ятий принцип; і як вже було сказано, Джеральд Масей пояснює, що крокодил був «Сьомою Душею, вищим з сімох – Невидимим Ясновидцем». Навіть екзотерично Секхем є обитель Бога Кхем, а Кхем є Гор, який відшкодовує смерть свого Батька Озиріса, відповідно караючий гріхи людини, коли вона стає позбавленою тіла Душею. Таким чином озирісофікований померлий стає богом Кхем, «збираючим жнива з поля Аару»; тобто він збирає власну винагороду або покарання, бо поле це є небесна обитель (Дева-чан), де померлому дається пшениця, їжа Божественної Справедливості. П'ятий Гурт Небесних істот має у собі подвійні властивості, як духовного так і фізичного аспекту Всесвіту. Два полюси так би мовити, Махата, Світового Розуму та подвійної природи людини, духовної та фізичної. Звідси її число П'ять подвоєне - Десять, що і поєднує цей Гурт з Макара, десятим знаком Зордіаку.

ж) Шостий та Сьомий Рівні поділяють нижчі якості Четвірки. Вони свідомі ефірні Істоти, так саме невидимі, як і ефір, які як гілки дерева виростають з першого центрального Гурту Четвірки і у свою чергу, випускають паростки безкінечних бокових Гуртів, нижчими з яких є Духи Природи або елементи безкінечних родів та різновидів; від безформених та без субстанціональних – ідеальні Думки їх творців – впритул до атомічних, хоча і невидимих для ока людини, організмів. Останні вважаються «духами атомів» тому, що вони перший рівень, попередній фізичному атому – чуттєві, хоча і не розумні істоти. Вони всі підлягають Кармі і мусять переживати її у кожному циклі. Сокровенне Вчення вчить, немає таких привілейованих Істот у Всесвіті, у нашій або у інших Системах, у зовнішньому або внутрішньому Світі*, схожих до Ангелів західної та єврейської релігій. Кожний Дхіані-Коган мусив був стати ним: він не може народитися, або неочікуванно з'явитися на плані життя, як цілком розвинений Ангел. Небесна Ієрархія сучасної Мануантари у наступному Циклі життя перейде у вищі Світи та залишить власне місце новій Ієрархії з обраних посеред нашого людства. Буття є безкінечний цикл у середині Єдиної Абсолютної Вічності, де просуваються безкінечні внутрішні цикли, обумовлені та кінцеві. Боги створені таким чином, не мали би

особистих заслуг, як Боги. Ці Істоти – досконалі лише з причин власної особливої непорочної природи, їм притаманної – з’явилися би перед обличчям стражденного людства і навіть перед нижчими тваринами, символом вічної несправедливості, цілком демонічної за власною природою і вічним існуючим злочином. Це є аномалія і неможливість у Природі. Тому «Четверо» та «Троє» мусять втілюватися, як і всі інші істоти. Цей Шостий Гурт, окрім того, залишається майже не подільним з людиною, яка набуває з нього все, окрім власного нижчого та вищого принципів або тіла та духа; тому що п’ятеро середніх людських принципів є самою сутністю цих Дхіані. Парацельс називає їх Flagee, христини – Ангелами Охоронцями; окультисти – Предками, Пітрисами. Вони є Шести-складні Дхіані-Когани, які мають шестеро духовних елементів у складі власних тіл – у дійсності вони люди мінус фізичне тіло. Лише Божественний Промінь, Атман, виходить безпосередньо від Єдиного. Якщо спитають – як це можливо? Як можна уявити, що ці «Боги» або Ангели можуть одночасно бути своїми власними еманаціями і власними особистими Его? Чи не у цьому сенсі, як і у матеріальному світі, де син є у деякому сенсі і свій батько, як його кров, кістка та плоть? На це Вчитель відповідає: «Істино так». Та потрібно глибоко зануритися у таємницю Буття, до того як цілком усвідомити цю істину.

*Світ, коли він має назву «Світ Вищій», є вищим не у сенсі власного місця знаходження, а тому, що він вище якістю або єством. Все ж такий Світ зазвичай сприймається неосвіченими, як «Небеса», і розташований за їх уяви, над нашими головами.

7.2. ЄДИНИЙ ПРОМІНЬ МНОЖИТЬ МАЛІ ПРОМЕНІ. ЖИТТЯ ПОПЕРЕДНЄ ЗА ФОРМУ, І ЖИТТЯ ПЕРЕЖИВАЄ ОСТАННІЙ АТОМ.* КРІЗЬ НЕЗЧИСЛЕННІ ПРОМЕНІ, ПРОМІНЬ-ЖИТТЯ, ЄДИНИЙ, СХОЖИЙ ДО НИТКИ У БУСАХ.**

*Форми, Стхула Шаріра, Зовнішнє тіло. **Перлини.

Цей Вірш викладає чисто Ведантичне поняття, вже пояснене у іншому місті, про Нитку-Життя, Сутратму, яка протинає всі народження. Яким чином все це може бути пояснено? Застосовуючи порівняння, як звичайну ілюстрацію, хоча недосконалу як і всі інші аналогії. Все ж, до того як застосувати аналогію, я бажаю запитати, коли ми спостерігаємо процес зростання та розвитку у череві плоду здорової дитини, чи здається це будь кому неприродним або над природним? З чого він набув власного розвитку? Від сегментації безкінечно малого ovum і сперми! І після цього ми бачимо немовля яке досягає у власному розвитку шести фунтової людини! Це стосується автоматичного і фізичного розгортання з мікроскопічно малого у дещо надзвичайне велике; з невидимого неозброєним оком у видиме та об’єктивне. Все це встановлено наукою і я наважуся сказати, що її теорії, ембріологічні, біологічні та фізіологічні, доволі правильні, що до точного дослідження матеріального аспекту. Та все ж дві головні проблеми науки ембріології – а саме, які сили приймають участь у формуванні плоду і причини «спадкової передачі» схожості, фізичної, моральної або розумової – ніколи не були вирішені задовільно і ніколи не будуть вирішені до тих часів, доки вчені не будуть здатні сприйняти окультні теорії. Але якщо цей фізичний феномен нікого не дивує, за виключенням того, що він викликає нерозуміння ембріологів, то чому наше розумове та внутрішнє зростання, еволюція від Людського Духовного до Божественно Духовного може вважатися більш неможливою ніж інше?

Не гарна порада буде надана матеріалістам та еволюціоністам школи Дарвіна сприйняти щойно вироблені теорії проф. Вейсмана, автора праці «Beitrag zur Descendenzlehre», відносно однієї з двох вищезазначених таємниць ембріології, яку автор вважає що вирішив. Але коли вона буде цілком вирішеною, наука потрапить в область істинно окультного і відмовиться назавжди від системи трансформацій у тому вигляді, як вона стверджується Дарвіном. Ці дві теорії несумісні з

точки зору матеріалізму. Та все ж, нова теорія з точки зору окультистів, вирішує всі ці таємниці. Ті хто не знайомі з відкриттям проф. Вейсмана – одного часу відданого дарвініста – мусять поспішати виправити це ушкодження. Німецький ембріолог філософ – повз греків Гіпократ та Аристотеля потрапив прямо у вчення стародавніх арійців – вказує на одну безмежно малу клітинку з мільйонів інших, яка працює над формуванням організму, самостійно, без будь якої допомоги, визначає засобами постійної сегментації та множення правильний образ майбутньої людини або тварини у його фізичних, розумових та психічних властивостях. Саме ця клітинка відбиває на обличчі і формі нового індивідуума риси батьків або одного з предків; ця сама клітина передає їй розумові особливості її прадідів тощо. Ця Плазма, безсмертна часточка наших тіл, має розвиток крізь процес послідовних асиміляцій. Теорія Дарвіна яка дивиться на ембріологічну клітину, як на єство або екстрат з інших клітин відкинута; бо вона не здатна пояснити спадкову передачу. Маються лише два засоби пояснення таємниці спадкової передачі: субстанція зародкової клітинки обдарована здатністю проходити увесь цикл трансформацій, що до побудови окремого організму і надалі народження тотжних зародкових клітин; або, ці зародкові клітинки взагалі не мають власного зародження (генези) у тілі індивіда, а виникають безпосередньо з зародкової клітинки предків, яка передається від батька до сина протягом поколінь. Остання гіпотеза прийнята і розроблена проф. Вейсманом, і в цій клітинці він вбачає безсмертну частину людини. Доки що добре, але коли ця, майже правильна теорія буде сприйнятою, як пояснить біолог перше утворення цієї постійної клітинки? Якщо лише не дозволити, що людина виросла на вподобі до безсмертного «Torsy» і взагалі не була народженою, а впала з хмар, неможливо пояснити, яким чином народилася у ньому ця ембріологічна клітинка? Додайте вищезазначену фізичну Плазму, «Зародкову Клітинку» людини з усіма її матеріальними потенційностями, «Духовною Плазмою», так би мовити, або за допомоги флюїду який має у собі п'ятеро нижчих принципів Шести-складного Дхіані – і ви маєте таємницю, якщо ви достатньо духовні, щоби усвідомити це. Повернемося наразі до обіцяного порівняння. Коли сім'я чоловіка потрапило у ґрунт тваринної жінки, сім'я це не може рости якщо воно не буде заплідненим п'ятьма властивостями (флюїдом або еманаціями від принципів) Шести-складної Небесної Людини. Тому Мікрокосм зображується як П'ятикутник у Шестикінцевій Зірці Макрокосму. Функція Дживи на цій Землі п'яти-складна. У мінеральному атомі вона зв'язана з нижчими принципами Духів Землі (Шести-складні Дхіані); в рослинній частинці вона зв'язана з другим принципом – Праною (Життя); у тваринній з усіма ними та ще з третім та четвертим; в людині зародок має отримати плод всіх п'ятьох, інакше він буде народженим не вище тварини. Відповідно, Джива досконала лише в людині. Що стосується до її сьомого принципу, то це є лише один з Променів Всесвітнього Сонця, бо кожне розумне створіння отримує тимчасовий заєм лише того, що мусить повернутися до свого джерела. Що до її фізичного тіла, то воно зформовано нижчими земними Життями крізь фізичну, хімічну та фізіологічну еволюцію; «Благословенні не мають жодного торкання до очищення матерії», каже Кабала у халдейській «Книзі Чисел».

Таким чином ми маємо: Людство, у власній першій прототипній ефірній формі, є паросток Елохіма Життя або Пітрісів; у власному якісному та фізичному аспекті є прямим потомством «Предків», нижчих Дхіані або Духів Землі; а власною моральною, психічною та духовною природою воно зобов'язане Гурту божественних Істот, ім'я та характеристика яких будуть викладені у другому томі. Колективно люди є утворенням великих Кількостей різних Духів; окремо від їх помешкань; інколи вони індивідуально є проводом для деяких з них. В нашій сучасній П'ятій Расі такій матеріальній, земний Дух Четвертої Раси все ще доволі сильний, але ми наближаємося до часу, коли маятник еволюції спрямує власний рух до верху, щоби привести Людство на лінію, паралельну у відношенні духовності, з примітивною Третьою Расою. Протягом всього дитинства людство було складеним з тієї ангелької кількості, Духи якої мешкали та оживляли велетенські

тіла Четвертої Раси, збудовані та складені з незчисленних міріад Життів, так саме як і наші тіла. Ця фраза буде далі поясненою у цих Коментарях. Наука, смутно усвідомлюючи істину, може знайти бактерії та інші безмежно малі життя у людському тілі та побачити в них лише випадкових та ненормальних відвідувачів, яким приписуються хвороби. Окультизм – який бачить Життя у кожному атомі та молекулі, чи то у мінералі або людському тілі, у повітрі, вогні або воді – стверджує, що все наше тіло збудоване з таких Життів; найменша бактерія під мікроскопом у порівнянні з ними така велика, як слон по відношенню до інфузорії. Вище згадані «поменшкання» покращувалися у тканинах та симетрії форм, протягом спільного зростання та розвитку з Глобусом, який їх несе. Але фізичне покращення виникло за рахунок духовної, Внутрішньої Людини та Природи. Три середніх принципи в Землі та людині з кожною Расою робилися все більш матеріальними; Душа відступала назад, залишаючи місце фізичному Розуму; сутність Елементів перетворилася на матеріальні та складні елементи, відомі нам наразі.

Людина не є і не могла бути завершеним витвором «Господа Бога», але вона дитя Елохіма, так вільно перетвореного у єдиного числом та чоловічої статі. Перші Дхіані, яким було доручено «створити» людину за їх подобою, могли лише відкинути власні Тіні, як тонкий зразок для обробки Духами Природи – матерії. Людина по за будь яким сумнівом, створена фізично з пороку Землі, але її творці та формувальники були численними. Так саме не може бути сказано, що «Бог вдихнув у ніздрі її Дихання Життя», якщо ми не ототожнимо цього Бога з «Єдиним Життям», всюди присутнім, хоча і не видимим, і якщо така операція не буде приписана «Богу» по відношенню до кожної «Живої Душі», яка є Душа-Життя (Нефеш), а не Божественний Дух (Руах), який лише один, забезпечує людині божественний рівень безсмертя, якого жодна тварина, як така, не може досягти у цьому циклі втілень. Саме завдяки цим неточним розбіжностям, зробленим євреями і, наразі нашими західними метафізиками, не здатними зрозуміти і, відповідно усвідомити більше ніж потрібної людини – Дух, Душа та Тіло – «Дихання Життя», було переплутане з безсмертним «Духом». Це має відношення також і безпосередньо до протестантських богословів, які перекладаючи відомий вірш у Четвертому Євангелії, цілком викривили його: «Вітер дме, де бажає» замість «Дух дихає, де бажає», як це в оригіналі та у перекладі грецької східної церкви. Вчений і великий філософ, автор «New Aspects of Life», бажав би втлумачити власному читачеві, що відповідно до євреїв: «Нефеш Хіа (Жива Душа) виникла шляхом занурення Духа або Дихання Життя у живе тіло людини, і вона мала замінити, зайняти місце цього Духа у створеній таким чином Особистості, таким чином, що Дух зникав з виду та поглинався Живою Душею». Людське тіло, вважає він, є утроба з якої і у якій має свій розвиток Душа, яку він ставить вище за Дух. Дивлячись з боку функцій та з точки зору діяльності, Душа без сумніву, стоїть вище у цьому кінцевому та умовному світі Ілюзії. Душа, каже він, «ультимативно народжена з живого тіла людини», таким чином, автор просто ототожнює «Дух» (Атма) з «Диханням Життя». Східні окультисти заперечують це ствердження, бо воно засноване на помилковому уявленні, що Прана і Атма або Дживатма є одне і те саме. Автор підтримує власне ствердження, що у стародавніх євреїв, греків і навіть латинян, Ruach, Pneuma і Spiritus означали Вітер – у євреїв – без сумніву, і цілком можливо і у греків, і римлян; грецьке слово Anemos (Вітер) та латинське Animus (Душа) мають підозрілий зв'язок. Все це притягнуте за волосся. Але навряд чи можливо знайти поле битви для вирішення цього питання, бо пан Прат є, імовірно, практичним та педантичним метафізиком, кабалістом-позитивістом, так би мовити, у той час коли східні метафізики, особливо ведантисти – всі ідеалісти. Окультисти також належать до крайньої Езотеричної Школи Веданти і, хоча вони називають Єдине Життя (Парабрамана) Великим Диханням або Вихором, вони цілком відокремлюють сьомий принцип від матерії і відкидають, що він має будь яке відношення або зв'язок з нею.

Таким чином, філософія психічних, духовних та розумових співвідношень людини з її фізичними функціями, майже у безвихідній плутанині. Ні стародавня арійська, ні єгипетська психологія не усвідомлені наразі належним чином; також не можуть вони бути засвоєними без прийняття семи-складного поділу або хоча би ведантичного п'яти-складного поділу людських внутрішніх принципів. Без цього на завжди не можливо буде зрозуміти метафізичні і чисто психічні і навіть фізіологічні співвідношення між Дх'іані-Коганами або Ангелами на одному плані та Людством на другому. Доки що жодна з Східних (Арійських) Езотеричних праць не опублікована, але ми маємо єгипетські Папіруси, які ясно вказують на семеро принципів або «Семоро Душ Людини». «Книга Мертвих» надає повний список «Перетворень», яким підлягає кожний померлий, послідовно скидаючи з себе всі ці принципи – матеріалізовані заради ясності у ефірні істоти або тіла. Окрім того, тим, хто намагаються довести, що стародавні єгиптяни не вчили перевтіленню, ми мусимо нагадати, що про «Душу» (Его або вища Особистість) померлого сказано, що вона живе у Вічності; що вона безсмертна, «співіснуюча з Сонячним Човном і зникає разом з ним», тобто протягом Циклу Необхідності. Ця «Душа» виникає з Тіау, Області Причини Життя і вдень приєднується до тих хто живе на Землі, щоби кожну ніч повертатися до Тіау. Це каже про періодичність існування Его. Тінь, астральна форма, знищується, «поглинена Уреєм»; Манас буде знищений; Два Близнюки (Четвертий та П'ятий Принципи) будуть розвіяні; але Душа-Птах, «Божественна Ластівка та Урей Полум'я» (Манас та Атма-Будхі) будуть жити у Вічності, бо вони чоловіки власної матері. Ще одна показова аналогія між арійським або брамінським та єгипетським Езотеризмом. Перші називають Пітрисів «Місячними Предками» людей, єгиптяни вбачають у Місячному Богу Тот-Ешмун, першого людського предка. «Цей Місячний Бог «був виразом Сімох Сил Природи, які були попередніми до нього та були зібраними у ньому, як його семеро душ, виразом яких він був як Восьмий (звідси восьма сфера)... Семеро променів халдеїв... Гептакіс або Іао на каменях гностиків кажуть про ту саму семи-складність душ... Первісна форма містичних Сімох була явленою в небесах сімома великими зірками Великої Ведмедиці, сузір'я, яке пов'язувалося єгиптянами з Матір'ю Часу та з Сімома Духами Стихій». (Д.Масей.) Як це відомо кожному індусу, це саме сузір'я в Індії є зображенням Сімох Ріші та має назву Рікша та Чатрашикандіна. Лише схоже народжує схоже. Земля надає людині її тіло, Боги (Дх'іані) п'ятеро внутрішніх принципів, психічну Тінь, надихаючим принципом якої часто є самі Боги. Дух (Атман) Єдиний та неподільний. Ми на знайдемо його у Тіау. Бо що є Тіау? Частий натяк на це у «Книзі Мертвих» містить таємницю. Тіау – стежка Нічного Сонця, нижча півкуля або пекельна область єгиптян, розміщена ними на прихованому від нас боці Місяця. В їх Езотеризмі людська істота прийшла з Місяця – це потрібна таємниця, астрономічна, фізіологічна та психічна одночасно; вона пройшла увесь цикл існування і далі повернулася до власного місця народження, до того як знову вийти з нього. Так померлий змальовується прийшовшим на Захід, отримуючим власний суд від Озиріса, воскресшим як Бог Гор та обертаючийся навколо зіркових небес, що є алегорією та вподобанням до Ра Сонця; далі пройшовши Нут, Небесну Безодню, знову повертається до Тіау. Це уподобання до Озиріса, який як Бог Життя та розпліднення існує у Місяці. Плутарх каже у святковому ритуалі єгиптян, за назвою «Вступ Озиріса до Місяця». У «Ритуалі» життя обіцяне після смерті, та поновлення його було під захистом Озиріса-Місячного, бо Місяць був символом поновлення життя або перевтілення за причини його зростання, змешення та смерті та нової появи кожен місяць. У «Данктное» сказано: «О Озиріс-Місячний, ти той, хто поновлює собі власне поновлення». І Себекхт каже Сеті: «Ти поновлюєш себе як Бог Місяця, коли він в дитинстві». Ще краще пояснене це у папірусі з колекції Лувру: «Сполучення та запліднення збільшуються у той день, коли він (Озиріс-Місячний) видний на небесах». Озиріс каже: «О єдиний блискучий промінь Місяця! Я виникаю з обертаючихся кількостей зірок... Відчини мені Тіау для Озиріса Н. Я вийду вдень виконати те, що я мушу зробити посеред живих» – тобто виконати запліднення. Озиріс був

«Богом проявленим у зародженні», бо древні знали набагато краще за наших сучасників, істинні окультні впливи місячного тіла на таємниці запліднення.

У стародавніх системах Місяць завжди був чоловічої статі. Так Сома у індусів – свого роду небесний Дон Жуан, «король» та батько, хоча і не законний, Будха-Мудрості. Це має відношення до Окультного Знання, мудрості, зібраної завдяки серйозному знайомству з місячними таємницями, так саме і таємницями статтевого запліднення. Пізніше, коли Місяць став пов'язаний з Жіночою Основою, з богинями Діаною, Ізідю, Артемідою, Юноною тощо, цей зв'язок також був як наслідок знання фізіології та жіночої природи, як фізичної, так і психічної. Якби замість безкорисних уроків з Біблії у недільних школах, армії бідних та нещасних були ознайомлені з астрологією – хоча би, що до властивостей Місяця та його прихованих впливів на запліднення – не потрібно було би побоюватися збільшення кількості населення або застосовувати Мальтусіанську літературу для призупинення його зростання. Бо саме Місяць та його сполучення регулюють запліднення, і кожний астролог Індії знає це. У часи попередніх Рас та навіть на початку сучасної, ті хто втішалися брачними стосунками під час деяких місячних фаз, робивших ці дії безплідними, вважалися чаклунами та грішниками. Але наразі, навіть ці гріхи стародавності, що виникли внаслідок зловживання Окультним Знанням, були би кращими, ніж злочини наших часів, які відбуваються з причин не знання про такі окультні впливи.

Але спочатку Сонце та Місяць були єдиними видимими з причин власних впливів, так би мовити, відчутними, психічними та фізіологічними божествами – Батько та Син – у той час коли Простір або Повітря взагалі або та частина неба, яка мала у єгиптян назву «Нут», була їх прихованим Духом або ж Диханням обидвох. Батько та Син підміняли один другого у власних функціях та працювали разом та гармонійно у власних впливах на земну природу і людство; тому на них дивилися як на єдине, хоча як і уособлені Істоти, все ж вони були Удвох. Обидва були чоловічого начала і кожний мав власну визначену, хоча і у цілковитій гармонії, працю у справі зародження людства. Таким чином, поняття, з точки зору астрономічної та космічної та на символічній мові, перетворилися у нашій останній расі на поняття теологічні та догматичні. Але за покровами космічних та астрологічних символів існували окультні таємниці антропографії та первісної генези людини. І у цьому ніяке знання символів, ні навіть ключ до після потоппної символічної мови євреїв не допоможе, за виключенням лише того, що стосується до виданого у священних, національних писаннях для екзотеричного застосування; і сума цих писань, якби не була вона вишукано затемненою, була лише малою часткою істинної, примітивної історії кожного народу і, окрім того, як на приклад, у єврейських Писаннях, мала відношення лише до земної людини, а не до божественного життя цього народу. Цей психічний і духовний елемент належав Містеріям та Посвяченням. Були речі, які ніколи не писалися на звитках, але як у Центральній Азії, вирізалися на скелях та на стінах підземних святилищ. Не зважаючи на це були часи, коли увесь світ мав «одну мову та одне знання», і людина знала про власне походження більше, ніж наразі; коли вона знала, що Сонце та Місяць, незважаючи на ту велику роль у складанні, рості та розвитку людського тіла, все ж не були причинними посередниками його появи на Землі; бо цими посередниками у дійсності є живі та розумні Сили, яких окультисти називають Дхіані-Коганами.

З цього приводу, один дуже освічений прихильник єврейського Езотеризму каже: «Кабала ясно викладає, що Елохім є «загальна абстракція» те, що ми називаємо в математиці «постійний коефіцієнт» або «загальна функція», який входить не якимось особливим, але у весь устрій; тобто як загальне відношення 1 до 31415 (Астро-Дхіанічні та Елохічні цифри)». На що Східний Окультизм відповідає: Цілком правильно; вони є абстракція для наших фізичних почуттів, але для наших духовних знань та для нашого внутрішнього погляду Елохім або Дхіані не більша абстракція ніж

наша душа та дух для нас. Відкиньте одне, і ви відкинете друге, бо те, що складає Сутність що переживає в нас, частково є безпосередня еманация цих небесних Істот, інколи навіть самі ці Істоти. Одне точно, що євреї були цілком ознайомлені з чаклунством та різноманітними злочинними силами; але за виключенням деяких великих пророків та ясновидців, як Даніїл та Іезекіл – Єнох належав до віддаленої раси, як родовий характер і не до однієї, будь якої народності, але як загальний всім – вони знали мало і не бажали мати справи з істинним Окультизмом; їх національний характер мав спротив до всього, що не мало прямого відношення до їх етнографічного расового, племенного та особистого зацікавлення – свідомством цьому були їх власні пророки та ті прокляття, якими вони били цю расу. Але навіть Кабала ясно вказує на прямий зв'язок між Сефіртами або Елохімом та людством. Тому коли нам доведуть, що кабалістичне ототожнення Іегови з Біна, Сефірою Жіночої Основи, має ще і друге значення, суб-окультне, лише у такому випадку окультисти готові віддати пальму досконалості кабалістам. А доки що стверджується, що тому що Іегова, у абстрактному сенсі «Єдиного Живого Бога», є єдине число, метафізична фікція та стає реальністю лише у тому випадку, коли поставлений у належне йому місце, як еманация і Сефіра – ми маємо право стверджувати, що у Зогарі, як свідчить «Книга Чисел», була викладена (до його викривлення кабалістами християнами) і зараз ще викладається та сама наша доктрина, яка стверджує, що людина створена не від однієї Небесної Людини, але від Семи-складного Гурту Небесного Людства або Ангелів. Те саме ствердження бачимо ми і у «Пемандрі, Божественної Думки».

7.3. КОЛИ ЄДИНИЙ СТАЄ ДВОМА, ПОТРІЙНИЙ ПРОЯВЛЯЄТЬСЯ(а) У ТРИЄДИНІ;* ЦЕ НАША НИТКА, О ЛАНУ, СЕРЦЕ ЛЮДИНИ-РОСЛИНИ ЗА НАЗВОЮ САПТАПАРНА(б).

*Поєднані у єдине.

а) «Коли Єдиний стає Двома, Потрійний проявляється», тобто, коли Єдиний Вічний кидає власне відображення в область Проявлення, то це відображення, Промінь, диференціює Води Простору; або словами «Книги Мертвих»: «Хаос припиняється з причини Сяйва Променя Первісного Світла, яке розвіює Темряву за допомогою великої магічної сили Слова (Центрального) Сонця». Хаос стає подвійним, чоловічо-жіночим, і Вода запліднюється Світлом, і Потрійне Єство виходить, як Першонароджений; «Ра (або Озиріс Пта) складає власні Члени (на вподобі до Брами), утворюючи Богів, визначених уособлювати його фази «протягом всього Циклу». Єгипетський Ра, виникаючий з Глибин, є Божественна Світова Душа у її проявленому аспекті, так саме як і Нараяна, Пуруша, «прихований в Акаші та явлений в Ефірі». Це є метафоричне пояснення та має відношення до самого початку еволюції або, за нашою назвою, Теогонії. Сенса цієї Станції, пояснений з іншої точки зору по відношенню до таємниці людини та її походження, ще важче зрозуміти. Щоби скласти ясне уявлення того, що значить, що Єдиний стає Двома, і надалі перетворюється на Потрійність, учень мусить ознайомитися з тим, що ми називаємо Колами. Якщо він звернеться до «Езотеричного Буддизму» - першої спроби показати приблизну схему архаїчної космогонії – він побачить, що під Колом розуміється періодична еволюція народження матеріальної Природи сімох Глобусів нашої Низки, з мінеральним, рослинним та тваринним царствами; людина в останньому та стоїть в голові його протягом всього періоду Циклу Життя; останній був названий брамінами «Днем Брами». Швидше кажучи, це є одне обертання «Кола» (наша Планетна Низка) з Сімох Глобусів або сімох окремих «Коліс», на цей випадок у іншому сенсі. «Коли еволюція пройшла до низу, в матерію від Глобуса А до Глобуса G, цим скінчилося одне Коло. В середині четвертого обертання, яке наразі наше, «Еволюція» досягла власної кульмінаційної точки фізичного розвитку та завершила працю досконалою фізичною людиною і, від цієї точки вона починає працю в духовному напрямі». Все це не потребує повторення, бо це добре пояснене в

«Езотеричному Буддизмі». Та все ж те, що було ледве зачепленим, саме походження людини і те мале, що було сказано про це, примусило зробити помилки багатьох, тому питання це мусить бути наразі дещо більше висвітленим, але лише у кількості необхідній для кращого розуміння цієї Станці, бо цей процес буде цілком пояснений лише у його законному місці, у другому томі.

Таким чином, кожне Коло шкалою до низу лише повторює у більш конкретній формі попереднє Коло, так саме як кожний Глобус, дугою до низу впритул до нашої Четвертої Сфери, сучасної Землі, є більш груба і більш матеріальна копія ефірної попередньої до неї сфери, відповідно до встановленого порядку на трьох вищих планах. Власним шляхом, дугою до верху, еволюція надихає духовно та робить більш ефірною загальну природу всього, та доводить її до рівня плану близнюка Глобуса з протилежної дуги: як результат, коли досягається Сьомий Глобус у будь якому Колі, природа всього, що еволюціонує, повертається до стану точки відправлення – при цьому кожен раз досягається нова та вища стадія станів свідомості. Таким чином, стає зрозумілим, що так зване «походження людини» у цьому нашому сучасному Колі або Циклі Життя, на цій планеті, має займати те саме місце, у тому самому порядку – за виключенням деталей, заснованих на місцевих умовах та часі – як і у попередньому Колі. Знову потрібно пояснити та запам'ятати, що праця кожного Кола доручається різним Гуртам, так званим, Творцям або Зодчим, те саме може бути сказано і про кожен Глобус; тобто він є під наглядом та водійством особливих Будівельників та Охоронців – різноманітних Дхіані-Коганів. «Творці» є неправильно застосоване слово, бо жодна релігія, ні навіть секта Васиштадвайта в Індії, яка антропоморфує навіть Парабрамана, не вірить у творіння ex nihilo, як це роблять християни та євреї, а лише у еволюцію з попередніх матеріалів.

Гурт Ієрархії, якому доручено «творити» людство, є особливий Гурт; він надав розвитку людині-тіні у цьому Циклі, так саме, як вищий та ще більш духовний Гурт надав розвитку їй у Третьому Колі. Але тому, що цей Гурт Шостий шкалою до низу – остання Сьома вже Духи Землі (Елементали), які поступово формують, складають та ущільнюють її фізичне тіло – то цей Шостий Гурт надає розвитку лише формі-тіні майбутньої людини, тонку оболонку ледве помітну, прозору копію самих себе. Завдання П'ятої Ієрархії – таємничих Істот, головуючих у сузір'ї Козерога, Макара або «Крокодила» в Індії та Єгипті – складається в духовному натхненні порожньої ефірної, тваринної форми та створенні з неї Розумної Людини. Одна з тем про яку дуже мало дозволено говорити на широкий загал. Дійсно, таємниця, але лише для того хто відкидає існування розумних та свідомих Духовних Істот у Всесвіті та дозволяє Свідомість лише людині, та ще і лише як «функцію мізків». Багато хто з цих Духовних Істот втілювалися в людині з часів її першого прояву і, не дивлячись на це, все ще існують так саме незалежно, як і раніше у безмежності Простору.

Точніше сказати така невидима Істота може тілесно бути присутньою на Землі, не кидаючи власного становища та функцій у надчуттєвих областях. Якщо це потребує пояснення, то ми можемо лише нагадати читачеві аналогічні випадки у так званому «Спірітуалізмі»; хоча вони дуже рідкі, що стосується до природи істоти, яка втілюється або тимчасово володіє медіумом. Бо так звані «духи», які можуть інколи володіти тілами медіумів, не є Монади або Вищі Принципи позбавлених тіла Індивідуальностей. Такі духи можуть бути лише Елементаріями або – Нирманакая. Саме, на вподобі до того, як деякі люди, внаслідок особливої організації або придбаної могутності містичного знання, можуть бути видимі у власних «двійниках» у одному місці, у той час коли їх тіло на відстані багатьох миль, такі самі прояви можуть мати місце у випадках з Вищими Істотами. Людина з філософської точки зору, є просто тварина, лише трохи досконаліша свого схожого до мавпи, предка Третього Кола. Вона живе Тіло, але не жива Істота, бо свідомість існування «Ego Sum» потребує самосвідомості; тварина може мати лише

безпосередню свідомість або інстинкт. Це було так добре зрозуміло стародавніми, що навіть кабалісти зробили з душі та тіла два Життя, незалежних одне від другого. У «New Aspect of Live», автор викладає кабалістичне Вчення: «Вони стверджували, що за сили власних функцій, Дух та Матерія, відповідної непрозорості та щільності були спрямовані до сполучення; і що створені таким сполученням Духи, у власному невітленому стані, шикувалися за шкалою прозорості не свідомого або елементарного Духа. І що ці Духи у невітленому стані притягували, заволодівали, перетворювали та асимілювали відповідні початковий Дух та Матерію... Тому вони вчили, що існувала велика різниця у станах утворених Духів; і що у щільній співпраці між світом Духів та світом Матерії більш ущільнені Духи притягувалися до більш щільних часток матеріального світу і тому були спрямовані до центру Землі, де вони знаходили умови, більш відповідні їх стану; у той час коли більш прозорі Духи, переходили у оточуючу ауру планети; а найпрозоріші знаходили своє місце на її супутнику». Це має відношення виключно до наших Елементарних (початкових) Духів та не має нічого спільного з Планетарними Небесними Космічними або Між-Ефірними Розумними Силами або «Ангелами», як їх називає римська церква. Єврейські кабалісти і особливо практикуючі окультисти з церемоніальної магії, мали справу виключно з Духами Планет та, так званими «Елементалами». Тому вище зазначене покриває лише частину Езотеричного Вчення.

Душа, тілесним проводом якої є астральна, ефірно-субстанціональна оболонка могла померти, а людина ще могла жити на Землі. Тобто, Душа могла звільнитися та кинути власне помешкання за різних причин, схожих до божевілля, духовної та фізичної розбещеності тощо. Можливість для Душі – тобто для вічного Духовного Его – мешкати у невидимих світах у той час коли її тіло живе на Землі, є переважно Окультною Доктриною, особливо в китайській та буддійській філософіях. Багато навколо нас людей без душі, бо такі випадки відбуваються як посеред злісних матеріалістів, так і посеред особ, «які рухаючись до святості, ніколи не обертаються назад». Тому те, що можуть зробити живі Посвячені, ще краще можуть виконати Дхіані, які не мають обтяжливих фізичних тіл. Таким було вірування допотопних мешканців і воно невдовзі належатиме сучасному інтелегентному суспільству у «Спірітуалізмі», так саме як і грецькій та римській церквам, які вчать всюди присутності своїх Ангелів. Послідовники Зороастра дивилися на своїх Амешаспентів як на подвійних Істот (Феруери), застосовуючи цю Подвійність – у будь якому випадку в Езотеричній Філософії – до всіх невидимих та духовних мешканців незчисленних та видимих світів в Просторі. В замітках Дамасція (шосте сторіччя) про Халдейських Оракулів ми маємо достатньо доказів про все-світність цієї доктрини, бо він каже: «В цих Оракулах Семеро Космократорів Світу («Стовпи Світу»), також згадані Св.Павлом, вони є подвійні. Один Гурт визначений керувати вищими світами, духовними та небесними, інший призначений керувати та наглядати за світами матерії». Така сама думка і Ямвліха, який вбачає цілковиту різницю між Архангелами та Архонтами.

Вищезазначене може бути застосоване до різниці яка робиться між рівнями або класами Духовних Істот, саме у цьому сенсі римо-католицька церква намагається витлумачити та викласти цю різницю, бо у той час коли у її вченні Архангели є божественними та священними, їх «Двійники» проголошуються Дияволами. Але слово Феруер не слід розуміти у цьому сенсі, бо воно просто визначає протилежність або зворотний бік будь якого атрибуту або якості. Так, коли окультист каже, що «Демон є зворотній бік Бога» - зло, зворотня сторона медалі – він не вважає дві окремі дійсності, але два аспекти або грані того самого Єдиного. Але краща жива людина поставлена поряд з Архангелом – яким описує його теологія – виглядатиме сатанинським чадом. Звідси деякі засади у применшенні нижчого «Двійника», зануреного набагато глибше у матерію, ніж його Образ. Але все ж так саме мало є причин дивитися на них, як на дияволів; та саме це стверджують римо-католики, всупереч будь якому сенсу та логіці. Ця тотожність між Духом і його

матеріальним «Двійником» - в людині це навпаки – ще краще пояснює плутанину, на яку вже натякалося у цій праці, в іменах та індивідуальностях, так саме як і у чисельності Ріші та Праджапаті; особливо тих, що мають відношення до Сат'я Юги та Махабхарати. Це також кидає додаткове Світло на те, чому вчить Таємна Доктрина відносно Корінних або Ману-Сім'я. Не лише ці предки нашого людства, але кожна людська істота, так нас вчать, має свій Прототип в Духовних Сферах і цей прототип є вища сутність її Сьомого Принципу. Таким чином, Семеро Ману, стають чотирнадцятьма, Корінний Ману, як Першо-Причина, а Ману-Сім'я її наслідок; і від Сат'я Юги (першої стадії) до Героїчного Періоду, ці Ману або Ріші досягають числа двадцяти одного.

б) Заклучна фраза цього Вірша каже, які древні та архаїчні вірування та доктрини про семи-складність людського устрою. «Нитка» Буття, надає життя людині та проходить крізь всі його особистості або народження на цій Землі – натяк на Сутратма – Нитка або Низка, на якій окрім того нанизані всі її «Духи», зіткана з ества Трьох-складних, Чотирьох-складних та П'ятьох-складних, які мають всі попередні. Панчашикха, відповідно до Падма Пурани, є один з сімох Кумарів, які відправляються до Швета-Двіпа для шанування Вішну. Далі ми побачимо який зв'язок існує між «без-шлюбними» та не займаними Синами Брами, які відмовилися «розпліднюватися», та земними смертними. Доки що є очевидним, що «Людина-Рослина Саптапарна» складена з сімох принципів на вподобі до цієї семи-листої рослини, такої священної між буддистів. Єгипетська алегорія у «Книзі Мертвих», що має відношення до «винагороди Душі», так саме підходить для нашої семи-складної доктрини, як і поетична. Померлому дається шматок землі на полі Аару, де Манес, побожні тіні померлих, збирають, як жнива, засіяні їхніми діями у житті, жито сімох кубів висоти, яке там росте, поділене на семеро та чотирнадцять частин. Це жито є та їжа, завдяки якій вони житимуть та будуть квітнути, або вб'є їх у Аменті, царстві, де поле Аару є лише частиною. Бо, як сказано у гімні, померлий або знищується там, або стає чистим духом на Вічність, як наслідок «семеро по семеро десятків життів», прожитих або які будуть прожитими ним на Землі. Це уявлення про жнива жита, як «плоду діянь», доволі мальовниче.

7.4. ЦЕ Є КОРИНЬ, НІКОЛИ НЕ ВМИРАЮЧИЙ; ТРИ-ЯЗИЧНЕ ПОЛУМ'Я ЧОТИРЬОХ ГНОТІВ(а)... ГНОТИ – ІСКРИ, ЯКІ ВИЙМАЮТЬ З ТРИ-ЯЗИЧНОГО ПОЛУМ'Я ,* СПРЯМОВАНОГО СІМОМА, ЇХ ПОЛУМ'Я - ПРОМЕНІ ТА ІСКРИ ВІД ЄДИНОГО МІСЯЦЯ, ВІДЗЕРКАЛЕНОГО У СТІМКИХ ХВИЛЯХ ВСІХ РІЧОК ЗЕМЛІ(б).**

*Їх Верхня Триада. **Бхумі або Прітхиві.

а) «Три-язичне Полум'я ніколи не вмираюче», є безсмертна духовна триада – Атма, Будхі та Манас або точніше плоди останнього, асимільовані першими двома після кожного земного життя. «Чотири Гноти» які виходять та згасають, суть чотири нижчих принципи у тому числі і тіло. «Я є Три-Гнотове Полум'я і мої Полум'я безсмертні», каже Померлий. «Я заходжу у область Секхем (Бог, чия рука засіває сім'я дії, зробленої позбавленою тіла душею) і Я ступаю в Область Полум'їв, які знищили власних суперників (тобто вивільнилися від Чотирьох Гнотів,* які народжували гріх)». «Три-язичне Полум'я Чотирьох Гнотів», відповідає чотирьом Одиницям та трьом Двійкам Дерева Сефіротів.

*«Книга Мертвих», порівняй ткож з «Містерії Ростана».

б) На вподобі до мільярдів блискучих іскор, які танцюють на водах океану, над якими світить один і той самий Місяць, наші пролітаючі ефемерні Особистості – примарні оболонки безсмертної Монади – Его – виблискують та танцюють на хвилях Майї. Вони з'являються так саме як тисячі іскор, народжені променем Місяця, живуть лише доки Цариця Ночі випромінює власне

світло на «стрімкі Хвилі» Життя, на протязі Мануантари; а далі вони зникають, і «Промені» - символи наших вічних Духовних Его – єдині лише виживають, занурюються та існують, як і раніше, поєднані з Матір'ю-Джерелом.

7.5. ІСКРА ФОХАТУ, НИТКОЮ ТОНКОЮ З ПОЛУМ'ЯМ З'ЄДНАНА. ВОНА МАНДРУЄ КРІЗЬ СЕМЕРО СВІТІВ МАЇ(а). ВОНА ЗУПИНЯЄТЬСЯ У ПЕРШОМУ,* СТАЮЧИ МЕТАЛОМ ТА КАМЕНЕМ; ПРОХОДИТЬ У ДРУГИЙ,* І БАЧИМО – РОСЛИНУ; РОСЛИНА ОБЕРТАЄТЬСЯ У СІМОХ ЗМІНАХ ТА СТАЄ СВЯЩЕНОЮ ТВАРИНОЮ(б).** З ЦИХ СПОЛУЧЕНЬ ВЛАСТИВОСТЕЙ МАНУ-ДУМАЮЧИЙ*** УТВОРЮЄТЬСЯ. ХТО СТВОРЮЄ ЙОГО? СЕМЕРО ЖИТТІВ ТА ЄДИНЕ ЖИТТЯ(в), ХТО ЗАКІНЧУЄ ЙОГО? П'ЯТИ-СКЛАДНИЙ ЛХА. ХТО УДОСКОНАЛЮЄ ОСТАННЄ ТІЛО? РИБА, ГРІХ, СОМА...(г)****

*Царство. **Перша Тінь Фізичної Людини. ***Людина. ****Місяць.

а) Фраза «Крізь Семеро Світів Майї» має тут відношення до сімох Глобусів Планетної Низки та Сімох Кілець або до сорока дев'ятьох місць діяльного існування, які передбачені для «Іскри» або Монади на початку кожного Великого Циклу-Життя або Мануантари. «Нитка Фохата», раніше згадана Нитка Життя. Це має відношення до великої проблеми філософії – фізичної та субстанціональної природи Життя, незалежна, самостійна природа якого, відкидається сучасною наукою, бо ця наука не у стані усвідомити це. Лише віруючі у перевтілення та Карму, туманно вбачають, що вся Таємниця Життя лежить у беззупинних серіях його проявів у фізичному тілі або по за ним. Бо якщо навіть: «Життя на вподобі до своду зі скла різнокольорового, розфарбовує Вічності білизну...», все ж воно саме є частка цієї Вічності; бо лише Життя може зрозуміти Життя.

Що є ця «Іскра, поєднана з Полум'ям»? Це Джива, Монада у поєднанні з Манасом або точніше з його ароматом – те, що залишається після кожної Особистості, якщо вона гідна поєднання з Атма-Будхі, Полум'ям за посередництвом Нитки Життя. В якому сенсі це не було би витлумаченим та на яку кількість принципів не була би поділена людина, легко може бути доведено, що ця доктрина підтверджується всіма стародавніми релігіями від ведичної до єгипетської, від релігії Зороастра до єврейської. Що стосується до останньої згаданої, то кабалістичні праці надають численні докази цьому ствердженню. Вся система кабалістичних чисел заснована на Божественній Семи-складності, яка виходить з Триади, утворюючи, таким чином, Декаду та перетворення 7,5,4; та 3, які на кінець всі занурюються у Єдиного; у безкінечне безмежне Коло. Як проголошує Зогар: «Божество (вічно невидима Присутність) проявляється за посередництвом десяти Сефіротів, які є його променистими свідками. Божество схоже до Моря, з якого витікає ріка за назвою Мудрість, води якої впадають у озеро за назвою Розум. З басейна схожі до сімох каналів, виходять Семеро Сефіротів... бо десятеро дорівнюють сімом: Декада містить чотири Одиниці та Три Двійки». Десять Сефіротів відповідають Членам Людини. «Коли Я (Елохім) створив Адама Кадмона, Дух Вічний блиснув з його Тіла, схожий до блискавки, яка у той самий час засяяла на хвилях сімох мільйонів небес і мої десятеро Сефіротів були його Членами». Але ні Голова, ні Плечі Адама Кадмона не можуть бути видимими, тому ми читаємо у Sipra Dtzenioutha «Книзі Прихованої Мудрості»: «Спочатку часу, після того як Елохім («Сини Світла та Життя» або Будівельники) сформули з вічної Субстанції Небеса та Землю, вони створили світи шестеро по шість». Сьомий Малкут, наша Земля на її плані та нижча на всіх інших планах свідомого існування. Халдейська Книга Чисел містить ретельне пояснення всього цього. «Перша Триада Тіла Адама Кадмона (троє вищих планів з семи)* не може бути видимою, до того як Душа не стане перед Ликом Древнього Денімі». Сефіроти цієї вищої Триади наступні: «1)Кетер (Вінець), представлений чолом Макропросопуса; 2)Хокма (Мудрість, чоловічий принцип) його праве плече; 3)Біна (Розум, жіночий принцип) його ліве плече». Далі йдуть семеро Членів або Сефіротів на

планах проявів; сукупність цих чотирьох планів представлена Мікропросопусом, Меншим Образом або Тетраграматомом. Таємницею «Чотирьох Букв». «Семеро проявлених і Троє прихованих Члена суть Тіло Божества».

*Створення «Живої Душі» або Людини, ясніше виклало би думку. «Жива Душа» є синонімом Людини Біблії. Це наші семеро «Принципів».

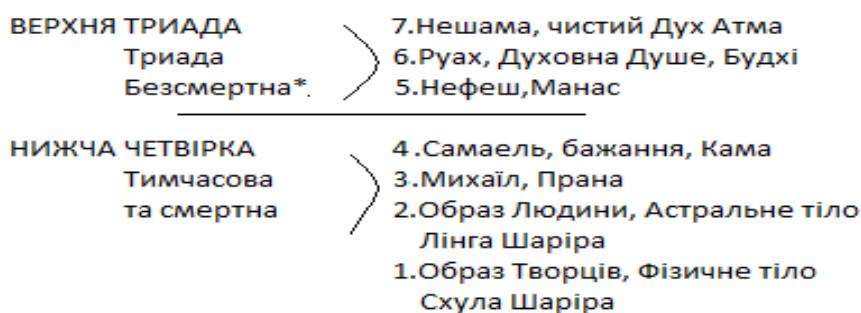
Таким чином наша Земля Малкут одночасно сьомий та четвертий Світи; Сьомий якщо рахувати від першого верхнього Глобуса, четвертий, якщо рахувати по планах. Вона народжена шостим Глобусом або Сефірою яка має назву Ієзуд, «Основою» або, як сказано у Книзі Чисел: «За допомоги Ієзуд, Він (Адам Кадмон) запліднює первісну Нева (Єва або наша Земля)». Як передано на містичній мові, це пояснює чому Малкут, за назвою Нижча Мати, Матрона, Цариця та Царство Основи, є Нареченою Тетраграматона або Мікропросопуса (Другого Логоса), Небесної Людини. Коли вона звільниться від будь яких нечистот, вона з'єднається з Духовним Логосом, тобто у Сьомій Расі Сьомого Кола – після відродження у день «Сабат». Бо «Сьомий День» також має окультне значення, яке наші теологи не бачили у вісні. «Коли Матроніта, Мати, розділена та поставлена лицем до лица з Царем та величчю Сабат, все стає єдиним Тілом». «Стає єдиним Тілом» значить, що все знову поглинається Єдиним Елементом, духи людей стають Нірвані, а всі інші елементи знову стають тим, чим вони були раніше – Протилом або Недиференційованою Субстанцією. «Сабат» визначає Спокій або Нірвану. Це не є «сьомий день» після шістьох, але період який дорівнює сімом «дням» або будь якому періоду, складеному з сімох частин. Так Пралай у власній тривалості дорівнює Мануантарі, або Ніч Брами дорівнює Його Дню. Якщо християни діють за звичаями євреїв, то вони мусили би прийняти дух, а не мертву букву. Вони мусили би працювати один тиждень з сімох днів і так саме відпочивати семеро днів. Що слово «Сабат» мало містичне значення, можна побачити у тій малій увазі з боку Ісуса Христа до дня Сабат та у тому, що сказано у Євангелії від Луки. Сабат значить там цілий тиждень. Порівняйте грецький текст, де тиждень має назву «Сабат». Буквально: «Я тримаю піст двічі протягом «Сабат». А. Павло, як Посвячений, знав це добре, коли мав на увазі вічний спокій та блаженство в Небесах, як Сабат, він казав: «І щастя їх буде вічним, бо вони завжди будуть (єдині) з Господом та будуть насолоджуватися вічним Сабат».

Різниця між Кабалою та архаїчною Езотеричною Від'я – маючи на увазі Кабалу не у викривленій копії християнських містиків, а як вона викладена у Халдейській «Книзі Чисел» - доволі не значна і обмежена розбіжностями у формі викладення. Так Східний Окультизм бачить нашу Землю у Четвертому Світі, нижчому у Низці, вище якого обома дугами розміщені шестеро Глобусів, по троє з кожного боку. З іншого боку Зогар називає Землю нижчим або сьомим світом, додаючи, що від шістьох залежать всі речі, які містяться у ній (Мікропросопус). «Менший Образ (бо проявлений та кінцевий) складений з шістьх Сефіротів», сказано у тій самій праці. «Семеро королів приходять та помирають у тричі зруйнованому Світі, (Малкут, наша Земля, зруйнована після кожного з Трьох Кілець, крізь які вона вже пройшла). І царство (Сімох Царів) буде зруйновано. Це має відношення до Семи Рас, п'ятеро з яких вже проявилися і двоє ще прийдуть у цьому Колі.

В Японії алегоричний опис Шинто про Космогонію та походження людини натякає на те саме вірування. Капітан С.Пфундіс, який вивчав майже дев'ять років у монастирях Японії головну релігію у різноманітних сектах країни, каже: «Шинтоїчне уявлення про створення наступне: з хаоса (Контон) Земля (Інь) була осадком, а Небеса (Ян) були ефірною субстанцією, які здійнялися; людина (Джин) з'явилася між двома. Перша людина мала ім'я Kuni-to ko tatchi-no mikoto і ще п'ятеро інших були їй надані, і у той час з'явилася людська раса, чоловічої та жіночої основи. Ізанагі

та Ізанами народили Tenschoko doijin першого з п'ятьох Богів Землі». Ці «Боги» просто наші П'ятеро Рас, Ізангі та Ізанами суть два роди «Предків», дві попередні Раси, які народили як тварин так і людину.

У другому томі буде показано, що число сім, саме як і доктрина семи-складного устрою людини були первісними у всіх сокровених системах. Число це грає таку саму важливу роль у Західній Кабалі, як і Східному Окультизмі. Е.Леві називає число Сім «Ключем до Мойсеевого створення та до символів кожної релігії». Він доводить, Кабала точно відповідає семи-складному устрою людини, і діаграма, яку він додає у власні праці «La Clef des Grands Mysteres», семи-складна. Це можна побачити при першому погляді, як би не була прихована справжня думка. Також достатньо поглянути на діаграму «Формації Душі» у «Викритій Кабалі» Матерса, з вищезазначеної праці Е.Леві, щоби знайти те саме, хоча і в іншому тлумаченні. Надаємо цю діаграму з кабалістичними та окультними назвами.

*Ця Триада роз'єднана з нижчою Четвіркою, бо вона завжди роз'єднується після смерті.

Е.Леві називає Нефеш тим, що ми називаємо Манас. Нефеш є Дихання (тваринного) Життя в людині – Дихання Життя, інстинктивне в тварині; Манас є Третя Душа – людська у її світлому аспекті, і тваринна у зв'язку з Самаєлем або Камою. Нефеш дійсно є «Дихання (тваринного) Життя», яке було вдуте в Адама, Людину з праху; відповідно це є Життєва Іскра, надихаючий духом Елемент. Без Манаса «Розумної Душі» або Розуму, який у діаграмі Е.Леві неправильно названий Нефеш, Атма-Будхі не розумна на цьому плані і не може мати проявів. Саме, Будхі є Пластичний Медіатор, а не Манас, який є розумним посередником між верхньою Триадою та нижчою Четвіркою. Але те, що багато таких дивних перетворень зустрічаються в кабалістичних працях – доводить, що ця література стала сумною плутаниною. Ми сприймаємо класифікацію цю лише у цьому особливому пункті, щоби довести схожість. Наразі ми викладемо у формі порівняльної таблиці те, що Е.Леві пише, щоби пояснити свою діаграму і те чому вчить Таємна Доктрина. Е.Леві також вбачає різницю між кабалістичним та окультним вченнями про Дух.

ЕЗОТЕРИЧНА ПНЕВМАТИКА: 1.Атма-Будхі-Манас. 2.Чистий Дух Атма* 3.Духовна Душа. 4.Медіатор між Духом та Людиною, Розум, Манас. 5.Астральна Душа. 6.Астральне Тіло як злої так і доброї людини спрямоване до верхньої триади. 7.Земний Образ (зовнішність, тіло).

ПНЕВМАТИКА КАБАЛІСТІВ: 1.Душа (Его) Світло потрійне. 2.Нешама – чистий Дух. 3.Руах – Душа, або Дух. 4.Нефеш – Платичний Медіатор** 5.Одяг Душі, (тіло) Астральга Душа. 6.Подвійний Образ, віддзеркалює добро та зло. 7.(Образ – Тіло).

*Е.Леві навмисно або ні, переплутав числа; його номер 2, у нас номер 1 (Дух); поєднавши Нефеш Пластичний Медіатор та Життя, він надає лише шестеро принципів, повторюючи перші два.

****Езотеризм вчить тому самому. Але Манас не Нефеш, також останній не Астрал, але Четвертий Принцип і також і Другий, Прана, бо Нефеш є «Дихання Життя» в людині, так саме як і в тварині або комахах; фізичне матеріальне життя, не маюче у собі духовності.**

б) Добре відомий кабалістичний афоризм проголошує: «Камінь стає рослиною; рослина твариною; тварина людиною; людина духом; дух богом». «Іскра» надає душу по черзі всім Царствам, до того як вона це зробить з Божественною Людиною, між якою та її попередником, тваринною людиною, всі розбіжності світу. Книга Буття починає свою антропологію з неправильного кінця – очевидно для прикриття – та нікуди не приводить. Вступні глави Книги Буття ніколи не збиралися викласти хоча би віддалену алегорію утворення нашої Землі. Вони охоплюють метафізичну уяву невизначеного періоду у Вічності, коли законом еволюції були зроблені спроби оформлення світів. Ця думка ясно виражена у Зогарі: «Були старі Світи, які гинули, одразу як народжувалися, вони не мали форми та називалися Іскрами. Так коваль молотом по залізу бризгає іскрами у всіх напрямках. Іскри початкові Світи, які не могли існувати тому, що Стародавня Священна (Сефіра) не прийняла ще власної форми (Андрогени) Царя та Цариці (Сефіра та Кадмон), і Майстер ще не почав власної роботи».

Якби Книга Буття починалася так, як треба, то спочатку був би знайдений Небесний Логос, «Небесна Людина», який має розвиток як Складова Одиниця Логосів, з якої після їх пралаї – сну який збирає Числа, розкидані на плані Майї у єдине, на вподобі до того, як окремі кульки ртуті на тарілці зливаються у одну загальну масу – Логоси є у власній сукупності, як перші «Чоловік та Дружина» або Адам Кадмон, «Fsat Lux» в Біблії, як ми вже бачили це. Але це перетворення не мало місця ні на нашій Землі, ні на будь якому іншому матеріальному плані, а у Глибинах Простору, під час першої диференціації вічного Кореня-Матерії. На нашому Глобусі під час народження речі відбуваються по іншому. Монада або Джива, як сказано у «Викритій Ізиді» поперед усього спрямовується Законом Еволюції у нижчу форму матерії – мінерали. Після сімох кругообертів у камені, або у тому що стане мінералом та каменем у Четвертому Колі, вона виходить з нього, скажемо як лишайник. Проходячи далі крізь всі форми рослинної матерії у те, що ми називаємо тваринною матерією, вона наразі досягла точки, біля якої вона стає, так би мовити, зародком тварини, яка стане людиною. Все це впритул до Третього Кола, позбавлено форми, як матерія і без почуттів, що до свідомості. Бо Монада або Джива *per se* навіть не може бути названою Духом; це є Промінь, Подих Абсолюту або скоріше сама Абсолютність. Абсолютна Однорідність, не маюча відношення до умовної та відносної кінцевості, несвідома на нашому плані. Тому окрім матеріалу, який знадобиться для її майбутньої людської форми, Монада потребує, а)духовний прообраз для оформлення цього матеріалу і б)розумну свідомість, щоби спрямувати її еволюцію та рух; але ні тим ні другим не володіє, ні однорідна Монада, ні без почуттів, хоча і жива матерія. Адам з праху потребує, щоби Душа Життя була вдута у нього; тобто, два середніх принципи, які суть почуттєве Життя нерозумного тваринного, та людська душа, бо перше нерозумне без останньої. Лише коли з потенційної Андрогени людина роз'єдналася на чоловіка та жінку, вона може бути обдарована свідомою, розумною та індивідуальною Душею (Манас), «Принципом або Розумом Елохіма», але щоби отримати його вона мусить скуштувати плода Знання від Дерева Добра та Зла. Як досягає вона всього цього? Окультна Доктрина вчить, що у той час коли Монада виконує власний цикл сходження у матерію, ці самі Елохіми або Пітріси – нижчі Дхіані-Когани – мають розвиток *pari passu* разом з нею на більш високому та духовному плані, сходячі так саме відносно у матерію на своєму плані свідомості; і коли досягнута відома точка, вони зустрічають несвідому Монаду яка втілюється, занурену у нижчу матерію, і у той час ці дві потенції Духу та Матерії сполучаються, союз цей народжує земний символ, «Небесну Людину» у Просторі – Досконалу Людину. У філософії Санкх'я сказано про Пурушу (Дух), як про дещо не

потентне, доки він не стане на плечі Пракриті (Матерії), яка на одинці несвідома. Але у Таємній Філософії вони вважаються, як призначені для перетворення та втілення потенції. Дух і Матерія, хоча і єдині у власній основі, коли з'являються на плані диференціації, кожен з них починає власний еволюційний прогрес у протилежних напрямках – Дух поступово падає у Матерію, остання піднімається до власного первісного становища, тобто до чисто духовної Субстанції. Обидва не розділені та у той самий час розділені. На фізичному плані два однакових полюси завжди один від одного відштовхуються, у той час коли активний та негативний – притягуються. Так саме стоять по відношенню один до другої Дух та Матерія - два полюси тієї самої однорідної Субстанції, Корінного Принципу Всесвіту.

Тому коли приходить час для Пуруші стати на плечі Пракриті для створення Досконалої Людини – рудиментна людина Перших Двох Рас та половини наступної, лише перша між ссавців поступово розвинених у найбільш досконалий вид – Небесні Предки (Істоти попередніх світів, названі в Індії Шишта), приходять на цей наш план та втілюються у фізичну або тваринну людину, на вподобі до того як Пітриси прийшли раніше їх для оформлення останньої. Таким чином, обидва процеси двох «творинь» - тваринної та божественної людини – дуже відрізняються. Пітриси виділили з власних ефірних тіл ще більш ефірні та туманні подоби самих себе, або те, що ми назвали би наразі «двійниками» або «астральними формами», створеними за їх подобою. Це забезпечує Монаду її першим помешканням та дає сліпій матерії зразок, навколо якого вона може наразі будувати. Але людина все ще не завершена. Він Сваямбхува Ману, від якого виникли семеро примітивних Ману або Праджапаті з яких кожен народив примітивну Расу людей, впритул до часу «Codex Nazaraeus», де Карабтанос або Фетахіл, сліпа Матерія, народжує від власної Матері-Spiritus семеро Фігур, з яких кожна є прабатьком однієї з сімох первісних Рас – ця доктрина притаманна кожному архаїчному вченню.

«Хто формує Ману (Людину) і хто формує тіло її? Життя та Житті. Гріх* та Місяць». Тут Ману значить духовна, небесна Людина, істинне не помираюче Его у кожному з нас, безпосередня еманация «Єдиного Життя» або Абсолютного Божества. Що стосується до наших зовнішніх фізичних тіл, помешкань Душі, то Доктрина надає дивний урок; такий дивний, що якщо він буде цілком пояснений та усвідомлений, то лише точна наука майбутнього буде в стані цілком виправдати цю теорію.

*Слово «Гріх» доволі цікаве, має особливе окультне відношення до Місяця, окрім того воно було його еквівалентом у халдеїв.

Вже було сказано, що Окультизм не визнає нічого неорганічного у Космосі. Вислів Науки «неорганічна субстанція», просто значить, що латентне життя дрімає в молекулах так званої «інертної матерії», не досліджене. Все є Життя і кожний атом, навіть атом мінерального пилу, є Життя, хоча і за межами нашого розуміння та дослідження, тому що воно по за межами законів, відомих тим, хто відкидає Окультизм. «Самі Атоми», каже Тиндаль, «здаються обдарованими бажанням жити». Звідки, запитаємо ми, це спрямування «зливатися у органічні форми»? І може це бути поясненим інакше, ніж у відповідності до вчень Окультної Науки?

«Світи для невігласів складені з відомих Елементів. Але у розумінні Архата ці Елементи самі колективно є Божественним Життям; відокремлені на планах маніфестацій вони незчисленні сонми Життів. Лише Вогонь – Єдиний – на плані Єдиної Реальності. На плані проявленого, відповідно примарного Буття, його часточки вогняні Життя, які живуть та стверджують власне буття за рахунок будь якого іншого Життя, яке вони поглинають. Тому вони мають назву «Пожирачі»... Кожна видима річ у цьому Всесвіті була складена схожими Життями, від свідомої і божественної

первісної людини, шкалою до низу, до несвідомих посередників, складаючих матерію... Від Єдиного Життя безформенного та не створеного, виникає Всесвіт всіх Життів. Спочатку з Глибин (Хаосу) був виявлений холодний сяючий Вогонь (газове світло?), який створив Згустки у Просторі (можливо не розчинні туманності?)... Ці билися, і сильний жар був розвинений як наслідок зіткнень та ударів, які народили обертання колом. Потому з'явився перший проявлений Матеріальний Вогонь, жаркі Полум'я, Мандрівники у Небі (Комети). Жар народив вологу пару; що утворило тверду воду; далі сухий туман, далі рідкий туман, водянистий, який гасить яскравий блиск Мандрівників (Комет?) та створює тверді водянисті Колеса (Матеріальні Глобуси). Бхумі (Земля) з'являється з шістьма сестрами; власним постійним рухом вини виробляють нижчий вогонь, жар та водянистий туман, який виявляє третій Елемент Світу – Воду. І від дихання всього народжується (атмосферичний) Повітря. Ці четверо суть чотири Життя перших чотирьох Періодів (Кілець) Мануантари. Три останніх далі будуть».

Коментарі спочатку кажуть про «незчисленні мільярди сонмів Життів». Чи не зробив Пастер несвідомо перший крок до Окультної Науки, коли сказав, що якби він наважився цілком викласти власні думки з цього приводу, то сказав би, що органічні клітинки обдаровані життєвим потенціалом, який не зупиняє власної діяльності з припиненням течії кисню, спрямованої на них, і навіть не дивлячись на це, не розриває власного зв'язку з життям, яке підтримується впливом цього газу? «Я додав би», каже далі Пастер, «що еволюція зародка відбувається за посередництвом складних феноменів, посеред яких ми мусимо вбачати і процеси ферментації». Життя, за Клодом Бернаром та Пастером, є дещо інше, ніж процес ферментації. Що існують в Природі Істоти або Житті, які можуть жити та мати розвиток без повітря та навіть на нашому Глобусі, було доведено тими самими вченими. Пастер відкрив, що багато які з наших життів, на вподобі до вібріонів та інших мікробів та бактерій, можуть існувати без повітря, яке навпаки вбиває їх... Вони виймають кисень, потрібний для розпліднення з різноманітних речовин, що їх оточують. Він називає їх аеробами, які живуть на тканинах матерії, яка вже не є частиною живого цілого (за невдалою назвою «мертва матерія»), і анаеробами. Один з цих видів поглинає кисень та сприяє руйнації тваринного життя та рослинних тканин, надаючи атмосфері матеріали, які надалі входять у склад інших організмів; інший вид остаточно руйнує або скоріше знищує так звану органічну субстанцію; остаточно руйнація не можлива без їх участі. Деякі зародкові клітинки, на вподобі до клітин дріжджів, розпліднюються у повітрі, але коли позбавлені його, вони пристосовуються до життя без повітря і стають закваскою, поглинаючи кисень з речовин, які торкаються до них і тим самим руйнують останні. Клітинки у плодах, коли їм недостає вільного кисню, діють як дріжджі та викликають бродіння (ферментацію). «Тому рослинна клітинка у такому випадку виявляє життя, як анаеробічна істота. Чому у такому випадку органічна клітинка має бути виключенням?» - питає професор Боголюбов. Пастер каже, що у речовині наших тканин та органів, клітинка, не маючи вдосталь кисню, викликає бродіння тим самим засобом, як і клітинка плоду. І Клод Бернар вважав, що ідея Пастера про утворення бродіння має застосування та підтвердження у тому факті, що мочеви́на збільшується у крові під час задиху. Тому Життя всюди сутне у всьому Всесвіті, і Окультизм вчить нас, що воно міститься також і у атомі.

«Бхумі з'являється з шістьма сестрами», кажуть Коментарі. Ведичне Вчення, стверджує, що «існують три Землі, відповідні до трьох Небес, і наша Земля (четверта) має назву Бхумі». Таке пояснення надане нашим екзотерикам, західним сходознавцям. Але езотеричне значення цієї фрази та натяк на це у Ведах має відношення до нашої Планетної Низки: «Три Землі» дугою до низу та «Троє Небес» вказують на те, що є також три Землі або Глобуси, значно більш духовні та ефірні дугою до верху. Трьома першими ми падаємо у матерію, трьома іншими ми здійснюємося до

Духу. Нижча Бхумі, наша Земля, утворює поворотний пункт та містить потенційно стільки Духу, скільки і Матерія. Але про це пізніше.

Наразі, загальне вчення Коментарів вчить, що кожне нове Коло надає розвитку одному з Складних Елементів, якими вони відомі науці, і яка відкидає примітивну номенклатуру, та надає перевагу поділу на складні частини. Якщо Природа «у вічному становленні» на проявленому плані, то і ці Елементи не виключення, вони мусять прогресувати до Мануантаричного кінця.

Таким чином, Перше Коло, як нас вчать, надало розвитку лише одному Елементу природи та людству у тому, що може бути названим одним аспектом Природи – назване де ким дуже ненауково, хоча фактично це може бути і так, «простір одного виміру».

Друге Коло виявило та надало розвитку для двох Елементів – Вогню та Землі; і до його людства пристосованого до цих умов Природи, якщо лише можна дати таку назву істотам, що живуть в умовах, наразі людям незнайомих, був знову застосований знайомий вираз у фігуральному та єдиному сенсі – істоти «двох вимірів».

Процес природного розвитку, який наразі ми роздивляємося, одночасно пояснює та дискредитує спекуляції над властивостями двох, трьох та чотирьох або більше просторових вимірів; але потрібно звернути увагу на істинне значення розумної але не повної інтуїції, яка підказує спіритуалістам та теософам та декільком великим вченим – застосування для цього поняття сучасного висловлення «четвертого виміру простору». По перше, легковажність припущення, що Простір, сам по собі, може бути виміряним у будь-якому напрямі, не має сенсу. Звичайна фраза може бути лише скороченням більш розгорнутої формули – «четвертий вимір матерії у Просторі».* Але навіть при такому розширенні, ця фраза невдала, бо хоча і цілком правильно, що рух еволюції мусить виявити нам нові властивості матерії, але і ті з якими ми знайомі, у дійсності більш численні, ніж три виміри. Властивості, або термін що більше відповідатиме, ознаки матерії мусять завжди мати пряме відношення до почуттів людини. Матерія має вимір у відстані, колір, рух (молекулярний), смак, запах, властивості що відповідають відчуттям, існуючим в людині; і наступна ознака, яка буде розвинута в людині, назовемо її доки що «Проникливість» - буде відповідати наступному почуттю людини, яке ми можемо називати «Нормальним Яснобаченням». Так, коли деякі сміливці прагнули четвертого виміру для пояснення проходження матерії крізь матерію або в'язання вузлів на нескінченній мотузці, їм не вистачало знання шостої властивості матерії. Три виміри, у дійсності належать лише до однієї властивості або ознаку матерії – виміру у просторі або відстані. Звичайний здоровий глузд справедливо повстає проти ідеї, що за будь-якого стану речей може бути більше, ніж три таких виміри, як довжина, товщина та ширина. Ці терміни та самий термін «вимір» належать до одного плану думки, до однієї стадії еволюції, до однієї властивості матерії. Доки Космос матиме до застосування фути для матерії, до того часу вона матиме виміри у трьох напрямках і не більше; так саме, як з того часу коли ідея виміру вперше потрапила у людську свідомість, стало можливим застосовувати вимір лише у трьох напрямках та не більше. Але ці міркування, жодним чином не повстають проти відсутності сумнівів, що з часом, коли здатності людства примножаться, так саме будуть примножені властивості матерії. Доки що цей засіб висловлювання ще більш не правильний, ніж навіть звичайний про «схід» та «захід» сонця.

*Надавати реальності абстракціям, є помилкою Реалізму. На простір та час часто дивляться неначе окремо від всіх конкретних уявлень розуму, натомість щоби сприймати їх як узагальнення цих понять у визначених аспектах.

Наразі повернемося до вивчення матеріальної еволюції протягом Кілець. Було сказано, що матерія у Другому Колі може бути названою, як володіюча двома вимірами. Але тут нове застереження мусить бути зроблене. На цей вільний та фігуральний вислів можна дивитися як на одному плані думки, як ми це побачили – як еквівалентний другій властивості матерії, яка відповідає другій здатності до вивчення або почуттю людини. Але ці дві зв'язані шкали еволюції торкаються процесів у межах одного Кола. Послідовність первісних аспектів Природи, з яким пов'язана послідовність Кілець, торкається, як зазначалося, розвитку Елементів – у окультному сенсі – Вогню, Повітря, Води та Землі. Ми доки ще лише у Четвертому Колі і наш перелік доки що обірваний. Порядок у якому ці Елементи згадані у попередній фразі, правильний з точки зору езотеричних цілей та Таємних Вчень. Мільтон був правий коли він казав про «Сили Вогню, Повітря, Води та Землі». Земля така, якою ми її знаємо наразі, не існувала до Четвертого Кола, сотні мільйонів років тому, часу початка нашої геологічної Землі. «Глобус», кажуть Коментарі, був «вогняним, холодним та променистим» так саме як і його ефірні люди та тварини протягом Першого Кола» - протиріччя або парадокс на думку нашої сучасної науки – «більш щільним та важким протягом Другого Кола; водянистим протягом Третього». Таким чином ми бачимо тут зворотній порядок Елементів.

Центри свідомості Третього Кола визначені до розвитку у людство, яким ми його знаємо, досягли усвідомлення третього Елемента Води. Якби ми були вимушені робити наші висновки на засадах від наших геологів, то ми мусили би сказати, ще не було справжньої води навіть у часи вугільного Періоду. Нам кажуть, що величезні маси вугілля, які були розвіяні в атмосфері, як вугільна кислота, поглиналися рослинами, у той час коли більша частина цього газу була домішана до води. Далі, якщо це було би так, і ми мусимо вірити, що вся вугільна кислота яка увійшла до складу тих рослин, які утворили смолисте вугілля, лігніт та тощо і сприяли формації вапняку та тощо, що все це у ті часи було в атмосфері, у газовому стані, то у такому випадку мусили існувати моря та океани рідкої вугільної кислоти! Але у такому випадку яким чином, на цих висновках, вугільний період міг бути після Девонського та Сілурийського Періодів – періодів риб та молюсків? Окрім того барометричний тиск мусив був перевищувати у декілька сот разів тиск нашої атмосфери. Як могли організми, навіть такі прості, як деяких риб та молюсків витримати його? Існує цікава праця Бланшара про «Виникнення Життя», у якій він звертає увагу на деякі дивні протиріччя та плутанину у теоріях своїх колег, і на яку ми звертаємо увагу читача.

Центри свідомості Четвертого Кола додали Землю, як стан матерії, до власних здобутків, так саме як і троє інших Елементів у їх сучасній трансформації. Швидше кажучи, жоден з так званих Елементів у Трьох попередніх Колах не був таким, яким ми знаємо його наразі. Як ми знаємо Вогонь не був чистою Акашею – Первісною Матерією «Magnum Opus» Творців та Будівельників, тим Астральним Світлом, який парадоксальний Е.Леві називає то «Тілом Святого Духа», то «Бафомедом, Андрогенним Козлом Мендеса». Повітря – просто Азотом, «Диханням Утримувачей Небосхилу», як називають його магометанські містики. Вода – тим первісним флюїдом, який відповідно до Мойсея, потрібен був для утворення «Живої Душі». Це може пояснити жажливі протиріччя та ненаукові ствердження з «Книги Буття». Якщо відокремити першу главу від другої, прочитати першу як писання Елохістів, і другу як писання пізніших Іеговістів, та якщо читати між рядками, ми знайдемо той самий порядок, у якому з'являються творіння, а саме: Вогонь (Світло), Повітря, Вода і Людина (або Земля). Бо фраза першої глави (Елохічної) – «Спочатку створив Бог небо та землю», є викривлений переклад; у дійсності «небо та земля» є подвійність або верхнє та нижнє небо, або роз'єднана Первісна Субстанція, яка була Світлом у власній верхівці, і темрявою у нижній частині (проявленому Всесвіту), у її подвійності невидимого (нашими почуттями) та видимого для нашого дослідження. «І відокремив Бог світло від темряви»; надалі створив твердь

(повітря). «Хай буде твердь посеред вод, та нехай відокремлює вона води від вод», тобто «і відокремив води які під твердю (наш проявлений видимий Всесвіт) від води яка над твердю (невидимі для нас плани Буття)». У другій главі (Іеговічній) рослини та трави створені раніше води, так саме як і у першій Світло виникає раніше за Сонце. «Бог створив землю і небо, і різноманітний польовий чагарник, якого ще не було на землі, і польову траву, яка ще не росла; бо Бог (Елохім) не надсилав дощу на землю, тощо» - це безглуздість, якщо немає езотеричних пояснень. Рослини були створені до того як вони потрапили у землю – бо у той час не було такої землі як наразі; і польові трави існували до того, як вони вирости такими, які вони є наразі у Четвертому Колі.

Пояснюючи природу невидимих Елементів і вищезгаданого «Початкового Вогню», Е.Леві неодмінно називає його «Астральним Світлом»; для нього він є «Великий Посередник Магії». Неодмінно це так, але виключно що до Чорної Магії та на нижчих планах того, що ми називаємо Ефіром, ноуменом якого є Акаша; але навіть це буде визнане помилковим ортодоксальними окультистами. «Астральне Світло» є просто більш стародавній «Небесний Вогонь» Парацельса; і казати, що «все виникло від нього і що він зберігає та виробляє всі форми», як це каже він, значить повідомити істину лише у другій половині речення. Перше помилково, бо якби все, що існує, було виявленим крізь (або *via*) цього посередника, то це не буде Астральним Світлом, бо останній не є Місткістю для всіх речей, але у кращому випадку лише віддзеркалення всього цього... Е.Леві доволі справедливо визначає його «Силою в Природі», за посередництвом якої людина, яка може заволодіти нею... одна могла би занурити світ у смуток та перетворити лице його»; бо це і є Великий Аркан Трансцендентної Магії. Наводячи слова великого західного кабаліста у їх перекладеній формі, можливо ми зможемо краще пояснити їх шляхом додавання інколи одного або двох слів, щоби побачити різницю між західним та східним поясненнями того самого питання. Автор з приводу великої діючої Магічної Сили каже: «Цей всеохоплюючий та всюди присутній флюїд, цей промінь від (Центрального або Духовного) Сонячного сяяння... встановленого важкістю атмосфери (!) та могутністю центрального тяжіння... Астральне Світло, цей електромагнітний ефір, цей життєвий та сяючий теплород, показаний на стародавніх зображеннях паском Ізиди, навколо двох стовпів, у стародавніх теогоніях змієм, ковтаючим власного хвоста, емблемою обережності, і Сатурна (емблемою Безмежності, безсмертя та Кроноса – Часу – не бога Сатурна або планети). Він є крилатий дракон Медеї, подвійний змій Кадуцея і Звабник Книги «Буття»; але він і змій Мойсея, навколо Тау... нарешті це диявол екзотеричного догматизму і, у дійсності сліпа сила (вона не сліпа і Леві це знав) яку душі мусять підкорити, щоби визволитися від тенет Землі, бо якщо вони не зроблять цього, вони будуть поглинені тією самою могутністю, яка раніше народила їх, та повернуться у центральний та вічний вогонь». Цей великий Архей наразі привселюдно відкритий однією і лише для однієї людини – J.W. Keely з Філадельфії. Для інших, хоча він і відкритий, все ж він мусить залишатися майже безкорисним. «До цієї межі ти дойдеш...».

Все вищезазначене так саме практично, як і вірно, за виключенням однієї помилки, вже нами поясненої. Е.Леві робить помилку, коли постійно ототожнює Астральне Світло з тим, що ми називаємо Акаша. У другому томі буде пояснено чим воно є насправді. Далі Е.Леві пише: «Велика Магічна Сила є четверта еманція життєвого принципу (ми кажемо – вона є перша у внутрішньому і друга у зовнішньому Всесвіті), третьою формою якої є Сонце... бо денне світило (Сонце) є лише віддзеркалення та матеріальна тінь Центрального Сонця Істини, яке освітлює розумний (невидимий) світ Духу, і який є сам лише запозичене світло Абсолюта». До цього місця він доволі близький до істини. Але коли авторитет західних кабалістів додає, що тим не менше, «це не є безсмертний Дух, як уявили це індуські Ієрофанти» - ми відповідаємо, що це наклеп на цих Ієрофантів, бо вони нічого схожого не казали; бо навіть екзотеричні письменники Пуран ясно заперечують це ствердження. Жоден індус ніколи не вважав Пракриті – Астральне світло, лише

вище нижчого плану Пракриті, тобто Матеріального Космосу – за Безсмертного Духа. Пракриті завжди називається Маєю, ілюзією та засуджена на зникнення з усім іншим, як і Боги під час Пралаї. Як сказано, Акаша навіть не Ефір і, менш за все, може вона бути Астральним Світлом. Ті хто не можуть потрапити за межі мертвої букви Пуран, інколи плутали Акашу з Пракриті, з Ефіром та навіть з видимим небом! Так саме вірно, що ті, хто перекладав термін Акаша на термін «Ефір» - наприклад Уільсон – коли знайшли, що Акаша називається «матеріальною причиною звуку» і окрім того володіє лише однією властивістю, уявили її у власній неосвідченості, як «матеріальну» у фізичному сенсі. Так саме вірно, якщо ці властивості будуть усвідомлені буквально, і коли будь що матеріальне або фізичне і тому умовне та тимчасове не може бути безсмертним – відповідно до метафізики та філософії – то з цього можливо було би зробити висновок, що Акаша не безмежна та не безсмертна. Але все це помилково тому, що обидва слова Прадхана, первісна Матерія, і Звук, як її властивість, були не правильно зрозумілі; перший термін (Прадхана), синонім Мулапракріті і Акаші, а останній (Звук) Глагола, Слова, Логоса. Це легко довести: бо це ясно з наступної фрази у Вішну Пурані. «Не було ні дня ні ночі, ні неба ні землі, ні темряви ні світла, нічого іншого, за виключенням лише Одного, неосяжного розумом, або того, що є Браман і Пумс (Дух) та Прадхана (Первісна Матерія)».

Далі, що є Прадхана, як не Мулапракріті, Корінь Всього у іншому аспекті? Бо хоча і сказано далі, що Прадхана занурюється у Божество, як і все інше, щоби залишився лише єдиний Абсолют протягом Пралаї, все ж, вона вважається безмежною та безсмертною. Буквальний переклад такий: «Єдиний Прадханіка Брама Дух! ТО було». І коментар тлумачить складний термін, як іменник, але не як визначальне, тобто як дещо «поєднане з Прадханою». Окрім того, учень мусить відзначити для себе, що пуранічна система є дуалістичною, не еволюціоністичною і, що виходячи з цього, з езотеричної точки зору, можна знайти набагато більше у Санкх'я і навіть у Манава-Дхарма-Шастра, не дивлячись на те, що остання доволі відмінна від першої. Відповідно, Прадхана навіть у Пуранах, є аспектом Парабрамана, не еволюцією, і мусить бути тим самим, що і Мулапракріті Веданти. «Пракриті у власному первісному стані є Акаша», каже один вчений Веданти. Це майже абстрактна Природа. Акаша, відповідно є Прадхана у іншій формі та, як така, не може бути Ефіром, вічно-невидимим посередником, за яким ходить навіть фізична наука. Також вона не є Астральне Світло. Як сказано, вона є ноумен семи-складної диференційованої Пракриті* - вічно не займаної «Матері» Сина не маючого Батька, та який стає «Батьком» на нижчому проявленому плані. Бо Махат є перший продукт Прадхани або Акаші; і Махат Світовий Розум, «характерною властивістю якого є Буддхі» - є Логос, бо його називають Ішвара, Брама, Бхава тощо. Швидше кажучи він є «Творець» або Божественний Розум у творчій діяльності, «Причина всіх речей». Він є «Першонароджений», про якого Пурани кажуть нам, що «Земля і Махат суть внутрішні та зовнішні межі Всесвіту» або, нашою мовою, активний та негативний полюси дуалістичної Природи (абстрактної та конкретної), бо Пурани додають: «Таким чином, так саме як і семеро форм (принципів) Пракриті рахувалися від Махата до Землі – так саме і під час розпаду (прат'яхара) ці семеро послідовно знову потрапляють один до іншого. Яйце Брама (Сарва-Мандала) розкладається з його сімома зонами (Двіпа), сімома океанами, сімома областями... ».* Ось причина, чому окультисти відмовляються називати Акашу Астральним Світлом або Ефіром. «У Батька Мого багато Помешкань» може бути порівняно з окультним прислів'ям - «У нашої Матері є семеро помешкань» або планів, з яких нижчий – Астральне Світло існує над та навколо нас.

*В філософії Санкх'я семеро Пракриті або «творчі творіння» суть Махат, Ахамкара та п'ятеро Танматра. Дивись Санкх'я Каріка III.

Елементи складні або прості, не могли залишатися тими самими з часу початку еволюції нашої Низки. У Всесвіті все неодмінно рухається у Великому Циклі і у той самий час безупинно сходиться до низу та здійснюється у малих Циклах. Природа ніколи не статична протягом Мануантари* але постійно у процесі становлення, не лише просто Буття; і мінеральне, рослинне та людське життя постійно пристосовують власні організми до існуючих на той час Елементів; і тому саме ті Елементи були на той час пристосовані до них, як пристосовані вони наразі до життя сучасної людини. І лише у наступному П'ятому Колі, п'ятий Елемент, Ефір – грубе тіло Акаші, якщо лише він може бути названий навіть так – стаючі звичайним фактором Природи для всіх людей, так саме як і Повітря наразі звичайний фактор для нас, перестає, як наразі, бути гіпотетичним та стає «посередником» для багатьох речей. І лише в тому Колі, ті найвищі почуття, стануть здатними до розкриття, зростання та розвитку яких, сприяє Акаша. Як вже сказано, часткове знайомство з властивостями матерії – здатність до Проникнення яка мусить відкритися разом з шостим почуттям - може отримати розвиток у належний період цього Кола. Але наступним Елементом, доданим до наших можливостей у наступному Колі, Проникливість стане такою явною властивістю матерії, що найщільніші форми цього Кола здаватимуться людині не більше як щільний туман.

*Так саме відповідно до Гегеля, для якого природа була постійним розгортанням, що є езотеричним уявленням. Творіння або Початок у християнському сенсі не підлягає усвідомленню. «Бог (Дух Всесвіту) виявляє себе, як об'єктивна Природа, і знову піднімається з неї».

Повернемося до Життєвого Цикла. Не занурюючись у тривалі описи Вищих Життів, ми мусимо спрямувати наразі нашу увагу просто на земні Істоти та на саму Землю. Остання, як сказано, складалася для Першого Кола «Пожараками», які розкладають та диференціюють зародки інших життів в Елементах; і можливо дозволити, що процес цей був доволі близьким тому, який у сучасній стадії виконують аероби, коли вони підриваючи та звільняючи хімічні побудови у організмі, трансформують тваринну матерію та народжують субстанції, відмінні у власних побудовах. Таким чином, Окультизм відкидає так званий Азоїчний Вік науки, бо він доводить, що ніколи не було часу, коли Земля була позбавлена життя. Де лише є атом матерії, часточка або молекула, навіть у найгазовому стані, там життя очевидне, хоча і у латентному несвідомому стані. «Все, що полишає стан Лайя, стає діяльним Життям; воно притягується у коло-оберт руху (Алхімічний Розчинник Життя); Дух та Матерія є два Стани Єдиного, що є ні Дух ні Матерія, обидва як Абсолютне Життя, латентне... Дух є перша диференціація Простору (і у ньому). Матерія є перша диференціація Духа. Те що є ні Матерія ні Дух, є ТЕ – Безпричинна Причина Духа та Матерії, які суть Причини Космосу. І ТЕ ми звемо ЄДИНИМ ЖИТТЯМ або Інтра-Космічним Диханням». (Book of Dzryan-Comm. III. par. 18).

Повторимо ще раз – схоже народжує схоже. Абсолютне Життя не може народити неорганічний атом, буде він простим або складним, і життя притаманне навіть стану Лайя, на вподоби до того, як воно триває в людині, зануреній у глибоку каталепсію – людина ця має всі ознаки трупа і, все ж вона жива істота.

Коли «Пожирачи» - в яких вченим пропонують побачити, якщо вони бажають, атоми Вогняної Туманності, бо окультисти не будуть заперечувати проти цього – коли «Пожирачи», кажемо ми, провели диференціацію «Вогняних Атомів», шляхом особливого процесу сегментації, останні стають Зародками Життя, які збираються у відповідності до законів зчеплення та спорідненості. Далі Зародки життя народжують Життя іншого роду, які працюють над побудовою наших Глобусів.

Таким чином у першому Колі, Глобус, як складений примітивними вогняними Життями – тобто як оформлений у сферу – не був твердим, не мав властивостей, за виключенням холодного блиску, не мав форми та кольору; і лише під кінець Першого Кола був розвинений один Елемент, який з власної, так би мовити, неорганічної або простої Сутності, став наразі у нашому Колі тим вогнем, який відомий нам у всій Системі. Земля була у власній першій Рупа, сутність якої є Принцип Акаші, за назвою (...), те що наразі відомо та помилково назване Астральним Світлом, який Е.Леві визначає як «Уявлення Природи», імовірно, щоби уникнути справжньої назви. У власній Передмові до «Історії Магії» Є.Леві каже: «Саме крізь цю Силу всі нервові центри таємно сполучаються один з одним; від неї народжуються симпатії та антипатії; від неї ми маємо наші сни, саме вона викликає феномени другого зору та надприродні видіння... Астральне Світло (діє під імпульсом могутніх Сил)... руйнує, ущільнює, роз'єднує, розбирає та вбирає всі речі... Бог створив її у той день, коли він сказав: «Fiat Lux»... Вона спрямовується Егрегорами, тобто Володарями Душ, Духами енергії та дії». Е.Леві мусив би додати, що Астральне Світло або Первісна Субстанція, якщо взагалі можливо дивитися на неї як на матерію є те, що називають Світлом; Lux езотерично пояснений, є тіло самих цих Духів та їх ество. Наше фізичне світло є прояв на нашому плані, і віддзеркалена променевість Божественного Світла, яке виходить з колективного Тіла тих, кого називають «Світочами» та «Пламенами». Але жоден кабаліст не виказав такого хисту у накопиченні одного протиріччя на друге та у визначенні в одній фразі парадокса за парадоксом, та у такому красномовному стилі, як Е.Леві. Він веде свого читача крізь найгарніші долини, щоби залишити надалі на пустельній голій скелі. Коментарі кажуть: «Крізь та від промінів сімох Тіл, сімох Рівнів Дхіані, народжуються семеро різних Величин (Елементів), рух та гармонійний Союз яких народжує проявлений Всесвіт Матерії».

Друге Коло виявляє другий Елемент – Повітря; елемент чистота якого забезпечила би беззупинне життя кожному, хто їм користувався би. У Європі було лише два окультиста, хто відкрили його і навіть частково застосовували на практиці, хоча склад його завжди був відомим посеред вищих Східних Посвячених. Озон сучасних хіміків отрута у порівнянні з істинним Універсальним Розчинником, існування якого ніколи не могло би бути під підозрою, якби він не існував в Природі. «З Другого Кола Земля – яка була до цього часу як плід в утробі Простору – почала власне реальне існування; вона розвинула індивідуальне чуттєве Життя, її другий Принцип. Другий відповідає Шостому (Принципу); другий є Життя безперевне, інший – тимчасове».

Третє Коло розвинуло Третій Принцип – Воду; у той час коли Четверте перетворило газові флюїди та пластичну форму нашого Глобусу на тверду, вкритою кіркою, грубо матеріальну сферу, на якій ми живемо. Бхумі досягла власного Четвертого Принципу. На це можуть заперечити, що закон аналогії, на якому наполягається, у цьому випадку порушується. Ні трошки. Земля досягає власної істинної закінченої форми – оболонки її тіла – навпаки до того, що стається з людиною на кінець Мануантари, після Сьомого Кола. Є.Філалет був правий, коли переконував власних читачів та «давав при цьому чесне слово», що ніхто ніколи не бачив «Землю» тобто, Матерію у її основній формі. Наш Глобус наразі у власному стані Кама-Рупа – астральному тілі бажань Ахамкара, темного егоїзму, породження Махату на нижчому плані.

Не матерія, складена з молекул та, менше за все людське тіло, Стхула Шаріра, є найгрубішим з наших «Принципів», але саме середній Принцип істинний Тваринний Центр, у той час коли наше тіло лише його оболонка, безвідповідальний фактор та медіум за посередництвом якого діє всередині нас звір протягом всього життя. Кожний думаючий теософ зрозуміє, що я цим хочу сказати. Так думка, що людське помешкання складене з незчисленних Життів, так саме, як і скеляста кора нашої Землі, не має нічого відштовхуючого у собі для істинного містика. Так саме

наука не може повставати проти Окултного Вчення, бо той факт, що мікроскоп ніколи не буде у стані відкрити ультимативний, живий атом або саме життя, недостатній щоби відкинути доктрину.

в) Наука вчить нас, що як живі так і мертві організми людини та тварини містять сотні бактерій різноманітних видів; що зовні з кожним нашим подихом нам загрожує нашестя мікробів, а з середини, лейкоцитів, аеробів, анаеробів та тощо... Але наука ще не дійшла до сумісного з Окултною Доктриною ствердження, що наші тіла, так саме як і тіла тварин, рослин та каміння, складені взагалі з схожих істот, яких за виключенням найбільших видів, жоден мікроскоп не побачить. Що стосується до чисто тваринної та матеріальної частини людини, то наука наразі на шляху до відкриттів, які значно підтвердять цю теорію. Хімія та фізіологія, два великих мага майбутнього, яким визначено відкрити очі людині на великі фізичні істини. З кожним днем, все ясніше виявляється тотожність між твариною та фізичною людиною, між рослиною та людиною і навіть між плазуном та його гніздом, скелею та людиною. Коли тотожність фізичного та хімічного устрою всіх істот встановлена, наука хімія може справедливо сказати, що немає різниці між матерією яка складає бугая та тією, що складає людину. Але Окултна Доктрина набагато точніша, вона каже: тотожні не лише хімічні склади, але ті самі найменші невидимі Життя складють атоми тіл гори та маргаритки, людини та мурахи, слона та дерева, яке ховає їх від сонця. Кожна частка – назвете ви її органічною або ні – є Життя. Кожний атом та молекула у Всесвіті одночасно надавач життя та смерті для схожих форм, бо вони складають за посередництвом агрегацій світи та мало тривалі провідники, здатні сприйняти перевтілену душу. Так саме точно вони вічно руйнують та міняють форми, вигоняють душі з їх тимчасових помешкань. Атом створює та вбиває, він сам себе створює та руйнує щосекундно у часі та просторі, цю таємницю з таємниць, живе тіло людини, тварини та рослини. Він так саме народжує життя, як і смерть, красоту та огидність, добро та зло і, навіть приємні та корисні або навпаки відчуття. Він є те таємниче Життя, колективно представлене незчисленними міріадами Життів послідовників, з притаманним спорадичним ритмом, до цього часу не зрозумілого закону Атавізма; закон цей копіює схожість так саме за призвищем, як і ту, що є в аурах батьків кожної майбутньої людської істоти; таємниця яка отримує надалі більше уваги. Доки що мусить бути наведений один приклад, як ілюстрація. Сучасна наука починає відкривати, що птомаїн, алкалоїдна отрута, утворена трупами та матерією (також життя), коли вилучений за допомогою ефіра, дає запах такої самої сили, як запах самого свіжого апельсинового квіту; але визволені від кисню, такі алкалоїди дають або нудотний або приємний запах квітів; вважають, що схожі квіти зобов'язані власному приємному запаху отруйному птомаїну. Так саме отруйна сутність деяких грибків, майже тотожна з ядом кобри Індії, найбільш смертоносною з усіх змій. Французькі вчені Арно Гот'є та Віле знайшли у слині живих людей той самий отруйний алкалоїд, що і у слині жаб, саламандр, кобр та триноцефала португальського. Доведено, що найбільш смертельна отрута буде вона названа птомаїном, лейкомаїном або алкалоїдом, народжується живими людьми, тваринами та рослинами. Гот'є також відкрив, що алкалоїд у свіжому трупі та мізках бугая, та отрута, яку він називає xanthocreatinine, тотожні з субстанцією, вилученою з отруйної слини плазуна. Є підозра, що саме мускульні тканини, найдієвіші органи у тваринній економії народжують або є факторами отрут, які мають те саме значення, як і вугільна кислота і мочевина у функціях життя і є ультимативними продуктами внутрішнього горіння. І хоча ще не виявлено, чи можуть бути отрути народжені тваринною системою живих істот, без участі мікробів зовні, все ж встановлено, що тварина народжує отруйні субстанції у власному живому стані.

Таким чином, наука, відкривши наслідки, мусить знайти первісні причини; але вона ніколи не зможе досягти цього без допомоги стародавніх наук Алхімії, Окултної Ботаніки та Фізики. Нас вчать, що кожна фізіологічна зміна у додатках до патологічних феноменів, хвороб – ні, саме життя або, вірніше, об'єктивний феномен життя, вироблений відомими умовами та змінами у тканинах

тіла, який дозволяє та спонукає життя діяти у конкретному тілі – все це зобов'язане тим невидимим «Утворювачам» та «Пожирачам», які так не влучно та загалом називаються мікробами. Можливо, хтось припустить, що ці Вогняні Життя та мікроби науки тотожні? Це буде неправильно. Вогняні Життя є, сьомий і вищий підрозділ плану матерії та відповідають у індивіді, Єдиному Життю Всесвіту, хоча і лише на цьому плані матерії. Мікроби науки є першими та нижчими підрозділами на другому плані – плані матеріальної Прани або Життя. Фізичне тіло людини підлягає цілковитій зміні у побудові кожні семеро років, і його руйнація та збереження зобов'язані змінним функціям Вогняних Життів, як Руйнівників так і Будівельників. Вони є Будівельниками, жертвують собою у вигляді життєздатності для вгамування руйнівничого впливу мікробів та забезпечують мікроби тим, що їм необхідно, таким чином, стримуючи їх, вони примушують їх складати матеріальне тіло та його клітини. Вони також є і Руйнівниками, коли це вгамування вилучено, і мікроби не забезпечені наразі життєвою будівельною енергією, вільні до бунту, як посередники руйнації. Так саме, протягом першої половини людського життя перші п'ятеро періодів, по семеро років кожний, Вогняні Життя посередньо зайняті процесом побудови матеріального тіла людини; Життя тече по шкалі до гори і сила застосовується на створення та підсилення. По прошесті цього періоду приходить час зворотнього руху, і у той час коли праця Вогняних Життів виснажилася у власній силі, починається праця руйнації та згасання.

Можна побачити тут аналогію між космічними подіями сходження Духу в матерію протягом першої половини Мануантари (планетної та людської) і підйом його за рахунок Матерії, у другій половині. Ці міркування стосуються лише плану матерії, але вгамівний вплив Вогняних Життів на нижчі підрозділи другого плану мікробів, має підтвердження у згаданій теорії Пастера, що клітини органів коли вони не знаходять для себе достатню кількість кисню, пристосовуються до цих умов, та виробляють ферменти, які поглинають кисень з субстанцій істот, що торкаються до них, та руйнують їх цим. Так процес починається з однієї клітини, яка обкрадає свого сусіда та позбавляє джерела його життєздатності, якщо це забезпечення недостатнє; і руйнація таким чином почата не зупиняється. Такі пошуковці як Пастер, є кращими друзями та помічниками Руйнівників та гіршими ворогами Будівельників – якби останні не були би одночасно і руйнівниками. Та все ж, щоби там не було, але безсумнівно те, що знання цих первісних причин та ультимативної сутності кожного Елементу, його Життів, функцій, властивостей та умов змін – складає основу Магії. Можливо Парацельс був єдиним окультистом в Європі, посвяченим у цю таємницю протягом останніх сотен років християнської ери. Якби злочинна рука не поклала кінець його життю, до часу визначеному йому Природою, фізіологічна Магія мала би менше таємниць для цивілізованого світу, ніж наразі.

г) Але яке відношення має Місяць до цього всього? – запитують нас. Що спільного мають «Риба, Гріх та Сом» (Місяць) у апокаліптичній фразі Станці, з мікробами Життя? З останніми жодного, за виключенням того, що вони користуються помешканням з глини, приготованим ними, але до божественної досконалої Людиною торкання це значне. Бо «Риба, Гріх та Місяць» разом складають три символи безсмертної Істоти. Це все, що може бути виданим. Також автор цієї праці не претендує на глибше знання відносно цих дивних символів, ніж те яке може бути почерпнутим про них з екзотеричних релігій – можливо, з таємниці, яка лежить у основі Матс'я (Риби) Аватара Вішну, халдейського Оанна, Людини-Риби, закарбованого у непорушному знаку Зодіаку Риб, та Іошуа, Сина Навіна (риби), який проходить крізь обидва Заповіти та Ісуса; або з таємниці алегоричного «Гріху», або падіння Духу у Матерію; та Місяця – тому що це має відношення до Місячних Предків, Пітрів. Доки що добре нагадати читачеві, що у той час коли Місячні Богині у кожній міфології, особливо грецькій, були пов'язані з народженням дітей, від впливу Місяця на жінок та запліднення, окультистний та дієвий зв'язок нашого супутника з заплідненням до цього

дня не відомий фізіології, яка дивиться на кожне народне знання у цьому відношенні, як на брутальне бузувірство. І тому, що немає сенсу розмовляти на цю тему у подробицях, ми можемо доки що зупинитися, щоби коротко сказати про місячну символіку та показати, що вказане бузувірство належить до найстародавніших віровань і навіть до Юдаїзму – основи Християнства. У ізраїльтян головною функцією Іегови було народження, і Езотеризм Біблії, витлумачений кабалістично, по за сумнівом показує, що Свята Святих у Храмі була просто символом утроби. Це наразі доведено без будь яких сумнівів, за посередництвом числового читання Біблії, взагалі, і Книги Буття особливо. Ця ідея була запозичена євреями від єгиптян та індусів, Свята Святих у яких символізована Покоєм Царя у Великій Піраміді та у символах Іоні екзотеричного Індуїзму. Для пояснення, та у той самий час, щоби показати величезну різницю у тлумаченні та первісному сенсі цих самих символів між стародавніх східних окультистів та єврейських кабалістів, ми відправляємо читача до відділу про «Свята Святих» у другому томі. Фалічний культ утворився лише з втратою ключа до істинного значення символів. Це було останнє та фатальне відхилення з шляху Істини та божественного знання на узбіччя видумки, яку вибудували у догму людські підробки та ієрархічне честолюбство.

7.6. ВІД ПЕРШОНАРОДЖЕНОГО* НИТКА МІЖ МОВЧАЗНИМ СВІДКОМ ТА ЙОГО ТІННЮ СТАЄ МІЦНІШОЮ ТА БІЛЬШ БЛИСКУЧОЮ З КОЖНОЮ ЗМІНОЮ.** РАНКОВЕ СОНЯЧНЕ СВІТЛО ПЕРЕТВОРИЛОСЯ НА СЯЙВО ПОЛУДНЯ...

* Примітивна або Первісна Людина. **Перевтілення.

Фраза – «Нитка між Мовчазним Свідком та його Тінню (Людиною) стає міцнішою та більш блискучою з кожною Зміною», є ще одна психологічна таємниця, яка знайде пояснення у другому томі. Наразі достатньо сказати, що «Свідок» та його «Тіні» - останні вираховуються кількістю перевтілень Монади – єдині. Свідок або Божественний Прообраз перебуває на верхній сходинці Сходів Буття; Тінь на нижчій. Також Монада кожної живої істоти, якщо лише її (істоти) моральна низкість не розірве зв'язок з Монадою, не обірветься та істота не загубиться на «Місячній Стежці» - за окульним виразом – є індивідуальний Дхіані-Коган, відмінний від інших з притаманною для нього свого роду індивідуальністю протягом однієї спеціальної Мануантари. Його Принцип, Дух (Атман), зрозуміло єдиний з Єдиним Всесвітнім Духом (Параматма), але Носій (Вахана), в якому він розміщений, а саме Буддхі є часткою та часточкою цієї Дхіані-Коганічної Єдності; і у цьому є таємниця всюди присутності, яка обговорювалася на попередніх сторінках. «Я і Батько Мій, у Небесах, єдині», проголошує Християнське Писання і у цьому випадку, воно є вірним відгуком езотеричної догми.

7.7. «НАРАЗІ ЦЕ ТВОЄ КОЛЕСО», СКАЗАЛО ПОЛУМ'Я ДО ІСКРИ, «ТИ – Я, МОЯ ПОДОБА ТА МОЯ ТІНЬ, Я САМ У ТОБІ І ТИ МІЙ ВАХАНА,* ДО ДНЯ «БУДЬ З НАМИ» КОЛИ ТИ ЗНОВУ СТАНЕШ МНОЮ ТА ІНШИМИ, СОБОЮ ТА МНОЮ»(а). ПІСЛЯ ЦЬОГО БУДІВЕЛЬНИКИ ЗАГОРНУВШИСЬ У ВЛАСНУ ПЕРВІСНУ ОБОЛОНКУ, СХОДЯТЬ НА СЯЮЧУ ЗЕМЛЮ ТА НАД ЛЮДЬМИ ГОЛОВУЮТЬ – ЗАЛИШАЮЧИСЬ НИМИ САМИМИ(б)...

*Носій.

а) День коли Іскра знову стане Полум'ям, коли Людина зануриться у свого Дхіані-Когана та стане «Мною та іншими, собою та Мною», як сказано у Станці, означає, що в Паранірованні – коли Пралая призведе не лише матеріальні та психічні тіла, але навіть духовні Его до їх головного принципу – Минуле, Сучасне та навіть Майбутнє Людство, як і все створене, буде єдиним. Все сутнє повернеться у Велике Дихання. Іншими словами все буде «занурене у Брамана» або у

Божествену Єдність. Але чи є це знищення, як вважає де хто? Або атеїзм, як інші критики – шанувальники особистого божества та віруючі у анти філософський рай – схильні вважати? Ні те ні інше. Більше ніж безкорисно повертатися до питання атеїзму у тому, що є явною ознакою самої вишуканої духовності. Вбачати у Нірвані знищення рівно до того, що сказати про людину, занурену у здоровий глибокий позбавлений сновидінь, сон – який не викарбовується у фізичній пам'яті та мізках тому, що вище Я сплячого перебуває на той час у первісному стані Абсолютної Свідомості – що він також знищений. Останнє порівняння відповідає лише одній стороні питання, найбільш матеріальній; бо поглинання аж ніяк, не є схожим до «сну без сновидінь», а навпаки, є Абсолютним Існуванням, безумовною єдністю або станом, описати який людська мова цілком та безнадійно не здатна. Єдине наближення до того, що можливо було би назвати зрозумілим уявленням цього стану, може бути явленням лише у панорамічних видіннях Душі, викликаних за посередництвом духовних уявлень божественної Монади. Так саме ні індивідуальність ні сутність Особистості, якщо вона залишається - не губиться внаслідок поглинання. Бо яким би не був безмежним, з точки зору людини, паранірванічний стан, все ж він має межу у Вічності. Коли він досягнутий, то та сама Монада знову виникне з цього стану, як ще більш досконала істота та на значно вищому плані, щоби знову почати свій цикл удосконаленої діяльності. Людський розум у його сучасній стадії розвитку, не лише не може переступити, але навряд чи може наблизитися до цього плану думки. Розум коливається тут, на межі неосяжної Абсолютності та Вічності.

б) «Охоронці» царюють над людьми протягом цілого періоду Сат'я Юги та у малих наступних Югах до початку Третьої Корінної Раси, після якої з'являються Патріархи, Гері та Предки (як наприклад в єгипетських династіях, перерахованих єгипетськими жерцями Солону), втілені Дхіані нижчого рівня впритул до царя Менеса та людських царів інших народів. Всі вони були старанно рекордовані. Відповідно до символістів, цей Міфічний Вік, вважається казкою. Але коли традиції і навіть хроніки таких Династій Божественних Царів, Богів, за якими йшли династії Героїв або Гігантів, існує у літописах кожного народу, то важко зрозуміти, яким чином всі народи під сонцем, які були роз'єднані океанами та належали до різних півкуль, на вподобі до стародавніх перуанців та мексиканців, так саме як і халдеїв, могли виробити ті самі «казки» у тому самому порядку подій?*. Та все ж, тому що Таємна Доктрина викладає Історію – яка хоча і езотерична та традиційна, та все ж більш достовірна ніж неосвічена історія – то ми маємо таке саме право дотримуватися наших вірувань, як будь який інший, релігійний фанатик або скептик. І Доктрина каже, Дхіані-Будди двох вищих Рівнів, саме Охоронці або Зодчі, забезпечили численні та різноманітні раси божественними Царями та Вождями. Останні вчили людство мистецтвам та наукам, перші відкрили втіленням Монадам, які щойно скинули власні провідники нижчих царств і тому втратили будь яку пам'ять, про власне божественне походження, величні духовні істини Трансцендентних Світів.

*Наприклад у працях A.le Plongeon ми бачимо тотожність вірувань та ритуалів серед єгиптян та майя. Стародавній священний алфавіт майя та єгиптян, майже тотожний.

Таким чином, Охоронці, як це викладено у Станці, сходять на сяючу Землю та над людьми головують, «залишаючись ними самими». Царі ці скінчили свій цикл на Землі та у інших Світах у попередніх Колах. У майбутніх Мануантарах вони здіймуться на більш високі Системи, ніж наш планетний Світ; і обрані з нашого людства, піонери на важкому шляху Просунення, займуть місця своїх Попередників. Майбутня велика Мануантара буде свідком, як люди нашого Життєвого Циклу стануть настановниками та керівниками людства, монади якого нарзді можуть бути у напівсвідомості у більш розумних представників тваринного царства, у той час коли їх нижчі принципи можуть духовно надихати можливо, вищі види рослинного царства. Так проходять

цикли семи-складної еволюції у Семи-складній Природі; природі духовній або божественній; психічній або наполовину божественній; розумовій, пристрасній, інстинктивній; або дослідницькій, наполовину матеріальній; і чисто матеріальній або фізичній природі. Всі вони мають розвиток та прогресують циклами з одного до іншого, подвійним процесом, відцентровим та доцентровим, єдині у власній ультимативній сутності, семи-складні у аспектах. Зрозуміло, нижча та, яка залежить та підлягає нашим п'ятьом фізичним почуттям, яких у дійсності семеро, як ми побачимо далі, на засадах авторитета Упанішад. Все має відношення, як до людського індивідуального життя, почуттєвого свідомо, так саме і до тваринного та рослинного; кожне з цих життів є мікрокосмом власного вищого Макрокосму; як і до Всесвіту, який виявляється періодично для спільного руху нечисленних Життів, видихів Єдиного Життя; щоби шляхом постійного розгортання кожний космічний атом у цьому безмежному Всесвіті, пройшов би крізь безформений та невідчутний стан, крізь змішані наполовину земні природи та до матерії у зародженні, і далі за кожного нового періоду, знову здіймався би вище, наближаючись до кінцевої мети; щоби кожен атом, ми стверджуємо, мав можливість крізь особисті досягнення та зусилля досягти плану на якому він знову стає Єдиним Безумовним Всім. Але між Альфою та Омегою існує важка «Стезя», оточена терніями, яка спочатку йде до низу а далі: «Колесить без зупинки здіймаючись так до самого кінця...». Почавши власний шлях незайманим, Мандрівник бсе глибше та глибше занурюється у гріховну матерію, єднаючи себе з кожним атомом у проявленому просторі – і, після боротьби та страждань у кожній формі Життя та Існування, коли він ототожнив себе з колективним людством, він опиняється лише на дні долини матерії, на півшляху власного циклу. Це людство він створив за власною подобою. Для того, щоби просунутися до гори та досягти свого істинного дому, «Бог» мусить наразі підніматися крутим та важким шляхом Голгофи Життя. Це ї є страждання самосвідомого існування. На вподобі до Вішвакармана він мусить принести себе у жертву самому собі, щоби спокути всі істоти та воскреснути з «Кількісного» у Єдине Життя. У такому випадку він істино здіймається до Небес, де занурений у неосяжне Абсолютне Буття та Блаженство Нірвани, він царюватиме безмежно, і звідки він знову зійде під час наступного «Пришестя», якого одна частина людства очікує у розумінні мертвої букви, як «Друге Пришестя», друга як останнього «Калкі Аватара».

ВИСНОВОК

«Історія Творіння та Світу цього від початку його до наших днів містить семеро глав. Сьома глава ще не написана».

Т.Субба Рой. 1881р. «Theosophist».

Зроблена була спроба написати першу з цих «сімох глав» і наразі вона закінчена. Яким би було не повним та слабким це намагання, все ж воно є наближенням – у математичному сенсі – до того, чим є стародавні засади для всіх наступних космогоній. Спроба викласти на європейську мову величну панораму Закону, вічного періодичного прояву, закарбованого на пластичних розумах перших Рас, обдарованих свідомістю Тих, хто віддзеркалив її з Космічного Розуму, дерзновенна, бо жодна людська мова, за виключенням Санскрита – яка є мова Богів – не може виконати це хоча би частково точно. Але недоліки цієї праці повинні бути пробачені заради причини, яка надихнула її.

У власній цілковитості ні вже написане, ні наступне, ніде не може бути знайденим у повному обсязі. Вчення це не викладається у жодній з шести шкіл філософії Індії, бо воно

належить до їх синтезу, сьомій, яка є Окультна Доктрина. Вона не надрукована на папірусах Єгипту, також не вирізана на асирійських черепицях або гранітних стінах. Книги Веданти – «останнє слово людського знання» - дають лише метафізичний аспект цієї світової космогонії, і їх безцінний скарб, Упанішади – Упа-ні-шад, складене слово, вираз перемоги над невіглаством за посередництвом одкровення таємного духовного знання – потребує наразі додаткового володіння головним ключем, щоби надати можливість учню потрапити у їх цілковите значення. Причину цю я наважусь викласти тут, так саме як я отримала її від одного з Махатм.

Назва Упанішади зазвичай перекладається як «Езотерична Доктрина». Ці трактати складають частину Шруті або «Відкрите Знання», швидше, Одкровення, і зазвичай вони приєднані до частини Вед, за назвою «Брахмана» та складають троє відділів. «(Далі) Веди мають визначений подвійний сенс – перший викладений буквальною сенсом слів, другий розміром та суага (інтонацією), які є неначе життя Вед... Вчені пандіти та філологи, відкидають, що інтонація має будь що спільне з філософією або стародавніми езотеричними доктринами; але таємничий зв'язок між суага та світлом є одна з найбільш глибоких таємниць» (Т.Субба Роу.) Існують більше 150-ти Упанішад, перерахованих сходознавцями, які вважають, що найбільш стародавня була написана, імовірно, біля 600 років до Різдва Христового; але достеменні тексти не складають і п'ятої частини всього числа. Упанішади для Вед є тим самим, що Кабала для єврейської Біблії. Вони тлумачать та викладають таємний містичний сенс Ведичних текстів. Вони кажуть про початок Всесвіту, про природу Божества та про Дух та Душу, так саме як і про метафізичний зв'язок Розуму та Матерії. Іншими словами: вони Містять початок та кінець всього людського знання, але вони перстали Відкривати його з часів Будди. Якби це було по іншому, то Упанішади не могли би бути названі езотеричними, бо наразі вони відкрито приєднані до священних брамінських книг, які у сучасні часи досяжні навіть Mlechchha (варварам-чужинцям) та єврейським сходознавцям. Єдина річ у них – і це у всіх Упанішадах – яка неодмінно та постійно вказує на стародавнє походження та доводить (а), що вони були написані у деяких частинах раніше, ніж система каст зробилася тиранією, як і наразі; та (б), що половина їх змісту була знищена, у той час коли деякі інші були переписані та скорочені. «Великі Вчителі вищого Знання та браміни постійно зображені у них як такі, що йдуть до Кшатріїв (каста воїнів) царів, щоби стати їх учнями». Як справедливо вбачає професор Cowell, Упанішади «дихають цілком іншим духом (ніж інші брамінські писання), свободою думки, яку ми не бачимо у жодній з ранніх праць, за виключенням самих гімнів Ріг-Веди». Другий факт пояснюється традицією, з одного з Манускриптів про Життя Будди. У ньому сказано, що Упанішади спочатку були приєднані до Брахмана, після реформи, яка призвела до винятковості сучасної системи каст між брамінів, декілька сторіч після нашестя на Індію «Двічі-Народжених». Вони були закінчені у ці дні і ними користувалися для настанови учнів які готувалися до Посвячення.

Це тривало до тих часів, доки Веди та Брахмани залишалися винятково у володінні брамінів в межах храмів – коли по за межами священної касті ніхто не мав права вивчати або, навіть читати їх. Далі прийшов Готама, Принц Капілавасту. Коли він вивчив всю брамінську Мудрість в Рахас'я або Упанішадах та побачив, що вчення це майже не відрізняються від вчень «Вчителів Життя», які мешкають на сніжних вершинах Гімалаїв,* обурений тим що Сокровенна Мудрість була прихована від усіх окрім брамінів, учень брамінів вирішив оприлюдненням Мудрості врятувати увесь світ. Тому і сталося, що браміни, коли побачили як їх Священне Знання та Окультна Мудрість йде до рук Mlechchha, скоротили тексти Упанішад, зміст яких спочатку був у тричі більше Вед та Брахмана разом, не змінивши у той самий час жодного слова у текстах. Вони просто вилучили з Манускриптів найважливіші частини, які містять останнє слово Будд. З тих часів ключ до брамінського таємного коду залишився лише у Посвячених, і браміни таким чином мали

можливість відкрито відкидати правильність Вчення Будди, застосовуючи власні Упанішади, назавжди зачинені про головні питання. Така є езотерична традиція за межами Гімалаїв.

*Їх назви також: «Сини Мудрості», «Вогняного Туману» та «Брати Сонця» у китайських рекордах. Сі-цзан (Тибет) згадується у Манускриптах сокровенної бібліотеки у провінції Фу-цзянь, як велике місце знаходження Окультиного Знання за віки до Будди. Імператор Юй-Великий (2207 р. до Р.Х.) благочестивий містик та великий Адепт, як кажуть отримав власне знання від «Великих Вчителів Сніжної Гірської Гряди» в Сі-цзан.

Шрі Шанкарачар'я, цей великий Посвячений з живих історичної епохи, написав багато Бхаш'я (Коментарів) на Упанішади. Але є причини вважати, що істині трактати його ще не потрапили до рук філістимлян, бо вони доволі пристрасно охороняються в його монастирях (Матх). Є ще більш важливі причини вірити, що безцінні Бхаш'я на Езотеричну Доктрину брамінів, складені їх тлумачем, залишаться ще протягом віків мертвою буквою для більшості індусів, за виключенням Смартва-брамінів. Ця секта, заснована Шанкарачар'я, ще доволі сильна у Південній Індії і, наразі, майже єдина, яка випускає учнів, які зберегли достатньо знання, щоби зрозуміти мертвою букву Бхаш'я. Причина у тому, що вони єдині, які мають інколи справжніх Посвячених у голові власних Матх, як наприклад, у Шрінга-гірі у західних Гхатах Майсору. З іншого боку, немає секти найбільш замкнутої та безнадійно ворожої до касты брамінів, ніж каста Смартва; стриманість її послідовників у видачі того, що вони можуть знати про Окультині Науки та Езотеричну Доктрину, дорівнює лише їх пихі та знанню. Тому автор цього ствердження мусить бути заздалегідь готовою зустріти велику протидію і навіть заперечення стверджень, таких як наведені у цій праці. Не тому, що ми будь коли претендували на досконалу точність кожної подробиці всього, що тут написано; але факти є факти і вони навряд чи можуть бути запереченими. І тому, враховуючи важкість тем, яких ми торкаємося та перекладів англійською, цілком можливо, авторка опинилася не вдалою у власних намаганнях надати пояснення у найкращій та якомога більш ясній формі, все ж, все що можна було зробити, було зроблено і це найбільше, чого можна очікувати від будь якого письменника.

Далі швидко повторимо та доведемо широким викладенням тем, як важко, або взагалі можливо, виявити для них справедливу оцінку.

1. Таємна Доктрина є зібрана Мудрість Віків, і вже одна її Комогонія є самою чудовою та розробленою, з усіх систем, навіть у такій затемненій формі, як в екзотеризмі Пуран. Але така таємнича могутність окультиного символізму, що факти які у дійсності потребували незчисленних поколінь посвячених ясновидців та пророків, які присвятили себе координації, записам та поясненням їх протягом шокуючих періодів еволюційного прогресу, всі містяться на кількох сторінках з геометричними знаками та гліфами. Палаючий погляд цих ясновидців потрапляв у саме ядро матерії та знаходив душу речей там, де звичайний непосвячений споглядач, яким вченим він не був би, побачив би лише зовнішню роботу форми. Але сучасна наука не вірить у «душу речей» і, відповідно, відкидає всю систему стародавньої космогонії. Безкорисно казати, що ця система не є вдумкою одного або кількох окремих особистостей, а є безперевним записом багатьох тисяч поколінь ясновидців, відповідні дослідження яких мусили були вивчити та перевірити традиції, передані усно від однієї ранньої Раси до другої, традиції вчень, наданих вищими та найвищими Істотами, охоронцями дитинства людства; так саме, що протягом тривалих віків «Мудрі Люди» П'ятої Раси – Мудреці, які були між врятованих від останнього Катаклізму та змін материків – проводили власні життя, не навчаючи, але навчаючись. Як вони це зробили? Відповідь: порівнюючи, вивчаючи та перевіряючи у всіх галузях Природи традиції стародавності

шляхом безпосередніх видінь та прозрінь великих Адептів, тобто людей які розвинули та удосконалили власні фізичні, ментальні, психічні та духовні організми до крайніх меж. Жодне видіння лише одного будь якого Адепта не приймалося, доки воно не було перевіреним та підтвердженим видіннями інших Адептів – отриманими таким чином, щоби бути незалежними свідощами – та віками дослідів.

2. Головний закон у цій системі, центральна точка, з якої все виникає, та навколо якої все тяжіє та на якій висить вся філософія, є Єдина Однорідна, Божествена Субстанція-Принцип, Єдина Початкова Причина. «Ті не численні, чії лампади сяяли сильніше, від Причини до причини, спрямовані були до витоків Природи таємниць, та знайшли вони, що Принцип Первісний, Єдиний, мусить мати Буття». Він має назву «Субстанція-Принцип» бо він стає Субстанцією на плані проявленого Всесвіту і є Ілюзією, доки залишається «Принципом» у безпочатковому та безкінечному абстрактному видимому та невидимому Просторі. Це є Всюди Присутня Реальність, безособиста, бо вона містить све та вся. Її безособистість є головним поданням Системи. Вона латентна у кожному атомі Всесвіту і є сама цей Всесвіт.

3. Всесвіт є періодичний прояв цієї невідомої Абсолютної Істоти. Назвати це «Істотою» те саме, що погрішити проти духу філософії. Бо хоча іменник може бути виведеним як у цьому випадку від дієслова *esse* (існувати), все ж, Вона, не може бути ототожнена з будь якою «Істотою» в уявленні досяжному для людського розуму. Краще за все це показано, ні як Дух та Матерія, але і те і інше одночасно. Парабраман та Мулапракріті єдині у дійсності, та все ж, Двоє у всесвітньому уявленні Проявленого, навіть у понятті Єдиного Логосу першого «Прояву», якому, як це доводить талановитий лектор у «Примітках на Бхагават Гіту» Вона з об'єктивної точки зору є, як Мулапракріті, а не як Парабраман; як його Покрови, а не як Єдина Реальність, прихована позаду, безмежна та абсолютна.

4. Всесвіт з усім у ньому існуючим має назву Майя, бо все у ній тимчасово, від миттєвого життя світлячка до життя Сонця. У порівнянні з Неодмінністю Єдиного та з незмінністю цього Принципу, Всесвіт з його тимчасовими формами, неминуче мусить подаватися розуму філософа не більш, ніж блукаючим вогником. Все ж, Всесвіт доволі реальний для свідомих істот, у ньому мешкаючих, та які так саме не реальні як і він сам.

5. Все у цьому Всесвіті, у всіх його царствах, володіє свідомістю; тобто, обдаровано свідомістю, притаманною його виду на його плані дослідження. Ми, люди мусимо пам'ятати, що якщо ми не відчуваємо ознак свідомості, які ми можемо визнати як такі, скажемо у камінні, то все ж ми не маємо права говорити, що свідомість відсутня там. Немає такої речі, як «мертва» або «сліпа» матерія, бо не існує «сліпого» або «несвідомого» Закону. Такі поняття не мають місця в уявленнях Окультної Філософії. Остання ніколи не зупиняється на поверхових очевидностях і для неї ноуменальні Єства більш реальні, ніж їх об'єктивні відповідності; у цьому вона схожа до системи середньорічних ноуменалістів, для яких загальне було реальністю, а конкретності існували лише ноуменально та у людській уяві.

6. Всесвіт виробляється та спрямований з середини назовні. Як зверху так саме і знизу, як на Небі та на Землі, і людина, мікрокосм і мініатюрна копія Макрокосма, є живий свідок цьому Всесвітньому Закону та його засобам діяльності. Ми бачимо, що кожний зовнішній рух, дія або жест, волею або механічно, органічне або розумове, виконується та попереджається внутрішнім почуттям або емоцією, волею або бажанням, думкою або розумом. Так саме як будь який зовнішній рух або зміни в людському зовнішньому тілі, коли вони нормально, не можуть виникнути, якщо вони не викликані внутрішнім імпульсом, наданим крізь одну з трьох названих

функцій, так саме точно і у зовнішньому або проявленому Всесвіті. Увесь Всесвіт керований, контрольований та духовно натхнений майже безкінечними серіями Ієрархій, свідомих Істот, з яких кожна має визначену місію і хто – дамо ми їм ту або іншу назву та назвемо Дхіані-Коганми або Ангелеми – суть «Вісники», лише у тому сенсі, що вони є посередниками Кармічних та Космічних Законів. Вони різняться безкінечно у власних відповідних рівнях свідомості та розуму; називати їх чистими Духами, без єдиної земної частки, «яка одна лише стає здобиччю часу», те саме, що потурати поетичним фантазіям. Бо кожна з цих Істот, або була людиною у попередній Мануантарі або збирається бути нею, якщо не у цій, то у наступній Мануантарі. Вони є удосконалені люди, коли вони не є у зародковому стані; і у власних вищих, менш матеріальних сферах, вони відрізняються морально від земних людських істот лише у тому, що вони позбавлені почуття самотності та людської емоційної природи – двох, виключно земних характеристик. Перші або «удосконалені» вивільнилися від цих почуттів тому що (а) вони більше не мають фізичних тіл – які обтяжують Душу; та (б) чистий духовний елемент, більше не обтяжений, стає більш вільним; вони менше підлягають впливу Майї, ніж це будь коли буде можливим для людини, якщо лише вона не стане Адептом, який тримає власні дві особистості – духовну та фізичну – цілком роз'єднано. Зародкові Монади, які ніколи не мали земних тіл, не можуть мати почуття особистості або самотності. Те що мається під «особистістю», є обмеження, або як це визначив Coleridge, «індивідуальність існуюча сама у собі, але з особливою природою як засади», цей термін не може бути пристосований до нелюдських Істот; але як факт, на якому наполягають покоління ясновидців, ніхто з цих Істот високий або низький, не має індивідуальності у сенсі, що надається людині, коли вона каже: «Я є сама та ніхто інший»; іншими словами, вони не усвідомлюють такої визначеної роз'єднаності, яка існує між людей та речей на Землі. Індивідуальність, є характерною ознакою їх відповідних Ієрархій, але не окремих одиниць; і ці ознаки лише за рівнем плану, до якого ці Ієрархії належать; чим ближче до області Однородності та Єдиного Божественного, тим чистіше та менш підкреслена індивідуальність в Ієрархії. Вони мають межу у всіх відношеннях, за виключенням власних вищих принципів – безсмертних Іскор, які віддзеркалюють космічне, вселенське, божественне Полум'я, індивідуалізоване та роз'єднане лише у сферах Ілюзії, крізь диференціацію так саме ілюзорну як і все інше. Вони суть «Живі Істоти», бо вони є річки, джерелом яких є Абсолютне Життя, та відображення на космічному екрані Ілюзії; Істоти життя яких не може згаснути до того часу, доки вогонь невігластва не зник у тих, хто відчуває ці «Життя». З'явившись до життя під живим впливом не створеного Променю, віддзеркалення великого Центрального Сонця, сяючого на берегах Річки Життя, саме цей Внутрішній Принцип в них належить Водам Безсмертя, у той час коли його диференційована оболонка так само гине як і людське тіло. Тому Yound був правий, коли сказав: «Ангели лише люди вищого виду...» та не більше. Вони а ні «допомагаючи», а ні «охороняючи» Ангели, також вони не Представники Найвищого; ще менш «Вісники Гніву» будь якого Бога, створеного людською фантазією. Намагатися отримати від них захист, так само безглуздо, як вважати, що їх симпатія може бути забезпечена будь якою жертвою, бо вони так само як і людина, раби та створіння неодмінного Кармічного та Космічного Закону. Причина цього очевидна. Не маючи елементу особистості у власній сутності, вони не можуть мати особистих якостей, схожих до тих, якими нагороджують у екзотеричних релігіях люди свого антропоморфічного Бога – Бога ревнивого та нетерплячого, який тішитися та відчуває гнів, благосно приймає жертви і більш деспотичний у власному марносластві, ніж обмежена не розумна людина. Людина, як складена з істот всіх цих Ієрархій, може стати у деякому відношенні вище будь якої Ієрархії або Рівня, або навіть їх комбінації. Сказано, що «людина не може ні вимолити, ні наказати Девам». Але паралізуючі власну нижчу особистість та, завдяки цьому, досягши повного знання невід'ємності свого вищого Я від Єдиного Абсолютного Я, людина може навіть протягом свого власного земного життя, стати як «один з

нас». Таким чином вживаючи плоди знання, які розвіють невігластво, людина може стати одним з Елохімів або Дхіані; і коли досягне цього плану, Дух Солідарності та досконалої Гармонії, царюючий у кожній Ієрархії, мусить розповсюдитись на неї та охороняти її у всіх випадках.

Головною перешкодою, яка заважає вченим повірити у божественних духів, так саме як і у духів природи, є їх матеріалізм. Перешкода перед спіритуалістом, яка заважає йому повірити у тих самих духів, у той самий час коли вони мають сліпу віру у «духів» померлих, є загальне невігластво – за виключенням декількох окультистів та кабалістів – що стосується до істинної сутності природи Матерії. Від прийняття або навпаки теорії Єдності всього існуючого в Природі у її ультимативної Сутності, і залежить головним чином, віра або навпаки, у існування навколо нас свідомих Істот, окрім духів померлих. Саме на правильному розумінні початкової Еволюції Духа-Матерії та її істинної Сутності базується подальше просвітлення розуму вивчаючого Окультну Космогонію та можливість знаходження правильного ключа для наступних досліджень. Точно кажучи, як це щойно було зазначено, кожний так званий «Дух» є позбавлена тіла або навпаки майбутня людина. Бо від вищого Архангела (Дхіані-Когана) до останнього свідомого Будівельника (нижчого класу Духовних Істот), всі вони є людьми, які жили еони тому в інших Мануантарах, на цій або на інших сферах. Так саме і нижчі Елементи, на половину розумні та не розумні, суть майбутні люди. Лише факт, що Дух обдарований розумом, є доказом для окультистів, що ця істота була людиною та надбала власних знань та розум протягом людського циклу. У Всесвіті є лише одне неподільне та абсолютне Всезнання та Розум, і воно тремтить у кожному атомі, найменшій точці Космосу, який не має меж і якого люди називають Простором не залежно від того, що у ньому міститься. Але перша диференціація його відображення у Проявленому Світі чисто духовна і, Істоти Народжені у ньому, не обдаровані свідомістю, яка має будь яке відношення до тієї свідомості, яку ми собі уявляємо. Вони не можуть мати людської свідомості або розуму, доки вони не надбають його особисто та індивідуально. Це можливо таємниця, та все ж, це є факт у Езотеричній Філософії та навіть доволі очевидний.

Увесь порядок Природи свідчить про прогресивний рух у напрямі до вищого життя. План накреслений у діяльності, здавалося би найсліпіших сил. Весь процес еволюції з його безкінечними пристосуваннями є доказом цьому. Неодмінні закони, які знищують слабкі види для очищення місця для сильніших чим стверджують «виживання найбільш пристосованого», хоча і жорстокі у їх безпосередній діяльності, все ж вони працюють на величне завершення. Самий факт, що ці пристосування відбуваються та, що найбільш пристосовані виживають у боротьбі за існування, говорить про те, що так звана «несвідома Природа» у дійсності є сукупність сил, якими користуються наполовину розумні істоти (Елементи), спрямовані Високими Планетарними Духами (Дхіані-Коганами), сукупність яких створює Проявлений Глагол Непроявленого Логосу та складає одночасно Розум Космосу та його Обов'язковий Закон. Бо Природа в її умовному сенсі, не може бути «Несвідомою», вона є еманация Асолютної Свідомості та, таким чином, є одним аспектом її на проявленому плані. Де та зухвала людина, яка наважиться стверджувати, що рослини або мінерали не мають власної особливої, притаманної їм свідомості? Все, що вона може сказати, так це те, що ця свідомість по за межами її розуміння.

Три визначені подання Всесвіту у його трьох головних аспектах, закарбовані Езотеричною Філософією у нашій думці: Над-існуюча, еволюціонуюча з Вічно-існуючої, та Феноменальна – світ Ілюзій, відображення або тінь перших. Протягом великої таємниці та драми життя, відомого під назвою Мануантара, істинний Космос схожий до предметів, розташованих по заду білого ерану, на якому відображаються тіні. Справжні образи та речі залишаються невидимими у той час коли проводи еволюції рухаються невидимими руками. Таким чином, люди та речі є лише

відображеннями на білому полі реальності позаду тенетів Махамайі, або Великої Ілюзії. Це викладалося у кожній філософії, кожній релігії, як до потопних так і після, в Індії та Халдеї, китайськими та грецькими Мудрецьми. У перших країнах ці три Всесвіти у екзотеричних вченнях були викладені у трьох Трійцях, які виходять з центрального Зародку та утворюють з ним Вищу Єдність: Трійця Первісна, Трійця Проявлена та Трійця Творча або всі троє у Єдиній. Остання є лише символ у її конкретному прояві перших ідеальних двох. Тому Езотерична Філософія не зупиняється на необхідності цього метафізичного подання, та називає лише першу Трійцю або Всесвіт Вічно-існуючий. Це і є точка зору кожної з шести великих шкіл індуської філософії – шестеро принципів цього єдиного тіла Мудрості, сьомим принципом якого є Гнозис, Сокровенне Знання.

Автор цієї праці має надію, що як поверхово не були би викладені Коментарі на Семеро Станців, все ж достатньо було викладено у цій космологічній частині праці, щоби показати архаїчне вчення більш науковим (у сучасному сенсі цього слова), ніж будь які інші стародавні Писання, подані на суд у їх екзотеричному аспекті. Але тому, що раніше було сказано, що ця праця утримує набагато більше, ніж видає, то учню пропонується виявити власну інтуїцію. Наша головна турбота у тому, щоби пояснити те, що було вже виданим, та нажалі інколи дуже не точно; так саме збільшити знання, яке вже було надане лише у натяках – коли та де можливо – додатковим матеріалом; та захистити наші доктрини проти занадто сильних нападок сучасного сектантства, особливо проти нападок сучасного матеріалізму, дуже часто помилково названого Наукою, у той час коли у дійсності слова «вчені» та «псевдо-вчені» мусили би нести відповідальність за такі численні теорії запропоновані світу. У той час коли суспільство у власному невігластві сліпо все сприймає, що виходить від «авторитетів» та вважає своїм боргом дивитися на кожне ствердження від людини науки, як на доведений факт – це суспільство, кажемо ми навчено знущатися над усім, що виходить з джерел «язичників». Тому якщо з матеріалістичними вченнями можливо змагатися лише їх власною зброєю – полемікою та доказами – то до кожного тому цієї праці доданий відділ – Додатки (Addenda), де співвідносяться відповідні погляди, які доводять як, навіть великі авторитети можуть помилятися. Ми вважаємо, що це може бути виконаним з успіхом, якщо вказати на слабкі міста наших супротивників та довести, що софізми, викладені як наукові факти, не точні. Ми дотримуємося Гермаса та його «Мудрості» у її всесвітньому характері; вони – Аристотеля, як суперника інтуїції та дослідів Віків, вважаючи, що істина виключно належить західному світу. Звідси і виникають розбіжності. Як каже Гермес: «Знання відмінне від міркувань; бо міркування стосуються речей, які вище за нього, але знання є кінцем міркувань», - тобто, ілюзії наших фізичних мізків та їх міркувань, підкреслюючи таким чином, протиставлення знань, важко надбаних за посередництвом почуттів та Розуму (Манасу), інтуїтивному все-поєднанню Духовної Божественної Душі (Буддхі).

Якою не була би доля цих писань у далекому майбутньому, ми сподіваємося, що ми спромоглися довести наступні факти:

1. Таємна Доктрина не вчить атеїзму, за виключенням у сенсі санскритського слова Настіка, відкидання ідолів, так саме як і кожного антропоморфічного Бога. У цьому сенсі кожний окултист є Настіка.

2. Вона визнає Логоса або колективного «Творця» Всесвіту, Деміурга, у сенсі «Зодчого», як «Творця» будівлі, у той час коли цей зодчий ніколи не торкався до жодного каменя, але накреслив план та віддав працю каменярям. У нашому випадку план був Поданням (засадничою думкою для всього) Всесвіту, а будівельна праця була віддана Великим Кількостям Розумних Сил. Але цей

Деміург не є особисте Божество – тобто, не досконалий поза космічний Бог, а лише сукупність Дхіані-Коганів та інших Сил.

3. Дхіан-Когани подвійні за власної природи; складені з (а) нерозумної грубої Енергії, притаманної Матерії та (б) розумної Душі або Космічної Свідомості, яка керує та спрямовує цю енергію, у якості Дхіані-Коганічної Думки, що віддзеркалює Подання Космічного Розуму. Результатом цього є постійні чергування фізичних проявів та моральних наслідків на Землі протягом мануантарних періодів, до того, все це загалом підлягає Кармі. Тому що процес цей не завжди досконалий і коли не дивлячись на численні докази існування керуючого Розуму позаду покровів, процес цей все ж має недоліки і навіть часто кінчається невдало – то з цього витікає наслідок, що ні колективна Кількість (Деміург), ні жодна з дієвих Сил індивідуально, не можуть підлягати божественним пошанам або богообразності. Та всеж всі вони мають право на подяку, повагу та пошану людства; і людина мусила би постійно бажати допомагати божественній еволюції Ідей, стаючи таким чином, за власних можливостей співробітником Природи у завданнях Циклу. Лише вічно невідома та неосяжна Карана, Безпричинна Причина всіх Причин, мусила би мати власний Храм та Престол у сокровенному та займаному ґрунті нашого серця – невидима, невідчутна, невимовна, не інакше ніж кризь «ще слабкий голос» нашої духовної свідомості. Ті хто схилиються та шанують її, мусять здійснювати це мовчки та на одинці з своєю душею, роблячи власний дух єдиним посередником між ними та Світовим Духом, власні вчинки єдиними священиками а власні гріховні наміри єдиними видимими та об'єктивними жертвами для цієї Присутності. «І коли за молитвою, не будь як лицеміри... увійди до кімнати та причини двері твої, помолися Батькові твоєму, який у таємниці». Наш Батько всередині нас і є наш Сьомий Принцип у «храмі нашому», нашого душевного осягнення Душі. «Царство Боже» і Небо всередині нас, сказав Ісус, а не зовні. Чому християни так абсолютно сліпі до очевидного сенсу слів мудрості, які вони так люблять механічно повторювати?

4. Матерія вічна. Це є Упадхі або Фізична Основа Єдиного Безмежного Космічного Розуму для побудови на ній власних подань. Тому езотерики стверджують, що немає неорганічної або «мертвої» матерії в Природі, різниця яку робить наука між цими двома, так саме своєвільна як і полишена здорового глузду. Все ж, щоби наука не думала – а точна наука доволі вітряна особа, як ми це знаємо на досвіді – Окультизм знає та вчить іншому, як це робилося з давніх часів, від Ману та Гермеса до Парацельса та його послідовників. Так Гермес, Тричі Великий каже: «О, син мій, матерія виявляється; спочатку вона була; бо матерія є провідник того, що виявляється. Виявлятися є засіб діяльності не створеного, все передбачавшого Бога. Як обдарована виявлятися, (об'єктивна) матерія зароджується, бо творча сила обробляє її відповідно до ідеальних форм. Матерія, ще не запліднена, не мала форми; вона стає такою, коли вона примушена до діяльності». На це покійна А.Кінгсфорд, талановита перекладачка та компілятор Герметичних фрагментів, каже у примітках: «Д-р Менерд звертає увагу, що у грецькій мові те саме слово значить, бути народженим та відбуватися або виявлятися. Думка у цьому випадку та, що матеріал світу по суті вічний, але до того як утворитися або «виявитися» він у пасивному, нерухомому стані. Таким чином матерія «була» або існувала, до того як вона була виявленою у діяльність; наразі вона стає або виявляється, тобто вона стає рухома та прогресивна». Далі вона додає чисто Ведантичну Доктрину Герметичної Філософії, а саме: «Творіння, таким чином, є період діяльності (Мануантара) Бога, який відповідно до герметичної думки (або ведантистам) має два види – Діяльність або Існування, Бог що еволюціонує та Пасивність Буття (Пралайя), Бог що інволюціонує. Обидва види так саме досконалі та закінчені, як і бодьорий стан та стан сну в людині. Фітхе, німецький філософ, визначив Буття (Sein), як Єдність, яку ми усвідомлюємо, як Багатогранність лише завдяки існуванню. Цей погляд цілком Герметичний. «Ідеальні форми»...є прототипами або

пластичними ідеями нео-платоників, вічними поданнями речей існуючих у Божественному Розумі до «Створення» або виявлення». Або за філософії Парацельса: «Все є продукт єдиного, всесвітнього творчого зусилля... Немає нічого мертвого в Природі. Все є органічним та живим і тому весь світ є живий організм».

5. Всесвіт був виявлений з його ідеального плану Несвідомості у Вічності, того який Ведантисти називають Парабраман. Це по справі тотожно з висновками вищої філософії Заходу; «уроджені, вічні та само існуючі Ідеї» Платона, відзеркалені наразі фон Гартманом. «Неосяжне» Г.Спенсера має лише слабку схожість з трансцендентною Реальністю, в яку вірять окультисти і яка часто є лише просте уособлення «сили позаду феномена» - безкінечна та вічна Енергія, від якої виникли всі речі, у той час коли автор «Філософії Несвідомого» наблизився (у цьому відношенні) так близько до вирішення великої Таємниці як це лише можливо для смертного. Малочисленні були ті, хто у стародавній або середньовічній філософії наважилися наблизитися до цієї теми або навіть натякнути на неї. Парацельс згадує про це шляхом висновків, і його ідеї чудово синтезовані з д-м Ф.Гартманом, членом Теософічного Товариства, у його праці «Парацельс», звідки ми щойно навели декілька уривків.

Всі християнські кабалісти добре розуміли східну, головну ідею. Діяльна Міць, «Беззупинний Рух великого Дихання» лише пробуджує Космос на світанку кожного нового Періоду, спонукає до руху, за посередництвом двох протилежних Сил, доцентрової та відцентрової, які суть чоловіча та жіноча, активна та пасивна, духовна та фізична сили, обидві як Єдина Первісна Міць, та таким чином виявляє її об'єктивно на плані Ілюзії. Іншими словами цей подвійний рух призводить Космос з плану Вічного Ідеалу до плану кінцевого прояву або з ноуменального плану до феноменального. Все, що є, було та буде, вічно Є, навіть незчисленні Форми, які кінцеві та підлягають руйнації лише у їх об'єктивній, але не ідеальній формі. Вони існують як ідеї у Вічності і коли вони зникнуть, вони будуть існувати як віддзеркалення. Окультизм вчить, що жодна форма не може бути дана будь чому, Природою, або людиною, ідеальний тип якої не існував би вже на суб'єктивному плані; більше того, жодна форма або образ не можуть увійти в людську свідомість або виникнути в людській уяві, які вже не існували, хоча би як приблизний прототип. Ні форма людини, ні форма тварини, рослини або каменю ніколи не були «створені»; і лише на нашому плані від початку, «виявитися», тобто стати об'єктивною або розвинути з середини на зовні, з самої величної надпочуттєвої істоти у грубу видимість. Тому наші людські форми існували у Вічності, як астральні або ефірні прототипи; за цими зразками Духовні Істоти або Боги, обов'язок яких, викликати їх до об'єктивного буття та земного життя, виявили протоплазмичні форми майбутніх Его з своєї власної Істоти. Після того, коли це людське Упадхі або головна форма, була готова, земні Сили Природи почали працювати над цими надчуттєвими формами, які містять окрім власних елементів, елементи минулих рослинних та майбутніх тваринних форм цього Глобусу. Тому зовнішня оболонка людини пройшла крізь кожне рослинне та тваринне тіло, до того як вона прийняла людський образ. Але тому, що це буде описаним у другому томі, у Коментарях, то ми не будемо далі.

Відповідно до герметично-кабалістичної філософії Парацельса, а саме Yliaster – предок знову народженого Протилу, доданого до хімії п.Круксом – або початкова Протоматерія виявила з себе Космос. «Коли еволюція почалася, Yliaster поділився; він наче розплавився та розчинився, та виявив з себе (з середини) Ideos або Хаос, (або Передвічну Матерію). Ця Передвічна Істота моністична за власної природи і проявляється не лише як надаюча життя, духовна сила, невидима та неосяжна міць, але також як жива матерія, що складає субстанцію живих істот. У цьому Limbus або Ideos Передвічної Матерії... у єдиній утробі всіх створених речей, міститься сутність всього

існуючого. Це змальовано стародавніми як Хаос...у якому спочатку народився Макрокосм, а дали кризь поділ та еволюцію *Misteria Specialia* (сім'я, яйце) кожне окреме єство отримало буття. Все існуюче та всі елементарні істоти містилися у ньому *in potential*, але не *in actu*». Це надало привід перекладачу д-ру Ф.Гартману зробити справедливе зауваження – «як ми бачимо Парацельс три сторічча тому попередив відкриття потенціалу матерії».

Таким чином *Magnus, Limbus* або *Yliaster* Парацельса є просто наш старий приятель «Батько-Мати», прихований у середині до власного виявлення у Просторі. Це є *всесвітня Утроба Космосу*, уособлена у подвійному аспекті Макрокосма та Мікрокосма, або *Всесвіту* та нашої земної Кулі, як Адіті-Пракріті, Духовна та Фізична Природа. Бо Парацельс пояснює це таким чином: «*Magnus Limbus* є розплідник, з якого виростили всі тварини, у тому самому сенсі, як дерево може вирости з малого сім'я; з тією лише різницею, що великий *Limbus* виходить від Слова Бога, у той час коли менший *Limbus* (земне сім'я) від Землі. Великий, є сім'я, з якого виникли всі істоти, малий є кожна завершена істота, що відтворює його форму, і якій сам був виявлений Великим. Малий володіє всіма властивостями Великого, у тому сенсі, як син володіє організмом, тотожним до організму його батька... Коли *Yliaster* розчинився, *Ares*, роз'єднуюча, диференціююча міць (Фохат).. починає діяти. Все будівництво стало наслідком роз'єднання. З *Ideos* були виявлені елементи Вогню, Води, Повітря та Землі, народження останньої не сталося шляхом матеріальним або простим роз'єднанням, але духовно та динамічно (ні навіть шляхом складних комбінацій – тобто механічним на протигагу хімічному), саме як вогонь може виявитися з креміння, або дерево з сім'я, хоча спочатку не було ні вогню ні каменя, ні дерева ні сім'я. «Дух живе і Життя є Дух, і Життя і Дух (Пракріті та Пуруша) виробляють всі речі, але за єством вони єдині, не двоє...». Також посеред елементів кожен має власного *Ylister*, бо вся діяльність матерії, у кожній формі, є лише виток з того самого Джерела. Але так саме як з сім'я росте коріння з фібрами, а далі стовбур з гілками та листям, та, нарешті, квіти та сім'я, так саме і всі істоти були народжені з елементів та складаються з елементарних субстанцій, з яких інші форми можуть виявитися до життя зберігаючи характерні ознаки власних батьків.* Елементи як матері всіх створінь, мають невидиму та духовну природу і так саме душу.** Всі вони виникають з *Mysterium Magnum*». Порівняйте це з Вішну Пураною: «З Прадхани (Передвічної Субстанції) при головуванні Кшетраджна («втілений Дух») виникає не рівний розвиток (Еволюція) цих властивостей... Від Великого Принципу (Махат) (Всесвітнього) Розуму...виникає початок тонких елементів та органів почуттів».

*«Ця доктрина викладена 300 років тому» каже перекладач, революціонувала сучасну думку завдяки Дарвіну. Вона ще краще розроблена Капілою у філософії Санкх'я.

**Східні окультисти кажуть, що вони керовані та духовно натхненні Духовними Істотами, Працівниками у Невидимих Світах та позаду Покрова Окультної Природи *in abscondito*.

Таким чином може бути доведеним, що за стародавніх часів всі головні істини Природи були загальними і що головні ідеї про Дух, Матерію та Всесвіт, або про Бога, Субстанцію та Людину були тотожні. Якщо порівняти дві релігійні філософії Індуїзм та Герметизм, тотожність їх легко довести. Це стає очевидним для того, хто читав щойно згаданий, останній переклад та тлумачення «Герметичних Фрагментів» нашого друга А.Кінгсфорд, втрату якої ми оплакуємо. Перекладачка дуже талановито та інтуїтивно відчула слабкі міста у викривлених зкалічених писаннях, які пройшли багато сектантських рук, як греків так і християн, та намагалася виправити їх шляхом пояснень та приміток. Вона каже: «Створення видимого світу «працюючими богами» або Титанами, як посередниками Вищого Бога, є цілком Герметичною Ідеєю, яка зустрічається у всіх релігійних системах та відповідає сучасним науковим дослідженням (?) які вбачають всюди

Божественну Могутність, що діє за посередництвом Сил Природи». Далі уривок переклада: «Ця Всесвітня Істота, містить у собі все існуюче та є цим існуючим, рухає душею та світом, всім що є Природою. У багатообразній єдності всесвітнього Життя нечисленні індивідуальності, хоча і відрізняються, все ж поєднані таким чином, що все сутнє єдине та виходить з Єдності». Ще далі з переклада: «Бог не є Розум, але причина існування Розуму; не є Дух, але причина існування Духа; не є Світло, але причина існування Світла».

Вище сказане ясно повідомляє, що «Божественний Пемандр», яким викривленим він не був би у деяких місцях християнською «обробкою», все ж був написаний філософом, у той час коли, так звані «Герметичні Фрагменти» є витвором сектантських язичників з схильністю до антропоморфічної Найвищої Істоти. Все ж обидві праці є відголоском Езотеричної Філософії та індуських Пуран. Порівняйте два проголошення, одне до герметичного «Найвищого», друге до Найвищого пізніших арійців. Герметичний фрагмент, наведений Суїдасом каже: «Я заклинаю тебе, Небо, свята праця великого Бога; Я заклинаю тебе Голос Батька, спочатку проголошений, коли Всесвіт був утворений. Я заклинаю тебе Словом єдиним, Сином Батька, який підтримує все сутнє. Будь милостивим, будь милостивим». Попереднє цьому, наступне: «Таким чином, Ідеальне Світло було до Ідеального Світла і Світлоносний Розум від Розуму існував завжди і його єдність була, ніщо інше, ніж Дух, що огортає увесь Всесвіт. По за яким немає ні Бога ні Ангелів, ні будь яких інших започаткувань, бо Він (Воно) є володар всього сутнього, і Міць, і Світло, і все залежить від Нього (Того), і все у Ньому (у Тому)...». Це місце заперечується тим самим Трісмегістом, який неначе каже: «Говорити про Бога неможливо. Бо тілесне не може визначити Безтілесне...Те, що не має ні плоті, ні видимості, ні форми, ні матерії, не може бути досягнутим почуттями. Я розумію, Татій. Я розумію, що те, що неможливо визначити – є Бог». Протиріччя між цими двома місцями очевидне: і це визначає, а) що Гермес був загальним псевдонімом, який застосовували цілий ряд поколінь мистиків всіх відтінків, і б) що велике викриття мусить бути застосованим до того, як прийняти Фрагмент за Езотеричне Вчення, лише тому що він без сумніву древній.

Порівнюємо наразі вище наведене з схожим в індуських Писаннях – без сумніву так саме древніх, якщо не ще більше стародавніх. Ось воно, Парашара, «Гермес» арійців, вчить Майтрею, індуського Асклепія, і звертається до Вішну у його трьох Іпостасях: «Слава незмінному, святому, вічному, найвищому Вішну, єдиній всесвітній Природі, могутнішому за всіх; слава йому хто є Хіран'я-Гарбха, Харі і Шанкара (Брама, Вішну, Шива) творець, охоронець та руйнівник світу; слава Васудеві, визволителю (його прихильників); слава йому, чия сутність єдина та багатообразна; хто одночасно і витончений і матеріальний, роз'єднаний та не роз'єднаний; слава Вішну, причині остаточного визволення; слава найвищому Вішну, інші створіння, існування до кінця світу цього; хто є корінь Світу та хто складений з Світу». Це величне звернення з глибоким філософським сенсом в основі його. Але для неосвічених мас так саме мальовниче, як і герметична молитва до антропоморфічної Істоти. Ми мусимо поважати обидва почуття, але ми не можемо не бачити його цілковитої дисгармонії з його внутрішнім сенсом, навіть тим, який зустрічається у тих самих герметичних трактатах, де ми бачимо: «Трісмегіст: Реальності немає на Землі, син мій і вона не може їй належати... Ніщо не реально на Землі... тут явлені лише зовнішності... Вона (людина) не реальна, син мій, як людина. Реальне лише у собі та залишається тим що воно є... Людина тимчасова, тому не реальна, вона є лише зовнішність, а зовнішність є велика ілюзія. Татій: У такому випадку і самі небесні тіла не реальні, батько мій, бо вони також міняються? Трісмегіст: Те, що належить народженню та змінам, не реально... в них є деяка омана, і тому вони також міняються... Татій: Що у такому випадку Первісна Реальність, о мій Батько? Трісмегіст: Він, Хто (Те, Що) є Єдиний та Один, о Татій. Він, Хто (То, Що) не створений з матерії, ні є у плоті. Хто (Що) не має ні кольору, ні форми. Хто (Що) незмінний та не доторканий, але Хто (Що) завжди Є». Це цілком

відповідає Вченню Веданти. Керуюча думка окультна та багато які місця в Герметичних Фрагментах належать Сокровенному Вченню. Вчення це стверджує, що увесь Всесвіт керується розумними та наполовину розумними Силами та Потенціями, як вже було сказано з самого початку. Християнська теологія дозволяє та навіть примушує вірити у таких, встановлює випадковий поділ, і каже про них, як про «Ангелів» так і «Дияволів». Наука заперечує існування як тих так і інших та сміється над самою ідеєю. Спірітуалісти вірять у «Духів Померлих» і по за цим цілком відкидають будь який інший вид або клас невидимих істот. Окультисти та кабалісти таким чином, є єдиними розумними тлумачами стародавніх традицій, які наразі закінчилися, з одного боку, догматичною вірою, з другого догматичним зневір'ям. Бо як віра так і зневір'я охоплюють лише один малий кут нескінченного обрію, духовних та фізичних маніфестацій; і таким чином і ті і інші праві з їх відповідних точок зору, і все ж вони помиляються, сподіваючись, що вони можуть написати все всередині власних визначених та вузьких меж, бо вони ніколи не зможуть цього зробити. У цьому відношенні наука, Богослов'я і навіть Спірітуалізм мають не більше мудрості, ніж страус, коли ховає голову у пісок біля власних лап, сподіваючись, що нічого не існує за межами точки зору його голови.

Тому що єдиними працями, існуючими на тему яку ми обговорюємо, та які досягні непосвяченим західних «цивілізованих» рас, є вище згадані Герметичні Книги або, швидше, Герметичні Фрагменти, і ми можемо, у цьому випадку порівняти їх з вченнями Езотеричної Філософії. Уривки з цією метою з інших праць безкорисні, бо більшість читачів нічого не знають про халдейські праці, перекладені на арабську мову та збережені у декількох Посвячених Суфі. Тому ми мусимо вдатися до порівняння твору «Визначення Асклепія Царю Амону», нещодавно зібраному та поясненому А.Кінгсфорд, членом Теософічного Товариства. Деякі висловлення у цій праці у цілковитій відповідності до Езотеричної Доктрини. Хоча і чимало місць свідчать про сильні правки, зроблені пізніше християнською рукою, та все ж загалом, характеристики Геніїв та Богів відповідають Езотеричним Вченням, але по відношенню до інших речей деякі місця дуже відрізняються від наших Доктрин. Що стосується до Геніїв, то герметичні філософи називали Theoi (Боги), Геніями та Демонами тих істот яких ми зовемо Дева (богами), Дхіані-Коганами, Чіткала (Гуань-Інь буддистів) та іншими іменами. Демони у сенсі Сократичному і навіть у сенсі східної та латинської теології – суть духи охоронці людської раси; «ті, хто поблизу безсмертних і звідти доглядають за справами людськими», як каже Гермес. На Езотеричній мові вони Чіткала, деякі з них забезпечили людину її четвертим та п'ятим Принципами з власної істоти, іші суть так звані Пітріси. Це буде пояснено, коли ми підійдемо до устрою довершеної людини. Корінь ім'я є Чіт, що значить «те, за посередництвом чого відбираються наслідки дій та різні види знання для користування душі», або сумління, внутрішнього голосу людини. Посеред Йогів Чіт є синонімом Махата, початкового та божественного Розуму, але в Езотеричній Філософії Махат є корінь Чіт, його зародок; і Чіт є властивість Манаса у сполученні з Буддхі; властивість коли вона достатньо розвинена в людині, притягує до себе з причин духовної спорідненості Чіткала. Ось чому сказано, що Чіт є голос, який набуває містичне життя та стає Гуань-Інь.

ДЕКІЛЬКА ОКУЛЬТНИХ АФОРИЗМІВ

УРИВКИ З СХІДНИХ ПРИВАТНИХ КОМЕНТАРІВ, ДО ЦЬОГО ЧАСУ ТАЄМНИХ*

*Це вчення не має відношення до Пракриті-Пуруша за межами нашого малого Всесвіту.

XVII. Первісне Буття, під час першого Світанку Махамануантари (після Махапраляї, яка приходить після кожного Віку Брами) є СВІДОМА ДУХОВНА ВЛАСТИВІСТЬ. У Проявлених Світах (Сонячні Системи) воно у власній об'єктивній суб'єктивності на вподобі до хмари Божественного

Дихання для ока ясновидця у стані екстазу. Виходячі з Лайя, воно розповсюджується у Безмежності на вподобі до без-кольорового духовного флюїду. Воно існує на Сьомому Плані та у власному Сьомому Стані у нашому Планетному Світі.

XVIII. Для НАШОГО духовного зору воно є Субстанцією. Воно не може бути названим так людиною у її Бадьорому Стані; тому у власному незнанні вона називала це – «БОГ-ДУХ».

XIX. Субстанція ця існує всюди та створює перший Упадхі (Основа), на якому наш Світ (Сонячна Система) побудований. За межами останнього вона існує у власній незайманій чистоті лише між (Сонячними Системами) Зірками Всесвіту, Світами вже сформованими або які ще формуються. Ті Світи, які ще у стані Лайя, у спокої у лоні її. Тому, що субстанція ця іншого роду, ніж відома на Землі, мешканці останньої, дивлячись КРІЗЬ НЕЇ, думають в ілюзії та невігластві своєму, що Простір пустий. Але у всій Безмежності Всесвіту не існує порожнього Простору і на товщину одного пальця (ангула)...

XX. Матерія або Субстанція семи-складна всередині нашого Світу, так саме як і за межами його. Більш того, кожний з її станів або принципів мають ще поділ на семеро станів щільності. Сур'я (Сонце) у власному видимому віддзеркаленні є перший та нижчий стан сьомого, вищого стану Вселенської ПРИСУТНОСТІ, чистішого з чистіших, первісно проявленого Дихання Вічно-Непроявленного Сат (Буттєвість). Всі центральні фізичні або об'єктивні Сонця, у власній субстанції, виявляють нижче становище первісного принципу Дихання. Так само всі вони не більше, ніж Відображення власних Першо-основ, прихованих від зору всіх, за виключенням Дхіані-Коганів, субстанція тіл яких належить п'ятому розділу сьомого принципу Матері-Субстанції і тому вона на чотири рівня вище, ніж відображена сонячна субстанція. Так саме як існують семеро Дхату (головні елементи в людському тілі), так саме є семеро Сил в Людині та у всій Природі.

XXI. Істинна субстанція Прихованого (Сонця) є ядро Субстанції-Матері.* Це є Серце та Утроба всіх життєвих та існуючих Сил в нашому Сонячному Всесвіті. Це є ядро, звідки виходять для розповсюдження у власному колооберті всі Сили, які виконуючі власні функціональні обов'язки, спрямовують Атоми до руху, і це Фокус, в якому вони знову зустрічаються у власній Сьомій Сутності кожні одинадцять років. Посмійся над тим, хто скаже, що він бачив Сонце,** як воно дійсно рухається у власному щоденному шляху...

*Або «Мрія Науки», первісна, дійсно однорідна матерія, яку жоден смертний не може зробити об'єктивно у цій Расі та, навіть у цьому Колі.

**Вішну в аспекті власної активної енергії ніколи ні сходить, ні заходить і є семи-складним сонцем, та у той самий час відмінним від нього, каже Вішну Пурана.

XXIII. Саме з причин його семи-складної природи стародавні казали про Сонце, що його везуть сім коней, число яке дорівнює розміру віршів у Ведах; або, що хоча воно і тотожне сімом Гана (клас Істот) у власній сфері, воно відрізняється від них* - істино так; також, що воно має Семеро Променів, бо істино воно має їх...

*«Навподобі до того, як людина бачить у дзеркалі власне віддзеркалення, так саме і енергія (відображення) Вішну (Сонце), ніколи не роз'єднується а залишається...у Сонці (як у дзеркалі)».

XXV. Семеро Істот у Сонці суть Семеро Пресвятих Само-Народжених з могутності притаманній Утробі Матері-Субстанції. Саме вони надсилають семеро головних Сил, названих

Променями, які на початку Пралаї, зосереджуються у сімох нових Сонцях наступної Мануантари. Енергія з якої вони виникають у свідоме існування, у кожному Сонці, є тим, що деякі люди називають Вішну, що є Дихання АБСОЛЮТА. Ми називаємо це Єдиним Проявленим Життям, яке саме є відображенням Абсолюта...

XXVII. Останнє ніколи не мусить бути промовленим у словах або реченні З НЕБЕЗПЕКИ, ЩОБИ ВОНО НЕ УНЕСЛО ЧАСТИНУ НАШИХ ДУХОВНИХ ЕНЕРГІЙ, які спрямовуються до Його стану, духовно вічно тяжіючи до Того, так саме як весь фізичний Всесвіт тяжіє до Його проявленого Центру – космічно.

XXVIII. Перше – Початкове Існування - доки воно у цьому стані буття, може бути названо ЄДИНИМ ЖИТТЯМ, є як вже було пояснено, найтоншим фільмом для творчих та цілей формування. Воно проявляється у сімох станах, які з їх семи-складними підрозділами утворюють Сорок дев'ять Вогнів, згаданих у священних книгах...

XXIX. Перша є... «Мати» (Prima Materia). Розділившись на власні первісні семеро станів, вона сходить далі циклами; коли вона ущільнилася у ОСТАННЬОМУ принципі, як ГРУБА МАТЕРІЯ, вона починає обертатися навколо себе та надає життя сьомій еманції останнього, перший та нижчий елемент (змій кусаючий власний хвіст). В Ієрархії або порядку Буття, сьомою еманцією її останнього принципа є:

а) В Мінералі Іскра, яка прихована у ньому та викликається до миттєвого буття крізь Позитивне, пробуджуюче Негативне (тощо)...

б) В Рослині, вона є та життєва та розумна Сила, яка духовно надихає сім'я та надає розвитку йому у травинку або у корінь та паросток. Саме зародок стає Упадхі сімох принципів предмету, в якому він перебуває, виявляючи їх за мірою росту та розвитку.

в) В кожній Тварині вона здійснює те саме. Вона є її Життєвий Принцип та життєва сила; її інстинкт та властивості; її характерні ознаки та особливі ідіосинкразії...

г) Людині вона надає все, чим обдаровує і всі інші проявлені одиниці в Природі. Але окрім того, надає розвитку всіх її «Сорока Дев'яти Вогнів». Кожний з сімох принципів людини повний нащадок та спільник сімох принципів «ВЕЛИКОЇ МАТЕРІ». Дихання її першого принципу є його Дух (Атма). Її другий принцип є Буддхі (Душа). Ми помилково називаємо його сьомим. Третій забезпечує для неї Мізкову Речовину на фізичному плані та Розум, який рухає людиною (який є людська Душа. О.П.Б.) у відповідності до її органічних здатностей.

д) Вона є спрямовуюча Сила у космічних та земних Елементах. Вона перебуває у Вогні, викликаному з прихованого буття у діяльне існування; бо всі семеро підрозділів... принципу перебувають у земному Вогні. Вона обертається у вітрі, дме ураганом та призводить до руху повітря, елемент якого приймає участь у одному з її принципів. Рухаючись колообертом, вона регулює рух вод, притягує та відштовхує хвилі, у відповідності до точних законів, живою душею яких є її сьомий принцип.

е) Її Чотири вищих принципи містять зародок, який має розвиток у Космічних Богів; її трое нижчих народжують життя Елементів (Елементалів).

ж) У нашому Сонячному Світі Єдине Існування є Небо та Земля, Корінь та Квітка, Дія та Думка. Воно у Сонці, так саме як і у світлячку. Жоден атом не може уникнути його. Тому стародавні Мудреці мудро назвали це проявленим Богом в Природі...

Можливо у зв'язку з цим цікавим буде нагадати читачеві, що сказав С.Роу про Сили – містично визначені як: «Кан'я (шостий знак Зодіаку, або Діва) що значить Діву та подає Шакті або Махамайю. Цей Знак є шосте Раші або поділ та показує, що існують шестеро первісних сил в Природі (синтезовані Сьомою)» Ці Шакті розміщені у наступному порядку:

1. Парашакті – буквально найвища сила або міць. Вона містить сили світла та тепла.

2. Джнанашакті – могутність розуму, дійсної мудрості або знання. Вона має два аспекти:

А. Наступні суть деякі з її Маніфестацій, коли вона під контролем або впливом матеріальних умов:

а) Могутність нашого розуму у витлумаченні наших почуттів;

б) могутність викликати минулі уявлення (пам'ять) та викликати майбутні очікування;

в) могутність у тому, що сучасні психологи називають «законами асоціації» які дозволяють встановлювати постійний зв'язок між різними групами відчуттів та можливостями таких і, таким чином народжувати ідею або поняття про зовнішній предмет;

г) могутність у сполученні наших уявлень, за посередництвом таємничої ланки пам'яті, та можливість створювати таким чином ідею самості або індивідуальності.

Б. Наступне є перерахуванням деяких з її проявів при вивільненні її з тенет матерії:

а) Яснобачення;

б) Психометрія.

3. Іччхашакті – могутність сили волі. Звичайний прояв її є народження нервового струму який призводить до руху м'язи для виконання бажаного наміру.

4. Кріяшакті – таємнича могутність думки, що надає можливість виконувати зовнішні, відчутні феноменальні наслідки, за посередництвом притаманній їй енергії. Стародавні стверджували, що кожна думка має прояв зовні, якщо увага буде зосереджена на ній. Так саме і напружене бажання викликає наслідки. Йог, зазвичай виконує власні дива за посередництвом Іччхашакті та Кріяшакті.

5. Кундаліні Шакті – могутність або сила, що рухається змієвидно. Це є всесвітній життєвий принцип, скрізь проявлений в Природі. Ця сила містить у собі дві великі сили тяжіння та відштовхування. Електрика та Магнетизм, є лише її проявами. Це є міць яка приносить те постійне пристосування між внутрішніми та зовнішніми співвідношеннями, яке за Г.Спенсером є сутність життя і це «постійне пристосування між внутрішніми та зовнішніми співвідношеннями», є основою трансмутації душ, Пунарджнанман (перевтілення) в доктринах древніх індуських філософів. Йог мусить цілком заволодіти міццю цієї сили, ніж він досягне Мокша (визволення)...

6. Мантрікашакті – сила або могутність букв, промов або музики. Всі стародавні Мантра Шастра містять цю силу або могутність у всіх її проявах при впливі на матерію...Вплив музики є одним з самих звичайних її проявів. Міць диво-створюючого, невимовного ім'я є вінцем цієї Шакті.

Сучасна наука лише частково дослідила першу, другу та п'яту з вищезгаданих сил або властивостей, але перебуває у цілковитій темряві що до останніх... Шестеро сил у власній єдності подані Астральним Світлом (Дайвіпракріті, сьоме Світло Логосу).

Вищезазначене подається тут, щоби показати істинні індуські уявлення з цього приводу. Все це езотерично, хоча не охоплює і десятої частини того, що могло бути сказаним. Так шестеро назв, згаданих шести сил, належать шістьом Ієрархіям Дхіані-Коганів, синтезованих їх Початковою Сьомою, яка уособлює П'ятий Принцип Космічної Природи або «Матері» у її містичному сенсі. Лише для одного перерахування Сил Йоги знадобилося би десятеро томів. Кожна з цих Сил має за Голову живу та Свідому Істоту, еманациєю якої і є ця сила.

Але порівняємо вищенаведені Коментарі з словами Гермеса Тричі Великого: «Життєва творчість Сонця така сама безперервна як і його світло; ніщо не зупиняє та не обмежує його. Навколо нього зібрані, на вподобі до армії супутників, незчисленні Сукупності Геніїв. Вони мешкають по сусідству з Безсмертними та звіди доглядають за людськими справами. Вони виконують волю Богів (Карма) за посередництвом ураганів, блискавок та землетрусів; так саме голода, війни, для покарання безбожжя... Сонце охороняє та годує всі тварини, і так саме як Ідеальний Світ, який оточує світ почуттєвий, наповнює цей останній багатством та всесвітньою різноманітністю форм, так саме і сонце, охоплює все власним світлом та стверджує всюди народження та розвиток творинь... Йому підлегли багато Геніїв, або скоріше незчисленні сукупності, бо вони чисельні та різноманітні, і число їх відповідає числу зірок. Кожна зірка має власного Генія. Доброго та злого за природою, або точніше від сили їх діяльності, бо діяльність є сутність Генія... Всі ці Генії керують людськими справами, вони потрясають та скидають конституції, устрій держав та індивідів, вони викарбовують власну подобу на наших душах, вони перебувають в наших нервах, у наших кісткових мізках, наших жилах, наших артеріях та у самій нашій мізковій речовині... У той момент, коли кожен з нас отримує життя та буття, він потрапляє під охорону Геніїв (Елементалів), які керують народженням,* і які класифікуються нижче астральних сил (надлюдські астральні Духи). Вони постійно міняються але завжди однаково рухаються колом (Цикли). Вони потрапляють крізь тіло і дві частини душі, щоби тіло могло отримати від кожного вплив його власної енергії. Але розумна частина душі не підлегла Геніям; вона визначена для сприйняття Бога,** який осяює її сонячним променем. Ті, хто так опромінені не численні, і від них Генії відходять, бо ні Генії ні Боги не мають власті при наявності єдиного променя Бога.*** Але всі інші люди душею та тілом спрямовуються Геніями, до яких вони тяжіють та чиї дії вони виконують... Таким чином Генії контролюють світські справи, і наші тіла послуговують для них інструментом. («Діва Світу» стор.104. «Визначення Асклепія»).

*Сенс цього у тому, що людина складена з усіх Великих Елементів – Вогню, Повітря, Води, Землі та Ефіру – і Елементи які відповідно належать до цих Елементів, відчують тяжіння до людини з причини спорідненості. Елемент переважний у будь якому організмі буде головуючим протягом всього життя. Наприклад якщо людина має за головного земний гномічний елемент, то гноми поведуть її до збирання металів – до грошей та багатства, тощо.

**Бог в людині і часто втілення Бога, високого, Духовного Дхіані-Когана у неї, окрім присутності її власного Сьомого Принципу.

***Наразі, що значить у цьому випадку Бог? Не Бог-«Батько» антропоморфічної уяви, бо цей Бог є Елохім, колективно та не має буття по за межами його Сукупності. Окрім того такий Бог кінцевий та не досконалий. «Не численні» наразі є Посвячені Адепти, які вірять у «Богів» та не знають «Бога», а лише єдине всесвітнє та безумовне Божество.

Вище сказане, за виключенням декількох особливих пунктів, подає те, що було загальним віруванням, загальним для всіх народів, приблизно, ще біля сторіччя тому. Воно, так саме ортодоксальне у власних широких лініях та головних рисах, як між язичників, так і християн, за виключенням матеріалістів та купки вчених. Бо назвемо ми Геніїв Гермеса та його «Богів» «Силами Темряви» та «Ангелами», як це робиться у грецьких та латинських церквах, або «Духами Померлих» як у Спірітуалізмі; або Бхутами та Девами, Шайтами або Джинами, як їх ще звуть в Індії та мусульманських країнах – всі вони представляють те саме – ІЛЮЗІЮ. Але нехай це не буде так саме помилково витлумачено, як це було нещодавно зроблено Західними Школами з засадами великої філософської Доктрини ведантистів. Все, що має буття, має виток з АБСОЛЮТА, який з причин самого визначення, є Одна та Єдина Реальність – відповідно, все відмінне цьому Абсолюту, неодмінно мусить бути Ілюзією. Але це так лише з чисто метафізичної точки зору. Людина яка вважає себе здоровою глуздом, називає видіння божевільного брата – галюцинаціями, які роблять власну жертву щасливою або надзвичайно нещасною, відповідно до випадку – також ілюзіями та видумками, уявленнями. Але де той божевільний, для якого жадливі тіні у його мізках, його ілюзії, не є на цю хвилину так саме дійсними та реальними, як і ті речі, які може бачити його лікар? Все відносно у цьому Всесвіті, все є Ілюзія. Але почуття яке відчувається на кожному плані є дійсністю для отримання знань істотою, свідомість якої є на цьому плані, хоча згадані почуття, з чисто метафізичної точки зору, можуть бути подані як не маючі чисто об'єктивної реальності. Але Езотеричне Вчення мусить змагатися не проти метафізиків, але проти фізиків та матеріалістів і для останніх Життєва Сила, Світло, Звук, Електрика, навіть об'єктивно притягуюча сила Магнетизму, не має об'єктивного існування та сприймаються лише як просто «види руху», «відчуття та афекції матерії». Ні окультисти взагалі, ні теософи не заперечують, як це помилково вважається деякими, поглядів та теорій сучасних вчених лише тому, що ці погляди протилежні Теософії. Перше правило нашого Товариства віддати Кесарю кесарево. Тому теософи перші визнають цінність науки. Але коли її апологети зводять свідомість до секреції з сірої речовини мізків, а все інше в Природі до видів руху, то ми заперечуємо проти такої доктрини, як не філософської, яка самій собі заперечує, та просто недолугій з наукової точки зору, навіть більше ніж з окультиного аспекту Езотеричного Знання.

Бо істино, Астральне Світло висміяних кабалістів має дивні та цікаві таємниці, для того хто може бачити; і таємниці ці приховані у його постійно рухаючихся хвилях є не дивлячись на весь конклав матеріалістів. Астральне Світло кабалістів інколи не правильно перекладається як «Ефір», останній змішується з гіпотетичним ефіром науки, і обидва вони сприймаються деякими теософами, як синоніми Акаші. Це велика помилка! Автор «Рационального Викриття» пише, та тим самим несвідомо допомагає Окультизму: «Характеристика Акаші буде доказом, як не точно вона подана як «Ефір». У вимірах вона безмежна, вона не складена з часток; і кольор, смак, запах та відчуття дотику їй не належать. Доки що вона відповідає точно часу, простору, Ішварі та Душі. Її особливість у порівнянні з цим, є у тому, що вона є матеріальною причиною звуку. За виключенням цієї властивості, можна було би визнати її єдиною з порожнечою». Це і є порожнеча особливо для раціоналістів. У будь якому випадку Акаша зробить порожнечу у мізках матеріаліста. Та все ж, хоча Акаша, звісно не є ефір науки – ні навіть Ефір окультистів, які визначають останній, лише як один з принципів Акаші – вона разом з її першонародженням, є причиною звуку, причина психічна та духовна, але у жодному випадку не матеріальна. Відношення Ефіра до Акаші може

бути визначеним застосуванням слів Веди про Бога: «Так сам був, істинно (своїм власним) Сином», один породження другого, та все ж, залишаючись собою. Це можливо важка загадка для не посвяченого, але не загадка для будь якого індуса, навіть не містика. Ці таємниці Астрального Світа, разом з багатьма іншими, залишаться не існуючими для матеріаліста нашого часу, так саме як Америка була не існуючим міфом для європейців протягом перших часів середньовіччя, у той час коли скандинави та норвежці вже за декілька сторіч до того досягли та оселилися у цьому дуже старому «Новому Світі». Але так саме як був народжений Колумб, щоби знову відкрити та примусити Старий Світ повірити у антиподні країни, так саме будуть народжені вчені які відкриють дива, вже існуючі, відповідно до стверджень окультистів, в областях Ефіру з їх різноманітними мешканцями та свідомими Істотами. І *polens volens* наука повинна буде прийняти старі «марновірства», так саме як вона прийняла багато чого. І коли вже вона буде примушеною прийняти це, її вчені та професори, імовірно – зважаючи на минулі дослідження, як у випадках месмеризму та магнетизму, перетворених наразі на гіпнотизм – визнають це, але відкинуть назви. Вибір нової назви, у свою чергу, залежатиме від «виду руху» - нова назва для старого «автоматичного фізичного процесу посеред перших волокон (наукових) мізків» Молешота – а також, цілком імовірно, і від останнього сніданку цього винахідника назв, бо відповідно до засновника нової Гіло-Ідеалістичної схеми – «мізкова діяльність за походженням однакова з виділенням травних соків для шлунка». Таким чином, якщо дозволити це безглузде припущення, то нове ім'я архаїчної істини залежало би від натхнення печінки надавача назв і лише у такому випадку істини ці могли би стати науковими! Але ІСТИНА, якою ворожою не була би вона сліпій більшості, завжди мала власних захисників, готових померти за неї; і, зрозуміло, не окультисти будуть заперечувати проти прийняття її наукою під будь яким новим ім'ям. Але до того часу, доки вона не примусить звернути увагу на себе вчених та не буде прийнятою ними, багато які окультні істини залишаться забороненими, як це було з феноменами спиритизму та іншими психічними проявами, щоби на решті бути привласненими своїми кривдниками без найменшої подяки або вдячності. Азот багато додав до хімічного знання, але відкрившого його Парацельса і наразі називають «шарлатаном». Як глибоко справедливі слова Н.Т.Бокля у його чудовій «Історії Цивілізації», коли він каже: «За умов обставин до цього часу невідомих (Кармічне передбачення), час по часу з'являються великі які присвятили себе єдиній меті і здатні передбачити прогрес людства та заснувати релігію або філософію, завдяки яким інколи стаються значні наслідки. Але якщо ми поглянемо на історію, ми побачимо, що хоча засади нового погляду можуть належати одній людині, результат цього нового буде залежати від стану людей, посеред яких цей новий погляд буде розповсюджений. Якщо релігія або філософія занадто випередили націю, то вона не може послужити з користю, та примушена буде чекати свого часу, коли розуми людей дозріють для його сприйняття. Кожна наука, кожна релігія мала власних мучеників. Відповідно звичайному руху речей декілька поколінь повинні пройти, і лише потому приходить час, коли на ці істини починають дивитися як на звичайні факти, а ще пізніше приходить другий період у який вони визнаються необхідними, і навіть найтупіший розум дивується, як це могло заперечуватися».

Цілком можливо, що розуми сучасного покоління ще не достатньо зрілі для сприйняття Окультних Істин. Можливо, що таким буде у майбутньому висновок, зроблений прогресивним людьми Шостої Корінної Раси, під час ретроспективного огляду історії прийняття Езотеричної Філософії – цілком та безумовно. А доки що покоління нашої П'ятої Раси блукатимуть в упередженнях. Окультні науки будуть всюди висміяні, і презирство з усіх кутів буде спрямовано на них, кожен буде шукати можливості поглузувати та потоптати їх у ім'я та для більшої величч матеріалізму та його так званої науки. Все ж, томи цієї праці, у передбаченні незвичайності відповіді на деякі майбутні наукові заперечення, звертають увагу на істинне та взаємне становище

захисника та звинувачувача. Теософів та окультистів звинувачують суспільною думкою, яка ще високо тримає прапор індуктивних наук. Тому останні повинні бути досліджені; та мусять бути доведеним як їх досягнення та відкриття протирічать не так нашим ствердженням, як фактам Природи. Час для доказів прийшов, чи так непорушно стоять мури сучасного Ієрехона, щоби трубний голос Окултних Труб не мав можливості зруйнувати їх? Так звані «Сили» і головуючі над ними Світло та Електрика, та побудова сонячної кулі мусять бути старанно досліджені, так саме як і Тяжіння та теорія Туманностей. Природа Ефіру та інших елементів мусить бути обміркована та наукові факти співставлені з Окултним вченнями, до того, мусять бути видані і деякі, до цього часу приховані, положення останніх. Біля п'ятнадцяти років тому автор цієї праці, перша після кабалістів, повторила мудрі Заповіти Езотеричного Катехізису: «Зімкни уста твої за небезпеки промовити це (Таємницю); і серце твоє за небезпеки голосної думки; і якщо серце твоє втратило контроль поверни його на місце, бо така є мета нашої спілки». (Сефер Ієцера).

І ще з Правил Посвячення: «Це є таємниця, яка дає смерть. Зімкни уста твої за небезпеки, щоби не видати її невігласу; стисни мізки свої за небезпеки, щоби будь що не вирвалося з них та не потрапило зовні». Декілька років пізніше край Покровів Ізиди мусив бути піднятий, наразі робиться ще одна та більш широка спроба. Але старі, освячені часом, помилки – ті які з кожним днем стають все більш очевидними – стоять вишикувані у бойовому ряду, наразі як і у ті часи. Керовані сліпим консерватизмом, упередженням та самістю, вони постійно на варті, готові придушити кожну істину, яка прокинувшись після вікового сну, стукає до дозволу. Таким було становище з того часу, коли людина стала твариною. І що це приносить у кожному випадку моральну смерть тим, хто виявляє на світло ці старі істини так саме вірно, як і те, що це дає життя та відродження тим, хто здатні скористатися навіть тим малим, що наразі викривається для них.

ЧАСТИНА ДРУГА

ЕВОЛЮЦІЯ СИМВОЛІЗМУ

ВІДДІЛ 1

СИМВОЛІЗМ ТА ІДЕОГРАФІЯ

«Чи не є символ, для тих хто має очі, завжди більш або менш ясне одкровення схоже до Божественного?... У всьому... мерехтить дещо притаманне Божественній Думці. Ні, навіть вище знамення, яке люди будь коли зустрічали або під якими вони обіймалися, самий хрест мав лише випадкове та зовнішнє значення».

Карлейл

Вивчення прихованого сенсу кожної релігійної та світської легенди, кожного народу, великого або малого і, особливо, у межах Сходу, зайняло більшу частину життя автора цієї праці. Вона поділяє впевненість, що жоден міфологічний опус, жодна традиційна подія в народних переказах, ніколи та у жодну епоху, не були видумкою, але, що кожний з таких опусів має дійсно історичну основу. У цьому автор має розбіжності з тими вченими символістами, які не дивлячись на всю велич їх слави, знаходять у кожному міфу не більше ніж додатковий доказ пристрасті

розуму древніх до марновірства, та думають, що всі міфології виникли та побудовані на сонячних міфах. Схожі поверхові мислителі були чудово викриті Д.Масей, поетом та єгиптологом у його лекції «Вшанування Місяця, Стародавнє та Сучасне». Його гостра критика гідна публікації у цій частині нашої праці, бо вона так чудово відображає наші почуття, відкрито промовлені вже у 1875 році, коли була написана «Викрита Ізіда».

«Протягом минулих тридцяти років, професор М.Мюлер вчив у власних книгах та лекціях, у Times Saturday Review та різноманітних журналах з трибуни Королівського Інституту, з кафедри Вестмінстерського Аббатства та власної кафедри Оксфорда, що міфологія є хвороба мови і, що древній символізм був результатом чогось на вподобі до примітивної розумової абстракції.

«Ми знаємо,» каже Ренуф, на повтор Максу Мюлеру у власних «Hibbert Lectures», «ми знаємо що міфологія це хвороба, що з'являється на відомій сходинці культури людства». Таким є поверхове тлумачення анти-еволюціоністів і схожі тлумачення все ще на озброєнні британського суспільства, думка якого виховується на засадах довіри до таких авторитетів. Проф. М.Мюлер, Кокс, Губернатіс та інші правники сонячних міфів, змалювали нам примітивного творця міфів на вподобі до німецького індуса метафізика, який відкидає власну тінь на розумовий туман та каже занадто мудро про дим, або на край випадок про хмари; у цей час небо над його головою стає немов би фантастичним куполом замальованим видіннями первобутніх кошмарів! Вони змальовують первобутню людину на вподобі до себе, та вважають її такою самою збоченою та схильною до самоомани, або як каже Фонтенель, «схильною бачити речі які наразі не існують»! Вони помилково уявили для себе примітивну або архаїчну людину, як бездумно зваблену, з самого початку власною діевою, але не приборканою уявою і тому віруючу у різноманітні помилки, які безпосередньо та постійно спростовувалися її щоденним досвідом; а також як спотворену власною уявою посеред реалій, які шліфували та втілювали до неї досліди, на вподобі до того як шліфують плаваючі криги, роблячи власні відбитки на підводних скелях. Залишається сказати, що колись буде визнаним всіма, а саме, що ці вчителі не були ближче до початку міфології та мови, ніж Уїллі, поет Бернса – до «Пегаса». Моя відповідь така: «Це не більше ніж фантазія теоретика метафізика, що міфологія була лише хворобою мови або будь чого іншого, за виключенням його власних мізків. Походження та значення міфології були цілком втрачені з поля зору цими соляристами, розповсюджувачами небилиць. Міфологія була примітивним засобом втілення стародавньої думки. Вона вибудовувалася на фактах і до цього часу може бути перевіреною на феноменах. В ній немає нічого нерозумного, нічого безглузлого, якщо дивитись на неї у світлі еволюції, та коли засоби викладення її, за допомоги мови знаків, цілком зрозумілі. Безглуздістю є сприйняття її за історію людства або за Божественні Одкровення.* Міфологія є схованка стародавньої людської мудрості та і, що цікаво, так це те, що коли вона буде правильно витлумаченою, вона спричинить смертоносний удар по неправдивим теологічним засадам, які вона сама по за власною волею, народила».**

*Що стосується «Божественного Одкровення» то ми згодні. Та ні, що до «Історії Людства». Бо більшість Алегорій та «Міфів» Індії містять історію та реальні події, які дійсно відбувалися.

**Коли зникнуть «неправдиві теології», істинні доісторичні реалії будуть знайдені, особливо в міфології древніх арійців та індусів, і навіть греків до гомерівських часів.

«В сучасній фразеології інколи кажуть, що ствердження міфічне у тій кількості, скільки воно не правдиве; але стародавня міфологія не була системою фальсифікації. Її легенди були засобом передачі фактів а не їх подробики, або видумки... Наприклад, коли єгиптяни подавали місяць як кішку, вони не були такими невігласами, щоби вважати, що місяць був кішкою, так саме і фантазія

не бачила будь якої схожості між ними. Міф кішки не був звичайним поширенням словесної метафори; також не було наміру створити непорозуміння або загадку... Вони побачили той факт, що кішка бачить у темряві та, що її зіниці стають цілком круглими та особливо світяться вночі. Місяць був спостерігачем вночі в небесах і кішка була його еквівалентом на землі; і таким чином звичайна кішка стала природною емблемою та живим втіленням місяця... І з цього відповідно, як що сонце дивилося зверху до низу, то вночі, так саме могло мати назву кішки, як воно і було, бо воно також бачило у темряві. Кішка на єгипетській мові, тау – бачити. Один письменник з питань міфології стверджує, що єгиптяни уявляли собі велику кішку позаду сонця, яке було зіницею ока кішки». Але це цілком сучасна думка. Це товар від Макса Мюлера. Місяць, як кішка, був оком сонця, бо він віддзеркалює сонячне світло і тому, що око відображує у собі все як у дзеркалі. Під виглядом богині Пашт, кішка охороняє сонце, тримаючи лапою голову змія темряви, за ім'ям вічного ворога його!».

Це доволі правильне тлумачення місячного міфу у його астрономічному аспекті. Та все ж, селенографія є найменш езотеричний відділ місячної символіки. Щоби цілком зрозуміти місячну генезу, потрібно стати свідомим не лише у її астрономічному значенні. Місяць щільно пов'язаний з Землею, як це сказано у Станцях, та торкається всіх таємниць нашої планети значно більш безпосередньо, ніж навіть Венера Люцифер, окультина сестра та alter Ego Землі.

Невтомні пошуки західних, особливо німецьких вчених символістів протягом минулого та сучасного сторіч, примусили найбільш не упереджених вчених, і ясна річ, кожного окультиста переконатися, що без допомоги символіки – з її сімома підрозділами, про які сучасна наука нічого не знає – жодне стародавнє Писання не може бути будь коли правильно усвідомлене. Символіка мусить бути вивченою у всіх її аспектах, бо кожен народ мав власні засоби викладення. Швидше кажучи, жоден єгипетський папірус, жодна індуська олла, жодна ассирійська плитка або єврейський звиток, не мусять читатися та тлумачитися буквально. Наразі кожен вчений це знає. Одні талановиті лекції Д.Масей вже достатні самі по собі, щоби переконати кожного не упередженого, чесно думаючого християнина у тому, що буквально сприйняття Біблії дорівнює ще більшому падінню у помилки та забобони, ніж ті які виникали будь коли у мізках дикуна з островів Південного моря. Але факт, по відношенню до якого, найбільше правду любляючи та її шукаючи сходознавці – хай то аріаністи або єгиптологи – залишаються неначе сліпі, є саме той, що кожен символ на папірусі або олі є багатограним діамантом, кожна грань якого не лише містить у собі декілька тлумачень, але також має відношення до багатьох наук. Ми бачимо приклад цього у щойно наведеному тлумаченні кішки як символу місяця – приклад зірково-земного зображення; у той самий час, коли у інших народів місяць, окрім цього, має ще багато значень.

Як це показав вчений масон та теософ, покійний Kenneth Mackenzie у власній «Royal Masonic Cyclopedia» існує велика різниця між емблемою та символом. Перша «містить у собі більшу кількість думок, ніж символ, який швидше віддзеркалює одну спеціальну думку». Звідси символи, наприклад місячний або сонячний різних країн, з яких кожний віддзеркалює одну з таких спеціальних ідей або ряд ідей, і які утворюють разом езотеричну емблему. Остання є «конкретне, видиме зображення або знак, який викладає принципи або ряд принципів, зрозумілих тим, хто отримав відомі знання (Посвячення)». Якщо ще точніше, емблема зазвичай ряд графічних зображень, на які дивляться та пояснюють алегорично і які як у панорамі відкривають одну ідею за другою. Так Пурани є писані емблеми; так саме як і Заповіти Мойсея та Христа або Біблія та всі інші екзотеричні Писання. І той самий авторитет говорить: «Всі езотеричні товариства користувалися емблемами та символами як наприклад – Товариство Піфагора, Елевзінське, Герметичне Братерство в Єгипті, Розенкрейцери та Франкмасони. Більшість цих емблем не

повинні бути відкритими для всіх та кожного, і найменша різниця у емблемі або символі може значно змінити значення. Магічні печатки, засновані на відомих числових принципах мають відношення саме до цього розряду і хоча виглядають дивними та смішними в очах невігласів, все ж видають цілий ряд вчень тим, хто був навчений розуміти їх». Всі вище перераховані товариства відносно сучасні, жодне не глибше за середні віки. Як розумно у такому випадку, що учні стародавніх архаїчних шкіл такі обережні у відкритті таємниць, набагато більшого значення для людства, (бо вони небезпечні в руках невігласів), ніж будь які інші, так звані «таємниці Масонства», що наразі стали, як кажуть французи, секретом Полішинелю!

Але це обмеження може мати відношення лише до психологічного або, точніше, до психофізичного та космічного значення символу та емблеми і навіть у цьому сенсі лише частково. Бо, хоча Адепт примушений відмовляти у відкритті умов та засобів, які ведуть до будь якого сполучення Елементів – чи то психічні або фізичні – і яке може мати як шкідливий так і благий наслідок; все ж він завжди готовий передати серйозному досліднику таємницю древньої думки у всьому, що стосується історії, прихованої під міфологічним символізмом і, таким чином надати ще декілька веж ретроспективного погляду у минуле, тому що це може надати корисну інформацію про походження людини, еволюцію рас та геогнозису.

Та все ж, найбільшою скаргою нашого часу не лише між теософів, але також і небагатьох не посвячених які цікавляться цим питанням, є наступна: «Чому Адепти не видають того, що вони знають?». На це можна було би відповісти: «Чому би вони це робили, якщо вони заздалегідь знають, що жоден вчений не сприйме це навіть як гіпотезу, ще менш як теорію або аксіому? Хіба сприйнята вами Абетка Окультної Науки яка міститься у «Theosophist», «Езотеричному Буддизмі» та інших працях та періодичних виданнях? Хіба навіть те найменше, що було виданим не було висміяним та не порівняним з «тваринною» та «мавпячою теорією» Гекслі та Геккеля з одного боку та з ребром Адама та яблуком з іншого? Не зважаючи на таку перспективу достатньо фактів викладені у цій праці, і походження людини, еволюція земної кулі та рас – як людських так і тваринних – викладені у кількості, на яку автор була здатною зробити.

Докази, висунуті за для підтвердження стародавніх вчень, розкидані широко в священних Писаннях древніх цивілізацій. «Пурани», «Зенд Авеста» та старі класики сповнені таких фактів; але ніхто до цього часу не зібрав та не порівняв їх між собою. Причина цього у тому, що всі схожі події були записані символічно і кращі вчені, найбільш проникливі розуми з числа наших аріаністів та єгиптологів, були занадто часто затемненими тим або іншим упередженням і ще частіше односторонніми поглядами на сокровений сенс символів. Але навіть, притча є виразним символом; видумка або легенда, як вважають де хто; алегоричний переклад життєвої реальності, подій та фактів, кажемо ми. Саме мораль, завжди як висновок з притч, до того така мораль була дієвою правдою та фактом в людському житті, так саме і історична реальна подія вилучалося, тими хто розумівся на цих священних науках, з емблем та символів древніх храмових архівів. Релігійна та езотерична історія кожного народу була викладена у символах. Вона ніколи не була викладена буквально та багатослівно. Всі думки та хвилювання, все вчення та знання, повідомлені шляхом одкровення або здобуті самостійно, знайшли у ранішніх расах графічне зображення в алегоріях та притчах. Чому? Тому, що «промовлене слово має приховану міць не лише невідому, але навіть по за підозрою наших сучасних мудреців», тому природно, що вони не вірять у нього. Тому, що звук та ритм щільно пов'язані з чотирма елементами древніх; і тому, що та або інша вібрація у повітрі, поза сумнівом викликає відповідні сили, сполучення з якими створює корисні або шкідливі результати, відповідно до умов. Ніколи не дозволялося учню викладати будь які історичні, релігійні або реальні події у точних словах, які не дозволяють подвійного сенсу, з

небезпеки, що сили пов'язані з цією подією не були би ще раз притягнуті. Схожі події передавалися лише під час Посвячення і кожний учень мусив зобразити їх у відповідних символах з його власного розуму та які оцінювалися Вчителем, до того як бути затвердженими. Саме таким чином поступово був створений китайський алфавіт, так саме як до нього були затверджені священні символи у стародавньому Єгипті. В китайській мові знаки якої можна прочитати на будь якій мові та які, як щойно зазначено, лише не на багато менше древні ніж єгипетський алфавіт Тота, кожне слово має власний відповідний символ у графічній формі. Ця мова володіє багатьма тисячами схожих букв-символів або логограм, з яких кожна перекладає значення цілого слова; такі букви або алфавіт, як ми його розуміємо, не існують у китайській мові, як не існували і у єгипетській впритул до пізніших часів. Таким чином японець не розуміючий жодного слова китайською, під час зустрічі з китайцем, може спілкуватися з китайцем за допомогою письма і вони цілком порозуміються, бо їх письмо символічне.

Наразі ми спробуємо надати пояснення головним символам та емблемам, бо другий том цієї праці який трактує про Антропогенезис, матиме великі перешкоди для розуміння без підготовчого ознайомлення хоча би лише з метафізичними символами. Так саме було би не правильним почати езотеричне читання символізму, не даючи належної поваги тому, хто зробив величезну послугу у нашому сторіччі та відкрив головний ключ до стародавньої єврейської символіки, щільно переплетеної з метрологією, один з ключів до колись всесвітньої мови Містерій. Приносимо нашу вдячність Ральстону Скіннеру з Цинцинатті автору праці «The Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures». Містик та кабаліст від природи він працював роки у цьому напрямі і його зусилля без сумніву стали величезним успіхом. Наводимо його власні слова:

«Автор цілком переконаний, що існувала стародавня мова яка у наш час здається втраченою, але сліди її існують, до того чималі... Автор відкрив, що герметичне відношення (інтегральне співвідношення діаметру до довжини кола) було найстародавнішим і імовірно божественною засадою...лінійних мір... Є майже доведеним, що та сама система геометрії, чисел, співвідношень та мір була відома та застосовувалася на континенті Північної Африки, навіть раніше того, як це стало відомим пізнішим поколінням семітів. Особливість цієї мови була у тому, що вона могла мати сенс ще і у іншому і була прихованою, також була зрозумілою лише за допомогою особливого знання. Букви та знаки слоганів володіли одночасно здатністю виражати числа, геометричні фігури, ідеограми та символи, прихований сенс яких пояснювався притчами у формі великих опусів або уривків з них, і у той самий час це могло бути викладено окремо, незалежно та різноманітно у картинах, кам'яних та земляних спорудах.

Пояснимо подвійний сенс слова мова: по-перше, це слово означає вираз думок за посередництвом промови; по-друге воно може означати сенс ідеї будь яким іншим чином. Ця древня мова була складеною таким чином у єврейському тексті, що за посередництвом застосування письмових знаків які, якщо промовляти, викладають мову в її первісному сенсі; можна за бажанням викласти цілий ряд ідей, цілком відмінних від ідей, викладених за посередництвом звичайного читання фонетичних знаків. Ця друга мова викликає у прихованій формі, ряд ідей, розумових відбитків, які сприймаються уявленням відчутних речей які можуть бути відтворені та речей які як не відчутні, можуть бути класифіковані як реальні, наприклад, число 9 може бути сприйняте за реальність, хоча воно не має відчутного буття, так саме як і обертання Місяця якщо на нього дивитися без самого Місяця, може бути взятим у сенсі початку або причини виникнення реальної ідеї, хоча таке обертання позбавлене змісту. Ця мова ідей може бути складеною з символів, обмежених вільними термінами та знаками які охоплюють доволі обмежений ряд понять та цілком позбавлені цінності; або це може бути читання природи у деяких

її проявах майже не вимірного значення, у межах застосування людської цивілізації. Зображення природної речі або явища може викликати думки які мають відношення до відповідних тем які мають розбіжності та навіть протиставлення, на вподобі до шпичь колеса та народжують природні реалії у відділах, доволі далеких від видимої тенденції, яка витікає з сприйняття першого та головного відображення. Поняття може викликати схоже поняття, але якщо це так, не дивлячись на уявну невідповідність, всі ідеї, що витікають звідси, мусять виникнути від головного зображення та бути гармонійними або мати відношення одна до іншої. Таким чином з доволі обґрунтованої ідеї може виникнути уявлення самого Космосу, навіть у деталях його побудови. Таке застосування звичайної мови наразі не відбувається, але автор запитує себе – чи не існувала у далекі часи така або схожа мова, як світова, та чи не була вона вживана всюди, але тому що з часом вона викристалізувалася у більш сокровенні форми, вона стала досяжною лише для обраного класу або каст. Цим я хочу сказати, що популярна народна мова, вже з самого початку, застосовувалася як засіб цього методу передачі ідей. Свідчення на користь цього доволі ґрунтовні, і дійсно здається, що в історії людської раси виникла, з причин які наразі ми не можемо пояснити, зупинка або втрата первісної досконалої мови, так саме як і досконалої системи наук – досконалих чи не тому, що вони були божественного походження та одкровення».

«Божественне походження» не значить наразі одкровення отримане від антропоморфічного (схожого до людини) Бога на горі, посеред грому та блискавок, але як ми розуміємо, це є мова та система наук, передані ранньому людству більш просунутим людським родом, так значно вищим, що для пересічного людства цей рід був божественним; простіше кажучи «людством» інших сфер. Думка ця не містить нічого надприродного, але сприйняття її або навпаки залежить від рівня марнославства та самовпевненості у розумі того кому її повідомили. Бо якби професори сучасного знання лише визнали, що хоча вони нічого не знають про майбутнє невітленої людини – або точніше, не бажають будь що знати – все ж це майбутнє може для них самих виявитися чудовим неочікуваним одкровенням, лише їх ЕГО вивільниться від власних грубих матеріальних тіл, то матеріалістична зневіра мала би менший успіх, ніж наразі. Хто з них знає або може сказати, що очікує нас коли Життєвий Цикл нашої планети прийде до кінця і сама наша мати Земля зануриться у власний останній сон? Хто достатньо відважний сказати, що божественні ЕГО нашої людської раси – у будь якому випадку, обрані з тих що переходять у інші сфери – не стануть у свою чергу «божественними» наставниками нового людства, народженого ними на новій планеті викликаній до життя та діяльності «невтіленими» засадами нашої Землі? Все це могло бути досвідом минулого, і ці дивні записи приховані у «Таємній Мові» доісторичних часів, мові яка наразі має назву Символізм.

ВІДДІЛ 2

СОКРОВЕННА МОВА ТА КЛЮЧІ ДО НЕЇ

Нещодавні відкриття видатних математиків та кабалістів довели по за будь яким сумнівом, що всі теології від самої стародавньої до пізніших, виникли не лише з одного джерела вірувань, але і від єдиної езотеричної або Сокровенної Мови. Ці вчені заволоділи ключем до світової мови стародавності та повернули ним вдало, та лише один раз у замку герметично зачинених дверей до Храму Таємниць. Велика архаїчна система відома з доісторичних часів, як священне Знання - Мудрість, яка міститься може бути побаченою у кожній як стародавній так і новій релігії, володіла та володіє ще власною світовою мовою – про неї мав здогадки масон Рагон – мовою Ієрофантів, яка мала семеро «наріч», з яких кожне має відношення та пристосоване до однієї з сімох таємниць Природи. Кожна з цих таємниць має свій власний символізм. Таким чином Природа читалася у

всій її цілісності або вивчалася у одному з спеціальних аспектів. Доказами сказаному є надзвичайні перешкоди, до цього часу відчутні для сходознавців взагалі, та індознавців та єгиптологів окремо, під час читання алегоричних писань арійців та священних аналів Єгипту. І причина цих перешкод у тому, що вони не бажають вірити, що всі стародавні рекорди писалися світовою мовою, відомою у ті часи всім народам по за різницею, але яка наразі відома лише небагатьом. На вподобі до арабських цифр, які зрозумілі людям всіх націй, або на вподобі англійському слову «and», яке перетворюється для француза у «et» а для німця у «und», але яке для всього цивілізованого світу може бути & - так саме і всі слова цієї Сокровенної Мови виражали однакові поняття для кожної людини, до якої національності вона не належала би. Деякі видатні вчені такі як Дельгарм, Уількінс, Лейбніц намагалися встановити таку світову філософську мову, але один лише Demaimieux у власній «Pasigraphie» довів можливість цього. Схема Валентина, за назвою «Грецька Кабала», заснована на комбінації грецьких букв, може бути цьому прикладом.

Багатогранність Сокровенної Мови призвела до прийняття самих різноманітних догм та обрядів у екзотеричних церковних ритуалах. Саме вони є засадничими у більшості догм християнської церкви: наприклад, сімох таїнств, Святої Трійці, Воскресіння, сімох смертних гріхів та сімох добродіян. Але Семеро Ключів до Сокровенної Мови завжди зберігалися у найвищих посвячених, Ієрофантів стародавності, і лише з причин зради декількох батьків церкви перших часів християнства, бувших Посвячених храмів, часткове володіння деякими з сімох потрапило до рук нової секти назареїв. Деякі з перших Пап належали до числа Посвячених, та все ж останні уривки знань потрапили наразі до рук ієзуїтів, які перетворили їх на систему чаклунства.

Стверджують, що Індія не обмежена її сучасними кордонами і у власних стародавніх, є єдиною країною у світі яка має ще посеред своїх синів Адептів які володіють повним знанням сімох систем та ключем до всієї. Після падіння Мемфісу Єгипет почав втрачати ці ключі один за другим і у часи Бероза, Халдея не втратила з них лише троє. Що стосується євреїв то у власних писаннях вони засвідчують значні знання лише у астрономічній, геометричній та числовій системах які символізують людські і особливо фізіологічні функції. Вищими ключами вони ніколи не володіли.

Гастон Масперо, великий французький єгиптолог та нащадок Марієт Бей, пише: «Кожен раз коли я чую розмови про релігії Єгипту, бажаю запитати, про яку саме з єгипетських релігій йде мова? Чи то про релігію четвертої династії, чи то про релігію епохи Птолемея? Про релігії мас або про релігії вчених? Про релігію яка викладалася у школах Геліополіса, або про ту, що жила у розумах та світосприйнятті жрецької касты у Фівах? Бо проміжок часу між першою гробницею у Мемфісі з гербом царя третьої династії та останніми плитами з гравюрами у Еснеху за часів царя Філіпа-Араба, нараховує майже п'ятеро тисяч років. Облишивши збоку вторгнення племен пастухів гіосків, ефіопське та асирійське володарювання, перські завоювання та грецьку колонізацію, та тисячі революцій у політичному житті, Єгипет потерпав протягом цих п'ятьох тисяч років від великої кількості потрясінь як у моральному так і у розумовому житті. Глава XVII у Книзі Мертвих яка містить опис тієї системи світу, яку викладали у Геліополісі у часи перших династій, відома нам за деякими списками від одинадцятої та дванадцятої династії. Кожен вірш її вже був витлумачений трьома або чотирма різноманітними способами і такими різними, що відповідно до тієї або іншої школи, Деміург був то вогнем Сонця – Ра-Шу, то первісною Водою. П'ятнадцять років потому число тлумачень значно збільшилося. Час за власної течії значно змінив уявлення про Всесвіт та сили, що їм керують. Якщо християнство протягом вісімнадцяти сторіч свого існування виробило, надало розвитку та перетворило більшість власних догм, то у якій кількості єгипетські

жерці могли змінити свої догми протягом тих самих п'ятнадцяти сторіч які відокремлюють Феодосія від царів, Будівельників Пірамід».

Тут ми вважаємо, що видатний єгиптолог заходить занадто далеко. Езотеричні догми могли змінюватися, але езотеричні ніколи! Він не взяв до розрахунку священну непохитність первісних істин які відкриваються лише під час Містерій Посвячень. Єгипетські жерці забули багато що, але вони нічого не змінили. Втрата більшої частини первісного вчення стала наслідком неочікуваних смертей деяких великих Ієрофантів, які пішли та не встигли передати всього своїм послідовникам і головним чином за недоліком гідних завдання нащадків. Все ж у власних ритуалах та догмах вони зберегли головні вчення Сокровенного Знання.

Так у главі Книги Мертвих, згаданій Масперо ми маємо: 1. Озиріса який каже, що він Тум – свідомою силою Природи яка надає форму всім істотам, як духам так і людям, і є само існуюча та має витoki з небесної річки Нун на ім'я Батько-Мати Богів, первісне Божество, яке є Хаос або Безодня, запліднена невидимим Духом. 2. Він знайшов Шу, сонячну силу на шаблях до Городу Вісьмох (два квадрати Добра та Зла), та знищив Синів Супротиву які є початком Зла у Нун (Хаосі). 3. Він – Вогонь та Вода, Нун, Первісний Батько і він створив Богів з власних Членів – чотирнадцять Богів (двічі по семеро), семеро темних та семеро світлих Богів – Семеро Духів Великої Присутності за вірою християн, та семеро темних духів Зла. 4. Він Закон Існування та Буття, Бену або Фенікс, Птах Воскресіння у Вічності в якій Ніч міняється з Днем, та День йде після Ночі – натяк на періодичні цикли космічного воскресіння та людського перевтілення. Бо, що інше це може значити? «Мандрівник який проходить крізь мільйони років є ім'ям одного і Велике Зелене (Первісна Вода або Хаос) ім'ям другого», один народжує мільйони років, які міняються у послідовності, другий поглинає їх, щоби відтворити. 5. Він каже про «Семеро Променистих», що йдуть за власним Володарем Озирісом, який чинить Суд в Аменті.

Наразі є доведеним, що все вище зазначене стало джерелом та початком християнських догм. Все, що євреї запозичили з Єгипту за Мойсея та інших Посвячених, було доволі заплутаним та спотвореним з часом; але те, що отримала наша церква від тих та інших, ще більше спотворене та неправдиво витлумачене.

Не зважаючи на це, система євреїв у цьому особливому відділі – саме ключі до таємниць астрономії у зв'язку з таємницями народження та запліднення – наразі доведена як тотожна з тим світоглядом стародавніх релігій, який надалі запровадив фалічний елемент в теології. Єврейська система священних вимірів у застосуванні до релігійних символів, що до геометричних та чисельних комбінацій, схожа до грецької, халдейської та єгипетської, бо вона була перейнятою ізраїльтянами протягом віків їх рабства та полону.* Якою була ця система? Автор книги «The Source Measures» глибоко переконаний що «Книги Мойсея були написаними з метою запровадити за посередництвом штучної мови геометричну та числову систему точної науки, яка була би засадничою для вимірів».

*Як сказано у «Викритій Ізиді»: «Але наразі, не дивлячись на всі протиріччя та всі дослідження, історія та наука залишаються у тому самому не знанні відносно походження євреїв. Вони можуть з таким самим успіхом бути визнаними плем'ям Чандаля, яке було вигнане з Індії «каменярями» згаданими Веда-Віасою та Ману, як і фінікійцями Геродота або гіксосами Йосипа, або нащадками палійських пастухів або сумішшю всіх цих народів. Біблія називає тирян народом спорідненим та претендує на володарювання над ними... Але яким би не було їх походження, вони скоро після Мойсея стали гібридами, народом змішаним, бо Біблія повідомляє про легкість з

якою вони приймали матримоніальні зв'язки не лише з хананекеями, але і з будь якою народністю або расою, до якої вони торкалися».

Піаці Сміт також згоден з цим. Деякі вчені вбачають, що ця система та виміри тотожні до тих, які застосовувалися під час забудови Великої Піраміди, але це вірно лише частково. «Основою цих вимірів була пропорція Паркера», говорить Ральстон Скінер у власній книзі «The Source Measures».

Автор вищезазначеної чудової праці зробив це відкриття, як каже він, застосовуючи інтегральне відношення діаметру до довжини кола, знайденого Д.А.Паркером з Н'ю Йорку. Ця пропорція дорівнює 6561 для діаметра і 20612 для довжини кола. Окрім того ця геометрична пропорція була надзвичайно стародавньою і, імовірно, божественного походження того, що перетворилося наразі, внаслідок екзотеричного відношення та практичного застосування, у британські виміри довжини, «головна одиниця яких, саме дюйм послуговує основою одного з єгипетських царських ліктів та римського фута». Він також відкрив, що існувала змінена форма пропорції, а саме 113 до 365; і у той час коли ця остання пропорція показувала, з причини власного походження на точний інтеграл « π » або на 6561 до 20612, і вона була основою для астрономічних обчислень. Автор відкрив, що система точної науки, геометричної, числової та астрономічної, яка заснована на цих пропорціях та застосовувалася під час будівництва Великої Єгипетської Піраміди, частково входила до складу цієї мови, яка міститься в Біблії та прихована різноманітними обертами виразів єврейського тексту. Дюйм та двох футова міра у 24 дюйми при застосуванні за вказаних пропорцій та елементів кола, служили як наразі доведено, основою цієї природної єгипетської та єврейської системи; до того стає доволі очевидним, що сама система визнавалася як маюча божественне походження і тому вона шанувалася як божественне одкровення.

Але подивимося, що кажуть супротивники професора П.Сміта з приводу його вимірів Піраміди. Петрі відкидає їх і, здається, взагалі перевертає всі розрахунки П.Сміта у зв'язку з Біблією. Так саме чинить і Проктор, який протягом багатьох років є прихильником «Збігів» у всіх питаннях стародавніх мистецтв та наук. Кажучи про «велику кількість співвідношень, незалежних від Піраміди, які виникли, доки вчені намагалися пов'язати Піраміду з сонячною системою», він пише: «Ці збіги (які таки існували би якби не було Піраміди) набагато цікавіші, ніж будь який збіг між Пірамідою та астрономічними числами; перші так само таємничі та чудові, як і реальні; останні як лише уявні (?) були встановлені лише шляхом «видумки», як кажуть школярі, і наразі з причин існування нових вимірів, ми вимушені робити все спочатку». На це С.Уек справедливо зауважує: «Все ж вони мусили бути чимось більш значним ніж збігами, якщо будівельники Піраміди виявляли те астрономічне знання, про яке свідчить бездоганність її розташування та інші визнані астрономічні значення». Без сумніву, вони володіли цим знанням і саме на цих «знаннях» була побудована програма Містерій та ряду Посвячень: звідси побудова Піраміди, вічного рекорду та непорушного символу цих Містерій та Посвячень на Землі, на вподобі до того, як рух зірок є таким символом на небі. Цикл посвячень викладає у мініатюрі велику серію космічних змін, які астрономи називають тропічним або зірковим роком. На вподобі до того як при закінченні Циклу Зіркового Року (25868 земних років) небесні тіла повертаються до тих самих розташувань, які вони займали на початку цього року, так саме і під час завершення циклу Посвячень, внутрішня Людина знову набуває первісного стану божественної чистоти та знання, з яких вона починала свій цикл земних втілень.

Мойсей посвячений у єгипетські таїнства, запровадив релігійні містерії для створеної ним нової нації на тих самих умовних формулах, запозичених з того самого Зіркового циклу,

символізованих у формі та вимірах Скінії, побудованої ним – відповідно до переказу – в пустелі. Спираючись на цю інформацію пізніші єврейські Первосвященники створили алегорію Храму Соломона – будова яка ніколи не мала реального існування, як і сам Цар Соломон, який є таким самим сонячним міфом, як і пізніший Хірам Абіф масонів, як намагався довести це Рагон. Таким чином, якщо виміри цього алегоричного Храму, символу циклу Посвячення, і збігаються з вимірами Великої Піраміди, то це зобов'язане тому факту, що перші були запозичені від останніх крізь Скінію Мойсея.

Що наш автор, по за сумнівом, відкрив один або навіть два ключі, цілком доведено у щойно згаданій праці. Потрібно лише прочитати її, щоби переконатися, що прихований сенс алегорій та притч у Новому та Старому Заповіті наразі викритий. Та так саме зрозуміло, якщо не більше, що автор цим викриттям зобов'язаний значно більше власному генію, ніж Паркеру та Сміту. Бо як було щойно показано, ще зовсім не є достеменним, що виміри Великої Піраміди, прийняті біблійними дослідниками пірамід, встановлені по за будь яких сумнівів. Доказ цьому може бути знайдений у праці Петрі, під назвою «Піраміди та Храми у Гізі», так саме і у інших працях написаних не давно, як заперечення до вказаних обрахунків, названих авторами цих праць «упередженими». Ми бачимо, що майже всі виміри Сміта відрізняються від пізніших та більш щільно зроблених вимірів Петрі, який наприкінці передмови до власної праці пише: «Що стосується результатів всього дослідження, можливо багато які теоретики погодяться з думкою американця, що приїхав до Гізи у якості палкого прихильника теорії про Піраміди. Я маю задоволення провести з ним декілька днів, і під час нашого останнього спільного обіду він з сумом сказав: «Розумієте, я наразі почуваюся присутнім на похованні. Влаштуємо старим теоріям гідне поховання, але уважно, щоби поспіхом не поховати заживо жодної з поранених».

Що стосується до обрахунків Паркера взагалі та його третьої пропозиції особливо, то ми порадилися з деякими видатними математиками і ось коротко, що вони сказали: «Міркування Паркера засновані скоріше на сентиментальних ніж на математичних обрахунках і логічно не доведені». Теорема III, саме що: «Коло складає природну основу або початок будь якої площини і прийняття квадрата за таку основу вважається в математиці штучним та свавільним» – є прикладом свавільної пропозиції, на яку не можна безпечно покластися під час математичних міркувань. Те саме зауваження, та ще з більшою силою, може бути застосованим до теореми VII, яка стверджує: «Зважаючи на те, що коло є первісною формою в природі і, відповідно основа площини; і тому, що коло вимірюється квадратом та дорівнює йому лише у відношенні половини його по радіусу, то відповідно коло та радіус, а не квадрат діаметру є єдиними природними та законними елементами площини, за посередництвом яких всі правильні форми можуть бути зроблені рівними квадрату та колу». Теорема IX є чудовим прикладом помилкового міркування, хоча саме воно є основою, на якій головним чином покоїться квадратура Паркера. Міркування наступне: «Коло та рівносторонній трикутник протилежні один одному у всіх елементах власної побудови і, відповідно, дрібний діаметр кола, який дорівнює діаметру квадрата, зворотно пропорційний подвоєному діаметру рівностороннього трикутника, площа якого дорівнює одиниці тощо». Дозволяючи, що трикутник може мати радіус у тому самому сенсі як і радіус кола – бо те що Паркер називає радіусом трикутника, є радіусом кола, вписаного у трикутник і відповідно не радіус трикутника – дозволяючи навіть і інші фантастичні математичні пропозиції як подання, чому ми мусимо робити висновок, що якщо рівносторонній трикутник та коло протилежні один одному у всіх елементах власної побудови, то діаметр будь якого кола зворотно пропорційний подвійному діаметру будь якого рівностороннього трикутника? Де необхідний зв'язок між поданнями та висновками? Такі міркування невідомі в геометрії та є неприйнятними для серйозних математиків.

Започаткувала архаїчна езотерична система британський дюйм або ні, це не має великого значення для серйозного та відвертого математика. Так саме і езотеричне тлумачення Біблії Р.Скінером не стає помилковим лише тому, що виміри Піраміди не співпадають з вимірами Храму Соломона, Ноева Ковчега тощо, або тому, що квадратура кола Паркера не визнається математиками. Бо тлумачення Скінера насамперед спирається на кабалістичні методи та на значення яке рабини надавали буквам єврейського алфавіту. Але надзвичайно важливо визначити, чи співпадають виміри застосовані у еволюції символічної релігії арійців у забудові їх храмів, у числах які містяться у Пуранах і особливо у їх хронології, їх астрономічних символах, у тривалості циклів та інших обрахунках, з тими що застосовувалися у вимірах та гліфах Біблії? Бо це довело би, що євреї отримали ці поняття з Індії, якщо лише вони не запозичили свій священний лікоть та міри від єгиптян через Мойсея, посвяченого єгипетськими жерцями. У будь якому випадку, вони передали їх першим християнам. Відповідно лише окультисти та кабалісти є істинними нащадками Знання або Таємної Мудрості, яка ще міститься в Біблії; бо лише вони наразі розуміють істинний сенс її, у той час коли неосвічені євреї та християни дотримуються зовнішнього сенсу та мертвої букви її. Що саме ця система вимірів призвела до винаходу імені Бога, як Елохім та Іегова, та до пристосуванню їх до фалічного культу; і що Іегова не є дуже лестивою копією Озиріса, доведено наразі автором праці «The Source of Measures». Але той самий автор та П.Сміт, обидва, очевидно, є під впливом уяви, що а) першість системи належить ізраїльтянам, тому що єврейська мова божественна, і що б) ця універсальна мова зобов'язана власним походженням безпосередньому Одкровенню!

Остання гіпотеза сприймається лише у сенсі, що вказаний у першому параграфі попередньої частини, та ми мусимо ще погодитися відносно природи та характеру «божественної Особи», яка подарувало це одкровення. Перша гіпотеза, що стосується до першості, для профана залежатиме від а) внутрішніх та зовнішніх доказів очевидності одкровення і б) від індивідуального упередження кожного вченого. Та все ж це не може зашкодити кабалісту-теїсту або окультисту-пантеїсту вірити кожному на власний розсуд, і жоден з них не переконає іншого. Історичні свідчення занадто малі та не задовільні, щоби той або інший були у стані довести скептику власну правду. З іншого боку, докази надані традиціями, занадто вперто відкидаються, щоби ми сподівалися на вирішення цього питання у нашу епоху, і доки матеріалістична наука сміятиметься як з кабалістів так і окультистів. Але коли питання про першість буде облишеним, наука у власних відділах філології та порівняльної релігії, побачить себе притиснутою до стіни та буде примушеною нарешті, визнати їх спільні зазіхання. Ці зазіхання приймаються одне за іншим у ряду того, як один вчений за іншим бачить себе примушеним визнати факти, запроваджені Таємною Доктриною; хоча вони не завжди, якщо не взагалі, визнають, що вони були не першими у власних відкриттях. Так у дні розквіту авторитету П.Сміта в питанні про Піраміду у Гізі, теорія якого, що саркофаг з порфіру у Царському Покої був «одиницею міри двох найбільш освічених націй на світі Англії та Америки», і був ні чим іншим, ніж «ємкість для зерна». Це було енергійно відкинуто нами у «Викритій Ізіді», щойно опублікованої на той час. На той час вся Н'ю Йоркська Преса (головним чином газети «The Sun» та «The World») піднялася проти нашого зазіхання на думку та пошук помилок у такого Світила Знання. У цій праці ми писали, що Геродот кажучи про цю Піраміду: «...міг би додати, що з зовнішньої сторони вона символізувала творчий принцип Природи та також ілюструвала собою принципи геометрії, математики, астрології та астрономії. З середини це був величний Храм, у мороку глибин якого відбувалися Містерії, і стіни його часто були свідками посвячень членів царської сім'ї. Саркофаг з порфіру, применшений професором П.Смітом, шотландським королівським астрономом, до ємкості для зерна, був купіллю для хрещення, виходячи з якого неофіт «наново народжувався» та ставав адептом». У ті дні наше ствердження

було висміяним. Нас звинуватили у запозиченні наших ідей з «маячні» англійського письменника Шоу, який стверджував, що саркофаг застосовувався для святкування Містерій Озиріса, хоча ми ніколи не чули про такого письменника. І наразі, шестеро або семеро років потому (1882), ось що пише С.Уек: «Так званий Царський Покій про який збуджений знавець пірамід пише: «Поліровані стіни, чудові матеріали, величезні розміри та домінуюче розташування яскраво кажуть про славу майбутню» - якщо не був «Покоєм Досконалості» Гробниці Хеопсу, то імовірно є місцем, куди потрапляв неопіт після проходження ним вузького проходу наверх та величної галереї, яка йшла до низу на кінець, що поступово готувало його до кінцевої фази Сокровених Містерій». Якби С.Уек був теософом, він міг би додати, що вузький коридор до верху, до Царського Покою, дійсно мав «Вузькі Ворота», ті самі, що «ведуть до життя» або до нового духовного відродження, про яке каже Ісус у Євангелії від Матвія; і саме про ці Ворота до Храму Посвячення думав автор, пишучи слова приписані одному Посвяченому.

Тому, великі вчені замість того, щоби сміятися над уявною «сумішшю видумок і забобонів», як зазвичай вони називають брамінську літературу, муситимуть вивчити символічну світову мову з її числовими та геометричними ключами. Але і тут навряд вони встигнуть, якщо вони поділяють думку, що єврейська кабалістична система має ключ до всієї таємниці; бо вона не має. Так саме як і на цей час, жодне священне Писання не володіє цим ключем, бо навіть Веди не цілі. Кожна древня релігія є лише однією главою або двома з усієї книги архаїчних первісних містерій. І лише Східний Окультизм може стверджувати, що він володіє всією таємницею з усіма її сімома ключами. У викладеній праці будуть надані порівняння та пояснення за можливості; останнє що до особистої інтуїції вивчаючого. Кажучи, що Східний Окультизм володіє таємницею, автор не претендує на повне або навіть частково повне знання, що було би безглуздом. Що я знаю, те даю; те, що не можу пояснити, вивчаючий мусить знайти самотужки.

Хоча ми і можемо припустити, що увесь цикл світової таємної мови буде відомим лише після багатьох сторіч, все ж те мале, що було відкритим в Біблії деякими вченими, цілком достатньо, щоби довести математично її безсумнівне існування. Тому, що юдаїзм мав два ключі з сімох і коли наразі ці два ключі знову відкриті, то вже не може бути питання про індивідуальне тлумачення та гіпотези, та ще менш про «збіг», але лише про правильне читання біблійних текстів, на вподобі до того, хто знайомий з арифметикою та читає і перевіряє решту множення. Дійсно за таким читанням Біблії за посередництва числових та геометричних ключів все, що було сказано у «Викритій Ізиді» має підтвердження у «Egyptian Mystery» або «The Source of Measures». Пройде ще декілька років і ця система знищить тлумачення, засновані на мертвій букві, як Біблії, так і інших екзотеричних вірувань, викривши догми у їх істинному та не прикрашеному значенні. І у той час беззаперечний сенс її, хоча і не увесь, відкриє Таємницю Буття і, окрім того, цілком змінить сучасні наукові антропологічні, етнологічні методи і, особливо методи хронологічні. Фалічний елемент який ми зустрічаємо у кожному імені Бога та у кожному переказі Старого Заповіту, і у деякій кількості у Новому Заповіті також, можливо з часом, значно змінить сучасні матеріалістичні погляди на біологію та фізіологію. Позбавлені їх відштовхуючої сучасної брутальності, схожі уявлення про Природу та людину, спираючись на авторитет небесних світил та їх таємниці, відкриють еволюцію людської думки та доведуть, якою природною була така течія думки. Так звані фалічні символи стали непристойними лише від тваринного та матеріального елементу, що міститься у них. Спочатку такі символи були лише природними, бо вони народилися в архаїчних расах, які знали, що виникли від двох статевих предків, тому виявилися у власних очах першим проявом статевого поділу та таємниці з причин чого вони так саме творили. Якщо наступні раси, і особливо «обраний народ», і принизили ці символи, то це жодним чином не міняє їх походження.

Це невелике семітичне плем'я – одне з найменших, що утворилося після занурення великого материку, від змішення четвертої та п'ятої субрас, монголо-туранців та так званих індо-європейців, могло засвоїти цю символіку лише у сенсі, який надали їй ті народи, від яких вона була запозичена. І цілком імовірно, що спочатку Мойсеева періоду символи ці не були такими брутальними, якими вони стали пізніше під керівництвом Єздри, який перепрацював все П'ятикнижжя. Наприклад - гліф про дочку Фараона (жінка), про Ніл (Велика Безодня та Вода) та про малюка чоловічої статі, знайденого плаваючим у ньому в корзині (ковчегу), не був спочатку винайденим ні для Мойсея ні самим Мойсеєм. Це вже було попередженням, як ми бачимо на знайдених фрагментах вавилонських черепиць, у історії Царя Саргона значно раніше за Мойсея.

У власних «Assyrian Antiquities» Георг Сміт каже: «У палаці Сеннахеріба, у Кююнджику, я знайшов уривок цікавої історії Саргона... перекладений мною та опублікований у «Transaction of the Society of Biblical Archeology». «Столицею Саргону, вавилонського Мойсея», було велике місто Агаді, яке семіти називали Аккад і яке згадане у Книзі Буття, як столиця Німрода... Аккад розташований поблизу міста Сінпара, на Єфраті, на північ від Вавилону. Інший дивний «збіг» у тому факті, що назва сусіднього міста Сінпара тотожня з ім'ям дружини Мойсея – Сінфори (Zipporah). Зрозуміло, що оповідання це є мистецький переклад Єздри, який не міг не знати оригіналу. Це цікаве оповідання накреслене на уламках плит, знайдених у Кююджіку, та викладене у словах:

1. Я цар Саргон. Цар могутній. Цар Аккаду.
2. Моя мати була царського роду; батька свого я не знаю; брат батька керував країною.
3. У місті Азупірану, на березі Єфрату.
4. Моя мати цариця, зачала мене; у важкій праці вона народила мене.
5. Вона поклала мене у ковчег з комишу та гірською смолою закрила вихід мій.
6. Вона пустила мене на річку, яка не поглинула мене.
7. Річка понесла мене; до водогону Аккі принесла вона мене.
8. Аккі водогон, у власному співчутті прийняв мене.

Порівняємо наразі з біблійним оповіданням в Ісході. «Але не маючи можливості надалі приховувати його (мати Мойсея) взяла корзину з тростини, засмолила її, поклала малюка до неї та поставила у комишу біля берегу річки».

Г.Сміт пише далі: Подія ця, як вважають, сталася біля 1600 років до Різдва Христового, трохи раніше до епохи Мойсея. Тому, що ми знаємо, що слава Саргона досягла і Єгипту, то цілком схоже на правду, оповідання це мало зв'язок з подіями, викладеними у Ісході II, бо кожна подія намагається мати повтор.

Але на цей час, коли професор Сейс спромігся відсунути дати халдейських і ассирійських Царів на дві тисячі років назад, то зрозуміло, що Саргон мусив існувати раніше Мойсея, що найменше на 2000 років. Це зізнання наводить на думку, що згаданій цифрі не достає ще одного або двох нулів. Яким буде логічний висновок? Звісно той, який дозволить нам сказати, що переказ Єздри про Мойсея став відомим йому під час перебування у Вавілоні і, що він застосував до Єврейського Законодавця алегорію про Саргона. Швидше кажучи, Ісход ніколи не був написаний Мойсеєм, а був перепрацьованим Єздрую з стародавніх матеріалів. Якщо це так, то чому інші символи та гліфи, значно більш брутальніші у власному фалічному елементі, не могли бути доданими цим адептом до пізнішого фалічного культу халдеїв та сабеян? Нас вчать, що первісне вірування ізраїльтян було цілком відмінним від того, яке закріпилося сторіччя пізніше талмудистами, а до них Давидом та Іезекілем.

На противагу екзотеричному елементу, який ми маємо наразі у Обох Заповітах, всього сказаного цілком достатньо, щоби віднести Біблію до числа езотеричних книг та пов'язати її таємницю з символізмом Індії, Халдеї та Єгипту. Увесь цикл біблійних гліфів та чисел – відповідно до астрономічних спостережень, тому що астрономія і теологія щільно пов'язані - міститься як у екзотеричних, так і у езотеричних індуських системах. Ці числа та їх символи, знаки Зодіаку, планети їх аспекти та вузли – останній термін перейшов наразі навіть у сучасну ботаніку – відомі в астрономії, як Sextile (аспект у 60 градусів відстані) та Quartile (четвертий аспект) тощо, і були у застосуванні протягом віків та еонів серед архайчних народів і у одному сенсі, мають те саме значення, що і єврейські цифри. Перші форми елементарної геометрії були безумовно підказані спостереженнями за небесними тілами та їх гуртуваннями. Відповідно, найбільш архайчними символами у Східній Езотеричній системі маємо коло, крапка, трикутник, квадрат, п'ятикутник, шестикутник та інші плоскі фігури з різними сторонами та кутами. Це свідчить, що знання та застосування геометричної символіки старе, як сам світ.

Виходячи з цього, не важко зрозуміти, яким чином сама Природа, навіть без допомоги божественних наставників, могла навчити примітивне людство першим принципам символічної, числової та геометричної мовам. Тому ми бачимо, що числа та фігури застосовувалися для виразу та накреслення думок у кожному архайчному, символічному священному Писанні. Ці символи завжди ті самі, за виключенням деяких розбіжностей, що витікають з перших фігур. Таким чином еволюція та співвідношення таємниць Космосу, його зростання та розвитку – духовного та фізичного, абстрактного та конкретного – були понад усе записані геометричними змінами форми. Кожна космогонія починалася з кола, крапки, трикутника та квадрата і до числа 9, коли вона була синтезована першою лінією та колом – містичною Декадою Піфагора, сумою всього, яка містить у собі та виражає таємниці всього Космосу; таємниця, яка виражена у системі індусів у сто разів більше, ніж де би не було, для того хто може зрозуміти містичну мову. Числа 3 та 4, які комбінують число 7, також числа 5,6,9 та 10 є підвалинами окультних космогоній. Цю Декаду та тисячі комбінацій її ми знаходимо у кожній частині Світу. Вона зустрічається у печерах і храмах, висічених у скелях Індустану та Центральної Азії; у пірамідах та пам'ятниках Єгипту та Америки; у катакомбах Озімандіїв, на недосяжних вершинах Кавказу, у руїнах Паленки; на островах Пасхи; скрізь де лише ступала нога стародавньої людини. Числа 3 та 4, трикутник та квадрат, або всесвітні символи чоловічого та жіночого начала, подаючи перший аспект Божества яке відкривається, назавжди відображений як у Південному Хресті на Небі, так і у єгипетському Cruх Ansata. Як це чудово викладено автором «The Source of Measures»: «Розгорнутий куб дає Тау, хрест єгипетської форми або християнський хрест... Коло приєднане до першого, дає С ix Ansata ...числа 3 та 4, враховані у хресті, утворюють форму (єврейського) золотого свічника (у Свята Святих), а $3+4=7$ та $6+1=7$ надають поняття про дні у колі тижня, як про семеро світочів сонця. Як засади місяця та року, тиждень з сімома світочами відзначає так саме і час народження... Форма хреста зображена поєднанням застосуванням формули $113:355$, символ цей збільшується прив'язаною до хреста людиною.* Цей тип вимірів був пов'язаний з уявленням про походження людського життя, звідси і виникла фалічна форма».

*Ще раз припам'ятайте індуського Вітоба розіп'ятого у просторі ; значення «священного знака» Свастики; Платонівської людини розіп'ятої у просторі тощо.

У Станцях ми бачимо, що хрест та ці числа грали видатну роль в архайчній Космогонії. Доки що ми можемо скористатися доказами, зібраними тим самим автором у відділі, з правильним заголовком, «Первісні Сліди цих Символів» за для доведення тотожності символів та їх езотеричного значення на всьому просторі нашої планети. «Кидаючи загальний погляд на природу

чисел-форм... надзвичайно цікаво побачити, коли та де вперше стало відомим про їх існування та застосування. Чи було це плодами одкровення у часи, названі історичними, - у циклі надзвичайно близькому до нашого, якщо ми візьмемо до уваги вік людської раси? Що стосується до часу їх розповсюдження посеред людей, то він у дійсності має відношення до епохи значно більше віддаленої від стародавніх єгиптян, ніж ці самі єгиптяни від нас. Острови Пасхи «посеред Тихого Океану» є залишками гірських вершин зануреного у хвилі материка, густо вкриті циклопічними статуями, залишками цивілізації багатого чисельного та освіченого народу, і цей материк вочевидь мусив займати великий простір. На зворотних сторонах цих статуй зустрічається «єгипетський хрест» і змінений вид цього хреста надає контури людської форми. У січневому номері журналу «London Butlder» 1870 р. можна знайти опис з фото цієї країни, вкритої лісом статуй, так саме і зображення цих статуй. У одному з перших номерів журналу «Натураліст» який видається у Салемі (Масачусетс), можна знайти описи надзвичайно цікавих та дуже древніх малюнків людей на хребтах гір Південної Америки і, без сумніву, значно більш стародавніх, ніж сучасні нам раси. Малюнки ці цікаві тим, що вони зображують контури людини, розіп'ятої на хресті, де форма людини перетікає у форму хреста, але накресленого таким чином, що людину можна сприйняти за хрест, а хрест за людину. Відомо, що ацтеки зберігали доволі точну традицію про потоп...Барон Гумбольт каже, що ми мусимо шукати країну Ацталан, першу країну ацтеків на висоті 42° північної паралелі; у власних мандрах вони досягли, нарешті, дилини Мексики. У цій долині земляні пагорби крайньої Півночі перетворені на вишукані кам'яні піраміди та інші споруди, залишки яких ми наразі маємо. Відповідність між пам'ятками ацтеків та єгиптян добре відома...Атуотер, після вивчення сотень таких споруд переконався, що ацтеки були знайомі з астрономією. Що стосується до однієї, найбільш досконалої піраміди, залишеної ацтеками, Гумбольт надає наступний опис: «Форма цієї піраміди (Папантала) яка має семеро поверхів, вишуканіше за всі відкриті пам'ятки цього типу, але висота її не має нічого визначного, бо вона лише 57 футів а ширина підвалин лише 25 з кожної сторони. Потому вона чудова у одному відношенні, вона побудована з обтесаних каменів незвичайного розміру та чудової форми. Троє сходин, сходинки яких прикрашені скульптурними ієрогліфами та маленькими нішами, розташованими симетрично, ведуть до вершини. Число цих ніш неначе натякає на 318 простих та складних знаків днів громадянського календаря ацтеків. Число 318 у гностиків є значенням Христа, так саме і випробуваних та обрізаних слуг Авраама. Коли число 318 вважається як абстрактна та всесвітня величина, що виражає величину діаметру у колі, який є одиниця, то застосування цього числа у громадянському календарі стає ясным».

Тотожні гліфи, числа та езотеричні символи, зустрічаються в Єгипті, Перу, Мексиці, на острові Пасхі, в Індії, Халдеї та Центральній Азії – розіп'яті люди та символи походження рас від Богів - не дивлячись на це, ми бачимо як наука відкидає цю думку про людську расу, створену «за нашою подобою». Теологія чіпляється за свої 6000 років з часів утворення світу. Антропологія доводить наше походження від мавп, а духовенство від Адама, за 4004 р. до Різдва Христового!!!

Чи має сенс з страху надбати слави забобонного дурня і навіть брехуна, утриматися від надання доказів – так саме достеменних, як і будь які існуючі – лише тому, що зоря того дня коли всі Семеро Ключів будуть надані науці, або точніше вченим та дослідникам які вивчають символіку, ще далека? Чи будемо ми, незважаючи на приклади відкриттів геології та антропології відносно стародавньої людини – запобігаючи карму, яка зазвичай наздоганяє кожного хто відхилився від колії теології або матеріалізму – дотримуватися 6000 рокам та «створенню» або погодимося з радісною покорою на нашу генеалогію та походження від мавп? Ні, цього не відбудеться, доки нам відомо, що Таємні Архіви зберігають Семеро Ключів до таємниці походження людини. Якими би не були помилковими, матеріалістичними та упередженими

наукові теорії, все ж вони у тисячі разів ближче до істини, ніж видумки теології. Останні наразі у агонії, це зрозуміло кожному, за виключенням самих непримиренних святенників та фанатиків. Вірніше можна сказати, що захисники теології втратили здоровий глузд. Дійсно, що можна подумати, коли незважаючи на очевидність недолугостей, що містяться у мертвій букві Біблії, вони все ще з нечуваною завзятістю публічно підтримують їх; і коли зустрічаються богослови які стверджують, що хоча «Священні Писання старанно утримуються від будь якої безпосередньої допомоги науковим дослідженням, все ж вони не зустріли жодного ствердження, яке не витримало би світла Прогресивної Науки»!!! Відповідно, ми не маємо іншого вибору, або сліпо прийняти висновки науки, або розірвати з нею та без страху повстати проти неї, стверджуючи те, чому вчить Таємна Доктрина та бути цілком готовими сприйняти всі наслідки.

Але подивимося, чи не йде на допомогу нам сама наука у своїх матеріалістичних теоріях і, навіть теологія у її агонії, у великій боротьбі намагаючись замирити 6000 років з часів Адама з «Геологічними Доказами Стародавності Людини» сера Ч.Лайеля. Етнологія, за визнанням одного з її найбільших вчених прихильників, вважає вже неможливим пояснити різновиди людської раси, якщо не буде прийнятою гіпотеза про створення декількох Адамів. Вона каже про «білого Адама та Чорного Адама, про червоного та жовтого Адамів». Індуси, рахуючи перевтілення Вамадеви з Лінга Пурани, навряд чи могли сказати більше. Бо рахуючи послідовні народження Шиви, вони пишуть про нього, що він у одній Кальпі білий за кольором шкіри, у другій – чорний, далі червоний, після чого Кумари перетворюються на «чотирьох молодих чоловіків жовтого кольору». Цей дивний «збіг», як сказав би Проктор, говорить лише на користь науковій інтуїції, бо Шива-Кумара, ніщо інше як алегоричне зображення людської раси у ґенезі людини. Але це призвело до іншого інтуїтивного феномена – на цей раз між богословів. Невідомий автор «The Primeval Man» у відчайдушному намаганні відгородити Божественне Одкровення від безжальних та красномовних відкриттів геології та антропології заявляє, що було би величезним нещастям, якби захисники Біблії були вимушені або відмовитися від думки про натхненність Священного Писання, або відкинути висновки геологів – мати компроміс. Він присвячує товстий том, щоби показати той факт; що «Адам не був першою людиною, створеною на землі». Знайдені залишки до адамової людини «замість того щоби похитнути нашу віру у Священне Писання, лише підтвердили достеменність його». Яким чином? Дуже просто! Автор міркує, що наразі – «ми (духовенство) можемо надати вченим можливість продовжувати їх наукові дослідження, і не перешкоджати їм з страху перед єрессю». Дійсно, яке полегшення для Гекслі, Тиндаля та сера Ч.Лайеля!!

«Біблійна розповідь не починається з створення, як це зазвичай сприймається, але з створення Адама та Єви, мільйони років після створення нашої планети... Вся попередня історія, що до Св. Писання, ще не написана... До часів Адама могли існувати не одна лише раса, а двадцять різноманітних рас на Землі, так саме як можуть існувати двадцять різноманітних людських рас у інших містах». («Primeval Man Unveiled»).

Якими були ці раси? Коли автор стверджує, що Адам був першою людиною нашої раси? Це була сатанинська раса та раси! «Сатана ніколи не був на небесах, у той час коли Ангели та люди, одного роду». Перед-адамова раса була расою «грішних ангелів». Сатана був «першим князем світу цього», так читаємо ми. Він помер внаслідок власного повстання і, залишившись на Землі як невітлений Дух, звабив Адама та Єву. «Перші віки сатанинської раси і особливо за життя Сатани!!! могли бути епохою патріархальної цивілізації та відносного спокою – часами тубал-каїнів та нубалів, коли науки та мистецтва намагалися пустити коріння до проклятого ґрунту... Яка тема для епічної драми!... Неминучі інциденти мусили виникати. Ми бачимо попереду себе... радісного первобутнього жениха, який росистим вечором доглядає за своєю червоніючею нареченою під

дубами Данії, які росли у той час там, де наразі жоден дуб не росте...Сивий первобутній патріарх... первобутня молодь тішиться навколо нього... тисячі схожих картин стають перед нами».

Ретроспективний погляд на цю сатанинську «червоніючу наречену» у часи Сатани, жодним чином не втрачає власної поетики від оригінальності. Навіть навпаки. Сучасна християнська наречена – яка у наші дні не часто червоніє перед власним сучасним нареченим – може навіть отримати урок моралі у цієї дочки Сатани, створеної фантазією її першого людського біографа. Ці картини, які можна оцінити лише вивчив їх з книги, що їх описує, всі підказані бажанням замирити без гріховності Св. Писання з оповіданнями сера Ч.Лайеля «Стародавність Людини», та іншими шкідливими науковими працями. Але це не заважає тому, що у основі цих марень, які автор не наважився підписати ні власним ні видуманим ім'ям, лежать істина та дійсні факти. Бо ці до адамові раси – не сатанинські, а просто раси атлантів та їх попередників гермафродитів - згадані у Біблії, якщо читати її у дусі Сокровенного Вчення. Семеро Ключів відкривають минулі та майбутні таємниці сімох великих Корінних Рас та сімох Кальп. Хоча походження людини і навіть геологія езотерики будуть відкинуті наукою на рівні з сатанинськими расами, все ж якщо вчені за відсутності виходу, будуть примушені обрати між тим та іншим, ми впевнені, що не дивлячись на Св. Писання – саме стародавнє вчення буде прийняте ними, щойно сокровенна мова буде хоча би частково відкрита.

ВІДДІЛ 3

ПЕРВІСНА СУБСТАНЦІЯ ТА БОЖЕСТВЕННА ДУМКА

«Зважаючи на те, що було би не розумним стверджувати, що нам вже відомі всі існуючі причини, потрібно дозволити наявність цілком нового посередника. Припустивши, що ще не цілком точно встановлено, що гіпотеза вібрацій пояснює всі факти, нам належить вирішити, чи доводиться цим існування хвиль ефіру? Ми не можемо стверджувати позитивно, що жодне інше припущення не може пояснити факти. Визнано, що корпускулярна теорія Н'ютона відкладена з причин заперечень; а наразі їй немає заміни. Все ж надзвичайно бажано знайти для всіх схожих гіпотез будь яке паралельне підтвердження, будь який доказ *aliunde* існування ефіру... Деякі гіпотези складені з припущень які торкаються подробиць устрою та функцій тіл. За природи цього питання, ці припущення ніколи не можуть бути доведені безпосередніми засобами. Єдина їх заслуга у придатності вираження феноменів. Вони є мальовничими фікціями».

«Логіка», Alexander Bain, частина II, стор.133.

Ефір – цей гіпотетичний Протей, одна з «мальовничих фікцій» сучасної науки, який протягом довгого часу користувався визнанням, є одним з нижчих «начал» того, що ми звемо Первісною Субстанцією (Акаша на санскриті), одна з мрій стародавніх часів, та що стала мрією сучасної науки. Це найвеличніша з теорій древніх філософів, що дожили до наших часів. Для окультистів, тому, як Ефір, так саме і Первісна Субстанція є реаліями. Простіше кажучи, Ефір є Астральне Світло, а Первісна Субстанція, Акаша – Упадхі Божественної Думки. Сучасною мовою Божественну Думку краще було би назвати Космічною Основою Думки, Духом і Акашу - Космічною Субстанцією, Матерією. Обидві вони – Альфа та Омега Буття і лише два аспекти Єдиного Абсолютного Існування. У стародавні часи не лише ніколи не зверталися до цього останнього, але навіть не згадували під будь яким ім'ям, хіба лише у алегорії. У стародавній арійській расі, у індусів, релігія освічених класів, якою полум'яною вона не була би, ніколи не була у прихильності до краси форм та мистецтва, як у греків; вшанування яке призвело з часом до антропоморфізму. Але у той час коли грецький філософ вклонявся формі, а індуський мудрець

один лише «розумів істинне співвідношення між земною красою та вічною істиною» - неосвічені прошарки всіх народів ніколи не розуміли ні того ні іншого.

Не розуміють вони цього і наразі. Еволюція розуміння Бога йде рука до руки з розумовою еволюцією людини. І це так правильно, що шляхетніший ідеал, до якого може здійснитися релігійний дух одного віку, виявиться лише брутальною карикатурою філософському розуму наступної епохи! Самі філософи мусили бути посвяченими у містерії усвідомлення, до того як вони могли засвоїти правильну думку древніх про цей надзвичайно метафізичний предмет. У протилежному випадку – без такого посвячення – для кожного філософа, існував би кордон – «до цієї межі і не далі», накреслений його власними розумовими здібностями, так саме точно та без помилково, як і межа прогресу кожного народу або раси у їх циклі, накладена законом Карми. По за межами Посвячення крила сучасної релігійної думки назавжди приречені залишитися підрізаними, і вона не матиме можливості здійснитися до верху; бо ідеалісти так саме як і реалісти та навіть вільно думаючи, є лише результатом або природнім продуктом відповідних впливів та оточуючого їх середовища. Ідеали кожного з них є лише неминучі результати їх власних темпераментів та проявів того рівня розумового прогресу, якого досягла наразі нація у сукупності. Тому, як вже зазначалося, найвищі зліти сучасних західних метафізиків залишаються далеко нижче за істину. Більшість з агностичних сучасних теорій про існування «Першопричини» не більше ніж прихований матеріалізм – різниця лише у термінології.

Навіть такий великий філософ як Г.Спенсер каже інколи про «Неосяжне» у термінах які свідчать про згубний вплив матеріалістичної думки, яка на вподобі до Сіроко, спалила та висушила всі онтологічні теорії. Наприклад, коли він називає «Першопричину», «Неосяжне», «силою яка має прояв у вигляді феноменів», та «безмежною вічною енергією», стає зрозумілим, що він усвідомив лише фізичний аспект Таємниці Буття – лише енергію Космічної Субстанції. Вічний аспект Єдиної Реальності, Космічна Основа Думки (Ідеація) зовсім не прийнята до уваги, що стосується до її Ноумена, то мабуть він і не існує в голові великого філософа. Без сумніву, така односторонність під час вирішення проблеми у значній мірі зобов'язана згубному методу Заходу підкоряти свідомість матерії або дивитися на неї як на «побічний продукт» молекулярного руху.

З перших часів Четвертої Раси, коли вклонялися лише Духу і таємниця була відомою, та впритул до останніх днів розквіту грецького мистецтва, на світанку християнства, одні лише елліни дерзнули відкрито спорудити вівтар «Невідомому Богу». Яке би уявлення не виникло у глибокому розумі Ап. Павла, коли він проголосив афінянам, що цей «Невідомий», якого вони шанували і є істинний Бог, якого він проповідує – це Божество не було ні «Іеговою», ні «Творцем світу та всього сутнього». Бо не «Бог Ізраїлю», але «Неосяжний» стародавніх та сучасних пантеїстів «перебуває у не створених руками храмах».

Значення Божественної Думки неможна ні визначити, ні пояснити інакше, ніж крізь незчисленні прояви Космічної Субстанції, у якій думка ця відчувається духовно тими, кому це можливо. Сказати це після того як вона була визначеною, як Невідоме Божество, без особисте, без статеве, яке є у Корені кожної Космогонії та її еволюції – дорівнює тому, що нічого не сказати. Це схоже на спробу створити трансцендентне рівняння маючи, для визначення невідомих величин істинне значення термінів лише у деякій кількості. Її місце визначене у стародавніх примітивних, символічних картинах, де як вже було показаним, вона подана у вигляді безмежної темряви, на поверхні якої утворюється перша біла центральна крапка – яка символізує рівний та довічний Дух-Матерію, що виявляється у феноменальному світі до власної першої диференціації. Коли «Єдине стає Двома», можна визначити їх, як Дух та Матерія. До «Духу» має відношення будь який прояв

свідомості, рефлекторний або безпосередній, та «несвідомий намір» - відповідно до сучасного висловлення яке застосовується у так званій західній філософії – який проявляється у Життєвій Основі та у підкоренні Природи великому порядку Незмінного Закону. На Матерію потрібно дивитися як на об'єктивність у її чистій абстракції, як само існуючу основу, семи-складові мануантарні диференціації якої складають об'єктивну реальність, яка стоїть за проявами всіх фаз свідомого існування. В період всесвітньої Пралаї Космічна Основа Думки не існує; і різноманітно диференційовані стани Космічної Субстанції знову повертаються у первісний стан потенційності.

Мануантарний Імпульс починається з новим пробудженням Космічного Подання Всесвітнього Розуму, разом та паралельно з першим виникненням Космічної Субстанції – остання є мануантарним проводом першого – з недиференційованого пралайного стану. У той час Абсолютна Мудрість відображається у власному Поданні, яке за посередництвом трансцендентного процесу, вищого за людську свідомість та не зрозумілого для неї, виявляється у вигляді Космічної Енергії, Фохата. Вібруючи в лоні інертної Субстанції, Фохат примушує її до діяльності та керує її первісними диференціаціями на всіх сімох планах Космічної Свідомості. Таким чином існують Семперо Protyl – як їх називають наразі – у той час коли арійська стародавність називала їх Сімома Пракриті або Природами – утворюючими окремо відносно однорідні основи, які протягом зростаючої різноманітності в еволюції Всесвіту, диференціюються на чудову складність, подану явищами на планах дослідження.

Слово «відносно» застосоване навмисно, зважаючи на те, що саме існування такого процесу який надає в результаті первісну сегрегацію недиференційованої Космічної Субстанції на семи-складні засади еволюції, примушує нас дивитися на Protyl кожного плану як на лише проміжну фазу, яку приймає на себе Субстанція під час її переходу з абстракції до цілковитої об'єктивності. Найменуванням Protyl ми зобов'язані Круксу, видатному хіміку, що надав цей термін «pre-matter», якщо можна так назвати первісну та чисто однорідну субстанцію, не знайдену але яку підозрює сучасна наука у кінцевому складі атому. Але початкова сегрегація первісної матерії на атоми та молекули виникає слідом за еволюцією Сімох Protyl. Останнього, головного з них шукає Крукс, відчувши нещодавно можливість його існування на нашому плані.

Сказано, що Космічне Подання не існує під час періодів Пралаї, з тієї простої причини, що немає нікого та нічого, хто відчув би його вплив. Неможливий жодний прояв свідомості, половини свідомості або навіть «несвідомого наміру» не інакше як крізь матеріальний провід: тобто на нашому плані, де людська свідомість у власному нормальному стані не може здійснитися за межі того, що відомо як трансцендентна метафізика; і дух потрапляє у потік індивідуальної або над свідомої суб'єктивності лише крізь будь який матеріальний агрегат або провід. А тому, що матерія існуюча за межами сприйняття, лише абстрактна, то обидва ці аспекти Абсолюту – Космічна Субстанція та Космічне Подання – взаємно залежні одне від другого. Прямо кажучи, щоби запобігти плутанині та помилковому уявленню, термін «Матерія» мусить бути застосованим у сукупності предметів, можливих для сприйняття, а термін «Субстанція» до Ноуменів; бо в якій кількості феномени нашого плану є уявленими сприймаючим ЕГО – змінами його власної суб'єктивності – тому, всі «стани матерії як сукупність сприйнятих об'єктів», можуть мати лише відносне та виключно феноменальне існування для синів нашого плану. Як висловилися би сучасні ідеалісти – кооперація Суб'єкта та Об'єкта мають як результат об'єкт чуттєвий або феномен.

Але це не значить, що те саме стається і на всіх інших планах, що спільні дії Суб'єкту та Об'єкту на плані їх семи-складної диференціації дають семи-складний агрегат феноменів, так саме не існуючих per se, хоча вони і є конкретними реаліями для Істот, у коло досвіду яких вони

входять, так саме як скелі та річки навколо нас реальні з точки зору фізика, хоча вони і подають нереальні ілюзії почуттів в очах метафізика. Було би помилковим не лише сказати, а навіть уявити дещо схоже. З точки зору вищої метафізики, весь Всесвіт разом з богами є Ілюзія (Майя). Але ілюзія того, що само по собі є ілюзія, різна на кожному плані свідомості, і ми однаково не маємо права як догматизувати про природу здатностей сприйняття ЕГО, наприклад на шостому плані, так саме ототожнювати наші сприйняття з сприйняттями мурахи на її сходинці свідомості або видавати їх за зразок для неї. Космічна Основа Думки зосереджена у Принципі або Упадхі (основі) і як результат, виявляє свідомість індивідуального ЕГО. Прояви її міняються відповідно до стану Упадхі. Наприклад, за посередництвом того, що відомо нам як Манас, вона має прояв як Свідомість-Розум; крізь більш вишукану диференційовану матерію (шостий стан матерії) Буддхі – яка має власною основою досвід Манасу – вона як вилив Духовної Інтуїції. Об'єкт у чистому вигляді, незалежний від свідомості, невідомий нам за нашого життя на плані тривимірного світу, бо ми знаємо лише розумові стани які викликаються нею в ЕГО. І доки протиставлення Суб'єкта та Об'єкта триває – тобто доки ми користуємося лише нашими п'ятьма почуттями і не знаємо, як визволити наше Его від ярма цих почуттів - до того часу неможливо буде особистому ЕГО прорвати огорожу, яка відмежовує його від усвідомлення «речей у самих собі» або Сутності.

Це ЕГО рухаючись дугою до верху суб'єктивності, мусить вичерпати досвід кожного плану. І лише коли єдине зіллється з Усім, на нашому плані або на будь якому іншому, і Суб'єкт і Об'єкт однаково зникнуть у абсолютному негативі Нірванічного стану – негативі знову таки лише з точки зору нашого плану – лише у той час буде досягнуто вершина Все Знання, Усвідомлення Речей у самих собі, і ми підійдемо до вирішення ще більш страшної загадки, перед якою навіть Найвищий Дхіані-Коган мусить вклонитися мовчазно у незнанні, перед Невимовною Таємницею того, кого ведантисти називають Парабраман.

Зважаючи на вищезазначене, всі ті хто намагалися дати ім'я Неосяжному, просто применшували його. Навіть казати про Космічну Основу Думки – виключаючи її феноменальний аспект – рівнозначно намаганням закоркувати у пляшку первісний Хаос або накласти друкований ярлик на Вічність. Що у такому випадку є «Первісна Субстанція», та таємнича річ, про яку тлумачила постійно алхімія і яка була предметом філософських обговорень у всі часи? Чим може бути вона на решту, навіть у власній феноменальній до диференціації? Навіть це є Всім у проявленій Природі та – нічим для наших почуттів. Вона згадується за різними назвами у кожній космогонії і кожній філософії, але до цього дня є вічно невловимим Протеєм в Природі. Ми торкаємося її і не відчуваємо її, ми дивимося на неї та не помічаємо, ми вдихаємо її та не помічаємо цього, ми чуємо та відчуваємо запах навіть не маючи підозр про її присутність; бо вона міститься у кожній молекулі того, що ми у нашій неосвіченості та ілюзії вважаємо за матерію у одному з її станів або усвідомлюємо як почуття, думку, емоцію. Словом, це упадхі або провід будь якого явища фізичного, розумового або психічного. У вступних реченнях Книги Буття, у халдейській Космогонії, в Пуранах Індії, Книзі Мертвих Єгипту – скрізь з неї починається цикл маніфестацій. Вона називається Хаосом та Водою, заплідненою Духом який вийшов з Невідомого, яким ім'ям не називали би цей Дух.

Автори священних Писань Індії занурюються глибше у початок еволюції речей, ніж Фалес або Іов, бо вони кажуть: «Від Розуму (Махат в Пуранах) у поєднанні з Незнанням (Ішварою у якості особистого Божества) за допомоги його спрямованої сили, в якій переважає якість нерухомості (тамас, відсутність відчуттів) виникає Ефір. Від Ефіру – повітря; від повітря – тепло; від тепла - вода і від води – земля, з усім що на ній». «Від цього, від цього Самого Я, виник Ефір», кажуть Веди.

Таким чином стає ясным, що ні цей Ефір – що виник під час четвертої стадії від променів «Розуму, поєднаного з Незнанням» - є високим Початком, Божественною Сутністю, обожнюваною греками та латинянами під ім'ям «Батько, Всемогутній Ефір» (Pater Omnipotens Ether) та Великий Ефір (Magnus Ether) у всій його сукупності. Дошкульною загадкою для всіх галузей знання є завжди семи-складна градація та незчисленні підрозділи які робили стародавні між силами Ефіру колективно, починаючи від його зовнішніх кордонів діяльності, відомих сучасній науці, та впритул до «Невагомої Субстанції» колись прийнятої за «Ефір простору», але наразі майже відкинута. Міфологія та символісти сучасності, втративши глузд від такого не зрозумілого уславлення з одного боку та навпаки з іншого тієї самої обожнюваної Сутності у тих самих релігійних системах, часто роблять смішні помилки. Церква тверда як скеля у всіх власних початкових помилкових тлумаченнях, зробила Ефір місцем перебування для своїх сатанинських легіонів. Вся ієрархія падших Ангелів розташована тут: Космократори, - «Носії Світу», відповідно до Босюе; Mundi Tenentes, - «Утримувачи Світу», як називає їх Тертуліан; Mundi Domini – «Влада Світу» або точніше Володарі; Curbati або «Согбені» тощо; перетворюючи таким чином зірки та небесні планети та їх течії – на дияволів! Бо так витлумачила церква вірш «Тому, що наша догана не проти плоті та крові, але проти керманців, проти сил, проти керівників темряви світу цього». Далі Св. Павло згадує про «духів злоби піднебесних» («злобних» у англійському тексті) *spiritualia nequitiae coelestibus* – латинські тексти дають різні назви для цих «духів злоби», для безвинних «елементалів». Але на цей випадок церква права, хоча дарма вона називає всіх їх дияволами. Астральне світло або нижчий Ефір сповнений свідомими, наполовину та зовсім несвідомими істотами; та церква має менше влади над ними, ніж над невидимими мікробами та москітами.

Різниця встановлена між сімома станами Ефіру – який сам є одним з Сімох Космічних Начал, у той час коли Ефір древніх є всесвітній Вогонь – може бути знайденою у відповідних наказах Зороастра та Пселли. Перший сказав: «Радься з ним лише коли він не має ні форми ні обличчя» - *absque forma et figura* – що значить, без полум'я або палаючого вугілля. «Коли він має форму не звертай на нього увагу» вчить Пселла, «але коли він без форми, підкоряйся йому, бо у цьому випадку він є священний вогонь і все що він відкриє тобі, буде істинним». Це доводить, що сам Ефір є аспектом Акаші і у свою чергу, має декілька аспектів або «начал».

Всі стародавні народи обожнювали Ефір у його невагомому аспекті та потенції. Вергілій називає Юнітер «Pater Omnipotens Ether» та «Величний Ефір». Індуси також вважали його у числі власних божеств, під назвою Акаші, синтезу Ефіру. І автор філософської системи Хомоімеріс, Анаскагор Клазоменський був впевнений, що як духовні прообрази всіх речей так саме і їх елементи містяться у безмежному Ефірі, де вони і народжуються, еволюціонують та куди повертаються – таке саме і окультне вчення. Таким чином ясно, що саме з Ефіру у його вищому синтетичному аспекті, колись антропоморфованому, виникло перше уявлення про особисте Творче Божество. Відповідно до індуських філософів елементи (стихії) тамасичні (*tamasa*), тобто вони не просвітлені Розумом, який вони затемнюють.

Далі ми мусимо вичерпати питання про містичне значення Первісного Хаосу та Головного Принципу та з'ясувати, як були вони поєднані у стародавніх філософіях з Акашею, не правильно перекладеною словом Ефір, і так саме з Маєю, ілюзією, чоловічим аспектом якої, є Ішвара. Надалі ми розмовлятимемо про Розумний Початок або, вірніше, про невидимі, нематеріальні властивості в видимих матеріальних елементах, які виникли з Первісного Хаосу. Бо, «що є Первісний Хаос, якщо не Ефір?» - запитується у «Викритій Ізіді». Не сучасний Ефір, не той що сприйнятий наразі, а той що був відомий стародавнім філософам далеко до часів Мойсея – Ефір з усіма його таємничими та окультними властивостями, який містить у собі всі зародки всесвітнього творіння.

Вищий Ефір або Акаша є Небесна Діва та Матір всього буття, всіх існуючих форм, з лона якої «після запліднення» «Божественним Духом, викликані до буття Матерія та Життя, Сила та Діяльність». Ефір є Адіті індусів, він також Акаша. Електрика, магнетизм, теплота, світло та хімічна дія так мало зрозумілі наразі, та нові факти постійно розширюють межі нашого знання. Хто знає де закінчується могутність цього велетня Протея – Ефіра? Або де прихований його початок? Хто заперечить Дух, що діє у ньому та надає розвитку з нього всім видимим формам? Буде легким завданням довести, що космогонічні легенди всього світу засновані на знанні древніми цих наук, які дружньо підтримують у наші дні доктрини еволюції, і подальші пошуки доведуть, що ці стародавні були ознайомлені на багато краще за нас про самий факт еволюції, у двох її аспектах, фізичному та духовному. «Відповідно до стародавніх філософів, еволюція була всесвітньою теоремою, доктриною що охоплює все цілком та з твердо встановленим Принципом; у той час коли наші сучасні еволюціоністи у стані подати нам лише чисто спекулятивні теорії; з дивними, якщо не цілком негативними теоремами. Дарма представники нашої сучасної мудрості намагаються скінчити словесні суперечки та претендують на вирішення питання лише тому, що затемнена фразеологія Мойсеєвих...оповідань не погоджується з визначеними тлумаченнями «Точної Науки».

Якщо ми звернемося до Законів Ману, ми побачимо в них прообраз всіх цих ідей. Майже загублені для Заходу у власній первісній формі, викривлені пізнішими навмисними додатками, вони все ж, зберегли достатньо стародавнього духу, щоби можна було судити про їх істинний характер. «Розвіявши темряву, Само Сутній Господь (Вішну, Нараяна тощо) став проявленим; і бажаючи зробити істоти з власної Сутності, створив з початку одну Воду. До неї він кинув сім'я. Це сім'я стало Золотим Яйцем». Звідки цей Само Сутній Господь? Його називають «ТО» та кажуть про нього як про «Темряву» невідчутну, без визначених якостей, невловиму та неосяжну і наче занурену у глибокий сон. «Після перебування у цьому Яйці протягом цілого Божественного Року», Той, чиє ім'я у світі Брама, розсікає це Яйце на дві половини і з верхньої частини він утворює небо, з нижньої Землю, а з середини твердиню та «постійне місце для вод».

Безпосередньо за цими стихіями йде дещо важливе для нас тому, що це цілком підтверджує наші Езотеричні Вчення. Починаючи від вірша 14 до 36, еволюція подається у порядку написаному в езотеричній філософії. Це не так легко спростувати. Навіть Медхатітхі, син Вірасваміна, і автор коментарів Манубхас'я, у 1000 році після Різдва Христового, допомагає нам власними примітками висвітлити істину. Він подає себе або не бажаючим видати більше, добре знаючи, що потрібно приховати від профанів, або він, насправді, не знав. Все ж і те, що він видає, достатньо ясно вказує на семи-складне започаткування в людині та Природі. Почнемо з першої глави «Правил» або «Законів», після того, як Само Сутній Господь, Не Проявлений Логос «Невідомої Темряви», стає проявленим у Золотому Яйці.

11. «З цієї цілої (недиференційованої) Причини, вічної, сутньої та не сутньої, з неї виникло те Чоловіче Начало, що називається у світі Брамою». Тут, як і у всіх істинних філософських системах ми бачимо, що навіть «Яйце» або коло, або Нуль, Безмежна Безкінечність має назву «ТО»* і лише Брама перша Одиниця, називається «Богом» чоловічої статі, тобто запліднюючим Началом. Це 10 (десять) Декада. Лише на плані семи-складного або нашого світу, він має ім'я Брама. На плані поєднаної Декади, у сфері Реальності, цей чоловічий Брама є ілюзія.

*Ідеальна вершина Трикутника Піфагора.

14. «З самого себе (Atmanah) він створив Розум, який Сутність і Не Сутність: а з Розуму сворив, ЕГО-їзм (Самосвідомість) (а), Володар (б), Господь».

а) Розум є Манас. Медхатітхі, коментатор, правильно вбачає тут, що це є саме навпаки і це є свідченням переробок, бо Манас виникає з Ахамкари або (Всесвітньої) Самосвідомості, так саме як Манас в мікрокосмі виникає від Махата або Маха-Буддхі (Буддхі в людині). Бо Манас подвійний. Як це доводить та перекладає Кольбрук: «Розум, який служить одночасно відчуттям та діяльності, за спорідненістю є орган, тотожний останньому». Останній тут значить Манас, наш П'ятий Принцип (п'ятий тому, що тіло було названим першим, що навпаки дійсному порядку) є у спорідненості, як з Атма-Буддхі, так і з чотирма нижчими принципами. Звідси і наше Вчення: а саме, що Манас йде за Атма-Буддхі у Дева-Чан і, що нижчий Манас, тобто залишки Манасу залишаються з Кама-Рупою в Лімбі або Кама-Лоці, місці перебування «Оболонок» (шкаралуп).

б) Медхатітхі перекладає це, як «Той хто усвідомлює власне Я або ЕГО, а не «Володар», як це роблять сходознавці. Так саме вони перекладають і наступний вірш:

16. «Примусивши тонкі частки цих шістьох (велике «Я» та п'ятеро органів почуттів) невимовного саява, увійти в елементи Самості (atmamatrasu), він створив всі істоти». У той час коли за Мадхататхі потрібно читати matrabhih замість atmamatrasu та, таким чином потрібно читати: «Наповнюючи тонкі частки цих шістьох невимовного саява, елементами Самості він створив всі істоти». Останній переклад мусить бути правильним, бо Він, Сам є те, що ми зовемо Атмою і, таким чином складається сьомий принцип як синтез «шістьох». Така сама думка і видавника Манава Дхарма Шастри, який імовірно, інтуїтивно відчув глибше дух філософії, ніж перекладач доктор Бурнель; бо він ні трохи не коливається між текстами Куллука Бхатти та коментарями Медхатітхі. Відкидаючи Танматри або тонкі елементи та атмаматра у Куллука Бхатти, він каже, застосовуючи принципи до Космічного Я: «Всі шестеро є скоріше Манас плюс п'ять принципів: ефір, повітря, вогонь, вода і земля; «з'єднавши п'ять частин цих шістьох з духовним началом (сьомим) він (таким чином) створив все Сутне...». Відповідно атмаматра є духовний Атом на противагу стихійному, а не віддзеркалені «елементи самого себе».

Таким чином він виправляє переклад вірша 17: «Тому що тонкі елементи тілесної форми цього Єдиного залежать від цих шістьох, то мудрі називають його форму Шаріра». І він додає, що «елементи» означають тут частки (або принципи), тлумачення це має підтвердження у вірші 19: «Цей вічний (Всесвіт) виникає від Вічного за посередництвом тонких елементів, форм цих сімох доволі могутніх Принципів (Пуруш)». Видавець, коментуючи цю правку Медхатітхі, зауважує: «Можливо тут маєтись на увазі п'ятеро елементів плюс Розум (Манас) та самосвідомість (Ахамкара);* «тонкі елементи», як і раніше (означають) «п'ятеро часток форми» (або принципів). Вірш 20 повідомляє саме це, стверджуючи, що п'ятеро елементів або «п'ятеро тонких часток форми» (Рупа плюс Манас та Самосвідомість) складають «Семеро Пуруш» або Принципів, які у Пуранах мають назву «Сімох Пракріті». Окрім цього у вірші 27 сказано про ці «п'ять елементів» або «п'ять часток» як про таких що мають назву «частки які автоматично руйнуються» і які тому відрізняються від атомів Н'яя (Нуауа).

*Ахамкара як світова Самосвідомість, має потрійний аспект так саме як і Манас. Бо це «розуміння Себе (Я) або ЕГО (ЕГО) є, або Саттва, чистий спокій», або має прояв як раджа «діяльність», або залишається «тамас» «стоячий», занурений у темряву. Він належить Небу та Землі та приймає властивості Ефіру.

Цей Брама Творець, який виникає з Світового або Золотого Яйця, поєднує у собі як Жіноче так я Чоловіче Начало. Швидше кажучи, він тотожний всім Протологосам-Творцям. Але про Брахму не можна говорити як про Дионіса, Місячного Іегову, справжнього Вакха, що танцює разом з Давидом, оголеним перед своїм символом у ковчегу, бо в ім'я його ніколи не були встановлені не

пристойні діонізії. Всі схожі публічні обряди були екзотеричними, і великі всесвітні символи підлягали викривленню у всьому світі, на вподобі до того як і символи Крішні викривляються наразі в Бомбеї Валлабачар'ями, шанувальниками «Маляти» Бога. Але хіба ці народні боги – істинне Божество? Невже вони є вершиною та синтезом семи-складного творіння разом з людиною? Це не можливо! Кожен з них і всі вони є лише одна сходинка цих семи-складних сходів Божественної Свідомості як язичницької так і християнської. Ейн-Соф, як кажуть, проявляється крізь Семеро Букв Імені Іегови, останній прихопив місце «Невідомого Безмежного», і шанувальники його додали до нього Семеро Ангелів Присутності – його Семеро Начал. Але вони згадані майже у кожній школі. У чистій філософії Санх'я – Махат Ахамкара та п'ятеро Танматр називаються Сімома Пракриті або семеро природ; вони перераховуються починаючи від Маха-Буддхі або Махату у сходженні до Землі.

Все ж, як не викривлена Єздрую для цілей рабинів первісна елогістична версія, як не відштовхує часом, навіть езотеричний сенс єврейських літописів, в дійсності, можливо значно більше, ніж їх зовнішні покрови або одяг, все ж за винятком іеговістичних часток, Мойсееві книги містять чисто окультне та неоціненне знання, особливо перші шість глав. Читаючи за допомогою Кабали, ми бачимо у них незрівнянний храм Окультних Істин, джерело глибоко прихованої під будовою краси, видима архітектура якого, на дивлячись на уявну симетрію, не може витримати критику холодного розуму або відкрити стародавність його прихованої істини, бо вона належить всім вікам. Набагато більше мудрості приховано в езотеричних легендах Пуран та Біблії, ніж у всіх екзотеричних фактах літератури всього світу, і у них більше окультної істинної науки, ніж точних знань у всіх академіях. Або якщо казати просто та ясно, то у деяких частках екзотеричних Пуран та П'ятикнижжя міститься стільки езотеричної мудрості, скільки і безглуздої та навмисної дитячої фантазії, якщо читати лише їх мертву букву та за тлумаченням догматичних релігій і особливо сект. Прочитайте перші вірші Книги Буття та поміркуйте. Там «Бог» наказує другому «Богу» який виконує цей Наказ – і це навіть у обережному англійському протестантському та схваленому перекладі – часів Короля Якова 1.

«Спочатку» - єврейська мова не має слова, яке виражає уявлення вічності* – «Бог» утворив Небо та Землю, і Земля була «без виду та пустою», у той час коли Небо у дійсності не Небо, а «Бездня», Хаос, з царюючою Темрявою над нею.** «І Дух Божий носився над водою» або над великою Безоднею Безмежного Простору. І Дух цей є Нараяна або Вішну. «І сказав Бог: хай буде твердь»... І другий «Бог» підкорився та «створив твердь». «І сказав Бог: хай буде Світло. І стало Світло». Останнє зовсім не означає Світло, але як у Кабалі, двостатевого Адама Кадмона або Сефіру (Духовне Світло), бо вони одне; або відповідно до халдейської Книги Чисел, другорядних Ангелів, перші у якості Елохімів, подають колектив цього «творця» Бога: бо до кого звернуті ці слова Наказу? Хто наказує? Віддає Наказ Вічний Закон, а виконує – Елохім, визначена відома величина, яка діє у середині та разом з «х» або коефіцієнтом невідомої величини, Сили Єдиної Сили. Увесь цей Окультизм може бути знайдений у архаїчних Станцях. Зовсім не важливо, чи назвемо ми ці «Сили» Дхіані-Коганами або Офанімами, відповідно до Іезекіла.

*Слово «Вічність» яке перекладають християнські богослови «по віки віків», не існує в єврейській мові. «Улам», каже Ле Клерк, значить лише час, початок та кінець якого невідомі. Воно не означає «безмежної тривалості» і термін його «по віки» у Старому Заповіті значить лише довгий час. Так саме слово «вічність» в Пуранах застосовується не у християнському сенсі. Бо у Вішну Пуранаі встановлено, що «Вічність» або «Безсмертя» це лише – «існування до кінця Кальпи».

****Орфічна Теогонія за власним духом чисто східна та індуська. Послідовні перетворення значно відсунули її від духу стародавньої космогонії, як можна у цьому перекоонатися навіть у порівнянні її з Теогонією Гезіода. Таким чином, первісне уявлення греків про Хаос належить релігії Таємної Мудрості. У Гезіода Хаос так саме безмежний, без початку та кінця протягом часу одночасно і абстракція і відчутна присутність. Простір сповнений темрявою, яка є первісна матерія у власному до космічному стані. Бо в етимологічному сенсі Хаос є простір, відповідно до Аристотеля; простір в нашій філософії, є Божество вічно Невидиме та Неосяжне.**

«Єдине Всесвітнє Світло, яке для людини є Темрява, існує вічно», каже Книга Чисел халдеїв. Від нього періодично виникає Енергія, яка віддзеркалюється у безодні або Хаосі, сховищі майбутніх світів, і як пробуджена, вона збуджує та запліднює дрімаючі Сили, тобто вічні потенційності у ньому. І у той час знову пробуджуються Брами та Будди – співіснуючі Сили – і Новий Всесвіт воскресає до Буття.

У Сефір Ієцира, кабалістичній книзі Творінь, автор, схоже, повторює слова Ману. У ній Божественна Субстанція подана, як одна існуюча вічно, безмежна та абсолютна, яка випроменила з себе Дух.* «Єдиний Дух Бога Живого – та благословенним буде Ім'я Його, що живе по віки! Голос, Дух та Слово, це є Дух Святий». Така кабалістична абстрактна Трійця, так безцеремонно антропоморфована батьками християнської церкви. Від цього потрійного Єдиного виник увесь Космос. Спочатку від Одного виникло число Два або Повітря (Батько), творчий Елемент; далі число Три – Вода (Мати), що виникла від Повітря; Ефір або Вогонь закінчує собою Містичне Чотири – Арбоал. «Коли Сокровенний Сокровенного забажав виявити Себе, Він спочатку зробив Крапку (Первісна Крапка або перша Сефіра, Повітря або Святий Дух), створив священну форму) Десятеро Сефіротів або Небесна Людина) та вкрив її розкішним та чудовим одягом, це і є Всесвіт». «Він створив Вітри Власними вісниками, полум'яні Вогні Своїми слугами»; каже Ієцира та засвідчує космічний характер пізніших Елементів, а так саме, що Дух сповнює – кожний атом у Всесвіті.

*Проявлений Дух, Абсолютний Божественний Дух єдиний з Абсолютною Божественною Субстанцією. Парабраман і Мулапракріті єдині за Сутністю. Тому Космічна Основа Думки і Космічна Субстанція у власному первісному стані так саме єдині.

Ап. Павло називає невидимі Космічні Істоти «Елементами». Але наразі Елементи обмежені та принижені до атомів, про які доки що нічого не відомо і які є лише «діти необхідності», так саме як і Ефір. Як ми казали у «Викритій Ізіді»: «Бідні, первісні Елементи тривалий час були вигнанцями і наразі наші марнославні фізики змагаються у швидкості, намагаючись додати ще один елемент до крилатої зграї з більш ніж шістьох десятків елементарних субстанцій».

Тим часом у сучасній хімії лютує війна за терміни. Ми не маємо права називати ці субстанції «хімічними елементами», бо вони не «первісні основи само існуючих істот, з яких утворився Всесвіт» відповідно до Платона. Схожі поняття, поєднані з словом «елемент», були достатньо гарні для древньої грецької філософії, але сучасна філософія відкидає їх; бо як каже У.Крукс: «Ці терміни невдалі» і експериментальна наука не бажає мати «нічого спільного з будь якими істотами, виключаючи тих, які вона може бачити, відчувати на смак або запах. Інше вона залишає метафізікам...» Дякуємо і на цьому! Ця «Первісна Субстанція» називається деякими філософами Хаосом. Платон і піфагорійці називали її Світовою Душею, лише після оживлення її Духом, тим, що носить над Вічними Водами або Хаосом. Віддзеркалюючись у ньому, кажуть кабалісти, цей Літаючий Принцип «створив» фантасмагорію видимого проявленого Всесвіту. Хаос спочатку, і Ефір після цього «віддзеркалення», це все Божество, що протинає Простір та все сутнє. Це - невидимий не маючий ваги Дух всього існуючого і хоча не видимий, та все ж цілком відчутний

струм з пальців здорового магнетизера, бо це і є життєва електрика – саме Життя. Яку на посміховисько назвав маркіз Де Мервіль «Туманним Всемогутнім», вона до цих часів називається теургами та окультистами «Живим Вогнем». І немає жодного індуса, що чинить на світанку відомого роду медитацію, який не знав би її впливу. Це є «Дух Світла» і Magnes. Як правильно сказано одним з наших опонентів Magus і Magnes є двома гілками одного стовбура та роблять однакові результати. І ця назва – «Живий Вогонь» відкриває нам сенс загадкової фрази з Зенд Авести: «Існує Вогонь, що надає передбачення майбутнього, знання та дар благого слова», тобто викликає надзвичайну красномовність у сибіл, чуттєвих індивідів і навіть ораторів.

На цю тему у «Викритій Ізіді» ми сказали: «Хаос древніх, Священний Вогонь Зороастра або Аташ-Бахрам парсійців; Вогонь Гермеса, Вогонь Св.Ельма стародавніх германістів; Блискавка Кібели; Палаючий Факел Аполона; Полум'я на вівтарі Пана; Незгасний Вогонь у храмі на Акрополі та у Храмі Вести; вогняне Полум'я на шоломі Плутона; блискучі Іскри на головних уборах Діоскурів, на голові Горгони, на шоломі Палади та жезлі Меркурія; єгипетський Пта-Ра; грецький Зевс Катайбат Павзанійців; Вогняні язики дня Святої Трійці; не спалима купина Мойсея. Вогняний стовп у книзі Вихід та палаючий світильник Авраама; вічний Вогонь «Бездонної Безодні»; Пари Дельфійського оракула; Зіркове світло Розенкрецерів; Акаша індуських Адептів; Астральне Світло Е.Леві; Аура нервів та Флюїд магнетизерів; Од Рейнбаха; Психод та Електрична сила Thury; «Психічна Сила» сержанта Кокса та атмосферичний магнетизм деяких натуралістів; гальванізм та нарешті електрика – все це лише різноманітні назви для багатьох проявів або впливів тієї самої таємничої, всюди існуючої Причини, грецького Архея». Ми додамо, вона все це та значно більше.

Про цей «Вогонь» сказано як у всіх індуських Священних Книгах, так і у кабалістичних працях. Зогар пояснює його як «Білий прихований Вогонь у Ріше Хавура», «Біла Голова, чия Воля примушує вогняний флюїд розповсюджуватися 370 потоками у всіх напрямках Всесвіту». Він тотожний до «Змія, що рухається у 370 стрибків», у Сифра ді Ценіуте, з Змієм, який, коли «Досконала Людина», Метатрон, здійснюється, тобто коли Божественна Людина, втілюється у тваринну людину – стає Трьома Духами або Атма-Будхі-Манасом, відповідно до нашої теософічної термінології.

Таким чином, Дух або Космічна Основа Думки і Космічна Субстанція – один з «принципів» яких Ефір – суть єдині та містять Елементи у сенсі, який надає їм Ап. Павло. Ці елементи – сокровенний Синтез, вони зображують Дхіані-Коганів, Дев, Сефіротів, Амешаспентів, Архангелів тощо; Ефір науки – Ilus Бероза або Protyl хімії – подають так би мовити сирий матеріал, з якого вищезгадані Зодчі, відповідно до плану, накресленому у Божественній Думці, формують Системи у Всесвіті. Вони – «Міфи», кажуть нам. Не більше, ніж Ефір та Атоми, відповідаємо ми. Останні два складають абсолютну необхідність у фізиці, а Зодчі є такою самою необхідністю у метафізиці. Нам заперечують з посмішкою: «Ви ніколи не бачили їх». Але ми у свою чергу запитаємо матеріалістів: «чи бачили ви будь коли Ефір або ваші атоми або навіть вашу Силу?» Окрім того, один з видатних західних еволюціоністів сучасності «спів-дослідник» Дарвіна А.Р.Уолес, розмірковуючи лише про неспроможність природного підбору для пояснення фізичного устрою людини, визнає керівництво «Вищих Розумів», як «необхідну частину великих законів, що керують матеріальним Всесвітом». Ці «Вищі Розуми» і є Дхіані-Когани окультистів.

Дійсно у всіх релігійних системах майже немає міфів, гідних цього терміну, які не мали би історичної та наукової основи. «Міфи» як справедливо зауважує Покок, «сприймаються наразі за видумки тому, що ми не розуміємо їх; і за істини, у тій мірі, в якій вони були колись сприйняті». Найбільш визначена та єдина переважна думка, яку ми бачимо у всіх стародавніх вченнях,

відносно Космічної Еволюції та першого «творіння» нашої планети з усіма її продуктами органічними та «неорганічними» - дивне слово з вуст окультиста – є та, що увесь Всесвіт виник з Божественної Думки. Ця Думка запліднює Матерію, співіснуючу з Єдиною Реальністю; і все що живе та дихає, еволюціонує з променю Єдиного, Незмінного Парабраман-Мулапракріті, Вічного Єдиного Кореня. Перший з них Парабраман у власному аспекті Центральної Крапки у середині, так би мовити області, цілком недосяжної для людському розуму, є Абсолютна Абстракція; у той час коли у власному аспекті як Мулапракріті, вічного Кореня Всього, він надає, на край випадок смутне уявлення Таємниці Буття.

«Тому у внутрішніх храмах вчили, що видимий Всесвіт Духа і Матерії є лише конкретне Зображення Ідеальної Абстракції; вона була створена за образом Першої Божественної Думки. Таким чином, наш Всесвіт існував Вічно у потенційному стані. Душа, що надихає Життям цей чисто духовний Всесвіт, є Центральне Сонце, само по собі Найвище Божество. Не Єдиний створив конкретну форму думки, а Первонароджений; і тому, що вона була створена за геометричної фігури Додекаїдра, то Первонароджений застосував 12000 років на її створення. Останнє число виражене у Тіренській Космогонії яка стверджує, що людина була створена у шостому тисячоріччі. Це співпадає і з єгипетською теорією у 6000 років і з обчисленнями єврейськими. Але це є лише екзотерична форма. Сокровенні обчислення пояснюють, що «12000 та 6000 років» суть Роки Брами; один День Брами дорівнює 4.320.000.000 рокам. Санхуніатон у власній Космогонії повідомляє, що коли вітер (Дух) покохав свої власні принципи (Хаос), то виникло щільне з'єднання, яке отримало назву Потос, і від цього з'єднання виникло сім'я всього. І Хаос не знав свого власного утворення, бо він був без почуттів; але з його єднання з Вітром народився Mot або Ilus (Мул). Звідси виникли спори творіння та сталося народження Всесвіту.

Зевс-Зен (Ефір), Хтонія (Хаотична Земля) та Метіс (Вода) його дружини; Озиріс – так саме як Ефір, перший промінь Найвищого Божества; Амон, Первісне джерело Світла – і Ізіда-Латона, богиня Землі та Води. Міфра, Бог народжений скелею, символ чоловічого світового вогню або уособлене Первісне Світло, і Мітра Богиня Вогню одночасно Його Мати та Дружина; - чистий елемент Вогню дієве Чоловіче Начало, як Світло та Тепло у поєднанні з Землею та Водою або матерією, жіночим або пасивним елементом космічного народження; - Міфра як син Борджь,* персидської Світової Гори, з якої він виблиснув як промінь Світла; Брама Бог Вогню та його плодovита дружина; і Агні індусів, променисте Божество з тіла якого виходять тисячі променів Слави та семеро вогняних язиків, на честь якого деякі браміні до цих часів підтримують незгасний вогонь; Шива, уособлений Меру, горою індусів, грізний вогняний Бог, за переказом, зійшов з Небес, на вподобі до єврейського Іегови, у «Вогняному Стовпі»; і десятки інших архаїчних двостатевих Божеств – всі вони ясно свідчать про власне сокровенне значення. І яким іншим міг бути подвійний сенс цих міфів, як не психо-хімічний принцип первісного творіння? Перша еволюція у її потрійному прояві Духу, Сили та Матерії; божественне сполучення у власній початковій точці, алегорично подане, як подружжя Вогню та Води, продуктів електризуючого Духу – злиття чоловічого діяльного начала з жіночим пасивним елементом - народжує своє телуричне чадо, Космічну Матерію, Первісну Матерію, Душа якої - Ефір, а Тінь – Астральне Світло».

Але фрагменти космогонічних систем, що досягли наших часів, відкинуті як недолугі видумки. Все ж Окулътна Наука – яка пережила навіть Великий Потоп, що поглинув допотопних Гігантів а разом з ними і будь яку пам'ять про них, за виключенням переказів, збережених у Таємній Доктрині, Біблії та інших писаннях – все ще зберігає Ключа до всіх світових проблем.

Тому докладемо цього Ключа до рідких фрагментів давно забутих Космогоній та за допомогою їх розсіяних часток спробуємо відновити колись Всесвітню Космогонію Сокровенного Вчення. Ключ цей підійде до всіх їх. Ніхто не може серйозно вивчати стародавні філософії, не відзначивши, що вражаюча тотожність понять у всіх них, доволі часто в екзотеричній їх формі та незмінно у їх сокровенному дусі, є результатом не просто збігу, але погодженого плану; і що у часи юності людства існувала лише одна мова, одне знання, одна всесвітня релігія; коли не було ні церков, ні вірувань, ні сект, але кожна людина була священиком для самого себе. І якщо доведено, що вже у ці ранні віки, прихована від нашого погляду буйним зростанням традицій, людська думка мала розвиток у єдиному руслі у всіх частинах світу, то стає очевидним, що ця думка народжена на будь якій широті - на холодній Півночі або жаркому Півдні, на Сході або Заході – була натхнена тими самими одкровеннями, і людина виросла під охороною того самого Дерева Знання.

ВІДДІЛ 4

ХАОС, ТЕОС, КОСМОС.

Ці троє і складають вміст Простору; або як це визначив вчений кабаліст: «Простір Все містить, але ні у чому не вміщується, є просте первісне втілення простої Єдності... безмежної тривалості». Далі він запитує: «Безмежна тривалість чого?» і дає правильну відповідь: «Невідомого Вмістилища Всього, Невідомої Першопричини». Це є найбільш правильною визначеною відповіддю, найбільш езотеричною та вірною з усіх кутів зору Окултного Вчення.

Простір, який сучасні мудреці у власному невігластві та у схильності до іконоборства і руйнації кожної філософської думки древніх, об'явили «Абстрактною Ідеєю» та «Порожнечєю», є у дійсності Вмістилище та Тіло Всесвіту з його Сімома Началами. Це Тіло безмежне, Начала якого, за окултної фразеології - як семи-складні у свою чергу – проявляють у нашому феноменальному світі лише грубий устрій власних підрозділів. «Ніхто ніколи не бачив Елементів у всій їх цілності», говорить Вчення. Ми мусимо черпати нашу Мудрість у справжніх виразах та синонімах первобутніх народів; навіть євреї пізніші між нас, викладають таку саму думку у власних Вченнях, коли кажуть про семиголового Змія Простору, на ім'я «Велике Море». «Спочатку Елохім створив Небо та Землю; Шестеро (Сефіротів)... Вони створили Шістьох, і на них засновані всі речі. І ці (Шестеро) залежать від сімох форм Черепа, впритул до Гідності всіх Гідностей». (Сіфра ді-Ценіута, 1,16.)

Так Вітер, Повітря та Дух завжди були синонімами у всіх народів. Pneuma(Дух) та Anemos (вітер) у греків, Spiritus та Ventus у латинських народів, були різними термінами один другого, навіть якщо вони були відділені від початкової ідеї дихання життя. В «Силах» науки ми бачимо лише матеріальні наслідки духовного впливу того або іншого з чотирьох первісних Елементів, переданих нам Четвертою Расою, на вподобі до того, як ми передамо Ефір або, точніше його грубий підрозділ Шостій Корінній Расі.

Хаос називався древніми без почуттєвим, бо – Хаос і Простір як синоніми – він являв та містив у собі всі Елементи у їх грубому рудиментному та не диференційованому стані. Вони зробили з Ефіру, П'ятого Елементу, синтез чотирьох інших; бо Ефір грецьких філософів не був його залишком - хоча істинно вони знали більше, ніж наразі наука, про цей залишок (Ефір) - який за справедливим передчуттям діє як посередник багатьох Сил, проявлених на Землі. Їх Ефір був Акашею індусів: Ефір прийнятий у фізиці, є лише один з його підрозділів на нашому плані, астральне світло кабалістів з усіма його злими та добрими впливами. Тому що Сутність Ефіру або Незримого Простору вважалася божественною, як покрива Божества, то вона і визначалася за

Посередника між цим життям та наступним. Стародавні вважали, що коли керуючі, діяльні Розуми – Боги – виходили з будь якої частини Ефіру у нашому Просторі або з чотирьох областей, якими вони керують, то на той час, саме ця, визначена область, наверталася під владу зла, яким воно ставало за відсутності добра.

«Існування Духа у звичайному посереднику Ефірі, заперечується матеріалізмом; у той час коли теологія робить з нього особистого Бога. Але кабалісти дотримуються думки, що і той і інший погляд не правильний, та стверджують, що в Ефірі елементи представляють лише матерію, сліпі космічні Сили Природи, у той час коли Дух виявляє Розум, який керує ними. Арійські, герметичні, орфічні та піфагорійські космічні вчення, так саме як і доктрини Санхуніатона та Бєроза, всі засновані на одній беззаперечній формулі, а саме, що Ефір та Хаос, або мовою платоників, Розум та Матерія були двома первісними та спів-вічними Началами Всесвіту, цілком не залежними від будь чого іншого. Перший був надихаючий життя для всього, розумним Началом, у той час коли Хаос був без форми та рідким Началом, «без форми або почуттів»; з сполучення цих двох виник до буття Всесвіт або точніше, Вселенський Світ, перше двостатеве Божество – до того Хаотична Матерія стала його Тілом, а Ефір його Душею. Відповідно до висловлювання Гермія: «Хаос, надбавши почуття від цього злиття з Духом, засяяв радістю, і таким чином виник Протогоніс* (первородне) Світло. Це і є Всесвітня Трійця, заснована на метафізичному уявленні древніх, які міркуючи за аналогією, визначили людину як поєднання Розуму та Матерії, Мікрокосм Макрокосму або Великого Всесвіту».

*Дамасцій у власній Теогонії називає це Dis, «Розподільником» всіх речей.

«Природа відкидає Порожнечу», казали перипатетики, які хоча і матеріалісти, все ж розуміли чому Демокріт та його вчитель Левкіп вчили, що первісними Началами всіх речей Всесвіту, були Атоми та Порожнеча. Остання означає просто приховану Силу або Божество, яке до свого першого прояву – коли воно стало Силою Волі, яка надала перший імпульс цим Атомам – було Великим Нічим, Ейн-Софом або Не Речовиною, і тому для всіх почуттів Порожнечею або Хаосом. Цей Хаос, все ж став «Душею Світу», відповідно до Платона та піфагорейців. В індуських вченнях Божество під виглядом Ефіру або Акаші, протинає всі речі. І тому теурги його називали «Живим Вогнем», «Духом Світла» і інколи «Магнітом».

Відповідно до Платона, Вище Божество само побудувало Всесвіт на основі геометричної форми додекаедра, і його «Перший Зачатий» народився з Хаосу та Первісного Світла – Центрального Сонця. Цей «Первородний», все ж був лише агрегатом Сонму Будівельників, первісних будівельних Сил, названих у стародавніх Космогоніях народженими з Безодні або Хаосу та Першої Крапки. Він є так званий, Тетраграматон, у голові сімох нижчих Сефіротів. Таким самим було вірування халдеїв. Філон, єврей, кажучи нашвидкуруч про перших наставників своїх предків, пише наступне: «Ці халдеї були тієї думки, що Космос, в ряду існуючих речей (?), є єдина Крапка і або сам є Бог (Теос), або у ньому міститься Бог, що містить Душу всіх речей». Хаос, Теос, Космос є лише три символи синтезу Простору. Ніхто та ніколи не може сподіватися вирішити таємницю цієї Четвірки (Тетрактису), дотримуючись мертвої букви, навіть стародавніх філософій, у тому вигляді у якому вони тлумачаться наразі. Але навіть в них Хаос, Теос, Космос та Простір тотожні у Вічності, як Єдиний Невідомий Простір, останнє слово про який, можливо не буде відомим впритул до нашого Сьомого Кола. Все ж, алегорії та метафізичні символи первісного та досконалого Куба, чудові навіть у екзотеричних Пуранах. У них Брама є також Теос, який виникає з Хаосу або Великої Безодні з Вод, над якими Дух, або Простір – Дух, літаючий над лицем майбутнього безмежного Космосу – безмовно парує у першу годину нового пробудження. Це так саме Вішну, сплячий на

Ананта-Шеша, Великому Змії Вічності, з якого західна теологія, не знайома з Кабалою, єдиним ключем до Біблії – зробила Диявола. Це є Перший Трикутник або Тріада Піфагора – «Бог» у трьох Аспектах, до його перетворення через досконалу квадратуру Безмежного Кола у «чотири-ликого» Брахму. «Від Нього, Хто існує та все ж, не існує, від Не-Сутнього, від Вічної Причини, народжується Сутній Пуруша», каже Ману, законодавець.

В єгипетській міфології Кнеф, Вічний Не Проявлений Бог, зображений емблемою Змія Вічності, що обвиває урну з водою, до того його голова рухається над водою, яку він запліднює власним диханням. У цьому випадку Змії є Агатодемон; Дух Добра; у протилежному аспекті, він є Кокодемон, Дух Зла. У скандинавських Еддах медвяна роса, плід Богів та творчості працюючих бджіл Іггдразила, падає вночі, коли атмосфера волога; у північних міфах, вона як пасивне начало творіння, зображує створення Всесвіту з Води. Ця роса є Астральне Світло у одній з його комбінацій та володіє як творчими так і руйнівними якостями. У халдейських легендах Бероза, Оанн (Oannes) або Дагон, людина-риба навчає людей та показує Світ дитинства людства народженим з Води, і всіх істот так саме народженими з цієї Prima-Materia. Мойсей вчить, що лише Земля та Вода можуть викликати до життя живу Душу, і ми читаємо в священних Писаннях, що трави не могли вирости до того часу, доки дощ не був посланий Вічним на Землю. У мексиканському «Popol Vuh» людина створена з мулу або глини, взятої з глибин Води.

«Брама створює великого Муні або першу людину, який сидить на своєму Лотосі, після того, як Він викликав до життя духів, які тим самим отримали першість по відношенню до часу існування перед смертними; і Він створив його з Води, Повітря та Землі. Алхіміки стверджують, що перша створена або до адамова земля, приведена до власної первісної субстанції, на другій стадії свого перетворення, схожа до чистої Води, у той час у першій стадії це справжній Алкахест. Ця Первісна Субстанція, нам кажуть, містить у собі сутність всього, що потрібно для створення людини; вона містить не лише всі елементи його єства, а навіть «дихання життя» у латентному стані, готове до пробудження. Це дихання життя вона отримує від «запліднення» «Божественним Духом», що носить на Водами (Хаосом). У дійсності ця субстанція і є самий Хаос. Парацельс стверджував, що з неї він може створювати своїх гомункулів; і ось чому Фалес, великий французький натураліст, стверджував, що вода була початком всіх речей в Природі.* Іов каже, що мертві речі утворюються з того, що під водою та з мешканців її. У справжньому тексті замість «мертвих речей» написано: мертві Рафаїми, Гіганти або могутні Первобутні Люди від яких, колись буде доведеним походження нашої сучасної раси».

*У греків всі річкові боги є Синами Первісного Океану – Хаосу, у його чоловічому аспекті та були відповідними предками елінів. Для них Океан був Батьком Богів. Таким чином, у цьому вони випередили теорію Фалеса, як справедливо зазначив Арістотель.

«У первісній стадії створення», сказано в «Міфології Індусів» пана Пол'є, «рудиментний Всесвіт, занурений у Воду, покоївся у лоні Вішну. З цього Хаосу та Темряви виник Брама, Зодчий Світу, сидячий на листі Лотосу та рухомий на водами, але не маючий можливості бачити чогось окрім води та темряви». Побачивши такий сумний стан речей, Брама вигукує у сумі та нерозумінні: «Хто Я? Звідки виник Я?». І чує голос: «Спрямуй власні думки до Бхагавату». Брама встає з положення пловця та приймає позу спостереження та роздумів про Вічне, і Вічний, задоволений таким доказом благочестя, розвіює первісну темряву та розкриває його розуміння. Після цього Брама виходить з Вселенського Яйця (Безмежного Хаосу), як Світло, бо його розуміння відкрилося і він стає до роботи. Він носить на Вічними Водами з Божественним Духом у собі самому і, у якості Двигуна Вод, Він є Вішну або Нараяна. Це, звісно, екзотерично; все ж у власній головній ідеї,

воно надзвичайно тотожно з єгипетською космогонією, яка у власних положеннях подає Athtor або Мати-Ніч, як Безмежну Темряву, як Первісний Елемент, який вкриває безмежну Безодню та оживлений Водю та Всесвітнім Духом Вічного, що один перебуває у Хаосі. Так саме і у єврейських Писаннях історія створення починається з Божественного Духу та його творчої Еманції – яка є другим Божеством. Зоґар вчить, що саме Первісні Елементи – Трійця з Вогню, Повітря та Води – чотири Частини Світу і всі Сили Природи сукупно утворюють Голос Волі, Мемраб або Слово, Логос Абсолютного Без Мовного (Мовчазного) ВСЕ. «Неподільна Крапка, безмежна та неосяжна», розповсюджується у просторі і, таким чином утворює Покрови, Мулапракріті Парабрамана, який приховує цю Абсолютну Крапку або Точку.

У космогоніях всіх народів, саме Зодчі, синтезовані у Деміургу, а у Біблії Елохіми або Алхіми, які формують Космос з Хаосу та подають колективний чоловічо-жіночий Теос, Дух і Матерію. «Рядом (yom) засад (asoth) Алхім викликав до буття землю та небо». У Книзі Буття спочатку – це Алхім, далі Jahva Alhim і нарешті, Jehovah після статевого поділу, у четвертій главі. Потрібно зауважити, що ніде, за виключенням останніх, вірніше самих останніх космогоній нашої П'ятої Раси, невимовне та не сказане ІМ'Я* - символ Неосяжного Божества, що вживався лише у Містеріях – не зустрічається у зв'язку з «Створенням» Всесвіту. Саме Двигуни, Такі що Біжать, Theoi (від грецького бігти) виконують роботу формування. Глашатаї Мануантарного Закону, які стали наразі у християнстві просто «Вісниками» (Malakim). Те саме сталося і у Індуїзмі або у ранішньому Браманізмі. Бо у Риг-Веді творить не Брама, а Праджапаті, «Володарі Буття», які у той самий час і Ріші: термін Ріші, відповідно до М.Кунте, як пов'язаний зі словом рухатися, вести, подавався з ними у їх земному аспекті, коли у якості Патріархів вони водили власні воїнства до Сімох Річок.

*Воно не вимовне та не сказане з тієї простої причини, що воно не існує. Воно ніколи не було ні ім'ям ні словом, а лише ідеєю, яка не могла бути вираженою. Заміна виникла у останньому сторіччі перед нашою епохою.

Окрім того саме слово «Бог», у одиниці яке містить всіх Богів або Theoi, дійшло до «вищих» цивілізованих народів з дивного джерела, з такого виключно фалічного, як і індуський Лінгам, у всій його примітивній відвертості. Спроба вивести слово «God» від англійського-саксонського синоніму «Good» відкладена, бо на жодній іншій мові, починаючи з перської Khoda та до латинського Deus, не було жодного прикладу, щоби ім'я God (Бог) вироблялося від атрибуту Доброти. До латинських народів воно прийшло від арійського Dyauz (День); до славян від грецького Bacchus (Bagh-bog); і до саксонських народів безпосередньо від єврейського Yod або Jod. Останнє є число-буква – 10, чоловіче та жіноче начало, а Yod є фалічна зачіпка. Звідси саксонський Godh, германський Gott і англійський God. Цей символічний термін можна сказати зображає собою Творця фізичного людства на земному плані; але звісно, він не має нічого спільного з Утворенням або «створенням» Духу, Богів або Космосу. Хаос, Теос, Космос – Потрійне Божество є все та у всьому. Тому сказано, що він Чоловіче та Жіноче, Добро та Зло, позитивне та негативне; увесь ряд протилежних якостей. Приховане під час Пралаї, воно неосяжне і стає Невідомим Божеством. Воно може бути усвідомленим лише у його дієвих функціях, відповідно як Матерія-Сила та живий Дух, сполучення та наслідок або подання на видимому плані ультимативної та вічно неосяжної Єдності. У свою чергу, ця потрійна Єдність, є виробником Чотирьох Первісних Елементів,* відомих у нашій видимій земній Природі, як семеро (наразі п'ятеро) Елементів, з яких кожний поділяється на сорок дев'ять (7x7) під елементів, з яких приблизно з сімома десятками ознайомлена хімія. Кожний космічний елемент, на вподобі до Вогня, Повітря, Води та Землі, поділяючий недоліки та навпаки, власних Засад, є Злом та Добром, Силою або Духом та Матерією та тощо; і кожний одночасно є Життя та Смерть, Здоров'я та

Хвороби, Дії та Протидії. Вони постійно утворюють Матерію під постійним впливом Єдиного Елементу, Неосяжного, поданого у світі феноменів, Ефіром. Вони суть «безсмертні Боги, що дають народження та життя всьому».

*Космічна skinія Мойсея, збудована їм у пустелі, була квадратною, зображала чотири частини Світу та чотири елементи, як каже читачам Йосиф Флавій. Генії або Ангели мають власні помешкання та перебувають у цих відповідних частинах світу.

У філософських Писаннях Соломона Бен-Іегуда Ібн Гебіроля, у зв'язку з міркуваннями про устрій Всесвіту сказано: «Р.Іегуда почав, так написано: «Елохім сказав: Хай буде твердь посеред Вод». Прийди подивись! У той час коли Пресвятий... створив Світ, Він створив Семеро Небес Зверху, Він створив Семеро Земель Знизу, Семеро морів, Семеро днів, Семеро річок, Семеро тижнів, Семеро років, Семеро Часів та 7000 років, протягом яких Світ існував. Пресвятий перебуває у Сімці всього». (Кабала І.Мейєра, 1888р.в. стор.415). Окрім того, що сказане показує дивну тотожність до космогонії Пуран, воно ще підтверджує всі наші вчення відносно числа Сім, як це коротко викладено у «Езотеричному Буддизмі».

Індуси мають нескінченну серію алегорій для подання цієї ідеї. У первісному Хаосі, до того як він набув розвитку у Сапта Самудра або Семеро Океанів – емблему Сімох Гун або обумовлених Якостей, складених з Трьох Гун (Саттва, Раджас та Тамас) – лежать у прихованому стані як Амріта або Безсмертя, так і Віша або Яд, Смерть, Зло. Це можна знайти у алегоричному Пахтанні Океану Богами. Амріта по за будь якими Гунами, бо вона не обумовлена *per se*; але коли вона занурилася у феноменальне створення, вона змішалася зі Злом, Хаосом, з прихованим у ньому Теосом, до того як почалася еволюція Космосу. Тому ми бачимо Вішну, уособлення Вічного Закону, який періодично викликає Космос до діяльності або, відповідно до алегоричної фразеології, пахтаючим з первобутнього Океану або Безмежного Хаосу, Амріту Вічності, визначену лише для Богів та Дев; і у цьому завданні він мусить застосовувати Нагів та Асурів, або Демонів у екзотеричному Індуїзмі. Вся алегорія надзвичайно філософська і, істинно, ми маємо повтор її у кожній древній філософії. Так ми зустрічаємо її у Платона, який сприйняв ідеї, принесені Піфагором з Індії, зібрав та оприлюднив їх у більш доступній формі, ніж справжні таємничі числа самоського Мудреця. Таким чином, Космос є «Син», відповідно до Платона, який має Батьком та Матір'ю Божественну Думку та Матерію. «Єгиптяни», каже Денлап, «встановили різницю між старшим та молодшим Гором; перший брат Озиріса, останній син Озиріса та Ізиди». Перший є Ідея Світу у розумі Деміурга, «народжена у Темряві до створення Світу». Другий, є та сама Ідея від Логосу загорнута у Матерію у сучасному існуванні. Халдейські Оракули кажуть про «Світового Бога, вічного, безмежного, старого та молодого, форму яка рухається». Ця спіральна форма є фігура для зображення схожого до хвиль руху Астрального Світла, з яким стародавні священики були знайомі досконало, хоча назва «Астральне Світло» була винайдена мартиністами.

Сучасна наука з презирством дивиться на забобони Космолатрії. Все ж, до того як сміятися, наука мусила би за порадою одного французького вченого, «цілком переробити власну систему космо-превмотологічної освіти». *Satis elloquentiae sapientiae parum!* Космолатрія, як і Пантеїзм у власному крайньому прояві може бути поясненою тими словами, якими Пурани змальовують Вішну: «Він є лише ідеальна причина тих потенцій, які мусять бути створеними у праці творіння; і з нього виходять потенції, які мусять бути створеними, після того як вони стануть дійсною причиною. За виключенням цієї єдиної причини, не існує іншої, до якої можливо було би віднести світ... Через потенцію цієї причини, кожна створена річ виникає за умов її власної природи».

ВІДДІЛ 5

ПРИХОВАНЕ БОЖЕСТВО, ЙОГО СИМВОЛИ ТА ГЛІФИ

Логос або Творче Божество – «Слово, що стало Плоттю», кожної релігії, мусить бути простеженим до його початкового джерела та сутності. В Індії це – Протей при 1008 божественних іменах та аспектах у кожному з Його особистих перетворень від Брама-Пуруші через Семеро Божественних Ріші та Десятьох наполовину божественних Праджапаті (також Ріші) впритул до Божественних людей Аватарів. Та сама проблема про «Єдиного у Великій Кількості» зустрічається і у інших Пантеонах: в єгипетському, грецькому, халдейському та іудейському, з яких останні ще більш заплутані бо їх Боги подані євмегерично у образі Патріархів; і ці Патріархи прийняті наразі, та подані як історичні та істоти, що колись жили, тими хто заперечує Ромула, вважаючи його міфом. *Verbum satis sapienti!*

У Зогарі Ейн-Соф є так саме Єдина – Безмежна Єдність. Це було відомим лише небагатьом вченим батькам церкви, хто знали що Ієгова не був «вищим» Богом, але трирівневою Могутністю. Але Іриней, гірко скаржиться на гностиків та каже: «наші єретики дотримуються... що Пропатор відомий лише Єдинородному Сину* (який є Брама) тобто Розуму (Nous)», але забуває нагадати, що євреї вчинили так саме у власних справжніх сокровених книгах. Валентин «глибокий знавець Гнозису», стверджував що був деякий досконалий Аіон який існував до Bythos (перший Батько неосяжного єства, який є Другий Логос), за назвою Пропатор. Саме цей Аіон, що виходить промінем з Ейн-Софа і є творцем або, точніше за посередництвом якого все створюється або еволюціонує. Бо як вчили базиліани: «існував Вищий Бог – Абрасакс, яким був створений Розум (Махат, санскритською, Nous грецькою). Від Розуму виникло Слово, Логос; від Слова – Передбачення (точніше Божественне Світло); далі від нього Добродія та Мудрість в Началах, Силах, Ангелах тощо. 365 Еонів були створені цими Ангелами. «Посеред нижчих і тих, хто створив цей Світ, він (Базилід) розташовує бога євреїв, якого він відмовляється (справедливо) визнати Богом, стверджуючи, що він лише один з Ангелів».

*Так саме як Мулапракріті відома лише Ішварі, Логосу, як називає його Т.Субба Роу.

Таким чином ми маємо таку саму систему, що і в Пуранах, де Неосяжний кидає Сім'я яке стає Золотим Яйцем; і з цього Яйця народжується Брама. Брама створює Махат та тощо. Все ж, справжня Езотерична Філософія не говорить про «створення» та про «еволюцію» у сенсі який цьому надають екзотеричні релігії. Всі ці уособлені Сили не еволюціонують одна за іншою, а лише подають аспекти одного та єдиного прояву, Абсолютного Всього.

Та сама система, що і система гностичних Еманацій переважає у Сефіротових аспектах Ейн-Софа; і тому, що ці аспекти мають прояв у просторі та часу, то визначений порядок зберігається у їх послідовних проявах. Тому стає неможливим не брати до уваги великих змін, яким підлягав «Зогар» від рук цілого ряду поколінь християнських містиків. Бо навіть у метафізиці Талмуду Нижчий Образ або Менший, або Макропросопус ніколи не міг бути розташованим на тому самому плані Абстрактних Ідеалів, як Вищий або Великий Образ, Макропросопус. Останній є у халдейській Кабалі чистою Абстракцією, Словом або Логосом, або Дабар єврейською мовою; Слово це хоча і є у дійсності кількістю або Словами D(e) B(a) R(i) M, коли воно віддзеркалює самого себе або приймає аспект Сонму Ангелів або Сефіротів – «Число» - все ж, у сукупності є Одне і в Світі Ідеальному дорівнює Нулю «О», «Ніщо». Воно позбавлене форми та Буття, «та не має схожого до себе». І навіть Філон називає Творця Логосу, як того, що стоїть біля Бога, «Другим Богом», коли він говорить про «Другого Бога», який є Його (Вищого Бога) Премудрість. Божество не є Бог. Воно Не-

речовинне та Темрява. Воно без ім'я і тому називається «Ein-Soph», слово «Ein значить ніщо». «Найвищий Бог», Не проявлений Логос є його Син.

Більшість гностичних систем, що дійшли до нас вже скаліченими турботами батьків церкви, є не більше ніж викривлені оболонки первісних теорій. Окрім того вони ніколи не були досяжними ні народу, ні звичайному читачеві; бо якби їх прихований сенс або езотеричність були відкритими, то це більше не було би Езотеричним Вченням, але нічого схожого ніколи не могло статися. Марк, голова маркузіанців, який у середині другого сторіччя вчив, що Божество мусить бути під видом символу з чотирьох складів, викрив більше езотеричних істин, ніж будь який інший гностик. Але навіть і він ніколи не був добре усвідомленим. Бо лише за буквальним читанням або за поверховим розумінням його Одкровення, може здатися, що Бог Чотири-складний, тобто - «Невимовне, Мовчазне, Батько та Істина», у той час коли це цілком помилково та представляє лише ще одну езотеричну загадку. Це вчення Марка було вченням ранішніх кабалістів, і відповідає нашому. Бо він робить з Божества число 30 з чотирьох складів, яке за езотеричним перекладом значить Триаду або Трикутник, і Четвірку або Квадрат, разом Семеро, що на нижчому плані дає семеро Божественних або Сокровених Букв, з яких складене Ім'я Бога. Це потребує доказів. У власному Одкровенні, якщо казати про божественні таємниці у буквах та числах, Марк каже, як Вища «Тетрада зійшла» до нього «з області, яку не можна ні бачити ні назвати у жіночому образі, бо світ був би не у стані витримати її появи у Образі Чоловічому», і відкрила йому «Зародження Всесвіту, не викрите до цього часу ні Богам ні людині». Перша фраза вже має подвійний сенс. Чому поява Жіночого образу була би легше витримана світом, ніж поява чоловічого? Спочатку це здається безглуздом, але для того хто знайомий з Сокровенною Мовою, це цілком ясно та просто. Жіночий образ був символом Езотеричної Філософії або Сокровенної Мудрості, у той час коли Чоловічий образ означав Викриту Таємницю. Тому світ як не готовий сприйняти її, не міг витримати її, тому і Одкровення Марка мусило бути поданим алегорично. Так він пише: «Коли спочатку Батько (Тетради)...Неосяжний, Не Маючий Буття, Без Статевий (кабалістичний Ейн-Соф) забажав, щоби його Невимовний (Перший Логос або Еон) був народжений, і Його Невидимий загорнувся у форму, Його вуста відкрилися і вимовили Слово, схоже до Себе Самого. Це Слово (Логос), стоячи поблизу, показало Йому чим Воно було, виявило себе в образі Єдиного Невидимого. Вимова (Невимовного) Ім'я (за посередництвом Слова) сталося таким чином. Він (Вищий Логос) вимовив перше Слово свого Імені... яке було сполученням (складом) чотирьох елементів (букв). Далі друге сполучення було доданим, також з чотирьох елементів. Далі третє, складене з десятих елементів; після цього було вимовлено четверте, яке містило дванадцять елементів. Вимова всього Ім'я складалася, таким чином, з трьох десятків Елементів та з чотирьох сполучень. Кожний елемент має власні букви та свій особливий характер мовлення, гуртування та подоби; але жоден з них не усвідомлює форми того, елементом чого він є; так саме як і не розуміє промовлене його сусідом, а лише те, що виражає сам по собі, так якби він вимовляв голосом все (що він може), що він вважає за благо називати всім... І, саме ці звуки проявляють форму Не Маючому Буття та Не Народженому Еону, і саме вони є форми, які називаються Ангелами, що вічно спостерігають Образ Батька (Логос, «Другий Бог», що стоїть біля Бога «Неосяжного»). Це так ясно, як могла дозволити древня езотерична таємниця. Це таке саме кабалістично, хоча і менше затемнено, ніж Зогар, в якому містичні імена або атрибути суть такі самі слова у чотирьох, дванадцяти, сорока двох і навіть семи десяти двох складах! Тетрада (четвірка) показує Марку Істину в образі оголеної жінки та визначає буквою кожен член цієї фігури, називаючи її голову - А, шию - В, плечі та руки - ГХ та тощо. У цьому легко впізнати Сефіру; Голова або Вінець, Кетер, є число 1; Мізки або Хокма - 2; Серце або Розум-Біна - 3; і останні семеро Сефіротів визначають члени тіла. Дерево Сефіротів є Всесвіт, і Адам Кадмон уособлює його на Заході, як Брама в Індії.

Скрізь Десять Сефіротів зображуються поділеними на Троє Вищих або Духовну Тріаду та на нижчу Сімку. Істинне езотеричне значення числа Сім, хоча і талановито приховане у Зогарі, викривається у подвійному методі написання цього терміну «Спочатку» або B'reshith, Be'reshath; останнє слово означає «Вища або Над-Мудрість». Як це було доведено двома кабалістами, Мак-Грегором Матерсом та Ісаком Мейєром, у свою чергу підтриманими кращими древніми авторитетами, ці слова мають подвійний і сокровенний сенс. B'reshity barah Elohim означає, що шестеро сефіротів, над яким сьома Сефіра, належать до нижчого матеріального класу або, як каже автор: «Семеро... застосовуються до нижчого Творіння і Троє до Духовної Людини, Небесного Прообраза або Першого Адама.

Коли теософи та окультисти кажуть, що Бог не є Істота, бо Він є Не речовинність, вони показують себе набагато більш благоговійними та релігійно шанобливими по відношенню до Божества, ніж ті хто називають Бога Він і, таким чином роблять його Гігантом Чоловічого Начала. Той хто вивчав Кабалу, швидко знайде ту саму ідею у заключній думці її ранішніх та великих єврейських посвячених, які отримали власну Сокровенну Мудрість у Вавилоні від халдейських Ієрофантів, на вподобі до того, як Мойсей отримав свою мудрість в Єгипті. Система Зогара не може бути правильно оціненою за її перекладами на латинську та інші мови, де всі ідеї були згладжені та пристосовані до поглядів та політики її християнських тлумачників; бо її первісні ідеї тотожні з ідеями всіх інших релігійних систем. Різноманітні Космогонії вказують, що Всесвітня Душа вважалася всіма народами стародавності, як Розум Творця-Деміурга; і що вона іменувалася Матір'ю, Софія або Жіноча Мудрість у гностиків; Сефіра у євреїв; Сарасваті або Вак у індусів; так саме і Святий Дух був Жіночим Началом.

Відповідно Kurios або Логос, народжений від неї, був у греків Богом, Розумом (Nous). Так «Корос (Kurios) ... означає чисте та не змішане єство Розуму-Мудрості», каже Платон у «Критилі»; і Kurios є Меркурій, (Mercurius, Markurios), Божественна Мудрість і «Меркурій є «Sol» (сонце), від якого Тот-Гермес отримав цю Божественну Мудрість. Таким чином, у той час коли Логоси всіх країн та релігій у статевому відношенні відповідають жіночій Душі Світу або Великій Безодні, Божество, якому ці Обидва у Одному зобов'язані власним буттям, вічно приховане, має назву Єдине Сокровенне та лишається лише у посередньому зв'язку з «Творінням» тому, що воно може діяти лише через Двох Початкову Силу від Вічної Сутності. Навіть Ескулап, названий «Рятівником всього» тотожний, відповідно до стародавніх класичних письменників, єгипетському Пта, Творчому Розуму або Божественній Мудрості, Аполону, Ваалу, Адонісу та Геркулесу. І Пта у одному з власних аспектів є Anima Mundi, Вселенська Душа Платона; Божественний Дух єгиптян; Святий Дух ранніх християн та гностиків; Акаша індусів і навіть, у власному нижчому аспекті, Астральне Світло. Бо Пта спочатку був Богом Мертвих, у лоно якого вони приймалися, звідси грецький та християнський Limbus, або Астральне Світло. Значно пізніше Пта потрапив у число Сонячних Богів, окрім того ім'я його означає «той, хто відкриває», тому що він явлений як перший який знімає покрови з обличчя мумії померлого, щоби викликати Душу до життя у власному лоні. Кнеф, Вічно Прихований зображується емблемою Змія Вічності, який обвиває Урну з Водою та рухає головою на «Водами», які запліднюються його Диханням – інша форма первісної ідеї «Темряви» з Променем що рухається над Водами, тощо. Як Логос-Душа, ця заміна називається «Пта»; як Логос-Творець, він стає Imhotep його Сином, «Богом чудового Образу». У своїх первісних властивостях ці двоє були першою космічною Дуадою, Nut, Простором або «Небом» і Nun, «Первісними Водами», Андрогенною Єдністю, над якою було Сокровенне Дихання Кнефа. І їм всім були присвячені водяні тварини та рослини, такі як ібіс, лебідь, гусак, крокодил та лотос.

Повертаючись до кабалістичного Божества, зауважимо, що ця Прихована Єдність є Ейн-Соф (En Soph), Безкінечне, Безмежне, Не Маюче Буття, до того часу, доки Абсолют перебуває всередині Улум,* у Безкінечному та Безстроковому Часі; як такий Ейн-Соф не може бути Творцем або навіть Формо утворювачем Всесвіту, не може бути ВОНО і Ауром (Світло). Тому Ейн-Соф є так саме і Темрява. Незмінно Безкінечне та абсолютно Безмежне не може ні бажати, ні думати, ні діяти. Для цього Воно мусить стати Кінцевим і Воно досягає цього за посередництвом власного Променю, який потрапляє у Світове Яйце або Безмежний Простір, і звідти виходить вже як Кінцевий Бог. Все це надається первісному Променю, прихованому у Єдиному. Коли приходить час, Абсолютна Воля природно розповсюджує Силу, що міститься у ній, відповідно до Закону, внутрішньою та ультимативною Сутністю якого вона є. Євреї не сприйняли Яйце, як символ, але вони змінили його на «Подвійні Небеса», бо якщо правильно перекласти фразу – «Бог створив Небо та Землю», то ми прочитаємо: «І у середині, і зовні, з власного Єства, схожого до Черева (Світового Яйця) Бог створив два Неба». Християни все ж, обрали голуба, птаха, а не яйце, як символ свого Святого Духа. «Будь хто не був би знайомим з Hud Mercabah та Lahgash (таємною промовою), розуміє тайну з таємниць». Lahgash майже тотожний за значенням з Вак, прихованою силою Мантр.

*У стародавніх євреїв слово Улум означало час, початок та кінець якого невідомий. Термін «Вічність» не мав у єврейській мові того сенсу, якого ведантисти надають Парабраману.

Коли приходить активний період, з середини Вічної Істоти Ейн-Софа виявляється Сефіра, Активна Міць, яка називається Початковою Крапкою та Короню, Кетер. Лише за її посередництвом «Безмежна Мудрість» могла надати конкретну форму Абстрактній Думці. Дві сторони Верхнього Трикутника символізують Невимовну Сутність і її проявлене Тіло, Всесвіт; права сторона та нижня складаються з без перервних ліній; третя, ліва сторона, означена пунктиром, саме з останньої виникає Сефіра. Розповсюджуючись у всіх напрямках, вона нарешті оточує трикутник. У виявленій еманції утворюється потрібна Триада. З невидимої Роси, яка падає з Вищої Уні-Триади, «Голови» - залишаючи таким чином, лише Семеро Сефіротів – Сефіра утворює Первісні Води або, іншими словами, Хаос отримує форму. Це перша стадія до ущільнення Духу, який крізь різноманітні зміни утворює Землю. «Земля та Вода потрібні, щоби створити Живу Душу», каже Мойсей. Потрібно зображення водяного птаха, щоби пов'язати його з Водою, жіночим елементом зародження, з яйцем та птахом, який запліднює яйце. Коли Сефіра виявляється як Активна Міць з прихованого Божества, вона є Жіноче Начало; коли вона виконує роль Творця, вона стає Чоловічим Началом; відповідно вона андроген. Вона – «Батько та Мати, Адіті» індуської Комогонії та Сокровенного Вчення. Якби збереглися стародавні єврейські звитки, то сучасні шанувальники Іегови, знайшли би, якими численними та не благообразними були символи «Бога-Творця». Жаба на Місяці, як найбільш типовий символ його істоти, зустрічалися частіше за все. Всі птахи та звірі, названі наразі в Біблії «не чистими», були у стародавності символами цього Божества. Образ нечистоти був покладений на них, щоби зберегти від знищення тому, що вони були доволі священними. Мідний Змій не такий вже більш поетичний, ніж гусак або лебідь, якщо сприймати ці символи буквально.

У Зогарі сказано: «Неподільна Крапка, не маюча межі та яка не може бути усвідомленою за причини Власної чистоти та яскравості, розповсюджувалася від зовні до середини, виявляючи яскравість яка стала для Неї Покровом; (але і на останній так саме) не можна було поглянути з причини його Неймовірного Світла. Він так саме розповсюджувався від зовні до середини і це розповсюдження було Його Одягом. Таким чином, через постійне дихання виник нарешті Світ».

Духовна Субстанція, випромінена Безмежним Світлом, є Перша Сефіра, або Шекіна. Сефіра екзотерично містить у собі всі останні дев'ятеро Сефіротів. Езотерично вона містить лише Двоє

Хокма або Мудрість, «чоловічу активну міць, божественне ім'я якої Jah, і Біна або Розум, жіночу пасивну міць, подану божественним ім'ям Іегови. Ці дві сили разом з третьою, Сефірою утворюють єврейську Трійцю або Корону, Кетер. Ці Двоє Сефіротів називаються Абба, Батько та Амона, Мати, і подають Дуаду або двостатевий Логос, з якого виходять останні семеро Сефіротів. Таким чином перша єврейська Триада, Сефіра, Хокма та Біна, є індуська Тримутрі. Якою би не була затемненою у Зогарі та ще більше у Пантеоні Індії, кожна подробиця що до одного, була показана у іншому. Праджапаті суть Сефіроти. У кількості десяти, разом з Брамою, вони зменшуються до сімох, коли Тримутрі або кабалістична Триада, відокремлена від інших. Семеро «Будівельників» або «Творців» стають сімома Праджапаті або сімома Ріші у тому самому порядку, як і Сефіроти стають Творцями, далі Патріархами тощо. У обох Таємних Системах Єдина Вселенська Істота неосяжна та бездіяльна у власній Абсолютності і може бути пов'язаною з забудовою Всесвіту лише посередньо. У обох Чоловічо-Жіноче або Андрогенне Начало і її десятеро та семеро Випромінювань – Брама-Вірадж та Адіті-Вак з одного боку, і Елохім-Іегова або Адам-Адамі (Адам Кадмон) та Сефіра-Єва з другого; з їх Праджапаті та Сефіроти – у їх сукупності подають насамперед, прототип Людини-Протологоса; і лише у власному другому аспекті вони стають космічними силами і астрономічними та небесними тілами. Якщо Адіті є Мати Богів, Дева-Матрі, то Єва є Мати Всього живого; обидві вони у власному жіночому аспекті Шакті, або Сила Народження Небесної Людини та обидві - об'єднані Трійці.

Говорить Гупта Від'я Сутра: «Спочатку Промінь який вийшов з Парамартха (єдине істинне Існування) проявився Віавахаріка (Умове Існування) яке було застосоване як Вахана, для сходження у Всесвітню Матір і щоби спонукати її розповсюдитися (набрякнути brih)».

Ще сказано у Зогарі: «Безмежна Єдність, без форми та не маюча схожої, після того, як Форма Небесної Людини була створена, скористалася нею. Невідоме Світло (Темрява) застосувало Небесну Форму (Adam Ilaah) як Колісницю (Меркаба), за допомогою якої зійшло та заважало називатися цією Формою, яка є священне Ім'я Іегови». І ще: «Спочатку була Воля Царя, подана попереду усіх інших життів... Вона (Воля) запланувала форми всіх речей, які були приховані, але стали проявленими. І з голови Ейн-Софа, на вподобі до запечатаної таємниці, вискочила туманна іскра матерії, не маюча ні образу ні форми... Життя виймається з низу, а зверху само по собі джерело відновлюються; море завжди повне та розповсюджує свої води скрізь». Таким чином Божество подається як безмежне Море, Вода, яка є «Джерелом Життя». Сьомий палац, Джерело Життя, є перший, рахуючи зверху. Звідси кабалістична догма з вуст відданого Кабалі Соломона, який каже у Притчах: «Премудрість побудувала собі будинок; висікла семеро стовпів його».

Звідки у такому випадку вся ця тотожність уявлень, якщо не було первісного Всесвітнього Одкровення? Не багато які risks, доки що наведені, схожі до кількох соломинок з копни, у порівнянні з тим, що буде відкритим надалі у цій праці. Якщо ми звернемося до китайської космогонії, найбільш затемненої з усіх, навіть і там буде знайденою та сама ідея. Tsi-tsai, Існуюче Само по Собі, є Неосяжна Темрява, Корінь Wu-liand-scheu, Безмежний Вік; Амітаба та Tien, Небеса виникають пізніше. «Велике Крайне» Конфуція, та сама ідея, не дивлячись, на його «соломинки». Останні є джерелом величезного глузу для місіонерів, які насміхаються над кожною релігією «язичників», ненавидять релігію своїх побратимів, які належать до інших тлумачень, але всі вони сприймають свою власну Книгу Буття буквально.

Якщо ми повернемося до халдеїв, ми знайдемо там Ану, Приховане Божество, Єдине, Ім'я якого до того свідчить про його санскритське походження; бо Ану санскритською означає Атом, Аніямсам-аніясам, найменший з малих, і є Ім'ям Парабрамана в філософії Веданти, де Парабраман показаний як найменший з найменших атомів та більший за найбільшу сферу або Всесвіт,

Anagraniyas i Maha-toruvat. У перших віршах Книги Буття акадеїців, як це знайдено у вавилонських клинописах або Lateres Coctiles і як це перекладене Г.Смітом, ми бачимо Ану, Пасивне Божество або Ейн-Соф; Бела, Творця, Духа Бога або Сефіру, літаючих над Водами, відповідно, і самою цією Водою; і Гею, Вселенську Душу або Премудрість всіх Трьох. Перші вісім віршів читаються так:

1.Коли зверху небеса не були створені; 2.І знизу жодна рослина на Землі не росла;
3.Бездня власних меж не відкрила. 4.Хаос (або Вода) Тіямат (Море) було Матір'ю, яка народжувала їх всіх. (Космічна Адіті і Сефіра). 5.Спочатку заповідані були ті Води, але б.не виросло ще дерево та квітка не відкрилася. 7.Коли Боги ще виявилися, жоден з них; 8.не росла рослина і порядок не існував.

Це був Хаотичний або До Генетичний період; подвійний Лебідь і Темний Лебідь який мусив стати Білим після створення Світла.*

*Семеро Лебедів, які відповідно до вірування, сходили з Неба на Озеро Мансаровара, у народній уяві є Сімома Ріші Великої Ведмедиці, що приймали цей образ для відвідин тих місць, де були написані Веди.

Символ обраний для величного ідеалу Вселенського Начала, може імовірно здаватися мало відповідним власному сокровенному єству. Гусак, або навіть лебідь, без сумніву, виглядатиме не гідним символом для подання величі Духу. Та все ж, він мусив мати якийсь глибокий окультний сенс, коли він фігурує не лише у кожній Космогонії та Світовій релігії, але був також обраним середньовічними християнами хрестоносцями, як Носій Святого Духу, який як вони вважали, вів армію у Палестину, щоби повернути труну Рятівника з рук сарацинів. Якщо повірити ствердженню професора Дрепера у його творі «Розумовий Розвиток Європи», то хрестоносці, під водійством Петра Відлюдника, мали попереду себе у голові армії Святого Духа, у образі білого Гусака у супроводі Кози. Себ, єгипетський Бог Часу, має гусака на голові; Юпітер приймає образ лебедя, так саме як і Брама; і у підвалинах всього цього лежить таємниця з таємниць – Світове Яйце. Потрібно ознайомитися з значенням символу, до того як висміювати його. Подвійний елемент Повітря та Води притаманний ібісу, лебедю, гусаку і пелікану, крокодилу та жабі, лотосу та водяній лілії, тощо; і наслідком цього не знання стало обрання найбільш не благообразних символів, як сучасними так древніми містичками. Пан, величний Бог Природи, зазвичай зображений у товаристві водяних птахів, особливо гусаків, так саме як і інші Боги. Якщо пізніше за поступового падіння релігії, Боги яким були присвячені гусаки, зробилися пріапічними божествами, то з цього все ж, не витікає, що водяні птахи були присвячені Пану та іншим фалічним божествам, як стверджували деякі жартівники навіть у стародавні часи, але це значить, що абстрактна та божественна Творча Сила Природи була брутально антропоморфована. Так саме і лебідь Леди не виявляє «пріапічні діяння» та того, що вона «насолоджувалася ними», як виражає це Х.Дженінгс: бо цей міф є лише інша версія тієї самої філософської ідеї Космогонії. Лебеді часто зустрічаються у зв'язку з Аполлоном, бо вони були емблемами Води та Вогню, так саме і Сонячного Світла до роз'єднання Елементів.

Наші сучасні символісти могли би скористатися деякими зауваженнями, зробленими гарно відомою письменницею Л.М.Чайльд, яка пише наступне: «З незапам'ятних часів в Індії шанувалася одна емблема, як тип створення або початку життя... Шива або Махадева, не лише творець людських форм, але так саме і начало що запліднює, виробнича сила яка протинає весь Всесвіт. Материнська емблема так саме є релігійним образом. Це шанування зародження життя додало до культу Озиріса статеві емблеми. Хіба дивно, що вони дивилися з пошаною на велику таємницю людського народження? Чи були вони від того нечестивими, що дивилися на це так? А може ми

нечестиві, що не так дивимося на це? Але жодний чистий та думаючий розум не може дивитися на це по іншому... Ми багато мандрували і не чистими були наші шляхи з того часу, коли стародавні подвижники вперше говорили про Бога та Душу в глибинах власних святилищ. Не будемо сміятися над їх засобами зображення Безмежності та Неосяжності Причини у всіх таємницях Природи, щоби таким чином, ми не кинули тінь нашої власної брутальності на їх патріархальну простоту».

ВІДДІЛ 6

СВІТОВЕ ЯЙЦЕ

Звідки цей вселенський символ? Яйце як священна емблема, зустрічається у Космогонії кожного народу на Землі та шанується, як з причини власної форми так і з причини таємниці, яка міститься у ньому. Починаючи з самих ранішніх розумових уявлень людини, воно було відомим, як найбільш вдале зображення початку та таємниці Буття. Поступовий розвиток невидимого зародку в середні шкарлупи; внутрішній процес без будь якого помітного зовнішнього втручання сили, який з прихованого нічого виробляє активне дещо, та не потребує нічого окрім тепла; і поступовий розвиток цього зародку у живу істоту, яка розбивала свою оболонку та виявлялася для наших зовнішніх почуттів як само-зароджена та само створена істота; все це з самого початку мусило здаватися постійним дивом.

Священне Вчення пояснює причину цього шанування у символізмі доісторичних рас. Спочатку «Першопричина» не мала назви. Пізніше вона закарбувалася в уяві філософів, як вічно не видимий, таємничий Птах, який роняє Яйце у Хаос і це Яйце перетворюється на Всесвіт. Звідси Брама називався Калаханса, «Лебідь у (Просторі та) Часі». Коли Брама стає Лебедем Вічності, на початку кожної Махамануантари, він кладе Золоте Яйце, що зображується великим Колом або (O), що само по собі є символом Всесвіту та його сферичних тіл. Друга причина обрання яйця символом Всесвіту та нашої Землі була у його формі. Воно було Колом та Сферою; овальна форма нашої планети мусила бути відомою з самого початку символіки, коли яйце було прийнятим всюди. Перший прояв Космосу у формі Яйця був найбільш розповсюдженим віруванням стародавності. Як доводить Бріан, воно було символом, прийнятим посеред греків, сирійців, персів та єгиптян. В єгипетському Ритуалі сказано, що Себ, Бог Часу та Землі, поклав Яйце або Всесвіт, «Яйце зачатє у час Великого Єдиного, який володіє Двох-Початковою Силою». Ра, на вподобі до Брамі, зображений як розвинутий з Яйця Всесвіту. Померлий «сяє у Яйці країни Містерій». Бо це є «Яйце, якому надане Життя посеред Богів». «Це Яйце великої Квочки, Яйце Себа, який виходить з нього, схожий до яструба».

У греків Орфічне Яйце було описане Аристофаном і було частиною Діонісових та інших Містерій, під час яких відбувалося освчення Світового Яйця та пояснювалося значення його. Порфирій так саме поясняє його, як символ Світу. Фабер та Бріан намагалися довести, що яйце означало Ковчег Ноя – думка дика, якщо лише не сприйняти його, як виключно алегоричне та символічне. Воно могло зображати Ковчег, лише як синонім Місяця, як Аргха, який несе вселенське сім'я життя; але звісно, воно не мало нічого спільного з біблійним Ковчегом. У будь якого випадку, погляд, що Всесвіт існував спочатку у формі Яйця, було загальним. І як каже Уільсон: «Схожий опис першого поєднання елементів у формі Яйця подається у всіх Пуранах з звичайним епітетом Naïma або Hiranya «золоте», як наприклад, в Ману 1.9». Хіранія все ж, означає швидше «сяюче», «блискуче» ніж «золоте», як це доведено великим індуським вченим, покійним С.Д.Сарасваті, у не опублікованій полеміці з професором М.Мюллером. Як сказано у Вішну Пурані: «Розум (Махат)... разом з (не проявленими) грубими елементами, створив Яйце... і Володар Всесвіту Сам перебував

у ньому, у якості Брами. У цьому Яйці, о браміні, містилися материки, моря і гори, планети та підрозділи планет, боги, демони і людський рід».

Як у Греції так і Індії перша видима Істота Чоловічого Начала, яка поєднувала у собі природу обох статей, перебувала у Яйці і вийшла з нього. Цей «Первонароджений Світу», на думку деяких греків був Діоніс, бог який виник з Світового Яйця, і від якого виникли Смертні та Безсмертні. Бог Ра, явлений у Книзі Мертвих, сяючим з середини свого Яйця (Сонце), до того зірки так саме виходять з нього, щойно бог Шу (сонячна енергія) прокидається та надає поштовх. «Він у Сонячному Яйці, якому дане Життя посеред Богів». Сонячний Бог вигукує: «Я – Душа Творця Небесної Безодні. Ніхто не бачить мого Гнізда, ніхто не може розбити Мого Яйця. Я є Володар!».

Зважаючи на цю круглу форму, до того «1» виходить з «О» або Яйця, або Чоловіче Начало з Жіночого у Андрогені, дивно побачити вченого який стверджує, що арійці не знали обчислення десятима цифрами на тих засадах, що у стародавніх індуських манускриптах немає жодних натяків на це. Число 10, як священне число Всесвіту, було таємним та езотеричним, як по відношенню до одиниці, так і до нуля або кола. Окрім того професор М.Мюллер каже, що «обидва слова cipher та zero, складають одне, і цього достатньо для доказу, що наші цифри позичені у арабів». Cipher є арабське cifron та означає «порожній», переклад з санскритського sunya або «ніщо», каже професор.* Араби отримали свої знаки з Індостану і ніколи не претендували на їх винахід. Що стосується піфагорійців, то нам потрібно лише звернутися до стародавніх рукописів трактату Боеція «De Arithmetica», складеного у шостому сторіччі, щоби знайти посеред піфагорійських чисел «1» та «О» як перший та останній знаки. І Порфирій наводячи уривки з «Moderatus» Піфагора, каже, що числа Піфагора були «ієрогліфічними символами, за посередництвом яких він пояснював ідеї, що до природи речей» або початку Всесвіту.

*Кабалістик швидше буде схильним припускати, що коли арабське cifron було запозиченим від індуського sunya – ніщо, то і єврейські кабалістичні Сефіроти (Sephirim) були взятими з слова cipher, не у сенсі порожнечі, а у сенсі створення шляхом чисел та сходінками еволюції. Сефіротів так саме 10.

Далі, якщо з одного боку, у найстародавніших Манускриптах Індії ще не знайдено слідів десяти цифр та їх обчислення, і М.Мюллер висловлюється доволі визначено, що до цього часу він знайшов лише дев'ятеро початкових букв санскритських чисел, то з іншого боку, ми маємо рекорди такі самі стародавні, які можуть забезпечити потрібними доказами. Ми кажемо про священні зображення у древніх храмах далекого Сходу. Піфагор отримав своє знання в Індії. І ми бачимо, що М.Мюллер згодний з цією заявою, на край випадок у такій кількості, щоби дозволити, що нео-піфагорійці були першими вчителями «цифрового обрахунку» посеред греків та римлян; що вони в Олександрії або Сирії ознайомилися з індуськими знаками та застосовували їх до «Abacus» Піфагора». Це обережне припущення дозволяє думати, що сам Піфагор був знайомий лише з дев'ятьма знаками. Таким чином ми можемо справедливо відповісти, що хоча ми і не маємо екзотеричних достеменних доказів тому, що десятеро цифр були відомі Піфагору, який жив наприкінці архаїчних часів, все ж ми маємо достатньо доказів, що всі цифри цілком, як вони подані Боецієм, були відомі піфагорійцям, ще до побудови самої Олександрії. Це свідцтво ми бачимо у Арістотеля, який каже, що «деякі філософи стверджують, що ідеї та числа тотожні за власної природи і загалом досягають десяти». Здається, це є доказом того, що десять цифр були відомими їм, ще за чотири сторіччя до Різдва Христового, бо Арістотель як ми бачимо не обговорює цього питання, як нового започаткування нео-піфагорійців. Але ми знаємо більше цього: ми знаємо, що десятинна система мусила бути застосованою людством з давніх часів, бо вся астрономічна та

геометрична частина сокровенної жрецької мови була побудована на числі 10 або на комбінації чоловічого та жіночого начала, і ще тому, що так звана «Піраміда Хеопса» побудована на засадах цього самого десятинного обчислення, або швидше на одиницях та їх сполученнях з нулем. Але про це було достатньо сказано у «Викритій Ізіді», тому повтор не потрібний.

Символізм Місячних та Сонячних Божеств так щільно переплетений та заплутаний, що майже не можливо відокремити одне від одного такі гліфи, як Яйце, Лотос та «Священні» Тварини. Наприклад, Ібіс дуже шанувався в Єгипті. Він був присвячений не лише Ізіді, яка часто була зображена з головою цього птаха, але так саме і Меркурію або Тоту, який за переказом прийняв його образ, рятуючись від Тифона. Геродот повідомляє нам, що в Єгипті було два різновиди Ібісів: один – чорний, другий – чорний з білим. Першому приписувалася боротьба та знищення крилатих зміїв, які прилітали кожної весни з Аравії та були лихом країни. Другий був присвячений Місяцю тому, що з зовнішньої сторони він був білим та блискучим, а з іншої, яка ніколи не повертається до Землі, він темний та чорний. Окрім того Ібіс вбиває і місцевих зміїв та спустошує кладки яєць крокодилів, рятуючи таким чином Єгипет від цих огидних ящірних тварин. Стверджується, що птах робить це при місячному світлі і, таким чином, йому допомагає Ізіда, небесним символом якої був Місяць. Але більш точна езотерична істина в засадах цих міфів у тому, що Гермес, як це сказано Абенефієм, охороняв єгиптян у образі цього птаха та вчив їх окультним наукам та мистецтвам. Це просто значить, що *ibis religiosa* володів та володіє «магічними» властивостями, як і багато які інші птахи, особливо альбатрос та міфічний білий лебідь, Лебідь Вічності або Часу, Калаханса.

Якби це було по іншому, то чому всі древні народи, які були не дурнішими за нас, дивилися з таким забобонним жахом на вбивство деяких птахів? В Єгипті той, хто вбив Ібіса або золотого Яструба, символ Сонця та Озиріса, ризикував життям і майже не уникав смерті. Шанування птахів у деяких народів було таким великим, що Зороастр у своїх настановах забороняв вбивство їх, як найважчий злочин. У наш час ми сміємося над різноманітними пророцтвами. Але чому така кількість поколінь вірила у пророцтва через птахів і навіть овомантію, яка як казав Свіда, була подана Орфеєм, який вчив, що за деяких умов можна роздивитися у жовтку та білку яйця те, що народжений з нього птах відчув би навколо себе протягом власного короткого життя. Це окультне мистецтво, яке 3000 років тому вимагало великого знання та сокровених і складних математичних обчислень, впало наразі до останнього рівня приниження та виродження; і у цей час лише старі кухарки та пророчиці долі читають служницям у пошуках чоловіків, майбутнє по яєчному білку у стакані. Все ж, навіть християни до цього часу мають священних птахів, наприклад, Голуб, символ Святого Духа. Так саме не обійшли вони і священних тварин; і євангельська символіка з її Тільцем, Орлом, Левом та Ангелом – у дійсності Херувімом або Серафімом з вогняними крилами Змієм – така саме язичницька, як і єгипетська або халдейська. Ці чотири тварини, по справжньому, суть символи чотирьох Елементів та чотирьох нижчих начал людини. Вони відповідають фізично та матеріально, чотирьом сузір'ям, які утворюють свиту або кортеж Сонячного Бога, і які під час зимового сонцестояння, займають чотири сторони Світу у паску Зодіака. Ці чотири «тварини» можуть зустрітися у багатьох римо-католицьких Нових Заповітах, де подані «портрети» Євангелістів. Це так саме тварини Іезекілової Меркаби (*Mercabah*).

Рагон справедливо зазначає: «Древні Ієрофанти так вдало скомбінували догми та символи власних релігійних філософій, що ці символи можуть бути цілком пояснені лише за допомогою комбінацій та знання всіх ключів». Вони можуть бути витлумачені лише приблизно, навіть якщо будуть відкриті троє з сімох ключів, тобто антропологічний, психічний та астрономічний. Двоє головних тлумачень, вище та нижче, духовне та фізіологічне зберігалися у надзвичайній таємниці до того часу, доки останні не стали здобутком профанів. Посеред до історичних Ієрофантів те, що

наразі стало чисто (або не чисто) фалічним, було наукою так саме глибокою та таємничою як наразі біологія та фізіологія. Це було їх виключним досягненням, плодом їх пошуків та вивчень. Інші два тлумачення мали торкання до Творчих Богів або Теогонії, та до творчої людини; тобто до ідеальних практичних Містерій. Ці тлумачення були так приховані та скомбіновані, що деякі які змогли відкрити одне значення, цілком ставали розгубленими перед іншими, і ніколи не могли вирішити їх так, щоби не створити небезпечні викриття. Вищі, перше та четверте – Теогонія у зв'язку з Антропологією – були майже недосяжні для дослідження. Ми маємо докази цьому у єврейському «Священному Писанні».

Завдяки тому, що змії належить до роду яйцеродних, він стає символом Мудрості та емблемою Логосів або Само-народжених. У храмі у Фівах у Верхньому Єгипті, штучно виготовлялося яйце з вапна, змішаного з різноманітними речовинами для палінь. Особливим процесом виводили з нього церасту або рогату ехидну. Те саме відбувалося у стародавності і в індуських храмах з коброю. Бог-Творець виходить з Яйця, яке виходить з вуст Кнефа, як крилатий Змій, бо Змій є символ Все-Мудрості. У євреїв те саме Божество зображувалося летючими або «Вогняними Зміями» Мойсея в пустелі; а у містиків Олександрії це Божество стає Orphio-Christos, Логосом гностиків.

Протестанти намагаються довести, що алегорія Мідного Змія та Вогняних Зміїв має пряме відношення до таїнства Христа та Розп'яття, у той час коли насправді, вона значно ближче пов'язана з таїнством народження, коли відокремлена від Яйця з Центральним Зародком або від Кола з його Центральною Крапкою. Протестантські богослови бажали би, щоби ми сприйняли їх тлумачення лише тому, що Мідний Змій був влаштований на палицю! У той час коли він мав відношення до єгипетського Яйця, яке стоїть вертикально, підтримане священним Тау; бо Яйце та Змій не подільні у стародавньому шануванні та символіці Єгипту, і Мідний, як і «Вогняні» Змії, були Серафімами, палаючими «Вогняними» Вісниками, - тими самими, що і Боги Змії, Наги Індії. Без яйця змії є чисто фалічним символом, а у зв'язку з ним, він має відношення до космічної творчості. Мідний Змій не мав того священного значення, яке бажали би йому приписати протестанти; і у дійсності він не був ушлявлений вище за Вогняних Зміїв, проти укусу яких він був лише природним лікувальним засобом; до того символічне значення слова «мідний» було жіночим началом, у той час коли «Вогняний» або «Золотий» було чоловічим. «Мідь була металом, який символізував нижчий світ... Світ черева, де мусило зароджуватися життя... Слово у євреїв, що значило Змій, було Nachash, і воно було так саме назвою міді». У Книзі Чисел сказано, що євреї роптали в Пустелі, де не було води, після чого «Господь надіслав вогняних зміїв», щоби жалити їх, а надалі, щоби допомогти Мойсею, дав йому як лікарський засіб, Мідного Змія на палиці, щоби вони дивилися на нього, після чого, «кожна людина, якщо поглянула на мідного змія...залишалася живою»...(?) Далі «Господь» зібрав народ біля джерела Беєр та дав йому води, і вдячний Ізраїль заспівав – «Народися о Джерело». Коли після вивчення символіки, читач християнин починає розуміти внутрішній сенс цих трьох символів – Води, Міді та Змія та деяких інших у тому сенсі, який вони мають у священній Біблії, навряд він забажає пов'язати священне ім'я свого Рятівника з біблійним інцидентом Мідного Змія. Серафіми або Вогняні Крилаті Змії, без сумніву є у зв'язку і до того не подільному, з ідеєю «Змія Вічності – Бога» як це поясняє Кінілі у «Апокаліпсисі»; але слово Керуб (Херувім) так саме означає Змій у одному сенсі, хоча його пряме значення інше, бо Херувім та персидські крилаті Грифони, охоронці Золотої Гори, тотожні, і складне ім'я перших викриває їх сенс або природу, бо воно складене з *kr* кола та *aub* або *ob* Змія, і тому значить «Змій у Колі». Це стверджує фалічний характер Мідного Змія та виправдовує Іезекіла. *Verbum satis sapienti!*

У Книзі Мертвих, як щойно було показано, часто робляться посилання на Яйце. Ра, Могутній, залишається у власному Яйці, доки йде боротьба між «Дітьми Обурення» та Шу, Сонячною Енергією та Драконом Темряви. Померлий сяє у власному Яйці, коли потрапляє до Країни Таємниці. Він є Яйце Себа. Яйце було символом Життя у Безсмерті та Вічності; так саме і гліфом черева, у той час коли Тау, який у зв'язку з яйцем, був лише символом життя та народження у акті зародження. Світове Яйце містилося у Хнумі у Водах Простору або жіночому абстрактному Началі; до того Хнум стає після «падіння» людства у зародження та фалізм, Амоном – Творчим Богом. Коли Пта, «Вогняний Бог», несе Світове Яйце у власній руці, символізм стає цілком земним та конкретним у власному значенні. У поєднанні з Яструбом, символом Озиріса-Сонця, символ стає подвійним та має відношення до того та іншого життя – смертного та безсмертного. Зображення на одному з папірусів у «Edipus Egyptiacus» Кірхера показує яйце, що парить над мумією. Це символ надії та обіцянки Другого Народження для озиріфікованого померлого; його душа після необхідного очищення у Аменті, буде перебувати у цьому Яйці Безсмертя, щоби знову народитися з нього для нового життя на Землі. Бо це Яйце за Езотеричним Вченням, є Дева-Чан, Місце Блаженства; Крилаті Скарабей інший символ того самого. Крилата Сфера є лише другий вид Яйця і має те саме значення, що і Скарабей, Khoriroo від кореня khorproo – ставати, знову народжуватися – що має відношення до перевтілення людини, так саме як і до її духовного відродження. У Теогонії Мохуса ми бачимо спочатку Ефір, далі Повітря, два начала, які народили Улом, Осяжне Божество, Видимий Матеріальний Всесвіт, з Світового Яйця. В Орфічних Гімнах Ерос-Фанес виникає з Божественного Яйця, яке запліднюється Ефірними Вітрами; Вітер як «Дух Божий» у цьому випадку, або вірніше «Дух Невидимої Темряви» - Божественна Ідея Платона – яка рухається у Ефірі. У Катхапанішаді індусів, Пуруш, Божественний Дух, стоїть перед Первісною Матерією, «від злиття їх народжується Велика Душа Світу», Маха-Атма, Брама, Дух Життя тощо; всі останні назви тотожні з Anima Mundi або «Всесвітньою Душею», Астральним Світлом кабалістів та окультистів або «Яйцем Темряви». Окрім цього існують багато інших чудових алегорій на цю тему, розкиданих у Священних Книгах брамінів. В одному місці творець жіночого роду є спочатку зародком, далі краплею роси, перлиною і нарешті Яйцем. У таких випадках, яких доволі багато, щоби перераховувати, Яйце дає народження чотирьом Елементом, всередині П'ятого Ефіру, і воно вкрите сімома оболонками, які далі стають сімома верхніми та сімома нижніми світами. Розбита на двоє, шкарлупа стає Небесами, а середина Землею, до того білок утворює Земні Води. Далі виникає з Яйця Вішну з Лотосом в Руці. Віната, дочка Дакші та дружина Кашіяпи, «Само-Народженого, що виник від Часу», одного з сімох «Творців» нашого Світу, поклала Яйце, з якого народився Гаруда, Носій Вішну; ця алегорія стосується нашої Землі, бо Гаруда є Великий Цикл.

Яйце було присвячене Ізіді; і тому жерці Єгипту ніколи не їли яєць. Ізіда майже завжди зображена з Лотосом в одній руці та з Колом та Хрестом (cruх ansata) у другій.

Діодор Сікул стверджує, що Озиріс, на вподобі до Брами, народився з Яйця. З Яйця Леди були народжені Апполон і Латона, так саме як і Кастор і Полукс, світлі близнюки. І хоча буддисти не приписують тотожного походження власному Засновнику, все ж вони так саме як і древні єгиптяни або сучасні браміні, не вживають у їжу яєць за небезпеки знищити в них латентний зародок життя і тим скоїти гріх. Китайці вірять, що їх перша людина виникла з Яйця, яке Т'янь кинув у Води* з Небес на Землю. Цей символ Яйця до цього часу вважається деякими, як вираз ідеї початку життя, що є наукова істина, хоча людське око невидиме неозброєним оком. Тому ми бачимо шанування його з стародавніх часів у греків, фінікійців, римлян, японців, сіамців та посеред племен Північної та Південної Америки і навіть посеред дикунів віддалених островів.

*Таким чином китайці попередили теорію сера У.Томпсона, про те, що перший зародок життя був кинутий на Землю кометою. Питання – чому це потрібно називати науковим, а китайську думку забобонною та безглуздою теорією?

У єгиптян Сокровенним Богом був Амон або Мон, «Прихований», Вищий Дух. Всі їх Боги були дво-початковими; наукова Реальність для святилища; двійник – казкова, міфічна Істота для широкого загалу. Наприклад, як було вказаним у відділі «Хаос, Теос, Космос», старший Гор був Ідеєю Світу у Розумі Деміурга, «Народженій у Темряві до створення Світу; Другий Гор – та сама ідея від Логосу, загорнута у матерію та реально існуюча. Гор «Старший» або Haroiri є древній аспект Сонячного Бога, сучасний Ра і Шу; Haroiri часто сприймається за Гора (Horsusi) Сина Озіріса і Ізіди. Єгиптяни часто уявляли ранкове сонце у вигляді Гора Старшого, який підіймається з розкритого Лотосу, Всесвіту, і тому сонячний диск завжди був на голові цього Бога. Haroiri є Хнум (Khnum). Те саме і що до Хнума та Амона, обидва зображені з баранячими головами, і тому часто їх плутають, хоча функції їх різні. Хнум – «творець форм людей», виготовляє людей та речі з Світового Яйця на гончарному колесі. Амон-Ра, Зароджує – другий аспект Сокровенного Божества. Хнум шанується у Єлефантині і у Філах, Амон у Фівах. Але Емет є Єдине Планетне Начало, що виводить Яйце з власного рота і тому є Брама. Тінь Божества, Космічного та Всесвітнього того, який висиджує та запліднює Яйце своїм Живим Духом, доки не визріє у ньому Зародок, був тим Таємничим Богом, ім'я якого не вимовлялося. Це, все ж, Пта,* «той хто відкриває», відкриваючий Життя та Смерть, який виходить з Яйця Світу, щоби почати свою подвійну роботу.

*Пта був спершу Богом Смерті, руйнації на вподобі до Шиві. Він Сонячний Бог лише тому, що вогонь Сонця так саме вбиває, як і дає життя. Він був національним Богом Мемфісу, Променистий та «Гарно-Ликий» Бог.

Відповідно до греків, примарна форма Хемі (Хемі – Стародавній Єгипет) яка плаває на Ефірних Хвилях Небесної Сфери, була викликана до життя Гором-Апполоном, Сонячним Богом, який став причиною її розвитку з Світового Яйця. У Браманді Пурані міститься вся таємниця про Золоте Яйце Брами; і ось чому вона може бути недосяжною для сходознавців, які кажуть, що цю Пурану, на вподобі до Сканди, «неможливо більше придбати цілком» але, що вона зустрічається у різних Кхандах та Махатміах, які, як стверджується, виникли всі від неї». Браманда Пурана описана, як «та, яка оспівала у 12200 віршах велич Яйця Брами і де міститься пояснення про майбутні Кальпи, як це було відкритим Брамою». Цілком все правильно та ще набагато більше.

У Скандинавській Космогонії, яку М.Мюллер вважає «значно древнішою за Веди», в поемі Волюпса, в Пісні Пророчиці, Світове Яйце знову зустрічається у Зародку – Примарі Всесвіту, який зображений лежачим у Гіннунгагати, у Чаші Ілюзії, Майї, Безмежній та Порожній Безодні. У це Світове Черевко в минулому область ночі та порожнечі, Нефельхейм, Країну Туману, небесної туманності, яку це має назву наразі, в це Астральне Світло впав Промінь Холодного Світла, який заповнив Чашу та замерз у ній. Після цього Невидимий викликав жаркий Вітер, який розтопив замерзлі Води та розвіяв Туман. Ці Води (Хаос) за назвою Потоки Елівагара, вилилися як життя даючи краплі і створили Землю та Гіганта Імара, який мав «лише подобу людини» (Небесна людина) та Корову Аудумлу («Матір», Астральне Світло або Космічну Душу), з вим'я якої потекли чотири річки молока – чотири Сторони Світу; чотири витoki чотирьох райських річок тощо, ці четверо символізовані Кубом у всіх його різноманітних та містичних значеннях.

Християни – особливо грецька і латинська церкви – цілком прийняли цей символ та вбачають у ньому нагадування про життя вічне, спасіння та воскресіння. Свідectво на підтвердження цього ми бачимо у освяченому віками звичаї мінятися «Пасхальними Яйцями».

Починаючи з Ангвіна, «Яйця» язичників Друїдів, одне ім'я яких призводило Рим у жахливе тремтіння, і до червоного пасхального яйця селянина слов'янина, пройшов повний цикл. Та все ж, чи буде це в цивілізованій Європі або посеред дикунів Центральної Америки, ми зустрінемо ту саму архаїчну думку, якщо лише забажаємо пошукати та не будемо - у марнославстві нашої уявної розумової та фізичної переваги – викривляти первісну ідею символу.

ВІДДІЛ 7

ДНІ ТА НОЧІ БРАМИ

Такі найменування Періодів за назвою Мануантара (Ману-Антара або між двома Ману) та Пралайя або Розчинення; одне має відношення до активних періодів Всесвіту; друге – до часів відносного Спокою його, приходять вони на кінець Дня або Віку, Життя Брами. Ці Періоди які йдуть один за другим у правильній послідовності мають назву так саме Мала та Велика Кальпи, Minor Maha-Kalpas, хоча точніше Маха-Кальпа не є День, а ціле Життя або Вік Брами, бо у «Brahma Vaivaria» сказано: «Хронологи вираховують Кальпу Життям Брами. Малі Кальпи як Самварта відомі». Вірніше кажучи, вони нескінченні; бо вони ніколи не мали початку, або іншими словами ніколи не було першої Кальпи, так саме як ніколи не буде останньої – у Вічності.

Одна Парардха або половина існування Брами, у звичайному розумінні цієї міри часу, вже пройшла у сучасній Великій Кальпі; назва останньої Кальпи була Падма або Кальпа Золотого Лотосу. Сучасна є Кальпа Вараха,* Кальпа Втілення «Вепра» або Аватари.

*У буддистських езотеричних традиціях існує цікава інформація. Езотерична або алегорична біографія Готами Будди говорить, що цей великий Мудрець помер від незварення шлунку, після вживання «свинини та рису». Дійсно дуже прозаїчна кончина, у якій дуже мало елементу урочистості! Це пояснюється як алегоричний натяк на те, що він був народжений у Кальпі «Вепра» або Вараха Кальпі, в якій Вішну прийняв образ цього звіра, щоб підняти Землю з «Вод Простору». Тому, що браміни походять прямо від Брами і, так би мовити ототожнюються з Ним і тому, що у той самий час вони є смертельними ворогами Будди та Буддизму, то ми маємо цікавий алегоричний натяк та сполучення. Браманізм «Вепра» або Вараха Кальпи знищив релігію Будди в Індії, стер її з обличчя країни. Тому сказано, що Будда тотожний з його Філософією, помер від вживання у їжу м'яса дикої свині. Сама думка, що той хто запровадив суворе вегетаріанство і повагу до тваринного життя, навіть відмовляючись їсти яйця як носії зародків життя, помер від незнетравлення м'яса, безглузде протиріччя яке викликало непорозуміння у багатьох сходинців. У будь якому випадку, це пояснення розкриває алегорію та пояснює все інше. Вараха не просто вепр, а спершу вважався як допотопний та на половину водяний звір який «полюбляв ігри у воді».

Одна умова мусить бути особливо відзначеною вченими які вивчають релігію індусів в Пуранах. Ніколи не треба сприймати ствердження які там є, буквально і лише у одному сенсі; і особливо ті які мають відношення до Мануантар або Кальп, мусять бути усвідомлені у багатьох сенсах. Таким чином, ці Віки мають відношення у тих самих висловлюваннях як до Великих так і Малих Періодів, до Маха-Кальп та Менших Циклів. Матс'я, або Аватар-Риба, був до Вараха або Аватара Вепра; тому алегорії мають відношення як до Падми так і до сучасної Мануантари, а також до Малих Циклів, які мали місце, з часу нового утворення нашої Низки Світів та Землі. А тому, що Матс'я – Аватар Вішну і Потоп Вайвасвати правильно пов'язаний з подією, що відбулася на нашій Землі протягом цього Кола, то очевидно, якщо вона може бути віднесеною до до-Космічних подій у сенсі нашої Сонячної Системи, вона має відношення до далекого геологічного періоду. Навіть Езотерична Філософія не може претендувати на інше знання, окрім знання шляхом аналогічних

висновків, яке виникло перед новою появою нашої Сонячної Системи та до останньої Маха-Праяї. Але вона однозначно вчить, що після першого геологічного зсуву вісі Землі, який закінчився зануренням у глибини морів всього Другого Материка з його первобутніми расами – з цих чергових Материків або «Земель» Атлантида була четвертим – стався другий зсув з причин того, що вісь зайняла свій попередній градус нахилу так саме швидко як і до цього. Воістину Земля була ще раз піднятою з Вод – як Зверху так і Знизу та *vice versa*. У ті часи «Боги» ходили Землею; Боги не люди як ми знаємо їх наразі, кажуть перекази. У другому томі ми побачимо, що розрахунки Періодів у езотеричному Індуїзмі мають відношення як до великого космічного, так і до малих земних подій та катаклізмів; те саме може бути доведеним і що до імен. Наприклад, ім'я «Юдіштіра» - першого Короля Шаків (Shaka), яке відкриває еру Калі-Юги, період якої 432000 років, є ім'я справжнього Короля який жив за 3102 роки до Р.Хр. – і воно так саме має відношення до Великого Потопу, під час першого занурення Атлантиди. Він «Юдіштіра, народжений одразу після потопу на горі з сотнею вершин, на кінці світу, за межі якого ніхто не може потрапити». Ми не знаємо жодного «потопу» за 3102 р. до Р.Хр. бо навіть новий потоп часів Ноя за хронологією юдеїв та християн стався за 2349 р. до Різдва Христового.

Це має відношення до езотеричного підрозділу часу та таємниці, які пояснені у іншому місці і, тому може бути полишеним на цей час. Достатньо відзначити до цього, що всі спроби Ульфордів, Бентелеїв та інших, які намагалися бути Едіпами езотеричної індуської Хронології, зазнали невдачі. Жодне обчислення Чотирьох Віків або Мануантар не було ще розгаданим найбільш вченими сходознавцями, які тому і розрубали Гордієв Вузол, та назвали все це «видумками брамінських мізків». Хай буде так, та хай будуть щасливими великі вчені! Ця «видумка» надається у другому томі Антропогенезису на прикінці Коментарів до Станці № 2, з езотеричними додатками. Подивимося все ж, якими були ці три види Праяї і яким є народне вірування з цього питання. Не цей раз воно збігається з Езотеризмом.

Про Праяю, попереду якої пройшли чотирнадцять Мануантар, з такою самою кількістю їх Керівників та Ману, наприкінці яких стається тимчасове Розчинення Брами, у Вішну Пурані сказано у стиснутих словах: «Наприкінці Тисячі Періодів Чотирьох Віків які складають День Брами, Земля майже виснажена. Вічний (Авйау) Вішну приймає аспект Рудри, Руйнівника, (Шиви) та поєднує всі власні витвори з собою. Він вступає у Семеро Променів Сонця та випиває всі Води Планети; випаровуючи всю вологу, він таким чином робить Землю сухою. Океани та річки, потоки та малі джерельця – все випаровується. Насичені цією вологою Семеро Сонячних Променів з причини розширення, стають Сімома Сонцями і на решту запалюють увесь Світ. Руйнівник всього сутнього, який є Полум'ям Часу, Калагні, спалює на решті Землю. Після цього Рудра стаючи Джанарданою, видихає хмари та дощ».

Існує багато видів Праяї, але у стародавніх індуських книгах особливо згадані три головних періоди. Перша з праяї, як доводить Уільсон, має назву Наїмітіка*, «Тимчасова або випадкова», яка виникає у проміжках між Днями Брами; це є знищення усіх створінь, всього живого та маючого форму, але не субстанції яка залишається *in status quo* до Нового Світанку після цієї Ночі. Друга має назву Пракрітіка і трапляється наприкінці Віку або Життя Брами, коли все існуюче розчиняється у Первісний Елемент для нового утворення наприкінці цієї більш тривалої ночі. Третя Атіантіка не стосується Світів або Всесвіту, а лише Індивідуальності деяких людей. Таким чином це є Праяї Індівіда або Нірвана, при досягненні якої немає більше можливості нового існування, немає більше нового втілення, окрім після Маха-Праяї. Ніч останньої триває 311.040.000.000.000 років з можливістю бути майже подвоєною для щасливого Дживанмукта, який досяг Нірвани у ранній період Мануантари і доволі тривала, щоби вважатися вічною, якщо і

не безкінечною. Бхагават Пурана каже про четвертий вид Пралаї, Ніт'я, Безкінечне Розчинення, і пояснює її як зміну що непомітно та безперервно відбувається у цьому Всесвіті у всьому від планети до атома. Це зростання та розпад, життя та смерть.

*У Веданті Nyaya, Nimitta звідки Naimittika перекладається як діяльна Причина, коли вона на противагу Упадані, фізичній або матеріальній Причині. У Філософії Санкх'я, Прадхана є Причина, підлегла Брамі, або вірніше Брама сам як Причина, вище Прадхани. Тому переклад «Incidental» як Випадкова не точний і потрібно було перекласти, на думку деяких вчених як «Ідеальна» Причина навіть «Істинна Причина» було би кращим.

Коли приходить Маха-Пралайя, мешканці Свар-Локи, Верхньої Сфери, збентежені полум'ям, шукають притулку у «Пітрісів, своїх Прабатьків, у Ману, Сімох Ріші, у різноманітних рівнів Небесних Духів та Богів у Махар-Лоці». «Коли останнє місце так саме захоплюється полум'ям, то всі вищезазначені Істоти у свою чергу переселяються з Махар-Локи у Джнана-Локу у власних тонких формах, визначених для втілення з тими самими властивостями, як їх попередні, під час поновлення світу на початку наступної Кальпи». (Вайю Пурана).

«Хмари, могутні та грозові народжують грім та заповняють увесь Простір. (Nabbas-tala). Скидаючи потоки вод, хмари ці тушать жажливі вогні... і потоки ці ллються безперервно протягом Сотні (Божественних) Років та затопляють увесь Світ (Сонячну Систему). Виливаючись краплями завбільшки з гральну кістку, ці дощі вкривають Землю та Серединну Область (Bhuvo-loka) затоплюючи Небеса. З цього часу Світ охоплений мороком; і коли все з душею та без неї загинуло, хмари продовжують скидати власні Води... і Ніч Брами царює над простором спустошення».

Це те, що ми зємо в Езотеричній Доктрині Сонячною Пралаєю. Коли Води досягають області Сімох Ріші, і Світ, наша Сонячна Система, стає одним Океаном, вони зупиняються. Дихання Вішну стає могутнім Вихором, який надає ще Сто Божественних Років доки не розвіються всі хмари. Після цього Вихор знову поглинається; і ТЕ, «З чого все створене, Господь, яким все існує, Він Неосяжний та Безначальний, Начало Всесвіту, відпочиває у сні на Шеша (Змії Вічності) посеред Безодні. Творець (Адїкріт) Харі спочиває на Океані (Простору) в образі Брами – славетний Санака та Святий (Сідха) у Джнана-Лоці і під спостереженням святих мешканців Брама-Локи, спрямованих на кінцеве визволення - занурений у містичний сон, небесне уособлення власних ілюзій...це і є Розчинення (Пратісанчара?), назване Випадковим тому, що Харі є його Випадкова (Ідеальна) Причина. Коли Всесвітній Дух прокидається, Всесвіт відроджується; коли Він закриває очі, все падає на ложе містичного сну. Так саме як тисячі Великих Віків складають один День Брами (в оригіналі Падмаіоні, те саме що і Абджаіоні, тобто «Народжений з Лотосу», не Брама), так і Ніч Його містить такий самий період... Прокидаючись наприкінці Ночі, Ненароджений ... знову створює Всесвіт».

Це є «Випадкова» Пралайя; що у такому випадку є Розчинення (Пракрітіка) Елементів? Парашара наступним чином викладає це Майтреї: «Коли з причини безплідності та вогню, всі Світи та всі Пекла (Патала) висохли... починається стихійний розпад. Спочатку Води поглинають властивість Землі (або запах) і Земля позбавлена цієї властивості, йде до розпаду...та поєднується з Водою... Коли Всесвіт таким чином затоплюється хвилями водної Стихії, її властивість смак поглинається Стихією Вогню. І самі Води знищуються...та поєднуються з Вогнем; і весь Всесвіт заповнюється (ефірним) Полум'ям, яке... поступово розповсюджується по всьому Світі. І у той час коли Простір є (одне) Полум'я... Стихія Вітру захоплює головну властивість або форму, яка є Причина Світла, і коли це вийняте (праліна), все перетворюється на природу Повітря. Коли аспект форми знищений і Вогонь (Вібхавасу) позбавлений власного рудименту, Повітря тушить Вогонь та

розповсюджується... у Просторі, позбавленому Світла, і Вогонь поєднується з Повітрям. Далі Повітря у супроводі Звуку джерела Ефіру, розповсюджується у всіх десяти областях... до того часу, доки Ефір не заволодіє Дотиком (Спарша зчеплення, відчуття дотику) його рудиментом, з причин втрати якого Повітря знищується, а Ефір (Кха) залишається незмінним; без Форми, Смаку, Відчуття Дотику (Спарша) та Відчуття Запаху він існує не втіленим (муртімат) та заповнює увесь Простір. Ефір (Акаша) характерною властивістю та основою якого є Звук, («Слово»), один існує та заповнює Простір. Далі Начало (Нуменон?) Елементів (Бхутаді) поглинає Звук (Колективного Деміурга) і (сонми Дхіані-Коганів) і (всі існуючі) Елементи* всі, одночасно занурюються у власне первоначало. Цей Первісний Елемент є Свідомість, поєднаний з властивістю Темряви (Тамаса) і далі сам поглинається (дезінтегрується) Махатом (Всесвітнім Розумом), характерною властивістю якого є Розум (Буддхі); і Земля і Махат - суть зовнішні та внутрішні межі Всесвіту. Таким чином як спочатку існували семеро форм Природи (Пракриті) рахуючи від Махату до Землі так... саме ці семеро входять одна до другої.

*Термін Елементи мусить бути усвідомленим, як не лише видимі та фізичні стихії, але так саме як те, що Ап. Павло називає Елементами – Духовні Розумні Сили – Ангели та Демони у їх Мануантарній формі.

Яйце Брами (Свара-Мандала) розчиняється в оточуючих його Водах з їх сімома зонами (двіпа) сімома океанами, сімома областями та їх горами. Водяна оболонка випивається Вогнем; Шар (стратум) Вогню поглинається стратумом Повітря; Повітря поєднується з Ефіром (Акашею), Первісний Елемент (Бхутаді, причина Первісного Елементу), пожирає Ефір і (сам) знищується Розумом (Махат), який разом з усіма захоплюється Природою (Пракриті) та зникає. Ця Пракриті, така сама не залежно від того, буде вона роз'єднаною або ні; і те, що роз'єднане під кінець поглинається у неподільному. Так саме і Дух (Пумс) єдиний, чистий, непорушний, вічний, всюди-сутній є часточка того Найвищого Духу який є Все. Цей Дух (Сарवेशа), який інший ніж (втілений) Дух і який не має атрибутів ім'я, вигляду (наман і джаті або рупа, відповідно швидше тіло ніж вигляд) або схоже до цього...і Дух (Пуруш) обидва перетворюються на кінець у Найвищий Дух». Це кінцева Пралайя - Смерть Космосу; після якої Дух його покоїться у Нірвані або у ТОМУ, для чого не існують Дні та Ночі. Всі інші Пралаї періодичні та йдуть за Мануантарами у правильній послідовності, так саме як ніч йде за днем для кожної людської істоти, тварини та рослини. Цикл Створення Життів Космосу скінчився; енергія Проявленого «Слова» має власне зростання, кульмінацію та згасання, так саме як і всі тимчасові явища, яким тривалим не був би їх час існування. Ця Творча Сила Вічна у власному ноумені; як феноменальний прояв у власних аспектах, вона має початок і тому мусить мати кінець. Протягом цього проміжку часу вона має свої Періоди Діяльності та Періоди Спокою. Це і є Дні та Ночі Брами. Але Браман-Ноумен ніколи не відпочиває, бо ВОНО ніколи не змінюється, але завжди є, хоча не можна сказати, що ВОНО десь перебуває.

Єврейські кабалісти відчували необхідність цієї незмінності у вічному безмежному Божестві і тому застосовували ту саму ідею до антропоморфічного Бога. Уявлення це поетичне і до місця у цьому випадку. У Зогарі ми читаємо наступне: «Коли Мойсей був на Горі Сінай під час спілкування з Божеством, прихованим від очей його хмаркою, неочікувано великий страх охопив його і він запитав: «Господь, де Ти?... чи спочиваєш Ти, О, Господь?»... І Дух відповідав йому: «Я ніколи не сплю; якби Я спочив на мить, раніше Мого часу, все створіння зруйнувалося би на пил миттєво». «Раніше Мого Часу» доволі визначально. Це вказує на те, що Бог Мойсея був лише тимчасовим замісником, на вподобі до Брами Чоловічого Начала, Замісником та Аспектом ТОГО, який не змінний та не може бути у Днях та Ночах і не має торкання до діяльності та розпаду.

У той час коли східні окультисти мають семеро засобів тлумачення, євреї мають лише чотири; а саме – дійсно містичне, алегоричне, моральне та буквальне або Pashut. Останнє є ключем екзотеричних церков і тому по за увагою. Надаємо декілька фраз, які якщо їх прочитати за посередництвом першого або містичного ключа, викладають тотожність підвалин побудови кожного Писання. Вони надані у чудовій праці І.Меєра про Кабалу, яку вочевидь він добре вивчив. Цитуємо дослівно: «Breshith barah eohim eth hashamayim vets haaretz, тобто, «Спочатку Бог(и) створив небеса та землю»; (що значить) Шестеро (Сефіротів творіння), над якими стоїть Breshith, всі вони належать Низу. Воно створило шістьох (і) на них тримається все Існуюче. І це залежить від сімох форм Черепа, впритул до Якості всіх Якостей. А друга «Земля» не потрапляє у розрахунок, тому було сказано: «І від неї (цієї Землі) що потрапила під прокляття, воно виникло...». Вона (Земля) була без форми та пустою; і темрява була над Безоднею і Дух Елохімів... дихав treacherpheth тобто носився, рухався, висиджував... над водами». Тринадцять залежать від тринадцяти (форм) найвищої Якості. Шестеро тисяч років висять (містяться) у перших шістьох словах. Сьома (тисяча, millennium) над нею (проклятою Землею) є те, що сильне само по Собі. І все було спустошеним протягом дванадцяти годин (один день). На тринадцятий, Воно (Божество) відновить їх... і все буде поновленим як до того; і все ці шестеро триватимуть далі».

«Сефіроти Творіння», суть Шестеро Дхіані-Коганів, або Ману, або Праджапаті, синтезовані сьомим Breshith». Першою Еманацією або Логосом, які тому мають ім'я Будівельників Нижчого або Фізичного Всесвіту; всі вони належать Низу (Під ногами). Ці Шестеро, єство яких позичене від Сьомого, є Упадхі, Основа або Камінь підвалин, на якому об'єктивний Всесвіт побудований; вони Ноумени всього Сутнього. Відповідно, вони одночасно і Сили Природи; Семеро Ангелів Присутності; Шостий та Сьомий Принципи в Людині; духовні психічні фізичні Сфери Семи-складної Низки, Корінні Раси, тощо. Вони всі «залежать від Сімох Форм Черепа» впритул до самого Вищого. «Друга Земля» не рахується тому, що це не Земля а Хаос або Безодня Простору, у якому міститься Парадигматичний Всесвіт або праобраз Всесвіту в Основі Думки Над-Душі, яка носить над безоднею. Термін «Прокляття» оманливий, бо тут він просто Доля або Призначення яке виявило її до об'єктивного стану. Це показано тим, що під «Прокляттям» Землі подається її спустошений та без форми стан, у безоднях якої «Дихання» Елохімів, або колективних Логосів виробило або відобразило першу Божественну Думку того, що мусило бути. Цей процес повторюється після кожної Пралаї перед початком нової Мануантари або Періоду свідомого, індивідуального Буття. «Тринадцять залежать від тринадцяти форм» - це має відношення до тринадцятьох Періодів уособлених тринадцятьма Ману, разом з Сваямбхува чотирнадцятим – 13 а не 14, є додаткове прикриття – ці чотирнадцять Ману царюють протягом Маха-Юги, одного Дня Брами. Ці тринадцять – чотирнадцять форм об'єктивного Всесвіту залежать від тринадцяти – чотирнадцяти парадигматичних ідеальних Форм. СENS «Шістьох тисяч Років», які «висять у шістьох перших Словах», потрібно знову шукати в Мудрості Індії. Вони мають відношення до первісних шістьох (сімох) «Царів Едома», які уособлюють Світи або Сфери нашої Низки протягом Першого Кола, так саме як і первобутніх людей цього самого Кола. Вони, суть семи-складна, до адамова Перша Корінна Раса або ті, що існували до Третьої, статеві поділеної Раси. Тому, що вони були Тінями та не володіли Розумом, бо ще не спробували плоду від Дерева Знання, вони не могли бачити Парзуфіма або «Образ не міг бачити Образ»; тобто первобутні люди були «не свідомими». «Тому первісні (семеро) Царів померли», тобто були знищені. Але хто були ці Царі? Ці Царі суть «Семеро Ріші, деякі (другорядні) Божества, Індра (Шакра), Ману і Царі, його сини (які) створюють та гинуть у один період», як каже нам Вішну Пурана. Бо «сьома тисяча» яка не є тисячоріччям екзотеричного християнства, але тисячоріччям Антропогенезису, подає одночасно і «Сьомий Період Творіння», період фізичної людини за Вішну Пураною, та Сьомий Принцип як мікрокосмічний так і

макрокосмічний; а також Пралаю після Сьомого Періоду, Ніч тривалістю Дня Брами. «Все було цілком спустошеним протягом дванадцяти годин». На Тринадцятий (двічі по шість та синтез) все буде відновленим і «шестеро перебуватимуть». Так і автор Кабали цілком справедливо зауважує: «Значно раніше до його (Ібн Гебероля) часу... до християнської ери, у Центральній Азії існувала «Релігія Мудрості», залишки якої ще існували посеред вчених стародавнього Єгипту, древніх китайців, індусів тощо. (І що) Кабала, цілком імовірно, прийшла з арійських джерел, через Центральну Азію, Персію, Індію та Месопотамію, бо з Ура та Харана прийшов Авраам і багато інших до Палестини». Такою самою була впевненість і Кінга, автора «The Gnostics and Remains».

Вамадева Моделіар змальовує майбутню Ніч доволі поетично. Хоча це вже наведено у «Викритій Ізіді», все ж повторимо: «Дивні шуми лунають з усіх боків... Це передвісники Ночі Брами; сутінки здійснюються на обрії, і Сонце заходить за тринадцятий градус Макара (десятий знак Зодіаку), і вже більше не досягне знаку Міна (знаку Риби). Гуру у пагодах, призначені стежити за Рашичакрам (Зодіаком), можуть наразі розбити власне астрономічне коло та інструменти, бо надалі вони непотрібні. Поступово світло згасає, тепло зменшується, місця без помешкань збільшуються на Землі, повітря стає все більше та більше розчиненим, джерела води зникають, могутні річки бачать висихання власних хвиль, океан показує власне піщане дно і рослини помирають. Люди та тварини зменшуються на зріст щоденно. Життя та рух втрачають силу; планети ледве рухаються у просторі; вони згасають одна за другою, на вподобі до лампи, яку рука Чокри (слуги) забула заправити. Сур'я (Сонце) мерехтить та тухне; матерія йде до Розчину (Пралайя), і Брама знову занурюється у Duays, Не проявленого Бога і виконавши власне завдання – засинає. Пройшов ще один День, прийшла Ніч – і вона триватиме до майбутнього Світанку. І ось знову заходить у Золоте Яйце Його Думка, сім'я всього, що існує, як каже нам Божественний Ману. Під час Його спокою, маючи душу істоти, обдаровані початками діяльності, припиняють власні функції, і будь яке почуття засинає. Коли вони всі поглинені Вищою Душею, ця Душа всіх істот спить у спокою до Дня, коли вона знову прийме власну форму і знову прокинеться з темряви».

Тому що Сат'я Юга завжди перша в ряду Чотирьох Віків або Юг, то Калі Юга завжди остання. Наразі Калі Юга хазяйнує в Індії і можливо збігається з Калі Югою Західного Віку. У будь якому випадку цікаво зазначити, яким пророком, майже у всьому, виявився той, хто писав Вішну Пурану, коли він попереджав Майтрею про деякі темні впливи і злочини цієї Калі Юги. Бо сказавши, що «варвари» будуть володарювати на берегах Інда, Чандрабхага і у Кашмірі, він додає: «Будуть сучасні монархи на Землі, царями брутального духу, правил жорстоких та віддані злу та не правді. Вони будуть вбивати жінок, дітей та корів; вони будуть захоплювати майно підданих (за іншим перекладом, захоплюватимуть чужих дружин); влада їх буде обмеженою... життя коротке, бажання ненаситні... Люди різних країн змішуючись з ними, діятимуть за їх прикладом; і варвари будуть сильними (в Індії), підтримані принцями, у той час коли чисті племена будуть забуті; народ гинутиме (або як каже коментатор: «Mlechchha» будуть у середині а арійці на кінці). Багатство та благочестя будуть зменшуватися з кожним днем доки увесь світ не буде розбещеним... Лише майно надаватиме становище; багатство буде єдиним джерелом поваги та відданості; пристрасть буде єдиним зв'язком між людьми; неправда буде єдиним засобом успіху у тяжбі; жінки будуть лише предметом статевого задоволення... Зовнішній вигляд буде єдиною різницею шаблів життя; моральна потворність (ануауа) буде загальним способом існування; слабкість приводом до залежності; погроза та самовпевненість замінять знання; щедрість матиме назву благочестя; багач вважатиметься чистим: подвійна угода замінить брак; тонка одежа буде гідністю... сильніший володарюватиме... народ не матиме можливості виносити вагу податків та рятуватиметься у долини... Таким чином, у Калі Юзі розпад неухильно рухатиметься доки людська раса не наблизиться до свого знищення. Коли кінець Калі Юги буде зовсім близько, частка тієї

Божественної Істоти, яка існує з причини своєї власної духовної природи (Калкі Аватар)... зійде на Землю...обдарований вісьмома над людськими здатностями... Він відновить справедливість (праведність) на Землі, і розуми тих, хто житимуть наприкінці Калі Юги пробудяться і стануть прозорими як кришталь. Люди які таким чином будуть відроджені, стануть сім'ям людських істот та дадуть народження расі, яка триматиметься законів Віку Криту (або Віку Чистоти). Як сказано: «Коли Сонце та Місяць, (місячний астеризм) Тіш'я і планета Юпітер будуть у одному домі, у той час Крита (або Сат'я) Вік повернеться...».

Дві Особистості Девапі, раси Куру і Мару (Мору) з роду Ікшваку, продовжують жити протягом Чотирьох Віків, мешкаючи... у Калапа (Шамбала). Вони повернуться на початку Віку Криту. Мару, син Шігри, силою Йоги подовжує власне життя... Він відродить расу Кшатріїв Сонячної Династії. (гл.4 Вайю Пурани каже, що Мору відродить Кшатріїв у 19 майбутній Юзі).

Правильно це або ні, що до останнього пророцтва, але «блага» Калі Юги змальовані добре і цілком відповідають тому що відбувається в Європі та інших цивілізованих та християнських країнах, у розквіті XIX сторіччя та на світанку XX, нашої великої «Ери Просвіти».

ВІДДІЛ 8

ЛОТОС, ЯК ВСЕСВІТНІЙ СИМВОЛ

Немає стародавніх символів без глибокого та філософського значення, до того, значення та важливість їх зростає разом з стародавністю – такий і Лотос. Ця квітка присвячена Природі та її богам, відображує Абстрактний та Конкретний Всесвіт і є емблемою виробничих сил, як духовної так і фізичної Природи. З стародавніх часів ця квітка шанувалася священною арійцями, індусами, єгиптянами і після них буддистами. Лотос шанувався в Китаї та Японії та був прийнятий, як християнська емблема грецькою та римською церквами, які підмінили його лілією та зробили символом Вісника. У християнській релігії у кожному зображенні Благовіщення, Архангел Гавриїл являється Діві Марії, тримаючи в руці гілку лілії. Лотос зображав вогонь та воду, або ідею створення та зародження, тому і гілка лілії, що замінила його, символізує ту саму ідею, що і Лотос у руці Бодхісатви, який сповіщає Маха-Майї, матері Готами про народження Будди, Рятівника Світу. Так саме і Озиріс і Гор постійно зображувалися єгиптянами у зв'язку з квіткою Лотосу, обидва як сонячні Боги або Боги Вогню; так саме і Дух Святий до цих часів зображується «вогняними язиками» у «Діяннях Апостолів». Лотос мав та має наразі своє містичне значення, тотожне у всіх народів Землі. Ми відправляємо читача до праці сера У.Джонса «Dissertations Relating to Asia». У індусів Лотос емблема виробничої сили Природи за посередництвом Вогню і Води, або Духу та Матерії. «О Ти, Передвічний! Я бачу у Тобі Брам-Творця на престолі над Лотосом!» проголошує вірш Бхагават Гіти. І сер У.Джонс розповідає, як вже було зазначено у Станцях, що сім'я Лотосу ще до проростання містить цілком сформоване листя та мініатюрний праобраз того, якою буде розвинута рослина. Лотос в Індії є символом родючої землі, більш того символом Гори Меру. Чотири Ангели або Генії чотирьох частин неба, Махараджі Станців, стоять кожен на Лотосі. Лотос є подвійний праобраз Небесного та земного Гермафродиту, як двостатевого.

У індусів Дух Вогню або Тепла – який спонукає до діяльності, запліднює та розвиває у конкретну форму за власним ідеальним праобразом все, що народжується з Води або Первісної Землі – допомагав прояву Брами. Квітка Лотосу, змальована як така, що росте з пупка Вішну, Бога на Водах Простору на Змії Безмежності, самий виразний з усіх символів. Це Всесвіт який виявляється з Центрального Сонця, з Точки вічно прихованого Зародка. Лакшмі, як жіночий аспект Вішну і яка у Рамаїні так само має назву Падма, тобто Лотос, зображена плаваючою на квітці

Лотосу під час «Створення» та «Пахання Океану» Простору, та такою що виходить з «Молочного Моря», на вподобі до Венері Афродіти з піни океану. «...Сидячі на Лотосі, Блискуча Богиня Краси, незрівнянна Шрі, піднялася з хвиль»... Так писав англійський сходознавець та поет М.Уільямс.

Головна думка цього символу прекрасна і, окрім того вказує на явну спорідненість всіх релігійних систем. Лотос, або Латаття мають однакову філософську думку; а саме еманацію Об'єктивного з Суб'єктивного, Божественне Подання, яке переходить з абстрактного у конкретну або видиму форму. Бо, лише Темрява, або точніше те, що для невігласа «Темрява», зникає у власному царстві Вічного Світла, залишаючи позаду себе лише власний Божественний Прояв Подання, розуміння Творчих Логосів відкривається і вони бачать у Ідеальному Світі, до того приховані у Божественній Думці, праобрази форм всього, та беруться до відображення та побудови за цими зразками тимчасових та трансцендентних форм. У цій стадії Діяльності Деміург ще не Зодчий. Народжений у Сутінках Діяльності, він мусить спочатку усвідомити План, досягнути ідеальні форми, приховані в Лоні Вічного Подання, на вподобі до того, як майбутнє листя Лотосу, незаймане та приховане у середині сім'я цієї рослини. В езотеричній філософії, Деміург або Логос як Творець, є просто абстрактний термін, ідея схожа до слова «воїнство». Як останнє є всеосяжний термін для сукупності активних сил, або діючих одиниць – воїн, так саме і Деміург, є якісний колектив Творців або Будівельників. Бернуф, відомий сходознавець, усвідомив цю думку досконало, коли сказав, що Брама не створює Землі, так саме як не створює Всесвіту. «Виявлений з Душі Світу та відокремлений від Первопричини, він видихає та випромінює з себе всю Природу. Він не над нею, але змішується з нею; Брама і Всесвіт складають єдине Ёство, кожна частка якого у власному ёстві є Сам Брама, який вийшов з Самого Себе».

У главі Книги Мертвих, під назвою «Перетворення у Лотос», Бог зображений у вигляді голови виникаючої з цієї квітки проголошує: «Я – чистий Лотос, вийшов з Променистих... Я несу звістку Гора. Я чистий Лотос з Сонячних Полів». Ідея Лотоса маже бути знайденою навіть у першій главі Книги Буття, у главі про створення Світу Елохімами, як це показано у «Викритій Ізиді». У цій ідеї мусимо ми шукати початок та пояснення вірша з єврейської космогонії: «І сказав Господь – хай виникне Земля... дерево яке дає плід роду свого, сім'я якого у ньому самому». У всіх первісних релігіях, Бог Творець є «Син Батька», тобто Його Думка що стала видимою; і до християнської ери, починаючи від Тримутрі індусів та, скінчуючи трьома кабалістичними главами у Писаннях за поясненням євреїв, Триєдине Божество кожного народу було цілком визначеним в алегоріях. Таким є космічне та ідеальне значення цього величного символу у східних народів. Але у застосуванні до практичного екзотеричного культу, який так саме мав власний езотеричний символізм, Лотос з часом став носієм більш земної думки. Жодна догматична релігія не уникла впливу сексуального елементу; і до цього часу він запламує моральну красоту головної думки символу. Нижченаведене взяте з того самого кабалістичного манускрипту, який вже ми наводили у декількох випадках: «Лотос у водах Нилу мав те саме значення. Його засіб росту робив його особливо придатним символом виробничих сил. Зрілий паросток Лотосу, носій сім'я, поєднаний на вподобі до плаценти з матір'ю Землею, або черевом Ізиди, через воду черева, тобто води річки Ніл, за посередництвом довгого схожого на мотузку стебла пуповини. Нічого не може бути більше ясным за цей символ і, щоби більш чітко підкреслити це значення, у ньому інколи зображується дитина яка або сидить або виходить з квітки.* Так Озіріс та Ізіда діти Кроносу, або безкінечного часу, у розвитку власних природних сил, стають у цьому зображенні батьками людини, на ім'я Гор. Ми не можемо цілком достатньо підкреслити значення цієї виробничої функції, як основи символічної мови та наукової алегоричної думки. Ідея цього подання неодмінно призведе до роздумів над творчою Першопричиною. Природа у власній діяльності утворила чудовий живий механізм, керований приєднаною до нього живою душею; розвиток життя та історії цієї душі,

звідки вона та її сучасне та майбутнє, перевершує всі намагання людського розуму.** Нове Народження – вічне диво, є доказом того, що в середину материнського черева втрутилася розумна творча сила, щоби поєднати живу душу з фізичною машиною. Вражаюче диво цього факту робить сокровеним все пов'язане з органами репродукції, як місцем явного втручання Божества».

*В індуських Пуранах, саме Вішну – Перший, а Брама – Другий Логос, або Ідеальний Творець та Практичний Творець, які відповідно зображуються, один – проявляє Лотос, другий – виходить з нього.

**Але у будь якому випадку не намагання дисциплінованих психічних здатностей Посвяченого у східну метафізику та таємницю творчої Природи. Саме невігласи минулих віків осквернили чистий ідеал космічного творіння та зробили його емблемою виключно людської репродукції та статевих функцій. Езотеричним Вченням та Посвяченим майбутнього належить місія повернути первісну концепцію, так ганебно профановану та спотворену теологами та церковними фанатиками брутальним застосуванням її до езотеричних догм. Мовчазне шанування абстрактної або ноуменальної Природи, єдиного Божественного подання, є єдиною шляхетною релігією людства.

Таким є правильне тлумачення головних ідей стародавності, чисто пантеїстичних, безособових а шановливих уявлень архайчних філософів до історичних часів. Та все ж це не так, коли стосується гріховного людства та брутальних уявлень, притаманних особистості. Тому пантеїстичний філософ не оминє знайти зауваження, наступні за вищезазначеними та тими що подають антропоморфізм юдейської символіки, не по іншому, як небезпечними для святості істинної релігії та придатними лише до нашого матеріального часу, прямому наслідку та результату цього антропоморфічного характеру. Бо це є головна нота до всього духу та суті Старого Заповіту, як стверджує рукопис, що тлумачить символізм алегоричної мови Біблії. «Тому область утроби мусить вважатися як саме Святе Місце, Sanctum Sanctorum, як істинний Храм Бога Живого.* Чоловік завжди вважав володіння жінки значною часткою самого себе, щоби з двох стався один, і він це ревниво охороняв, як сокровенне. Навіть частина звичайного будинку де мешкала дружина, мала назву *penetralia*, таємне або священне і звідси метафора Свята Святих священних побудов, заснованих на уявленнях про святість органів зачаття. Доведена до краю у описах** ця частина будинку показана у священних книгах, такою що містилася між стегон (стовпів) будинку, і ніколи думка ця була виявлена у побудові широких дверей храмів між двома боковими стовпами».

*Звісно, слова Посвяченого у древні Містерії християнства: «Хіба ви не знаєте, що ви Храм Бога?» не могли бути застосованими у цьому сенсі до людей; хоча сенс їх був неодмінно стверджений як такий у розумах єврейських компіляторів Старого Заповіту. І саме тут та прірва, що лежить між Новим Заповітом та Єврейським Каноном. Ця прірва залишилася би та постійно збільшувалася би, якби християнство і особливо римська церква не перекинула місток. Сучасне Папство цілком заповонило власними догмами про два непорочних зачаття антропоморфічним характером для Матері свого Бога.

**Це було лише у єврейській Біблії та у повторі її християнськими богословами.

Ніколи така думка «доведена до краю» не існувала посеред древніх первобутніх арійців. Це доведене тим фактом, що у період Вед, жінки не були окремо від чоловіків у *penetralia* або «Зенанах». Ув'язнення це почалося коли магометани – найближчі після християнської церковності нащадки єврейського символізму – завоювали країну та поступово нав'язали власні звичаї

індусам. До та після Вед жінка була так само вільна, як і чоловік; і ніколи жодна нечиста, земна думка не приставала до релігійної символіки ранніх арійців. Думка ця та застосування її чисто семітичного походження. Це доводиться автором зазначеного, високо вченого кабалістичного одкровення, коли він закінчує вищенаведене місто та додає: «Якщо до цих органів, як символів творчих космічних сил, може бути застосована ідея виникнення вимірів, так саме як і періодів часу, та воїнства у побудові Храму як Обителі Божества або Іегови, то та частина яка називається Свята Святих або Найсвятіше Місце, мусить брати навзаєм власну назву від визнаної святості органів зачаття, на які дивляться як на символи вимірів та творчої причини. У стародавніх мудреців не існувало ні ім'я, ні ідеї, ні символу Першопричини». Звичайно ні. Краще ніколи не думати про неї та облишити її назавжди без імені, як чинили ранішні пантеїсти, ніж принизити святість цього Ідеалу Ідеалів, принижуючи його символи до таких антропоморфічних форм! Тут знову ми бачимо величезне провалля між арійською та семітською релігійною думкою, двома протилежними полюсами – відвертістю та прихованістю. У брамінів які не поєднували природні репродуктивні функції людини з елементом «первородного гріху» - мати сина є священний обов'язок. Брамін в минулі часи, закінчивши власну місію людського творця, йшов у джунглі та проводив залишку днів у релігійному містичному спостереженні. Він виконав власний борг перед природою, як смертний та як її співробітник і від цього часу віддавав всі свої думки духовній та безсмертній частині самого себе, дивлячись на все земне як на звичайну ілюзію, тимчасовий сон – чим воно у дійсності і є. У семіта було по іншому. Він винайшов зваблення плоті у райському саду та подав власного Бога – езотерично Спокусника та Керівника Природи – який проклинає на віки дійство, логічне для програми Природи. Все це виглядає екзотеричним, якщо дотримуватися маскування та мертвої букви Книги Буття та всього іншого. У той самий час, езотерично він дивився на уявний гріх та падіння, як на дію, таку священну, що обрав винуватця первородного гріху, як найбільш священний символ для зображення того самого Бога, який таврував виконання їм власної функції, як непослух та вічний гріх! Хто зможе виміряти парадоксальні глибини семітичного розуму! і цей парадоксальний елемент позбавлений власного сокровенного значення, наразі цілком перейшов у християнську теологію та догму! Чи знали перші батьки церкви езотеричне значення Старого Заповіту, або лише деякі з них розуміли його у той час коли інші залишалися необізнаними у цій таємниці, це вирішать нащадки. Та все ж одне безсумнівно: тому, що езотеризм Нового Заповіту цілком відповідає езотеризму єврейських книг Мойсея; і коли у той самий час ряд чисто єгипетських символів та язичницьких догм взагалі – наприклад Трійця – були врятовані та включені у Новий Заповіт Синоптиками та св.Іоанном, то стає очевидним, що тотожність цих символів була відома тими хто писали Новий Заповіт, ким би вони не були. Вони так саме мусили знати про першість єгипетського езотеризму, якщо вони прийняли декілька символів, що відображають чисто єгипетські поняття та вірування у їх зовнішньому та внутрішньому значенні і які не зустрічаються у єврейському каноні. Один з таких – латаття у руці Архангела на стародавніх зображеннях його явлення Діві Марії; і ці символічні зображення зберігаються до цього часу у іконографії грецької та римської церков. Так Вода, Вогонь та Хрест, так саме як і Голуб, Агнець та інші Священні Тварини у всіх їх сполученнях, езотерично мають тотожний сенс, і, імовірно, були прийняті як покращення простого і чистого юдаїзму. Бо Лотос та Вода зустрічаються посеред стародавніх символів і походження їх чисто арійське, хоча вони стали загальним здобутком під час розгалуження П'ятої Раси. Наприклад: букви так саме як і числа були містичними у комбінаціях або окремо взяті. Найбільше священна буква – «М»; вона одночасно чоловічого та жіночого начала, або андроген і символізує Воду у її основі як Велику Безодню. Ця буква містична у всіх мовах Сходу та Заходу, і є знаком хвиль. В арійському та семітському езотеризмі ця буква завжди зображала Води. У санскриті, наприклад знак Макара – десятий знак Зодіаку означає крокодила або скоріше водяне чудовисько, завжди пов'язане з водою. Буква Ма еквівалент до числа 5, складеного з

Двійки – символу статевого поділу та Трійки – символу третього життя народженого Двійкою. Це часто символізується Пентагоном, до того останній є священний знак божественної Монограми. Майтрейя є сокровенне ім'я П'ятого Будди та Калкі Аватара брамінів, останнього месії, який прийде під завершення Великого Циклу. Це так саме перша буква грецького Metis, або Божественної Мудрості; Мімри тобто Слова або Логосу; і Мітри, Mihr, Таємниці Монади. Всі вони народжені у Великій Безодні та з неї, і всі вони Сини Майї, «Матері»; в Єгипті – Мут; у Греції – Мінерви, Божественної Мудрості; Марії або Міріам, Міри та тощо, Матері християнського Логосу; та Майї, Матері Будди. Мадхава і Мадхаві імена найвищих Богів та Богинь індуського Пантеону. Нарешті Мандала, санскритською «Коло» або Сфера, так саме десятеро підрозділів Риг-Веди. Найбільш сокровенні імена в Індії зазвичай починаються з цієї букви, від Махату, першого проявленого Розуму та Мандари, великої Гори, застосованої Богами для пахання Океану, до Мандікіні, небесної річки Ганга або Ганжес, Ману та тощо.

Чи назвуть це випадковістю? Дійсно це було би дивно, бо ми бачимо, що навіть Мойсей знайдений у водах Нілу, мав цю символічну букву у власному імені. І дочка Фараона «нарекла йому ім'я Мойсей», кажучи при цьому: «тому, що я витягла його з Вод». Окрім того священне єврейське ім'я Бога яке починається з М, є Меборах, «Святий» або «Благословенний», а назва Вод Потопу – Мабул. Щоби скінчити з цими прикладами, пригадаємо «Три Марії» біля Розп'яття і їх зв'язок з «Mare», Морем або Водами. Ось чому у юдействі та християнстві Месія завжди пов'язаний з Водою, Хрещенням; а також з Рибами, знаком Зодіаку Мінам санскритською, і навіть з Матьс'я (Риба) Аватаром і з Лотосом – символом черева, або з водяним лататтям, лілією яка має те саме значення. У реліквіях древнього Єгипту, чим стародавніший символ та емблема, тим частіше зустрічається квітка Лотосу та Вода у зв'язку з Сонячними Богами. Бог Хнум, Міць Вологи або Води, відповідно до Фалесу, як початок всіх речей, сидить на престолі посередені Лотосу. Бог Бес стоїть на Лотосі, готовий поглинути власне потомство. Тот, Бог Таємниці та Мудрості, священний Писар у Аменті, з сонячним диском у якості головного убору, сидить маючи голову бика, священний бик Мендеса був однією з форм Тота, тіло людини на розквітлому Лотосі. Нарешті Богиня Хігіт (Higit) у її аспекті жаби знову на Лотосі, нагадуючи власний зв'язок з водою. Не поетичність цього символу жаби, без сумніву стародавнього зображення єгипетських Божеств, була причиною намагань єгиптян відкрити таємницю та функції цієї богині. Прийняття його до церков першими християнами доводить, що вони знали та розуміли це краще ніж наші сучасні сходознавці. «Богиня жаба» була одним з головних Космічних Божеств, пов'язаних з утворенням світу з причини її амфібійної побудови, і головним чином з причин її воскресіння після віків усамітненого життя, замурованого у старих стінах та скелях... Вона не лише приймала участь у побудові світу разом з Хнумом, але і була так само пов'язана з догмою воскресіння. (У єгиптян воскресіння було відродженням після 3000 річного очищення). Без сумніву доволі глибокий та сокровенний сенс був пов'язаний з цим символом, якщо не дивлячись на ризики бути звинуваченими у належності до огидної форми культу тварин, вперше єгипетські християни прийняли його у власних церквах. Жаба у Лотосі, або навіть без останнього, була формою обраною для храмових світильників на яких були вирізані слова: «Я є Воскресіння». Ці богині жаби зустрічаються на всіх муміях.

ВІДДІЛ 9

МІСЯЦЬ: DEUS LUNUS; PHOEBE

Цей архаїчний символ самий поетичний з усіх символів і у той самий час найбільш філософський. Древні греки надавали йому видатне місце, а сучасні поети використали до межі. Цариця Ночі, яка

рухається Небесами у величі власного незрівнянного Світла, занурює всіх, навіть Вечірню Зірку у темряву та розповсюджує власний сріблястий покров над всім Зірковим Світом, завжди була улюбленою темою всіх поетів християнства від Мільтона та Шекспіра до пізніших поетів. Але сяючий Світильник Ночі з його світою незчисленних зірок розповідав лише уяві профанів. До останніх часів релігія та наука не цікавилися цим чудовим міфом. Все ж, холодний Місяць, той який за словами Шеллі: «...робить чудовим все, до чого посміхається цей ковчег, лагідного холодного полум'я, вічно міняє власний образ, але залишається не змінним, не гріє але освітлює...» та перебуває у більш щільному зв'язку з Землею ніж будь яке інше небесне світило. Сонце надає Життя для всієї Планетної Системи; Місяць для нашої планети. І ранні раси навіть у дитинстві своєму, розуміли і знали це. Він Цар і так саме Вона Цариця. Він був Царем Сом, до того як перетворився на Феба та цнотливу Діану. Вона стала переважно Божеством християн, завдяки євреям, послідовникам Мойсея та Кабали, хоча цивілізований світ і міг не знати цього факту протягом багатьох віків; насправді після смерті останнього з посвячених батьків церкви, який і прихопив з собою таємниці язичеських храмів. Бо для таких батьків, як Оріген або Климент Олександрійський, Місяць був живим символом Ієгови; як Надавач Життя та Смерті, як Володар Буття – у нашому Світі. Але якщо у греків Артеміда була Місяцем у Небесах і Діаною на Землі та мала відношення до народження та життя; то у єгиптян вона була Гекатою у Пеклі, Богинею Смерті, володаркою магії та чаклунства. Більше того, як уособлення Місяця; прояви якого потрійні, Діана-Гекта-Місяць є три аспекти у одному. Бо вона - «*Diva triformis, tergemina triceps*» має три голови на одній шиї, на вподобі до Брами-Вішну-Шиви. Відповідно вона є праобраз нашої Трійці, яка не завжди була Чоловічого Начала. Число Сім, таке видатне у Біблії, таке священне у сьомому дні або Саббаті, прийшло до євреїв від древності, маючи початок з чотири-складного числа 7 у 28 днях місячного місяця, кожна сьома частина якого подана однією чвертю у фазах місяця.

У цій праці буде корисним кинути погляд з пташиної висоти так би мовити, на початок та розвиток сонячного міфу і культу в історичній стародавності на нашому боці земної кулі. Самий початок його не може бути визначеним точною наукою яка відкидає всі традиції; як і для теології, що наклала тавро заборони на кожний фрагмент літератури без *imprimatur* римської церкви, історія його залишається закритою книгою. Яка саме посеред релігійних систем є більш древньою – єгипетська чи індуська, Сокровенне Вчення стверджує, що остання, але це у нашому випадку має мало значення, бо обидва «Культи», Місячний та Сонячний самі древні. Обидва пережили і до цього дня головують у всьому світі; де відкрито, а де як, наприклад у християнській символіці, приховано. Кішка, місячний символ була присвячена Ізиді, яка уособлювала Місяць, так саме як Озиріс Сонце, і її часто можна бачити над Цистром у руці Богині. Ця тварина було у великій шані в місті Бубасті яке занурювалося у траур у випадку смерті священних кішок, бо Ізіда як Місяць була особливо шанована у цьому місті Містерій. Астрономічний символізм пов'язаний з нею вже був наданий у Першому Відділі, і ніхто краще не змалював його, ніж Д.Массей у своїх Лекціях та у «*The Natural Genesis*». Сказано, що око кішки неначе стежить за коливанням місячних фаз, і її орбіти очей сяють на вподобі до двох зірок у темряві ночі. Звідси, міфологічна алегорія що подає Діану яка ховається у Місяці у образі кішки, намагаючись уникнути разом з іншими Божествами переслідувань Тифона. Місяць в Єгипті одночасно був «Оком Гора» і «Оком Озиріса» Сонця.

Те саме можна сказати про Кіноцефала. Мавпа з головою собаки символізувала Сонце та Місяць по черзі, хоча Кіноцефал насправді був скоріше герметичним ніж релігійним символом. Тому, що цей ієрогліф планети Меркурія і Меркурія філософів алхіміків: «Завжди мусить бути поблизу Ізиди, як її міністр, бо без Меркурія ні Ізіда ні Озиріс не можуть нічого зробити у Великій Праці». Кіноцефал, коли він зображений з кадуцеем, півмісяцем або лотосом, є символом «філософського» Меркурія; але коли він тримає тростину або свиток папірусу, він являє Гермеса,

секретаря та радника Ізиди, на вподобі до Ханумана, виконуючого ті самі обов'язки у Рами. Хоча парсійці, істинні шанувальники Сонця, не численні, все ж, не лише більша частина індуської міфології і історії заснована та щільно сплетена з цими двома культами, але навіть сама християнська релігія. Від самого їх виникнення до нашого часу обидві теології, як римських католиків, так і протестантів забарвлені цими культами. Дійсно різниця між арійською індуською та арійською європейською вірою дуже мала, якщо лише головні їх ідеї не будуть прийняті до уваги. Індуси пишаються, називаючи себе Сур'яванша та Чандраванша, Сонячною та Місячною Династіями. Християни вважають це ідолопоклонством, у той самий час пристають до релігії цілком заснованій на Сонячному та Місячному Культах. Марно та безкорисно обурюються протестанти проти католиків за їх культ «Марії Діви», заснований на древньому культі Місячних Богинь, у той час коли вони самі шанують Іегову який є насамперед Місячним Богом; і коли обидві церкви мають у власній теології Сонячного Христа та Місячну Трійцю. Про Місячний Культ халдеїв та вавилонського Бога Сін, якого греки називали Місячним Богом, знають дуже мало; і це мале може лише плутати непосвяченого учня, який з цієї причини не може зрозуміти езотеричного значення символів. Як це було відомо древнім, непосвяченим філософам та письменникам – бо ті хто були посвяченими, були пов'язані обітницею мовчання – халдеї так саме як і євреї, були шанувальниками Місяця під різноманітними іменами, жіночими та чоловічими.

У не опублікованому манускрипті з приводу вже згаданої мови яка дає ключа до древньої символічної мови, висунуте логічне «*raison d'eter*» для цього подвійного шанування. Він написаний одним доволі ознайомленим вченим та містиком, який викладає це у зрозумілій формі гіпотези. Та все ж, останнє стає доведеним фактом в історії релігійної еволюції людської думки для кожного, хто будь коли мав тимчасовий проблиск у таємницю древньої символіки. Так він каже: «Одним з перших завдань людей, завдань пов'язаних з справжньою необхідністю, мусило було бути усвідомлення періодів часу,* відмічених на небосхилі над обрієм або над рівнем тихих вод. Ці періоди визначалися за днем та ніччю, за місячними фазами, зірковими та синодичними обертами та за періодом сонячного року з повертанням часів року та застосуванням до таких періодів природного виміру дня та ночі або доби, поділених на світло та темряву. Також було відкритим, що протягом сонячного року ми маємо по одному найдовшому та найкоротшому сонячному дню і так саме два сонячних дня в яких день та ніч рівні; і що часи року, які відповідають цим дням, могло бути відміченими з надзвичайною точністю у сузір'ях, підлеглих тому ретроградному руху який з часом вимагав би правки як це було при описі Потопу, коли була зроблена правка на 150 днів для періоду у 600 років, протягом яких плутанина збільшилася... Це зрозуміло мусило виникнути у всіх народів і у всі часи; і таке знання мусить бути прийнятим всім людством раніше того періоду який ми звемо історичним, так саме як і протягом останнього».

*Стародавня міфологія містить древню астрономію так саме як і астрологію. Планета була стрілками на годиннику нашої Сонячної Системи. Так Меркурій був Вісником, призначеним відмічати час протягом щоденних сонячних та місячних феноменів, і з іншого боку він був пов'язаний з Богом та Богинею Світла.

Спираючись на це, автор шукає будь яку природну фізичну функцію, загальну для всього людства та пов'язану з періодичними проявами таку, щоби «зв'язок між цими двома видами феноменів... був би встановлений у загальному або народному застосуванні». Він бачить це у наступному: а) Жіноче фізіологічне явище що виникає кожний місячний період у 28 днів або у чотири тижні, по семеро днів кожний, таким чином, що 13 повторів цього періоду складають 364 дні, що складає сонячний рік, поділений на 52 тижні, кожний по 7 днів. б)Зростання утробного плоду відмічається періодом у 126 днів або у 18 тижнів по 7 днів кожний. в)Період за назвою

«період життєздатності», дорівнює 210 дням або 30 тижням по 7 днів кожний. г) Період вагітності триває 280 днів або 40 тижнів по 7 днів кожний, або протягом 10 місячних місяців по 28 днів, або 9 місяців за календарем по 31 дню, рахуючи по небосхилу розмір перехідного періоду з темряви черева до світла у славі свідомого існування, цієї постійної незагнаної таємниці та диву. Таким чином періоди часу процесів функцій народження, природно мусили стати основою для астрономічних вимірів... Ми майже можемо стверджувати, що саме цей метод обрахунку, незалежно, посередньо або ні був прийнятий всіма народами. Цей метод був у застосуванні євреїв, бо і на цей час вони складають календар виходячи з 354 та 355 днів місячного року і ми маємо свідчення, що такий самий метод був у застосуванні древніх єгиптян... Головна ідея релігійної філософії євреїв була у тому, що Бог містив у собі все Сутне і, що людина, і жінка так саме, були його подобою... Місце чоловіка та жінки у євреїв було позиченим у єгиптян биком та коровою, присвяченим Озирісу та Ізиді які, відповідно мали вигляд чоловічої фігури з головою бика та жіночої з головою корови, символи ці були у великій шані. Озиріс був Сонцем та річкою Ніл, тропічним роком у 365 днів (число відповідає слову Neilos) і биком бо він так саме був принципом вогню та життєвої сили. У той час коли Ізіда була Місяцем, руслом річки Ніл, або Матінкою Землею для енергій народження якої вода була необхідністю, так саме місячним роком у 354-364 дні, що встановлює періоди вагітності і коровою яка носила на голові серп нового місяця. Але у тому що єгиптяни надавали корові роль, яку жінка грала у євреїв не було будь якої корінної різниці у значенні, а лише стверджувалася тотожність вчень за звичайної заміни символом загального значення, який у наступному: тривалість вагітності у жінки та корови були однаковими, 280 днів або 10 місяців за місячним календарем по 4 тижня у кожному. І у цьому періоді був тваринний сенс, знаком якого був серп нового місяця... Ці природні періоди вагітності були основами символізму у всьому світі. Вони так саме були у застосуванні у індусів і зустрічаються в зображеннях стародавніх американців, на таблицях Річардсона та Геста, на Паленському Хресті та у інших містах та явно є основою складання календарів майя Юкотану, індусів, асирійців та древніх вавилонян, так саме як і єгиптян та древніх євреїв. Звісно природніми символами були або фалос, або фалос з іоні... чоловіче та жіноче начало. Дійсно слова, перекладені загальними термінами чоловічого та жіночого начала у 27 вірші першої глави Книги Буття, суть... *sasg* та *p.sabvah* або буквально – фалос та іоні. У той час коли зображення фалічних емблем навряд мали на увазі лише людські статеві органи, коли приймалися до розгляду їх функції та розвиток судин для сім'я та субстанції у них, то по суті це вказувало на засоби виміру місячного часу, а через місячний так саме і сонячного часу.

Це є фізіологічний або антропологічний ключ до символу Місяця. Ключ відкриваючий таємницю Теогонії або еволюції мануантарних Богів, набагато складнішої та не маючої у собі нічого фалічного. Тут все містично та божественно. Але євреї пов'язали Іегову безпосередньо з Місяцем у якості Бога який зароджує і після цього не бажають знати вищих Ієрархій та зробили своїми Патріархами деякі сузір'я Зодіаку та планетних Богів, чим евгемеризували чисто теософічну ідею та скинули її на рівень гріховного людства. Манускрипт з вищезазначеним, пояснює доволі ясно, до якої Ієрархії Богів належав Іегова і ким був цей єврейський Бог; бо ясно доводиться те, на чому завжди наполягала автор цієї праці, а саме що Бог яким навантажили себе християни, був не більше ніж Місячний символ виробничої або Природної здатності Народження. Вони завжди були необізнаними відносно Сокровенного Бога євреїв кабалістів – Ейн-Софа, поняття у ранішніх кабалістичних та містичних уявленнях, такого самого величного як і Парабраман. Але, звісно, не Кабала Розенрота може будь коли надати істинні вчення Семіона Бен Іохая, такі метафізичні та філософські. І чи багато між вивчаючих Кабалу тих, хто би знав їх у не викривлених латинських

перекладах? Подивимося на думку яка примусила древніх євреїв прийняти замісника для «Вічно Неосязного», і що призвело християн до помилок та прийняттю замісника за реальність.

Якщо цим органам (фалосу та йоні), як символам космічних творчих сил може бути надане значення... періодів часу, то дійсно під час будівництва Храмів, як Помешкань Божеств або Ієгови, частка визначена як Свята Святих або як Саме Священне Місце, мусила позичити свою назву від органів народження не лише як символів вимірів а так саме і творчої причини. У стародавніх мудреців не існувало ні назви, ні уявлення, ні символів для Первопричини.* У євреїв посереднє уявлення цього було прихованим у терміні негативного розуміння, а саме у Ейн-Софі або Безмежному. Але символом його першого можливого для усвідомлення прояву було Коло з його лінією діаметру, щоби мати одночасно геометричне, фалічне та астрономічне уявлення... бо єдине народжується з «О» або Кола, без якого воно не мало можливості отримати буття; і від 1 або первісного Єдиного виникає 9 одиниць та геометрично всі форми площини. Таким чином у Кабалі це коло з його лінією діаметру є зображенням 10 Сефіротів або Випромінювань, які складають Адама Кадмона або Праобраз Людини, творчий початок всього існуючого... Ця думка, пов'язати зображення кола з його лінією діаметру, тобто число 10 з значенням органів народження дітей та Самого Священного Місця...була застосована під час побудови Покою Царя або Свята Святих великої Піраміди, у Скінії Мойсея і у Свята Святих Храму Соломона... Це є зображення подвійного черева, бо на єврейській мові буква «Не» є одночасно числом 5 і символом черева, а двічі по 5 буде 10, або фалічне число.

*Бо це було надто сокровенним. У Ведах воно згадується як «ТЕ». Це є «Вічна Причина» і тому не можна про це казати як про «Первопричину», термін цей має на увазі у цьому випадку, відсутність Причини.

Це «подвійне черево» так саме вказує на подвійне значення думки, зведеної від вищого або духовного плану до нижчого або земного і обмеженої євреями останнім. Тому число 7 мало у них найвидатніше місце у їх екзотеричній релігії, культурі зовнішніх форм та порожніх обрядів. Візьмемо, наприклад, їх Саббат, сьомий день, присвячений їх Божеству Місяцю, символу зародження Ієгови. Але у інших народів число 7 було характерним для Теогоній, Циклів, Космічних Планів та Семи Сил або Окультних Потенцій у Космосі, який вважався Безмежним Єдиним, перша вища Триада якого була недосяжною для обмеженого розуму людини. У той час коли інші народи у своєму вимушеному обмеженні Космосу у Просторі та Часі, займалися лише його семи-складним проявленим планом, євреї зосередили це число лише на Місяці і на цьому зробили всі свої сокровенні обчислення. Тому ми бачимо, що прозорливий автор манускрипту зауважує з приводу метрології євреїв наступне: «Якщо 20.612 буде помноженим на 4/3 то результат дає право для ствердження середнього обертання Місяця; і якщо цей результат буде знову помножений на 4/3 то цей подовжений результат надасть базу для винаходу точного періоду середнього сонячного року... ця формула... надасть велику послугу для пошуку астрономічних періодів часу».

Це подвійне число чоловіче та жіноче, символізоване так саме у деяких добре відомих зображеннях; наприклад: «Ардханарі-Ішвара, Ізіда індусів, Елідан або Ардан, або єврейській Йордан, або джерело сходження. Вона стоїть на листі лотосу який плаває по воді. Але це визначає андрогену або гермафродит, тобто фалос і йоні поєднані, число 10, єврейська буква Yod, що відповідає Ієгові. Вона або швидше вона-він дає хвилини того самого кола у 360°».

«Ієгова» у його кращому аспекті, є Біна, «Вища Допмагаюча Мати, Велике Море або Святий Дух», і тому вірніший синонім Марії, Матері Ісуса, ніж його Батька; ця «Мати» як латинське слово «Mare», Море є тут так саме Венерою, Stella det Mare або «Зірка Моря». Предки таємничих

аккадійців – Чандраванша або Індованша, Місячні Царі, що царювали відповідно до традицій у Праягу (Аллахабад) тисячоріччя до нашої ери – прийшли з Індії та принесли з собою культ своїх предків, культ Сомы та його сина Будхи який з часом став культом халдеїв. Все ж така шана, за виключенням народної до Сонця та Зірок, жодним чином не була ідолопоклонством. У будь якому випадку, не більше ніж сучасна римська католицька, яка пов'язує Діву Марію, Magna Mater сирійців та греків з Місяцем. Найбільш набожні католики дуже пишуться цією шаною і голосно проповідують це. У «Мемуарах» на адресу Французької Академії маркіз де Мірвіль пише: «Лише природно, щоби як не свідоме пророцтво Амон-Ра був би чоловіком своєї матері, якщо саме Magna Mater християн є дружиною власного сина... Ми (християни) можемо наразі зрозуміти чому Нейт кидає світло на Сонце, залишаючись Місяцем, коли Незаймана Діва Цариця Небесна як і Нейт загортає Христа Сонце і сама загортається ним, як це робить і Нейт.; «Tu vestis solem of te sot vestit» (як співають католики під час служіння). Ми (християни) так само розуміємо чому відомий напис у Саїсі такий, «ніхто ніколи не підняв мого покрову»; бо ця фраза перекладена буквально є коротке викладення того, що співається у церкві у День Незайманого Зачаття». Без сумніву це відверте зізнання! Воно цілком виправдовує сказане Д.Масеєй у його лекції про «Стародавнє та сучасне шанування Місяця»: «Людина у Місяці (Озіріс-Сет, Іегова-Сатана, Христос-Юда та інші Місячні Близнюки) часто були звинувачені у не моральній поведінці... У місячних феноменах Місяць був єдиним, як такий був двостатевий та потрібний за власної природи, як мати дитина та парубок. Так дитина Місяця стала чоловіком власної матері! Цього не можна було уникнути, бо це мусило статися. Батько був змушений стати своїм власним батьком! Ці відносини були пізніше відкинуті соціологією і первобутня людина Місяця була відсторонена. Але у пізнішій найбільш не зрозумілій фазі це стало доктриною забобону, будь коли баченого світом, бо ці Місячні феномени і їх людьми уявлені відношення, є самою основою християнської Трійці у Єдності. Внаслідок не знання символізму, просте уявлення древності стало найглибшою релігійною таємницею у сучасному Шануванні Місяця. Римську церкву жодним чином не бентежив цей факт і вона показує Діву Марію, загорнуту Сонцем, з Місяцем під ногами та тримаючи в руках Місячне немовля... сина і чоловіка матері Місяця! Мати, Немовля та Юнона суть головні... Таким чином можна довести, що наше вчення про Христа є лише мертва міфологія та легендарний переказ, нав'язаний нам Старим та Новим Заповітами як Божественне Одкровення, оголошене Самим Богом».

У Зогарі маємо чудову алегорію яка відкриває гарніше за будь яку іншу істинну природу Іегови або YHVH у першому уявленні єврейських кабалістів. Наразі вона є в філософії Кабали Ібн Гебіроля, перекладеної Ісаком Мейєром. «У передмові написаній R.Hszgi-yah яка дуже стара та складає частину Зогара (1.58.sg.) видання Броді, є звіт про подорож R.Flazar сина R.Ahimon bYohai та R.Abbah... вони зустріли людину яка несла важку ношу... мали бесіду і людина що несла ношу надала тлумачення Тори, яке виявилось таким чудовим, що вони забажали знати ім'я цього чоловіка. Він відповів: «Не питайте мене хто я, але будемо пояснювати Тору». Вони запитали: «Хто примусив тебе ходити та носити таку важку ношу?». Він відповів: «Буква» (Yod, що дорівнює 10 або є символічною буквою Кетера і єством та зачатком Святого Імені YHVH) вела війну та тощо...». Вони сказали йому: «Якщо ти скажеш ім'я твого батька обійматимемо порох ніг твоїх». Він заперечив: «...що стосується батька мого, то він мав свою обитель у Великому Морі і був у ньому рибою (на вподоби до Вішну та Дагона або Оана) яка спочатку знищила Велике Море... і він був великим та могутнім, і був «Ветхим Деньмі» доки не поглинув всіх інших риб у Морі...». R.Elazar вислухав його та сказав: «Ти Син Святого Полум'я і ти Син Rab.Hfm-nun-ah Sabah (древнього), (риба арамейською – нун (nun), ти Син Світла Тори та тощо».

Далі автор пояснює, що Сефіра жіночого начала Біна називається кабалістами Великим Морем; тому Біна, божественні імена якої суть Іегова, Іах та Елохім, просто Тіамат халдеїв, Жіноча

Міць, Thalath Бєроза, цариця над Хаосом і яка з часом перетворена християнською теологією на Змія та Диявола. Вона є (Yah hovah) є небесними Хе та Євою. Таким чином цей Yah hovah або Ієгова тотожний з нашим Хаосом-Батьком, Матір'ю та Сином – на матеріальному плані і виключно у фізичному Світі; Deus і Demon одночасно; Сонце та Місяць, Добро та Зло, Бог та Демон. Місячний магнетизм зароджує життя, зберігає та знищує його, як психічно так і фізично. І якщо астрономічно Місяць є одна з сімох планет Древнього Світу, то в Теогонії вона є одним з Керівників його – між християн наразі, так саме як і у язичників; перші звертаються до нього як до одного з своїх Архангелів, останні до одного з Богів. Тому сенс «чарівної казки», перекладеної Хвольсоном з арабського перекладу одного древнього халдейського Манускрипту, в якій Кут-Тамі отримує настанови від ідола Місяця, цілком зрозумілий. Селденій відкриває нам таємницю, так саме як і маймоніди у своєму «Guide to the Perplexed». Шанувальники Терафимів або єврейських Оракулів «вирізали зображення та стверджували, що тому, що світло головних зірок (планет) протинало їх наскрізь, то Ангельські Сили (або Володарі Зірок та Планет) розмовляли з ними, даючи настанови у різноманітних корисних предметах та мистецтвах». І Селденій пояснює, що терафіми будувалися та складалися відповідно до стану конкретних планет, з відповідним написом для тих яких греки називали Богами Охоронцями, та з іншим тих кого називали передвісниками.

Та все ж, саме такі заяви у «Nabathean Agirculture» налякали вчених та примусили їх назвати цю працю «або Апокрифом або чарівною казкою, негідну уваги члена Академії». У той самий час як це доведено, фанатичні католики та протестанти, метафорично порвали це на шматки; перші тому, що «змальовувався культ демонів», останні тому, що це було «нечестивим». Ще раз всі помиляються. Це не чарівна казка; тому, що це стосується набожних церковників, то цей самий культ може бути знайдений у їх Священних Писаннях, яким викривленим він не був би у перекладі. Сонячний і Місячний культу, так саме як і культу Зірок та Стихій, можуть бути знайдені у християнській теології. Вони знайшли собі захист посеред папістів і можуть бути відкинуті між протестантів лише на їх власний ризик та загибель. Два приклади можуть бути наведені: Амміан Марцелін стверджує, що стародавні пророцтва завжди відбувалися за участю Стихійних Духів (Spiritus Elementorum). Але наразі відкрили, що Планети, Стихії і Зодіак були подані дванадцятьма каменями які називалися «Таємницями Стихій» (Elementorum Arcana), не лише у Геліополісі але так саме і у Храмі Соломона і, як це подається різноманітними письменниками, у багатьох старих італійських церквах і навіть у Notre Dame de Paris, де їх можна бачити і сьогодні. Жоден символ, навіть Сонце, не був таким складним у власному багатообразному значенні, як символ Місяця. І звісно, він був двостатевим. У деяких народів він був чоловічим; як наприклад індуський «Цар Сома» і Сін у халдеїв; у інших він був жіночим, як прекрасна Богиня Діана-Лучіна, Ilsthyia, Lucina. Посеред Tauri людські жертви приносилися Артеміді, так саме один з аспектів Місячної Богині. Мешканці Криту називали її Dictynna, а мідияни та парси Anaitis, як про це свідчить напис Coloe. Але наразі нас головним чином цікавить найбільш чиста та цнотлива з Незайманих Богинь, а саме Місяць-Артеміда. Ця Artemis-Lochia, Богиня яка керує зачаттям та народженням дітей, є у власних функціях в якості потрібної Гекати, Орфічним Божеством, попередницею Бога рабинів та до християнських кабалістів у його місячному аспекті. Вона була уособленням символу різноманітних та послідовних аспектів Місяця у кожній з його трьох фаз; і це тлумачення вже належало стоїкам, у той час коли послідовники Орфея пояснювали епітет Триморфос, трьома царствами Природи, якими вона володарювала. Ревнива, кровожерлива, мстива та вимоглива Геката – гідний двійник «ревнивого Бога» єврейських пророків.

Ця загадка Сонячного та Місячного Культів, як він зустрічається наразі у церквах, істинно тримається на одній старій як світ, таємниці місячних феноменів. Разом діючі сили «Цариці Ночі», які лежать ще латентними для сучасної науки, але цілком активні для знання Східних Адептів,

чудово пояснюють тисячу та один образ, під якими стародавні зображали Місяць. Це так саме вказує на скільки глибше стародавні знали місячні таємниці, ніж сучасні астрономи. Увесь Пантеон місячних Богів та Богинь: Нефтіда або Неїт, Прозерпіна, Мелітта, Цибела, Ізіді, Астарта, Венера та Геката з одного боку, і Аполон, Діоніс, Адоніс, Вакх, Озіріс, Аттіс, Таммуз та тощо з другого – всі вони у власних іменах та назвах – як «Сини» та «Чоловіки» власних «Матерів» - являють тотожність з християнською Трійцею. У кожній релігійній системі Боги поєднують власні функції Батька, Сина і Чоловіка у поєднанні, так саме і Богині ототожнювалися, як Дружина, Мати та Сестра Чоловічого Бога; перші синтезували людські атрибути, як «Сонце Дає Життя», останні поєднали всі останні найменування в величому синтезі, відомі під загальним ім'ям, як Майя, Мауа, Марія то тощо. Слово Майя у його штучному розумінні стало означати у греків «мати» від грецького кореня та (годувальниця) і воно навіть дало назву місяцю Май, присвяченому всім Богиням, ще до його присвячення Марії. Та все ж, його первісний сенс був Майя, Дурга, перекладене сходознавцями як «недоступна», але насправді «недосяжна» у сенсі ілюзії та не реальності, у якості джерела та причини чар привабливості, уособлення ілюзії. В релігійних ритуалах Місяць служив двом цілям. Уособлення у вигляді Богині для екзотеричних прагнень або у вигляді Бога в алегорії та символі, наш супутник вважався в Окультній Філософії як без статеву Міць, яку необхідно добре вивчати, бо її потрібно було боятися. Посеред посвячених арійців, халдеїв, греків і римлян, Сом, Сін, Артеміда, Сотеїра, (Аполон-Гермафродіт, атрибутом якого була ліра та борода Діана, яка тримала Лук та Стріли), Deus Lunus і, особливо, Озіріс-Lunus і Тот-Lunus були окультними силами Місяця. Але чи то чоловіче або жіноче начало, Тот або Мінерва, Сом або Ашторет, Місяць є окультна Таємниця з Таємниць і швидше символ зла ніж добра. Його семеро фаз, у первісному езотеричному поділі поділяються на три астрономічні феномени та на чотири чисто психічні фази. Місяць не завжди був у шані, і це показано у Містеріях, в яких смерть Місячного Бога – три фази поступового зменшення та зникнення – була символізована Місяцем як Генієм Зла, який тимчасово святкує перевагу над Світлом та Богом Життя – Сонцем; і потрібно було все мистецтво та знання Магії древніми Ієрофантами, щоби перетворити це свято на поразку.

Самим стародавнім культом Третьої Раси нашого Кола, Раси Гермафродитів, був культ у якому чоловіче начало Місяця стало священним, коли після так званого Падіння, стався поділ на статі. Deus-Lunus став Андрогеном чоловічого та жіночого начала по черзі, щоби нарешті служити як подвійна міць для чаклунства у Четвертій Корінній Расі Атлантів. У П'ятій, нашій Расі, Місячно-Сонячне шанування, розділило народи на два визначені антагоністичні табори. Це потягло за собою події описані у Махабхараті, яка для європейців є легендарною, а для індусів історичною боротьбою між Сур'яванша а Індованша. Отримавши початок у подвійному аспекті Місяця, тобто у відповідному шануванні чоловічого та жіночого начала, шанування це скінчилося конкретними Сонячним та Місячним культами. Посеред семітичних рас Сонце дуже довгий час було жіночого начала, а Місяць чоловічого; останнє поняття було запозиченим з традицій Атлантиди. Місяць мав назву «Володар Сонця», Бел-Шемеш до початку культу Шемеш. Назва як для першопричин для такої відмінності, і окультних принципів також, призвела народи до антропоморфічного ідолопоклонства. Протягом періоду, відсутнього в Книгах Мойсея, тобто від вигнання з Раю впритул до алегоричного Потопу, євреї з іншими семітами вклонялися «Дайанішію» та «Керівникові Людей», «Судді» або Сонцю. Хоча єврейський канон та християнство зробили з Сонця «Господа Бога» і «Іегову» Біблії, все ж, сама Біблія містить натяки на Андрогенне Божество, яке було Іеговою, Сонцем і Ашторет, Місяцем у його жіночому аспекті, і цілком позбавлене елементу метафори, який подається наразі. Бог є «Вогонь Палючий», у вогні виявляється «вогнем оточений». Іезекіл бачив не лише у видінні, євреїв які «вклоняються Сонцю». Ваал ізраїльтян – Шемеш моавітян і Молох амонітян – був тим самим «Сонцем-Іеговою», і до цього часу він «Цар

Небесного Воїнства», Сонце так саме як і Ашторет була «Небесною Царицею», тобто Місяцем. «Сонце Праведності» лише наразі стало застосовуватися як метафора. Але релігія кожного древнього народу була первісно заснована на окультних маніфестаціях чисто абстрактної Сили або Принципа, за назвою «Бог». Само встановлення такого шанування показує в обрядах та деталях, що філософи які створювали такі системи суб'єктивної та об'єктивної Природи, мусили володіти таким знанням і були знайомі з багатьма науковими фактами. Бо окрім виключно окультного значення, обряди Місячного шанування були засновані, як щойно було показаним, на знаннях фізіології – цілком нової для нас науки – психології, сокровенної математики, геометрії та метрології у їх точному застосуванні до символів та фігур, які є лише гліфи, що відображають природні та наукові факти; швидше кажучи, вони були засновані на глибокому знанні Природи. Як щойно було сказаним, місячний магнетизм зароджує життя, зберігає та руйнує його; а Сона втілює потрібну міць Тримурті, хоча це і залишається невизнаним невігласами до цього дня. Алегорія, що подає Сона-Місяць як створеного Богами, шляхом пахтання Океану Життя (Простору) у другій Мануантарі, тобто, до зародження нашої Планетної Системи, і міф, що зображує «Ріші які доять Землю, Тільцем який був Сона-Місяць», мають глибоке космографічне значення; бо це була не наша Земля, яку доїли, так саме і тільцем був не наш Місяць. Якби наші мудреці від науки знали про таємниці Природи, скільки знали стародавні арійці, вони ніколи не уявили би собі, що Місяць був виділений Землею. Ще раз, стародавня перестановка в Теогонії, коли Син стає власним Батьком, а Мати народжена Сином, мусила би бути засвоєною та прийнятою до уваги, якщо ми бажемо зрозуміти символічну мову древніх. У протилежному випадку міфологія завжди буде переслідувати сходознавців, просто як «хвороба для особливого періоду людської культури»! – як це урочисто виголошує Ренуф. Стародавні вчили, так би мовити про самозародження Богів; Єдина Божественна Єдність, не проявлене яке постійно народжує Другу Сутність, проявлену; і ця Друга Сутність, двостатева за власної природи народжує без пороку все макрокосмічне та мікрокосмічне у Всесвіті. На попередніх сторінках це було подано Колом та Діаметром або Сокровенним числом Десять (10). Але наші сходознавці, не дивлячись на бажання відкрити єдиний однорідний Елемент в Природі, не бажать його бачити. Обмежені у пошуках власним невіглаством, аріаністи і єгиптологи постійно відхиляються від істини у своїх теоріях. Наприклад Руже не у стані зрозуміти з тексту, перекладеного їм самим того, що Амон-Ра каже Царю Аменофису, який відповідно до припущення є Мемноном: «Ти Мій Син, Я народив тебе». Та маючи схожу думку в багатьох текстах та різноманітних формах, цей сходознавець, ярий християнин, примушений нарешті проголосити: «Щоби думка ця могла виникнути у розумі ієрограматиста, у їх релігії мусила існувати більш або менш визначена доктрина, яка би вказувала на можливість факту божественного без порочного втілення в образі людини». Саме так. Але чому шукати пояснення у неможливому пророцтві, коли секрет пояснюється пізнішою релігією, яка запозичила від більш ранньої.

Наскільки велична, філософська та поетична – для того хто у стані зрозуміти та оцінити це – дійсна різниця між Незайманою Дівою древніх язичників та сучасним папським її поняттям! У перших вічно молода Мати Природа первісний образ своїх прототипів, Сонця та Місяця, зароджує та виявляє свого «розумом народженого» Сина, Всесвіт. Сонце та Місяць як Божества Чоловічого та Жіночого Начала, запліднюють Землю, мікрокосмічну Матір, і остання, у свою чергу народжує та виробляє. У християн «Первородний» (primogenitus) дійсно народжений тобто зароджений (genitus non factus) і очевидно зачатий та народжений: «Virgo pariet» пояснює нам латинська церква. Таким чином ця церква зводить шляхетний духовний ідеал Діви Марії на Землю, і зробивши її «від Землі земною», знищує втілений у ній ідеал до нижчих антропоморфічних богинь натовпу. Правда, Неїт, Ізіда, Діана та інші, яким ім'ям вона не називалися би, була «Богинею

Деміургом, одночасно видимою та ні, яка має власне місце у Небесах та допомагає народженню видів» - швидше кажучи Місяцем. Її окультні аспекти та сили незчисленні і у одному з них Місяць у єгиптян стає Богинею Хатор, іншим аспектом Ізиди, і обидві ці Богині зображуються як годувальниці Гора. У Єгипетському відділі Британського Музею є зображення Богині Хатор, до якої вклоняється Фараон Тутмес, який стоїть між нею та Володарем Неба. Моноліт цей був привезений з Карнаку. Тій самій богині присвячений наступний напис на троні: «Божественна Матір та Володарка або Цариця Небес»; вона так саме «Зірка Ранку» та «Світло Моря» - *Stella Maritima* та *Lux Maris*. Всі Місячні Богині мали подвійний аспект один божественний, другий пекельний. Всі були Діви не порочно зачатого Сина – Сонця. Рауль Рошетт змальовує Місячну Богиню афінян – Палладу або Цибелу, Мінерву або Діану, яка тримає Сина Немовля на колінах і яку закликають під час свята на її честь, як «Єдину Матір Бога», до того вона сидить на леві та оточена дванадцятьма фігурами, у яких окультист бачить дванадцять великих Богів, а благочестивий християнин, сходознавець - дванадцять апостолів або вірніше грецько-язичницьке пророцтво про них. І ті і інші праві, бо Не Порочно Богиня Латинської Церкви є точною копією старшої язичеської Богині; число апостолів є числом дванадцяти племен, а останні суть уособлення дванадцятьох великих Богів та Дванадцятьох Знаків Зодіаку. Майже кожна подробиця християнської догми позичена від язичників. Семела дружина Юпітера та Мати Вакха Сонця, відповідно до Нона, так саме «віднесена» або піднесена після її смерті на Небеса, де вона сидить між Марсом та Венерою з ім'ям «Цариці Світу» або Всесвіту, від ім'я якої, так саме як і від ім'я Хатор, Гекати та інших Богинь Пекла, «всі демони тремтять».

Якби місце дозволяло, ми показали би неосяжну безвідповідальність деяких послідовників римо-католицької церкви, коли вони зустрічаються з одкровеннями минулого. На зауваження Маугу, що «Діва Марія заволоділа всіма Святилищами Церери і Венери» і, що язичницькі обряди на честь цих богинь, були у більшості перенесені у культ Матері Христа, прихильник Риму відповів, що фактично воно так і є і, саме так мусить бути і тому цілком природно. «Тому що догма літургії та обряди римської апостольської церкви у 1862 році були знайдені написаними на монументах, папірусах та циліндрах не набагато пізніше Потопу, то стає неможливим заперечувати існування першого – до історичного (римського) Католицизму, прямим послідовником якого є наш власний... (але у той час коли перший був кульмінацією, «summit» безсоромності демонів та чорно книжної некромантії)... останній є божественним). Якщо у нашому (християнському) Одкровенні (Апокаліпсисі) Марія загорнута у Сонце та з Місяцем під ногами, не має нічого спільного з скромною служницею Назарету (*sic*) то це тому, що наразі вона зробилася самою величною між теологічних і космологічних Сил у нашому Всесвіті». Воістину так, бо Піндар так оспівує її «Успіння»: «Вона сидить на одесній свого Батька (Юпітера)...і вона набагато більш могутня ніж всі інші» (Ангели або Боги) – гімн, застосований так саме і до Святої Діви. Св.Бернард, цитований Cornelius a Lapide, так звертається до Діви Марії: «Христос-Сонце перебуває у Тобі і Ти перебуваєш у Ньому». Знову та сама чесна та свята людина визнає, що Пресвята Діва є уособленням Місяця. Як до Луціни Церкви, до неї застосовується під час народження дитини вірш Вергілія: «*Casta fove Lucina tuus jam regnal Apollo*». «Схожа до Місяця, Пресвята Діва Марія – Цариця Небес», додає цей простодушний святий.

Це вирішує питання. На думку таких письменників як де Мірвіль, чим більше тотожності існує між язичницькими та християнськими догмами, тим більше божественною здається християнська релігія і тим очевидніше, що вона є єдиною, істинно натхненою, особливо у її римо-католицькій формі. Невіруючі вчені та академіки, які вважають, що вони бачать у латинській церкві цілком протилежне божественному натхненню, та не бажають вірити у сатанинські жарти плагіату, що заснований на «передбаченні», суворо засуджуються нею. «Але у такому випадку», каже автор

Мемуарів, «вони ні у що не вірять і відкидають навіть «Nabathean Agriculture», як фабулу та купу забобонних нісенітниць!» Відповідно до їх збоченої думки, ідол Місяця, який належить Ку-Тамі, і статуя Мадонни тотожні! «Шляхетний маркіз двадцять п'ять років тому написав шість чималих томів, або як він їх називає «Мемуари Присвячені Французькій Академії», з однією метою довести, що римський католицизм був божественною та натхненною вірою. Як свідоцтво він наводить численні факти, що весь Стародавній Світ з часів Потопу був за допомоги Дияволу, систематично зайнятий плагіатом обрядів, ритуалів та догм майбутньої Святої церкви, яка мусила народитися пізніше! Щоби сказав це відданий син Риму, якби він почув заяву свого одновірця, відомого єгиптолога Британського Музею, М.Ренуфа, зроблену ним у одній з його наукових лекцій, «що ні євреї, ні греки не позичали жодної власної ідеї з Єгипту?». Але можливо М.Ренуф припускав сказати, що саме єгиптяни, греки та арійці позичали власні ідеї у Латинській Церкві? Якщо так, то як для логіки, чому папісти відкидають додаткову інформацію, яку окультисти можуть повідомити їм про місячний культ, коли всі вони лише доводять, що культ римо-католицької церкви такий самий старий, як і світ – Сабейзму та Зіркового Культу? Причина ранішнього християнського та пізнішого римо-католицького культу Зірок або символічного шанування Сонця та Місяця, шанування тотожного до шанування гностиків, хоча і менш філософського та чистого, ніж «шанування Сонця» послідовниками Зороастра, є природним наслідком його народження та початку. Прийняття Латинською Церквою таких символів як Вода, Вогонь, Сонце, Місяць та Зірки та багато чого ще, є просто продовження християнами старого культу язичницьких народів. Так Бог Одін (Odin) отримав власну мудрість, могутність та знання, сидючи біля ніг Міміра, тричі мудрого Джотуна, який провів власне життя біля джерела Первісної Мудрості, кришталеві води якого щоденно збільшували його знання. «Мімір отримав величне Знання з джерела, бо Світ був народжений з Води; відповідно первісна Мудрість містилася у цьому таємничому Елементі. Око, яке Одін мусив був віддати, як залог для придбання цього знання, можливо є «Сонце, все-освітлююче та все-протинаюче, у той час коли друге око – Місяць, чиє віддзеркалення дивиться з Глибин і який заходячі, занурюється нарешті у Океан». Але це дещо більше ніж це. Сказано, що Локі Бог Вогню, сховав у Воді так саме як у Місяці, Надавача Життя, відображення якого він там знайшов. Вірування, що Вогонь знаходить сховище у Воді, не обмежувалося лише скандинавами. Воно поділялося всіма народами і, нарешті було прийняте першими християнами, які символізували Святого Духа у вигляді Вогню, «вогняними язиками» - диханням Батька-Сонця. Цей Вогонь спускається так саме у Воду або Море – Mare, Mary – Марія. Голуб був символом Душі у деяких народів; він був присвячений Венері, Богині народженої з морської піни, пізніше він став символом християнської Anima Mundi або Святого Духу.

Одна з найбільш окультних глав у Книзі Мертвих має назву «Перетворення на Бога, Світло виливаючого на Шлях Темряви», де «Жіноче Світло Тіні» служить Тоту у його сховищі у Місяці. Сказано, що Тот-Гермес ховається там, бо він носій Таємної Мудрості. Він є проявлений Логос її світлого боку; і сокровенне Божество або «Темна Мудрість», коли вважається, що він віддаляється у протилежну півкулю. Кажучи про власну могутність, Місяць вдруге називає себе: «Світлом, сяючим у Темряві», «Жіночим Світлом». Тому Місяць став прийнятим символом всіх Богинь Дів-Матерів. Як у стародавні часи «злі» духи воювали проти Місяця, так саме припускається, що вони воюють і наразі, та не у змозі отримати перемогу над Небесною Царицею, Mary. Тому Місяць був (була) щільно пов'язаний у всіх язичницьких теогоніях з Драконом, вічним ворогом. Пресвята Діва або Мадонна стоїть на міфічному Сатані, змальованому лежачим, придавленим та знесиленим під її ногами. Це тому, що голова та хвіст Дракона, які до цього часу у східній астрономії означають вузли підйому та падіння Місяця, зображувалися у Древній Греції так саме двома Зміями. Геркулес вбиває їх своїм народженням, і так саме чинить немовля на руках власної Диви-Матері. Джеральд

Массей доволі вдало зауважує, що: «З самого початку всі схожі символи зображували притаманні їм факти та не мали на увазі інші. Іконографія (так саме і догми) у Римі стала пережитком періоду, значно більш віддаленого, ніж християнська ера. Не було ні підробок, ні навмисних викривлень образів, нічого окрім послідовного продовження уявлень з викривленням їх сенсу».

ВІДДІЛ 10

КУЛЬТ ДЕРЕВА, ЗМІЯ ТА КРОКОДИЛА

«Змій – предмет відрази та поклоніння, люди мають до нього або безпощадну ненависть, або схиляються перед його мудрістю. Неправда закликає до нього; обережність заявляє на нього права; заздрість носить його у серці, а красномовність на власному жезлі. У пеклі він батіг фурій; на небесах вічність робить його своїм символом». (Шатобріан).

Офіти стверджували, що існує декілька видів Геніїв, від Бога до людини; що їх відносна перевага визначається якістю Світла, дарованого кожному з них; і вони також стверджували, що потрібно постійно звертатися до Змія та дякувати йому за неоціненні послуги людству. Бо це Змій повідомив Адаму, що якщо він спробує плід Дерева Знання добра та зла, то нечувано підніме свою сутність завдяки знанням та мудрості придбаними таким чином. Така була встановлена екзотерична причина.

Неважко простежити походження первісного уявлення про подвійний характер Змія – доброго та злого. Це один з стародавніх символів, бо плазуни були раніше за птахів, а птахи за ссавців. Звідси і вірування або вірніше забобони диких племен, які стверджують, що духи їх предків живуть під цим образом, а так саме і розповсюджена асоціація Змія з Деревом. Легенди про різні значення символізовані Змієм, незчисленні; але з причин того, що більшість їх алегоричні, вони віднесені наразі до байок, побудованих на невігластві та темних забобонах. Наприклад, коли Філострат розповідає, що тубільці Індії та Аравії вживали у їжу серця та печінку зміїв, щоби навчитися мові всіх тварин, бо змії приписується ця властивість, то зрозуміло, що він ніколи не сподівався, що його слова будуть сприйняті буквально. Як це буде показано далі, Змій та Дракон, імена які давали Мудрецьям, Посвяченим Адептам древніх часів. Саме їх мудрість та знання пожиралися або засвоювалися послідовниками, звідси і алегорія. Той самий сенс пов'язаний і з легендою про скандинавського Сігурда, який засмажив серце дракона Фафніра, вбитого їм, і тому став мудрішим з чоловіків. Сігурд зробився обізнаним у рунах та магічних чарах; він отримав «Слово від Посвяченого на ім'я Фафнір, або від чаклуна, після чого останній помер, як це трапляється з багатьма після «передачі слова». Епіфаній намагаючись знайти «ересі» гностиків, видав одну з таємниць їх. Офіти, гностики, каже він, не дарма шанували Змія; «бо він відкрив таємниці первобутнім людям». Істино так, та все ж, викладаючи це вчення, він не мав на увазі Адама та Єву у саду, а лише те, що сказано вище. Нагі індусів та тибетські Адепти були людськими Нагами (зміями), не плазунами. Окрім того, Змій завжди був праобразом послідовного або періодичного відродження, Безсмертя та Часу.

Численні та дуже цікаві свідоцтва, факти та тлумачення про Зміїний культ, наведені у книзі Д.Массей «Natural Genesis», дуже розумні та науково правильні. Але вони далеко не вичерпують всього сенсу, що міститься в них. Вони відкривають лише астрономічні та фізичні таємниці з додатком деяких космічних феноменів. На нижчому плані матеріальності Змій, без сумніву був «величною емблемою Таємниці у Містеріях» і імовірно, був «прийнятий, як праобраз жіночої зрілості з причини його здатності скидати шкіру та оновлюватися». Але це мало відношення лише до таємниць пов'язаних з земним тваринним життям, бо як символ «оновлення та відродження у

(всесвітніх) Містеріях», його «кінцева фаза», вірніше його первісна та кульмінаційна фази не належали цьому плану. Ці фази народжувалися у чистій області Ідеального Світа і, скінчивши коло всього циклу застосувань та символізму, Містерії поверталися туди, до власної точки виходу, у сутність не матеріальної причинності. Вони належали вищому Гнозису. І, зрозуміло, вони ніколи не мали можливості отримати славу лише від проникнення у фізіологічні і особливо жіночі функції.

Як символ, Змій мав таку саму кількість аспектів та окультних значень, як і саме Дерево; «Дерево Життя» з яким він був емблематично та майже нерозривно зв'язаним. Як метафізичні або фізичні символи, Дерево та Змій, разом або окремо, ніколи не були так принижені у древності як наразі, у наші часи скидання ідолів не у ім'я Істини, але за для прославлення грубої матерії. Одкровення та тлумачення у книзі «Rivers of Life» генерала Форлонга, вразили би шанувальників Древа та Змія у дні архаїчної халдейської та єгипетської мудрості, і навіть перші Шайви жажнулися би перед теоріями та здогадками автора згаданої праці. «Думка Пейт Нанта та Інмана, що Хрест або Тау є лише спрощене зображення чоловічих органів у триадичній формі, корінним чином оманливе», пише Д.Массей, який і доводить власні слова. Але це ствердження однаково справедливе по відношенню майже всіх сучасних тлумачень древніх символів. «The Natural Genesis», монументальна праця досліджень та думки, найбільша на цю тему з усіх до цього часу опублікованих, яка охоплює більш широке поле та пояснює значно більше за всіх символістів, що писали до цього часу, все ж не йде за межі «психічно-теїстичної» стадії древньої думки. Так саме не можна сказати, що і Пейт Найт і Інман безумовно не праві; і лише у тому, що вони цілком не віддавали собі звіт, що їх тлумачення Древа Життя, як Хреста і Фалосу, відповідало цьому символу лише у нижчій та пізнішій стадії еволюційного розвитку ідеї Надавача Життя. Це було останнє та найгрубіше фізичне перетворення Природи у тварині, комасі, птаху та навіть рослині; бо двоєдиний творчий магнетизм, у вигляді взаємного потягу протилежностей або статевої полярності, діє у єстві плазуна та птаха, як він діє і в людині. Окрім того, сучасні символісти та схождознавці, від першого до останнього не знайомі з істинними Окультними Містеріями, тому примушені бачити лише останню стадію. Якщо їм сказати, що цей засіб відтворення, загальний наразі всьому сутньому на Землі, є лише тимчасова фаза, фізичний засіб, який надає умови для відтворення явищ життя, і що він зміниться та зникне з наступною Корінною Расою, вони висміяли би таку не наукову думку. Але найбільш вчені окультисти стверджують це тому, що знають. Всесвіт сповнений живими істотами, які відновляють свої види, є живий свідок різноманітних засобів відтворення в еволюції тваринних та людських порід та рас. Природник мусить відчувати цю істину інтуїтивно, навіть якщо він не у стані довести це. Дійсно, хіба це можливо за існуючого напрямку думки! Віхи архаїчної історії Минулого не численні та рідкі, і ті на які нашою хваляться наші вчені, помилково сприймаються за вказівники до нашої маленької ери. Навіть так звана «всесвітня (?) історія» охоплює лише маленьке поле у майже безмежному просторі не досліджених областей нашої пізнішої П'ятої Корінної Раси. Відповідно, кожна нова віха, кожне відкрите зображення сивої Давнини додається до старого запасу знань та тлумачиться у тому самому напрямі упереджених понять і без будь якого відношення до того особливого циклу думки, до якого міг належати цей конкретний гліф. Як може Істина побачити світ, якщо цей метод залишиться не змінним?

Таким чином, на початку свого спільного існування як символу Безсмертної Істоти, Дерево та Змій, воістину, були божественним поданням. Дерево було перекинутим і корені його зароджувалися у Небесах і виростили з Безкорного без Кореню, Все-Буття. Його стовбур розвивався та ріс, перетинаючи плани Плероми, воно розповсюджувало у всіх напрямках власні розкішні гілки, спочатку на плані ледве диференційованої матерії, а далі до низу, доки не досягло земного плану. Так, Аштвах, Дерево Життя та Буття, знищення якого лише одне і веде до безсмертя, відповідно до Бхагават Гіти, росте корінням до верху а гілками до низу. Корені

відображають Вищу Сутність або Первопричину, Логос; але потрібно спрямуватися за межі цього коріння, щоби злитися з Крішною який, каже Арджуна, «Вище за Брамана, і Першопричина... Незмінний! Ти і Буття і Не Буття, Невимовне Те, що за межами їх». Його гілки суть Хіран'я-Гарбха (Брама або Брамана у його вищих проявах, каже Шрідхара Свамі та Мадхусудана) найвищі Дхіані-Когани або Деви. Веди – його листя. Лише той хто піднявся вище коренів, ніколи не повернеться, тобто не втілиться знову протягом цього Віку Брами. Лише коли його чисті гілки торкнулися земного мулу, Саду Едему нашої Адамової Раси, Дерево це забруднилося цим дотиком та втратило свою первісну чистоту, і Змій Вічності, народжений Небом Логос, був остаточно знищений. У стародавні часи Божественних Династій на Землі, плазуюче, наразі збуджуюче страх, вважалося першим променем Світла з Безодні Божественної Таємниці. Різноманітні були форми, що надавалися йому і численними були природні символи, які застосовувалися до нього протягом проходження його крізь час. Неначе з самого безкінечного часу (Кала) спустився він у простір та час, встановлений людськими вимірами. Ці форми були космічні та астрономічні, теїстичні та пантеїстичні, умовні та конкретні. Вони перетворилися, у свою чергу, на Полярного Дракона та Південний Хрест, на Альфу Дракона пірамід і на індуського та буддійського Дракона, який вічно загрожує Сонцю під час його затемнень, але ніколи не пожирає його. До того часу Дерево завжди залишалося зеленим, бо воно було зрошеним Водами Життя; Великий Дракон залишався весь час божественним, доки був у межах небесних полів. Але Дерево росло і нижні гілки його нарешті торкнулися меж Пекла – нашої Землі. У той час великий Змій Нідхьог – той що пожирає трупи грішників в «Обителі Страждань» (людське життя) коли їх занурюють у Хвергельмір, киплячий котел (людських пристрастей) – почав гризти перекинуте Світове Дерево. Черві матеріальності вкрили, одного часу здорові та могутні корені, і підіймаються все вище та вище вздовж стовбура; у той час коли Змій Мідгард, згорнутий на дні Морів, оточує Землю та своїм отруйним диханням позбавляє його сили самозахисту.

Відповідно до алегорії всі Дракони та Змії стародавності мають Семеро голів – по одній для кожної раси, і «по семи волосин на кожній голові». Від Ананта, Змія Вічності який несе Вішну протягом Мануантари; від первобутнього Шеша, семеро голів якого обернулися у «тисячу голів» в легендах Пуран, впритул до семиголового акадійського Змія. Все це зображує Семеро Начал у всій Природі та людині; при тому, найвища серединна голова –сьома. Не про Мойсееву єврейську Суботу (Sabbath) каже Філон у своєму «Створенні Світу», коли стверджує, що світ був закінченим «відповідно до досконалої природи числа 6». Бо: «Коли той Розум (Nous), який священний відповідно до числа 7, заходить до душі (вірніше у живе тіло), число 6 тим стверджується як і всі смертні речі, складені цим числом». І далі: «Число 7 свято всієї Землі, день народження світу. Не знаю зможе будь хто вшанувати число 7 відповідними словами?».

Автор книги «The Natural Genesis» вважає що: «Гурт сімох зірок Великої Ведмедиці (Саптарши) та семиголовий Дракон, є видимою причиною для вищезгаданих символічних сімох рівнів часу. Богиня сімох зірок була матір'ю часу як Кеп; звідси і Кепти і Септи для визначення двох вимірів часу числа 7. Тому за ім'ям вона є зірка Сімох. Севек (Кронос), син богині, носить ім'я 7 або сьомий. Так саме і Сефек-Абу, що будує будинок на висоті, на вподобі до того як Мудрість (Софія) збудувала власний будинок на сімох стовпах... Первісних Кронотипів було семеро, і таким чином початок часу у небесах заснований на числі та імені сімох. Семеро зірок протягом свого щорічного обертання, стали неначе вказівним пальцем правої руки, що описує коло у верхніх та нижніх небесах. Число 7 природно показувало виміри числом 7, що призвело до так званої семи-складності та до накреслення та поділу кола на семеро відповідних частин – визначених сімома великими сузір'ями. І таким чином був складений єгипетський зірковий гептаном в небесах.* Коли зірковий гептаном був поділений на чотири чверті, його помножили на чотири, і двадцять

вісім знаків зайняли місце перших сімох сузір'їв; до того місячний зодіак у 28 знаків є зареєстрований результат обрахування 28 днів за місяцем або місячним календарем.** У китайській системі чотири сімки розподілені між чотирма Геніями, керуючим чотирма частинами Світу;*** або точніше, семеро північних сузір'їв утворюють Чорного Воїна; семеро східних (китайська осінь) утворюють Білого Тигра; семеро південних – Червоного Птаха і семеро західних (названих весняними) – Голубого Дракона. Кожен з цих чотирьох Духів керує власним гептаном протягом одного місячного тижня. Мати першого гептаному (Тіфон сімох зірок) прийняла наразі характер місяця... У цій фазі ми бачимо богиню Сефек, ім'я якої число 7, є жіноче слово або Логос, в її якості Матері часу, яка була перше Слово, як богиня сімох зірок»

*З тієї самої причини так саме обраховуються і поділи на семеро принципів в людині, бо вона описує те саме коло у вищій та нижчій людській природі.

**Таким чином семи-складний поділ є древнім та виник раніше за поділ на чотири. Це є корінь архаїчної класифікації.

***У Китайському Буддизмі та Езотеризмі Генії це чотири Дракони – Махараджі Станців.

Автор показує, що богиня Великої Ведмедиці та Матір Часу були в Єгипті від самих ранніх часів «Живим Словом» і що Севек-Кронс, символом якого був Крокодил-Дракон, до планетна форма Сатурна був її сином та чоловіком; він був її Словом-Логосом. Вище сказане цілком зрозуміле; але не лише знання астрономії призвело стародавніх до семи-складного обчислення. Первісна причина лежить значно глибше та буде пояснена у належний час.

Вище наведені уривки не є відхиленнями від теми. Вони пояснюють: а) причини, чому цілком Посвячений називався Драконом, Змієм, Нагом; і б) що наш семи-складний поділ застосовувався жерцями самих перших династій в Єгипті з тієї самої причини що і у нас. Це наразі потребує подальших пояснень. Як вже сказано те, що Д.Массей називає Чотирма Геніями чотирьох сторін Світу, а китайці Чорним Воїном, Білим Тигром, Красним Птахом та Голубим Драконом, називається в Сокровенних Книгах «Чотирма Сокровенними Драконами Мудрості» та «Небесними Нагами». Але семиголовий або семи-складний Дракон-Логос з часом, був так би мовити розсічений на чотири гептани або двадцять вісім частин. Кожний тиждень місячного календаря має свій власний особливий окультний характер; кожний день з двадцяти восьми днів має свою відмінну властивість; бо кожне з 27 сузір'їв, окремо або у зв'язку з іншими знаками, має окультний вплив, гарний або поганий. Це складає суму знань, яку людина може придбати на цій Землі. Все ж, не багато хто отримує його і ще більш рідкі мудрі люди, які досягають кореня знання, символізованого Великим Корінним Драконом, Духовним Логосом цих видимих знаків. Але ті хто отримують його, іменуються Драконами, і вони суть «Архати Чотирьох Істин Двадцяти Восьми Властивостей» або атрибутів, і завжди так називалися.

Олександрійські нео-платоніки стверджували, що для того щоби стати істинними халдеями або магами, потрібно було заволодіти наукою або знанням періодів Сімох Керманичів Світу, у яких перебуває вся Мудрість. Ямвліху приписують іншу версію, яка потому, не змінює сенсу, бо він каже: «Ассирійці не лише зберегли літопис двадцяти сімох міріад років, як стверджує це Гіппарх, але так саме і всіх періодів Сімох Керманичів Світу». Легенди всіх народів та племен цивілізованих або диких, вказують на одного разу бувше спільним вірування у велику мудрість та хитрість Зміїв. Вони «чарівники». Вони гіпнотизують птаха власним поглядом, і навіть сама людина не завжди може протистояти їх впливу; тому цей символ є надзвичайно вдалим.

Крокодил є єгипетський Дракон. Він був подвійним символом Неба та Землі, Сонця та Місяця і був присвячений з причини власної земноводної природи Озірісу та Ізиді. Відповідно до Євсевія, єгиптяни зображали Сонце кормчим Корабля, до того Корабель цей ніс на собі Крокодил, «щоби показати рух Сонця у Просторі». Окрім того Крокодил був символом Нижнього Єгипту, найбільш болотистого. Алхіміки тлумачать по іншому. Вони кажуть, що символ Сонця у Кораблі на Ефірі Простору означає, що герметична Матерія є принцип або основа Золота, або знову таки філософського Сонця; вода у якій плаває Крокодил, і є та сама вода або рідка Матерія; нарешті сам Корабель зображує Сосуд Природи, у якому Сонце або сірчане, вогняне начало діє як кормчий, бо Сонце працює за посередництвом власного впливу на Вологу або Меркурія. Сказане лише для алхіміків. Змій став образом або символом зла та дияволом лише у середні віки. Перші християни, так саме як і гностики офіти, мали свого подвійного Логоса; Змія Добра та Зла, Агатодемона і Какодемона. На це вказано у Писаннях Марка Валентина та багатьох інших, особливо у «Pistis Sophia» - документі, який без сумніву, з перших віків християнства. На мармуровому саркофазі могили, відкритій у 1852 році біля Порта Піа, можна побачити сцену шанування волхвами «або вже», зауважує покійний Ч.В.Кінг у своїй праці «The Gnostics and their Remains» прототип цієї сцени – «Народження Нового Сонця». Мозаїчна підлога має цікавий малюнок, який зображає або Ізиду яка годує немовля Гарпократа, або Мадонну з немовлям Ісусом. В маленьких саркофагах навколо великого, були знайдені багато свинцевих пластин у згортках, з яких одинадцять можуть бути розшифровані. Зміст їх потрібно було би вважати як кінцеве вирішення питання, що перші християни до шостого сторіччя були або «bona fide» язичниками або, що догматичне християнство було цілком позиченим і перейшло у християнську церкву разом з Сонцем, Деревом, Змієм, Крокодилом та всім іншим. «На першій пластині ми бачимо Анубіса... який подає згорток; біля його ніг два жіночих бюста; під ним два змії навколо тіла загорнутого як мумія. На другому згортку... Анубіс подає хрест, «Знак Життя». Біля його ніг лежить труп, обвитий численним колами величезного Змія, Агатодемона, охоронця померлого... На третьому згортку... той самий Анубіс несе у руках предмет... який тримає таким чином, щоби надати йому обриси досконалого латинського хреста... Біля ніг бога ромбоїд, єгипетське «Яйце Світу», до якого підлазить змії, скручений колом... Під бюстами... ми бачимо букву w повторену семеро разів до ряду, що нагадує одне з «Імен»... Чудова також лінія букв, імовірно, пальмірських, на ногах першого Анубіса. Що до образу Змія, то припускаючи, що ці талісмани відносяться не до культу Ізиди, а до пізнішого офітів, він чудово може уникнути «цього» «Істинного і досконалого Змія» який «виводить душі всіх, хто довірився йому, з Єгипту тілесності та черева Червоне море Смерті у Обетовану Країну, рятуючи їх на шляху від Змія Пустелі, тобто від Керівників Зірок». І цей «істинний та досконалий Змій є Бог з сімох букв якого наразі називають Іеговою, стверджуючи, що Ісус єдиний з ним. До цього семиголосного Бога «Перша Таємниця» відправляє кандидатів на Посвячення до «Pistis Sophia» книги значно ранішої, ніж Одкровення Св.Іоанна і, очевидно, що вона належала тій самій школі. Семеро громів (Зміїв) виголосили ці семеро голосних, «але запечатай, що виголосили Семеро Громів та не пиши цього», говорить Одкровення Св.Іоанна. «Чи шукаєте ви цих таємниць?» запитує Ісус у «Pistis Sophia». «Немає більш чудових таємниць ніж ті (семеро голосних); тому що вони приведуть душу нашу до Світла», тобто до істинної мудрості. «Тому немає нічого кращого за таємниці які ви шукаєте, окрім хіба таємниці Сімох Голосних з їх сорока дев'ятьма Силами та числами».

В Індії то була таємниця Сімох Вогнів та їх сорока дев'яти вогнів або аспектів, або «чисел їх». Ці Семеро Голосних зображуються знаками Свастики на короні семиголового Змія Вічності в Індії посеред езотеричних «буддистів», у Єгипті, Халдеї та тощо, та посеред посвячених всіх країн. Вони суть Семеро Сфер посмертного сходження у герметичних писаннях, у кожній з яких

«смертний» залишає одну з своїх душ або начал, доки не досягне плану найвищого за всі сфери, де і перебуває як не маючий форми великий Змій Абсолютної Мудрості або саме Божество. Семиголовий Змій має декілька значень в сокровених вченнях. Він є семиголовий Дракон, кожна голова якого є зірка Малої Ведмедиці; але він був головним чином і Змієм Темряви, неосяжним, семеро голів якого були Семеро Логосів, віддзеркалення єдиного, першого проявленого Світла – Всесвітнього Логосу.

ВІДДІЛ 11

DEMON EST DEUS INVERSUS

Цей символічний вислів у його різноманітних аспектах, без сумнівно, небезпечний і руйнує образи в очах всіх пізніших дуалістичних релігій або точніше Богослов'я, особливо у світі християнства. Все ж, не справедливо та не правильно сказати, що саме християнство народило та виинувало Сатану. Він завжди існував як «Супротивник», як протидіюча Міць, потрібна для рівноваги та гармонії в Природі, як тінь необхідна для більш яскравого прояву Світла, як Ніч для більшого прояву Дня та як Холод для Тепла. Однорідність єдина та неподільна. Але якщо Єдина Абсолютна Однорідність не лише простий риторичний вираз, і якщо Різноманітність, у власному дуалістичному аспекті, є її наслідок, її тінь або відображення, то у такому випадку навіть ця божественна Однорідність має містити у собі обидва ества, як добра та і зла. Якщо «Бог» є Абсолют, Безкінечний та Всесвітній Корінь всього сутнього в Природі та її Всесвіті, то звідки приходить Зло або (Evil) D.Evil, якщо не з того самого Золотого Черева Абсолюту? Таким чином, ми примушені або сприйняти еманацию добра або зла від Агатодемона та Какадемона, гілок того самого стовбура Дерева Буття, або погодитися з недолугими віруваннями у два вічних Абсолюти.

Тому, що ми мусимо простежити зародження цієї ідеї до самого початку пробудження людського розуму, то буде лише справедливим доки ще віддати борг, навіть за прислів'ям, Дияволу. Стародавні не знали окремого «Бога Зла», який був би цілком та абсолютно поганим. Язичницька думка змальовувала добро та зло як братів-близнюків, народжених однією Матір'ю Природою; щойно ця думка перестала бути архаїчною, одразу Мудрість перетворилася на Філософію. Спочатку символи добра та зла були чистими абстракціями, Світлом та Темрявою; пізніше символи їх були обраними з самих природних які вічно повторюються, періодичних космічних феноменів – Дня та Ночі або Сонця та Місяця. Саме у той час Воїнства Сонячних та Місячних почали уособлювати і Дракон Темряви був поставлений на протиположність Дракону Світла. Воїнство Сатани такі самі сини Бога, як і Воїнство Вне Alhim, Діти Бога «які стоять перед Господом», їх Батьком. «Сини Бога» стають «Павшими Ангелами», лише після того як вони побачили, що дочки людей були прекрасні. В індуській філософії Сури, самі ранні та самі світлі Боги, стають Асурами лише після скидання їх завдяки фантазії брамінів. Сатана ніколи не приймав антропоморфічного індивідуального аспекту до того часу, доки людина не створила «єдиного живого особистого Бога»; на той час лише з причин першої необхідності. Потрібна була ширма; козел спокути, щоби пояснити жорстокість, помилки та занадто очевидну несправедливість, що відбувалися завдяки Тому, кому приписувалося абсолютне милосердя та досконалість. Це було першим кармічним наслідком відкидання філософського та логічного Пантеїзму, щоби збудувати підпорку для ледащої людини у вигляді «Милосердного Небесного Батька», щогодинні та щоденні дії якого, як Natura Naturans, як «Прекрасна Мати, але холодна як камінь», відкидають такі припущення. Це призвело до перших близнюків Озиріса-Тіфона, Ормазда-Арімана і нарешті до Каїна та Авеля та всій сукупності протилежностей.

Спочатку, як синонім Природи, Бог-Творець, був перетворений на її автора. Паскаль дуже дотепно вирішує це такими словами: «Природа має досконалість, щоби показати, що вона є подоба Бога і недоліки, щоби показати що вона лише на вподобі до Нього». Чим далі ми відступаємо у темряву доісторичних часів, тим більш філософським постає образ пізнішого Сатани. Перший «Супротивник» у індивідуальному людському образі якого ми зустрічаємо у стародавній Пуранічній літературі, є один з величніших Ріші та Йогів – Нарада, що отримав прізвисько «Засновник суперечок». Він так саме Брамапутра, син Брами – чоловічого начала, але про нього пізніше. Хто у дійсності є великим «Звабником», можна визначити, шукаючи його відкритими очима та не упередженим розумом у кожній древній Космогонії та Писанні. Коли він роз'єднаний з колективним Воїнством своїх Співробітників-Зодчих, яких він, так би мовити подає та синтезує, він є Деміургом, Творцем Неба та Землі. Наразі Він Бог Теологій. «Бажання є батько думки». Як філософський символ залишений одного разу для зваблення людської уяви, він перетворився пізніше на ворожого, неправдивого та ревнивого Бога.

Тому що Дракони та інші Павші Ангели описані у інших частинах цієї праці, тому декілька слів про Сатану буде достатнім. Вивчаючи добре зробить, якщо пригадає, що у всіх народів, за виключенням християнських, Диявол до цього часу не більше ніж протилежний аспект дво-начальної природи так званого Творця. Це лише природно. Не можна стверджувати, що Бог є синтез всього Всесвіту як Всюди-сутній, Все-знаючий, та Безмежний, а надалі відокремити Його від Зла. І тому, що у світі набагато більше Зла ніж Добра, то звідси логічним буде, що або Бог мусить містити Зло, або бути прямою причиною його, або мусить відмовитись від власних претензій на Абсолютність. Древні так добре розуміли це, що їх філософи, послідовниками яких є наразі кабалісти, визначали Зло, як «підмурки» Бога або Добра; *Demon est Deus inversus* дуже старе прислів'я. Дійсно, зло є лише протидіюча сліпа сила в Природі; це є реакція супротив та протиставлення – зло для одних, добро для інших. Зло не існує само по собі, але є лише Тінь Світла, без якої Світло не існувало би, навіть у наших уявленнях. Якби Зло зникло, то і Добро так саме зникло разом з ним на Землі. «Древній Дракон» був чистим Духом, до того як він став Матерією, пасивним до того як став активним. В магії Сирії та Халдеї, як Офіс так і Офіоморфос поєднані у Зодіаку у знаку Андрогена – Діва-Скорпіон. До свого падіння на Землю Змій був *Ophis-Cristos*, а після падіння *Ofiomorphos-Crestos*. Всюди теорії кабалістів зображають Зло, як Силу протидіючу, але у той самий час необхідну для Добра, як таку що дає Добру життєву силу та існування, якого воно не мало би. Життя було би не можливим (у майявічному сенсі) без Смерті; не було би ні відродження, ні існування, ні руйнації. Рослини загинули би у вічному сонячному світлі, так саме і людина яка зробилася би автоматом без тренувань власної волі у спрямуванні до цього Сонячного світла, яке втратило би для людини своє буття та значення, якби вона не мала нічого іншого окрім світла. Добро безмежне та вічне лише у тому, що вічно приховане від нас, і саме тому ми вважаємо його вічним. На проявлених планах одне врівноважує друге. Посеред теїстів мало віруючих у Особистого Бога, які не робили би з Сатани тіні Бога; або, змішуючі обох, не думали би, що вони мають право звертатися до свого ідола та просити про допомогу та охорону для безкарної злої та жорстокої діяльності. «Не введи нас у спокусу» є щоденним зверненням мільйонів християнських сердець до «Нашого Батька на Небесах», але не до Диявола. Вони це роблять повторюючи ті самі слова з вуст Рятівника, і у той самий час вони не можуть не подумати про те, що сенс їх заперечується Іаковом, «Братом Господа». «У випробуванні (звабленні) мені ніхто не каже: «Бог мене спокушає»; тому, що Бог не зваблюється злом і Сам не зваблює нікого». Чому у такому випадку казати, що Диявол спокушає нас, коли церква повчає спираючись на авторитет Христа, що саме Бог так чинить? Відкрийте будь яку богословську книгу, в якій слово «спокуса» визначене у його теологічному сенсі і ви одразу матимете: 1) ті бідкування, якими Бог

випробовує власний народ; 2) ті засоби зваблення та лестощі, які застосовує Диявол. Прийняті буквально вчення Христа та Іакова протилежні одне одному; і яка догма може замирить їх, якщо окультний сенс буде відкинутим? Між цими двома протилежними лестощами, мудрий той філософ, який буде здатний вирішити, де зникає Бог, щоби залишити місце Дияволу! Тому коли ми читаємо, що «Диявол є брехун та батько брехні», тобто втілена брехня і у той самий час чуємо, що Сатана, Диявол був Сином Бога та самим прекрасним з його Архангелів, ми бажаємо звернутися за інформацією до Пантеїзму та до язичницької Філософії, ніж вірити, що Батько та Син гігантська уособлена та вічна Неправда.

Коли ми заволодіємо ключем до Книги Буття, то наукова та символічна Кабала відкриє нам таємницю. Великий Змій Саду Едему та «Господь Бог» тотожні, так саме як Іегова та Каїн – той Каїн, про якого теологія каже як про «вбивцю» та Брехуна до Бога! Іегова зваблює Царя ізраїльського перерахувати народ, а Сатана у іншому місці робить те саме. Іегова обертається на Вогняних Змійів та жалить тих, ким Він не задоволений; і той самий Іегова оживлює Мідного Змія, який зцілює їх. Ці короткі та суперечливі ствердження Старого Заповіту здаються такими тому, що обидві сили роз'єднані, а не дві сторони того самого – є відгуки всесвітніх та філософських догм у Природі, викривлені екзотеризмом та теологією, і так чудово усвідомлені первобутніми Мудрецями. В Пуранах ми бачимо ту саму основу у декількох уособленнях, але набагато ширше, глибше та мальовниче у філософському відношенні.

Так Пуласт'я, «Син Бога» один з першонароджених, поданий як прабатько Демонів, Ракшасів, спокусників та пожирателів людей. Пішача, демон жіночого начала, дочка Дакші, так саме «Сина Бога», і Бога у свою чергу, є матір'ю всіх Пішача. Так звані Демони в Пуранах доволі незвичайні Дияволи, якщо судити їх з європейської ортодоксальної точки зору, бо вони всі Данави, Даїт'я, Пішача та Ракшаса змальовані як надзвичайно благочестиві і такими що живуть відповідно до Заповітів Вед, до того деякі з них навіть високі Йоги. Але вони проти священства та ритуалів, жертв та образів, так саме як чинять наразі високі Йоги Індії, які користуються не меншою повагою, хоча їм дозволяється не відповідати ні кастам, ні ритуалам. І ось чому всі ці Велетні та Титани у Пуранах називаються Дияволами. Місіонери які завжди на сторожі, щоби довести де лише можливо, що індуські традиції є лише відображенням єврейської Біблії, розгорнули ціле оповідання про імовірну тотожність Пуласт'ї з Каїном та Ракшаса з каїнітами, «Проклятими», які стали причиною Ноевого Потопу. (Див. працю абата Corresio, який «етимологічно» визначає ім'я Пуласт'я як «відкинутий», відповідно Каїн). Пуласт'я перебуває у Кедарі, каже він, що значить «викопане місто», «копанка» та доводить, що Каїн за традиції був першим рудокопом та працівником з металами!

Якщо цілком імовірно, що Гіборими або Велетні Біблії тотожні до Ракшаса індусів, то ще більш безсумнівно, що і ті і інші є Атлантами та належать до потоплених рас. Як би там не було, але жодний Сатана не міг би бути таким наполегливим у наклепі на свого ворога або бути ще більш зловим у власній ненависті, ніж християнські теологи які проклинали його, як Батька будь якого зла. Порівняйте їх догани та їх думку про Диявола з філософськими поглядами і відношенням Пуранічних Мудреців. Коли Парашара, батько якого був вражений одним з Ракшасів, готувався за допомогою магічного мистецтва знищити всю расу, дід його Вашиста, після того як він показав роздратованому Мудрецю, відповідно до його власного визнання, що існують Зло та Карма, але не «злі Духи», промовив наступні чудові слова: «Нехай гнів твій буде приборканий; Ракшаса не винні; смерть твого Батька була дією Долі (Карми). Гнів є пристрасть не розумних; він не личить мудрому. Хто може запитати вбитого? Кожна людина пожинає наслідки власної діяльності. Гнів, син мій є руйнація всього, чого досягла людина... і перешкоджає досягненню... визволення.

Мудреці зневажають гнів, але не ти дитина моя, підлегла його впливу. Нехай ці без образливі духи темряви не будуть більше знищуватися; нехай ця твоя жертва припиниться. Милосердя є могутність Праведного». Таким чином кожна схожа «жертва» або молитва до Бога про допомогу не краще за Чорну Магію. Те про що просив Парашара, було знищенням Духів Темряви для його особистої помсти. Його називають язичником і християни засудили його на вічні муки у Пеклі. Але чим краще молитва монархів та генералів, які моляться перед кожною битвою про знищення свого ворога? Схожа молитва, у будь якому випадку, є чорна магія найгіршого виду, прихована, на вподобі до демона «Містера Хайда», під виглядом святоші «Д.Джекїла». У людській природі зло лише показує на полярність Матерії та Духа, на «боротьбу за життя» між двома проявленими Началами у Просторі та Часі, Началами, які єдині per se тому, що корені їх містяться у Абсолюті. У Космосі рівновага мусить бути збереженою. Діяльність цих двох протилежних створює гармонію, на вподобі до доцентрової та відцентрової сил, які взаємозалежні та необхідні одна одній «щоби обидві могли існувати». Якби одна була зупинена, діяльність іншої стала би само руйнівною.

Тому, що уособлення за назвою Сатана, було цілком проаналізовано у його потрібному аспекті у Старому Завіті, у християнській теології та у стародавній язичницькій думці, то ті хто бажали би знати краще, можуть познайомитися з «Викритою Ізідією» і з другою частиною у другому томі цієї праці. Ми торкнулися тут цього питання та надали нові пояснення з доволі важливої причини. Але до того як ми зможемо торкнутися еволюції фізичної та Божественної Людини, ми раніше мусимо засвоїти ідею Еволюції Циклів, ознайомитися з філософіями та віруваннями чотирьох Рас, попередніх до нашої, та знати якими були уявлення цих Титанів та Велетнів – істинно Велетнів, як розумово, так і фізично. Вся стародавність була насичена філософією яка вчила інволюції Духу у Матерію, прогресивному цикловому сходженню, або діяльній самосвідомій еволюції. Гностики Олександрії достатньо викрили таємниці Посвячень, і записи їх сповнені «розпаду Еонів» у їх подвійному сенсі – Ангельських Істот та Періодів; одне є природною еволюцією другого. З іншого боку, східні традиції по обидві сторони «Чорної Води», Океанів, що ділять обидва «Сходи», так саме сповнені алегоріями про падіння Плероми або Богів та Дев. Всі вони зображували та пояснювали Падіння, як бажання надбати знання, тобто бажанням знати. Це є природний наслідок розумової еволюції, коли Духовне перетворюється на матеріальне або фізичне. Той самий закон сходження у Матерію та назад до Духу ствердився протягом християнської Ери, до того зворотна дія зупинилася саме наразі, у нашій особливій Субрасі.

Те що можливо було десятки тисячоріч тому, передано у «Пемандрі» для потрібного способу тлумачення та було призначено для рекордів астрономічного, антропологічного і навіть алхімічного фактів, а саме алегорія про Семеро Керманичів, які пробиваються крізь Семеро Кілець Вогню, було применшене лише до матеріалістичного та антропологічного тлумачення – Повстання та Падіння Ангелів. Такий глибоко філософський та маючий так багато значень переказ у його поетичній формі про «Одруження Неба та Землі», любов Природи до Божественної Форми та Небесної Людини, захопленої власною красою, віддзеркаленою в Природі, тобто Дух в Матерії, став наразі у тлумаченні теологів Сімома Керманичами, що повстали проти Ієгови, до того самозакоханість їх народила диявольську пиху, наслідком якої і було їх падіння, бо Ієгова не дозволяв іншого шанування як лише до себе. Швидше кажучи, прекрасні Планетарні Ангели, величні Еони Циклів Древніх були синтезовані у самому ортодоксальному образі, у Самаелі, Голові Демонів Талмуду, у «цьому Величному з Дванадцятьма крилами Змії, який у власному падінні потяг за собою всю Сонячну Систему або Титанів». Але Шемал – alter ego і тип Самаеля у сабенян - у його філософському езотеричному аспекті, значить «Рік» у його астрономічному не кращому аспекті з його дванадцятьма місяцям або «Крилами» не уник зла в Природі. В Езотеричній Теогонії як Шемал так і Самаель зображали особливе Божество. У кабалістів вони суть «Духи Землі»,

Особистий Бог, що керує нею і тому тотожній Ієгови. Бо самі талмудисти визнають, що Самаель є божественне ім'я одного з Сімох Елохімів. Окрім того кабалісти подають обох Шемала та Самаеля символічним образом Сатурна, Кроноса. «Дванадцять Крил» означають дванадцять місяців, і цей символ у власній сукупності зображує расовий цикл. Ієгова та Сатурн також тотожні у своїх гліфах.

Це у свою чергу веде до доволі цікавого висновку з однієї з католицьких догм. Багато які письменники, що належать до латинської церкви, визнають різницю і вона мусить бути зробленою, між Титанами Урану, допотопними Велетнями, які так саме були Титанами, і тими Велетнями після потопу, в яких католики вперто бажають бачити потомство міфічного Хама. Ясніше, різниця мусить бути зробленою між космічними початковими протидіючими Силами, спрямованими Законом Циклів, Людськими Гігантами, Атлантами, та великими після потопу Адептами як Правої, так і Лівої Руки. У той самий час вони доводять, що Михаїл, «Архістратиг Небесного Воїнства, тіло охоронець Ієгови», імовірно, є відповідно до де Мірвіля, так саме Титан, лише з прикметником «Божественний» попереду. Таким чином, ці «Ураніди», на ім'я «Божественні Титани» - і які, як повсталі проти Кроноса або Сатурна, подані так саме ворогами Самаеля, одного з Елохімів та синоніма Ієгови разом – тотожні Михаїлу і його Воїнству. Тобто, ролі змінилися та всі воїни змішалися, і ніхто з вивчаючих не здатен відрізнити, хто є хто. Все ж, езотеричне пояснення могло би навести деякий лад у цій плутанині, де Ієгова стає Сатурном, а Михаїл та його Воїнство Сатаною та Повсталими Ангелами, завдяки не обережним спробам занадто відданих фанатиків бачити Диявола у кожному язичеському Богові. Істинний сенс більш філософський, і легенда про «Падіння» Ангелів, вірно усвідомлена, отримує науковий вигляд.

Кронос означає безкінечний і, відповідно нерухомий у тривалості Час, без початку та кінця, по за поділом у Часі та Просторі. Ті Ангели, Генії та Деви, які були народжені для діяльності у просторі та часі, тобто щоби пробитися крізь Семеро Кілець, або шарів вищих духовних планів, у феноменальні або обмежені надземні області, відповідно до алегорії повстали проти Кроноса та билися з Левом, який був у той час єдиним існуючим та найвищим Богом. Коли Кронос у свою чергу змальований, як зробивший каліцтво Урану, власному Батькові, то сенс алегорії стає зрозумілим. Абсолютний час стає кінцевим та умовним; частина виїнята з цілого, чим показано, що Сатурн, Батько Богів був перетворений з Вічної Тривалості у обмежений період. Кронос власною косою скошує навіть найдовші і для нас неначе безмежні цикли, які все ж обмежені у Вічності, і цією самою косою він знищує наймогутніших повсталих. Так, ніхто не уникне Коси Часу! Хвала Богу або Богам, або ж смійтесь над тим та іншим, але коса ця не здригнеться на жодну долю секунди у своєму цикловому рухові. Титани «Теогонії» Гезіода були скопійованими греками з Сурів та Асурів Індії. Ці Титани Гезіода, Ураніди яких нараховували колись лише шестеро, нещодавно були знайдені у старому фрагменті грецького міфу у числі сімох, до того сьомий мав назву Форег. Таким чином, тотожність їх з Сімома Керманичами цілком доведена. Початок Війни на Небесах та Падіння, на нашу думку, мусить бути віднесеним в Індію і, можливо до часів значно древніх, ніж сказано про них в Пуранах. Бо Таракамаїя жив у пізніші часи і існують перекази про три відмінні одна від одної Війни, які можуть бути знайдені у майже кожній Космогонії. Перша війна виникла у темряві віків, між Богами та (А)-сурами і тривала протягом одного Божественного Року. У цьому випадку Боги були переможені Даїт'ями під керівництвом Харада. Але після, завдяки втручання Вішну до якого переможені Боги звернулися за допомогою, останні розбили Асурів. У Вішну Пурані немає жодного проміжку між цими двома Війнами. В Езотеричній Доктрині, наразі одна Війна виникає перед побудовою Сонячної Системи; друга на Землі під час «створення людини», і третя згадується як така, що виникла на кінці Четвертої Раси між її Адептами та Адептами П'ятої Раси; тобто між Посвяченими «Священного Острова» та чаклунами Атлантиди. Ми покажемо першу боротьбу, як вона змальована Парашарою та спробуємо поділити на дві розповіді, навмисно злиті

разом. В них сказано, що коли Даїт'ї і Асури несли обов'язки своїх власних відповідних Рівнів (Varna) та йшли шляхом священного писання та несли покаєння та обітницю – дивне заняття для Демонів, якщо вони тотожні до наших Дияволів, як це стверджується – Боги не були спроможними знищити їх. Цікаві молитви Богів до Вішну, як стверджуючі ідеї антропоморфічного Божества. Рятуючись від поразки «на Північному березі Молочного Океану (Атлантичного Океану)» (третя війна вже на Землі) переможені Боги посилають численні молитви до «першого з Істот Божественного Вішну» і між ними наступні: «Слава тобі, хто є єдиний з Праведниками, досконала природа якого благословенна у Вічності та безперешкодно протинає всі елементи. Слава тобі, хто є єдиним з Расою Зміїв, двох язичної, ярої та жорстокої, ненаситної у насолодах та надзвичайно багатій... Слава тобі... О Володар, не маючий ні кольору, ні відстані та тривалості, ні об'єму (Ghana), ні жодної якості, і єство якого (рупа) чистіше з чистих, може бути оцінене лише праведним Парамарші (величними мудрецькими Ріші). Ми схилиємося перед тобою, у якості Брами, нествореного, непорушного (авуауа); хто перебуває у наших тілах, та всіх інших тілах; та у всіх живих тваринах; і повз якого нічого не існує. Ми прославляємо цього Васудеву, Володаря (всього), не маючого ґрунту, хто є сім'я всього сутнього та не підлягає розпаду, Воля не народженого та вічного; який у єстві своєму Параматамат (по за умовами Духу) і у субстанції власній (рупа) є сукупністю всього (Всесвіт)».

Вищенаведене є ілюстрацією широкої області, наданої Пуранами ворожій критиці будь якого європейського ханжі, думка якого заснована на виключно зовнішній очевидності чужої для його релігії. Кожна людина яка звикла піддавати продуманому аналізу все прочитане, з першого погляду побачить не відповідність звернення до прийнятого «Невідомого», не маючого ні форми, ні атрибутів Абсолюта, яким ведантисти змальовують Брамана, як до «єдиного з Расою Зміїв, двох язичної жорстокої та ненаситної», яке поєднує таким чином абстрактне з конкретним, та нагороджує таким чином визначеними якостями те, що вільне від будь яких обмежень та умовностей. Навіть професор Уільсон, що прожив так багато років в Індії, оточений брамінами та пандитами, мусив би знати краще – навіть цей вчений не залишив жодного випадку, щоби не вдатися до критики з цього приводу. Ось що він пише: «Пурани постійно навчають не сумісним доктринам! Відповідно до цього місця, Вища Істота не є лише інертна причина творіння, а виконує функції активного провидіння. На підтвердження цього погляду коментатор цитує текст з Вед: «Світова Душа, коли входить в людину, керує його поведінкою». Невідповідності так саме часті у Ведах як і у Пуранах». Істинно, вони менш часті ніж в Біблії Мойсея. Але упередження сильне в серцях наших сходознавців і особливо в серцях наших «шановних» вчених. Всесвітня Душа не є інертна Причина Творіння або (Пара) Брамана, але лише те, що ми називаємо Шостим Принципом Розумного Космосу на проявлену плані Буття. Це є Махат або Махабуддхі, Велика Душа, Носій Духу, первісне відображення Причини, і навіть Те, що за межами Духа. Така відповідь на несправедливі напади проф. Уільсона на Пурани. Що стосується до «невідповідності» звернення переможених Богів до Вішну, то пояснення це ми маємо у тексті Пурани, якщо звичайно сходознавці побажають побачити його. Філософія вчить, що існує Вішну, як Брама та Вішну у його двох аспектах. Існує лише Єдиний Брамана, «у єстві власному Пракриті і Дух».

Це невігластво, чудово показане у зверненнях Йогів до Брами, «Утримувача Землі», коли вони кажуть: «Ті хто тренувалися у благочесті помилково уявляють для себе природу світу. Невігласи які не бачать, що Всесвіт за власної природи Мудрий та судять про нього лише як про предмет осягнення, занурюються у океан духовного не знання. Але ті, хто знає істинну Мудрість та розум яких чистий, усвідомлюють весь цей світ як Єдиний з Божественним Знанням, як єдиний з Тобою, О Господь! Будь Милостивим, о Всесвітній Дух!». Тому це не Вішну «інертна причина творіння», який виявляє функції Активного Провидіння, але Всесвітня Душа, та яку у її

матеріальному аспекті Еліфас Леві називає Астральним Світлом. І ця Душа у її подвійному аспекті Дух і Матерія, і є антропоморфічний Бог теїстів; бо саме цей Бог є уособленням цього Всесвітнього Творчого Посередника, одночасно чистого і не чистого, завдяки його проявленому стану та диференціації у цьому ілюзорному Світі – істинно, Бог та Диявол! Але пр. Уільсон не побачив, який Вішну у цьому аспекті близький та нагадує Господа Бога Ізраїлю, «особливо у його прийомах зваблення та хитрощів». У Вішну Пурані це видно доволі ясно, бо там сказано, що «По закінченні своїх молитов (stotra), Боги побачили Величне Божество Харі (Вішну) у обладунках, озброєного диском та палицею який їхав на Гаруді». Таким чином Гаруда зображає Мануантарний Цикл, як це буде показаним далі. Тому Вішну є Божество у Просторі та Часі, особливий Бог Вайшнавів. Схожі Боги в Езотеричній Філософії називаються расовими; одним з багатьох Дхіані або Богів, або Елохімів, з яких з особливої причини обирався плем'ям або народом один і, таким чином він поступово ставав «Богом Вищим за всіх інших Богів», «Вищим Богом», як Іегова, Озиріс, Бел або будь який інший з Сімох Правителів.

«Дерево відоме за плодом», Природа Бога за діями. Ми або мусимо судити цю діяльність за мертвої букви переказів, або мусимо сприйняти їх алегорично. Якщо ми порівняємо обох Вішну, як захисника та охоронця переможених Богів; і Іегову захисника «обраного» народу, названого так звичайно іронічно, бо саме євреї обрали цього «ревнивого» Бога – то ми знайдемо, що обидва вони користувалися обманом та хитрістю. Вони чинили за принципом «мета виправдовує засоби», і що мати за своїх ворогів – демонів, буде кращим. У той час коли Іегова, відповідно до кабалістів, приймає образ Змія Звабника у Райському Саду та посилає Сатану з особливим дорученням спокусити Іова, або виснажує фараона через Сару, дружину Авраама, та «робить жорстоким» серце другого фараона проти Мойсея, щоби не втратити випадок покарати своїх жертв «великими карами», Вішну у власній Пурані застосовує хитрість не менш не гідну кожного шанованого Бога. Так звернулися переможені Боги до Вішну: «Змилуйся над нами о Володарю, та захисти нас, які звертаються за допомогою проти Даїт'ів (Демонів). Вони захопили три світи та привласнили собі нашу долю жертвоприношень, прийняли застереження, щоби не переступити Заповітів Вед. Хоча ми, так саме як і вони, частка Тебе... та тому, що вони... стали на шлях, визначений Священним Писанням... ми не можемо знищити їх. Навчи, Ти нас, мудрість чия безмежна (Amevatman), будь яким хитрощам, за допомогою яких ми могли би знищити ворога Богів! Коли всемогутній Вішну почув їх прохання, він виділив з свого тіла ілюзорну форму (Майямоха, «звабник за допомогою ілюзії»), яку дав Богам та сказав так: «Ця Майямоха цілком звабить Даїт'ів і як зваблені зі шляху Вед, вони можуть бути передані смерті... Таким чином йдїть та не бійтеся. Нехай це видіння буде попереду вас. Воно надасть вам велику послугу о Боги! Після цього велика Ілюзія (Майямоха) зійшла (на Землю), побачила Даїт'ів, зайнятих аскетичними покаєннями, наблизилася до них у вигляді Дігамбари (злидаря) з поголеною головою...та звернулася до них привітливо: «Володарі раси Даїт'ів, чому ви тренуєтеся у цих діяннях покаєння...?». На кінець Даїт'ї були зваблені хитрими промовами Майямохи, на вподобі до Єви, звабленої порадою Змія. Вони відкинули Веди.

Доктор Муїр перекладає це місце наступним чином: «Великий Звабник, користуючись Ілюзією, обдурив далі і інших Даїт'ів за допомогою багатьох інших видів єресі. Протягом дуже короткого часу, ці Асури (Даїт'ї) обдурені Звабником (яким був Вішну), полишили всю систему, засновану на заповідях потрібної Веди. Деякі ганили Веди, другі обряд жертвоприношення, останні брамінів. Це (казали вони) вчення не витримує обговорення; вбивство тварин під час жертвоприношення не призводить до релігійної заслуги. (Казати що) приношення олії для вогню, надає винагороду у майбутньому, є ствердження дитини... Як би це було істинним, що вбита для жертвоприношення тварина здійметься до неба, то чому прихильник не вб'є власного батька?... Не грішні слова, великі Асури, не падають з неба; і лише ствердження засновані на розумі,

приймаються мною та другими (розумними) людьми схожими до нас! Так численними засобами Даїт'ї були зваблені зі шляху Великим Звабником (Розумом)... Коли Даїт'ї стали на шлях помилок, Боги зібрали всі власні сили та наблизилися для битви. У той час стався бій між Богами та Асурами; і останні які залишили праведний шлях, були переможені першими. У минулі часи вони були захищені власним обладунками і коли останні були знищені, вони так саме загинули».

Щоби не думали про індусів, але ніхто з їх ворогів не може вважати їх за дурнів. Народ, святі мужі та мудреці якого залишили світу величні та високі філософії, будь коли виявлені людським розумом, мусив знати різницю між істиною та помилкою. Навіть дикун може відрізнити біле від чорного, добре від злого та обман від відвертості та правдивості. Ті, хто розповіли цю подію з біографії свого Бога, мусили би побачити, що у цьому випадку, цей Бог був Великим Звабником, а Даїт'ї, «які ніколи не перетинали межі заповітів Вед», грали кращу роль у цьому переказі та були істинними «Богами». Відповідно мусив бути, і так воно і є, сокровенний сенс, прихований у цій алегорії. У жодному класі суспільства, у жодного народу, обман та хитрість не вважалися божественними якостями – за виключенням хіба що церковних класів теологів та сучасного єзуїтства. Вішну Пурана, так саме як інші праці цього роду, перейшла до рук храмових служників та брамінів, і стародавні Манускрипти, без сумніву, були викривлені цими сектантами. Але були часи коли Пуранни були езотеричними писаннями і вони до цього часу є такими для Посвячених, які можуть читати їх за допомогою ключа який у них є. Чи видадуть будь коли браміні значення цих алегорій, автора не стосується. Справжня мета у тому, щоби довести, що шануючи Творчі Сили у їх різноманітних формах, жоден філософ не лише не міг, але ніколи не сприйняв би алегорію такою, якою вона подана, за виключенням деяких філософів які належать до сучасних «вищих та цивілізованих» християнських рас. Бо як показано, Іегова не вище Вішну, з точки зору етики. Ось чому окультисти та навіть деякі кабалісти, вважають вони або ні ці Творчі Сили, як живі та свідомі Істоти – а ми не бачимо чому би цьому не бути – ніколи не сплутають Причину з Наслідком, не приймуть Духа Землі за Парабрамана або Ейн-Софа. У будь якому випадку вони добре знають істину природу того, що греки називали Батько Ефір, Юпітер Титан та тощо. Вони знають, що Душа Астрального Світла Божественна, а його Тіло – Світлові хвилі на нижчих планах – належить Пеклу. Це Світло символізоване «Магічною Головою» у Зогарі, Подвійним Образом на Подвійній Піраміді; чорна Піраміда на білому фоні з білою Головою і Образом у середині Чорного Трикутника; Біла піраміда перевернута – віддзеркалення першої у чорних Водах – є чорним відображенням білого Образу. Це і є Астральне Світло або «Demon est Deus Inversus».

ВІДДІЛ 12

ТЕОГОНІЯ БОГІВ-ТВОРЦІВ

Щоби цілком засвоїти думку, яка лежить у підвалинах кожної древньої Космології, потрібні вивчення та порівняльний аналіз всіх великих релігій стародавності; бо лише цим методом головна ідея може бути усвідомлена. Якби точна наука могла піднятися до того, щоби простежити явища Природи до їх джерел, вона назвала би їх Ієрархією Сил. Первісне, трансцендентне та філософське світорозуміння було єдиним. Але тому, що ці системи з часом почали все більше та більше віддзеркалювати особливості народів і, від того як останні поділилися на окремі гурти, почали кожна набувати розвитку у власному національному або племінному руслі, головна думка поступово нівелювалася з причин надлишку людської уяви. У той час коли в деяких країнах, Сили або точніше розумні Сили Природи були предметом божественного шанування, навряд заслужено, у інших – як наприклад Європі та інших цивілізованих країнах – сама думка, що такі Сили можуть бути обдаровані розумом, подається недолугою та оголошується не науковою. Тому

ми з полегшенням читаємо думки схожі до тих які ми бачимо у вступі до книги «Asgard and the Gods», «Казки та Перекази наших Північних Предків», у видані В.С.В.Ансона, де він пише: «Хоча в Центральній Азії або на берегах Інду, в країні Пірамід та на грецькому та італійському півостровах, і навіть на півночі куди переселилися кельти, тевтони та слов'яни, релігійні поняття народів прийняли різноманітні форми, все ж їх спільне походження все ще є помітним. Ми вбачаємо цей зв'язок між легендами про Богів та глибокою думкою яка закладена у їх значення, щоби читач побачив, що перед ним відкривається не чарівний світ, створений не врівноваженою фантазією, і що... Життя та Природа складають основу існування та діяльності цих божеств». І хоча жоден окультист або учень, дослідник східної езотерики не може погодитися з дивною думкою, що «релігійні світосприйняття найбільш відомих народів стародавності пов'язані з початками цивілізації посеред германських рас», все ж він радий знайти вираження таких істин, як наступна, «ці чарівні казки не бездумні небилиці, написані за для втіхи; вони втілюють глибоку релігію наших предків». Саме так. Не лише їх релігію, але так саме і їх Історію. Бо міф грецькою означає переказ, що передається з вуст у уста, з покоління до покоління; навіть у сучасній етимології цей термін означає «неймовірна повість», що виражає деяку значну істину; розповідь про будь яку легендарну особу, чия біографія, завдяки шануванню послідовників, набула елементів народної фантазії, але все ж не була просто видумкою. На вподобі до наших предків арійців, ми віримо у індивідуальність та розумність не лише однієї виробничої Сили, а багатьох Сил Природи.

З часом архаїчне вчення затьмарилося; і народи більше або менше втратили з уваги Найвище та Єдине Начало всього існуючого і почали переносити посередні атрибути Безпричинної Причини на наслідки, які у свою чергу стали причинами, творчими Силами Всесвіту. Великі народи чинили так від страху зганьбити ідею; малі тому, що не могли усвідомити цю ідею або їм не вистачало могутності філософського уявлення, необхідного для збереження у всій її недоторканій чистоті. Але всі вони за виключенням пізніших арійців які стали наразі європейцями та християнами, зберегли це шанування у власних Космогоніях. Як вказує Т.Тейлор, найбільш інтуїтивний з усіх перекладачів грецьких фрагментів, жоден народ ніколи не вважав Єдиний Принцип безпосереднім Творцем видимого Всесвіту, бо жодна розумна людина не повірить, що кресляр та зодчий власними руками побудували будинок, яким вона милується. За свідомством Дамасція у його праці «Про Перші Принципи» вони казали про нього як «про Невідому Темряву». Вавилоняни обходили цей Принцип мовчанкою. До «Того Бога» каже Порфірій у власній праці «Про Стримання», «Хто вище за все, не слід звертатися ні зовнішньою ні внутрішньою промовою». Гезіод починає свою Теогонію словами: «Хаос був створений попереду всіх речей», дозволяючи таким чином зробити висновок, що Причина або Творець її повинні бути обійдені шановливою мовчанкою. Гомер у власних поемах не піднімався вище Ночі, яку він подавав як шановану Зевсом. Відповідно до всіх стародавніх теологів та доктрин Піфагора і Платона, Зевс або безпосередній Будівельник Всесвіту, не є вищий Бог; на вподобі до того як і сер Крістофор Врен у своєму фізичному, людському образі не є Розум, що у ньому мешкає та створює його величні витвори мистецтва. Тому Гомер обходить мовчанкою не лише Перший Принцип, але так саме і ті два Принципи, що йдуть за Першим: Ефір та Хаос Орфея і Гезіода, та Кінечність та Безкінечність Піфагора і Платона. Прокл каже про цей Вищий Принцип, що він «Єдиний з Єдиних і вище найпершого Адіту... більш невимовного, ніж сама Невимовність, та більш сокровенного за будь яку Істоту... та як прихований посеред Богів». До того, що було написано Т.Тейлором у 1797 році, можна було би додати ще дещо, а саме, що «євреї, очевидно не піднялися вище... безпосереднього Будівельника Всесвіту», тому що «Мойсей згадає Темряву над безоднею, і навіть не натякає на причину та джерело її буття». Ніколи євреї у власній Біблії – чисто езотеричній, символічній книзі – так глибоко не принизили своє метафізичне божество, як це зробили

християни, коли визнали Ієгову своїм єдиним, живим і у той самий час особистим Богом. Цей Перший або, точніше, Єдиний Принцип має назву «Небесне Коло» та символізований ієрограмою у вигляді Крапки у Колі або Трикутника, до того Крапка означає Логос. Так у Риг-Веді, де Брама навіть не згаданий, попереду Космогонії йде Хіран'я Гарбха «Золоте Яйце» та Праджапаті (пізніше Брама) від якого виходять всі Ієрархії «Творців». Монада або Крапка є Початок та Одиниця, від якої виходить вся числова система. Ця Крапка – Первісна Причина, але ТЕ від чого вона виходить, або вірніше вираз чого вона складає – Логос, за умовчанням. У свою чергу всесвітній символ – Крапка у середині Кола, не була ще Будівельником, але лише Причиною цього Будівельника; і останній був у ній у такому самому відношенні, як сама Крапка по відношенню до Кола, яке не може бути визначеним, як каже Гермес. Порфірій доводить, що Монада і Дуада Піфагора тотожні з Безкінечним та Кінечним Платона у його «Філебі». Лише одна Дуада, Матір речовинна, у той час коли Монада є «Причиною Всієї Єдності та мірою Сутнього». Дуада, Мулапракріті, Покров Парабрамана, явлена таким чином, Матір'ю Логоса і разом з тим його Дочкою – тобто об'єктом його вивчення – виявленим виробником і другорядною причиною його. Відповідно до Піфагора, Монада повертається у Тишу та Темряву, лише вона виявила Триаду, від якої виходять останні 7 з 10 чисел, які є Основою Проявленого Всесвіту. У Північній Космогонії ми бачимо те саме: «Спочатку була Велика Безодня (Хаос), День та Ніч не існували. Безодня була Гінунгагап, прірва яка не має ні початку ні кінця. Все-Батько Не Створений, Невидимий був у Глибині Безодні (Простору) та забажав, і що він забажав виникло у буття».

Як і в індуській Космогонії, еволюція Всесвіту складається з двох дій, які є Творіннями Пракріта та Падма в Індії. До того як теплі промені з Обителі Світла пробудять життя у Великих Водах Простору, виявляються Елементи Першого Творіння, і з них утворюється Велетень Імір або Йоргельмір (буквально Кипляча Глина) Передвічна Матерія, диференційована з Хаосу. Далі утворюється Корова Аудумла, Годувальниця (Вак – «Солодкозвучна Корова, що дає їжу та воду»), від якої народжується Утворювач Буранів, Син якого Б (Борн) від Бестели, дочки Велетня Морозів, сина Іміра, мав трьох синів: Одін, Уіллі та Уї, або Дух, Воля та Святість. Це було, коли Темрява все ще царувала у Просторі, коли Ази, будівничі сили або Дхіані-Когани не були ще виявлені, і Іградзіл, Світове Дерево Часу та Життя, ще не виросло і не було ще Валгалли або Чертога Героїв. Скандинавські легенди про Утворення Світу, про нашу Землю та Всесвіт починаються з встановлення Часу та людського життя. Все попереднє – є Темрява де існує Все-Батько, Причина Всього. Як відзначає видавець книги «Азгард та Боги», хоча ці легенди містять ідею про цього Все-Батька, Первісної Причини всього, «але Він ледь згаданий у поемах» та не тому, як вважає він, що до проповіді Євангелії, думка «не могла здійснитися до ясної концепції Вічного», але з причини його глибокого езотеричного характеру. Тому всі Боги-Творці або Особисті Божества утворюються на другій стадії Космічної Еволюції. Зевс народжується у Кроносі та з Кроносу – Часу. Так саме і Брама є породження та еманация Кала, «Вічності та Часу», Кала – одне з імен Вішну. Звідси і Одін – Батько Богів та Азів, як Брама – Батько Богів та Асурів; звідси так саме і двох-статевий характер всіх головних Богів-Творців, починаючи з другої Монади у греків та до Сефіри Адам Кадмон, Брами або Праджапаті-Вак у Ведах і Андрогени Платона, що є лише різновид індуського символізму.

Найкращі метафізичні визначення первобутньої Теогонії у дусі Веданти можна знайти у «Примітках до Бхагават Гіти» Т.Субба Роу. Парабраман Невідомий та Неосяжний, як каже лектор до власної аудиторії: «Не є Его и не є Не-Его, так саме він не Свідомість... він навіть не Атма, але хоча і сам не є об'єктом дослідження, він здатен підтримувати та виробляти різноманітні предмети та різноманітні форми буття, які і стають предметом дослідження. (Він є) єдина сутність з якої виникає до буття центр енергії... (який він називає Логосом)». Цей Логос є Шабда Брамани індуса, який навіть не називає його Ішварою (Господом Богом) з безпеки, щоби цей термін не викликав

плутанини у розумах людей. Це – Авалокітешвара буддистів, Глагол християн у його істинному езотеричному значенні, але не у його теологічному викривленні. «Це є перший Джната або Его у Космосі, і будь яке інше Его... є лише його відображенням та проявом... Під час Пралаї він існує у прихованому стані у лоні Парабраман... (під час Мануантари) Він має притаманну для нього свідомість та індивідуальність... (Він є центр енергії, але) схожі центри енергії майже незчисленні в лоні Парабраман. Не потрібно вважати, що навіть цей Логос є Творець або що він лише єдиний центр енергії... число їх майже не скінченне... (Це) є перше Его, що з'являється у Космосі і так саме кінець всієї еволюції. (Це є абстрактне Его)... Він перший прояв (або аспект) Парабраман... Коли він виявляється у буття, як свідомо істота... з його об'єктивної точки зору Парабраман є для нього як Мулапракріті. Прошу це запам'ятати... бо саме у цьому корінь всіх непорозумінь відносно Пуруш та Пракріті, які відчують всі хто тлумачать філософію Веданти... Мулапракріті так саме матеріальна для нього (Логоса) як будь який матеріальний предмет для нас. Мулапракріті так саме не Парабраман як і сукупність властивостей стовпа не є самий стовп. Парабраман – безумовна та абсолютна Реальність, а Мулапракріті дещо на вподобі до покриву накинутого на нього, сам по собі не може бути побаченим. Логос бачить Його крізь накинутий на нього покрив і цей покрив є могутнє розповсюдження Космічної Матерії... Парабраман після власного прояву, з одного боку як Его з другого як Мулапракріті, діє як єдина енергія крізь Логос». Лектор чудовим порівнянням пояснює, що він має на увазі під цією дією де чого, що є Ніщо, хоча Воно разом з цим і є Все. Він порівнює Логос з Сонцем, крізь яке випромінюється світло та тепло, але чия енергія, світло та тепло існують у невідомому стані у просторі та розсіяні у ньому лише як видимі світло та тепло, до того Сонце є лише проводом для них. Це перша Потрійна Іпостась. Четвірка утворюється додатком життя утворюючого світла від Логосу.

Єврейські кабалісти показали це формулою, езотерично тотожною з тлумаченням ведантистів. Ейн-Соф, вчили вони, не може бути ні усвідомленим, ні мати визначеного місця, ні мати назви, хоча воно є Безпричинна Причина всього. Звідси і назва Ейн-Соф, яка є запереченням «Неосяжне, Невимовне та Несповідане». Тому вони зображали це як Безмежне Коло, Сферу, до того людський розум, навіть за надзвичайної напруги, міг лише бачити сферичний обрій. Словами однієї особи, яка багато чого відкрила в кабалістичній системі, а саме у числовій та геометричній: «Закрийте очі та з вашої свідомості спробуйте спрямувати думку у простір у всіх напрямках, до можливого. Ви побачите, що рівні лінії або промені свідомості розповсюджуються однаково у всіх напрямках, таким чином, що цілковите зусилля уявлення закінчиться небосхилом або сферичним обрієм. Обмеженням цієї сфери неодмінно стає велике Коло, і прямі промені думки у будь якому напрямку мусять утворити радіуси кола. Відповідно, для людської свідомості, це мусить бути всеохоплюючою концепцією проявленого Ейн-Софа, яка формулюється у вигляді геометричної фігури, а саме кола з його елементами кривих або дуг і прямолінійного діаметру поділеного на радіуси. Як наслідок, геометрична фігура є перших засіб для усвідомлення зв'язку між Ейн-Софом та розумом людини».

Це Велике Коло, яке стає у Східному Езотеризмі Крапкою в середині Безмежного Кола, і є Авалокітешвара, Логос або Глагол про яких розповідає Субба Роу. Але це Коло або Проявлений Бог так саме неосяжний для нас інакше як лише крізь проявлений Всесвіт, як Єдиний, хоча він і легший та доступніший нашому вищому усвідомленню. Цей Логос покоїться під час Пралаї в лоні Парабраман на вподобі до «нашого Его, латентного (для нас) під час Сушупті» або сну, не може відчувати Парабраман інакше ніж під виглядом Мулапракріті - остання як Космічний Покров – є «могутнім розповсюджувачем Космічної Матерії» - і є таким чином лише органом у Космічній Творчості, крізь який випромінюється Енергія та Розум Парабраман, так саме не відомого для Логоса, як і для нас. Окрім того, так саме як Логос неосяжний для нас як і Парабраман у дійсності

неосяжний для Логоса, тому як східний Езотеризм так і Кабала, щоби ввести Логоса у межі нашого розуміння, загорнули умовний синтез у конкретні образи, тобто у відображення або аспекти цього Логоса, або Авалокітешвари, Брами, Ормузда, Озиріса, Адама Кадмона, за будь якої бажаної назви; аспекти або мануантаричні прояви якого є суть Дхіані-Когани, Елохіми, Деви, Амешаспенти тощо. Метафізики, відповідно до Субба Роу, пояснюють корінь та зародок останніх, як перший прояв Парабрамана «у Найвищій Трійці, можливій для нашого розуміння», яка і є Мулапракріті, Покров, Логос та свідома Енергія якого або його Сила та Світло, за назвою у Бхагават Гіті, Дайвіпракріті; або «Матерія, Сила та Его, або єдиний корінь Самості, до того всі інші види цієї самості є лише проявом або віддзеркаленням його».

Тому лише у цьому світлі розумового та фізичного усвідомлення, практичний окультизм може викликати Логос до уявлення за допомогою геометричних фігур, які за уважного вивчення нададуть не лише наукове пояснення реального об'єктивного існування «Сімох Синів Божественної Софії», яка і є цим Світлом Логосу, але доведе за допомогою інших, не знайдених доки що ключів, що по відношенню до людства ці «Семеро Синів» та їх незчисленні еманациї, центри уособленої енергії, є абсолютною необхідністю. Заберіть їх, і Таємниця Буття та людства не лише ніколи не буде усвідомленою, але навіть до неї ніколи не можна буде наблизитися.

Все створене від цього Світла. Цей корінь розумового «Я» є так саме і коренем фізичного «Я», бо це світло у нашому проявленому світі є лише різновидом Мулапракріті, яка називається у Ведах Адіті. У власному третьому аспекті вона називається Вак,* Мати та Дочка Логосу, на вподобі до тому як, Ізіда є Мати та Дочка Озиріса-Гора, і Мут – Дочка, Дружина та Мати Амона в єгипетському Місячному Символі. В Кабалі Сефіра те саме, що і Шекіна, і у іншому синтезі є Дружиною, Дочкою та Матір'ю Небесної Людини, Адама Кадмона і навіть тотожна з ним, як і Вак тотожна з Брамою, та називається Логосом Жіночого Начала. У Риг-Веді Вак є «Містична Мова», за посередництвом якої Окультине Знання та Мудрість повідомляються людині, і тому сказано, що Вак «увійшла до Ріші». Вона «народжена Богами»; вона – Божественна Вак, «Цариця Богів»; і вона на вподобі до Сефірі з Сефіротами, приєднується до Праджапаті у їх творчій праці. Окрім того вона іменується «Матір'ю Вед», бо «від її могутності (як Містичної Мови) Брама відкрив себе і, завдяки її могутності, він створив Всесвіт»; тобто Мовою та Словами, синтезованими у «Слові» та числах.** Але коли про Вак кажуть як про Дочку Дакші, «Бога який живе у всіх Кальпах», то тим самим виявлена її ілюзорна природа; під час Пралаї вона зникає, поглинена Єдиним Променем.

*Під час космічного прояву, Дайвіпракріті було би називати не Матір'ю Логосу, а Дочкою.

**Мудреці, хто на вподобі до Станлей Джевонсу, посеред наших сучасників, винайшли метод та вдягли Неосяжного у конкретну форму, могли досягти цього лише за посередництвом чисел та геометричних фігур.

Але у всесвітньому Езотеризмі, східному та західному, існують два різних аспекти у всіх цих уособленнях Жіночої Могутності у Природі, або Природі ноуменальній та феноменальній. Один з них, її виключно метафізичний аспект, як його змальовує вчений лектор у своїх «Примітках до Бхагават Гіти»; другий - земний та фізичний, разом з тим божественний, з точки зору практичного людського розуміння та окультизму. Всі вони символи та уособлення Хаосу, Великої Безодні або Передвічних Вод простору, непорушний Покров між Неосяжним та Логосом Творцем. «Поєднаний за посередництвом власного Розуму з Вак, Брама (Логос) створив Первісні Води». У Катха Упанішаді це ще ясніше: «Праджапаті був цим Всесвітом. Вак йшла за ним. Він побрався з нею... Вона створила ці творіння і знову увійшла у Праджапаті». Це пов'язує Вак і Сефіру з Богинею Гуань-Інь – «Милосердною Матір'ю», Божественним Гласом Душі навіть у екзотеричному буддизмі, та

жіночим аспектом Гуань-Ши-Інь, Логосу, Гласом Творіння і у той самий, час Голосом який ясно чутний Посвяченому, відповідно до Езотеричного Буддизму. Як наслідок цього виникли Бат-Кол, Filia Vocis, Дочка Божественного Гласу у євреїв, яка відповідає з Престолу Милосердя за завісою Храму. Одночасно ми можемо звернути увагу на один з багатьох шматків бруду, кинutih «добрими та благочестивими» місіонерами у релігію країни. Алегорія Шатапатха Брахмана про те, що Брама як Батько людей, виконав завдання розмноження людей за посередництвом кровозмішення з власною дочкою Вак - названою також Сандх'я, Сутінки та Шатарупа або при сотні форм – постійно кидається ними у обличчя брамінів, як засудження «ненависної та неправдивої релігії». Окрім факту, лицемірно забутого європейцями, що патріарх Лот винний у такому самому злочині, але у людському образі, у той час коли Брама, або вірніше Праджапаті, зробив кровозмішення з власною дочкою під виглядом козла, до того сама вона мала форму серни (rohit); третя глава Книги Буття, езотерично прочитана, каже про те саме. До того індуська алегорія має без сумніву космічний, а не фізіологічний сенс тому, що Вак є одна з форм Адіті та Мулапракріті або Хаосу, а Брама – перетворення Нараяни, Духа Божого, який протинає та запліднює Природу; і відповідно, це уявлення не має у собі нічого фалічного.

Як вже сказано, Адіті-Вак є Логос Жіночого Начала або Глас, Слово; і Сефіра в Кабалі є тим самим. Ці Жіночі Логоси у ноуменальному аспекті суть співвідношення Світла, Звуку та Ефіру, і це доводить, що древні були добре знайомі як з фізичною наукою, як вона відома наразі сучасному світу, так і про зародження цієї науки у духовних та астральних областях. «Наші стародавні письменники стверджували про чотири види Вак. Вони мають назви: Пара, Паш'янті, Мадх'яма, Вайкхарі. Ви знайдете це ствердження у Риг-Веді та у деяких Упанішадах. Вайкхарі Вак – це те що ми вимовляємо». Це Звук, Промова знову таки те, що стає зрозумілим та об'єктивним для одного з наших фізичних почуттів та може бути підлеглим під закони вивчення. Тому: «Кожний вид Вайкхарі Вак існує у Мадх'яма... Паш'якті... та нарешті у її Пара формі... Причина, чому ця Пранава* має назву Вак є така, що ці чотири принципи великого Космосу відповідають цим чотирьом формам Вак... Увесь Космос у його об'єктивній формі є Вайкхарі-Вак; Світло Логосу є форма Мадх'ямі; а сам Логос – форма Паш'янті; у той час коли Парабраман є Пара-аспект (по за ноуменом всіх ноуменів) цієї Вак».

*Пранава, Ом – містичний термін який вимовляють Йоги під час медитації; з усіх термінів перерахованих, у відповідності до езотеричних тлумачень, Віакріті або Аум, Бхут, Бхувах, Свах (Ом, Земля, Небосхил та Небеса), Пранава є найбільш священним. Всі вони промовляються при затриманому подиху.

Таким чином Вак, Шекіна або «Музика Сфер» Піфагора єдині, якщо ми візьмемо наші приклади з трьох найбільш (з зовнішнього боку) відмінних між собою релігійних філософій у світі – індуської, грецької та халдейських євреїв. Ці уособлення та алегорії можуть бути розглянуті у чотирьох головних та трьох другорядних аспектах або взагалі у сімох видах, як в Езотеризмі. Форма Пара є завжди суб'єктивні та латентні Світло та Звук, вічно існуючі в лоні Неосяжного; потрапляючи у подання Логосу або його латентного Світла, вона називається Паш'янті, а коли вона стає цим виявленим Світлом, вона перетворюється у Мадх'яма.

Кабала надає наступне пояснення: «Існують три види Світла, і той (четвертий), який протинає інші: 1)ясне об'єктивне Світло; 2)віддзеркалене Світло і 3)абстрактне Світло». Десятеро Сефіротів, Троє та Семеро називаються в Кабалі десятьма Словами, ДБРІМ (Добраїм), Числами та Еманациями Небесного Світла та одночасно Адамом Кадмоном та Сефірою, Праджапаті-Вак або Брамою. Світло, Звук, Число суть троє факторів творчості в Кабалі. Парабраман може бути

усвідомлений крізь променисту Крапку, крізь Логос, який не знає Парабрамана, але лише Мулапракріті. Так саме і Адам Кадмон знав лише Шекіну, хоча він і був носієм Ейн-Софа. Як Адам Кадмон, він у езотеричному тлумаченні є сумою числа 10 – Сефіротів, сам у якості Трійці або Трьох Атрибутів Неосяжного Божества в Єдиному.* «Коли Божественна Людина (або Логос) вперше виявляється у формі Вінця (Кетер) та стає тотожною до Сефіри, вона випромінює з нього (вінця) семеро чудових Світочів», які складають у сукупності Десятеро; так саме і Брама-Праджапаті, після відокремлення від Вак, залишається тотожним з нею і виявляє з власного Вінця семеро Ріші, семеро Ману або Праджапаті. В екзотеризмі завжди будуть знайдені 10 та 7 Сефіротів або Праджапаті; у езотеричному тлумаченні завжди 3 та 7, що складає так саме 10. Лише за поділом у проявленій сфері на 3 та 7, вони утворюють андрогену (вертикальний діаметр у колі) та свастику або фігуру Х, проявлену та диференційовану.

*Саме ця Трійця алегорично подана «Трьома Просуваннями Вішну», що значить – тому що Вішну у езотеризмі є Безмежність – що від Парабрамана виникли Мулапракріті, Пуруш (Логос) і Пракріті; чотири форми Вак, з нею самою, як синтез їх. В Кабалі Ейн-Соф, Шекіна, Адам Кадмон і Сефіра, чотири або три еманції, відмінні одна від іншої та все ж єдині.

Це допоможе досліднику зрозуміти, чому Піфагор вважав Божество – Логос, центром Єдності та Джерелом Гармонії. Ми стверджуємо, що це Божество було Логосом а не Монадою у Самотності та Мовчанні, бо Піфагор вчив, що Єдність, як неподільність, не є числом. Ось чому потрібно так саме, щоби кандидат до його школи, вже знав у вигляді попередніх знань, арифметику, астрономію, геометрію та музику, які вважалися чотирма розділами математики. Це таки знову пояснює, чому піфагорійці стверджували, що вчення про Числа, найголовніше у Езотеризмі, було відкритим людині Небесними Божествами; що Світ був викликаний з Хаосу за посередництвом Звуку або Гармонії, та побудований відповідно до принципів музикальних пропорцій; і що семеро планет які керують долями смертних, володіють гармонійним рухом і як каже Цензорін: «Інтервали, відповідні до музикальних діастем, виробляють різноманітні звуки, до того вишукано співзвучні, що народжують прекрасну мелодію, не чутну нами лише з причини сили звуку, якого наше вухо не у стані сприйняти». В теорії Піфагора Ієрархії Небесного Воїнства та Богів були перераховані та так саме виражені чисельно, Піфагор вивчив Езотеричну Науку в Індії, тому його учні і кажуть: «Монада (Проявлене) є початком всього. Від Монади та Невизначеної Діади (Хаосу) виникли Числа; від Чисел – Крапки; від Крапок – Лінії; від Ліній – Поверхні; від Поверхонь – тверді тіла; від них – тверді тіла, які мають чотири елементи – Вогонь, Воду, Повітря та Землю, і з них перетворених (взаємодіями) та цілком змінених і виник Світ». І це, якщо і не цілком викриває таємницю, то все ж частково підіймає завісу з тих чудових алегорій, за якими приховується Вак, найбільш сокровенна з усіх Браманічних Богинь; та яку називають «Солодкозвучною Коровою яка дала Іжу та Воду» - Земля з усіма її містичними силами: і знову така, що «дає нам їжу та підкріплення» - фізична Земля. Ізіда так саме є містична Природа і разом з тим Земля; і її коров'ячі роги ототожнюють її з Вак, яка визнана у її найвищій формі, як Пара, стає на нижньому або матеріальному кінці творіння Вайкхарі. Тому вона одночасно і містична і фізична Природа, з усіма її магічними властивостями та силами.

Як Богиня Мови та Звуку і як різновид Адіті, вона у одному сенсі - Хаос. У будь якому випадку вона – «Матір Богів», реальна проявлена Теогонія і мусить початися від Брами, Ішвари або Логоса і Вак, як від Адама Кадмона і Сефіри. За межами всього цього – все Темрява. Але відносно Дхіані-Коганів або Богів, Провидці, Пророки і взагалі Адепти стоять на твердому ґрунті. Як Адіті або як Божественна Софія грецьких гностиків, вона є Матір Сімох Синів, Ангелів Образу, Ангелів Безодні або Великого Зеленого з Книги Мертвих. Книга Дзіан, Істинне Знання, надбане

через містичне спостереження каже: «Велика Матір лежала, маючі у власному лоні Δ і I, $\square$ і другу I та п'ятикутну зірку, * готових виявити гідних Синів $\square$ Δ II (або 4,320000 Цикл) і чії двоє Старших суть $\bigcirc$ $\bigcirc$ (Коло) та $\bullet$ (Крапка)». На початку кожного Циклу у 4,320000 років, Семеро або як у деяких народів Восьмеро Великих Богів сходять, щоби встановити новий порядок речей та надати імпульс новому циклу. Цей Восьмий Бог був Єдиним Колом або Логосом, відокремленим та відмінним від його Воїнства у екзотеричній догмі, так саме як і троє божественних Іпостасей древніх греків, на які у сучасних церквах дивляться як на відокремлених. Як проголошує Коментар: «Могутні здійснюють власні діяння та залишають позаду себе ніколи не зникаючі пам'ятки власних відвідин, кожен раз коли вони потрапляють за нашу Ілюзорну завісу (атмосферу)».*

*31415 або π синтез або воїнство об'єднане у Логосі, і Крапка – названа у римо-католицькій церкві «Ангелом Образу» і у євреїв Михаїлом «який подобний до Бога або такий як Бог», проявлене відображення його.

**Які сходять на початку Циклів, так саме як і кожного Зіркового Року у 25868 років.

Так нам кажуть, що величні Піраміди були побудовані під їх безпосереднім наглядом, «коли Дхрува (у той час Полярна Зірка) була у власній найнижчій кульмінаційній точці, Крітіка (Плеяди) дивилися зверху її голови (були на тому самому меридіані, лише зверху) та спостерігали за працею Велетнів». Таким чином, якщо перші піраміди були побудовані на початку Зіркового Року під Дхрувою (Альфа Поларіс), то відповідно це мусило було відбутися більше ніж 31000 років (31105) тому. Бунзен був правий визнаючи за Єгиптом стародавність більшою ніж 21000 років, але це визнання навряд вичерпає істину та факт у цьому питанні. Як каже Д.Масей: «Розповіді єгипетських жерців та інших про обчислення років в Єгипті починають наразі менше бути схожими на видумки у очах тих, хто звільнився від біблійних пут. У Саккарі нещодавно були знайдені написи про два Сотійські цикли... відмічені у той час, тобто 6000 років тому. Таким чином коли Геродот був в Єгипті, єгиптяни як відомо наразі, мали вже інформацію від спостережень, що найменше над п'ятьма різними сотійськими циклами, складеними з 1461 років кожен. Жерці повідомили грецькому досліднику, що вони так давно ведуть обрахунки часу, що сонце вже двічі вставало там де воно у той час сідало. Це... можливо відбудеться як факт у Природі протягом двох циклів Прецесій або періодом у 51736 років».

Мор Ісаак повідомляє, що стародавні сирійці визначали свій світ «Керівників» та «Діючих Богів» так саме як і халдеї. Нижчим світом був під місячний – наш світ – який охороняється Ангелами першого або нижчого рівня; наступний за ним був Меркурій керований Архангелами; далі Венера, Боги якої були Началами; четвертим було Сонце, обитель та область найвищих та наймогутніших Богів нашої системи – Сонячних Богів всіх народів, п'ятим був Марс, керований Силами; шостий Бел або Юпітер, керований Владою; сьомий – світ Сатурна, керований престолами. Це світи форм. Зверху над ними існують Чотири вищих світи, знову таки утворюючи Семеро, бо Троє найвищих – «невимовні». Восьмий складений з 1122 зірок, є обитель Херувімів; дев'ятий належить до рухомих та незчисленних зірок, і внаслідок їх віддаленості, підлеглий Серафімам; що стосується до десятого, то Кірхер, цитуючи Мор Ісаака, каже, що він складений з невидимих зірок, які можуть бути сприйняті за хмари, так ущільнені вони у Зоні, що мають у нас назву Via Straminis, Чумацьким (Молочним) Шляхом; і він поспішає пояснити, що «це зірки Люцифера, захоплені разом з ним у його згасанні». Сирійці не могли повідомити, що за межами Десяти Світів (Наша Четвірка) або Світи Арупа. «Вони знали лише, що за ними починався неосяжний Океан Безмежності, обитель Істинного Божества без меж або кінця». Шамполіон доводить, що те саме вірування було у єгиптян. Гермес повідомляє про Батька-Матір та Сина, Дух

яких у сукупності божественний Фіат створює Всесвіт та каже: «Були створені так саме Семеро Посередників (Media) щоби утримувати матеріальні (або проявлені) Світи всередині їх відповідних Кілець і діяльність цих Посередників мала назву Долі». Навіть він перераховує 7, 10 та 12 рівнів, але казати тут про них детально забере забагато часу.

Дивлячись на те, що д-р Вебер та інші заявляють, що Риг-Відхана разом з Браманда Пурана та всіма схожими писаннями, без різниці, описують вони магічний вплив мантр з Риг-Веди або майбутні Кальпи, суть лише сучасні компіляції, які «мають відношення лише до часу Пуран», то безкорисно звертати увагу читача на їх містичні пояснення; можна з таким самим успіхом навести уривки з архаїчних книг, зовсім невідомих для сходознавців. Ці твори пояснюють те, що так бентежить вчених, а саме, що Саптарші, «Розумом Народжені Сини» Брами, згадуються у Шатапатха Брахмани за одним рядком імен, а у Махабхараті за другим; і що у Вайю Пурана ми зустрічаємо навіть дев'ять замість сімох Ріші, додаючи до ряду імена Брігу і Дакша. Але те саме ми зустрічаємо у кожному екзотеричному писанні. Сокровенне Вчення дає довгу родословну Ріші, але поділяє їх на багато класів. На вподобі до єгипетських богів, поділених на семеро і навіть на дванадцять класів, індуські Ріші поділені на свої Ієрархії. Перші троє Гуртів – Божественний, Космічний та Підмісячний. Далі йдуть Сонячні Боги нашої системи, Планетарні, Надземні та чисто Людські – Герої та Мануші.

На цей час ми зайняті лише До космічними Божествами, Праджапаті або Сімома Будівельниками. Цей Гурт зустрічається обов'язково у кожній Космогонії. Завдяки втраті єгипетських архаїчних документів, бо відповідно до Масперо, «матеріали та історичні данні, що наявні для вивчення історії релігійної еволюції у Єгипті, не лише не повні а дуже часто не зрозумілі», доводиться звертатися до стародавніх гімнів та написів на гробницях, щоби частково та посередньо отримати підтвердження засад які висуває Таємна Доктрина. Один з них стверджує, що Озиріс, на вподобі до Брами-Праджапаті, Адама Кадмона, Ормазда та багатьох інших Логосів, був Головою та синтезом Гурту «Творців» або Зодчих. До того як Озиріс став «Єдиним» та Вищим Богом Єгипту, він був шанованим у Абідосі, як Голова або Водій Небесного Воїнства Зодчих, які належали до вищого з трьох Рівнів. Гімн, вирізаний на гробниці у Абідосі (3-й реєстр) звертається до Озиріса так: «Привіт тобі о Озиріс, старший Син Себа; Ти Найвеличніший між Шістьох Богів від Богині Ну (Передвічних Вод), Ти величний улюбленець твого Батька Ра; Батько Батьків, Цар Тривалості, Володар у Вічності... хто, щойно виявився з надр Матері Твоїї, зібрав всі Вінці та закріпив Урея (змія) до своєї голови; багатообразний Бог, ім'я якого невідомо і хто має багато імен в містах та областях». Той що вийшов з Передвічних Вод, увінчаний Уреєм – змієм, емблемою Космічного Вогню та сам Сьомий над Шістьма Первісними Богами які вийшли від Батька-Матері, Ну та Нут-Неба, ким може бути Озиріс, як не головним Праджапаті, головною Сефірою, головним Амешаспентом, Ормуздом! Безсумнівно, це останній Космічний та Сонячний Бог займав на початку релігійної еволюції те саме положення, що і Архангел, «ім'я якого було таємним». Цим Архангелом був Михаїл, представник на Землі Сокровенного єврейського Бога: тобто це його «Образ», як кажуть, рухався попереду євреїв як «Вогняний Стовп». Бюрнуф каже: «Семеро Амешаспентів, які без сумніву тотожні з нашими Архангелами, означають так саме уособлення Божественних Властивостей. Відповідно, ці Архангели суть і Саптарші індусів, хоча майже неможливо класифікувати кожного з них з його язичницьким прототипом паралельно, бо всі вони, як і Озиріс, мають «багато імен у містах та областях». Не зважаючи на це, головні з них будуть пояснені за чинами.

Таким чином одна обставина доведена безсумнівно. Чим більше ми вивчаємо їх Ієрархії та знаходимо тотожність, тим більше доказів маємо, що немає жодного з минулих або сучасних

особистих Богів, відомих нам від самих ранніх періодів історії, який не належав би до третьої стадії космічного явлення. У кожній релігії ми знаходимо Сокровенне Божество яке складає основу; далі Промінь від нього що потрапляє або падає у Космічну Матерію – перший прояв; далі, як результат, Андроґен, уособлена подвійна Жіноча та Чоловіча абстрактна Сила – друга фаза; ця сила розпадається нарешті у третій фазі на Семеро Сил які називаються всіма древніми релігіями Творчими Будівничими Силами, а християнами Божественними Силами. Пізніші тлумачення та абстрактні метафізичні визначення не перешкодили римській та грецькій церквам вклонятися цим «Силам» в уособленнях та під конкретними іменами Сімох Архангелів. У Книзі Друшим, у Талмуді, надається різниця між цими гуртами та правильне кабалістичне пояснення. «Існують три гурти (або рівні) Сефіротів. 1. Сефіроти, «Божественні Властивості» (абстрактні) 2. Фізичні або Зіркові Сефіроти (особисті) – один гурт з сімох, другий з десятих. 3. Метафізичні Сефіроти або перифраза Ієгови, які є першими трьома Сефіротами (Кетер, Хокма і Біна), останні семеро суть (особисті) семеро Духів Присутності (так саме і планет)».

Той самий поділ мусить бути застосований до першої, другої та третьої еволюції Богів у кожній Теогонії, якщо ми бажаємо визначити їх сенс езотерично. Ми не повинні змішувати чисто езотеричні уособлення абстрактних атрибутів Божества з їх віддзеркаленням – Зірковими Богами. Ці відображення є наразі у дійсності об'єктивними виразами абстрактного; живими Істотами та образами, створеними за цим Божественним Праобразом. Окрім того троє метафізичних Сефіротів або «перифраза Ієгови» не є сам Ієгова. Саме цей останній аспект його, з додатковими титулами – Адонай, Елохім, Саваоф та численними іменами для Нього і є перифразою Шаддай Всемогутнього. Це ім'я істинно є доволі багатим образом єврейської риторики, на що завжди зверталася увага окультистами. Для єврейських кабалістів, і навіть для християнських алхіміків і розенкрейцерів, Ієгова був вдалою ширмою, яка ставала єдиною після складання її, і він був прийнятий у вигляді замісника; будь яке ім'я індивідуального Сефіра було однаково прийнятним для тих, хто володів таємницею. Тетратраграматон, Невимовна Небесна «Сукупність», був винайдений лише для того, щоби ввести в оману профана та символізувати життя та зародження. Істинне сокровенне та невимовне Ім'я, «Слово яке не є Слово», треба шукати у сімох назвах перших Сімох Еманцій або «Синів Вогню», у таємних писаннях всіх великих народів і навіть у Зогарі, кабалістичній доктрині самого меншого народу посеред них – єврейського. Це слово складене з сімох букв на всіх мовах, зустрічається в архітектурних залишках кожної великої священної споруди у світі; починаючи від циклопічних руїн на острові Пасхи – частина материка, похованого морями ближче до 4000000 років тому, ніж 20000 років – та до самих ранніх єгипетських пірамід.

У подальшому ми мусимо будемо більш широко зупинитися на цій темі та навести практичні приклади на підтвердження наведених положень. Наразі достатньо довести декількома прикладами істину того, що стверджувалося на початку цієї праці, а саме, що жодна Космогонія у світі, за виключенням християнської, не приписувала Єдиній Вищій Причині, Всесвітньому Божественному Началу, безпосереднє створення нашої Землі або людини, або будь чого пов'язаного з ними. Це ствердження має відношення як до єврейської або халдейської Кабали, так і до Книги Буття, якби остання була будь коли цілком зрозумілою, що ще важливіше, правильно перекладена. У всіх є або Логос – «Світло, сяє у Темряві», воістину – або Зодчий Світів, який екзотерично численний. Латинська церква як завжди парадоксальна, додаючи епітет Творця одному лише Ієгові, вона одночасно приймає цілий ряд імен для творчих Сил Його, до того імена ці викривають таємницю. Бо якщо названі Сили не мають нічого спільного з так званим «Створенням», то навіщо називати їх Елохімами (Алхім) численним словом; Божественними Працівниками та Енергіями, полум'ям небесним камінням (lapides ignite coelorum) і особливо

Утримувачами Світу, Володарями або Керівниками Світу (Rectores Mundi), Колесами Світу (Rotae), Офанімами, Полум'ями та Силами, Синами Бога (Б'не Алхім), Уважними Радниками тощо?

Часто стверджують, і як завжди не справедливо, що Китай, майже така сама древня країна як і Індія, не має Космогонії. Співчують, що вона не була відомою Конфуцію, що буддисти розширили власну Космогонію не маючи там особистого Бога. І-Цзин, «сама суть стародавньої думки та поєднана праця найбільш шанованих мудреців», не містить визначеної Космогонії. Все ж вона існувала в Китаї і доволі визначеною. Але з причин того, що Конфуцій не визнавав майбутнього життя (для особистості а не для самої людини) і китайські буддисти відкидають ідею Єдиного Творця, визнаючи Єдину Причину та її незчисленні наслідки, вони не правильно сприймаються віруючими у Особистого Бога. «Велика Межа», як початок всіх «змін» (перевтілень), є найкоротша і можливо найбільш масштабна з усіх Космогоній для тих, хто на вподобі до конфуціанців, любить добродетель за ради неї самої та намагається робити добро без корисно та без постійного очікування нагороди та зиску. «Велика Межа» Конфуція подає «Два Образи». «Ці Двоє народжують у свою чергу, «Чотири Образи»; ці останні «Восьмеро Символів». Зауважують, що хоча конфуціани і мають на увазі під ними «Небо, Землю та людину в мініатюрі», ми можемо вбачати у цьому будь що. Без сумніву так, і це однаково має відношення до багатьох символів, особливо до символів пізніших релігій. Але ті хто знають дещо про окультні числа, вбачають у цих образах, «хоча і брутальний, все ж символ гармонічної, послідовної еволюції Космосу та його Істот, як небесних так і земних. І кожний, хто вивчив числову еволюцію у первобутній космогонії Піфагора – сучасника Конфуція – не схибить побачити ту саму ідею у його Тριάді, Тетрактісі та Декаді, що виходять з Єдиної Монади. Християнські біографи Конфуція сміються з нього за те, що він «каже про пророцтво» до та після цього уривка та наводять його слова: «Восьмеро символів визначають гарну або злу долю і вони ведуть до великих діянь. Немає більш величних образів, гідних уподобання, ніж Небо та Земля. Немає змін більших за чотири пори року (маючи на увазі Північ, Південь, Схід та Захід). Немає більше променистих просторових образів, ніж Сонце та Місяць. У виготовленні корисних речей ніхто не вище за мудреця. У визначенні щастя та нещастя немає нічого вище за пророчі соломки та черепахи». Тому «пророчі соломки» та «черепахи», «символічний ряд ліній», і великий мудрець, який спостерігає за тим, як вони стають один і два, і двоє перетворюються на чотири, і чотири на восьмеро і інші ряди на «троє та шестеро» - злісно висміяні лише тому, що його мудрі символи не були зрозумілими.

Тому автор згаданого твору та його колеги, без сумніву будуть знущатися над Станціями у нашому тексті, бо вони містять таку саму ідею та думку. Архаїчна карта Космогонії сповнена ліній у стилі Конфуція, концентричних кілець та крапок. Та все ж, вони відображають надзвичайно абстрактні та філософські поняття Космогонії нашого Всесвіту. У будь якому випадку вони можливо будуть ближчими до потреб та наукових цілей нашого часу, ніж примітки Св.Августина та шановного Беди, хоча вони були опубліковані біля тисячі років пізніше Конфуція. Конфуцій один з величніших мудреців древнього світу, вірив у стародавню магію і сам застосовував її; «якщо прийняти за істину ствердження Цзя-Юй», то «він підносив її до небес у І-Цзин», так каже нам його критик. Все ж, навіть у його часи, за 600 років до Р.Х. Конфуцій та його школа вчили про сферичність нашої Землі та навіть про геліоцентричну систему; у той час коли через тричі по 600 років після китайського філософа, Папи римські погрожували та навіть палили «еретиків» за такі ствердження. Над ним знущались за те що він каже про «Священну Черепаху». Але не упереджена людина не побачить великої різниці між черепахою та ягням, як кандидатами на святість, бо обидва вони не більше ніж символи. Бик, Орел та Лев інколи Голуб, суть «святенні тварини» у Західній Біблії. Перші троє гуртуються біля Євангелістів; четвертий, приєднаний до них людський Образ, подає Серафіма, тобто, «Вогняного Змія», імовірно, Агатодемона гностиків.

Склад цей цікавий та показує, якими парадоксальними були перші християни у обранні символів. Бо чому вони обрали ці символи єгипетського язичництва, коли Орел згадується у Новому Заповіті лише один раз, коли Ісус каже про нього, як про пожирача падалі, а у Старому Заповіті він названий не чистим; коли Лев порівнюється з Сатаною та обидва подаються рикаючими та шукаючими кого жерти; а Бугаї виганяються з Храму? З іншого боку Змії показаний як приклад мудрості, вважається наразі символом Диявола. Істинно можна сказати, що езотерична перлина релігії Христа знищена християнською теологією, обрала дивну та невдалу мушлю, щоби народися з неї. Як вже пояснялося, Священні Тварини та Спалахи або Іскри, всередині Священної Четвірки, мають відношення до Праобразів всього, що міститься у Всесвіті та у Божественній Думці, у Корені, що являє досконалий Куб або підвалини Космосу, колективно та індивідуально. Всі вони мають окультне відношення до Первісних Космічних Форм та перших конкретностей у праці та еволюції Космосу. В ранніх індуських екзотеричних Космогоніях творить навіть не Деміург, бо у одній з Пуран сказано: «Великий Зодчий Світу надає першого імпульсу колооберту нашої планетної системи, ступаючи по черзі на кожну планету та тіло». Саме ця дія «примушує кожну сферу обертатися навколо себе, а всіх їх навколо Сонця». Після чого «Брамандіка», Сонячні та Місячні Пітрі, Дхіані-Когани, «приймають на себе турботу за відповідні до їх сфери (Земля та планети) до кінця Кальпи». Творцями є Ріші, більшості яких приписується створення мантр або гімнів Риг-Веди. Інколи їх семеро інколи десятеро, коли вони стають Праджапаті, Володарем Істот; надалі вони знову стають сімома та чотирнадцятьма Ману: як представники семи та чотирнадцяти Циклів Буття або Днів Брами, і таким чином відповідають сімом Еонам. По закінченні першої фази еволюції, вони перетворюються на семеро зіркових Ріші Саптарши; у той час коли їх людські двійники потрапляють на Землю як Герої, Царі та Мудреці. Езотеричне Східне Вчення, таким чином надало головну ноту, яка під власним алегоричним покровом, є такою самою науковою, як і філософською та поетичною, і всі народи пішли за нею. Саме від екзотеричних релігій мусимо ми отримати головну ідею, до того як звернутися до езотеричних істин з побоювання, щоби останні не були відкинутими. Окрім того кожен символ в релігії кожного народу може бути прочитаний езотерично; і доказом того що він правильно прочитаний, коли перекладений у відповідні числа та геометричні форми, є у надзвичайній гармонії всіх накреслень та символів, не дивлячись на їх велику зовнішню різницю між собою. Бо спочатку всі ці символи були тотожними. Візьміть наприклад початкові рядки у різних Космогоніях; у кожному випадку це Коло, Яйце або Голова. Темрява завжди поєднана з першим символом і вона оточує його, як показане в індуській, єгипетській, халдео-єврейській та навіть у скандинавській системах. Звідси чорні ворони, чорні голуби, чорні води і навіть чорні вогні; сьомий язик Агні, Бога Вогню, називається Калі, «Чорний», бо він був чорним полум'ям. Два чорних «голуби» вилітали з Єгипту, сідали на дуби Додони та давали імена грецьким Богам. Ной відправив «чорного» ворона після потопу, який є символом Космічної Пралаї, після чого почалося істинне створення та еволюція нашої Землі та людства. «Чорні ворони» Одіна літали навколо Богині та «шепотіли їй про Минуле та Майбутнє». Який сенс цих чорних птахів? Той, що всі вони зв'язані з Первісною Мудрістю яка витікає з До Космічного Джерела Всього, символізованого Головою, Колом або Яйцем; і всі вони мають тотожний сенс та відношення до Первісного Праобразу Людини, Адама Кадмона, Творчого Начала всього сутнього, складеного з Воїнства Космічних Сил – Зодчих Дхіні-Коганів, за межами яких все Темрява.

Запитаємо мудрість Кабали, навіть затемнену та викривлену, якою вона є наразі для пояснення на її мові чисел приблизного сенсу, хоча би слова «Ворон». Ось його числова величина, встановлена у «The Source of Measures»: «Термін «Ворон» застосовується лише одного разу, і як Етхоереб = 678 або 113х6: у той час коли Голуб згадується п'ятеро разів, його величина 71 та 71х5=355. Шестеро діаметрів або Воронів, навхрест, поділили би коло у 355 на

дванадцять частин або відділів; і 355, поділене для кожної одиниці на 6, дорівнювало би 213-0, або Голові («началу») у першому вірші Книги Буття. Це, якщо поділене таким самим чином на 2 або 355 на 12, дало би 213-2 або слово Браш, або перше слово Книги Буття, що визначає астрономічно ту саму конкретну форму, спільну з тією що тут подана». Тому, що таємне письмо першого вірша у Книзі Буття буде: «Брош (Brosh) або у Голові ровинулися Боги, Небеса та Земля» - не важко зрозуміти езотеричне значення Ворона, коли встановити той самий сенс у алегорії про Потоп Ноя. Якими би не були будь які інші тлумачення цієї емблематичної алегорії, головний сенс її означає Новий Цикл та Нове Коло – наше Четверте Коло.* Ворон або Ет-Хоереб надає ту саму числову величину, що і Голова, і він не повернувся до Ковчегу, у той час коли Голуб повернувся та приніс гілку оливи. Коли Ной «Нова Людина Нової Раси», праобразом якого є Вайвасвату Ману, приготувався залишити Ковчег, Череве або Аргха Земної Природи, він є символом чисто духовної без статевої та андрогенної людини перших трьох Рас, що назавжди зникли з Землі. Чисельно у Кабалі Іегова, Адам та Ной єдині. Відповідно у кращому випадку, це єБожество, що зійшло на гору Арарат та пізніше на гору Сінай, щоби втілитися в людині, у власній подобі, відповідно до природного процесу, через череве матері, символом якого є у Книзі Буття Ковчег, Гора (Сінай) тощо. Єврейська алегорія скоріше астрономічна та фізіологічна, ніж антропоморфічна.

*Бріан правий коли каже: «Барди Друїдів стверджують, що коли Ной вийшов з Ковчегу (народження нового Циклу) після перебування там протягом одного року і одного дня, тобто $364+1=365$, Нептун поздоровив його з народженням з вод Потопу та побажав йому Щасливого Нового Року». «Рік» або Цикл, езотерично був новою Расою людей, народжених від жінки, після статевого поділу, що і означає друге значення алегорії. Її перше значення – початок Четвертого Кола або Нове Творіння.

Такою є безодня, що між арійською системою та семітською, хоча обидві на одній основі. Як це написано та витлумачено: «Головна думка в філософії євреїв та, що Бог містив у собі все існуюче і, що людина – його подоба; до того чоловік містить у собі жінку (як андроген), і що геометрія (числа та виміри, що застосовуються в астрономії) містяться в термінах чоловік та жінка. Очевидна недолугість схожого способу знищувалася встановленням зв'язку між чоловіком та жінкою за особливої системи чисел, вимірів та геометрії, та періодами вагітності, що дало ланку зв'язку між застосованими термінами та вказаними фактами, та удосконалило звичайний засіб».

Заперечують, що тому, що Пешопричина абсолютно неосяжна, то «символом її першого, можливого для усвідомлення прояву стало уявлення кола з його лінією діаметру, щоби одночасно створити ідею геометрії, фалізму та астрономії»: і це на кінець було застосовано до «значення просто людських органів зачаття». Тому увесь цикл подій від Адама та Патріархів до Ноя застосовується для фалічних ат астрономічних цілей, які впливають одна на другу, як наприклад місячні періоди. Тому і Генезис євреїв починається після їх виходу з Ковчегу та скінчення Потопу, тобто з Четвертої Раси. У арійців це по іншому. Східний Езотеризм ніколи не принижував Єдине та Безмежне Божество, що містило у собі все Сутнє, до схожого застосування, що доводиться відсутністю Брами у Риг-Веді та скромним положенням яке займають там Рудра та Вішну, які стали могутніми та великими Богами, «Безмежностями» в екзотеричних культах значно пізніше. Але навіть вони, хоча би і всі троє «Творці» - не є безпосередніми «Творцями» та «прабатьками людей». Останні, як це зрозуміло займають ще більш нижчу сходинку та мають назву Праджапаті, Пітрі, наші Місячні Предки тощо, але ніколи не є Єдиним Безмежним Богом. Езотерична філософія стверджує, що лише фізична людина складена за образом Божества яке уособлює лише «менших Богів». Одне лише Вище Я, істинне ЕГО, божественне, і є Бог в людині.

ВІДДІЛ 13

СЕМЕРО ТВОРІНЬ

Не було ні дня, ні ночі, ні неба, ні землі, ні темряви, ні світла, нічого окрім Єдиного, неосяжного розумом, або Того, що є Брама і Пумс (Дух) та Прадхана (первісна Матерія) або буквально: «Єдиним Духом Прадханіка Брама ТЕ було».

Вішну Пурана (I,II).

У Вішну Пурані Парашара каже Майтрейї, своєму учневі: «Так, я поясню тобі, чудовий Муні, шестеро творінь... створення істот Арвакскрота було сьомим і було це створенням людини».

Далі він дає пояснення двом додатковим і дуже сокровенним творінням, різним чином витлумаченим коментаторами.

Оріген, коментуючи книги Цельсія, свого супротивника-гностика - книги які були знищені обережними батьками церкви – очевидно відповідає його на заперечення та одночасно розкриває власну систему. Система ця була однозначно семи-складною. Але теогонія Цельсія, генезис зірок або планет, та звуку і кольору, була зустрінуто глузуваннями і лише, «Цельсій», чи бачите ви, «бажає виказати власну вченість та каже про сходи творіння з сімома брамами, на вершині яких є восьма брама, завжди зачинена». Давно пояснені Містеріями Мітри у Персії та, окрім того, «додані і музичні причини». Та до цього він ще намагається «додати друге пояснення, так саме пов'язане з музикальними міркуваннями», тобто з сімома нотами гами, сімома Духами Зірок тощо. Валентин розповідає про міць Великих Сімох, призначених виявити цей Всесвіт після того як Ar (r)- hetos або Невимовний, ім'я якого складено з сімох букв, виявив першу семи-складність (Hebdomad). Ім'я Ar (r)- hetos вказує на сем-складну природу Єдиного, Логоса. «Богиня Реа», говорить Прокл, «є Монада, Діада та Гептада», яка містить у собі всіх Титанів, «яких Семеро». Семеро творінь зустрічаються майже у кожній Пурані. Всі вони попереджені тим, що Уільсон перекладає, як «Неподільний Принцип», Абсолютний Дух по за будь яким відношенням до предметів почуттів.

Творіння ці наступні: 1) Махататва, Всесвітня Душа, Безмежний або Божественний Розум; 2) Танматра, Бхута або Бхутасарга, Творіння Стихій, перша диференціація Всесвітньої Неподільної Субстанції; 3) Індра або Андріяка, Органічна Еволюція. «Ці троє були Пракріта-творіння, розвитку неподільної природи, попередженої Неподільним Принципом». 4) Мукх'я «Головне Творіння (можливих до усвідомлення речей) було створенням бездушних або не наділених душею тіл;» 5) Таір'яг-йона або Тір'якскротас було творінням тварин; 6) Урдхваскротас або творіння божеств;» 7) Арвакскротас було творінням людини. (Вішну Пурана). Таким є порядок в екзотеричних текстах. За езотеричним вченням існують семеро Перших і семеро Других «Творінь»: перші подають Сили які самі виявляються з єдиної безпричинної СИЛИ; останні подають проявлений Всесвіт, який виявляється вже з диференційованих божественних Елементів.

*І Четверте творіння є тут первісним, бо нерухомі речі відомі як первісні.

**Як могли «Божества» бути створеними після тварин? Езотеричний сенс виразу «тварини» означає зародки всього тваринного життя і в людині так саме. Окрім того під «Священними Тваринами» ми маємо і Дванадцять Знаків Зодіаку.

Екзотерично так саме як і езотерично, всі вищеперераховані Творіння представляють семеро періодів Еволюції, під час Дня Брами. Це є вчення переважно Окультиної Філософії, яка ніколи не застосовує терміну «творіння», ні навіть терміну «еволюція» у відношенні до «Первісного Творіння»; але називають всі схожі Сили «аспектами Безпричинної Сили». В Біблії ці семеро періодів скорочені до шести Днів Творіння та Сьомого Дня Відпочинку, і західники дотримуються цієї мертвої букви. В індуській філософії після того, як активний Творець створив Світ Богів, Зародки всіх недиференційованих Елементів та Рудименти майбутніх почуттів – Світ Ноуменів – Всесвіт перебуває без змін протягом Дня Брами, періоду у 4.320.000.000 років. Це і є сьомий пасивний Період або «Саббат» Східної Філософії, що йде за шістьма періодами активної еволюції. У Шатапатха Брахмані, Брама (не проявлений), Абсолютна Причина всіх Причин випромінює Богів. Після чого з причин його природи, праця Його має перерву. У першій Книзі Ману сказано: «По закінченні кожної Ночі (Пралаї) занурений у сон Брама прокидається і за посередництвом єдиної енергії руху, виявляє з себе Дух (або Розум), який у власному єстві має буття і у той самий час не існує».

У Сефір Ієцері, кабалістичній «Книзі Творіння», автор вочевидь, повторив слова Ману. У ній Божественна Сутність зображується, як одна лише існуюча вічно, безмежна та абсолютна; і як така що виявила з себе Дух. «Єдиний Дух Бога Живого, та буде благословенним Ім'я Його, який живе від Вічності! Голос, Дух та Слово, це є Святий Дух!». Це і є Абстрактна Трійця Кабали, так безцеремонно антропоморфована батьками церкви. Цією Потрійною Єдністю і виявлений увесь Космос. Спочатку від Єдиного виникло число 2 або Повітря, творчий елемент; далі число 3, Вода, що виникла від Повітря; Ефір або Вогонь завершив містичне 4, Арба-іл. У Східній Доктрині Вогонь є перший Елемент – Ефір, синтез всього, бо він містить їх всіх. У Вішну Пурані надані всі семеро періодів; показана прогресивна еволюція «Духа-Душі» та сімох форм Матерії та Начал. Неможливо перерахувати їх у цій праці. Читачеві буде корисним подивитися хоча би одну з Пуран. «Р.Ієгуда почав; так написано: «Елохім сказав: Нехай буде твердиня посеред води» Прийдіть побачте! У той час коли Святий... створив Світ, Він (вони) створив 7 небес Зверху. Він створив 7 земель Знизу, 7 морів, 7 днів, 7 тижнів. 7 часів та 7000 років, протягом яких існує світ.... Сьомий всього (тисячоріччя)... Таким чином тут ми маємо семеро земель Знизу і всі вони заселені, за виключенням тих які зверху, і тих які знизу. І... між кожною землею є небо... І на них, цих землях існують тварини, відмінні одна від іншої... але якщо ви подивитесь та скажете, що всі діти світу виникли від Адама, то це не так... А нижчі землі, звідки виникли вони? Від низки землі та від Неба зверху». Іринеї так саме є нашим свідком – і доволі не охочим – тому, що гностики вчили тій самій системі, дуже обережно прикриваючи істинне езотеричне значення. Та все ж, це «прикриття» тотожне з прикриттям у Вішну Пурані тощо. Так Іринеї пише про маркузіан: «Вони стверджують, що по насамперед були створені за образом первісної вищої Тетради (Чотири-складності), чотири елементи: вогонь, земля, вода та повітря, і якщо ми додамо їх дію, а саме тепло, холод, вологу та сухість, то отримаємо точну подобу Ogdoad (Восьми-складності). Але ця «подоба» і сама Ogdoada лише ширма, так саме як і семеро творінь Вішну Пурані, до яких додані ще двоє, до того восьме з них на ім'я Ануграха, «володіє якостями як добра так і темряви». Ця ідея ближче до філософії Санкх'я, ніж до Пуран. Іринеї каже далі, що: «Вони (гностики) мали схоже восьме творіння, яке було одночасно гарним та поганим, божественним та людським. Вони стверджують, що людина була створена на восьмий день. Інколи вони стверджують, що вона була створена на шостий день, інколи на восьмий; якщо лише не випадково, вони не припускають, що її земна частина була створена на шостий день, а її плотська частина (?) на восьмий; бо ці частини відрізняються ними одна від іншої».

Зрозуміло, вони «відрізняються», але не так, як пояснює це Іриней. Гностики мали вищу та нижчу Семи-складність (Hebdomad) в Небесах; та третю земну Hebdomad на плані матерії. Iao, Бог Таємниці та Володар Місяця, як це явлено у таблиці Орігена, був Головою цих вищих «Сімох Небес», відповідно він був тотожний до Голови Місячних Пітрі, Місячних Дхіані-Коганів. «Вони стверджують, що ці семеро небес розумні та кажуть про них, як про Ангелів», пише той самий Іриней; і додає, що з причин цього вони називали Iao – Hebdomas, у той час коли його Мати називалася Ogdoas тому що, як він поясняє «вона зберегла число первородної та первісної Ogdoad Плероми». В Теогонії ця «первородна Ogdoad» була Другим Логосом, Проявленням, бо він був народжений від Семи-складного Першого Логосу, відповідно він восьмий на цьому проявленому плані, а у зірковому культі він був Сонцем-Мартандою, восьмим Сином Адіті, якого вона відсторонює, щоби зберегти своїх Семеро Синів-планет. Бо древні ніколи не дивилися на Сонце як на планету, а як на центральну та нерухому Зірку. Відповідно це і є друга Hebdomad, народжена від Єдиного з Сімома Променями, Агні, Сонце та багато чого ще, але не сімох планет, які є Братами Сур'я, але не його Синами. У гностиків ці Астральні Боги були Синами Ільдабаофа, (від ільда – дитина і баоф – яйце), Сина Софії – Ашамот, дочки Софії або Мудрості, область якої Плерома. Ільдабаоф народжує з себе цих шістьох зіркових Духів: Iao (Іегова), Саваоф, Адонай, Елоей, Орей, Астафет, саме вони є другою нижчою Hebdomad. Що стосується до Третьої, то вона складається з сімох первобутних людей, тіней Місячних Богів, виявлених першою Hebdomad. У цьому як ми бачимо, гностики не дуже відрізняються від Езотеричної Доктрини, за виключенням того, що вони затемнили це. Що стосується до звинувачення від Іриней, вочевидь не знайомого з істинними догмами «Єретиків» що до створення людини на шостий день та людини, створеної на восьмий, то це стосується таємниць внутрішньої людини. Все це буде ясним читачеві після того як він прочитає другий том та усвідомить Антропогенезис Езотеричної Доктрини.

Ільдабаоф є копія Ману, який вихваляється: «О кращий з двічі народжених людей! Знай, що, Я (Ману) є він, Творець всього цього світу, і той хто був виявлений самовільно тим Віраджд, чоловічим началом...». Спочатку він створює десятеро Володарів Буття, Праджапаті, які як це проголошує вірш 36, «народжують семеро інших Ману». Ільдабаоф так саме вихваляється: «Я є Батько і Бог і немає іншого вище за мене». За що його Мати холоднокровно зупиняє словами: «Не бреші Ільдабаоф, бо Батько всього, Перша Людина (Антропос) вище тебе, так саме як і Антропос, Син Антропоса». Це добрий доказ того, що було Троє Логосів – окрім сімох, народжених від Першого – один з яких був Сонячним Логосом. І далі, хто був цей Антропос, який був так вище Ільдабаофа? Лише рекорди гностиків можуть вирішити цю загадку. У Pistis Sophia чотири-голосне ім'я Jeou зазвичай супроводжується у сенсі «Первісної або Першої Людини». Це знову таки свідчить, що Гнозис був лише луною нашої Архаїчної Доктрини. Імена, що відповідають Парабраману, Брамі та Ману, першій думаючій Людині, складені з одногоголосних, триголосних та семиголосних звуків. Марк, філософія якого була ближче до філософії Піфагора, ніж до будь якої іншої, каже про одкровення яке він отримав про семеро Небес, до того кожне звучало однією голосною, коли вони вимовляли семеро імен сімох Ангельських Ієрархій.

Після того коли Дух заповнив кожний найменший атом всіх Сімох Принципів Космосу, після вищезазначеного періоду Відпочинку, Він починає Друге Творіння. «Творці (Елохім) накреслюють у другу «Годину» «Образ Людини», каже рабин Семіон у «The Nuchthemeron of the Hebrews». «День має дванадцять годин», каже «Мішна», «і протягом цього часу відбувається творіння». «Дванадцять годин дня» є зменшена копія, слаба але все ж вірна луна первісної Мудрості. На вподобі до 12.000 Божественних Років Богів, вони приховують Цикл. Кожний День Брама має 14 Ману і єврейські кабалісти відповідають у цьому, прикладу халдеїв та приховують його під «12-ма годинами». «Nuchthemeron» - Аполлонія Тіанського має те саме значення.

«Додекаїдер лежить прихованим у досконалому Кубі», кажуть кабалісти. Містичне значення цього у тому, що дванадцять великих перетворень Духа на Матерію – 12.000 Божественних років – відбуваються протягом чотирьох Віків або Першої Махаюги. Починаючи з метафізичної та надлюдської вони закінчують у фізичній та чисто людській природі Космосу та Людини. Східна філософія може надати число смертних років, протягом духовної та фізичної еволюції видимого та не видимого, у той час Західна, не здатна цього зробити.

«Перше Творіння» називається Творінням Світла (Духа); Друге – творінням Темряви (Матерії, яку не потрібно плутати з До Космічною Темрявою, Божественним Всім). Обидва вони згадані у Книзі Буття. Перше є еманациєю само народжених Богів (Елохіма); друге – фізичною Природою. Ось чому сказано у Зогарі: «О мандрівники, людина як еманация, була одночасно і чоловіком і жінкою; і запозичила з боку Батька таку саму кількість як і від Матері, таким є сенс слів: І сказав Елохім: «Хай буде Світло, і стало Світло!»... Це і є «подвійна людина!». Та все ж Світло на нашому плані є Темрява на вищих сферах. «Чоловік та жінка з боку Батька» (Духа) відноситься до Першого Творіння; з боку Матері (Матерії) до Другого. Подвійна людина є Адам Кадмон, абстрактний прототип Двох Начал та диференційований Елохім. Людина починає з Дхіані Когана та стає «Падшим Ангелом», Богом у вигнанні, як про це буде далі.

В Індії ці творіння були описаними наступним чином (Вішну Пурана, кн.1):

І. Перше Творіння: МАХАТАТВА – Творіння назване так тому, що воно було первісною само-еволюцією того, що мусило стати Махатом, «Божественним Розумом, свідомим та розумним»; езотерично це є «Дух Всесвітньої Душі». «Гідніший посеред подвижників! Через цю міць (могутність цієї причини) кожна народжена причина виявляється від своєї власної природи». І далі: «Тому що сили всіх істот можуть бути зрозумілими лише через усвідомлення та досягнення ТОГО (Брами), що понад всіх міркувань, творінь та тощо, то таки сили відносяться до Брами». Відповідно, ТЕ попереджує прояв. «Першим був Махат», каже Лінга Пурана: бо Єдиний (ТЕ) є ні Перший, ні Останній, але Все. Езотерично, все ж, цей прояв є праця «Найвищого Єдиного – вірніше, природний наслідок Вічної Причини; або як каже коментатор, це могло би бути зрозумілим, як «у той час був створений (?) Брама», бо він тотожний з Махатом, активним Розумом або діючою Волею Найвищого. Езотерична філософія пояснює це як «Діючий ЗАКОН». На правильному розумінні цього положення в Брахманах та Пуранах існує, вважаємо ми, яблуко розбрату між трьома сектами ведантистів: Адвайти, Двайти і Вішіштадвайти. Перша правильно заперечує, що Парабраман, не маючі торкання до Проявленого Світу, як Абсолютне Все, бо Безкінечне не має відношення до Кінцевого, не може а ні бажати, а ні творити; і тому під яким би ім'ям не була би відома – Творча Міць, будь то Брама, Махат або Ішвара, всі Боги – Творці являють лише ілюзорний аспект Парабрамана у розумінні тих, хто уявляє їх собі; у той час коли інші секти ототожнюють Безособисту Причину з Творцем або Ішварою. Махат або Маха-Буддхі, відповідно до Вайшнавів, є все ж, Божественний Розум у активному стані, або як каже Анаскагор, «Керуючий Розум був причиною всього існуючого». Уільсон, з першого погляду побачив значний зв'язок між Махатом та Фінікійським Мот або Мут, Жіночим Началом у єгиптян, Богинею Мут, Матір'ю, «яка на вподобі до Махату», каже він, «була першим продуктом поєднання (?) Духа та Матерії та першим Рудиментом Творіння». «Ex connexione autem ejus spiritus prodidit Mot... Hinc... seminium omnis creaturae et omnium rerum creation», каже Брукер, надаючи цьому ще більшого матеріалістичного та антропоморфічного забарвлення. Незважаючи на це, езотеричний сенс доктрини відчувається в езотеричній фразі, навіть у древніх санскритських текстах про Первісне Творіння. «Найвища Душа, Всепротинаюча (Сварга), Сутність Світу, коли увійшла (була притягнута) у Матерію (Пракриті) і Дух (Пуруш), призвела до коливань незмінні та змінні Начала, бо час Творіння (Мануантара) прийшов».

Nous греків, який є (духовний або божественний) Розум або Mens як і Махат впливає таким самим чином на Матерію; він «входить та призводить її до «коливань». Spiritus intus alit totamque infusa per artus mens agitat molem et magno se micset. Так саме і в Космогонії фінікійців «Дух змішується з своїми власним принципами та дає початок творінню». Орфічна Триада є тотожною доктриною, бо у ній Фанес або Ерос, Хаос, необроблена, недиференційована Космічна Матерія, і Кронос – Час є троє Начал від Прихованої та Неосязної Крапки, які виконують працю «Творіння». Вони є Пуруш (Фанес), Прадхана (Хаос) і Кала (Кронос) індусів. Ця ідея не подобається проф. Уільсону, так саме як і будь-якому християнському священику, яким би лібералом він не був. Він зазначає що: «Змішення (Вищого Духу або Душі з їх власними початками) не механічно; це є саме вплив на посередників, який призводить до наслідків». Фраза у Вішну Пурані: «як аромат впливає на розум лише з причини близькості, а не з причин безпосереднього впливу на самий розум, так і Найвищий впливав на елементи творіння», правильно роз'яснена поважним та вченим санскритологом у наступних словах: «так саме як аромати не бентежать розум прямим торканням, але лише впливом на почуття, яке і передає його до розуму»; до цього додає «Входження Найвищого... в Дух, так саме як і в Матерію, менш зрозуміло, ніж інша точка зору, у іншому місці, як наприклад, сходження Духу, тотожного з Найвищим у Пракриті або Матерію». Він припускає вірш у Падма Пурані: «Він хто іменується Чоловічим Началом, (Духом) Пракриті... цей самий божественний Вішну увійшов у Пракриті». Цей погляд більш близький пластичному характеру деяких віршів Біблії, що мають відношення до Патріархів таких як Лот і навіть Адам, та іншим, більш антропоморфного характеру. Але саме це призвело людство до фалічного культу. Християнська релігія насичена ним від першої глави Книги Буття впритул до Апокаліпсису. Езотерична Доктрина вчить, що Дхіані-Когани є колектив або сукупність Божественного Розуму або Передвічного Розуму, і що Перші Ману, семеро «розумом народжених», Духовні Розуми тотожні з першими. Відповідно, Гуань-Ши-Інь, «Золотий Дракон, в якому містяться Семеро», з Станці III, є Передвічний Логос або Брама, перша проявлена Творча Міць; а Дхіанічні Енергії суть всі Ману або Ману Сваямбхува колективно. Окрім того доволі легко побачити прямий зв'язок між цими Ману та Махатом. Ману від кореня man – мислити; думки виникають від розуму. В Космогонії це відповідає До Небулозному Періоду.

II. Друге Творіння – Бхута, було творінням Рудиментних Начал або Танматр; тому воно назване Творінням Стихій або Бхутасарга. Це є період першого дихання диференціації До космічних Елементів або Матерії. Бхутаді означає «створення Елементів» і є попереднім до Бхутасарга, Творінню або диференціації цих Елементів у Передвічній Акаші, Хаосі або Порожнечі. (Вішну є одночасно як Бхутеш «Володар Стихій» і всього сутнього і як Вішварупа – «Всесвітня Сутність» або Душа). В Вішну Пурані воно описане, як таке що відбувається та належить до потрібного аспекту Аханкара, перекладеному як Еготизм, термін перекладається як «Я єсьм-ність» те, що першим виходить з Махату або Божественного Розуму; перший туманний натяк на Самість, бо «чистий» Аханкара стає «пристрасним» та нарешті «рудиментним» або зачатковим; тобто «початок свідомого так саме як всього несвідомого буття», хоча Езотерична школа відкидає думку про будь-що «несвідоме», за виключенням на нашому плані ілюзії та знання. У цій стадії Другого Творіння виникає Друга Ієрархія Ману – Дхіані-Когани або Деви, які є початком Форм (Рупа) Чітракшихандінаси «Сяючого Вінця» або Ріші; ті Ріші, які стали Душами-натхненниками Сімох Зірок (Великої Ведмедиці).* На астрономічній та космогонічній мові це Творіння відноситься до Періоду Вогняного Туману, до першої фази Космічного Життя, після його Хаотичного Стану, коли Атоми виникають з стану Лайя.

*Порівняйте для їх «наступних типів» Трактат Трифемія, вчителя Агріпи, «з приводу Сімох Других або Духовних Розумів, які після Бога, рухають Всесвітом», і трактат цей на додаток до

сокровенних циклів і декільком пророцтвам, розповідає деякі факти та вірування у Геніїв та Елохімів, керуючих семи-складними фазами Світової еволюції.

III. Третє Творіння: Третє або Творіння Індри було зміненою формою Аханкара, поняття «Я» (від Ахам «Я»), назване Органічним Творінням або Творінням Почуттів, Андріяка. «Ці троє були Пракріта-творіння (роз'єданого) розвитку неподільної природи, попереджені неподільним принципом». «Попереджені» краще було би тут замінити виразом «починаючи з Буддхі»; бо остання не є поділена або неподілена, а володіє цими двома властивостями одночасно, як в людині так і в Космосі. Буддхі – одиниця або людська Монада на плані ілюзії з моменту визволення від трьох форм Аханкари та від власного земного Манаса, це Буддхі – дійсно стає постійною величиною, як у часі так і у просторі, бо вона вічна та безсмертна. Раніше зазначалося, що «Третє Творіння сповнене якістю Добра», називається Урдхвасрота; і далі буде сказано про Урдхвасрота Творіння як про «шосте творіння... або творіння божеств». Це дозволяє зрозуміти, що як перші так і пізніші Мануантари були навмисно змішаними, щоби завадити профанам побачити істину. Саме це і називається сходознавцями «не відповідністю» та «протиріччями». «Троє Творінь, починаючи з Розуму, є початковими (стихійними), але шестеро творінь, що виникають з серії у якій Розум є першим, суть праця Брами. Тут «творіння» завжди означають стадії еволюції. Махат, «Розум» який відповідає Манасу, перший на космічному плані, але останній на людському плані, стоїть тут так саме нижче, ніж Буддхі або божественний Розум. Тому коли ми читаємо в Лінга Пурані, що «перше Творіння було творінням Махату, бо Розум був проявлений першим», ми мусимо віднести це (визначене) творіння до першої еволюції нашої Системи або навіть нашої Землі, бо жодне з попередніх творінь не обговорюється в Пуранах, але лише інколи зустрічається натяк на них. Це Творіння перших Безсмертних або Девасварга є останнє у серії та має всесвітнє значення; воно має відношення не конкретно до нашої Мануантари, що починається завжди однаково, але до Еволюції загалом, доводячи цим своє відношення до кількох різних Кальп. Бо сказано: «Після завершення минулої (Падма) Кальпи, Божественний Брама прокинувся від сну ночі та побачив Всесвіт порожнім». Далі Брама знову починає «Семеро Творінь», та повторює у другій фазі еволюції, перші три на об'єктивному плані.

IV. Четверте Творіння: Мукх'я або Первісне, бо воно починає серію чотирьох. Ні термін «бездушних» тіл, ні термін «нерухомих речей», як це перекладено Уільсоном, не надає правильної ідеї, закладеної у санскритських текстах. Не лише одна езотерична філософія відкидає думку, що атом «не обмежений», але і та сама думка зустрічається в ортодоксальному Індуїзмі. Більше того, сам Уільсон каже: «Всі індуські системи вважають рослинні тіла, як наділені життям». Тому Чарачара або синоніми цього стхаварв і джангама не точно перекладені, як «оживлені» та «не активні», «відчуваючи істоти» і «несвідомі» або «свідомі та несвідомі істоти» тощо. «Рухомі та нерухомі» було би краще, «коли вважається що і дерева мають душі». Мукх'я є «творіння», або скоріше органічна еволюція рослинного царства. У Другому Періоді три рівні початкового (елементарного) або рудиментного царства мають розвиток у цьому Світі та відповідають у зворотному порядку трьом Пракритичним Творінням під час Першого Періоду діяльності Брами. Тому що у цей Період, відповідно до Вішну Пурани, «Першим творінням був Махат або Розум... Другим було творіння Рудиментних Начал (Танматра)... Третім було... творіння почуттів (Андріяка); то у цьому четвертому – ряд Початкових Сил (Елементалів) такий: 1.Центри Сил розумні та фізичні, що народжуються. 2.Рудиментні Начала, нервова сила так би мовити. 3.Самосвідомість (аперцепція), що народжується, яка є Махатом нижчих царств, до того вона має найбільший розвиток у третьому Класі Елементаріїв, далі йде об'єктивне царство мінералів, у якому ця самосвідомість цілком латентна, і знову має розвиток лише в рослинах. Таким чином,

Мукх'я Творіння є середня точка між трьома нижчими та трьома вищими царствами, які представляють семеро езотеричних царств Космосу та Землі.

V. П'яте Творіння: Тір'яксрота або Тір'яг-іона, творіння «(священних) тварин», якому на Землі відповідає лише творіння німих тварин. Те що у Першому Творінні мається на увазі під «тваринами», є зародок свідомості яка прокидається, або самосвідомості (аперцепції), ледве помітної у деяких чуттєвих рослинах на Землі, та більш конкретно виділеної у протистичній Монері (ні рослина ні тварина а щось середнє). На нашій планеті, під час Першого Кола, тваринне творіння попереднє до творіння людини, у той час коли у нашому Четвертому Колі ссавці та тварини мають розвиток на фізичному плані від людини. У Першому Колі тваринні атоми притягнуті у зчеплення людської фізичної форми; у той час коли у Четвертому Колі стається навпаки з причини магнетичних умов які набули розвитку протягом життя. І це є «метемпсихоз». Ця п'ята Стадія Еволюції, за екзотеричною назвою «Творіння» може вважатися як у Першому так і Другому Періоді, одна як духовна та космічна, друга як матеріальна та земна. Це є архебіозис або зародження життя; «зародження», зрозуміло, що до проявів життя на всіх сімох планах. Саме під час цього періоду еволюції, абсолютний, вічний, всесвітній рух або вібрація те, що має назву на езотеричній мові «Велике Дихання», диференціюється у передвічний вперше проявлений Атом. Мірою прогресу наук хімії та фізики, ця окультна аксіома знаходить все більше підтвердження у світі знання. Наукова гіпотеза, що навіть найпростіші елементи матерії тотожні за власної природи та відрізняються лише внаслідок різноманітних розподілів атомів в молекулі або мінімальній частинці субстанції, або від частоти атомічних вібрацій – з кожним днем набуває більше визнання. Таким чином як у Першому Творінні диференціація первісного зародка життя мусить бути попереду еволюції Дхіані-Коганів Третього Гурту або Ієрархії Істот, до того як Боги зможуть втілитися у свої первісні ефірні форми (рупа), з тієї самої причини створення тварин на Землі мусить бути попереду «божественній людині». І ось чому ми бачимо в Пуранах, що «п'яте Тір'яг-іона Творіння було творінням тварин».

VI. Шосте Творіння: Урдхвасрота або Творіння Божеств. Але ці Божества є просто Прототипами Першої Раси, Батьками свого «народженого розумом» потомства, з «м'якими кістками». Саме вони стали Прабатьками «Потом народжених» - вираз який буде поясненням у другому томі цієї праці. «Створені істоти», пояснює Вішну Пурана, «хоча вони знищуються (у власних індивідуальних формах) під час періоду розчинення, але тому, що вони несуть на собі добрі та злі впливи минулих життів, то вони ніколи не можуть бути звільнені від їх наслідків. І коли Брама знову виявляє світ, вони стають потомством його волі». «Зібравши свій Розум у самому собі (волею йоги) Брама створює Чотири Категорії Істот, яких називають Богами, Демонами, Прабатьками та Людьми»; Прабатьки означають тут Прототипи та ті хто надають розвиток першій Корінній Расі людства. Пітрі і є Прабатьки і вони поділяються на Семеро Класів. В екзотеричній міфології сказано, що вони народжені «з боку Брами», на вподобі до Єви з ребра Адама. Нарешті за Шостим Творінням та щоби закінчити з «Творіннями» взагалі, ідуть:

VII. Сьоме Творіння: Еволюція Арваксрота Істот, «яке було... створенням людини».

Згадане «Восьме Творіння» зовсім не Творіння; це просто «прикриття», бо воно має відношення до чисто ментального процесу, усвідомленню «Дев'ятого Творіння», яке у свою чергу є наслідком, що виявляється у Другому Творінні того, що було «Творінням» у Першому (Пракриті) Творінні. Таким чином, Восьме, назване Ануграха, Прат'ясарга або Розумовим Творінням послідовниками філософії Санкх'я, є «творіння, про яке ми маємо поняття (у його езотеричному аспекті) або яке ми інтелектуально визнаємо (Ануграха) на протиставлення органічному

творінню». Саме це і буде правильним розумінням нашого відношення до всього ряду «Богів» і особливо тих, які зв'язують нас з Кумарами, так званого «Дев'ятого Творіння», які у дійсності є аспектом або відображенням Шостого у нашій Мануантарі (Вайвасвата). «Існує дев'яте, Каумара Творіння, яке одночасно є Першим та Другим», свідчить Вішну Пурана. Як пояснює один з езотеричних текстів: «Кумари є Дхіані, які безпосередньо вийшли від Вищого Начала, які знову виникають у Період Вайвасвата Ману для просунення людства».*

*Вони дійсно можуть означати «особливе» або «надзвичайне творіння», бо це вони, які втілилися в бездумні оболонки двох перших Корінних Рас та у більшості Третьої Раси, створили, так би мовити Нову Расу думаючих, самосвідомих та божественних людей.

Перекладач Вішну Пурани підтверджує це та відзначає, що «ці мудреці» ... живуть стільки скільки і Брама; і вони створені ним лише у Першій Кальпі, хоча їх народження зазвичай, але не правильно приписується до (Другої) Вараха або Падма Кальпи». Таким чином Кумари езотерично є «творінням Рудри або Нілалохіти, форми Шиви, за допомогою Брами... і деяких інших Розумом народжених Синів Брами». Але в езотеричному Вченні вони суть Прабатьки істинного духовного «Я» в фізичній людині, вищі Праджапаті, у той час коли Пітрі або нижчі Праджапаті не більше ніж Батьки зразка або типу його фізичної форми, створеної «за їх подобою». Чотири (інколи п'ятеро) часто згадуються у екзотеричних текстах, але троє Кумарів, сокровенні.

«Четверо Кумарів (суть) Розумом народжені Сини Брами. Деякі вказують на семеро». Всі ці семеро Вайдхатра, родові ім'я Кумарів, «Сини Творця» згадуються та описуються у Санкх'я Каріка Ішвари Крішні, разом з Коментарями Гаудападачар'я (Парагуру Шанкарачар'я). У цій праці обговорюється природа Кумар, хоча вони не згадуються поіменно, а називаються «Сімома Синами Брами», хто у дійсності вони і є, бо створені Брамою у Рудрі. Ось список наданих імен: Санака, Санандана, Санатана, Капіла, Рібху та Панчашика. Але всі вони лише псевдоніми. Четверо екзотеричних Кумарів суть Санаткумара, Сананда, Санака та Санатана та троє езотеричних – Сана, Капіла і Санатсуджата. Ще раз звертаємо особливу увагу на цей клас Дхіані-Коганів, бо у цьому закладена таємниця зародження та спадковості, про яку є натяк у Коментарі на Станцю 7, що до Чотирьох Чинів Ангельських Істот. Другий том пояснює їх положення у Божественній Ієрархії. Доки що подивимося, що кажуть про них екзотеричні тексти. Вони кажуть мало; і для того хто не вміє читати між рядками – нічого. «Для пояснення цього терміну ми мусимо застосувати інші Пурани», зазначає Уільсон, та ні на мить не має підозри, що він є у присутності «Ангелів Темряви», міфічного «великого ворога» його церкви. Тому він має наміри «з'ясувати», що «ці» (Божества) які відмовилися народжувати потомство (і тим самим повстали проти Брами) та залишилися як це подається ім'ям першого з них (Санаткумара), вічно юними, Кумарами; тобто вічно чистими та незайманими, тому і творіння їх має назву «Каумара Творіння». Все ж, Пурани на це можуть надати трохи більше світла. «Залишаючись завжди тим, ким був народжений, він називається тут юним; і відповідно його ім'я добре відомо як Санаткумара». У Шайва Пурані Кумари завжди подаються, як Йоги. Курма Пурана, перераховує їх та каже: «Ці п'ятеро, о браміні були Йогами, що досягли повного визволення від пристрастей». Їх п'ятеро, бо двоє з Кумар впали. Недосконалість перекладів сходознавців така, що у французькому перекладі Харі Вамша сказано: «Семеро Праджапаті, Рудра, Сканда (його син) і Санаткумара почали створювати істот». У той час коли оригінальний текст, як доводить Уільсон такий: «Ці семеро... створили потомство; так саме вчинив і Рудра, але Сканда і Санаткумара, тримаючи власну міць, утрималися (від творіння)». «Про чотири класи істот» інколи розповідається як про Амбхамсі, що Уільсон перекладає буквально як «Води» і вважає, що це є «містичним терміном». Без сумніву це так, але він вочевидь не усвідомив істинного езотеричного сенсу. «Води» та «Вода» є символами Акаші, Передвічного Океану

Простору», над якими Нараяна, само народжений Дух рухається, схилившись над тим, що є його потомством. «Вода є тіло Нара»; таким було почуте нами пояснення назви Води; тому що Брама покоїться на Воді, то має ім'я Нараяна». «Чистий Пуруш створив чисті Води». У той самий час Вода є Третім Началом у матеріальному Космосі і третім в області Духовного; Дух Вогню, Полум'я, Акаша, Ефір, Вода, Повітря, Земля суть космічні, небесні, психічні, духовні та містичні начала, переважно окультні, на кожному плані Буття. «Боги, Демони, Пітрі та Люди» суть чотири Класи істот до яких може бути застосований термін Абхамсі, бо всі вони є продуктом Вод (містично) Океану Акаші та Третього Начала в Природі. У Ведах це синонім Богів. Пітрі та Люди на Землі суть перетворення або втілення Богів та Демонів (Духів) на вищому плані. Вода у іншому сенсі є Жіночим Началом. Венера Афродіта є уособленням Моря та Матір'ю Бога Любові та всіх Богів, так саме як християнська Діва Марія є Море, Море, Матір Західного Бога Любові, Милосердя та Співчуття. Якщо учень езотеричної філософії глибоко зануриться у це питання, він зрозуміє всю значимість терміну Абхамсі у його різноманітних відношеннях до непорочної Діви на Небесах та до «Небесної Діви» алхіміків і навіть «Вод Благодаті» сучасного баптиста. З усіх сімох великих підрозділів Дхіані-Коганів або Дев немає іншого, що має більше торкання до людства, ніж Кумари. Необачні християнські теологи, коли принизили їх до Падших Ангелів, та наразі називають їх Сатаною та Демонами; бо посеред цих небесних мешканців, «що відмовилися творити», одне з найбільш видатних місць мусить бути надане Архангелу Михаїлу, великому Охоронцю західних та східних церков під його подвійним ім'ям Св.Михаїла та його подобою на Землі, Св.Георгія, що перемагає Дракона. Кумари, Розумом-народжені Сини Брами-Рудри або Шиви, містично поданого страшним руйнівником людських пристрастей та фізичних почуттів, які завжди заважають розвитку вищих духовних знань та зростанню внутрішньої людини, ці Кумари і є потомством Шиви Махайога, великого охоронця всіх Йогів та Містиків Індії.

Шива-Рудра є Руйнівник, як Вішну є Охоронець; і обидва вони Відроджують як Духовну так і Фізичну Природу. Щоби жити як рослина, сім'я мусить померти. Щоби жити як свідомо істота у Вічності, пристрасті та почуття людини мусять померти, до того як помре її тіло. «Що жити значить померти, а померти значить жити» було занадто мало зрозумілим на Заході. Шива-Руйнівник є Творець та Рятівник Духовної Людини, як і чудовий Садівник Природи. Він вириває бур'яни людські та космічні, та знищує пристрасті фізичної людини, щоби викликати до життя почуттєве знання духовної людини.

Таким чином Кумари, самі як «незаймані аскети», відмовляються створювати матеріальну сутність людини. Є причина мати підозри на безпосередній зв'язок їх з християнським Архангелом Михаїлом, «Незайханим Переможцем» Дракона Апофіса, жертвою якого є кожна Душа, слабо пов'язана з власним безсмертним духом, Ангелом, який відповідно до гностиків, відмовився створювати, так саме як це зробили Кумари. Чи не керує цей Ангел, охоронець євреїв, Сатурном (Шива або Рудра) та Саббат, днем Сатурна? Чи не того самого єства він, що і його Батько (Сатурн) та чи не названий він Сином Часу, Кроноса або Кала, аспекта Брами (Вішну та Шиви)? І чи не тотожне грецьке зображення Старця-Часу, з його косою та пісочними годинами, з «Ветхим Деньмі» кабалістів? Останній «Ветхий» як єдиний з «Ветхим Деньмі» індусів, Брамою у його потрійній формі, ім'я якого так саме Санат, Древній? Кожний Кумара носить початкове ім'я Санат і Сана. І Шанаїшчара є Сатурн, планета Шані, Цар Сатурн, секретарем якого у Єгипті був Тот-Гермес Перший. Таким чином обидва вони тотожні з планетою та Богом (Шивою) та у свою чергу явлені як праобрази Сатурну, тотожного Белу, Ваалу, Шиві та Ієгові-Саваофу, Ангелом Присутності якого є Михаїл – «хто подобний до Бога». Він як каже нам Даниїл; охоронець та Ангел-Охоронець євреїв: і до того як Кумари були деградовані тими, хто не знали навіть їх імен, у Демонів, падших Ангелів, греки-офіти, схильні до окультизму попередники та передвісники римо-католицької церкви, після

відділення її від грецької церкви, ототожнили Михаїла з власним Офіоморфос, повсталим духом. Символічно це означає зворотній аспект Офіса, Божественної Мудрості або Кроноса. У Талмуді Михаїл поданий як «Князь Води» і Голова Сімох Духів, за тієї самої причини, як і один з його численних праобразів – Санат-суджата, Голова Кумарів має назву «Абхамсі», «Води», у коментарях на Вішну Пурану. Чому? – бо Води є ще одна з назв Великої Безодні, Передвічних Вод Простору або Хаосу і так саме означають Матір, Амба, маючи на увазі Адіті та Акашу, Небесну Діву-Матір видимого Всесвіту. Окрім того «Води Потопу» так саме називаються «Великим Драконом» або Офісом, Офіоморфосом.

Про Рудр у їх семи-складному аспекті «Вогняних Духів» буде сказано у відділі «Символізм» у другому томі. Там ми так саме розглянемо Хрест (3+4) у його первобутній та пізніших формах, та скористаємося для порівняння, числами Піфагора разом з єврейською метрологією. Величезне значення числа сім, як головного числа Природи, стане таким чином очевидним. Ми дослідимо його з точки зору Вед та халдейських Писань; як воно існувало в Єгипті за тисячоріччя до Різдва Христового, та як тлумачиться в рекордах гностиків. Ми покажемо, що значення його, як головного числа завоювало собі визнання у фізичній науці, та спробуємо довести, що значення числа сім протягом всієї древності було зобов'язане не уяві жерців, а глибокому знанню Закону Природи.

ВІДДІЛ 14

ЧОТИРИ ЕЛЕМЕНТИ (СТИХІЇ)

Метафізично та езотерично існує лише Один Елемент в Природі, і в основі його Божество, а так звані семеро Елементів, з яких вже п'ятеро виявилися та ствердили власне існування, є одягом або покровом цього Божества, з єства якого безпосередньо виникає людина, незалежно від того буде вона розглянута фізично, психічно, розумово або духовно. У менш віддалені часи зазвичай говориться лише про чотири Елементи, у той час коли філософія дозволяє лише п'ятеро. Бо тіло Ефіру ще не цілком проявлене і його ноумен є все ще «Всемогутній Батько Ефір», синтез інших. Але що представляють собою ці Елементи, складові тіла яких винайдені наразі хімією та фізикою, як такі, що містять незчисленну кількість суб-елементів, і навіть відомі наразі 60 або 70 далеко не покривають підозрювану кількість? Простежимо їх еволюцію, хоча би від їх історичного начала. Чотири Елементи були цілком охарактеризовані Платоном, коли він сказав, що вони суть те, «що складає та розкладає тіла». Тому Космолатрія ніколи не була, навіть у гіршому аспекті, фетишизмом, який шанує та вклоняється пасивній формі та матерії будь якого предмету, але завжди шукала Ноумен цього. Вогонь, Повітря, Вода, Земля були лише видимими обличчями, символами їх натхненників, невидимих Душ та Духів, Космічних Богів, яким вклонялися невігласи та простаки, але благоговійно шанували мудрі. У свою чергу феноменальні підрозділи ноуменальних Елементів оживлялися Елементалами, так званими «Духами Природи» нижчих рівнів. В теогонії Mochus ми бачимо спочатку Ефір, далі Повітря: два принципи, з яких народжується Улом, можливий до усвідомлення Бог, видимий матеріальний Всесвіт. В орфічних гімнах Ерос-Фанес виникає з Духовного Яйця, заплідненого Вихорем Ефіру. Вихор, «Дух Божий» який, як сказано, рухається в Ефірі, «виношує над Хаосом» Божественну Думку. У Катхопанішаді індусів, Пуруш, Божественний Дух вже стоїть перед Первісною Матерією і від їх злиття виникає Велика Душа Світу, «Маха-Атма, Браман, Дух Життя». Останні найменування знову таки тотожні з Всесвітньою Душею або Anima Mundi; Астральне Світло теургів та кабалістів є її останній та нижчий підрозділ. Елементи Платона і Аристотеля були, таким чином, безтілесними принципами, пристосованими до чотирьох великих підрозділів нашого Космічного Світу; і Крейцер цілком справедливо визначає ці примітивні вірування, як «види магії, як психічне язичництво та

обоження сил; натхнення яке призводило до щільного спілкування з цими силами». Дійсно до того щільного, що Ієрархії цих Потенцій або Сил були класифіковані за семи-складною шкалою поступовості, від вагомості до невагомості. Вони семи-складні не як штучний засіб для полегшення розуміння їх, але у їх істинній космічній послідовності, від їх хімічного або фізичного до їх чисто духовного складу. Вони – Боги для неосвічених мас; Боги – незалежні та найвищі; Демони для фанатиків, які часто не зважаючи на власну розсудливість, не можуть зрозуміти дух філософської фрази «in pluribus unum». Для герметичного філософа вони Сили, відносно «сліпі» або «розумні», відповідно до того з принципів у них, з яким вони мають справу. Були потрібні тисячоріччя, доки вони не опинилися у наш культурний час, скинутими до простих хімічних елементів. У будь якому випадку, добрі християни і особливо протестанти мусили би виказати шану Чотирьом Елементом (стихіям), якщо вони бажають зберегти її у відношенні до Мойсея. Бо на кожній сторінці Біблія свідчить ту повагу та містичне значення, яке визначав для них Законодавець євреїв. Шатер, що містив Свята Святих, був Космічним Символом, присвяченим у одному з його значень Стихіям, чотирьом частинам світу та Ефіру. І.Флавій змальовує його білим, кольору Ефіру. Цим так саме пояснюється, чому в єгипетських та єврейських храмах величезна завіса, що підтримувалася п'ятьма стовпами, відділяла «Sancium Sanctorum» - наразі вітвар у християнських церквах куди могли заходити лише священики, від частини дозволеної для всіх непосвячених. Своїми чотирма кольорами ця завіса символізувала чотири головних Елементи (стихії) і з п'ятьма стовпами означала знання божественного, яке ставало досяжним людині крізь п'ятеро її почуттів за допомогою чотирьох Елементів.

У «Стародавніх Фрагментах» Корі, один з «Халдейських Оракулів» висловлює думки про елементи та Ефір мовою, дивно схожою на мову книги «Невидимий Всесвіт», написаної двома вченими наших днів. Він каже, що від Ефіру виникло все існуюче та до нього все повернеться; що зразки всіх речей закарбовані на ньому; і що він містить зародки або залишки всіх видимих форм і навіть думок. З цього ясно, що вищенаведене дивним чином підтверджує наше ствердження, що які би відкриття не були би зроблені у наші дні, буде знайдено, що всі вони були попереджені багато тисячоріч тому нашими «простодушними предками». Звідки прийшли Чотири Стихії та Малакім євреїв? Волею рабинів т пізніших батьків церкви вони були поглинені Іеговою, але походження їх тотожне з походженням Космічних Богів всіх інших народів... Символи їх, чи народилися вони на берегах Оксуса, на жарких пісках Верхнього Єгипту, або у диких лісах, таємничих та холодних, що вкривають схили та вершини священних гір Фесалії, чи у пампасах Америки – ці символи, повторюємо ми, якщо їх простежити до витоків, завжди ті самі. І Геній Локі, Місцевий Бог, був він Богом єгиптян або пелазів, арійців або семітів, завжди містив у власній єдності всю Природу; але не виключно лише чотири стихії або будь яку з них трансформацію, як дерева, річки, гори або зірки. Місцевий Геній, пізніший продукт думки останніх суб-рас П'ятої Корінної Раси, коли первісне та грандіозне значення вже було майже загубленим, був завжди, як свідчить кількість його титулів, був представником всіх його товаришів. Це був Бог Вогню символізований громом, як Jove – Зевс або Агні; Бог Води, символізований водяним биком або будь якою священною річкою, або фонтаном, як Равуна, Нептун тощо; Бог Повітря, що являється у бурях та ураганах, як Ваю та Індра; Бог або Дух Землі що у землетрусах, на вподобі до Плутона, Ями та багатьох інших. Всі вони були Космічними Богами; завжди як синтез всіх у одному, як ми маємо це в кожній космогонії або міфології. Так греки мали свого Юпітера Додонського який мав у собі чотири стихії та чотири частини світу і тому визнаний у старому Римі під пантеїстичним ім'ям Юпітер Мандус, який у сучасному Римі є Deus Mundus, єдиним всесвітнім Богом пізньої теології, який поглинув всіх інших богів за вільним рішенням його особистих служників.

Як боги Вогню, Повітря та Води, всі вони були Небесними Богами; як боги Нижчої Області, вони були пекельними божествами, до того останній прикметник має відношення лише до Землі. Вони були «Духами Землі» під власними відповідними іменами – Ями, Плутона, Озиріса, «Володарі Нижчого Царства» тощо, і теургічна природа їх достатньо свідчить про це. Стародавні не знали гіршого місця перебування після смерті, ніж Кама-Лока Limbus (перед Пеклом) на цій Землі. Якщо заперечать, що Юпітер Додонський був тотожний з Dis, або римський Плутон з Діонісієм хтонським, підземним і з Fidoneus, Царем Підземного Світу, де відповідно до Крейцера проголошувалися пророцтва, то для окультистів буде великим задоволенням довести, що обидва Aidoneus і Дионісій є основою Адоная або Jurbo-Adonai, як іменується Іегова у «Codex Nazareus». «Ти не будеш вклонятися Сонцю, на ім'я Адонай і Кадуш і Ел-Ел», і так саме «Володар Вакх». Ваал-Адоніс Содів або Містерій до вавилонських євреїв зробився Адонаєм за допомогою єврейського засобу Massorah, і після писався – Іегова. Тому римо-католики праві. Всі ці Юпітери виходять з одного сімейства, але для завершення останнього, Іегова мусив бути у ньому. Юпітер Aerius або Пан, Юпітер-Амон та Юпітер-Бел-Молох, всі вони кореляти та єдині з Jurbo-Adonai, бо всі вони представляють єдину Космічну Природу. Саме ця Природа та Міць, яка створює власний особливий земний символ і його фізичну та матеріальну оболонку яка доводить, Енергія що йде крізь нього, надходить зовні. Бо як зазначає Шелінг: «Примітивна релігія була чимось більшим, ніж просто жахом перед фізичними феноменами; і принципи більш вищі, ніж це відомо нам, сучасним садукеем, були приховані під прозорим покривом таких обожнюваних чисто природних сил, як гроза, вітер та дощ». Стародавні знали та могли відрізнати елементи матеріальні від духовних в силах Природи. Чотирьох-початковий Юпітер, так саме як і Брама, повітряний, громовержець, земний та морський Бог, Господь та Володар чотирьох Стихій може бути представником великих Космічних Богів кожного народу. Хоча він надав владу над вогнем Гефесту - Вулкану, над морем Посейдону-Нептуну та над Землею Плутону – Aidoneus, все ж цей повітряний Jove-Зевс містив у собі їх всіх; бо Ефір з самого початку був переважним над всіма, як синтез всіх Елементів.

Традиція каже про один грот, велику печеру у пустелях Центральної Азії, куди світло потрапляє крізь чотири, імовірно природні отвори розташовані хрестом на чотири сторони світу. Від полудня та за годину до заходу сонця світло потрапляє туди, як це стверджується, чотирьох різних кольорів; червоного, синього, золотистого-помаранчевого та білого, завдяки природним або штучним умовам рослинності або ґрунту. Світло збирається у центрі навколо стовпа з білого мармуру з глобусом нашої Землі на ньому. Ця печера має назву «Грот Заратустри». Включені посеред мистецтв та наук Четвертої Раси, Раси Атлантів, феноменальні прояви Чотирьох Стихій, які правильно приписувалися цими віруючими розумному втручання космічних богів, прийняли науковий характер. Магія стародавніх жерців була у тому, що вони зверталися до своїх Богів на їх власній мові. «Мова людей не може досягти Володарів. Кожний з них мусить бути званий лише на мові відповідній до цього Елементу». Так каже «Книга Правил» у фразі яка буде показаною у надлишковому значенні, даючи у пояснення характеру цієї мови елементів наступне: «Він складений з Звуків, але не слів; звуків, чисел та форм. Той хто знає як сполучати ці троє, викличе відповідь цієї Сили (Бога-Керівника, визначеної стихії)».

Таким чином, ця «мова» є мовою викликань або мантр, як їх називають в Індії; звук найбільш могутній та діючий магічний посередник та перший ключ який відкриває браму спілкування між смертними та Безсмертними. Той хто вірить у слова Св. Павла, не має права обирати з них лише ті фрази, які він хоче прийняти та відкидати інші; і Св. Павло вчить про існування Космічних Богів та їх присутність між нами. Язичництво стверджувало подвійну та одночасну еволюцію, - «творіння» «spiritualet ac mundanum», як висловлюється римська церква – віки до пришествя цієї римської церкви. Екзотерична фразеологія мало змінилася по відношенню

до Божественних Ієрархій з часів найбільш славетних днів язичництва або «ідолопоклонства». Змінилися лише імена разом з ствердженнями, які наразі стали брехливими претензіями. Бо коли, наприклад, Платон клав у уста Вищого Принципу (Батька Ефіра або Юпітера) слова: «Боги Богів, творець яких Я є, бо Я Батько всіх їх творинь», він так саме знав сенс цього висловлювання, як знав його, ми вважаємо, і Св. Павло коли казав: «Бо, хоча і є так звані Боги, або на Небі, або на Землі – тому що є багато Богів і Господ багато...». Обидва знали сенс та значення того, що промовлялося у цих обережних висловлюваннях. Протестанти не можуть судити нас за наше тлумачення вірша з Послання до Коринфян; бо якщо переклад у англійській Біблії переданий з подвійним сенсом, то у оригінальних текстах немає нічого схожого, і римо-католицька церква приймає слова Апостола у їх істинному сенсі. Як доказ цього, прочитайте Св. Діонісія Ареопагіта, який був «безпосередньо натхнений Апостолом», та «писав під його диктовку», як нас запевняє маркіз де Мірвіль, праці якого схвалені Римом, і хто каже коментуючи цей конкретний вірш: «І хоча існують (фактично) ті, яких називають Богами, бо видно дійсно існують декілька Богів, разом з тим не дивлячись на це, Принцип Бога та Все Вищий Бог залишається наразі єдиним та неподільним». Так казали і древні Посвячені, що шанування менших Богів, ніколи не могло применшити «Божественний Принцип».

Сер У. Гров, член Королівського Товариства каже наступне про кореляцію сил: «Стародавні, коли вони були свідками природного феномену, який був по за рядом звичайних аналогій та не підлягав поясненню жодною відомою механічною дією, відносили його до душі, духовній або надприродній силі... Повітря та гази спочатку так саме вважались духовними, але надалі вони були наділені більш матеріальною природою; і ті самі слова дух та інші застосовувалися для визначення душі або газу; саме слово газ від geist або ghost або дух є прикладом поступового перетворення духовної концепції на фізичну». Великий вчений у власній передмові до шостого видання своєї праці дивиться на це, як на єдину думку яка мусить цікавити точну науку, якій не потрібно займатися причинами. «Тому причини та наслідки, у власному абстрактному відношенні до цих сил, є лише умовними термінами. Ми цілком не обізнані відносно ультимативної сили зародження кожної з них та всіх їх разом і, імовірно, залишимося такими назавжди; ми можемо лише стверджувати норму їх дій. Ми повинні смиренно віднести їх причинність до єдиного всюди присутнього впливу та бути задоволеними вивченням наслідків, надаючи розвитку їх відношенням за посередництвом досвіду».

Коли цей метод буде прийнятий і вище викладена система дозволена, саме визнання духовності «ультимативної сили зародження», то буде більше ніж нелогічним відмовитися визнавати цю якість, яка притаманна матеріальним елементам, або точніше їх складовим, що містяться у вогні, повітрі, воді та землі. Древні так добре знали ці сили, що у той час коли вони приховували їх істинну природу під різноманітними алегоріями, заради блага або навпаки неосвіченого натовпу, вони навіть переставляли їх не відхиляючись від мети яка малася на увазі. Вони намагалися накинути щільний покрив на ядро цієї істини, прихованій у символі, але вони завжди намагалися зберегти символ цей, як рекорд для майбутніх поколінь, достатньо прозорий, щоби дозволити мудрим серед них, відрізнити істину позаду дивної форми гліфу або алегорії. Ці древні мудреці звинувачені у забобонах та наївності... і це саме тими народами, які хоча і освічені у всіх сучасних мистецтвах та культурні та мудрі посеред свого покоління, приймають до цього дня, як свого єдиного, живого та безкінечного Бога, антропоморфічного «Ієгову» євреїв! Якими були ці деякі приписані «забобони»? Наприклад, Гезіод вірив, що «вітри були синами Великого Тифона», яких Еол зв'язував або навпаки за бажанням, і політеїстичні греки поділяли це вірування. І чому ні, якщо монотеїстичні євреї мали ті самі вірування, але з іншими іменами для власних драматичних персонажів, і коли християни зберегли це вірування до наших днів? Еол Гезіода, Борея тощо мали назву Кедем, Тзафон, Даром та Руах Хаїм у «обраного» народу Ізраїлю. У чому

головна різниця? У той час коли елінів вчили, що Еол розв'язує та зв'язує вітри, євреї так саме ревниво вірили у свого Господа Бога і що піднявся «дим від гніву Його, і з вуст Його вогонь... сів на херувимів; та полетів, понісся на крилах вітру». Обидва вирази, що застосовуються цими двома народами, є або умовними або забобонами. Ми не вважаємо їх тим або іншим, і що вони виникли лише з причини тонкого почуття єдності з Природою та проникнення у таємниче розумне начало позаду кожного природного феномену, яким наші сучасники наразі не володіють. Так саме не було забобонами з боку грецьких язичників послухатися дельфійського оракула, коли при наближенні флоту Ксеркса, оракул порадив їм «принести жертву вітрам», якщо та сама дія мусить вважатися як божественний культ з боку ізраїльтян, які так саме часто приносили жертву вітру і особливо вогню. Чи не кажуть вони, що їх «Бог є вогонь пожираючий»? який зазвичай виникав як Вогонь та був «оточений вогнем»? Та чи не шукав Ілля «Господа» у «великому урагані та у землетрусі»? Чи не повторюють християни те саме? Окрім того, чи не приносять вони жертву і до цього часу тому самому «Богу Вітру та Води»? Вони роблять це; бо особливі молитви для дощу, сухої погоди, супутніх вітрів та заспокоєння ураганів на морях і наразі існують у молитовниках трьох християнських церков; і декілька сотень протестантських сект підносять їх своєму Богу за кожної загрози. І той факт, що вони не частіше отримують від Ієгови, ніж імовірно у свій час від Юпітера Pluvius, не міняє ні того, що ці молитви звернені до Сили або Сил які як уявляється керують Стихіями, ні що ці Сили тотожні у язичництві та християнстві. Або мусимо ми вважати, що схожі молитви є brutальне ідолопоклонство та безглуздий «забобон», лише коли вони виконуються язичником до його «ідола» і, що той самий забобон одразу перетворюється на «гідне похвали благочестя» і «релігію», як лише змінене ім'я адресату? Але дерево розуміється плодом своїм. І якщо плід християнського дерева не кращий язичницького, то чому перше мусить більш мати поваги ніж останнє? Тому коли шевал'є Драха, повернутий євреї і маркіз де Мервіль, фанатик католик та французький аристократ, кажуть нам що єврейською «блискавка» синонім «ярості» і завжди є зброєю «злого Духу»; і що Юпітер Fulgur або Fulgurans (Громовержець) так саме іменується християнами Elicius і він проголошується як «душа блискавки», її Демон; ми мусимо або надати таке пояснення та визначення «Господу Богу Ізраїля» за тих самих обставин, або відмовитися від нашого права ображати Богів та вірування інших народів. Попереднє ствердження від двох ревливих та вчених католиків, небезпечні за наявністю Біблії та її пророків. Дійсно, якщо Юпітер «головний Демон греків язичників» кидав власні громові стріли та блискавки на тих хто викликали гнів Його, то так саме чинив і Господь Бог Авраама та Іакова, бо ми читаємо: «Загрімів на Небесах Господь і Всевишній подав голос Свій; пустив стріли (блискавки) та розвіяв їх (воїнство Саула): кинув блискавку та знищив їх». Афінян звинувачують у жертвоприношеннях Борею, і «цей Демон» звинувачений у потопленні та руйнації 400 кораблів персидського флоту на скелях Гори Пеліону і у тому, що він проявив таку ярість, що всі маги Ксеркса ледве змогли приборкати його принесенням у свою чергу жертв Тетісу. На щастя немає достовірних прикладів у рекордах християнських війн, які показали би таку саму катастрофу з будь яким християнським флотом, завдяки «молитвам» його ворогів, іншої християнської національності. Але це не за їх вини, бо кожний так саме ревниво молився Ієгові про знищення іншого, як і афіняни молилися Борею. І ті і інші застосовували *con amore*, маленьку та гарненьку дію чорної магії. Таке утримання від божественного втручання навряд зобов'язане відсутності молитов, надісланих до спільного Всемогутнього Бога, для взаємного знищення, то де ми мусимо провести ризик між язичництвом та християнством? І хто може сумніватися, що вся протестантська Англія не буде радіти, підносити та дякувати Господу, якщо протягом будь якої майбутньої війни 400 кораблів ворожого флоту будуть зруйновані, завдяки таким святим молитвам? Яка, питаємо ми знову різниця між Юпітером, Бореєм та Ієговою? Не більше ніж у наступному: злочин близького родича, скажемо власного батька, завжди вибачається і часто підноситься, у той час коли злочин родича сусіда

завжди з задоволенням карається шибеницею. Та все ж, злочин однаковий. Доки що «благословення християнства» імовірно не сприяли помітному покращенню моральності між навернутих язичників.

Вище наведене не є захистом язичницьких Богів, не є випадом проти християнського Божества, так саме не означає віру у те або інше. Автор цілком без пристрасті та відкидає свідоцтва на користь як того так і іншого, не підносить молитов, не вірить та не боїться жодного схожого «особистого» антропоморфічного Бога. Паралелі наведені лише як ще одне цікаве свідчення не логічного та сліпого фанатизму цивілізованого богослова. Бо доки що немає великої різниці між двома віруваннями і жодною у їх відповідних впливах на мораль або духовну природу. «Світло Христа» світить наразі на такі самі огидні образи тваринної людини, як світило і «світло Люцифера» в минулому. Місіонер Лавуаз'є пише у «Journal des Colonies»: «Ці нещасні язичники у власному бузувірстві вважають навіть Стихії де чим, що має розуміння!... Вони все ще вірять у свого ідола Вайю – Бога або вірніше Демона Вітру та Повітря... Вони твердо вірять у користь своїх молитов та у сили своїх брамінів над вітрами та бурями». У відповідь на це ми можемо процитувати з Євангелії від Луки: «Але Він (Ісус) встав і заборонив вітру та хвилюванню води; і припинили, і зробилася тиша». Ось ще одне речення з іншого молитовника: «О Діва Моря, благословенна Матір та Володарка Вод, зроби тихішими хвилі свої». Це молитва неаполітанських та провансальських моряків позичена дослівно з молитви фінікійських моряків до їх Незайманої Богині Астарти. Логічний та безперечний висновок з висунутих паралелей та звинувачень місіонерів є у тому, що накази брамінів їх стихійним Богам, не залишалися «безрезультатними», та стають таким чином у рівень з наказами Ісуса. Окрім того Астарт у власній могутності ніяк не слабша за «Діву Моря» християнських моряків. Замало дати собаці погану призивсько і потім повісити її; вина собаки мусить бути доведена. Борей та Астарт можуть бути «Дияволами» в уяві богослова, але як щойно сказано, дерево мусить бути судимим за плодом. І коли християни явлені такими самими не моральними та злими якими (якщо лише) були і язичники, то яку користь отримало людство від зміни своїх Богів та Ідолів? Те у чому виправдані Бог та християнські Святі у власних діяннях, стає злочином посеред простих смертних, якщо він стався. Чаклунство та викликання стають наразі видумками, та все ж, починаючи з часів Статутів Юстиніана впритул до Законів Англії та Америки проти чаклунства – закони які не застосовуються але не відмінені до цього часу – схожі викликання, навіть за підозри, мали покарання як злочин. Навіщо карати химеру? Та все ж ми читаємо як Імператор Костянтин оголосив смертний вирок філософу Сопатру «за визволення вітрів», що перешкодило своєчасному прибуттю кораблів з збіжжям для голодуючих. Павзаній був висміяний коли стверджував, що бачив власними очима людей які «простими молитвами» зупиняли сильний град та бурю. Це не заважає сучасним християнським письменникам радити молитви під час бурі та небезпеки і вірити у їх дію. Гоппо і Станлей, двоє магів та чаклунів були засуджені на смерть, лише сторіччя тому за «зачаклування фруктів» та перенос врожаю, за допомогою магічного мистецтва, з одного поля на друге, якщо вірити Спренгеру, видатному письменнику, який підтверджує істину цієї події: «Gui fruges txcantassent segetem pelticentes incan tando».

Закінчимо та нагадаємо читачеві, що без будь якої тіні забобонів, можна вірити у подвійну природу кожного предмету на Землі, у духовну та матеріальну, у видиму та невидиму природу його і що наука доводить це та у той самий час заперечує власні свідчення. Бо якщо сер У.Гров стверджує, що електрика, яку ми застосовуємо, є лише продукт звичайної матерії, на яку впливає дещо невідоме, «ультимативно зароджує міць» кожної Сили, «єдиний всюди присутній вплив», то стає лише природним, що потрібно вірити, як це робили стародавні; а саме що кожний Елемент подвійний за власної природи. «Ефірний Вогонь є просто кажучи, еманация Кабіра. Повітряний

Вогонь є лише злиття (кореляція) першого з Земним Вогнем; і керування ним і застосування на нашому плані належить Кабіру меншого рівня» - елементалу, можливо назвав би окультист; і те саме може бути сказаним про кожний Космічний Елемент. Ніхто не буде заперечувати, що людська істота володіє різноманітними силами магнетичними, симпатичними, антипатичними, нервовими, динамічними, окультними, механічними, розумовими, у дійсності будь якого роду силами, і що фізичні сили у власній суті біологічні, з причини того, що вони змішуються і часто зливаються з тими силами які ми називаємо розумними та моральними; перші як носії (упадхі) других. Той, хто не заперечує Душу в людині, погодиться з тим, що присутність та сполучення цих сил є сама сутність нашого існування; що у дійсності вони і складають EGO людини. Ці сили мають власні фізіологічні, фізичні та механічні, так саме як і свої нервові, екстатичні прояви та феномени яснобачення та тощо, які наразі вважаються та навіть визнані наукою цілком природними. Чому людина мусить бути єдиним виключенням в Природі і чому навіть Стихії не можуть мати власних носіїв, своїх Вахана у тому, що ми називаємо фізичними силами? І насамперед, чому схожі вірування, разом з стародавніми релігіями, мусять називатися «забобонами?».

ВІДДІЛ 15

ПРО ГУАНЬ-ШИ-ІНЬ ТА ГУАНЬ-ІНЬ

Схоже до Авалокітешвари, Гуань-Ши-Інь пройшов крізь декілька перетворень, але помилково сказати, що він є сучасною видумкою північних буддистів, бо під іншим ім'ям він був відомий з самих ранніх часів. Сокровенне Вчення каже: «Він той, хто першим проявляється під час Оновлення, та останнім Поглинається (Пралайя)». Таким чином Логоси всіх народів, починаючи від ведичного Вішвакармана Містерій до Рятівника сучасних цивілізованих націй, суть «Слово» яке було «Спочатку», або пробудження діяльних Сил Природи з Єдиним АБСОЛЮТОМ. Народжений Вогнем та Водю, до того як вони стали конкретними елементами, Він був «Творцем», планувальником та формо-творцем всього сутнього. «Без нього нічого не було створено з того, що було створено. У ньому було життя; і життя було Світлом людей»; і на кінець він може бути названий, чим він і був завжди, Альфою та Омегою Проявленої Природи. «Великий Дракон Мудрості народжується з Вогню та Води і все знову буде поглинено разом з ним у Вогонь та Воду». Цей Бодхісатва, як сказано, «приймає будь яку форму, що подобається йому», від початку Мануантари до її кінця, хоча його визначене народження або пам'ятний день, відповідно до «Цзинь-гуань-мін-цзин» або «Променистий Сутрі Золотого Світла», святкується у другому місяці на дев'ятий день, у день народження Майтреї Будди у перший день першого місяця, та все ж обидва єдині. Він виникне, як Майтрейя Будда, останній з Аватарів або Будд, у Сьомій Расі. Це вірування та очікування притаманне всьому Сходу. Але не у Калі Юзі, у наш жажливий матеріалістичний вік темряви, «Чорний Вік», може прийти Новий Рятівник. Калі Юга є «Золотим Віком» (!) лише в містичних писаннях деяких французьких псевдо окультистів. Тому ритуал у екзотеричному культі цього Божества був заснований на магії. Всі мантри взяті з особливих книг які зберігаються священиками у таємниці; кожна з них виробляє, як це стверджується, магичну дію; бо той хто їх вимовляє або просто читає співаючі, виробляє приховану причинність яка одразу має наслідки. Гуань-Ши-Інь є Авалокітешвара і обидва вони суть форми Сьомого Всесвітнього Принципу; у той час коли у власному вищому метафізичному аспекті це Божество є синтетичною сукупністю всіх Планетарних Духів, Дхіані-Коганів. Він є «Само Проявлений»; швидше кажучи «Син Батька». Він увінчаний сімома драконами і над його статуєю накреслений напис Пу-ци-цюнь-лін «Всесвітній Рятівник всіх живих істот». Хоча ім'я його у Станцях інше, та Гуань-Інь є повним еквівалентом. У храмі Пу-то, священного острова буддистів в Китаї, Гуань-Ши-Інь зображений таким що пливе на чорному водяному птаху (Калахамсі) та виливає на голови смертних еліксир

життя, який перетворюється на одного з головних Дхіані Будд, Володаря зірки за назвою «Зірка Порятунку». У своєму третьому перетворенні Гуань-Ши-Інь – надихаючий Дух або Геній Води. В Китаї вірять, що Далай Лама є втіленням Гуань-Ши-Інь, який у своєму третьому земному проявленні був Бодхісатвою, у той час коли Таші-Лама є втіленням Амітаби Будди або Готами.

Потрібно відзначити що, воістину, письменник мусить володіти хворобливою уявою, щоби скрізь находити фалічний культ, як це роблять McClatchey та Hargrave Jennings. Перший відкриває «стародавніх фалічних богів, змальованих під двома очевидними символами Цзянь або Янь, який є *membrum virite*, і Кунь або Інь *rudendum muliebre*. Таке тлумачення здається тим більше дивним, що Гуань-Ши-Інь (Авалокітешвара) і Гуань-Інь окрім того, що вони Божества охоронці буддійських аскетів, Йогів Тибету, вважаються Богами Незайманості і у власному езотеричному значенні є навіть не тим, чим намагається змалювати їх Ріс Девіс у власному «Буддизмі»: «Ім'я Авалокітешвара ... означає «Володар який дивиться зверху». Так саме Гуань-Ши-Інь не є «Дух Будд, присутній у Храмі», але буквально «Володар якого видно», та у другому сенсі – «Божественне Я яке усвідомлюється Я – тобто Атман або Сьомий Принцип, поєднаний з Всесвітом, який усвідомлюється або є предметом усвідомлення через Буддхі, Шостий Принцип або Божественну Душу людини. У ще більш високому сенсі Авалокітешвара – Гуань-Ши-Інь як Сьомий Світовий Принцип, є Логос який усвідомлюється Світовим Будхі або Душею, як синтетична Сукупність Дхіані-Будд; і не «Дух Будди присутній у Храмі», але Всюди присутній Вселенський Дух, проявлений у Храмі Космосу або Природи. Ця сама етимологія слів Гуань та Інь стоїть на рівні з етимологією сходознавців слова Йогиня, яке як каже нам Х.Дженінгс, є санскритське слово і «у народному висловленні є Джогі або Зогі(!) і є... еквівалентом Sena і цілком тотожно з Dutī або Dutika» тобто священна повія храму, шанована як Іоні або Шакті. «Книги про мораль (в Індії) вчать дружину уникати товариства Йогинь або жінок які вважаються Шакті». Після цього нас не може здивувати нічого. І тому ми злегка посміхаємося, коли знаходимо іншу безглуздість за якою «Будх» є ім'я яке «означає не лише сонце, як джерело зародження, але так саме і чоловічий орган». Макс Мюллер розмовляючи про «Неправдиві Аналогії» відзначає, що «найбільш відомий синолог свого часу Абель Ремюза... стверджує, що три слоги І-Сі-Вай (у чотирнадцятій главі Дао-Де-Цзин) означають Jehovah». Так саме Отець Аміот «був впевнений, що Обличчя Трійці могли бути впізнані» у тій самій праці. І якщо Абель Ремюза міг так зрозуміти це, то чому не очікувати того самого від Х.Дженінгса? Кожний вчений визнає всю недолугість визнання у слові «Будх» або «просвітлений» та «пробуджений», сенсу фалічного символу.

Гуань-Ши-Інь у містичному сенсі «Син тотожний Батьку», або Логос, Слово. У Станці 3 він іменується «Драконом Мудрості», бо всі Логоси стародавніх релігійних систем, пов'язані з символом змія. У древньому Єгипті Бог Нахбкун, «той, хто єднає двійників» подавався як величезний Змій на людських ногах, з руками або без них. Це означало Астральне Світло, яке поєднує власною подвійною силою, фізіологічною та духовною, Божественно-Людське з його чисто Божественною Монадою, Праобразом у «Небесах» або Природі. Це було емблемою воскресіння Природи; Христа у офітів; і Іегови, у вигляді мідного Змія, цілителя кожного, хто погляне на нього. Змій так саме був емблемою Христа у тамплієрів, це доводиться рівнем Тамплієра у Масонстві. Символ Хнуфу (так саме Кхум) або Душі Світу, каже Шаполіон «зображується окрім інших форм, так саме у вигляді величезного змія на людських ногах; цей плазун, як емблема Доброго Генія та істинного Агатодемона, інколи носить бороду». Ця священна тварина таким чином тотожна до змія офітів зображена на багатьох різьблених камінцях або гностичних гемах. Вони зображуються на них з різноманітними головами людськими або тваринними. І на всіх гемах де зображення зустрічається, вирізьблене ім'я Chnoubis. Символ цей тотожний до того, який відповідно до Ямвліха та Шамполіона називається – «Першим між

Небесних Богів», Богом Гермесом або Меркурієм у греків, і якому Гермес Трисмегіст приписує винахід Магії та перше посвячення людей у це мистецтво. Меркурій - є Будх, Мудрість, Осяяння або «Пробудження» у божественну Науку.

На загал скажемо – Гуань-Ши-Інь і Гуань-Інь є двома аспектами, чоловічим та жіночим того самого начала у Космосі - Природа та Людина, Божественна Мудрість та Розум. Вони Хрестос-Софія містичних гностиків, Логос і його Шакті. У власному бажанні викласти деякі таємниці, які не мусять бути цілком зрозумілі для профанів, древні які знали, що нічого не може бути збереженим в людській пам'яті без зовнішнього символу, обирали інколи смішні для нас зображення Гуань-Інь, щоби нагадати людині про її походження та внутрішню природу. Все ж для неупередженого розуму, Мадонни у кринолінах та Христос у білих лайкових рукавичках, мусять здаватися більш недолугими, ніж Гуань-Ши-Інь і Гуань-Інь у їх обличчі дракону. Суб'єктивне майже не може бути вираженням у об'єктивному. Тому, якщо символічна формула намагається дати характеристику тому, що значно перевищує наш розум, то вона мусить вийти за межі цього розуму у тій або іншій формі, бо інакше вона зникне з пам'яті людства.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

ADDENDA. ОКУЛЬТНА ТА СУЧАСНА НАУКА.

Скажи друже, знання цього нижчого світу – оманливе, чи істинне воно? Хто з смертних спробував усвідомити оманливе? Хто з смертних Істину знав?

ВІДДІЛ 1

ПРИЧИНИ ЦИХ ДОДАТКІВ.

Багато які з доктрин, що містяться у попередніх сімох Станцях та Коментарях, вивчалися та критично досліджувалися західними теософами, і було знайдено, що з точки зору сучасного наукового знання, деякі з Окултних Вчень були не достатньо обґрунтованими. Прийняття їх, імовірно, зустріло перешкоди і, з причини критики з боку деяких представників науки, знадобився перегляд їх. Деякі з наших друзів вже були схильні жаліти від необхідності так часто мати сумніви, що до стверджень сучасної науки. Їм здавалося – я повторюю тут лише їх доводи – що «йти проти вчень найвідоміших представників сучасної науки, значило заздалегідь готувати поразку у очах Західного світу». Тому бажано, одного разу та назавжди визначити позицію, яку автор, незгідний у цьому питанні з друзями, має намір підтримувати. Доки наука залишається тим чим вона є з слів професора Гекслі, тобто «організованим здоровим глуздом», та доки її висновки з правильних посилок, а повідомлення засновані на чисто індуктивному базисі, кожний теософ і окултист з повагою та увагою вітає приношення науки в області космологічного закону. Неможе бути конфлікту між вченнями окултної і так званої, точної науки, там де висновки останньої засновані на беззаперечних фактах. Лише коли її найбільш ярі прихильники, порушують кордони явищ з метою осягнути таємниці Буття, та намагаються відокремити утворення Космосу та його живих Сил від Духу та приписати його сліпій Матерії, окултисти заявляють своє право сумніватися та заперечувати їх теорії. Наука з причин самої природи речей, не може викрити таємницю Всесвіту який оточує нас. Наука, правда у стані збирати, класифікувати та узагальнювати явища; але окултист, спираючись на прийняті метафізичні факти заявляє, що відважний дослідник який

намагається потрапити у самі таємниці природи, мусить перетнути тісні обмеження почуттів та перенести свою свідомість у область Ноуменів та сферу Первісних Причин. Щоби це зробити, він мусить розвинути здатності, які окрім не багатьох випадків, перебувають у сплячому стані в організмі людини нашої П'ятої Корінної Раси в Європі та Америці. Жодним іншим методом він не може зібрати факти, на яких можливо засновувати теорії. Хіба це не очевидно на основі принципів як індуктивної логіки так і метафізики?

З іншого боку, щоби не робила письменниця цієї праці, вона ніколи не буде у стані задовольнити одночасно Істину та Науку. Надати читачеві систематичне та повне тлумачення архаїчних Станців неможливо. Пропуск 43 віршів або schloka мусить залишитися між 7 та 51, які складають предмет другого тому, хоча останні і перенумеровані, починаючи з номеру першого для більш легшого читання та приміток. Вже одна поява людини на Землі займає рівну кількість Станців, в яких детально описується первісна еволюція від людських Дхіані-Коганів, стан земної кулі у той час та тощо. Велика кількість імен, які мають відношення до хімічних речовин та інших складних поєднань, які наразі вже не сполучаються і тому невідомі пізнішим нащадкам нашої П'ятої Раси, займають значне місце. Тому що ці назви просто не підлягають перекладу і у будь якому випадку залишилися би не зрозумілими, вони просто видані разом з тим що може бути опублікованим. Та все ж, навіть те не значне, що видається буде дратувати кожного послідовника та захисника догматичної та матеріалістичної науки, який це прочитає. У зв'язку з запереченнями критики, до того як перейти до подальших Станців, вирішено захистити вже надруковані. Що вони не у повній гармонії з сучасною наукою, ми всі це знаємо, але якщо би навіть вони були у гармонії з поглядами сучасного знання, як лекція сера У.Томпсона, все ж вони були би відкинуті. Бо вони вчать вірі у свідомі Сили та Духовні Істоти; у земні наполовину розумні та високо розумні Сили на інших планах, та у істоти які живуть між нами у сферах невлесних для телескопів та мікроскопів. Звідси ми маємо необхідність переглянути переконання матеріалістичної науки та порівняти її погляди на «Елементи» з поглядами древніх, а так саме аналізу фізичних сил, як вони існують у сучасних поняттях, до того як окультисти погодяться з тим, що вони не праві.

Ми торкнемося складу сонця та планет, окультних характеристик того, або тих які називаються Девами та Геніями і які сучасною наукою визначаються як сили або «різновиди руху» та подивимося чи може езотеричне вірування бути захищеним? Не дивлячись на всі умови, спрямовані на протилежне, не упереджений розум побачить, що «матеріальний або нематеріальний посередник» Н'ютона, посередник який є причиною тяжіння, та його особистий діючий Бог, так саме близькі метафізичним Девам та Геніям як і Angelus Rector Кеплера, які спрямовують кожну планету та ведуть небесні тіла їх шляхами.

У другому томі нам доведеться відкрито підійти до небезпечних тем. Ми мусимо сміливо протиставити науці та наполягти перед лицем матеріалістичної вченості, ідеалізму, гіло-ідеалізму, позитивізму та сучасної психології, що істинний окультист вірить у «Володарів Світла», що він вірить у Сонце, яке далеке від того, щоби бути просто «денним світилом», яке рухається у відповідності до фізичного закону, і так саме далеке від того, щоби бути просто одним з тих, які за словами Ріхтера, суть «сосяшники вищого світла», але на вподобі до мільярдів інших, є обитель або колісниця (провід) Бога та легіонів Богів. У цій суперечці, звісно, окультисти будуть переможені. Їх вважатимуть, вже від предмету питання, за невігласів та нададуть ярлики багатьох звичайних епітетів, якими поверховий погляд суспільства сам неосвічений відносно головних істин Природи, нагороджує тих, хто був звинувачений у пристрасті до середньовічних забобонів. Хай вже буде так. Заздалегідь погоджуючись на будь яку критику з метою виконати своє завдання, окультисти

вимагають лише права довести, що посеред самих фізиків існує так мало погоджених теорій як і погоджених з теоріями Окультизму.

Сонце є матерія і Сонце є Дух. Наші предки «язичники» на вподобі до їх сучасних нащадків парсійців, були достатньо мудrimi, щоби бачити у Сонці символ Божества і, у той самий час, відчувати у ньому прихованого за фізичним символом світлого Бога Духовного та Земного Світла. Таке вірування може вважатися забобою лише самим брутальним матеріалістом який заперечує Божество, Дух, Душу та не вбачає розуму по за людиною. Але не занадто велика кількість упереджень, заохочених «Священництвом», як називає це Лоренц Оліфант, роблять людину не розумною, як надлишок скептицизму, робить її безумцем. Для нас буде кращим звинувачення у не розумності за те у що ми віримо, ніж звинувачення у безумстві, яке заперечує все, як це робить матеріалізм та гіло-матеріалізм. Так окультисти цілком готові прийняти та зустріти від матеріалізму ворожу критику, яка буде вилитою на автора цієї праці, не за те що написано, а за віру в написане. Тому відкриття, гіпотези та неодмінні заперечення, які будуть висунуті науковою критикою, мусять бути попереджені та вирішені. Так саме потрібно показати на скільки Окультне Вчення відходить від сучасної науки і які з теорій, стародавні та сучасні, є логічними та філософськи правильними. Єдність та взаємні відношення всіх складових Космосу були відомі древнім до того як це стало очевидним для сучасних астрономів та філософів. І якщо навіть зовнішні та видимі частки Всесвіту та їх взаємні відносини не можуть бути пояснені фізичною наукою у інших термінах, окрім тих що застосовують прихильники механічної теорії Всесвіту, то з цього не витікає, що матеріаліст який заперечує існування Душі Космосу, має право перетнути кордони метафізичної області. Що фізична наука намагається та у дійсності захоплює цю область, є доказом того, що «сила є право», але це не виправдовує цього вторгнення.

Другий важливий привід для цих Додатків (Addenda) є у наступному. У цей час лише деяка частка Таємних Вчень може бути видана, бо доктрини ці не були би зрозумілі навіть теософам, якби вони були опублікованими без будь яких пояснень або коментарів. Тому вони мусять бути протиставлені теоріям сучасної науки. Архаїчні аксіоми мусять бути поставлені рядом з сучасними гіпотезами, і право перевірити їх на коштовність мусить бути надано читачеві.

Що стосується до «Сімох Керівників» - як називає Гермес «Сімох Будівельників», Духів що керують діяльністю Природи, наділені душею атоми яких у своєму власному світі є тінями (віддзеркаленнями) своїх Праобразів у Астральних областях – то, зрозуміло, що ця праця налаштує проти себе кожного матеріаліста, так саме як і людей науки. Але ця опозиція, у будь якому випадку може бути лише тимчасовою. Люди глузували над всім незвичайним та висміювали кожну ідею яка ще не стала популярною, а закінчували прийняттям її. Матеріалізм та скептицизм суть два зла, які мусять залишатися у світі, доки людина не скине власну сучасну грубу форму та не огорнеться у ту, яку вона мала під час Першої та Другої Раси цього Кола. Якщо скептицизм та наше природне невігластво не буде врівноваженим Інтуїцією та вродженою Духовністю, то кожна істота навантажена такими почуттями, не буде бачити у собі самому нічого окрім купи м'яса, кісток та м'язів з порожнім горищем всередині, яке є лише складом відчуттів та почуттів. Сер Гемфрі Деві був великим вченим, так саме глибоко знав фізику, як і будь який сучасний теоретик і все ж він ненавидів матеріалізм. Він казав: «З відразою слухав я у анатомічному театрі теорію фізіолога про поступовий розвиток матерії, про появу в ній подразнень, які набувають чуттєвості та про надбання нею власних за допомогою притаманних їй сил необхідних органів та підняття її нарешті до свідомого існування». Та все ж, не фізіологи заслуговують найбільшого докору за те що вони кажуть лише про те, що можуть бачити та оцінювати, спираючись на свої фізичні почуття. Астрономи та фізики, на нашу думку, набагато більше не логічні у власних матеріалістичних

поглядах, ніж навіть фізіологи, і це потрібно довести. «...Світло Ефіру, первонароджений, чиста сутність», як каже Мільтон, наразі у матеріалістів «...Первісний посланець, веселощів Світло, перший та кращий з усіх матеріальних істот». Для окультистів це одночасно і Дух і Матерія. За «різновидом рух» яких розглядається наразі як «властивість матерії» та нічого більшого. Це і є «Дух Світла», першонароджений від Вічного чистого Елементу, енергія або еманация якого зосереджена у Сонці, великому Надавачі Життя фізичному світові, на вподоби до того як приховане Сокровенне Духовне Сонце дарує Світло та Життя у Духовному та Психічному царствах. Бекон був одним з перших, хто вдарив головну ноту матеріалізму, не лише власним індуктивним методом – оновленими наслідками погано засвоєного Аристотеля – але так саме загальним характером власних писань. Він перекладає ряд розумової еволюції та каже: «Першим мистецтвом Бога був світ почуттів, останнім світ розуму; і з того часу його Суботня праця є освячення Духу». Це як раз навпаки. Світло Духа є вічна Субота містика або окультиста, і він звертає мало уваги на світ лише почуттів. Сенс алегоричного висловлювання: «Fiat Lux», пояснений езотерично, буде таким: «Нехай будуть «Сини Світла» або «Ноумени всіх феноменів». Таким чином римо-католицька церква правильно тлумачить це висловлювання коли таке, що має відношення до Ангелів, але не правильно приписує йому значення Сил, створених антропоморфічним Богом, якого вона уособлює у вічно караючому Ієгові. Ці Істоти суть «Сини Світла», бо Вони виходять та самі народжуються у безмежному Океані Світла, один полюс якого чистий Дух, занурений у абсолютність Не-Буття, другий полюс – Матерія; у ній він ущільнюється, «кристалізується» у все більш грубий тип у залежності від сходження у прояв. Тому Матерія, хоча вона у одному сенсі лише залишки Світла, Промені якого суть Творчі Сили - все ж має у собі присутність Душі того Начала, якого ніхто, навіть «Сини Світла» які вийшли з Абсолютної Темряви, ніколи не знатимуть. Ця ідея так саме чудово, як і правильно показана Мільтоном у привітанні до Сокровенного Світла: «Первинароджений нащадок Неба, Промінь Вічності належний ...і Бог є Світло. І вилив світлий нествореної сутності променистої у Тобі, рівному з Сутнім у Вічності, у непереможному у Світлі...».

ВІДДІЛ 2

СУЧАСНІ ФІЗИКИ ГРАЮТЬ У ПІЖМУРКИ

Наразі Окультисти ставлять до науки запитання: чи є світло тіло або ні? Якою не була би відповідь науки, Окультизм готовий довести, що до цього часу навіть видатні вчені фізики не мають істинного знання з цього предмету. Для того щоби знати, що є світло, і чи є воно насправді, речовина або просто хвилювання «ефірного середовища», наука мусить до того знати що є у дійсності Матерія, Атом, Ефір та Сила. Істина у тому, що наука нічого не знає про жоден з них та сама визнає це. Вчені навіть не можуть погодитися у що їм вірити, бо дюжини гіпотез які стосуються того самого предмету від різних та видатних вчених, ворожі одна до іншої. Таким чином їх наукові міркування можуть, за умови маленької долі доброзичливості, бути прийнятими як «робочі гіпотези» другорядного значення, за виразом Сталло. Але як радикально не сумісні одна з другою, вони мусять на кінець навзаєм знищити одна другу. Як каже автор «Concepts of Modern Physics»: «Не потрібно забувати, що різноманітні відділи науки суть просто вільні підрозділи науки, взятої загалом. У цих різних відділах той самий фізичний об'єкт може бути розглянутий у різноманітних видах. Фізик може вивчати його молекулярні співвідношення, у той час коли хімік визначить його атомний устрій. Але коли обидва вони мають справу з тим самим елементом або посередником, цей об'єкт не може мати один комплекс якостей в області фізики та інший протилежних якостей в хімії. Якщо фізик та хімік разом дозволяють існування ультимативних атомів, абсолютно не змінних за вагою та об'ємом, то атом не може бути кубом або пласким сфероїдом для фізичних цілей та просто сферою для хімічних. Гурт постійних атомів

не може бути у реторті агрегатом мас які мають тривалість та абсолютно інертних та непорушних і у той самий час бути лише системою простих центрів сил, як частина магніту або батареї Клемонда. Універсальний Ефір не може бути пластичним та рухомим на поталу хіміку і навпаки фізику. Він не може бути безперервним за наказом сера Томпсона та навпаки для Коши або Френеля». Можна так саме навести слова відомого фізика Гріна, який каже те саме у 43 томі «Мемуарів Бельгійської Королівської Академії» у перекладі з французької: «Коли ми бачимо впевненість з якою стверджуються сучасні доктрини, які приписують колективність та універсальність феноменів одним лише рухом атома, то маємо право очікувати схожу однакості що до якостей цієї сутності, основі всього існуючого. Таким чином, за першого дослідження запропонованих спеціальних систем, ми відчуємо розчарування: ми побачимо що атом хіміка, атом фізика, атом метафізика та математика... не мають нічого спільного, за виключенням назви! Цей неминучий результат лежить у існуючому підрозділі наших наук, з яких кожна обмежена своєю власною областю і тому будує атом на потребу тих феноменів, які вона вивчає, геть не турбуючись про потреби сусідніх областей. Метафізик відкидає принципи тяжіння та відштовхування як фантазію; математик аналізуючи закони розповсюдження світла, приймає їх сліпо, навіть не називаючи їх... Хімік не може пояснити гуртування атомів у молекули, часто дуже складні та не приписує своїм атомам специфічних якостей які відрізняють їх. Для фізика та метафізика, прихильників сучасних вчень, атом навпаки завжди залишається тим самим. Що кажу я? Немає навіть згоди у тій самій науці про властивості атома. Кожен будує атом відповідно до власної фантазії та пояснення визначеного явища, яким він зацікавлений». Вищенаведене є фотографічно точне зображення сучасної науки та фізики. Наміри цієї нескінченної гри «наукового уявлення» які так часто зустрічається у промовах професора Тиндаля очевидні, як це доводить Сталло, і у різноманітності далеко залишають за собою всі «фантазії» Окультизму. Але, коли вже визнано, що фізичні теорії це лише «чисто формальні дидактичні видумки» і якщо з слів одного з критиків того самого Сталло – «атомізм є лише символічна або графічна система», то навряд можливо стверджувати, що окультист зайшов занадто далеко, коли він ставить поряд з цими «видумками» та «символічними системами» сучасної науки, символи Архаїчних Вчень.

«AN LUMEN SIT CORPUS NEC NON?»

Зрозуміло світло не є тіло, кажуть нам. Фізичні науки кажуть нам, що світло є сила, вібрація, хвилювання ефіру. Це є властивість або якість Матерії, навіть афекція або змінення у стані, але ніколи не тіло!

Саме так. Цим відкриттям, знанням яким би не була його ціна, що світло або калорій (теплота) не є рух матеріальних часток, наука зобов'язана головним чином, якщо і не лише, серу Грову. Він перший у доповіді зроблений в Лондонському Інституті у 1842 р. довів, що «теплота, світло можуть бути розглянуті як аффікції самої матерії, а не як відмінний від неї ефірний, «невагомий» флюїд (сучасний стан матерії), що протинає її». Все ж, можливо для деяких фізиків – як наприклад, Ерстеда, доволі відомого вченого – сила та сили були по суті «Дух» (і відповідно духи) Природи. Декілька вчених з містичним складом розуму, стверджували, що світло, тепло, магнетизм, електрика та тяжіння не були кінцевими Причинами видимих феноменів, так саме як і рух планет, але самі були другорядними наслідками інших Причин, якими наука нашого часу мало цікавиться, але у які вірить Окультизм, бо окультисти надавали докази власних стверджень у всі віки. І хіба були часи коли не було окультистів або Адептів? Сер Ісак Н'ютон дотримувався корпускулярної теорії піфагорійців і був так саме схильним прийняти її наслідки; одного часу це дало надію графу де Местру, що Н'ютон нарешті приведе науку до визнання того факту, що Сили та Небесні Тіла примушені до руху та керовані Розумами. Але він помилився у власних

розрахунках. Сокровенні думки та ідеї Н'ютона були збочені, і з його великого математичного знання отримала визнання лише одна фізична шкарлупа. Відповідно до атеїстичного ідеаліста д-ра Lewins: «Коли сер Ісак у 1687 році... довів дію на масу та атом... вродженою в них самих діяльністю... він дійсно відкинув Дух, Аніма або Божество, як дещо непотрібне». Якби бідний сер Ісак міг передбачити, яке застосування зроблять його учні та послідовники з його «тяжіння», ця благочестива та релігійна людина дійсно спокійно з'їла би своє яблуко, і ніколи не натякнула би ні про які механічні теорії, підказані цим падінням. Вчені виказують велике презирство до метафізики взагалі і особливо до онтологічної метафізики. Але щойно окультисти стають достатньо сміливими та піднімають власні голови, їм щастить довести, що матеріалістична фізична наука просякнута метафізикою; що її головні принципи пов'язані з трансценденталізмом, та все ж, щоби довести, що сучасна наука скінчила з схожими «мріями», принципи ці викривляються та ігноруються у лабіринті теорій та гіпотез. Чудове підтвердження цьому ми маємо у факті, що наука виявляється абсолютно примушена прийняти «гіпотетичний» Ефір та спробувати пояснити його з матеріалістичної точки зору та авто-механічних законів. Ця спроба призвела неминуче до згубних протиріч та корінних непослідовностей між припущеною природою Ефіру та його фізичним впливом (поведінкою). Другий доказ можна знайти у багатьох ствердженнях, зроблених відносно Атома – самого метафізичного об'єкта Всесвіту.

Але що знає сучасна наука про Ефір, перше поняття про який без сумніву належить стародавнім філософам? Бо греки запозичили його від арійців, і походження сучасного ефіру потрібно шукати у Акаші, бо він є її викривленням. І це викривлення має претензії на зміни та покращення ідеї Лукреція. Тому подивимося наразі на сучасні уявлення про Ефір у декількох наукових томах з визнаннями самих фізиків. Як доводить Сталло, існування Ефіру прийняте у фізичній астрономії, у звичайній фізиці та хімії. «Астрономи спочатку дивилися на цей Ефір як на флюїд надзвичайної розрідженості та рухомості, який не створював відчутного супротиву руху небесних тіл, і питання про його безперервність або навпаки не було дослідженим. У сучасній астрономії головною його функцією було служити підґрунтям для гідродинамічних теорій тяжіння. У фізиці ми бачимо цей флюїд протягом деякого часу у декількох ролях у зв'язку з «несумісними» (так жорстко відданих на смерть сером Гровом), до того деякі фізики пішли навіть так далеко, що ототожнили і Ефір з одним або декількома з них». Далі Сталло вказує на зміну, внесену кінетичними теоріями: а саме з часу виникнення динамічних теорій тепла, Ефір був обраний в оптиці, як субстрат для світових хвильових коливань. Далі для пояснення розсіювання та поляризації світла, фізики примушені були ще раз застосувати «наукове уявлення» та негайно нагородили Ефір: а) атомною або молекулярною побудовою і б) величезною пружністю, «такою, що його супротив до зміни форми далеко перевищує супротив самих твердих пружних тіл». Це викликало необхідність теорії про відсутність безперервності Матерії і, відповідно Ефіра. Після прийняття цієї відсутності безперервності для пояснення розсіювання та поляризації, були знайдені теоретичні неможливості цього розсіювання. «Наукове уявлення» Коши побачило у атомах «матеріальні точки без тривалості і він припустив, щоби попередити перешкоди для теорії хвиль (саме деякі добре відомі механічні теореми на шляху) прийняти, що ефірне середовище розповсюдження, замість того щоби бути безперервним, складене з часток на відстані. Френзель зробив таку саму послугу що до феноменів поляризації. Б.Хьонт перекинув теорії обох вчених. На цей час є вчені які вважають ці теорії «матеріально помилковими», у той час коли інші – прихильники теорії атомічної механічної – хапаються за них з відчаєм. Припущення атомічної та молекулярної побудови Ефіру заперечується, окрім того і теорією термічної динаміки, бо К. Максвелл довів, що схоже середовище було би просто газом. Таким чином гіпотеза «інтервалів» доведена як не маюча значення, як додаток до теорії хвиль. Окрім того затемнення на вказують на

жодні зміни у кольорі, як це припускає Коши спираючись на те, що хроматичні промені розповсюджуються з різною швидкістю. Астрономія показала нам багато які інші явища, які абсолютно заперечують цю теорію.

Таким чином у той час коли у одному відділі фізики атомо-молекулярна побудова Ефіру прийнята для пояснення особливого ряду феноменів, у другому стверджується, що така побудова цілком заперечує цілому ряду добре встановлених фактів. Так виправдовуються звинувачення Хірна. Хімія вважала, що: «Неможливо дозволити велику пружність ефіру, не позбавивши його тих властивостей, від яких головним чином, залежить його придатність до побудови теорій хімії». Це скінчилося остаточним перетворенням Ефіру. «Вимоги атомо-механічної теорії привели видатних математиків та фізиків до спроби підмінити традиційні атоми матерії особливим видом вихрового руху в універсальному однорідному неподільному матеріальному середовищі (ефірі)». Автор цієї праці не претендує на велику наукову освіту, а лише на посереднє знайомство з сучасними теоріями та на краще знання Окультичних Наук, але знаходить зброю проти кривдників Окултного Вчення у самому арсеналі сучасної науки. Очевидні протиріччя та взаємно нищивні гіпотези відомих вчених, їх суперечки та взаємні звинувачення ясно доводять, що прийняті або ні, Окултні Теорії мають таке саме право на увагу, як і будь яка з так званих наукових та академічних гіпотез. Тому не важливо, вирішать прихильники Королівського Товариства прийняти Ефір як безперервний флюїд або навпаки, абсолютно неважливо для нашої справжньої мети. Це просто демонструє одне без сумнівно, а саме, що офіційна наука до цього дня нічого не знає про склад Ефіру. Нехай наука називає його Матерією, якщо бажає, але як Акаша або як єдиний священний Ефір греків, він не знайдений у жодному з станів матерії, відомих сучасній фізиці. Це матерія на зовсім іншому плані буття, і вона ніколи не може бути аналізована науковими апаратами, оцінена або навіть уявлена «науковим уявленням» хіба що володарі останнього не почнуть вивчати Окултні Науки. Наступне підтвердить це. Стало ясно доводить положення суперечливих проблем фізики, те саме було зроблене і Катерфажем і деякими іншими що до проблем антропології та біології і що саме у намаганнях підтримати індивідуальні гіпотези та системи, більшість видатних вчених матеріалістів дуже часто роблять великі помилки. Візьмемо наступний випадок. Більшість з них заперечують action in distans – один з головних принципів що до Ефіру або Акаші в Окултизмі - у той час коли за правильного зауваження Стало не існує фізичної дії, яка при близькому спостереженні не перетворилася би на дію на відстані, і він доводить це.

Так метафізичні міркування, відповідно до професора Лодж, суть «несвідомі заклики до досліджень». І він додає, що якщо схожий експеримент не може бути уявленим, то він не існує. Ось його слова: «Якщо високо розвинений розум або гурт таких знайдуть, що теорія відносно будь якого простого явища абсолютно не можлива, це буде доказом... що неможливий стан речей не має існування». Далі під кінець лекції професор каже, що пояснення зчеплення так саме як і тяжіння «потрібно шукати в теорії вихрових атомів сера Томпсона». Безкорисно зупинятися, щоби запитати, чи не у цій теорії вихрових атомів мусимо ми так саме шукати пояснення падіння на Землю першого зародка життя, загубленого метеором або кометою? - за теорією сера Томпсона. Але професору Лодж можна нагадати мудру критику його лекції у «Concepts of Modern Physics» Стало: «Чи не є елементи теорії вихрових атомів звичайним або навіть можливим фактом досліджень? Бо якщо це не так, то ясно що ця теорія підлегла такій самі критиці, яка знищила припущення про дію на відстані». Далі талановитий критик ясно доводить чим Ефір не може бути і чим ніколи не буде, не дивлячись на всі наукові ствердження про зворотне. Він широко, хоча і несвідомо відкриває двері нашим Окултним Вченням, бо як він каже: «Середовище у якому виникають вихрові обертання, відповідно до ствердження самого Лодж, є «абсолютно однорідне, суцільне тіло, не здатне до розпаду на прості елементи або атоми; насправді воно суцільне не

молекулярне». Після цього ствердження професор Лодж додає: «не існує іншого тіла, про яке ми можемо сказати це і тому властивості ефіру мусять відрізнятися від властивостей звичайної матерії». Звідси є очевидним, що вся теорія вихрових атомів, що пропонується нам як заміна «метафізичної теорії» дії на відстані, заснована на гіпотезі існування матеріального середовища зовсім не відомого досвіду і властивості якого дещо відрізняються від властивостей звичайної матерії. Тому ця теорія, замість того щоби бути як це подається, свідоцтвом не знайомого факту, є навпаки свідоцтвом факту цілком знайомого до факту не лише не знайомого, але абсолютно не відомого та не досяжного до вивчення. Окрім того вихровий рух ефірного середовища або точніше у ньому самому... неможливий, бо «рух у абсолютно однорідному суцільному флюїді, не є відчутний рух»... з цього ясно що... куди би не довела нас теорія вихрових атомів, але без сумніву, вона не приведе нас ні в область фізики ні в область ілюзорних причин (*veraе causae*). І я можу додати, що коли гіпотетично недиференційоване середовище ясно є несвідомим перевиданням старого онтологічного поняття чистої сутності, то ця теорія має ознаки неосяжного метафізичного приви́ду». Дійсно «привид», який можливо усвідомити лише за допомогою Окультизму. Від такої наукової метафізики лише один крок до Окультизму. Ті фізики які дотримуються погляду, що атомічна побудова матерії узгоджується з можливістю проникнення крізь неї, не мусять далеко відхилятися від свого шляху, щоби знайти пояснення великим феноменам Окультизму, наразі так висміяним вченими фізиками матеріалістами. «Матеріальні крапки без тривалості у просторі» Коши, суть Монади Лейбниця і у той самий час є матеріалом, за допомогою якого «Боги» та інші невидимі Сили виробляють тіла. Дезінтеграція та навпаки «матеріальних часток без тривалості» як головні фактори в матеріальних проявах, мусили би підказати очевидну можливість свого існування, на край випадок тим не багатьом розумам науки, які сприймають погляди Коши. Бо відкидаючи ту властивість матерії, яку вони називають не здатністю до проникнення, та дивлячись на атоми просто як на «матеріальні крапки які проявляють тяжіння та відштовхування та змінюються відповідно до відстані між ними», француз теоретик пояснює, що «З цього витікає, що якби творець природи просто забажав змінити закони, відповідно до яких атоми притягуються, ми неодмінно побачили би як тверді тіла взаємно потрапляють одне у інше, як найменші частки матерії охоплюють величезні простори, і як великі маси зменшуються до найменшого об'єму і як увесь Всесвіт концентрується неначе у одній крапці». І ця «крапка» не видима на нашому плані сприйняття та матерії, цілком видима оку Адепта, який може простежити її та бачити на інших планах. Бо окультистів які стверджують, що творець Природи є сама Природа, дещо не відмінне від Божества, значить, що ті хто знають окультні закони Природи і знають як змінювати та викликати нові умови в Ефірі, можуть не міняючи законів працювати та створювати те саме у гармонії з цими неодмінними законами.

ВІДДІЛ 3

ЧИ ТЯЖІННЯ Є ЗАКОН?

Корпускулярна теорія була безцеремонно відкладена, тяжіння, принцип з причини якого всі тіла притягуються одне до одного з силою прямо пропорційною квадрату відстані між ними, живе до цього дня та царює в уявних ефірних хвилях простору. Як гіпотеза, принцип тяжіння був під загрозою смерті за власну нездатність охопити всі подані для нього факти; але як фізичний закон, тяжіння наразі цар нещодавніх «невагомих», бувших одного часу всесильними. «Це майже святотатство ... сумніватися у цьому, це образа для пам'яті великого Н'ютона!» - так вигукуює один з американських критиків «Викритої Ізиди». Чудово; але який нарешті, цей невидимий та не відчутний Бог, в якого ми мусимо так сліпо вірити? Астрономи, які вбачають у тяжінні вирішення багатьох речей та універсальну силу, яка дозволяє їм вираховувати рух планет, дуже мало

цікавляться Причиною Тяжіння. Вони називають Тяжіння законом, причиною самій у собі. Ми називаємо сили, які діють під цією назвою, наслідками і до того доволі другорядними. Колись буде знайдено, що на решті ця теорія не задовільна і вона піде слідом за корпускулярною теорією світла і так саме буде віддана на збереження, щоби покоїтися протягом віків в архівах всіх інших теорій. Чи виказував сам Н'ютон серйозні сумніви що до природи Сили та матеріальності «посередників», як їх у той час називали? Те саме казав і Кюв'є, інше світило науки у темряві пошуків. У власній праці «*Revolution du Globe*» Кюв'є попереджає читача про заперечливу природу так званих Сил, та каже що «з рештою цілком не виключено, що ці Діючі Сили не виявляться Духовними Силами» («*Des Agents spirituels*»). На початку власних «*Principia*» Ісак Н'ютон доклав всіх зусиль, щоби пояснити своїм учням, що він застосував слово «тяжіння» по відношенню взаємодії тіл, не у фізичному сенсі. Бо для нього це було чисто математичним поняттям, яке не викликало міркувань про істинні та первісні фізичні причини. В одному місці вищезгаданої праці він ясно каже, що тяжіння у фізичному сенсі є швидше імпульси. У відділі XI (Вступ) він висловлює думку, «існує тонкий дух, силою та дією якого визначається весь рух матерії»; у власному Третньому Листі до Бентелея він каже: «Неможливо уявити, щоби позбавлена душі, груба матерія могла без посередництва чогось іншого, що є нематеріальним, впливати на іншу матерію без взаємного контакту, як це мусили би бути, як би тяжіння у сенсі який йому дає Епікур, було би істотною та вродженою властивістю матерії... думка що тяжіння мусить бути вродженням, притаманним та властивим матерії таким чином, що одне тіло впливатиме на друге на відстані та крізь порожнечу без посередництва будь чого іншого, яке може передати їх рух від одного до другого, ця думка для мене є такою безглуздою, що я впевнений, жодна людина яка має компетентну здатність міркувати з філософських питань, не може так помилятися. Тяжіння мусить викликатися посередником, постійно діючим, відповідно до відомих законів: але що стосується питання буде цей посередник матеріальний або ні, я даю можливість вирішити це моїм читачам». Це повернення Окультих Причин на терени фізики налякало навіть сучасників Н'ютона. Лейбніц називав його принцип тяжіння «без речовинною та не зрозумілою силою». Припущення про тяжіння та суцільні порожнечі було охарактеризоване Бернуллі, як «обурливе»; і принцип (*action in distans*) дії на відстані не зустрів у той час більшої уваги, ніж наразі. З іншого боку Ейлер вважав що дія тяжіння була зобов'язана Духу або іншій тонкій субстанції. Та все ж, Н'ютон знав якщо і не сприймав Ефір стародавніх. Він не вважав проміжний простір між тілами за порожнечу. Тому він вірив як і ми, у «надтонкий Дух» та Духів, які керують так званим тяжінням. Вищенаведені слова великої людини отримали жалюгідні результати. «Недолугість» стала наразі догмою у чистому матеріалізмі, який повторює: «немає Матерії без Сили, немає Сили без Матерії; Матерія та Сила неподільні, вічні та непорушні (вірно); не може бути незалежної Сили бо будь яка сила є вроджена та необхідна властивість Матерії (не вірно), відповідно не існує нематеріальної Творчої Сили». О, бідний сер Ісак! Якщо обличити всіх інших видатних людей науки які згодні з думкою Ейлера і Лейбніца, окультисти будуть вважати за авторитетів та власних прихильників, лише сера Ісака Н'ютона та Кюв'є, і як наведене вище, їм не потрібно боятися сучасної науки і вони можуть гордо висловити власні переконання. Все ж, нерішучість та сумніви згаданих авторитетів, так саме і багатьох інших, яких ми могли би назвати, аж ніяк не завадили науковій спекуляції, як і раніше блукати навмання у областях брутальної матерії. Спочатку це була матерія та невагомий флюїд, відмінний від неї. Далі невагомий флюїд критикований Гровом; ще далі Ефір який спочатку був не суцільний, далі став суцільним; після цього «механічні» Сили. Вони наразі увійшли у життя як «види руху», і Ефір став більше, ніж будь коли раніше, таємничим та проблематичним. Багато які вчені відкидають схожі брутальні матеріалістичні погляди. Але з часів Платона який невтомо наказував своїм читачам не змішувати речовинні елементи з їх Принципами – трансцендентними або духовними Елементами; з часів великих алхіміків, на вподобі до Парацельса, які робили

велику різницю між феноменом та його причиною або Ноуменів, до епохи часів Грова, який хоча і не бачить «причини позбавляти всесвітньо розливу матерію функцій звичайних будь які матерії», та все ж застосовує термін Сили, там де критики його, «не надають цьому слову жодної ідеї специфічної дії», та кажуть – Сила; так з того часу і до наших часів нічого не виявилось доволі сильним, щоби протистояти приливу грубого матеріалізму. Тяжіння є єдина причина, діючий Бог, і Матерія його пророк, казали вчені лише декілька років тому.

З того часу вони вже декілька разів змінили власні погляди. Але чи сприймають вчені сокровенну думку Н'ютона, одного з найбільш духовно думаючих та релігійних людей свого часу, наразі краще ніж у той час? Це звісно підлягає сумнівам. Стверджують, що саме Н'ютон зробив смертельний удар елементарним вихорам Декарта (що до того є лише відроджена ідея Анаскагоа), хоча останні сучасні «вихрові атоми» сера Томпсона, коли справедливо, не відрізняються від перших. Та все ж, коли його учень Фобс написав у Передмові до головної праці свого вчителя фразу, в якій стверджувалося, що «тяжіння є причиною системи», Н'ютон перший урочисто заперечив. Те що в розумі великого математика приймало не ясний, але твердий відбиток образу Бога, як Ноумену всього, називалося древніми та сучасними філософами і окультистами більш по філософському – «Богами» або творчими Силами. Засоби вираження були різноманітними і ідеї, більш або менш, по філософському викладені так саме «священною як і неосвіченою» Стародавністю, але головна думка була та сама. Для Піфагора Сили були Духовними Істотами, Богами, незалежними від Планет та Матерії, як ми бачимо та знаємо їх на Землі, і які є Правниками Зіркових Небес. Платон уявляв планети які рухалися внутрішніми Правниками (Ректорами) або Керівниками єдиними з власними планетами, на вподобі до «кормчого у власному човні». Що стосується Аристотеля, то він називав цих Керівників «нематеріальними істотами», хоча на вподобі до всіх хто ніколи не був посвяченим, він не визнавав Богів Істотами. Але це не завадило йому визнати факт, що планети та зірки «не були бездушними масами, але істинно тілами, діючими та живими». Зіркові Духи були «більш божественні частки власних феноменів». Якщо ми почнемо шукати підтвердження у більш сучасних та наукових епохах, ми побачимо, що Тихо Браге визнавав у зірках потрібну силу – божественну, духовну та життєву. Кеплер поєднав вислів Піфагора – «Сонце, охоронець Юпітера» та вірші Давида – «Він встановив власний престол у Сонці» та «Господь є Сонце» і заявив, що він чудово розуміє, як піфагорійці могли вірити, що всі небесні тіла були розумними Свідомостями (*facultates ratiocinatae*), які обертаються навколо Сонця «в якому перебуває чистий дух вогню, джерело загальної гармонії».

Коли окультист говорить про Фохат, про енергетичний та спрямовуючий розум у всесвітньому електричному або життєвому флюїді, він висміяний. Але як наразі доведено, ні природа електрики, ні життя, ні навіть світла не зрозуміла ще до цього дня. Окультист бачить у прояві кожної Сили в Природі дію якості або особливої властивості її Ноумену, який у свою чергу сам є визначеною та розумною Індивідуальністю по іншу сторону проявленого механічного Всесвіту. Так окультист не заперечує, навпаки він підтримуватиме погляд, що світло, теплота, електрика тощо є афекції, але не властивості або якості матерії. Ясніше кажучи: матерія є умова, необхідний базис або носій, провід, *sine qua non* для проявлення цих Сил або посередників на цьому плані. Але для отримання перемоги окультисти мусять, насамперед, перевірити, наскільки обґрунтований закон тяжіння – «Тяжіння, Царя та Керівника Матерії», під усіма його образами. Для вдалого виконання цього потрібно поглянути на гіпотезу від часів її першого виникнення. Для початку, чи був Н'ютон першим, хто відкрив її? В «*Athenaeum*» 26.01.1867 р. ми маємо декілька цікавих свідоцтв з цього питання: «Докази можуть бути наведені на користь того, що Н'ютон все власне знання Тяжіння та його закони запозичив від Бьоме, для якого Тяжіння або Притягнення було першою властивістю Природи... бо його система (Бьоме) являє нам внутрішню суть речей, у

той час коли сучасна наука задоволена їх зовнішністю». І ще: «Наука електрики не існувала на той час коли Бьоме писав, тому була упереджена. Бьоме не лише описує всі наразі відомі явища цієї сили, але навіть викладає нам зародження та народження самої електрики». Таким чином, Н'ютон глибокий розум якого легко читав між рядків, занурювався у духовну думку великого Провидця у її містичному вигляді, зобов'язаний власним великим відкриттям Якову Бьоме, вихованцю Геніїв, Нірманакаїв які охороняли та спрямовували його, і про якого автор статті справедливо зазначає: «Кожне нове наукове відкриття підтверджує його (Бьоме) глибоке інтуїтивне проникнення у сокровенні процеси Природи».

Н'ютон для того, щоби зробити можливою дію тяжіння у просторі, вимушений був, так би мовити, знищити всі фізичні перешкоди, що могли зашкодити його вільним діям, посеред інших і Ефір, хоча він більше ніж відчував його існування. Підтримуючі корпускулярну теорію, він встановив абсолютну порожнечу між небесними тілами. Якими би вони не були його міркування та внутрішні переконання відносно Ефіру, та яким би друзям він не довіряв власних таємних думок, як наприклад у його кореспонденції з Бентелеєм – його вчення ніколи передбачали такої віри. Якби він був «переконаний, що міць тяжіння не може бути явлена матерією крізь порожній простір», то як могло бути, що стільки років, а саме у 1860 році, французькі астрономи, наприклад Ле Кутюр'є, змагалися би з «Згубними результатами теорії порожнечі, запроваджені великою людиною?». Ле Кутюр'є каже: «У наші часи неможливо підтримувати, як це робив Н'ютон, думку, що небесні тіла рухаються посеред величезної порожнечі простору... Посеред залишків «теорії порожнечі» запроваджені Н'ютоном, залишається лише слово «тяжіння»... Але ми вже бачимо день, коли слово тяжіння зникне з наукового словника». Професор Уінчель пише: «Ці місця (Лист до Бентелея) вказують яким був його погляд відносно природи міжпланетного середовища сполучення. Хоча він казав, що небеса «позбавлені відчутної матерії», у іншому місці він це виключив та казав: «можливо якісь надтонкі випарування, пара та витоки від атмосфери землі, планет та комет і від такого надзвичайно розрідженого середовища, яке ми показали у іншому місці». Це лише підтверджує, що навіть такі великі люди як Н'ютон, не завжди мали сміливість викласти свою думку. Доктор Хонт – «звернув увагу на деякі місця у працях Н'ютона, що залишалися по за увагою довгий час, з яких видно, що впевненість у існуванні такого всесвітнього, між космічного середовища поступово закріплювалася у його розумі». Але ніхто не звернув уваги на вказані місця до 28.11.1881 р. коли Хонт прочитав свою лекцію «Небесна Хімія з часів Н'ютона». Як каже Ле Кутюр'є: «До цього часу переважала загальна ідея, навіть між людей науки, що Н'ютон, підтримуючі корпускулярну теорію, запроваджував теорію пустоти». Без сумніву ці місця «залишалися по за увагою» тому що вони суперечили та протистояли упередженням теоріям того часу, доки нарешті теорія хвиль не затребувала для власного пояснення «ефірного середовища». У цьому вся таємниця. У будь якому випадку, саме з цієї теорії всесвітньої порожнечі, якій вчив Н'ютон, хоча і не вірив у неї сам, витікає те велике презирство, яке сучасні фізики виказують що до древніх. Древні мудреці стверджували, що «Природа не терпить порожнечі», і великі математики світу – читати, західних рас – відкрили «помилку» древніх та висміяли їх. І наразі, після тривалого часу, сучасна наука вимушена, хоча неохоче, віддати борг Стародавньому Знанню та, окрім того, відродити репутацію Н'ютона та його здатності до спостереження. І це після того як наука більше ніж півтори сотні років не звертала уваги на такі важливі місця у працях такої великої людини, можливо тому, що було вигідніше не звертати на них уваги. Краще пізніше, ніж ніколи! І наразі знову Батько-Ефір зустрічається з розкритими обіймами, обвінчаний з тяжінням, поєднаний з ним на радість та горе, доки один з них або обидва не будуть замінені на щось інше. Триста років тому скрізь був *plenum*, далі він перетворився на загальну сумну порожнечу, ще пізніше русла зіркового океану, осушені наукою, ще раз вкрилися ефірними хвилями. *Recede ut proceda* (відступай, щоби

наступати) мусить стати девізом точної науки – «точної», головним чином у тому, що вона себе знаходить не точною кожний високосний рік.

Але ми не будемо сваритися з великими людьми. Вони мусили повернутися до стародавніх «Богів Піфагора та Канади» за самою сутністю власних співвідношень та «нових» відкриттів, і це надає добру надію окультистам на можливість визнання їх менших богів, бо ми віримо у пророцтво Ле Кутюр'є відносно тяжіння. Ми знаємо, що наближається день, коли буде затребуваною абсолютна реформа у сучасних методах науки самими вченими, як це вже зробив сер Гров, член Королівського Товариства Фізиків. До цього часу нічого не може бути зробленим. Бо якщо завтра тяжіння буде скинуте, розвінчане, то після завтра вчені винайдуть будь який новий вид механічного руху. Нерівний та похилий шлях істинної науки і дні її мають багато відчаю духу. Але посеред «тисяч» заперечливих гіпотез її, запропонованих як пояснення фізичних явищ, не було кращої гіпотези, ніж «рух», яким би парадоксальним чином він не був витлумачений матеріалізмом. Як може бути видним з перших сторінок цього тому, окультисти нічого не мають сказати проти Руху, Великого Дихання «Неосяжного», Герберта Спесора. Але віруючі, що все на Землі є лише тінь (відображення) чогось у просторі, вірять у менші «Дихання», живі, розумні та незалежні від будь чого, окрім закону, і які дихають у всіх напрямках протягом мануантарних періодів. Наука відкидає їх існування. Але щоби не було видумано для підміни тяжіння, результат буде однаковим. Наука буде так само далекою від вирішення власних проблем як і наразі, якщо лише вона не прийде до угоди з Окультизмом і навіть алхімією; остання пропозиція буде сприйнятою як зухвалість, але яка все ж, залишається фактом. Як каже Фає: «Геологам нехватає дечого для того, щоби створити геологію місяця – це бути астрономами. Істинно не мають дечого і астрономи для того щоби з користю почати це вивчення – це бути геологами». Але він міг би додати з ще більшою гостротою: «Чого немає у обох, це інтуїції містика!». Пам'ятаємо мудрі «заклучні зауваження» сера Грова про кінцеву ультимативну структуру матерії або про найменші деталі молекулярних рухів, про які, на його думку людина ніколи не знатиме. «Вже багато шкоди було зроблено намаганнями гіпотетично розчленувати матерію та обговорити форми, розміри та число атомів та їх атмосфер, теплоти, ефіру або електрики. Дозволимо або ні погляд на електрику, світло, магнетизм та інше, як на прості рухи звичайної матерії, вірно одне, що всі минулі, як і всі наразі існуючі теорії, перетворюють дію цих сил на рух. Чи тому що на засадах нашого знайомства з рухом, ми відносимо до нього інші стани (афекції) як до слова, найбільш характерного та придатного для пояснення їх, або тому що це єдиний спосіб, яким наш розум, протилежний нашим почуттям, здатний сприйняти матеріальні посередництва, але вірне одне, що з того часу коли містичні уявлення про духовні або надприродні Сили були застосовані для пояснення фізичних явищ, всі гіпотези, створені для їх пояснення приходили до їх руху». І далі цей вчений проголошує чисто окультне ствердження: «Термін «постійний рух», яким я доволі часто користувався на цих сторінках, сам по собі подвійний. Якби висунуті тут доктрини були достатньо обґрунтовані, то кожен рух у відомому сенсі, постійний. В масах, рух яких зупинений зіткненням, зароджується тепло або рух часток; і таким чином рух не зупиняється так, що якби ми відважилися розповсюдити схожі думки на Всесвіт, ми мусили би припустити ту саму кількість руху який діє на ту саму кількість матерії». Це саме те, що стверджує Окультизм та на засадах того самого принципу за яким: «Де сила протиставлена силі та виробляє статичну рівновагу, існуюча до цього рівновага порушується, та починається новий рух, еквівалентний кількості його яка перейшла у стадію потенційності». Цей процес має проміжки під час Пралай, але вічний та безперервний, як «Дихання», навіть коли проявлений Космос відпочиває.

Таким чином якщо припустити, що тяжіння мусить бути відкинутим на користь теорії, де Сонце є величезний Магніт – теорія, вже прийнята деякими фізиками – магніт який за існуючого

наразі припущення, впливає на планети, як впливає тяжіння, то куди та як далеко це може завести астрономів від того місця де вони наразі? Жодного кроку далі. Кеплер прийшов до цієї «цікавої гіпотези» майже 300 років тому. Він не відкрив теорію тяжіння та відштовхування у Космосі, бо вона була відомою з часів Емпедокла, який називав ці дві протилежні сили «коханням» та «ненавистю» - слова які містять у собі ту саму ідею. Але Кеплер надав доволі гарний опис космічного магнетизму. Що такий магнетизм існує в Природі так саме вірно, як і те що тяжіння не існує; у будь якому випадку, не у такому вигляді як це вчить наука, яка ніколи не брала до уваги різноманітні методи, якими діє подвійна сила, названа в Окультизмі притягненням та відштовхуванням, яка може діяти у межах нашої Сонячної Системи, в атмосфері Землі та за межами її у Космосі. Як писав великий Гумбольдт: «Простір за межами Сонця не засвідчив до цього часу жодного феномену, аналогічного нашій сонячній системі. Це – особливість нашої системи, що матерія ущільнилась в ній у кільця туманності, ядра яких ущільнилися в Землі та Місяці. Я знову повторюю – до цього часу нічого схожого ми не знаємо за межами нашої сонячної системи». Правда, що з 1860 р. коли виникла теорія туманностей, і після ознайомлення з нею виникло припущення, що декілька тотожних феноменів можуть бути спостереженими за межами Сонячної Системи. Та все ж, велика людина цілком права; і за межами нашої Сонячної Системи ніякі землі або місяці не можуть бути знайдені з такою самою якістю матерії, окрім як зовні. Таким є Окультне Вчення. Це було доведено самим Н'ютоном; бо багато феноменів існують у нашій Сонячній Системі, відносно до яких він сам визнавав власну нездатність пояснити їх законом тяжіння: «такими були: одноманітність у напрямках руху планет, форма орбіт, близька до кола, та їх чудова узгодженість з загальним планом». І якщо існує хоча би єдине виключення, то не можна посылатися на закон тяжіння, як на універсальний. «Ці правки» каже нам «Н'ютон у власній загальній Схолії називає працею розумної та все могутньої Істоти». Розумною ця «Істота» може бути, але що стосується «все могутності», то є підґрунтя для сумнівів. Бідний же він «Бог», якщо він мусить працювати над малими деталями та віддавати найбільш важливу роботу другорядним силам! Убогість цих доказів та логіки перевищені лише Лапласом, який намагаючись цілком правильно замінити «Могутню Істоту» Н'ютона Рухом, та не знаючи істинної природи Вічного Дихання, бачив у ньому лише сліпий фізичний закон. «Хіба не може цей порядок бути наслідком закону руху?», запитує він на впадоби до всіх сучасних вчених, що цей закон та рух створюють зачакловане коло до того часу доки природа обох не буде поясненою. Його відома відповідь Наполеону: «Бог став непотрібною гіпотезою», могла бути правильно поясненою лише послідовниками філософії Веданти. Він стає чистою недолугістю, якщо ми виключаємо втручання діючих розумних та могутніх (ніколи не все могутніх) Істот які іменуються «Богами». Але ми бажали би запитати критиків середньовічних астрономів, чому Кеплера звинувачують у надзвичайній не науковості, у той час коли він пропонує ті самі рішення що і Н'ютон, лише виказуючи себе більш відвертим та більш логічним? У чому різниця між «все могутньою Істотою» Н'ютона та Керівниками (Ректорами) Кеплера, його Планетарними та Космічними Силами або Ангелами? Кеплер так саме підлягає критиці за його «цікаву гіпотезу, яка стверджує вихровий рух всередині сонячної системи», за його теорії загалом та за його підтримку ідеї Емпедокла про притягнення та відштовхування, та «сонячний магнетизм» особливо. Все ж, декілька сучасних вчених, як буде доведеним – Хонт, якщо виключити Меткафа, Рідчарсона та інших – дуже сильно підтримують ту саму ідею. Не зважаючи на це його частково вибачають з причини того що: «До часу Кеплера не визнавалося жодної взаємодії між масами, яка відрізнялася би від магнетизму». Але хіба це визнано наразі? Хіба професор Уінчель претендує на володіння Наукою серйозного знання природи електрики або магнетизму, за виключенням того, що обидва опиняться результатами якоїсь дії, що виникла з невідомої причини? Ідеї Кеплера, якщо видалити їх теологічні тенденції, є чисто окультними, Він знав що: 1) Сонце є великий магніт. У це вірять і

декілька сучасних видатних вчених, так саме як і окультисти. 2) Сонячна субстанція не матеріальна. Зрозуміло у сенсі Матерії, яка існує у станах не відомих науці. 3) Кеплер приписував постійний рух та відродження енергії Сонця та планетного руху постійним піклуванням одному або декільком Духам. Всі древні вірили у цю ідею. Окультисти не застосовують слово Дух, але кажуть про Творчі Сили, яких вони наділяють розумом. Але ми так саме можемо називати їх Духами. Нас звинуватять у протиріччі. Скажуть, що відкидаючи Бога, ми дозволяємо Душі та діючих Духів та цитуємо римо-католицьких письменників на підтримку наших стверджень. На це ми відповідаємо: ми заперечуємо антропоморфічного Бога монотеїстів, але не заперечуємо Божественного Начала в Природі. Ми боремося проти протестантів та римських католиків за багатьма догматичними теологічними віруваннями людського та сектантського походження. Ми погоджуємося з ними у вірі в Духів та свідомо діючі Сили, хоча ми не обожнюємо «Ангелів», як це роблять католики.

Ця теорія стала неприйнятною внаслідок дозволу в ній «Духа», ніж з будь яких інших причин. Гершель старший так саме вірив у неї, як і деякі сучасні вчені. Все ж, професор Уінчель заявляє: «гіпотези більш фантастичної та менш узгодженої з потребами фізичних процесів, не пропонувалося ні у давні ні у наші часи». Те саме було сказано колись про універсальний Ефір, а наразі він не лише примусив себе прийняти, але і висувається, як єдина можлива теорія для пояснення деяких таємниць.

Ідеї Грова, коли він вперше висказав їх в Лондоні біля 1840 року, були проголошені не науковими; та все ж, його погляди на Співвідношення Сил наразі прийняті всіма. Імовірно потрібен будь хто більш компетентний в науці, ніж автор цієї праці для того, щоби з успіхом боротися з переважними ідеями відносно тяжіння та інших схожих «вирішень» Космічних Таємниць. Нагадаємо деякі заперечення від визнаних людей науки, від видатних астрономів та фізиків, які відкидали теорію обертання так саме як і теорію тяжіння. Так ми читаємо у французькій Енциклопедії, що «наука в обличчі всіх своїх представників визнає неможливим пояснити фізичне походження руху обертання сонячної системи». Якщо виникне запитання: «що народжує обертання?». Ми почуємо відповідь: «Відцентрова Сила». А що утворює цю силу? – «Сила обертання», такою є відповідь. Можливо потрібно було би подивитися на обидві теорії, як на прямо пов'язані між собою.

ВІДДІЛ 4

ТЕОРІЯ ОБЕРТАННЯ В НАУЦІ

Беручи до уваги, що «кінцева причина оголошена химерою і Велика Першопричина віднесена до сфери Невідомого» як справедливо обурюється одне лице духовного знання, число висунутих гіпотез, які утворюють саме туманність просто чудове. Початківець збентежений та не знає у яку з теорій точної науки потрібно вірити. Нижче ми наводимо достатню кількість гіпотез, щоби відповісти різноманітним смакам та розумовим здібностям. Всі вони взяті з різноманітних наукових праць.

СУЧАСНІ ГІПОТЕЗИ, ЩО ПОЯСНЮЮТЬ ПОХОДЖЕННЯ ОБЕРТАННЯ

Обертання виникло: а) Від зіткнень мас туманностей, блукаючих у Просторі; або від тяжіння «у тих випадках коли не виникає зіткнення». б) Від тангентіального впливу течій матерії туманностей (у випадку аморфної туманності) які сходять від вищих до нижчих шарів, або просто від дії центру ваги маси.

«Головним принципом у фізиці є такий, що жодне обертання не може бути викликане у масі впливом її власних частин. Це схоже до намагання змінити напрям руху пароплава, смикаючи його за борти з палуби», відзначає професор Уінчель у «World Life».

ГІПОТЕЗИ ПРО ПОХОДЖЕННЯ ПЛАНЕТ ТА КОМЕТ: а) народження планет виникло від: 1.Вибуху Сонця – викидами з його центральної маси, 2.Тому або іншому виду розриву кілець туманностей; б) «Комети чужі планетній системі», «комети без сумніву зароджені у нашій сонячній системі»; в) «нерухомі зірки дійсно нерухомі», каже авторитет, «всі зірки у дійсності рухаються», відповідає другий, «безсумнівно кожна зірка рухається»; г) «протягом більш ніж 350.000.000 років повільний та величний рух Сонця навколо власної вісі ні на мить не припинявся»; д) Медлер вважає, що... «наше Сонце має Альціона у сузір'ї Плеяд, як центр власної орбіти, та потребує 180.000.000 років для одного оберту»; е) «Сонце існує не більше 15.000.000 років та буде випромінювати тепло не більше 10.000.000 років».

Декілька років тому цей видатний вчений розповідав світу, що час потрібний Землі на те, щоби охолонути від початку утворення її кори до сучасного стану, не може бути більшим ніж 80.000.000 років. Якщо ми припустимо, що земна кора існує лише 40.000.000 років або половину цього терміну, а вік Сонця дорівнює лише 15.000.000 років, то чи мусимо ми погодитися, що Земля існувала раніше та незалежно від Сонця?

Тому що вік Сонця, Планет та Землі, як він встановлений у різноманітних наукових гіпотезах астрономів та фізиків, наведений далі, то ми сказали достатньо, щоби показати суперечливі думки посеред жерців сучасної науки. Чи приймемо ми для теорії еволюції обертання нашої Сонячної Системи 15 млн.років сера У.Томпсона або 1.000 млн.років Гекслі, та припустимо самозародження руху оберту тіл інертної Матерії, це однаково призведе до наступного: а) очевидного заперечення того головного фізичного закону, який встановлює, що «тіло в русі є інерційним, тобто спрямоване до попереднього стану руху або спокою, якщо лише його не буде збуджено до подальшої активності зовнішньою силою». б) дозволу першого імпульсу, який досягає незмінного руху при супротиві Ефіру; що Н'ютон визнав несумісним з цим рухом. в) прийняття всесвітнього тяжіння, яке завжди, як нас вчать, спрямоване до центру, шляхом прямолінійного падіння – єдиною причиною обертання всієї сонячної системи, яка виконує вічний подвійний рух, коли кожне тіло обертається навколо власної осі та власною орбітою. Інша версія така: г) визнання магніту у Сонці, або що згадане обертання зобов'язане власним походженням магнітної сили, діючої так саме як тяжіння прямою лінією та вимірюється зворотно пропорційно до квадрата відстані. д) що все йде у відповідності до незмінних законів, які все ж, часто опиняються змінними, як наприклад, під час деяких добре відомих дивних явищ планет та інших тіл, а так саме під час наближення комет до Сонця або віддалення від нього. е) припущення, що рухома сила завжди пропорційна масі, на яку вона впливає, але не залежна від специфічної природи маси. Це те саме що каже Ле Кутюр'є: «Без цієї сили, яка незалежна від вказаної маси та володіє цілком відмінною природою, ця маса чи вона величезна як Сатурн, або мала як Церера, падала би завжди з однаковою швидкістю». Маса, яка окрім того, зобов'язана власною вагою тілу, на яке вона впливає.

Таким чином, ні уявлення Лапласа про сонячний атмосферний флюїд, який розповсюджується за межі орбіт планет, ні електрика Ле Кутюр'є, ні теплота Фуко, ні те або інше ніколи не допоможуть жодній з незчисленних гіпотез про походження та постійність обертання, уникнути цього колеса білки, ніж це може теорія самого тяжіння. Ця таємниця є Прокрустове ложе фізичної науки. Якщо матерія пасивна, як нас наразі вчать, то найпростіший рух не може бути викликаний властивостями матерії, коли остання вважається просто інертною масою. Яким же

чином може у такому випадку такий складний рух, гармонічний та врівноважений триваючий у вічності мільйонів років, бути приписаний своїй власній, притаманній йому силі, якщо остання не є Свідома Істота? Фізична сила волі є дещо нове – поняття яке істинно ніколи не могло бути дозволено стародавніми! Вже більше за сторіччя як будь яка різниця між тілом та силою знищена. «Сила є лише властивість тіла яке рухається» кажуть фізики; «життя – властивість наших тваринних органів – лише результат їх молекулярної побудови», відповідають фізіологи. Як вчить Літтре: «У надрах того агрегату який називається планетою, набувають розвитку всі сили іманентні в матерії... тобто матерія володіє у собі та крізь себе силами, властивими їй... які є первинними а не вторинними. Такі сили суть властивості ваги, електрики, магнетизму, життя... Кожна планета може розвинути життя... як наприклад, Земля яка не завжди була носієм людства а наразі виробляє його». Один астроном пише: «Ми кажемо про вагу небесних тіл, але якщо є визнанням, що вага зменшується пропорційно відстані від центру, то стає очевидним, що на деякій відстані вага буде зведеною до нуля. Як би існувало тяжіння, то існувала би рівновага... Але коли сучасна школа не визнає ні низу ні верху у просторі Всесвіту, то не ясно, що могло би викликати падіння Землі, якби навіть не існувало ні тяжіння ні притягнення». Мені здається що граф де Мастер був правий, коли дозволяв це, у відповідності до власних теологічних ідей. Він розрубає Гордіїв вузол словами: «Планети обертаються, тому що їх примушують обертатися... і сучасна фізична система Всесвіту є фізичною неможливістю». Хіба Гершель не сказав того самого та зауважив, що необхідна Воля для надання руху оберту та друга Воля щоби притримувати його. Це пояснює, як та чому планета, що запізнюється, опиняється здатною розрахувати власний час прибуття у потрібну хвилину. Бо якщо науці інколи щастить винахідливо пояснити деякі з таких зупинок, зворотних рухів, кутів по за орбітою тощо, визнаючи їх головним чином оптичною помилкою, ми все ж, знаємо що існують інші та «дуже реальні відхилення», відповідно до Гершеля «які не можуть бути пояснені інакше, як взаємним та не правильним рухом цих планет які порушують порядок під сонцем». Ми потому розуміємо, що окрім цих малих та випадкових зламів існують постійні відхилення так звані «вікові» з причини їх надзвичайної тривалості, з якою неправильність збільшується та впливає на зміни еліптичного руху - і що ці відхилення можуть бути керованими. Починаючи з Н'ютона який вважає, що цей світ дуже часто потребує ремонту, до Рейно, всі кажуть те саме. У своїй праці «Ciel et Terre» останній каже: «Орбіти планет далеко не незмінні і навіть навпаки, підлегли постійним змінам у власному положенні та формі». Це доводить, що тяжіння та закони пересувань так саме неохайні як і швидкі у виправленні власних помилок. Звинувачення як воно викладене тут, імовірно у наступному: «Ці орбіти почергово розширюються та звужуються, їх велика вісь збільшується або зменшується, або одночасно коливається з права на ліво навколо сонця; сама площа на якій орбіти розташовані, періодично змінюється обертаючись навколо себе, наче з тремтінням». На це де Мірвіль, який як і ми вірить у розумних «працівників», невидимо керуючих Сонячною Системою зазначає: «Ось вже дійсно подорож, яка має у собі мало механічної точності. Ближче до всього її можна порівняти з рухом пароплава, якого смикають хвилі та рух якого або прискорюється або навпаки, до того кожна зустрічна перешкода могла би на невизначений час затримати його прибуття, якби не було розумної свідомості лоцмана та механіка, які намагаються повернути втрачений час та виправити пошкодження».

Все ж, закон тяжіння, очевидно, стає застарілим законом у зірковому просторі. У будь якому випадку ці зіркові революціонери з довгим волоссям за назвою комети, як ми бачимо мало поважають велич цього закону та безсоромно сміються над ним. І не дивлячись на те, що комети та метеори майже у всіх відношеннях «ще не цілком зрозумілі явища», все ж, на думку прихильників сучасної науки, вони підлегли тим самим законам і складені з тієї самої матерії «як сонце, зірки та туманності», і навіть, як «Земля та її мешканці». Це дійсно можна назвати як

сприйняття на віру, навіть на сліпу віру. Але точна наука не дозволяє дискусій, і на того хто заперечує її гіпотези будуть дивитися як на невіглаша та дурня; та все ж згаданий автор розповідає нам цікаву легенду з наукових літописів: «Комета 1811 року мала хвіст у 120 мільйонів миль довжини та 25 мільйонів у діаметрі у найширшому місці, у той час коли діаметр ядра дорівнював 127.000 милям, тобто більш ніж у десять разів перевищував земний». Він каже нам, що: «Для того щоби тіла такої величини коли проходять повз Землю не порушили її руху або не змінили довжину року, навіть на секунду, речовина з якої вони складені мусить бути неймовірно розрідженою». Істинно це мусить бути так, але «Надзвичайна розрідженість маси комет доводиться так саме явищем хвосту, який при наближенні комети до Сонця відкидається протягом декількох годин, інколи на довжину 90 мільйонів миль. І що важливо, що цей хвіст відкидається проти сили тяжіння невідомою відштовхуючою силою, можливо електричною, таким чином, що він завжди має напрям у протилежну від Сонця сторону!!!... Все ж, якою тонкою не була би матерія комет вона підлягає загальному Закону Тяжіння (!?)... і обертається комета орбітою всередині орбіти зовнішніх планет або вилітає у безодню простору та повертається лише через сотні років, її шлях кожен мить регулюється, тією самою силою, яка примушує яблуко падати на землю». Наука на вподобі до дружини Цезаря і не може бути під підозрою – це очевидно. Та все ж, вона може бути поважно критикованою, і будь якому випадку, їй можна нагадати, що «яблуко» - небезпечний плід. Бо у другий раз в історії людства воно може стати причиною Падіння – на цей час «точної» науки. Про комету, хвіст якої зневажає закон тяжіння перед обличчям самого Сонця, навряд можна сказати, що вона підкоряється цьому закону.

У серії наукових праць з астрономії та теорії туманностей, написаних між 1865 та 1866 р. автор цієї праці, скромний початківець у науці, нарахувала за декілька годин не менше за 39 гіпотез, запропонованих для пояснення самозародження руху оберту небесних тіл. Автор цієї праці не астроном, не математик, не вчений; але вона мусила подивитися на ці помилки з метою захисту окультизму взагалі і, що ще важливіше з метою підтримки Окултних Вчень відносно астрономії та космології. Окултистам погрожували страшними покараннями за їх сумніви у наукових істинах. Але наразі вони почуваються сміливіше. Наука менш небезпечна у власній «неприступній» позиції, ніж вони очікували і багато які з її мурів побудовані на піску. Так навіть це скромне та не наукове дослідження було корисним, і без сумніву воно було дуже повчальним. Ми дійсно побачили багато речей, коли старанно вивчили ті астрономічні факти, які імовірно мусять зіштовхнутися з нашими єретичними та «забобонними» віруваннями. Наприклад, ми знайшли там відносно тяжіння осьових та орбітних рухів, що коли синхронічний рух був переборений у ранішні періоди, цього було вже достатньо для зародження руху оберту до кінця Мануантари. Ми так саме побачили у всіх вищезазначених комбінаціях можливостей що до руху який починається, доволі складні у кожному випадку, деякі з причин яким він міг бути зобов'язаний. Між тим нам повідомляють, що це обертання могло бути викликане з однаковою легкістю, як у розплавленій вогняній масі, так і з ознаками льодяної непрозорості. Так саме, що тяжіння є закон, який ніщо не може порушити, але який все ж, постійно порушується звичайними земними або небесними тілами – наприклад, хвостами комет. Нам кажуть що ми зобов'язані нашим Всесвітом Святій Творчій Трійці, за назвою інертна Матерія, Сила без Відчуттів та Сліпий Випадок. Про істинну сутність та природу будь якої з цих трьох наука нічого не знає, але це не значна деталь. Відповідно кажуть нам, коли маса космічної або туманної матерії – природа якої зовсім не відома, і яка може бути у стані розплавлення (Лаплас) або бути темною та холодною (Томпсон), бо «це втручання тепла саме по собі є чиста гіпотеза» (Файє) - вирішує показати власну механічну енергію у формі обертання, вона діє наступним чином: вона (маса) або розривається та миттєво спалахує або залишається інертною темною та холодною, до того обидва стани однаково здатні спрямувати її

без причини до обертання у просторі на мільйони років. Рухи її не можуть бути ретроградними або прямолінійними, для кожного з цих рухів, припускається біля сотні різноманітних причин у гіпотезах; у будь якому випадку вона приєднується до лабіринту зірок, походження яких відносяться до того самого чудового та само проявленого порядку – бо: «Теорія туманностей не претендує на відкриття НАЧАЛА речей, але на лише одну стадію в матеріальній історії. Ці мільйони сонць, планет та супутників, складені з інертної матерії, будуть і далі обертатися навколо власної величної симетрії, рухомі та керовані, не дивлячись на їх інерцію, лише своїми власними внутрішніми рухами».

Після цього чи дивуватимемося ми, якщо вчені містики, набожні римо-католики і навіть такі вчені астрономи, якими були Шобар та Годафруа, обирали Кабалу та старовинні системи на противагу сучасному жахливому суперечливому опису Всесвіту? Зогар у будь якому випадку вбачає різницю між Najaschar (Силами Світла) та Nachoser (Віддзеркаленими Світочами) та «простою феноменальною зовнішністю їх духовних типів».

Питання про тяжіння може бути наразі облишеним і інші гіпотези розглянуті. Ясно, що фізична наука нічого не знає про «Сили». Ми скінчимо наші міркування, запросивши на допомогу ще одну людину науки – професора Jaumes, члена Медичної Академії у Монполе. Про сили цей вчений пише наступне: «Причина є те, що діє як важливий елемент у генеалогії феноменів, у кожному прояві їх та у кожному різновиді. Я сказав, що діяльність (або сила) невидимі... припустити її речовинною та такою що міститься у властивостях матерії було би вільною гіпотезою... звести всі причини до Бога, значило би пов'язати себе гіпотезою ворожою багатьом істинам. Але казати про велику кількість сил від Божества, разом з своїми власними, притаманними їм силами, не є недоумством... і я схильний визнати феномени які виробляють агенти посередники, Сили або Другорядні Агенти. Різниця у силах є принципом поділу наук: скільки реальних та окремих сил стільки і матерій – наук... Ні, Сили – не припущення, не абстракції, але реальності і єдині діючі реальності, атрибути яких можуть бути визначені за допомогою безпосередніх спостережень та індукції».

ВІДДІЛ 5

МАСКИ НАУКИ. ФІЗИКА АБО МЕТАФІЗИКА ?

Якщо на Землі існує будь що схоже на прогрес, наука рано або пізно вимушена буде волею або ні, відмовитися від таких ідей як її фізичні самокеровані закони, позбавлені душі та духу, та звернутися до окультних вчень. І вона вже зробила це, яким би чином не були би зміненими головні сторінки та переглянуті видання наукового Катехісису. Вже пройшло більше половини сторіччя після того, як при порівнянні сучасної та древньої думки, знайшли, що якою відмінною не виявилася би наша філософія від філософії наших предків, все ж вона складена лише з додатків та відкидань краплі за краплею крізь фільтр попередньої. Цей факт був добре відомий Фарадею та іншим видатним вченим. Атоми, Ефір, сама Еволюція – всі прийшли у сучасну науку з стародавніх уявлень і всі засновані на поняттях архаїчних народів. «Поняття», під покривом алегорій, для непосвячених; прямі істини – для обраних, які повідомляються під час Посвячень, і ці істини були частково викриті грецьким письменниками та дійшли до нас. Це значить, що Окультизм мав колись ті самі погляди на Матерію, Атоми та Ефір, які можна знайти у екзотеричних писаннях грецьких класичних авторів. Але якщо вірити Тиндалю, то навіть Фарадей був послідовником Аристотеля і був скоріше агностиком, ніж матеріалістом. У власній книзі «Фарадей та його Відкриття» автор зазначає, що великий фізик користувався «старими роздумами Аристотеля», які у «стислій формі зустрічаються у деяких з його праць». Фарадей, Баскович та всі інші, хто бачать в

атомах та молекулах «центри сил» і у відповідному елементі Силу, яка є сутність сама по собі, можливо набагато ближчи до істини, ніж ті хто звинувачують їх та одночасно «стару корпускулярну теорію Піфагора» - теорію яка перейшла у потомство зовсім не у тому вигляді, як викладав її великий філософ – тому, що «вона створює ілюзію, що уявні елементи матерії можуть бути зрозумілі, як окремі та реальні істоти». Головна та згубна помилка зроблена наукою, з точки зору окультистів, міститься у думці про можливість існування в Природі такої речі, як неорганічна та мертва Матерія. Чи існує будь що мертво або неорганічне, яке можливе до перетворень або змін? – запитує Окультизм. Чи існує будь що під Сонцем, що залишається нерухомим або незмінним? Для будь якої речі бути мертвою, значить, що колись вона було живою. Коли, у який період космогонії? Окультизм каже, що у всіх випадках Матерія найбільш активна, коли вона здається інертною. Кусок дерева або камінь нерухомий у всіх відношеннях, та все ж, у дійсності його частки знаходяться у безперервній, вічній вібрації, яка така швидка, що для фізичного ока тіло здається цілком не рухомим; і просторова відстань між цими частками у їх вібраційному русі з іншого плану буття та сприйняття, така сама велика, як та що відділяє краплі дощу. Але для фізичної науки це буде абсурдом. Зазначена помилка ніде так гарно не ілюстрована, як у науковій праці німецького вченого Ф.Шпілера. У власному космологічному трактаті автор намагається довести, що «Жодна матеріальна складова частина тіла, жоден атом сам по собі, наперед не обдарований силою, а кожний такий атом мертвий та не має ніякої притаманної йому сили, щоби діяти на відстані». Та це ствердження не заважає Шпілеру викладати окультні доктрини та принципи. Він стверджує «незалежну субстанціальність Сили» та доводить, що це є «безплотна речовина» або Субстанція. Але Субстанція в метафізиці не є Матерія, і як аргумент можна дозволити, що тут застосоване помилковий вислів. І це виникає від бідності європейських мов і, особливо від убогості наукових термінів. Далі ця «речовина» ототожнюється та пов'язується Шпілером з Ефіром. Висловлюючись окультною мовою, було правильно сказати, що ця «Сила-Субстанція» є вічно діяльний активний Ефір-Пракриті; у той час коли всюди присутній Ефір є Ноумен першого, субстрат всього або Акаша. Все ж, Стало нападає на Шпілера так саме як і на всіх матеріалістів. Він звинувачений у «повній неповазі до головних співвідношень Сили та Матерії», хоча ні про те ні про інше наука нічого не знає достеменно. Бо це «іпостатне поняття», з точки зору всіх інших фізиків, є не лише не вагомим, але позбавленим сили зчеплення, хімічної, теплової, електричної та магнетичної сили, у той час у відповідності до Окультизму – Ефір є Джерелом та Причиною всіх цих сил. Тому Шпілер, з усіма його помилками, виявляє більше інтуїції, ніж будь хто з сучасних вчених, за виключенням можливо доктора Річардсона, який створив теорію «Нервової Сили» або «Нервового Ефіру», а так саме «Сонячної Сили та Земної Сили». Бо Ефір в Езотеризмі є сама квінтесенція всієї можливої енергії і, без сумніву цьому універсальному посереднику (складеному з багатьох посередників) зобов'язані всі прояви енергії в матеріальному, психічному та духовному світі.

Що у дійсності електрика або світло? Як може наука знати, що одне є флюїд а друге – «вид руху»? Чому не наводиться будь яка причина, чому між ними не робиться різниці, коли обидва вважаються співвідношенням сил? Електрика є флюїд, кажуть нам, не матеріальний та не молекулярний – хоча Гемгольц думає по іншому – і доказ цього у тому, що ми не можемо зібрати електрику, акумулювати її та зберегти. У такому випадку вона мусить бути просто матерією, а не якимось особливим «флюїдом». Так саме вона не лише «вид руху», бо навряд чи можливо зібрати рух у Лейденську банку. Що стосується світла, то це ще більш незвичайний «вид руху»; бо «яким не дивним це може здатися, але світло так саме може бути зібраним для застосування», як це продемонстрував Гров, майже половину сторіччя тому. «Візьміть гравюру яку тримали протягом декількох днів у темряві та покладіть на пряме сонячне світло на 15 хвилин, далі вкрийте її чутливим папером у темній кімнаті і через 24 години на папері побачите відбиток гравюри, до

того чорне буде білим... Імовірно, немає кордонів для репродукції гравюр». То що залишається фіксованим або відбитим на папері? Зрозуміло це Сила, яка зафіксувала річ, але що є ця річ, частка якої залишилася на папері? Наші вчені вийдуть з цього положення за допомогою наукової термінології. Але що саме захоплене тут так, щоби залишитися на склі, папері або дереві? Чи є це «Рух» або «Сила»? Або нам скажуть, що те що залишається є лише результат Сили або Руху? То що у такому випадку Сила? Енергія або Сила є властивість; але кожна властивість мусить належати до чогось. У фізиці Сила визначається як те, «що змінює або намагається змінити фізичне співвідношення між тілами, чи то механічне, теплове, хімічне, електричне тощо». Але те що залишається на папері, після того як Сила або Рух вже не діють, не є та Сила або Рух; та все ж дещо, що наші фізичні почуття не можуть сприйняти, залишилося там, щоби у свою чергу бути причиною та виробити наслідки. Що це таке? Це не Матерія, як її визначає наука – тобто не Матерія у будь-якому з відомих її станів. Алхімік сказав би, що це було духовне виділення – і його висміяли би. Та коли фізик каже, що зібрана електрика є флюїд або що світло, фіксоване на папері, все ж є сонячне світло – це називають наукою.

Нові авторитети, правда, відкинули ці пояснення, як «теорії що вибухнули» та обожнюють наразі «Рух», як свій єдиний кумир. Але, без сумніву, у недалекому майбутньому, вони самі та їх кумир отримають долю попередників! Один досвідчений окультист, який перевірів всю серію Нідан, причин та наслідків, які закінчують прояв свого останнього наслідку на цьому нашому плані маніфестацій, та так саме простежив матерію до її ноумену, дотримується думки, що пояснення фізиків тотожні до гніву або його наслідків – вигуків викликаних ним – секрецією або флюїдом, а людину, причину його, матеріальним проводом його. Але як Гров пророче зазначив, наближається день, коли буде визнано, що Сили, відомі нам, є лише феноменальні прояви Реальностей, про які ми нічого не знаємо, але які були відомі древнім та шанувалися ними. Він промовив ще одне значне зауваження, яке мусило би стати девізом науки, але не стало. Сер У.Гров сказав, що: «Наука не мусить мати ні бажань, ні упереджень. Істина є її єдина мета». Між тим, у наші дні, у вчених навіть більше сумнівів та фанатизму, ніж у духовенства; бо вони служать, якщо не вклоняються, «Силі-Матерії», яка є їх Невідомий Бог. І на скільки невідомий цей Бог, очевидно з багатьох зізнань видатних фізиків та біологів у голові з Фарадеєм. Не лише, казав він, ніколи не міг прийняти відповідальності вирішити, чи є Сила властивість або функція Матерії, але навіть не знав у дійсності, що мається на увазі під словом Матерія. Були часи, каже він, коли він думав, що він знає дещо про Матерію. Але чим довше він жив, та чим краще вивчав її, тим більше він переконувався у власному не знанні природи Матерії. Це зловісне зізнання було зроблене, якщо ми не помиляємося, на Науковому Конгресі у Сьонсі (Swansea). Фарадей дотримувався такої самої думки, як свідчить Тиндаль: «Що знаємо ми про атом окремо від його сили? Уявіть собі ядро яке ми назвемо А, оточить його силами, які ми назвемо М; для мене ядро А або ноумен, у такому випадку, зникне і субстанція буде складеною лише з сил М. Насправді, яке уявлення можемо ми скласти про ядро, незалежно від його сил? Яка думка залишається, до якої можна закріпити уявне А, незалежно від визнаних сил?». Окультистів часто неправильно розуміють бо за недоліком кращих термінів, вони застосовують до Сутності Сили, у деяких її аспектах, епітет Субстанції. Але назв для різноманітності Субстанції на різноманітних планах сприйняття та буття – легіон. Східний Окультизм має особливу назву для кожного аспекту, але наука, в якій як в Англії, за словами одного відомого француза, тридцять шість релігій і лише один рибний соус – має лише одну назву для всіх, саме «Субстанція». Окрім того, ні правовірні фізики, ні їх критики, імовірно, не дуже переконані у власних поданнях і так саме схильні змішувати як наслідки так і причини. Наприклад, неправильно казати, як це робить Стало, що «матерію не легше уявити та усвідомити, як просте, реальне просторове існування, ніж уявити її, як конкретизацію сил», або що «Сила ніщо без маси, і

маса ніщо без сили», бо одне Ноумен, друге – феномен. Далі Шелінг, коли каже, що: «звичайна ілюзія уявлення думати, що дещо, чого ми не знаємо, залишається після того, як ми позбавили об'єкт всіх атрибутів, які належать йому» ніколи не міг би віднести це зауваження до області трансцендентної метафізики. Цілком правильно, що чиста Сила нічого у світі фізики, але це Все у світі Духу. Стало каже: «Якщо ми зведемо масу, на яку конкретна сила, якою не значною вона не була би, діє до власної межі, до нуля – або, висловлюючись математично, до безкінечно малої величини – то наслідком буде, що швидкість отриманого в результаті руху буде безкінечно великою, і що «річ»... буде у кожний визначений момент ні там ні тут, а скрізь – що не буде реальної присутності; неможливо тому побудувати матерію за методом синтезу сил». Це може бути вірним у феноменальному світі, тому що ілюзорне відображення Єдиної Реальності над чуттєвого світу, може здатися істинним обмеженому розумінню матеріаліста. Воно абсолютно не правильне коли цей аргумент застосовується, за виразом кабалістів, до речей надземних сфер. Так звана інерція є Сила, відповідно до Н'ютонізму і для вивчаючого езотеричні науки, одна з найбільших окультичних сил. Тіло лише подумки і лише у цій сфері ілюзії може бути розглянутим окремо від його відносин з іншими тілами, які відповідно до фізичної та механічної науки, складають його атрибути. У дійсності воно ніколи не може бути таким відокремленим і навіть смерть не у змозі відокремити його від його співвідношень з Силами Всесвіту, з яких Єдина Сила або Життя є синтез; співвідношення просто мають продовження на іншому плані. Але якщо Стало правий, то що може мати на увазі доктор Джеймс Крол, коли розповідає про «Перетворення Тяжіння» та висуває погляди які підтримують Фарадей, Уотерстон та інші? Бо він дуже ясно каже, що тяжіння «є сила, яка просякає простір по за тілами і що під час наближення тіл одне до другого сила не збільшується, як зазвичай вважається, а тіла лише переходять до місця, де сила більша». Ніхто не буде заперечувати, що Сила, нехай то тяжіння, електрика або будь яка інша Сила, існує по за тілами та у відкритому просторі – чи то Ефір або порожнеча – мусить бути чимось, а не просто нічим, якщо її уявити окремо від маси. Інакше вона навряд чи зможе існувати у одному місці більшою а у другому ні. Г.А.Хірін каже те саме у власній «Механічній Теорії Всесвіту». Він намагається довести: «що атом хіміків не чисто умовна сутність, або дещо пояснювальне, але що він існує реально, що його об'єм незмінний, і що відповідно він не пружний (!!!). Тому Сила не в атомі; вона у просторі між атомами». Вище викладені погляди двох вчених, дуже відомих, кожний у власній країні, доводять, що цілком не науково говорити про субстанційність так званих Сил. Ця Сила яка мусить у майбутньому отримати спеціальну назву, є свого роду Субстанція і не може бути чимось іншим, і можливо що наука знову буде готовою прийняти висміяну назву флогістон. Яким би не було її майбутнє найменування, але ствердження, що Сили не в атомах а лише «у просторі між ними», може бути доволі науковим, та все ж воно не вірне. Для окультиста це однаково ствердженню, що вода не міститься у краплях, з яких складений океан і лише між ними!

Заперечення, що існують дві різні школи фізиків, одна з яких стверджує, що «ця Сила як прийнято думати, є незалежна субстанційна сутність, яка не є властивістю матерії, так саме вона не зв'язана реально з матерією», навряд допоможе непосвяченому. Навпаки, воно більше розраховане на створення ще більшої плутанини, ніж будь коли раніше. Бо Сила у такому випадку стає ні тим ні іншим. Розглядаючи її як «незалежну субстанційну сутність», теорія подає дружню руку Окультизму, у той час коли дивна суперечлива ідея, що вона «відноситься до матерії не інакше, як власною здатністю впливу на неї» приводять фізичну науку до самих безглузвих суперечливих гіпотез. Нехай то «Сила» або «Рух» (Окультизм не вбачає різниці та не поділяє їх) вони не можуть діяти для прихильників атомно-механічної теорії одним чином, а для конкуруючої школи іншим. Так саме атоми не можуть у одному випадку бути абсолютно однаковими розміром та вагою, а у іншому відрізнятися вагою (Закон Авагадро). Якщо словами того самого талановитого

критика: «Тому що абсолютна рівність первісних одиниць маси є, таким чином, значна частина засад механічної теорії, вся сучасна наука хімія заснована на принципі, прямо протилежному цьому – принципі, про який нещодавно було сказано, що «він займає в хімії те саме місце, яке закон тяжіння займає в астрономії». Принцип цей відомий як закон Авагадро або Ампері». Це свідчить, що або сучасна хімія, або фізика цілком неправа у власних засадничих принципах. Бо якщо припущення про атоми різної ваги вважається абсурдом і на засадах атомічної теорії в фізиці і якщо хімія все ж спирається саме на це припущення, зустрічається з «безпомилковим експериментальним доказом» під час створення та перетворення хімічних сполук, то стає очевидним, що саме атомно-механічна теорія не може бути прийнятною. Пояснення останньої, що «різниця у вазі є лише різниця у щільності а різниця у щільності є лише різниця у відстані між частками у цьому просторі» не має реальної цінності, бо до того як фізик зможе стверджувати на захист свого аргументу, що – «тому що в атомі немає поділу на частки і немає порожнього простору, відповідно різниця у щільності або вазі атомів неможлива», він мусить до того знати, чим є атом насправді, а це наразі те, чого він не може знати. Він мусить спостерігати його хоча би одним з власних фізичних почуттів, а цього він не може зробити з простої причини тому, що ніхто ніколи не бачив, не чув, не торкався та не відчував смаку або аромату Атома. Атом цілком належить до області метафізики. Це є уособлена абстракція – для фізичної науки точно – і, строго кажучи, не має нічого спільного з фізикою, так саме як і не може бути випробуваним у реторті або на вагах. Тому механічне уявлення стає вінегретом суперечливих теорій у розумах багатьох вчених, які не погоджуються між собою з цього та інших питань; і на еволюцію чого з глибоким подивом дивляться східні окультисти. На кінець з питань тяжіння можна сказати наступне: як може наука думати, що вона знає про нього будь що достеменно? Як може вона підтримувати власну позицію та гіпотези проти позицій окультистів, які вбачають у тяжінні лише симпатію та антипатію, або притягнення та відштовхування, викликані фізичною полярністю на нашому земному плані та духовними причинами по за межами цього впливу? Як можуть вчені не погоджуватися з окультистами, доки не погодилися між собою? Дійсно ми чуємо про Збереження Енергії та одночасно про твердість та відсутність пружності атомів; про кінетичну теорію газів, тотожну до так званої «потенційної енергії» і, у той самий час, про елементарні одиниці маси абсолютно тверді та не пружні! Окультист відкриває наукову працю і бачить наступне: «Фізичний атомізм виводить всі якісні властивості матерії з форм атомічного руху. Самі ж атоми залишаються елементами, цілком позбавленими якості». Та далі: «Хімія у власній останній формі мусить бути атомічною механікою». А за секунду йому кажуть: «Гази складені з атомів, які діють як тверді цілком пружні сфери». Та на завершення всього сер У.Томпсон каже: «Сучасна теорія збереження енергії забороняє нам думати про не пружність або будь про що, що не володіє пружністю ультимативних молекул світової або ультра світової матерії». Але що про все це скажуть люди істинної науки? Під «людьми істинної науки» ми маємо на увазі тих, хто занадто багато піклується про правду та мало про особисте честолобство, щоби догматизувати будь що, як це робить більшість. Посеред них є декілька осіб – можливо їх більше, ніж тих, хто вирішує відверто публікувати власні сокровенні висновки, причина цього у небезпеці почути: «побий його камінням!» - інтуїція цих людей дозволила їм поєднати провалля між земним аспектом матерії та аспектом, який для нас, на нашому плані ілюзій є суб'єктивним, тобто трансцендентною об'єктивною Субстанцією, та призвела їх до заяви про існування останньої. Матерія для окультиста, треба пам'ятати є сукупність тих сутностей у Космосі, яка можлива для сприйняття на будь якому плані. Ми дуже добре знаємо, що ортодоксальні теорії світла, тепла, звуку йдуть проти окультних доктрин. Але для вчених або їх захисників недостатньо сказати, що вони не заперечують динамічної сили світла та тепла, та надати як доказ той факт що радіометр Крукса не змінив жодних поглядів. Якщо вини бажають потрапити у глибини ультимативної природи цих Сил, вони муситимуть насамперед дозволити їх

субстанційну природу, якою надчуттєвою вона не була би. Так саме і окультисти не відкидають теорію вібрацій. Вони обмежують її функції нашою Землею та заявляють про її непридатності на інших планетах, окрім нашої, бо Вчителя Окультної Науки бачать причини ефірних коливань. Якби всі останні були лише видумками алхіміків або містиків, то такі люди як Парацельс, Філалет, Ван Гельмонт та інші, вважалися би гірше ніж галюцинуючими, вони були би просто брехунами та свідомими містифікаторами.

Окультистів звинувачують у тому, що вони називають причиною світла, тепла, звуку, зчеплення, магнетизму та іншого – Субстанцією. Кларк Максуель зробив заяву, що тиск сильного сонячного світла на квадратну милю дорівнює 3.1/4 lbs. Це, кажуть їм, «енергія міріад ефірних хвиль», і коли вони називають це субстанцією, яка тисне на площину, їх пояснення стають ненауковими. Немає виправдання такому звинуваченню. Як вже не одного разу говорилося, окультисти не заперечують пояснень науки, які дають вирішення проблемі найближчих діючих посередників. Наука лише помиляється вважаючи, що коли вона вхопила у вібруючих хвилях найближчу причину цих феноменів, вона відкрила цим все, що лежить за порогом почуттів. Вона просто визначає послідовність феноменів на плані наслідків, ілюзорні проекції з сфери у яку давно потрапив Окультизм. І останній стверджує, що ці ефірні коливання не є, як каже наука, вібраціями молекул відомих тіл, тобто Матерією нашої земної об'єктивної свідомості але, що ми мусимо шукати кінцеві Причини світла, тепла та тощо в Матерії у надчуттєвих станах – станах все ж, доволі об'єктивних для духовного зору людини, як кінь або дерево для звичайного смертного. Світло або тепло є привид або тінь Матерії у русі. Такі стани можуть бути поміченими Ясновидцем або Адептом під час трансу під променем Сушумна – першим з Сімох Містичних Променів Сонця.*

*Імена сімох променів – Сушумна, Харікеша, Вішвакарман, Вішватріарчас, Саннаддха, Сарвавасу та Сварадж – всі містичні і кожне має власне визначене застосування та стан свідомості для окультних цілей. Сушумна, як сказано, служить лише для освітлення Місяця, але є улюбленим променем посвячених Йогів. Сукупність сімох променів розсіяних у Сонячній Системі складають фізичний упадхі Ефіру науки; упадхі якого є світло, тепло, електрика тобто сили науки які у взаємодії виробляють земні наслідки. Як психічні та духовні явища, вони мають виток та початок у над сонячному Упадхі, тобто Ефірі окультистів або Акаші.

Таким чином ми висуваємо Окультне Вчення, яке стверджує реальність над-субстанційної та над-чуттєвої сутності цієї Акаші – не Ефіра, який є лише зовнішній аспект останньої – природа якої не може бути зрозумілою у її найбільш віддалених проявах, на сонові її чисто феноменального ряду наслідків на цьому земному плані. Наука навпаки, повідомляє нам, що тепло ніколи не може бути розглянутим, як Матерія у будь якому зрозумілому стані. Наводимо слова найбільш безпристрасного критика, чий авторитет не викликає сумнівів, щоби нагадати західним догматикам, що питання це аж ніяк не можна вважати вирішеним. «Не існує головної різниці між світлом та теплом... одне є просто метаморфозою другого... Тепло є світло у стані спокою. Світло є тепло у швидкому русі. Лише світло поєднується з тілом, воно стає теплом; але коли останнє відкидається з тіла, воно знову стає світлом». Правильно це чи ні, ми сказати не можемо і багато років, можливо навіть багато поколінь, мусять пройти, ніж ми матимемо можливість це сказати. Нам так саме кажуть, що двома головними перешкодами для цієї флюїдної (?) теорії теплоти без сумніву є: 1. Виробництво тепла тертям, збудження молекулярного руху; 2. Перетворення тепла на механічний рух. Відповідь на це наступна: існують флюїди різних видів. Електрика називається флюїдом, і зовсім недавно так називалося і тепло, але стверджувалося за припущенням, що тепло є невагома субстанція. Це було під час верховного та самодержавного царства Матерії. Коли Матерія була посунута і рух став єдиним державним володарем Всесвіту, тепло стало «видом

руху». Нам не потрібен відчай, завтра воно може стати чимось іншим. На вподобі до Всесвіту, наука є дещо, що постійно стає і ніколи не може сказати – «я є те, що є». З іншого боку Окультна Наука охороняє власні незмінні традиції від до історичних часів. Вона може помилятися у деталях, але ніколи не може стати винною у питаннях Всесвітнього Закону, просто тому, що ця наука, яку філософія називає справедливо божественною, народилася на вищих планах та була принесеною на Землю Істотами які мудріші за людину, навіть ту, якою вона стане у Сьомій Расі свого Сьомого Кола. І ця наука стверджує, що сили не є те, чим бажає вважати їх сучасна наука, тобто магнетизм не є «різновид руху»; і у цьому випадку точній сучасній науці, мабуть колись, доведеться відчувати розчарування. Ніщо, на перший погляд, не може здатися більш смішним, більш образливим та безглуздим, ніж наприклад сказати, що індуський посвячений Йог знає у десятеро більше найвидатнішого європейського фізика про первісну природу та склад світла, як сонячного так і місячного. Але чому вважають, що промінь Сушумна забезпечує Місяць його запозиченим світлом? Чому «цей промінь улюбленець посвячених Йогів»? Чому Місяць вважається цими Йогами Божеством Розуму? Ми кажемо тому, що світло або точніше всі його окультні властивості, кожне поєднання та сполучення його з іншими силами, розумовими, психічними та духовними, були досконало відомі древнім Адептам. Тому, хоча Окультна Наука може бути менш знайома, ніж сучасна хімія, відносно дії складних елементів і у різноманітних випадках фізичних співвідношень, все ж, вона значно вище у власному знанні ультимативних станів та істинної природи Матерії, ніж всі разом взяті фізики та хіміки наших часів. Тому, якщо ми відверто викладемо істину, а саме, що древні Посвячені мали значно ширші знання фізики, як науки про Природу, ніж ті якими володіють наразі всі наші Академії Наук разом взяті, це ствердження буде сприйнятим як нахабство та недолугість; бо фізичні науки вважаються у наш час такими, що досягли досконалості. Це викликало запитання з посмішкою: чи можуть окультисти, якщо вони дотримуються старої відсунутої теорії, що тепло є субстанція або флюїд, задовільно пояснити два пункти, а саме – а) створення тепла тертям, збудженням молекулярного руху; і б) перетворення тепла на механічну силу? До того як відповісти на це запитання потрібно відзначити, що Окультні Науки не вважають ні електрику, ні будь які інші Сили, які як припускається народжені ним - Матерією у одному з станів, відомих фізичній науці. Ясніше кажучи, жодна з цих так званих Сил не тверде тіло, газ або флюїд. Якби це звучало педантично, то окультист навіть заперечив би назву флюїд, бо це є наслідок а не причина. Але його Ноумен, сказав би він, є Свідома Причина. Те саме що до «Сили» та «Атому». Подивимося, що казав про ці дві абстракції видатний вчений Бутлеров. Ця людина міркувала наступним чином: «Що є сила? Що це з виключно наукової точки зору і як це засвідчено законом збереження енергії? Поняття про Силу складаються з наших понять про той, або інший вид руху. Сила є таким чином, просто перехід одного стану руху у другий – з електрики у тепло або світло, з тепла у звук або у будь яку механічну функцію тощо. Перший раз людина на Землі напевне отримала електричний флюїд від тертя; звідси витікає як добре відомо, що саме тепло виробляє електрику через порушення його нульового стану, і електрика існує на землі *per se* не більше, ніж тепло, світло або будь яка інша сила. Всі вони лише кореляції, як висловлюється наука. Коли визначена кількість тепла за допомогою парової машини перетворюється на механічну роботу, ми кажемо про могутність пари (або сили). Коли тіло падає та виробляє звук та тепло – ми називаємо це силою зіткнення. Коли електрика розкладає воду або нагріває платиновий дріт, ми кажемо про силу електричного флюїду. Коли промені сонця перехоплюються кулькою термометру і його ртуть розширюється, ми кажемо про енергію сонця у калоріях. Тобто, коли один стан визначеної кількості руху припиняється, починається другий стан руху, еквівалентний попередньому, і результат такої трансформації або кореляції є Сила. У випадках, де така кореляція відсутня, немає жодної сили. Припустимо на хвилинку абсолютно однорідний стан Всесвіту, і наше поняття про Силу перетвориться у ніщо. З цього стає очевидним, що сила на яку

матеріалізм дивиться як на причину оточуючого нас різнобарв'я, є для тверезої реальності лише наслідок, результат цього різнобарв'я. З такої точки зору, Сила не є причиною руху а лише результатом, у той час коли причина цієї Сили не є Субстанція або Матерія, але самий Рух. Таким чином... Матерія мусить бути відкладеною а разом з нею і головний принцип матеріалізму тому, що Сила у стані руху не може надати жодного уявлення про Субстанцію. Якщо Сила є результат руху, то стає незрозумілим, чому рух вважається свідоцтвом для існування Матерії, але не Духу або Духовної істоти. Правда наш розум не здатний уявити рух без чогось рухомого (і наш розум правий); і природа або *esse* того, що рухає для науки цілком невідома. Тому спіритуаліст у такому випадку має право відносити рух до «Духу», як матеріалісти до Матерії. Матеріаліст не має жодних особливих привілеїв у цьому випадку і не має права їх вимагати. Закон збереження енергії як ми бачимо тут, діє незаконно у власних претензіях. «Велика догма – немає сили без матерії, і немає матерії без сили» – руйнується та втрачає урочисте значення, яке намагалися запровадити матеріалісти. Поняття про Силу ще не дає жодного уявлення про Матерію і жодним чином не примушує нас бачити у ній «початок всього».

Нас запевняють, що сучасна наука не матеріалістична; і наше особисте переконання каже нам, що вона не може бути такою, якщо її знання істинне. Маються вагомі причини цьому, добре визначені деякими фізиками та хіміками. Природні науки не можуть йти поруч з матеріалізмом. Щоби бути на висоті власного визнання, люди науки мусять відкинути саму можливість того, що матеріалістичні доктрини можуть мати будь що спільне з Атомічною Теорією. І ми бачимо, що Ланге, Бутлеров, Дю-Буа Реймон, - останній імовірно несвідомо – та деякі інші, доводять це. Окрім того це доводиться тим фактом, що Канада в Індії та Левкіп і Демокріт в Греції, після них Епікур – самі ранні атомісти в Європі – розповсюджуючи власну доктрину визначених пропорцій, і у той самий час вірили у Богів або Істот, недосяжних нашим звичайним почуттям. Таким чином їх уявлення про матерію відрізнялося від сучасних. Нам мусить бути дозволено зробити наше ствердження більш ясним шляхом наведення короткого огляду древніх та сучасних поглядів філософії на Атоми, і таким чином довести, що Атомічна Теорія знищує матеріалізм. З головної точки зору матеріалізму, яка виводить все від Матерії, Всесвіт складений у власній сукупності з Атомів та порожнечі. Полишивши навіть збоку аксіому, якій вчили древні, і наразі цілком доведену телескопом та мікроскопом, що Природа не терпить порожнечі, що є Атом? Професор Бутлеров пише: «Це є, як нам відповідає наука, межа поділу субстанції, неподільна частка Матерії. Дозвіл поділу атома дорівнює дозволу безкінечного поділу Субстанції, що однаково до доведення Субстанції до нуля або нічого. Від одного почуття самозбереження матеріалізм не може дозволити безкінечного поділу; інакше йому доведеться розпрощатися назавжди з власним головним принципом і таким чином підписати собі вирок». Бюхнер, наприклад, як істинний догматик матеріалізму каже, що: «Прийняття безкінечного поділу є недолугість та дорівнює дозволу сумнівів у самому існуванні Матерії».

Таким чином, атом неподільний каже матеріалізм? Чудово Бутлеров відповідає: «Подивимося наразі, до якого цікавого протиріччя призводить матеріалістів цей головний принцип. Атом неподільний та у той самий час, ми знаємо що він пружний. Спроба позбавити його пружності немислима; це вже значило би наблизитися до абсурду. Абсолютно не пружні атоми ніколи не виробили би жодного з тих численних феноменів, які приписуються їх співвідношенням. Без пружності атоми не можуть проявляти власної енергії, і Субстанція матеріалістів була би без будь якої сили. Тому якщо Всесвіт складений з атомів, ці атоми мусять бути пружними. Тут ми зустрічаємо нездоланну перешкоду. Бо у чому умови, необхідні для прояву пружності? Пружна куля від удару деформується, що було би неможливим, якби куля була складеною з часток, відносно положення яких під час удару тимчасово не змінилося. Це може бути сказано про

пружність взагалі: ніяка пружність не можлива без змін у положенні складових часток пружного тіла. Це значить, що пружне тіло підлягає змінам та складене з часток, або іншими словами, пружність можуть мати лише складні тіла. А Атом саме пружний». Цього достатньо, щоби довести яким недолугим є припущення одночасної пружності та не подільності. Атом пружний, відповідно, атом подільний і мусить бути складений з часток або з суб-атомів. А ці суб-атоми? Вони або не пружні і у такому випадку вони не мають жодного динамічного значення, або вони так саме пружні і відповідно подільні. Таким чином, *ad infinitum*. Але безкінечний поділ Атому зводить матерію до звичайних центрів Сил, тобто виключає можливість уявлення матерії, як об'єктивної субстанції. Це зачакловане коло є роковим для матеріалізму. Матеріалізм опиняється заплутаним у власних путях, і жодного виходу з цієї дилеми для нього не видно. Якщо матеріалізм каже, що атом неподільний, механіка запитає: «У такому випадку, як рухається Всесвіт? та як співвідносяться її сили? Світ побудований з абсолютно не пружних атомів схожий до машини без пари і приречений на вічну інерцію». Прийміть пояснення та вчення Окультизму, і сліпа інерція фізичної науки стане свідомими діяльними Силами за межами покриву Матерії – рух та інерція стануть підлеглими цим Силам. Вся наука Окультизму побудована на доктрині ілюзорної природи Матерії та не скінченному поділу Атому. Вона відкриває безмежні обрії для Субстанції, натхненної божественним диханням її Душі, у різноманітних станах розрідженості, станах які не снилися самим духовно налаштованим хімікам та фізікам. Вищевказані погляди були наведені російським хіміком, визнаним авторитетом, навіть в Європі, професором Бутлеровим. Правда, він захищав феномени спіритуалістів, так звані матеріалізації, у які він вірив як і професор Зельнер та Хер, Як Росель Уолес, Крукс і у які вірять до цього часу, відкрито або таємно, багато членів Королівського Товариства. Але його аргументи відносно Природи Сутності, яка діє за фізичними феноменами світла, тепла, електрики не менш наукові та авторитетні з причин цього, і чудові для цього випадку. Наука не має права відкидати претензії окультистів на їх більш глибоке знання так званих Сил, які як нам кажуть вони, є лише наслідками причин, народжених Силами, субстанційними, та все ж надчуттєвими, які не підходять до жодного виду матерії, з якими вчені до цього часу були знайомі. Найбільше, що може зробити наука, це зайняти та підтримувати основи агностицизму. У такому випадку вона може сказати: ваші теорії не більш доведені, ніж наші; але ми визнаємо нашу неосвіченість відносно Сили та Матерії, або про те, що лежить у підвалинах так званого співвідношення Сил. Тому лише час може довести хто правий а хто помилявся. Проявимо витримку, а доки продемонструємо люб'язність а не посмішки.

Але щоби виконати це, потрібна безмежна любов до істини та відмова від того престижу – хоча і ілюзорного – у безпомилковості, який люди науки надбали посеред неосвічених та легковажних мас профанів. Злиття двох наук, архаїчної та сучасної, понад усе потребує відмови від справжніх матеріалістичних напрямків. Воно потребує свого роду релігійного містицизму і навіть вивчення стародавньої Магії, що ніколи не буде прийнятим нашими академіками. Необхідність цього легко пояснюється. Так саме як і у старих працях алхіміків, істинне значення згаданих Субстанцій та Елементів приховані під самими недолугими метафорами, так саме фізична, психічна та духовна природа Елементів (скажемо Вогню) прихована у Ведах і, особливо Пуранах, під алегоріями зрозумілими лише Посвяченим. Якби вони не мали значення, то істинно всі ці легенди та алегорії про сокровенність трьох видів Вогню та Сорока дев'яťох первісних Вогнів – уособлених Синами Дочок Дакші та Ріші, їх чоловіками, «які з першонародженим Сином Брами та його трьома потомками, складають Сорок дев'ять Вогнів» - були би ідіотичним накладом слів і не більше. Але це не так. Кожний Вогонь має визначену функцію та значення у світах фізичному та духовному. Вогонь окрім того за власної природи, має відповідне співвідношення до однієї з людських психічних здатностей, окрім його точно визначених хімічних та фізичних потенцій, які

проявляються коли він торкається земної диференційованої Матерії. Наука не може припустити жодних пояснень про вогонь per se, у той час коли Окультизм та стародавня релігійна наука мають їх. Це показано навіть у бідній та затемненій фразеології Пуран, де так саме як і у Вайю Пурані, пояснені багато які якості уособлених Вогнів: так Павака є електричний Вогонь або Вайд'юта; Павамана – Вогонь, вироблений тертям або Нірматх'я; та Шучи є Сонячний Вогонь або Саура, всі ці троє є синами Абхіманіна, Агні (Вогню), старшого Сина Брами та Сваха. Павака окрім того є батьком Кав'я-вахана, Вогню Пітрісів; Шучи – Хав'явахана, Вогню Богів; та Павамана – Сахаракша, Вогню Асурів. Все це показує, що письменники Пуран були чудово знайомі з силами нашої науки та з їх співвідношеннями, так саме і з їх різноманітними властивостями по відношенню до тих психічних та фізичних феноменів, в які не вірить і які не відомі фізичній науці. Дуже природно коли сходознавець, особливо з матеріалістичними поглядами читає, що ці імена Вогню застосовуються лише під час ритуалів, він називає це «забобонами та містифікаціями тантриків» та докладає більше турбот уникнути помилок у орфографії, ніж у тому щоби усвідомити прихований сенс цих уособлень, або знайти пояснення їм у фізичних співвідношеннях Сил. Насправді так мало довіри знанням стародавніх арійців, що навіть такі яскраві місця у Вішну Пурані, як наведені нижче, залишаються без уваги. Все ж, що можуть значити наступні рядки? «У той час Ефір, повітря, світло, вода та земля окремо поєднані з властивостями звуку та спокою, існували та були визначені у власних якостях... але як маючі багато різноманітних енергій та не поєднані, вони не могли без сполучення творити живі істоти. Коли, поєдналися між собою та з причини цього поєднання, здобули характер маси цілковитої єдності... та під впливом Духу...». Це зрозуміло значить що автори досконало знали дещо про походження Космосу з «Неподільного Принципу» Ав'яктануграхена, який відноситься до Парабрамана та Мулапракріті разом, а не до «Ав'якта Першій Причині або Матерії», як перекладає це Уільсон. Стародавні Посвячені не вважали «творіння дивом», але вчили еволюції Атомів на нашому фізичному плані та їх першої диференціації з стану Лайя у Протил, як показово назвав Крукс Матерію або первісну субстанцію за межами нульової лінії – там де міститься Мулапракріті, Корінне Начало Світової Речовини та всього сутнього у Всесвіті. Це може бути легко доведеним. Візьміть, наприклад, нещодавно виданий Катехізис Вішиштадвайта ведантистів, ортодоксальну та екзотеричну систему, яка була відкрито оприлюднена та викладена у одинадцятomu сторіччі, в епоху коли Європейська «наука» ще вірила у квадратну та пласку Землю. Ця система вчить, що до того як почалися еволюції, Пракріті – Природа була у стані Лайя або абсолютної однорідності, бо «Матерія існує у двох станах: Сукшма, або латентному не диференційованому і Стхула, або диференційованому». Далі вона стає Ану, або атомічною. Та сама система вчить про Судасатву – «Субстанцію яка не володіє властивостями Матерії та цілком від неї відмінна» та додає, що з цієї Субстанції утворюються тіла Богів, мешканців Вайткунтхалока, Небес Вішну. Так саме, що кожна частка, або атом Пракріті містить Дживу (божественне життя) і Шаріра є (тілом) цієї Дживи, у той час коли кожна Джива у свою чергу є Шаріра Вищого Духу, бо «Парабраман протинає кожную Дживу так саме як і кожную часточку Матерії». Якою не була би дуалістичною та антропоморфічною філософія Вашиштадвайти, у порівнянні з філософією Адвайти – не дуалістичної – все ж, вона невимірно вище як логічна та філософська система, ніж космогонія християн або їх великого супротивника – сучасної науки. Послідовників одного з великих розумів на Землі, Адвайта ведантистів називають атеїстами тому, що вони все вважають за ілюзію, окрім Парабрамана, який не має Другого, або Абсолютна Реальність. Та все ж, мудріші з Посвячених вийшли з їх теренів, так як і найвеличніші Йogi. Упанішади стверджують, що вони не лише достеменно знали, що є причинною субстанцією у явищах тертя та що їх батьки були знайомі з перетворенням тепла у механічну силу, але що вони так саме знали і Ноумен кожного духовного, як і кожного Космічного феномену.

Істинно, молодий брамін який отримує свій диплом в школах та університетах Індії та починає власне життя як М.А. та L.L. з усім хвостом букв від Альфи до Омеги після свого імені, та виявляє презирство своїм національним Богам, пропорційне почесням отриманим за вивчення фізичних наук, істинно він мусить лише прочитати у світлі останніх, не залишаючи без уваги співвідношення фізичних Сил, деякі місця у своїх Пуранах, якщо він бажає знати на скільки його предки знали більше, ніж він будь коли знатиме – якщо лише не стане окультистом. Нахай він звернеться до алегорії про Пуруравів та небесного Гандхарву* який доправив першим посуд з небесним Вогнем. Первобутній спосіб здобуття вогню тертям має наукове пояснення у Ведах та повен значення для того, хто читає між рядків. Третагні (сокровенна триада вогнів) отриманий під час терті двох паличок з дерева Ашваттха, дерево-Бо Мудрості та Знання, паличок, які «мають у довжину стільки пальців ширини скільки є складів у «Гайтарі», мусить мати сокровенне значення, бо інакше автори Вед та Пуран не були би священними письменниками, а лише містифікаторами. Індуські окультисти є доказом існування такого сокровенного сенсу, і лише вони можуть просвітити науку, чому і як Вогонь який спочатку був Єдиним, був зроблений потрійним (Трета) у нашу сучасну Мануантару, Сином Іла (Вак) Першої Жінки після Потопу, дружини та дочки Вайвасвата Ману. Алегорія повна значення у якій би з Пуран вона не читалася та не вивчалася.

*Гандхарва у Ведах є Божество яке знає та відкриває смертним таємниці Неба та Божественних Істин. З космічної точки зору він є сукупністю Сил Сонячного Вогню та складає його Сили; психічно він є Свідомість що міститься у Сушумні, Сонячному Промені, найвищому з Сімох; містично вони є Окультна Сила у Сома, Місяці, або місячній рослині та напої з неї; фізично вони суть феноменальні, духовно – ноуменальні причини Звуку. Тому їх називають 6.333 небесних співаків та музикантів з Лока Індри, уособлюючи навіть кількістю різноманітність звуків природи. Пізніше їм приписується містичний вплив на жінок та прихильність до них. Езотеричний сенс зрозумілий. Це вони побачили дочок Землі, які вони прекрасні та відкрили їм таємниці Небес.

ВІДДІЛ 6

НАПАДКИ ВЧЕНОГО НА НАУКОВУ ТЕОРІЮ СИЛИ

Наведемо наразі на нашу користь мудрі слова декількох англійських вчених; що потрапили під остракізм з «причин принципу» меншості, вони мовчки схвалені більшістю. Всі окультисти і навіть деякі непосвячені читачі визнають, що один посеред цих вчених проповідує майже окультні доктрини – у деяких відношеннях тотожні нашому «Фохату та його сімом Синам», окультним Гандхарвам у Ведах і навіть часто доходить до його відкритого визнання. Якщо читач відкриє том п'ятий «Popular Science Review» він знайде у ньому статтю про «Сонячну Силу та Земну Силу» доктора Річардсона, члена Королівського Товариства у якій ми читаємо: «Зараз коли теорія простого руху, як початку всієї різноманітності сили, знову стає переважною думкою, було би майже єрессю знову відкрити дебати, які були імовірно з загального погодження, закриті тимчасово. Але я сприйму ризик і тому викладу, якими були точними погляди безсмертного єретика, ім'я якого я прошепотів читачам (Самуїл Меткаф) відносно Сонячної Сили. Починаючи з думки з якою майже всі фізики згодні, що в Природі існують два агенти (посередники): матерія яка вагома, видима та відчутна, і дещо, що невагоме та невидиме та відчувається лише з причини його впливу на матерію - Меткаф стверджує, що невагомий та активний посередник, якого він називає калорій, не є просто вид руху, а є вібрація між частками невагомої матерії і сама по собі матеріальна субстанція яка витікає з сонця у простір* та займає порожнечу між частками твердих тіл та відчувається почуттями як тепло. Природа калорія або Сонячної Сили захищається ним з наступних причин: 1- ця сила може бути доданою до інших тіл або навпаки вийнятою та бути

обрахованою математично точно. 2 – вона збільшує об'єм тіл, які знову зменшуються після її видалення. 3 – вона змінює форми, властивості та стани всіх інших тіл. 4 – вона проходить шляхом випромінювання скрізь будь яку порожнечу** і у якій вона так саме впливає на термометр. 5 – вона приводить до дії механічні та хімічні сили, які не може утримати, як при вибухах порошу або у вулканах. 6 – вона діє відчутним чином на нервову систему та викликає біль або навіть руйнацію.

*Не лише у простір а наповнює кожну крапку нашої Сонячної Системи, залишок Ефіру, її оболонка на нашому плані. Бо Ефір служить іншим космічним та земним цілям, окрім його функції «посередника» світла.

**Яка потреба у такому випадку у ефірних хвилях для передачі світла, тепла тощо, якщо ця субстанція може проходити скрізь порожнечу?

Проти вібраційної теорії Меткаф навіть заперечує, що якби калорій був просто властивістю або якістю він не міг би збільшувати об'єм інших тіл; для цієї мети він сам мусить мати об'єм, він повинен займати простір і тому мусить бути матеріальним посередником. Якби калорій був лише наслідком вібраційного руху посеред часток вагової матерії, він не міг би випромінюватися з розжарених тіл, без одночасного виходу вібруючих часток; але є фактом, що тепло може випромінюватися з матеріальної субстанції без втрат ваги цієї субстанції... з таким поглядом на матеріальну природу калорія або сонячної сили, та на переконанні, що «все в Природі складене з двох видів матерії, один активний та ефірний по суті, другий пасивний та нерухомий»,* Меткаф спирався у гіпотезі на те, що сонячна сила або калорій є самодіючим принципом. Він стверджує що ця сила виявляє відштовхування по відношенню до власних часток та проявляє спорідненість з частками вагової матерії; вона притягує частки вагової матерії силою, яка вимірюється зворотно пропорційно квадрату відстані. Таким чином вона діє через вагому матерію. Якби світовий простір був лише з калорія, сонячної сили (без вагової матерії), то калорій був би так саме без дії та у спокої, бо не мав би на що впливати, у той час коли вагома матерія, хоча і не діяльна сама по собі, має «деякі властивості, за допомогою яких вона змінює та контролює дії калорія, і обидва вони керуються незмінними законами, які мають свій початок у взаємних відносинах та властивостях кожного. І він формулює закон який він вважає абсолютним, таким чином: «Силою притягнення калорія до вагової матерії він поєднує та утримує всі речі разом; власною відштовхуючою силою він роз'єднує та розповсюджує всі речі».

*І як може бути по іншому? Груба вагома матерія є тіло, оболонка Матерії або Субстанції, жіночий пасивний принцип; а ця Фохатична Сила є другий принцип – Прана - чоловічий або активний. На нашій земній кулі ця Субстанція є другий принцип семи-складного елементу – Земля; в атмосфері вона є повітря, яке є її космічне грубе тіло; у Сонці вона стає Сонячним Тілом та тілом Сімох Променів; у зірковому просторі вона відповідає другому принципу та так далі.

Це майже окультне пояснення зчеплення. Д-р Річардсон пише далі: «Як я вже сказав, сучасні вчені мають тенденцію спиратися на гіпотезу... що тепло є рух або, якщо ясніше, особлива сила та вид руху. Але це гіпотеза, якою популярною вона не була би, не з тих, які мусять бути прийняті для виключення більш простих поглядів на матеріальну природу сонячної сили та її вплив на зміни станів матерії. Ми не знаємо достатньо, щоби бути догматичними. Гіпотеза Меткафа відносно сонячної сили та земної сили не лише проста, але так саме і захоплююча... Ось два елементи, існуючі у Всесвіті, один є вагома матерія... другий ефір, сонячний вогонь. Він не має ваги, субстанції, форми або кольору; це матерія безкінечного поділу і часточки її відштовхуються одна від другої; його розрідженість така, що ми не маємо слова за виключенням ефіру, для виразу його. Він протинає простір, але один він так саме нерухомий - мертвий.* Ми поєднуємо обидва

елементи – інертну матерію та ефір і миттєво мертва матерія оживає: (Вагома матерія може бути інертна, але ніколи не мертва – це окультийний закон)... ефір (другий принцип ефіру) потрапляє крізь часточки вагової субстанції і таким чином з'єднується з вагомими часточками та тримає їх у масі разом, вони розчиняються в ефірі. Цей розподіл твердої вагової матерії в ефірі, відповідно до теорії, яку ми маємо перед нами, розповсюджується на все, що існує. Ефір протинає все. Саме людське тіло просякнуте ефіром (астральним світлом); його найменші часточки підтримують зчеплення, завдяки ефіру; рослина перебуває у такому самому стані, як і тверда земля, скеля або метал. Але є різниця у здатностях різних видів вагової матерії до сприйняття сонячної сили, і від цього залежать зміни станів матерії. Тверді тіла притягають калорій (теплову силу) надмірно у порівнянні з флюїдами і звідси їх сильне зчеплення; коли частка розплавленого цинку виливається на пластину твердого цинку, розплавлений цинк стає таким самим твердим, бо калорій переходить від рідкого до твердого та вирівнює до цього часу вільні або рідкі частки і вони ущільнюються між собою... Сам Меткаф, зупиняється на вищезазначених феноменах та приписує їх єдності принципу дії, та сумує власне ствердження у ясих термінах у коментарі на різну щільність тіл. «Твердість та м'якість», каже він, «щільність розрідженість» не є станами тіл по суті, а залежать від відповідних пропорцій ефірної та вагової матерії, з якої вони складені. Найбільш пружний газ може бути приведений у рідкий стан вийманням калорія, та бути приведеним до твердого стану, частки якого будуть спрямовані одна до іншої з силою спорідненості до калорія. З іншого боку, додаючи достатню кількість того самого принципу у самому, до самих щільних металів, їх тяжіння до нього зменшується з перетворенням на стан газу, і зчеплення знищується».

*Таким чином, Прана (Джива) насичує все живе тіло людини; але сама по собі, без жодного атома для впливу, вона була би нерухомою – мертвою, тобто у стані Лайя. Саме вплив Фохата на складне або просте тіло створює життя. Коли тіло помирає, воно переходить у ту саму полярність, що і її чоловіча енергія і тому відштовхує діяльного посередника, який втрачає владу над цілим та притягується до часток або молекул і це хімічна дія. Вішну-охоронць перетворюється на Рудру-Шиву, Руйнівника – співвідношення, здається, невідоме науці.

Розглянувши погляди великого «єретика» - погляди які потребують лише незначних змін у термінах для того, щоби бути правильними – Річардсон, як без сумніву, оригінальний, розумний та вільний вчений, сумує далі свої погляди: «Я не зупинятимуся занадто на цій єдності сонячної сили з земною силою, яка подається цією теорією. Але я можу додати, що з неї або з гіпотези простого руху, як і якості без субстанції, ми можемо вивести, як найбільш близький підхід до істини цього складного та глибокого питання наступні висновки: А) простір між зірками, між планетами, між молекулами не порожній, а містить тонкий флюїд або газ, який за недоліком кращого терміну ми можемо і далі називати відповідно до стародавньої назви Aith-ur – Сонячний Вогонь – Ефір. Цей флюїд незмінний у складі, непорушний та невидимий, протинає всю вагому матерію. Каміння у джерелі, дерева біля нього та людина насичені ефіром у різних кількостях; каміння менше ніж дерево і дерево менше ніж людина. Все на планеті просякнуте таким чином! Світ побудований у цьому флюїді та рухається у його океані. Б) ефір, якою би не була його природа виходить з сонця та сонць, вони народжують, є складами та розповсюджувачами його.* В) без ефіру не могло бути руху, без нього часточки вагової матерії не рухалися би повз себе, без нього не існувало би імпульсу для спрямування цих часток. Г) ефір визначає склад тіл. Якби ефір не існував, то були би не можливими зміни у складі субстанції; вода наприклад могла би існувати лише, як субстанція за межами можливого усвідомлення її. Вона ніколи не могла би бути навіть льодом або паром без цього флюїду. Д) ефір поєднує сонце з планетою, планету з планетою, людину з планетою, людину з людиною. Без нього не існувало би сполучення у Всесвіті: ні світла, ні тепла, ні феноменів руху».

*Тут ми маємо іншу думку. Не забуваємо, що Ефір – мається на увазі Акаша, або її нижчий принцип Ефір – семи-складний. Акаша є Адіті в алегорії та Матір Мартанди Сонця, Деваматрі – Матір Богів. У Сонячній Системі Сонце є її Буддхі і Вахана – носій, відповідно шостий принцип; у Космосі всі сонця, так саме як і наше, суть Кама Рупа Акаші. Лише у своєму власному царстві воно є сьомим принципом великого тіла Матерії.

Таким чином ми бачимо, що Ефір та пружні Атоми є у припустимому механічному поданні Всесвіту, Духом та Душею Космосу і, що ця теорія яким чином не була би викладеною та під якою маскою – завжди залишає вченим більш широкий простір для міркувань за межами сучасного матеріалізму, ніж той яким користується більшість. Атом, Ефір, або обидва, та сучасні міркування не можуть вийти з кола стародавньої думки; а остання була наскрізь просякнута архаїчним окультизмом. Теорія хвиль або корпускулярна теорія – все одно. Бо це судження на основі аспекту феномену, а не основі знання сутності природи, причини та причин. Коли сучасна наука надала власній аудиторії пояснення останніх досягнень Бунзена та Кіргофа; коли вона показала, що семеро кольорів які первісно складають один промінь, розкладені у визначеному порядку на екрані і коли вона визначила відносну довжину хвиль, що довела вона цим? Вона виправдала власну репутацію що до точності власних математичних досягнень тим, що виміряла навіть довжину світової хвилі – «яка міняється від 760 мільйонних часток міліметру на червоному кінці спектру та до 300 часток на фіолетовому кінці». Але коли точність обрахунку що до дії на світлову хвилю встановлена, наука мусить визнати, що Силі яка є причиною хвиль, так саме приписується створення «хвиль невлесимої швидкості» у якомусь середовищі – «зазвичай визнаного як тотожного з ефірним» і саме це середовище все ще є лише – «гіпотетичним посередником». Песимізм Огюста Конта, з приводу можливості у майбутньому знанні хімічного складу Сонця, не був як це стверджувалося, відкинутий тридцятьма роками пізніше Кірхгофом. Спектроскоп допоміг побачити, що елементи з якими сучасний хімік знайомий, мусять імовірно, бути у зовнішніх «Покровах» Сонця – не у самому Сонці; і приймаючи цей покров за саме Сонце, фізики оголосили, що воно зобов'язане власним світлом згорянню та полум'ю і, помилково приймаючи життєвий принцип цього світила за виключно матеріальну річ, вони назвали його «хромосферою». Доки що ми маємо лише гіпотези та теорії, але у жодному випадку не закон.

ВІДДІЛ 7

ЖИТТЯ, СИЛА АБО ТЯЖІННЯ

Невагомі флюїди мали власні дні; про механічні сили розмовляють менше; наука виявила нове обличчя у останню чверть нашого сторіччя, але тяжіння залишилося, зобов'язаним власному існуванню новим комбінаціям, після того як старі майже цілком з ним покінчили. Воно може дуже добре відповідати науковим гіпотезам, але питання у тому, чи так саме воно відповідає істині та чи представляє такий факт в природі? Тяжіння само по собі недостатнє для пояснення кожного планетного руху; як у такому разі воно може претендувати на пояснення руху оберту у безмежності простору? Тяжіння саме по собі ніколи не закрийє всіх прогалин, якщо лише не буде дозволений особливий імпульс для кожного зіркового тіла та доведено, що обертання кожної планети з її супутниками зобов'язане одній причині у сполученні з тяжінням. І навіть у такому випадку каже один з астрономів, наука мусить буде назвати цю причину. Віки тому окультизм назвав її, так саме як і всі стародавні філософи; але всі такі вірування відкинуті як бузувірство. Поза космічний Бог вбив будь яку можливість віри у космічні розумні Сили; все ж, хто або що є первісним «двигуном» у цьому рухові? Франкер каже: «Коли ми знатимемо єдину та особливу причину, яка штовхає, ми зможемо поєднати її з тією, яка притягує». І далі: «Тяжіння між

небесними тілами є лише відштовхування; це сонце яке жене їх безупинно вперед, бо інакше їх рух зупиниться». Якщо будь коли ця теорія Сонячної Сили, як першої причини всього життя на землі та всього руху у небесах буде визнаною і якщо друга, набагато сміливіша теорія Гершеля про деякі організми у Сонці, буде прийнятою, хоча би як тимчасова гіпотеза, то наші вчення будуть виправданими, та буде доведеним, що Езотерична алегорія випередила сучасну науку, імовірно на мільйони років, бо такими є архаїчні Вчення. Мартанда – Сонце стереже та погрожує своїм сімом братам планетам, не полишаючи центрального місця, до якого він відісланий своєю Матір'ю Адіті. Коментарі кажуть: «Він переслідує їх, повільно обертаючись навколо себе... та стежить здалека за напрямом руху братів, за шляхом, який оточує їх дома» - або за орбітою. Флюїди або еманції Сонця народжують увесь рух та пробуджують все до життя у Сонячній Системі. Це є тяжіння та відштовхування, але не так як воно зрозуміле сучасними фізиками або відповідно до закону тяжіння, а узгоджене з законами мануантарного руху, задуманого від часів ранньої Сандх'я, Світанку нового будівництва для вищого перетворення системи. Ці закони незмінні, але рух всіх тіл – рух яких різний та змінюється з кожною Кальпою – регулюється Двигунами, Розумами в Душі Космосу. Чи так ми не праві, коли віримо у це? Ось великий та сучасний вчений, який каже про життєву електрику та застосовує мову значно ближчу до Окультизму, ніж до сучасної матеріалістичної думки. Ми відправляємо скептичного читача до статті «Джерело Тепла» Роберта Хонта члена Кор. Тов. який про яскраву оболонку Сонця та «дивну видимість начебто згустків» пише наступне: «Араго запропонував назвати цю оболонку фотосферою, ця назва наразі прийнята всіма. Гершель старший порівняв поверхню цієї фотосфери з перламутром... Вона схожа до океану у тихий літній день, коли поверхня його вкрита легкими зморшками від вітерцю... Насміт відкрив більш чудовий стан, ніж всі інші... схожі до чечевиці, дивні фігури... на вподобі до «листя верби»...різноманітного розміру... та не згуртовані за порядком... перетинаються у всіх напрямках... у неправильному русі між собою... видно як вони наближаються та відходять одне від одного, інколи приймають кутові положення, так що видимість... була схожою до щільного косяку риби... Розмір цих фігур являє величне уявлення про гігантський масштаб у якому фізичні (?) дії відбуваються на сонці. Вони не можуть мати менше ніж 1000 миль у довжину, та від двох до трьохсот у ширину. Найбільш імовірно з припущень відносно цих фігур те, що фотосфера є великим океаном газової матерії (якого роду матерії?)... у стані напруженого (здається таким) жару, і що вони перспективні викиди полос полум'я». Сонячні «спалахи», видимі крізь телескоп, суть відображення, стверджує Окультизм. Але читач вже знає, що кажуть з цього приводу окультисти: «Чим би не були ці полоси, є очевидним, що вони безпосередні джерела сонячного тепла та світла. Тут ми маємо оболонку з фотогенічної матерії, яка хитає могутні енергії як маятник, та передає свій рух середовищу у зірковому просторі та виробляє тепло та світло у дальніх світах. Ми сказали, що деякі форми порівнювалися з деякими організмами, і Гершель каже: «Хоча буде занадто казати про такі організми, як про живі (чому ні?), все ж ми не знаємо чи притаманне життєвому процесу вироблення тепла, світла та електрики»... Чи може бути, що у цій тонкій думці міститися істина? Чи може пульсація життєвої матерії у центральному сонці нашої системи бути джерелом всього того життя, яке вкриває Землю і, без сумніву, розповсюджується на інші планети, для яких сонце є могутнім Керівником?». Окультизм підтверджує ці питання і наука у не далекому майбутньому визнає істину цього. М-р Хонт пише: «Але дивлячись на Життя – Життєву Силу – як на міць, значно більш величну ніж світло, тепло та електрику і у дійсності спроможну виявити контролюючу силу над ними всіма (все це є абсолютно окультним)... ми зрозуміло, схильні відноситися з співчуттям до міркування про те, що фотосфера є головним складом життєвої сили та приймемо з поетичним задоволенням гіпотезу, яка відносить сонячні енергії до Життя».

Таким чином ми маємо важливу наукову підтримку одної з наших головних догм – а саме, що (а) Сонце є сховищем Життєвої Сили яка є Ноуменом Електрики; та (б) що саме з його сокровенних вічно недосяжних глибин виходять ті життєві токи, що вібрують у Просторі, так саме як у організмах всіх живих істот на Землі. Подивимось що каже інший видатний фізик, який називає це нашим життєвим флюїдом, «Нервовим Ефіром». Змініть декілька фраз у наступній статті, і ви отримаєте ще один квазі окультний трактат про Життєву Силу. Той самий доктор Річардсон далі викладає власні погляди на «Нервовий Ефір», як він висловив їх про «Сонячну Силу» та «Земну Силу»: «Думка яку намагається передати ця теорія у тому, що між молекулами матерії, твердої або рідкої, з яких дійсно складені всі органічні частки тіла, існує тонке середовище схоже до пари або газу, яке тримає молекули у стані, який дозволяє їм рухатися та сприяє побудові або перебудові форми; середовище через та за посередництвом якого всі рухи передаються та органи або частки тіла тримаються у зв'язку один з одним, за посередництвом якого зовнішній живий світ співвідноситься з живою людиною; середовище яке власною присутністю дає можливість прояву феноменів життя, але при загальній відсутності залишає тіло мертвим». І вся сонячна система потрапляє у Пралаю – додав би автор. Але читаємо далі: «Я застосовую слово Ефір у його загальному сенсі, схожій до пари або газу матерії; я користуюся ним як це робить астроном, коли він каже про Ефір Простору, намагаючись передати ідею над тонкого але матеріального середовища... Коли я кажу про нервовий ефір, я не бажаю дати цим зрозуміти, що цей ефір існує лише у нервових тканинах; я дійсно вірю що він є особливою часткою нервової організації; але тому, що нерви протинають всі тканини які здатні рухатися або відчувати то і нервовий ефір відповідно; і тому що нервовий ефір на мою думку є продуктом крові, то ми можемо на нього дивитися як на частку атмосфери крові... Очевидність каже на користь існування пружного середовища яке насичує всю нервову матерію та володіє здатністю відповідати на звичайний тиск, цілком переконлива... У нервовій тканині, без сумніву, існує справжній нервовий флюїд, як вчили наші попередники. Точний хімічний склад цього флюїду наразі мало відомий; його фізичні ознаки були мало вивчені. Чи рухається він струмом, ми не знаємо; циркулює він чи ні ми не знаємо; утворюється він у центрах та від них приходить до нервів, або він створюється скрізь де кров потрапляє у нерви, ми не знаємо. Відповідно точна назва флюїду нам не відома. Мені йде на думку, що цей флюїд нервової матерії сам по собі не достатній, щоби діяти, як тонке середовище, яке поєднує зовнішній світ з внутрішнім світом людини та тварини. Я вважаю – і це є зміною, яку бажаю внести у древню теорію – що мусить існувати другий різновид матерії протягом життя; матерія яка існує у стані пари або газу та насичує всю нервову систему організму та оточує неначе атмосферною оболонкою кожну молекулу нервової тканини, та яка є посередником для всього руху, створеного нервовим центром... Коли розум звик до думки, що протягом життя у тваринному тілі існує тонка матерія, пара яка насичує кожну частину і навіть у окремих місцях; матерія постійно компенсується життєвою хімією; матерія так саме легко видаляється як і дихання, після того як воно виконало власну ціль – після цього новий промінь світла осяє розум». Новий промінь світла, зрозуміло, кидається цим на мудрість древнього та середньовічного Окультизму та його прибічників. Бо саме це писав Парацельс більш ніж 300 років тому, у наступних словах: «Увесь мікрокосм потенційно утримується у *Liquor Vitae* у нервовому флюїді... у якому утримується природа, якість, характер та сутність істот. «*Archaeus*» є субстанція яка розподілена у всіх частках людського тіла... *Spiritus Vitae* бере власний початок від *Spiritus Mundi* як еманация останнього, він має елементи всіх космічних впливів і тому є причиною, завдяки якій може бути пояснений вплив зірок на невидиме тіло людини (її життєву Лінга Шаріра). Якби доктор Річардсон вивчив всі сокровенні праці Парацельса, йому не довелося би так часто зізнаватися: «ми не знаємо» або «це невідомо нам» та так далі. Так саме він не написав би наступну фразу, якою він заперечує кращі частини власного незалежного відкриття. «Можна стверджувати, що ця нова течія думки

має у собі не більше ніж теорію існування ефіру... який відповідно до припущення насичує простір... Можна сказати, що цей універсальний ефір наповнює весь організм тваринного тіла неначе зовні та є частиною будь якої організації. Цей погляд був би фізично відкритим Пантеїзмом, якби він був вірним (!!!). Але він не може бути вірним бо він зруйнував всю індивідуальність кожного індивідуального почуття». Ми не можемо визначити цього і ми знаємо що це не так. Пантеїзм може бути «знову фізично відкритим». Це було відомим, видимим та відчутним для всього стародавнього світу. Пантеїзм проявляє себе у неосяжній ширині зіркового неба, у диханні морів та океанів у тремтінні життя найменшої билінки. Філософія відкидає єдиного кінцевого та не досконалого Бога у Всесвіті, антропоморфічне божество монотеїстів, в уявленні його послідовників. В силу свого ім'я Філо-тео-софія відкидає ідею, що Безмежне Абсолютне Божество мусить або, скоріше, може мати будь яке пряме або посереднє відношення до кінцевих ілюзорних еволюцій Матерії і тому вона не може уявити Всесвіт по за цим Божеством або відсутність цього Божества у найменшій часточці духовної або ні Субстанції. Це не значить, що кожний куш, дерево або камінь є Бог, або якийсь Бог, але лише, що кожна билінка проявленого, матеріального Космосу належить і є Субстанція Бога, якби низько вона не зійшла у власному циклічному обертанні протягом Вічності; і так саме, що кожна така билінка індивідуально, а Космос колективно, є аспект Всесвітньої Єдиної Душі – яку філософія відмовляється називати Богом, щоби не обмежити вічну та завжди існуючу Основу-Сутність. Чому Ефір простору або «Нервовий Ефір» мусить «зруйнувати індивідуальність кожного почуття» здається незрозумілим, тому хто знайомий з істинною природою цього «Нервового Ефіру» під його санскритським або езотеричним та кабалістичним найменуванням. Доктор Річардсон погоджується, що: «Якби ми не створювали індивідуального середовища для сполучення між нами та зовнішнім світом якби воно вироблялося зовні та було пристосованим до одного виду вібрацій то було би потрібним менше почуттів, ніж ті якими ми володіємо; бо лише з двох прикладів – ефір світла не придатний для звуку та, все ж, ми чуємо так саме як і бачимо; у той час коли повітря – середовище для руху звуку, не є таким для світла, і все одно ми бачимо та чуємо».

Але це не правильно. Думка, що Пантеїзм «не може бути вірним, бо він зруйнує індивідуальність будь якого окремого почуття», показує що всі висновки вченого засновані на сучасних фізичних теоріях, хоча він охоче змінив би їх. Але він переконується, що це не можливо, якщо лише не дозволити існування духовних почуттів, щоби замінити ними поступову атрофацію фізичних. «Ми бачимо та чуємо» відповідно (у розумінні Річардсона) тим поясненням феноменів зору та слуху, які пропонуються нам цією матеріалістичною наукою, упередженою, що ми не можемо бачити або чути по іншому. Окультисти та містики знають більше, арийці часів Вед були так саме знайомі з таємницями звуку та кольору на фізичному плані, як і наші фізіологи, але вони так саме володіли цими таємницями на планах, недосяжних для матеріалістів. Вони знали про подвійний комплекс почуттів: духовних та матеріальних. В людині яка позбавлена одного почуття або більше, залишені почуття набувають більшого розвитку. Наприклад, сліпий компенсує власний зір розвитком слуху, смаку тощо, а глухий чути зором, бо бачитиме слова вимовлені губами. Але ці випадки належать світові матерії. Духовні почуття, що діють на вищому плані свідомості відкидаються фізіологією тому, що вона не знає сокровенної науки. Фізіологія обмежує прояви Ефіру вібраціями, відокремлює його від повітря – хоча повітря просто складний диференційований Ефір – та наділяє його функціями, потрібними для теорій фізіолога. Але у вченнях Упанішад все ж більше істинної науки, коли вони правильно усвідомлені, ніж готові це дозволити схождознавці, неосвічені що до них. Розумові, так саме як і фізичні співвідношення цих сімох почуттів – сімох на фізичному та сімох на ментальному плані – пояснені та визначені Ведами і особливо Упанішадою Анугіта. «Нерухоме та рухоме – такий подвійний прояв – «Я». З цих двох нерухоме є існуюче

(істинна сутність або природа «Я», головні принципи), а прояв як особистості є рухомим». Так каже Аскет у Анугіта та додає: «Кожний двічі народжений (посвячений) знає що таким є вчення древніх...Простір є перша сутність... Простір (Акаша або Ноумен Ефіру) має одну властивість... і він стверджується лише як звук... і якості звуку (суть) Шабда, Рішабха, разом з Гандхарою, Мадх'ямою, Пенчамою та за межами цих (очевидно йдуть) Нішада та Дхайвата (Гамам індусів)». Ці семеро нотами є початками звуку. Якості кожного елементу, так саме як кожного почуття, семи-складні і судити та догматизувати про них, спираючись на їх прояви на матеріальному або об'єктивному плані, який так саме семи-складний – буде вільним вчинком. Бо лише завдяки звільненню свого «Я» від цих сімох причин ілюзій, можемо ми надбати знання (Сокровенну Мудрість) якостей об'єктів почуттів на їх подвійному плані проявів, видимому та ні. Так сказано: «Усвідом від мене... коли я стверджую цю чудову таємницю... Усвідом так саме до кінця про призначення причин. Ніс та язик, око та шкіра та ухо як п'ятих (орган почуттів) розум та розуміння,* ці семеро (почуттів) мусять бути зрозумілими, як причини (усвідомлення) якостей. Запах, та смак, та колір, та звук, та дотик як п'яте, об'єкт розумової дії та об'єкт розуміння (вище духовне почуття або сприйняття) ці семеро суть причини дії. Той хто відчуває запах, смак, хто бачить, хто говорить, хто чує як п'яте, хто думає, і хто засвоїв – ці семеро мусять бути зрозумілими, як причини посередників. Ці (посередники) володіють якостями (сатва, раджас, тамас) та користуються ними приємними та ні».

*П'яти-складний розподіл фізичних почуттів дійшов до нас від великої стародавності. Але приймаючи це число, жоден з сучасних філософів не запитав себе, як можуть існувати ці почуття, тобто засвоєними та застосованими свідомо, якби не існувало шостого, почуття розумового сприйняття, щоби відзначити та рекордувати їх: і далі – це для метафізиків та окултистів – сьомого почуття для збереження духовних плодів та пам'яті про них неначе у Книзі Життя, яка належить Кармі. Посвячені зупинялися на слуху як на почутті, що мало розвиток на фізичному плані або вірніше обмежилось цим планом на початку П'ятої Раси. Вже Четверта Раса почала втрачати духовний стан, так гарно розвинений у Третій Расі.

Сучасні коментатори не у стані зрозуміти тонкого сенсу стародавніх вчень, тлумачать фразу «причини посередників», як таку що означає «здатності сприйняття запаху тощо, приписуються «Я», та примушують його бути посередником або діючим принципом» (!), що цілком фантастично. Ці «семеро» розуміються, як причини посередників тому, що «об'єкти є причинами, бо користування ними створює уявлення». Езотерично це значить, що ці семеро почуттів створюються посередниками, які є «божествами», по іншому, що означає або може означати наступна фраза? Так сказано, «ці семеро (почуттів)суть причини визволення», тобто коли ці причини стають не дієвими. І далі фраза – «посеред знаючих (мудрих Посвячених), хто розуміє всі якості, хто займають стан (вірніше в природі) божеств, кожний на власному «місці», та так далі, просто означає, що «ті хто знають» розуміють природу Ноуменів різних феноменів; і що «якості» у цьому випадку означають якості високих планетних або елементарних Богів або Розумних Сил, які керують елементами та їх породженнями, а не «почуттями» як це вважає сучасний коментатор. Бо мудрі не припускають, що їх почуття мають будь що спільне з ними, тим більше з їх «Его».

Коли ми читаємо у Бхагават Гіті Крішні, як Божество каже: «Небагато таких, хто знають мене, істинно. Земля, вода, вогонь, повітря (або Акаша, Ефір), розум, розуміння та егоїзм (або сприйняття всіх попередніх на плані ілюзії)... це є нижча форма моєї природи. Знай, що є друга (форма моєї) природи і вище цієї, не бездушної. О ти, з могутніми десницями які підтримують Всесвіт... Все це зіткане на Мені, як число перлин на низці. Я є смак у воді, О син Кунті! Я світло сонця та місяця. Я є... звук («тобто окултна сутність, яка лежить у засадах всіх цих та інших якостей різних згаданих речей») у просторі... запах землі, блиск вогню...тощо». Істинно, краще було

би вивчати окультну філософію до того, як шукати та перевіряти таємниці Природи лише на її поверхні, бо лише той, «хто знає істину про якості Природи, хто розуміє створення всіх істот... звільнений» від помилок. Каже Наставник: «Коли правильно розуміється велике (дерево) від якого невидиме (окультна природа, корінь всього) є паросток з сімох (Парабраман), складений з розуміння (Махат або Всесвітня, Розумна Душа), у якості стовбура, гілки якого суть великий егоїзм», отвори з яких ростуть паростки, саме почуття з яких великі (окультні та невидимі) елементи суть грона квітів, грубі елементи (груба об'єктивна матерія), малі гілки які завжди вкриті листям, завжди вкриті квітами... яке (дерево) вічне і сім'я якого Браман (Божество); і зрубуючи його чудовим мечем – знанням (Таємною Мудрістю) – людина досягає безсмертя та звільнюється від народження та смерті». Це є Дерево Життя, Дерево Ашваттха, лише зрубавши його, людина, раб життя та смерті може бути звільненою.

Але люди науки нічого не знають і не бажають чути про «Меч Знання», яким користуються Адепти та Аскети. Звідси односторонні зауваження навіть вільно думуючих між ними, засновані на не заслуженому значенні яке надається вільним класифікаціям та підрозділам фізичної науки. Окультизм звертає дуже мало уваги, що до них а Природа ще менше. Вся серія феноменів виникає з Ноумену Ефіру – Акаші, бо Акаша яка має подвійну природу, виходить з так званого недиференційованого Хаосу, останній як первісний аспект Мулапракріті, Головної Матерії і, першої абстрактної Ідеї, яку можна уявити собі про Парабрамана. Сучасна наука може поділяти свій гіпотетично уявний ефір всіма засобами як забажає; істинний Ефір простору залишиться таким який є. Він має власні «семеро начал» так саме як, і все інше в Природі, і якби Ефіру не існувало, то не було би і «звуку», бо він є вібруючим резонатором в Природі у всіх своїх сімох диференціаціях. Це перша таємниця яку Посвячені стародавності засвоїли. Наші справжні фізичні почуття, з нашої сучасної точки зору, були не нормальними у ту епоху повільної, прогресивної еволюції падіння у Матерію. Були дні, коли все, що у наш час вважається виключенням, що так засмучує фізіологів та все ж, примушує їх вірити у це – а саме передача думок, ясно бачення тощо, тобто, все що наразі має назву «дива та ненормального» - коли все це та значно більше належало почуттям та здатностям загалом всьому людству. Та все ж, коло яким ми йдемо, примушує нас повертатися та у той самий час просуватися вперед, тобто втрачаючи духовність, ми набираємо фізичного розвитку майже до кінця Четвертої Раси, але ми наразі поступово та невловимо втрачаємо у фізичному все, що отримуємо у духовній еволюції. Цей процес мусить йти до періоду який виведе Шосту Корінну Расу на лінію паралельну з духовністю Другої Раси, минулого людства.

Але навряд чи це буде сприйнято наразі. Ми мусимо повернутися до тих хто подає надію, хоча і мало чим не правильними, гіпотезам доктора Річардсона відносно «Нервового Ефіру». Акаша у помилковому перекладі слова, як «Простір», була явленою у древніх індуських системах, як Першонароджений «від Єдиного, та маючий лише одну якість – «Звук», який семи-складний. На езотеричній мові це Єдине є Бог-Батько, а Звук синонім Логосу, Слова або Син. Доктор Річардсон, свідомо або ні, імовірно обирає нижчу форму семи-складної природи цього Звуку і, міркуючи про неї додає: «Теорія яку я пропоную, у тому, що нервовий Ефір є тваринний продукт; у різновидах тварин він може бути відмінним у фізичній якості, таким чином, щоби бути пристосованим до особливих потреб тварин, але за суттю він грає ту саму роль у всіх тваринах та виробляється однаково». У цьому лежить ядро помилки, яке веде до всіх інших, від цього помилкових поглядів. Цей «Нервовий Ефір» є нижчим началом Первісної Сутності, яка є життя. Це є Тваринна Життєвість, розсіяна у всій Природі та діюча відповідно до умов, які вона знаходить для власної діяльності. Це не є «тваринний продукт», але сама жива тварина, жива квітка та рослина є її продуктом. Тваринні тканини поглинають її лише відповідно їх більше або менше здорового або хворобливого стану – як це роблять фізичні матеріали та тканини (у власному перед-генетичному

стані, *nota bene*) – і з моменту народження Індивіду, тканини ці регулюються, зміцнюються та насичуються нею. Цією життєвістю у великій кількості забезпечене рослинне царство через сонячний промінь Сушумна, який освітлює та насичує Місяць, і саме за посередництва променів Місяця, він випромінює власне світло на людину та тварину та потрапляє до них більше під час їх сну та спокою, ніж коли вони активні. Тому Річардсон знову помиляється, коли стверджує, що: «Нервовий Ефір, відповідно до мого уявлення, не є сам по собі творець або збудник тваринного руху у сенсі сили; але є важливим, як умова, завдяки якій рух стає можливим (саме навпаки)... Він провід всіх вібрацій тепла, світла, звуку, електрики та механічного тертя.* Він тримає всю нервову систему у напрузі протягом всіх станів життя (вірно). Він виявляється за посередництвом вправ, праці (скоріше народжується)... і коли попит на нього вищий за забезпечення, недолік його видний у нервовій кризі або виснаженні.** Він накопичується у нервових центрах під час сну та приводить до потрібного тону і тим підсилює діяльність м'язів та пробуджує нову життєздатність». Саме так: це цілком точно та зрозуміло і тому: «Тіло, цілком оновлене ним, являє здатність до руху, життя та має не виснажені форми. Тіло позбавлене його являє інерцію, аспект зморшкуватої смерті і очевидність втрати де чого фізичного, що було у ньому коли воно жило».

*Провід у сенсі Упадхі – матеріальний або фізичний, але як другий принцип Всесвітньої Душі та Життєвої Сили в Природі, він свідомо керується п'ятим принципом.

**Занадто великий надлишок його у нервовій системі веде часто до хвороби та смерті. Якби тваринна сила народжувала його, то звісно нічого схожого не було би потрібно. Тому остання обставина доводить його незалежність від нервової системи та зв'язок з Сонячною Силою, як це пояснює Меткаф та Хонт.

Сучасна наука заперечує існування «життєвого принципу». Це вилучення є доказом її великої помилки. Але це «фізичне дещо», за нашою назвою фізичний флюїд життя, *Liquor Vitae* – Парацельса, не залишило тіло, як це думає Річардсон. Воно лише змінило власний стан з активного у пасивний та стало прихованим, завдяки занадто нездоровому стану тканин, над яким воно більше не має влади. Коли *rigor mortis* стає абсолютним, *Liquor vitae* знову прокидається до дії та починає власну роботу над атомами хімічно. Брама-Вішну Творець та Охоронець Життя перетворюється у Шиву Руйнівника. Нарешті професор Річардсон пише: «Нервовий ефір може бути отруєним; я хочу сказати що до нього потрапляють простою дифузією газів, інші гази або пара зовні. Він може вилучати з середини продукти субстанцій, поглинені шлунком, або газів розпаду від хвороби у самому тілі». І цей видатний вчений міг би додати на основі того самого окультичного принципу: що «Нервовий Ефір» однієї особи може бути отруєним «Нервовим Ефіром» другої особи або її еманаціями аури. Але подивимося, що сказав Парацельс про цей «Нервовий Ефір»: «Архей володіє магнетичною природою та притягує або відштовхує інші симпатичні або ні сили, що належать до одного плану. Чим менша сила супротиву астральному впливу особистості тим більше вплив. Життєва сила не у середині людини, але випромінюється (всередині) навколо у вигляді блискучої сфери (аури) і її можна примусити діяти на відстані... Вона може отруювати субстанцію життя (кров) та викликати хвороби, або вона може очистити її та відновити здоров'я». Тотожність «Архея» та «Нервового Ефіру» встановлена англійським вченим, який каже, що взагалі напруга його може бути або занадто високою, або навпаки низькою; і що це може бути: «Внаслідок місцевих змін у нервовій матерії... Під впливом сильного збудження він може вібрувати як у буревій, та привести кожний м'яз, що під контролем головного або хребтового мізків у неконтрольований рух – несвідомі конвульсії». Це називається нервовим збудженням, але ніхто за виключенням окультиста не знає причини такої нервової пертурбації та не може пояснити первісних причин цього. Принцип Життя може вбити коли він надмірний, так саме коли

недостатній. Але цей «принцип» на проявленому плані, тобто на нашому, є лише наслідок та результат розумового впливу «Воїнства» або колективного Принципу проявленого Життя та Світла. Цей принцип сам належить та виходить з вічно невидимого та Абсолютного Єдиного Життя на шкалі Ієрархічних рівнів, істинних семи-складних сходів, на вершині яких Звук, Логос, та Від'ядхара нижчих Пітрисів на нижчому кінці.

Зрозуміло, окультисти знайомі з фактом, що «помилки» віталістів, так висміяні Фогтом та Гекслі, все ж ще підтримуються у доволі високому середовищі вчених і тому вони щасливі, що вони не самотні. Професор Катерфаж пише: «Цілком справедливо, що ми не знаємо, чим є життя, але ми так саме не знаємо, що є сила, що призводить зірки до руху... Живі істоти важкі і тому підлягають тяжінню; вони є центри численних та різноманітних фізичних та хімічних феноменів, які необхідні для їх існування та які мусять бути віднесені до дії ефірної динаміки (електрики, теплу тощо). Але ці феномени проявляються тут під впливом іншої сили... Життя не антагоністичне до бездушних сил, але воно спрямовує та контролює їх дії своїми законами».

ВІДДІЛ 8

СОНЯЧНА ТЕОРІЯ

СКОРОЧЕНИЙ АНАЛІЗ СКЛАДНИХ ТА ПРОСТИХ ЕЛЕМЕНТІВ, ПОДАНИХ ПРОТИ ОКУЛЬТНОЇ НАУКИ, ТА У ЯКІЙ КІЛЬКОСТІ ЦЯ ЗАГАЛЬНОПРИЙНЯТА ТЕОРІЯ Є НАУКОВОЮ ?

У власній відповіді на напад доктора Гул на теорію Віталізму, нерозривно пов'язану з Елементами Окультної філософії, професор Біль, відомий фізіолог, застосовує декілька висловлювань так саме значних як і прекрасних: «Життя є таємниця, глибина якої ніколи не була вимірною, і яка виявляється значно глибшою, чим більше ми заглиблюємося у вивчення її феноменів. У живих центрах, значно більше центральних, ніж центри які ми бачимо за допомогою наймогутніших засобів збільшення, у центрах живої матерії куди око не може поглянути але куди знання може спрямуватися, виникають зміни, про природу яких найбільш видатні фізики та хіміки не здатні надати нам уявлення; так саме немає жодних сподівань, що природа цих змін буде будь коли встановленою фізичними дослідками, бо вони відносяться до категорії та природи цілком відмінної від того, до чого можна віднести всі відомі нам феномени». Цю «таємницю» або початок Життєвої Сутності Окультизм ставить у той самий Центр, як і нуклей «prima Materia» нашої Сонячної Системи, бо вони єдині. Як проголошує Коментар: «Сонце є серце Сонячного Світу (Системи), і його мізки приховані за (видимим) Сонцем. Звідти випромінюється відчуття у кожний нервовий центр великого тіла і хвилі життєвої сутності линуць у кожну артерію ти жилу... Планети його члени та пульси». У другій праці було сказано, що Окультна Філософія заперечує, що Сонце є куля у стані горіння, але просто визначає його як світ, як сяючу сферу, позаду якої справжнє Сонце і що видиме Сонце лише відображення справжнього, його оболонка. Вербне листя Насмету, прийняте Гершелем за «сонячних мешканців», суть сонячна життєва енергія, «життєва електрика, що насичує всю систему, таким чином Сонце in abscondito, як резервуар енергії нашого маленького Космосу, само народжує власний життєвий флюїд, та постійно отримує стільки скільки віддає»; видиме Сонце є лише прорубане вікно в істинній сонячній присутності і крізь яке все ж, видно без викривлення внутрішню працю. Так, протягом мануантарного сонячного періоду або життя йде регулярна циркуляція життєвого флюїду у всій нашій Системі, серцем якої є Сонце – на вподобі до кровообігу в людському тілі; і під час кожного оберту скорочується так саме ритмічно як і людське серце. Лише замість того, щоби зробити коло оберт за секунду або приблизно, сонячна кров потребує собі десять років для оберт та цілий рік щоби пройти крізь порожнини серця, до того як вона пройде крізь легені, щоби повернутися далі у великі артерії та вени

Системи. Цього наука не буде заперечувати, бо астрономія знає про встановлений цикл одинадцяти років, коли число сонячних плям збільшується, до того збільшення це зобов'язане скороченню Сонячного Серця. Всесвіт, у цьому випадку наш Світ, дихає так саме як людина і кожна жива істота, рослина і навіть мінерал на Землі; так саме як і наша земна куля робить подих кожні двадцять чотири години. Темні області не зобов'язані власним походженням «поглинання, проявленому парами з надр Сонця, що потрапили між спостерігачем та фотосферою», як запевняє це Секкі, так саме плями не утворюються «з самої матерії (розжареної газової матерії) яку вибухи викидають на сонячний диск». Феномен схожий до правильної та здорової пульсації серця, коли життєвий флюїд проходить крізь його порожнини. Якби було можливим зробити людське серце сяючим і цей живий пульсуючий орган міг би бути видимим таким чином, щоби відобразити на його екрані, на вподоби до того, як це застосовується лекторами по астрономії, то кожний побачив би, що феномен сонячних плям повторюється через кожну секунду і що вони зобов'язані власним походженням скороченню та спрямуванню крові.

Ми читаємо у одній праці по геології, що наука мріє про те, що: «Всі відомі хімічні елементи з часом виявляться лише різновидами одного єдиного елементу». Окулътна філософія вчила цьому з часів появи людської мови, додаючи потому у відповідності до принципу закону аналогії, «як наверху так і знизу», другу з своїх аксіом, що у дійсності не існує ні Духа ні Матерії, а лише незчисленні аспекти Єдиного вічно прихованого «Є» або САТ. Однорідний первісний Елемент простий та єдиний лише на земному плані свідомості та відчуттів, бо Матерія на кінець, не більше ніж послідовність наших власних станів свідомості, а Дух – уявлення психічної інтуїції. Навіть на найближчому вищому плані цей єдиний елемент, який на нашій Землі визначений сучасною наукою, як ультимат (крайній), нерозчинна складова частка деякого виду Матерії, був би оголошений у світі вищого духовного знання де чим дуже складним. Було би відзначено, що наша чистіша вода, замість власних двох визнаних простих елементів кисню та водню, містить багато інших складових частин які не снилися нашій сучасній земній хімії. Як в області Матерії так і Духу тінь того, що можна усвідомити на плані об'єктивності, існує на плані чистої суб'єктивності. Часточка однорідної субстанції, саркод (Корінь) монерона Геккеля, розглядається наразі, як головне життєве начало, археобіозис земного існування (протоплазма Гекслі); і Bathy-bius Haeckelii потрібно прослідкувати до його земного археобіозису. Астрономи починають помічати його лише на протязі його третьої стадії еволюції, під час так званого «другого творіння». Але учні Езотеричної Філософії добре розуміють таємний сенс Станці: «Брама по суті являє аспект Пракриті, який еволюціонує та не еволюціонує... Дух, о Двічі народжений (Посвячений), є лише аспект Брами. Наступний є подвійний аспект (Пракриті та Пуруш)... що еволюціонує і не еволюціонує; а Час є останнім». Ану є одним з імен Брами на відміну від Брамана, і воно означає «атом»; аніямсам аніямсам, «най атомний з атомного» непорушний (ач'юта) Пурушотама». Безсумнівно елементи відомі нам наразі – якою би не була їх кількість – як вони розуміються та визначаються, не є і не можуть бути первісними. Ці первісні елементи були створені з «згустків охолодженої променистої Матерії» та «з вогняного сім'я полум'яного Батька», які «єдині»; або застосовуючи більш просту мову сучасної науки, ці елементи були народжені у глибинах початкового Вогняного Туману в масах розжареної пари нерозчинної небули; бо як це доводить професор Н'юкомб, розчинна туманність не складає категорію справжніх туманностей. Вона вважає що більше ніж половина їх, помилково прийняті спочатку за туманність, є тим що вони називають «зірковими гуртами». Елементи відомі нам наразі, досягли власного сталого стану у цьому Четвертому Колі та П'ятій Расі. Вони користуються коротким періодом відпочинку до того, коли ще раз будуть спрямовані до еволюційного підйому, протягом якого «живий вогонь Оркус» роз'єднає найбільш зчеплені та знову розвіє їх у Єдиному.

Доки що окультист йде далі як це було показано у Коментарях на Семеро Станців. Відповідно, навряд чи може він сподіватися на допомогу або визнання з боку науки, яка відкидає як його «аніямсам аніясам», абсолютно духовний Атом, так і його Манаса-путр або людей народжених Розумом. Розкладаючи «єдиний матеріальний елемент» на єдиний абсолютний елемент Дух, або Головну Корінь-Матерію, чим одразу розташовує його за межами досяжності фізичної філософії, окультист зрозуміло має мало спільного з правовірними вченими. Він стверджує, що Дух і Матерія дві Грані неосяжної Єдності, і їх уявні протилежні аспекти залежать (а) від різноманітних рівнів диференціації Матерії та (б) від рівня свідомості самої людини. Це, тому є метафізикою та має мало чого, що до фізики, якою би не була наразі великою ця фізична філософія, не зважаючи на власні земні обмеження. Та все ж, коли наука визнає, якщо і не дійсне існування, то хоча би можливість існування Всесвіту з його незчисленними формами, умовами та аспектами, побудованими на «єдиній Субстанції», вона мусить йти далі. Якщо лише наука не визнає так саме можливість Єдиного Елементу або Єдиного Життя окультистів, вона буде примушена залишити цю «єдину Субстанцію», особливо якщо вона обмежена лише сонячною туманністю, висіти у повітрі на вподобі до труни Магомета, але без магніту, який підтримував би цю труну. На щастя для фізиків любителів теорій, якщо ми не можемо сказати з деякою точністю, що подає теорія туманностей, то все ж, завдяки професору Уінчелю і деяким астрономам, ми були у стані знати, що вона не подає. На жаль це далеко не пояснює навіть найпростішу з проблем, які бентежили вчених та роблять це і далі у пошуках істини. Ми мусимо робити наші дослідження, починаючи з самих ранніх гіпотез сучасної науки, якщо бажаємо знайти де та у чому вона грішить. Можливо буде знайдено, що на кінець Сталло правий і, що помилки та протиріччя найбільш видатних вчених, є просто наслідками їх не правильного відношення. Вони матеріалісти і бажають у будь що, залишитися такими, і все ж, «загальні принципи атомної механічної теорії – основи сучасної фізики – є тотожними з головними доктринами онтологічної метафізики». Таким чином, «головні помилки онтології стають очевиднішими пропорційно розвитку фізичної науки». Наука насичена метафізичними поняттями, але вчені не бажають дозволити цього та з відчаєм намагаються накласти атомну механічну личину на чисто не речовинні та духовні закони Природи на нашому плані, відмовляючись дозволити їх субстанціональність навіть на інших планах, саме існування яких вони відкидають а priori. Не зважаючи на це, можна легко довести, як вчені прив'язані до власних матеріалістичних поглядів, з самих часів Н'ютона, намагалися накласти неправдиві маски на факти та істину. Але їх завдання з кожним роком ставало все більш важким; так саме з кожним роком хімія, поверх всіх інших наук, все більше та більше наближається до області Окултного в Природі. Вона наразі асимілює ті самі істини, які Окултні Науки стверджували віки тому, але які до цього часу потерпають від жорстокого висміювання. «Матерія вічна» стверджує Езотерична Доктрина. Але Матерія в уявленні окультистів у її стані Лайя або нульовому стані, не є Матерія сучасної науки, навіть у самому розрядженому газовому стані. «Промениста Матерія» Крукса була би матерією самого грубого виду у сфері начал, бо вона стає чистим Духом, до того як повернеться до власної першої точки диференціації. Тому коли Адепт або алхімік додає, що хоча Матерія вічна, бо вона є Прадхана, все ж, Атоми народжуються з кожною новою Мануантарою або відродженням Всесвіту, то це не є таким протиріччям, як може вважати матеріаліст, не віруючий ні у що, окрім Атома. Існує різниця між проявленою та не проявленою Матерією, між Прадхана без початковою та безкінечною причиною, і Пракриті, або проявленими наслідками; Шлока каже: «Те що є не проявлена причина, ясно визначена великими мудрецьми, як Прадхана, початкова основа, яка є тонка Пракриті; те що вічне і що одночасно є і немає – лише процес».

Те що у сучасній фразеології називають Духом та Матерією – ЄДИНЕ у Вічності, як Постійна Причина, і є ні Дух ні Матерія, але ВОНО – перекладене з санскриту ТАД, «ТЕ» - все що було, є та буде, все те, що може уявити собі людський розум. Навіть екзотеричний пантеїзм індуїзму подає це так, як ніколи не подавала це жодна монотеїстична філософія, бо його космогонія у прекрасних висловлюваннях починається відомими словами: «Не було ні дня ні ночі, ні неба ні землі, ні темряви ні світла. Не існувало нічого для усвідомлення почуттями або розумовими здатностями. Все ж у той час існував єдиний Брама, по суті Пракриті (Природа) і Дух. Бо два аспекти Вішну відрізняються від його найвищого головного аспекту, вони суть Пракриті і Дух, о брамін. Коли два інших його аспекти не існують більше, розчиняються, то той аспект звідки знову виникає форма та все інше, тобто всесвіт, цей аспект називається часом, о двічі народжений!». Це є те, що розчиняється, або ілюзорний подвійний аспект Того, сутність чого вічно Єдина те, що ми називаємо Вічною Матерією або Субстанція позбавлена форми, статі, неосяжна навіть для нашого шостого почуття або розуму, і тому ми відмовляємося бачити у цьому те, що монотеїсти називають особистим антропоморфічним Богом.

Як дивиться сучасна точна наука на ці два припущення, що «Матерія вічна» і що «Атом періодичний та не вічний»? Фізик матеріаліст буде критикувати та висміювати їх з презирством. Ліберальний та прогресивний вчений, істинний та серйозний дослідник істини, як наприклад відомий фізик Крукс, підтвердить імовірність обох стверджень. Бо ледве згасла луна від його лекції про «Генезис Елементів», прочитаної перед Хімічним Відділом Британської Асоціації на зборах у Бірмінгемі у 1887 році, і яка так вразила всіх еволюціоністів, як за нею вийшла друга у березні 1888 року. Цього разу голова Хімічного Товариства виклав перед світом науки та публікою плоди нових відкриттів з області Атомів, і ці відкриття у всіх відношеннях виправдали Окултні Вчення. Вони навіть були більш вражаючими ніж, положення його першої лекції, і цілком заслуговують уваги кожного окультиста, теософа і метафізика. Все що він каже у власних «Елементи і Мета-Елементи», виправдовуючи таким чином довіру та передбачення Сталло з безстрашністю наукового розуму, який любить науку заради істини та не думає про наслідки для власної репутації та слави. Ось його власні слова: «Дозвольте мені панство, на незначний час привернути вашу увагу до теми, що торкається головних принципів хімії; теми яка може привести нас до припущення можливого існування тіл, які хоча і не є складними або змішаними, не є елементами у строгому сенсі цього слова – я наберусь сміливості назвати їх «мета-елементами». Щоби пояснити те, що я маю на увазі, я мушу повернутися до нашого поняття елемента. Що є критерієм елемента? Де можемо ми провести ризик між окремим існуванням та тотожними? Ніхто не має сумнівів, що кисень, натрій, хлор, сірка тощо окремі елементи; і коли ми підходимо до таких гуртів як хлор, бром, йод, ми все ще не маємо сумнівів, хоча якби рівні «елементності» були визначені – і можливо ми на кінець будемо змушені до цього прийти – можна було би визнати, що хлор наближається значно ближче до бромові ніж до кисню або натрію. Знову нікель і кобальт дуже близькі один до другого, хоча ніхто не заперечує їх права бути причетними до розряду елементів. Все ж, я не можу не запитати – якою би була переважна думка посеред хіміків, якби відповідні розчини цих тіл або їх сполучень виявили тотожні кольори, замість того, щоби показувати кольори, приблизно доповнюючи один одного? Чи була би їх різна природа визнаною наразі? Коли ми йдемо далі, та наближаємося до так званих рідких земель, то ґрунт під ногами стає менш надійний. Можливо ми можемо дозволити розташувати скандій, ітербій та інші, схожі до цих тіл, у розряд елементів, але що скажемо ми у випадках празео- або нео-демія, між якими можна сказати, не існує жодної визначеної хімічної різниці, бо їх головне право на визнання за ними окремої індивідуальності, спирається лише на найменші відмінності у здатності кристалізації, хоча їх фізичні відмінності, як це показане спектральним аналізом, виражені дуже значно? Навіть

тут ми можемо уявити собі, що думка більшості хіміків буде схильною до поблажливості та вони дозволять цим двом тілам бути у зачаклованому колі. Чи будуть вони коли чинитимуть так, спиратися на принцип, залишається відкритим питанням. Якщо ми дозволимо цих кандидатів, то як за справедливістю ми можемо виключити серію елементних тіл або мета-елементів, з якими ознайомив нас Крюсс і Нільсон? Тут спектральні відмінності дуже визначені, у той час коли мої дослідження дідімія так саме визначають незначну різницю у засадах між деякими з цих сумнівних тіл. До цієї самої категорії потрібно віднести численні окремі тіла, на які були розкладені і імовірно будь розкладатися далі, ітрій, ербій, самарій та інші так звані «елементи». Де у такому випадку ми проведемо лінію поділу? Різні угруповання так невловимо переходять одне до іншого, що неможливо провести визначеного кордону між двома суміжними тілами та сказати, що тіло з цієї сторони ризикує, є елемент, у той час коли тіло з іншого боку не є таким, а просто дещо, що симулює цей елемент або наближається до нього. Скрізь, де лише можливо було провести справедливий кордон, без сумніву, було би легким визначити для більшості тіл належне їм місце, з причини того, що у всіх випадках класифікації, дійсна проблема виникає коли вони наближаються до лінії кордону. Легкі хімічні відмінності зрозуміло, дозволяються та до відомої межі, так саме як і ясно окреслені фізичні відмінності. Та все ж, що сказати нам, коли єдина хімічна відмінність є у майже невловимій тенденції одного тіла двох або гурта, випадати у осадок раніше інших? Так саме є випадки, коли хімічні відмінності досягають місця, де вони стають майже не помітними, хоча ясно виражені фізичні відмінності залишаються. Тут ми нашоувуємося на нову проблему; у такій темряві, - що є хімічне а що фізичне? Чи не маємо ми права визначити як «фізичну відмінність», легку тенденцію появи аморфного осаду раніше іншого? І чи не можемо ми назвати кольорові реакції, які залежать від наявності кількості визначеної кислоти та такі що змінюються у відповідності до насиченості розчину та застосованому розчиннику «хімічними відмінностями»? Я не бачу як можемо ми заперечувати елементну природу тіла, яке відмінне від іншого різко визначеним кольором або спектральними реакціями, у той час коли ми приписуємо це іншому тілу, єдиним правом якого є дуже мала різниця у рівні основ. Коли ми відкрили двері так широко, щоби дозволити деякі спектральні відмінності, ми повинні дослідити, якою мінімальною є та різниця, що дозволяє кандидату увійти? Я наведу з власної практики приклади деяких сумних кандидатів». Далі відомий хімік наводить декілька прикладів незвичайних реакцій молекул та земель, імовірно тотожних, але які після уважного дослідження виявили відмінність, які не зважаючи на свою мінімальність, довели, що жодна з них не є простим тілом, і 60 або 70 елементів, прийняті хімією, не можуть більше відповідати належним потребам. Їх ім'я імовірно, легіон, але з причини того, що так звана «теорія періодичності» суперечить безмежному збільшенню елементів, то Крукс примушений на пошук засобів для примирення нового відкриття з старими теоріями. «Ця теорія» каже він: «отримала такі великі підтвердження, що ми не можемо легко прийняти будь які пояснення феноменів, які не погоджуються з нею. Але якщо ми припустимо, що елементи підсилені великою кількістю тіл, ледве відмінних за властивостями, та утворюючих агрегати туманностей там, де ми раніше бачили окремі зірки, якщо мені дозволять таке порівняння, то періодична класифікація більше не може бути цілком зрозумілою у раніше визначених поняттях. Тому спробуємо змінити ці поняття. Нехай слово «елемент» отримає значення «елементного гурту» і вони займуть місця елементів у періодичній схемі, і проблема зникне. Для визначення елемента візьмемо не зовнішню межу, а внутрішній тип. І якщо моє припущення має ґрунт, і ми могли би відокремити атом від атому, то ми побачили би, що вони відмінні у щільних межах по обидва боки від середнього. Сам процес подріблення припускає існування схожих відмінностей у деяких тілах».

Таким чином факти та істина ще раз переконали «точну» науку та примусили її поширити свій погляд та змінити терміни, які маскуючи більшість, зводили їх до одного тіла – на вподобі до семи-складних Елохімів та їх воїнств, перетворених на єдиного Іегову фанатиками матеріалістами. Змініть хімічні терміни - «молекула, атом, часточка» тощо, словами «Сонми, Монади, Деви» тощо і можна подумати, що ми маємо опис народження Богів, первісної еволюції мануантарних Розумних Сил. Але вчений лектор додає до власних зауважень дещо, ще значно переконливіше, свідомо чи ні, хто знає? Бо він каже: «Зовсім нещодавно схожі тіла вважалися елементами. Вони мали визначені властивості, хімічні та фізичні; вони мали визначену атомічну вагу. Якщо ми візьмемо чистий розчин такого тіла, наприклад ітрія, та додамо до нього надлишок міцного аміаку, ми отримаємо осадок, який здається цілком однорідним. Але якщо замість того ми додамо розведений аміак у кількості достатній для осаду половини, то ми не отримаємо осаду одразу. Якщо ми розмішаємо все та залишимо посуд на годину, унікаючи пилу, то рідина залишиться чистою та прозорою, без жодних ознак осаду. Але, після трьох годин ми побачимо райдужний відлив і на наступний ранок осадок. Яке може бути значення цього феномену? Кількість доданої речовини для осадження недостатня, щоби дати осадок більш ніж половини ітрія, тому протягом декількох годин йде процес, схожий до відбору. Очевидно, що осадження сталося не випадково і молекули, які розпалися, є тими які торкнулися з відповідними молекулами аміаку. Далі якщо ми приймемо до уваги час до появи осаду, ми можемо зробити висновок, що дія ця має характер відбору. Проблема не у тому, чому випав осадок, але у тому, що саме визначає та спрямовує деякі атоми на те щоби потрапити у осадок, а інші щоби залишатися? (Ми можемо уявити собі деяку силу, яка перебирає атом за атомом та визначає їх долю, доки всі не будуть розподіленим по місцях.) Речення у дужках належить нам. Вчений дійсно може запитати себе, що це за сила яка спрямовує кожний Атом? І що це значить цей характер відбору? Теїсти вирішують питання відповіддю, це «Бог», не вирішуючи нічого для філософії. Окультизм залишається на власному Пантеїстичному ґрунті, відповідає та вчить про Богів, Монади та Атоми. Вчений лектор бачить у цьому те, чим він головним чином зацікавлений, віхи та сліди стежинка яка може привести до відкриття доказів існування однорідного елемента в Природі. Він відзначає: «Для того, щоби цей відбір міг відбутися, мусять існувати відмінності і вони мусять бути відмінностями на рівні засад, та такі мінімальні що не можуть бути спіймані жодним з відомих нам засобів, але бути чутливими до культивуації до точки, коли ця відмінність може бути поміченою звичайним дослідом».

Окультизм який знає про існування та присутність в Природі Єдиного Вічного Елементу, після першої диференціації якого Дерево Життя періодично пускає коріння, не потребує наукових доказів. Він каже: Древня Мудрість вирішила цю проблему віки тому. Так, серйозний або жартівливий читач, наука повільно але вірно наближається до нашої області Окультиного. Бажає вона або ні, з причин власних відкриттів, вона примушена визнавати нашу фразеологію та наші символи. Наука хімії примушена наразі, з причини стану речей, прийняти навіть нашу ілюстрацію еволюції Богів та Атомів, так переконливо та беззаперечно зображену у кадуцеї Меркурія, Бога Мудрості, та на алегоричній мові Архаїчних Мудреців. Ось що каже один з Коментарів у Езотеричній Доктрині: «Стовбур АШВАТТХА (дерева Життя та Буття, ЖЕЗЛ Кадуцея) проростає на кожному Початку (кожної нової Мануантари) з двох темних крил Лебеда (ХАНСА) Життя. Два Змія, вічно сутній та його ілюзія (Дух і Матерія), обидві голови яких ростуть з однієї голови між крилами, сходять повз стовбур переплетені у тісних обіймах. Обидва хвости поєднуються на Землі (проявленому Всесвіті) у один, і це є велика ілюзія, О Лану!». Кожен знає, що таке Кадуцей, значно змінений греками. Перший символ – з потрібною головою Змія – перетворився на жезл, де дві нижчі голови були роз'єднані, чим змінили перше значення. Все ж, цей жезл Лайя, обвитий двома зміями, залишається кращою ілюстрацією для нашої мети. Істино, сили магічного Кадуцея були

оспівані всіма поетами стародавності з повною переконливістю для тих хто розумів їх таємне значення. Далі, що каже вчений голова Хімічного Товариства Великої Британії у тій самій лекції з приводу того, що має деяке відношення або торкання до нашої вищезазначеної доктрини? Дуже мало, лише це – і нічого більше: «У моїй доповіді у Бірмінгемі, на яку я вже посилався, я просив мою аудиторію уявити собі дію двох сил на Протил – одна, час у супроводі зниження температури; друга, рух, що хитається як могутній маятник, має періодичні приливи та відливи, спокою та діяльності та близько поєднаною з невагомою матерією-істотою або джерелом енергії за назвою електрика. Далі, таке порівняння досягає мети, якщо йому пощастить відбити на розумі той визначений факт, який воно хоче підкреслити, але не потрібно очікувати, що воно невідворотно було у відповідності з усіма фактами. Окрім зниження температури з періодичним приливом та відливом електрики, позитивної та негативної, необхідної для набуття народженими елементами їх особистої атомності, очевидно, що ще третій фактор мусить бути прийнятий до уваги. Природа не діє на пласкій поверхні; вона потребує простору для власних космогонічних операцій і, якщо ми візьмемо як третій фактор простір, все стає зрозумілим. Замість маятника, хоча він і є гарною ілюстрацією, але не можливий сам по собі, спробуємо знайти більш задовільне зображення того, що, як я уявляю собі, могло відбутися. Уявимо діаграму зігзагів, накреслену не на площині а у просторі, у трьох вимірах. Яку фігуру можемо ми обрати щоби вона краще за все відповідала всім поставленим умовам? Деякі факти можуть бути гарно пояснені, припустимо, що зігзагова крива професора Емерсона Рейнольда, спроектована у просторі є спіраль. Та все ж, ця фігура неприйнятна, тому що крива мусить проходити крізь точку нейтральну по відношенню до електрики та хімічної енергії двічі у кожному циклі. Тому ми мусимо прийти іншу фігуру. Фігура вісімки (∞) або лемніскати може переходити у зігзаг так саме, як і спіраль, і таким чином вона задовольняє всім умовам». Лемніската для еволюції сходження від Духу до Матерії, можливо, інший вид спіралі у її еволюційному шляху від Матерії до Духу; та неухильне поступове та кінцеве поглинання у стан Лайя, те що наука називає «точкою нейтральною по відношенню до електрики» або нульовою. Такими є окультні факти та ствердження. З великим спокоєм та довірою вони можуть бути видані науці, щоби бути виправданими з часом. Послухаємо все ж, ще дещо про цей первісний генетичний тип символічного Кадуцея: «Схожа фігура буде результатом трьох дуже простих одночасних рухів. По перше, просте коливання вперед та назад (припустимо на Схід та на Захід); по друге, просте коливання під прямим кутом до попереднього (припустимо на Північ та Південь) у половину тривалості періодичного часу, тобто у двічі швидше; та по третє, рух під прямими кутами до цих двох (припустимо до низу), який у власному простішому вигляді був би з незмінною швидкістю. Якщо ми спроекуємо цю фігуру у просторі, ми знайдемо, що точки кривих де утворюються хлор, бром та йод, підходять близько одна під іншу; те саме з сіркою, селенієм та телурієм, та з іншими серіями аналогічних тіл. Можуть запитати – чи пояснює ця схема, яким чином елементи виникають за цим порядком? Уявимо собі циклічний перехід у просторі, кожна еволюція є свідком зародження гурту елементів, які я раніше подав, як утворені протягом одного коливання маятника. Припустимо, що один цикл таким чином скінчився, і що центр невідомої творчої сили розкидав повз власного шляху первісні атоми – сім'я, якщо мені дозволять застосувати цей вираз – які мусять одразу поєднатися у гурти відомі як літій, берилій... сірка та хлор, всього 14. Яка найбільш імовірна форма цього шляху? Як би він був жорстко обмежений тим самим планом температури та часу, то наступні елементні гурти знову були би гуртами літію і перший цикл мав постійний повтор та прояв тих самих 14 елементів. Але, умови не зовсім такі самі. Простір та електрика ті самі, але температура змінилася і, таким чином, замість того щоби до атомів літію були додані атоми аналогічні у всіх відношеннях, атоми що виявилися до життя у другому циклі не є літій а його потомство – калій. Тому припустимо, що *vis generatrix* рухається циклічно по лемніскаці, як зазначалося раніше у той час коли одночасно зменшується температура

і час йде – зміна яку я намагався показати рухом до низу – кожне кільце лемніскати перетинає ту саму вертикальну лінію все у нижче та нижче. Спроекована у просторі крива покаже нейтральну, центральну лінію по відношенню до електрики, та нейтральну по відношенню до своїх хімічних – до того позитивна електрика опиниться на Півночі, а негативна на Півдні. Природа переважної атомності залежить від відстані на Схід або Захід від нейтральної лінії, одноатомні елементи містяться на відстані однієї лінії, двоатомні на відстані двох ліній тощо. У кожному наступному колі діє той самий закон». І далі неначе для доказу постулату Окультичної Науки та індуської філософії, які стверджують, що під час Пралаї обидва аспекти Неосяжного Божества – «Лебедя у Темряві», Пракріти та Пуруш, Природи або Матерії, у всіх її формах, і Духу, більше не існують, але цілком розчиняються ми бачимо заключну наукову думку великого хіміка Англії, яка вінчає доказ словами: «Ми простежили наразі створення хімічних елементів від вузлів та порожнин у первісному флюїді. Ми показали можливість, ні імовірність того, що атоми не вічні у власному існуванні, але поділяють з усіма іншими створеним істотами властивості розпаду та смерті».

Амінь, відповідає на це Окультизм, бо «можливість» та «імовірність» науки для нього є фактами, що не потребують доказів або зовнішніх фізичних свідчень. Все ж, Окультизм повторює з тією самою впевненістю, як завжди: «МАТЕРІЯ ВІЧНА і стає атомною (її аспектом) лише періодично». Це так саме вірно як і інше припущення, прийняте майже одноголосно астрономами та фізиками, що виснаження тіла Всесвіту неухильно йде вперед і, що воно на решті призведе до згасання Сонячних Вогнів та руйнації Всесвіту – є помилковим, хіба що у тому вигляді як воно накреслене вченими. Будуть як і були у часі та вічності, періодичні розпади проявленого Всесвіту, такі як часткова Пралая після кожного Дня Брами; та Загальна Пралая – Маха Пралая – лише після скінчення кожного Віку Брами. Але наукові причини для такого розпаду, наведені точною наукою, не мають нічого спільного з істинними. Все ж, якби там не було, Окультизм ще раз виправданий наукою, бо доктор Крукс каже: «Ми довели на основі аргументів з хімічної лабораторії, що в матерії випробуваній як елемент, існують ледве вловимі тіні відмінності, які дозволяють можливість відбору. Ми побачили, що існуючі критерії відмінності не можуть більше йти на рівні з розвитком хімії, але мусять бути дещо змінені для вміщення «мета-елементів». Ми довели як заперечення Кларка Максуела, не дивлячись на їх вагу, можуть бути заперечені, і на кінець ми висунули основи, які дозволяють вірити, що первісна матерія була створена актом сили зародження, періодичним викидом атомів, наділених енергією. Якщо ми матимемо відвагу висловитися з приводу джерел енергії атому, то можемо припустити, що теплові випромінювання розповсюджені зовні крізь ефір від вагової Матерії Всесвіту за посередництвом невідомого нам процесу природи, перетворюються біля меж Всесвіту на первісні головні вібрації хімічних атомів, які з моменту власної формації починають тяжіти до середини та таким чином відновлюють енергію Всесвіту, яка у іншому випадку була би втраченою випромінюванням тепла. Якщо це припущення має основу, то вражаюче передбачення сера У.Томпсона про кінцеве старіння Всесвіту з причин втрат енергії, падає само по собі. Мені здається, панство, що питання елементів таким чином може тимчасово бути розглянутим. Наше мале знання цих первісних таємниць розширюється неухильно та твердо, хоча і повільно». За дивним збігом, навіть наша Семи-складна Доктрина неначе керує кроками науки. Якщо ми розуміємо правильно, хімія каже про 14 гуртів первісних атомів – літія, берилія, бору, вуглеця, азоту, кисню, фтору, натрію, магнію, алюмінію, кремнію, фосфору, сірки та хлору; а Крукс коли каже про «переважні атомності» перераховує семеро гуртів таких, бо він каже: «За мірою того, як могутній фокус творчої енергії йде колом, ми бачимо як у послідовних циклах він сіє по одному шляху простору сім'я літію, калію, рубідію та цезію; по другому шляху – хлору, бромові та йоду; по третьому – натрію, міді, срібла і золота; по четвертому – сірки, селенію та телурію; по п'ятому – берилію, кальцію, стронцію та барію; по

шостому – магнію, цинку, кадмію та ртуті; по сьомому – фтору, миш'яку, сурьми та вісмуту, (що складає семеро гуртів з одного боку і далі що до інших шляхів інших елементів він додає) у той самий час знайдено природне місце біля нейтральної осі для трьох гуртів елементів, визначене професором Менделєєвим у свого роду лікарню для невиліковних – восьме сімейство». Було би цікавим порівняти ці семеро сімейств і восьме «невиліковних» з алегоріями про сімох первобутніх синів «Матері Безмежний Простір» або Адіті та відкинутого її сина. Багато дивних збігів можуть бути таким чином знайдені «між цими проміжними ланками»... названими «мета-елементами» і тими які Окулътна Наука називає Ноуменами, Свідомим Розумами та Керівниками цих гуртів Монад та Атомів. Але це завело би нас занадто далеко. Задовольнімо себе визнанням факту, що: «Це відхилення від абсолютної однорідності мусили би визначити побудову цих молекул або агрегатів матерії, які ми називаємо елементами, і можливо буде ясніше, якщо ми потрапимо подумки до часу світанку нашого матеріального Всесвіту і перед Лицем Великої Таємниці спробуємо роздивитися процес еволюції елементів».

Таким чином, нарешті наука в особах своїх найкращих представників, з метою бути більш зрозумілою для не посвячених, застосовує фразеологію таких древніх Адептів, як Роджер Бекон, та повертається до «Протилу». Все це дає надію та має значення «знамення часу». Істинно, ці «знамення» численні, і кількість їх збільшується щоденно; але немає між ними більш значних, ніж щойно наведені. Бо у цей час провалля між Окулътними «ненауковими забобонами» та вченнями точної науки поєднане мостом і на край випадок, один з небагатьох видатних сучасних хіміків потрапив до області безмежних можливостей Окулътизму. Кожний новий крок який він зробить, буде наближати його до цього таємничого Центру, від якого випромінюються незчисленні шляхи від Духу у Матерію і які перетворюють Богів та живі Монади на людину та відчують Природу. Але ми маємо дещо більше сказати на цю тему у наступному Відділі.

ВІДДІЛ 9

МАЙБУТНЯ СИЛА. МОЖЛИВОСТІ ТА НЕМОЖЛИВОСТІ ЇЇ

Чи мусимо ми сказати, що Сила це «Матерія що рухається» або «Матерія у русі», є проявом Енергії; або, що Матерія та Сила є феноменальними, диференційованими аспектами єдиної, первісної, недиференційованої Космічної Субстанції? Це запитання у зв'язку з тією Станцею, де йдеться про Фохат та його «Сімох Братів або Синів», іншими словами, про причину та наслідки Космічної Електрики; Брати або Сини на окулътній мові означають семеро первісних сил Електрики, яка досяжна фізикам лише у її чисто феноменальних та грубих проявах на космічному і особливо на земному плані. Вони містять окрім інших речей, Звук, Світло, Колір тощо. Що каже нам наука про ці «Сили»? Звук каже вона, є відчуття викликане впливом атмосферних молекул на перетинку вуха, яка народжує тонкі коливання у слуховому апараті та передає їх вібрації мізкам. Світло є відчуття, яке викликане впливом тонких вібрацій ефіру на ретину ока. Те саме кажемо і ми. Але це просто наслідки, вироблені в нашій атмосфері та у тому, що безпосередньо з нею сполучається, одним словом все, що фактично входить у межі нашої земної свідомості. Юпітер Pluvius надсилав свій символ у краплях дощу або води, яка як вважають складена з двох «елементів», які можуть бути як роз'єднані так поєднані хімічно. Складні молекули у її владі, але атоми їх все ще ухиляються від захоплення. Окулътизм бачить у всіх цих силах та проявах сходи, нижчі сходинки яких належать екзотеричній фізиці, а вищі піднімаються до тієї живої, розумної та невидимої сили, яка як правило, є незацікавленою Причиною, але у виключних випадках свідомою Причиною, феноменів народжених почуттями та встановлених як той або інший закон Природи. Ми кажемо та стверджуємо, що Звук є перед усім, страшна окулътна сила; що це

дивовижна сила, яку не змогла би врівноважити вся електрика, отримана від мільйона Ніагар, навіть у найменшому її потенціалі, якщо вона спрямована з Окультизмом Знанням. Звук може бути такої властивості, що піраміда Хеопса підніметься у повітря, або помираючий, ні людина на останньому диханні буде оживленою новою енергією та силою. Бо звук народжує, або скоріше поєднує елементи, які народжують озон, виготовлення якого за межами хімії, але у межах алхімії. Він може навіть воскресити людину або тварину, астральне або «життєве тіло» яких, ще не відокремилось не зворотно від фізичного тіла, внаслідок розриву магнетичної та одичної нитки. Можна повірити, що письменниця, як тричі врятована від смерті цією силою, може дещо знати про це. І якщо все це здається не науковим, що навіть не заслуговує на увагу, то нехай наука пояснить, яким механічними та фізичними законами, їй відомими пояснюються нещодавно зроблені феномени так званим двигуном Кілі (Keely's Motor)? Що це, що діє як збудник невидимої, але жакливої сили, яка не лише здатна привести у дію машину у 25 кінських сил, але навіть була застосована для підняття самої машини? Та все ж, це досягається простим проведенням смичком по камертону, як це було вдруге доведене. Бо ефірна сила, відкрита Джоном Уорелом Кілі з Філадельфії, добре відомим у Америці та Європі, не є галюцинацією. Не дивлячись на його невдачу у застосуванні її – невдачу передбачену деякими окультистами з самого початку – феномени демонстровані винахідником протягом останніх декількох років, були чудовими, на межі дива, не у сенсі надприродного, але у сенсі над людського. Якби успіх Кілі був дозволеним, він міг би протягом декількох секунд розкласти армію на атоми так саме легко, як він привів у такий стан мертвого бика. Читача просять звернути увагу на цю відкриту міць, яку винахідник назвав інтер-ефірною Силою.

На думку окультистів, так саме як і його найближчих друзів, Кілі був і наразі є біля порогу однієї з найбільших таємниць Всесвіту; на якій тримається таємниця фізичних сил і езотеричне значення символу «Світового Яйця». Окультина філософія, дивлячись на проявлений та не проявлений Космос, як на ЄДНІСТЬ, символізує ідейне подання першого цим «Золотим Яйцем» під двома полюсами. Позитивний полюс діє у проявленому світі матерії, у той час коли негативний зникає у неосяжній Абсолютності SAT – Буття. Чи відповідає це філософії пана Кілі, ми не можемо сказати, окрім того, це не має великого значення. Та все ж, його думки про ефірно матеріальний устрій Всесвіту дивно схожі з нашими, і у цьому відношенні майже тотожні. Ось що каже він у талановитому нарисі, складеному пані Блумфілд-Мур, однією багатою та відомою американкою, зусилля якої у пошуках істини, ніколи не можуть бути переоцінені. «Пан Кілі пояснює роботу власної машини та каже: «Під час проектування будь якої машини, побудованої до цього часу, ніколи не був знайдений засіб для встановлення нейтрального центру. Якби це було зроблено, то всі проблеми шукачів «перпетум мобіле» скінчилися би, і ця проблема стала би встановленим та діючим фактом. Попередній імпульс у декілька фунтів був би достатнім, щоби привести таку машину до руху та примусити її діяти протягом віків. Проектуючи свою вібраційну машину, я не шукав досягнення постійного руху; але встановлений коло оберт, дійсно маючий нейтральний центр, який є у такому стані, що може бути збудженим за посередництвом мого власного вібраційного ефіру, і доки він під впливом цієї субстанції, він насправді є машиною, яка незалежна від маси (або земної кулі), і цим вона зобов'язана чудовій швидкості вібраційного коло-оберту. Все ж, не дивлячись на всі її досконалості, вона потребує додавання вібраційного ефіру, щоби зробити з неї незалежний двигун... Вся побудова потребує підвалин, міцність яких мусить відповідати масі яку вони підтримують, але підвалини Всесвіту лежать на точці порожнечі, значно меншій ніж молекула; у дійсності, щоби краще пояснити цю істину, на інтер-ефірній точці, але для усвідомлення цього потрібен безмежний розум. Поглянути у глибини ефірного центру рівнозначно пошуку ефірного центру у просторі небесного ефіру, з тією лише різницею, що «одне є позитивне

поле, у той час коли друге – поле негативне». Саме це є, як це можна бачити, Східною Доктриною. Інтер-ефірна точка пана Кілі, є Лайя-точка окультистів; але це не потребує «безмежного розуму, щоби усвідомити її», а лише особливу інтуїцію та здатність прослідкувати її приховане місце у цьому світі Матерії. Зрозуміло, що центр Лайя не може бути створений, але інтер-планетний вакуум можливий – як це доведено проявом звуків дзвіночків у просторі. Все ж, пан Кілі каже як несвідомий окультист, коли він помічає у власній теорії планетну рівновагу (suspension). «Що стосується об'єму планет, то бажалося би запитати з точки зору науки, як може існувати величезна різниця у об'ємі планет без порушення гармонічної дії, яка завжди була їх характеристикою? Я можу відповісти таким чином, лише застосувавши послідовний аналіз та починаючи з ефірних центрів, що обертаються та встановлені Творцем, з їх силою тяжіння та акумуляції. Якщо ви запитаете, що це за сила яка дає кожному ефірному атому його неосяжну швидкість обертання (або початковий імпульс) я буду вимушений відповісти, що жоден кінцевий розум ніколи не зможе на це відповісти. Філософія акумуляції є єдиним доказом, що ця міць була даною... Коли цей найменший центр встановлений, то сила потрібна для його зсуву мусить бути такою величезною, як і зсуву великої планети. Коли цей атомний нейтральний центр рухається, планета примушена рухатися за ним. Нейтральний центр несе всю вагу акумуляції з самого початку та залишається таким самим, назавжди врівноваженим у вічному просторі». Кілі ілюструє власну ідею «нейтрального центру» наступним чином: «Уявимо собі, що після акумуляції планети будь якого діаметру, скажемо приблизно у 20.000 миль, бо розмір не має жодного відношення до питання, припустимо, що станеться зміщення всього матеріалу, за виключенням кори, завтовшки 5000 миль, без проміжної порожнини між корою та центром, розміром у звичайну більярдну кулю; щоби привести до руху цю малу масу, була би потрібна сила, така сама велика як і для зсуву оболонки у 5000 миль завтовшки. Окрім того, ця мала центральна маса підтримувала би вічно вагу цієї кори, тримаючи її на рівній відстані; та не існувало би сили, щоби примусити їх торкнутися. Уява втрачається, від усвідомлення величезної ваги на цю точку центру, де все припиняється... Ось що ми розуміємо під нейтральним центром». І це є те, що окультизм розуміє як Лайя-центр.

Вище сказане, оголошене багатьма «ненауковим». Але таким є все, що не затверджене фізичною наукою та не дотримується її строго правовірних шляхів. Якщо лише пояснення самого винахідника не буде прийнятим - а його пояснення є цілком ортодоксальними з духовної та окультної точки зору, якщо не з точки зору матеріальної спекулятивної науки за назвою точна, суть так саме і наші з цього питання – то що може наука заперечити на вже продемонстровані факти, які вже неможливо заперечити? Окультна філософія відкриває деякі з власних найбільш важливих та суттєвих таємниць. Вона роняє їх, як коштовні перлини, одна за іншою на великій відстані і то, лише коли її спонукає до цього еволюційна хвиля приливу, яка несе людство повільно та мовчки, але неухильно до Світанку Шостої Раси людства. Бо коли ці таємниці вийшли з під захисту їх законних нащадків, вони перестають бути окультними; вони стають загальним здобутком та ризикують стати частіше прокляттям, ніж навпаки в руках марнославно Каїнів людської раси. Та все ж, коли народжуються особистості, схожі до винахідника ефірної сили, люди з особливими психічними та розумовими здатностями (про здатності далі буде), їм зазвичай частіше допомагають, ніж дають можливість йти без допомоги та власним шляхом; якщо вони будуть залишені з власними силами, воно скоро опиняються жертвою страждань та здобиччю спекулянтів. Але їм допомагають лише за умови, що вони не стануть свідомою або несвідомою небезпекою для свого часу; небезпекою для бідних, щоденної жертви менш багатих для більш багатих. Це потребує пояснення. Біля дванадцяти років тому, під час сторічної виставки у Філадельфії, автор поступилася проханням одного теософа, одного з ранішніх прихильників Кілі, та повторила йому те, що чула з джерела, авторитет якого беззаперечний. Було сказано, що

винахідник «Самодвигуна», є тим кого на мові кабалістів називають «уродженим магом». Що він був та залишається несвідомим що до розмірів власних сил та виробляє лише ті, які він знайшов та встановив у власній природі – по перше тому, що приписує помилковому джерелу і тому не зможе надати їм цілковитого розвитку; по друге тому, що було вище його сил передати іншим те, що було уродженою здатністю у його особливій природі. Відповідно секрет не міг бути переданий нікому, як постійний для використання. Індивіди, народжені з такою здатністю не такі вже рідкі. Причина чому про них не чують, частіше залежить від того факту, що майже у кожному випадку вони живуть та помирають не знаючі чим вони володіють. Пан Кілі володів силами які називаються аномальними, саме тому що про них так саме мало знають у наші дні як про циркуляцію крові у часи Гарвея. Кров існувала та оберталася у першій людині народженій жінкою, так саме як вона діє і наразі, і так саме існував та існує в людині принцип, який може контролювати та спрямовувати ефірну вібраційну Силу. У будь якому випадку він існує у всіх тих смертних, внутрішня сутність яких пов'язана з причини їх походження, з тим гуртом Дхіані-Коганів, яких називають «Першонародженими з Ефіру». Людство з психічної точки зору поділяється на різні гурти, пов'язані з відповідними гуртами Дхіані-Коганів, які створили первісну психічну людину. (див. пар. 1,2,3,4,5 у Коментарях на Станцю VII). Кілі як дуже обдарований долею у цьому відношенні та, окрім свого психічного темпераменту, геній у механіці може досягти вражаючих результатів. Вже деяких він досяг – більше будь хто з смертних нашого віку не посвячених у заклучні Містерії – більше ніж будь хто з смертних нашого часу. Те що він зробив як кажуть його друзі цілком достатньо «щоби зруйнувати молотом науки ідолів науки» - ідолів матерії на глиняних ногах. Так саме автор ні на хвилину не має намірів заперечувати пані Блумфілд-Мур, коли та у власній брошурі «Психічна Сила та Ефірна Сила», стверджує, що пан Кілі, як філософ: «Достатньо високий духом, достатньо мудрий та великий у власній мужності, щоби здолати всі перешкоди та стати нарешті перед всім світом, як великий винахідник». Так саме вона пише: «Якби навіть Кілі обмежився тим, що вивів вчених з темних областей, де вони помацки рухаються, у відкритий простір стихійної сили, де тяжіння та зчеплення потривожені у власних сховищах та притягнені до застосування; де з єдиного начала виходить безкінечна енергія під різноманітними формами, він досяг би безсмертної слави. Якщо він доведе з метою руйнації матеріалізму, що Всесвіт натхнений таємничим принципом, якому матерія, якою організованою вона не була би, цілком підлегла, він буде великим духовним благодійником нашої раси, який перевершує всіх кого бачив наш світ. Якщо йому пощастить під час лікування хвороб замінити більш тонкими силами природи ті грубі матеріальні впливи, які отруїли більшу кількість людей, ніж війна, чума та голод разом, він заслуговує та отримає вдячність людства. Все це і більше зробить він, якщо він та всі ті хто уважно стежив за його рухом протягом років, не будуть занадто не терплячими у власних очікуваннях». Та сама особа у власному памфлеті «Keely Secrets» наводить уривок з статті в «Теософі» декілька років тому написаної автором цього тому: «Автор №5, з числа памфлетів, Теософічного Видавництва Товариства під назвою: «Що є Матерія і що є Сила», каже: «Вчені щойно відкрили «четвертий стан матерії», у той час коли окультисти віки тому потрапили за межі шостого і тому вони не припускають а знають про існування сьомого останнього». Це знання містить одну з таємниць так званої «складної таємниці Кілі». Багатьом вже відомо, що його таємниця містить «збільшення енергії», інсоляцію ефіру та застосування цієї сили до механіки».

Саме тому, що відкриття Кілі призвело би до оволодіння однією з найбільш окультних таємниць, яка ніколи не може бути відданою у розпорядження мас, його невдача довести власні відкриття до логічного завершення є без сумнівною для окультистів. Та про це ми скажемо далі. Але навіть за всіх обмежень це відкриття може стати дуже благодійним, бо: «Крок за кроком з терплячою наполегливістю, яка з часом буде відзначена світом, ця людина-геній робила власні

дослідження, долаючи величезні перешкоди на її шляху, які здавалися (всім окрім неї) нездоланими для подальшого руху; але ніколи перст долі не вказував так конкретно на час, коли все готується для явлення нового виду сили, яку очікує людство. Природа яка завжди неохоче видавала власні таємниці, прислухається до вимоги Необхідності. Вугільні копії планети не можуть задовольнити потребу у вугіллі. Пара досягла своєї межі сили та не відповідає потребам часу. Електрика чекає, притримавши дихання своєї сестри товарки. Повітряні кораблі стоять та очікують силу, яка зробить повітроплавання де чим більшим ніж метою. Так саме легко як люди сполучаються за допомогою телефона з дому до контори, так саме будуть вони робити крізь океани. Уява неначе паралізується, коли намагається передбачити результати, які дасть це чудове відкриття, коли буде застосованим до мистецтва механіки. Дінасферична сила заволодіє престолом та примусивши відректися від пари, буде керувати світом з такою могутністю на користь цивілізації, що жоден розум не зможе попередити всі наслідки. Лоренц Оліфант у передмові до «Наукової Релігії» каже: «Світанок нового морального майбутнього мерехтить над людською расою – якого вона без сумніву потребує». Жодним іншим чином не могло би початися це нове моральне майбутнє так широко, так універсально як у тому випадку, коли дінасферична сила була застосована для благ життя». Окультисти готові визнати це разом красномовним письменником. Молекулярна вібрація, без сумніву є «законним полем дослідів Кілі», і зроблені ним відкриття будуть визнані як чудові – але лише в його руках та за його посередництвом. Доки що світ отримає те, що може бути безпечним. Істина цього ствердження можливо, ще не так очевидна самому винахіднику, коли він пише, що цілком впевнений, що він виконає все обіцяне та видасть все світу; але істина ця стане перед ним і у недалекому майбутньому. І те що він каже з приводу власної праці, є тому переконливим доказом.

«Спостерігаючи дію моєї машини, відвідувач, якщо він бажає мати приблизне уявлення про її *modus operandi*, мусить відкинути будь яке уявлення про машини, які діють за принципом тиску від розширення пари або іншого аналогічного газу на поршень парової машини. Моя машина не має ні поршня, ні ексцентриків і немає в ній жодного тиску, якими не були би її розміри або ємкість. Моя система у всіх частках та подробицях як у розвитку сили, так і її застосуванні покоїться на симпатичній вібрації. Жодним іншим засобом неможливо розбудити та розвинути мою силу, і так саме неможливо було би привести до дії мою машину на іншому принципі... Та все ж, ця система правильна; і наперед всі мої операції будуть вестися цим способом, тобто моя сила буде народжуватися, моя машина виробляти рух, моя зброя – діяти за посередництвом проводу. Лише після багатьох років праці та численних досліджень які потребували не лише побудови дивних механічних споруд та уважного вивчення феноменальних якостей субстанції «ефіру» вироблених *per se*, зміг я обійтися без складного механізму та досягти оволодіння тонкою та страшною силою, з якою я оперую». Деякі місця мають пряме відношення до окультної сторони застосування вібраційної Сили, яку Кілі називає «симпатичною вібрацією». «Дріт» вже є кроком назад або вниз від чисто ефірного плану до земного. Винахідник робив дива – слово «дива» не є занадто сильним – діючи лише через інтер-ефірну Силу, п'ятого та шостого принципів Акаші. Починаючи з генератора (парового котла) у шість футів довжиною, він дійшов до такого розмір якого був не більше срібного годинника, і це вже само по собі є дивом генія механіки, але не духовного генія. Як чудово було сказано його великою захисницею Блумфілд-Мур: «Обидва види сили, над якими він робив дослід, і феномени які їх супроводжували, є антитезами одна до іншої». Одна сила була народжена ним та діяла через нього. Ніхто з тих хто повторили би те що було зроблено ним, не змогли би отримати тих самих результатів, бо воістину при цьому діяв ефір Кілі, у той час коли ефір Сміта або Брауна залишився би без результатів. Проблема Кілі у тому, що до цього часу він не міг створити машини, яка розвинула та регулювала би силу без втручання

«сили волі», або особистого впливу оператора свідомо або ні. У цьому він був би успішним, бо ніхто окрім нього не зміг би привести до дії його «машину». З окультної точки зору це було значно більшим досягненням, ніж «успіх», якого він очікував від свого проводу, але результати отримані з п'ятого та шостого плану ефірної або астральної сили, ніколи не будуть допущені служити комерційним цілям та шляхам пересування. Що організм Кілі безпосередньо пов'язаний з виробленням його чудових результатів, доводиться ствердженням, зробленим однією особою, яка була близькою до винахідника: «Одного разу пайщики «Keely Motor Co» поставили одну людину до його майстерні з метою розкрити цю таємницю. Після шести місячного щільного догляду, ця людина сказала Кілі: «наразі я знаю як це робиться». Вони щойно зібрали разом машину і Кілі керував регулятором, який поєднував та роз'єднував приток сили. «Спробуйте у такому випадку», була відповідь. Людина повернула кран і нічого не сталося. «Покажіть мені знову як ви це робите» знову запитав наглядач. Кілі погодився і механізм знову запрацював. Друга спроба наглядача знову не вдалася. Кілі поклав руку йому на плече та запросив ще раз спробувати і результатом був струм». Цей факт, якщо він дійсний, вирішує питання. Нам кажуть, що пан Кілі визначає електрику, «як відомий вид атомічної вібрації». У цьому він цілком правий; але це є електрика на земному плані та у земних співвідношеннях (кореляціях). Він нараховує: Молекулярні вібрації – 100 млн. Інтер-молекулярні – 300 млн. Атомічні – 900 млн. Інтер-атомічні – 2700 млн. Ефірні – 8100 млн. інтер-ефірні 24300 млн. за секунду. Це підтверджує наші положення. Не існує вібрацій які можна обрахувати хоча би приблизно за межами «царства четвертого Сина Фохата», якщо застосувати окультний вираз, або того руху, який відповідає утворенню променистої матерії Крукса, легковажно названої декілька років тому «четвертим станом матерії» - на нашій земній кулі. Якщо запитують – чому Кілі не було дозволено перетнути відомий кордон? Відповісти не важко; бо те що він несвідомо відкрив, є страшна сидеральна (просторова) сила, відома ще Атлантам і названа ними Маш-Мак, і якій арійські Ріші у власній Астра-Від'ї дають назву, яку ми не бажаємо видавати. Це є Вріл, про який каже Булвер Літтон у власній праці «Майбутня Раса» і Вріл всіх майбутніх рас нашого людства. Назва Вріл може бути видумкою; але сама Сила є факт, який в Індії викликає так саме мало сумнівів, як і існування самих Ріші, бо Сила ця згадана у багатьох сокровених книгах. Це є вібраційна сила, якщо спрямована проти армії і з Агніратха, встановленою на летючому кораблі, відповідно до інструкцій з Астра-Від'ї, перетворила би на попіл 100.000 людей та слонів так саме легко, як і одного мертвого щура. Вона подана у вигляді алегорії у Вішну Пурані, Рамаїні та інших працях; у переказах про мудреця Капілу, «погляд якого перетворив 60.000 синів царя Сагара на гори попілу», і ця Сила пояснена у езотеричних працях та має назву Капілакша – Око Капіли.

Невже ця сатанинська Сила може бути дозволена нашому поколінню, як додаток до їх запасу анархічних іграшок, відомих як меленіт, динамічний годинниковий механізм, помаранчі, «корзини квітів» та інші бомби під такими невинними назвами? Невже ця руйнівна Сила, яка коли в руках сучасного Атіли, кривавого анархіста, наприклад у декілька днів могла би привести Європу у її примітивний хаотичний стан без жодного мешканця, щоби розповісти про драму; невже така Сила може стати загальним здобутком всіх людей у однаковій мірі?

Те чого вже досяг пан Кілі, є великим та надзвичайним. Для нього достатньо праці щоби демонструвати його нові системи, та «зменшити пиху вчених матеріалістів, відкриваючі таємниці за межами світу матерії», за бажанням чи ні, для всіх. Бо без сумніву, спіритуалісти та психіки, яких наразі достатньо посеред європейських армій, опинилися би першими хто випробував би на собі наслідки відкриття таких таємниць. Тисячі посеред них швидко опинилися би у глибокому ефірі і, можливо з населенням цілої країни за компанію, якби така сила була відкритою навіть без її оприлюднення. Відкриття її на декілька тисяч років – або скажемо на сотні тисяч – передчасно.

Воно буде у визначений час та у визначеному місці, лише коли ревучий потік голоду, страждань та дармової праці відхлине назад – як це буде, коли справедливі вимоги більшості будуть, нарешті почуті та задовільнені; коли від пролетаріату залишаться лише спомини та зникне гострий зойк про хліб, який дійсно лунає по всьому світові, та не звертає на себе жодної уваги. Це може бути прискореним розповсюдженням освіти та відкриттям нових умов для праці та переселення з кращими перспективами, ніж існують наразі, і на якомусь новому континенті, який може утворитися. Лише у той час Двигун та Сила Кілі, як вони спочатку здавалися йому самому та його друзям будуть на потребу, бо ними користуватимуться більше бідні ніж багаті. А доки що Сила ним відкрита буде працювати з проводом і якщо пощастить, цього буде достатнім, щоби зробити з нього великого винахідника сучасної епохи. Те, що пан Кілі каже про Звук, Світло та Колір, так саме правильно з окультної точки зору. Слухайте його слова так, якби він був вихованцем «Бога Викривачів» та занурював погляд свій протягом всього життя у глибини Батька-Матері Ефіру.

Порівнюючи розрідженість атмосфери з розрідженістю ефірних витоків, отриманих ним винайденим методом дроблення молекул повітря вібрацією, Кілі каже: «Це неначе платина по відношенню до кисню. Молекулярне дроблення повітря приводить нас лише до першого підрозділу; інтер-молекулярне – до другого; атомічне – до третього; інтер-атомічне – до четвертого; ефірне – до п'ятого; інтер-ефірне – до шостого підрозділу або до позитивного поєднання з світлоносним ефіром. У власному «Введенні» я наводив докази, що це є вібруюча оболонка всіх атомів. У моєму визначенні атомів я не обмежуюся шостим підрозділом, де цей світлоносний ефір утворюється у власному грубому вигляді, як це доводять мої досліді. Думаю, що ця ідея буде оголошена фізиками сучасності видумкою дикої уяви. Можливо що з часом ця теорія отримає висвітлення яке висуне її простоту для наукового вивчення. На цей час я можу лише порівняти її з планетою у темному просторі, куди світло сонця науки ще не потрапило... Я стверджую, що звук так саме як і запах є реальна субстанція невідомої розрідженості, яка випадає з тіла від поштовху у вигляді часточок матерії, інтер-атомних часточок зі швидкістю 1120 фут/сек та 20000 у порожнечі. Субстанція розсіяна таким чином, є частка всієї збудженої маси, і якби вона постійно підтримувалася у цьому стані збудження, то протягом деякого часу вона була би цілком поглинена атмосферою; або точніше перейшла би з атмосфери у більш високий рівень розрідженості, відповідної умовам підрозділу, які обумовлюють її визволення з тіла, у якому вона пригнічена... Звуки камертонів, розташованих таким чином, щоби виникали ефірні акорди, хоча і розвивають власні тони (складні) потрапляють цілком у всі субстанції, які потрапляють у сферу їх атомічного бомбардування. Удар дзвона у порожнечі визволяє ці атоми з тією самою швидкістю та об'ємом як і у повітрі; і якби коливання дзвона було безперервним протягом мільйонів сторіч, він повернувся би до свого первісного елементу; а якби кімната була герметична та міцна, то об'єм порожнечі навколо дзвона опинився би під тиском, внаслідок утвореної розрідженої субстанції. На мою думку, звук правильно визначений, стає порушенням атомічної рівноваги, роз'єднуючи атомічні частки, до того субстанція визволена таким чином, мусить належати до відомого роду ефірного струму. За таких умов хіба буде не розумним припущення, що якби цей струм підтримувався і тіло втрачало у цьому випадку власний елемент, воно з часом зникло би цілком? Всі тіла первісно створені з цього розрідженого ефіру, нехай то тварина, рослина або мінерал, і вони повертаються до власного високого газового стану лише коли у стані диференціальної рівноваги... Що стосується запаху, то ми можемо отримати деяке визначене уявлення про його надзвичайну та чудову розрідженість, якщо візьмемо до уваги, що широкий простір атмосфери може бути просякнутим на роки однією крихтиною мускусу, і яка не матиме втрати ваги після цього тривалого часу. Великий парадокс що до пахощів у тому, що вони можуть бути утримані у сосуді! Ми маємо тут субстанцію значно більшої розрідженості, ніж скло і все ж вона не може

вислизнути. Це на вподобі до решета з дірочками здатними пропустити гравій та у той самий час затримати пісок. Це проблема збентежила би тих хто зупинився би перед визнанням її. Але яким би нескінченно розрідженим не був би запах, віз здається доволі грубим по відношенню до субстанції, що керує підрозділом магнетичного струму (симпатичним струмом). Підрозділ цей йде одразу за звуком, але вище звука. Дія магніту збігається деяким чином з сприймаючою та розподіляючою частиною людських мізків, які постійно видають все меншу пропорцію з отриманої кількості. Це є прикладом контролю розуму над матерією, який поступово виснажує фізичне до розпаду. Магніт так саме втрачає енергію та стає інертним. Якби відносини між розумом та матерією були зрівняні та збережені у такому стані, ми жили би у нашому фізичному стані вічно, бо не було би фізичного виснаження. Але це фізичне виснаження веде до джерела значно вищого розвитку – тобто до визволення чистого ефіру з грубого молекулярного, що з моєї точки зору дуже бажано». Можна відзначити, що за виключенням декількох не великих розбіжностей жоден адепт або алхімік не зміг би краще пояснити ці теорії з точки зору сучасної науки, як би не заперечувала остання проти цих нових поглядів. У всіх головних принципах, якщо не деталях, це чистий Окультизм; і поверх того це так саме і сучасна натурфілософія.

Що є ця нова Сила, якщо лише наука не надасть нової назви, діяльність якої беззаперечна – як це визнано декількома фізиками та природниками які відвідали лабораторію пана Кілі та особисто засвідчили її вражаючу роботу – що це? Чи не є це «різновид руху» так саме і у порожнечі, бо немає Матерії для народження його, за виключенням Звуку – інший «різновид руху», без сумніву відчуття, викликане на вподобі до Кольору, вібраціями? Так, ми віримо у ці вібрації, як найближчу безпосередню причину всіх схожих відчуттів, тому ми відкидаємо однобоку наукову теорію, що немає іншого фактора на який можна дивитися неначе повз нас, за виключенням ефірних і атмосферних вібрацій.

У цьому випадку американські субстанціоналісти, хоча вони занадто антропоморфічні та матеріалістичні у власних поглядах, щоби останні були прийняті окультистами, не помиляються коли заперечують через пані М.С.Орган, доктора медицини, що: «В об'єктах у побудові яких є зв'язок з нервами тваринних відчуттів мусять існувати властивості позитивні та суттєві, без чого не може бути сприйняття. Жодне враження не може вплинути на мізки, нерви або розум – жодного стимулу до дії не буде – якщо не буде дійсної та безпосередньої передачі субстанційної сили. («Субстанційна» звісно, в якій якості вона така у звичайному сенсі цього слова у цьому Всесвіті Ілюзії та Майї, але не у дійсності). Ця сила може бути тонкою та високо нематеріальною Сутністю. Все ж, вона мусить існувати, бо жодна істота, жоден елемент або здатність людської істоти не може отримати сприйняття або стимулу до дії, якщо будь яка субстанціональна сила не торкнеться до них. Це головний закон що охоплює органічний та розумовий світ. У дійсному філософському сенсі не існує такої речі, як незалежна дія, бо кожна сила або субстанція є у співвідношенні з іншою. Ми можемо з такою самою імовірністю стверджувати, що жодна субстанція не володіє притаманною для неї смаковою властивістю або нюхом – що смак та запах є просто відчуттями, які викликані вібраціями, відповідно лише ілюзіями тваринних відчуттів». Існує ряд трансцендентних причин, приведених до руху, так би мовити у виробленні цих феноменів які тому, що не у відповідності з нашим вузьким полем знання, можуть бути зрозумілі та простежені до їх джерела лише духовними можливостями Адепта. Вони як пояснює їх Асклепій Царю суть «не речовинні речовинності», на вподобі до тих, що можна побачити у дзеркалі та ті «абстрактні форми» які ми бачимо та чуємо в наших снах та видіннях. Яке відношення до них мають «різновиди руху», світло та ефір? Все ж, ми бачимо, чуємо та відчуваємо запах та смак їх, і відповідно вони для нас такі самі реальності у снах як і на цьому плані Майї.

ВІДДІЛ 10

ЕЛЕМЕНТИ ТА АТОМИ

Коли окультист говорить про Елементи та людські Істоти які жили у геологічні епохи, тривалість яких так саме неможливо визначити – на думку одного з найкращих геологів Англії – як і природу Матерії, то це тому, що він знає про що каже. Коли він каже: «Людина та Елементи», він не має на увазі під цим людиною у її сучасному фізіологічному та антропологічному вигляді, так саме атоми елементів цих гіпотетичних концепцій, уособлених абстракцій Матерії у її високо розрідженому стані, існуючі на цей час у розумах вчених; так саме не має на увазі він складні елементи древності. У Окультизмі слово Елемент завжди означає рудимент. Коли ми кажемо – «Елементарна Людина», ми припускаємо або попередній ескіз на людиною, у її не закінченому та не розвиненому стані, відповідно у тому вигляді який наразі у латентному стані в фізичній людині протягом її життя та отримує обличчя лише за відомих умов; або ту форму, яка деякий час переживає матеріальне тіло та краще відома, як Елементарій (Elementary).^{*} Що стосується Елемента, то коли цей термін застосовується у метафізичному сенсі, він значить, відмінність від смертної Божественної Людини; але у фізичному застосуванні він означає фізичну матерію у її первісному не диференційованому стані Лайя, вічному природному стані Субстанції, яка диференціюється лише періодично; під час цієї диференціації Субстанція перебуває дійсно у не природному стані – іншими словами, вона є лише тимчасова ілюзія почуттів.

^{*}Платон, коли казав про не розумні Елементи, «складені з вогню, повітря, води та землі» мав на увазі стихійних демонів. (Див. «Тімей»).

Що стосується так званих Елементарних Атомів, то окультисти застосовують до них цей термін у сенсі аналогічному тому, який дають індуси Брами, коли вони називають його Ану, Атом. Кожний Елементарний Атом, у пошуках якого більше, ніж один хімік йшов шляхом вказаним алхіміками, є за їх переконанням, якщо не з причин знання – Душа; не обов'язково невітелена Душа, але Джива, як називають її індуси, центр Потенційної Життєздатності з латентним розумом у ній і, у випадку складних Душ, розумне та дієве Існування від вищої до нижчої сходинки; форма складена з більш або менш багаточисленних диференціацій. Щоби зрозуміти сенс сказаного потрібно бути метафізиком, до того метафізиком Сходу. Всі ці Атоми-Душі суть диференціації Єдиного і є у тому самому відношенні до Нього, як і Божественна Душа Буддхі до свого натхненника та не від'ємного від неї Духу Атма. Сучасні фізики, запозичивши від древніх їх Атомічну Теорію, забули один пункт, найбільш важливий у всій доктрині; відповідно, вони отримали лише шкарлупу і ніколи не будуть у стані отримати ядро. Приймаючи фізичні Атоми, вони не помічають того факту, що від Анаскагора та Епікура, до римлянина Лукреція та, на решті Галілея, всі ці філософи вірили, більше або менше у життя-Атоми, а не у невидимі крапочки так званої «грубої» матерії. Відповідно до них, рух оберту був народжений більш значними за масштабами (читайте більш божественними) Атомами, які спрямували донизу інші Атоми; до того найбільш легкі були одночасно відкинуті доверху. В езотеричному сенсі це вічно циклічна крива диференційованих Елементів, яка сходить донизу та доверху крізь фази існування, доки кожний не досягне власної відправної точки або місця народження. Ця ідея була така сама метафізична, як і фізична. Сокровенне тлумачення мало Богів або Душі під виглядом Атомів, як причини всіх наслідків на Землі шляхом виділення божественних тіл. Жоден стародавній філософ або єврейський кабаліст, ніколи не відокремлював Дух від Матерії або Матерію від Духу. Все народжувалося у Єдиному та від Нього і мусило повернутися до Єдиного. «Світло стає теплотою та ущільнюється у вогняні часточки, які з вогняного стану охолоджуються та стають твердими

круглими та гладкими. І це називається Душею, що загорнута у власний одяг з матерії». Атоми та Душі були синонімами на мові Посвячених. Доктрина про «Душі що обертаються», Гільгулем у яку так багато євреїв вірило, не мала іншого езотеричного значення. Єврейські посвячені ніколи не мали на увазі Землею Обітованою лише Палестину, але вони мали на увазі ту саму Нірвану, як вчені буддисти та браміні - Лоно Вічного ЄДИНОГО, символізованого Лоном Авраама та Палестиною, як замісників його на Землі. Без сумніву, жоден освічений єврей ніколи не розумів у буквальному сенсі алегорію, що тіла євреїв містять у собі початок Душі, яке якщо поховане у чужій країні, не може заспокоїтися до того часу, доки ця безсмертна часточка, за посередництва процесу «обертання душі», не досягне знову священної «Землі Обітованої». Сенс цього очевидний для окультиста. Припускалося що цей процес відбувався методом відомого роду метемпсихозу, яким психічна іскра переходила через птаха, тварину, рибу та найменшу комаху. Алегорія має відношення до Атомів тіла, з яких кожен мусить пройти через всі форми, доки вони всі не досягнуть кінцевого стану, який є точкою початкового руху кожного Атома – його первісний стан Лайя. Але первісне значення Гільгулема або «Обертання Душі» було уявлення про Душі та Его, що втілюються. «Всі душі йдуть у Гільгулах» у циклічний або процес обертання, тобто всі вони рухаються шляхом циклу перевтілень. Деякі кабалісти тлумачать цю доктрину лише у сенсі особливого роду чистилища для грішників, але це не правильно.

Проходження Душі-Атома «крізь семеро Планетних Покоїв» мало той самий метафізичний та фізичний сенс. Воно відповідало останньому, коли душа розчинялася у ефірі. Навіть Епікур відомий атеїст та матеріаліст, знав древню Мудрість та вірив у неї так, що вчив про Душу цілком відмінну від безсмертного Духа, коли вона була у ньому у латентному стані, як і про кожне атомічне зерно – складене з тонкої та витонченої субстанції, з самих гладких, круглих та вишуканих атомів. Це доводить, що стародавні Посвячені, за якими йшла більше або менше близько, вся древність, мали на увазі під терміном Атома – Душу, Генія або Ангела, первонародженого вічно прихованою Причиною всіх причин; і у цьому сенсі їх вчення стають зрозумілими. Вони стверджували так саме як і їх нащадки, про існування Богів та Геніїв, Ангелів або Демонів не за межами та не вільними від Всесвітнього Пленума, а в середині його. Але цей Пленум протягом життєвих циклів безмежний. Вони визнавали та вчили багато чому з того, чому вчить сучасна наука – а саме існуванню довічної Світової Речовини або Космічної Субстанції, вічно однорідної за виключенням часу її періодичного існування; у той час вона стає універсально розлитою по всьому безкінечному Простору, диференціюється, та поступово формує з себе тіла у просторі. Вони вчили про обертання Небес, про обертання Землі, Геліоцентричну Систему та про Вихрові оберти Атомів, які є у дійсності Душі та Свідомості. Ці «Атомісти» були надзвичайно духовними пантеїстами-філософами. Ніколи не уявили би вони думки про бездушні, матеріальні Атоми з одного боку та про поза космічного Бога з іншого.

Можливо буде корисним пояснити чим була монада і яким було її походження за вченнями древніх Посвячених. Сучасна точна наука, щойно почала виходити з дитинства, усвідомила велику та для неї на той час езотеричну аксіому, що нічого чи то у духовному, психічному або фізичному царстві Буття не може виникнути з нічого. Не існує причини у проявленому Всесвіті без відповідних наслідків у Просторі або у Часі; так саме не може бути наслідків без причини, яка сама зобов'язана існуванням ще більш високої причині. Первісна та абсолютна Причина назавжди мусить залишитися для людини неосяжною та безпричинною Причиною. Але навіть це не є вирішенням питання і мусить бути розглянуте лише з найвищої філософської та метафізичної точки зору, інакше краще не торкатися цього питання. Це абстракція на межі якої людський розум, яким би не був досконалим у метафізичних тонкощах – тремтить та виснажується. Це можна довести будь якому європейцю, який спробував би вирішити проблему

існування, наприклад, шляхом нарисів про віру істинного ведантиста. Нехай він прочитає та вивчить високе вчення Шанкарачар'я про Душу та Дух, і читач зрозуміє те про, що ми кажемо. А у той час коли християнина вчать, що людська Душа є дихання Бога і що вона створена для вічного існування, та має початок але не має кінця – а тому не може бути названою вічною – Окультине Вчення каже: Ніщо не створено, все лише перетворюється. Ніхто не може проявити себе у цьому Всесвіті – починаючи від небесного тіла, та закінчуючи тимчасовою туманною думкою – таким що вже не існувало у Всесвіті; будь яка річ на суб'єктивному плані є вічне «Є», так саме як будь яка річ на об'єктивному плані є такою яка вічно відбувається – бо все проходить.

Монада – воістину, «неподільна річ», за визначенням Гула, який не надавав їй сенсу, якого надаємо ми, як Атмі у поєднанні з Буддхі та вищим Манасом. Ця трійця єдина та вічна, бо двоє останніх поглинаються першим по завершенню всього умовного життя. Таким чином Монада може бути простеженою протягом її мандрувань та у змінах оболонок лише від початку першої стадії проявленого Всесвіту. Під час Пралаї, проміжного періоду між двома Мануантарами, вона втрачає власну назву так саме як вона втрачає її, коли істинне Єдине Я людини занурюється у Брамана, у випадку високого Самадхі, (стан Турія) або кінцевої Нірвани, словами Шанкара: «Коли учень досягає тієї первісної свідомості абсолютного блаженства, природа якого є Істина і якого не мають ні форми, ні дії, він залишає це ілюзорне тіло, яким огортався Атма, так саме як актор скидає сукню, що була на ньому». Бо Буддхі, Покров Анандамая, є лише дзеркало яке віддзеркалює абсолютне божество; і окрім того, саме це віддзеркалення ще не звільнене від незнання та не є Вищий Дух, бо воно підлегле умовам і є духовна модифікація Пракриті та є наслідком; і лише Атма є єдиний, істинний та вічний субстрат всього, Сутність та Абсолютне Знання, Кшетраджна. Наразі, коли видана версія Євангелій та найбільші помилки перекладу старих тлумачень виправлені, можна краще зрозуміти слова у першому Посланні від Іоанна – гл.5, вірш 6: «Дух свідчить про Нього, тому що Дух є Істина». Слова, наступні за цими у викривленому перекладі що до «трьох свідків», до цього часу сприймалися як – «Батько, Слово та Святий Дух», цілком ясно вказують на істинну думку автора і таким чином з ще більшою переконливістю ототожнюють його вчення у цьому відношенні з вченням Шанкарачар'я. Бо що може значити фраза: «троє свідчать... Дух, і Вода, і Кров», якщо це не має ні відношення, ні зв'язку з більш філософським ствердженням великого Вчителя Веданти, який коли каже про покрови – принципи в людині – Дживи Віджнанамаїт тощо, які у власних фізичних проявах, суть «Вода та Кров» або Життя, додає, що Атма-Дух один залишається після скидання Покровів і що він є Єдиний Свідок або синтезована єдність. Менш духовна і менш філософська школа, сприймаючи лише Трійцю зробила трьох свідків з «одного», поєднала його таким чином, більш з Землею, ніж з Небом. В Езотеричній Філософії Дух має назву «Єдиного Свідка» і у той самий час, доки він у Дева Чані, про нього кажуть як про «Трьох Свідків Карми».

Якщо Атма, наш сьомий принцип, тотожний з Духом Всесвіту, і людина єдина з ним у власній сутності, що у такому випадку є Монада? Вона та однорідна іскра, яка виблискує у мільйонах променів від Первісних Сімох, про цих Семеро далі буде. Це є ІСКРА З НЕ СТВОРЕНОГО ПРОМЕНЮ – таємниця. В езотеричному і навіть екзотеричному північному Буддизмі – Аді-Будда, (Чогі Дангпой Сангіє) Єдине неосяжне, без початку та кінця, тотожне з Парабраманом та Ейн Софом, виявляє сяючий Промінь з власної Темряви. Це є Логос, Перший або Ваджрадхара, Вищий Будда, також Дорджечанг. Як Володар всіх Таємниць, він не може мати прояву, але надсилає у світ проявів власне Серце – «Алмазне Серце», Ваджрасаттва або Дорджесемпа. Це є Другий Логос творіння, від якого виходять семеро – екзотерично п'ятеро – Дхіані-Будд, за назвою Анупадака, «без батьків». Ці Будди є первісними Монадами з Світу Безтілесного Буття, Світу Арупа, де розум (лише на цьому плані) не має ні обличчя ні імені у екзотеричній системі, але має власні семеро

імен в Езотеричній Філософії. Ці Дхіані-Будди виявляють з самих себе небесних Істот – над-людських Бодхісатв. Ці Бодхісатви втілюються на початку кожного людського циклу на Землі, як смертні люди, стають інколи, завдяки власним особистим заслугам, Бодхісатвами посеред Синів Людства, після чого вони можуть знову виявитися, як Мануші-Будди або людські Будди. Анупадака або Дхіані-Будди, таким чином тотожні з Манасапутрами брамінів, Синами народженими Розумом Брами або будь якого з двох Іпостасей Тримурті, вони так саме тотожні з Ріші та Праджапаті. Так є місце у Анугіті, якщо читати езотерично, яке ясно показує, хоча і під іншим аспектом, на ту саму ідею і систему. Ми читаємо там: «Якими не були би у цьому світі істоти, рухомі або ні, вони перші підлягають розпаду (під час Пралаї); наступними будуть утворення з стихій (з яких створений видимий Всесвіт), і після цих утворень (розвинутих істот) всі елементи. Такою є градація істот. Боги, Люди, Гандхарви, Пішачі, Асури, Ракшаса всі були створені Природою (Свабхава або Пракріті, Природа), але не дією і не причиною (фізичною). Ці Браміни (Ріші, Праджапаті), творці світу, народжуються тут (на Землі) знову та знову. І все що народжується від них, розкладається у належний час у ці самі п'ятеро великих елементів (п'ятеро або точніше семеро Дхіані-Будд, так саме мають назву «Елементи» людства), на вподобі до хвиль у океані... Ці великі елементи у всіх відношеннях вище елементів, що утворюють світ (грубих елементів). І той хто звільнений навіть від цих п'ятьох (Танматр)* досягає найвищої мети. Володар Праджапаті (Брама) створив це лише Розумом або містичним спостереженням, на вподобі до Дхіані-Будд».

*Танматри буквально праобраз або рудимент елементу позбавленого якостей, але езотерично вони суть Первісні Ноумени того, що з прогресом еволюції стане Елементом у розумінні стародавності, не фізики. Вони суть Логоси, семеро еманаций або променів Логосу.

Звідси очевидно, що ці Браміни тотожні з земними Бодхісатвами небесних Дхіані-Будд. І ті, і інші як первісні розумні «Елементи» стають Творцями та Прабатьками Монад яким призначено стати людьми у цьому циклі; після чого вони еволюціонують, або так би мовити розгортаються у власних Сутностях, як Бодхісатви або Браміни на Небесах та Землі, щоби нарешті стати простими людьми. «Творці світу народжуються тут на Землі знову та знову», воістину! У північній буддійській системі або народній езотеричній релігії сказано, що кожний Будда який проповідує Благий Закон на Землі, проявляється одночасно у трьох світах: у Безформеному Світі, як Дхіані-Будда, у Світі Форм, як Бодхісатва, і у Світі Бажань, або нашому, як людина. Езотерично, вчення має відмінності. Божественна чисто Аді-Будхічна Монада проявляється як Всесвітній Будхі, Маха-Будхі або Махат в філософії індуїстів, як духовний все знаючий та могутній Корінь Божественного Розуму, як Вища Anima Mundi або Логос. Цей останній сходиться «на вподобі до полум'я від Вічного Вогню, Незмінний без зменшення та збільшення вічно той самий до кінця» циклу існування, і стає Вселенським Життям на світовому плані. З цього плану свідомого життя спрямовуються на вподобі до сімох вогняних язиків, Сини Світла, Логоси Життя; далі Дхіані-Будди містичного спостереження, конкретні форми власних Батьків без форми, Семеро Синів Світла, і доки самі по собі, до них може бути застосований брамінський містичний вираз «ТИ є ТЕ» - Браман. Саме від цих Дхіані-Будд виходять їх Чхайя або Тіні, Бодхісатви небесних царств, первообрази надземних Бодхісатв та земних Будд і, нарешті людей. Семеро Синів Світла так саме називаються Зірками. Зірка під якою народжується людська Особа, каже Окультне Вчення, назавжди залишиться її зіркою протягом всього циклу її втілень у одній Мануантарі. Але це не є її астрологічна зірка. Остання має відношення та пов'язана з Особистістю; перша з Індивідом. Ангел цієї Зірки або Дхіані-Будда, пов'язаний з нею, буде або керуючим Ангелом, або просто спостерігачем під час кожного втілення Монади, яка є часткою його сутності, хоча її носій – людина може про це не знати. Кожний Адепт має власного Дхіані-Будду, власну «Душу-Близнюка», і вони знають його та називають «Отче-Душа» та «Батько-Вогонь». Лише під час останнього та найвищого Посвячення,

лицем до лица з сяючим «Образом», вони познають його. На скільки був ознайомлений про цей містичний факт Булвер Літтон, коли він у одну з самих натхненних хвилин, описував Заноні який стояв лицем до лица з власним Авгойєдом? Логос, або проявлене та не проявлене Слово, індуїсти називають Ішварою, Володарем, хоча окултисти дають інше ім'я. Ішвара, кажуть ведантисти є найвище створінні в Природі. «Це найвища свідомість» кажуть окултисти, є лише синтетична одиниця у світі проявленого Логосу – або на плані Ілюзії; бо це є сукупність Дхіані-Коганічної Свідомості. «О мудра людина, відмовся від думки що Не-Дух є Дух» - каже Шанкарачар'я. Атма є Не-Дух у власному кінцевому стані Парабрамана; Ішвара або Логос є Дух; або як пояснює Окултизм, це є складна єдність проявлених живих Духів, першоджерело всіх світових та земних Монад, плюс їх божественне Відображення, які утворилися від Логосу та повертаються до Нього, кожна після завершення свого часу. Існують семеро головних Гуртів таких Дхіані-Коганів, які будуть знайдені та впізнані в кожній релігії, бо вони суть Первісні Семеро Променів. Окултизм вчить нас, що людство поділяється на визначені семеро гуртів з їх підрозділами розумовими, духовними та фізичними. Відповідно, існують семеро головних планет цих Сімох Духів, і під впливом кожного з них народжується один з людських гуртів. Існують лише семеро планет, особливо зв'язаних з Землею, та дванадцять домів, але можливі комбінації їх аспектів незчисленні. Тому що кожна планета може стояти по відношенню до іншої в дванадцятьох аспектах, то їх комбінації мусять бути майже безкінечні; насправді вони так саме безкінечні як і духовні, розумові та фізичні можливості у незчисленних різновидах genus homo, і кожний з цих різновидів народжується під однією з сімох планет, у зв'язку з однією з вказаних незчисленних планетних комбінацій.

Тому Монада, як Єдина, стоїть вище сьомого принципу в Космосі та людині; а як Триада, вона безпосереднє променисте породження зазначеної складної Одиниці, не «Дихання Бога», як називають цю Одиницю, і не створення з нічого; бо схожа ідея цілком антифілософська та применшує Божество, зводячи Його до кінцевого та умовного стану. Як це чудово викладено перекладачем «Grest-Jewel of Wisdom» - хоча Ішвара є «Бог». «Незмінний у найглибших безоднях Пралаї та у напруженій діяльності Мануантар (все ж) вище (його) стоїть АТМА, навколо шатра якого темрява вічної Майї». «Триади», народжені під тією самою Планетною Зіркою, або вірніше, під випромінюваннями того самого Планетного Духу або Дхіні-Будди, є у всіх власних наступних життях та нових народженнях душами «близнюками» або душами сестрами на цій Землі. Думка та сама, що і у християнській Трійці, «Троє у Одному», і вона ще більше метафізична. Вселенський «Над-Дух», що виявляється на двох вищих планах, на плані Будхі і Махата. Це є три Іпостасі метафізичні але не особисті. Це було відомо кожному високому Посвяченому у всі віки та у всіх країнах: «Я і Батько єдині», казав Ісус. Коли в іншому випадку Він каже: «Сходжу до Батька Свого і Батька вашого», це значить те саме, що щойно було сказано. Тотожність та у той самий час ілюзорна диференціація Ангела-Монади та Людської Монади засвідчені у словах: «Мій Батько більше за Мене». «Прославляйте Батька вашого, який на Небі». «І праведники засяють як сонце у царстві Батька їх» (не Батька нашого). Так саме і Апостол Павло питає: «Хіба не знаєте, що ви храм Божий, і Дух Божий живе всередині вас?» Все це просто мало на меті показати, що гурт учнів та послідовників його належали одному Дхіані-Будді, Зірці або Батькові і що цей, у свою чергу належить до того самого планетного царства і підрозділу, що і він. Саме знання цієї Окултної Доктрини знайшло власний вираз у коментарях на книгу «The Idyll of the White Lotus», де Субба Роу пише: «Кожний Будда зустрічає під час свого останнього Посвячення всіх великих Адептів, які досягли стану Будди протягом попередніх віків... кожна категорія Адептів володіє своїми власними узами духовного сполучення, які поєднують їх разом... Єдиний можливий та вірний шлях потрапити у таке Братерство... є у тому, щоби привести себе під вплив Духовного Світла, яке випромінюється з нашого особистого Логосу. Я можу далі сказати... що схоже сполучення можливе

лише між особами, душі яких отримують власне життя та підтримку від того самого божественного Променя, і тому, що семеро різних Променів випромінюються від «Центрального Духовного Сонця», всі Адепти і Дхіані-Когани поділяються на семеро категорій, з яких кожна спрямовується, контролюється та надихається однією з сімох форм проявленої Божественної Мудрості». Відповідно ці Семеро Синів Світла, названі за їх планетами та часто ототожнені натовпом з ними, а саме, Сатурн, Юпітер, Меркурій, Марс, Венера і, імовірно Сонце та Місяць для сучасних критиків, які не дуже заглиблюються під поверхні стародавніх релігій,* за Окультними Вченнями є нашими небесними Батьками або нашим синтетичним «Батьком». Звідси, як вже було відзначено, Політеїзм насправді, є більш філософським та правильним що до дійсності та Природи, ніж антропоморфічний Монотеїзм. Сатурн, Юпітер, Меркурій та Венера, чотири екзотеричні планети та троє інших які мусять залишитися не названими, були небесним тілами, що є у безпосередньому астральному та психічному сполученні, морально та фізично з Землею, як її Керівники та Охоронці; видимі планети надавали нашому людству зовнішні та внутрішні особливості, у той час коли Керівники або Володарі – наші Монади та духовні здатності.

*Ці планети прийняті лише для цілей законної астрології. Підрозділи астрологічні відрізнялися від вище наведеного. Сонце як центральна зірка а не планета з своїми сімома планетами є у значно більшому окультному відношенні до нашої планети, ніж це загально відомо. Тому воно вважалося великим Батьком всіх Сімох «Батьків», і це пояснює різницю між Сімома та Вісьмома великими Богами Халдеї та інших країн. Ні Земля ні її супутник Місяць ні зірки, останні за іншої причини, не були нічим іншим як лише замісниками для езотеричних цілей. Все ж, навіть за виключенням Сонця та Місяця з обрахунків, стає ясным, що древні знали про семеро планет. Скільки знаємо ми наразі якщо відкинемо Місяць та Землю? Семеро не більше. Семеро первісних або головних планет, інші швидше планетоїди, ніж планети.

Щоби уникнути створення нових оманливих уявлень, скажемо, що посеред трьох Сокровених Планет або Зіркових Ангелів немає ні Урана ні Нептуна; не лише тому, що вони були невідомі під цими назвами стародавніми мудрецями, але тому, що вони так саме як всі інші планети, скільки би їх не було, є Богами та Володарями інших семи-складних планетних низок всередині нашої Системи. Так саме ці дві великі планети, нещодавно відкриті, не залежать цілком від Сонця, як у випадку інших планет. Інакше як можемо ми пояснити той факт, що Уран отримує 1/390 частину світла, від отриманого Землею, у той час коли Нептун отримує лише 1/900; що супутники їх мають зворотне обертання, чого немає у жодній іншій планеті Сонячної Системи? У будь якому випадку те, що ми кажемо має відношення до Урану, хоча цей факт заперечувався нещодавно. Все це, ясна річ, буде вважатися чистою фантазією, тими хто змішує всесвітній порядок Буття з власними системами класифікації. Тут все ж, надаються прості факти з Окультних Вчень, і вони можуть бути прийняті або відкинуті, залежно від обставин. Є подробиці у які, з причини великої метафізичної відстороненості, ми не можемо занурюватися. Тому ми просто стверджуємо, що лише семеро, з числа наших планет, так саме тісно зв'язані з нашою Землею, як Сонце з усіма тілами, підлеглими йому у його Системі. Посеред цих тіл деяка кількість головних та другорядних планет, відомих астрономам, здається, дійсно незначною. Тому є цілком очевидним, що існує значна кількість планет великих та малих, які ще не відкриті, але про існування яких стародавні астрономи – всі посеред них були посвяченими адептами – мусили бути знати. Але тому, що відношення цих планет до Богів було сокровеним, воно мусило залишатися в таємниці, так саме і імена різних інших планет та зірок. Окрім того, навіть у римо-католицькій теології сказано про «сімдесят планет, які керують долями народів нашої планети»; і за виключенням неправдивого застосування, у цій традиції данні більш правдиві, ніж у сучасній точній астрономії. Сімдесят планет є у зв'язку з сімома десятками старійшин народу ізраїльського, тут мають на

увазі Керівники цих планет, а не самі планети. Слово сімдесят є гра та ширма за якою приховані 7х7 підрозділів. Кожний народ, кожна нація, як ми вже казали, має свого власного Володаря та Охоронця. Батька на Небесах – Планетного Духа. Ми залишаємо потомкам Ізраїлю, прихильникам Саваофа або Сатурна їх власного національного Бога, Іегову; бо істинно, монади народу обраного ним є його власними і Біблія ніколи не приховувала цього... Лише зазвичай, текст протестантської Біблії має розбіжності з текстом Сімох десятків Тлумачників та Вульгати (латинський переклад Біблії). Так, у той час коли ми читаємо у першому: «Коли Всевишній (не Іегова) надавав уділи народам... Він поставив обмеження народів по числу синів Ізраїлевих...». У перекладі Сімох десятків Тлумачників сказано – «за числом Ангелів», планетарних Ангелів, і це тлумачення більше відповідає істині та факту. Більше того, всі тексти згодні з тим, що «частка Господа (Іегови) народ Його; Іаков є уділ Його»; і це вирішує питання. «Господь Іегова взяв Ізраїля, як власну частину; яке ж відношення мають інші народи до цього особливого національного Божества? Тому, нехай «Архангел Гавриїл» стоїть на сторожі Ірану, а «Іегова» на сторожі євреїв. Вони не є Богами інших народів, і важко зрозуміти, чому християни обрали Бога проти наказів якого Ісус перший повстав. Про планетне зародження Монади або Душі та її здатностей вчили гностики. На власному шляху до Землі, так саме як і на зворотному, кожна Душа народжена у Лоні від «Безмежного Світла», мусила була у обох напрямках пройти крізь семеро планетних областей. Чисті Дхіані і Деви древніх релігій з часом, зробилися між послідовників Зороастра Сімома Девами, священиками Арімана, до того «кожний був прикований до власної планети»; у брамінів вони стали Асурами і деякими з Ріші – добрими, злими та байдужими; у єгипетських гностиків Тот або Гермес були Головою Сімох, імена яких за Орігеном: Адонай – Геній Сонця; Тао – Місяця; Елой – Юпітера; Саваоф – Марса; Орей – Венери; Астафій – Меркурія; і Льдабаоф (Іегова) – Сатурна. Нарешті у Pistis-Sophia, про яку високий авторитет з питань езотеричних вірувань гностиків, покійний Ч.В.Кінг відкликається як про «коштовну пам'ятку Гностицизму», у цьому стародавньому документі ми маємо відгук древніх вірувань тисячоріч, хоча і викривлених для сектантських цілей. Астральні Володарі Сфер, планет творять Монади або Душі з власної сутності з «сліз власних очей та поту страждань», та обдаровують іскрою власної субстанції, яка є Божественне Світло. У другому томі буде показано, чому ці «Володарі Зодіаку та Сфер» були перетворені сектантським богослов'ям на повсталих Ангелів християн, які запозичили їх від Сімох Дев Марів без розуміння сенсу алегорії.

Як зазвичай те, що є і було від початку свого божественним, чистим та духовним у ранішній єдності, зробилося – з причини власної диференціації крізь викривлену призму людських уявлень – людським та нечистим, як відображення гріховної природи самої людини. Так з часом планету Сатурн почали ганити прихильники інших Богів. Народи, народжені під Сатурном – наприклад, євреї, у яких він став Іеговою, після того як на нього почали дивитися як на сина Сатурна або Льда-Баофа у середовищі офітів та у Книзі «Jasher» - постійно ворогували з народами, народженими під Юпітером, Меркурієм або будь якою іншою планетою, лише не під Сатурном Іеговою; не дивлячись на генеалогію та пророцтво, Ісус, Посвячений (або Jehoshua) – праобраз, з якого «історичний» Ісус був скопійований – не був чисто єврейської крові і тому не визнавав Іегову; так саме він не вклонявся жодному з планетних Богів, окрім як своєму «Батькові», якого він знав та з яким сполучався, як це робить кожний високий Посвячений, «Дух з Духом та Душа з Душею». Це навряд чи може бути запереченом, якщо лише критик не пояснить на загальне задоволення дивні висловлювання Ісуса, під час його суперечок з фарисеями: «Знаю, що ви сім'я Авраамове... Я кажу те, що бачив у Батька Свого; а ви робите те, що ви бачили у батька вашого... ваш батько-диявол... Він був людиновбивця від початку та не встояв у істині; бо немає у ньому істини. Коли говорить він неправду, говорить своє, бо він батько неправди». Цим «батьком» фарисеїв був Іегова, бо він був тотожним Каїну, Сатурну, Вулкану тощо – та планета, під якою вони народилися, і той Бог, якому

вони вклонялися. Вочевидь, потрібно шукати окультний сенс у цих словах, яким би викривленим перекладом вони не були, коли вони були промовлені Тим, Хто погрожував вогнем пекла кожному, хто назвав брата свого «Рака» (дурнем). Так саме очевидно, що планети є не лише мерехтливими сферами у просторі та сяючими без потреби, але що вони суть області різноманітних Істот, з якими непосвячені доки ще не ознайомлені, але які все ж, мають таємничий нерозривний та могутній зв'язок з людьми та небесними тілами. Кожне небесне тіло є храм одного з Богів, і самі ці Боги суть Храми Бога Невидимого, «Не-Духа». Нічого немає у Всесвіті, по за божественним. Вся природа є освячене місце, як каже Young: «Кожна з цих Зірок є священна Обитель». Таким чином можна довести, що всі екзотеричні релігії є викривленими копіями Езотеричного Вчення. Саме на духовенство потрібно покласти відповідальність за сучасну реакцію на користь матеріалізму, саме з причини поклону зовнішнім оболонкам язичницьких ідеалів, уособлених для цілей алегорій та нав'язаних масам, остання екзотерична релігія зробила з західних країн Пандемоніум, у якому вищі класи вклоняються золотому тільцю, а нижчі неосвічені примушені вклонятися ідолу на глиняних ногах.

ВІДДІЛ 11

СТАРОДАВНЯ ДУМКА У СУЧАСНОМУ ВИГЛЯДІ

Сучасна наука є лише викривлена Стародавня Думка та не більше. Ми бачили, що думають вчені, які володіють інтуїцією, та над чим вони працюють; наразі читач отримає ще декілька доказів того факту, що деякі з членів Королівського Товариства несвідомо наближаються до висміяних Таємних Наук. Що стосується Космогонії та Первісної Матерії, то сучасні розумові засади, без сумніву, є стародавньою думкою, «удосконаленою» заперечливими теоріями нещодавнього походження. Вся основа належить грецькій та індуській архаїчній астрономії та фізиці, які у ті часи мали назву філософії. У всіх арійських та грецьких поглядах ми зустрічаємося з уявленням всюди проникаючої однорідної Матерії або Хаосу, перейменованого сучасними вченими у «стан туманності світової речовини». Те що Анаскагор називав Хаосом у власній «Номіотерія», наразі має назву від Томпсона «первобутній флюїд». Індуські та грецькі атомісти – Канада, Левкіп, Демокріт, Епікур, Лукрецій тощо – відображаються як у чистому дзеркалі, в прихильниках Атомної Теорії наших часів, починаючи з Монад Лебніца та закінчуючи Вихровими Атомами сера Томпсона. Правда, стара корпускулярна теорія відкинута, та місце її зайняте теорією хвиль. Але питання у тому, як надійно остання встановилася і чи буде вона такою «непохитною» як остання? Світло у власному метафізичному аспекті, було вичерпно дослідженим у «Викритій Ізіді». «Світло є первонароджений і перша еманация Всевишнього, і Світло є Життя, каже Євангеліст (і кабаліст). І те і друге суть електрика – життєвий принцип, Anima Mundi – наповнює Всесвіт, є електричний надавач життя всім речам. Світло є великий Маг-Протей і під впливом Божественної Сили-Волі Зодчого (або вірніше Зодчих «Будівельників», названих колективно Єдиним) його різноманітні могутні хвилі дали народження кожній формі та кожній живій істоті. З його лона виникають Матерія і Дух. У його променях покояться начала всіх хімічних та фізичних дій та всіх космічних та духовних феноменів; воно надає життя та розкладає, з його вічної Точки поступово виникають міріади світів, видимі та невидимі небесні тіла. Від променів цієї Першої Матерії, єдиної у трьох, «Бог» відповідно до Платона, «запалив вогонь названий Сонцем, і який не є причиною світла та тепла, а лише фокус, або як можна висловитися, сферичне лінза, можливостями якої Промені Передвічного Світла матеріалізуються та зосереджуються на нашій Сонячній Системі та виробляють всі співвідношення сил». Це є Ефір як правильно пояснює теорія Меткафа та повторює Річардсон, за виключенням поступок першого що до деяких деталей сучасної теорії хвиль. Ми не кажемо, що ми відкидаємо цю теорію, ми лише стверджуємо, що вона потребує доповнень та

переробки. Але у цьому відношенні окультисти не є єдиними єретиками, бо пан Р.Хонт, член Королівського Товариства вважає що: «Теорія хвиль не пояснює результатів дослідів. Сер Брюстер у власному «Teatise on Optics» показав, «що фарби рослинного життя виникають... від особливого тяжіння, яке виявляють часточки цих тіл на різноманітні кольори променів світла», і що «завдяки сонячному світлу виробляються кольори соків рослин та міняється колір тіл та тощо», та відзначає, що не так легко дозволити, щоби схожі результати могли бути вироблені простою вібрацією ефірного середовища. «І я примушений», каже він, «цією категорією фактів міркувати так, неначе світло матеріальне» (?). Професор Кук Гарвардського Університету каже, що він «не може погодитися...з тими хто дивиться на теорію хвиль світла як на встановлений принцип науки». Теорія Гершеля, що інтенсивність світла під час дії кожної хвилі, «зворотно пропорційна квадрату відстані від джерела світла», якщо правильна, то вона значно шкодить, якщо не вбиває теорію хвиль. Що він правий було неодноразово доведено дослідями з фотометрами; і хоча до неї багато сумнівів, все ж теорія хвиль доки що живе».

На зауваження сера Д.Брюстера, що «він примушений розмірковувати, так якби світ був матеріальним» багато що може бути сказано. Світло у одному сенсі так саме матеріальне, як і сама електрика. І якщо електрика не матеріальна, якщо вона лише «різновид руху» то яким чином вона може бути зібраною у акумуляторах Фора? Гемгольц каже, що електрика мусить бути так саме атомічною, як і матерія; і Крукс підтримував цю точку зору у власній промові у Бірмінгемі у 1886 році, звернутій до Хімічної Секції Британської Асоціації, головою якої він був. Ось що каже Гемгольц: «Якщо ми приймемо гіпотезу, що елементарні субстанції складені з атомів, ми не зможемо уникнути висновку, що електрика як позитивна так і негативна поділена на визначені елементарні часточки, які поводяться як атоми електрики». Тут ми примушені повторити те, що було сказано у Відділі 8, що існує лише одна наука, яка зможе у майбутньому спрямувати сучасні досліді єдиним шляхом, який приведе до відкриття повної, до цього часу окультної, Істини, і це наймолодша з усіх наук – хімія у її сучасному перетвореному вигляді. Не існує іншої, і астрономії так саме, яка мала змогу безпомилково керувати науковою інтуїцією, як це може хімія. Два докази цьому можуть бути знайдені у світі науки – два великих хіміка, обидва найвидатніші у власних країнах, а саме Крукс та Бутлеров: один цілком віруючий у аномальні феномени, другий так саме ярий спіритуаліст, як і великий натураліст. Стає очевидним, що міркуючи над кінцевою дилемою Матерії і посеред безплідної доки що, погоні за елементом негативної атомної ваги, науково дисциплінований розум хіміка мусить відчувати потяг до цих вічно прихованих світів, до цієї таємничої Потойбічності, невимірні безодні якої здаються зачиняються від наближення занадто матеріалістичної руки, яка наважилася зірвати покров. «Це є невідоме та вічно неосяжне», попереджає «моніст-гностик». «Ні не так» відповідає хімік. «Ми безстрашно підемо у таємну область, яку не знання називає «невідомим».

У власній промові у Бірмінгемі Крукс сказав: «Існує лише одне невідоме – кінцевий субстрат Духу (Простір). Те, що не є Абсолют та Єдине з причини диференціації, і яким далеким би воно не було від фізичних почуттів, завжди досягне натхненому розуму людини, який є проблиском недиференційованого Інтегралу». Дві або три фрази наприкінці його лекції «про Генезис Елементів», показали що відомий вчений на шляху до відкриттів. Деякий час він вивчав «Первісний Протил» та прийшов до висновку, що «той хто володіє ключем, отримає можливість відкрити деякі глибокі таємниці світової побудови». Протил як пояснює великий хімік: «...є слово аналогічне протоплазмі для подання ідеї першо-образної, початкової матерії, існуючої до розвитку хімічних елементів. Слово яке я наважився застосувати для цієї мети складене з «про» (до того як) та «тил» (речовина для утворення). Слово це не може бути поданим як нове, бо 600 років тому Роджер Бекон писав у своєму «Frte Chymiae». Елементи складені з «тил» і кожний елемент

перетворюється на природу іншого елементу». Знання Р.Бекона прийшло до цього чудового старого Мага не шляхом одкровення а тому, що він вивчав стародавні праці з магії та алхімії та володів істинним ключем до істинного значення їх мови. Але подивимося, що каже Крукс про Протил, найближчого сусіда Мулапракріті окультистів: «Почнемо з моменту, коли перший елемент виник до життя. До цього моменту, матерія якою ми її знаємо, не існувала. Так саме неможливо вважати матерію без енергії, як і енергію без матерії; з деякої точки зору, і той і інший взаємно зворотні терміни. До народження атомів всі ці види енергії, очевидні коли матерія діє на матерію, не могли існувати – вони містилися у Протилі, як лише приховані можливості. Одночасно з створенням атомів всі ці атрибути та властивості, які є засобами для встановлення різниці між одним хімічним елементом та іншим, починають існувати окремо та обдаровані енергією». Не зважаючи на всю ту повагу до великого знання лектора, окультист висловився би інакше. Він сказав би, що жоден атом ніколи не був «створений», бо атоми вічні у лоні Єдиного Атому – «Атому Атомів», або Джанг-Іоні, матеріальне, причинне черево Світу протягом Мануантари. Прадхана, незмінна Матерія – тобто перша форма Пракріті або матеріальна видима або невидима Природа, і Пуруш-Дух вічно єдині; і вони суть Нірупадхі, без якостей або атрибутів лише протягом Пралаї і коли вони за межами будь яких планів свідомого існування. Атом, як його знає сучасна наука, не окремий від Пуруш, який є Дух, але наразі називається наукою «енергією». Атом Протилу не був подробленим або витонченим, він просто перейшов на той план, який не є план, але вічний стан всього за межами планів Ілюзії. Як Пуруш так і Прадхана незмінні та вічні або Апаріамін та Ав'я у Вічності; і те і інше можуть бути названими протягом Майявічних періодів, як В'я та Паріамін, або те, що може розповсюджуватися, підти та зникнути і, що здатне «змінювати вигляд». У цьому сенсі ми мусимо відрізнити у нашій уяві Пуруш від Парабрамана. Все ж, те що називається «енергією» або «силою» в науці, і що було поясненим, як подвійна сила Меткафом, ніколи у дійсності, не було і не може бути лише енергією; бо це є Субстанція Світу, його Душа, Все Протинаюча Сварга у поєднанні з Кала, Часом. Ці троє складають Трійцю у Єдиному протягом Мануантари, все-потенційну Єдність, яка діє як троє різних речей у Майї, на плані ілюзії. В орфічній філософії Греції вони називалися Фанес, Хаос та Кронос – тріада окультних філософів того часу.

Але зверніть увагу, як близько підходить Крукс до «Невідомого» і які потенційності у його відкриттях для прийняття Окультних Істин. Далі він каже про еволюцію Атомів: «Зупинимось наприкінці першої вібрації та подивимося на результат. Ми вже нашли елементи води, аміаку, вуглецевої кислоти, атмосфери рослинного та тваринного життя, фосфору для мізків, солі для морів, глини для твердої землі... фосфати та кремнево-кислу сіль у достатній кількості для мешканців, не таких вже відмінних від тих яких ми маємо наразі. Правда, що людські мешканці мусили би жити в умовах більш ніж Аркадської простоти і відсутність фосфорно-кислого вапна стала би перешкодою що до міцності кісток... Біля нижчого кінця нашої кривої... ми бачимо велику прогалину... Ця оаза і ті попередні прогалини та наступні, можуть бути імовірно приписані особливому засобу, з причин якого наша Земля набула розвитку та стала членом нашої сонячної системи. Якщо це так, то чи можливо, що такі прогалини зустрічаються лише на нашій Землі, а не загалом у Всесвіті». Це підтверджується у деяких Окультних Працях.

По-перше, не можна стверджувати що зірки або Сонце складені з тих земних елементів, з якими знайомі хіміки, хоча всі вони мають ознаки у оболонці Сонця – так саме як і багато інших, невідомих наразі.

По-друге, що наша планета має свою власну лабораторію у найвіддаленіших областях атмосфери, перетинаючи межі якої, кожний Атом і кожна молекула змінюється та диференціюється від власної первісної природи.

І по-третє, хоча жодний земний елемент не може бути відсутнім у Сонці, існують багато інших у ньому, які або ще нас не досягли або ще не відкриті на Землі. «Деякі елементи можуть бути відсутніми у окремих зірках та небесних тілах під час утворення; або хоча і містяться в них, ці елементи з причин свого власного стану, не можуть бути визначені сучасними науковими можливостями». Крукс каже про Гелій, елемент більш низької атомної ваги, ніж водень, елемент чисто гіпотетичний, що до нашої Землі, хоча і існуючий у надлишку у хромосфері Сонця. Окулътна наука додає, що жоден з елементів з точки зору хімії як елемент у дійсності, не заслуговує такої назви. Далі ми бачимо як Крукс схвалює та каже про «вагоме заперечення доктора Корнелі на користь складної природи, так званих елементів, з причини їх аналогії з складними початками (радикалами)». До цього часу лише алхімії у межах історичного періоду і у так званих цивілізованих країнах, пощастило отримати справжній елемент або часточку однорідної Матерії, *Misterium Magnum* Парацельса. Але це було ще до часів Бекона. «...Повернемося наразі до верхньої частини теми. За наявності водню атомної ваги = 1, залишається мало місця для інших елементів, за виключенням можливо гіпотетичного Гелію. Але що, якщо ми потрапляємо «за дзеркало», за видимі явища, та перетнемо нульову риску у пошуках нових начал – що знайдемо ми по інший бік? Доктор Корнелі шукає елемент негативної атомної ваги; тут порожній простір та достатньо місця для цілої серії схожих не речовин. Гемгольц каже, що електрика імовірно, така сама атомічна як і матерія; чи не є електрика одним з негативних елементів, а променистий ефір другий? Матерія як наразі ми знаємо її, не існує тут; різновиди енергії, які ми бачимо під час руху матерії, є наразі лише прихованими можливостями. Субстанція негативної ваги не є неможливою. Але чи можемо ми скласти цілковите уявлення тіла, яке сполучається з іншими тілами у пропорціях, виражених негативними якостями. Генезис елементів, схожих до згаданих, не обмежився би однією нашою маленькою сонячною системою, але імовірний у кожному центрі енергії. До народження атомів тяжіючих один до другого, жодний тиск не може бути виконаний; але на окраїнах вогняно-туманної сфери, всередині якої все протил – на оболонку якої сили спрямовані для народження хімічного елементу, застосовують велику силу – і жар у супроводі тяжіння достатнього, щоби утримати щойно народжені елементи від розчинення. За мірою збільшення температури, розширення та молекулярний рух зростають, молекули намагаються розлітатися і їх хімічна спорідненість завмирає; але велетенський тиск, викликаний тяжінням маси атомної матерії за межами того, що для спрощення я можу назвати оболонкою народження, врівноважило би дію жару. За межами оболонки народження був би простір, у якому жодна хімічна реакція не могла виникнути, внаслідок того, що температура там вище того, що називається точкою дисоціації для складних тіл. У цьому просторі лев та ягня лежали би разом; фосфор та кисень змішалися би не поєднуючись; водень та хлор не проявляли намагання до більш тісного зв'язку; і навіть фтор, цей енергійний газ вільно літав би не з чим не поєднаний. За межами цього простору вільної атомної матерії була би друга оболонка, у якій створені хімічні елементи охолонули до точки поєднання, і події розгорталися би у послідовності до завершення у твердій землі та початку геологічного періоду». Це науковий та чудово викладений опис еволюції Диференційованого Всесвіту у Сокровенних Вченнях. Цей вчений закінчує власну лекцію словами, з яких кожне неначе спалах світла посеред темного матеріалізму, та являє крок вперед у напрямку до Свята Святих Окулътизму. Він пише: «Ми побачили важкість визначення елементу; ми так саме побачили обурення багатьох видатних вчених проти звичайного розуміння терміну елемент, ми зважили неймовірність їх вічного існування або випадкового походження. Як альтернативу ми подаємо, що їх початок може бути зобов'язаний процесу еволюції, схожого до розвитку небесних тіл, відповідно до Лапласа, та розвитку рослин та тварин на нашій планеті відповідно до Ламарка, Дарвіна та Уолеса. У загальному порядку елементів, відомому нам, ми бачили вражаючу схожість з побудовою органічного світу. За відсутності очевидності розпаду будь якого елементу, ми

шукали та знайшли посередню очевидність... Далі ми кинули погляд на теорію генезису елементів; і нарешті поглянули на схему їх походження методом ілюстрації, періодичної класифікації від професора Рейнольдса.... Складаючи всі вище згадані міркування, ми не можемо наважитися стверджувати, що наші елементи еволюціонували з єдиної первісної матерії; але мені здається, ми можемо стверджувати, що ваги очевидності достатньо схилиються на користь цього припущення».

Таким чином, індуктивна наука у власних відгалуженнях астрономії, фізики та хімії, рухаючись до завоювання таємниць Природи у її кінцевих наслідках на нашому земному плані, у той самий час відступає до часів Анаскагора та халдеїв у власних відкриттях, а) початку нашого феноменального світу і, б) засобів утворення тіл Всесвіту. І тому що їх космогонічні гіпотези примушують їх обернутися назад до вірувань древніх філософів та їх систем – систем, які всі були засновані на вченнях загальної Таємної Доктрини, що стосується до Первісної Матерії з її властивостями, функціями та законами – то чи не маємо ми права сподіватися, що не далекий той день коли наука надасть крашу оцінку Мудрості древніх, ніж наразі? Без сумніву, окультна філософія могла би навчитися багато чому від сучасної науки, але з іншого боку, остання могла би скористатися стародавнім знанням у більш ніж одному напрямі і, особливо в Космогонії. Вона могла би, наприклад, знати містичне алхімічне та трансцендентне значення багатьох невагомих субстанцій міжпланетного простору які сполучаються та потрапляють на нижчий план як причини природних феноменів, що мають прояв через вібрацію. Швидше кажучи, лише знання істинної не гіпотетичної природи ефіру, або Акаші та інших таємниць, може привести до розуміння Сил. Це та субстанція проти якої матеріалістична школа фізиків повстає, особливо у Франції, і яку точна наука, не дивлячись на все, мусить захищати. Вони не можуть відкинути її без ризику зруйнувати стовпи храму науки, на вподобі до сучасного Самсона та бути похованими під їх уламками.

Теорії побудовані на запереченні Сили, по за залежністю від чистої та простої Матерії, всі опинилися помилковими. Вони не покривають та не можуть пояснити всього і чимала наукова продукція таким чином, стає не науковою. «Ефір виробив Звук», читаємо в Пуранах і це ствердження висміюється. Звук є наслідок вібрацій повітря виправляють нас. А що є повітря? Могло воно існувати без ефірного середовища у просторі, що би підтримувати його молекули? А справа просто ось у чому. Матеріалізм не може дозволити будь чого по за Матерією тому, що з прийняттям невагомої Сили – джерела та начала всіх фізичних Сил – інші розумні Сили мусять бути дозволені, і це просунуло би науку дуже далеко. Бо наука мусила би прийняти як наслідок наявність в людині ще більшої духовної могутності – цілком незалежної від будь якого виду Матерії, про яку фізики нічого не знають. Відповідно, окрім гіпотетичного Ефіру Простору та грубих фізичних тіл, весь зірковий та невидимий Простір в очах матеріалістів є безмежною порожнечою в Природі – сліпою, не розумною та безкорисною.

Наступним запитанням буде: що є ця Космічна Субстанція, і як далеко можна зануритися у дослідження її природи, захопленні її таємниць, та почуватися виправданим, надаючи їм назви? Як далеко просунулася сучасна наука у напрямку цих таємниць, та що запроваджує вона, щоби їх вирішити? Останній коник науки, теорія туманностей, може надати нам деяку відповідь на це запитання. Тому подивимося на довірчі грамоти цієї Теорії Туманності.

ВІДДІЛ 12

НАУКОВІ ТА ЕЗОТЕРИЧНІ ДОКАЗИ НА КОРИСТЬ СУЧАСНОЇ ТЕОРІЇ ТУМАННОСТЕЙ.

Останнім часом Езотеричній Космогонії часто протиставляється привид цієї теорії так саме і гіпотези, що витікають з нього. «Чи може бути відкинутим нашими Адептами це високо наукове

вчення?» - запитують нас. «Не цілком», відповідаємо, «але зізнання самих вчених вбивають його; і не залишається нічого, щоби Адепти могли не заперечувати», щоби отримати від науки завершене єдине, потрібне вивчення духовної та психічної так саме як і фізичної Природи. Інакше така наука назавжди залишиться у становищі анатомії людини, яка у давнину обговорювалася невідгласами з боку її зовнішньої оболонки за повного не знання внутрішнього устрою. Навіть Платон, великий філософ власної країни був винний до свого Посвячення, у ствердженнях, схожих до того що рідини проходять до шлунку крізь легені. Без метафізики, каже Г.Д.Слек, наука не досяжна.

Туманність існує; та все ж, Теорія Туманностей помилкова. Туманність існує у стані цілковитої дисоціації елементів. Вона схожа до газової, і окрім того, ще дещо інше, що навряд може бути пов'язане з газами, як вони відомі фізичній науці; і вона сама світиться. Але це не все. Шістдесят двоє «збігів» перерахованих професором Stephen Alexander які підтверджують теорію туманностей, можуть бути всі пояснені Езотеричною Наукою; але тому, що ця праця не є астрономічною, то наразі не робиться спроби до заперечень. Лаплас і Файє підходять ближче, ніж інші до правильної теорії, але у зазначеній теорії, окрім її загальних рис, залишається дуже мало від ідей Лапласа. Та все ж, Д.С.Міллер каже: «Немає нічого гіпотетичного в теорії Лапласа; це є приклад законного міркування від наслідків до минулої причини; вона не подає нічого іншого, ніж те, що речі дійсно існуючі, підлеглі законам яким підлеглі всі земні предмети схожі до них». Ствердження це від такого видатного логіка яким був Міллер, було би дуже коштовним якби можна було довести, що «земні предмети схожі» до небесних на такий відстані як туманності, дійсно схожі з цими предметами, а не лише за видимістю. Друга помилка з окультної точки зору, втілена у сучасній теорії, є гіпотеза, що всі Планети були відірвані від Сонця; що вони плоть від плоті його; у той час коли Сонце та Планети лише брати, діти однієї утроби, мають такий самий туманний початок та рухаються за правилами, відмінними від гіпотетичних сучасної астрономії.

Багато які заперечення деяких супротивників сучасної Теорії Туманностей проти однорідності первісної Матерії з причин однорідності складу нерухомих зірок взагалі не торкаються цієї однорідності, а лише самої теорії. Наша сонячна туманність може і не бути цілком однорідною, вірніше вона не виявляється такою астрономам, та все ж, бути однорідною у дійсності. Зірки відрізняються у власних складових і навіть виявляють елементи невідомі на Землі але це не торкається пункту, що Первісна Матерія – матерія якою вона залишається навіть при першій диференціації з свого Лайя-стану – до цього часу ще однорідна у глибинах Безмежності, а так саме у точках не таких далеких від окраїн нашої Сонячної Системи. Нарешті не існує жодного факту, висунутого вченими проти Теорії Туманностей (якою помилковою вона не була би, та відповідно згубна для гіпотези однорідності Матерії), здатного протистояти критиці. Та все ж помилка призводить до іншого результату. Помилковий посил, відповідно матиме такий самий і результат, хоча неприйнятний висновок не торкається обґрунтування головного подання силогізму. Так можна відкинути кожний опосередкований висновок від очевидності спектрів та ліній, як просто задовільні для невідкладної потреби, та віддати всі питання подробиць фізичній науці. Зобов'язання окультиста стосується Душі і Духа Космічного Простору, а не просто його ілюзорної видимості та механіки (поведінки). Обов'язок офіційної фізичної науки аналізувати та вивчати його оболонку – Ultima Thule Всесвіту та людини, на думку матеріалізму. Окультизм не має нічого спільного з останнім. Окультна Космогонія може обговорювати лише теорії таких вчених, як Кеплер, Кант, Йорстед та Гершель, які вірили у існування духовного світу, та намагалися знайти порозуміння. Але погляди цих фізиків занадто відрізняються від сучасних теорій. Перед розумовим поглядом Канта і Гершеля виникали припущення про початок та кінцеву долю Всесвіту, так саме і про сучасні її аспекти, засновані на значно більше філософській та психічній основі; у той час коли сучасна космологія і астрономія відкидають наразі все, що схоже на досліді таємниць

Буття. Результат відповідає тому, чого можна було очікувати; невдача та безвихідь у протиріччях тисячі та однієї варіації так званих теорій і ця так саме не виключення. Гіпотеза туманностей, яка викликала до життя теорію існування Первісної Матерії, розлитої у стані туманності, не є новою в астрономії, як це відомо кожному. Анаксімен Іонічної Школи вчив, що зіркові тіла були утворені за посередництвом прогресуючої конденсації первісної, до генетичної Матерії, яка має майже негативну вагу та розвіяна у всьому Просторі у надзвичайно тонкому стані. Тіхо Браге, вважав Чумацький Шлях ефірною субстанцією та припускав, що нова зірка знайдена у Касіопеї 1572 року, була утворена з схожої Матерії. Кеплер вважав, що зірка 1606 року була так саме сформована з ефірної субстанції Всесвіту. Він приписував появу сяючого кільця навколо Місяця, під час затемнення спостереженого у Неаполі 1605 року, тому самому ефіру. Ще пізніше у 1714 році існування сяючої Матерії було визнаним Галілеєм у «Philosophical Transactions». Нарешті той самий журнал опублікував у 1811 році відому гіпотезу сера Гершеля про трансформації туманностей у зірки, і після цього Теорія Туманностей була прийнята Королівськими Академіями.

У «П'ятьох Роках Теософії» на сторінці 245 можна прочитати статтю «Заперечують Адепти Теорію Туманностей, чи ні?». Відповідь наступна: «Ні вони не відкидають її загальні положення так саме як і приблизну істину гіпотези. Вони лише заперечують її закінченість як теорії, так саме як повну помилковість багатьох, так званих теорій, що «вибухнули», які протягом останнього сторіччя йшли одна за другою послідовно та швидко».

У той час це було сприйнятим як намагання уникнути відповіді. Було сказано, що така неповага до офіційної науки мусить бути виправданою заміною ортодоксальної спекуляції іншої теорії, більш повної та на більш твердій основі. На це є лише одна відповідь: безкорисно видавати обмежені теорії, що до предметів однієї послідовної закінченої системи, бо як відокремлені від головної основи вчення, вони неминуче втратять життєвий зв'язок та будуть безкорисними при незалежному вивченні їх. Щоби бути здатним оцінити та прийняти окультні погляди на Теорію Туманностей, ми мусимо вивчити всю Езотеричну Космогонічну Систему. Але навряд прийшов час запропонувати астрономам прийняти Фохат та Божественних Зодчих. Навіть беззаперечні точні припущення Гершеля без будь чого «надприродного», як визначення Сонця «вогняним шаром», може бути метафізичне, так саме як і його ранішні міркування про природу того, що наразі є теорія «Вербового Листя» Насміту, викликали лише посмішки на адресу цього найбільш видатного астронома з боку значно менш відомих його колег, які бачили і так саме на цей час вбачають в його ідеях чисто «видумані та фантастичні теорії». До того як вся Езотерична Система може бути виданою та оціненою астрономами, останні вимушені будуть повернутися до деяких з цих «допотопних ідей»; не лише до ідей Гершеля, а так саме і до мрій древніх індуських астрономів і, таким чином, відкласти власні теорії які не менш «фантастичні» хоча і виникли на 80 років пізніше ідеї Гершеля та набагато більше тисячоріч від інших. Попереду всього вони вимушені будуть відмовитися від своїх ідей що до щільності та розжареності Сонця; бо Сонце без сумніву «сяє» але не «горить». Далі окультисти стверджують відносно «вербового листа», що ці «предмети» як назвав їх Гершель є безпосереднім джерелом сонячного світла та тепла. І хоча Езотеричне Вчення не вважає їх цим, як робить він – а саме як «організми» з властивостями життя, бо Сонячні Істоти навряд потраплять у поле фокусу телескопу – все ж, воно стверджує, що весь Всесвіт повен схожими «організмами», свідомими та діяльними, відповідно до близькості або навпаки їх планів від плану нашої свідомості; і нарешті, що великий астроном був правий, коли обговорював ці «організми» та висловився, що «ми не знаємо і не можемо стверджувати, що життєва дія не здатна розвинути одночасно тепло, світло та електрику». Бо ризикуючи бути висміяним всім світом фізиків, окультисти стверджують, що всі «Сили» вчених мають свій початок у Життєвому Принципі, у Єдиному колективному Житті нашої Сонячної Системи – «Житті» як частині або

точніше одному з аспектів Єдиного Всесвітнього ЖИТТЯ. Тому ми можемо – як у статті, де на основі авторитету Адептів було сказано, «що достатньо зробити резюме того, чого не знають вивчаючи Сонце, фізики» - ми можемо, стверджуємо ми, визначити нашу позицію відносно сучасної Теорії Туманностей та її чергової помилковості, просто звернувши увагу на факти, діаметрально протилежні до неї у її сучасному вигляді. А для початку, чому вчить ця теорія? Складаючи разом вищезазначені гіпотези, стає зрозумілим, що теорія Лапласа – змінена, окрім того наразі до невпізнаності – була невдалою. Він починає з припущення що до існування Комічної Матерії у стані туманності, «такої тонкої, що присутність її навряд можна було запідозрити». Жодних спроб не зроблено ним для проникнення у Таємниці Буття, за виключенням того, що стосується безпосередньої еволюції нашої малої Сонячної Системи. Відповідно, чи буде прийнято його теорія, чи ні, що до вирішення безпосередніх космологічних проблем, можна лише сказати, що він відсунув таємницю далі назад. На вічне запитання: «Звідки сама Матерія; звідки еволюційний імпульс з його визначенням циклів поєднання та розпаду; звідки чудова симетрія та порядок, у якому збираються та гуртуються первісні Атоми?» Лаплас не намагається відповісти. Все що ми маємо є лише замальовок більш або менш схожих на правду широких принципів, на яких як припускається, заснований справжній процес. Чудово, але яке наразі чудове пояснення цього процесу? Що надав він такого нового та оригінального, щоби основа цього стала базисом для сучасної Теорії Туманностей? Далі наведене, зібране з різних астрономічних праць.

Лаплас вважав, що з причини конденсації Атомів первісної туманності, за «законом» тяжіння, наразі газова або можливо частково рідка маса отримала рух оберту. Тому що швидкість цього обертання збільшилася, то вона прийняла форму тонкого диску; не решті відцентрова сила зборола силу зчеплення і величезні кільця звільнилися від країв розжарених мас, і ці кільця з причин тяжіння (як прийнято) неухильно скоротилися у сфери, які так саме неухильно зберігатимуть орбіту. Швидкість зовнішнього краю кожної планети більша за швидкість внутрішнього, що народжує рух оберту навколо власної осі. Найбільш щільні тіла виштовхуються останніми; і нарешті під час попереднього стану їх утворення, знову відділені сфери, у свою чергу викидають власних супутників. Формуючи історію відриву кілець та перетворення їх на планети, Лаплас каже: «Майже кожне кільце пари мусило було розбитися на численні маси, які рухалися з майже однаковою швидкістю, мусили були далі обертатися на однаковій відстані навколо Сонця. Ці маси мусили були прийняти форми сфери, так саме як і рух оберту, у тому самому напрямі як і їх обертання орбітою, бо внутрішні молекули (ближчі до сонця) мусили мати меншу швидкість ніж молекули зовнішні. Відповідно, ці маси мусили були утворити таку саму кількість планет у стані пари. Але коли будь яка з них ставала достатньо міцною, щоби поєднати послідовно, з причини власного тяжіння, всі інші навколо свого центру, то кільце пари мусило було, таким чином перетворитися на єдину масу кулі які оберталися навколо сонця та власної вісі у тому самому напрямі. Останній випадок був найбільш звичайним, але сонячна система являє нам зразок першого випадку у чотирьох невеликих планетах, між Юпітером та Марсом». Хоча мало хто буде заперечувати «чудову зухвалість цієї гіпотези», все ж, неможливо не визнати нездоланні перешкоди, що до неї. Наприклад чому супутники Нептуна та Урана мають зворотній рух? Чому Венера, не зважаючи на близькість до Сонця, менш щільна, ніж Земля? Чому більш віддалений Уран щільніше за Сатурн? Чому існує така різноманітність у нахилі орбіт у потомства центрального тіла? Чому ми бачимо вражаючу різницю і розмірах планет? Чому супутники Юпітера у 288 разів щільніші за головне тіло? Чому феномени метеорів та комет залишаються до цього часу не поясненими? Наведемо слова одного Вчителя: «Вони (Адепти) вважають, що відцентрова теорія, народжена на Заході, не може пояснити все. Якщо не допомогти, вона не буде у стані пояснити ні причину кожної пласкої сфери, ні такі факти як явище відносної щільності деяких планет. Дійсно як

може будь яке обчислення відцентрової сили пояснити нам наприклад, чому Меркурій, обертання якого як нам кажуть, дорівнює «приблизно третини обертання Землі у той час коли його щільність на чверть більше щільності Землі», матиме сплющення на полюсах у десять разів більше за Землю? Далі, чому Юпітер, екваторіальний рух якого, кажуть у «двадцять сім разів швидше за аналогічний земний, а щільність складає приблизно п'яту частину щільності останньої», буде мати полюсне сплющення у сімнадцять разів значнішим ніж Земля? Або чому Сатурн, за екваторіальної швидкості у п'ятдесят п'ять разів більший ніж у Меркурія для змагання доцентрової сили, буде мати сплющення у троє разів більше ніж Меркурій? Щоби завершити вищезазначені протиріччя, нам пропонують повірити у Центральні Сили, як це вчить Сучасна Наука, навіть коли нам кажуть що екваторіальна матерія Сонця, за швидкості більше ніж у чотири рази більшої за відцентрову швидкість земної екваторіальної поверхні і лише приблизно за одну чверть сили тяжіння матерії екватора, не виявила жодної схильності до випуклості біля сонячного екватора, так саме не виявила будь якого сплющення на полюсах сонячної вісі. Іншими словами, Сонце, щільність якого дорівнює лише одній чверті щільності Землі для впливу відцентрової сили, немає жодного сплющення полюсів! Ми маємо це заперечення висловленим більше, ніж одним астрономом, та все ж воно ніколи не було поясненим задовільно, як це відомо «Адептам». Тому вони (Адепти) кажуть, що великі вчені Заходу майже нічого не знають... ні про кометну матерію, ні про відцентрову та доцентрову сили, ні про природу туманностей або про фізичний устрій Сонця, Зірок і навіть Місяця, та доволі необережні коли кажуть так впевнено, як кажуть про «центральну масу Сонця» яка викидає у простір планети, комети і чого лише ні... Ми стверджуємо, що воно (Сонце) розвиває лише життєвий принцип, Душу цих тіл, надаючи та отримуючи його назад у нашій маленькій Сонячній Системі, так саме як «Світовий Надавач Життя»... у Безмежності та Вічності; що сонячна Система є Мікрокосм Єдиного Макрокосму, так саме як людина є такою у порівнянні з власним маленьким Сонячним Космосом».

Головна міць, якою володіють всі космічні та земні Елементи, народжувати у самих собі серії регулярних та гармонійних результатів, зчеплення причин та наслідків, є безпосереднім доказом того що вони або мають Душу та Розум *ab extra* або *ab intra* або приховують їх всередині або позаду «проявленого покрову». Окультизм не заперечує достеменності механічного початку Всесвіту, а лише стверджує абсолютну необхідність у свого роду механіках позаду або у самих цих Елементах – для нас це догма. Космос і все що у ньому, був створений не випадково за допомогою Атомів Лукреція, як це чудово він сам знав. Сама природа відкидає схожу теорію. Небесний простір який містить Матерію таку розріджену, як Ефір, не може пояснити при всьому тяжінні або без нього, простий рух небесних легіонів. Хоча узгодженість у їх відношеннях ясно показує наявність механічної причини в Природі, все ж, Н'ютон один з усіх людей що мав право довіряти власним висновкам, був вимушений залишити думку будь коли пояснити початковий імпульс, наданий мільйонам тіл, лише простими законами Природи та її матеріальними Силами. Він цілком усвідомлював межі між діями природних сил та діями Розуму, який встановлював та запроваджував у дію неодмінні закони. І якщо Н'ютон вимушений був відмовитися від такої надії, то хто з сучасних матеріалістів-пігмеїв має право сказати: «Я знаю краще»? Для того щоби стати зрозумілою, теорія космогонії мусить почати з Первісної Субстанції, розлитой у безмежному просторі та маюча розумну та божественну природу. Ця субстанція мусить бути Душею та Духом, Синтезом та Сьомим Принципом проявленого Космосу, і щоби служити йому Духовним Упадхі, мусить існувати шостий, його носій - Первісна Фізична Матерія так би мовити, хоча природа її назавжди мусить залишатися неосяжною для наших обмежених, нормальних почуттів. Астроному легко, якщо він обдарований уявою, побудувати теорію виникнення Всесвіту з Хаосу, докладаючи лише принципи механіки. Але такий Всесвіт завжди залишиться лише чудовиськом

Франкінштейна по відношенню до її вченого людського творця; вона призведе його до безкінечних непорозумінь. Застосування лише механічних законів ніколи не зможе вивести теоретика за межі об'єктивного світу; так саме ніколи не відкриє людям таємницю початку та кінця Космосу. Ось куди привела науку Теорія Туманностей. Правду кажучи, ця теорія є близнюком теорії Ефіру, і обидві є породження необхідності; одна так саме необхідна для пояснення передачі світла, як друга для пояснення проблем зародження начал Сонячних Систем. Запитання, що стало перед наукою у тому, щоби знати, яким чином може та сама однорідна Матерія, відповідати законам Н'ютона та народжувати тіла – Сонце, Планети та їх супутники які відповідають умовам тотожності руху та складені з таких різноманітних елементів? Чи допомогла Теорія Туманностей вирішенню проблеми, навіть як застосована лише до бездушних та матеріальних тіл? Ми відповідаємо – жодним чином. Який прогрес здійснила вона з 1811 року, коли брошура Гершеля з її фактами, заснованими на спостереженнях та на існуванні матерії туманностей, примусила синів Королівського Товариства «волати від радощів»? З тих часів, ще більше відкриття, зобов'язане спектральному аналізу, дозволило перевірку та дало підтвердження думки Гершеля. Лаплас потребував якоїсь свого роду «світової речовини» для доказу думки про еволюцію та зростання світів. Наводимо цю думку, запропоновану дві тисячі років тому. «Світова Речовина», наразі за назвою туманність, була відома з часів стародавніх. Анаскагор вчив, що після диференціації отримана суміш різнорідних субстанцій залишалася нерухомою не організованою, доки нарешті, «Розум» - сукупність всіх Дхіані-Коганів, кажемо ми, - не почне працювати над нею та започаткує для неї рух та порядок.* Ця теорія наразі прийнята, що стосується її першої частини; остання частина, що до «окремого Розуму», відкидається. Спектральний аналіз виявляє існування туманностей, утворених з газів та сяючої пари. Чи не є це первісна Матерія туманностей? Кажуть, що спектри виявляють фізичний стан Матерії, яка випромінює космічне світло. Спектри туманностей які розкладаються та не розкладаються є цілком різними; спектри останніх вказують, що їх фізичний стан є станом сяючого газу або пари. Світлі лінії однієї туманності засвідчують про існування водню та інших матеріальних субстанцій, відомих та не відомих; це має відношення так саме і до атмосфери сонця та зірок. Таким чином ми мусимо зробити висновок, що, Зірка утворюється від конденсації туманності; відповідно, навіть метали утворюються на землі за конденсації водню або будь якої іншої первісної матерії, можливо далекого кузена Гелію або іншої не відомої нам речовини. Все це не заперечує Окультизму Вченню і є проблемою яку намагається вирішити хімія і рано або ні, вона у цьому встигне, але мусить насамперед прийняти *polens-volens* Езотеричне Вчення. Та коли це відбудеться, то стане смертним вироком для Теорії Туманностей, у такому вигляді у якому вона наразі існує.

*Якби астрономи дотримувалися гіпотези Лапласа, що до утворення Планетної Системи, то вона з часом могла би наблизитися до чогось близького до істини. Але обидві частини загальної проблеми – утворення Всесвіту та Зірок з Первісної Матерії і далі розвиток планет навколо – спираються на цілком різні факти в Природі, на різні полюси Буття і наука це визнає сама.

Доки що астрономія, якщо вона бажає бути точною наукою, не може у жодному випадку прийняти сучасну теорію походження Зірок – навіть якщо Окультизм сприйме її за власних правил та пояснить це походження по іншому – бо астрономія не має жодного фізичного факта на підтвердження цієї теорії. Астрономія могла би випередити хімію, дослідивши факт існування планетної туманності зі спектру трьох або чотирьох світлих ліній які поступово конденсуються та перетворюються на Зірку, спектр який був би вкритий численними темними лініями. Але «Питання різноманітності туманностей, навіть відносно їх форм, все ще є однією з таємниць астрономії. Спостереження якими вона наразі володіє, занадто малої давнини та достеменності, щоби дозволити будь що стверджувати». З часу власного відкриття магічна сила спектроскопу відкрила

власним adeptам доки що єдине такого роду перетворення Зірки; і навіть це показало зворотне тому, що було потрібним, як доказ на користь Теорії Туманностей; бо була винайдена Зірка яка перетворюється у планетну туманність. Як це повідомлено у «The Observatory», тимчасова Зірка відкрита паном Д.Ф.Шмідтом у сузір'ї Лебедя, у листопаді 1876 року, виявила спектр з доволі блискучими лініями. Поступово постійний спектр та більшість ліній зникли та залишили нарешті одну блискучу лінію яка співпала з зеленою лінією туманності. Хоча ця метаморфоза не підходить до гіпотези туманного походження Зірок, все ж, цей єдиний випадок не спирається на будь яке спостереження, а особливо на безпосереднє. Цей випадок міг стати наслідком багатьох інших причин. Якщо астрономи схильні думати, що наші планети мають тенденцію спрямовуватися до Сонця, то чому цій Зірці не спалахнути від зіткнення з такими Планетами або, як це багато хто вважає, внаслідок зустрічі з Кометою? Якби там не було, але один єдиний відомий приклад зіркового перетворення з часів 1811 року не свідчить на користь Теорії Туманностей. Окрім того, що до цієї теорії як і до багатьох інших вчені мають розбіжності. В нашу епоху, навіть раніше ніж Лаплас міркував про це, Буффон, вражений тотожністю руху Планет, першим запропонував гіпотезу, що Планети та їх супутники зароджуються у лоні Сонця. Негайно для цієї мети він винайшов спеціальну Кому, яка за його уявою, мусила була могутнім ударом відірвати необхідну кількість матерії для їх утворення. Лаплас дає належне «Комі» у власному «Викладенні Системи Світу». Але ідея була підхоплена та навіть покращена уявленням чергової еволюції планет з центральної маси Сонця, вочевидь без ваги або впливу на рух видимих Планет – і так саме вочевидь не маючих реального існування, ніж подоба Мойсея на Місяці.

Але сучасна теорія є такою самою варіацією систем вироблених Кантом та Лапласом. Думка обох у тому, що на початку всього, вся ця Матерія яка наразі міститься у тілах планет, була розвіяною на протязі всього простору Сонячної Системи – та навіть за її межами. Це була туманність надзвичайно малої щільності, і її конденсація поступово призвела до народження різноманітних тіл нашої Системи, за не зрозумілим та не поясненим до цього часу механізмом. Це є початкова Теорія Туманностей, часткове але імовірне повторення – коротенька глава з великого тому Всесвітньої Езотеричної Космогонії – у Сокровених Вченнях. До того обидві системи Канта і Лапласа значно відрізняються від сучасної теорії з її заперечливими суб-теоріями та фантастичними гіпотезами. Вчителі кажуть: «Речовина кометної матерії (і тієї, що утворює зірки)... цілком відмінна від будь яких хімічних або фізичних властивостей, з якими знайомі найвидатніші хіміки та фізики на Землі... У той час коли спектроскоп виявив імовірну тотожність (завдяки хімічному впливу земного світла на промені) земної та зіркової субстанції, хімічні впливи, притаманні по різному розвиненим тілам простору, не були знайдені, і не було доведено, що вони тотожні до тих, які спостерігаються на нашій власній планеті».

Пан Крукс каже майже те саме у його лекції «Елементи та Мета-Елементи». Вольф, член Інституту, астроном Обсерваторії Парижу зауважує: «Теорія Туманностей може у кращому випадку посилатися разом з Гершелем на існування планетних туманностей які досягли різних стадій конденсації та спіральних туманностей які мають ядра конденсації на кінцях та у центрі. Але у дійсності знання про існування зв'язку який поєднує туманності з зірками нам ще невідоме; і як позбавлені безпосереднього спостереження, ми навіть не маємо можливості базуватися на аналогії хімічного складу». Навіть якщо вчені - полишать збоку важкість такого різноманіття матерії у складі туманностей – та погодяться разом з древніми, що початок всіх видимих та не видимих небесних тіл мусить бути знайдений у єдиній, однорідній, первісній світовій речовині, на вподоби до Над-Протилу,* очевидно, що і це не поклато би край їх проблемам. Навіть якщо вони визнають, що наш видимий Всесвіт є лише Стхула Шаріра, грубе тіло семи-складного Космосу, їм все одно доведеться мати справу з іншою проблемою; якщо вони наважаться стверджувати, що

видимі тіла є наслідком конденсації цієї однієї та єдиної Первісної Матерії. Бо спостереження доводять, що процеси які створили сучасний Всесвіт, безкінечно складніші, тих які можуть бути охоплені цією теорією.

*Протил Крукса не може бути визнаним як первісна речовина, з якої Дхіані-Когани виткали нашу Сонячну Систему. Так саме не може бути *Prima Materia* Канта визнаною такою. Протил є проміжна фаза у прогресуючій диференціації Космічної Субстанції з її недиференційованого стану. Це є Аспект прийнятий Матерією у її трансформації у об'єктивність.

Попереду всього існують два визначених класи «нерозкладних» туманностей, як цьому вчить сама наука. Телескоп не дозволяє побачити різницю між цими двома класами, але спектроскоп може та відмічає суттєву різницю у їх фізичному устрою. «Це питання розкладності туманностей було доволі часто подане впевнено і цілком навпаки ідеям видатного дослідника спектрів цих сузір'їв - пана Хітінса. Кожна туманність, спектр якої містить лише яскраві лінії, газова, кажуть нам, і тому не розкладається; кожна туманність з безперервним спектром, нарешті мусить бути розкладеною на зірки (під час спостереження інструментом належної сили). Це припущення заперечує одночасно як досягненим результатам, так і спектральній теорії. Туманність у «Лірі», туманність «Мовчазного Дзвона», центральна область туманності Оріона, здаються розкладеними та мають спектр яскравих ліній; туманність *Canes Venatici* не розкладена та має безперервний спектр. Бо дійсно, спектроскоп повідомляє нам про фізичний стан матерії, але не дає жодної інформації про можливості її агрегації. Туманність з газових тіл (або навіть ядер, які ледве мерехтять та оточені великою атмосферою), мала би спектр ліній і була розкладною; таким здається становище області Хітінса в туманності Оріона. Туманність складена з твердих або флюїдних часток у розжареному стані (справжня хмара), має безперервний спектр і буде не розкладною». Деякі з цих туманностей каже нам Вольф: «Мають спектр з трьох або чотирьох яскравих ліній, інші мають безперервний спектр. Перші газові, другі з матерії у стані пилу. Перші мусять складати справжню атмосферу; саме посеред них потрібно розмістити туманність Лапласа. Останні складають суму часток на яку можна дивитися як на незалежну, і обертання якої підлягає законам внутрішньої ваги; такі туманності прийняті Кантом та Файе. Спостереження дозволяє нам розмістити обидві на самий початок утворення планетного світу. Але коли ми намагаємося потрапити за межі та піднятися до первісного хаосу, який створив сукупність небесних тіл, ми мусимо пояснити існування цих двох класів туманностей. Якби первісний хаос був холодним, яскравим газом* можна було би зрозуміти, що стискання як наслідок тяжіння, могло розжарювати та робити його сяючим. Ми мусимо пояснити конденсацію цього газу до стану розжарених часток, присутність яких засвідчена спектроскопом. Якби первісний хаос був складений з таких часток, то яким чином деяка їх частка стала газом, у той час коли інші зберегли попередній стан».

*Див. Станця 3, Коментар 9, про «Світло» або «Холодний Вогонь», де пояснено, що «Мати-Хаос – є холодний Вогонь, охолоджена Променистість, без кольору, форми та якостей. Сказано, що саме «Рух, як Єдине Вічне «Є» і містить потенційність всіх якостей у Мануантарних Світах».

Таким є огляд заперечень на шляху прийняття Теорії Туманностей, які викладені французьким вченим, який на завершення каже що: «Перша частина космогонічної проблеми – яка є первісна матерія хаосу і яким чином ця матерія дала народження сонцю та зіркам? – залишається до цього часу в області чистої уяви». Якщо це є останнім словом науки з цього питання, то куди звернемося ми, щоби усвідомити, чому Теорія Туманностей мусить вчити? Що насправді є ця теорія? Що це є, вочевидь не знає достеменно ніхто. Що це не є - ми прочитаємо у автора «World Life», який каже що:

1. «Це не є теорія еволюції Всесвіту. Попереду всього це є генетичне пояснення феноменів сонячної системи та паралельна координація загального уявлення головніших феноменів які відбуваються у зірковому та туманному небосхилі, до межі можливостей людини.

2. Вона не дивиться на комети як на притягнуті до цієї особливої еволюції створення Сонячної Системи. (Езотерична Доктрина дотримується протилежної думки, бо вона так саме «визнає комети, як форми космічного існування відповідні різним фазам туманної еволюції»; і на справді доктрина ця приписує головним чином, кометам утворення всіх світів).

3. Вона не заперечує існування попередньої історії світлоносного вогняного туману – (друга стадія еволюції у Таємній Доктрині) (і)... не претендує на абсолютне начало. (І вона припускає, що цей) вогняний туман міг спочатку існувати у охолодженому не сяючому та невидимому стані.

4. (І що нарешті) вона не претендує на відкриття НАЧАЛА всього сутнього, а лише на одну стадію у матеріальній історії... (Дозволяючи) філософу, теологу велику свободу, ніж будь коли, шукати початок різних видів буття».

Але це не все. Навіть видатний філософ Англії – Г.Спенсер – сам повстав проти цієї фантастичної теорії та сказав , що (а) «проблема існування не вирішена»; (б) гіпотеза туманностей «не кидає світла на початок розсіяної матерії»; і (в) що «гіпотеза туманностей (якою вона пропонується) передбачає Первісну Причину. Ми маємо небезпеку, що останні слова перевершили очікування сучасних фізиків. Таким чином ми маємо, що бідна «гіпотеза» навряд чи може розраховувати на допомогу або підтвердження навіть у світі метафізиків. Маючи все це на увазі, окультисти вважають, що вони мають право запропонувати свою власну філософію, як мало не була би вона зрозумілою на цей час та навіть підпала під остракізм. І вони стверджують, що вчені, своїм не успіхом у відкритті істини зобов'язані виключно своєму власному матеріалізму та презирству до трансцендентних наук. Хоча розуми вчених у наш час так саме далекі від істинної та точної доктрини Еволюції, все ж залишається деяка надія на майбутнє, бо навіть на цей час ми маємо вченого який дає нам слабкий проблиск до цього. У статті у «Популярному Науковому Огляді», «Нещодавні Дослідження Життя Мікроорганізмів» Н.І.Слак F.C.S. секретар R.M.S. пише: «Всі науки від фізики до хімії та фізіології, явно намагаються поєднатися у будь якій доктрині еволюції та розвитку, до якої факти Дарвінізму увійдуть як частина; але що стосується до закінченого вигляду цієї доктрини, то на цей час, це дуже важко собі уявити, занадто мало якщо взагалі є очевидності для цього, і можливо це не буде формульованим людським розумом, доки метафізичні, так саме як фізичні дослідження не просунуться вперед».

Воістину, це є щасливим передбаченням. Таким чином може прийти день, коли «Природний Підбір» Дарвіна та Спенсера складе у власній кінцевій зміні лише одну з частин нашої Східної Доктрини Еволюції, яка буде езотеричним поясненням Ману та Капіли.

ВІДДІЛ 13

СИЛИ – РІЗНОВИДИ РУХУ, АБО РОЗУМИ ?

Таким чином, це є останнім словом фізичної науки впритул до цього, 1888 року. Механічні закони ніколи не зможуть довести однорідність Первісної Матерії, інакше як шляхом висновків, та як останню необхідність, коли не залишається іншого – як у випадку з Ефіром. Сучасна наука у небезпеці лише у власній галузі; в межах фізичних кордонів нашої Сонячної Системи, за межами якої рішуче все, кожна частка Матерії, відмінна від Матерії відомої науці, та де Матерія існує у станах про які наука не може скласти собі жодного уявлення. Ця Матерія дійсно однорідна та за

межами усвідомлення для людини, якщо вона користується лише п'ятьма почуттями. Ми відчуваємо її вплив крізь ті РОЗУМИ, які є результатом її першої диференціації, і яких ми називаємо Дхіані-Коганами, а у Герметичних працях «Сімома Правителями»; вони ті, про кого Пемандр, «Божественна Думка» каже як про «Сили Творчі», а Асклепій називає «Вищими Богами». В цю Матерію – істинну Первісну Субстанцію, Ноумен всієї «матерії», відому нам, навіть деякі з наших астрономів вимушені були повірити, бо вони у відчаї від неможливості будь як пояснити обертання, тяжіння та походження будь якого механічного закону, якщо ці РОЗУМИ не будуть прийняті наукою. У вищезгаданій праці по астрономії пана Вольфа, автор цілком сприймає теорію Канта, і до того остання теорія, якщо не цілком, то в деяких аспектах дуже нагадує деякі Езотеричні Вчення. Тут ми маємо світову систему, «відроджену з її попелу», за посередництвом туманності – еманції від тіл, мертвих та розкладених у Просторі, внаслідок розжарення Сонячного Центру – знову оживленою матерією Планет. У цій теорії, що набула розвитку у мізках двадцятип'ятирічної людини, яка ніколи не полишала власного місця народження, (Кенігсберг, маленьке містечко у північній Пруссії), навряд можна не визнати впливу зовнішньої надихаючої сили, або можливості перевтілення, відповідно до ствердження окультистів. Теорія ця закриває прогалину, яку Н'ютон, не зважаючи на власну геніальність, не зміг закрити. І, зрозуміло, Кант мав на увазі нашу первозданну Матерію-Акашу, та подавав існування первісної Субстанції, щоби вирішити проблему Н'ютона, його невдачу пояснити одними силами Природи первісний імпульс, отриманий Планетами. Бо як зазначає він у главі восьмій; якщо лише припустити, що досконала гармонія Зірок та Планет та відповідність їх орбітних планів доводять існування природної Причини яка у такому випадку буде Первісною Причиною, то «ця Причина, істинно не може бути матерією, яка наразі розповсюджена у просторі». Це мусить бути тим, що заповняло Простір – було самим Простором – первісно, рухом чого у диференційованій Матерії стало початком сучасних рухів небесних тіл»; і що «конденсуючись у ці самі тіла, полишило таким чином простір, який наразі вважають порожнім». Іншими словами, саме з цієї Матерії утворені наразі Планети, Комети та саме Сонце, і ця Матерія сформувала спочатку ці тіла та зберегла в них притаманний їй рух; властивість яка сконцентрована у ядрах матерії та спрямовує весь рух. Достатньо невеликих змін у словах та декількох додатків, щоби зробити з цього Езотеричну Доктрину. Остання вчить, що ця первісна Prima Materia, божественна та розумна, безпосередня еманція Всесвітнього Розуму, Дайвіпракріті – Божественне Світло від Логосу – утворила ноумени всіх «саморухомих» тіл у Космосі. Це є оживляючий, вічно існуючий двигун та життєвий принцип, Душа Життя Зірок та Планет і так саме нашої Землі; остання латентна, перший активний «невидимий Правитель та Керівник грубого тіла, прив'язаного та поєднаного з його Душею, яка є духовна еманція відповідних Планетних Духів.

Іншою, цілком Окультною Доктриною, є теорія Канта, що Матерія з якої створені тварини та мешканці інших Планет, більш легкого та вишуканого устрою, пропорційно відстані до Сонця. Останнє містить занадто багато Життєвої Електрики, фізичного життєвого принципу. Тому люди на Марсі менш щільні ніж ми, у той час коли на Венері навпаки, хоча значно розумніші ніж духовні. Остання доктрина не цілком наша – все ж, ці теорії Канта так саме метафізичні та трансцендентні, як і будь яка Окультна Доктрина; і більше ніж один між вчених, якби наважився висловитися, сприйняв би їх, як це робить Вольф. Від цього кантівського Розуму та Душі Зірок до Махату (Розум) та Пракріті Пуран лише один крок. На кінець, чи здійметься наука на метафізичні висоти, чи ні, прийняття нею цього було би лише дозволом природної причини. Але у такому випадку Махат, Розум, є «Бог», але фізіологія дозволяє «розум» лише як тимчасову функцію матеріальних мізків та не більше. Сатана матеріалізму наразі сміється над всім та заперечує як видиме так і не видиме. Вбачаючи у світлі, теплі, електриці і навіть у феномені життя лише властивості притаманні Матерії,

він сміється, коли життя має назву Життєвого Принципу, та сміється над думкою про незалежність та відмінність життя від організму. Але тут знову наукові думки мають розбіжності, як і у будь чому іншому, і є декілька вчених які дотримуються поглядів, дуже схожих до наших. Зверніть увагу, наприклад, що каже Річардсон (якого ми вже цитували) про цей «Життєвий Принцип», якого він називає «Нервовим Ефіром»: «Я кажу лише про справжнього матеріального посередника, можливо, що у загально прийнятому сенсі, тонкого але дійсно субстанціонального; посередника з якостями ваги та об'єму, посередника сприймаючого хімічні комбінації і тому здатного до зміни стану, посередника пасивного у власній дії та рухомого неначе зовні, який підлягає іншим впливам, посередника який не володіє ініціативною силою ні *vis* або *energeia naturae*, та все ж, маючого надзвичайно важливу, якщо не першу роль у виробленні феноменів, які є результатом впливу цієї енергії на видиму матерію». Тому що біологія і фізіологія відкидають наразі існування Життєвого Принципу, то ця затримка разом з припущенням Катерфажа є ясным підтвердженням, що є вчені, які дотримуються таких самих поглядів про «окультні предмети», як теософи та окультисти. Ці визнають Життєвий Принцип, незалежний від організму – зрозуміло від матеріального, бо фізична Сила не може бути відокремлена від Матерії – але не від Субстанції, існуючої у стані, невідомому науці. Життя для них є дещо більше ніж проста взаємодія атомів та молекул. Існує Життєвий Принцип, без якого жодні молекулярні комбінації ніколи не могли виявитися як живий організм, та менше за все, як так звана «неорганічна Матерія» нашого плану свідомості. Під «молекулярними комбінаціями», маються на увазі комбінації Матерії наших сучасних ілюзорних відчуттів, яким Матерія надає енергію лише на цьому нашому плані. Як результат, це стає головним пунктом.*

*«Чи є Джива міф, як стверджує наука, чи ні?», запитують деякі теософи, хитаючись між матеріалістичною та ідеалістичною наукою. Чи не є Матерія нашої свідомості, лише нашими відчуттями? На це Окультизм відповідає: так, Матерія дійсно не є незалежною або існуючою по за нашим сприйняттям. Людина є ілюзія, ми згодні з цим. Але існування та дійсність інших, ще більш ілюзорних, але не менш дійсних істот, ніж ми самі, є ствердженням, яке не послаблюється, а скоріше підсилюється доктриною Веданти і навіть Ідеалізмом Канта.

Таким чином окультисти не є одинаками у власних переконаннях. Так саме вони не такі вже і легковажні, коли відкидають «тяжіння» сучасної науки разом з іншими фізичними законами та приймають взаємне притягування та відштовхування. Окрім того вони вбачають у цих двох протилежних Силах лише два аспекти Загальносвітової Єдності, під назвою Проявлений Розум; в аспектах якого Окультизм за допомогою власних великих Провидців вбачає незчисленне Воїнство діючих Істот; космічних Дхіані-Коганів, Істот, сутність яких з причини подвійної природи, є причиною всіх земних феноменів. Бо ця Сутність, Проявлений Розум, єдина з загальносвітовим Електричним Океаном, який є Життя; і як подвійна – позитивна та негативна – саме, еманация цієї подвійності діє наразі на Землі під назвою «різновидів руху»; навіть Сила стала на цей час наперед засудженим словом від страху, що це може хоча би подумки, відокремити її від Матерії! Це є, каже Окультизм, подвійні наслідки цієї подвійної сутності які мають назву доцентрової та відцентрової сили, негативним та позитивним полюсами або полярністю, теплом та холодом, світлом та пільмою тощо. Далі стверджується, що навіть грецькі та римо-католицькі християни чинять мудріше, коли сліпо приписують всіх їх антропоморфічному Богу та вірять у Ангелів, Архангелів, Архонтів, Серафімів та у Ранкові Зірки, у всіх цих теологічних *deliciae humani generis*, Правителів Космічних Стихій, ніж наука яка цілком відкидає їх та радить власні механічні Сили. Бо ці Сили часто діють з більшим, ніж людський, розумом та відповідністю. Все ж, цей розум заперечується, і все приписується випадковості. Але так саме як був правий де Местр, коли називав закон тяжіння просто словом на підміну «невідомої речі», так праві і ми, коли

застосовуємо те саме зауваження до всіх інших Сил науки. І якщо нам заперечують, що де Местр був католиком, то ми можемо навести слова Кутюр'є, такого самого матеріаліста, який сказав те саме, так саме як і Гершель та ще багато хто. Від Богів до людей, від Світів до атомів, від Зірок до звичайного світла, від Сонця до життєвого тепла найменшої органічної істоти – світ Форми та Буття є неосяжна низка, ланки якої всі пов'язані між собою. Закон Аналогії є перший ключ до проблем світу, і ці ланки потрібно вивчати у ряді їх окультних відносин. Тому, коли Таємна Доктрина – вважає, що умовний або обмежений простір (місце знаходження) не має реального існування, за виключенням нашого світу ілюзій або, іншими словами наших здатностей до вивчення, та вчить, що кожний з вищих так саме як кожний з нижчих світів, переплетені з нашим особистим об'єктивним світом; що мільйони речей та істот є навколо нас та в нас, так саме як і ми навколо них, з ними та в них; то це не є просто метафізичний образ мови, але суворий факт Природи, яким би не був він не зрозумілим для наших почуттів.

Але потрібно зрозуміти фразеологію Окультизму, до того як критикувати його ствердження. Наприклад це Вчення відмовляється – так саме як і наука, у одному сенсі – застосовувати слова «зверху» та «знизу», «вище» та «нижче», по відношенню до невидимих сфер, бо тут вони не мають сенсу. Навіть терміни – «Схід» та «Захід» є просто умовними, необхідними лише як допомога нашим людським здатностям до усвідомлення. Бо хоча Земля має власні дві визначені точки на полюсах Півночі та Півдня, то Схід та Захід змінюються у відповідності до нашого місця знаходження на поверхні Землі та внаслідок обертання її з заходу на схід. Тому, коли «інші світи» згадуються – як кращі або гірші, більш духовні або більш матеріальні, хоча і ті і інші невидимі – окультист не містить ці сфери по за або всередині нашої Землі, як це роблять теологи та поети; бо вони не мають місця знаходження у просторі, відомому або уявному для профана. Вони, так би мовити, неначе злиті з нашим світом, протинають його та самі у такому стані. Існують мільйони та мільйони світів та небесних твердинь, які ми бачимо; та ще їх більше за межами Світів видимих телескопом, і багато які з останніх не належать до нашої об'єктивної сфери існування. Хоча невидимі, так саме якби вони були на мільйони міль за межами нашої Сонячної Системи, все ж вони з нами, поблизу та всередині нашого власного світу, такого самого об'єктивного та матеріального для його мешканців, як і наш світ для нас. Але відношення цих світів до нашого не є на вподобі до серії схожих до яєць шафочок один у другому як іграшка китайські гнізда; кожний з них підлягає власним особливим законам та умовам, та не має безпосереднього відношення до нашої сфери. Мешканці його можуть без того, щоби ми про це знали або відчували, ходити крізь нас та навколо, неначе крізь порожній простір, їх помешкання та країни переплетені з нашими, та все ж не заважають нашому зору, бо ми доки що не володіємо можливостями, щоби відчуті їх. Не зважаючи на це Адепти, завдяки власному духовному зору, і навіть деякі ясновидці та чутливі організми, можуть завжди відчуті більш або менш, присутність та близькість до нас Істот які належать до інших сфер життя. Ті хто належать до духовно вищих світів, сполучаються лише з тими земними смертними, які лише за власних зусиль піднімаються до їх вищого плану.

«Сини Бхумі (Землі) вважають Синів Дева-Лока (Ангельських Сфер) своїми Богами; і Сини нижчих царств дивляться на людей Бхумі, як на своїх Дев (Богів); люди у власній сліпоті залишаються необізнаними про це... Вони (люди) бояться їх, і у той самий час користуються ними (для магічних цілей)... Люди Першої Раси були «Синами народженим Розумом» Перших. Вони (Пітрі та Деви) наші прабабки». (Коментарі з Книги Дзіан, див том 2)

Так звані «освічені люди» сміються над ідеєю сільфів, саламандр, ундін та гномів; вчені вважають кожне нагадування про ці забобони за образу; презирством логіки та здорового глузду, які часто вважаються прерогативою «визнаного авторитету», вони примушують тих, вчить яких їх

борг, перебувати під недолугою уявою, що у всьому Космосі або, хоча би в нашій атмосфері, не існує інших свідомих розумних істот, окрім нас самих. Жодне інше людство, за виключенням людства з двома ногами, двома руками та однією головою з рисами людини, не було би названим людським, хоча етимологія цього слова здається мало торкається до загального вигляду істоти. Таким чином, у той час коли наука суворо заперечує навіть можливість існування схожих (для нас звичайно) невидимих істот, суспільство таємно вірить, але примушене це висміювати публічно. Воно з радістю вітає праці на вподобі до «Граф де Габаліс», не розуміючи, що явна сатира, найбільш безпечна маска. Та все ж, такі невидимі світи існують. Населені так саме щільно, як і наш власний, вони розкидані у величезній кількості на протязі простору; деякі з них значно більш матеріальні ніж наш світ, інші поступово стають тонкими, доки не втратять форму та не стануть як «дихання». Той факт, що наше фізичне око не бачить їх, не є причиною не вірити у їх існування. Фізики так саме не можуть бачити свій ефір та атоми, «види руху» або сили, але вони приймають їх та навчають про них. Якщо навіть у природному світі відомому нам, ми зустрічаємо Матерію, яка надає часткову аналогію важкому уявленню схожих невидимих світів, то здається не важко визнати можливість такої присутності. Хвіст комети, хоча і звертає нашу увагу з причини власного сяйва, та все ж не порушує та не заважає нам бачити предмети, які ми відрізняємо крізь нього та за ним, надає перший доказ цьому. Хвіст комети швидко минає наш обрій, і ми не відчували би та не усвідомлювали би його проходження, якби не його яскравість, часто помічена лише не багатьма, зацікавленими цим феноменом, у той час коли всі інші залишаються необізнаними про його присутність та проходження повз нашу планету. Цей хвіст може бути або не бути інтегральною частиною сутності Комети, але його розрідженість служить нашій меті, як ілюстрація. Істинно, визнання існування світів, утворених навіть з ще більш розрідженої Матерії, ніж хвіст комети, не є забобою, а є лише наслідок трансцендентної науки і ще більше логіки. Відкидаючи таку можливість, наука за останнє сторіччя не сприяла ні філософії, ні дійсній релігії, а лише грала на руку теології. Щоби краще заперечити численність навіть матеріальних світів, вірування яке вважається багатьма церковниками несумісним з вченнями та доктринами Біблії, Максвелл примушений був навести наклеп на пам'ять Н'ютона та переконати суспільну думку, що принципи Н'ютоновської філософії саме ті, «що лежать в засадах всіх атеїстичних систем». «Доктор Whewell заперечував численність світів закликаючи до очевидності», пише професор Уінчель. І якщо існування істот навіть на фізичних світах планет та зірок над нашими головами так заперечується, то яка мала імовірність для прийняття невидимих світів у явно прозорому просторі навколо нашого власного світу! Але якщо ми здатні уявити світ, складений з Матерії значно більш розрідженої для наших почуттів ніж хвіст Комети та, відповідно його мешканців так саме витончених (повітряних) по відношенню до власної сфери та якими ми є у порівнянні з нашою скелястою Землею, то не дивно, що ми не відрізняємо їх та не відчуваємо їх присутності та існування. Але у чому це уявлення заперечує науці? Хіба не можна уявити, що люди, тварини, рослини та скелі можуть бути обдаровані цілком іншими почуттями, ніж ті якими ми володіємо? Хіба не можуть їх організми народжуватися та існувати відповідно до інших законів буття, ніж нашого маленького світу? Невже абсолютно необхідно, щоби кожна тілесна істота була вкритою шкірою як Адам та Єва? Тілесність кажуть нам деякі вчені «може існувати у доволі різних умовах». Професор Уінчель, міркуючи про численність світів, робить наступне зауваження: «Зовсім не позбавлене імовірності, що субстанція важко плавкої природи може бути такою змішаною з іншими відомими та не відомими нам субстанціями, щоби бути у стані протистояти значно більшим змінам тепла та холоду, ніж це можливо для земних організмів. Тканини земних тварин просто пристосовані до земних умов. Але навіть тут ми зустрічаємо різні типи та види тварин, пристосовані до надзвичайно різних умов... Це факт, що тварина на чотирьох ногах або на двох, є дещо не залежне від потреб організму, або інстинкту, або розуму. Факт, що тварина володіє саме

п'ятьма почуттями, не є необхідністю свідомого існування. На нашій Землі можуть існувати тварини позбавлені нюху та смаку. В інших світах і навіть у цьому можуть існувати істоти з багатьма іншими почуттями ніж у нас. Можливість цього очевидна, припускаючи високу імовірність, що інші властивості та види існування є у ресурсах Космосу і навіть в земній матерії. Існують тварини які виживають там, де людина загинула би – у ґрунті, річках та морях...(чому не людські істоти, а іншої побудови?)... Таке розумне існування не обумовлено теплою кров'ю або будь якою температурою яка не змінює форму матерії з якої можуть бути складені організми. Можуть бути втілені свідомості, відповідно до відомої ідеї, не маючи процесів ін'єкції, асиміляції та відродження. Такі тіла не потребують їжу, одержу та тепло. Вони можуть загубитися у глибинах океанів або бути на скелях, відкритих бурям арктичної зими, або бути зануреними у вулканах на сотні років та все одно зберігати свідомість та думку. Це можливе для уявлення. Чому у такому випадку психічні властивості не можуть бути закладеними у кремені або платині? Ці субстанції на відстані від природи розуму не більшої ніж вуглець, кисень, водень та вапно. Але навіть не за такої крайності, хіба не може високий розум бути втіленим у оболонки, так саме байдужі до зовнішніх умов, як байдужий до них мудрець або лишаї Лабрадору тощо. Ці припущення зроблені лише для того, щоби нагадати читачеві, як мало можна зробити висновків відносно необхідних умов для розумного та організованого існування з точки зору звичайного тілесного існування на Землі. Розум за власної природи так саме однорідний та присутній всюди, як і закони Всесвіту. Тіла є просто місцевими пристосуваннями розуму до різновидів загально світової матерії або сили».

Хіба ми не знаємо, завдяки відкриттям цієї самої науки, що ми оточені міріадами невидимих життів? Якщо ці мікроби, бактерії та Tutti quanti безмежно малі та невидимі для нас лише з причини власного розміру, то хіба не можуть бути біля іншого полюсу істоти так саме невидимі, завдяки якостям їх тканин або матерії – у дійсності її розрідженості? Що, до діяльності кометної матерії, то чи не маємо ми тут інший приклад наполовину видимої форми Життя та Матерії? Промінь сонця, потрапляє у наше приміщення та відкриває нам міріади малих істот, які живуть своїм власним маленьким життям та закінчують його незалежно та без уваги до того, чи бачить їх наша груба матеріальність. Так саме з мікробами та бактеріями та схожими до них невидимими істотами, у інших елементах. Ми проходили повз них протягом цих тривалих віків важкого невігластва, після того як світильник знання у язичницьких та високо філософських системах припинив кидати своє яскраве світло на віки нетерпимості та святенництва ранішнього християнства. І ми не проти знову пройти повз них. І ці життя оточували нас у той час як і наразі. Вони працювали під власними законами і, лише за мірою виявлення їх наукою, ми почали помічати їх та їх впливи. Скільки часу було потрібно світу, щоби стати тим чим він є наразі? Якщо можна сказати, що навіть до нашого часу, космічний пил, «який ніколи раніше не належав Землі» досягає нашої Планети, то хіба не логічніше вірити – як це роблять окультисти – що протягом незчисленних мільйонів років від часу агрегації та формування цього пилу у Планету де ми живемо, навколо її ядра розумної Первісної Субстанції, багато які людства – так саме відмінні від нашого, як і від людства яке набуде розвитку протягом наступного мільйона років – появляться, щоби зникнути з лиця Землі як зникне і наше. Ці примітивні та віддалені людства заперечуються, бо геологи вважають що вони не залишили після себе залишків. Всі їх сліди знищені, і тому вони ніколи не існували. Та все ж, їх залишки – хоча дійсно у малій кількості – існують і вони мусять бути відкритими геологічними пошуками. Але навіть якщо вони ніколи не були би знайдені, все одно немає причини стверджувати, що людина ніколи не могла жити у ті геологічні періоди. Бо її організм не потребував ні гарячої крові, ні атмосфери, ні їжі; автор «World – Life» правий і не потрібна екстравагантність щоби вірити, як це робимо ми, що коли за науковими гіпотезами до цього часу можуть існувати «психічні властивості у непорушних кремені та платині», то так саме

існували психічні ества у формах такої самої непорушної Первісної Матерії – істинні предки нашої П'ятої Раси. Тому коли ми кажемо у другому томі про людей, мешканців нашої планети 18.000.000 років тому, ми не маємо на увазі ні людей сучасних рас, ні сучасні атмосферні закони, ні термічні умови, та інше... Земля і людство, на вподобі до Сонця, Місяця та Планетам, зростають, міняються та поступово еволюціонують протягом власних життєвих періодів; вони народжуються, стають немовлятами, дітьми, дорослими, старцями та нарешті помирають. Чому людство не мусить підлягати загальному закону? Каже Уріель Єноху: «Усвідом, Я показав тобі всі речі, о Єнох... Ти бачиш сонце, місяць та тих, хто керує рухом зірок на небі, вони спрямовують всі їх дії, пори року, їх початок та повернення. У дні грішників роки будуть коротшими... все створене на Землі буде збоченим... Місяць змінить власні закони...». «Дні грішників» це дні коли Матерія буде у всій власній силі царювати на Землі і людина досягне вершини фізичного розвитку у побудові та тваринності. Це сталося у часи Атлантиди, біля середньої точки їх раси, Четвертої, яка була потоплена, відповідно до пророцтва Уріеля. З того часу людина почала зменшуватися у фізичному розмірі, силі та тривалості життя, та про це у другому томі. Але тому, що ми наразі у середній точці нашої під-раси П'ятої Корінної Раси – вершини матеріальності у кожній – то тваринні властивості, хоча і більш витончені, все ж, розвинуті, і це особливо яскраво видно у цивілізованих країнах.

ВІДДІЛ 14

БОГИ, МОНАДИ ТА АТОМИ.

Декілька років тому ми зробили наступне зауваження: «Езотерична Доктрина може бути справедливо названою... «Доктриною-Низки», бо на вподобі до Сутратми (філософії Веданти) вона проходить та нанизує всі стародавні філософські релігійні системи... замирює і пояснює їх». На цей час ми стверджуємо, що вона робить більше. Вона не лише замирює різні системи, що здаються суперечливими, але і перевіряє відкриття сучасної точної науки та визнає, що деякі з них безсумнівно правильні, бо вони підтверджуються Стародавніми Рекордами. Без сумніву, все це виглядає зухвалим та справжнім злочином *lese-science*; та все ж, це є факт.

Наука наших часів беззаперечно вкрай матеріалістична. Але у одному сенсі вона має собі виправдання. Природа, завжди діє езотеричним чином *in actu*, і як кажуть кабалісти, *in abscondito* може бути судимою профаном лише за зовнішнім виглядом, а вигляд цей завжди оманливий на фізичному плані. З іншого боку природники відмовляються поєднати фізику з метафізикою, тіло з оживляючим його Духом та Душею. Вони вважають за краще не знати про них. Звичайно, це питання смаку, але меншість доволі розумно намагається поширити область фізичної науки, крокуючи на заборонений ґрунт метафізики, такої невинної для деяких матеріалістів. Ці вчені – мудреці свого покоління. Всі чудові відкриття не призведуть ні до чого та залишаться назавжди тілами без голови, до того часу доки вчені не піднімуть покров Матерії та не напружать зір, щоби поглянути за межі його. Наразі, коли вони вивчили Природу, довжину, ширину та товщину її матеріальної оболонки, було би до часу відкинути скелет на другий план та пошукати у невідомих глибинах живу та справжню сутність, її субстанцію – ноумен ефемерної Матерії. Лише таким шляхом деякі істини, наразі як «забобони», будуть визнані як факти та реліквії стародавнього знання та мудрості. Одним з таких «принизливих» вірувань - принизливих на думку скептиків – є ідея, що Космос, окрім його об'єктивних планетних мешканців, його людства у інших світах, сповнений невидимих та розумних Існувань. Так звані Архангели, Ангели та Духи Заходу, копії своїх прототипів Дхіані-Коганів, Дев та Пітрі Сходу, не реальні Істоти, а лише фікції; у цьому пункті наука непорушна. Щоби підтримати своє становище, вона перекидає власну аксіому, закон однорідності та безперервності в законах Природи та всю логічну послідовність аналогій у

еволюції Буття. Неосвіченим масам не лише пропонується, а їх примушують вірити, що надбані історією свідоцтва – які доводять, що навіть «атеїсти» древності на вподобі до Епікура та Демокріта, вірили у Богів – є помилками; і що такі філософи, як Сократ та Платон, стверджували про такі існування і тому були ентузіастами та безумцями. Якщо ми будемо базувати нашу думку лише на історичному ґрунті, на авторитеті легіонів видатних мудреців, нео-платоніків та містиків всіх віків, від Піфагора до відомих вчених та професорів сучасності, які якщо і заперечують «Богів», але вірять у «Духів», чи можемо ми вважати цих авторитетів такими самими нерозумними, як будь який селянин католик, який вірить та молиться власному Святому, бувшому одного разу людиною, або Святому Михаїлу Архангелу? Але хіба немає різниці між віруванням селянина та вірою західних спадкоємців розенкрейцерів та алхіміків Середніх Віків? Невже це Ван Гельмонти, Кунрати, Парацельси та Агріпи, від Роджера Бекона до Сен-Жермена, хто були сліпими ентузіастами, істериками або брехунами, чи можливо це купка скептиків – «водіїв думки» - вражених сліпотою заперечень? Ми думаємо, що у цьому випадку останні. І дійсно, це було би дивом, цілком аномальним фактом в області ймовірностей та логіки, якби ця купка була єдиним охоронцем Істини, у той час коли мільйони воїнств, віруючих у Богів, Ангелів та Духів – лише у Європі та Америці – саме, православні та католики, теософи, спіритуалісти, містики тощо, опинилися би лише звабленими фанатиками, галюцінуючими медіумами, і часто не більше ніж жертвами брехунів та шахраїв! Якими різними за зовнішністю не були би ці вірування у Сонми Невидимих Розумів різноманітних рівнів, але всі вони мають ті самі засади. Істина та помилка примішані до всіх. Точні розміри, глибина, ширина та довжина таємниць Природи можуть бути знайдені лише у Східній Езотеричній Науці. Такі широкі та глибокі вони, що лише небагато хто, дуже небагато хто з найвищих Посвячених – з тих, саме існування яких відомо лише малому числу Адептів – здатні усвідомити це знання. Та все ж, все це існує, і факти і процеси у майстернях Природи один за другим прокладають собі шлях до точної науки, і одночасно таємнича допомога надається рідким індивідам під час досліджень її таємниць. Саме під кінець великих циклів, у зв'язку з расовим розвитком, за звичай такі події і відбуваються. Ми біля самого кінця Циклу у 5000 років сучасної арійської Калі Юги; і між цим часом та 1897 роком буде зроблений широкий зріз у покрові Природи, і матеріалістична наука отримає смертельний удар.

Не бажаючи кидати жодного безчестя на вірування, освячені часом, ми примушені провести ризик між сліпою вірою теології, та знанням, результатом незалежних досліджень поколінь Адептів; швидше кажучи, між вірою та філософією. Без сумніву у всі віки зустрічалися освічені та гарні люди, які як вихованці сектантських шкіл, помирали у власних переконаннях. Для протестантів сад Едему є перша точка відправлення у драмі Людства, а велика трагедія на Голгофі, прелюдія до Очікуваного протягом тисячоріч. Для римських католиків Сатана у підвалинах Космосу, Христос у середині і Антихрист на вершині. Для тих та других Ієрархія Буття починається та закінчується у межах вузьких рамок їх відповідних теологій; єдиний само створений особистий Бог та співи Алілуя створених Ангелів; все інше - неправдиві Боги, Сатана та вороги. Тео-філософія має більш широкі межі. З самого початку еонів – у часу та просторі, у нашому Колі та Планеті – таємниці Природи (у будь якому випадку ті, які законно знати нашим Расам) були закарбовані у геометричних фігурах та символах учнями тих самих, наразі невидимих «Небесних Мужів». Деякі з символів, таким чином, перейшли зі Сходу на Захід, принесені зі Сходу Піфагором, який не був винахідником свого видатного «Трикутника». Остання фігура разом з квадратом та колом, є найбільш яскравим та науковим описом порядку еволюції Всесвіту, духовної та психічної, так саме фізичної, ніж томи Космогоній та одкровень «Генезисів». Десять крапок «трикутника Піфагора» варті всіх теогоній та ангелологій які будь коли виникли з теологічних мізків. Бо той, хто витлумачить ці сімнадцять крапок (семеро прихованих математичних) – так як вони є, та у

належному порядку – знайде у них безперервну серію генеалогій від першої Небесної Людини до земної. І так саме як вони надають порядок Істот, вони відкривають і порядок, у якому еволюціонували Космос, наша Земля та початкові Елементи. Тому, що Земля була зачатою у невидимих «Глибинах» та Утробі тієї самої «Матері», як і її супутники планети – то той хто заволодіє таємницями нашої Землі, заволодіє таємницями всіх інших планет.

Яким би не було подання від невігластва, пихи або фанатизму з метою заперечення, все ж Езотерична Космологія може довести, що вона неподільно пов'язана як з філософією, так і з сучасною наукою. Боги та Монади стародавніх – від Піфагора до Лейбніца – і Атоми сучасних матеріалістичних шкіл (у тому вигляді у якому вони запозичені з теорій древніх грецьких атомістів) є лише складовою величиною або величиною, що розвивається на вподобі до людської, що починає з тіла а закінчує Духом. В Окультній Науці вони можуть бути вивчені окремо, але вони ніколи не будуть зрозумілі, якщо не будуть розглянуті у їх взаємних співвідношеннях протягом їх життєвих циклів та як Загальносвітова Єдність під час Пралай.

Ла-Плюш виявляє відвертість, але дає слабе уявлення про власні філософські здатності коли викладає погляди на Монаду або Математичну Точку. Він каже: «Однієї точки достатньо, щоби спалахнули всі школи світу. Але яка потреба людині знати цю точку, коли створення такої малої сутності за межами її сил? А fortiori, філософія діє проти імовірності, коли від цієї точки яка поглинає та руйнує всі її міркування, збирається перейти до зародження світу». Філософія ніколи не змогла би сформулювати власного уявлення логічного, всесвітнього та абсолютного Божества, якби вона не мала Математичної Точки посередині Кола для базування власних суджень. Лише ця проявлена Точка, втрачена для наших почуттів після її перед генетичного виявлення у безмежності та неосязності Кола, робить можливим замирення між філософією та теологією – за умови, що остання залишить власні грубі матеріалістичні догми. І тому, що християнська теологія так не розумно відкинула Монаду Піфагора та його геометричні фігури, вона народила свого само створеного, антропоморфічного та особистого Бога, жакливу Голову, звідки неначе дві річки витікають догма Порятунку та Прокляття. Це так вірно, що навіть ті служники з масонів, які мусили би бути філософами у власних вільних тлумаченнях приписали стародавнім мудрецам дивну ідею, що: «Монада була для них престолом Всемогутнього Божества, розташованого у центрі Небес, щоби показати T.G.A.O.T.U. (читати: The great Architect of the Universe, або Великий Зодчий Всесвіту). Цікаве пояснення, більш масонське ніж піфагорійське! Так саме «Ієрограма всередині Кола або Рівнобічний Трикутник» ніколи не означали «ілюстрацію єдності божественного Єства», бо це було символізовано планом безкінечного Кола. У дійсності це означало потрібну Природу першої диференційованої Субстанції або єдину сутність (проявлених) Духа, Матерії та Всесвіту – їх «Сина» - який походить від Точки, істинного езотеричного Логосу або Монади Піфагора. Бо Манас грецькою у його першому сенсі означає «Єдність». Ті хто не можуть схопити різницю між Монадою – Універсальною Одиницею – і Монадами або проявленою Єдністю, так саме як і між Логосом вічно прихованим та Логосом проявленим або Словом, ніколи не мусять братися за філософію, не кажучи вже про Езотеричні Вчення. Безкорисно нагадувати освіченому читачеві про Тезис Канта для досягнення його другої «Антиномії». Ті хто читали та зрозуміли, ясно побачать лінію яку ми проводимо між абсолютно ідеальним Всесвітом та невидимим, хоча і проявленим Космосом. Наші Боги і Монади не є Елементами самого простору, а лише такі, що належать до невидимої Реальності, яка і є основою проявленого Космосу. Ні Езотерична Філософія ні Кант, не кажучи вже про Лейбніца, ніколи не дозволили би думки, що простір може бути складеним з простих часток або часток не маючих тривалості у часу так і просторі. Але філософи теологи ніколи не зрозуміють цього. Коло та Точка – остання відходить у перше та зливається з ним після виявлення перших трьох Точок і поєднання їх з трьома лініями, утворивши таким чином, першу ноуменальну основу

Другого Трикутника у Проявленому Світі – завжди були не визначеною перешкодою для теологічних польотів у догматичній емпірії. Посилаючись на авторитет цього архаїчного символу особистий Бог, Творець та Батько всього, стає третьою еманацією; Сефіра є четвертою до низу та розміщена ліворуч від Ейн-Софа у кабалістичному Дереві Життя. Тому Монада розжалувана до Носія – до функції «Трону»!!!

Монада – еманация та відображення лише Точки або Логосу у проявленому Світі – як вершина проявленого рівнобічного Трикутника, стає «Бвтьком». Ліва сторона є лінія або Діада, «Мати» на яку дивляться як на зло або протидіючий принцип; права сторона у всіх Космогоніях являє «Сина», «Чоловіка власної Матері», єдиного з вершиною; лінія основи є світовий план виробничої Природи та поєднує на феноменальному плані Батька-Матір-Сина, так саме як вони були поєднані у вершині надчуттєвого Світу. З причини містичної трансмутації вони стають Четвіркою – Трикутник стає Квадратом. Це трансцендентне застосування геометрії до космічної та божественної теогонії – Альфи та Омеги містичного подання – було зруйноване після Піфагора Аристотелем. Позбавившись Точки та Кола та не зваживши на Вершину, він применшив метафізичну цінність ідеї та, таким чином, обмежив величну доктрину простою Потрійністю – лінією, поверхнею та тілом. Його сучасні нащадки, граючись у ідеалізм, витлумачили ці троє геометричних фігур, як Простір, Силу та Матерію – «потенційності Єдності». Матеріалістична наука яка сприймає лише лінію основи проявленого Трикутника – плану Матерії – тлумачить це практично, як (Батько) – Матерія, (Мати) – Матерія, (Син) – Матерія та теоретично, як Матерія, Сила та Кореляція. Але для звичайного фізика, як зауважує один з кабалістів: «Простір, Сила та Матерія мають ті самі значення, що і алгебраїчні знаки для математика; вони просто умовні символи або, що Сила як Сила, або Матерія як Матерія, так саме абсолютно невідомі, як і припущення порожнього простору, у якому вони взаємодіють». Символи зображують абстракції, і на них: «Фізик базує видумані гіпотези початку речей... він бачить необхідність трьох речей у тому, що він називає творінням; місце де творити; посередника, яким творити; матеріал з якого творити. Та, логічно перекладаючи цю гіпотезу на терміни – простір, сила та матерія він вважає, що довів існування того, що виражає кожен з цих термінів, відповідно до його розуміння». Фізик який дивиться на простір як на уявлення нашого розуму або безмежність, що не має жодного відношення до речей які містяться у ньому, яку Локк визначив нездатною ні до спротиву, ні до руху; парадоксальний матеріаліст, який бажав мати порожнечу там де він не бачить Матерії, відкине з презирством подання, що Простір є: «Субстанція, хоча (очевидно та абсолютно) неосяжна жива Сутність». Але таким, є вчення Кабали, так саме і архаїчної філософії. Простір є дійсний Світ, у той час коли наш світ є штучним. Він є Одна Єдність у власній Безмежності; у власних безоднях, так саме як і у власній ілюзорній зовнішності, вкритої незчисленними феноменальними Всесвітами, Системами та міражами Світів. Та не зважаючи на це для сучасного окультиста, в глибині душі об'єктивного ідеаліста, у дійсному Світі, який є Єднання Сил, існує «зв'язок всієї Матерії у Пленумі», як сказав би Лейбніц. Це символізовано у Трикутнику Піфагора. Він складений з десятих Точок, вписаних неначе у піраміду (від однієї до чотирьох) всередині його трьох сторін, та символізує Всесвіт у відомій Декаді Піфагора. Верхня Точка є Монада та зображує Точку-Одиницю, Єдність звідки все виходить. Все єдино-сутнє з нею. У той час коли десятеро точок, всередині рівнобічного Трикутника зображують феноменальний світ, три сторони піраміди точок є межами ноуменальної Матерії або Субстанції та відокремлюють її від світу Думки. «Піфагор вважав точку, як пропорційно відповідну - 1; лінію – 2; поверхню – 3; тіло – 4; і він визначив точку як монаду, яка має положення та як початок всіх речей. Припускалося, що лінія відповідала 2, бо вона була утворена першим рухом від неподільної природи і єднала дві точки. Поверхня відповідала числу 3, тому що вона перша з усіх причин фігур, бо коло як основа всіх

круглих фігур містить триаду складену: з центру – простору – та кола. Але трикутник, перший з усіх прямолінійних фігур, включається у чотирикутник та отримує власну форму, відповідно до цього числа; він вважався піфагорійцями як творець всіх речей. Чотири точки у основі Трикутника Піфагора відповідають тілу або кубу, який містить у собі принципи довжини, ширини та товщини, бо жодне тіло не може мати менше ніж чотири кінцеві межові точки».

Заперечують, що «розум людський не може уявити собі неподільну одиницю без знищення самої ідеї та її предмету». Це помилка, як довели піфагорійці та ясновидці до них, хоча необхідне спеціальне навчання для цього уявлення; і хоча не посвячений розум навряд чи охопить це, все ж існують такі речі, як «Мета-математика» та «Мета-геометрія». Навіть чиста та проста математика йде від загального до уособленого, від математичної неподільної точки до твердих тіл. Вчення це народилося в Індії, і в Європі було викладене Піфагором, який накинув покрив на Коло та Точку – бо їх жодний смертний не може визначити окрім як неосяжними абстракціями – та започаткував диференційовану космічну Матерію у засадах Трикутника. Таким чином, останній став першою з геометричних фігур. Автор «Нових Аспектів Життя» дивлячись на кабалістичні містерії, заперечує проти об'єктивізації, якщо можна так висловитися, уявлень Піфагора та проти застосування рівнобічного трикутника як «помилкової назви». Його заперечення, що рівностороннє тіло: «основа якого так саме як і його кожна сторона, утворюють рівні трикутники – мусить мати чотири рівні сторони або поверхні, у той час коли трикутна (квадратна) поверхня буде так саме неминуче мати п'ятеро» – доводить, навпаки, велич уявлення у всьому його езотеричному поданні ідеї до-генезису та генезису Космосу. Дозволяючи, що ідеальний Трикутник, окреслений математичними уявними лініями, «не може мати будь яких сторін та є привидом створеним розумом, то якщо йому надати сторони, то вони мусять бути сторонами предмету, конструктивно уявного». Але у такому випадку більшість наукових гіпотез не більше, ніж «розумові привиди»; вони не можуть бути перевірені та були прийняті лише за потреб науки. Окрім того ідеальний Трикутник – «як абстрактна ідея трикутного тіла і тому як тип абстрактної ідеї» - досконало відповідає подвійному символізму який мався на увазі. Як емблема абстрактної ідеї, простий трикутник став тілом. Повторений у камені, повернутий на чотири боки Світу, він прийняв форму піраміди – символу злиття феноменального світу з ноуменальним Всесвітом Думки на вершині чотирьох трикутників; і як «уявна фігура, побудована з трьох математичних ліній», він символізує суб'єктивні сфери – ці лінії «оточують математичний простір – що дорівнює тому, що ніщо оточує ніщо». І це лише тому, що для почуттів не навченої свідомості профана та вченого все, що за межами лінії диференційованої Матерії – тобто, за межами або по той бік області навіть самої Духовної Субстанції - назавжди мусить залишитися цим ніщо. Це є Ейн-Соф. Та все ж, ці «Привиди Розуму», у дійсності є невеликими абстракціями, ніж взагалі абстрактні ідеї еволюції та фізичного розвитку – наприклад, Тяжіння, Матерія та Сила тощо – на яких засновані точні науки. Наші найвидатніші хіміки та фізики наполегливі у власних, не безнадійних спробах, простежити нарешті Протил до його сховища, або лінію основи Трикутника Піфагора. Останній, як вже сказано є величним поданням, яке лише можливе для уяви, бо він одночасно символізує ідеальний та видимий Всесвіт. Бо якщо «можлива одиниця є лише можливість, як дійсність природи; як деяка індивідуальність (та як) кожний індивідуальний природний предмет підлягає поділу і як наслідок втрачає власну єдність або перестає бути одиницею»,* то це правильно лише у галузях точної науки, у світі так саме оманливому як і ілюзорному. В області Езотеричної Науки, Одиниця ділиться *ad infinitum* і замість того щоби втратити єдність, з кожним поділом, наближається до планів Єдиної Вічної РЕАЛЬНОСТІ. Око провидця може прослідкувати її та спостерігати у всій її до генетичній славі. Та сама думка про реальність суб'єктивного Всесвіту та нереальність об'єктивного лежить у засадах вчень Піфагора та Платона – досяжних для лише для

обраних; бо Порфірій коли каже про Монаду та Діаду, називає лише першу субстанціональною та реальною – «тим самим простим Єством, причиною всієї єдності та виміром для всіх речей».

*У Світі Форм символізм знайшов вираження у пірамідах, які містять трикутник та квадрат одночасно, чотири рівних трикутника або площини, чотири головних точки та п'яту – вершину.

Але Діада, хоча і початок Зла або Матерії, - відповідно, не реальне у філософії – все ж є Субстанція протягом Мануантари і часто називається Третьою Монадою у Окультизмі або лінією зв'язку між двома Точками, або Числами, які вийшли з ТОГО, «що було раніше за всі Числа», як це пояснює рабин Барах'їель. І від цієї Діади виникли всі Іскри трьох Вищих та чотирьох Нижчих Світів або Планів – які у постійній взаємодії та відповідності. Це вчення є загальним для Кабали та Східного Окультизму. Бо в Окультній філософії існує «Єдина Причина» та «Первісна Причина», остання таким чином стає парадоксально Другою, як це ясно викладено тлумачами Кабали з філософських писань Ібн Гебіроля, який каже: «Міркуючи про Первісну Причину, дві речі можуть бути прийнятими у розрахунок: Первісна Причина per se, відношення та зв'язок Первісної Причини з видимим та невидимим Всесвітом». Так він показує нам ранніх євреїв та пізніших арабів які йшли шляхом Східної Філософії, Халдеї, Персії, Індії. Їх Первісна Причина була визначеною спочатку. «Триадою Шадай (Потрійним) Всемогутнім, далі Тетраграматом YHVN, символом Минулого, Сучасного та Майбутнього». Та додамо вічного «Є» або «Я-Є». Окрім того, в Кабалі ім'я YHVN (або Іегова) значить він та вона, чоловіче начало та жіноче, двоє у одному, або Хокма і Біна і його або точніше їх Шекіна, або синтезуючий Дух (Благодать), що знову з Діади робить Триаду. Це викладено в єврейській Літургії на П'ятидесятницю та у молитві: «У ім'я Єдності, Святого та Благословенного Ну (Він) та Його Шекіни, таємного Прихованого Ну благословенний буде YHVN (Квадрат) по віки». Ну є чоловічим началом, YaH жіночим і разом вони YHVN. Єдине але двостатевої природи. Шекіна завжди вважалася у Кабалі як жіноче начало». Такою самою вона вважалася і у езотеричних Пуранах, бо у цьому випадку Шекіна не більше ніж Шакті – жіночий двійник будь якого Бога. Так саме у перших християн Святий Дух був жіночого начала, як і Софія у гностиків. Але у трансцендентній Кабалі халдеїв або Книзі Чисел Шекина не має статі і є чиста абстракція, стан схожий до Нірвани, ні об'єктивне ні суб'єктивне; ні що інше, як Абсолютна ПРИСУТНІСТЬ. Таким чином лише в антропоморфічних системах – якою у більшості випадків стала наразі Кабала – Шекіна Шакті є жіночим началом. Як така вона стає Діадою Піфагора, двома прямими лініями, які не можуть утворити геометричної фігури і є символом Матерії. З цієї Діади, коли вона поєднана головною лінією Трикутника, на нижчому плані (Верхній Трикутник Древа Сефіротів) виникають Елохіми або Божество у Космічній Природі, що для істинних кабалістів є нижче визначення, перекладене у Біблії як «Бог». З цих Елохімів виникають Іскри. Іскри є «Душами», і ці Душі проявляються у потрійній формі Монад (Одиниць), Атомів та Богів – відповідно до нашого Вчення. Як каже Езотеричний Катехізіс: «Кожний атом стає видимою складною одиницею (молекулою) і як захоплена у сферу земної діяльності, Монадична Сутність проходить крізь мінеральне, рослинне та тваринне царства та стає людиною». Далі: «Бог, Монада та Атом відповідають Духу, Розуму та Тілу (Атма, Манас та Стхула Шаріра) в людині». У власній семи-складній агрегації у кабалістичному сенсі вони є «Небесна Людина»; таким чином, земна людина є тимчасовим відображенням Небесної. І ще: «Монади (Дживи) суть Душі Атомів; і ті і інші є тканина, у яку Когани (Дхіані, Боги) огортаються коли їм потрібна форма». Це має відношення до космічних та sub-планетарних Монад, не до super-космічного Монаса; Монаді Піфагора, як вона називається у її синтетичному аспекті пантеїстичними перипатетиками. Монади цієї дисертації вважаються з боку їх індивідуальності як Атомічні Душі, до сходження цих Атомів у чисто земну форму. Бо це сходження у конкретну Матерію відзначає середню точку їх індивідуального мандрування. Тут, втрачаючи у мінеральному царстві власну індивідуальність, вони починають

підніматися крізь семеро станів земної еволюції до тієї точки, де твердо встановлена відповідність між людською свідомістю та Дева (божественною) свідомістю. Наразі, ми не займатимемося їх земними метаморфозами, а лише їх життям та поведінкою у Просторі, на планах, куди не може потрапити за ними око найбільш інтуїтивного хіміка або фізика – хіба що він розвине у собі високі здатності ясновидця. Добре відомо, що Лейбніц декілька разів близько підходив до істини, але він не правильно визначив Монадичну Еволюцію; цьому не потрібно дивуватися, бо він не був ні посвяченим, ні навіть містиком, а лише філософом з великою інтуїцією. Все ж, жоден психо-фізик ніколи не підходив так близько до езотеричного уявлення загальної схеми еволюції. Ця еволюція – якщо дивитися з декількох її головних боків, тобто як Вселенська та Індивідуалізована Монада і як головні аспекти Розвитку Енергії після диференціації, аспекти чисто Духовний, Інтелектуальний, Психічний та Фізичний – це еволюція може бути сформульована, таким чином, як незмінний закон; сходження Духу у Матерію, еквівалентне підйому у фізичній еволюції; підйому з глибин матеріальності до її status quo ante з відповідним розпадом конкретної форми та субстанції впритул до Лайя-стану або того, що наука називає «нульовою точкою», та далі за межі цього. Ці стани – коли лише дух Езотеричної Філософії зрозумілий – стають абсолютно необхідними з причини простих логічних міркувань та аналогій. Фізична наука, що зробила заяву через її відділ хімії про незмінний закон цієї еволюції Атомів – з їх стану «протилю» у порядку сходження до фізичної і далі хімічної частки або молекули – не може відкинути ці стани, як загальний закон. І якщо лише вона буде відсунута своїми ворогами – метафізикою та психологією з власної фортеці, їй буде значно важче, ніж це наразі здається, відмовити у місці у Просторі Планетним Духам (Богам), Елементалам і навіть Елементаріям, привидам тощо. Вже Фіг'є та Поль д'Асіє, обидва позитивісти та матеріалісти, здалися перед цією логічною необхідністю. Інші, ще більші вчені, підуть за ними у цьому інтелектуальному «Падінні». Вони будуть вибиті з власних позицій не духовними, теософічними або будь якими іншими фізичними або навіть розумовими феноменами, але просто величезними прогалинами та проваллями, які щоденно відкриваються та будуть і надалі відкриватися перед ними, за мірою того, як одне відкриття буде йти за другим, доки нарешті вони не будуть збиті з ніг дев'ятим валом звичайного здорового глузду. Ми можемо взяти як приклад, останнє відкриття пана Крукса того, що він назвав Протилом. У «Примітках до Бхагават Гіти» одного з найкращих метафізиків та вчених Веданти в Індії, лектор обережно торкаючись «окультних предметів» у цій великій езотеричній праці, робить зауваження, таке значуще як і правильне. Він каже: «Безкорисно для мене входити у деталі еволюції самої сонячної системи. Ви можете отримати деяке уявлення про засіб, за посередництвом якого різноманітні елементи починають власне існування виникаючи з цих трьох принципів, у які диференціюється Мулапракріті (Трикутник Піфагора), коли почитаєте лекцію професора Крукса, з приводу так званих елементів сучасної хімії. Ця лекція надасть вам деяку ідею, яким чином ці так звані елементи виникають від Вішванара, найбільш об'єктивного з цих трьох принципів, який займає імовірно місце протила, згаданого у лекції. За виключенням деяких подробиць ця лекція неначе накреслює теорію фізичної еволюції на плані Вішванара і є, скільки я знаю, найбільш близьким підходом до істинної окультної теорії з зроблених з цього приводу сучасними дослідниками». Ці слова будуть повтореними та схваленими кожним східним окултистом. Багато що з лекцій пана Крукса вже було наведено у Відділі 11. Друга лекція така сама чудова, як і перша, була прочитана ним з приводу «Генезису Елементів», так саме і третя. Тут ми маємо майже підтвердження вчень Езотеричної Філософії, що до шляху первісної еволюції. Дійсно ця теорія великого вченого та знавця хімії є найбільшим наближенням до Таємної Доктрини, яке лише могло бути можливим, без додавання Монад та Атомів до догм чистої трансцендентної метафізики та їх зв'язку та співвідношеннями з «Богам та розумними, свідомими Монадами».

Але хімія наразі на власному плані підйому, завдяки одному з її великих європейських представників. Вона не може вже повернутися назад до дня, коли матеріалізм дивився на її суб-елементи, як на абсолютно прості та однорідні тіла, які матеріалізм у власній сліпоті підняв на рівень елементів. Маска була зірваною занадто мистецькою рукою, щоби уникнути нового перевдягання. І після тривалих років псевдології незаконно народжених молекул, під назвою елементів, по заду та за межами яких нічого не мало існувати окрім порожнечі, великий професор хімії ще раз запитує: «Що є ці елементи? Звідки виникають вони, яке їх значення?... Ці елементи призводять до непорозуміння під час досліджень, збивають зі шляху у наших міркуваннях та навіть переслідують у снах. Вони перед нами неначе невідоме море – сміються, зваблюють та шепочуть дивні одкровення та можливості». Ті, хто є нащадками перших одкровень, вчили цим «можливостям» у кожному сторіччі, але ніколи не зустрічали упередженості. Істини закладені у Кеплера, Лейбніца, Гасенді, Сведенборга та інших, завжди мали домішок їх власних теорій у тому або іншому переважному напрямі – тому були викривлені. Але на цей час одна з великих таємниць осяяла видатного професора точної сучасної науки, і він без страху каже, як аксіому, що доки ще наука не ознайомлена з дійсно простими елементами. Бо пан Крукс каже власній аудиторії: «Якщо я наважився сказати, що наші загально прийняті елементи не прості та не первісні, і що вони не виникли від випадку та не були створені механічно, але еволюціонували з більш простих речовин – або у дійсності, можливо з одного виду матерії – я лише сформулюю ідею яка, так би мовити, вже деякий час літає у «повітрі» науки. Хіміки, фізики, філософи великої поваги твердо заявляють власну впевненість, що сімдесят або біля того елементів наших підручників не є Геркулесовими стовпами, крізь які ми не можемо сподіватися будь коли пройти... Філософи сучасності як і минулого – які, звісно, не працювали у лабораторіях – прийшли до тих самих висновків, але з іншого боку. Так, Герберт Спенсер висловлює свою переконаність, що «хімічні атоми походять від істинних або фізичних атомів шляхом процесів еволюції в умовах, які хімія ще не мала можливості відтворити»... А поет випередив філософа. Мільтон («Втрачений Рай») каже вустами Архангела Рафаїла до Адама, збудженого еволюційними ідеями, що Всемогутній створив... Єдину Первісну Матерію, обдаровану різноманітними формами, різноманітних якостей Субстанції». Та все ж, ідея залишилася би кристалізованою у «повітрі науки» та не зійшла до щільної атмосфери матеріалізму та невігластва смертних, можливо протягом багатьох років, якби пан Крукс безстрашно та з відвагою не розклав їх на прості елементи і, таким чином примусив науку звернути увагу. Каже Плутарх: «Ідея є Істота без плоті та не має існування сама по собі, але яка надає образ та форму матерії без форми, та стає причиною її прояву». Переворот, зроблений Авагадро у старій хімії, був першою сторінкою «Нової Хімії». Крукс відкрив наразі другу сторінку та сміливо показує на ту, яка може опинитися останньою. Бо якщо лише Протил буде прийнятим та визнаним – як це було з невидимим ефіром, бо обидва вони логічна та наукова необхідність – хімія перестане у дійсності існувати; вона стане у власному перевтіленні як «Нова Алхімія» або «Мета-хімія». Винахідник який відкрив променисту матерію, виправдає з часом архаїчні арійські праці з Окультизму і навіть Веди та Пурани. Бо, що є проявлені «Матір», «Батько-Син-Чоловік» (Адіті і Дакша форма Брами як Творці) і «Син» - троє «Першонароджені» - як не просто Водень, Кисень і те що у земному прояві має назву Азот. Навіть екзотеричні описи «Першонародженої» Триади надають всі ознаки цих трьох «газів». Прістлей відкрив кисень або те, що було відомим з стародавніх часів! Все ж, всі стародавні, середньовічні та сучасні поети та філософи були випереджені навіть у екзотеричних індуських книгах, що стосується елементних вихорів, започаткованих Світовим Розумом – «Пленумом» матерії, за Декартом, диференційованої на часточки; «ефірного флюїду Лейбніца»; та «примітивного флюїду» Канта, розкладеного на свої елементи; сонячного вихору та системних вихорів Кеплера; швидше кажучи, від Анаскагора до Галілея, Торічеллі та Сведенборга і після них до пізніших спекуляцій єврейських містиків – все це

ми бачимо в індуських гімнах або мантрах до «Богів, Монад та Атомів», у всій їх Повноті, бо вони неподільні. В Езотеричних Вченнях найбільш трансцендентні уявлення Всесвіту та його таємниць, так саме як і теорії, що здаються занадто матеріалістичними, є у цілковитій відповідності, бо ці науки охоплюють увесь розмір еволюції від Духу до Матерії. Як сказав один теософ американець: «Монади Лейбніца можуть з однієї точки зору бути названі силою, з іншої матерією. Для Окультичної Науки сила та матерія суть лише два аспекти однієї субстанції».

Нехай читач запам'ятає ці «Монади» Лейбніца, з яких кожна є живе дзеркало Всесвіту, бо кожна Монада відображує кожну іншу, та порівняє цей погляд та визначення з деякими санскритськими віршами, перекладеними сером У.Джонсоном, де ми читаємо, що творче джерело Божественного Розуму, «Приховане покровом щільної темряви, створило дзеркала атомів світу та відобразило власний образ у кожному атомі». Тому коли Крукс пише, що: «Якщо ми зможемо довести, яким чином так звані хімічні елементи могли бути народжені, ми зможемо закрити жажливу прогалину у нашому знанні Всесвіту». Відповідь готова. Теоретичне знання міститься у езотеричному сенсі кожної індуської космогонії Пуран; практичний доказ цього в руках тих, хто не будуть визнаними у цьому сторіччі, хіба лише не багатьма. Наукові можливості різноманітних відкриттів, які неухильно мусять вести точну науку до сприйняття Східних Окультичних поглядів та містять увесь необхідний матеріал для закриття «прогалин», доки що залежить від милості сучасного матеріалізму. Лише працюючи у напрямі з Круксом, можна сподіватися на визнання деяких, до цього часу окультичних істин.

Доки що, кожний прагнучий отримати натяк на практичну діаграму еволюції Первісної Матерії – яка відокремлюється та диференціюється під імпульсом циклічного закону та ділиться загалом на семи-складну градацію Субстанції – не може краще вчинити, ніж подивитися на таблиці, додані до лекції пана Крукса про «Генезис Елементів» та гарно поміркувати над деякими місцями тексту. У одному місці він каже: «Наші уявлення про хімічний елемент поширилися. До цього часу молекула вважалася агрегатом двох або більше атомів і архітектурний малюнок на основі якого ці атоми поєдналися не приймався до розрахунків. Ми можемо вважати, що побудова хімічного елементу є більш складна, ніж до цього припускалося. Посеред молекул, з якими ми звикли мати справу у хімічних реакціях та кінцевих атомів як першо-створених, є менші молекули або агрегати фізичних атомів; ці суб-молекули відмінні одна від іншої у відповідності від їх місця у побудові ітрію. Можливо, ця гіпотеза може бути спрощеною, якщо ми уявимо собі ітрій як п'яти шилінгові монету. Хімічним засобом поділимо її на п'ятеро окремих шилінгів і побачимо, що ці шилінги не є дублікатами, а на вподобі до атомів вуглецю у бензолі в кільці, мають печатки власного положення 1,2,3,4,5 на кожній... Якщо я кину ці шилінги до плавки або розкладу хімічно, то клеймо печатки зникне і вони всі повернуться у срібло». Те саме станеться з усіма Атомами та молекулами, після роз'єднання їх з власними складними формами та тілами коли прийде Пралія. Візьміть зворотній випадок та уявіть собі світанок Нової Мануантари. Чисте «срібло» поглиненого матеріалу ще раз відокремиться у СУБСТАНЦІЮ, яка дасть народження «Божественним Сутностям», «Принципи» яких суть первісні елементи, суб-елементи, фізичні енергії та суб'єктивна та об'єктивна матерія; або як вони названі – БОГИ, МОНАДИ та АТОМИ. Якщо залишимо на хвилину метафізичну або трансцендентну сторону цього питання, виключимо надприродні та розумні Істоти та Їства у які вірять кабалісти та християни, та звернемося до теорії атомічної еволюції, то все одно побачимо, що Окультичні Вчення мають підтвердження точної науки, на край випадок того, що стосується «простих елементів», наразі неочікувано скинутих до розряду бідних та далеких родичів, навіть не троюрідних кузенів цих останніх. Бо як каже пан Крукс: «До цього часу вважалося, що якщо атомічна вага визначеного металу, встановлена різними винахідниками під час дослідів з різними складами, залишалася незмінною... то такий метал

мусив зайняти місце посеред простих або елементарних тіл. Але наразі стає відомим, що це не так. Знову ми маємо колеса у середині коліс. Гадоліній не є простий елемент але складний... Ми довели, що ітрій складений з п'ятьох або навіть більше. І хто наважиться стверджувати, що кожна з цих часток, якщо застосувати інші методи не опиниться здатною до подальшого поділу? Де у такому випадку істинний кінцевий елемент? За мірою нашого просування, він відходить на вподобі до міражу пустелі... Сама ідея елемента, як чогось абсолютно первісного та кінцевого, стає все менше та менше визначеною». У «Викритій Ізиді» ми писали: «Таємниця першого творіння, як предмет відчаю для науки, неосяжна, якщо лише ми приймемо доктрину Гермеса. Якби він (Дарвін) міг перенести власні пошуки з видимого світу у невидимий, він міг би опинитися на правильному шляху. Але у такому випадку він йшов би шляхом герметистів». Наше пророцтво підтверджується.

Але між Гермесом та Гекслі існують проміжні напрями та точки зору. Нехай вчені навіть на половині шляху перекинуть міст та серйозно поміркують над теоріями Лейбніца. Ми виклали наші теорії відносно еволюції Атомів – останнє їх формування у складі хімічних молекул відбувається у наших земних майстернях та у атмосфері Землі, а не у будь якому іншому місці – теорії ці дивно погоджуються з еволюцією Атомів на таблицях Крукса. Вже декілька разів було сказано у цьому томі, що Мартанда, Сонце еволюціонувало разом з своїми меншими братами з Лона Матері-Адіті, ця Утроба і є *Prima Materia* – первозданий Протил лектора. Езотерична Доктрина вчить існуванню «попередній формі енергії яка має періодичні цикли відливу та набрякання, спокою та діяльності». І ось зверніть увагу, великий вчений вимагає наразі визнання цього, як одного з його постулатів! Ми виявили «Матір» вогняною та жаркою, яка поступово охолоджується та стає променистою, і цей самий вчений стверджує власний другий постулат, як наукову необхідність імовірно- «внутрішнє дійство, схоже до охолодження, неквапливо оперує у Протилі». Окультна Наука вчить, що «Матір» лежить у Безмежності під час Пралай, як величезна Глибина, «як сухі Води Простору», відповідно до цікавого висловлювання у Катехізисі, і стає вологою лише після відділення та руху над її поверхнею Нараяни, «Духу, який є невидиме Полум'я, який не горить, але запалює все, до чого він торкається, та дає тому життя та міць зародження». І наразі наука каже нам, що першонароджений елемент... найбільш споріднений з Протилом буде «водень...який протягом деякого часу мусив був би бути єдиною існуючою формою матерії» у Всесвіті. Що каже Древня Наука? Вона каже: Саме так; але ми назвали би водень (і кисень), який – у до геологічній і навіть до генетичній віки – вливає у «Матір» засобом інкубації вогонь життя, дух, ноумен того, що стає у власній грубій формі киснем, воднем та азотом на Землі – азот не має божественного начала, а є просто народжений на землі цемент для поєднання інших газів та флюїдів та діє як губка, для утримання у собі Дихання Життя, чистого повітря. До того як стати тим чим вони є у нашій атмосфері, ці гази та флюїди були міжпланетним Ефіром; ще раніше та на більш глибокому плані – чимось іншим та так далі *ad infinitum*. Відомий вчений професор мусить пробачити окультиста за такі довжелезні уривки з його праць, але така кара члена Королівського Товариства який так близько наблизився до області сокровенного Адітум Окультних Таємниць, що майже перетнув заборонені межі.

Але настав час зупинити сучасну фізику та повернутися до фізіологічного та метафізичного боку питання. Ми лише зауважимо, що до «двох доволі розумних постулатів», яких потребує наш видатний лектор, щоби отримати пробіск у деякі таємниці, так приховані у темряві, за «брамою Невідомого», третій мусить бути доданий – інакше жодне бомбардування не допоможе; саме постулат, що Лейбніц спирався на твердий ґрунт фактів та істини у власних розумових висновках. Чудовий та глибоко обміркований синопсис цих думок – даний Д.Т.Мерцем у його праці «Лейбніц» - показує як близько він торкнувся прихованих таємниць Езотеричної Теогонії у власній

Монадології. Та все ж, цей філософ у власних думках навряд чи піднявся над першими планами нижчих принципів Великого Космічного Тіла. Його теорія не піднімається на більш високі вершини проявленого життя, самосвідомості та розуму, залишаючи недоторканими області різних після генетичних таємниць, бо його ефірний флюїд є після планетний. Але цей третій постулат навряд буде сприйнятий сучасними вченими; і на вподобі до Декарта, вони вважатимуть за краще, дотримуватися властивостей зовнішніх речей, які так саме як і просторовість, нездатні пояснити феномени руху, ніж визнати останнє незалежною Силою. Вони ніколи не стануть анти-картезіанцями у цьому поколінні; так саме вони не визнають, що: «властивість інерції, не є чисто геометрична властивість; що вона показує на існування дечого такого у зовнішніх тілах, що не є просто відстань». Це думка Лейбніца, як аналізував її Мерц, який додає, що він назвав це «дещо» Силою та стверджував, що зовнішні речі обдаровані Силою, і щоби бути носієм цієї Сили, вони мусять мати Субстанцію, бо вони не без життя та інертна маса, а центри та носії Форми – чисто Езотеричне ствердження, бо Сила відповідно до Лейбніца, є активний принцип – висновок який знищує поділ між Розумом та Матерією. «Математичні та динамічні пошуки Лейбніца не дали би тих результатів, якби вони виникли у розумі чисто наукового дослідника. Але Лейбніц не був вченим у сучасному розумінні. Якби він був таким, він визначив би поняття енергії, та математичні ідеї сили та механічної роботи та прийшов до висновку, що навіть для виключно наукових цілей бажано дивитися на силу як не на первісну, а як на величину від будь якої іншої». Але на щастя для істини: «Лейбніц був філософом і, як такий, він засвоїв деякі первісні принципи, які схилили його на користь деяких висновків і його відкриття, що зовнішні речі є субстанції, обдаровані силою, було одразу прийнятим з метою застосування. Одним з цих принципів був закон безперервності, впевненість, що увесь Світ поєднаний, що не існує ні прогалин ні провалів які не можливо поєднати. Протиставлення тривалих думаючих субстанцій було для нього неприйнятним. Визначення тривалих субстанцій вже неможливо було підтримувати; природно, що схоже запитання було зроблено по відношенню до розуму, думаючої субстанції». Поділи, зроблені Лейбніцем, якими не повними та помилковими вони не були би з точки зору Окультизму, містять не зважаючи на це, дух метафізичної інтуїції, до якої жодний вчений, ні Декарт ні навіть Кант ніколи не досягали. Для нього існувала безкінечна градація думки. «Лише мала частка змісту наших думок, казав він, досягає до ясності аперцепції у «світлі досконалої свідомості». Багато хто у сплутаному або затемненому стані, у стані «відчуваємоті»; але все ж, вони існують. Декарт заперечував Душу у тварин, Лейбніц як і окультисти обдаровував «всі створіння думаючим життям, яке відповідно до нього, було здатним до незчисленних градацій». І це як правильно відзначає Мерц: «Одразу поширило царство думок життя, та знищило протиставлення матерії з душею та навпаки; воно зробило ще більше – воно вплинуло на поняття матерії, тривалої субстанції. Бо стало очевидним, що зовнішні або матеріальні речі являють властивість тривалості лише для наших почуттів, а не для наших думок. Математик, щоби обрахувати геометричні фігури був примушений поділити їх на незчисленні малі частки, а фізик не бачив меж поділу матерії на атоми. Маса, за допомогою якої зовнішні речі здавалося наповнювали простір, була властивістю яку вони набували лише з причини грубості наших почуттів... Лейбніц у деякій мірі йшов шляхом цих суджень, але він не міг бути задоволеним припущенням, що матерія складалася з кінцевого числа часток. Його математичний розум примусив його подовжити власні судження до безкінечності. І що стало з атомами? Вони втратили власну тривалість та утримали лише властивість супротиву; вони опинилися центрами сили. Вони були зведені до математичних точок... Але якщо їх тривалість у просторі є нічим, та все ж була їх внутрішнім життям. Припускаючи, що внутрішнє існування, на вподобі до людського розуму, є новим виміром не геометричний а метафізичний вимір, що призводить геометричний вимір атомів до нуля, Лейбніц обдарував їх нескінченною тривалістю у напрямі їх метафізичного виміру. Втративши їх з поля

зору у просторі, розум примушений був зануритися у метафізичний світ, щоби знайти та зрозуміти істинну сутність того, що виникає у просторі просто як математична точка... Як конус стоїть на власній точці або як перпендикуляр перетинає горизонталь у математичній точці яка має безмежну глибину та ширину внутрішнього життя». Це дух, це сама основа Окультиної Доктрини! «Дух-Матерія» і «Матерія-Дух» мають нескінченну тривалість у глибині, і на вподобі до «сутності речей» Лейбніца, наша сутність речей істинних існує на сьомій глибині; у той час коли не істинна та груба матерія науки та зовнішнього світу існує на нижчій межі наших почуттів знань. Окультист знає ціну або відсутність її що до останніх.

Далі потрібно показати вивчаючому, головну різницю між системою Лейбніца і Окультиною філософією у питаннях Монад, і це можна зробити, маючи перед собою його Монадологію. Можна справедливо стверджувати, що якщо би системи Лейбніца та Спінози були погоджені, то сутність та дух Езотеричної Філософії були би виявлені. Від протистоянь обох – як протилежностей картезіанській системі – виникають істини Архаїчної Доктрини. Обидві повстають проти метафізики Декарта. Його ідея протиставлення двох Субстанцій – Тривалості та Думки – радикально відмінних одна від іншої, є занадто вільною та не філософською для них. Так Лейбніц зробив з двох картезіанських Субстанцій два атрибути єдиної, загальносвітової Єдності, в якій він вбачав Бога. Спіноза визнавав лише єдину неподільну Сутність, Абсолютне ВСЕ, на вподобі до Парабрамана. Лейбніц навпаки вбачав існування великої кількості Істот. Для Спінози існував лише Єдиний, для Лейбніца безкінечність істот від Єдиного та у Єдиному. І тому хоча і той і інший визнавали лише Єдину Істинну Істоту або Сутність, але у той час коли Спіноза вважав її без особистою та неподільною, Лейбніц поділяв своє особисте Божество на кількості божественних та наполовину божественних Істот. Спіноза був суб'єктивним пантеїстом, Лейбніц - об'єктивним, та все ж, обидва були великими філософами у власних інтуїтивних можливостях. Тому якби ці два вчення були злиті разом і кожне виправлене іншим – і насамперед, якби Єдина Реальність була позбавлена елементу особистості – то у них залишився би як сукупність істинний дух Езотеричної Філософії; без особисте позбавлене атрибутів, абсолютна Божественна Єдність, яка не є «буття», але Корінь всього Буття. Проведіть подумки глибоку риску між цим вічно неосяжним Єством та такою самою невидимою, та все ж зрозумілою Присутністю, Мулапракріті або Шекіна, з за меж якої та за посередництвом якої вібрує Звук Голосу та з якої виникають безкінечні Ієрархії розумних ЕГО, свідомих та наполовину, «самоусвідомлюючих» та «усвідомлюючих» Істот, Єство яких є Духовна Сила, Сутність – Стихії, а Тіла (коли їм це потрібно) складаються з Атомів – і ви маєте Нашу Доктрину. Бо Лейбніц каже: «Первісний елемент кожного матеріального тіла, є сила та не має жодної ознаки (об'єктивної) матерії – може бути усвідомлений, але ніколи не може бути об'єктом будь якого уявного подання». Те що для нього було початковим та кінцевим елементом у кожному тілі та предметі не було, таким чином, матеріальними атомами та молекулами, неминуче більшої або меншої тривалості, на вподобі до молекул та атомів Епікура та Гасенді, але як доводить Мерц, нематеріальними та метафізичними Атомами, «математичними точками» або істинними душами – як це пояснено його французьким біографом Г.Лашале – «Те що існує по за нами у абсолютному стані, є Душі, сутність яких Сила». Таким чином реальність проявленого складена з єдності одиниць, іматеріальних, так би мовити – з нашої точки зору – та безкінечних. Лейбніц називає їх Монадами, Східна Філософія Дживами, у той час коли Окультизм разом з усіма кабалістами та християнами дає їм різноманітні імена. Для нас так саме як і для Лейбніца, вони є «виразом або поданням Всесвіту» і кожна фізична точка є лише феноменальний вираз ноуменальної метафізичної Точки. Та різниця яку він робить між «усвідомленням» та «самоусвідомленням» є хоча і філософське але туманне зображення Езотеричних Вчень. Його «обмежені світи» яких стільки скільки Монад, є хаотичне уявлення Нашої Семи-складної Системи з

її розділами та підрозділами. Що до співвідношення його Монад з нашими Дхіані-Коганами, Космічним Духами, Девами, Богами та Елементалами, з цього питання ми можемо навести коротко думку вченого та думаючого теософа пана Бьорегарда. У чудовій лекції «Про Елементи, Елементарні Духи та Відношення між Ними та Людськими Істотами», прочитаної перед арійським Теософічним Товариством Н'ю Йорку, де пан Бьорегард цілком визначено формулює власну думку: «Для Спінози субстанція мертва та не активна, але для могутньої думки Лейбніца все є жива активність та активна енергія. Дотримуючись цього погляду від безкінечно ближче до Сходу, ніж будь який інший філософ сучасний йому або після нього. Його відкриття, що активна енергія утворює єство субстанції, є принцип який ставить його у пряме відношення з Провидцями Сходу». І лектор далі доводить, що для Лейбніца Атоми та Елементи суть Центри Сили або, точніше «духовні Істоти, природа яких є дія», бо: «Елементарні часточки суть життєві сили діючі не механічно, але збуджені власним внутрішнім принципом. Вони є безплотні духовні одиниці, (все ж «субстанційні», але не «іматеріальні» у нашому сенсі), недосяжні жодним змінам від зовні... (та) не похитні перед будь якою зовньою силою. Монади Лейбніца відрізняються від атомів наступними особливостями, які нам потрібно запам'ятати, бо ми не будемо здатні побачити різницю між Елементалами та звичайною матерією. Атоми не відмінні один від одного, вони якісно однакові, але кожна монада відмінна від другої якісно; і кожна є власним особливим світом. Не такі справи з атомами, вони абсолютно однакові кількісно та якісно та не володіють жодною особистою індивідуальністю. Окрім того атоми (точніше молекули) матеріалістичної філософії можуть вважатися маючими тривалість та подільні, у той час коли монади є просто «метафізичними точками» та не подільні. Нарешті і це є пунктом, де ці монади Лейбніца дуже схожі до Елементалів містичної філософії, ці монади є прообразами істот. Кожна монада відображує іншу. Кожна монада є живе дзеркало Всесвіту у межах власної сфери. Зверніть увагу на це, бо від цього залежить могутність цих монад, так саме і робота яку вони можуть виконати для нас; відображення світу, монади не просто пасивні посередники але вільні для діяльності; вони виробляють образи вільно, як душа сни. Тому у кожній монаді Адепт може прочитати все, навіть майбутнє. Кожна монада – або Елементал – є дзеркалом яке може розмовляти». На цьому місці філософія Лейбніца руйнується. Не визначено різниці між «Елементальною» Монадою та Монадою високого Планетного Духа, або навіть Людською Монадою або Душею. Він навіть потрапляє так далеко, що починає мати сумніви: «Чи створив Бог взагалі будь що окрім монад або субстанцій, не маючих тривалості». Він встановлює різницю між Монадами та Атомами тому, що як він неодноразово стверджує: «Тіла з усіма їх якостями, лише феноменальні, схожі до веселки. *Corpora Omnia cum omnibus qualibus suis non sunt aliud quam phenomena bene fundata ut Iris*». Але швидко він знаходить для цього умову у субстанціональній відповідності, деякий метафізичний зв'язок між Монадами – *vinculum substantiale*. Езотерична філософія яка проповідує об'єктивний Ідеалізм – хоча і дивиться на Всесвіт загалом як на Майю, тимчасову ілюзію – визначає практичну різницю між Колективною Ілюзією, Махамайєю, з виключно метафізичної точки зору, та об'єктивними співвідношеннями у ній між різноманітними свідомими EGO протягом всього часу цієї Ілюзії. Тому Адепт може прочитати майбутнє в Елементальній Монаді, але він мусить для цього притягнути велику кількість їх, бо кожна Монада представляє лише частину царства, до якого вона належить. «Монади обмежені не об'єктом а модифікаціями у вивченні об'єкту. Всі вони прагнуть (хаотично) до безмежності, але вони обмежені та відрізняються чіткістю власного сприйняття». І як далі поясню Лейбніц: «Всі частини Всесвіту конкретно подані у монадах, але вони відображені у одній монаді, інші у іншій». Відома кількість Монад одночасно може виявити думки двох мільйонів мешканців Парижу.

Але що кажуть на це Окултні Науки та що вони додають? Вони кажуть, що те, що Лейбніц називає колективно Монадами – загалом та без підрозділів для обговорення – може бути поділений на три визначених Воїнства, які від самих високих планів, суть насамперед «Боги» або свідомі духовні ЕГО; розумні Зодчі які виробляють план Божественного Розуму. Далі йдуть Елементи або «Монади» які складають колективно та несвідомо великі Світові Дзеркала всього пов'язаного з їх царствами. Нарешті «Атоми», або матеріальні молекули, у свою чергу наділені душею від власних «свідомих» Монад, так саме як і кожна клітинка у людському тілі. Існує велика кількість таких наділених душею Атомів, які у свою чергу обдаровують душею молекули; незчисленна кількість Монад або Елементалів, та духовних Сил – які не мають Монад, бо вони повні безтілесності, за виключенням випадків коли з причин відомих законів, вони приймають форму – яка не обов'язково людська. Звідки субстанція що огортає їх – той видимий організм який вони утворюють навколо себе? Позбавлені Форми (Арупа) Випромінення, існують у гармонії Вселенської Волі та складають те, що ми називаємо колективністю або агрегатом Космічної Волі на плані суб'єктивного Всесвіту, єднують безкінечність Монад – кожна є дзеркалом свого власного Всесвіту – і таким чином індивідуалізують тимчасово незалежний Розум, все знаючий та всюди присутній. І тим самим процесом магнетичної агрегації вони створюють для себе об'єктивні видимі тіла з міжпланетних Атомів. Бо Атоми і Монади, поєднані або роз'єднані, прості або складні, з моменту першої диференціації є лише тілесними, психічними та духовними «принципами» Богів, які самі є Випроміненнями Первісної Природи. Таким чином для ока Ясновидця вищі Планетні Сили виявляються під двома аспектами: суб'єктивним – як впливи, та об'єктивним – як містичні форми, які з причини Кармічного Закону стають Присутністю, Дух і Матерія як Єдині. Матерія є Дух на сьомому плані; Дух є Матерія на нижчому плані діяльності, і обидва суть Майя.

Атоми у Окултизмі називаються Вібраціями; так саме Звуком – колективно. Це жодним чином не заважає науковому відкриттю пана Тіндала. Він простежив на нижчий сходинок монадичного буття всю течію атмосферних Вібрацій – і це складає об'єктивну частину процесу Природи. Він визначив швидкість їх руху та передачі; силу їх зіткнення та утворення ними вібрацій у перетинці вуха та далі впритул до вібрації слухового нерва – після чого виникає новий феномен, суб'єктивний, або відчуття звуку. Відчуває він або бачить це? Ні, бо його спеціальність у тому, щоби виявити наслідки Матерії. Але чому психічно розвинена людина не бачитиме цього, Ясновидець, внутрішнє Око якого відкрито і який може бачити крізь покров Матерії? Всі Хвилі та ондуляції науки виробляються Атомами, які спрямовують свої молекули до діяльності з середини. Атоми заповнюють безмежний простір і як постійно вібруючі є тим РУХОМ, який підтримує колеса Життя у беззупинному спрямуванні. Це і є та сама внутрішня робота, що утворює природний феномен під назвою кореляція Сил. Тільки у засадах кожної такої «Сили» стоїть свідомий керуючий Ноумен, її Ангел або Бог, Дух або Демон, керуюча Сила. У відповідності до опису тих, хто Духовно бачить, хто може бачити рух міжпланетних мас та простежити їх еволюцію – вони здаються сяючими, схожими до сніжинок незайманого снігу у яскравому сонячному світлі. Вони швидше за думку, швидше за можливість ухопити їх оком і, на скільки можна углядіти, рух їх по колу. У відкритій долині на вершині гори, дивлячись у просторові безмежності, можна побачити як вся атмосфера здається палаючою ними, все повітря просякнуте цими блискавками. Інколи напруга їх руху виробляє спалахи, схожі до Північного Сяйва, Aurora Borealis. Вид цей такий чудовий, що коли дивишся у цей внутрішній світ та відчуваєш рух цих блискучих точок, сповнюєшся тремтінням від думки про інші таємниці за межами та у глибинах цього променистого океану. Як би не досконало ми розповіли про «Богів», «Монади», та «Атоми», сподіваємося, що

деякі учні та теософи відчують, що дійсно може існувати близький зв'язок між Матеріалістичною Наукою і Окультизмом який є її натхненням та душею.

ВІДДІЛ 15

ЕВОЛЮЦІЯ ЦИКЛІВ ТА КАРМА

Саме, духовна еволюція внутрішньої безсмертної Людини складає головну доктрину Окултних Наук. Щоби трошки зрозуміти схожий процес учень мусить вірити (а) у Єдине Загальносвітове Життя, незалежне від Матерії (або від того, що наука вважає Матерією); і (б) у індивідуальні Розуми надихаючі життя у різноманітні маніфестації цього Принципу. Гекслі не вірить у Життєву Силу; інші вчені вірять у неї. Праця Д.Х.Х.Стерлінга «As regards Prjfoplast» зробила не мале спустошення у цьому догматичному запереченні. Рішення професора Біла так саме на користь Життєвого Принципу; і лекція доктора Б.В.Річардсона про Ефір Нервів була вже достатньо процитована нами. Таким чином думки поділилися.

Єдине Життя щільно пов'язане з Єдиним Законом, який керує Світом Буття – КАРМОЮ. Езотерично це значить просто та буквально «ДІЯ» або скоріше «виробляюча наслідки причина». Езотерично це дещо зовсім інше, у сенсі далеко сягаючих моральних дій. Це є Безпомилковий ЗАКОН ВІДШКОДУВАННЯ. Розповідати тим, хто не знає істинного сенсу, характеру та страшного значення цього вічного неодмінного Закону, про який, жодне теологічне визначення Особистого Божества не може скласти уявлення про цей без особистий, вічно діючий Принцип – безкорисно. Так саме не можна назвати це Провидінням; бо Провидіння відповідно до теїстів – протестантів у будь якому випадку – обирає образ чоловічої статі, у той час коли у римо-католиків жіночої. «Божественне Передбачення, каже нам Воган, вимірює Власні Благословіння, щоби забезпечити кращі наслідки». Дійсно, «Він» вимірює їх, чого не робить Карма – позбавлений статі принцип. У двох перших частинах цієї праці було показано, що при першому тремтінні відродженого життя, Свабхават, «Перемінне Сяйво Незмінної Темряви несвідомої у Вічності», переходить під час кожного нового народження Космосу, з стану бездіяльності до стану напруженої діяльності; диференціюється і далі починає власну працю за посередництвом цієї самої диференціації. Ця праця є КАРМА. Всі Цикли так саме підлегли наслідкам виробленим цією діяльністю.

«Єдиний Космічний Атом стає сімома Атомами на плані Матерії і кожний перетворюється на центр енергії; той самий Атом стає сімома Променями на плані Духа; і семеро творчих Сил Природи випромінюються з Головної Сутності... та йдуть одні правою, другі лівою стежкою, роз'єднані до кінця Кальпи та все ж у щільному сплетінні. Що поєднує їх? КАРМА». Атоми, що вийшли з Центральної Точки виявляють у свою чергу нові центри енергії, які під впливом могутнього дихання Фохата, починають власну роботу з середини назовні та розмножують інші менші центри. Ці центри протягом еволюції та інволюції утворюють у свою чергу корені або причини які мають розвиток у нових наслідках, починають від світів та планет «населених людиною», до родів, видів та класів всіх сімох царств, з яких нам відомі лише чотири. Бо як каже книга афоризмів Цон-Ка-Па: «Благословенні працівники отримали Тхіан-кам у вічності». Тхіан-кам є міць або знання яке дозволяє спрямовувати імпульси Космічної Енеоргії у правильному напрямі.

Істинний буддист не визнає ні «Особистого Бога», ні «Батька» та «Творця Неба та Землі», але вірить у Абсолютну Свідомість, Аді-Буддхі; і буддист філософ знає, що існують Планетарні Духи, Дхіані-Когани. Але хоча він визнає «Духовні Життя», і тому, що вони тимчасові по відношенню до Вічності, то відповідно до його філософії вони суть «Майя Дня», Ілюзія «Дня Брами», короткої Мануантари у 4.320.000.000 років. Ін-Сінь недосяжна для людських суджень і

Володар Будда суворо забороняв всі схожі запитання. Якщо Дхіані-Когани та всі Невидимі Істоти – Семеро Центрів та їх безпосередні Еманації, менші центри Енергії – суть пряме відображення Єдиного Світла, то люди на далекій відстані від них, бо весь видимий Космос складений з «само створених істот, породжених Кармою». Таким чином дивлячись на особистого Бога як на «лише велетенську тінь, відкинуту у порожнечу простору уявленням неосвіченої людини», вони вчать, що лише «дві речі (об'єктивно) вічні, а саме Акаша і Нірвана»; і що у дійсності вони єдині і лише Майя, коли роз'єднані. «Все виникає з Акаші (або Свабхават на нашій Землі) під законом руху, притаманному для неї, і після відомої тривалості часу зникає. Ніщо ніколи не виникло з нічого. Ми не віримо у дива; тому ми відкидаємо творіння та не можемо уявити для себе Творця». Якби браміна – ведантиста секти Адвайта запитали, чи вірить він у існування Бога, він імовірно відповів як відповіли Жаколіо - «Я сам є «Бог», у той час коли буддист (особливо сингалезець) просто сміючись відповів – «Немає Бога, немає Творіння». Та все ж, головна філософія як адвайтистів так і буддистських вчених тотожна, і обидві мають повагу до тваринного життя, бо обидві вірять, що кожна істота на Землі, якою малою би вона не була, «є безсмертна частка безсмертної матерії» - Матерія для них має зовсім інше значення, ніж для християнина або матеріаліста, і кожна істота підлягає Кармі. Відповідь браміна була би зрозумілою для кожного древнього філософа, кабаліста і гностика ранніх часів. Вона містить у собі самий дух дельфійських та кабалістичних заповітів, бо Езотерична Філософія віки тому вирішила проблему, чим людина була, є та буде; її походження, життєвий цикл – нескінченний протягом своїх послідовних втілень або нових народжень – та її кінцеве занурення у Джерело, звідки вона отримала початок. Але не у фізичних науках зможемо ми будь коли знайти роз'яснення людині, загадці Минулого та Майбутнього; бо жоден філософ не може навіть сказати нам, що є людина, якою вона відома наразі фізіології та психології. У власних сумнівах, чи є людина Бог або звір, наука наразі пов'язала її з останнім та визначає її походження від тварини. Зрозуміло завдання аналізу та класифікації людської істоти, як земної тварини, може бути наданим науці, яку ніхто так як окультисти не шанує та поважає. Вони визнають її основи та чудову роботу, успіхи у фізіології, та навіть біології. Але внутрішня духовна, психічна або навіть моральна природа людини не може бути залишеною на милість матеріалізму; бо навіть більш висока філософія психології Заходу не може у сучасній схильності до агностицизму, віддати належне внутрішній людині; особливо її вищим можливостям та тим станам свідомості, на шляху до яких, такі авторитети як Міль, проводять визначену риску, коли кажуть – «Стільки але не далі просунешся ти». Жоден окультист не буде заперечувати, що людина – у порівнянні зі слоном та мікробом, крокодилом та ящіркою, стеблом рослини та кристалом – за власної фізичної форми є простим продуктом еволюційних сил Природи, шляхом незчисленних серій трансформацій; але цей факт по іншому подається ними. Не проти зоологічних та антропологічних відкриттів, заснованих на залишках копалин людини та тварини, внутрішню повстає кожний містик та віруючий у Божественну Душу, а лише проти неосвічених висновків, побудованих на упереджених теоріях, пристосованих до відомих потреб. Посилання вчених не завжди можуть бути або не бути правильними і тому що деякі з цих теорій мають коротке життя, то і висновки їх у матеріалістів еволюціоністів завжди будуть односторонніми. Та все ж, більшість людей науки, спираючись на саме такий доволі тимчасовий авторитет, отримують шану там, де вони її менше за все заслуговують.

Щоби явити дію Карми – у періодичних оновленнях Всесвіту – більш очевидно та зрозумілою учню, коли він доходить до походження та еволюції людини, він мусить подивитися разом з нами Езотеричний вплив Кармічних Циклів на загально світову Етику. Питання у тому, чи мають ці таємничі підрозділи часу, названі індусами Югами і Кальпами та так мальовничі циклами, колесами та колами – греками, будь який вплив або прямий зв'язок з людським життям? Навіть екзотерична філософія пояснює, що ці цикли часу постійно повертаються, періодично та

розумно у Просторі та Вічності. Існують «Цикли Матерії» і існують «Цикли Духовної Еволюції», так саме расові, національні та індивідуальні Цикли. Чи не дозволить нам Езотеричний світогляд більш глибоко зануритись у їх діяльність? Ця думка чудово викладена у дуже талановитій науковій праці. «Можливість отримання розуміння системи координат такої далекої від меж людських спостережень у просторі та часі, є обставиною яка відмічає могутність людини піднятися над обмеженнями непостійної та мінливої матерії та стверджує її перевагу над усіма не чуттєвими формами буття. Існує метод у послідовності подій та співвідношенні співіснуючих речей, який охоплює людський розум; користуючись цим як ключем, він протинає зони матеріальної історії минулого та майбутнього, які ніколи не можуть бути засвідченими досвідом людства. Події народжуються та розгортаються. Вони мають минуле зв'язане з їх сучасним, і ми маємо цілком виправдану впевненість, що визначене майбутнє так саме буде пов'язаним з сучасним та минулим. Ця послідовність та єдність історії повторюється перед нашими очима у всіх можливих стадіях прогресу. Феномени дають нам основу для узагальнення двох законів, які істинно суть принципи наукового передбачення і лише за допомогою яких людський розум потрапляє у запечатані рекорди минулого та у не відкриті сторінки майбутнього. Перший з них є закон еволюції, або формулюючи для вищих цілей – закон відповідних послідовностей або обмеженої історії в індивіді, поданий у змінних фазах кожної одиниці назріваючої системи результатів... Ці думки безпосередньо викликають перед нами невимірне минуле та майбутнє матеріальної історії. Вони неначе відкривають обрій безмежності та обдаровують людський розум існуванням та передбаченням, позбавлених обмеженнями часу та простору та кінцевої причинності і піднімають його до поняття Вищого Розуму існуючого у Вічності».

Відповідно до вчень, Майя – ілюзорна видимість череди подій на цій Землі – змінюється та відрізняється що до народів та місцевостей. Але головні риси життя кожної людини завжди у згоді з «Сузір'ям», під яким людина народилася, або так би мовити, з характерними рисами надихаючого її принципу або Божества, яке керує цим сузір'ям, назовемо ми його Дхіані-Коганом, як в Азії або Архангелом як називають їх у грецькій та латинській церквах. У стародавньому Символізмі це завжди було Сонце – малося на увазі Духовне, не видиме – яке надсилало головних Рятівників та Аватарів. Звідси ланка зв'язку між Буддами, Аватарами та багатьма іншими втіленнями найвищих Сімох. Чим ближче до свого Прототипу у «Небесах», тим краще для смертного, особистість якого була обраною його власним особистим Божеством (Сьомим Принципом) як своє земне помешкання. Бо з кожним зусиллям волі до очищення та поєднання з цим «Богом у собі» один з нижчих променів присікається, і духовна сутність людини притягується вище і вище до Променя який замінює перший до того часу, доки від Проміня до Проміня Внутрішня Людина не буде пригнутою до єдиного та найвищого Променя Батька-Сонця. Таким чином «події людства йдуть у відповідності до число-образів», бо як окремі одиниці, так і всі виходять з одного джерела – Центрального Сонця та його тіні – видимого сонця. А рівнодення та сонцестояння, періоди та різні фази сонячного руху, виражені астрономічно та чисельно є лише конкретними символами вічно живої істини, хоча і здаються не посвяченим абстрактними ідеями. І цим пояснюються незвичайні числові збіги з геометричними співвідношеннями, які були відмічені декількома авторами.

Так, «наша доля накреслена на зірках!». Але чим ближче поєднання між смертним відображенням, яким є Людина з її небесним Прототипом, тим менш небезпечні зовнішні події та наступні втілення – яких ні Будда ні Христос не можуть уникнути. Але це не є забобон, тим більше не фаталізм. Останній пропонує сліпу течію, ще більш сліпої сили, але людина вільна у власній діяльності на Землі. Вона не може уникнути власної керуючої Долі, але вона має вибір двох шляхів, які ведуть у цьому напрямі, вона може досягти межі нещастя – якщо воно їй визначене – або у білих одежах мученика, або у заплямованих, добровольця стежини зла; бо існують зовнішні

та внутрішні умови які впливають на рішення нашої сили волі, що до наших вчинків і залежить від нас самих яким шляхом йти. Таким чином, хто вірить у Карму, мусить вірити у Долю, яку від народження до смерті кожна людина пряде нитку за ниткою навколо себе як павук; і ця доля керується або небесним голосом невидимого Прототипу по за нами, або нашою більш близькою, астральною внутрішньою людиною, яка на жаль доволі часто є злим генієм втіленої істоти за назвою людина. Обидва ці ведуть вперед зовнішню людину, але один мусить переважати; і з самого початку невидимого конфлікту суворий не непохитний Закон Відшкодування починає діяти та уважно стежить за коливаннями боротьби. Коли остання нитка виткана, людина як загорнута у сітку власний вчинків, бачить себе цілком у владі долі, нею самою складеної. І далі або вона закріплює її як нерухому мушлю до нерухомої скелі, або несе як пушинку у вихорі, викликаному її власними вчинками, і це є КАРМА. Один матеріаліст, обговорюючи періодичні творіння на нашій планеті, висловив це однією фразою: «Все минуле Землі є ніщо інше, як не розгорнуте сучасне». Цим письменником був Бюхнер, який не припускав, що він каже аксіому окультистів. Так саме правильно як це відмічає Бурмейстер, що «Історичні дослідження розвитку Землі довели, що сьогодні як і раніше спираються на одну засаду, що минуле мало розвиток таким самим чином як і сучасне і що сили цієї діяльності залишаються тими самими». Сили – скоріше їх Ноумени – звісно ті самі: тому і феноменальні Сили мусять бути тими самими. Але як можна бути таким впевненим, що атрибути Матерії не змінилися під рукою Протею-Еволюції? Як може матеріаліст стверджувати з такою впевненістю, як це робить Росмеслер, коли каже: «Ця вічна відповідність у сутності феноменів встановлює достеменно, що вогонь та вода володіли у всі часи тими самими силами і завжди будуть ними володіти». Хто вони, «хто затемнюють міркування словами, позбавленими знання», і де були Гекслі та Бюхнери, коли засади Землі були закладені Великим Законом? Та сама однорідність Матерії та не змінність законів Природи, які так підтримуються матеріалізмом, є головним принципом Окультичної Філософії; але це єднання базується на не відокремленні Духу від Матерії, і якби вони були роз'єднані, то увесь Космос повернувся би у Хаос та Не-Буття. Тому цілком помилково, і є лише додатковим доказом великого само вшанування нашого віку, стверджувати як це роблять вчені, що всі великі геологічні зміни та жахливі катаклізми минулого були утворені простими та відомими фізичними Силами. Бо ці Сили були лише знаряддям та засобами для завершення визначеного і діяли періодично та механічно за посередництвом внутрішнього імпульсу, змішаного з їх матеріальною природою, але за межами її. Є призначення у кожній важливій події в Природі, які всі циклічні та періодичні. Але тому, що духовні Сили зазвичай змішуються з чисто фізичними, то перші заперечуються, і тому як не досліджені, залишаються невідомими для науки. Каже Гегель: «Історія Світу починається з її загальної мети усвідомлення ідеї Духу – лише у не чітко накресленій формі (an sich), тобто як Природи; прихований, глибоко прихований несвідомий інстинкт та увесь процес Історії... спрямований, щоби виявити цей несвідомий імпульс у свідомий. І таким чином, виявляючись у формі простого, природного існування, природна воля – те що мало назву суб'єктивної сторони – фізичні бажання, інстинкти, пристрасті, особистий інтерес, так саме як і думка та суб'єктивне уявлення – самовільно виявляються з самого початку. Це широке накопичення бажань, інтересів та діяльності є зброєю та засобами Світу Духа для досягнення власної мети: привести його до самоусвідомлення цього. І ця мета, ніщо інше ніж пошук самого себе – наближення до самого себе – та спостереження самого себе у конкретній дійсності. Але, що ці прояви життєздатності з боку індивідів та народів, проявів яких вони шукають та задовольняють власні цілі водночас як зброя вищого та більш широкого призначення, про яке вони нічого не знають, але несвідомо відчувають – можуть стати питанням для обговорення; або точніше вже були обговореними... з самого початку я висловив свій погляд з цього приводу та стверджував нашу гіпотезу... та нашу впевненість що Розум керує Світом і, відповідно, керував його історією. По відношенню до цього незалежного та універсального

субстанційного існування – все інше підлегло та служить засобом його розвитку». Жоден метафізик або теософ не буде заперечувати проти цих істин, які всі втілені в Езотеричних Вченнях. Існує визначення у геологічному житті нашої планети, так саме як і в історії минулого та майбутнього рас та народів. Це щільно пов'язане з тим, що ми називаємо Кармою та що має назву у пантеїстів Заходу Немізіда та Цикли. Закон еволюції несе наразі нас дугою до верху нашого циклу до моменту коли наслідки ще раз будуть поглинені та стануть нейтралізованими причинами і де все, що було зачепленим ними, отримає свою власну початкову гармонію. Це буде циклом нашого особливого Кола, миттєвістю протягом Великого Циклу або Махаюги.

Тонкі філософські зауваження Гегеля мають застосування у Вченнях Окультичної Науки, яка стверджує що Природа діє з визначеною метою результати якої завжди подвійні. Це було показаним у наших перших томах про Окультизм у наступних словах: «Так саме як наша Планета щорічно робить один оберт навколо Сонця і у той самий час навколо власної осі кожні 24 години, і таким чином менші цикли всередині більшого, так саме і робота менших циклічних періодів відбувається та знову починається всередині Великого Саросу. Оберт фізичного світу, відповідно до стародавньої доктрини супроводжується таким самим обертом у світі інтелекту – духовна еволюція світу йде циклами так саме як і фізична. Так ми бачимо в історії правильну зміну приливу та відливу людського прогресу. Великі царства та імперії світу коли досягали точки кульмінації власної величч, знову падали у відповідності з тим самим законом, за яким вони піднімалися, доки людство не досягне нижчої точки, не ствердиться та не підніметься знову, до того висота його підйому за законом спіралі циклів буде дещо вищою ніж та точка звідки почалося падіння». («Викрита Ізіда» т.1с.3). Але ці Цикли – колеса у середині колес, так зрозуміло та винахідливо символізовані різними Ману та Ріші в Індії та Кабірами на Заході – не захоплюють все людство у один та той самий час. Звідси як ми бачимо витікає складність розуміння та вивчення їх, що стосується їх фізичних і духовних наслідків, без повного усвідомлення їх співвідношень та впливів на відповідні становища народів та рас у їх долі та еволюції. Ця система не може бути зрозумілою, якщо духовний вплив цих періодів – упереджений, так би мовити, Кармічним Законом – буде відокремлений від фізичної течії. Обрахування кращих астрологів будуть невдачливими або у будь якому випадку, не досконалими, якщо лише цей подвійний вплив не буде цілком прийнятий до уваги і зрозуміло у цих обрисах. І це знання можна отримати лише через ПОСВЯЧЕННЯ! Великий Цикл рухає людство від появи первісної людини ефірної форми. Цикл цей проходить крізь внутрішні Цикли прогресуючої людської еволюції, від ефірної форми дугою до низу до наполовину ефірної і нарешті чисто фізичної; впритул до визволення людини від її «одягу з плоті» та матерії, після чого вона продовжує власний рух до низу, далі знову підйом, щоби досягти кульмінаційної точки одного Кола, коли по закінченні сімох менших Циклів, Мануантарний Змій «кусає власного хвоста». Ці великі Расові Цикли однаково торкаються всіх народів та племен які входять у цю особливу Расу; але існують менші та національні, так саме як і Цикли племен у середині цих Циклів, які протікають власною чергою, незалежно один від іншого. Вини називаються у Східному Езотеризмі Кармічними Циклами. На Заході – з того часу коли Язичницька Мудрість була відкинута, як вирощена Темними Силами – повне та загрозове значення грецької Немізиди або Карми було цілком забутим. Інакше християни краще би зрозуміли глибоку істину, що Немізіда не має атрибутів; що сувора Богиня абсолютна як Принцип, та ми самі – народи та індивіди – примушуємо її до дії та даємо імпульс та спрямування. Карма-Немізіда є творець народів та смертних, але коли вони створені то саме вони роблять знеї або Фурію або Ангела. Так, «Мудрі ті, хто схилиються перед Немізідою», як каже Хор Прометею. Та не мудрі ті хто думають, що Богиню можна вмовити жертвоприношеннями та молитвами, або що її колесо може відхилитися від прийнятого шляху. «Три Парки та завжди уважні Фурії» суть її атрибути лише на Землі та народжені нами. Немає

повернення зі шляхів які вона проходить; але ці шляхи складені нами, бо ми самі спільно або індивідуально готуємо їх. Карма-Немізіда синонім Провидіння, за виключенням намірів доброти та будь яких інших кінцевих властивостей або кваліфікацій, так анти-філософськи приписаних останньому. Окултист або філософ не буде казати про доброту або жорстокість Провидіння; але ототожнюючи його з Кармою-Немізідою, він буде все ж, вчити, що вона охороняє праведних та доглядає за ними у цьому та наступному житті; і що вона карає злодія – так навіть до його сьомого втілення – у дійсності до того, доки наслідки, до останньої пертурбації атому у Безмежному Світі Гармонії, не будуть нарешті спокуті. Бо єдина Велич Карми – вічне та не змінне Повеління – є абсолютна Гармонія у Світі Матерії, як вона існує у Світі Духу. Тому це не Карма яка винагороджує або карає, а ми самі нагороджуємо або караємо себе, відповідно до того, чи працюємо ми разом з Природою, у Природі та за посередництвом Природи, підлягаємо її законам від яких залежить ця Гармонія, або порушуємо та нехтуємо їх.

Так саме шляхи Карми не були би неосяжними, якби люди діяли у єдності та гармонії, замість боротьби та роз'єднаності. Бо наше не знання цих шляхів – які одна частина людства називає шляхами Провидіння, темними та плутаними, у той час коли інша бачить у них дію сліпого Фатуму, а третя просто Випадковість, позбавлену Богів та Дияволів, щоби керувати ними – все це зникло би якби ми приписали би всіх їх справжнім причинам. За твердого знання, або хоча-би за цілковитої впевненості, що наші сусіди не будуть намагатися причинити нам шкоду, більшу ніж ми їм, дві тритини світового зла ролзчинилося би у повітрі. Якби людина не думала нанести шкоди своєму братові, Карма-Немізіда не мала би ні приводу виявитися, ні зброї для діяльності. Саме постійна наявність посеред нас елементу боротьби та протидії, поділу народів, племен, суспільств та індивідів на Каїнів та Авелів, вовків та ягнят, є головною причиною «шляхів Провидіння». Ми щоденно вирубаємо власними руками ці численні ущелини нашої долі, та думаємо у той самий час, що ми вздовж великого царського шляху шляхетності та боргу, а далі жаліємося, що ущелини ці такі заплутані та темні. Ми стоїмо розгубленими перед таємницею наших власних вчинків та загадками життя, які ми не бажаємо вирішити та звинувачуємо великого Сфінкса у поїданні нас. Але істинно немає жодного випадку у наших життях, жодного нещасливого дня або бідуння, які не можуть бути простеженими назад до наших власних вчинків у цьому або попередньому житті. Якщо хто порушив закони Гармонії або, як називає це теософічний письменник «закони життя», він мусить бути готовим зануритися у хаос, їм самим створений. Бо відповідно до того самого письменника: «Єдине узгодження до якого можна прийти, це те, що ці закони життя є своїми власними месниками і, відповідно кожний відшкодовуючий ангел є лише образне уявлення їх впливу». Тому, якщо хто безпорадний перед цими законами, то це не ми самі, творці власних доль, а скоріше ті Ангели, Охоронці Гармонії. Карма-Немізіда не більше ніж духовний динамічний наслідок народжених причин та сил, пробуджених до діяльності нашими власним вчинками. Це є закон Окултної Динаміки, що «визначена кількість енергії, витраченої на духовному або астральному плані, виробляє значно більші наслідки, ніж та сама кількість на фізичному об'єктивному плані існування». Цей стан речей буде тривати, доки духовна інтуїція людства не відкриється цілком і це не станеться до того часу доки ми не зкинемо значну частину наших щільних покровів Матерії; доки ми не почнемо діяти з середини, замість того, щоби постійно діяти від імпульсів зовні, імпульсів народжених нашими фізичними почуттями та грубим егоїстичним тілом. До того часу єдиними паліативами проти зол життя будуть єднання та гармонія – Братство in actu та Альтруїзм, але не лише на словах. Знищення однієї поганої причини придушить не одне а багато яких наслідків. І якщо Братство або велика кількість Братств не будуть у стані протидіяти народам у черговій різанині, все ж, єднання думкою та дією та філософські дослідження таємниць Буття завжди зупинять деяких особистостей, які намагаються зрозуміти те, що до цього часу

залишалося для них загадкою, від народження додаткових причин зла у світі, вже і так доволі обтяженого бідуннями та злом. Знання Карми дає впевненість, що якщо «...бідунства добродії у святі пороку створює атеїстів між людей», то це тому, що людство завжди закривало очі на велику істину, що людина сама власний рятівник та руйнівник. Вона не мусить звинувачувати Небеса та Богів, Долі та Провидіння у несправедливості, що царює посеред людства. Але нехай вона краше повторить фразу грецької Мудрості, що застерігає людину від звинувачень ТОГО, що «Справедливо, хоча і приховано шляхами невидимими веде нас від вчинка до покарання, безпомилково вперед», і такими є наразі шляхи якими народи Європи крокують вперед. Кожний народ та плем'я західних арійців, так саме як і їх східні брати П'ятої Раси, мали власні Золотий та Залізний Віки, свій період відносної безвідповідальності або свій Сат'я-Вік, вік чистоти, і наразі деякі з них досягли Залізного Віку Калі Юги, віку чорного від жахів.

З іншого боку правильно, що екзотеричні Цикли кожного народу відповідають точному обрахунку руху зірок. Останні неподільно поєднані з долями народів та людей. Але у чисто фізичному сенсі, Європа не знає інших Циклів, окрім астрономічних і, відповідно до цього, робить обрахунки. Так саме вона не бажає чути про інші, окрім уявних колес або обертів у зіркових Небесах. «Центричних та ексцентричних накреслених Циклів та Епіциклів, орбіт у орбітах». Але відповідно до язичників про яких Кольєрідж правильно каже: «Час, час циклів, став їх абстракцією Божества», «Божества» що виявляється у відповідності до Карми, і лише за посередництвом Карми та бувшого цією самою Кармою-Немізідою – Цикли означали дещо більше, ніж просто послідовність подій або часу більшої або меншої тривалості. Бо вони зазвичай відзначалися поверненням подій більш різноманітного та інтелектуального характеру ніж ті, що у періодичних поверненнях часів року або відомих сузір'їв. Сучасна мудрість задовольняється астрономічними обрахунками та пророцтвами, заснованими на безпомилкових математичних законах Древня Мудрість додавала до холодної оболонки астрономії життєвий елемент її душі та духу – астрологію. І тому що зірковий рух дійсно регулює та визначає інші події на Землі, окрім тих які стосуються картоплі та періодичних хвороб цього корисного овоча – ствердження яке не досягне науковому поясненню і тому просто висміяне хоча і прийняте – ці події мусять підлягати визначенню простих астрономічних обрахунків. Віруючи у астрологію зрозуміють, що ми бажаємо сказати, скептики знуцатимуться та сміятимуться над самою ідеєю. Таким чином вони закривають очі неначе страус перед власною долею. І це тому, що їх короткий так званий історичний період не дає площини для порівняння. Зіркові небеса перед ними; і хоча їх духовний зір ще не відкритий, і атмосферний пил земного походження закриває їм погляд та залишає його у межах фізичних систем, все ж вони бачать рух та відмічають поведінку метеорів та комет. Вони рекордують періодичні появлення цих мандрівників та «палаючих посланців», та передбачають як наслідки їх, землетруси, метеорні зливи, появу деяких зірок та комет. Чи не будуть вони після цього гадалками? Ні вони вчені астрономи. Чому у такому випадку не вірять окультистам та астрологам, які не менш освічені, ніж ці астрономи, коли вони пророкують про повернення будь якої циклічної події на тому самому математичному принципі? Чому сміються над їх ствердженням, що вони знають про це повернення? Їх прабатьки та попередники рекордували у свій час повернення таких подій протягом часу у сотні тисячоріч; поєднання тих самих сузір'їв мусять неминуче виробляти, якщо не зовсім ті самі, то схожі наслідки. Чи мусять бути пророцтва бути висміяними, внаслідок ствердження, зробленого на основі тисячорічних спостережень? У свою чергу сучасна наука висміяна тими, хто дотримується хронології Біблії. Карма врівноважує навіть людські взаємні посмішки сект, вчених товариств та індивідів. Все ж, при прогнозі майбутніх подій, передбачених на основі циклічних повернень, жодний психічний феномен не має місця. Це не є передбачення або пророцтво, так саме як і не повідомлення про комету або зірку за декілька

років до її появи. Це просто знання та правильні математичні обрахунки, які дозволяють Мудрецьям Сходу передбачити, наприклад, що Англія на передодні тієї або іншої катастрофи, що Франція наближається до такої точки власного Циклу; і що Європа взагалі під загрозою катаклізму до якого привів її власний Цикл або расова Карма. Наш погляд на достеменність повідомлення залежить, звісно, від нашого прийняття або навпаки ствердження про величезний період історичних спостережень. Посвячені стверджують, що вони зберегли рекорди расового розвитку та подій світового значення з самого початку Четвертої Раси – їх знання подій, попередніх до цієї епохи засноване на переказах. Окрім того, ті хто вірять у Яснобачення та у Окултні Сили, не будуть відчувати перешкод у отриманні інформації, на край випадок загального характеру, якщо навіть вони будуть переказами, коли ці перекази перевірені та виправлені яснобаченням та Езотеричним Знанням. Але у цьому випадку не є потрібним таке метафізичне вірування, бо наш головний доказ спирається на те, що для кожного окултиста є абсолютно науковою очевидністю, на рекордах збережених про Зодіак протягом незчислених років. Наразі цілком є доведеним, що навіть гороскопи та сама астрологія не зовсім засновані на видумках, і що відповідно Зірки та Сузір'я мають окултний та таємничий вплив на індивідів, та зв'язок з ними. І якщо на індивідів, то чому не на нації, раси та людство загалом? Це ствердження так саме зроблене на основі авторитету рекордів Зодіаку. Тому ми подивимося далі яким відомим був Зодіак стародавнім та яким забутим став нашими сучасниками.

ВІДДІЛ 16

ЗОДІАК ТА ЙОГО СТАРОДАВНІСТЬ

«Всі люди схильні самовпевнено та високо оцінювати власне розуміння та наполегливість у відстоюванні своїх думок», сказав Йордан, справедливо додаючи – «і у той самий час, майже всі люди керовані розумінням інших, не власним; точніше було би сказати, що вони скоріше приймають зовні, ніж створюють власні думки». Це двічі справедливо що до наукових думок про можливі до обговорення гіпотези – забобони та упередження, так званих «авторитетів» часто вирішують питання важливого життєвого значення для історії. Існують декілька таких упереджених думок, яких дотримуються наші вчені сходознавці і посеред них мало таких, які були би такими несправедливими або не логічними, як загальне помилкове ставлення до стародавності Зодіаку. Завдяки захопленню декількох німецьких сходознавців, англійські та американські санскритологи прийняли думку професора Вебера, що народи Індії не мали уявлення або знання Зодіаку до македонського нашестя і, що стародавні індуїсти запозичили його від греків. Окрім того декілька інших «авторитетів» кажуть нам, що жоден народ Сходу не знав про Зодіак до того як еліни милостиво не ознайомили своїх сусідів з власним винаходом. І це ствердження робиться незважаючи на Книгу Іова, яка їми самими оголошена як найбільш древня у європейському Каноні, і зрозуміло раніше за Мойсея. Книга яка розповідає про створення «Арктура, Оріона та Пляд (Ас, Кесіль та Хіма) та сховищ Півдня, про Скорпіона та Мазарута – дванадцяти знаках; слова які якщо лише нічого не значать припускають знання Зодіаку навіть посеред номадів арабських племен. Стверджується, що Книга Іова існувала до часів Гомера і Гезіода, на край випадок на 1000 років і що обидва грецьких поети самі жили приблизно за вісім сторіч до Християнської Ери (!!). Хоча, якщо хтось схильний вірити Платону, який доводив що Гомер жив значно раніше, міг би вказати на значну кількість знаків Зодіаку, згаданих у Іліаді та Одисеї, у орфічних та інших поемах. Але якщо з причини безглуздої гіпотези деяких сучасних критиків, не лише Орфей а навіть Гомер і Гезіод ніколи не існували, то було би просто втратою часу взагалі будь яке згадування про цих архаїчних авторів. «Іов» арабів буде достатнім; якщо лише його том скарг, разом з поемами двох греків, до яких ми можемо приєднати і поеми Ліна, так саме не буде проголошеним наразі

патріотичною підробкою єврея Арістобула. Але якщо Зодіак був відомий у часи Іова, то як могли цивілізовані, схильні до філософії індуїсти залишатися по за цим знанням? Потрапляючи під стріли сучасної критики – трошки притуплені зловживаннями – читач може сам ознайомитися з науковою думкою пана Байї з цього питання. Теорії висновків можуть бути помилковими, але математичні обрахунки стоять на більш твердому ґрунті, якщо візьмемо за точку відправлення декілька астрономічних посилань з Книги Іова, Байї придумав доволі цікавий засіб для доказу, що рінішні засновники Науки про Зодіак належали допотопному примітивному народові. Той факт, що він неначе схильний бачити у Тоті, Сеті та у китайському Фохі деяких Біблійних Патріархів, жодним чином не заважає силі його доказів древнього Зодіаку. Якщо навіть ми приймемо заради доказу, його обережне число у 3700 років до Різдва Христового, як точний вік Науки Зодіаку, то це число доводить самим безпосереднім шляхом, що не греки винахідники Зордіаку, з тієї простої причини, що вони не існували, як нація, 37 сторіч до Різдва Христова і у будь якому випадку, як історична раса, визнана критиками. Далі Байї вирахував період, у який сузір'я проявляли атмосферний вплив, названий Іовом «благим впливом Плеяд» (єврейською Кіма); так саме вплив Оріона (Келіса); та дощів пустелі у зв'язку з Скорпіоном, восьмим сузір'ям; та знайшов, що з погляду вічної відповідності цих поділів Зодіаку та назв перерахованих Планет, завжди, всюди та у тому самому порядку, та від неможливості приписати все це випадку або «збігу» - «які ніколи не утворюють таких тотожностей» - потрібно дійсно дозволити дуже велику стародавність Зодіаку. Так саме якщо Біблія є авторитетом у всіх питаннях – та ще існують люди, які вважають її такою з християнських або кабалістичних міркувань – то Зодіак доволі ясно згаданий у Книзі Царств XXII,5. До того як «Книга Закону» була «знайденою» Хількія Первосвященником, знаки Зодіаку були відомими та шанованими. Їм вклонялися так саме як Сонцю та Місяцю з того часу коли «священники, яким царі Іудеї наказали запалити куріння... Ваалу, Сонцю та Місяцю, Планетам та всьому Воїнству Небес», або «дванадцятьом знакам або сузір'ям», як це пояснено у примітках до англійської Біблії, йшли за цим припису протягом сторіч. Цар Іешуа поклав край цьому вклонінню ідолам у 624 році до Різдва Христового. Старий Заповіт сповнений натяків на дванадцять знаків Зодіаку і вся схема побудована на цьому - герої, особистості та події. Так саме і сон Іосифа який бачив одинадцять «Зірок», що вклонялися дванадцятій яка була його «Зіркою», має відношення саме до Зодіаку. Римські католики відкрили у цьому, окрім того, ще пророцтво про Христа, який є цією дванадцятою Зіркою, як вони кажуть, а інші одинадцятьма апостолами; відсутність дванадцятої так саме вважається пророцтвом про зраду Іуди. Дванадцять синів Іакова так саме мають відношення до Зодіаку. Сер Д.Малькольм в «Історії Персії» вказує, що Дабістан повторює всі схожі перекази про Зодіак. Він простежив походження Зодіаку до славетних днів Золотого Віку Ірану та відзначив, що один з переказів стверджує, що Генії Планет зображуються у тих самих формах та образах у яких вони виникали перед святими пророками, що стало початком встановлення обрядів заснованих на Зодіаку.

Піфагор, і після нього Філон Юудей, вважали число 12 дуже сокровенним: «Число дванадцять є числом досконалим. Це число знаків Зодіаку, які Сонце відвідує у дванадцять місяців. І для шанування цього числа Мойсей поділив власний народ на дванадцять племен, започаткував дванадцять хлібів подання та помістив дванадцять коштовних каменів на нагрудному знаку Первосвященників». Відповідно до Сенеки, Бероз вчив пророцтвам про майбутні події та катаклізми за Зодіаком; і часи встановлені ним для знищення Світу вогнем – Пралайя – та для потопу, відповідають часам вказаним у одному стародавньому єгипетському папірусі. Схожа катастрофа стається під час поновлення циклу Зіркового Року, термін якого дорівнює 25.868 рокам. Назви місяців у аккадійців виникли від назви знаків Зодіаку, а вони набагато стародавніші за халдеїв. Проктор доводить у власній праці «Міфи та Дива Астрономії»,

що древні астрономи винайшли систему самої точної Астрономії за 2400 років до Різдва Христового. Індуси обчислюють свою Калі Югу від часів великого періодичного поєднання Планет за тридцять одне сторічча до Різдва Христового; але не дивлячись на все це, стверджується, що саме греки які прийняли участь у експедиції Олександра Великого, були вчителями індусів з астрономії! Чи є початок Зодіаку арійського походження, чи єгипетського, він все ж мусить бути віднесений до далекої давнини. Сімпліцій у шостому сторіччі нашої ери пише, що він завжди чув що єгиптяни зберігали астрономічні спостереження та записи протягом 630.000 років. Це ствердження здається лякає Д.Массей, який з цього приводу зауважує: «Якщо ми приймемо цю кількість років, як число місяців, які відповідно до Виходу, називалися єгиптянами роками, то отримаємо період часу який не дасть тривалість двох циклів прецесій». Діоген Лаертський відносив астрономічні обчислення єгиптян до 48.863 року до Олександра Великого. М.Капела підтверджував це та повідомляв що єгиптяни таємно вивчали астрономію протягом більше ніж 40.000 років, до того як оприлюднили це знання. Декілька уривків наведені у «Natural Genesis» з метою підтримати теорію автора, які ще більше виправдовують Вчення Таємної Доктрини. Наприклад цитує Плутарха з «Життя Сулли»: «Одного разу коли небо було спокійним та ясним у ньому виник звук трубний, такий пронизливий скорботний та громоносний, що він налякав та вразив світ. Мудреці Тоскани сказали, що він пророкує нову расу людей та оновлення світу; бо вони стверджували, що існували восьмеро визначених типів людей, різних у власному житті та звичаях; і що Небеса визначили кожному свій час, обмежений обертом Великого Року у (25.868 років). Це дуже нагадує наші Семеро Рас людей та восьму – «тваринну людину», яка виникла від пізнішої Третьої Раси; так саме як і послідовні занурення та знищення континентів, наслідком яких було майже повне знищення тієї Раси. Ямвліх каже: «Асирійці не лише зберегли записи протягом двадцяти сімох міріад років (270.000), як каже Гіпарх, але так саме і рекорди про всіх Апокастасів та періодів Сімох Правителів Світу».

Це наближається до обчислень Езотеричної Доктрини. Бо 1.000.000 років пройшло з початку нашої П'ятої Корінної Раси та біля 850.000 років з часу занурення останнього великого острова Рута – частини континенту Атлантиди – Четвертої Раси Атлантів; у той час коли Даїтія, маленький острів, населений змішаною расою, був зруйнований біля 270.000 років тому, під час Льодовикового періоду або біля цього. Але Семеро Правителів, або Семеро Великих Династій Божественних Царів належать до традицій великого народу стародавності. І завжди де згадані дванадцять, вони неодмінно означають дванадцять Знаків Зодіаку. Так є очевидним той факт, що католицькі письменники – особливо посеред французьких ультрамонтанів – мовчки погодилися пов'язати дванадцять єврейських Патріархів з Знаками Зодіаку. Цьому наданий деякий пророчій та містичний характер, який для набожних та неосвічених вух, як чудове явлення мовчазного божественного визнання «народу, обраного Богом», перст якого від початку створення навмисно накреслив на Небі кількість цих патріархів. Наприклад доволі цікаво, що ці письменники, посеред них де Мірвіль, визнають всі ознаки дванадцяти Знаків Зодіаку у зверненні помираючого Іакова до своїх синів та у визначенні майбутньої долі кожного племені. Окрім того відповідні подання цих племен носили ті самі символи і ті самі назви як і Знаки, повторені у дванадцятьох камінцях Урімів і Тумімів та на дванадцятьох крилах двох Херувімів. Даючи можливість згаданим містикам довести точність стверджень, що до їх відповідності, ми перераховуємо їх: Людина або Акваріус у сфері Рувімів, який оголошений таким «нестійким як вода» (у латинському перекладі Вульгата – «Стрімкий» як вода); Близнюки у Сімеона та Левія з причини їх щільної братської близькості; Лев у Йуди, бо він «Могутній Лев» свого племені, «молодий Лев»; Риби у Завулони, який «буде перебувати у гавані моря»; Тілець у Ісахара, бо він «могутній спокійний віслук», і тому його зв'язок з загонами; (Діва) Скорпіон у Дана, який змальований як «змій ехидна, яка жалить на стежці» тощо; Козеріг у Нафаліма, який неначе «Олень на волі»; Рак у Венямина, бо він «ненаситний»; Віси

у Асіра, «Хліб якого буде великим»; Стрілець у Іосифа, бо «його лук перебуває у силі». Щоби скористатися знаком Діви, зробленим незалежним від Скорпіона, ми маємо Діну, єдину доньку Іакова. Традиція показує на так звані племена, які носять дванадцять знаків на власних прапорах. Але насправді Біблія на додаток до вище сказаного, має багато тео-космічних та астрономічних символів та уособлень. Залишається запитати – якщо доля дійсно живших патріархів була так щільно пов’язана з Зодіаком – то яким чином після зникнення десяти племен, не зникли таким самим дивним чином і десятеро знаків з зіркових небес? Але це не має великого значення. Краще про історію самого Зодіаку.

Читачеві можна нагадати деякі думки відносно Зодіаку, промовлені декількома авторитетами науки. Н’ютон вважав, що винахід Зодіаку можна простежити впритул до експедиції Аргонавтів; Дюлор визначив початок його до 6500 року до Різдва Христового, а саме за 2496 років до створення світу за хронологією Біблії. Крейцер вважав, що дуже легко довести, що більшість Теогоній були щільно пов’язані з релігійними календарями та мали початок у Зодіаку: і якщо і у невідомому нам наразі Зодіаку, то у чомусь аналогічному йому. Він був впевнений, що зодіак та його містичні співвідношення лежать у засадах всіх міфологій під тією або іншою формою, і що він існував у власній стародавній формі протягом віків, до того як був виявлений у сучасному астрономічному аспекті з причини дивної координації подій. Чи приходили «генії планет», наші Дхіані-Когани надземних сфер, «святими пророками», як це стверджується у Дабістані або ні, але імовірно видатні люди та воїни користувалися тими самими привілеями у стародавні часи в Халдеї, коли астрологічна Магія і Теофанія йшли поруч. «Ксенофен, людина видатна, каже Кірі... що на власному смертному одрі, він дякував Богам та Героям за те, що вони самі так часто навчали його знанням небес». Якщо лише наука Зодіаку не буде визнаною найстародавнішою та універсальною, то яким чином ми можемо пояснити, що знаки ці були накреслені у древніх Теогоніях? Лаплас, як кажуть був вражений думкою, що дні – Меркурія (середа), Венери (п’ятниця), Юпітера (четвер), Сатурну (субота) та інші пов’язані з днями тижня у тому самому ряду та з тими самими назвами в Індії, як і Північній Європі. «Спробуйте, якщо зможете за існуючої системи вузько-націоналістичних цивілізацій таких модних у наші часи, пояснити яким чином народи, що не мають нічого спільного між собою, ні предків, ні традицій, могли винайти свого роду небесну фантазмагорію, справжнє *imbroglio* зіркових назв без послідовності та мети, не маючих жодного відношення до фігур сузір’їв, які вони видумали і, імовірно, ще менше до фаз нашого земного життя, які вони мусять означати...» якби не було загальної ідеї для універсальної причини та впевненості у засадах всього цього. Те саме справедливо стверджував Дюпюї: «Неможливо знайти жодної риси схожості між частинами неба та фігурами, які астрономи вільно накреслили; з іншого боку випадковість неможлива». Ясна річ, «випадковість неможлива». Немає випадковості у Природі, де все математично координоване та пов’язане у її одиницях. Кольрідж каже: «Випадковість є лише псевдонім Бога (або Природи) для тих особливих випадків, коли Він не бажає ясно накреслити Вселасним рукотворним знаком». Замініть слово «Бог» Кармою і це стане Східною Аксиомою. Тому зіркові «пророцтва» Зодіаку, як їх називають християнські містики, ніколи не вказують на будь яку одну подію, якою урочистою та сокровенною не була би вона для однієї частини людства, але на вічно періодичні закони Природи, зрозумілі лише для Посвячених самих Зіркових Богів. Жоден окультист або астролог східного походження ніколи не погодиться з християнськими містиками або навіть з містичною астрономією Кеплера, не дивлячись на все його велике знання та ерудицію; і це тому, що хоча його подання цілком правильні, висновки односторонні та забарвлені християнською упередженістю. Де Кеплер баче пророцтво, що вказує прямо на Рятівника, там інші народи бачуть символ вічного закону, визначеного на цю Мануантару. Чому бачити у «Рибках» пряме подання на Христа – одного з декількох реформаторів

світу, Рятівника для його прямих послідовників, але лише великого та славетного Посвяченого для всіх інших – коли це сузір'я сяє, як символ всіх минулих, сучасних та майбутніх духовних Рятівників, які розповсюджують Світло та розвіюють темряву? Християнські символісти намагалися довести, що цей знак належить Єфрему, сину Іосіфа, обраному Іаковом, тому «Обраний Месія» перших християн мусив був народитися в момент вступу Сонця до знаку Риб. Але якщо Ісус був цим Месією, то чи був він народжений у «цей момент», або час його народження був встановлений теологами які шукали можливість пристосувати його до зіркових фактів та народного вірування? Кожний знає, що істинний час та рік народження Ісуса невідомі. І саме євреї - предки яких надали слову Даг подвійне значення «Риби» та «Месії», під час насильницького та посиленого розвитку їх рабіничної мови – перші заперечують це християнське ствердження. Що можна сказати про інші факти, а саме що браміни пов'язують свого «Месію» вічного Аватара Вішну, з Рибою та Потопом, і що Вавілоняни так саме зробили Рибу та Месію з свого Даг-Он, Людино-Риби та Пророка?

Посеред єгиптологів є вчені іконокласти, які кажуть, що: «Коли Фарисеї шукали «знак з неба», Ісус сказав «... і знак не дасть йому... окрім знака Іони пророка». ...Знак Іони є знак Оан або Риба-Людина з Ніневії... Без сумніву не було іншого знаку, окрім відродження Сонця у «Рибах». Голос Таємної Мудрості каже, що ті хто очікують знаків, не можуть мати іншого, окрім знаку повернення Риби-Людини *Ichtyis*, Оана або Іони – який не міг стати плоттю». Здається Кеплер стверджував як позитивний факт, що у момент «втілення» всі планети були у знаку Риб, названому єврейськими кабалістами «Сузір'ям Месії». Кеплер стверджував: «У цьому сузір'ї потрібно шукати зірку Магів». Це ствердження запозичене де Мервілем у доктора Сепп надало першому сміливості зробити заяву, що: «Всі єврейські традиції проголошували зірку, яку багато які народи бачили (!) додавали далі, що вона поглине сімдесят планет які керують долями різних народів на цій планеті. «З причини цих природних пророцтв», каже Сепп, «було накреслено на зірковому своді, що Месія буде народжений за місячним календарем у 4320 році, у той пам'ятний рік, коли увесь хор планет буде святкувати власне торжество». Дійсно, на початку цього століття було конче потрібним відшкодування індусами за скоєний ними злочин та крадіжку у євреїв їх «Богів», патріархів та хронологій. Це був Уільфорд, який визнав Ноя у Притхі та у Сат'яврата, Єноха у Дхрува і навіть Асура у Ішварі. Після перебування протягом багатьох років в Індії, деякі сходознавці мусили би знати, що не лише браміни володіли цими цифрами або поділяли власний Великий Вік на чотири менших. Все ж письменники у «*Fsiatic Researches*» вдавалися до самих екстравагантних теорій. С.А.Макей, «філософ, астроном та чоботар» з Норвічу, зазначає доволі справедливо: «Християнські теологи думають, що їх борг заперечувати та писати проти тривалих періодів індуської хронології, їм можна це вибачити; але коли вчений розтинає імена та цифри древніх, викривляє їх та заплітає у форму, яка відповідає де чому цілком чужому від намірів древніх авторів, але тому що так викривлена вона збігається з будь якою дурницею попередньо існуючою у його мізках з точністю такою, що він претендує на подив перед таким відкриттям, то я не можу вважати його заслуговуючим на вибачення». Це має відношення до капітана (пізніше полковника) Уільфорда, але слова ці можуть мати відношення більш ніж до одного з наших сучасних сходознавців. Полковник був першим, хто поклав вінця на власні нещасні теорії, що до індуських Хронологій та Пуран та визначив зв'язок між 4.320.000 роками та хронологією Біблії тим, що просто зменшив цифри до 4320 років – уявного місячного року Народження – а доктор Сепп так саме просто запозичив ідею цього хороброго офіцера. Більше того, він і далі наполегливо вважав ці цифри власністю євреїв, так саме як і християнським пророцтвом і, таким чином, звинуватив арійців у запозиченні семітичного одкровення, у той час коли мало місце зворотнє. Окрім того не потрібно звинувачувати євреїв у безпосередньому пограбуванні індусів, про числа Єздра імовірно нічого не знав. Вони цілком очевидно позичили їх від халдеїв разом з халдейськими богами. Вони

перетворили 432.000 років Божественних Династій халдеїв на 4320 місячних років, начебто від утворення світу до християнської Ери; що до Богів Вавилону та Єгипту то вони спокійно перетворили їх на Патріархів. Кожний народ був, більш або менш винним у схожому привласненні Пантеону – колись загального для всіх – та у переробці універсальних Богів та Героїв у національні та племенні. Це було єврейською власністю у її новому обличчі з П'ятикнижжя, і ніхто з ізраїльтян не намагався нав'язати це будь якому іншому народові – менш за все європейцям. Не зупиняючись більше ніж потрібно на цій не науковій хронології, ми все ж можемо зробити декілька зауважень, які будуть визнаними обґрунтованими. 4320 місячних років світу – в Біблії застосовуються сонячні роки – не є видуманими як такі, навіть коли їх застосування цілком помилкове; бо вони є лише викривленим відгуком примітивної Езотеричної Доктрини і пізніше брамінської Доктрини, що до Юг.

День Брами дорівнює 4.320.000.000 рокам, так саме як і ніч Брами або Пралайя, після якої нове «Сонце» урочисто здіймається над новою Мануантарою для Сонячної Низки, яку воно освітлює. Вчення потрапило у Палестину та Європу сторіччями раніше за Християнську Еру та містилися у розумах євреїв часів Мойсея, які заснували на цьому свій малий Цикл, хоча Вчення і отримало власне подання лише завдяки християнським хронологіям Біблії, та прийняло це, так саме як і 25 Грудня, день у який відповідно до переказів, втілювалися всі Сонячні Боги. То чому дивуватися, що Мойсея примусили народитися у «місячний рік світу, у рік 4320?». «Сонце Праведності та Порятунку» ще раз піднялося та розвіяло темряву Хаосу та Не-Буття на плані нашої об'єктивної малої Планети. Коли предмет шани був встановлений, легко було пристосувати події його народження та смерті до потреб Зодіаку та до старих традицій, хоча зрозуміло, для такого випадку прийшлося їх дещо переробити. Таким чином, те що сказав Кеплер, як великий астроном, стає зрозумілим. Він визнавав велике та універсальне значення всіх таких планетних співвідношень «з яких кожне» - як він чудово сказав – «є кліматичний рік людства». Рідке сполучення Сатурна, Юпітера та Марса, мають своє значення та важливість, з причин визначених великих наслідків викликаних ними, як в Індії та Китаї, так і в Європі для містиків цих країн. І, зрозуміло стверджувати, що природа мала на увазі лише Христа, складючи власні (для профана) фантастичні сузір'я є наразі не більше ніж претензією. Якщо стверджується, що не випадковість штовхнула архайчних зодчих Зодіака тисячоріччя тому визначити сузір'я Тільця буквою А, з не кращим та не більш обґрунтованим доказом цього, як пророцтво про Глагол або Христа, де чим, що Алеф Тільця означає «Єдиний», то схожий доказ мусить вважатися недостатнім у більш ніж у одному напрямі. Насамперед, Зодіак існував до християнської ери; далі всі Сонячні Боги, наприклад Озиріс були містично пов'язані з сузір'ям Тільця і всі вони називалися прихильниками «Першими». Далі компілятори містичних епітетів, наданих Християнському Рятівнику, всі були більш або менш ознайомлені зі значенням законів Зодіаку; і легше припустити, що вони розподілили власні ствердження таким чином, щоби сполучати їх з містичним знаками, ніж дозволити, що останні сяяли протягом мільйонів років, як пророцтва для однієї частини людства, не беручи до уваги ні численні попередні покоління, ні тих хто мусить народитися. Нам кажуть: «Не проста випадковість у деяких сферах помістила на престолі голову цього Бика (Тільця) який намагається відкинути назад Дракона за допомогою єгипетського хреста. Ми мусили би знати, що в Єгипті це сузір'я Тільця називалося «велике місто Богів та мати одкровенень», і так саме «тлумач божественного голосу» Apis Pacis Гермонта, в Єгипті, якому приписувалося (як батьки церкви бажали би переконати світ) проголошення пророцтв, що до народження Рятівника». На цю теологічну претензію існує декілька відповідей. По-перше, єгипетський хрест або Тау, хрест Джайни або Свастика, і Християнський хрест – всі мають те саме значення. По-друге, жоден народ або нація, за виключенням християн не надавав того значення Дракону, яке є наразі. Змій був

символом МУДРОСТІ; а Бик, Тілець, символом фізичного народження. Тому Бик який відштовхує Дракона або Духовну Мудрість за допомогою Тау або Хреста – езотерично означає «Основи та зруб всієї забудови» - мав би цілком фалічне та фізіологічне значення, якби він не ніс ще іншого значення, невідомого нашим біблійним вченим та символістам. У будь-якому випадку він не має особливого відношення до Глагола Св.Іоанна, за виключенням, можливо, загального сенсу. Тілець - який між тим, не є агнець, а бик – вважається священним в кожній Космогонії, посеред індусів, так саме як і посеред послідовників Зороастра, халдеїв та єгиптян. Це відомо всім.

Можливо це допоможе освіжити пам'ять нашим теософам, якщо ми нагадаємо, що було сказано про Незайману Діву та Дракона та про універсальність періодичних народжень та перевтілень Рятівників Світу – Сонячних Богів – у «Викритій Ізиді», у зв'язку з деякими місцями Одкровення. 1853 році вчений Е.Моліне прочитав у Інституті Франції доповідь, де він намагався довести стародавність індуського Зодіаку, у знаках якого були знайдені корінь та філософія всіх найбільш значущих релігійних свят цієї країни; лектор намагався довести, що початок цих обрядів губиться у темряві часу за 3000 років до Різдва Христового. Він вважав, що Зодіак індусів був значно старішим за Зодіак греків і у деяких деталях доволі відрізнявся від грецького. У Зодіаку індусів Дракон зображений на Дереві, під яким Діва, Кан'я-Дурга, одна з найдревніших Богинь, сидить на Леві який везе сонячну колісницю. Він сказав: «Ось чому ця Діва Дурга не є просте *momento* астрономічного факту, але воістину найбільш стародавнє божество індуського Олімпу. Вочевидь вона та сама Богиня, повернення якої було проголошеним у всіх книгах Сибір – джерело натхнення Вергілія – в епоху загального відродження... І коли місяці все ще називаються за індуським сонячним Зодіаком, народом який розмовляє мовою Малайала (Південна Індія) то чому мусив би цей народ полишити цей Зодіак та взяти грецький? Навпаки все доводить, що ці фігури Зодіаку були передані грекам халдеями, які самі отримали їх від брамінів». Але всі ці докази замалі. Та все ж, припам'ятаємо, що було сказано сучасниками Вольнея, який зазначає, що коли сузір'я Овна було 1447 році до Різдва Христового у власному п'ятнадцятому градусі, то відповідно перший градус Вагів не міг збігатися з весняним рівноденням пізніше, ніж 15194 років до Різдва Христового; якщо ми додамо до цього, міркує він, 1790 років від Різдва, то стає ясным, що 16984 роки мусили бути пройті з часу виникнення Зодіаку. Окрім того доктор Шлегель у власній «Китайській Уранографії» приписує китайській астрономічній сфері древність у 18.000 років. Та все ж, якщо думка без достатніх доказів має мало значення, можливо краще звернутися до наукових свідоцтв. Bailly, відомий французький астроном минулого сторіччя, член Академії, стверджує, що індуські системи астрономії є найбільш древніми і що саме від них отримали знання єгиптяни, греки, римляни і навіть євреї. На підтвердження цього читач може звернутися до видання Bailly «Traite de l'Astronomie Indienne et Orientale» стор.20. вид.1787р.* Ми посилаємося на цю працю Bailly, бо він один з небагатьох вчених які намагалися надати справедливую оцінку астрономії арійців. Від Д.Бентелея до «Сур'я Сідханта» Бургерса жоден астроном не виказав себе достатньо справедливим по відношенню до найбільш знаючого народу древності.

*На рік перекладу 2014, все про, що писав Bailly є визнаним, тому перекладач взяв на себе відповідальність за вилучення цього уривку, який читач може прочитати окремо.

Якою викривленою та не зрозумілою була би символіка Індії, але жоден окультист не промайне віддати їй борг, якщо він дещо знає про Таємні Науки; так саме він не відвернеться від їх містичного та метафізичного тлумачення Зодіаку, навіть якщо всі Королівські Астрономічні Товариства повстануть проти їх математичного тлумачення Зодіаку. Сходження донизу та доверху Монади або Душі не може бути відокремленим від знаків Зодіаку, і здається природним за причини відповідності речей, вірити у таємничий зв'язок між метафізичною Душею та яскравими

сузір'ями та у вплив останніх на Душу, ніж у безглузде розуміння, що творці Неба та Землі розмістили на Небесах типи дванадцятьох євреїв. І якщо це так як стверджує автор «The Gnostics and their Remains», мета всіх шкіл гностиків та пізніших платоників «була у тому, щоби замирити стародавню віру з впливом буддійської теософії, сама сутність якої у тому, що незчисленні боги індуської міфології були лише назвами для Енергій Першої Триади у її наступних Аватарх або проявах в Людині», то де ми могли знайти кращі сліди цих теософічних ідей та простежити до їх джерела, ніж у древній Індуській Мудрості? Ми знову повторюємо: Архаїчний Окультизм залишився би не зрозумілим для всіх, якщо намагатися викласти його по іншому, ніж через більш знайомі нам канали Буддизму та Індуїзму. Бо перший є наслідок останнього; і той і інший діти єдинєї Матері – стародавньої Лемуро-Атлантичної Мудрості.

ВІДДІЛ 17

ВИСНОВОК

Увесь стан речей був поданий читачеві з двох боків, і йому належить зробити висновок на нашу користь, або ні? Якби в Природі існувала така річ як порожнеча – вакуум в Природі, то потрібно було би знайти її, відповідно до фізичного закону у розумах невдалих прихильників «світил» Науки які проводять свій час у подвійному знищенні власних вчень. Якщо теорія що «два світла виробляють темряву» знайшла собі застосування, то саме це у цьому випадку, де одна половина «світил» подає своїм прихильникам прийняти на віру «їх сили» та «засоби руху», у той час коли друга заперечує саме існування таких. «Ефір, Матерія, Енергія» - священна трійця, три принципи Бога, дійсно не відомого науці, названого їми ФІЗИЧНОЮ ПРИРОДОЮ!

Теологія звинувачується та висміюється за віру у єдність трьох осіб у одному Божестві – Єдиний Бог у сенсі єства, три особи по відношенню до індивіда; і нас висміюють за нашу віру у недоказані та не можливі для доказу доктрини у Ангелів та дияволів, Богів та Духів. І дійсно те що дало перемогу вченим над теологією у великому «Конфлікті між релігією та наукою», було саме заперечення, що ні тотожність цього єства, ні претензія на потрібну індивідуальність – після того як вони були задумані та вироблені у глибинах теологічної свідомості – не могли бути доведені жодними науковими індуктивними міркуваннями, та менше за все, свідцтвами наших почуттів. Релігія мусить загинути, кажуть нам, тому що вона вчить «таємницям». «Таємниця є заперечення Здоровому Глузду» тому наука відкидає це. Відповідно до Тиндаля, метафізика є «видумка», як поезія. Вчений «нічого не бере на віру», відкидає все, «що не доведене йому», у той час коли теолог приймає «все на віру». Теософ і окультист які нічого не беруть на віру, ні навіть точну науку, спірітуаліст заперечує догми, але вірує у Духів та у невидимі та могутні впливи – всі вони мають рівну долю у цьому презирстві. Чудово, у такому випадку нам залишається в останнє дослідити, чи не діє точна наука тим самим засобом, як і теософія, спірітуалізм та теологія? У творі С.Ленга, що вважається зразковою книгою науки, «Modern Science and Modern Thought» автор який відповідно до схвального обзору у «Таймс» викладає з великою силою та переконаністю великі відкриття науки та численні перемоги над старими уявленнями, кожен раз коли вони повстають проти неї, ми читаємо: «З чого складений матеріальний Всесвіт? З Ефіру, Матерії, Енергії». Ми зупиняємося, щоби запитати – що є Ефір? І пан Ленг відповідає у ім'я науки: «Ефір у дійсності ще не відомий нам шляхом досліджень та для наших почуттів, але він є свого роду математична сутність, яку ми вимушені дозволити, щоби пояснити феномени світла та тепла». А що є Матерія? Чи знаєте ви про неї більше ніж про «гіпотетичний» посередник Ефір? «Точно кажучи це правильно, що хімічні досліди нічого не можуть нам сказати... безпосередньо про склад живої матерії і... так саме правильно, що ви нічого не знаєте про склад будь якого існуючого (матеріального) тіла». А

Енергія? Безсумніву ви можете визначити третю особу Трійці вашого Матеріального Всесвіту? Ми можемо знайти відповідь у будь якій книзі по фізиці: «Енергія є те, що відомо нам лише за наслідками». Будь ласка поясніть, бо це доволі туманно. «(У механіці існує дійсна та потенційна енергія: робота зроблена та здатність її зробити. Що стосується до молекулярної Енергії або Сил), то різноманітні феномени подані тілами, доводять що їх молекули діють під впливом двох протилежних сил, одна намагається їх поєднати, друга навпаки... Перша називається молекулярним тяжінням, друга зобов'язана *vis viva* або рухаючій силі!». Саме так: саме природу цієї рухаючої сили ми і бажаємо знати. Що це? «Ми не знаємо!», така неодмінна відповідь. «Це порожня тінь моєї уяви», пояснює Гекслі у власній праці «Phusica Basis of Life».

Таким чином вся споруда науки побудована на свого роду «математичній абстракції», на субстанції схожій до Протею, «Субстанції яка не відчутна для наших почуттів», та на наслідках примарних та оманливих блукаючих вогників де чого, цілком не відомого та за межами досяжності науки. «Само-рухомі» Атоми! Само-рухомі Сонця, Планети та Зірки! Але хто або що є всі вони, якщо вони всі обдаровані рухом? Чому у такому випадку, ви фізики смієтеся над нашим «Само-рухомим Археєм»? Таємниця висміяна та відкинута наукою, і як справедливо сказав О.Фелікс: «Вона не може уникнути цього. Таємниця є рок науки». Слова французького проповідника – наші слова і ми наводимо їх у «Викритій Ізиді». «Хто – питає він – хто з нас, людей науки - «опинився у стані потрапити у таємницю утворення тіла, зародження одного атома? Що ми маємо, я не скажу, у центрі Сонця або атома? Хто дослідив до дна глибину піщинки? Піщинка господа була вивчаємою наукою протягом тисячоріч; наука обертала її і так і сяк; наука ділить та гнобить її власними дослідженнями; вона мучить запитаннями, щоби почути від неї останнє слово, що до таємниці її побудови; запитує у нескінченній цікавості: «Чи мушу я ділити тебе до безкінечності?». І тримаючись над цією безоднею, наука хитається та втрачає ґрунт, вона відчуває себе засліпленою, відчуває запаморочення та у відчаї проголошує: «Я НЕ ЗНАЮ». Але якщо ви у такому самому стані необізнаності відносно зародження та прихованої причини піщинки, то як ви можете застосувати інтуїцію, що до зародження живої істоти? Звідки жива істота отримує власне життя? Де воно починається? Що є життєвий принцип?» Чи відкидають вчені всі ці обвинувачення? У жодному випадку; бо вісь зізнання Тиндаля, якою безсилою є наука навіть у світі Матерії: «Початкова прогресія атомів, на якій тримаються всі наступні дії, вислизає від більш уважної сили, ніж сила мікроскопа... Як наслідок надлишку у складності, і до того, коли спостереження може оголосити про це, самий навчений розум, найвитонченіша та дисциплінована уява відступають з подивом перед усвідомленням цієї проблеми. Ми завмираємо від подиву і ми сумніваємося не лише у силі нашого мікроскопа, але навіть у тому чи володіємо ми розумовими елементами, які дозволять нам будь коли ствердитися у розумінні ультимативних (кінцевих) творців енергій Природи?»

На скільки дійсно мало відомо про матеріальний Всесвіт, було підозрою багатьох років за визнанням самих вчених. І зараз є деякі матеріалісти, які бажали би відмовитися від Ефіру – яким би терміном не визначила наука безмежну Субстанцію, ноумен якої буддисти називають Свабхават – так саме як від атомів, доволі небезпечних з причини їх стародавніх філософських та сучасних християнських теологічних асоціацій. З часів ранніх філософів, записи яких перейшли до нащадків впритул до нашого сучасного віку – які якщо і заперечують Невидимі Істоти у Просторі, все ж ніколи не були таким божевільним, щоби заперечувати відомого роду Пленум – Насиченості Всесвіту – що є визнанням віруванням. І що саме, мали вони у собі, ми знатимемо від Гермеса Трисмегіста, (у талановитому викладенні А.Кінгсфорд) у вуста якого вкладене наступне: «Що стосується до порожнечі... то моя думка така, що вона не існує, що вона ніколи не існувала, і що вона ніколи не існуватиме, бо всі різноманітні частини Всесвіту сповнені так саме, як і земля

надлишком тіл які ровиваються та мають якості, одні великі інші менші, одні тверді друг м'які. Великі легко побачити, менші важко або зовсім неможливо. Ми знаємо про їх існування лише за посередництвом власних почуттів, тому деякі особи заперечують, що схожі істоти є тілами та вважають їх просто простором, але не можливо щоби існували такі частки простору. Бо дійсно, якби існувало дещо по за Всесвітом... то це був би простір, зайнятий розумними істотами, аналогічними його (Всесвіту) Божеству... Я кажу про Геніїв, бо дотримуюся думки, що вони існують разом з нами, та про Героїв, які над нами, між землею та вищою атмосферою, де немає хмар». І ми «дотримуємося» тієї самої думки. Лише як було відзначено, жодний Посвячений Сходу, не буде казати про сфери, як такі що «над нами, між землею та атмосферою», навіть про самих високих, бо немає такого поділу або виміру на окульній мові, як – зверху або знизу, а лише вічне всередині, або плани суб'єктивного які поступово занурюються у об'єктивне – яке для людини є останнім її планом. Ми можемо визначити це необхідне пояснення словами Гермеса, що є віруванням свого світу містиків відносно цього особливого пункту: «Існують багато категорій Богів; і у кожній є частина для усвідомлення. Не треба вважати, що вони не на полі наших почуттів; навпаки, ми вивчаємо їх навіть краще, ніж тих які бачимо... Таким чином існують Боги вище за будь який образ; після них йдуть Боги, початок яких – духовність; ці Боги як розумні у відповідності до свого подвійного походження, проявляють всі речі за посередництвом розумної Природи, кожний з них освячував власну працю допомогою другого. Найвища Істота Неба або всього того, що розуміється під цим ім'ям, є Зевс, бо за посередництвом Неба, Зевс дає життя всім речам. Вища сутність Сонця є світло, бо через диск сонце не користується світлом. Тридцять шість гороскопів нерухомих зірок мають Вищою Істотою або головою, того чие ім'я Пантоморфіс або маючий всі форми. Семеро планет або блукаючі сфери мають Вищими Духами Долю та Рок, які підтримують вічну сталість законів Природи посеред безперервного перетворення та вічного руху. Ефір є зброя або посередник за допомогою якого все відбувається». Це цілком філософічно і у відповідності з духом Східного Езотеризму; бо всі Сили, такі як Світло, Тепло, Електрика та інші називаються «Богамі» - Езотерично. Істино це так, коли Езотеричні Вчення у Єгипті та Індії були тотожними. І тому уособлення Фохата який синтезує всі проявлені Сили в Природі, є законним наслідком. Більше того як буде показано далі, істинні та Окультні Сили в Природі лише наразі починають усвідомлюватися – і навіть у цьому випадку єретичною але не правовірною наукою, не дивлячись на те, що існування їх, хоча-би у одному випадку підтверджуються великою кількістю овсичених людей і навіть деякими офіційними представниками науки.

Окрім того, ствердження у Станці 6 – що Фохат спрямовує рух первозданих Світових Зерен або агрегацій Космічних Атомів і Матерії, «один у одному, другий у другому» протилежному напрямі є достатньо правовірним та науковим. Бо у будь якому випадку, на підтвердження цього один факт цілком сприйнятий наукою, а саме метеорні зливи у Листопаді та Серпні, які належать до системи яка рухається еліптичною орбітою навколо Сонця. Афелій цього кола є на 1732 мільйонів миль за межами орбіти Нептуна, площа його нахилу по відношенню до Земної Орбіти під кутом 64° а напрям метеорної маси навколо орбіти, зворотній обертанню Землі. Цей факт визнаний лише у 1833 році, доводить що це є сучасне відкриття того, що було відомо у древності. Фохат власними двома руками обертає у протилежних напрямках «зерна» та «згустки» або Космічну Матерію, ясніше кажучи обертає її часточки які у сильно розрідженому стані. За межами Сонячної Системи, саме інші Сонця і, особливо таємниче Центральне Сонце – «Обитель Невидимого Божества», як деякі шановані особи називають його – визначає рух та його напрям для небесних тіл. Цей рух так саме служить для диференціації однорідної Матерії, навколо та між декількома тілами, на елементи та суб-елементи, невідомі нашій планеті, на які наша сучасна наука дивиться як на визначені, індивідуальні елементи, у той час коли вони лише тимчасові, та

мінються з кожним малим циклом Мануантари; у деяких Езотеричних працях вони мають назву «Маски Кальпи». Фохат є ключ у Окультизмі який відкриває та пояснює різноманітні символи та алегорії так званої міфології кожного народу, викладає вражаючу філософію та глибоке проникнення у таємниці Природи, які є у єгипетській та халдейській так саме як і у арійській релігіях. Фохат, явлений у його істинному аспекті показує, як глибоко були обізнані всі до-історичні народи у всіх природничих науках, які наразі називаються фізичними та хімічним відділами Природничої Філософії. В Індії Фохат є науковим аспектом Вішну та Індри, останній старий та більш важливий у Риг-Веді, ніж його сектантський нащадок; у той час коли в Єгипті Фохат був відомим як Тум, що виник від Нут, або Озиріс у його аспекті першого Бога, творця неба та всіх істот. Бо про Тума сказано як про до Протею-схожого Бога, який народжує інших Богів та складає собі форму за бажанням; «Володар Життя, що дає Богам їх Силу». Він є Спостерігач над Богам і той, «хто створює Духів та надає їм форму та життя»; він «Північний Вітер і Дух Заходу»; і нарешті, «Сонце Життя яке Заходить», або життєва електрична сила, яка полишає тіло під час смерті; тому померлий просить щоби Тум дав йому Дихання з власної правої ніздрі (позитивна електрика), щоби він міг жити у власній другій формі. Як ієрогліф так і текст глави XLII у Книзі Мертвих вказують на тотожність Тума і Фохата. Перший подає людину з ієрогліфом дихання життя в руках. Текст наступний: «Я відкриваю Володарю Ан (Геліополіса). Я є Тум. Я прохожу над водою, розбризканою у Тхот-Хапі, володарем обрія, та поділяю Землю (Фохат ділить Простор і, разом з Синами Землю на Семеро Зон)... Я перетинаю Небеса. Я є два Леви. Я є Ра. Я є Аам, Я пожираю (трансмутація однієї форми у іншу) свого нащадка... Я ковзаю землею поля Арну, даного мені Володарем безмежної Вічності. Я є сім'я у Вічності. Я є Тум, який обдарований Вічністю». Це ті самі слова, що промовляються Фохатом у XI Книзі, і ті самі обов'язки які йому надані. У єгипетських папірусах, всю Космогонію Таємної Доктрини, ми зустрічаємо розкиданою окремими фразами, навіть у Книзі Мертвих. Число Сім, так саме підкреслюється і йому надається таке саме значення, як і у Книзі Дзіан. «Велика Вода, (Безодня або Хаос) має семеро ліктів глибини» - «лікті» зрозуміло це поділи або Зони та Принципи. У ній «Великий Матері» народжені всі Боги та Семеро Найвищих». Як до Фохата так і до Тума звертаються, як до «Великих Істот з Сімома Магічним Силами», які «перемагають Змія Апап» або Матерію. Все ж, жоден учень Окультизму не мусить бути спантеличений звичайною фразеологією, що застосовується у перекладах Герметичних Праць, у тому що стародавні єгиптяни або греки під час розмови, на вподобі до ченців, казали та посилалися на Величну Істоту, Бога «Єдиного Батька та Творця всього» тощо, як ми маємо це на кожній сторінці таких перекладів. Насправді нічого схожого не мало місця: і ці тексти не є оригінальними єгипетськими. Вони грецькі компіляції з яких найбільш древні не раніше за період Нео-Платонізму. Жодні герметичні праці, написані єгиптянами – як можна визначити по Книзі Мертвих – не казали би про єдиного Бога Монотеїстичних Систем; Єдина Абсолютна Причина всього була до того не вимовною для розуму древнього філософа Єгипту, як Вічно Неосяжне Г.Спенсера. Що стосується єгиптян загалом, то як чудово визначає пан Масперо, щойно «вони досягали усвідомлення Божественної Єдності, Єдиний Бог, ніколи не ставав просто «Богом»... Л.Ренуф доволі справедливо зазначив, що слово Нутер, Нуті, «Бог», ніколи не переставало бути загальним, щоби стати особистим». Для них кожний Бог, був «Єдиним та живим Богом». Їх «Монотеїзм був чисто географічним. Якщо єгиптян Мемфіса проголошував Єдність Пта, без Амона, то єгиптянин з Фів проголошував єдність Амона. (те саме ми бачимо наразі в Індії). Ра єдиний бог у Геліополісі не тотожний з Озирісом «єдиним Богом» у Абідосі, і може бути шанованим на рівні з ним та не поглинений ним. Швидше, коли ми кажемо про Монотеїзм Єгипту, ми мусимо казати про Єдиних Богів Єгипту, а не про Єдиного Бога». За посередництвом цієї характерної риси, мусить бути дослідженою достеменність різних Герметичних Книг; ця риса цілком відсутня у Грецьких Фрагментах, відомих під цим ім'ям. Це доводить, що греки, нео-платоніки або можливо

християнська рука прийняли участь у видавництві цих праць. Звичайно, головна філософія залишилася у багатьох працях не зачепленою. Але стиль був змінений у монотеїстичному сенсі, так саме, якщо не більше ніж у Книзі Буття, у її грецькому та латинському перекладі. Вони можуть бути Герметичними працями, але не працями, написаним тим або іншим з двох Гермесів – або точніше Тот-Гермесом, керуючим Розумом Всесвіту, або Тотом його земним втіленням, Трисмегістом з Розетського каменя.

Але все це є лише сумніви, заперечення, іконоборство та брутальна байдужість у наш час зневіри, який нараховує до сотні різних «ізмів» та жодної з релігій. Всі ідоли розбиті, за виключенням Золотого Тільця. На нещастя жоден народ або народи не більше ніж окремі одиниці та індивіди, не можуть уникнути власного кармінного року. Так звавні історики, обходяться з самою історією з такою підступністю як і з народними переказами. З цього приводу А.Тері зробив чесне зізнання, якщо вірити його біографам. Він оплакував помилковий принцип, який призводив до помилок всіх так званих історіографів та примушував кожного з них думати, що він виправляє традицію – цей «голос народу, який дев'ять з десяти разів, є голосом Бога»; на решті він визнав, що лише в легенді ми маємо справжню історію; бо він додає: «Легенда є жива традиція і у трьох з чотирьох випадків вона вірніше того, що ми зовемо Історією». У той час коли матеріалісти відкидають у Всесвіті все, за виключенням Матерії, археологи намагаються применши Древність та зруйнувати кожний доказ Древньої Мудрості, навмисно викривляючи хронологію. Сучасні Сходознавці та історичні письменники є по відношенню до древньої історії, тим самі чим є білі мурахи для будинків Індії. Ще небезпечніші ніж ці терміти, сучасні археологи – «авторитети майбутнього з питань Загальної Історії» - вони готують для історії великих народів долю деяких споруд у тропічних країнах. Як сказав Мішле: «Історія зруйнується та розіб'ється на атоми протягом двадцятого сторіччя, знищена власними літописцями». Дійсно дуже скоро за їх допомогою, вона матиме долю зруйнованих міст у обох Америках, які лежать глибоко приховані під непрохідними лісами. Історичні факти залишаться прихованими від поглядів джунглями сучасних гіпотез, заперечень та скепсису. Але на щастя істинна історія повторюється, бо вона йде як і все інше циклами; і мертві факти та події, добровільно втоплені у морі сучасного скепсису, знову піднімуться та опиняться на поверхні.

У другомі томі той самий факт, що праця з претензіями на філософію, яка є так саме викладенням самих умовних проблем, мусила би початися з опису еволюції людства від тих, хто дивиться як на надприродні істоти - Духи – викличе брутальну критику. Віруючи та захисники сучасного знання, все ж мають витримати звинувачення у безумстві і навіть гіршому, так саме філософськи, як робила це, протягом багатьох років, автор цієї праці. Кожний раз коли теософа звинувачують у безумстві, він мусить відповісти, цитуючи «Lettres Persa nes» Montesquieu: «Відкриваючи з такою щедрістю лікарні для власних уявних божевільних, люди лише намагаються переконати один другого, що самі вони не божевільні».

SATYAT NASTI PARO DHARMAH
НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ

О.П.БЛАВАТСЬКА

ТАЄМНА ДОКТРИНА

ТОМ II

АНТРОПОГЕНЕЗИС

ЧАСТИНИ ПЕРША, ДРУГА ТА ТРЕТЯ

«НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ»

Переклад з російського видання «Екополіс та Культура» м. Ленінград 1991 рік.

м. Київ 2015 рік.

НОТАТКИ ДО СТАНЦІВ АРХАЇЧНИХ, ТА ЧОТИРЬОХ ДОІСТОРИЧНИХ МАТЕРИКІВ

«Facies tutius universi, quamvis infinitis modis variet, Manet tamen semper eadem».

Spinoza.

Станці та Коментарі до них у цьому томі взяті з тих самих Архаїчних Рекордів, як і Станці про Космогонію у першому томі. За можливості, ми дотримувалися буквального перекладу; але деякі Станці занадто затемнені, щоби бути зрозумілими без пояснень, і тому, так саме як і у першому томі, вони спочатку подані цілком як вони є, а далі вірш за віршем з коментарями; зроблена спроба пояснень у примітках для більш ясного усвідомлення Коментарів.

Що стосується до еволюції людства, то Таємна Доктрина висуває три нові передумови у прямій противазі як по відношенню до Сучасної Науки, так і по відношенню до відомих релігійних догм. Вона вчить: (а) одночасній еволюції сімох людських гуртів на сімох різних теренах нашої планети; (б) народженню астрального тіла до появи фізичного, окрім того перше є зразком для останнього; (в) що людина у цьому Колі була попереду від всіх ссавців – так саме антропоїдів – у тваринному царстві. Таємна Доктрина не єдина з тих які стверджують, що первобутні люди були народжені одночасно на сімох територіях нашої Планети. У Божественному Пемандрі Гермеса Трисмегіста ми маємо ті самі первобутні семеро гуртів Людей, які мали розвиток з Природи та Небесної Людини, тобто від Духів Творців; на фрагментах халдейських таблиць, зібраних Г.Смітом, написана Вавилонська Легенда про Створення, у першому рядку таблиці з Кута, згадуються семеро людських Істот «з обличчями воронів», по іншому чорного, смуглявого кольору шкіри, «створених (сімома) Великими Богами». Або як пояснено у рядках 16, 17 та 18: «Посеред Землі вирости вони, і могутніми стали, і примножилися числом, Семеро Царів, Брати однієї сім'ї». Це і є Царі Едому, про яких згадує Кабала. Перша Раса, яка була недосконалою, тобто була народженою до встановлення «рівноваги» (статевої) і тому була знищеною. «Семеро Царів, братів виникли та народили нащадків, чисельністю у 6000 був їх народ. Бог Нергас (смерть) знищив їх». «Як знищив їх він?» «Встановив рівновагу тих, хто ще не існували». (Сифіра ді-Ценіута). Вони були «знищеними» як Раса, поглинені власними нащадками, тобто без статеву Раса втілилася у (потенційно) двостатеву; а остання у андроген; і вже ця у Расу поділену на дві статі, пізнішу Третю Расу. Якби таблиці ці не були розбитими, було би встановленим, що вони містять буквально той самий переказ, як і у Архаїчних Рекордах або рекордах Гермеса, на край випадок, що до головних фактів, якщо і не до подробиць; бо Гермес доволі сильно викривлений перекладами. Без сумніву, уявна над-природність цих вчень, хоча і алегоричних, так діаметрально протилежна мертвій букві біблійних стверджень, так саме як і пізнішому гіпнотизму Науки, викличе заперечення. Все ж, окультисти знають, що традиції Езотеричної Філософії мусять бути істинними лише тому, що вони найбільш логічні та прибирають кожне протиріччя. Окрім того ми маємо єгипетську Книгу Тота та Книгу Мертвих, індуські Пурани з їх Сімома Ману, так саме як і халдейські та асирійські записи, черепки яких нагадують про семеро первісних людей або Адамів, дійсний сенс яких може бути встановленим за допомогою Кабали. Ті хто знають дещо про Самофракійські Містерії, так саме згадують, що ім'я загальне Кабірів означало «Священні Вогні», які створили у сімох місцинах острова Електри або Самофракії «Кабіра народженого від Св.Лемноса» - острів присвячений Вулкану. Відповідно до Піндара, цей Кабір, ім'я якого було Адамас, був типом первобутньої

людини, народженої утробою Землі. Він був прототипом перших чоловіків у ряду народження та став одним з сімох первобутніх предків або прабатьків людства. Якщо до цього ми додамо той факт, що Самофракія була колонізована фінікійцями, а до того таємничими пелазгами Сходу, та згадаємо тотожність «Таємних» Богів фінікійян, халдеїв та ізраїльтян, то буде не важкою справою знайти, звідки дійшов до нас, так саме заплутаний, переказ про Потоп Ноя. Останнім часом стало беззаперечним фактом, що євреї отримали первісне уявлення про Творіння від Моїсея, останній від єгиптян, та склали власну Книгу Буття та перші космогонічні перекази, переписані Єздрую та іншими, спираючись на халдейські та аккадійські джерела. Тому достатньо дослідити вавилонські та асирійські письмена, щоби знайти розкидані деінде свідчення не лише про первісне значення імені Адам, Адмі або Адамі, але так саме і про створення сімох Адамів, або головних людей, народжених фізично від Матері Землі та духовно або астрально від Божественного Вогню Прабатьків. Навряд чи можливо очікувати, щоби асиріологи, не знайомі з Езотеричними Вченнями, звернули би велику увагу на таємниче та постійне число сім на вавилонських циліндрах, ніж коли вони зустрічають його у Книзі Буття та загалом в Біблії. Та все ж, число духів предків та сімох гуртів їх людських нащадків зазначених на циліндрах, не зважаючи на поганий стан фрагментів, так саме містяться там, як і у Пемандрі та у «Книзі Сокровенної Таємниці» Кабали. У останній, Адам Кадмон є Деревом Сефіротів і так саме «Деревом Знання Добра та Зла». І «Дерево це», проголошує вірш 32, «має навколо себе семеро стовпів» або чертогів сімох творчих Ангелів, що діють у Сферах сімох Планет на нашій земній Кулі. Так саме як Адам Кадмон є ім'я зібране, таким самим є і ім'я людини Адама. Г.Сміт у власній праці «Cyldean Account of Genesis» пише: «Слово Адам, надане у переказах першій людській істоті, імовірно не є ім'ям особистим, а лише застосовується як термін для людства. Адам, як ім'я особисте виникає у Книзі Буття, хоча у деяких місцях застосовується лише у тому самому сенсі, що і асирійське слово». Більше того, ні халдейський, ні біблійний Потоп з їх переказами про Ксізуфруса та Ноя не засновані на Всесвітньому Потопі або навіть на потопі Атлантиди, які згадані у індуській алегорії Вайвасвата Ману. Вони є екзотеричними алегоріями, заснованими на Езотеричних Містеріях Самофракії. Якщо стародавні халдеї знали Езотеричну Істину, приховану у легендах Пуран, то інші народи лише чули про Містерії Самофракії та відобразили їх у алегорії. Вони застосували її до власних астрономічних та антропологічних, або скоріше фалічних понять. Історично, Самофракія була відомою у стародавності з причини потопу, що затопив всю країну до самих гір; це сталося до часів Аргонавтів. Вона була затоплена неочікувано водами з Евксіна, яке до цього часу вважалося озером. Але ізраїльтяни, окрім того, мали ще іншу легенду, на якій вони могли заснувати власну алегорію, легенду про Потоп, який перетворив пустелю Гобі на море і останній раз біля 10.000 або 12.000 років тому витіснив багатьох Ноїв з їх сім'ями на оточуючі їх гори. Тому що вавилонські рекорди щойно відновлені з тисяч битих черепків – одна сопка Куюнджика дала розкопкам Лайярда двадцять тисяч фрагментів написів – то докази тут наведені відносно замалі; та все ж, такими як вони є, вони підтверджують майже кожне з наших вчень, на край випадок троє з них безсумнівні, а саме: 1. Раса яка перша впала у зародження, була расою темною (Zalmat-gagadi), названою Расою Адама або Темною, у той час як Сарку або Світла Раса залишалася ще чистою протягом тривалого часу. 2. У часи Падіння вавилоняни визнавали існування двох головних Рас, до того Раса Богів, Ефірних Двійників Пітрі, була попереду цих двох. Такою є думка сера Раульсона. Ці Раси є нашими Другою та Третьою. 3. Ці Семеро Богів, кожен з яких створив Людину або гурт людей, були «Богами втіленими». Ці Боги були: Бог Зі; Бог Зі-ку, Шляхетне Життя, Наставник Чистоти; Бог Мір-ку, Шляхетний Вінець, «Рятівник від смерті втілених (пізніше) Богів» та творець «темних рас, створених його рукою»; Бог Лізбу, «мудрий посеред Богів»; Бог Нісці; Бог Суххаб; і Хеа, або Са – їх синтез, Бог Мудрості та Безодні, тотожний з Оанном-Дагоном у епоху Падіння та названий у сенсі загальному, Деміургом або Творцем. У вавилонських фрагментах існують два

«Творіння» і тому, що Книга Буття прийняла їх, то ми бачимо у перших двох главах два творіння, одне Елохічне і друге Іеговічне. Все ж, їх справжній порядок не збережений у цих або у будь яких інших екзотеричних писаннях. Наразі ці «Творіння», відповідно до Окультих Вчень, мають відношення до створення Прабатьками, Пітрі або Елохімами, первісних сімох людей, і так саме до людських гуртів після Падіння.

Все це, у порядку викладення, буде розглянутим у світлі науки та порівнянь писань всіх стародавніх народів, і так саме Біблії. А доки що, до того як ми почнемо вивчати Антропогенезис доісторичних Рас, можливо буде корисним погодитися відносно назв Материків, на яких чотири великих Раси, попередні нашій Адамічній Расі, народилися, жили та померли. Їх архаїчні та езотеричні назви або імена були численними та мінялися у відповідності до мов народів, що згадують їх у власних літописах та переказах. Той материк який у Вендідаді, наприклад, згадується як Аір'яна Веджо, на якому був народжений первісний Зороастр, має назву у Пуранах «Швета Двіпа», Гора Меру, Обитель Вішну тощо; у Таємній Доктрині він названий просто «Країною Богів», яка керується їх Главами, «Духами цієї Планети». Тому з причини можливої і навіть цілком імовірної плутанини, яка може виникнути, вважаємо за потрібне прийняти для кожного з чотирьох Материків назву більше звичну для читача. Пропонується називати перший Материк або точніше першу твердиню, на якій набула розвитку силами Прабатьків Перша Раса:

1. Непорушна Священна Країна. Причина такої назви у тому, що ця «Непорушна Священна Країна» ніколи не поділяла долю інших Материків, вона є єдиною, доля якої перебувати від початку до кінця Мануантари, протягом кожного Кола. Це є колиска першої людини та обитель останнього божественного смертного, обраного як Шишта, для майбутнього сімені людства. Про цю таємничу та священну Країну дуже мало може бути сказаним, за виключенням хіба, що за поетичним висловленням у одному з Коментарів – «Полярна Зірка оком дозорним стоїть над нею від світанку до кінця сутінків Дня Великого Дихання».

2. Гіпербореїський. Це буде назвою для другого Материка; країна яка побудувала власні маси у південному та західному напрямі від Північного Полюсу, щоби прийняти Другу Расу, та містила всі, що відомі наразі, як Північна Азія. Такою була назва від древніх греків, таємничої області, куди за їх переказами, щорічно мандрує Аполлон Гіпербореїський. Зрозуміло, астрономічно Аполлон є Сонце, який залишав святилища елінів та щорічно відвідував власну далеку країну, де як вважалося «Сонце ніколи не заходить протягом половини року». Але історично, або точніше етнографічно та геологічно сенс є іншим. Країна гіпербореїців, країна розповсюджена за Бореєм, Богом замерзлого серця, Богом снігів та вихорів, який любить дрімати на гірській гряді Ріпеус, не була ідеальною уявною країною, як припускали міфологи, так саме як і не країна біля Скіфії та Дунаю. Це був справжній Материк – країна bona fide, яка не знала зими у ті часи, так саме як її сумні залишки, навіть і на цей час не мають більше ніж одну ніч та один день протягом року. Нічні тіні ніколи не спускаються на неї, казали греки; бо це «Країна Богів», улюблена обитель Аполлона, Бога Світла і мешканці її улюблені священики та слуги його. Наразі на це можна дивитися як на видумку поета, але у той час це було Істиною для поета.

3. Лемурія. Третій Материк ми пропонуємо назвати Лемурія. Назва ця видумана Р.Л.Склетером, який між 1850 та 1860 роками, стверджував на засадах зоології, реальне існування у доісторичні часи Материка, який як він доводив, сягав від Мадагаскару до Цейлону та Суматри. Материк цей містив деякі частини того, що наразі складає Африку; але інші частини цього величезного Материка від Індійського Океану до Австралії, на цей час цілком зникли під водами Тихого Океану, залишивши місцями декілька пласких вершин, які утворюють острови. Ч.Гульд

пише, що натураліст А.Уолес: «Розповсюджує Австралію Тритичного Періоду до Нової Гвінеї та Соломонових островів, і можливо, навіть Фіджі, і посилаючись на сумчасті види, які зустрічаються, він робить висновок про існування зв'язку з північним материком». Про це далі буде.

4. Атлантида. Так називаємо ми четвертий Материк. Він був би першою історичною країною, якби на перекази стародавніх було звернуто більше уваги, ніж до цього часу. Відомий острів цієї назви, згаданий Платоном, був лише залишком великого Материка.

5. Європа. П'ятим Материком була Америка; але тому що вона на іншій півкулі, то, зазвичай майже сучасні їй Європа і Азія вважаються індо-арійськими окультистами, п'ятим. Якби їх вчення дивилося на появу Материків у їх геологічному та географічному порядку, то цю класифікацію прийшлося би змінити. Але тому, що послідовність Материків рахується за рядом еволюції Рас, від Першої до П'ятої, нашої Арійської Корінної Раси, то Європа мусить бути названою п'ятим великим Материком. Таємна Доктрина не бере до уваги острови так саме не йде вона за сучасним географічним розподілом суходолу та морів. З часів ранішніх вчень та загибелі великої Атлантиди, обриси Землі мінялися неодноразово. Були часи коли дельта Єгипту та Північної Африки належали до Європи, до того як утворення Гібралтарського проливу та подальший підйом Материка змінили обриси Європи. Останні значні зміни сталися біля 12000 років тому, за яких сталося занурення маленького острова, згаданого Платоном як Атлантида. У стародавності географія була частиною Містерій. Зогар пише: «Ці таємниці (про суходол та моря) відкривалися для людей які належали до таємної науки, а не для географів».

Ствердження, що фізична людина спочатку була колосальним гігантом і, що вона існувала 18.000.000 років тому, звісно, мусить здаватися безглуздом всім, хто схиляється та шанує сучасну вченість. Увесь *posse comitatus* біологів відкинув би уявлення такого Титану Третьої Раси, істоти придатної для переможної боротьби з велетенськими чудовиськами повітря, морів та суходолу того часу; так саме і її прабатьки, ефірні прототиби Атлантів, не могли боятися того, що не могло їм зашкодити. Сучасний антрополог може сміятися над нашими Титанами, так саме як він сміється над біблійним Адамом і так саме як теологи сміються над мавпячим предком першого. Окультисти та їх суворі критики можуть переконалися, що на цей час вони доволі вдало звели власні рахунки. Окультині науки, у будь якому випадку, стверджують менше та надають більше, ніж антропологія Дарвіна або біблійна теологія. Так саме Езотерична Теологія не мусить будь кого залякувати бо, що стосується чисел, то сучасні великі авторитети такі самі не постійні, як і хвилі Середземного моря. Що стосується до тривалості лише геологічних періодів, то всі вчені Королівського Товариства у безнадійно відкритому морі та з легкістю перестрибують з одного мільйона років на п'ятсот мільйонів, як це стане очевидним надалі. Візьміть як приклад для нашої мети обчислення Кроля. Чи є 2.000.000 років цього авторитету час від початку Тритичного Віку або Еоценського періоду, як наводить слова один американський геолог; або пан Кроль «дозволяє 15 мільйонів від початку Еоценського Періоду», як це зазначається англійським геологом; але обидва ряди цифр покривають ствердження зроблені Таємною Доктриною. Бо відвівши, як це робить вона, від чотирьох до п'яти мільйонів років між початковою та кінцевою еволюцією Четвертої Корінної Раси на Лемуро-Атлантичних Материках; мільйон років для П'ятої або арійської Раси впритул до наших часів; та біля 850.000 з часу занурення останнього великого пів-острову Атлантиди – все це легко могло статися у межах 15.000.000 років, відведених Кролем для Тритичного Віку. Але хронологічно кажучи, тривалість періоду має другорядне значення, хоча ми маємо деяких американських вчених які повертаються до нас. Ці вчені непохитні тим фактом, що їх ствердження названі не лише сумнівними, але і безглуздими, не полишають стверджувати, що людина існувала вже у часи Вторинного Віку. Вони знайшли відбитки людських ніг на скелях тих

формацій; і окрім того Катрефаж не бачить істотних причин, чому би людина не могла існувати протягом Вторинного Віку. Віки та періоди у геології, точно кажучи, є умовними термінами, бо наразі вони ледве розмежовані; більше того немає двох геологів або натуралістів, з погодженими між собою цифрами. Таким чином ми маємо широке поле запропоноване на вибір окультиста, цим вченим братством. Чи не взяти нам на підтвердження думку Т.М.Ріда? Цей вчений у брошурі «Вапно, як Вказівник Геологічного Часу» стверджує, що найменший час потрібний для утворення шарів осаdkів та знищення паливної матерії, дорівнює 600 мільйонам років; або чи не шукати нам підтримку нашій хронології у працях Дарвіна, у яких він відповідно до власної теорії відводить для органічних утворень від 300 до 500 мільйонів років? Сер Ч.Лайель та пан Хаутон задовольнили себе тим, що встановили початок Кембрійського Віку від 200 до 240 мільйонів років тому. Геологи та зоологи встановлюють максимальну тривалість, хоча Гекслі одного часу відносив початок утворення кори нашої Землі до мільйона років тому, та не бажав поступитися і часткою від цієї цифри. Але головний пункт для нас лежить не у погодженні або навпаки посеред натуралістів відносно тривалості геологічних періодів, а вірніше у їх цілковитому на подив єднанні у одному пункті, доволі важливому. Всі вони погоджуються, що під час Міоценського Віку – мільйон або десять мільйонів років тому – Гренландія та навіть Шпіцберген, залишки нашого другого або Гіпербореїського Материка, «мали майже тропічний клімат». Саме греки до Гомерівських часів зберегли яскравий переказ про цю «Країну Вічного Сонця», куди щорічно мандрував їх Аполлон. Наука нам каже: «У часи Міоценського Періоду Гренландія мала шикарну рослинність, дерева на вподобі тиса, червоного дерева – *seguoia*, близька до видів Каліфорнії, бук, платани, верби, дуби, тополі, горіхи, так саме як і магнолії». Точніше кажучи, Гренландія мала рослини не відомі наразі у північних країнах. Виникає природне запитання. Якщо греки у часи Гомера знали про Гіпербореїську країну, тобто благословенну Землю, по за межами влади Борея, Бога зими та вихорів, про ідеальну область яку пізніші греки та їх письменники намагалися розташувати за межами Скифії, країни де ночі були короткими, а дні довгими, а за нею країну де Сонце ніколи не заходило і пальми росли у надлишку – якщо вони все це знали, то хто їм це сказав? У їх часи і так саме віки до них Гренландія, вже була покрита вічними снігами. Всі схильні до того, щоби довести, що країною коротких ночей та довгих днів була Норвегія або Скандинавія, за якою була благословенна країна вічного світла та літа. Для того, щоби це стало відомим грекам, переказ мусив був прийти від іншого народу, більш древнього ніж вони та якому були відомі ці кліматичні подробиці, про які самі греки не могли знати. Навіть у наші часи наука має підозри, що за полярними морями, у самому колі Арктичного Полюса, існує море яке ніколи не замерзає та вічно зелений Материк. Архаїчне вчення, так саме і Пурани для того, хто розуміє алегорію містять ті самі ствердження. Тому нам достатньо цієї переконливої імовірності, що у часи Міоценського Періоду сучасної науки, у той час коли Гренландія була майже тропічною країною, там жив народ, наразі невідомий для історії.

ПРИМІТКА. Звертаємо увагу читача на те, що наступні Відділи не завжди послідовні відносно до часу. У першій частині подані Станці, як основа викладення, і деякі важливі пункти пояснені та коментовані. У наступних Відділах частин I та II зібрані додаткові подробиці та зроблена спроба найширшого висвітлення нашої теми.

ЧАСТИНА ПЕРША

АНТРОПОГЕНЕЗИС ДВНАДЦЯТЬ СТАНЦІВ З «КНИГИ ДЗІАН»

та коментарі до них

З часів стародавніх Діва, Дочка чудова Ефіру
Власне життя проводила у безмежності Небес
Семеро віків вона блукала, Семеро віків вона працювала,
Коли первісток народився.
Ось красиво прагне качка, До Води-Матері прямує.
Легко сіла на коліно, для гнізда знайшла опору, місце вірнее для кладки.
До нього яйця поклала, Шестеро знесла золотих, а сьоме залізне.

КАЛЕВАЛА. Крауфорд, переклад з англійської.

АНТРОПОГЕНЕЗИС. СТАНЦІ ДЗІАН.

СТАНЦЯ 1

1.1. ЛХА, ЯКИЙ ОБЕРТАЄ ЧЕТВЕРТЕ, СЛУГА ЛХА СІМОХ ТИХ, ЩО ОБЕРТАЮТЬСЯ ТА СПРЯМОВУЮТЬ ВЛАСНІ КОЛІСНИЦІ НАВКОЛО ВОЛОДАРЯ СВОГО, ЄДИНОГО ОКА НАШОГО СВІТУ... ДИХАННЯ ЙОГО ДАЛО ЖИТТЯ СІМОМ. ВОНО ДАЛО ЖИТТЯ ПЕРШОМУ.

1.2. СКАЗАЛА ЗЕМЛЯ: «ВОЛОДАР СЯЮЧОГО ОБРАЗУ, ДІМ МІЙ ПОРОЖНІЙ... НАДІШЛИ СИНІВ СВОЇХ ЗАСЕЛИТИ КОЛЕСО ЦЕ. ТИ НАДІСЛАВ СЕМЕРО СИНІВ СВОЇХ ВОЛОДАРЮ ПРЕМУДРОСТІ. У СЕМЕРО РАЗІВ БЛИЖЧЕ ДО СЕБЕ БАЧИТЬ ВІН ТЕБЕ, У СЕМЕРО РАЗІВ БІЛЬШЕ ВІДЧУВАЄ ВІН ТЕБЕ. ТИ ЗАБОРОНИВ СЛУГАМ ТВОЇМ, МАЛИМ КОЛЕСАМ ЛОВИТИ СВІТЛО ТВОЄ ТА ТЕПЛО, ПЕРЕХОПЛЮВАТИ ВЕЛИКУ ЩЕДРІСТЬ ТВОЮ НА ШЛЯХУ ПРОХОДЖЕННЯ ЇЇ. НАДІШЛИ НАРАЗІ ЇЇ СЛУЖНИЦІ СВОЇЙ!».

1.3. СКАЗАВ ВОЛОДАР СЯЮЧОГО ОБРАЗУ: «Я НАДІШЛЮ ТОБІ ВОГОНЬ, КОЛИ ПОЧНЕТЬСЯ РОБОТА ТВОЯ. ПІДНИМИ ГОЛОС СВІЙ ДО ІНШИХ ЛОКА; ЗВЕРНИСЯ ДО БАТЬКА СВОГО, ВОЛОДАРЯ ЛОТОСУ, ПРОСИ ЙОГО СИНІВ... НАРОД ТВІЙ БУДЕ КЕРОВАНІЙ БАТЬКАМИ. ЛЮДИ ТВОЇ БУДУТЬ СМЕРТНИМИ. ЛЮДИ ВОЛОДАРЯ ПРЕМУДРОСТІ БЕЗСМЕРТНИМИ, АЛЕ НЕ СИНІ СОМА. ПРИПИНИ СВОЇ СКАРГИ. СЕМЕРО ПОКРОВІВ ЩЕ НА ТОБІ... ТИ НЕ ГОТОВА. ЛЮДИ ТВОЇ НЕ ГОТОВІ».

1.4. ПІСЛЯ ВЕЛИКИХ ЗУСИЛЬ ВОНА СКИНУЛА ВЛАСНІ СТАРІ ТРИ ПОКРОВИ, ОБГОРНУЛАСЯ СІМОМА НОВИМИ, ТА ПОСТАЛА У ВЛАСНОМУ ПЕРШОМУ.

СТАНЦЯ 2

2.1. КОЛЕСО ОБЕРТАЛОСЯ ЩЕ ТРИСТА МІЛЬЙОНІВ РОКІВ. ВОНО ЗБУДУВАЛО РУПА (ФОРМИ); М'ЯКІ КАМНІ ЯКІ СТАЛИ ТВЕРДИМИ; ТВЕРДІ РОСЛИНИ, ЯКІ СТАЛИ М'ЯКИМИ. ВИДИМЕ З НЕВИДИМОГО, КОМАХ ТА МАЛІ ЖИТТЯ. ВОНА СКИДАЛА ЇХ ЗІ СПИНИ КОЖНОГО РАЗУ, КОЛИ ВОНІ ДОЛАЛИ МАТІР... ПІСЛЯ ТРЬОХСОТ МІЛЬЙОНІВ РОКІВ ВОНА СТАЛА КРУГЛОЮ. ВОНА ЛЕЖАЛА НА СПИНИ; НА БОЦІ... ВОНА НЕ КЛИКАЛА СИНІВ НЕБА, ВОНА НЕ БАЖАЛА КЛИКАТИ СИНІВ МУДРОСТІ. ВОНА СТВОРИЛА З ВЛАСНОЇ УТРОБИ. ВОНА РОЗВИНУЛА ВОДНИХ-ЛЮДЕЙ, ЖАХЛИВИХ ТА ЗЛИХ.

2.2. ВОДНИХ-ЛЮДЕЙ, СТРАШНИХ ТА ЗЛОБНИХ, СТВОРИЛА ВОНА САМА З ЗАЛИШКІВ ІНШИХ. З ПОКИДЬКІВ, З МУЛУ ВЛАСНИХ ПЕРШИХ, ДРУГИХ ТА ТРЕТІХ СТВОРИЛА ВОНА ЇХ. ДХІАНІ ПРИЙШЛИ ТА ПОДИВИЛИСЯ – ДХІАНІ ВІД СВІТЛОГО БАТЬКА-МАТЕРІ; З БІЛИХ ОБЛАСТЕЙ ПРИЙШЛИ ВОНИ, З ОСЕЛЬ БЕЗСМЕРТНИХ СМЕРТНИХ.

2.3. НЕЗАДОВОЛЕНИМИ ЗАЛИШИЛИСЯ ВОНИ. «НЕМАЄ ТУТ НАШОЇ ПЛОТІ. НЕ ПРИДАТНІ РУПА ЦІ ДЛЯ НАШИХ БРАТІВ П'ЯТОЇ. НЕМАЄ ОСЕЛЬ ДЛЯ ЖИТТЯ. ЧИСТІ ВОДИ, НЕ ЗАМУЛЕНІ, МУСЯТЬ ПИТИ ВОНИ. ВИСУШИМО ЇХ».

2.4. ПОЛУМ'Я ПРИЙШЛИ. ВОГНІ ТА ІСКРИ; ВОГНІ НОЧІ ТА ВОГНІ ДНЯ. ВОНИ ВИСУШИЛИ ЗАМУЛЕНІ ТЕМНІ ВОДИ. ВЛАСНИМ ЖАРОМ ВОНИ ЗАСПОКОЇЛИ ЇХ. ЛХА ЗВЕРХУ ТА ЛХАМАЇ ЗНИЗУ ПРИЙШЛИ. ВОНИ ЗНИЩИЛИ ФОРМИ ДВОХ ТА ЧОТИРЬОХ-ОБРАЗНІ. ВОНИ ВРАЗИЛИ ЛЮДЕЙ-КІЗ, ЛЮДЕЙ З СОБАЧИМИ ГОЛОВАМИ ТА ЛЮДЕЙ З РИБ'ЯЧИМИ ТІЛАМИ.

2.5. ВОДА-МАТІР, ВЕЛИКЕ МОРЕ, ЗАВОЛАЛА. ВОНА ПІДНЯЛАСЯ; ВОНА ЗНИКЛА У МІСЯЦІ, ЯКИЙ ПІДНЯВ ЇЇ, ЯКИЙ НАРОДИВ ЇЇ.

2.6. КОЛИ ВОНИ БУЛИ ЗНИЩЕНІ, ЗЕМЛЯ-МАТІР ЗАЛИЩИЛАСЯ СПУСТОШЕНОЮ. ВОНА ПРОСИЛА ВИСУШИТИ ЇЇ.

СТАНЦЯ 3

3.1. НАЙВИЩИЙ ВОЛОДАР ПРИЙШОВ. ВІН ВІДОКРЕМИВ ВОДИ ВІД ТІЛА ЇЇ, І ЦЕ СТАЛО НЕБОМ ЗВЕРХУ, ПЕРШИМИ НЕБЕСАМИ.

3.2. ВЕЛИКІ КОГАНИ ВИКЛИКАЛИ ВОЛОДАРІВ МІСЯЦЯ З ПОВІТРЯНИМИ ТІЛАМИ: «НАРОДІТЬ ЛЮДЕЙ, ЛЮДЕЙ ВАШОГО ЄСТВА. ДАЙТЕ ЇМ ЇХ ВНУТРІШНІ ФОРМИ. ВОНА СКЛАДЕ ЗОВНІШНІ ОБОЛОНКИ. ЧОЛОВІКАМИ-ЖІНКАМИ БУДУТЬ ВОНИ. ВОЛОДАРІ ПОЛУМ'Я ТАК САМЕ...».

3.3. ПІШЛИ ВОНИ, КОЖЕН У ВИЗНАЧЕНУ ДЛЯ НЬОГО ЗЕМЛЮ; СЕМЕРО З НИХ, КОЖЕН НА СВІЙ УДІЛ. ВОЛОДАРІ ПОЛУМ'Я ЗАЛИШИЛИСЯ ПОЗАДУ. ВОНИ НЕ ЗАБАЖАЛИ ЙТИ, ВОНИ НЕ ЗАБАЖАЛИ ТВОРИТИ.

СТАНЦЯ 4

4.1. СЕМЕРО ВОЇНСТВ, ВОЛЕЮ-НАРОДЖЕНІ ВОЛОДАРІ, СПРЯМОВАНІ ДУХОМ-ЖИТТЯМ, ВИДІЛИЛИ ЛЮДЕЙ З СЕБЕ САМИХ, КОЖЕН НА ВЛАСНІЙ ЗОНІ.

4.2. СЕМЕРО ПО СЕМЕРО ТІНЕЙ МАЙБУТНІХ ЛЮДЕЙ НАРОДЖЕНІ БУЛИ, КОЖЕН ВЛАСНОГО КОЛЬОРУ ТА ВИДУ. КОЖЕН НА РІВЕНЬ НИЖЧЕ СВОГО БАТЬКА. БАТЬКИ БЕЗ КІСТОК НЕ МОГЛИ ДАТИ ЖИТТЯ ІСТОТАМИ З КІСТКАМИ. ПОТОМСТВО ЇХ БУЛО БХУТА, ПОЗБАВЛЕНЕ ФОРМИ ТА РОЗУМУ. ТОМУ НАЗИВАЮТЬ ЇХ ЧХАЯ-РАСА.

4.3. ЯКИМ ЖЕ ЧИНОМ НАРОДЖУЮТЬСЯ МАНУШ'Я? МАНУ ЯКІ ВОЛОДІЮТЬ РОЗУМОМ, ЯК СТВОРЮЮТЬСЯ ВОНИ? БАТЬКИ ЗАКЛИКАЛИ НА ДОПОМОГУ СВІЙ ВЛАСНИЙ ВОГОНЬ, ТОЙ ВОГОНЬ, ЩО ГОРИТЬ У ЗЕМЛІ. ДУХ ЗЕМЛІ ЗАКЛИКАВ НА ДОПОМОГУ СОНЯЧНИЙ ВОГОНЬ. ЦІ ТРОЄ СТВОРИЛИ ОБ'ЄДНАНИМИ СИЛАМИ ФОРМУ ПРИДАТНУ. ВОНА МОГЛА СТОЯТИ, ХОДИТИ, БІГАТИ, ЛЕЖАТИ ТА ЛІТАТИ. ТА ВСЕ Ж, ВОНА БУЛА ЛИШЕ ЧХАЯ, ТІНЬ ПОЗБАВЛЕНА РОЗУМУ...

4.4. ДИХАННЮ БУЛА ПОТРІБНА ФОРМА; БАТЬКИ ДАЛИ ЇЇ. ДИХАННЮ БУЛО ПОТРІБНЕ ЩІЛЬНЕ ТІЛО; ЗЕМЛЯ ЗФОРМУВАЛА ЙОГО. ДИХАННЮ БУВ ПОТРІБЕН ДУХ ЖИТТЯ; СОНЯЧНІ ЛХА

ВДИХНУЛИ ЙОГО У ФОРМУ ЙОГО. ДИХАННЮ БУЛО ПОТРІБНЕ ДЗЕРКАЛО ТІЛА СВОГО; «МИ НАДАЛИ ЙОМУ НАШЕ ВЛАСНЕ!» - СКАЗАЛИ ДХІАНІ. ДИХАННЮ БУВ ПОТРІБНИЙ НОСІЙ БАЖАНЬ; «ВОНО МАЄ ЙОГО!» - ПРОМОВИВ ОСУШУВАЧ ВОД. АЛЕ ДИХАННЮ ПОТРІБЕН РОЗУМ, ЩОБИ ОСЯГНУТИ ВСЕСВІТ; «МИ НЕ МОЖЕМО НАДАТИ ЦЬОГО!» - ПРОМОВИЛИ БАТЬКИ. «Я НІКОЛИ НЕ МАВ ЙОГО!» - СКАЗАВ ДУХ ЗЕМЛІ. «ФОРМА ЗГОРИТЬ, ЯКЩО Я ДАМ ЇЙ СВІЙ!» - ПРОМОВИВ ВЕЛИКИЙ ВОГОНЬ... ЛЮДИНА ЗАЛИШИЛАСЯ ПОРОЖНЬОЮ БЕЗДУМНОЮ БХУТА... ТАКИМ ЧИНОМ ТІ, ЩО БЕЗ КІСТОК ДАЛИ ЖИТТЯ ТИМ, ХТО СТАЛИ ЛЮДЬМИ, КІСТКАМИ ЗМІЦНЕНІ У ТРЕТІЙ.

СТАНЦЯ 5

5.1. ПЕРШІ БУЛИ СИНАМИ ЙОГИ. СИНИ ЇХ СТАЛИ ПОТОМКАМИ ЖОВТОГО БАТЬКА ТА БІЛОЇ МАТЕРІ.

5.2. ДРУГА РАСА ВИНИКЛА ЧЕРЕЗ БРУНЬКИ ТА ВИДІЛЕННЯ, А - СТАТЕВА ВІД БЕЗСТАТЕВОЇ. ТАКИМ ЧИНОМ, О ЛАНУ, СТВОРЕНА БУЛА ДРУГА РАСА.

5.3. БАТЬКИ ЇХ БУЛИ САМО-НАРОДЖЕНИМИ. САМО-НАРОДЖЕНІ ЧХАЯ ВІД СЯЮЧИХ ТІЛ ВОЛОДАРІВ, БАТЬКИ, СИНИ СУТІНОК.

5.4. КОЛИ РАСА СТАЛА СТАРОЮ, СТАРІ ВОДИ ЗМІШАЛИСЯ З БІЛЬШ СВІЖИМИ ВОДАМИ. КОЛИ КРАПЛІ ЇХ СТАЛИ МУТНИМИ, ВОНИ ВИПАРИЛИСЯ ТА ЗНИКЛИ У НОВОМУ ПОТОЦІ, У ЖАРКОМУ ПОТОЦІ ЖИТТЯ. ЗОВНІШНЯ ОБОЛОНКА ПЕРШОЇ СТАЛА ВНУТРІШНЬОЮ У ДРУГІЙ. СТАРЕ КРИЛО СТАЛО НОВОЮ ТІННЮ ТА ТІННЮ КРИЛА.

СТАНЦЯ 6

6.1. НАДАЛІ ДРУГА РОЗВИНУЛА НАРОДЖЕНИХ З ЯЙЦЯ, ТРЕТЮ. ПІТ ПОСИЛИВСЯ, КРАПЛІ ЙОГО ЗБІЛЬШИЛИСЯ І КРАПЛІ СТАЛИ ТВЕРДИМИ ТА КРУГЛИМИ. СОНЦЕ ЗІГРИЛО ЇЇ; МІСЯЦЬ ЗФОРМУВАВ ТА ОХОЛОДИВ ЇЇ; ВІТЕР ГОДУВАВ ДО ЗРІЛОСТІ ЇЇ. БІЛИЙ ЛЕБІДЬ З ПІДНЕБЕССЯ ЗІРКОВОГО НАДИХНУВ КРАПЛЮ ВЕЛИКУ. ЯЙЦЕ РАСИ МАЙБУТНЬОЇ, ЛЮДИНИ-ЛЕБІДЯ КІНЦЯ НАСТУПНОЇ ТРЕТЬОЇ. СПОЧАТКУ ЧОЛОВІК-ЖІНКА, ДАЛІ ЧОЛОВІК ТА ЖІНКА.

6.2. САМОНАРОДЖЕНІ БУЛИ ЧХАЯ, ТІНІ ВІД ТІЛ СИНІВ СУТІНОК. НІ ВОДА, НІ ВОГОНЬ НЕ МОГЛИ ЗНИЩИТИ ЇХ. НЕ ТАК БУЛО З СИНАМИ ЇХ.

СТАНЦЯ 7

7.1. СИНИ МУДРОСТІ, СИНИ НОЧІ, ГОТОВІ ЗНОВУ НАРОДИТИСЯ, ЗІЙШЛИ. ВОНИ ПОБАЧИЛИ НИЗЬКІ ФОРМИ ПЕРШОЇ ТРЕТИНИ. «МИ МОЖЕМО ОБРАТИ», СКАЗАЛИ ВОЛОДАРІ, «МИ МУДРІ». ДЕЯКІ УВІЙШЛИ У ЧХАЯ. ІНШІ СПРЯМУВАЛИ ІСКРУ. ДЕЯКІ УТРИМАЛИСЯ ДО ЧЕТВЕРТОЇ. З ВЛАСНОЇ РУПА НАПОВНИЛИ ВОНИ КАМА. ТІ ХТО УВІЙШЛИ ЗРОБИЛИСЯ АРХАТАМИ. ТІ, ХТО ОТРИМАЛИ ЛИШЕ ІСКРУ, ЗАЛИШИЛИСЯ ПОЗБАВЛЕНИМИ ЗНАННЯ; ІСКРА ГОРІЛА СЛАБО. ТРЕТІ ЗАЛИШИЛИСЯ РОЗУМУ-ПОЗБАВЛЕНІ. ДЖИВИ ЇХ НЕ БУЛИ ГОТОВИМИ. ЦІ БУЛИ ВІДОКРЕМЛЕНІ МІЖ СІМОХ. ВОНИ СТАЛИ ВУЗЬКО-ГОЛОВИМИ. ТРЕТІ БУЛИ ГОТОВІ. «У ЦИХ БУДЕМО МИ», СКАЗАЛИ ВОЛОДАРІ ПОЛУМ'Я ТА ТЕМНОЇ МУДРОСТІ.

7.2. ЯК ВЧИНИЛИ МАНАСИ, СИНИ МУДРОСТІ? ВОНИ ВІДМОВИЛИСЯ ВІД САМО-НАРОДЖЕНИХ. ВОНИ НЕ ГОТОВІ. ВОНИ ВІДХИЛИЛИ ПОТОМ-НАРОДЖЕНИХ. ВОНИ ЩЕ НЕ ЗОВСІМ ГОТОВІ. ВОНИ НЕ ЗАБАЖАЛИ УВІЙТИ У ПЕРШИХ ЯЙЦЕ-НАРОДЖЕНИХ.

7.3. КОЛИ ПОТОМ-НАРОДЖЕНІ НАРОДИЛИ ЯЙЦЕ-НАРОДЖЕНИХ, ДВОЄДИНИХ МІЦНИХ, СИЛЬНИХ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ КІСТКАМИ, ВОЛОДАРІ МУДРОСТІ СКАЗАЛИ: «НАРАЗІ БУДЕМО МИ ТВОРИТИ».

7.4. ТРЕТЯ РАСА СТАЛА ВАХАНОМ ВОЛОДАРІВ МУДРОСТІ. ВОНА СТВОРИЛА СИНІВ ВОЛІ ТА ЙОГИ, СИЛОЮ КРІЯШАКТІ СТВОРИЛА ВОНА ЇХ, СВЯТИХ БАТЬКІВ, ПРЕДКІВ АРХАТІВ...

СТАНЦЯ 8

8.1. З КРАПЕЛЬ ПОТУ, З КОПАЛИН СУБСТАНЦІЇ, З МАТЕРІЇ МЕРТВИХ ТІЛ ЛЮДЕЙ ТА ТВАРИН ПОПЕРЕДНЬОГО КОЛЕСА, З ЗАЛИШКІВ ПРАХУ ВИНИКЛИ ПЕРШІ ТВАРИНИ.

8.2. ТВАРИНИ З КІСТКАМИ, ДРАКОНИ ГЛИБИН ТА ЛІТАЮЧІ САРПА ДОДАНІ БУЛИ ДО ПЛАЗУНІВ. ТІ, ЩО ПЛАЗУВАЛИ НА ЗЕМЛІ, ОТРИМАЛИ КРИЛА. ТІ З ДОВГОЮ ШИЄЮ, ЩО МЕШКАЛИ У ВОДАХ, СТАЛИ ПРАБАТЬКАМИ ПТАХІВ ПІДНЕБЕСНИХ.

8.3. ПІД ЧАС ТРЕТЬОЇ, ТВАРИНИ ПОЗБАВЛЕНІ КІСТОК, РОСЛИ ТА МІНЯЛИСЯ; ВОНИ СТАЛИ ТВАРИНАМИ З КІСТКАМИ, ЇХ ЧХАЯ СТАЛИ ЩІЛЬНИМИ.

8.4. ТВАРИНИ РОЗ'ЄДНАЛИСЯ ПЕРШИМИ. ВОНИ ПОЧАЛИ НАРОДЖУВАТИ. ДВОЄДИНА ЛЮДИНА ТАК САМЕ РОЗ'ЄДНАЛАСЯ. ВОНА СКАЗАЛА: «БУДЕМО ЯК ВОНИ; БУДЕМО СПОЛУЧАТИСЯ ТА ТВОРИТИ». ВОНИ ЗРОБИЛИ ТАК...

8.5. І ТІ, ЯКІ НЕ МАЛИ ІСКРИ, СПОЛУЧАЛИСЯ З ВЕЛИЧЕЗНИМИ САМКАМИ ТВАРИН. ВОНИ НАРОДИЛИ ВІД НИХ НІМІ РАСИ. НІМИМИ БУЛИ І САМІ ВОНИ. АЛЕ ЯЗИК ЇХ РОЗВ'ЯЗАВСЯ. ЯЗИК ЇХ ПОТОМСТВА ЗАЛИШИВСЯ НЕРУХОМИМ. ВОНИ НАРОДИЛИ ЧУДОВИСЬК. РАСУ ЗГОРБЛЕНИХ ЧУДОВИСЬК, ВКРИТИХ РУДИМ ВОЛОССЯМ, ЩО ХОДИЛИ НА ЧОТИРЬОХ. НІМУ РАСУ, ЩОБИ НЕ ВИКРИЛА ГАНЬБИ.

СТАНЦЯ 9

9.1. ПОБАЧИВШИ ЦЕ, ЛХА ЯКІ НЕ СТВОРЮВАЛИ ЛЮДЕЙ ПРОЛИЛИ СЛЬОЗИ ЗІ СЛОВАМИ:

9.2. «АМАНАСИ ОСКВЕРНИЛИ НАШІ МАЙБУТНІ ПОМЕШКАННЯ. ЦЕ КАРМА. ЗАТВЕРДИМО НАШІ ПОМЕШКАННЯ У ІНШИХ. КРАЩЕ НАВЧИМО ЇХ, ЩОБИ НЕ СТАЛОСЯ ГІРШОГО». ВОНИ ВИКОНАЛИ ЦЕ...

9.3. ПІСЛЯ ЦЬОГО ВСІ ЛЮДИ БУЛИ ОБДАРОВАНІ МАНАСОМ. ВОНИ ПОБАЧИЛИ ГРІХ, ВЧИНЕНИЙ РОЗУМУ-ПОЗБАВЛЕНИМИ.

9.4. ЧЕТВЕРТА РАСА РОЗВИНУЛА МОВУ.

9.5. ОДИН СТАВ ДВОМА; ТАК САМЕ ЯК ВСІ ЖИВІ ТА ПЛАЗУНИ, ЯКІ ЩЕ БУЛИ ЄДИНИМИ, ВЕЛЕТЕНСЬКІ РИБО-ПТАХИ ТА ЗМІЇ З ПАНЦЕРНИМИ ГОЛОВАМИ.

СТАНЦЯ 10

10.1. ТАКИМ ЧИНОМ, ДВОЄ ПО ДВОЄ, НА СІМОХ ЗОНАХ, ТРЕТЯ РАСА НАРОДИЛА ЧЕТВЕРТУ РАСУ: СУРА СТАЛИ А-СУРА.

10.2. ПЕРША, НА КОЖНІЙ ЗОНІ БУЛА МІСЯЧНОГО КОЛЬОРУ; ДРУГА – ЖОВТА, НА ЗОЛОТО СХОЖА; ТРЕТЯ – ЧЕРВОНА; ЧЕТВЕРТА – КОРИЧНЕВА, ЯКА СТАЛА ЧОРНОЮ ВІД ГРІХА. ПЕРШІ СЕМЕРО

ЛЮДСЬКИХ НАЩАДКІВ БУЛИ ВСІ ОДНОГО КОЛЬОРУ ШКІРИ. НАСТУПНІ СЕМЕРО ПОЧАЛИ ЗМІШУВАТИСЯ.

10.3. У ТОЙ ЧАС ТРЕТЯ ТА ЧЕТВЕРТА ЗАПИШАЛИСЯ. «МИ ЦАРІ; МИ БОГИ».

10.4. ВОНИ ВЗЯЛИ СОБІ ДРУЖИН ЧУДОВИХ НА ВИГЛЯД. ДРУЖИН ВІД РУЗУМУ- ПОЗБАВЛЕНИХ, ВУЗЬКОГОЛОВИХ. ВОНИ НАРОДИЛИ ЧУДОВИСЬК, ЗЛОБНИХ ДЕМОНИВ, САМЦІВ ТА САМОК, ТАК САМЕ КХАДО (ДАКІНІ) МАЛОГО РОЗУМУ.

10.5. ВОНИ ПОБУДУВАЛИ ХРАМИ ДЛЯ ТІЛА ЛЮДСЬКОГО. ЧОЛОВІКІВ ТА ЖІНОК ПОЧАЛИ БОЖНЮВАТИ ВОНИ. ПІСЛЯ ЧОГО ТРЕТЄ ОКО ПЕРЕСТАЛО ДІЯТИ.

СТАНЦЯ 11

11.1. ВОНИ ПОБУДУВАЛИ ВЕЛИЧЕЗНІ МІСТА. З РІДКИХ ГРУНТІВ ТА МЕТАЛІВ БУДУВАЛИ ВОНИ, З ВОГНІВ ВИВЕРЖЕННИХ, З БІЛОГО КАМЕНЮ ГІР ТА ЧОРНОГО КАМЕНЮ ВИСІКАЛИ ВОНИ СВОЇ ВЛАСНІ ЗОБРАЖЕННЯ, ЗА РОЗМІРОМ І ПОДОБОЮ СВОЄЮ, ТА ВКЛОНЯЛИСЯ ЇМ.

11.2. ВЕЛИЧЕЗНІ ЗОБРАЖЕННЯ ЗБУДУВАЛИ ВОНИ, У ДЕВ'ЯТЬ УАТІС ВИСОТОЮ, ЗА РОЗМІРОМ ВЛАСНИХ ТІЛ. ВНУТРІШНІ ВОГНІ ЗНИЩИЛИ ЗЕМЛЮ ЇХ БАТЬКІВ. ВОДА ЗАГРОЖУВАЛА ЧЕТВЕРТІЙ.

11.3. НАСУНУЛИ ПЕРШІ ВЕЛИКІ ВОДИ. СЕМЕРО ВЕЛИКИХ ОСТРОВІВ ПОГЛИНУЛИ ВОНИ.

11.4. ВСІ БЛАГОЧЕСТИВІ ВРЯТОВАНІ БУЛИ, ВСІ НЕЧЕСТИВІ ЗНИЩЕНІ. РАЗОМ З НИМИ БІЛЬШІСТЬ ВЕЛИЧЕЗНИХ ТВАРИН, ЯКІ ВИНИКЛИ З ПОТУ ЗЕМЛІ.

СТАНЦЯ 12

12.1. МАЛО ХТО ЗАЛИШИВСЯ; ДЕКІЛЬКА ЖОВТИХ, ДЕКІЛЬКА КОРИЧНЕВИХ ТА ЧОРНИХ, ТА ДЕКІЛЬКА ЧЕРВОНИХ. ЛЮДИ МІСЯЧНОГО КОЛЬОРУ ЗНИКЛИ НАЗАВЖДИ.

12.2. П'ЯТА, ЯКА ВИНИКЛА ВІД СВЯЩЕННОГО РОДУ ЗАЛИШИЛАСЯ; ВОНА СТАЛА КЕРУВАТИСЯ ПЕРШИМИ БОЖЕСТВЕННИМИ ЦАРЯМИ...

12.3. ...ЗМІЇ, ЯКІ ЗНОВУ ЗІЙШЛИ ТА ВСТАНОВИЛИ МИР З П'ЯТОЮ, ВЧИЛИ ТА НАСТАВЛЯЛИ ЇЇ.

КОМЕНТАРІ НА ДВАНАДЦЯТЬ СТАНЦІВ

ТА ТЕРМІНИ ЗА ПОРЯДКОМ ЇХ НУМЕРАЦІЇ У СТАНЦЯХ ТА ВІРШАХ

СТАНЦЯ 1

1.1. ЛХА(а), ЯКИЙ ОБЕРТАЄ ЧЕТВЕРТЕ*, СЛУГА ЛХА СІМОХ**(б) ТИХ, ЩО ОБЕРТАЮТЬСЯ ТА СПРЯМОВУЮТЬ ВЛАСНІ КОЛІСНИЦІ НАВКОЛО ВОЛОДАРЯ СВОГО, ЄДИНОГО ОКА*** НАШОГО СВІТУ... ДИХАННЯ ЙОГО ДАЛО ЖИТТЯ СІМОМ,**** ВОНО ДАЛО ЖИТТЯ ПЕРШОМУ(в).

«Всі вони Дракони Мудрості» - додають Коментарі (г).

*Четвертий Глобус або наша Земля. Всі тлумачення на переклад Станців та Коментарів належать автору. У деяких місцях вони можуть бути не повними і навіть з індуської точки зору, не задовільними, але за сенсом який їм надає Транс-Гімалайський Езотеризм, вони правильні. У будь

якому випадку всі догани автор бере на себе. Вчення подається таким, яким воно усвідомлено; особливо з погляду на те, що існують семеро ключів тлумачення для кожного символу та алегорії, і сенс який може здаватися не придатним у психологічному або астрономічному аспекті, все ж буде правильним у фізичному та метафізичному. **Планетний Дух. ***Лока-Чакшус. ****Планети.

а) «Лха» є стародавнє слово, яке означає на Транс-Гімалайських теренах «Дух», або над-людську Істоту, і воно покриває всю серію небесних Ієрархій, від Архангела або Дхіані у сходженні до низу, до Ангела темряви або земного Духа.

б) Це висловлювання дає зрозуміти, що Дух-Охоронець нашої земної кулі, четвертої у Низці, підлеглий головному Духу (або Богу) з Сімох Планетарних Геніїв або Духів. Як було пояснено, стародавні мали власне Зведення Богів, Семеро Головних Сокровенних Богів, екзотерично головою яких було видиме Сонце або восьмий, езотерично – це Другий Логос, Деміург. Семеро – наразі у християнській релігії стали «Сімома Очами Господа» - були Правителями сімох головних планет; але рахунок для них був інший, ніж перелік, винайдений пізніше народами, які забули або не мали достатнього знання істинних Містерій, і ні Сонце, ні Земля, ні Місяць не були у числі цих планет. Екзотерично Сонце було головою дванадцятьох великих Богів або сузір'їв Зодіаку; але езотерично воно означало Месію, Христа – істоту «помазану» Великим Диханням Єдиного – оточеного підлеглими йому дванадцятьма силами, у свою чергу підлеглими кожному з сімох «Сокровенних Богів» планет. «Семеро Вищих примушують Сімох Лха створити світ», стверджують Коментарі; а це значить, що наша Земля – полишимо інше збоку – була «створена» або сформована (складена) Земними Духами; Правителі були лише спостерігачами. Це було першим зародком того, що пізніше виросло у Дерево Астрології та Астролатрії. Вищі Духи були Космократорами, формувальниками нашої Сонячної Системи. Це викладається всіма стародавніми Космогоніями, такими як Космогонії Гермеса, або халдеїв, арійців, єгиптян і навіть євреїв. Знаки Зодіаку – «Священні Тварини» або «Небесний Пасок» - так саме є Б'не-Алхім – Сини Богів або Елохіми – так саме і Духи Землі; але вони попередники для них. Сомма і Сін, Ізіда і Діана, всі вони місячні Боги або Богині, яких називали «Батьками» та «Матерями» нашої Землі, і яка підлегла їм. Але вони у свою чергу підлегли своїм «Батькам» та «Матерям» - останні міняли один другого та відрізнялися у кожного народу – Богом та їх Планетам, таким як Юпітер, Сатурн, або по іншому Бріхаспаті та Бел.

в) «Дихання Його дало Життя Сімом» має відношення так саме до Сонця, яке дає життя Планетам, як і до «Вищого» Духовного Сонця, яке дає Життя всьому Космосу. Астрономічні та астрологічні ключі від брами, що веде до таємниць Теогонії, можуть бути знайдені лише у пізніших тлумаченнях Станців. У апокаліптичних віршах Архаїчних Рекордів мова так саме символічна, хоча у них менше казковості, ніж у Пуранах. Без допомоги пізніших Коментарів, складених цілими поколіннями Адептів, неможливо було би правильно зрозуміти сенс. У стародавніх Космогоніях видимі та невидимі світи є подвійними ланками однієї низки. Так саме як Невидимий Логос з його Сімома Ієрархіями – до того кожна подана або уособлена власним головним Ангелом або Правителем – утворює єдину МІЦЬ, внутрішню та невидиму; так саме і у світі Форм Сонце та семеро головних Планет складають видиму та дієву силу; і саме остання «Ієрархія» подає, так би мовити, видимий та об'єктивний Логос Невидимих і – за виключенням нижчих – вічно суб'єктивних Ангелів. Таким чином – забігаючи наперед – стверджується, що кожна Раса у власній еволюції народжується під безпосереднім впливом однієї з Планет; Перша Раса як це буде видно далі, отримала власне дихання від Сонця, у той час коли Третя Раса – ті хто впали у зародження, або з андрогенів стали поділені на чоловічу та жіночу статі – як сказано, були під безпосереднім впливом Венери, «маленького сонця, у якому сонячне тіло складає запас свого власного Світла».

У першому томі у заключній главі був викладений генезис* Богів і людей, які отримали початок з однієї та у одній Точці, що є Єдиною Всесвітньою Незмінною Вічною та Абсолютною ЄДНІСТЮ. У її первісному проявленому аспекті ми бачимо, що вона стала: 1) у сфері об'єктивності та фізики ПЕРВОБУТНОЮ СУБСТАНЦІЄЮ та СИЛОЮ – доцентровою та відцентровою, позитивною та негативною, чоловічою та жіночою, тощо; 2) у світі метафізики – ДУХОМ ВСЕСВІТУ або Космічною Основою Думки, названою ЛОГОСОМ. Цей Логос є вершиною Трикутника Піфагора. Коли Трикутник завершений, він стає Тетраксисом (квадратом) або Трикутником у Квадраті і є подвійним символом чотири-буквеного Тетраграматона у проявленому Космосі та його головним потрійним Променем у не проявленому – у його Ноумені.

*Відповідно до доволі наукового визначення професора Уільдера, Генезис не є зародження, але «виявлення з *esse* у *existere*» або з «Буттєвості» у «Буття», як сказав би теософ.

З точки зору метафізики, подана тут класифікація Космічних Начал, прийнята скоріше заради зручності, ніж як така, що відповідає абсолютній філософській. З початку великої Мануантари Парабраман проявляється як Мулапракріті, а далі як Логос. Цей Логос рівнозначний «Несвідомому Всесвітньому Розуму» західних пантеїстів. Він складає Основу суб'єктивної сторони проявленого Буття та є джерелом всіх проявів індивідуальної свідомості. Мулапракріті або Первісна Космічна Субстанція є основою об'єктивного боку речей – основою всієї об'єктивної еволюції та всього космічного генезису. Відповідно, Сила не виникає разом з Первісною Субстанцією з Парабраманічної латентності. Це є перетворення на енергію над свідомої думки Логосу, натхненої так би мовити, до об'єктивізації з потенціальної латентності у Єдиній Реальності. Звідси виникають чудові закони Матерії; звідси «первісний відбиток», так безглуздо поданий єпископом Темплі. Таким чином Сила не синхронна з першою об'єктивізацією Мулапракріті. Та все ж, тому, що по за нею остання цілком неминує інертна – абстракція – то цілком безкорисно займатися занадто тонкими хитро-сплетіннями, що стосується до порядку послідовності Космічних Начал. Сила йде за Мулапракріті, але Мулапракріті без Сили для будь яких практичних застосувань не має існування.

«Небесна Людина» або Тетраграмматон, він так саме Протогоніс, Тіккун, Первісник пасивного Божества та перший прояв Тіні Цього Божества є Вселенська Форма або Подання, яке народжує проявленого Логоса, Адама Кадмона або чотирьох буквений символ самого Всесвіту у Кабалі, названий так саме Другим Логосом. Другий виходить з Першого та утворює Третій Трикутник; від останнього з них (нижчого воїнства Ангелів) народжуються Люди. Саме цим третім аспектом ми і перейматимемося наразі. Читач мусить мати на увазі, що існує велика різниця між Логосом та Деміургом, бо один є Дух, а другий Душа; або як каже пан Уільдер: «Діанойя і Логос синоніми. *Nous*, вищий та єдиний, володіє поняттями, а другий лише вивчає їх – один поетичний, другий френетичний». Більше того, Людина у деяких системах вважається Третім Логосом. Езотеричний сенс слова Логос – Мова або Слово, *Verbum* – є передача прихованої думки у об'єктивному прояві, як фото. Логос є дзеркало, що відображає Божественний Розум; Всесвіт є дзеркалом Логосу, хоча останній є сутність (*Esse*) цього Всесвіту. Так саме як Логос відображає все у Всесвіті Плероми, так саме і людина віддзеркалює у собі все, що вона бачить та відчуває у власному Всесвіті, Землі. Це і є Три Голови Кабали: «*unum intra laterum super alterum*». «Кожний Всесвіт (Світ або Планета) має власний Логос», стверджує Доктрина. Сонце завжди називалося єгиптянами «Оком Озіріса» і саме було Логосом, Першонародженням або Світлом, проявленим для Світу, «яке є Розум та божественний Розум Прихованого». І лише за посередництвом семи-складного Променю цього Світла маємо ми можливість досягнути Логос через Деміурга, дивлячись на останнього як на «Творця» нашої Планети і всього що до неї, а першого як Силу, що скеровує

цього «Творця» - гарного та ні одночасно, як початок добра та зла. Цей «Творець» ні поганий ні гарний *per se*, але його диференційовані аспекти в Природі примушують його приймати той або інший характер. Жоден з Сонячних Богів не має торкання до невидимих та не відомих Світів у Просторі. Думка ця дуже ясно викладена у Книгах Гермеса та у всіх древніх народних переказах. Зазвичай вона символізована Драконом та Змієм – Драконом Добра і Змієм Зла, запровадженими на Землі Магією Правої та Лівої Руки. У фінській епічній поемі Калевала показано походження Змія Зла; він народився з слини Сюойятер, а Принцип Зла, Хізі, обдарував його душею. Тут ми маємо опис боротьби між цими двома – «твариною Зла», Змієм або Чаклуном, та Ахті-Драконом, або білим магом Лемінкейнен. Останній, один з сімох синів Ільматар, діви, «дочки повітря», тієї, «що впала з неба у море» до Творіння, тобто Дух, перетворений на матерію свідомого життя. Цілий світ значення та Окультної думки ми маємо у наступних рядках, перекладених Д.М.Крауфордом з Цинциннаті. Герой Лемінкейнен: «Руйнує стіни заклинанням, розсікає тин на рештки, сімох паль його високих; розбиває стіни змія»... «Обережність зневажає»... «Тут чудовисько здійнялось, і отрутою своєї пащі загрожує голові Каукомелі. Тут промовив Лемінкейнен слово віще, слово древності далекої, що від предків він почув».

г) У Китаї люди Фохі або «Небесна Людина» називаються дванадцятьма Тянь-Хуанн, дванадцятьма Ієрархіями Дхіані або Ангелів з людськими Обличчями та тулубами Драконів. Дракон означає Божественну Мудрість або Дух;* і вони створили людей шляхом втілення самих себе у семеро фігур з глини, - землі та води – зроблених на вподобі до цих Тянь-Хуанн; це третя алегорія. Так саме чинять Дванадцять Азр скандинавських Едд. У сокровенному Катехізисі друзів Сирії, у легенді, яка повторюється дослівно древніми племенами, мешканцями околиць Єфрата, сказано, що люди були створені «Синами Бога», які спустилися на Землю, де зібрали семеро Мандрагорів та оживили ці корені, які надалі стали людьми.** Всі ці алегорії показують на те саме походження – на подвійну та потрійну природу людини; подвійну як чоловіка та жінки; потрійну – як духовну та психічну сутність всередині, і матеріальну оболонку зовні.

*Неодноразово повторювалося, що Змій є символом Мудрості та Окультного Знання. «Змій поєднувався з богом мудрості з ранніх часів, про які ми лише маємо можливість знати», ... «Ця тварина була особливим символом Тота... та всіх богів схожих до Гермеса (?) і Сета, які можуть бути пов'язані з ним. Так саме і що до третього члена трійці халдеїв, Хеа або Хоа»... Упанішади мають трактат про Науку зміїв – іншими словами про Окультну Науку. І Нагі екзотеричного буддизму не «казкові тварини та охоронці закону Будди», а справжні живі люди, до того деякі з них саме перевершують людей, завдяки Окультному Знанню, і є охоронцями Закону Будди тому, що правильно пояснюють його метафізичні положення; інші як морально нижчі, є «чорними магами». Тому є основи для ствердження, що Готама Будда «виклав для них більш філософську релігійну систему, ніж людям, які не були достатньо просунуті щоби усвідомити її на той час».

**Мандрагора є те саме, що і біблійний Мандрек, який належав Рахілі і Леї. Коріння цієї рослини м'язисте, вкрите волоссям та грубо нагадує тіло та навіть голову людини. Її магічні та таємничі властивості оспівувалися у легендах архаїчних часів. Мандрагора завжди була переважно магічною рослиною *par excellence*.

1.2. СКАЗАЛА ЗЕМЛЯ: «ВОЛОДАР СЯЮЧОГО ОБРАЗУ,* ДІМ МІЙ ПОРОЖНІЙ... НАДІШЛИ СИНІВ СВОЇХ ЗАСЕЛИТИ КОЛЕСО** ЦЕ. ТИ НАДІСЛАВ СЕМЕРО СИНІВ СВОЇХ ВОЛОДАРЮ ПРЕМУДРОСТІ(а). У СЕМЕРО РАЗІВ БЛИЖЧЕ ДО СЕБЕ БАЧИТЬ ВІН ТЕБЕ, У СЕМЕРО РАЗІВ БІЛЬШЕ ВІДЧУВАЄ ВІН ТЕБЕ(б). ТИ ЗАБОРОНИВ СЛУГАМ ТВОЇМ, МАЛИМ КОЛЕСАМ ЛОВИТИ СВІТЛО ТВОЄ

ТА ТЕПЛО, ПЕРЕХОПЛЮВАТИ ВЕЛИКУ ЩЕДРІСТЬ ТВОЮ НА ШЛЯХУ ПРОХОДЖЕННЯ ЇЇ. НАДІШЛИ НАРАЗІ ЇХ СЛУЖНИЦІ СВОЇЙ!».

*Сонце. **Земля.

а) «Володар Премудрості» є Меркурій, або Буда.

б) Сучасні Коментарі пояснюють ці слова як натяк на гарно відомий астрономічний факт, що Меркурій отримує у семеро разів більше світла та тепла від Сонця, ніж Земля або навіть Венера, яка отримує у двоє більше від того, що отримує наша земна куля. Що факт цей був відомий давно, можна побачити з молитви «Духа Землі» до Сонця, наведеної у тексті. Сонце все ж, відмовляється заселити земну кулю тому, що вона ще не готова прийняти життя. Меркурій як астрономічна Планета ще більш окультна та таємнича, ніж Венера. Меркурій тотожний з Мітрою маздеїв, Генієм або Богом, та перебуває між Сонцем та Місяцем, як вічний супутник «Сонця Мудрості». Павзаній описує його, як маючого спільний вівтар з Юпітером. Він був забезпечений крилами, щоби засвідчити його турботу про Сонце у рухові його; і його називали Nuntius або Сонячним Вовком, «Solaris luminis particeps». Він був водієм та викликав Душі, був великим Магом та Ієрофантом. Вергілій описує його озброєного власним жезлом для викликання з Оркусу душ, що туди потрапили - Tum virgam capit, has animas ille evocat Orco. Він – Золотого кольору Меркурій, той кого Ієрофанти забороняли називати. У грецькій міфології він символізований як «пес» охоронець (очі) небесної пастви (Окультної Мудрості); він Гермес, Анубіс або Агафодемон. Він Аргус, що стереже Землю, до того остання сприймає його за саме Сонце. Саме за посередництва Меркурія звертався імператор Юліан до Окультного Сонця кожну ніч; бо як каже Воссій: «Всі теологи згодні, що Меркурій і Сонце єдині... Він був більш красномовним та мудрим посеред всіх Богів, і цьому не треба дивуватися, бо Меркурій у такий близький до Мудрості та Слова Бога (Сонця), що його часто приймали за двох». Воссій подає тут велику окультну істину, ніж сам здогадується. Гермес греків має близьке торкання до Сарама та Сарамея індусів, до божественного охоронця, «який охороняє золоті стада зірок та сонячних променів».

За більш ясним поясненням Коментарів: «Земна куля спрямована Духом Землі та його шістьма Помічниками, отримує свої життєві сили, життя та могутність від Духу Сонця за посередництва Планетарних Дхіані... Вони його посланці Світла та Життя. Схоже до того, як кожна з Сімох Областей Землі, кожен з сімох Першонароджених (Перших Людських Гуртів) отримує власне світло та життя від свого особливого Дхіані – духовно, а з Чертогу (Дому Планети) цього Дхіані – фізично. Те саме відбувається і по відношенню до сімох великих Рас, які на ній народжуються. Перша народжується під Сонцем; Друга під Бріхаспаті (Юпітером); Третя під Лохітанга (Марсом з «тілом Вогняним» і так саме Венерою або Шукрою); Четверта під Сомою (Місяцем, так саме як і наша Земля – Четверта Сфера – народжена Місяцем та під його впливом) та Шані, Сатурном, Крура-лочана (який має дурне око) і Азіта (Темне); П'ята під впливом Буда (Меркурія). Так саме і що до людини і кожної «людини» (кожного принципу) в людині. Кожна людина отримує особливу властивість від свого Голови (Планетарного Духа), тому кожна людина подає собою семи-складну істоту (або комбінацію принципів, з яких кожен має начало та властивість конкретного Дхіані). Кожну дієву міць або силу Земля отримує від одного з Сімох Володарів. Світло йде від Шукри (Венери), яка отримує потрібну кількість його та одну третину дає Землі. Тому обидві вони називаються «Сестрами-Близнюками», але Дух Землі підлеглий «Володарю» Венери. Наші мудреці зображують ці два Глобуси, до того один над Подвійним Знаком, другий під ним (первісна Свастика, позбавлена власних чотирьох рук, або хрест +). (Наука стверджує, що Венера отримує від Сонця у двічі більше Світла та тепла, ніж Земля. Таким чином ця

планета, вісник світанку та сутінок, найяскравіша за всі інші планети, віддає Землі, відповідно до цього ствердження, третину власного запасу отриманого від Сонця, та залишає собі дві третини. Це має як окультне так і астрономічне значення). «Подвійний Знак», як це знає будь який учень Окультизму, є символом чоловічого та жіночого принципів у Природі, позитивного та негативного, бо Свастика саме це означає та ще багато чого. Вся стародавність з самого початку зародження Астрономії – яка була передана Четвертій Расі одним з Царів Божественної Династії – і так саме Астрології, зображувала у своїх астрономічних таблицях Венеру як Кулю, встановлену над Хрестом, а Землю як Кулю під Хрестом. Езотерично це означає падіння Землі у зародження або відновлення її видів статевим шляхом. Та пізніші західні народи надали цьому цілком інше тлумачення. Вони пояснили цей знак за допомогою власних містиків – керованих квітом латинської церкви – який означає, що наша Земля та все на ній було спокутим Хрестом, у той час коли Венера – Люцифер або Сатана – топче його. Венера найбільш окультна, могутня та таємнича посеред всіх Планет, вплив та зв'язок якої з Землею особливо сильні. У езотеричному Браманізмі Венера, або Шукра – Чоловіче Божество (у Езотеричній Філософії андроген) – є сином Бхрігу, одного з Праджапаті та ведичного Мудреця, і так саме Даїт'я-Гуру або священиком та наставником гігантів. Вся Історія Шукри в Пуранах має відношення до Третьої та Четвертої Раси. Як кажуть Коментарі: «Саме за посередництвом Шукри «подвійні» (гермафродити) Третьої (Корінної Раси) виникли від перших «Потом-народжених». Тому це зображується символом діаметра (–) у колі під час Третьої Раси, та (Т) горизонтального діаметру та вертикального радіусу у колі, під час Четвертої». Це потребує пояснень. Діаметр коли він у колі один, означає жіночу Природу; перший ідеальний Світ, само народжений та само зачатий вселенським Духом Життя – таким чином, це так саме має відношення до первісної Корінної Раси. Він стає андрогеном за часом того, як Раси та все інше на Землі набуває розвитку у фізичні форми, і символ перетворюється на коло з діаметром, від якого йде вертикальна лінія, яка означає чоловіче та жіноче начало, ще не розділені – перше та раннє єгипетське Тау (т); після чого символ стає (+), тобто статі роз'єдналися та сталося падіння у зародження. Венера (Планета) символізується знаком кулі над хрестом, та показує цим, що вона головує над природним народженням людини. Єгиптяни символізували Анкх – «Життя» знаком кола над хрестом, що є іншою формою Венери (Ізиди) та означало езотерично, що людство і все тваринне життя виникло з божественного, духовного кола, та відбулося падіння у фізичне чоловіче та жіноче зародження. Знак цей від кінця Третьої Раси має те саме фалічне значення, що і «Дерево Життя» Саду Едему. Анукі, форма Ізиди, є Богинею Життя; і Анкх було запозичене євреями від єгиптян. Воно разом з багатьма іншими містичними словами було застосоване Мойсеєм, посвяченим у мудрість жерців Єгипту. Слово Анкх у єврейській мові з особистим суфіксом означає «моє життя» - моє буття – «є особистим Анохі», від імені єгипетської Богині Анукі.

У одному з стародавніх Катехізисів Південної Індії, у Президенстві Мадрасу, Богиня-гермафродит Ардханарі має на собі єгипетський хрест, Свастику, «чоловіче-жіночий знак», щоби визначити становище Третьої раси до статевого роз'єднання. Вішну який наразі зображений з лотосом, що росте з його пупка – або Всесвітом Брами, який має розвиток з центральної точки, Нара – поданий у одному з стародавніх зображень як двостатевий (Вішну і Лакшмі), та стоїть на листку Лотосу що плаває на воді, до того вода підіймається у вигляді півкола та летиться крізь Свастику – «джерело зародження» або сходження людини. Піфагор називає Венеру Sol alter («друге Сонце»). З «сімох чертогів Сонця» чертог Люцифера-Венери стоїть третім у християнській та єврейській Кабалі. Зогар натомість, робить з неї обитель Самаеля. За Окультної Доктрини ця Планета є Головою нашої Землі та її духовним праобразом. Тому сказано, що колісницю Шукри (Венери-Люцифера) везуть восьмеро «землею народжених коней», у той час коли коні колісниць інших планет не земні. «Кожний гріх на Землі, відчувається Ушанас-Шукрою. Гуру даїт'ів є Духом-

Охоронцем Землі та Людства. Кожна зміна на Шукрі відчувається та має відбиток на Землі». Шукра або Венера, таким чином, подається як керівник даїт'їв, велетнів Четвертої Раси, які відповідно до індуської алегорії, одного разу захопили владу над всією Землею та розбили менших Богів. Титани західних алегорій так саме мало зв'язані з Венерою-Люцифером, який був ототожнений пізнішими християнами з Сатаною. І тому, що Венера як і Ізіда була зображена з коров'ячими рогами на голові, як символ містичної Природи – символ Місяця який може бути заміненим ним, бо всі Богині були місячними Богинями - то зображення цієї Планети розміщені наразі теологами між рогами містичного Люцифера.* Саме завдяки фантастичному тлумаченню архаїчного переказу, яке стверджує зміни на Венері одночасно (геологічно) з земними і тому, що не відбулося би на одній, відбувається на другій, і що їх взаємні зміни були численними та великими – з цієї самої причини Св.Августин повторює це та відносить деякі зміни у оточенні, кольорі та навіть у орбітних шляхах саме до цього, теологічно витканого характеру Венери-Люцифера. Він навіть йде так далеко у власній фантазії, що пов'язує останні зміни на Планеті з Ноевим та міфічним Потопом, який неначе був 1796 році до Різдва Христового.

*Атеній стверджує, що перша буква імені Сатани у стародавні часи була у вигляді дуги або половини місяця; і деякі католики, добрі та гарні люди, бажають переконати суспільство, що саме на честь рогів Люцифера, мусульмани мають половину місяця на власному гербі. Венера з самого початку встановлення догматизму у римській церкві, була ототожненою з Сатаною і Люцифером або Великим Драконом за межами будь якої логіки. Як це сказано символістами та астрономами: «Асоціація між уявленням темряви та змієм мала астрономічні засади. Положення яке одного разу займало Сузір'я Дракона, показує, що Великий Дракон був Володарем Ночі. Це сузір'я спочатку було розташоване у самому центрі Небосхилу і, завдяки власним розмірам, отримало назву Великого Дракона. Тіло його розповсюджено на семеро знаків Зодіаку; і Дюпії який бачить у Драконі Апокаліпсису натяк на небесного змія, каже «Не дивно, що таке велике сузір'я подане автором цієї книги великим драконом з сімома головами, який потяг третину зірок з неба на землю». Та Дюпії так ніколи і не взяв, чому Дракон, одного разу Полярна Зірка – символ Керівника та Вчителя – був так принижений наступними поколіннями. «Боги наших батьків – наші дияволи», каже азійська приказка. Коли Дракон перестав бути «Полярною Зіркою», головним зірковим божеством, він отримав долю всіх Богів що впали. Істинна Окультна причина цього буде поясненою далі на цих сторінках.

Тому, що Венера не має супутників, то алегорично стверджується, що Аспхуджит (ця «Планета») всиновила Землю, народжену Місяцем, яка «переросла свою матір та спричинила чимало турбот» - натяк на окультний зв'язок між цими двома тілами. Правитель планети Шукра так закохався у свою усиновлену дитину, що втілювався, як Ушанас, та надав для неї досконалі закони, які пізніше опинилися не шанованими і навіть відкинутими. Друга алегорія у Харіванша каже, що Шукра відправився до Шиви та просив його захистити його учнів даїт'їв та асурів від войовничих Богів; і щоби встигнути з цією метою, він виконав йогічний обряд – «втягуючи дим покидьків стоячи головою до низу протягом 1000 років». Це має відношення до сильного нахилу вісі Венери – майже 50° – і, що вона загорнута вічними хмарами. Але це має відношення до фізичного устрою Планети. А Окультний Містицизм має торкання лише до її Правителя, Дхіані-Когана. Алегорія, яка стверджує, що Вішну був проклятий Шукрою, і тому мусив втілитися семеро разів на Землі у вигляді покарання за вбивство його (Шукри) матері, сповнена окультного та філософського сенсу. Це не має відношення до Аватарів Вішну, бо число їх дев'ять - десятый ще мусить прийти – але до Рас на Землі. Венера або Люцифер – Шукра і Ушанас – є Носієм Світа для нашої Землі як у філософському так і у містичному сенсі. У ранішні часи це було добре відомо християнам, бо один з перших пап римських, Понтиф, носив ім'я – Люцифер.

«Кожний світ має власну матір Зірку і сестру Планету. Так, Земля – всиновлене чадо та молодший брат Венери, але мешканці її належать до свого роду... Всі свідомі завершені істоти (завершені семи-складні люди або вищі істоти) отримують з самого початку форми і організми у цілковитій гармонії до природи та стану Сфери де вони мешкають. Сфери Буття або Центри Життя як окремі нуклеї, що народжують власних людей та тварин, незчисленні; жодна з них не схожа на сестру супутницю або на будь яку іншу планету, що стосується до їх власного та особливого потомства. Всі володіють подвійною природою, фізичною та духовною. Нуклеоли вічні та постійні; нуклеї періодичні та кінцеві. Нуклеоли складають частку Абсолюту. Вони неначе амбразури у цій чорній недосяжній фортеці, назавжди прихованій від людського або навіть зору Дхіані. Нуклеї є світлом вічності, яке з неї виходить. Саме це СВІТЛО, яке конденсується у Форми – «Володарів Буття» - перші та найвищі з них подають колективно ДЖИВАТМА або Прат'яг-Атма (що символічно виходить від Параматма). Це і є Логос грецьких філософів, який проявляється під час кожної нової Мануантари. Від них у ряду сходження до низу – уособлені та такі, що постійно ущільнюються, хвилі того Світла, яке стає грубою Матерією на об'єктивному плані – утворюються численні ієрархії Творчих Сил: деякі з них не мають форм, деякі мають форму, інші (найнижчі Елементали), не мають форм які їм належать, але загортаються у будь яку форму, у відповідності до умов оточення. Таким чином, у духовному сенсі існує лише єдине Абсолютне Упадхі (Основа), від якого та у якому складаються для мануантарних цілей незчисленні головні центри, де відбуваються світові, циклові та індивідуальні Еволюції протягом періоду діяльності. Надихаючі Розуми, які оживляють різні Центри Буття, іменуються людьми, за межами Великої Гірської Гряди,* без будь якої різниці, як Ману, Ріші, Пітрі, Праджапаті та далі; і як Дхіані-Будди, Когани, Мелха (Боги Вогню), Бодхісатви та інші з цього боку. Істино, невігласи називають їх Богами; непосвячені Учні – Єдиним Богом; Мудрі та Посвячені, шанують в них лише Мануантарні прояви ТОГО, що ні наші Творці (Дхіані-Когани), ні їх створення не лише не можуть обговорювати, але навіть будь що знати. АБСОЛЮТ не може бути визначеним, і жоден смертний або безсмертний ніколи не бачив та не мав змоги досягнути його протягом періодів Існування. Те що змінюється не може знати того, що Незмінюється, так саме як не може те, що живе, усвідомити Абсолютне Життя». «Тому людина не може знати більш вищих Істот, ніж власних Прабатьків». «Так саме не буде вона схилитися перед ними», але вона мусить знати яким чином вона потрапила на світ.

*«За межами Великої Гірської Гряди», у цьому випадку означає Індію, яка для Тибету є областю Транс-Гімалайською.

Число Сім, головне число між всіх інших чисел в релігійній системі кожного народу від Космогонії та до кожної людини, мусить мати власну головну причину. Його знаходять у древніх американців так саме головним, як і в архаїчних арійців та єгиптян. Це питання буде цілком висвітленим у другій частині цього тому; а доки що, декілька фактів можуть бути наведені тут. Автор «Sacred Mysteries among the Mayas and the Quiches 11.500 years ago» пише: «Імовірно, що число Сім було священним числом, par excellence посеред всіх цивілізованих народів древності. Чому? На це запитання ніколи не була дана задовільна відповідь. Кожний народ надавав різні пояснення, відповідно до особливих догм власної (екзотеричної) релігії. Що воно є числом з чисел для тих хто був Посвяченим у сокровенні Містерії, то у цьому не може бути сумнівів. Піфагор називає його «Носієм Життя», який містить у собі тіло та душу, бо воно складене з четвірки, тобто Мудрості і Розуму та Трійці або діяльності та матерії. Імператор Юліан висловлюється таким чином: «Якби я торкнувся питання посвячення у наші сокровенні Містерії, які халдеї присвятили Вакху, шануючи Бога у семи променях, та присвятили їм душу свою, я сказав би речі не відомі – цілком не відомі черні, але добре відомі благословенним Теургам». І хто з тих хто знає Пурани, Книгу Мертвих, Зенд Авесту, асирійські таблички і, нарешті Біблію, і хто спостерігав постійний

повтор числа Сім у цих народних записах часів віддалених, та до більш близьких які йдуть від народів не пов'язаних та відокремлених один від одного величезною відстанню, хто повторюємо ми, може дивитися на це як на збіг або випадковість, наступний факт, наведений тим самим пошуковцем стародавніх Містерій? Кажучи про перевагу числа Сім, як числа містичного, посеред мешканців «Західного Материка» Америки, він додає, що це не менш чудово, бо: «Воно часто зустрічається у Попол Вух. Окрім того, ми знаходимо його у сімох сімействах, які відповідно до Сахагуан та Клавігеро, супроводжували містичну особистість на ім'я Вотан, славетного засновника великого міста Начан, тотожного з Паленкою. У сімох печерах, з глибин яких за переказом вийшли предки Нахуалтів. У сімої містах Сибола, змальованих Коронадо і Ніза... у сімох Антильських островах, у сімох героях, які як кажуть врятувалися від Потопу». Окрім того, в ряду Героїв, число яких є тим самим у кожному переказі про Потоп – починаючи від сімох Ріші, врятованих Вайвасвата Ману впритул до Ковчегу Ноя, до якого були взяті всі живі тварини по семеро пар. Таким чином ми бачимо, що цифри 1,3,5,7 досконалі, бо вони цілком містичні, як числа, що грають переважну роль у кожній Космогонії та еволюції живих Істот. У Китаї, у «Книзі Змін» - І-Цзін або перетворення у сенсі «еволюції» - 1,3,5,7 мають назву «небесних чисел».

Пояснення цього стає очевидним, якщо ми подивимося на стародавні Символи – всі вони засновані та починаються з цифр Архаїчного Манускрипту у Пролозі першого тому. (Т) у колі, символ еволюції та падіння у зародження або Матерію є і на древніх мексиканських пам'ятках та у картинах, так саме як і у кабалістичному Сефіроті та єгипетському Тау. Дослідіть мексиканські манускрипти (Add. MSS. Британський Музей 9789), і ви знайдете цей символ у дереві, стовбур якого несе десятеро плодів які готові бути зірваними чоловіком та жінкою які по обидва боки від нього, у той час коли з вершини стовбура у горизонтальному напрямі направо та наліво, дві гілки які утворюють таким чином досконале Т (Тау); окрім того, на кінцях цих двох гілок висять потрійні грона, а птах безсмертя Атма або Божественний Дух – поміж цими гілками утворює таким чином число сім. Це означає ту саму думку, що і дерево Сефіротів, десятеро разом, але коли воно відокремлене від власної вищої тріади, то залишаються Семеро. Ці – небесні плоди, десятеро числом або вертикальний діаметр у колі, 10, народжені невидимим сім'ям чоловічого та жіночого, утворюють 12 або Додекаедр Всесвіту. Містична система містить ● центральну точку; 3 або Δ; 5 або п'яти-кутова зірка; і 7 або трикутник у квадраті; або знову таки шість-кутова зірка з точкою синтезу двох переплетених трикутників. Це ми маємо у Світі Прообразів. Феноменальний Світ має власну кульмінацію та відображення всього сутнього в ЛЮДИНІ. Тому вона є містичний квадрат – у власному метафізичному аспекті – Тетрактис; та стає Кубом на плані творіння. Символом його є розгорнутий куб, і 6 стає 7 або троє горизонтальних (жіноче начало) і чотири вертикальних; і це є людина, кульмінація Божества на Землі, чие тіло є хрест з плоті, у якому, через який та на якому вона постійно розпинає та віддає смерті божественний Логос або своє власне ВИЩЕ Я. Кожна Космогонія і Філософія стверджує: «Всесвіт має Правителя (Керівників колективно) над собою, який називається СЛОВОМ (Логосом), Дух творчий є його Цариця. Ці двоє є Первісна Міць після ЄДИНОГО». Це є Дух та Природа, які разом утворюють наш Ілюзорний Всесвіт. Ці двоє не подільні у Всесвіті Подання до того часу, доки він існує, і далі знову занурюються у Парабрамана, Єдиного, вічно не змінного. «Дух, сутність якого вічна, єдина та само існуюча, виявляє чисте Ефірне Світло – подвійне світло – невловиме елементарними почуттями – відповідно до Пуран, Біблії, Сефер Ієцири, грецьких та латинських Гімнів, Книги Гермеса, халдейської Книги Чисел, езотеризму Лао-Цзи та всім іншим. У Кабалі, яка пояснює таємний сенс Книги Буття, це Світло є Подвійною Людиною або Андрогенними (точніше без статевими) Ангелами, родові ім'я яких Адам Кадмон. Саме вони завершують людину, ефірна форма якої виявлена іншими божественними, але значно нижчими Істотами, які ущільнюють тіло глиною або «прахом землі» - насправді це алегорія, але

така саме наукова, як і будь яка Дарвінівська еволюція, лише більше правдива. Автор «Source of Measures» каже, що засади Кабали та всіх її містичних книг лежать на Десятьох Сефіротах; що є головною Істиною. Він тлумачить ці Десятеро Сефіротів або 10 Чисел наступним чином: «Коло є нуль; його вертикальний діаметр є перший або первісний Єдиний (Слово або Логос) від якого виникають 2,3 та так до 9, межі одиниць. 10 є перший Божественний Прояв, який містить у собі всю міць точного виразу пропорції – священне Jod. Сефіроти були числами або еманациями небесного Світла (20612 до 6561); вони є 10 Слів, ДБРІМ, 41224; світло проявом якого вони були, і виникла Небесна Людина – Адам – КДМ (144-144); Світло, відповідно до Нового Заповіту, (41224) створив Бог; так саме як і до Старого Заповіту, Бог (Алхім, 31415) творить Світло (20612 до 6561)».

Таким чином в Окультизмі, так саме як і Кабалі, ми маємо три види Світла. 1) Абстрактне та Абсолютне Світло, яке є Темрява; 2) Світло Проявленого Не проявленого названого Логосом; 3) Світло останнього, відображене у Дхіані-Коганах, менших Логосах – Елохім колективно – які у свою чергу випромінюють його у Об'єктивний Всесвіт. Але у Кабалі – відредагованій та перевиданій кабалістами тринадцятого сторіччя, щоби погодити її з християнським догмами – три Світла описані таким чином: 1) ясне та все протинаюче світло Іегови; 2) відображене Світло; і 3) Світло у Абстрактному. "Це Світло абстрактне (у метафізичному або символічному сенсі) є Алхім (Елохім, Бог), у той час коли ясне все протинаючи Світло є Іегова. Світло Алхіма належить світу загалом та цілком, але Світло Іегови, є Світло яке має відношення до головного творіння, людини, яку це світло створило». Автор «Source of Measures» правильно звертає увагу читача на твір Інмана «Ancient Faiths Embodied in Ancient Names», II, 648. Там є гравюра яка зображує: Vesica piscis Марію, і Емблему Жіночого начала присвячену Благословенній Діві Марії, скопійовану з Псалтиря, надрукованого у Венеції у 1542 році. І тому, як зазначає Інман, «гравюра ця, що має дозвіл Інквізиції і відповідно є ортодоксальною», покаже читачеві, що саме розуміла латинська церква під цією «протинаючою могутністю світла та її наслідками». Як жахливо були викривлені шляхетні та величні уявленні Східної Філософії про Божество християнськими тлумачами, щоби застосувати їх до бруталних антропоморфічних уявлень!

На Сході окультисти називають це Світлом Дайвіпракріті, а на Заході Світлом Христа. Це є Світло Логосу, безпосереднє відображення вічно Невідомого на плані Вселенського Прояву. Почитаємо тлумачення цього сучасними християнами у Кабалі. Як це стверджує щойно згаданий автор: «Термін Елохім-Іегова додається до світу загалом, з його головним фактором – людиною. В уривках з Зогару пан Касель (кабаліст) на доказ того, що Кабала стверджує доктрину Трійці, по між іншим каже: «Іегова є Елохім (Алхім)»... Трьома кроками Бог (Алхім) і Іегова стають тотожні і, хоча вони роз'єднані, все ж, окремо або разом вони виникають від Єдиного». Таким самим чином Вішну стає Сонцем, видимим символом Неособистого Божества. Вішну зображений як «крокуючий крізь Семеро областей Всесвіту у три кроки» (просунення). Але для індусів це є екзотеричним описом, зовнішньою догмою і алегорією, у той час коли кабалісти надають цьому езотеричний і кінцевий сенс. Але читаємо далі: «Таким чином Світло, є 20612 і 6561, як точне відображення інтегрального та чисельного відношення діаметру до кола. Бог (Алхім, тобто 31415 до Одного, змінена форма вище сказаного) є скороченням цього, для того щоби отримати одиницю – Одиницю, як загальну основу для всіх обчислень та вимірів. Але для створення тваринного життя та для визначення міри часу або місячного року того впливу, який викликає зародження та ембріональний розвиток, числа міри Іегови (людина подібна до мірі Іегови), тобто 113 до 355 мусять бути розглянутими окремо. Це останнє співвідношення лише змінена форма Світла або 20612 до 6561, як величина π , лише як змінена форма того самого (тобто 20612 до 6561 є 31415 до одного, і 355 до 113 є 31415 або Алхім, або Бог), так, щоби одне могло входити та витікати з другого – це і є три кроки, за посередництвом яких Єдність та тотожність Божественних імен

можуть бути доведені. Тобто ці двоє є лише зміненою формою того самого відношення π . Мета цього довести, що ті самі символічні виміри застосовуються у Кабалі, як нас вчать, та Заповідях Біблії та Масонстві, як ми це щойно побачили. Таким чином, попереду всього Сефіроти подані як Світло, тобто самі вони є його функцією, насправді вони є тим самим що і маніфестація Ейн-Соф; вони є такими з причини того факту, що «Світло» подає відношення 20612 до 6561, як частина «Слів» ДБРІМ, 41224 або ДАБАР, 206 (=10 ліктям). «Світло» до того є головним аргументом Кабали для пояснення Сефіротів, і найбільш відомі книги про Кабалу мають назву Зогар або «Світло». У цій книзі ми бачимо такі висловлювання: «Безкінечність була невідомою та не розповсюджувала Світла до того часу, доки сяюча точка з силою не увірвалася у видимість». Коли воно спочатку прийняло форму (Вінця або першої Сефіри), Воно виявило з неї десятеро яскравих світочів, які випромінювалися крізь неї і розповсюджували яскраве світло у всіх напрямках» - тобто ці дев'ятеро з його одним (який був початком, та вище 9) разом склали 10, тобто діаметр або два на хрест у колі, або Священні Десять (Числа або Сефіроти), або Jod – і числа ці були «Світлом». Саме так як і у Євангелії від Іоанна, Бог (Алхім 31415 до 1) був цим Світлом (20612 до 6561), крізь яке (Світло) всі речі були створені. У книзі Сефер Ієцера або «Число Творіння» увесь процес еволюції поданий у цифрах. У «32 Шляхах Мудрості» цього твору число 3 повторюється чотири рази, а число 4 п'ять разів. Тому Мудрість Бога міститься у числах (Сефрім або Сефірот), бо слово Сефер (або С-Ф-Р, коли воно позбавлене голосних) означає «писати таємними знаками». Саме тому ми зустрічаємо у Платона вислів, що «Божество застосовує закони Геометрії, коли складає Всесвіт». Кабалістична книга Сефер Ієцера починається з ствердження прихованої мудрості Алхіма у Сефірими, тобто Елохіма у Сефіротах. «У тридцяти двох шляхах прихована мудрість ствердила Jah, INVN. Тзабоаф, Елохім Ізраїлю, Алхім у Житті, Ел Благодаті та Милосердя – найвищого, у небесній Висоті та Царя Вічності, і Ім'я Його – Свято! у Трьох Сефіримах, а саме: В – Sph-r, V – Sph-r, V – Siph-o-r». Ральстон Скінер далі пише: «Це тлумачення виявляє «приховану мудрість» первісного тексту за посередництвом тієї самої мудрості, тобто застосуванням слів, які визначають особливий ряд чисел та особливу фразеологію для ясної системи, що так точно підходить до єврейської Біблії... викладаючи власний план, щоби підсилити його та закінчити у загальному постулаті – а саме – одного слова «Сефірім» (Сефірот), числа Ієцера, автор пояснює поділ цього слова на троє похідних; гра на простому слові с-ф-р (s-ph-r) або число. Князь Ал-Казарі каже рабину: «Я бажаю, щоби ти повідомив мені декілька з головних або керуючих принципів Природної Філософії, які як ти кажеш у минулі часи були вироблені ними (мудрецькими древності)». На що рабин відповідає: «До таких принципів належить Число Творіння батька нашої Раси – Авраама», тобто Аврам і Авраам або числа 41224 і 41252. Далі він каже, що ця книга чисел тлумачить вчення «Алхімства та Єдинства за посередництвом (ДБРІМ), а саме чисел слова «Слово», тобто вона вчить застосуванню відношення 31415 до 1 через 41224, останнє число у описах Ковчега Заповіта було поділене на дві частини двома кам'яними скрижалями, на яких ці ДБРІМ або 41224 були написані або вирізані – або 20612x2. Далі він пояснює ці троє взяті як похідні слова та турбується додати відносно одного з них – «і Алхім (31415 до 1) промовив: Нехай буде Світло (20612 до 6561)». Наведені слова у тексті рабин пояснює: «Вони вказують, що Алхімство (31415) та Єдність (діаметр до Алхіма) за посередництвом Слів (ДБРІМ=41224), які з одного боку означають безкінечне творіння, а з другого – кінцеве гармонійне спрямування до Єдності», (що як кожен знає, є шкільна математична функція π , яка вимірює, зважає та обраховує зірки на небесах, та все ж повертає їх до кінцевої Єдності Всесвіту) за посередництвом Слів. Їх завершена погодженість удосконалюється у цій Єдності, тобто рабин у власному першому тлумаченні випускає jod або I з одного з слів, а надалі знову повертає його. Якщо ми візьмемо величини цих похідних слів, ми побачимо, що вони подані як 340, 340 та 346 – разом складають 1026, і взагалі слово поділене на них, щоби виявити ці числа, які за посередництвом Т'мура можуть бути змінені для досягнення різних цілей».

Пропонуємо читачеві повернутися до Станці 4 першого тому, до Вірша 3 та Коментарів, щоби знайти, що 3.4.(7) та тричі по 7 або 1065, число Іегови, є числом 21 Праджапаті, згадане у Махабхараті, або трьома Сефірім (словами у цифрах або числами). І це порівняння Творчих Сил Архаїчної Філософії з антропоморфічним Творцем екзотеричного юдаїзму (бо езотеризм євреїв вказує на власну тотожність з Таємною Доктриною) приведе вивчаючого до відкриття, що у дійсності Іегова є лише Бог «Місячний» та Бог «зародження». Кожному серйозному досліднику Кабали добре відомий той факт, що чим глибше занурюється він до неї, тим більше переконується він, що якщо лише Кабала – або те що від неї залишилося – не буде прочитаною у Світлі Східної Езотеричної Філософії, то вивчення її за лініями екзотеричного юдаїзму та християнства призведе лише до відкриття, що монотеїзм обох не вище стародавнього шанування Зірок, виправданого наразі сучасною астрономією. Кабаліст не припиняє повторювати, що Первісний Розум ніколи не може бути усвідомленим. Він не може бути зрозумілим, так саме він не може бути обмеженим місцем тому, що він мусить залишитися безіменним та негативним. І тому, що Ейн-Соф – «Невідоме та Неназване» - не могло бути проявленим, то Воно було поданим таким, що виявляє Проявлені Сили. Відповідно людський розум мусить та може мати справу лише з Його Еманаціями. Християнські богослови відкинули доктрину Еманаций та замінили їх безпосередніми та свідомими Творіннями Ангелів та всього іншого з нічого і тому опинилися між над-натуралізмом або дивом та матеріалізмом. Поза-космічний Бог є роком для філософії; інтра-космічне Божество – тобто Дух і Матерія, неподільні одне від одного – є філософською необхідністю. Роз'єднайте їх і те, що лишається стає брутальним упередженням, забобою уособленням емоційності. Але навіщо «застосовувати закони геометрії», за виразом Платона, навіщо уявляти ці Еманачії у вигляді нескінченної арифметичної таблиці? На це питання є чудова відповідь від щойно згаданого автора: «Розумове дослідження, щоби стати фізичним дослідженням, мусить мати космічний принцип Світла; - і, завдяки цьому, наше розумове коло може стати видимим крізь світло; або для свого цілковитого прояву, коло мусить стати фізично видимим або самим Світлом. Схожі уявлення, таким чином формульовані, зробилися засадами Філософії Божественного (Начала) прояву у Всесвіті». Це є філософія. Але зовсім інша справа, коли ми бачимо, що рабин у «Al-Chazari» каже, що: «Під с-ф-р потрібно розуміти – обрахування тіл та їх ваги. Бо обчислення, за посередництвом якого, тіло мусить бути побудованим гармонійним, правильно складеним та відповідати меті, складене у кінцевому результаті з чисел, розміру, маси та ваги; координоване відношенням рухів, далі гармонія музики мусить бути цілком узгодженою з числами, саме с-ф-р... Під словом Сіпор потрібно розуміти слова Алхім (206-1 від 31415 до 1), у яких задумка приєднується або пристосовується до стовбура або форми устрою: наприклад було сказано – «Нехай буде Світло». Робота почалася промовою слів, тобто коли числа були виявлені». Це значить матеріалізувати духовне без жодного сумління. Але не завжди Кабала була такою пристосованою до антропоморфічних уявлень. Порівняйте це з будь якою з шістьох шкіл Індії. Наприклад у Санкх'я-Філософії Капіли, якщо, алегорично, Пуруша не стане на плечі Пракриті, остання залишиться позбавленою розуму, у той час коли перший без неї залишиться без дієвий. Тому Природа (в людині) мусить стати поєднанням Духу та Матерії, до того як вона стане тим, ким вона є; і Дух прихований у Матерії, мусить поступово прокинутися до життя та свідомості. Монада повинна пройти крізь власні мінеральні, рослинні та тваринні форми, до того коли Світло Логосу прокинеться у тваринній людині. Тому остання до того часу не може бути названа «людиною», а мусить вважатися Монадою у вічно змінних формах. Що еволюція, не Творіння за посередництвом Слів, визнається Філософіями Сходу, навіть у їх екзотеричних рекордах. Ex oriente lux. Навіть ім'я першої людини у Мойсеевій Біблії отримало начало в Індії, не зважаючи на заперечення професора М. Мюллера. Євреї отримали свого Адама від халдеїв; і Адам-Адамі є складним словом і тому символом на підтвердження Окультної Догми. Тут не місце для філологічних пошуків. Та все

ж можна нагадати читачеві, що слова Ад або Аді означають санскритською «Перший»; арамейською «Один» (Ад-ад «єдиний»); ассирійською – «Батько», звідси Ак-ад, або «Батько-Творець». І коли ствердження це знайдене правильним, то стає доволі важким обмежити Адама кордонами однієї лише Біблії та бачити у ньому лише єврейське ім'я. Ми маємо плутанину у атрибутах та генеалогії Богів у їх Теогоніях, Альфі та Омезі рекордів цієї символічної науки, як вони подані світу наполовину посвяченими брамінськими та біблійськими письменниками. Все ж, схожа плутанина не мала місця у ранніх народів, потомків та учнів Божественних Наставників; бо як атрибути, так і генеалогії були пов'язані з космогонічними символами, Боги були життям з «принципом душі» у різних областях Всесвіту. Ніде та у жодного народу не можна було говорити про те, що було за межами цих Богів. Безмежна та Безкінечна Єдність залишалася у всіх народів незайманою областю, куди не потрапляла людська думка і яка не торкалася безкорисних міркувань. Єдиним нагадуванням про неї було розуміння властивості її періодичного згортання та розповсюдження. У Всесвіті з усіма міріадами її систем та світів які зникають та знову виникають, антропоморфічні Сили або Боги, їх Душі, мусять зникати з поля зору разом з власними Тілами. Як проголошує наш Катехізис: «Дихання повертається у Вічне Лоно, яке видихає та вдихає їх».

У ведичній так саме як і будь якій іншій Космогонії, Ідеальна Природа, Абстрактний Простір у якому таємничо та невидимо народжується все сутнє, є та сама жіноча сторона Природи. Адіті є Сефіра і Софія гностиків, Ізіда, Незаймана Матір Гора. У кожній Космогонії позаду Божества «Творчого» і вище його існує Божество Вище, Планувальник, Зодчий, по відношенню до якого Творець є лише виконавцем посередником. І ще вище навколо та всередині існує Неосяжне та Невідоме, Джерело та Причина всіх цих Еманацій. Таким чином, стає не важким зрозуміти причину, чому Адам-Адамі зустрічається в халдейських писаннях, без сумніву значно ранніх, ніж Книга Мойсея. Ассирійською Ад означає «Батько», арамейською Ад є «Один» і Ад-ад «єдиний», у той час коли Ак ассирійською «творець». Таким чином Ад-ам-ак-ад-мон зробився Адамом-Кадмоном у Кабалі (Зогар), як «Єдиний (Син) божественного Батька, або Творець», бо слова «ам» і «ом» означали у кожній мові одного часу божественний або божество. Звідси Адам-Кадмон або Адам-Адамі означають «Першу Еманацію Батька-Матері або Божественної Природи» або буквально «Першого Божественного». Легко зрозуміти, що Ад-Аргат (або Астерт, сирійська Богиня, дружина Ад-она, головного Бога Сирії або єврейського Адоная), так саме як і Венера, Ізіда, Іштар, Міліта, Єва тощо, тотожні до Адіті та Вак індусів. Всі вони «Матері всього живого» і «Богів». З іншого боку – космічно та астрономічно – всі Боги чоловічого начала були спочатку «Сонячними Богами», далі, теологічно, вони стали «Сонцем Праведності» і Логосами, символом яких було Сонце.* Всі вони Протогоніси – Першонароджені – і Мікропросопси. У євреїв Адам-Кадмон був тим самим, що і Афамаз, Тамаз або Адоніс греків – «Єдиний від Батька та з Батьком» - до того «Батько» став пізніше Геліосом, Сонцем, так саме як наприклад, Аполлон Карнейос, який був «Сонцем народжений»; Озиріс, Ормазд та інші, всі були перетворені пізніше на ще більш земні типи; на вподобі до Прометея, розп'ятого на горі Казбек, Геркулеса та багатьох інших Сонячних Богів та Героїв, доки все значення їх не стало лише фалічним символом. У Зогарі сказано: «Людина була створена Сифіротами (так саме і Елохім-Іаве) і вони народили спільними силами земного Адама». Тому у Книзі Буття Елохіми кажуть: «Людина стала схожою до нас». Але в індуській Космогонії або «Творінні», Брама-Праджапаті створює Віраджді і Ріші духовно; тому останні мають назву «Розумом народжені Сини Брами»; і цей особливий спосіб народження виключав будь які фалічні уявлення, у будь якому випадку, у ранніх народів. Цей приклад доволі показовий та виявляє відповідну духовність обох народностей.

*Адам-Іегова, Брама і Марс у одному сенсі тотожні; всі вони є символами первісних або початкових сил зародження з метою людського розповсюдження. Адам червоний, так саме як і

Брама-Вірадж і Марс – Бог і Планета. Вода є «кров» Землі, тому всі ці імена пов'язані з Землею та Водою. «Потрібні земля та вода, щоби створити людську душу» - каже Мойсей. Марс тотожний до Картікеї, Бога Війни (у одному сенсі) – Бога, народженого з поту Шиви, Шиви-гхармая та Землі. У Махабхараті він явлений народженням без допомоги жінки. Так саме він має назву Лохіта, Червоний, як Адам та інші «первобутні люди». Тому автор «The Source of Measures» цілком правий, коли вважає, що Марс та всі інші боги з однаковими атрибутами «богів війни та кровопролиття» були лише поданнями другорядних що витікають з первісного подання пролиття крові під час першого зачаття. Тому Іегова пізніше став Богом войовничим, тим хто спрямовує війну. Він перетворений Каїн, який вбив свого брата (дружину), кров якого заволодала від Землі. Земля відкрила зів, щоби поглинути кров. (Книга Буття.III).

1.3. СКАЗАВ ВОЛОДАР СЯЮЧОГО ОБРАЗУ: «Я НАДІШЛЮ ТОБІ ВОГОНЬ, КОЛИ ПОЧНЕТЬСЯ РОБОТА ТВОЯ. ПІДНИМИ ГОЛОС СВІЙ ДО ІНШИХ ЛОКА; ЗВЕРНИСЯ ДО БАТЬКА СВОГО, ВОЛОДАРЯ ЛОТОСУ,* (а) ПРОСИ ЙОГО СИНІВ... НАРОД ТВІЙ БУДЕ КЕРОВАНІЙ БАТЬКАМИ.** ЛЮДИ ТВОЇ БУДУТЬ СМЕРТНИМИ. ЛЮДИ ВОЛОДАРЯ ПРЕМУДРОСТІ*** БЕЗСМЕРТНИМИ, АЛЕ НЕ СИНІ СОМА.**** ПРИПИНИ СВОЇ СКАРГИ. (б) СЕМЕРО ПОКРОВІВ ЩЕ НА ТОБІ... ТИ НЕ ГОТОВА. ЛЮДИ ТВОЇ НЕ ГОТОВІ».(в)

*Кумуда-Паті. **Пітрі-Паті. ***Будха, Меркурій. ****Місяць.

а) Кумуда-Паті є Місяць, батько Землі, у його власній області Сома-Лока. Хоча Пітрі або Батьки є Синами Богів, а у іншому місці вони Сини Брами і навіть просто Ріші, та у більшості випадків вони відомі як Місячні Предки людей.

б) Пітрі-Паті - Володар або Царь Пітрі, Яма - Бог Смерті та Суддя смертних. Люди Будха, Меркурія, метафорично кажучи, «безсмертні» завдяки власній Мудрості. Таким є загальне вірування тих, хто вважають, що кожна зірка або планета населена; є вчені, Фламаріон між ними, які гаряче вірять у це, спираючись як на логіку так і астрономічну інформацію. Місяць є нижчим тілом навіть у порівнянні до Землі, не кажучи вже про другі планети, тому земні люди народжені його Синами – Місячними Людьми або Предками – з його оболонки або тіла не можуть бути безсмертними. Вони не можуть сподіватися стати істино самосвідомими та розумними людьми, якщо лише вони не будуть, так би мовити «завершеними» іншими творцями. Так у Пуранічній легенді син Місяця (Сомі), Будха (Меркурій) розумний та мудрий тому, що він є нащадком Сома, Правителя невидимого Місяця, але не Інду, фізичного Місяця. Таким чином Меркурій, метафорично, є старшим братом Землі – її зведеним братом, так би мовити нащадком Духу – у той час коли вона (Земля) є породження Тіла. Ці алегорії мають більш глибокий та науковий сенс - астрономічно та геологічно – ніж це бажають дозволити наші сучасні фізики. Увесь Цикл першої «Війни на Небесах», Тарака-Майя, так саме містить як філософські так і космогонічні та астрономічні істини. У ньому можна знайти у викладенні історії їх Богів та Керівників біографії усіх Планет. Ушанас (Шукра або Венера), близький друг Сома та ворог Бріхаспаті (Юпітера), «Наставника Богів», дружина якого Тара, або Тарака була викрадена Місяцем (Сомою) – «від якої він народив Будха» - прийняв діяльну участь у цій війні проти «Богів», за що був знижений до Демонічного (Асура) Божества і таким залишається і наразі.* Тут слово «люди» має відношення до Небесних людей або до тих кого в Індії називають Пітара або Пітрі, Бтьками та Прабатьками людей. З причини сучасних гіпотез, це не відкидає уявних проблем для Вчення, що подає цих Прабатьків або Предків, які створили перших людських Адамів з власних боків у вигляді астральних тіней. І хоча це є покращенням, у порівнянні з Адамовим ребром, все ж будуть висунуті геологічні та кліматичні перешкоди.

*Зрозуміло, Ушанас – Шукра або Венера, є наш Люцифер, Зірка Світанку. Винахідливість цієї алегорії у її різноманітних значеннях дійсно велика. Таким чином Бріхаспаті (планета Юпітер) або Браманаспаті є у Риг-Веді Божеством яке було символом та прообразом екзотеричного або обрядового культу. Він є священик, що приносить жертви, посередник, через якого молитви смертного потрапляють до Богів. Він є Пурохіта (домашній жрець або капелан) індуського Олімпу і Духовний Гуру Богів. Сوما Бог Таємниці та у голові містичної та окультної Природи людини та Всесвіту. Тара – дружина священика яка є символом шанувальника, надає перевагу Езотеричним Істинам а не їх порожній оболонці, екзотеричним; тому вона показана як викрадена Сомою. Але Сوما є так саме священний сік на те саме ім'я, який надає містичне бачення та одкровення у трансах. Результатом цього сполучення є Будха (Мудрість) Меркурій, Гермес тощо, одним словом та наука яка на цей час оголошена всіма Бріхаспаті богослов'я диявольською та сатанинською. Що тут дивного, що богослови християнства, розширили коло цієї алегорії, сприйняли суперечку індуських Богів та дивляться на Ушанас (Люцифера), який допоміг Сомі проти того древнього уособлення ритуального культу (Брамаспаті, Володаря брамінів який став наразі Юпітером-Іеговою) як на Сатану, «Супротивника Бога»!

в) Організм людини був пристосований до кожної Раси та оточуючих її умов. Перша Корінна Раса була такою самою ефірною, якою матеріальною наша є наразі. Потомство Сімох Творців, які виявили Семеро Перших Адамів, звісно не потребувало чистого повітря, щоби дихати та жити у тому середовищі. Тому, якби сильно не наполягали шанувальники сучасної науки на неможливості цього вчення, окультист стверджує, що все відбувалося саме як сказано, еони років тому, навіть до еволюції лемурійця, першої фізичної людини; 18.000.000 років тому. Архаїчні Вчення стверджують, що на початку кожної місцевої Кальпи, або Кола, Земля народжується знову; попередня еволюція має опис у одній з Книг Дзіан і у Коментарях у наступних словах: «На впадобі до того, як людська Джива (Монада), потрапляючи у нову утробу, отримує нове тіло, так саме і Джива Землі отримує більш досконалу та щільну оболонку з кожним Колом, після того як вона знову виявляється у об'єктивності з утроби Простору». Цей процес, звісно супроводжується зусиллями нового народження, тобто геологічними конвульсіями. Єдине нагадування про це міститься у одному вірші, у томі Книги Дзіан, який перед нами і де ми читаємо:

1.4. ПІСЛЯ ВЕЛИКИХ ЗУСИЛЬ ВОНА* СКИНУЛА ВЛАСНІ СТАРІ ТРИ ПОКРОВИ, ОБГОРНУЛАСЯ СІМОМА НОВИМИ, ТА ПОСТАЛА У ВЛАСНОМУ ПЕРШОМУ.

*Земля.

Це має відношення до зростання Землі, у той час коли у Станці мова йде про Перше Коло, а саме у Коментарях сказане наступне: «Після того як незмінна (Авікара) Природа (Сутність, Сідоіка-Рупа) прокинулася та змінилася (диференціювалася) на (стан) причинності (Ав'якта), і з причини (Карана) стала власним розділенням наслідком (В'якта) вона з невидимої стала видимою. Найменший з малих (самий атомний з атомів, або аніясам аніясам) зробився одним та багатьма (Еканекарупа); та виявив Всесвіт, так саме і Четверту Лока (нашу Землю) посеред гірлянди сімох лотосів. Ач'юта стала Ч'юта».* Сказано, що Земля скидає «власні старі три» Оболонки тому, що це має відношення до трьох попередніх Кілець, вже пройдених; це Коло – Четверте з сімох. На початку кожного нового Кола, після періоду Обскурації, Земля – так саме як і інші шестеро «Земель» - скидає або припускається, що скидає, власні старі Оболонки; тому у Айтарея-Брахмана вона називається Сарпа-Раджні «Царицею Змій» та «Матір'ю всього, що рухається». «Семеро Оболонок», у першій з яких вона постала наразі, мають відношення до сімох геологічних змін, які відповідають та супроводжують еволюцію Сімох Корінних Рас людства. Станця 2, яка

розповідає про це Коло, починається декількома пояснювальними словами, що до віку нашої Землі. Хронологія буде наданою у відповідному місці. У Коментарях до Станці згадані дві особистості – Нарада і Асурамайя, особливо останній. Всі обрахунки приписані цій архаїчній особистості; і наступне ознайомить читача, хоча і поверхово, з деякими з цих обрахунків.

*Ач'юта майже не придатний до перекладу термін. Він значить дещо таке, що не підлягає падінню або змінам на гірше: Незмінний, він є зворотнім терміном до Ч'юта, того що Падає. Дхіані які втілилися в людські форми Третьої Корінної Раси та обдарували її розумом (Манасом) називаються Ч'юта, бо вони впали у зародження.

ДВА АСТРОНОМИ ДО ЧАСІВ ПОТОПУ.

Для Східного дослідника Окультизму дві фігури нерозривно пов'язані з містичною астрономією, хронологією та їх циклами. Дві величні та таємничі фігури, на вподобі до двох велетнів у Архаїчному Минулому, постають перед ним кожен раз коли він примушений звертатися до Кальп або Юг. Коли, у який доісторичний період жили вони, ніхто за виключенням декількох людей, не знає, або навіть будь коли знатиме з такою точністю, яку потребує хронологія. Це могло бути 100.000 років тому, або 1.000.000 років тому: це все, що зовнішній світ будь коли знатиме. Містичний Захід та Масонство голосно тлумачить Єноха та Гермеса. Містичний Схід Нараду, Древнього Ведичного Ріші та Асуромайя, Атланта. Вже зазначалося, що з усіх не зрозумілих характеристик у Махабхараті та Пуранах, саме Нарада, син Брами у Маттьс'я Пурані, потомок Кашияпи і дочки Дакша у Вішну Пурані є самим таємничим. Парашара, коли згадує про нього дає йому почесний титул Дева-Ріші (точніше Божественний Ріші, ніж наполовину Бог) та все ж, він проклятий Дакшею і навіть Брамою: Він повідомляє Канша, що Бхагаван або Вішну у екзотеризмі втілиться у восьму дитину Девакі і, таким чином накликає гнів індуського Ірода на матір Крішни; і далі з хмари на якій сидить – невидимий але справжній Манасапутра – він хвалить Крішну у захваті від подвигу цього Аватири, який вразив чудовисько Кешин. Нарада тут, там та скрізь; та все ж, жодна з Пуран не надає істинної характеристики цього великого ворога фізичного народження. Якими не були би ці характеристики в індуському езотеризмі, Нарада – якого у Перед-Гімалайському Окультизмі називають Пеш-Хун, «Вісник» або грецький Ангелос – є єдиним довіреним та виконавцем наказів Карми і Аді-Будха; це у своєму роді діяльний Логос, що постійно втілюється, який спрямовує та веде справи людські від самого початку Кальпи та до її кінця. Пеш-Хун є загальне надбання, не виключно індуське. Він є таємнича керуюча розумна сила, яка надає імпульс Циклам, Кальпам та світовим подіям та врівноважує їх рух. Він є видимий вирівнювач Карми у світовому масштабі, натхненник та водій великих героїв цієї Мануантари. В екзотеричних працях його згадують під деякими не лестивими іменами; такими як Калі-Карака, засновник суперечок, Капі-Вактара, з мавпячим лицем, і навіть Пішуна-Шпигун, хоча у іншому місці має ім'я Дева-Брами. Навіть сер У.Джонс був дуже зацікавлений цим таємничим характером з тієї інформації, яку він зібрав у власних санскритських дослідженнях. Він порівнює його з Гермесом і Меркурієм та називає його «красномовним посланцем Богів». Все це, окрім того факту, що індуси вважають його великим Ріші, «який вічно мандрує Землею та надає гарні поради», примусило пана Кінілі визнати у ньому одного з дванадцятьох Месій. Можливо він не був такий далекий від істини, як це вважають інші. Ким насправді є Нарада, не може бути пояснено публічно; окрім того і сучасне покоління профанів не багато надбало би з цього. Але можна відзначити, що якби у індуському Пантеоні було Божество, яке було би схожим на Іегову, який зваблює за посередництвом сили думок та жорстокості серця тих, кого він бажає зробити власною зброєю та жертвами, то це був би саме Нарада. Лише цей останній не має бажання знайти привод, щоби «мучити» і тим самим показати, що «Я є Господь Бог твій». Так саме не має він честолобних або корисливих намірів, а лише

заради того, щоби служити та спрямовувати всесвітній прогрес та еволюцію. Нарада є одним з небагатьох видатних характерів, якщо ми виключимо деяких з Богів в Пуранах, які відвідують так звані підземні або пекельні області Патали. Так це або ні, що Нарада навчився всьому тому, що він знав, завдяки зв'язкам з тисячоголовим Шеша, Змієм який носить Семеро Патала і увесь Світ на вподобі до діядеми на своїх головах і є великим вченим Астрономії, але без сумніву, що він перевершує Вчителя Гарга у знанні циклічних складностей. Саме на нього покладене наше просунення, еволюція, так саме радощі або бідування народів. Саме він викликає війни та покладає їм край. У древніх Станцях Пеш-Хуну приписується обрахунки та запис всіх майбутніх астрономічних та космічних Циклів, так саме настанови у цих науках для перших спостерігачів зіркового небосхилу. Саме Асурамайя, як кажуть, заснував власні астрономічні праці на цих записах та визначив тривалість всіх минулих геологічних і космічних періодів, так саме і всіх майбутніх Циклів до кінця цього Циклу Життя або кінця Сьомої Раси. Існує праця між Сокровених Книг за назвою Дзеркало Майбутнього, у якій записані усі Кальпи у середині Кальп і Цикли у надрах Шеша або Безкінечного Часу. Вважається, що праця ця належить Пеш-Хуну-Нараді. Ми маємо ще одну стародавню працю, яка приписується різним Атлантам. Саме ці два рекорди надають нам цифри наших Циклів і можливість вираховувати терміни майбутніх Циклів. Хронологічні обрахунки, які будуть тут наведені, належать брамінім, хоча більшість належать Таємній Доктрині. Хронологія та обчислення посвячених брамінів засновані на індуських рекордах Зодіаку та на працях згаданого Астронома і Мага – Асурамайя. Атлантичні рекорди Зодіаку не можуть бути помилковими, бо вони були складені під водійством тих, хто були першими вчителями людства і хто викладав астрономію окрім інших речей.

Але тут ми знову свідомо та безстрашно зустрічаємо нову перешкоду. Нам скажуть, що наше ствердження заперечується наукою у особі людини, поважного авторитета (на Заході), що до всіх тем у санскритській літературі – а саме професора А.Вебера з Берліну. На жаль, ми не можемо тут зарадити, але ми готові наполягати на тому, що було наразі сказано. Асурамайя, на якого традиція епосу посилається, як на самого раннього астронома Ар'яварти, кому «Сонячний Бог виклав знання зірок» *in propria persona*, як стверджує це сам доктор Вебер, ототожнений доволі таємничим чином з грецьким «Птолеймайос» (Птолемеєм). До того для такого ототожнення не наводиться більш розумного пояснення, ніж наступне: «Останнє ім'я (Птолемеєм) як ми це бачимо з напису П'ядасі, обернулося у індуського «Турамайя», з якого легко могло виникнути «Асура-Майя». Без сумніву «могло», але суттєве запитання у тому, чи маються будь які достеменні докази того, що воно так і було? Єдиний наведений доказ тому, що воно мусило бути так: «Бо... цей Майя дійсно однозначно має відношення до Ромака-пура, на Заході». Майя тут очевидна, бо жоден з європейських санскритологів не може сказати, де була ця місцевість Ромака-пура, за виключенням того, що це десь «на Заході». У будь якому випадку, якщо один член Азійського Товариства або сходознавець Заходу не сприйме та не забажає прислухатися до вчення брамінів, то марно приймати до уваги заперечення європейських сходознавців. Ромака-пура, ясна річ була «на Заході», бо вона була частиною загиблого материка Атлантиди. І так саме правильно, що у індуських Пуранах, саме Атлантида показана як місце народження Асурамайя, «такого самого великого мага, як і астронома і астролога». Окрім того пан Вебер відмовляється визнавати велику древність індуського Зодіаку та схильний вважати, що індуси нічого не знали про Зодіак до часів «Запозичення його від греків». Це ствердження не співпадає з древніми традиціями Індії і тому мусить залишитися без уваги. Ми ще більш праві коли не визнаємо його тому, що сам вчений говорить нам у передмові до власної праці: «На додаток до природних перешкод, що обмежують вивчення (в Індії), там все ще переважає густий туман забобонів та упереджень думок, який висить над країною». Немає чому дивуватися, бо як спійманий у цей туман пан Вебер сам був наражений

на несвідомі помилки. Сподіватимемося, що наразі він краще обізнаний. Далі, чи буде Асурамайя вважатися сучасним міфом, особистістю яка існувала у часи македонських греків, або тією якою вона є за ствердженням окультистів, у будь якому випадку, обрахунки його цілком збігаються з Сокровенними Рекордами. З фрагментів праць великої давнини, принесених астроному Атлантиди та знайдених у Південній Індії, був складений у 1884 і 1885 роках двома вченими брамініми календар, згаданий у іншому місці. Ця праця проголошена кращими учнями беззаперечною - з брамінської точки зору – і, таким чином має відношення до хронології ортодоксальних вчень. Якщо ми порівняємо ствердження у ньому з тими, які були зроблені декількома роками раніше у «Викритій Ізиді», та з уривками вчень, опублікованих деякими теософами так саме з сучасними, з Сокровенних Книг Окультизму, то все цілком виявиться погодженим, за виключенням деяких малих подробиць, які не можуть бути пояснені, бо у такому випадку таємниці вищого Посвячення – так саме не відомі автору як і читачеві – мусили були би бути відкриті, але це не можливо.

СТАНЦЯ 2

ПРИРОДА ПОЗБАВЛЕНА ДОПОМОГИ НЕ ЗДАТНА НА УСПІХ

2.1. Протягом величезних періодів часу Земля створює чудовиськ. 2.2. «Творці» не задоволені. 2.3. Вони висушують Землю. 2.4. Вони знищують форми. 2.5. Перші великі приливи вод. 2.6. Початок утворення кори.

2.1. КОЛЕСО ОБЕРТАЛОСЯ ЩЕ ТРИСТА МІЛЬЙОНІВ РОКІВ.* ВОНО ЗБУДУВАЛО РУПА (ФОРМИ);** М'ЯКІ КАМНІ ЯКІ СТАЛИ ТВЕРДИМИ;*** ТВЕРДІ РОСЛИНИ ЯКІ СТАЛИ М'ЯКИМИ,**** ВИДИМЕ З НЕВИДИМОГО, КОМАХ ТА МАЛІ ЖИТТЯ.***** ВОНА***** СКИДАЛА ЇХ ЗІ СПИНИ КОЖНОГО РАЗУ КОЛИ ВОНИ ДОЛАЛИ МАТР...(а) ПІСЛЯ ТРЬОХСОТ МІЛЬЙОНІВ РОКІВ ВОНА СТАЛА КРУГЛОЮ. ВОНА ЛЕЖАЛА НА СПИНІ; НА БОЦІ... ВОНА НЕ КЛИКАЛА СИНІВ НЕБА, ВОНА НЕ БАЖАЛА КЛИКАТИ СИНІВ МУДРОСТЦІ. ВОНА СТВОРИЛА З ВЛАСНОЇ УТРОБИ. ВОНА РОЗВИНУЛА ВОДНИХ-ЛЮДЕЙ, ЖАХЛИВИХ ТА ЗЛИХ.(б)

*Триста мільйонів років, або Троє Окультних Віків. У Риг-Веді є такий самий поділ: у «Гімні Цілителя» сказано, що рослини почали існувати за Троє Віків (Триюгам) до появи Богів «на нашій Землі». (Див. «Хронологію Брамінів» на кінці цієї Станції). **Форми. ***Мінерали. ****Рослинність. *****Сарісріпа, свапада. *****Земля.

а) Це має відношення до нахилів вісі – яких було декілька – та як наслідок, потопу та хаосу на землі (який все ж не має жодного відношення до Передвічного Хаосу), під час якого були народжені чудовиська, наполовину люди, наполовину тварини. Ми маємо згадки про це у Книзі Мертвих, так саме як і на халдейських табличках з Кута, хоча і дуже пошкоджених. Це навіть не алегорія. Тут ми маємо факти, що зустрічаються у Пемандрі, так саме як і на халдейських табличках про Творіння. Вірші ці майже відповідні Космогонії Бероза, викривленій Євсевієм до невпізнанності, та все ж, там можна знайти деякі частини її, в уривках, залишених нам древніми грецькими авторами, такими як Аполлор, Поліхістер та іншими. «Водні-Люди, жахливі та злі» - які були породженням лише однієї фізичної Природи, як результат «еволюційного імпульсу» та першої спроби створити «людину», вінець мети та завершення всього тваринного життя на Землі – описану у наших Станціях, як невдачу. Чи не бачимо ми те саме у Космогонії Бероза, яка проголошена кульмінацією язичницької недолугості? Все ж, хто з еволюціоністів може сказати, що спочатку речі не відбувалися саме так, як вони змальовані? І що, як це стверджується в Пуранах, єгипетських та халдейських фрагментах і навіть у Книзі Буття, не було двох, або навіть більше творинь перед останнім утворенням нашої земної кулі, яка змінила власні геологічні та атмосферні

умови, і змінила так саме власну флору, фауну та людей? Це ствердження не лише погоджується з усіма древніми Космогоніями, але так саме і з сучасною наукою, і навіть у дечому, з теорією еволюції, та може бути доведеним у декількох словах. В ранніх Космогоніях Світу не зустрічається ні «Творіння Темряви», ні «Дракону Зла», переможеного Сонячним Богом. Навіть у аккадійців Велика Глибина – Водна Безодня або Простір – було місцем народження та оселею ЕА, Мудрості, неосяжного безмежного Божества. Але у семітів та пізніших халдеїв Глибина Мудрості стає грубою Матерією, гріховною субстанцією, і ЕА перетворюється на Тіамат, Дракона враженого Меродахом або на Сатану астральних хвиль. В індуських Пуранах Брами-Творець починає наново декілька «Творінь» після невдач; згадуються так саме два Великих Творіння (не Семеро Творінь у кожній Кальпі), Первинне та Вторинне або Падма та Вараха – сучасне, коли Земля була піднятою з Вод Брамою, який прийняв вигляд Кабана, Вараха-Аватари. Творіння змальоване як гра, забавка (Ліла) Бога-Творця. Зогар каже про перші створені світи, які загинули так саме швидко, як і народилися. Те саме і у Мідраш, де рабин Абаху пояснює, що «Святий Єдиний» послідовно створював та руйнував різні Світи, до того як встиг у сучасному. Це не має відношення лише до інших Світів у Просторі, але і до таємниці нашої земної кулі в алегорії про «Царів Едема». Бо слова – «Цей гідний для мене» є у Книзі Буття, хоча, як завжди у викривлених термінах. Халдейські фрагменти Космогонії у написах, так саме як і інші показують два визначених творіння тварин і людей, до того перше було знищене, бо було невдалим. Космогонічні таблиці доводять, що до цього нашого сучасного творіння були інші; і як зазначено автором «The Qabbalah», у Зогарі, Сифрі ді-Ценіута, Jovah Rabba, тощо; так саме і у Кабалі.

б) Оан або Дагон, «Людина-риба» халдеїв поділяє власну Космогонію і Генезис на дві частини. Перша безодня вод та темрява, де були жакливі тварини – крилаті люди, двокрилі та чотирьох крилі, двох-голови людські істоти з ногами та рогами козла – наші «Люди-козли», Гіпоцентаври, бики з головою людини та собаки з хвостами риби. Тобто комбінації різноманітних тварин та людей, риб, плазунів та інших жакливих тварин, які позичали одна у другої форми та образи. Жіночий елемент у якому вони перебували, уособлений як Тхалатх – Море або «Вода» - яка нарешті була переможена Белом, чоловічим принципом. Поліхістор пише: «Бел прийшов та розрубав жінку: з однієї її частини він створив Землю, з другої Небеса; і у той самий час знищив тварин, які були у ній». Як правильно зауважує І.Мейєр: «У аккадійців кожний об'єкт і сила Природи мала власного Зі або Духа. Аккадійці розподіляють свої Божества на триади, зазвичай чоловічого начала (вірніше без статеві?). Семіти так саме мали потрібних богів, і вони започаткували статі» або фалізм. У арійців та самих ранніх аккадійців все сутнє є еманції, явлені за посередництвом, але не самим Творцем або Логосом. У семітів - все рішуче породжується.

2.2. ВОДНИХ-ЛЮДЕЙ, СТРАШНИХ ТА ЗЛОБНИХ, СТВОРИЛА ВОНА САМА З ЗАЛИШКІВ ІНШИХ.* З ПОКИДЬКІВ, З МУЛУ ВЛАСНИХ ПЕРШИХ, ДРУГИХ ТА ТРЕТІХ** СТВОРИЛА ВОНА ЇХ. ДХІАНІ ПРИЙШЛИ ТА ПОДИВИЛИСЯ – ДХІАНІ ВІД СВІТЛОГО БАТКА-МАТЕРІ; З БІЛИХ*** ОБЛАСТЕЙ ПРИЙШЛИ ВОНИ,**** З ОСЕЛЬ БЕЗСМЕРТНИХ СМЕРТНИХ(а).

*З мінеральних, рослинних та тваринних залишків. **Кола. ***Сонячної та Місячної. ****Боги та Планетні Духи, особливо Рібху. «Троє Рібху» які так саме стають «тричі по семеро» за числом їх дарів.

а) Пояснення, наведені у наших Станцях, значно ясніші, ніж ті, які надала би легенда таблички з Кута, навіть якби вона збереглася цілком. Все ж, те що залишилося на ній, підтверджує їх. Бо на табличці «Володар Ангелів» знищує людей у безодні, коли «не залишилося ні трупів ні залишків» після того як вони були знищені. Після чого вони, Великі Боги, створюють людей з

тілами птахів пустелі, людські істоти, «семеро царів, братів однієї сім'ї», що є нятяком на здатність до руху первісних ефірних тіл людей, які могли так саме літати, як і ходити, але і «вони були знищені», тому що не були «досконалыми», тобто «вони були без статеві, на вподобі до Царів Едому». Що скаже наука на цей опис первісного творіння видів, коли воно буде очищеним від метафор та алегорій? Вона буде проти «Ангелів» та «Духів», як не маючих до цього жодного відношення, але якщо Природа та фізичний закон еволюції є творцями всього існуючого на землі, то чому не могло бути «такої безодні», коли земна куля була вкрита водами, де була народжена велика кількість жажливих тварин? Чи не є саме «людські істоти» та тварини з людськими головами звичайною уявою? Але якщо людина є лише вища тварина та набула розвитку з грубих видів, шляхом безкінечного ряду перетворень, то чому «зниклі ланки» не могли мати людських голів на тваринних тілах або мати дві голови, або голови тварин та *vice versa*? Хіба не явлені нам під час геологічних періодів, у часи плазунів та ссавців, ящірки з крилами птахів та головами змії на тваринних тілах. Міркуючи з точки зору науки, хіба наша сучасна людська раса не дає нам інколи такі приклади як, двоголові діти, тваринні тіла з людськими головами тощо? Це доводить, що якщо до цього часу ми можемо ще спостерігати таку гру Природи наразі, коли Природа є сталою протягом віків еволюційної роботи, то чудовиська схожі до тих, що змальовані Берозом були можливістю на початку її діяльності. Можливість яка могла колись існувати навіть як закон, до того як Природа відібрала власні види та почала систематично працювати над ними. На цей час це є доведеним простим фактом «Повернення» (реверсії), як називає це наука. Ось чому вчить нас Сокровенне Вчення та що має підтвердження багатьма доказами. Але ми не будемо чекати схвалення не від догматичної теології, не від матеріалістичної науки, а будемо далі викладати Станці. Нехай вони самі кажуть за себе у світлі коментарів та їх пояснень; науковий аспект цих питань буде обговорений надалі. Таким чином показано, що Фізична Природа, залишена сама з собою під час створення тваринної людини, опинилася не вдалою. Вона може виробляти перші два царства, так саме як і царство нижчих тварин, але коли приходить черга людини, то для створення її, окрім «шкіряних оболонок» та «дихання тваринного життя», потрібні духовні, незалежні та розумні сили. Людські Монади попередніх Циклів, під жахом залишитися навіть нижче будь якої тварини «Франкінштейна», потребують чогось значно вищого, ніж фізичних матеріалів для побудови особистостей.

2.3. НЕЗАДОВОЛЕНИМИ ЗАЛИШИЛИСЯ ВОНИ. «НЕМАЄ ТУТ НАШОЇ ПЛОТІ.* НЕ ПРИДАТНІ РУПА ЦІ ДЛЯ НАШИХ БРАТІВ П'ЯТОЇ. НЕМАЄ ОСЕЛЬ ДЛЯ ЖИТТЯ.** ЧИСТІ ВОДИ, НЕ ЗАМУЛЕНІ, МУСЯТЬ ПИТИ ВОНИ(а). ВИСУШИМО ЇХ».* **

*Сказали Вони. **Монади «натяків» на людей Третього Кола, величезні форми, що нагадують антропоїдних мавп. ***Води.

а) У Катехізисі на Коментарі сказано: «З Матеріальних світів сходять вони, хто утворюють фізичну людину на початку нової Мануантари. Вони нижчі Лха (Духи), які володіють подвійним тілом (Астральним у середині Ефірної Форми). Вони є формувальниками та творцями нашого тіла ілюзії... У форми, відображеній від Лха (Пітрі), Дві Букви* (Монада має назву так саме «Подвійного Дракону»), сходять з Сфер Очікування. Але вони як покрівля без стін та стовпів, щоби ствердитися, Людині потрібні Чотири Полум'я та Три Вогні, щоби стати такою на Землі, і їй потрібна сутність сорока дев'яти Вогнів, щоби стати досконалою. Саме ті, що залишили Вищі Сфери, Боги Волі** завершують Ману ілюзії. Бо «Подвійний Дракон» не може заволодіти простою формою. Це як вітер там де немає ні дерева, ні гілки, щоби прийняти та зібрати його. Він не може впливати на форму там де немає посередника для передачі (Манасу, Розуму) і форма не знає його. У вищих

світах ці троє єдині***; на Землі спочатку єдиний стає Двома. Вони як дві бокові лінії трикутника, який загубив власну лінію основи, яка є третій Вогонь».

*У Езотеричній Системі семеро «принципів» людини подані сімома буквами. Перші дві більш священні, ніж чотири Тетраграматона.

**Проміжні Сфери у яких Монади які не досягли Нірвани, дримають несвідомо та бездіяльно між Мануантарами.

***Атма, Будхі і Манас. У Дева-чані вищій елемент Манаса необхідний, щоби стан цей для невітленої Монади став станом свідомості та знання.

Це потребує деяких пояснень, ніж ми підемо далі. Для особливої користі нашим братам індусам арійцям, езотеричні тлумачення яких можуть відрізнятися від наших, ми мусимо пояснити попереднє декількома місцями їх власних екзотеричних книг, а саме Пуран. В алегоріях останніх Брама, як колективна Творча Сила Всесвіту, виглядає так: «На початку Юг (Циклів)... охоплений бажанням та силою творити, та спрямований потенціями того, що мусить бути зробленим, знову та знову виявляє він на початку кожної Кальпи схоже творіння» (Вішну Пурана). Далі ми пропонуємо перевірити екзотеричний опис у Вішну Пурані та переконатися, як він погоджується або ні, з нашим окультним.

СТВОРЕННЯ БОЖЕСТВЕННИХ ІСТОТ У ЕКЗОТЕРИЧНИХ ПОДАННЯХ

У Вішну Пурані, без сумнівно найбільш ранній з усіх за цією назвою, ми бачимо як і у інших, Бразу у вигляді Бога чоловічого начала, який для цілей творіння приймає «Чотири Тіла, обдаровані трьома якостями. Сказано: «Таким чином, Майтрейя, Джіотсна (Світанок), Ратрі (Ніч), Ахан (День) і Сандх'я (Вечір, Сутінки), є чотирма тілами Брами». Як пояснює це Парашара, коли Брама бажає творити Світ та потомство знову за посередництвом власної Сили Волі у стані чотирьох, тобто Чотири Види Істот за назвою: Боги (Дхіані-Когани), Демони (більш матеріальні Дева), Прабатьки (Пітрі) та Люди, «він зосереджує (за посередництвом Йоги) свій розум у розумі самому». (Yuyuga).

Дивно, але він починає з створення Демонів, які таким чином стають попередниками Ангелів або Богів. Це не є невідповідність, так саме це не наслідки невідповідності, але має як і все інше глибоке езотеричне значення, цілком ясне для того, хто вільний від християнських теологічних упереджень. Той хто має на увазі, що принцип Махат або Інтелект, «Всесвітній Розум» (буквально «Великий»), який Езотерична Філософія пояснює як «Проявлене Всезнання» - перший продукт «Прадхани, первісної Матерії», як стверджує Вішну Пурана, але перший Космічний Аспект Парабрамана або Езотеричного Сат, Всесвітня Душа* як вчить Окультизм – є у основі Само-Свідомості, той зрозуміє причину цього. Так звані Демони – які езотерично є Розумно дієвий Принцип, який само-стверджується – є так би мовити позитивним полюсом творіння, відповідно першим створеним. Такий швидко та алегорично викладений процес у Пуранах: «Брама зосередив свій розум у розумі своєму, і якість Темряви розповсюдилася тілом, прийнятим ним; Асури які вийшли з його Стегна, створені були першими; після чого він залишив це тіло і воно перетворилося на Ніч». Два важливих пункти ми бачимо у цьому: (а) По-перше, у Риг-Веді Асури явлені, як духовні божественні Істоти; етимологія цього слова від Асу, дихання «Дихання Бога», і вони мають те саме значення, що і Вищій Дух або Ахура зороастрія. Лише пізніше, за для богословських цілей і догми, вони показані як народжені з Стегна Брами, і назва їх стала виводитися від «а», частки заперечення, Сура – Бог, а «А-Сура» «не-Бог»; таким чином вони стали

ворогами Богів. (б) Всі стародавні теогонії без виключення – від арійської та єгипетської і впритул до теогонії Гезіода – ставлять в ряду Космогонічної еволюції Ніч раніше за День; навіть Книга Буття, де «Темрява лежить над поверхнею безодні перед «першим днем». Причина цьому у тому, що кожна Космогонія – за виключенням Сокровенного Вчення – починається з так званого «Вторинного Творіння», а саме з Проявленого Всесвіту, генезис який мусить початися диференціацією між вічним Світлом «Первісного Творіння», таємниця якого мусить назавжди залишитися «Темрявою» для обмеженого уявлення та інтелекту непосвяченого, і Вторинною Еволюцією проявленої видимої Природи. Риг-Веда має всю філософію цього підрозділу, хоча ніколи не була правильно поясненою нашими сходознавцями, бо ніколи не була усвідомленою. Далі Брама приймає другу форму, аспект Дня, і створює з свого Дихання Богів обдарованих якістю Доброти (Пасивності).** У його наступному тілі Якість Великої Пасивності перевершила інші, що є так саме (негативна) доброта, і з боку цього Образу виникли Пітрі, Прабатьки Людей, бо як це пояснено у тексті, Брама «подумав про себе, (під час процесу) як про Батька Світу». Це є Крія-Шакті – таємнича Сила Йоги, пояснена у іншому місці. Це тіло, скинуте Брамою стало Сандх'я, Вечірніми Сутінками, проміжком між Днем та Ніччю. Нарешті Брама прийняв свою останню форму, просякнуту якістю скверни. «І від цього виникли Люди, в яких скверна (або пристрасті) переважають». Це тіло як скинуте стало Світанком або Ранковими Сутінками Людства. Тут Брама Езотерично перебирає місце Пітрі. Колективно він Піта, «Батько».

*Той самий порядок принципів і в людини. Атма (дух), Будхі (Душа), його носій, бо Матерія є Вахан Духу і Манс (Розум), третій або п'ятий у мікрокосмі. На плані особистості Манас є першим.

**Таким чином проголошує Коментар, прислів'я «Вдень особливо могутні Боги, Вночі – Демони» - є чисто алегоричним.

Дійсний Езотеричний сенс цієї алегорії мусить бути пояснений наразі. Брама у цьому випадку особисто символізує Колективних Творців Світу і людей – Всесвіт з усіма його незчисленними творіннями речей рухомих і (на погляд) нерухомих. Колективно він – Праджапаті, Володарі Буття; і його чотири тіла означають чотири Класи Творчих Сил або Дхіані-Коганів, описаних у Коментарях на перший вірш Станці 7 у першому томі. Вся філософія так званого «Творіння» добра і зла у цьому Світі та всього Циклу Мануантарних наслідків цього залежать від правильного розуміння цих Чотирьох Тіл Брами. Читач наразі буде підготовленим зрозуміти істинне езотеричне значення наступного. Окрім того є важливий пункт, який мусить бути пояснений. Тим, що християнське богослов'я погодилося та встановило, що Сатана з його Ангелами належав до самого раннього творіння, до того Сатана був першим створеним, мудрішим та найпрекраснішим з Архангелів Божих, то Слово ствердження було сказано і головна нота прозвучала. З тих часів всі язичницькі Писання, мусили би мати ті самі значення, всі вони були проголошені диявольськими, і було стверджено і наразі стверджується, що істина та факт належать і почалися разом з християнством. Навіть сходознавці та міфологи, до того деякі з них далеко не християни, але «язичники» або люди науки, стали на теологічну колію несвідомо для самих себе, просто з причин асоціації ідей та звичок. Лише виключно брамінські міркування засновані на жадібності, властолюбстві та честолюбстві, могли дозволити, щоби маси залишалися по за знанням, що стосується до великих істин; і ті самі причини примусили Посвячених, з ранніх християн, бути мовчазними у той час коли ті, хто ніколи не знали істини, викривляли порядок речей у судженнях про Ієрархії «Ангелів» за езотеричним зразком. Таким чином Асури у народних віруваннях зробилися повсталими нижчими Богами які воювали з Вищими; так вищий Архангел, у дійсності Агафодемон, старший та благий Логос, став в Теології «Супротивником» або Сатаною. Але хіба це має підтвердження у тлумаченнях будь якого стародавнього Писання?

Відповідь така: безумовно ні. На вподобі до того, як Писання маздеїв – Зенд-Авеста, Вендідад та інші виправляють та знаходять пізніші лукаві підтасовки Богів у індуському Пантеоні і відроджують Асурів через Ахура на їх законне місце в Теогонії, так саме і останні відкриття халдейських табличок виправдовують добре ім'я перших божественних Еманацій. Це легко доводиться. Ангелологія християн, безпосередньо та виключно, позичена у фарисеїв які принесли власні догми з Вавилону. Садукеї істинні охоронці Закону Мойсея, не знали ні про яких Ангелів і навіть заперечували безсмертя людської душі (не безсмертя без-особистого Духу). У Біблії єдині Ангели, що зустрічаються, суть «Сини Бога», згадані у Книзі Буття, гл.6, - і наразі визначені як Нефіліми, Павші Ангели – так саме декілька Ангелів у людському образі, «Вісники» єврейського Бога, особистий клас якого потребує більш близького вивчення, ніж це було до цього часу зроблено. Як було вище зазначено, ранішні аккадійці називали Еа Мудрістю, що було викривленим пізнішими халдеями та семітами у Тіамат, Тісалат і Тхалатх Бероза, Морського Дракона жіночого начала, наразі Сатану. Воістину – «Як впала ти (завдяки людській руці), о Світла Зірка та Син Світанку!».

Далі, що нам кажуть вавилонські записи «Про Творіння» на уламках ассирійських табличок, ті самі записи на яких фарисеї будували власну Ангелологію? Порівняйте «Assyrian Discoveries» Георга Сміта і його «Chaldean Account of Genesis». Табличка історії про Семеро Злих Богів або Духів дає наступний опис: 1.У дні перші – злі Боги. 2.Ангели що повстали у нижчій частині небес. 3.створені були. 4.Вони виконали власну злу працю, 5.злобною думкою своїх голів...тощо. Тому що у фрагменті, який залишився таким цілим щоби не мати сумнівів у прочитаному, ми побачили цілком ясно, що «Повсталі Ангели» були створені у «нижчій частині небес», тобто, що вони належали та належать до матеріального плану еволюції, хоча план цей не той, який ми відчуваємо власними почуттями, він залишається взагалі для нас невидимим і відповідно вважається як суб'єктивний. Після всього наведеного, хіба так помилялися гностики, коли стверджували, що цей наш Видимий Світ і особливо Земля, були створені нижчими Ангелами, нижчими Елохімами, одним з яких, як вони вчили був Бог ізраїльтян? Ці гностики часами були ближче до рекордів Архаїчної Таємної Доктрини, і тому можна припустити, що вони знали зміст її краще, ніж непосвячені християни, які сто років потому взяли на себе переробку та виправлення написаного. Та подивимося далі, що на тій самій таблиці написано: 7.їх було семеро (злих Богів). Далі йде їх опис, до того четвертий є «змієм», фалічним символом Четвертої Раси у еволюції людства. 15.Семеро з них були вісниками Бога Ану, їх царя. Наразі Ану належить до халдейської Трійці і у одному аспекті тотожній з Сін, «Місяцем». Місяць у єврейській Кабалі є Аргха для сімені всього матеріального життя, і ще більше пов'язаний з кабалістичним Іеговою, який є двох-статевим, так саме як і Ану. Обидва вони подані у Езотеризмі як два аспекти чоловічий або духовний та жіночий або матеріальний, або як Дух та Матерія два антагоністичних принципи. Тому «Вісники» Ану, який є Сін «Місяць», показані у рядках 28-41, як переможені, нарешті тим самим Сіном за допомогою Бела – Сонця і Іштар, Венери. Це вважається ассиріологами протиріччям, але це просто метафізика у Езотеричному Вченні.

Існує більше ніж одне тлумачення, бо ми маємо семеро ключів до таємниці «Падіння». Окрім того у богослов'ї визначені два «Падіння»; повстання Архангелів та їх «Падіння», і «Падіння» Адама і Єви. Таким чином, як нижчі, так саме і вищі Ієрархії звинувачені у уявному злочині. Слово «уявне» є істинним і правильним терміном, бо у обох випадках воно засноване на помилковому уявленні. Обидва випадки вважаються у Окультизмі як кармічні наслідки і обидва підлягають закону Еволюції – розумової і духовної з одного боку і фізичної та психічної з другого. «Падіння» є всесвітньою алегорією. Воно стверджує на одному кінці сходів Еволюції «повстання», тобто дію розуміння або свідомості, яка диференціюється на всіх різноманітних планах та шукає сполучення з Матерією; і на іншому нижчому, повстання Матерії проти Духа або дія проти духовної інерції. І

саме тут ми бачимо зародок помилкового уявлення, що мало такі згубні наслідки на думку цивілізованих суспільств протягом більше ніж 1800 років. В оригінальній алегорії саме Матерія – відповідно більш матеріальні Ангели – вважалася переможницею Духу. «Ті з палаючим мечем (або володіючи тваринними пристрастями) примусили до втечі Духів Темряви». Але саме останні змагалися за першість свідомої та божественної духовності на Землі але опинилися невдалими коли потрапили під владу Матерії. Але в теологічній догмі ми бачимо зворотнє. Саме Михаїл, «який до Бога схожий», представник Іегови та Водій Небесних Воїнств – на вподобі до Люцифера фантазії Мільтона як водій Пекельних Воїнств – стає переможцем у боротьбі з Сатаною. Правда, що природа Михаїла залежить від природи його Творця і Володаря. А ким є останній, можна побачити вивчаючи алегорію «Війна у Небесах» за допомогою астрономічного ключа. Як це доведено Бентелем, «Війна Титанів проти Богів» у Гезіода, так саме як Війна Асурів або Таракамайя проти Дев у легенді Пуран, цілком тотожні, за виключенням назв. Становище зірок – до того Бентелей взяв рік 945 до Різдва Христового, як найближчий час для такого сполучення – показує, що «всі планети, за виключенням Сатурна, були на тій самій половині неба, що і Місяць та Сонце». І тому вони були супротивниками. Та все ж, саме Сатурн або єврейський «Місячний Бог» явлений переможцем як Гезіодом, так і Мойсеєм, але ні той ні інший не були правильно усвідомлені. Таким чином істинний сенс був викривлений.

2.4. ПОЛУМ'Я ПРИЙШЛИ. ВОГНІ ТА ІСКРИ; ВОГНІ НОЧІ ТА ВОГНІ ДНЯ(а). ВОНИ ВИСУШИЛИ ЗАМУЛЕНІ ТЕМНІ ВОДИ. ВЛАСНИМ ЖАРОМ ВОНИ ЗАСПОКОЇЛИ ЇХ. ЛХА* ЗВЕРХУ ТА ЛХАМАІ** ЗНИЗУ ПРИЙШЛИ(б). ВОНИ ЗНИЩИЛИ ФОРМИ ДВОХ ТА ЧОТИРЬОХ ОБРАЗІ. ВОНИ ВРАЗИЛИ ЛЮДЕЙ-КІЗ, ЛЮДЕЙ З СОБАЧИМИ ГОЛОВАМИ ТА ЛЮДЕЙ З РИБ'ЯЧИМИ ТІЛАМИ.

*Духи. **Так саме Духи.

а) «Полум'я» це Ієрархія Духів, паралельна та тотожна до «Полум'яних» Вогняних Серафів (Серафімів), згаданих Ісаєю, тих самих, які відповідно до єврейської Теогонії, охороняють «Престол Все Могутнього». Мелха є Володар «Полум'я» або Вогнів. Коли він на Землі, він приймає образ Будди, проголошує народна легенда. Він один з найбільш стародавніх та шанованих Лха, буддистський Св.Михаїл.

б) Слово «Знизу» не означає Пекельні Області, а просто сферу духовну або точніше ефірну яка є нижчою та ближчою до Землі, або на одну сходинку вищою від нашої Земної Сфери; у той час коли Лха є Духи Вищих Сфер – звідси і назва столиці Тибету – Лхаса. Окрім ствердження виключно фізичного характеру та такого, що має відношення до еволюції життя на Землі, цьому віршу може бути наданий і інший алегоричний сенс, або як нас вчать, навіть декілька таких. «Полум'я» або «Вогні» представляють Дух або чоловічий елемент, а «Вода» є матерію, протилежний елемент. І тут знов ми бачимо діяльність Духу, який знищує виключно матеріальну форму, і окрім наукового і космічного факту, натяк на вічну боротьбу між Духом та Матерією на фізичному та психічному планах. Бо як сказано у наступному вірші:

2.5. ВОДА-МАТІР, ВЕЛИКЕ МОРЕ, ЗАВОЛАЛА. ВОНА ПІДНЯЛАСЯ; ВОНА ЗНИКЛА У МІСЯЦІ, ЯКИЙ ПІДНЯВ ЇЇ, ЯКИЙ НАРОДИВ ЇЇ.

Наразі, що це може означати? Хіба це не очевидний натяк на діяльність приливів та відливів у ранню стадію історії нашої Планети у її Четвертому Колі? Сучасні дослідження висунули багато теорій відносно великих водних приливів у Палеозійському Періоді. Теорія Дарвіна була у тому, що не менше ніж 52.000.000 років тому – імовірно набагато більше – Місяць був викинутий з пластичної маси Землі. Починаючи від місця, де пошуки були припинені Гельмгольцем, Ферелем,

Томпсоном та іншими, він простежив далеко назад у самі глибини часу рух зменшення приливів та відливів у обертаннях Землі, та розмістив Місяць у часи дитинства нашої Планети лише на «дрібну часточку від її сучасної відстані». Тобто, теорія його була у тому, що саме Місяць відокремився від Землі. Підйом приливу збігся з розмахом маси кулі – до того відцентрова сила у той час майже дорівнювала тяжінню – останнє було подоланим і піднята приливом маса, таким чином могла цілком відокремитися від Землі. Окультне вчення протилежне цій теорії. Місяць значно старший за Землю; як це пояснено у першому томі, саме Земля зобов'язана власним існуванням Місяцю на протигагу всім поясненням астрономів та геологів. Звідси і приливи, і тяжіння до Місяця рідкою частиною нашої Земної Кулі, яка намагається постійно піднятися до власної матері. Таким є сенс фрази, що Матір-Вода «повсталала та зникла у Місяці, який підняв її, який народив її».

2.6. КОЛИ ВОНИ* БУЛИ ЗНИЩЕНІ, ЗЕМЛЯ-МАТІР ЗАЛИШИЛИСЯ СПУСТОШЕНОЮ.** ВОНА ПРОСИЛА ВИСУШИТИ ЇЇ.***

*Рупа. **Богиня яка народила цих перших чудовиськ була, за описом Бероза, грецькою Тхаласа, що значить «Море». ***Дивись для порівняння опис зроблений Берозом, з огидними істотами народженими від подвійного принципу - Води та Землі – з Безодні Первісного Творіння: Нари і Кінари створені Брамою на початку Кальпи.

Час для затвердіння земної кори прийшов. Води поділилися і процес почався. Це було початком нового життя. Саме це нам відкривається одним з ключем. Другий ключ вчить як виникає Вода, як змішується з Вогнем – «Рідким Вогнем» відповідно до застосованого виразу – він надає алхімічний опис народження цих двох твердих речовин, таких як мінерали та землі.

«З Вод Простору» виникли Океани на Землі, як породження чоловічого начала Духу-Вогню і Води, жіночого (у газовому стані). Варуна скинутий з Безмежного Простору, щоби царювати у вигляді Нептуна над обмеженими Морями. Можна переконатися, що народна фантазія, як завжди спирається на точні наукові засади. Скрізь, Вода є символом Жіночого Начала; Матерія від якої виникає буква М, утворюється графічно від «лл», водного ієрогліфу. Це є Всесвітня Утроба або «Велика Глибина». Венера, Велика Діва-Матір виходить з морської хвилі, а Купідон або Ерос – її син. Але Венера є пізнішим міфологічним варіантом Геї, Гаї та Землі, яка у власному вищому аспекті є Пракриті, Природа, метафізично Адіті і навіть Мулапракриті, Корінь-Пракриті або її Ноумен. Відповідно, Купідон або Кохання у власному первісному сенсі є Ерос, Божественна Воля або Бажання виявити себе через видиме творіння. Звідси Фохат, прообраз Ероса, стає на Землі Великою Силою, «Життєвою Електрикою» або Дух «Життя Надавач». Згадаємо грецьку Теогонію та усвідомимо дух її філософії. Греки вчать нас, що все сутнє і Боги так саме, зобов'язане власним буттям Океану і його дружині Тетіс, остання те саме що і Гея, Земля або Природа. Але хто є Океан? Океан є безкінечний Простір – Дух у Хаосі – який є Божество. Тетіс не є Земля, але Передвічна Матерія у процесі утворення. У нашому випадку вона вже не Адіті-Гея, яка народжує Уран або Варуна, головного Адіт'я між сімома Планетними Богами, а Пракриті, матеріалізована і локалізована. Місяць, чоловічого начала у власному теогонічному характері, є жіночим принципом народження лише у космічному аспекті, у той час коли Сонце є чоловіча емблема цього принципу. Вода є породження Місяця, андрогенного Божества між всіма народами. Еволюція рухається за законами аналогії як у Космосі, так і під час утворення будь якого Небесного тіла. Таким чином, зазначене відносно *modus operandi* під час появи Всесвіту є таким самим як і під час утворення нашої Землі. Станця, яку наразі ми розглядаємо, починається з нагадування про 300.000.000 років. Нас можуть запитати: що могли знати стародавні про тривалість геологічних періодів, якщо жоден сучасний вчений або математик не може зробити обрахунки навіть приблизно? Володіли вони або

ні більш кращими засобами? Саме так, стверджується, що вони володіли, про що свідчить їх Зодіак. Але хронологія брамінів буде наведена тут з можливою точністю.

ХРОНОЛОГІЯ БРАМІНІВ

Для науки не існує більш величезної загадки, проблеми так безнадійно не вирішеної, ніж питання: яка древність – навіть приблизно – Сонця та Місяця, Землі та Людини? Що знає сучасна наука про тривалість існування Світу або навіть геологічних періодів? Нічого, абсолютно нічого. Якщо ми звернемося до науки за хронологією, то найбільш відверті і справедливі, як наприклад Пенджелі, відомий геолог, скажуть: «Ми не знаємо». Нам відомо, що до цього часу жодного достеменного обрахунку віків існування Світу і Людини не могло бути зроблено, і що геологія та антропологія наразі у відкритому морі. Та все ж, щойно учень Езотеричної Філософії наважеться висунути вчення Окультної Науки, він одразу наражається на напад. Чому це так, коли великі вчені у власних фізичних методах не змогли наблизитися навіть до приблизної згоди? Хоча це правда, що наука навряд чи зможе прийняти догани що до цього. Дійсно, у сіммерійській темряві часів доісторичних, науковці губляться у лабіринті, найдовші коридори якого не мають дверей та не дають будь якого виходу до архаїчного минулого. Загублені посеред купи власних теорій вони відкидають як завжди свідоцтва Східної Традиції, не мають жодного ключа, жодної достеменної віхи, щоби керуватися ними, що можуть геологи або антропологи, якщо лише вони не піднімуть тонку нитку Аріадни там, де вони лише побачать її та не підуть за нею навпростець. Тому нам насамперед всього кажуть, що самий віддалений час, до якого мають відношення рекорди, вважається наразі антропологією «самою ранньою визначеною точкою доісторичного періоду» за виразом автора статті у «Encyclopaedia Britannica». У той самий час вони визнають, що «за межами цього періоду у глибини минулого, сягає невизначена серія доісторичних віків». Саме з цих, таким чином визначених «віків» ми і почнемо. Вони «доісторичні» лише для неозброєного ока Матерії. Для духовного ока Ясновидця і Пророка у всіх Расах, нитка Аріадни протягнута за межі цього «історичного періоду», без проривів або недоліків, впевнено та надійно у самі глибини ночі часу; і рука яка тримає її, занадто міцна, щоби загубити її або навіть дозволити обірватися. Рекорди існують, хоча і можуть бути відкинуті невігласами як видумки; насправді багато які з них прийняті філософами та людьми великих знань, і неодмінно відкидаються лише офіційною та колективною корпорацією ортодоксальної науки. І коли остання відмовляється надати нам хоча би приблизне уявлення про тривалість геологічних Віків – за виключенням декількох заперечливих гіпотез – то подивимося чим може просвітити нас Арійська Філософія.

Такі обчислення, як ті що в Ману та Пуранах – за виключенням дріб'язкових і неодмінно навмисних прибільшень – є, як вже зазначено, майже тотожні до тих, що викладаються Езотеричною Філософією. У цьому можна переконалися якщо порівняти їх з будь яким ортодоксальним календарем. На цей час кращим і найбільш повним з усіх схожих календарів, як це стверджується вченими брамінами Південної Індії, є вже згаданий тамільський календар, за назвою Тірукканда Панчанга, складений, як кажуть, на засадах таємних фрагментів залишених Асурамайя, з якими він цілком збігається. І так саме стверджується, що Асурамайя був великим астрономом, так саме пошепки додається, що він був наймогутнішим «чаклуном» «Білого Острова, що став чорним від гріха», тобто одного з островів Атлантиди. «Білий Острів» - є ім'я символічне. Кажуть, що Асурамайя за переказом збереженим у Джнана-бхаскара, жив у Ромака-Пура на Заході; бо це ім'я є натяком на країну та колиску «Потом-народжених» Третьої Раси. Ця земля або материк, зникла віки до часу, коли жив Асурамайя, бо він був Атлантом; але він був прямим нащадком Мудрої Раси, яка ніколи не помирає. Численними є легенди що до цього героя, учня Сур'ї, Сонячного Бога, як стверджують це індуські літописи. Мало має значення на якому з островів

він жив, але питання у тому, щоби довести, що він не є міфом, як того бажають пан Вебер та інші. Той факт, що Ромака-Пура на Заході називається місцем народження цього героя архаїчних часів, тим більше цікавий, бо він явно дає натяк на Езотеричне Вчення про Потом-народжені Раси людей, народжені з «пор власних батьків». «Рома-Купас» санскритською значить «пори волосся». У Махабхараті сказано, що народ Раумас, був створений з пор Вірабхадра, страшного велетня який знищив жертву Дакші. Інші племена та народи так саме показані, як народжені таким чином. Всі вони відносяться до кінця Другої та початку Третьої Корінної Раси.

Наступні цифри взяті з щойно згаданого календаря: у примітках вказані місця розбіжностей з цифрами школи Арія-Самадж.

1. Від початку Космічної Еволюції* до індуського року Тарана (1887) - 1.955.884.687р.
2. (Астральне) мінеральне, рослинне та тваринне царства до Людини потребували на власний розвиток - 300.000.000р.**
3. Час від першої появи Людства (на нашій Планетній Низці) - 1.664.500.987р.***
4. Число років від Мануантари Вайвасвата****- або Людського Періоду до 1887 року визначається точно у - 18.618.728р.
5. Повний період однієї Мануантари - 308.448.000р.
6. Чотирнадцять Мануантар плюс період однієї Сат'я Юги складають один день Брами або повну Мануантару, або - 4.320.000.000р. Тому Маха-Юга складається з - 4.320.000р. Між роком 1887 та початком Калі Юги пройшло - 4.989р.

*Езотерична Доктрина стверджує, що ця «Космічна еволюція» стосується лише нашої Сонячної Системи, а не Всесвіту.

**Ще один пункт розбіжностей. Окультизм стверджує, що астральні прообрази мінерального, рослинного та тваринного царств впритул до людського застосували цей час (300млн.) на розвиток та трансформацію з матеріалів минулого Кола, які не були достатньо щільними для цього Кола.

***Пояснення цієї різниці у цифрах в останніх трьох гуртах автор не може взяти на себе. Якщо 300 млн.р. враховані, то мусить залишитися 1.655.884.687. Школа Арія Самадж надає наступну цифру «Арійській Ері 1.960.852.987р.».

****Вайвасвата Ману є Єдина Людська Істота – деякі версії приєднують до нього семеро Ріші - який у алегорії Мат'я Аватара був врятований під час Потопу на човні, на вподобі до Ноя. Тому ця Мануантара Вайвасвата Ману мусить бути «періодом після потопу». Та все ж, це не стосується до пізнішого потопу Атлантиди і ще менше до Космічного «Потопу» або Пралаї, попередньої до нашого Кола, але до появи Людства у останньому Колі. Для більшої ясності у подробицях, наступні обчислення Рао Бахадур П.Срінівас Роу надаються тут з «Theosophist» за Листопад 1885р.

360 днів смертних складають один рік – 1р.
Кріта Юга (Сат'я Юга) містить - 1.728.000р.
Трета Юга містить - 1.296.000р.
Двапара Юга містить - 864.000р.
Калі Юга містить - 432.000р.

Сукупність всіх зазначених Юг складає Маха-Юг - 4.320.000р.
Сімдесят одна з таких Маха-Юг складає період царювання одного Ману - 206.720.000р.
Царювання чотирнадцятьох Ману складає 994 Маха-Юги, що дорівнює - 4.294.080.000р.
Додайте Сандхієс, час між кожним Ману, що дорівнює шістьом Маха-Югам - 25.920.000р.
Сума цих царювань Ману та проміжків між ними (День Брами) дорівнює - 4.320.000.000р.
Разом День та Ніч Брами мають (Ніч дорівнює Дню) - 8.640.000.000р.
360 таких Днів та Ночей складають один Рік Брами що складає - 3.110.400.000.000р.
100 Років Брами складають Вік Брами або Маха-Кальпу - 311.040.000.000.000р.

Такими є екзотеричні цифри прийняті в Індії, і вони доволі близькі до цифр Сокровених Вчень. Останні окрім того додають декілька підрозділів Езотеричних Циклів про які немає згадок у загальнодоступних брамінських писаннях – один з яких, саме підрозділ Юг на Расові Цикли наведений як приклад, у іншому місці. Інші, зрозуміло ніколи не були оприлюднені у їх деталях. Все ж, вони відомі кожному «двічі-народженому» (Двіджа або Посвяченому) браміні, так саме і Пурани містять згадку про деякі з них у прихованих висловлюваннях, які жоден з наших сходознавців не намагався розшифрувати та і не зміг би, навіть якби спробував. Ці сокровенні астрономічні Цикли мають відношення до далекої давнини і більшість з них належать, як сказано, до обрахунків Наради і Асурамаї. Останній відомий як Велетень та Чаклун. Але допотопні Гіганти – Гібборіми Біблії – не всі були поганими та чаклунами, як бажала би цього християнська теологія, яка вважає кожного окультиста слугою Зла; так саме не були вони гірші за багатьох «вірних синів церкви». Торквемадо і Катерина Медичі завдали у свій час та у ім'я Господа без сумніву більше зло, ніж те, яке будь коли спричинив будь який велетень Атлантиди або Наполовину Бог древності, незалежно від того був він Циклопом або Медузою, або Орфічним Титаном, чудовиськом на ім'я Ефіалтес. У стародавні часи існували добрі «Велетні», так саме як наразі існують ганебні «пігмеї». І Ракшаси і Якшаси з острова Ланка не гірші за наших сучасних динамітників і деяких християнських та цивілізованих генералів під час війн. Так саме не можна на них дивитися як на міфи. «Ті хто бажать сміятися над Бріареєм і Оріоном, мусять утриматися від відвідин або навіть розмов про Карнак та Стонхендж», зазначає один сучасний письменник. Тому, що вище наведені брамінські цифри є приблизно головними для обчислення у нашій Езотеричній Системі, то читачеві бажано запам'ятати їх.

В «Encyclopaedia Britannica» ми зустрічаємо як останнє слово науки, припущення, що древність людини могла охоплювати лише не набагато більше «десяти тисяч років». Стає очевидним, що коли цифри ці можуть коливатися між 10.000 та 100.000, то вони мають мало значення, якщо взагалі мають, та лише роблять темряву більш щільною навколо цього питання. Окрім того, яке має значення, розміщує наука народження людини у «до або після льодовиковий період», якщо у той самий час нам кажуть, що так званий «Льодовиковий Вік» є просто тривала послідовність віків, які «Перейшли би без будь яких різких змін у те, що має назву людський або нещодавній період... насунання один на одного геологічних періодів є правилом від початку часів». Як наслідок останнього «правила» є свідоцтво, що викликає непорозуміння, навіть якщо воно цілком наукове та правильне. А саме, що «навіть у наші дні людина є сучасником льодовиковому періоду у долинах Альп і Фінмаркені». Таким чином, якби не уроки, надані Сокровеним Вченням і навіть екзотеричним індуїзмом та його переказами, нам було би запропоновано і надалі бути між не визначеними «Віками» однієї наукової школи, «десятьма тисячами» років іншої, і шістьма біблійними. Це і є одна з багатьох причин, чому за всієї поваги до визначень сучасних вчених, ми примушені ігнорувати їх у всіх схожих питаннях до історичної древності. Зрозуміло, сучасна геологія і антропологія мають розбіжності з нашими поглядами. Але Окультизм знайде таку саму кількість зброї проти цих двох наук, скільки має проти астрономічних

та фізичних теорій, незважаючи на заяву Ленга, що; «У (хронологічних) обчисленнях цього ряду, що до стародавніх формацій, теорій не існує, бо вони засновані на позитивних фактах, обмежених лише деякою кількістю можливих (?) помилок у тому або іншому напрямі». Окультизм має на руках зізнання науки та доведе, що геологія помиляється і доволі часто навіть більше ніж астрономія. У цих самих словах, наведених паном Ленгом, який віддає переваги геології над астрономією, ми бачимо слова які заперечують кращі припущення кращих геологів як таких. Автор стверджує: «Швидше кажучи, визначення геології, у будь якому випадку, впритул до Сілурійського періоду, коли сучасний порядок речей був закладений, є приблизними (саме так) фактами, а не теоріями, у той час коли астрономічні визначення лише теорії, засновані на таких не доведених фактах, що у той час коли у деяких випадках вони дають наслідки неймовірно короткі... а у інших неймовірно тривалі...». Після чого читачеві радять, що «вірний шлях» «Імовірно у припущенні, що геологія дійсно доводить, що тривалість такого порядку речей вираховується приблизно у 100 мільйонів років і більше; астрономія не надає народженню, зростанню, сталості, занепаду та смерті сонячної системи у якій наша Земля є малою планетою яка проходить наразі крізь фазу життя, величезну, хоча і невідому тривалість далеко за межі цього у минуле та майбутнє». Якщо спиратися на минулий досвід, то немає жодних сумнівів, що коли вчені будуть вимушені відповісти на «недолугі, ненаукові та зухвалі ствердження екзотеричної (і Езотеричної) арійської хронології», то як вчений що стверджує «неймовірно швидкі наслідки» тобто 15.000.000 років, так саме і вчений «який вимагав би 600.000.000 років», разом з тими які прийняли цифри Гекслі, а саме 1.000.000.000 років «від початку сегментації у Європі», всі вони однаково догматичні. Так саме вони не промайнуть нагадати окультисту і брамініу, що лише сучасні вчені є представниками точної науки, обов'язком якої є боротьба проти «неточності» і «забобонів». Земля проходить крізь «фазу життя» лише для сучасного ряду речей і тому наше сучасне людство потребує справжніх «шкіряних оболонок» та фосфор для кісток та мізків. Ми згодні на 100.000.000 років, запропонованих геологією, бо нас вчать, що сучасне фізичне людство – або людство Вайвасвата Ману – почалося 18.000.000 років тому. Але як ми вже довели це, геологія не може нам надати факти для визначення тривалості геологічних періодів так саме як і астрономія. Лист Пенджелі, члена Королівського Товариства стверджує: «Наразі а можливо і назавжди неможливим буде перекласти, хоча би приблизно, геологічний час на роки або навіть тисячоріччя». І тому, що геологія наразі не розкопала скам'янілу людину будь якої іншої форми, ніж сучасна – то що може вона знати про неї? Вона простежила зони або страти і разом з ними первісне зоологічне життя назад впритул до Сілурійського періоду. Коли вона тим самим шляхом простежить людину назад до її первісної протоплазмичної форми, то ми визнаємо, що вона може знати дещо про первісну людину. Якщо не дуже важливо «для наслідків сучасних наукових відкриттів на сучасну думку», чи дійсно «Людина існувала у стані постійного, хоча і не швидкого розвитку протягом останніх 50.000 років з періоду у 15.000.000 років, або протягом останніх 500.000 років», як повідомляє читачам С.Ленг, то для окультистів це важливо. Якщо останні не доведуть можливість або навіть достеменність того, що людина жила 18.000.000 років тому, то Таємна Доктрина могла з таким самим успіхом залишатися не написаною. Тому мусить бути зроблена спроба у цьому напрямі, і саме свідоцтва наших сучасних геологів і вчених будуть наведені для підтвердження цього факту у третій частині цього тому. Доки що, не зважаючи на той факт, що індуська хронологія постійно подається сходознавцями як видумка, не заснована на «дійсному» обчисленні, а просто як «дитяча зухвалість», все ж, вона часто викривляється до невпізнанності, з метою відповідності її до західних теорій. Жодні цифри ніколи ще не були такими заплутаними та викривленими, як відомі 4,3,2 у супроводі нулів Юг та Маха-Юг. Тому, що увесь Цикл до історичних подій, схожих до еволюції та перетворенню Рас і надзвичайно великої стародавності людини, засновані на цій хронології, то стає надзвичайно важливим порівняти її з іншими існуючими обрахунками. Якщо

Східна хронологія буде відкинута, то на край випадок ми матимемо вітих довести, що жодна інша – чи то у цифрах науки або церкви – не гідна більшої довіри. Як висловлюється професор М.Мюллер, часто так саме корисно доводити, чим річ не є, як і те, чим вона може бути. І коли ми можемо вказати на помилковість як християнських, так і наукових обчислень – надаючи чудову можливість для порівняння з нашою хронологією – то жоден з них не матиме розумного пояснення для проголошення езотеричних цифр менш вірними, ніж їх власні. Тут ми можемо спрямувати читача до нашої «Викритої Ізиди» для деяких зауважень, що до цифр, наведених на цих сторінках раніше. На цей час ще декілька фактів можуть бути додані до сказаного та відомого кожному сходознавцю. Сокровенне число 4320 з нулями є у тому факті, що цифри які його складають взяті окремо або поєднані у різноманітні комбінації, є всі без виключення символами величних таємниць Природи. Дійсно, чи візьмемо ми окремо 4 або 3, як такі, або разом, вже як 7, або всі разом 4,3,2, вже як 9, всі ці числа мають власне значення у самих сокровенних окультних питаннях та фіксують роботу Природи у її вічно періодичних проявах. Ці числа завжди точні, завжди повторюються та розкривають тому, хто вивчає таємниці Природи, істино божественну Систему, розумний План Космогонії, який має відображення в природних космічних підрозділах часу і часів року у невидимих впливах, в астрономічних феноменах з їх впливами та реакціями на земну і навіть моральну природу; на народження, смерть, зростання, здоров'я та хвороби. Всі ці природні події засновані та залежать від циклічних процесів у самому Космосі та виробляють періодичних посередників, які впливають зовні на Землю та на все, що живе та дихає на ній від початку та до кінця кожної Мануантари. Причини та наслідки езотеричні, екзотеричні і «ендекзотеричні», якщо так можна висловитися.

У «Викритій Ізиді» ми писали те саме, що повторюємо наразі: «Ми зараз на нижній точці Циклу і вочевидь у перехідному стані». Платон поділяє розумовий прогрес Всесвіту протягом кожного Циклу, на плодоносний та не плодоносний періоди. У областях під Місяцем, сфери різноманітних елементів залишаються вічно у гармонії з Божественною Природою, каже він: «але частини їх» завдяки занадто великій близькості до Землі та торканню їх до земного (що є Матерія і тому область зла), «інколи відповідають (Божественній) Природі, а інколи перешкоджають їй». Коли ці коло-оберти – які Е.Леві називає «точками Астрального Світа» - у всесвітньому Ефірі з усіма елементами, в гармонії з Божественним Духом, то наша Земля та все що з нею, насолоджуються плодоносним періодом. Окультні сили рослин, тварин та мінералів магічним чином симпатизують «вищій природі», і Божественна Душа людини перебуває у досконалій гармонії з цією «нижчою» природою. Але у час безплідних періодів останні втрачають власну магічну симпатію, і духовний зір більшості людства стає засліпленим так, що воно втрачає будь які поняття про вищі здатності свого Божественного Духу. Ми наразі у безплідному періоді; вісімнадцяте сторіччя, під час якого так нестримно розповсюджується злісна лихоманка скепсису, народило зневіру, яку передано як спадкову хворобу дев'ятнадцятому сторіччю. Божественний розум затуманений в людині, і «філософствують» лише її фізичні мізки. І займаючись лише цим, як може вона зрозуміти «Доктрину Душі?». Щоби не переривати нитку розповіді, ми наведемо декілька вражаючих доказів цих законів у другій частині, а доки що продовжимо наші пояснення Геологічних і Расових Циклів.

СТАНЦЯ 3

СПРОБИ СТВОРИТИ ЛЮДИНУ

3.1. Сходження Деміурга. 3.2. Наказ Місячним Богам творити. 3.3. Вищі Боги відмовляються.

3.1. НАЙВИЩІЙ ВОЛОАР ПРИЙШОВ. ВІН ВІДОКРЕМИВ ВОДИ ВІД ТІЛА ЇЇ, І ЦЕ СТАЛО НЕБОМ ЗВЕРХУ, ПЕШИМИ НЕБЕСАМИ.*

*Атмосфера або Повітря, Небосхил.

Тут переказ знову повертається до всесвітнього значення, як у ранньому викладенні, повтореному в Пуранах, так і у пізнішому у книгах Мойсея. У першому ми читаємо: «Він Господь (Бог маючий форму Брами) коли світ став океаном, зробив висновок, що у глибині вод лежить земля та бажаючи підняти її (відокремити) створив себе у іншій формі. Як у попередній Кальпі він прийняв образ черепахи, так у цій він прийняв образ вепра...». У «Творінні» Елохімами, «Бог» створює «твердь посеред вод» і каже: «нехай буде суходол». І наразі ми маємо традиційний гачок на якому висить езотерична частина кабалістичного тлумачення.

3.2. ВЕЛИКІ КОГАНИ* ВИКЛИКАЛИ ВОЛОДАРІВ МІСЯЦЯ З ПОВІТРЯНИМИ ТІЛАМИ: «НАРОДІТЬ ЛЮДЕЙ,** ЛЮДЕЙ ВАШОГО ЄСТВА. ДАЙТЕ ЇМ*** ЇХ ВНУТРІШНІ ФОРМИ. ВОНА**** СКЛАДЕ ЗОВНІШНІ ОБОЛОНКИ.***** ЧОЛОВІКАМИ-ЖІНКАМИ БУДУТЬ ВОНИ. ВОЛОДАРІ ПОЛУМ'Я ТАК САМЕ...».

*Володарі. **Було наказано їм. ***Тобто Дживам або Монадам. ****Мати Земля або Природа. *****Зовнішні Тіла.

Хто ці «Володарі Місяця»? В Індії їх називають Пітрі або «Місячні Предки», але у єврейських згортках сам Іегова є «Володар Місяця», колективно він явлений як Воїнство, і так саме як один з Елохімів. Астрономія євреїв та їх «виконання часів» були встановлені за Місяцем. Один кабаліст довів, що «Даніїл... вчив Передбаченню Божому на засадах встановлених часів»... і що Одкровення Іоанна свідчить «про вимір кубічного міста яке сходить з небес» та додає: «Але сила неба яка дає життя є головним чином у Місяці... це було єврейське Jehovah – і Св. Павло додає: «Нехай жодна людина не засудить вас за виконання дня сьомого і дня нового Місяця – які є тінь речей майбутніх; але тіло (або сутність) від Христа», тобто Іегови – та функція цієї могутності, яка «з безплідної жінки зробила щасливу матір дітей» - «бо вони є дар Іегови»... що дає ключа до розуміння висловлення Сунамифія, її чоловіка, коли вона забажала відвідати Божу людину: «бо то був не день сьомий і не день нового Місяця». Живі духовні сили сузір'їв мали війни відмічені рухом та положенням зірок та планет і, особливо, як наслідок сполучення Місяця, Землі та Сонця. Бентлей коментує «війну між богами та велетнями» індусів, як відмічену затемненням Сонця під час підйомного вузла місяця у 945 р. до Р.Христового (!), в епоху коли народилася або вийшла з моря СРІ (Сарві, дружина Авраама) яка була Венерою Афродітою (sic) Заходу та емблемою місячно-сонячного року або Місяця», богинею всього приросту»... (Тому) величним пам'ятником точного періоду місячного року та місяця за яким цей цикл (19 тропічних років Сонця і 235 обертів Місяця) міг бути обчислений, була гора Сінай – Господь Іегова сховався на ній... Павло каже у той час як містик, коли каже про вільну жінку та жінку-рабиню Авраама. «Бо Агарь (Дружина-рабиня Авраама) є гора Сінай Аравії». Як могла бути жінка горою? І такою горою! Та все ж, у одному сенсі вона була нею. Ім'я її було Агарь, єврейське числове значення якого відповідає 235, або у точному вимірі число місячних місяців 19 тропічних років, щоби заключити цей цикл та зробити схожість і тотожність дійсними; і Гора Сінай була на езотеричній мові цієї мудрості пам'ятником точного часу місячного року та місяців, за яким цей духовний життєвий цикл міг бути обрахований – і насправді ця гора мала назву (Фюрст) «Гора Місяця (Сін)». Так саме і Сарві (СРІ) дружина Авраама, не могла мати дітей до того часу доки ім'я її не змінилося на Сара, що надало можливість цього місячного впливу». Це можна вважати за відступ від головної теми; але він необхідний, зважаючи на читачів християн. Бо хто після без пристрасного вивчення відповідних легенд про Abram або Abraham,

Sarai або Sarah, «яка була чудова обличчям» та легенди про Брамун та Сарасваті або Шрі-Лакшмі-Венеру у зв'язку всіх їх з Місяцем та Водою – і особливо, той хто розуміє істинне кабалістичне значення ім'я Ієгова, так саме як і його зв'язок та відношення до Місяця – хто зможе мати сумніви, що переказ про Авраама не заснований на легенді про Брамун або, що Книга Буття не була написаною на основі стародавніх переказів, які були сприйняті всіма древніми народами? Все алегорично у стародавніх Писаннях – все на засадах та зв'язане з астрономією та космологією.

3.3. ПІШЛИ ВОНИ,* КОЖЕН У ВИЗНАЧЕНУ ДЛЯ НЬОГО ЗЕМЛЮ; СЕМЕРО З НИХ, КОЖЕН НА Свій УДІЛ. ВОЛОДАРІ ПОЛУМ'Я ЗАЛИШИЛИСЯ ПОЗАДУ. ВОНИ НЕ ЗАБАЖАЛИ ЙТИ, ВОНИ НЕ ЗАБАЖАЛИ ТВОРИТИ.

*Місячні Боги.

Сокровенні Вчення показують божественних Прабатьків які створюють людей на сімох частинах земної кулі, «кожен на власному уділі» - тобто кожен особливу Расу людей за внутрішнім та зовнішнім виглядом та на різних Зонах. Це полі генетичне ствердження розглядається у іншому місці Станці 7. Але хто «Вони», хто створюють, і «Володарі Полум'я», «які не забажали»? Окультизм поділяє «Творців» на Дванадцять Класів з яких Чотири досягли «Визволення» до кінця «Великого Віку», П'ятий готовий досягти його, але все ще залишається діяльним на розумових планах, у той час коли Семеро класів доки що під безпосереднім Кармічним Законом. Ці останні діють на заселених Світах нашої Низки.

Екзотеричні індуські книги згадують Семеро Класів Пітрі і між ними два визначених види Прабатьків або Предків: Бархішада і Агнішвата, або одні, які володіють «священним вогнем», і інші, позбавлені його. Ритуали індусів, імовірно, пов'язують їх з жертвними вогнями і з гріхаста брамініми у їх ранніх втіленнях, з тими з них, хто у власних попередніх народженнях охороняли, і тими, хто не охороняли, як вони мусили були це робити, священні вогні свого вогнища. Різниця ця, як сказано, взята з Вед. Перший і найвищий Клас (езотерично), Клас Агнішвата, поданий у екзотеричній алегорії як складений з гріхаста або брамінів, голів сімей, які не виконували свого боргу у підтриманні вогнища та у жертвоприношеннях на спалення вогнем у своїх попередніх народженнях, у інших Мануантарах і тому втратили будь яке право на жертвоприношення з вогнем. У той час коли Бархішади, як браміні що підтримують священне вогнище, шануються таким чином до цього часу. Відповідно Агнішвата представлені позбавленими вогню, у той час коли Бархішади як володіючи вогнем. Але Езотерична Філософія пояснює початкову класифікацію як таку, що виникла з причини різниці у природі цих двох Класів: Агнішвата Пітрі позбавлені «Вогню», тобто творчої пристрасті, бо вони дуже божественні та чисті, у той час коли Бархішада, як Місячні Боги більш щільно пов'язані з Землею, стали Елохімами, творцями форм або Адама з праху. Алегорія говорить, що Санадана і інші Ведха, Сини Брами, його перше потомство: «Були без бажань або пристрасті, натхнені святою мудрістю, відчужені від Світу, і не бажали мати потомства». Саме таким є сенс слів у вірші: «Вони не забажали творити», і це наразі пояснюється наступним чином: «Первісні Еманції Творчої Могутності занадто близькі до Абсолютної Причини. Вони сили латентні, які набудуть розвитку лише у майбутніх стадіях». Цим все пояснюється. Тому сказано, що Брама відчув гнів, коли побачив, що ті «Втілені Духи, народжені з його членів (гатра) не забажали розмножуватися». Після чого, як сказано в алегорії, він створює інших семеро Розумом-народжених Синів, а саме Марічі, Атрі, Ангирас, Пуластія, Крату і Вашиста, останній часто міняється на Дакшу, найбільш багатодітного творця. У більшості текстів ці Семеро Синів Вашиста-Дакша називаються сімома Ріші Третьої Мануантари: остання має відношення так саме до Третього Кола, як і до Третьої Корінної Раси з її расовими гілками у Четвертому Колі. Всі вони

творці різноманітних Істот на цій Землі, так звані Праджапаті, але у той самий час ми бачимо їх різними втіленнями у ранніх Мануантарах або Расах. Таким чином стає зрозуміло, чому Агнішвата, позбавлені більш грубого «творчого вогню» і тому не здатні створити фізичну людину, і так саме не мають Двійника або Астрального Тіла, щоби виявити його, бо вони були без будь якої «форми» і показані у екзотеричних алегоріях як Йоги, Кумари (незаймані Юнаки), які стали «повсталими» Асурами та воїнами проти Богів* тощо. Все ж, лише вони могли завершити людину, тобто створити її самосвідомою, майже божественною Істотою – Богом на Землі. Бархішада, хоча і володіли «творчим вогнем», були позбавлені вищого елементу Махату. Тому, що вони на рівні з нижчими «Принципами» - тими які попередні грубій об'єктивній матерії – вони могли дати народження лише зовнішній людині або вірніше прообразу фізичної, астральної людини. Таким чином ми бачимо, що хоча завдання це і покладене на них Брамою – Колективним Махатом або Вселенським Божественним Розумом – все ж, «Таємниця Творіння» має повтор на Землі, але у зворотному порядку, як у дзеркалі.

*Тому що, як видно з алегорії, Боги які не мали особистих заслуг та боялися святості тих само спрямованих втілених Істот, що стали Аскетами і Йогами та, таким чином загрожували знищити силу перших власними, надбаними особисто силами – засудили їх. Все це має глибоке філософське значення та має відношення до еволюції та надбання божественних сил особистою діяльністю. Деякі Ріші Йоги явлені у Пуранах значно могутнішими ніж Боги. Другорядні Боги або Сили Природи засуджені на зникнення; і лише духовна Потенційність в людині може спрямувати її до єднання, стати єдиним з Безкінечним та Абсолютом.

Саме ті, які нездатні створити духовну безсмертну людину, відкидають несвідомий образ (Астральний) фізичної Істоти; і як це буде видно, саме ті, хто не бажав розмножуватися, жертвують собою на благо та порятунок Духовного Людства. Бо щоби закінчити семи-складну людину, щоби додати до її трьох нижчих Принципів та закріпити їх до Духовної Монади – яка ніколи не може бути у такій формі, інакше як у абсолютно латентному стані – потрібні два в'язучих «Принципи»: Манас і Кама. Це потребує живого Духовного Вогню середнього Принципу з П'ятого і Третього Стану Плероми. Але цей Вогонь лише у володінні Трикутників, а не у (досконалих) Кубів, символів Ангельських Істот: перші надбали його за часів Першого Творіння і, сказано, що вони заволоділи ним, як у алегорії про Прометея. Саме вони є активними і тому – у Небесах – вони Істоти, які перестали бути «чистими». Вони стали вільними і незалежними Розумами, які явлені у кожній Теогонії борцями за цю незалежність і свободу і, відповідно – у звичайному сенсі – як «противники до божественного пасивного закону». Таким чином, саме вони є ті «Полум'я» - Агнішвата – які, як це показано у вірші, «залишилися позаду», замість того щоби підти за іншими для створення людей на Землі. Але істинний езотеричний сенс є у тому, що для більшості з них було визначено втілитися у майбутньому як EGO посіву Людства. Людське EGO не є ні Атман, ні Буддхі, але Вищий Манас: плід розуму та розквіт розумного самосвідомого Еготизму – у вищому духовному сенсі. Стародавні праці згадують його, як Карана Шаріра на плані Сутратма, яка є «золота нитка» на якій на вподобі до намиста нанизані різноманітні Особистості цього Вищого EGO. Якби повідомити читачеві, як це показано у наполовину езотеричних алегоріях, що ці Істоти були Нірвані які повертаються з попередніх Маха-Мануантар – Віків незчисленної тривалості – то навряд чи він зрозуміє правильно цей текст; у той час коли деякі ведантисти можуть сказати: «це не так; Нірвані ніколи не можуть повернутися»; що є істиною протягом тієї Мануантари, до якої вони належать, і не вірно там, де це стосується Вічності. Бо у Сокровених Віршах сказано: «Нитка Променистості, яка непорушна і розчиняється лише у Нірвані, виникає з неї у власній цілісності у день, коли Великий Закон закликає все сутне назад до дії». Відповідно, якщо Вищі Пітрі або Дхіані не прийняли участі у цьому фізичному творінні, то ми знаходимо Первісну Людину – яка вийшла з тіл

власних Прабатьків, духовно позбавлених вогню – змальовану як істота повітряної форми, не щільна та «позбавлена розуму». Вона не мала середнього Принципу, який міг би служити їй посередником між Вищою та Нижчою – Духовною Людиною та Фізичними мізками – бо бракувало Манаса (Думаючого). Монади, втілені у ці порожні Оболонки, залишилися такими самими несвідомими, як і коли вони були роз'єднані з власними попередніми незакінченими формами та носіями. Немає потенційності для Творчості або Самосвідомості у чистому Дусі на цьому нашому плані, якщо лише його занадто однорідна досконала – бо божественна – природа не буде, так би мовити, змішана та закріплена єством вже диференційованим. Лише нижча лінія Трикутника – як подання першої Триади від Всесвітньої Монади – може забезпечити свідомість на плані диференційованої Природи. Але як могли ці чисті Еманації, які на засадах цього Принципу самі спочатку мусили бути «несвідомими» (у нашому сенсі) стати корисними у забезпеченні потрібним Принципом, бо самі вони не могли володіти ним?

Відповідь буде важко зрозуміти, якщо лише не ознайомитися з філософською метафізикою без-початкових та безкінечних серій Космічних Відроджень та не засвоїти неодмінний закон Природи, який є Закон ВІЧНОГО РУХУ, циклічний та спіральний – тому вічно прогресуючий навіть в уявних повторях. Єдиний Божественний Принцип, безіменне ТЕ у Ведах, є Всесвітня Сукупність, яка ні у власних духовних аспектах та еманаціях, ні у власних фізичних Атомах ніколи не може бути у стані «Абсолютного Спокою», за виключенням Ночей Брами. Відповідно так саме і «Першонароджені» є ті, хто перші отримують імпульс руху на початку Мануантари, і тому вони першими падають у нижчі сфери матеріальності. Вони, які у Богослов'ї називаються «Престолами» і є «Твердинею Бога» мусять стати першими втіленими людьми на Землі; і стає зрозумілим, якщо ми поміркуємо про нескінченні серії минулих Мануантар, що останні мусили бути першими, а перші останніми. Іншими словами ми бачимо, що вищі Ангели, незчисленні еони тому, пройшли крізь «Семеро Кілець» і, таким чином, «заволоділи» Священним Вогнем; простіше це значить, що вони сприйняли протягом минулих втілень у нижчих, так саме і вищих Світах, всю власну Мудрість – відображення Махату у його різноманітних станах напруги. Жодна істота, чи то ангельська, чи то людська, не може досягти стану Нірвани або абсолютної чистоти, інакше ніж крізь еони страждань та усвідомлення зла і добра, бо останнє у іншому випадку буде незрозумілим. Між людиною та твариною, Монади або Дживи яких у засадах своїх тотожні – існує безодня що до Розумності та Самосвідомості. Що є людський розум у його вищому аспекті, звідки він, якщо він не є частина єства – і, у деяких рідких випадках втілень, саме єство – Вищої Істоти, яка належить до більш вищого і божественного плану? Чи може людина – Бог у тваринній формі – бути продуктом Матеріальної Природи лише з причини еволюції, так саме як тварина, що відрізняється від людини зовні, але не матеріалами фізичних тканин, та наділена душею тієї самою хоча і не розвиненою Монадою – чи можливо це, коли ми бачимо, що потенціал думки цих двох відрізняються, як Сонце від світлячка? Що це, що створює таку різницю, якщо лише людина не є тварина плюс живий Бог всередині власної фізичної оболонки? Зупинимось на хвилинку та серйозно запитаємо себе, не звертаючи уваги на фантазії та софізми як матеріалістичної так і психологічної сучасної науки. До деякої частини дозволяється, що навіть Езотеричне Вчення алегоричне. Для того, щоби зробити його зрозумілим для середньої свідомості, необхідно користуватися символами у ясних образах. Звідси алегоричні та наполовину міфічні перекази у екзотеричних вченнях, і лише наполовину метафізичні та об'єктивні уявлення у Езотеризмі. Бо чисто і трансцендентні духовні уявлення досягні лише до усвідомлення тих, «хто бачить без очей, чує без вух та відчуває без органів», за графічним зображенням Коментарів. Ідеаліст з пуритан, вільний надихати цю догму, у той час коли сучасний психолог просто буде намагатися позбавити душі, нашу «Падшу», але все ж, Божественну Душу – божественну, за умови поєднання з Буддхі.

Таємниця високодуховних Предків Божественної Людини, яка міститься всередині земної людини дуже велика. Натяки на її подвійне створення є у Пуранах, хоча езотеричне значення цього може бути усвідомленим лише шляхом порівняння багатьох різних описів, якщо читати їх у символічному та алегоричному сенсі. Те саме ми зустрічаємо в Біблії, у Книзі Буття і навіть у посланнях Павла. Бо той «Творець» який у другій главі Книги Буття названий «Господь Бог», у оригінальному тексті є ніхто інший ніж Елохім або Боги (Володарі) у множинному числі; і у той час коли один з них створює земного Адама з Праху, другий вдихає у нього Дихання Життя, і третій робить з нього Живу Душу; всі ці значення передані множинним числом слова Елохім. Або як каже Павло: «Перша людина з Землі, друга (остання або точніше вища) Господь з Небес». В арійській алегорії повсталі Сини Брами всі подані як святі Аскети і Йogi. Як заново народжені у кожній Кальпі, вони зазвичай намагаються перешкодити людському розмноженню. Коли Дакша, голова Праджапаті або Творців, народжує 10.000 синів з метою заселення світу, Нарада – син Брами, великий Ріші у якості дійсного Кумари хоча і не за ім'ям – втручається у наміри Дакши та двічі руйнує їх, переконавши його Синів залишатися святими аскетами та відкинути шлюб. За це Дакша проклинає Нараду та засуджує його на «втілення людиною», на вподобі до того як раніше Брама прокляв його самого за відмову від шлюбу та потомства: «Загинь у твоїй (справжній Дева або ангельській формі); нехай черево стане помешканням твоїм» - тобто стати людиною. Не дивлячись на декілька заперечливих тлумачень того самого оповідання, легко побачити, що Нарада належить до того Класу «Першонароджених» Брамою, які всі повстали проти закону тваринного розмноження, за що і були примушені народжуватися як люди. З усіх ведичних Ріші, Нарада, як вже було зазначено, є найбільш незрозумілим тому, що він найбільш щільно пов'язаний з Окультизмами Доктринами – особливо з Сокровенними Циклами та Кальпами. Деякі заперечливі ствердження про цього Мудреця дуже збентежили сходознавців. Так він поданий відмовником «творити» або мати потомство який назвав свого Батька-Браму «брехливим вчителем» за те, що той радив йому взяти шлюб, як це викладено у Нарада-Панча-Ратра; та все ж він згадується як один з Праджапаті або Прабатьків! У Нарадія Пурані він описує закони та обов'язки незайманих Адептів; і тому що ці окультизми обов'язки не зустрічаються у фрагментах майже 3000 Станців які належать європейським музеям, то браміни проголошені брехунами; сходознавці забувають, що зміст Нарадія містить 25.000 Станців і не дуже схоже на правду, щоби такі Манускрипти були знайдені в руках не посвячених індусів, тих що ладні продати дорогоцінну Оллу за сочевичну юшку. Достатньо сказати, що Нарада є переважно Дева-Ріші Окультизму, і окультист який не міркує, не аналізує та не вивчає Нараду у його сімох езотеричних аспектах, ніколи не буде у стані дослідити деякі антропологічні, хронологічні і навіть космічні Таємниці. Він є один з вище згаданих Вогнів і грає визначену роль у еволюції цієї Кальпи від її початку до її кінцевої стадії. Він актор, який виявляється у кожному акті або Корінній Расі цієї Мануантарної Драми, у світових алегоріях які дають головну ноту Езотеризму і стають наразі більш зрозумілими читачеві. Але чи не звернутися нам до інших стародавніх Писань та документів для підтвердження існування «Вогнів», «Іскор», «Полум'їв»? Підтвердження ці численні, якщо лише шукати їх у належних місцях.

У кабалістичній «Книзі Сокровенної Мудрості» всі вони ясно викладені, так саме як і у Ха Ідра Зута Кадіш або «Менші Святі Збори». Мова їх надзвичайно містична та затуманена, та все ж, зрозуміла. У останній праці, посеред іскор Попередніх Світів, Пламен та Іскор, «вібруючих», від божественного кременю, «Працівник» починає створювати людину «чоловіка-жінку». Ці «Полум'я та Іскри» - Ангели та їх Світи, Зірки та Планети – іншою мовою, затухають та помирають, тобто залишаються «не проявленими», доки не скінчиться визначений процес в Природі. Щоби показати, як щільно приховані від ока не посвячених найбільш значні факти Антропогенезису, ми наводимо два уривки з кабалістичних книг. Перший з Ха Ідра Зута Кадіша:

429. «Від Носія-Світла (одна з Сімох Священних Планет) невимовного саява вийшло Променисте Полум'я, розбиваючи як великий молот ті іскри, які були раніше Світами.

430. І були вони сплетені та пов'язані між собою над-тонким ефіром, але лише у той час коли були єдині, як Великий Батько та Велика Матір.

431. Від Хоа Самого виходить АБ, Батько; від Хоа Самого виходить – Руах, Дух; які приховані у «Ветхому Денімі», і тут прихований цей ефір.

432. І Він був зв'язаний з носієм-світла, (Планетою та її Ангелом, або Правителем), який вийшов від того Носія-Світла, невимовного саява, прихованого у лоні Аіма, Великої Матері».

Далі наводимо наступний уривок з Зохара під заголовком «До Адамичні Царі», який так саме тлумачить ту саму таємницю. «Ми взнали від Сіфра ді Ценіута, що Al-ti-kah D, Al-ti-kin, Древній з Древніх, до того як Він зробив Власну Форму, виробив царів, і накреслив царів і виліпив царів (людей, «царів», тварин), і вони не могли існувати; до того часу доки Він не скинув їх та не приховав їх на деякий час, тому і написано: «І ці були царями доки царювали на Землі Едему»... і вони не могли існувати доки Resha Hiv,rah, Біла Голова At-ts-kah D, At-ti-kin, Древній з Древніх не створив Себе. Коли Він створив Себе, він створив всі форми Зверху та Знизу... До того часу доки він не створив Себе у Власній Формі, всі ті яких він бажав створити не були створені і всі світи були знищені... Вони не залишилися на власних місцях, бо образи царів не були створені як належно, і Святий Град не був готовий».

Таким чином сенс цих двох метафізичних алегорій такий: «Світи і люди по черзі формувалися та знищувалися за законом еволюції з попереднього матеріалу до того часу доки планети та їх мешканці, у нашому випадку Земля та її тваринні та людські раси, не стали тим, чим вони є наразі у сучасному циклі – силами протилежних полярностей, врівноваженими складом Духа а Матерії, позитивного і негативного, чоловічого та жіночого начала. До того як людина змогла стати чоловіком та жінкою фізично, її прообраз Елохім – Творець мусив створити її Форму на цьому плані статі, астральну. Тобто Атоми та органічні сили, сходячи на план цієї диференціації, мусили йти за порядком, встановленим Природою таким чином, щоби виконати непорочним шляхом закон, який Кабала називає «Рівновага», за посередництвом якого все, що існує, виявляється як чоловіче та жіноче начало у власній кінцевій досконалості у сучасній стадії матеріальності. Хокма, Мудрість, Чоловіча Сефіра мусила була розчинитися у самій Біна та через Біна, Розумну Природу або Розуміння. Тому Перша Корінна Раса людей, без статевих та не свідомих, мусила бути скинутою та «прихованою до визначеного часу»; тобто Перша Раса замість того, щоби померти, зникла у Другій Расі, як переходять деякі нижчі життя та рослини у власне потомство. Це було загальне перетворення. Перша Раса стала Другою Корінною Расою без того, щоби народити її або створити та померти. «Вони перейшли разом», як написано: «І Він помер», і інший «царював замість нього». Чому? Тому що «Святий Град не був ще готовий». То, що таке «Святий Град»? Магот – Сокровенне Місце, або Святилище на Землі, іншими словами, людська утроба, мікрокосмічний повтор та відображення Небесної Утроби, жіночого Простору або Передвічного Хаосу, у якому Чоловіче начало є Духом який запліднює зародок Сина або видимий Всесвіт. І це так бо у Зогарі, у параграфі про «Еманації Чоловічого і Жіночого Начала» сказано, що на цій Землі Мудрість «Пресвятого Ветхого не сяє ніде, окрім як у чоловікові та жінці». («Хокма, Мудрість, є Батько, а Біна – Розуміння – Матір...»). І коли вони сполучаються один з другим, вони народжують, розповсюджують та виявляють Істину. З висловлювань рабина Ye-yeva, Sabbath, тобто Старого, ми усвідомили наступне: Що є Біна-Розуміння? Але коли вони поєднуються один з другим Jod з Heh, вони стають заплідненими і народжують Сина. І тому це називається Біна, Розуміння. Це означає

BeN YaH, тобто Син YaH. Це є завершенням Цілого». Це так саме є «завершенням» фалізму рабинами, його апофеозом, скиданням божественного у тваринне, найвищого у брутальність земну. Нічого такого брутального у власному зображенні не існує ні у Східному Окультизмі, ні у початковій Кабалі – у халдейській Книзі Чисел. Ми вже висловилися з цього приводу у «Викритій Ізиді»: «Ми вбачаємо доволі не мудрим з боку письменників католиків виливати власну ярість у схожих фразах до цієї: «У багатьох пагодах фалічний камінь виявляє, на вподобі до грецького Батілосу, брутально не пристойну форму Лінгама... Маха-Дева». До того як кидати бруд на символ, глибокий метафізичний сенс якого перевищує розуміння сучасних представників тієї почуттєвої релігії, якою переважно є католицизм, вони мусили би зруйнувати власні древні церкви та змінити форму куполів власних храмів. Махадео, Еліфанти, кругла Башта Бхагулпора, мінарети Іслама – загострені або круглі – є прообразами Кампаніли на майдані Сан-Марко у Венеції, Собору у Рочестері та сучасного Міланського Собору. Всі ці дзвіниці, башти та куполи та всі християнські храми є лише перетворення первісного Літоса, стоячого Фалоса». Все ж, не дивлячись на те, що той факт, що всі єврейські Елохіми, Іскри і Херувими тотожні до Дев, Ріші, Вогнів та Пламен, Рудр та сорока дев'яток Агні древніх арійців, достатньо доведений Кабалою і у Кабалі.

СТАНЦЯ 4

СТВОРЕННЯ ПЕРШИХ РАС

4.1. Створення людей. 4.2. Вони порожні тіні. 4.3. Творці занепокоєні, як створити думуючу людину. 4.4. Що потрібно для створення досконалої Людини?

4.1. СЕМЕРО ВОЇНСТВ, ВОЛЕЮ-НАРОДЖЕНІ* ВОЛОДАРІ, СПРЯМОВАНІ ДУХОМ-ЖИТТЯМ,** ВИДИЛИЛИ ЛЮДЕЙ З СЕБЕ САМИХ, КОЖЕН НА ВЛАСНІЙ ЗОНІ.

*Або Розумом-народжені. **Фохат.

Вони скинули власні «Тіні» або Астральні Тіла – якщо лише можливо уявити, що така ефірна істота, як «Місячний Дух» може мати ще астральне тіло, окрім ледве відчутного тіла. У другому Коментарі сказано, що Предки видихнули першу людину, на вподобі до того, як Брама видихнув Сурів або Богів, коли вони стали Асурами (від Асу – дихання). У третьому Коментарі сказано, що вони, щойно створені люди, були «тінями Тіней». Відносно цієї фрази – «Вони були тінями Тіней» - можна додати декілька слів та спробувати це більш якісно пояснити. Цей перший процес еволюції людини значно легше зрозуміти, ніж той, що йде за ним, хоча як цей так і всі інші будуть відкинуті і навіть викликать сумніви з боку кабалістів, особливо західних, які вивчають сучасні наслідки та зневажають вивченням причин. Так саме і письменниця цієї праці не відчуває себе достатньо компетентною, щоби пояснити спосіб розмноження, такий важкий для розуміння всіх, окрім східного окультиста. Тому безкорисно тут братися за подробиці, що до цього процесу, хоча він у найменших деталях і описаний у Сокровенних Книгах, бо це привело би лише до викладення фактів, до цього часу невідомих, непосвяченому світу, і як результат, не правильному, помилковому тлумаченню. Адам, створений з праху землі, завжди буде кращим для відомого класу вивчаючих, Адаму створеному з ефірного тіла його творця; хоча про перший процес ніхто ніколи не чув, у той час коли другий, як всім відомо, добре знайомий багатьом спіритуалістам у Європі та Америці, і саме вони краще за інших мусили би зрозуміти його. Бо хто з тих, хто були свідками феномена матеріалізації форми, яка виходить з пор медіума або інколи з його лівого боку, хто з них може мати сумніви хоча би у можливості такого народження? Якщо існують у Всесвіті істоти, схожі до Ангелів або Духів, безтілесне єство яких може являти розумну Істоту, не зважаючи на відсутність будь якого (для нас) щільного організму; і якщо існують такі, хто вірять ,

що Бог створив першу людину з праху землі та вдихнув у неї живу Душу – є мільйони які вірять у те і інше – то те саме міститься у нашій доктрині, що тут є таким не можливим? Скоро прийде день, коли світ мусить буде обрати, приймає він чудове створіння людини (так саме і Космосу) з нічого, за мертвої букви Книги Буття, або, що перша людина була народженою від фантастичної ланки – доки що цілком «невідомої» - спільного предка людини та «сучасної мавпи». Між двома цими помилками і стає Окультна Філософія. Вона вчить, що перше людство було виявлено вищими, наполовину божественними Істотами з їх власного Єства. Якщо цей останній процес мусить вважатися ненормальним або неосяжним тому, що Природа вивела його з застосування на цій стадії еволюції - все ж, він можливий на основі доказів «деяких відомих фактів спиритизму». Тому ми питаємо, яка з цих трьох гіпотез або теорій найбільш розумна та найменш недолуга? Ніхто хіба що він сліпий матеріаліст – ніколи не зможе заперечувати Сокровенного Вчення.

Далі, ми знаємо з Сокровенного Вчення, що людина не була «створена» такою досконалою, якою вона є наразі, не дивлячись на те, що вона все ще залишається недосконалою. Тривала духовна, психічна і розумова та тваринна еволюція від вищого до нижчого, так саме як і фізичний розвиток – від простого та однорідного до більш складного, хоча і не зовсім вздовж ліній, накреслених нам сучасними еволюціоністами. Ця подвійна еволюція у двох протилежних напрямках потребувала віки, різні за природою та духовністю і розумністю, щоби створити істоту, відому наразі як людина. Окрім того єдиний абсолютний закон, вічно діючий та без помилок, що проходить вздовж тієї самої лінії від однієї Вічності (або Мануантари) до другої, безупинно до верху як сходи, для проявленого або того, що ми називаємо Великою Ілюзією (Маха-Майя), а з іншого боку занурює Дух глибше і глибше у матеріальність і далі спокутує його через плоть та звільняє його – цей закон, кажемо ми, застосовується для цих цілей Істотами інших і вищих планів, людьми або Розумами (манас) у відповідності до їх Кармічних потреб. Біля цієї точки ми знову просимо читача звернутися до індуської філософії і релігії. Езотеризм як тієї так і іншої цілком збігається з нашою Таємною Доктриною, не дивлячись на всю різноманітність їх форм.

ТОТОЖНІСТЬ ТА РОЗБІЖНОСТІ МІЖ СИЛАМИ ЩО ВТІЛЮЮТЬСЯ

Прабатьки Людини, в Індії на ім'я Батьки, Пітари або Пітрі, суть «Творці» наших тіл та нижчих принципів. Вони є ми самі, як первісні особи, і ми є вони. Первісна людина була би «кісткою від кістки та плоттю від плоті їх», якби вони володіли кістками та плоттю. Але як сказано, вони були «Місячними істотами». Ті, хто обдарували людину її свідомим, безсмертним EGO, були «Сонячні Ангели» - чи будемо на них дивитися метафорично чи буквально. Таємниці свідомого EGO, або Людської Душі великі. Езотеричне Ім'я цих Сонячних Ангелів буквально означає «Володарі» (Натх) «неухильного постійного Благочестя» (Пранідхана). Тому вони як володіючи П'ятим Принципом (Манас) імовірно не лише мають відношення, але і встановили систему Йоги та включили Пранідхану як п'яте правило для виконання. Вже було пояснено, чому Транс-Гімалайські окултисти вважають їх тотожними до тих, кого в Індії називають Кумарами, Агнішватами та Бархішадами.

Яким точним та вірним є висловлення Платона, яким глибоким та філософічним є його зауваження з приводу (Людської) Душі або EGO, коли він визначає як «склад того самого та другого». Та все ж, як слабо був усвідомлений цей натяк, бо це було сприйняте, що Душа була Видихом Бога, Ієгови. Вона «те саме та друге», як висловився великий Філософ-Посвячений; бо EGO – «Вище Я», коли занурене та злите з Божественною Монадою – є Людиною і, у той самий час вона залишається «тією самою та іншою»; Ангел втілений у ній, тотожний до Всесвітнього Махату. Великі класичні письменники та філософи відчували цю істину, коли казали: «Дещо мусить бути

всередині нас, що виробляє наші думки. Дещо доволі тонке, це є дихання; це – вогонь; це – ефір; це – квінт-есенція; це – тонка подoba; це – розуміння; це – число; це є гармонія». Все це є Манаси та Раджаси, Кумари, Асури та інші Керівники і Пітрі, які втілилися у Третій Расі і таким чином та іншими обдарували людину Розумом. Існують Семеро Класів Пітрі, як показано далі, троє Безплотні і четверо з плоті; та два види – Агнішвати і Бархішади. І можемо додати, якщо є два види Пітрі, то так саме і є подвійна та потрібна категорії Бархішадів і Агнішватів. Перші дають народження власним Астральним Двійникам, знову народжуються як Сини Атрі, і є «Пітрі Демонів», дають народження тілесним Істотам, за ствердженням Ману; у той час коли Агнішвати народжуються знову як Сини Марічі, Сина Брами та вважаються «Пітрі Богів». «Вайю Пурана стверджує, що Семеро Класів Пітрі спочатку були первісними Богами, Вайраджами, яких Брама оком Йога побачив у вічних сферах, і які є богами богів... Матс'я... додає, що Боги шанували їх». Харівамша визначає Вайраджа лише як один з Класів Пітрі, це ствердження підтримується Сокровенними Вченнями, які ототожнюють Вайраджа з старшими Агнішвата і Раджаса або Абхутараджаса, безплотними та не маючими навіть Астрального образу. У більшості манускриптів сказано, що Вішну втілювався в них та через них. «У Райвата Мануантарі, Харі, кращій з Богів, був народжений від Самбхуті, як божественний Манас – одночасно разом з божествами Раджаса». Самбхуті була дочкою Дакші і дружиною Марічі, батька Агнішватів, які разом з Раджасами назавжди зв'язані з Манасами. Як це відмічене Ф.Холом, більш талановитим санскритологом, ніж Уільсон: «Манаса не буде належним ім'ям для божества, зв'язаного з Раджаса. У ньому ми знаходимо манасам – те саме, що і манас – лише з необхідною заміною закінчення для виразу чоловічого уособлення». Всі Сини Віраджа суть Манаса, каже Нілакантха. Але Віраджа є Брама, і тому Безплотні Пітрі називаються Вайраджами, як Сини Вірадж, говорить Вайю Пурана.

Ми можемо примножити наші докази ad infinitum, але це ні до чого. Мудрий зрозуміє, що ми маємо на увазі під цим, від немудрого це не потрібно. В Індії існують триста тридцять мільйонів Богів. Але як зауважує вчений лектор Бхагават Гіти: «Всі вони можуть бути девами, але у жодному випадку не всі вони боги», у тому високому духовному сенсі, який приписується цьому терміну. Ця помилка зазвичай робиться європейцями. Дева є свого роду духовна істота, і лише тому, що те саме слово зазвичай вживається для визначення бога, зовсім не означає, що ми маємо та шануємо триста тридцять мільйонів богів. Ці Істоти, можна зробити висновок, мають деяку спорідненість з одним з трьох Упадхі (головних принципів), на які ми ділимо людину». Імена божеств які належать до відомої містичної категорії міняються з кожною Мануантарою. Таким чином дванадцять Великих Богів Джая, створені Брамою для допомоги йому у справі Творіння на самому початку Кальпи, і які занурилися у Самадхі та знехтували працею творіння – за що вони були прокляті та засуджені знову народжуються у кожній Мануантарі до сьомої – відповідно мають назви Аджита, Тушита, Сат'я, Харі, Вайкунтха, Садх'я і Адіт'я. Вони мають назву Тушита у другій Кальпі і Адіт'я у наш Вайвасвата період, окрім ще інших імен відповідних до кожного віку. Але вони тотожні до Манаса або Раджаса, так саме як ці тотожні до наших втілених Дхіані-Коганів. Так, окрім тих Істот, які на вподобі до Якша, Гандхарва, Кінара та інші, вважаються індивідами та мешкають на Астральному Плані, існують справжні Деви, саме до цих категорій належать Адіт'я, Вайраджа, Кумари, Асури та всі ті високі небесні Істоти, яких Окультне Вчення іменує Манасвін, Мудрішими, найпершими між всіх, і хто всіх людей зробили би самосвідомими, духовно розумними Істотами, якими вони і стануть, якби вони не були «прокляті» та засуджені на падіння у зародження, народитися як смертні за їх нехтування боргом.

4.2. СЕМЕРО ПО СЕМЕРО ТІНЕЙ* МАЙБУТНІХ ЛЮДЕЙ**(а) НАРОДЖЕНІ БУЛИ,*** КОЖЕН ВЛАСНОГО КОЛЬОРУ**** ТА ВИДУ(б). КОЖЕН***** НА РІВЕНЬ НИЖЧЕ СВОГО БАТЬКА.*****

БАТЬКИ БЕЗ КІСТОК НЕ МОГЛИ ДАТИ ЖИТТЯ ІСТОТАМ З КІСТКАМИ. ПОТОМСТВО ЇХ БУЛО БХУТА,***** ПОЗБАВЛЕНЕ ФОРМИ ТА РОЗУМУ. ТОМУ НАЗИВАЮТЬ ЇХ ЧХАЯ-РАСА***** (в).

*Чхая. **Або Аманаса. ***Таким чином. ****Колір шкіри. *****Так саме. *****Творці. *****Привиди. *****Відображення або тінь.

а) Ману як вже було зазначено, походить від кореня man, думати, мислити, відповідно означає «Мислитель». Дуже імовірно, що саме від цього санскритського слова виникло латинське mens, Розум; єгипетське Menes, «Володар Розум»; monas Піфагора, або свідомо «думаюча одиниця», або розум; і навіть наш manas або розум, п'ятий принцип в людині. Тому ці Тіні називаються Аманаса «Які не мають Розуму». Посеред брамінів Пітрі надзвичайно священні, бо вони є Прабатьками або Предками людей – першими Манушія на цій Землі – їм брамін приносить жертвоприношення, коли у нього народжується син. Вони більш шановані, і ритуал їх важливіший, за шанування Богів. Чи не знайдемо ми філософського сенсу у цьому подвійному гурті Прабатьків?

Пітрі поділені на Семеро Класів, і ми знову маємо перед собою те саме містичне число. Майже всі Пурани згодні, що Три Класи посеред них належать до Арупа, без форми, у той час коли останні чотири мають Тіла. Перші – розумні та духовні, останні – матеріальні та позбавлені розуму. Езотерично, саме Асура складають перші три Класи Пітрі – «народжені у Тілі Ночі», у той час коли останні чотири Класи виникли з «Тіла сутінок». Їх Батьки, Боги були засуджені народитися на Землі, як не розумні, відповідно до Ваю Пурани. Легенди навмисно сплутані і дуже затуманені; з одного боку Пітрі Сини Богів, з другого - вони Сини Брами, і у той час коли третій робить з них наставників їх власних Батьків. Саме Сонми чотирьох матеріальних Класів творять людей на сімох Зонах одночасно. Далі, що стосується Сімох Класів Пітрі, з яких знову кожен поділений на семеро, ми звернемося з декількома словами до вивчаючого та з запитанням до не посвяченого. Той Клас «Вогняних Дхіані», яких ми ототожнюємо беззаперечно з Агнішвата, мають назву у нашій системі «Серцем» Дхіані-Коганічного Гурту, і сказано, що вони втілилися у Третій Расі людей та зробили їх доскональними. Езотерична Містогонія каже про таємничий зв'язок між семи-складною сутністю, або єством цього Ангельського Серця, і сутністю людини, кожний фізичний орган і психічна та духовна функція якої є відображенням, так би мовити копією на земному плані зразку або прообразу зверху. Питається чому існує такий дивний повтор числа сім у анатомічній системі людини? Чому серце має чотири нижчих порожнини та три вищі відділення, які так дивно відповідають семи-складному поділу людських принципів, поділених на два гурти, нижчий та вищий; і чому той самий поділ ми бачимо у різних Класах Пітрі і особливо між наших «Вогняних Дхіані»? бо як вже сказано, ці Істоти відповідні чотирьом Тілесним, або більш щільним та трьом Безтілесним, або тонким, «Принципам». Чому семеро нервових центрів випромінюють семеро променів? Чому є ці семеро центрів і чому людська шкіра має семеро означених шарів?

Коментар проголошує: «Після виявлення власних Тіней та створення людей з єдиного Елементу (Ефіру), Прабатьки знову піднімаються до Маха Лока, звідки під час оновлення світу вони періодично сходять щоби дати народження новим Людям. Тонкі Тіла залишаються без розуміння (Манаса) до пришествя Сура (богів), наразі названих Асура (Не-боги). «Не-Боги» можливо для брамінів, але вони вищі «Дихання» для окултистів, бо ці Прабатьки (Пітара), без форми та розумні, відмовляються складати людину, але обдаровують її Розумом; у той час коли чотири тілесних Класи складають лише її тіло. Це доволі зрозуміло пояснено у різних місцях Риг-Веди – вищого авторитету для індуса будь якої секти. У них Асура означає «духовний, божественний», і слово це застосовується як синонім Вищого Духу; так саме термін Асура у сенсі «Бога» застосовується до Варуни та Індри, і особливо до Агні – ці троє у древні часи були вищими Богами,

до того як Тео-Міфологія брамінів не викривила істинного сенсу майже всього змісту Архаїчних Писань. Але тому, що ключ наразі загублений, то і Асура майже не згадуються. Те саме ми знаходимо у Зенд Авесті. В релігії маздеїв або в релігії магів, Асура є Володар Асура Вішваведас, «всезнаючий» або «всезнаючий Господь»; Асура Мазда який пізніше стає Ахура Мазда і є як це доводить Бенфей, «Володар що обдаровує Розумом» - Асура Медха і Ахура Маздао. У іншому місці цієї праці на такій самій авторитетній основі, стверджується, Індо-Іранський Асура завжди вважався семи-складним. Цей факт у зв'язку з вищенаведеним ім'ям Мазда, який робить з семи-складного Асура «Володаря» або колективно «Володарів», «які обдаровують Розумом», пов'язує Амешаспентів з Асурами та з нашими Дхіані-Коганами, що втілюються, так саме як і з Елохімами, сімома надихаючими Богами Єгипту, Халдеї та всіх інших країн. Всі ці «Боги» відмовилися творити людину не тому, як це стверджується у екзотеричних писаннях, що пиха їх була занадто великою, щоби поділитися небесною могутністю свого єства з Дітьми Землі, але за зазначених причин. Все ж, алегорія має нескінченні видумки, і теологія кожної країни скористалася цим, щоби встановити власні тези проти Першонароджених або Логосів та закріпити це як істину у мізках невігласів та занадто довірливих. Християнська релігія не є єдиною, що принизила цих Богів до Демонів, зороастризм і навіть брахманізм скористалися цим, щоби захопити владу над розумами людей. Навіть у екзотеризмі халдеїв Істоти які відмовилися творити і тим самим, як сказано, повстали проти Деміурга, так саме звинувачені як Духи Темряви. Сура які завоювали власну розумову незалежність воюють з Сурами позбавленими цієї незалежності, і тому подані такими, що проводять власне життя у безкорисних обрядах та пошанах, заснованих на сліпій вірі – натяк який наразі замовчується ортодоксальними брамініми – і, завдяки цьому перші стають А-Сурами. Перші і Розумом-народжені Сини Божества відмовляються створювати потомство і за це прокляті Брамою та засуджені народитися людьми. Вони скидаються на Землю яка пізніше перетворюється за теологічної догми на Пекельні Області. Аріман знищує Бика, створеного Ормаздом – який є емблема земного ілюзорного життя, «Зародка скорботи» - і забуваючи, що тимчасове та тілесне сім'я мусить померти, щоби рослина безсмертя, рослина духовного вічного життя могла би вирости та жити, Аріман проголошується ворогом, протидіючою силою, дияволом. Тіфон розрізає Озиріса на чотирнадцять частин, щоби перешкодити йому заселити світ і тим самим створити страждання; і Тіфон стає у екзотеричних теологічних вченнях Силою Темряви. Але все це лише екзотерична оболонка. Саме шанувальники останньої приписують повстання, зусиллю та жертви тих, хто бажали допомогти людині досягти її первісного стану божественності через само-свідомі зусилля; і тому саме ці прихильники форми зробили Демонів з Ангелів Світла. Все ж, Езотерична Філософія вчить, що одна третина з Дхіані – тобто Три Класи з Арупа Пітрі, обдарованих Розумом, «що є дихання без форми складене з субстанції думки, а не елементарної» - були просто засуджені законом Карми на нове народження, або втілення на Землі. Деякі з них були Нірманакайя з інших Мануантар. Тому у всіх Пуранах ми бачимо як вони знову втілюються на нашій Планеті у Третій Мануантарі – тобто Третій Корінній Расі – як Царі, Ріші і Герої. Цей тезис занадто філософський та метафізичний для розуміння мас, був, як вже було сказано, викривлений священиками з метою збереження влади над натовпом.

Таким чином, уявні «Повсталі» були просто ті, хто примушені Кармічним Законом допити чашу гіркоти до її останньої краплі, мусили були знову народитися і таким чином, створити думаючих істот з астральних статуй, виявлених їх нижчими братами. Деякі з них, як сказано, відмовилися, бо вони не мали у собі потрібного матеріалу – тобто астрального тіла – бо вони були Арупа. Відмова інших була заснована на тому, що вони були Адептами і Йогами у давно минулих Мануантарах; ще одна таємниця. Але пізніше, як Нірманакайя, вони пожертвували собою на благо та порятунок Монад які чекали своєї черги і які у іншому випадку мусили би терпіти протягом

незчисленних віків у безвідповідальних тваринних, хоча і на вигляд людських формах. Це може бути притча і алегорія, що міститься у другій алегорії. Рішення її дається інтуїції вивчаючого, якщо лише він дозволить собі прочитати наступне духовним оком. Що стосується до їх Творців Форми або Предків – тих Ангелів, які у екзотеричних легендах підкорилися закону – вони мусять бути ототожнені з Пітрі Бархішадами або Пітрі-Давата, тобто тими, які володіли фізичним творчим вогнем. Вони могли створити, або точніше огорнути людські Монади лише власною астральною сутністю, але вони не могли створити людину за своїм образом та подобою. «Людина не може бути схожою до одного з нас», кажуть Боги Творці, яким було дозволено скласти нижчу людину – а вище. Створення людей з їх власного божественного єства, езотерично означає, що саме вони стали Першою Расою та, таким чином, розділили її участь та подальшу еволюцію. Вони не бажали лише тому, що вони не могли дати людині ту сокровенну священну іскру, яка горить та перетворюється на квітку людського розуму та самосвідомості, бо вони не мали її щоби дати. Це було дозволено лише тому Класу Дев, символом яких в Греції був Прометей; саме тим, які не мали жодного торкання до фізичного тіла, але цілком до чисто духовної людини.

Кожен Клас Творців обдаровує людину тим, що він мусить дати: один будує її зовнішню форму; другий дає власне єство, яке пізніше стає Людським Вищим Я, завдяки особистим зусиллям індивіда; але вони не могли зробити людей такими, якими вони були самі – досконалими, бо без гріху; без гріху тому, що вони володіли лише першим, блідим та неясним натяком на атрибути, до того останні, з людської точки зору були досконалими – білі, чисті та холодні як незайманий сніг. Там де немає боротьби, там немає заслуги. Людству, «земному та від Землі» не судилося бути створеному Ангелами від Первісного Божественного Дихання. Тому і сказано, що вони відмовилися створювати, і людина мусила бути збудованою більш матеріальними творцями, які могли дати лише те, що було притаманним їх власній природі. Підлеглі вічному закону, чисті Боги могли виявити з себе лише тіні людей не на багато менше ефірні і духовні, менше божественні і досконалі, ніж вони самі – але все ж, лише тіні. Тому перше людство було блідою копією власних Прабатьків; занадто матеріальне навіть у власній ефірності, щоби бути ієрархією Богів; і доволі духовне і чисте, щоби бути людьми, хоча і обдароване всіма негативними (нір гуна) якостями. Досконалість, щоби бути цілком такою, мусить народитися з недосконалості. Нетлінне мусить вирости з тлінного, з останнього як носія, основи та протилежності. Абсолютне Світло є абсолютна Темрява і *vice versa*. У дійсності немає ні Світла ні Темряви в обителях Істини. Добро та Зло близнюки, народжені Простором та Часом під владою Ілюзії. Роз'єднайте їх, відсічіть одне від другого, і вони обидва зникнуть. Жодне з них не може жити само по собі, *per se*, бо кожний з них мусить бути народжений та створений з другого і для того, щоби отримати буття, обидва вони мусять бути побачені та оцінені, до того як стати предметом розумового усвідомлення, тому у розумі смертного вони мусять бути розділені. Все ж, коли ілюзорна відмінність існує, вона потребує більш низького Класу Ангелів Творців, щоби «створити» заселені Сфери – особливо наші – або обробити Матерію на цьому нашому земному плані. Гностики, обдаровані філософським розумом, були першими, хто в історичний період збагнули це, і на основі цієї теорії створили різні системи. Тому у їхніх системах творіння завжди можна було знайти «Творців» які займали місце біля самого підніжжя сходів Духовного Буття. Для них ті, що створили нашу Землю та її смертних були розміщені на самій межі Майявічної, ілюзорної Матерії, і їх послідовники вірили – до огиди батьків церкви – що жодне вище Божество не могло бути відповідальним за створіння тих жалких рас у духовному та моральному сенсі, які прикрашають нашу Землю, а лише Ангели нижчої Ієрархії, до категорії яких вони відносили Бога Іегову. Людства, відмінні від сучасного, згадуються у всіх древніх Космогоніях. Платон у своєму «Phaedrus» описує «крилату» расу людей. Арістофан у «Пірі» Платона каже про андрогенну расу з круглими тілами. У Пемандрі навіть все тваринне

царство двостатеве. Там сказано: «Коли коло скінчилося, вузол був розв'язаний... і всі тварини які так саме були двостатевими, були розв'язані (роз'єднані) одночасно з людиною... (бо)... причини мусили були народити наслідки на Землі». У древньому Манускрипті індіанців племен кіше, Попол Вух – опублікованого покійним абатом Брасьор де Бурбург – перші люди описані расою, що володіє необмеженим зором та безпосереднім знанням всіх речей; що свідчить таким чином про божественне знання Богів а не смертних. Таємна Доктрина виправляє неминучі перебільшення народної фантазії та подає факти так, як вони записані в архаїчних символах.

б) «Тіні» ці були народжені, «кожна власного кольору та виду», кожна так саме «на рівень нижче власного Батька» або Творця, бо останній був завершеною Істотою свого виду. Коментарі пояснюють першу фразу, яка вказує на колір шкіри кожної людської раси, таким чином визначеної. У Пемандрі всі Семеро Перших Людей, створених Природою від «Небесної Людини» поділяють якості Сімох «Керівників» або «Правителів» які полюбили Людину – їх власне відображення і синтез. У Північних Легендах можна визнати в Азгарді обитель Богів, так саме як у самих Азах тих самих містичних Локі і уособлення, що складають пряжу народних «міфів», як і нашої Таємної Доктрини; і ми бачимо їх у Ведах, Пуранах, Писаннях Маздеїв та Кабалі. Ази Скандинавії, Правителі Світу, попереднього до нашого, ім'я яких буквально означає «Стовпи Світу», його «Устої», тотожні таким чином з грецькими Космократорами, сімома «Робітниками» або Ректорами у Пемандрі, сімома Ріші і Пітрі Індії, сімома халдейськими Богами і сімома Злими Духами, сімома Сефиротами Кабали, синтезованими верхньою Триадою, і навіть сімома Планетарними Духами християнських містиків; Ази створюють землю, моря, небо та хмари, увесь видимий світ з залишків поваленого велетня Іміра; але вони не створюють Людину, а лише його форму з дерева Аск або Аш. Бог Одін обдаровує її життям і душею після того, як Лодур дав їй кров та кістки і, нарешті саме Хьонір забезпечує її розумом (Манас) та свідомими почуттями. Скандинавський Аск, дерево Аш Гезіода, від якого виникли люди бронзового покоління, Третя Корінна Раса, і Дерево Тете у Попол Вух, з якого була створена мексиканська третя раса, всі вони єдині. Це є очевидним для кожного читача. Але хто з західних вчених може пояснити окультну причину, чому скандинавський Ігдразил, індуський Ашватха, Гогард, Дерево Життя елінів, і тибетський Цампун, всі являють тотожність до кабалістичного Дерева Сефіротів і навіть Священного Дерева Ахура Мазди, та Дерева Едема. Все ж, плоди всіх цих «Дерев», Піпала, Хаома, або більш прозаїчна Яблуна, всі вони «рослини життя», фактично і істинно. Всі прототипи наших рас містилися у Мікрокосмічному Дереві, яке виросло всередині та під великим Макрокосмічним Деревом; і таємниця ця наполовину викривається у Діргхотамос, де сказано: «Піпала, солодкий плід того дерева, на який сходять духи які люблять науку, і де боги роблять всі чудеса». Як і на Гогарді, посеред розкішних гілок всіх цих Світових Дерев мешкає «Змій». Але у той час коли Макрокосмічне Дерево є символом Змія Вічності і Абсолютної Мудрості як такої, ті, хто мешкають на Мікрокосмічному Дереві, суть Змії Проявленої Мудрості, Єдиний є Єдиний; інші його відображені часточки. Зрозуміло, «Дерево» є сама людина, Змій який мешкає на кожному дереві, є свідомий Манас, ланка зв'язку між Духом і Матерією, Небом та Землею.

Скрізь ми бачимо те саме. «Творчі» Сили створюють Людину, але отримують невдачу. Всі ці Логоси намагаються обдарувати людину свідомим безсмертним Духом, відображенням лише у Розумі (Манас); вони невдалі і всі вони представлені неначе покарані за цю невдачу, якщо і не за спробу. Якого роду це покарання? Засудження на поселення у нижчий або найнижчий області, якою є наша Земля, нижча у власній Низці, поселення на «Вічність» - що означає тривалість одного Циклу Життя – у темряві Матерії або всередині тваринної Людини. Батькам церкви здалося корисним, частково від невігластва, викривити цей мальовничий символ. Вони скористалися метафорою і алегорією кожної стародавньої релігії, щоби повернути на користь нову. Таким чином

людина була перетворена та скинута у темряву матеріального Пекла; її божественна свідомість, отримана від притаманного їй Принципа, Манаса, або втіленого Дева, стала полум'ям Пекельних осель, а наша планета самим Пеклом. Піпала, Хаома, плід Дерева Знання була оголошена, як заборонений плід і «Змій Мудрості», голос розуму і свідомості залишився протягом віків тотожній до Павшого Ангела, який є старий Дракон, Диявол. Те саме сталося і з другим високим символом. Свастика, найбільш священний і містичний символ Індії, «Хрест Джайна», як вона називається наразі у масонів, незважаючи на її прямий зв'язок і навіть тотожність з Християнським Хрестом, була сплундрована таким самим чином. Це «диявольський знак», кажуть нам місіонери Індії. Хіба не сяє він на голові великого Змія Вішну, на тисячоголовому Шеша-Ананта у безоднях Патала, у Нарака або індуському Пеклі? Саме так; але що є Ананта? Так саме як Шеша, це майже нескінченний Мануантарний Цикл Часу, і він стає саме Нескінченим Часом, коли його називають Ананта, великим Семиголовим Змієм, на якому покоїться Вішну, Вічне Божество, протягом Бездіяльності Пралаї. Що спільного має Сатана з цим високо метафізичним символом? Свастика з усіх символів є найбільш філософським науковим, так саме і найбільш зрозумілим. Це є у декількох лініях вся праця «творіння» або як потрібно було би сказати, еволюції, починаючи від Космотеогонії до Антропогонії, від неосяжного Парабрамана до простого монерону матеріалістичної науки, початок якого так саме невідомий для цієї науки, як і початок Всуди Сутнього Божества. Ми бачимо Свастику у голові всіх символів кожної древньої народності. Це є «Молот Працівника» у халдейській Книзі Чисел, вищезгаданий «Молот» у «Книзі Сокровенної Таємниці», який висікає іскри з кресала (Простору), і ці іскри стають Світами. Це є Молот Тора, магічна зброя, вироблена карликами проти Велетнів або повсталих Докосмічних Титанічних Сил Природи, які доки вони живуть у межах Матерії, не можуть бути приборкані Богами - посередниками Всесвітньої Гармонії – але мусять бути спочатку знищені. Ось чому Всесвіт складений з залишків вбитого Іміра. Свастика є Мьолнір – «Громовий Молот» і тому сказано, коли Ази, святі Боги, після очищення вогнем – вогнем страждань та пристрастей у їх втіленнях – зможуть бути гідними для перебування у Іда, вічному світі – у той час Мьолнір стане непотрібним. Це станеться коли в'язи Хел-Богині, цариці області Мертвих – не будуть утримувати їх, бо царство зла не буде існувати. «Полум'я Сатурна не знищили їх, так саме як і бурхливі води (декількох потопів)... Там Існували... сини Тора. Вони принесли з собою Мьолнір, не як зброю війни, але як молот, за посередництвом якого освятують нові небеса і нову землю». Воістину, численні значення цього молота! У макрокосмічній роботі «Молот Творіння» з його чотирма кінцями, загнутими під прямим кутом, має відношення до постійного руху та коло-оберту невидимого космосу Сил. У роботі проявленого Космосу і нашої Землі він показує оберти у Циклах Часу світових вісей та їх екваторіальних поясів; дві лінії які утворюють Свастику, означають Дух і Матерію, чотири гачки надсилають рух циклів що обертаються. Що до людини, мікрокосму, символ цей показує, що людина є зв'язок між Небом і Землею; права рука піднята до неба на кінці горизонтальної лінії, ліва вказує на Землю. На Смарагдових Таблицях Гермеса на піднятій руці написано слово «Solve», на лівій слово «Coagula». Цей знак є одночасно алхімічним, космогонічним, антропологічним і магічним з сімома ключами до його внутрішнього сенсу. Не буде перебільшенням сказати, що складний символізм цього всесвітнього і найбільш мальовничого знаку містить ключ до сімох таємниць Космосу. Народжений у містичних уявленнях ранніх арійців та поставлений ними біля самого порогу вічності на голову Змія Ананта, він зустрів власну духовну смерть у схоластичних тлумаченнях середньовічних антропоморфістів. Це є Альфа і Омега Всесвітньої Творчої Сили, яка виходить від чистого Духа та закінчується у щільній Матерії. Так саме це ключ до Циклу Науки божественної та людської; і той хто усвідомить увесь його сенс, назавжди звільниться від в'яз Маха-Майї, великої Ілюзії та Звабниці. Світло з під Божественного Молота, наразі зведеного до молоточка Великого Майстра масонських лож, є достатнім для того, щоби розвіяти морок будь

яких людських схем або видумок. Якими пророцькими є пісні трьох скандинавських Норн-Богинь, яким Ворони Одіна шепочуть про минуле та майбутнє, літаючи у власній кришталевій обителі під пливучою рікою. Всі ці пісні записані на «Звитках Мудрості», з яких багато які загублені, але деякі ще збереглися; і вони повторюють у поетичній алегорії вчення Архаїчних Віків. Наведемо коротко, що каже Вагнер у власній книзі «Азгард та Боги» відносно «Оновлення Світу», і що є пророцтво про Сьому Расу нашого Кола, проголошене у далекі віки. Мьолнер виконав власний борг у цьому Колі, і: «На полі Іди, на полі воскресіння (для П'ятого Кола) зібралися сини найвищих богів і в них знову повстали їх батьки (EGO всіх їх попередніх втілень). Вони говорили про Минуле та Сучасне та згадували мудрість та пророцтва своїх предків які всі виконалися. Біля них, але невидимо для них, був Сильний, Могутній, хто керує всім сутнім, встановлює мир між тими хто воює між собою, та встановлює вічні закони які керують світом. Всі вони знали, що він був тут, вони відчували його присутність та силу, та не знали імені його. Його Велінням нова Земля піднялася з вод (Простору). З Півдня над Полям Іда, він створив нове небо, назване Аудланг, і далі від нього третє, відоме як Відблен. Над печерою Гіміл був створений чудовий чертог вкритий золотом, що яскраво сяяв на Сонці. (Ці троє суть поступово сходячі Глобуси нашої Низки). Там боги знову посіли власні престоли, як було раніше, і вони були раді цьому відродженню та кращим часам. З вершин Гіміл (Сьомого Глобуса найвищого та найчистішого) вони дивилися до низу на щасливих потомків Ліф (і Ліфхразір, Адама і Єву очищеного людства) та наказали їм підніматися ще вище у знанні та мудрості, у благочесті та діяннях любові, крок за кроком, від одного неба до другого, до того часу, доки нарешті, вони не будуть у стані поєднатися з божествами у Домі Батька Всього Сутнього». Той хто знає доктрини Езотеричного Буддизму або Мудрості, хоча все ще недосконало зображені, ясно зрозуміє прочитану алегорію. Читач ясніше зрозуміє її філософський сенс, якщо глибше поміркує над міфом про Прометея. У подальшому ми дивитимемося на це у світлі індуського Прамантха. Тлумачення їх зведене до виключно фізіологічного символу деякими сходознавцями та взяте лише у зв'язку з земним вогнем, є образою для кожної релігії, так саме і християнства, велична таємниця якого, таким чином скинута у Матерію. «Тертя» божественного Прамантха і Арані у такому сенсі могло бути уявленням лише бруталного поняття німецьких матеріалістів – гірших за всіх. Правда, що божественна дитина Агні, у Раси яка розмовляє на санскриті та стала Ignis у латинян, народжується від поєднання Прамантха і Арані – Свастика – під час ритуалу жертвоприношення. Але що з цього? У Ведах Тваштрі (Вішвакарман) є «божественний артист та тесляр» і так саме Батько Богів та «Творчого Вогню». Такий древній цей символ і такий сокровений, що майже жодні розкопки на місцях древніх міст не минають без нього. Багато таких дисків з теракоти за назвою fusaï-oles, були знайдені паном Шліманом під руїнами древньої Трої. Обидві форми, Свастики та Хреста були знайдені у великій кількості і це є ще одним доказом, що стародавні Трояни і їх предки були чистими арійцями.

в) Чхая, як було пояснено, є Астральне Відображення. У санскритських працях воно має саме це значення. Таким чином Санжна, Духовна Свідомість, дружина Сур'я Сонця йде до лісу за для життя відлюдницею і залишає своєму чоловікові власну чхая, Тінь або Відображення.

4.3. ЯКИМ ЖЕ ЧИНОМ НАРОДЖУЮТЬСЯ МАНУШ'Я?* МАНУ ЯКІ ВОЛОДІЮТЬ РОЗУМОМ,** ЯК СТВОРЮЮТЬСЯ ВОНИ?(а) БАТЬКИ ЗАКЛИКАЛИ НА ДОПОМОГУ СВІЙ ВЛАСНИЙ ВОГОНЬ,*** ТОЙ ВОГОНЬ ЩО ГОРИТЬ У ЗЕМЛІ. ДУХ ЗЕМЛІ ЗАКЛИКАВ НА ДОПОМОГУ СОНЯЧНИЙ ВОГОНЬ.**** ЦІ ТРОЄ***** СТВОРИЛИ ОБ'ЄДНАНИМИ СИЛАМИ ФОРМУ ПРИДАТНУ. ВОНА***** МОГЛА СТОЯТИ, ХОДИТИ, БІГАТИ, ЛЕЖАТИ ТА ЛІТАТИ. ТА ВСЕ Ж ВОНА БУЛА ЛИШЕ ЧХАЯ, ТІНЬ ПОЗБАВЛЕНА РОЗУМУ(б)...

*Істинні Мануш'я. **Бархішади(?). ***Кав'явахана, електричний вогонь. ****Шучі, Дух або Сонце. *****Пітрі і два Вогні. *****Форма.

а) Тут пояснення стає знову необхідним за допомогою екзотеричного світла, доданого до Езотеричних Писань. Мануш'я (Люди) і Ману є тут еквівалентами Адама халдеїв – до того, як і у халдеїв та асирійців, термін цей зовсім не означає первісну людину, як ми бачимо це у євреїв, або уособленого індивіда, а саме Людство колективно. Саме Чотири Класи Дхіані-Коганів з Сімох, сказано у Коментарі, «стали Прабатьками Прихованого Людства» - тобто тонкої Внутрішньої Людини. Лха Місяця, Місячні Духи були лише Предками її Форми, тобто того зразка, за яким Природа почала власну зовнішню роботу. Таким чином, Первісна Людина, була під час своєї появи лише несвідомим Бхута або «Привидом». Це «творіння» було невдалим.

б) Спроба ця знову була невдалою. У цьому є алегорія про безкорисність спроб фізичної Природи збудувати навіть досконалу тварину, не кажучи вже про людину. Бо Батьки, нижчі Ангели, всі вони суть Духи-Природи, і вищі Елементи так саме володіють притаманній ним свого роду розумністю; але всього цього недостатньо, щоби побудувати думаючу людину. Потрібен був «Живий Вогонь», той Вогонь, який дає людському розуму самоусвідомлення та самоутворення або Манас; потомством Парвака і Шучі є Тваринно-Електричні та Сонячні Вогні, які створюють тварин і тому вони могли надати лише фізичний, живий організм для цього первісного астрального прообразу людини. Відповідно, першими Творцями були Пігмаліони Первобутньої Людини; їм не пощастило оживити цю статую розумом.

Ця Станця, як ми побачимо, доволі показова. Вона пояснює таємницю та заповнює порожнечу між духовним Принципом в людині – Вищим Я або Людською Монадою – та Тваринною Монадою, які разом складають одну, хоча перша обдарована божественним розумом, у той час коли друга лише здатністю інстинкту. Як зрозуміти цю відмінність та як пояснити присутність Вищого Я в людині? У Коментарях сказано: «Сини Махата є ті, що прискорюють розвиток людської Рослини. Вони є Води, які падають на безплідний ґрунт латентного життя, і Іскра, яка оживляє людську Тварину. Вони Володарі Духовного Життя Вічності... На початку (Другої Раси) деякі (з Володарів) лише вдихнули своє єство в Мануш'я (людей), інші обрали людину власним помешканням». Це свідчить, що не всі люди стали втіленнями «Божественних Повсталих», а лише деякі з них. У інших П'ятий Принцип був просто прискореним у своєму розвитку за посередництвом Іскри, що і пояснює велику різницю розумових можливостей людей та рас. Якби «Сини Махата», мовою алегорії, не проскочили крізь Проміжні Світи у власному спрямуванні до розумової свободи, тваринна людина ніколи не була би у стані піднятися від цієї Землі та досягти власними зусиллями своєї кінцевої мети. Циклічні Мандри мусили би відбутися крізь всі плани існування, наполовину несвідомо, якщо не цілком, як ми бачимо це на прикладах тварин. Саме завдяки цьому повстанню розумного життя проти бездіяльності чистого духу, ми є тим, чим є – самосвідомими людьми, обдарованими властивостями та якостями Богів, як на благо, так і на зло. Відповідно Повсталі є нашими Рятівниками. Нехай філософи добряче поміркують над цим і не одна таємниця відкриється перед ними. Лише силою тяжіння контрастів можуть дві протилежності – Дух та Матерія – бути скріплені між собою на Землі і як розплавлені у вогні самостійного випробування та страждання, стати поєднаними у Вічності. Це відкриє сенс, до цього часу не зрозумілих алегорій, нерозумно названих «байками». Для початку це пояснює ствердження, зроблене у Пемандрі, що «Небесна Людина», «Син Батька», яка пристосувалася до природи та єства Сімох Керівників або Творців та Правителів Матеріального Світу, «поглянула крізь Гармонію та пробилася крізь міць (Сімох) Кілець (Вогню), побачила та виявила таким чином природу народжену порядком сходження до низу». Це пояснює кожний вірш герметичного

оповідання, так саме і грецьку алегорію про Прометея. Але головне, це пояснює багату кількість алегоричних писань про «Війни на Небесах», як і Війну в Одкровенні, що до «Павших Ангелів». Це так саме пояснює «Повстання» древніх та вищих Ангелів і сенс скидання їх з Небес у безодню Пекла, тобто Матерію. Це навіть вирішує непорозуміння асиріологів, висловлене Г.Смітом наступним чином: «Мое перше уявлення про цю частину (повстання) було, що війна з силами зла була до Творіння, наразі я думаю вона відбулася після Падіння». У тій самій праці Г.Сміт надає з одного раннього вавилонського циліндра зображення Священного Дерева, Змія, чоловіка та жінки. Дерево має семеро гілок: троє збоку чоловіка, четверо збоку жінки. Ці гілки зображують Семеро Корінних Рас, і третю наприкінці якої стався поділ на статі і так зване Падіння у зародження. Перші Три Раси були безстатеві, далі вони стали двостатевими; інші чотири – з відмінних один від одного чоловіків та жінок. Як каже нам письменник: «Дракон який в писаннях халдеїв про Творіння призводить людину до гріху, є твариною Тіамат, живого начала моря та хаосу... який чинив спротив божествам під час створення світу». Це помилка. Дракон є чоловіче начало або Фалос, уособлений або точніше анімалізований; Тіамат потому, «уособлення духу хаосу», Безодні або Глибини, є жіноче начало, Утроба. «Дух хаосу та безладдя» має відношення до тієї розумової пертурбації, до якої він призвів. Це є почуттєве, магнетичне начало, яке зачаровує та залещує, вічно живий активний елемент, який занурює увесь світ у неспокій хаосу та гріху. Змій зваблює жінку, але саме вона зваблює чоловіка і обидва вони потрапляють під кармічне прокляття, хоча лише як природний наслідок створеної причини. Г.Сміт каже: «Ясно, що Дракон потрапляє під прокляття за Падіння і що Боги (Елохіми, що приревнували людину з праху, яка у свою чергу стає Творцем) закликають на голову людської Раси всі бідування. Мудрість та знання принесуть для неї горе, вона буде мати сімейні непорозуміння, буде підлягати тиранії, вона викличе гнів богів... вона буде розчарованою у власних бажаннях, вона буде перебувати у безкінечних молитвах... вона створить майбутній гріх. Без сумніву що наступні рядки матимуть ще перерахунки, але наше оповідання уривається тут, та відновиться лише там, де Боги готуються до війни з силами зла, над якими головує Тіамат (жінка)». Цей опис війнятий з Книги Буття заради монотеїстичних сподівань. Але це помилкова політика – без сумніву вона була народжена страхом та повагою до догматичної релігії з її упередженнями – намагатися відродити халдейські фрагменти за допомогою Книги Буття, у той час коли саме остання, як незрівнянно значно пізніша, ніж будь які фрагменти, мусила була би бути поясненою за допомогою перших.

4.4. ДИХАННЮ* БУЛА ПОТРІБНА ФОРМА; БАТЬКИ ДАЛИ ЇЇ. ДИХАННЮ БУЛО ПОТРІБНЕ ЩІЛЬНЕ ТІЛО; ЗЕМЛЯ ЗФОРМУВАЛА ЙОГО. ДИХАННЮ БУВ ПОТРІБЕН ДУХ ЖИТТЯ; СОНЯЧНІ ЛХАВДИХНУЛИ ЙОГО У ФОРМУ ЙОГО. ДИХАННЮ БУЛО ПОТРІБНЕ ДЗЕРКАЛО ТІЛА СВОГО;** «МИ НАДАЛИ ЙОМУ НАШЕ ВЛАСНЕ!» - СКАЗАЛИ ДХІАНІ. ДИХАННЮ БУВ ПОТРІБНИЙ НОСІЙ БАЖАНЬ;*** «ВОНО МАЄ ЙОГО!» ПРОМОВИВ ОСУШУВАЧ ВОД.**** АЛЕ ДИХАННЮ ПОТРІБЕН РОЗУМ, ЩОБИ ОСЯГНУТИ ВСЕСВІТ; «МИ НЕ МОЖЕМО НАДАТИ ЦЬОГО!» - ПРОМОВИЛИ БАТЬКИ. «Я НІКОЛИ НЕ МАВ ЙОГО!» - СКАЗАВ ДУХ ЗЕМЛІ. «ФОРМА ЗГОРИТЬ ЯКЩО Я ДАМ ЇЙ СВІЙ!» - ПРОМОВИВ ВЕЛИКИЙ ВОГОНЬ...***** ЛЮДИНА***** ЗАЛИШИЛИСЯ ПОРОЖНЬОЮ БЕЗДУМНОЮ БХУТА... ТАКИМ ЧИНОМ, ТІ ЩО БЕЗ КІСТОК ДАЛИ ЖИТТЯ ТИМ, ХТО***** СТАЛИ ЛЮДЬМИ, КІСТКАМИ ЗМІЦНЕНІ У ТРЕТІЙ.*****

*Людська Монада. **Астральна Тінь. ***Кама Рупа. ****Шучи вогонь пристрасті та тваринного інстинкту. *****Сонячний Вогонь. *****Людина яка народжується. *****Пізніше. *****Расі.

Тому, що повне пояснення буде у Коментарях на Станцю 5, то наразі достатньо декількох зауважень. «Батько» першої фізичної людини або її тіла є Життєвий Електричний Принцип який

перебуває у Сонці. Місяць його «Матір», з причини тієї таємничої могутності, притаманній Місяцю, який має так саме визначений вплив на людське зародження та народження, як і на зростання рослин та тварин. «Вихор» або Ефір як провід у цьому випадку, через який вплив цих двох світил потрапляє та розвивається на Землі, має назву «Пестун'я»; у той час коли лише «Духовний Батько» робить з людини божественну та досконалу істоту. Далі, що є цей «Духовний Вогонь»? В Алхімії це є якщо загалом, Водень; у той час коли в езотеричній дійсності це є еманція або Промінь від свого Ноумену, «Дхіані Першого Елементу». Водень є газ лише на нашому земному плані. Але навіть у хімії Водень «був би єдиною існуючою формою матерії, у нашому значенні цього терміну», і він доволі близький до Протилу, який є наш Лайям. Він є батько, так би мовити, або точніше, Упадхі (основа), як Повітря так і Води, і у дійсності є «вогонь, повітря та вода» один у трьох аспектах; звідси хімічна та алхімічна трійця. У світі проявів або Матерії це є об'єктивний символ та матеріальна еманція суб'єктивного і чисто духовного антитативного Буття в області Ноуменів. Справедливо може Г.Хігінс порівнювати і навіть ототожнювати Водень з TO ON, «Єдиним» у греків. Бо, як він зауважує, Водень не є вода, хоча він породжує її; Водень не є вогонь, хоча він виявляє та створює його; так саме він не є повітря, хоча повітря можна вважати продуктом сполучення води та вогню – бо Водень міститься у водному елементі атмосфери. Саме це є троє у одному. Якщо ми подивимося на порівняльну Теогонію, то побачимо, що таємниця цих «Вогнів» викладалася у Містеріях всіх стародавніх народів, переважно Самофракії. Немає жодних сумнівів, що Кабірі, найбільш сокровенні з усіх древніх Божеств, Богів і Людей, великих Божеств і Титанів, тотожні з Кумарами і Рудрами під головуванням Картікея – так саме Кумара. Це цілком очевидно, навіть екзотерично; і ці індуські Божества були на вподобі до Кабірів, уособленими священними Вогнями найбільш окультних сил Природи. Деякі гілки Арійської Раси, азійські та європейські, індуси і греки, зробили все можливе, щоби приховати їх істинну природу, якщо і не їх значення. Як і Кумарів, число Кабірів не визначено. Деякі кажуть, що їх було лише троє або четверо; інші стверджують що їх семеро. Axierus, Axiocersa, Axiocersus і Casmilus можуть чудово вважатися за alter egos чотирьох Кумарів – Санат-Кумара, Сананда, Санака і Санатана. Перші з цих божеств, батьком яких вважається Вулкан, часто змішувалися з Діаскурами Corybantes, Anactes тощо, на вподобі до того як Кумари, батьком яких був Брама – або, точніше «Полум'я Гніву Його», яке спонукало його створити дев'яте або Творіння Каутага, результатом якого стали Рудра або Нілалохіта (Шива) і Кумари – змішалися з Асурами, Рудрами і Пітрі з тієї простої причини, що всі вони єдині у співвідношеннях Сили та Вогню. Тут ми не маємо місця щоби описати ці «Вогні» та істинне значення їх, хоча ми спробуємо це зробити пізніше, якщо кінець цієї праці буде будь коли надрукований. А доки що декілька пояснень можуть бути додані.

Все попереднє є таємницями, вирішення яких скоріше мусить бути відданим особистій інтуїції читача, ніж спробі їх описати. Якщо читач забажає знати дещо з таємниці Вогнів, нехай він звернеться до деяких праць алхіміків, які доволі правильно пов'язують Вогонь з кожним Елементом, як це, так саме роблять окультисти. Читач мусить пам'ятати, що стародавні народи дивилися на релігію, природничі науки та філософію як щільно та неподільно пов'язані між собою. Ескулап був сином Аполлона – Сонця або Вогню Життя; одночасно Геліоса, Піфіоса і Бога Мудрості оракулів. В екзотеричних релігіях, так саме як і в Езотеричній Філософії, Елементи – особливо Вогонь, Вода та Повітря – подані як прабатьки наших п'ятьох фізичних почуттів і, відповідно безпосередньо зв'язані з ними окультним чином. Ці фізичні почуття належать навіть більш низькому Творінню, ніж тому, яке в Пуранах називають Пратісарга або «Повторне Творіння». «Рідкий Вогонь виходить від Неподільного Вогню» - проголошує Окультна аксіома. Коло є Думка; Діаметр (лінія) є Слово; і сполучення їх є Життя. У Кабалі Бат-Кол є дочка Божественного Гласу або Передвічне Світло, Шекіна. В Пуранах та індуському екзотеризмі Вак, Голос, є Жіночий Логос

Брами – перетворення Адіті, Передвічне Світло. Якщо Бат-Кол у єврейському містицизмі є відчутний, надприродний голос з небес який відкриває «обраному народу» священні традиції і закони, то це лише тому, що Вак називалася ще до юдаїзму «Матір'ю Вед» яка увійшла до Ріші, та надихнула їх власними одкровеннями; так саме як сказано, що Бат-Кол надихнула пророків ізраїльських та священників єврейських. І обидві вони існують до цього часу у своїх відповідних священних символах, бо стародавні зв'язували Звук та Мовлення з Ефіром Простору, характерною ознакою якого є Звук. Тому Вогонь, Вода та Повітря подають собою первісну Космічну Трійцю. «Я є твоя Думка, твій Бог, більш древній, ніж Вологе Начало, Світло у Темряві (Хаос) і блискуче Слово Бога (Звук), є Син Божества». (Пемандр,1,6.).

Таким чином ми мусимо добре вивчити «Перше Творіння», до того як ми зможемо зрозуміти Друге. Перша Раса мала у собі три рудименти Елементів і не володіла ще Вогнем, бо відповідно до стародавніх, еволюція людини, зростання та розвиток її духовних і фізичних почуттів були підлеглі еволюції Елементів на Космічному плані нашої Землі. Все виходить з Прабхавап'я, еволюції творчих та почуттєвих принципів у Богів, і навіть від, так званого самого «Творчого Божества». Це ми бачимо з імен та найменувань наданих Вішну у екзотеричних Писаннях. Так саме як і Орфічний Протологос, він називається Пурваджа, «над генетичний», та і інші імена взяті у їх порядку сходження, все більше і більше зв'язують його з Матерією. Наступний порядок з наведеними паралелями може бути встановлений для еволюції Елементів і Почуттів у Космічній Земній «Людині» або «Духу», і смертній фізичній людині:

1. Ефір-Слух-Звук. 2. Повітря-Торкання-Звук та Торкання. 3. Вогонь або Світло-Зір-Звук, Торкання та Колір. 4. Вода-Смак-Звук,Торкання, Колір та Смак. 5.Земля-Нюх-Звук, Торкання, Колір, Смак та Нюх.

Як ми бачимо кожний Елемент до своєї характерної ознаки додає ознаки попереднього, так саме як і кожна Корінна Раса додає характерне почуття попередньої Раси. Так саме це стосується до семи-складного «творіння» людини, яка поступово набуває розвитку у сімох стадіях та на тих самих принципах. Таким чином, у той час коли Боги або Дхіані-Когани (Деви) виявляються з Першопричини – яка не є Парабраман, бо останній є ВСЕ-ПРИЧИНА та не може бути названий «Першопричиною», яка у Брамінських Книгах називається Джагадіоні, «Утроба Світу», людство виявляється від цих самих дієвих посередників у Космосі. Але люди протягом Першої та Другої Раси не були фізичними істотами, а лише рудиментами майбутніх людей, Бхута які виникли від Бхутаді, «начала» або «первісного місця звідки виникли Елементи». Відповідно вони виникли разом з всім іншим від Прабхавап'я «місця звідки все виникає та куди розчиняється все сутнє», як це написано у Коментарях на Вішну Пурану. Звідки і наші фізичні почуття. Звідки навіть найвище «створене» Божество нашої Філософії. Коли воно єдине з всесвітом, то назвемо ми його Брамою, Ішварою або Пуруш, воно є Проявлене Божество – відповідно «створене» або обмежене та умовне. Це легко довести навіть на засадах екзотеричних вчень. Після того як його назвали неосяжний, вічний Брама (безстатевий або абстрактний) Пундарікакша, «найвища та вічна слава», і коли замість Садаїка-Рупа, «незмінна» Природа, до нього звертаються як до Еканека-Рупа, «єдиного та всіма одночасно», він – Причина, стає поєднаним з своїми власними наслідками; і імена його, поставлені екзотеричним рядком матимуть таку шкалу:

1. Махапуруш або Параматман - Найвищий Дух. 2. Атман або Пурваджа (Протологос) – Живий Дух Природи. 3. Індіятман або Хрішікеша – Духовна або Розумна Душа (єдина з почуттями). 4. Бхутатман – Жива або Життя-Душа. 5. Кшетражна – Втілена Душа або Всесвіт Духу та Матерії. 6. Бхрантідаршанатах – Помилкове Знання, Матеріальний Всесвіт.

Остання назва означає дещо усвідомлене або уявлене з причини помилкового сприйняття, як матеріальної форми, але що у дійсності є лише Ілюзією, Маєю, як і все сутнє у нашому фізичному Всесвіті. Саме на основі точної аналогії з атрибутами цього Брама як у світі духовному, так і світі матеріальному, рухається еволюція Дхіані-Коганічних Істот; характерні ознаки останніх, у свою чергу, відображаються в Людині колективно і в кожному з її принципів, з яких кожен містить у собі у тому самому прогресуючому порядку долю їх різноманітних «Вогнів» та «Елементів».

СТАНЦЯ 5

ЕВОЛЮЦІЯ ДРУГОЇ РАСИ

5.1.Сини Йоги. 5.2.Безстатева Друга Раса. 5.3.Сини «Синів Сутінок». 5.4.«Тінь» або Астральна Людина заходить у середину і людина розвиває Фізичне Тіло.

5.1.ПЕРШІ* БУЛИ СИНАМИ ЙОГИ. СИНИ ЇХ СТАЛИ ПОТОМКАМИ ЖОВТОГО БАТЬКА ТА БІЛОЇ МАТЕРІ.

*Перша Раса.

У пізніших Коментарях ця фраза перекладається таким чином: «Сини Сонця та Місяця, нащадки Ефіру (або «Вітру») (а)... Вони були тіні Тіней Володарів (б). Вони (тіні) примножилися. Духи Землі вдягли їх. Сонячні Лха зіграли їх (тобто зберегли Вогонь Життя у фізичних формах). Дихання мали життя але не мали розуміння. Вони не мали ще свого Вогню та Води(в)».

а) Нагадаємо у зв'язку з цим Tabula Smaragdina Гермеса, езотеричне значення якої мало семеро ключів. Астрохімічне значення добре відоме вивчаючим, антропологічне може бути викладеним наразі. «Єдина Річ» згадана у ній, є Людина. Сказано: «Батько цієї Однієї і Єдиної Речі є Сонце; Мати її – Місяць; Вітер носить її у лоні своєму, і Пестун'я її яра (Spirituosus) Земля». В окультному поданні цього самого місця додано: «І Духовний Вогонь є її Наставником (Гуру)». Вогонь цей є Вище Я, Духовне EGO або те, що сповнене Танха, бажанням життя та вічного перевтілення під впливом своїх нижчих особистих Я та мінятися з кожним народженням. Дивний закон Природи, що на цьому плані вища (Духовна) Природа повинна бути, так би мовити у рабстві у нижчої. Якщо лише EGO не знайде прихисток у Атмані, та не зіллється цілком з його єством, особисте EGO може призвести до сумного кінця. Це не може бути цілком зрозумілим, якщо лише сам вивчаючий не ознайомиться з таємницею еволюції, яка рухається трьома напрямками – Духовним, Психічним та Фізичним. Те що спрямовує до еволюції та прискорює її, тобто спонукає зростання та розвиток людини до удосконалення, є а) Монада або те, що діє у ній несвідомо через Силу; і б) Астральне Тіло або Особисте Я. Перша у рослинному або у тваринному тілі, обдарована цією Силою і у дійсності сама є цією Силою. Завдяки її тотожності до Все-Сили, яка притаманна Монаді, вона всемогутня на Арупа або без форменому плані. На нашому плані з причини чистоти її єства, вона залишається потенційною і індивідуально бездіяльною. Наприклад, промені Сонця які сприяють зростанню рослин, не обирають ту або іншу рослину для впливу. Якщо пересадити рослину у інше закрите від променів місце, то світло не піде за нею. Так саме з Атманом; якщо лише Вище Я або EGO не підніметься до свого Сонця – Монади – Нижче або Особисте Я візьме верх у будь якому випадку. Бо саме це Я з його самолюбством та тваринним бажанням жити без розсудливим життям (Танха) і є «творцем храму», як називає його Будда у Дхаммапада. Звідси і вислів – Духи Землі обгорнули тіні та розповсюдили їх. До цих «Духів» тимчасово належать людські Астральні «Я» і, саме вони складають фізичний храм людини для перебування у ньому Монади і її свідомого принципа Манаса. Але «Сонячні» Лха або Духи зіграють Тіні. Дослівно і

фізично це є істина; так саме і метафізично або на плані психічному і духовному, вірно, що лише Атман зігріває Внутрішню Людину; тобто освітлює її Променем Божественного Життя, і лише він один може надати Внутрішній Людині або EGO яке перевтілюється, його безсмертя. Таким чином ми бачимо, що для перших трьох Корінних Рас та половини Четвертої, до середньої або точки повороту, саме Астральні Тіні «Прабатьків», Місячних Пітрі, є формуючими силами у Расах які будують та поступово спрямовують еволюцію фізичної форми до досконалості – і це відбувається за рахунок пропорційної втрати Духовності. Далі від цієї точки повороту Вище EGO, або принцип що втілюється Nous або Розум, починає царювати над Тваринним EGO та керувати ним у всіх випадках, коли останній не тягне його до низу. Швидше кажучи, Духовність йде дугою підйому і тваринна або фізична частина лише у той час перешкоджає неухильному просуванню стежкою еволюції, коли самолюбство Особистості дуже сильно забруднило внутрішню, істинну Людину власним смертельним мікробом і верхнє тяжіння втратило всю силу над думаючою розумною людиною. Правду кажучи, у сучасний період нашої людської еволюції, порок та злоба є не нормальними, не природними проявами. Той факт, що людство ніколи не було більше самолюбивим і порочним ніж наразі – цивілізовані народи запровадили самолюбство у етичне поняття, а порок у мистецтво – є ще одним доказом виключної природи цього феномену.

Вся схема міститься у халдейській Книзі Чисел і навіть у Зогарі, якщо лише зрозуміти сенс апокаліптичних натяків. Спочатку Ейн-Соф «Сокровенне з Сокровенного», далі Точка, Сефіра і Сефіроти, далі Ацілатичний Світ Еманацій, який дає народження трьом іншим Світам – перший Бріатичний Світ названий Престолом, Обитель Чистих Духів; другий Світ Утворень або Ієциратичний, Обитель Ангелів які народжують Третій, або Світ Дії Азіатичний, який є Земля або наш Світ; окрім того про цей Світ, названий так саме Кліфот який містить шестеро інших Сфер і Матерію, сказано що він є місце перебування «Князя Темряви». Це сказано цілком ясно: бо Метатрон, Ангел Другого Бріатичного Світу, першого заселеного Світу, означає Вісник, Ангел названий великим Вчителем; і під його началом Ангели Третього Світу і Світу Ієциратичного, десятеро та семеро класів їх складають Сефіроти, про яких сказано, що: «Вони заселяють або оживляють цей світ, як головні (істоти і) розуми, і їх кореляти і логічні противаги живуть у третьому населеному світі, названому Азіатичним». Ці «противаги» називаються «Оболонками» або Демонами які мешкають семеро областей названих Шеба Хахалот, останні є просто сімома Зонами нашої Планети. У Кабалі Князь їх іменується Самаелем, Ангелом Смерті, він так саме і Змій Звабник, Сатана; але цей Сатана так саме і Люцифер, Чудовий Ангел Світла, Носій Світла та Життя, «Душа» відчужена тимчасово від Святих, інших Ангелів які очікують, коли вони зійдуть на Землю, щоби у свою чергу втілитися. Книга Мудрості вчить, що: «Всі Душі (Монади) існують у Світах Еманацій». І Зогар вчить, що в «Душі» є істинна людина, тобто EGO і свідоме Я є Манас. І.Флавій, повторюючи вірування есеян, каже: «(Душі) спускаються з чистого повітря, щоби стати закріпленими до тіл». Так саме Філон стверджує: «Повітря було сповнене (Душ) і, що ті хто були ближче всього до Землі коли спускалися щоби бути прив'язаними до смертних тіл, повертаються до тіл які прагнуть жити у них». Бо у людській формі і через неї вони можуть бути прогресуючими Істотами, у той час коли природа Ангелів цілком постійна (не підлягає перетворенню); тому Людина володіє потенційністю яка перевершує можливості Ангелів. Тому в Індії Посвячені кажуть, що саме брамін, двічі-народжений, керує Богами і Девами; і Апостол Павло казав у Посланні Коринф'янам: «Хіба не знаєте, що ми (Посвячені) будемо судити ангелів?». Нарешті, у всіх древніх Писаннях і Космогоніях сказано, що спочатку людина еволюціонувала як яскрава безплотна форма, зверху якої на вподобі до розплавленої бронзи, що вливають у модель творця, була збудована фізична форма її тіла за посередництвом та з нижчих форм та типів тваринного земного життя. Зогар стверджує: «Душа і Форма, спускаються на Землю та обгортаються у земний одяг». Її

протоплазмичне тіло не було створене з тієї матерії, з якої зроблені наші смертні оболонки. «Коли Адам перебував у саду Едема він носив небесний одяг, одяг небесного світла... світла від того світла, яким користалися в саду Едема. Людина (Небесний Адам) був створений десятима Сефіротами Ієциратичного Світу; і Семеро Ангелів ще більш низького Світу, спільною силою народили Земного Адама. Самаель впав першим і звабивши людину, став причиною її падіння».

б) Фраза – «вони були тінями Тіней Володарів» - тобто Прабатьки створили людину з своїх власних Астральних Тіл – пояснює загальне вірування. На Сході стверджують, що «Деви не відкидають тіней», і це є вірною ознакою благого святого Духа.

в) Чому не мали вони «ще власного Вогню і Води». Тому, що те чим є Водень відносно елементів та газів на об'єктивному плані, тим самим Ноумен його є у світі розумових та суб'єктивних феноменів; бо його потрійна латентна природа має відображення у його трьох активних еманациях з трьох вищих принципів людини, а саме Духу, Душі та Розуму або Атма Буддхі Манас. Це є духовна і так саме матеріальна основа людини. Рудиментна людина, як вихованець «Повітря» або «Вітру», стає пізніше досконалою людиною; коли під час розвитку «Духовного Вогню» Ноумену «Трьох у одному» у її Я, вона отримує від свого Внутрішнього Я або Наставника, Мудрість Самосвідомості, якою вона спочатку не володіє. Таким чином і тут Божественний Дух символізований Сонцем або Вогнем; Божественна Душа Водюю і Місяцем, і обидва як Батько та Матір Пневми, Людської Душі або Розуму, явленої у символі Вітру або Повітря, бо Пневма означає «Дихання». Тому на Смарагдовій Таблиці, викривленій руками християн: «Вищий погоджується з Нижчим, і Нижчий з Вищим, щоби виконати цю істинно чудову роботу – (яка є Людина)». Бо Таємна Робота Чірама або Царя Хірама у Кабалі, «єдина за сутністю, але потрійна за аспектами», є Всесвітній Посередник або Філософський Камінь. Завершенням Таємної Роботи є Духовна Досконала Людина – на одному кінці лінії; сполучення трьох Елементів є Окултний Розчинник у «Світовій Душі» і Космічна Душа або Астральне Світло - на другому кінці; і на матеріальному плані це є Водень у його відношенні до інших газів. То Он, істинно; Єдиний «якого ніхто не бачив окрім Сина»; ця фраза однаково стосується як до метафізичного і фізичного Космосу, так і до духовної і матеріальної Людини. Бо як може остання зрозуміти То Он, «Єдиного Батька», якщо його Манас, «Син», не стане (як) «Один з Батьком» і, який від поєднання не отримає осяяння від божественного «Наставника» або Вчителя Атма-Будхі? Коментар проголошує: «Якщо ти бажаєш осягнути ДРУГЕ («Творіння, назване так»), о Лану, ти мусиш спочатку вивчити його відношення до ПЕРШОГО». (Книга Дзіан, III. 19.)

Перші Раси мали Три Елементи але не мали Живого Вогню. Чому? Тому що: «Ми кажемо чотири Елементи Син Мій, хоча мусили би сказати троє» - Каже Гермес Трисмегіст. «У Першому Колі» або Творінні, те що означено як «Н», означає «Корінь», так саме і у Другому. Таким чином в Алхімії або західному Герметизмі – варіант на Східний Езотеризм – ми маємо: (Х-Сірка, Ртуть, Сіль); (Н – Flamma, Natura, Mater); (X – Spiritus, Agua, Sanguis). І всі ці гурти суть четвірки, завершені своїм Коренем, Вогнем. Дух за межами Проявленої Природи, є Вогняне ДИХАННЯ у власній Абсолютній Єдності. У Проявленому Всесвіті це є Центральне Духовне Сонце, електричний Вогонь всього Життя. У нашій Системі це є видиме Сонце, Дух Природи, земний Бог. І на Землі, всередині та навколо вогняний Дух її – Повітря, флюїдний Вогонь; Вода – рідкий Вогонь; Земля – щільний Вогонь. Всі ці, є Вогонь – Ignis у своєму ультимативному складі або 1 (один), корінь якого у наших уявленнях є 0 (нуль), Все-Сутне Природи та її Розум. «Pro-Melior» є Божественний Вогонь. Він є Творець, Руйнівник та Охоронець. Всі перші імена Богів зв'язані з Вогнем від арійського Агні до єврейського Бога, який є «Вогонь поїдаючий». В Індії різними прислівниками Бог іменується як Ешур, Есур, Ісвур і Ішвара на санскриті, але це насамперед ім'я Шиви-Руйнівника. Три головних

ведичних Боги Агні (Ignis), Вайю і Сур'я – Вогонь, Повітря та Сонце, суть три окультних класи Вогню. У євреїв Аза означає «осяяний» і Аша є «Вогонь». В Окультизмі вислів «запалити Вогонь» є синонімом виклику однієї з трьох великих Вогняних Сил або «закликів до Бога». Санскритською корінь Уш є Вогонь або тепло; і єгипетське слово Озиріс, як це доводить Шеллінг, є складеним словом з первісних Аіш і Аср, що означає «Вогню Заклинатель». Асар на стародавній етрусській мові означає Бог, можливе походження від Асура з Вед. Ішвара є так саме аналогічним терміном, за припущенням д-ра Кінілі, який для підтвердження наводить уривок з Бхагават Гіти: «Ішвара перебуває у кожній смертній істоті і за посередництва своїх надприродних сил призводить до руху все сутнє, яке піднімається на колесах часу». Істинно він є Творець і Руйнівник. «Примітивному Вогню приписувалася нескінченна спрага пожирання. Максим Тирський розповідає, що древні перси кидали у вогонь паливні речовини і закликали – Поїж, о Володарю! На ірландській мові easam або asam означає робити або створювати. (I) Aesar було так саме ім'ям одного з древніх ірландських богів; буквально – «запалити вогонь». Християни кабалісти та символісти які шукали Пемандр – найбільш видатним між ними був Франциск де Тур, єпископ Єрський, у 16 сторіччі – ділять елементи наступним чином: Чотири Елементи, що утворилися з божественних Субстанцій і Духи Солі Природи подані як:

Н - Святий Матвій Ангел-Людина Вода (Ісус-Христос, Ангел-Людина, Михаїл)
А-Ω – Св. Марко Лев Вогонь
Е-Υ – Св. Лука Тілець Земля
І-Ο – Св. Іоанн Орел Повітря*
Н The Quintessence, 'H ΦΛΟΣ, Flamma-Virgo (незаймане масло), Flamma Durissima Virgo, Lucis Aterna Mater.

*Тим, хто бажає знати, яке відношення має Водень до повітря або окислювача – відповідаємо, вивчить спочатку абетку Окультної Алхімії. У халдеїв, єгиптян, офітів, у всіх цих народів Ангели, Планети та Стихії подавалися містично, алхімічно та у символах сузір'їв: сузір'я Лева(Михаїл); Тільця(Уріель); Дракона(Рафаїл); Орла(Гавриїл); Ведмедиці(Тот-Саваоф); Пса(Ератаоф); Мула(Уріель або Тантабаоф); всі вони мають якісне значення.

Перша Раса людей, відповідно була просто подобою до Астральних Двійників власних Батьків, які були піонерами або найбільш просунутими Істотами з попередньої, хоча більш низької, Сфери, оболонкою якої наразі є наш Місяць. Але навіть ця оболонка все потенційна, бо Місяць народив нашу Землю, власний привид, і зв'язаний магнетичною спорідненістю намагається створити її перших мешканців, до-людських чудовиськ. Щоби переконатися у цьому читач знову мусить звернутися до халдейських Фрагментів та прочитати ствердження Берозія, який каже, що він сам отримав цю інформацію від ЕА, чоловічо-жіночого Божества Мудрості. Тому, що Боги були народжені у андрогенному Лоні цієї Мудрості (Свабхават, Матір-Простір), відображення її на Землі стало жінкою Оморока, яка є Тхаватх халдеїв (або Тхалатх) грецька Тхаласа, Глибина або Море, що езотерично і навіть екзотерично є Місяць. Саме Місяць (оморока) головувала над цим творінням дивних чудовиськ, яких знищили Дхіані. Закон еволюції примусив Місячних Батьків пройти у їх монадичному стані крізь всі форми життя та існування на нашій Планеті; але наприкінці Третьої Раси вони вже були людьми у власній божественній природі і тому були покликані зробитися творцями форм, визначених стати храмами менш просунутих Монад, до яких дійшла черга втілитися. Ці «Форми» називаються «Синами Йоги», бо Йога – єднання з Брамою екзотерично – є вищим станом пасивного безмежного Божества, бо він містить всі божественні енергії і є сутністю Брами, який за переказами, створює, як Брама, все існуюче через Могутність Йоги. Брама, Вішну і Шива є наймогутнішими енергіями Бога, Брами (Без статі), читаємо

в Пуранах. Тут Йога те саме, що і Дхіана, слово яке так саме є синонімом Йоги у тибетському тексті, де «Сини Йоги» іменуються «Синами Дхіані» або того абстрактного містичного спостереження, від сили якого Дхіані-Будди створюють своїх власних синів Дхіані-Бодхісатв. «Всі істоти у світі мають кожен вищого над собою. Цей вищий, внутрішня радість якого у тому щоби передати власні еманациї, не може передати їх, доки вони (отримувачі) не вшанують його».

5.2. ДРУГА РАСА ВИНИКЛА ЧЕРЕЗ БРУНЬКИ ТА ВИДІЛЕННЯ, А – СТАТЕВА* ВІД БЕЗСТАТЕВОЇ.** ТАКИМ ЧИНОМ, О ЛАНУ, БУЛА СТВОРЕНА ДРУГА РАСА.

*Форма. **Тінь.

Авторитети науки будуть більше за все проти цієї асексуальної, Другої Раси, Батьків так званих «Потом-народжених» і можливо, ще більше проти Третьої Раси, «Яйце-народжених» Андроген. Ці два методи розмноження є найбільш важкими для засвоєння, особливо для західного розуму. Цілком зрозуміло, що неможливо намагатися пояснити це тим, хто не є учнями Окултної Метафізики. Європейські мови не мають слів для пояснення речей, які більше не повторюються Природою на цій стадії еволюції і які з цієї причини позбавлені будь якого сенсу для матеріаліста. Але існують аналогії. Не заперечується, що на початку фізичної еволюції існували процеси в Природі як, наприклад, самозародження, наразі припинене, але повторюються у інших формах. Так, нам кажуть, що мікроскопічне дослідження не має постійності до будь якого одного способу розмноження. Бо воно показує, що: «той самий організм може проходити крізь різні метаморфози протягом свого життєвого циклу, до того у одних випадках він може виявити стать а у інших бути безстатевим, тобто він може відновлюватися самостійно, за посередництва поділу або бруньок, або за кооперації різностатевих».

«Бруньки» або розмноження бруньками, саме це слово застосоване у Станцях. Яким чином інакше могли відродити себе ці Чхая; тобто народити Другу Расу, якщо вони були ефірні асексуальні і навіть позбавлені доки що, носія бажань або Кама Рупа, який набув розвитку лише у Третій Расі? Вони розвинули Другу Расу несвідомо, як роблять це деякі рослини. Або можливо на вподоби до амеби, лише у більш ефірному у значно більшому масштабі. Якщо теорія клітин дійсно однаково придатна як у ботаніці, так і у зоології і так саме розповсюджується на морфологію як і на фізіологію організмів, і якщо мікроскопічні клітинки вважаються фізичною наукою, як живі та незалежні істоти – саме такими якими вважає Окультизм «Вогняні Життя» - то не може бути складностей для уявлення первісного процесу розмноження. Погляньте на перші стадії розвитку зародкової клітинки. Її ядро росте, змінюється та утворює всередині клітинки подвійний конус або веретено ∞ . Веретено це наближається до поверхні клітинки і половина його виштовхується у вигляді того, що має назву «клітинка яка має полярність». Ці поляризовані клітинки наразі помирають, і ембріон набуває розвитку з росту та поділу частини ядра що залишилося. Чому у такому випадку інші істоти не могли розмножуватися так саме – на самому початку еволюції, як людської так і ссавців. Можливо це послужить аналогією та надасть деяке уявлення про процес яким Друга Раса утворилася з Першої. Астральна форма Монади була оточена, як і наразі Аурую у формі яйця, яка тут відповідає субстанції зародкової клітинки або Ovum. Сама Астральна форма є наразі як і у той час ядром обдарованим Принципом Життя. Коли приходить час до розмноження, Суб-астрал «виштовхує» власну мініатюрну подоби з яйця оточуючої Аури. Цей зародок росте та годується Аурую до того часу доки його розвиток не скінчиться, після чого він поступово відокремлюється від свого батька та забирає з собою власну сферу Аури; точно так саме як ми бачимо це на живих клітинках, які народжують схожих до себе шляхом зростання та поступового поділу на двоє. Аналогія з «поляризованими клітинками» залишається вочевидь точною, бо

смерть їх відповідає наразі зміні введеної статевим поділом, коли зростання всередині матки, тобто всередині клітинки, стало правилом. Як написано у Коментарі: «Перші люди Другої (Корінної) Раси були Батьками «Потом-народжених»; останні люди Другої (Корінної) Раси були «Потом-народжені». Це місце у Коментарях має відношення до роботи еволюції від початку Раси до її кінця. «Сини Йоги» або Перша Астральна Раса пройшла крізь семеро стадій еволюції як раса або колективно; так саме як і кожне індивідуальне Єство у ній і так саме як проходить наразі. Так, не лише Шекспір поділяв епохи людства на семеро серій, але і сама Природа. Таким чином перші Суб-раси Другої Раси спочатку були народжені зазначеним процесом аналогії; у той час коли останні почали поступово *ragi passu* разом з еволюцією людського тіла народжуватися по іншому. Процес розмноження у кожній Расі мав так саме семеро стадій, при чому кожна Раса тривала еони часу. Що може сказати фізіолог або біолог відносно того, чи почався сучасний спосіб зародження з усіма його фазами зростання пів-мільйона або мільйон років тому, якщо цикл їх спостережень почався лише пів сторіччя тому? Первісні людські Гермафродити є фактом в Природі, добре відомим древнім і складають одну з таємниць для Дарвіна. Все ж, існування гермафродитів під час еволюції перших Рас, без сумніву є великою імовірністю; бо воно на основах аналогії та існування єдиного загального закону для фізичної еволюції, який діє однаково і у побудові рослини і побудові тварини та людини, і воно так мусить бути. Помилкові теорії моногенези та походження людини від ссавців, замість походження саме останніх від людини, у тому вигляді як вони викладаються в сучасних школах у відповідності до дарвінізму, згубні для уявлення еволюції у її цілісності; їх доведеться залишити з причин неподоланих перешкод, з якими доводиться мати справу. Лише окультний переказ – якщо у цьому випадку стародавності відмовлено у користуванні термінами – наука та знання можуть замирити всі протиріччя та усунути прогалину. У Талмуді ми читаємо аксіому: «Якщо ти бажаєш досягнути невидиме, широко відкрий очі на видиме». У «Descent of Man» зустрічається наступне місце, яке показує як близько Дарвін був до прийняття цього стародавнього Вчення: «З давніх часів відомо, що у царстві хребтових одна стать несе рудименти додаткових частин, притаманних системі розмноження, які у дійсності належать протилежній статі... Якийсь віддалений предок всього царства хребтових, імовірно був гермафродитом або андрогеном. Але тут ми маємо складність. Серед класу ссавців самці мають зародки органу матки з проходами, вони так саме мають зачатки сосків, а деякі самці посеред сумчастих, мають сліди двох-утробного мішка. Інші аналогічні факти можуть бути додані. Чи мусимо ми у такому випадку припустити, що один з стародавніх ссавців залишався андрогеном після того, як надбав головну ознаку свого виду і з цієї причини відхилився від нижчих видів царства хребтових? Це здається доволі не схожим на правду, бо ми мусимо звернутися до риб, найнижчого з усіх видів, щоби знайти існуючі андрогенні форми». Дарвін, імовірно, не готовий сприйняти гіпотезу, яку йому подають факти, саме гіпотезу первісного андрогенного виду, від якого виникли ссавці. Його пояснення такі: «Та обставина, що різні побічні органи особливі для кожної статі є у зародковому стані у протилежної, може бути пояснене тим, що такі органи поступово набувалися однією статтю і далі передавалися у більш або менш досконалому стані іншій». Він наводить як приклад «шпори і яскраве пір'я птахів для бійок та прикрас» які лише частково успадковані нащадками. Все ж, проблема цілком очевидно потребує більш задовільного пояснення, з причини того, що ці факти є значно більш видатною та суттєвою ознакою, ніж виключно поверхові деталі, з яким вони порівнюються Дарвінім. Чому би не визнати чесно докази на користь гермафродитизму, який є характерною рисою стародавньої фауни? Окультизм пропонує рішення яке охоплює ці факти простим і зрозумілим чином. Ці реліквії первісного андрогенного виду мусять бути розміщені у ту саму категорію, як шишковидна залоза та інші органи, однаково таємничі, та є свідками що до реальності функцій, вже давно атрофованих

протягом людського та тваринного прогресу, але які одного часу грали важливу роль у загальному господарстві первобутного життя.

Окультизна Доктрина у будь-якому випадку, може бути співставлена корисно для себе, з доктриною найбільш вільно думаючих вчених, які висунули власні теорії з приводу походження первісної людини. Раніше до Дарвіна, Ноден дав назву Бластема тому, що дарвіністи називають протоплазмою, і висунув теорію, наполовину окультизну і наполовину науково матеріалістичну. Він виробив асексуального Адама з глини, як у Біблії, тобто з Бластемі науки. Як він пояснює: «Саме, починаючи з цієї ларвічної форми людства, еволюційна сила виконала завершення видів. Для завершення цього великого феномену, Адам мусив пройти крізь фазу нерухомості та несвідомості, цілком аналогічну до стану кокону, підлеглого метаморфозам». Для цього видатного ботаніка Адам не був однією людиною, а представляв людство, яке залишалося «прихованим у тимчасовому організмі, вже відмінне від інших та не здатне до сполучення з будь-ким з них». Він доводить, що диференціація статі відбувалася через «процес проростання, схожого до процесу у Медуз та асцидій». Людство, складене фізіологічно таким чином: «Зберегло би у собі достатньо фізіологічної сили для швидкого народження різних та великих людських рас». Де Катрефаж критикує це положення у власному творі «*Les Espèces Humaines*». Це не науково, каже він, або точніше ідеї Нодена «не складають наукової теорії тому, що Первісна Бластема у його теорії пов'язана з «першопричиною», якій приписане потенційне створення в Бластемі всіх минулих, сучасних та майбутніх істот і, таким чином у дійсності масове створення всіх цих істот; окрім того Ноден навіть не приймає на думку «вторинні причини» або їх дію у цій еволюції органічного світу. Тому наука, що займається лише «вторинними причинами», таким чином «нічого не має проти Нодена». Так саме наука не буде у стані будь-що мати проти Окультизних Вчень, до яких дещо наближається Ноден. Бо якщо ми побачимо у його «Первісній Бластемі» Дхіані-Коганічну Істоту, Чхайя або Двійник Пітрі, яка містить у собі потенційність всіх форм, то ми будемо з ним цілком згодні. Але маються дві дійсні та суттєві різниці між нашими вченнями. Ноден вважає, що еволюція рухається неочікуваними стрибками, замість того, щоб рухатися повільно протягом мільйонів років, і його «Початкова Бластема» обдарована лише сліпими інстинктами – так би мовити, несвідома Первісна Причина у Проявленому Космосі – тобто безглуздість. У той час коли саме наша Дхіані-Коганічна Сутність – Причинність Первісної Причини створює фізичну людину і є живою, дієвою та потенційною Матерією (насиченою *per se* тією тваринною свідомістю вищого порядку, на вподобі до тієї, що ми бачимо у мурахах) яка виробляє ряд фізіологічних диференціацій. За виключенням цього, його «древній та загальний процес творіння» починаючи з прототипів організмів, такий самий окультизний як і будь-яка теорія Парацельса або Кхунрата. Окрім того кабалістичні праці сповнені доказів того самого. Наприклад, Зогар каже, що кожний тип у видимому світі має власний прототип у невидимому. «Все, що існує у Нижньому (нашому) Світі, існує і у Вищому. Нижчий та Вищий діють та взаємодіють один з одним».

5.3. БАТЬКИ ЇХ БУЛИ САМО-НАРОДЖЕНИМИ. САМО-НАРОДЖЕНІ ЧХАЯ ВІД СЯЮЧИХ ТІЛ ВОЛОДАРІВ, БАТЬКИ, СИНІ СУТІНОК.

«Тіні» або Чхайя називаються Синами «Само-народжених», бо останні найменування застосовувалися до всіх Богів та Істот, народжених Силою Волі, чи то Волею Божества, чи то Адепта. Можливо, і Гомункулам Працельса були би дані такі назви, хоча останній процес на значно більш матеріальному плані. Назва «Сини Сутінок» показує, що «Само-народжені» Прабатьки нашої Доктрини, тотожні до Пітрі Брамінської Системи, бо найменування це є натяком на їх спосіб народження; Пітрі ці виникли з «Тіла Сутінок Брами», як це подано в Пуранах.

5.4. КОЛИ РАСА СТАЛА СТАРОЮ, СТАРІ ВОДИ ЗМІШАЛИСЯ З БІЛЬШ СВІЖИМИ ВОДАМИ(а). КОЛИ КРАПЛІ ЇХ СТАЛИ МУТНИМИ, ВОНИ ВИПАРИЛИСЯ ТА ЗНИКЛИ У НОВОМУ ПОТОЦІ, У ЖАРКОМУ ПОТОЦІ ЖИТТЯ. ЗОВНІШНЯ ОБОЛОНКА ПЕРШОЇ СТАЛА ВНУТРІШНЬОЮ У ДРУГІЙ(б). СТАРЕ КРИЛО СТАЛО НОВОЮ ТІННЮ ТА ТІННЮ КРИЛА(в).

а) Стара або Перша Раса була поглинена Другою Расою і стала з нею єдиною.

б) Це є таємничий процес трансформації та еволюції людства. Матерія первісних Форм – ефірна, негативна та схожа до хмар – була притягнута або поглинена і, таким чином стала додатком до Форм Другої Раси. Коментарі пояснюють це та кажуть, тому що Перша Раса була Складена просто з Астральних Тіней Прабатьків і, зрозуміло не мала ні власних фізичних ні астральних тіл – тому ця Раса не помирала. Її «Люди» поступово розчинялися та поглиналися тілами свого «Потом Народженого» Потомства, тілами більш щільними ніж їх власні. Стара Форма випаровувалася, вона поглиналася та зникала у Новій Формі, більш фізичній та людській. Смерті не існувало на той час, більш блаженний ніж Золотий Вік; але первісна або батьківська матерія була застосована на створення нової істоти, на побудову Тіла і навіть внутрішніх або нижчих Принципів або Тіл нащадків.

в) Коли «Тінь» поглинається, тобто коли Астральне тіло вкривається більш щільною плоттю, людина починає розвивати Фізичне Тіло. «Крило» або ефірна Форма, яка народила власну Тінь та Подобу, стає Тінню Астрального Тіла та своїм власним потомством. Вислів цей цікавий та особливий. Тому, що можливо, у подальшому не буде можливості повернутися до цієї таємниці, то краще одразу показати подвійний сенс у грецькому міфі який має відношення до цієї фази еволюції. Він зустрічається у різноманітних варіаціях в алегоріях Леди та її двох синів Кастора і Полукса, до того кожен з варіантів має особливе значення. Так в Одисеї, книзі XI, Леда згадується як дружина Тіндара, яка народила «двох синів мужнього серця» - Кастора і Полукса. Юпітер обдаровує їх чудовою якістю та перевагою. Вони наполовину безсмертні; вони живуть та помирають по черзі, через день. Як Тиндаріди, ці брати близнюки є астрономічним символом та зображують день та ніч. Їх дружини Фебея і Гілейра, дочки Аполлона або Сонця, уособлюють Світанок та Сутінки. Так, в Алегорії, де Зевс показаний, як Батько двох героїв – народжених з Яйця, яке народжує Леда – міф цей цілком теогонічний. Він має відношення до того гурту космічних алегорій у якому він описаний, як народжений з Яйця. Бо у цьому міфі коли Леда сполучалася з Божественним Лебедем або Брамою Калахамсою, приймає образ білого лебедя. Таким чином Леда є міфічним Птахом, якому перекази різних народів Арійської Раси приписують різноманітні орнітологічні форми птахів, до того всі вони кладуть золоті Яйця. У Калевалі, епічній поемі фінів, блаженна дочка Ефіру, «Вода-Мати», створює Світ разом з «Селезнем» - іншим видом Лебедя або Гусака, Калахамса – який кладе у її надра шість золотих яєць і сьоме «яйце залізне». Але варіант алегорії Леди, який має пряме торкання до містичної людини, зустрічається лише у Піндарі, та у слабкому нагадуванні про це у Гімнах Гомера. Тут Кастор і Полукс не є більше Діоскурами Аполлоторія, але стають визначним символом подвійної людини, Смертної і Безсмертної. І не лише це, але як буде видно, вони так саме є символом Третьої Раси і її перетворення з Твариною-людиною на Бого-людину, лише маючи тваринне тіло. Піндар описує Леду, як маючи відносини у одну ніч з власним чоловіком і з батьком Богів – Зевсом. Таким чином, Кастор є син Смертного, Полукс нащадок Безсмертного. В алегорії створеній на цей випадок сказано, що під час повстання викликаного почуттям помсти проти Афарідів, Полукс вбиває Лінцея – «того, хто з усіх смертних мав найбільш проникливий погляд» - але Кастор поранений Ідасом, «тим хто бачить та знає». Зевс покладає кінець битві блискавкою, що вбиває двох останніх воїнів. Полукс знаходить свого брата помираючим. У відчаї він закликає Зевса вразити і його. «Ти взагалі не можеш померти»

відповідає Володар Богів; «ти належиш до Божественної Раси». Але Зевс дає йому вибір: або Полукс залишається безсмертним та постійно перебуває на Олімпі, або він бажає поділити долю свого брата у всьому, і він буде повинен проводити одну половину свого існування під землею, а другу у золотих небесних Чертогах. Це наполовину безсмертя так саме і для Кастора, приймається Полуксом. Таким чином брати близнюки живуть по черзі, один вдень другий вночі. Чи є це лише поетична видумка? Або це алегорія, одне з тлумачень «Сонячного міфу», піднятися вище якого не може жоден з сучасних сходознавців? Істинно це набагато значніше. Тут ми маємо натяк на Третю Расу, «Яйце народжену»; перша половина якої смертна, тобто несвідома у власній Особистості та не має у собі нічого, що мало би пережити; друга половина її стає безсмертною у власній Індивідуальності тому, що її П'ятий Принцип як викликаний до життя Натхненниками Богами, зв'язує таким чином Монаду з цією Землею. Це є Полукс; у той час коли Кастор це особистість, смертної людини тваринної і навіть не вищого виду, коли вона відокремлена від божественної Індивідуальності. «Близнюки» все ж, назавжди роз'єднані смертю, якщо лише Полукс рухомий голосом брата, не обдарує свого брата власною божественною природою та не приєднає його до безсмертя. Таким є окультний сенс метафізичного аспекту цієї алегорії. Широко розповсюджене сучасне тлумачення її – так оспіваної у древності як символ братської любові – а саме бачення у ній лише зображення Сонця і Місяця, слабе та недостатнє для пояснення таємного сенсу. Окрім факту, що Місяць греків в екзотеричній міфології був жіночого начала і тому навряд міг вважатися як Кастор та у той самий час як Діана, древні символісти дивилися на Сонце як на Царя всіх небесних тіл, як на видимий образ Найвищого Божества, і ніколи не наважилися би уособити його з Полуксом, який був лише наполовину Богом. Якщо від грецької міфології ми перейдемо до алегорій і символізму часів Мойсея, ми побачимо ще більш вражаючі підтвердження тієї самої доктрини. Але в іншій формі. Хоча ми не будемо у стані простежити там «Яйце народжених», все ж, ми без сумніву знайдемо у перших чотирьох главах Книги Буття Андроген та перші Три Раси Таємної Доктрини приховані під надзвичайно мистецьким символізмом.

БОЖЕСТВЕННИЙ ГЕРМАФРОДИТ

Щільний покров таємниці був накинутий на Окультні та Релігійні Містерії після затоплення останніх представників Раси Атлантів, біля 12.000 років тому, з метою запобігти, щоби вони не стали здобутком не гідних і таким чином спалюжені. Деякі з цих наук наразі стали екзотеричними як, наприклад, астрономія у її чисто математичному та фізичному аспектах. Але всі їх догми та тези, що містяться у символах, залишені під виключною охороною притч та алегорій, були забуті і відповідно сенс їх був викривлений. Все ж, Гермафродит зустрічається у писаннях та легендах майже кожного народу; звідки у такому випадку таке однотайне визнання, якщо це ствердження є лише видумка? Під покровом цієї таємниці П'ята Раса була спрямована до встановлення, або вірніше відновлення Релігійних Містерій, у яких стародавні істини могли бути викладені майбутнім поколінням у алегоріях та символах. Зверніть увагу на непорушного свідка еволюції Людських Рас, від Божественної, а особливо від Андрогенної Раси – на єгипетського Сфінкса, цю загадку Віків! Божественна Мудрість втілювалася на Землі та була змушеною відчути гіркий досвід особистого страждання і болі на Землі під тінню Дерева Знання Добра та Зла – таємниця спочатку відома лише Елохімам, Само Посвяченим «Вищим Богам». У Книзі Єноха ми маємо Адама, першого Божественного Андрогена, який розділився на чоловіка та жінку та став Jah-Neva у одній формі або Расі, і Каїном і Авелем – чоловіком та жінкою - у другій власній формі або Расі – двостатевим Іеговою, відгуком свого арійського прообразу Брама-Вак. Після чого йдуть Третя та Четверта Корінні Раси людства – тобто Раси чоловіків та жінок або індивідів протилежної статі, більше вже не безстатевих Наполовину Духів та Андроген, якими були дві попередні Раси. Натяк на цей факт зустрічається у всіх Антропогоніях. Він зустрічається у розповідях та алегоріях, у міфах та

Одкровеннях, легендах та переказах. Бо з усіх великих Таємниць, успадкованих Посвяченими від сивої давнини, саме ця таємниця є найвеличніша. Вона пояснює двостатевий елемент у кожному Творчому Божестві, у Брамі-Вірадж-Вак, у Адамі-Іегова-Єві і у Каїн-Іегові-Авелі. Бо «Книга про Нащадків Адама» навіть не згадує Каїна і Авеля, а лише каже: «Чоловіка та жінку створив їх... надав їм ім'я Адам». Далі читаємо: «І Адам... народив сина за подобою своєю, за образом своїм і дав йому ім'я Сіф». Після чого він народив інших дочок та синів, що є доказом того, що Каїн і Авель є його власними алегоричними замісниками. Адам представляє собою первісну Людську Расу, особливо у її космічно сидеральному сенсі. Але у теологічному та антропологічному значенні, це не так. Складне ім'я Jeho-vah або Jah-Novah означає чоловіче життя і жіноче життя – спочатку андрогенне, а далі роз'єднане на дві статі – застосовується у цьому сенсі у Книзі Буття з п'ятої глави та далі. Як каже автор «The Source of Measures»: «Два слова з яких складене ім'я Jehovah, являють первісне подання чоловіка-жінку, як початківця зародження». Бо єврейська буква Jod була membrum virite і Novah була Єва, матір всього сутнього або Земля та Природа. Тому автор вважає, що: «Ясно, що досконале (жіноче досконале коло або Іоні, чисельно дорівнює 20612), як першопричина вимірів приймає так саме форму початку зародження у якості гермафродита; звідси виникла фалічна форма та користування нею». Саме так; «фалічна форма та її застосування» виникла віки потому; і первісне значення Єноха, сина Сіфа, означало Першу Расу, народжену звичайним у наш час шляхом від чоловіка та жінки – бо Сіф не є людина, а раса. До нього людство було гермафродитне. Сіф, як перший результат (фізіологічно) «Падіння», є так саме першою людиною. Тому його син Єнох називається «Сином Людства». Сіф уособлює пізнішу Третю Расу. Щоби приховати істинне, сокровенне ім'я Ейн-Софа, Безмежного та Безкінечного Ніщо – кабалісти висунули складне, визначене найменування одного з особистих Творчих Елохімів, ім'я якого було Yah або Jah - букви I або j часто мінялися – або Jah-Novah, тобто чоловік і жінка; Jah-Eve – гермафродит або первісна форма людства, перший Адам від Землі навіть не Адам Кадмон, чий «Розумом-Народжений Син» містично є земний Jah-Novah. І знаючі це, рабин кабаліст зробив з цього таке таємне ім'я, що він не зміг відкрити його пізніше без того, щоби не викрити всієї схеми; і таким чином він примушений був зробити його сокровенним. Лише порівнюючи Біблію з Пуранами, можна побачити велику тотожність між Брама-Праджапаті і Іегова-Сефірою, між Брама-Вірадж і Іегова-Адамом. Вивчені та прочитані у тому самому світлі, ці Писання дають нам безпосередній доказ, що вони є двома копіями того самого оригіналу – зроблені у два періоди, далекі один від другого. Порівняйте ще раз у зв'язку з цією темою Книги Буття, гл.4, врш.1 та 26, і Ману, 1,32, і ці писання викриють свій сенс. У Ману, Брама, на вподобі до Іегови або Адама у Книзі Буття, є одночасно людиною і Богом і розділяє власне тіло на чоловіка та жінку, у своєму езотеричному значенні є уособлення творчої та сили зародження як божественної так і людської. Зогар надає ще більше переконливих доказів цієї тотожності. У той час коли деякі рабини повторюють слово у слово деякі оригінальні вислови з Пуран: як наприклад, «творіння» світу зазвичай вважається у Брамінських книгах, як Ліла, захоплення або гра Вищого Творця. «Вішну, як роз'єднана та нероз'єднана істота, дух та час, грає на вподобі до хлопчика, як ви це зрозумієте, якщо прислухаєтеся до його витівок». Далі порівняйте це з тим, що написано у Книзі Nobelet Hakhmah: "Кабалісти кажуть, що вступ світів у існування виник через захоплення, бо Ейн-Соф (?) раділо у самому Собі та почало виблискувати та випромінювати від Себе до Себе... які всі мають назву захоплення». Тому це не є «дивне подання кабалістів», як це визначив щойно згаданий автор, а чисто пуранічна арійська думка. Лише навіщо робити з Ейн-Софа Творця?

Таким чином, «Божественний Гермафродит» є Брама-Вак-Вірадж; а у семітів або, вірніше, у євреїв він є Іегова-Каїн-Авель. Лише «язичники» були, і наразі ще більш відверті, ніж пізніші ізраїльтяни та рабини, та безсумнівно знали істинне значення свого екзотеричного божества.

Євреї вважають дане їм ім'я – Jah-udi – як образу. Все ж, вони мають або мали би, якщо забажали би, таке саме право називати себе древніми Jah-udi, Jah hovians, як і браміни, що називають себе такими, від імені національного Божества. Бо Jah-hovah є родове ім'я того Гурту або Ієрархії Творчих Планетарних Ангелів, під зіркою яких набула розвитку їх народність. Він є один з Планетарних Елохімів Керуючого Гурту Сатурну. Один вірш 26, глави 4 у Книзі Буття, якщо його прочитати правильно, вже дав би таке право, бо у ньому Нова Раса людей, яка виникла від Сіфа і Єноха, називається – Jehovah, дещо цілком відмінне від перекладу, прийнятому в Біблії, який було би читати: «Так саме у нього народився син Єнох; і після того люди почали називати себе Jah, або Jah-hovah», тобто чоловіками та жінками, «Володарями Творіння». Потрібно лише прочитати вище зазначений вірш у єврейському первісному тексті та під світлом Кабали, щоби побачити, що замість слів, як вони наразі у перекладі, правильний переклад був би: «У той час люди почали називати себе Jehovah»; а не: «У той час люди почали закликати ім'я Господа», останнє є викривленою передачею, не важливо вільною або ні. Так саме добре відоме місце: «Я народив людину від Господа», потрібно було би читати: «Я народив людину, схожу до Jehovah». Лютер переклав це місце одним чином, католики зовсім іншим. Єпископ Wordsworth пропонує таким чином «Cain – я народив - Kain від Ka'nithi, я народив». Лютер: «Я народив людину – на вподобі до Господа (Jehovah)». І нарешті автор «The Source of Measures»: «Я виміряв людину, схожу до Jehovah». Останнє є правильна передача, бо – (а) відомий рабин, кабаліст пояснив це місце письменниці цієї праці саме таким чином і (б) цей останній переклад тотожний до тієї, яка є у Сокровенному Вченні Сходу, що стосується до Брами. У «Викритій Ізиді» автор пояснив, що: «Каїн... син «Господа», але не Адама». «Господь» є Адам Кадмон, «Батько» Yod-Heva, «Адама-Єви» або Jehovah, син гріховної думки, але не породження плоті та крові. З іншого боку, Сіф є голова та батько Рас Землі; бо екзотерично він син Адама. Але езотерично він нащадок Каїна і Авеля, бо Абель або Hebel є жінка, відповідна жіноча половина чоловічої половини Каїна, і Адам є ім'я складене для чоловіка та жінки: «Чоловіка та жінку (zachar va nakoben) створив він їх... надав їм ім'я Адам». Вірші у Книзі Буття від глави 1 до 5 сплутані навмисно, заради кабалістичних забаганок. Після «Людини» у Книзі Буття, 1, 26, і Єноха, Сина Людини у главі 4, вірші 26; після Адама, першого Андрогена; після Адама-Кадмона-безстатевого (першого) Логосу – після роз'єднання Адама і Єви, йде на решті Jehovah-Eve та Cain-Jehovah. Всі вони подають конкретні Корінні Раси, бо мільйони років між ними.

Відповідно, арійська та семітична Тео-антропологія є двома листочками на одній гілці; і їх відповідні уособлення та символічні особистості стоять у наступному порядку одна до другої:

1. «Неосяжне» яке багато разів згадується у віршах Риг-Веди, як наприклад - «Нічого не існувало», назване пізніше Парабраман – Айн, Ніщо або Ейн-Соф кабалістів – і так саме «Дух» (Бога) літаючий над Водою у Книзі Буття. Всі вони тотожні. Окрім того у Книзі Буття, главі 1, вірш 2 розміщений як вірш 1 у сокровенних кабалістичних текстах, де за ним йдуть Елохіми, які «створюють Небо та Землю». Це вільне переміщення у ряді віршів було потрібним для монотеїстичних та кабалістичних цілей. Прокляття Ієремією тих Елохімів (Богів), які не створили Небеса та Землю, каже про існування інших Елохімів, тих що це зробили.

2. Небесний Ману-Сваямбхува, який виник від Сваямбху-Нараяна, «Самосутнього», Адам Кадмон кабалістів та Андрогенна «Людина» у Книзі Буття, главі 1; всі вони тотожні.

3. Ману-Сваямбхува є Брама або Логос; він так саме Адам Кадмон, який у Книзі Буття, глава 4, вірш 5, ділить себе на дві половини – чоловіка та жінку, і стає таким чином, Jah-Novah або

Jahovah-Eve; так саме як і Ману-Сваямбхува або Брама ділить себе, щоби стати «Брама-Вірадж і Вак-Вірадж», чоловіком та жінкою. Всі інші тексти та версії є лише «прикриттям».

4. Вак – дочка Брами та іменується Шата-Рупа, «у ста формах», і Савітрі, Матір Богів та всього живого. Вона тотожна до Єви, «Матері (всіх Володарів або Богів або) всього живого». Окрім цього є ще багато інших окультних значень.

Те, що написано з цього приводу у «Викритій Ізиді» правильне, хоча і розкидане у доволі обережних на той час виразах. Надаємо Езотеричне пояснення Колеса Іезекиїла де сказано про Jodhevah або Jehovah: «Коли Трикутник на початку Тетраграми, він означає Божественне Творіння – духовно, тобто без плотського гріху; з протилежного кінця він означає останній та являє жіноче начало. Ім'я Єви складене з трьох букв, ім'я першого або Небесного Адама пишеться однією буквою J (Jod або Yod); тому воно не мусить читатися Jehovah, але Jeva, або Єва. Адам у першій главі – духовний, тому що андроген, Адам Кадмон. Коли жінка виходить з лівого ребра другого Адама (з праху), чиста Діва відокремлена, та падає у «зародження» або у сходячий до низу цикл, та стає Скорпіоном, емблемою гріха і матерії. У той час коли цикл підйому показує на чисто Духовні Раси або на десятеро Допотопних Патріархів, Праджапаті та Сефіротів, керованих самим творчим Божеством, яке є Адам Кадмон або Yodcheva (духовно); нижчий (Jehovah) є цикл Земних Рас, у голові з Єнохом або Вагами, сьомим; який з причини того що він був наполовину божественним і наполовину земним, як сказано, був взятий Богом на небо живим. Єнох або Гермес, або Ваги єдині». Це є лише одне з багатьох значень. Немає потреби нагадувати вивчаючому, що Скорпіон є астрологічний знак органів розмноження. Так саме як і індуські Ріші, всі Патріархи можуть бути перетворені на власні числові знаки, так саме як і замінити один другого. У відповідності з питанням, до якого вони мають відношення, вони стають десятьма, дванадцятьма, сімома або п'ятьма і навіть чотирнадцятьма, і мають те саме езотеричне значення, що Ману і Ріші. Окрім того, Іегова, як це може бути доведеним, має етимологічну різноманітність, але лише за тими, що у Кабалі. (Jeve) є термін Старого Заповіту та вимовляється як Ya-va. Інман припускає, що він є скороченням двох слів Yah-Jah, Jah-Jah або Jah є Jah. Єврейською мовою з крапками слово це стає пов'язаним з Адонаєм, що з боку рабинів є вільністю. Цікаво і воістину, важко собі уявити, щоби древні євреї читали ім'я Адонай, коли вони мали таку кількість імен, з яких Jevo, і Jah, і Iah, складають частину. Але так воно було. І Філон Біблійний, який наводить нам так званий фрагмент Санхуніафона, дає його правопис грецькими буквами Ieuw, Javo або Jevo. Теодорит каже, що самаритяни вимовляли його Yahva, а євреї Yah. Професор Гібс, все ж, пропонує наступну пунктуацію: (Ye-hou-vih); він розрубає Гордіїв вузол у його істинному Окультному значенні. Бо у цій останній формі, як єврейське дієслово, воно означає «він буде». Воно так саме виникло від халдейського дієслова Eve – «Бути». І так воно і було, бо лише від Єноха, «Сина Людини» почалися істинно людські Раси і почали «бути» чоловіками та жінками. Це ствердження отримує подальше підтвердження, бо Паркхорст дає дієслову «бути» значення – 1) «падати» (тобто у зародження або Матерію); і 2) «бути, продовжувати» - як раса. Знак придиху у слові Єва «бути» є жіночий рід і так саме у Геби грецької Богині юності та Олімпійській нареченій Геркулеса, що ще ясніше виявляє ім'я Іегови у його первісній двостатевій формі.

Знайшовши у санскриті такі склади як Jah і Yah, наприклад, Jahnavi, «Ganges» і Jagan-natha, «Володар світу», стає зрозумілим, чому Раульсон у власних працях промовляє впевненість у арійському або ведичному впливі на ранішню міфологію Вавилону. Так саме не потрібно занадто дивуватися тому, що десять племен ізраїлевих зникли під час полону, та не залишили жодних слідів, коли ми знаємо, що у дійсності євреї мали лише два племена – плем'я Юдине та плем'я Левіта. Окрім того левіти не були племенем а кастою священиків. Потомство їх йшло лише за

своїми прабатьками, різними патріархами, та розчинилося у тонкому небесному повітрі. Воістину у давнину існували брами і а-брами, ще до того як народився перший єврей. Кожен народ вважав свого першого Бога або Богів андрогенами, по іншому це не могло бути, бо вони бачили у власних віддалених прабатьках двостатевих предках, Божественних Істот і Богів, так саме як це роблять китайці сьогодні. І, дійсно у одному сенсі вони були божественними, так саме як і їх перше потомство, «розумом народжене» первобутнє людство яке без сумніву було двостатевим, як свідчать про це стародавні символи та традиції. «Під видуманими емблемами та у особливій фразеології священників древності, лежать прихованими натяки, на деякі ще не відкриті протягом цього циклу сучасної науки факти. Яким ознайомленим не був би вчений з священними письменами та системою ієрогліфів Єгипту, він насамперед мусить навчитися уважно вивчати їх рекорди. Він мусить переконатися з компасом та лінійкою в руці, що піктографічне писання яке він вивчає збігається лінія до лінії з визначеними геометричними фігурами, які є прихованими ключами до таких записів, до того як він наважиться їх тлумачити. Але є міфи які кажуть самі за себе. У цей ряд ми можемо включити міфи про двостатевих творців всіх Космогоній. Грецький Зевс-зен (Ефір) та Чтхонія (Хаотична Земля) і Метіс (Вода) його дружини; Озіріс і Ізіда-Латона – перший Бог так саме зображує Ефір, першу еманацию Найвищого Божества, Амона первісного Джерела Світла; Богинь – Землю та Воду; Мітру, від скелі народженого Бога, символу чоловічого Світового Вогня або уособлене Первісне Світло і Анахіта – Богиню Вогню, його дружину та дочку одночасно; чистий елемент Вогню (активний або чоловічий принцип), як світло та тепло у сполученні з Землею та Водою або Матерією (жіночим або пасивним елементом космічного зародження)». Все це є рекорди про первісного божественного Гермафродита.

СТАНЦЯ 6

ЕВОЛЮЦІЯ «ПОТОМ-НАРОДЖЕНИХ»

6.1. Еволюція трьох Рас триває. 6.2. Друга Раса створює Третю і гине.

6.1. НАДАЛІ ДРУГА РОЗВИНУЛА НАРОДЖЕНИХ З ЯЙЦЯ, ТРЕТЮ.* ПІТ ПОСИЛИВСЯ, КРАПЛІ ЙОГО ЗБІЛЬШИЛИСЯ І КРАПЛІ СТАЛИ ТВЕРДИМИ ТА КРУГЛИМИ. СОНЦЕ ЗІГРИЛО ЇЇ; МІСЯЦЬ ЗФОРМУВАВ ТА ОХОЛОДИВ ЇЇ; ВІТЕР ГОДУВАВ ДО ЗРІЛОСТІ ЇЇ. БІЛИЙ ЛЕБІДЬ З ПІДНЕБЕССЯ ЗІРКОВОГО** НАДИХНУВ КРАПЛЮ ВЕЛИКУ. ЯЙЦЕ РАСИ МАЙБУТНЬОЇ, ЛЮДИНИ-ЛЕБЕДЯ*** КІНЦЯ НАСТУПНОЇ ТРЕТЬОЇ(а). СПОЧАТКУ ЧОЛОВІК-ЖІНКА, ДАЛІ ЧОЛОВІК ТА ЖІНКА(б).

*Раси. ** Місяць. *** Хамса.

а) Текст цієї Станції ясно показує, що людський ембріон був вигодований ab extra Космічними Силами, і що «Батько-Мати» імовірно, відокремлювали зародок, який дозрівав; і це було «потом-народжене яйце», яке мусило бути виношеним якимось таємничим чином, як відокремлене від батьків. Відповідно, легко уявити собі людство народжене з яйця, бо навіть на цей день людина у одному сенсі є «яйце-народжена». Більше того, Магенді у власній праці «*Precis Elementaire de Physiologie*» наводить «випадок де пуповина була порушеною, рана цілком загоїлася» і дитина народилася живою, та запитує «Яким чином йшла циркуляція у цьому органі?». На наступній сторінці він каже: «Нічого ще невідомо про можливості травлення в утробному плоді». Що стосується годування він запитує: «Що у такому випадку ми можемо сказати про годування утробного плоду? Праці з фізіології містять лише туманні припущення з цього питання». «Так, але», може заперечити скептик, «книга Магенді належить попередньому поколінню, наука з того часу мала успіхи, і тавро невігластва не може бути більше додане до цієї професії». Якщо так, то звернемося до відомого авторитету з фізіології, наприклад, до сера М.Фостера, та побачимо які

його ствердження. «Що стосується до виникнення та розвитку функціональної діяльності у ембріоні, то наше знання дорівнює майже нулю. Ми нічого не знаємо про різноманітні фази, крізь які проходять головні властивості протоплазми овуму, та диференціюються у ті феномени, які ми спробували пояснити у цій праці». Учні Триніті Коледжу Кембріджського Університету нехай опустять завісу перед статуєю Гігії та зав'яжуть очі бюстам Галена і Гіпократу, щоби вони не дивилися з докором на власних нащадків. Ми мусимо навести ще один факт. Сер М.Фостер зберігає обережну мовчанку що до випадку з порушеною пуповиною, наведеного його французьким колегою.

б) Це дуже цікаве ствердження і воно пояснене у Коментарях. Повторимо ще: Перша Раса створила Другу через «бруньки», як це вже сказано, Друга Раса дала народження Третій – яка сама поділилася на три визначених підрозділи, людей народжених різним чином. Перші два підрозділи розмножилися через яйце, очевидно невідомий метод для сучасної історії. У той час коли ранні суб-раси Третьої Раси Людства розмножувалися шляхом виділення вологого життєвого флюїду, краплі якого збиралися та утворювали яйце для запліднення і вирощування там плоду та дитини; засіб розмноження наступних суб-рас змінився, у будь якому випадку, у власних результатах. Потомство ранніх суб-рас було безстатеве – навіть без форми, але потомство наступних суб-рас було андрогенним. Саме у Третій Расі стався поділ на статі. Людство з безстатевого стало визначено гермафродитним; і нарешті, Яйце людини почало народжувати, поступово і майже непомітно у власному еволюційному розвитку спочатку істоти у яких одна стать була переважною над другою а далі конкретних чоловіків та жінок. Наразі пошукаємо підтвердження цим заявам у релігійних легендах Сходу та Заходу. Візьмемо спочатку Расу «Яйце-народжену». Згадайте Кашияпу, ведичного Мудреця, найбільш плодотворного з творців. Він був сином Марічі, Розумом Народженого Сина Брами; і він стає батьком Нагів або Зміїв між іншими істотами. Екзотерично Наги – наполовину божественні істоти які мали людські обличчя та зміїні хвости. Все ж, раса Нагів існувала і, як кажуть, числом була не більше тисячі, народжена, точніше вийшла з Кадру, дружини Кашияпи, з метою заселення Патали, яка без сумнівів є Америка, як це буде доведено; так саме існувала Нага-Двіпа, одна з сімох областей Бхарата-Варша, Індії, заселена народом з тією самою назвою, який визнається деякими сходознавцями народом історичним та який залишив до нашого часу багато слідів свого існування. Далі пункт, на якому ми наполягаємо у тому, що яке походження не приписувалося би людині, еволюція її відбувалася у наступному порядку: 1) безстатєва, як і всі примітивні (ранні) форми; 2) далі за природним перетворенням вона стає «одинаком гермафродитом», двостатєвою істотою; і 3) нарешті стає роз'єднаною, як на цей час. Наука вчить, що всі примітивні форми, хоча і безстатєві, «підлегли процесу безстатєвого розмноження»; чому у такому випадку людина мусить бути виключеною з цього закону Природи? Двостатєве розмноження є еволюція, форма визначена та удосконалена на шкалі Матерії процесу розмноження. Окультні вчення переважно панспермічні і рання історія людства прихована лише «від простих смертних»; так саме історія перших Рас похована у часі не для Посвячених, а лише для невігласів від науки. Тому, з одного боку підтримані цією наукою, що вважає зростання розвитку внутрішньої причини для кожної зовнішньої зміни, законом Природи; з другого з причин непохитної віри у Мудрість – ми навіть скажемо у Пансофію – універсальних традицій, зібраних та збережених Посвяченими, та удосконалених ними у майже безпомилкову систему – ми маємо відвагу за такої підтримки викласти цю доктрину ясніше. У талановитій статті, написаній біля п'ятнадцяти років тому, наш вчений та шанований друг, професор А.Уільдер з Н'ю Йорку, доводить абсолютну логічність та необхідність припущення, що «Первісна Раса була Двостатєвою», та наводить цьому ряд наукових причин. Насамперед він зазначає, що більша частина рослинного світу являє феномен двостатєвого існування, так класифікація Лінея розміщує майже всі рослини у

цю категорію. Це становище зустрічається як посеред вищих сімейств рослинного царства, так і нижчих, від коноплі до тополі. Те саме спостерігається у тваринному царстві. У житті комах метелик народжує черв'яка і останній стає метеликом. Ця велика таємниця була виражена у Містеріях наступними словами – *Taurus Draconem genius, et Taurum Draco*. Сімейство коралових яке на думку Асіза, протягом сучасного геологічного періоду, провело сотні тисяч років у побудові Флориди, народжує власне потомство з себе, на вподобі до бруньок та гілок дерева. Бджоли у дечому стоять у тому самому ряду. Афіди на вподобі до амазонок у власному побуті, і незаймані батьки продовжують родовід протягом десяти наступних поколінь.

Що кажуть стародавні мудреці та філософи-вчителі древності? Аристофан на тему «Пір» Платона, висловлюється наступним чином: «Наша природа у древні часи не була такою, якою вона є сьогодні. Вона була двостатевою: форма та ім'я відповідали та однаково належали чоловічому та жіночому началу... Їх тіла... були круглими, та метод пересування був обертанням. Вони були жакливими силою і міццю своєю та були надзвичайно властолюбними. Тому Зевс поділив їх навпіл, та таким чином послабив; Аполлон, виконуючи вказівку, заживив плоть (шкіру)». У стародавніх персів Meshia і Meshiane складали єдину істоту. «Вони так саме вчили, що людство було плодом Дерева Життя та розросталося у андрогенні пари до того часу, доки вони не були роз'єднані та змінені у власній формі». Вірш у «Книзі Потомства Адама»: «Господь створив (bara виявив) людину за власною подобою, за образом Божим створив він її; чоловіком та жінкою створив він їх», якщо його прочитати езотерично, він вкаже на дійсний сенс, тобто: «Елохіми (Боги) виявили з самих себе (шляхом змін) людину за своєю подобою... створили вони його (людство у його сукупності або Адам); чоловіком та жінкою створив він (колективне божество) їх». Це свідчить про езотеричний сенс. Безстатева Раса була їх першим твором, зміною їх самих від них самих, чистих Духовних Існувань: це і був Адам solus. Звідси виникла Друга Раса: Адам-Єва або Jod-Neva, бездіяльні Андрогени; і нарешті Третя, або «роз'єднаний Андроген», Каїн і Авель, які народили Четверту Сіф-Єнох тощо. Саме ця Третя, остання наполовину духовна Раса, яка так саме стала останнім носієм божественної та вродженої Мудрості, вродженої так саме у Єнохах, Ясновидцях того Людства. Четверта скуштувала плід Дерева Добра та Зла – Мудрість вже поєднану з земним розумом і тому не чисту – мусила була знову набувати цієї Мудрості шляхом посвячень та великої боротьби. Поєднання Мудрості та Розуму, при тому перша як маюча владу над останнім, має назву у Герметичних книгах «Бог який володіє подвійною плодючістю обох статей». Містично Ісус вважається чоловіком-жінкою. Так саме і у Орфічних Гімнах, які співалися під час Містерій, ми бачимо: «Зевс є муж, Зевс – безсмертна діва». Амон Єгипту у власній другій половині явив Богиню Нейт. Юпітер мав жіночі груди. Венера на деяких зображеннях мала бороду і Богиня Іла є одночасно і Богом Су-дьюмна, у його якості потомка Вайвасвати. Професор Ільдер пише: «Ім'я Адам або людина само по собі має на увазі подвійну форму існування. Воно тотожне до Athamas або Thomas (Там тамільською мовою), що перекладається греками як близнюк; тому якщо перша жінка була створеною після першої людини, то з причини логічної необхідності, вона мусила би бути «взята з чоловіка». Відповідно ми читаємо: «І сторону, яку Господь Бог взяв від людини, він зробив жінкою». Єврейське слово застосоване тут, є Tzela і відповідає перекладу, що наведений. Легко простежити цю легенду у Бероза, який каже, що Thalath (Omoroка або Володарка Урка) була початком творіння. Вона так саме була Теліта (Меліта), цариця Місяця... Два народження близнюків у Книзі Буття, Каїна і Авеля та Ісаака і Іакова подають таку саму думку. Ім'я Hebel відповідає Єві, і характерні його ознаки жіночі. «До тебе буде потяг його» сказав Господь Бог Каїну, «і ти матимеш владу над ним». Той самий вислів був сказаний і Єві: «І до чоловіка твого потяг твій і він матиме владу над тобою». Таким чином початкова двостатева єдність людської Третьої Корінної Раси є аксіомою у Таємній Доктрині. Її незаймані особи були піднятими до рівня «Богів»

тому, що ця раса представляла їх «Божественну Династію». Сучасні раси задовольняються шануванням мужів-героїв Четвертої Раси, які створили Богів за власним одностатевим образом, у той час коли Боги первісного людства були всі «чоловіками-жінками».

Як сказано у першому томі, Людства розвивалися у відповідності та паралельно з чотирма Елементами (стихіями); кожна нова Раса фізіологічно була пристосована до прийняття додаткового Елементу. Наша П'ята Раса швидко наближається до П'ятого Елементу – назвіть його, якщо бажаєте, міжпланетним ефіром – який все ж, має більше стосунку до психології, ніж до фізики. Ми, люди, навчилися жити у всіх кліматах, чи то холодний чи тропічний, але перші дві Раси не мали жодного відношення до кліматів, так саме як вони не були підлеглими до жодного впливу температури або її змін. І таким чином вони жили до кінця Третьої Раси, коли вічна весна царювала над всією планетою, на вподобі до тієї, якою користуються наразі мешканці Юпітера, світ, який за ствердженням Фламаріона: «На противагу нашому, не підлеглий ні змінам часів року, ні різким змінам температур, а користується всіма скарбами весни». Ті астрономи, які стверджують, що Юпітер у розплавленому стані, у нашому розумінні цього стану, запрошуються обговорити свої розбіжності у думках з цим вченим астрономом Франції. (Гіпотеза W.M.Williams, 1881 року) Одне мусить бути завжди прийнятим до уваги, що згадана «вічна весна» є умовою усвідомленою як така, лише самими мешканцями Юпітеру. Це не є «Весна» як ми знаємо її.

Таким чином універсальна традиція стверджує, що людство досягло сучасної форми поступово з майже прозорого стану тканин, а не від дива або статевих відносин. Окрім того, це цілком збігається з стародавніми філософіями, від Єгипту та Індії з їх Божественними Династіями впритул до філософії Платона. І всі ці універсальні вірування мусять бути розміщені у розряд «передчуттів» та наполегливих уявлень, до того деякі з них не викорінюються у народних віруваннях. Такі вірування, як зазначає це Л.Фігіє: «Часто є плодом мудрості та спостережень численних поколінь людей... (Бо) традиція яка існує в універсальному образному вигляді, має значення наукового доказу». І, як вже було доведеним, більше ніж одна з таких традицій існує в Пуранічних алегоріях. Більше того, доктрина про те, що Перша Раса Людства утворилася з Чхайя або Астральних Образів Пітрі, має підтвердження у Зогарі: «У Тзелем, відображеному образі Елохіма (Пітрі), Він створив Адама (людину)». Неодноразові заперечення, що якою би високою не була би метафізична думка древньої Індії, все ж древні єгиптяни не могли пишатися нічим окрім поклоніння ідолам та зоолатрії; і що Гермес був лише створенням грецьких містиків, що жили у Єгипті. На це можна відповісти – прямим доказом того, що єгиптяни знали Сокровенне Вчення, є те, що воно викладалося їм під час Посвячення. Нехай ті, що заперечують, відкриють «*Eclogae Physicae et Ethscae*» Стобея, грецького компільатора древніх фрагментів, який жив у п'ятому сторіччі. Нижче викладається його переклад старого Герметичного фрагменту про єгипетську теорію душі: «Від Однієї Душі – Душі всього Сутнього виходять всі душі, які розсіюються, неначе навмисно, розповсюджені по всьому світу. Ці душі підлеглі численним перетворенням; ті які вже стали плазунами, перетворюються на водяних; від цих водяних тварин виникають тварини суходолу; і від останніх птахи. Від істот що живуть високо у повітрі (небесах) народжуються люди. Досягши класу людини, душі отримують принцип (свідомого) безсмертя і стають духами, далі вони стають до хору Богів».

6.2. САМОНАРОДЖЕНІ БУЛИ ЧХАЯ, ТІНІ ВІД ТІЛ СИНІВ СУТІНОК. НІ ВОДА, НІ ВОГОНЬ НЕ МОГЛИ ЗНИЩИТИ ЇХ. НЕ ТАК БУЛО З СИНАМИ ЇХ.*

*Були знищені таким чином.

Цей вірш не може бути усвідомлений без допомоги Коментарів. Він означає, що Перша Раса, «Тіні» від Прабатьків, не могли бути пошкодженими або знищеними смертю. Як занадто ефірні та мало схожі на людські за власним устроєм, вони не могли бути пошкодженими будь якою стихією – ні водою, ні вогнем. Але їх «Сини», Друга Корінна Раса могла, і тому була знищена. Так саме як Прабатьки цілком занурилися у свої власні Астральні Тіла, які були породженням їх самих, так саме їх потомство було поглинено своїм «Потом-народженим» потомством. Ці стали Другим Людством – складеним з різноманітних велетенських наполовину людських чудовиськ – першими спробами матеріальної природи побудувати людське тіло. Вічно квітучі країни (Гренландія також) Другого Материка були послідовно перетворені з Едемів з їх вічною весною, на гіпербореїський Гадес. Перетворення це сталося внаслідок змішення великих вод Планети, океанів які змінили власні русла; більшість Другої Раси загинула під час цієї першої судової еволюції та затвердіння Планети під час людського періоду. Таких великих катаклізмів вже було чотири.* І ми можемо чекати на п'ятий, для нас самих у визначений час.

*Коли стався перший катаклізм, те що наразі має назву Північного Полюсу, відокремилось від інших Материків.

ДЕКІЛЬКА СЛІВ ПРО «ПОТОПИ» ТА «НОЇВ»

Оповідання у різних Пуранах про наших Прабатьків так саме заперечливі у власних подробицях, як і все інше. Таким чином, у той час коли у Риг-Веді Іда або Іла є ім'я Натхненниці Вайвасвата Ману, Саяна робить з неї Богиню, яка головує над Землею; у Шатапатха Брахмана вона дочка Ману, нащадок його жертви, а у подальшому його (Вайвасвати) дружина, від якої він народив расу Ману. У Пуранах вона знову дочка Вайвасвата, але разом з цим дружина Будха (Мудрості), незаконного сина Місяця (Соми) і Тари, дружини планети Юпітер (Бріхаспаті). Все це здається безглуздом для непосвяченого, але сповнене філософського сенсу для окультиста. Можна побачити таємний та сокровений сенс вже за самою зовнішністю переказу, бо всі подробиці навмисне так сплутані, що лише досвідчене око Посвяченого може простежити та розмістити події у їх належному порядку. Оповідання, як воно передано у Махабхараті, дає головну ноту, та все ж, мусить бути пояснене за допомогою таємного сенсу Бхагават Гіти. Це є пролог до драми нашого (П'ятого) Людства. У той час коли Вайвасвата був занурений у містичне спостереження на березі річки, до нього підпливла риба та попросила захисту від великої риби. Він рятує її та розміщує у глиняний посуд, де вона стає все більшою та більшою та повідомляє йому про Потоп, що насувається. Ця Риба є добре відомий Матсія Аватара, Перший Аватара Вішну, Дагон халдейського Ксісуфра і окрім цього ще багато чого іншого. Оповідання це доволі відоме та не потребує повтору. Вішну дає наказ побудувати човен (ковчег) у якому, відповідно до Махабхарати, рятується Ману разом з сімома Ріші; ця деталь наразі відлутня в інших текстах. Тут Семеро Ріші представляють семеро Рас, семеро принципів та інші речі, бо тут у цій багатобразній алегорії прихована подвійна таємниця.

У іншому місці ми зазначали, що Великий Потоп мав декілька значень і те що він, так саме як і «Падіння», мав відношення до подій, як духовних та фізичних, так і космічних та земних; як зверху так і знизу. Корабель або Ковчег - Navis – швидше кажучи, як символ Жіночого Принципу зародження, уособлений на небесах Місяцем, а на Землі Черевом; як те так і інше є сосудами та носіями сім'я життя та буття, яке Сонце або Вішну, Чоловічий Принцип запліднює. Перший Космічний Потоп має відношення до Передвічного Творіння або утворення Неба та Земель; у цьому випадку, Хаос або велика Безодня подані як «Потоп», а Місяць як «Матір», від якої йдуть всі зародки життя. Але Земний Потоп та розповідь про нього, так саме має подвійне застосування. У

одному випадку він має відношення до тієї таємниці, коли людство було врятовано від повного знищення через смертну жінку, яка стала приймачем людського сімені на кінці Третьої Раси, а у другому – має відношення до дійсного історичного Затоплення Атлантиди. У обох випадках «Воїнство» - або Ману, який врятував «Сім'я» - іменується Вайвасвата Ману. Звідси розбіжності між Пуранічними та іншими переказами; у той час у Шатапатха Брахмана Вайвасвата створює дочку і від неї народжує расу Ману – це натяк на перших людських Мануш'я, які мусили були створити жінок за посередництвом Сили Волі (Кріяшакті), до того як вони почали природно народжуватися від гермафродитів, як незалежної статі, і тому вважалися «дочками власних творців». Пуранічні оповідання роблять з Іда або Іла дружину Будха (Мудрості). Ця версія має відношення до подій Атлантичного Потопу, коли Вайвасвата, великий Мудрець на Землі, врятував П'яту Корінну Расу від знищення разом з залишками Четвертої. Це цілком ясно викладене у Бхагават Гіті, де Крішна каже: «Семеро великих Ріші, чотири попередніх Ману, єдиного єства зі мною, були народжені моїм розумом: від них виникла (була народжена) людська раса і Світ». Тут чотири з сімох попередніх Ману означають чотири Раси, які вже жили, бо Крішна належить до П'ятої Раси, і разом з його смертю почалася Калі Юга. Таким чином Вайвасвата Ману, Син Сур'я, Сонця і Рятівник Нашої Раси, зв'язаний з «Сім'ям Життя» як фізично так і духовно. Але наразі, хоча і згадали про всіх, ми мусимо зайнятися лише двома першими.

Без сумніву, що «Потоп» є «Універсальною традицією». З різних причин «Льодовикові Періоди» були так саме численними, як і «Потопи». Стокуель і Кроль нараховують майже половину дюжини Льодовикових Періодів та Потопів після них – до того самий ранній з них вони відносять до 850.000, а останній 100.000 років тому. Але який був нашим Потопом? Без сумніву перший той, що цього часу залишається у традиціях всіх народів від самої древності; той який нарешті поглинув останні острови Атлантиди, починаючи з Рута та Даїт'я та закінчуючи відносно невеликим островом, згаданим Платоном. Це ясно від збігу подробиць у всіх легендах. Цей Потоп був останнім за розмахом. Малий потоп, сліди якого барон Бунзен знайшов у Центральній Азії і який він відносить приблизно до 10.000 років до Р.Христового, не має нічого спільного ні з майже всесвітнім Потопом або Потопом Ноя – останній чисто міфічний переказ традицій – ні навіть з зануренням останнього острова Атлантиди; або на край випадок він має з ними лише моральний зв'язок. Наша П'ята Раса – непосвячена частина її – чула про Потопи, змішала їх та наразі знає лише про один з них. Саме той, який змінив увесь аспект нашої Планети, з причини переміщення земель та морів. Ми можемо порівняти легенду збережену посеред мешканців Перу у якій читаємо що: «Інка семеро числом, знову заселили землю після потопу». Гумбольдт згадує мексиканську версію тієї самої легенди, але дещо плутає подробиці ще збереженої легенди яка має відношення до американського Ноя. Все ж, всім відомий натураліст згадує двічі по семеро мандрівників та «божественного птаха», який літав попереду човна ацтеків і, таким чином стає п'ятнадцять обраних замість сімох та чотирнадцяти. Це, імовірно було написаним під впливом несвідомої згадки про Мойсея, який як кажуть нараховував п'ятнадцять онуків Ноя, які врятувалися з своїм Прадідом. Далі Ксісуфр, Ной халдеїв, так саме був врятований та перенесений «живим» на небо на вподобі до Єноха. Так саме Яо у китайців відпливає з сімома фігурами, які він одразу «оживить» лише опинившись на суходолі, та застосує їх для «людського сім'я». Озиріс, коли заходить до Ковчегу або Сонячного Човна, бере з собою семеро Променів тощо. Санхуніафон робить з Алетів або Титанів (Кабірів) сучасників Агруера, великого Бога фінікійців – якого Фабер намагається ототожнити з Ноем; окрім того висловлюється припущення, що ім'я «Титан» походить від Тіт-Айн – «Джерела безодні хаосу (Tit-theus або Tityus є «божественний потоп») і таким чином Титани, яких семеро, пов'язані з Потопом та Сімома Ріші, врятованих Вайвасвата Ману. Ці Титани, сини Кроноса-Часу та Реї-Землі; і тому, що Агруер, Сатурн і Сидік є однією особою, і коли семеро Кабірів

так саме подані як сини Сидіка або Кроноса-Сатурна, то відповідно, Кабіри і Титани тотожні. І у цьому випадку Фабер правий, коли пише: «Я не маю сумнівів, що Кабіри і Титани тотожні з сімома Ріші індуської міфології (?), які як сказано, врятувалися у човні разом з своїм Мену (Ману) головою сімейства». Але міркування його менш вдалі, коли він додає: «Індуси у власних диких легендах викривили історію Ноахидів (?). Все ж, чудово що вони свято дотримувалися числа сім, тому капітан Уільфорд цілком правильно зауважує, що «можливо семеро Мену, семеро Брамадіка тотожні з сімома Ріші та складають лише семеро окремих особистостей. Семеро Брамадіка були Праджапаті або володарі праджа або створених. Від них виникло людство і вони імовірно тотожні до сімох Мену... Ці семеро великих предків людської раси були... створені з метою заселення землі. Взаємна схожість Кабірів, Титанів, Ріші та сімейства Ноя занадто вражаюча, щоби бути наслідком звичайної випадковості». Фабер потрапив у цю помилку і як наслідок збудував всю свою теорію, що до Кабірів, на тому факті, що у Писанні ім'я Іафет розташоване посеред Титанів, перерахованих у одному з віршів Орфічних Гімнів. Відповідно до Орфея, імена сімох Титанів Аркитів – яких Фабер відмовляється ототожнити з безбожними Титанами, потомством їх – були Kseus, Kroeus, Phorcys, Cronus, Oceanus, Hyperion та Iapetus. Але чому вавилонський Єзра не міг дати ім'я Іафета одному з синів Ноя? За Арнобієм, Кабіри, які є Титани, так саме називаються Манес, а матір їх Манія. Тому індуси можуть стверджувати, що Манес є їх Ману, а Манія є жіночим Ману з Рамаїні. Манія є Іла або Іда, дружина і дочка Вайвасвата Ману, від якої «він народив расу Ману». На вподобі до Реї матері Титанів, вона є Земля – Саяна робить з неї Богиню Землі – і вона лише друге видання та повтор Вак. Як Іда, так і Вак перетворюються на чоловіків та жінок; Іда стає Богом Суд'юмна, а Вак – «Жіночий Вірадж» обертається на жінку щоби покарати Гандхарв; одна версія має відношення до космічної та божественної Теогонії, інша до пізнішого періоду. Манес і Манія які зустрічаються у Анобія, є іменами індуського походження, позиченими та викривленими греками та латинянами.

Це не випадковість, а наслідок єдиної архаїчної доктрини, загальної для всіх, яку ізраїльтяни прийняли останніми через Єзру, автора модернізованих книг Мойсея. Так безцеремонно обішлись вони з власністю інших народів, що Псевдо-Бероз вказує на те, що Тітеа – яку Діодор Сікул робить матір'ю Титанів або Ділувіанів – була дружиною Ноя. Фабер називає його «Псевдо-Берозом», але все ж, приймає цю інформацію для того, щоби встановити ще один доказ, що язичники запозичили всіх своїх Богів від євреїв, для чого перевернули увесь патріархальний матеріал. На нашу думку, це є один з найкращих доказів, саме зворотного. Він ясно показує, як факти можуть свідчити, що саме біблійні персонажі були запозичені з язичницьких міфів, якщо їх вважати міфами. У будь якому випадку це доводить, що Бероз добре знав джерело Книги Буття, і що книга ця носила той самий космічний та астрономічний характер, як і алегорія Ізиди-Озиріса і Ковчега та інші більш стародавні «Аркітські» символи. Бо Бероз каже, що «Тітеа-Магна» у подальшому називалася Аретія та шанувалася так саме як Земля; і це ототожнює Тітеа, дружину Ноя з Реєю, Матір'ю Титанів і з Ідою; бо всі вони є Богинями на чолі Землі, та Матерями Ману та Манес або Титанів-Кабірів. І Тетей-Аретія була шанованою як Horkhia, каже той самий Бероз, до того останнє найменування є титул Вести, Богині Землі. Навряд можна знайти стародавнього поета історичних або до історичних часів, який би згадував у будь якій формі про занурення двох материків – часто названих островами, саме окрім Атлантиди, та про загибель Флегійського Острова. Павзаній і Нонній обидва розповідають як: «Грозний Нептун потряс підвалини острова Флегії, і під хвилями сховав мешканців тих нечестивих». Фебер був переконаний, що саме Флегійський острів і був Атлантидою. Але всі схожі алегорії є більш або менш викривлені відгуки індуської традиції про великий катаклізм, який звалився на Четверту дійсно людську, хоча і гігантську Расу, яка була попередньою до арійської. Все ж, як щойно було сказано, легенда Потопу,

як і всі легенди, має більше ніж одне значення. У Теогонії вона має відношення до до-космічних перетворень, до духовних відповідностей – як би дивно не виглядав цей термін на погляд вченого – а так саме і до наступної Космогонії; до великого Наводнення Вод (Матерії) у Хаосі, пробуджених та запліднених тими Променями Духу, які були поглинені та загинули у таємничій диференціації – над космічній таємниці прологу драми Буття. Ану, Бел і Ной попередники Адама Кадмона, Адама Червоного і Ноя, так саме як Брама, Вішну і Шива були попередниками Вайвасвата та іншим. Все це показує, що наполовину всесвітній потоп, відомий геології – перший Льодовиковий Період – мусив був статися саме у той час, який визначає Таємна Доктрина: якщо брати круглі числа, а саме 200.000 років тому, після початку нашої П'ятої Раси, або біля того часу, який Кроль та Стокуел приписують першому Льодовиковому Періоду; тобто біля 850.000 років тому. Таким чином, тому що причина останнього катаклізму приписується геологами та астрономами «надзвичайній ексцентричності земної орбіти» і тому, що Сокровенне Вчення відносить це до тієї самої причини, але з додатком іншого фактору, саме зміщення Земної Вісі – доказ чого може бути знайдений у Книзі Єноха, якщо затемнена мова Пуран не зрозуміла – все каже про те, що стародавні ознайомлені були у «сучасних відкриттях» науки. Єнох, коли каже про «великий нахил Землі» у її «великій праці», висловлюється цілком ясно. «Чи не очевидно все це? Noah - це Ной, який плаває по водах у своєму ковчегу; до того останній – емблема Аргхи або Місяця, Жіночого Начала. Ной є «Дух», що падає у Матерію. Ми бачимо його, щойно він спускається на Землю, виноградарем який п'є вино та стає сп'янілим, тобто чистий Дух стає сп'янілим щойно він остаточно занурюється у Матерію. Сьома глава Книги Буття є лише інший виклад першої. Таким чином у той час коли остання читається: «і темрява була над безоднею. І Дух Божий носився на водою» у сьомій сказано: «і примножилася вода... і ковчег плавав (з Ноєм Духом) на поверхні вод». Таким чином, Ной якщо він тотожний халдейському Noah, є Дух що оживляє Матерію, яка є хаосом, поданим як Безодня або як Води Потопу. У вавилонській легенді (до-космічна подія поєднана з земною), саме Істар (Астарта або Венера Богиня Місяця) закрита у ковчегу та посилає голуба на пошуки суходолу. Георг Сміт відмічає у «Табличках», спочатку створення Місяця і лише після Сонця: «Красота та досконалість його оспівуються так саме як і правильність його орбіти, що призвело до того, що його стали вважати прообразом судді та правителя світу». Якби ця розповідь просто мала відношення до космічного катаклізму – навіть якщо останній був би всесвітнім – то чому би Богині Істар або Астарта, Місяць говорили би про створення Сонця після Потопу? Води могли досягти висоти гори Нізір, у викладенні халдеїв, або Джебль Джуді, гір Потопу у арабських легендах, або гори Арарат у біблійному варіанті і, навіть Гімалаїв індуської традиції, та все ж, вони не досягли би Сонця; навіть сама Біблія зупинилася перед таким дивом! Очевидно, що потоп для народу який перший відмітив його, має зовсім інше значення, менш проблематичне та більш філософське, ніж значення потопу всесвітнього, від якого не залишилося жодних геологічних слідів».

Тому, що такі катаклізми періодичні та мають власні цикли, і тому що Вайвасвата Ману є за різних обставин та подій особою зібраною, то здається не має серйозних заперечень проти припущення, що перший «великий потоп» мав алегоричне та космічне значення і, що він стався на кінці Сат'я Юги, «Віку Істини», коли Друга Корінна Раса «Ману з кістками» виявилася вперше, як «Потом Народжена». Другий Потоп або Наводнення – так званий «всесвітній» - який звалився на Четверту Расу, на яку Теологія дивиться у власних цілях як на расу проклятих гігантів, «Каїнітів» та «синів Хама» - є потоп який був вперше визнаний геологією. Якщо уважно порівняти описи, які зустрічаються у різноманітних халдейських легендах і екзотеричних працях інших народів, то ми побачимо, що всі вони збігаються з ортодоксальними переказами у брамінських книгах. І можна побачити, що у той час коли у першому виданні «немає ще Бога або смертного на землі», коли Вайвасвата причалює до Хімаван, то у другому, сімом Ріші дозволено бути разом з ним; таким

чином показано, що у той час коли деякі описи мають відношення до Сидерального і Космічного Потопу, попереднього до так званого «Творіння» інші викладають - одні про Великий Потоп Матерії на Землі, другі про справжній водний потоп. У Шатапатха Брахмана Ману бачить, що Наводнення знесло всіх живих тварин і лише він один був залишений – тобто лише сім'я життя залишилося від попереднього Розпаду Всесвіту або Махапалаї після «Дня Брами». У Махабхараті просто сказано про геологічний катаклізм, який зніс майже всю Четверту Расу, щоби дати місце для П'ятої. Тому Вайвасвата Ману у нашій Езотеричній Космогонії явлений у трьох різних аспектах: (а) як «Корінний Ману» на глобусі А у Першому Колі; (б) як «Сім'я Життя» на Глобусі D у Четвертому Колі; і (в) як «Сім'я Людини» на початку кожної Корінної Раси – особливо нашої П'ятої Раси. На самому початку П'ята Раса є свідком загибелі під час Двапара Юга проклятих чаклунів; «з того острова (Платон згадує лише про останній) який за Геркулесовими Стовами у Атлантичному Океані, звідки існувало слабе сполучення з іншими островами, розташованими на околицях іншого великого материка (Америка). Саме ця Земля Атлантів і з'єднувалася з «Білим Островом», і цей Білий Острів називався Рута, але він не був Атала або «Білим Дияволом» полковника Уільфорда. Потрібно відзначити тут, що відповідно до санскритських текстів, Двапара Юга тривала 864.000 років; і якщо Калі Юга почалася лише біля 5000 років тому, то саме 869.000 років пройшло з часу цієї руйнації. Знову цифри ці не дуже відрізняються від тих даних геологами, які розміщують свій Льодовиковий період 850.000 років тому. Далі Шатапатха Брахмана розповідає нам, що була створена жінка, яка прийшла до Ману та проголосила себе його дочкою, з якою він народив нащадка Ману. Це має відношення до фізіологічного статевого перетворення протягом Третьої Корінної Раси. І алегорія занадто прозора та ясна, щоби пояснювати. Зрозуміло, як вже було відмічено, під час поділу статей припускається, що андрогенна істота поділила власне тіло на дві половини – як у випадку Брами і Вак і навіть Адама і Єви – і таким чином, жінка у деякому сенсі є його дочкою, так саме як і він її син, «плоттю його (її) плоті та кісткою його (її) кістки». Потрібно так саме запам'ятати, що жоден з наших сходознавців не навчився розбиратися у «цих заперечливих та вражаючих нісенітницях», як дехто називає Пурани, і що згадка про Югу, може означати одне Коло, Корінну Расу і часто суб-расу, так саме як і бути вирваною сторінкою з до космічної Теогонії. Цей подвійний та потрібний сенс доведений різними посиланнями, імовірно на одну особистість з тотожним ім'ям, у той час коли у дійсності посилання ці мають відношення до подій, поділених між собою Кальпами. Яскравий приклад цьому ми бачимо у Іла. Спочатку вона подана як одне, далі як дещо інше. У екзотеричних легендах сказано, що Ману Вайвасвата, бажаючи створити синів, встановлює жертвоприношення Мітрі і Варуні, але внаслідок помилки у обряді браміна, він отримує лише дочку – Іла або Іда. Далі «за милості двох Божеств» стать її була зміненою і вона стала чоловіком – Судіюмна. Далі вона знову обертається на жінку тощо; легенда додає, що Шиві і його дружині дуже сподобалося, що «один місяць вона була чоловіком, другий жінкою». Це має безпосереднє відношення до Третьої Корінної Раси, люди якої були андрогенами. Але деякі цілком просвітлені сходознавці думають та проголошують що: «Іда первісно означає їжу, годування або вилив молока; далі йде потік похвал як богині мови». «Непосвяченим» наразі не пояснюється причина, чому «вилив молока» або «потік похвал» мусить бути чоловіком або жінкою по черзі: якщо лише дійсно тут немає «внутрішнього сенсу», який вислизає від очей окультистів.

У своєму найбільш містичному сенсі сполучення Сваямбхува Ману з Вак-Шата-Рупа, з його власною дочкою – що є першою «євхемерізацією» подвійного принципу, другорядною та третьою формою якого є Вайвасвата Ману і Іла – подане у космічному символізмі як Корінь Життя, Зародок від якого виникли всі Сонячні Системи, Світи, Ангели та Боги. Бо як каже Вішну: «Від Ману мусить виникнути все творіння, Боги Асури і Людина; Ним мусить бути створений Світ, те що рухається і не рухається». Ми можемо знайти гірших супротивників, ніж навіть західні вчені та сходознавці. Якщо

у питанні чисел, браміни і можуть погодитися з нашим вченням, то ми не зовсім впевнені, що деякі з ортодоксальних консерваторів не заперечуватимуть проти способів розмноження, приписаних Пітрі-Девата. Від нас вимагатимуть показати праці, звідки ми наводимо наші ствердження; ми наразі, запропонуємо їм уважніше прочитати їх власні Пурани та не закривати очі на їх езотеричний сенс. І далі знову повторюємо ми, вони побачать, що під більш або менш прозорим покровом алегорій кожне ствердження, зроблене тут, має підтвердження у їх власних книгах. Один або два приклади, що до появи Другої Раси, названої «Потом народжена», вже були наведені. Ця алегорія вважається за казку, та все ж, у ній прихований психо-фізіологічний феномен і одна з найбільших таємниць Природи. Але з причини хронологічних стверджень, зроблених тут, цілком природно запитати:

ЧИ МОГЛИ ЛЮДИ ІСНУВАТИ 18.000.000 РОКІВ ТОМУ?

На це Окультизм відповідає так, не дивлячись на всі вчені заперечення. Окрім того, тривалість ця покриває лише людину Вайвасвата Ману, тобто чоловіка і жінку, вже поділених на дві статі. Дві Раси з половиною, попередні до цієї події, могли жити 300.000.000 років тому всупереч всім запереченням науки. Бо геологічні та фізичні перешкоди проти цієї теорії, не могли існувати для первісної ефірної людини Окультичних Вчень. Все рішення та кінець суперечки між світськими та езотеричними науками залежить від віри у існування астрального тіла всередині фізичного та від доказів на користь цього, до того перше, астральне тіло, незалежне від фізичного. Позитивіст Поль д'Асіє, здавалося довів цей факт доволі ясно, не кажучи вже про накопичені вікові свідчення, так саме як і свідчення сучасних «спіритуалістів» і містиків. Важко буде заперечити цей факт у наш вік дослідів, демонстрацій та доказів. Таємна Доктрина стверджує, що фізичне людство існувало на земній кулі протягом останніх 18.000.000 років, не зважаючи на загальні катаклізми та зміщення у Четвертому Колі нашої планети, які завдяки тому, що цей період є часом найбільшого фізичного розвитку, бо Четверте Коло є середина Життєвого Циклу, визначеного йому – були більш жакливими та напруженими, ніж протягом будь якого з трьох періодів – Циклів його раннього психічного та духовного життя у його наполовину ефірних умовах. Перед цим був період у 300.000.000 років мінерального та рослинного розвитку. Але це звісно заперечать ті, хто відмовляється прийняти теорію про ефірну та «без кісток» людину. Наука, яка знає лише фізичні організми обуриться, а матеріалістична теологія тим більше. Перша заперечуватиме, спираючись на логіку та розум, що всі маючі душу предмети завжди та у всі віки існували на тому самому плані матеріальності; остання на засадах безглузвих видумок. Смішне ствердження запропоноване богословами ґрунтується саме на припущенні, що людство (читайте християни) на цій Планеті має честь бути єдиними людськими істотами на увесь Космос і з причини цього вони найкращі посеред свого роду. Окультисти відкидають заперечення як богословів так і вчених. З свого боку вони стверджують, що навіть під час тих періодів, коли навіть на двох полюсах мусив існувати нестерпний жар з потопами після цього, підняттям долин та постійним змищенням великих вод та морів, навіть у ту епоху, жодна з цих обставин не могла стати перешкодою для того людського життя та організації, якими володіло раннє людство. Ні становище різноманітності оточуючих областей, повних смертоносних газів, ні небезпека від ледве твердої кори не могли перешкодити Першій та Другій Расі існувати навіть під час Вугільного або Сілурийського Віку.

Таким чином, Монади, визначені одушевляти майбутні Раси, були готовими для нових перетворень. Вони пройшли свої фази «інметалізації», фази рослинного та тваринного життя, від нижчої до вищої та були у очікуванні власних людських більш розумних форм. Та все ж, що могли зробити Пластичні Зодчі, як не підлягати Законам Еволюції? Чи могли вони, як це стверджує мертва буква Біблії, на вподобі до «Господа Бога» або як Пігмаліон у грецькій алегорії, створити

Адама-Галатею з вулканічного пилу та вдихнути «Живу Душу» в Людину? Ні, тому що Душа вже була там, латентна у власній Монаді та потребувала лише «покриття». Пігмаліон, який був невдалий при оживленні своєї статуї, і Бахак Зіво гностиків назареян, якому не пощастило побудувати «людську душу в тварині», є значно більше філософськими і науковими поданнями ніж Адам у сенсі мертвої букви, або біблійні Елохіми-Творці. Езотерична Філософія яка вчить самозародженню – після того як Шишта і Праджапаті кинули сім'я життя на землю – показує, що Ангели більш низького класу можуть побудувати лише фізичну людину і за допомогою Природи, після того як вони виявили Ефірну Форму з самих себе, дати можливість фізичній формі поступового розвитку з ефірного або того, що отримало назву наразі протоплазмового зразку. І проти цього будуть заперечення; «самозародження», скажуть нам, є відкинutoю теорією. Досліді Пастера вже двадцять років відставили її, так саме і Тиндаль висловлюється проти неї. Чудово, уявимо що він правий. Він мусив би знати, що якби навіть самозародження дійсно було доведене як неможливе у наш сучасний світовий період та за наших умов – що окультисти заперечують – то все рівно, це не було би доказом, що воно не могло виникнути за інших космічних обставин, і не лише в морях Лаврентівського Періоду, а навіть на тремтячій у той час Землі. Цікаво було би знати, як наука може пояснити виникнення видів та життя на Землі, особливо людини, якщо вона заперечує як біблійні творіння, так і самозародження? Спостереження Пастера далекі від досконалості доказів. Бланшар і Люто відкидають їх значення і фактично доводять, що вони позбавлені цього. Доки що питання це залишається *sub judice*, так саме як інше, відносно того, коли і у якому періоді Життя почалося на Землі? Що стосується ідеї, що Монера Геккеля – щіпочка солі! – вирішила проблему початка життя, то це просто недолугість. Ті матеріалісти які схильні сміятися над теорією «Само-Існуючої», «Само-Народженої Небесної Людини», поданої як Ефірна, Астральна Людина, мусять пробачити, навіть новачка у Окультизмі, якщо він у свою чергу сміятиметься з деяких теорій Сучасної Думки. Доводячи цілком науково, що примітивна краплинка Протоплазми (Монера) ні рослина ні тварина, а є і тим і другим і, що вона не має предків, бо саме ця Монера є відправна точка для будь якого організованого існування, нам нарешті кажуть, що Монери є своїми власними предками. Це може бути доволі науковим і так саме метафізичним, але це занадто навіть для окультиста.

Якщо самовільне зародження змінило наразі власні методи – можливо завдяки накопиченому матеріалу під рукою – та так, що навіть стало невловимим, все ж, воно було у повній силі під час зародження земного життя. Навіть найпростіша фізична форма та еволюція видів свідчить як працює Природа. Велетенський плазун будь який завр, крилатий птеродактиль, мегалозавр і сто-футовий у довжину ігуанодон пізнішого періоду – всі вони є перетвореннями ранніх представників тваринного царства, яких ми знаходимо у шарах надр первісної епохи. Був час, коли всі зазначені «допотопні» з'явилися як інфузорії, без оболонки або щита, без нервів, м'язів, органів або статі, і всі вони відтворювали свої види методом гемації, як це роблять мікроорганізми, зодчі та будівельники наших гір, на думку нашої науки. У такому випадку, чому не людина? Чому вона не може йти шляхом того самого закону у власному зростанні, тобто поступовому ущільненні? Кожна не упереджена людина здатна повірити, що Перше Людство мало спочатку ефірну – або якщо забажають велетенську, драгле-видну форму, побачену Богами або природними «Силами», яка росла, ущільнювалася протягом мільйонів віків і зробилася гігантською у власному фізичному імпульсі та спрямуванні, доки не затвердилася у величезній фізичній формі Людини Четвертої Раси – ніж дозволити, що вона була створена з праху Землі (буквально) або від будь якого антропоїдного предка. Так саме наша Езотерична Теорія не розійшлася з науковою, за виключенням першої появи, як каже Уільсон, у своєму листі до журналу «Knowledge» від 23.12.1881 року: «Еволюція – скоріше Природа у світлі еволюції – вивчалася лише

протягом останніх 25 років або біля того. Це, звісно, є просто ніяка частка часу в історії людської думки». Саме з причин цього ми втрачаємо надію, що матеріалістична наука покращить власні методи та поступово сприйме Езотеричне Вчення, якщо навіть спочатку воно буде відокремленим з своїми, занадто метафізичними для науки, складовими. Хіба вже було сказане останнє слово з питання людської еволюції? Як каже професор Гекслі: «Кожна схожа відповідь на це велике запитання (істинного місця людини в Природі), яка одразу стверджується, якщо не самим автором, то його послідовниками, як кінцева, залишається на вершині авторитету та поваги протягом, можливо сторіччя, можливо двадцятьох; але час неодмінно доводить, що кожна відповідь була лише наближенням до Істини – і була прийнята, головним чином з причини невігластва тих, ким вона була прийнята, та стає цілком не прийнятною після дослідження її знаннями нащадків». Чи дозволить відомий дарвініст можливість, що його «Піфекоїдний Предок» буде занесений на лист «цілком неприйнятних припущень» при світлі «більшого знання» окультистів? Але звідки виник дикун? Лише один факт «підняття до цивілізованого стану» не пояснює еволюцію форм. У тому самому листі «Еволюція Людини» доктор Уільсон робить інші цікаві зізнання. Так на запитання у «Knowledge» він зазначає: «Чи виробила еволюція будь які зміни в людині? Якщо так, то які вони? Якщо ні, то чому? Якщо ми відмовимося визнавати (як це робить наука), що людина була створена досконалою істотою, а далі деградувала, то існує лише інше припущення – припущення еволюції. Якщо людина піднялася від дикуна до цивілізованого стану, то без сумніву це є еволюція. Ми ще не знаємо, бо таке знання важко придбати, чи підлегла людська форма тим самим впливам як і форми нижчих тварин. Але без сумніву підйом від стану дикуна до цивілізованого життя означає «еволюцію» і до того значно тривалу. Розумова еволюція людини не підлягає сумнівам, все більш широка сфера думки виникла з малих та грубих започаткувань, на вподобі до мови. Але засоби життя людини, її сила пристосування до оточуючих умов та незчисленні інші обставини, зробили факти та течію її «еволюції» дуже важкими для дослідження». Сама складність примушує еволюціоністів бути більш обережними у власних ствердженнях. Але чому еволюція не можлива якщо «людина була створена досконалою істотою та поступово деградувала»? У кращому випадку це має відношення лише до зовнішньої фізичної людини. Еволюція Дарвіна, як зазначено у «Викритій Ізиді», починається біля середньої точки, замість того, щоби початися від загалу, як для людини так і всього іншого. Метод Аристотеля і Бекона може мати власні переваги, але без сумніву він вже показав свої слабкі місця. Піфагор і Платон, які йшли від загального до конкретного, наразі при світлі сучасної науки більш обізнані ніж Аристотель. Бо останній заперечував уявлення про обертання Землі і навіть її сферичну форму, коли писав: «Майже всі, хто стверджують, що вони вивчили небо у його одноманітності, заявляють, що Земля розташована у центрі, але філософи італійських шкіл, або піфагорійці, вчать протилежному». І це тому, що піфагорійці були посвяченими та застосовували дедуктивний метод. У той час коли Аристотель, батько індуктивної системи ганив тих хто вчили що: «Центр нашої системи був зайнятий сонцем, і земля є лише зіркою, яка внаслідок обертання навколо цього самого центру, виробляє ніч та день». Те саме і що до людини. Теорія Таємної Доктрини, що наразі викладається, є єдиною, яка може надати інформацію про появу людини на Землі без недолугої віри про «дивовижну» людину, створену з праху землі, або ще більшу помилку, про людину яка виникла з шматочка солі, екс-протоплазми Монери.

Аналогія є керуючий закон в Природі, єдина істинна нитка Аріадни, яка може провести нас крізь самі заплутані стежки її володінь, до її первісних та кінцевих таємниць. Природа, як творча міць, безмежна, і жодне покоління фізичних вчених ніколи не зможе хизуватися тим, що воно вичерпало її шляхи та методи, якими не були би однаковими її закони. Якщо ми можемо уявити собі кулю «Вогняного Туману» - яка котиться протягом еонів часу у міжпланетному просторі –

поступово стає планетою, кулею яка світиться, та стає нарешті придатною для життя людини, йдучи таким чином, крізь стадію м'якого пластичного тіла до оточеної скелями кулі; і якщо ми бачимо, що все на ній має розвиток з драглі та форми не маючої ядра, плями яка стає Саркадою Монери, далі переходить від простого стану до форми тварини, щоби вирости у велетенське чудовисько плазуна Мезозойського періоду, щоби знову зменшитися до (відносно) крокодила-карлика, що зустрічається наразі лише у тропічних країнах і, нарешті до звичайної ящірки – якщо ми можемо уявити собі все це, то як може одна лише людина уникнути цього закону? «Велетні існували у ті часи» каже Книга Буття, та повторює ствердження всіх інших Східних Писань; і легенди про Титанів засновані на антропологічних та фізичних фактах. І тому, що твердий щитовидний плазун був одного разу схожою до драглі краплею, «цілком однорідною часточкою білку у клейкому стані», то таким самим був зовнішній покрив первісної людини, її ранній «покрив шкіри» плюс безсмертна Монада і тимчасова психічна форма і тіло всередині цієї оболонки. Сучасна тверда м'язиста людина яка протистоїть майже всім кліматам, можливо біля 25.000.000 років тому, була саме тим, чим є Монера Геккеля, точніше кажучи, «організмом без органів», однорідною субстанцією, з без формним білковим тілом всередині та маючим лише зовні форму людини.

Жоден вчений у цьому сторіччі не має права вважати цифри брамінів у зв'язку з питанням хронології, недолугими, бо їх власні обчислення часто значно перевищують всі заяви, зроблені Езотеричною Наукою. Це легко може бути доведеним. Гемгольц обрахував, що охолодження нашої Землі від температури у 2000° до 200° мусило тривати протягом періоду не менше ніж 350 мільйонів років. Західна наука (так саме геологія) імовірно дозволяє існування нашої планети протягом біля 500 мільйонів років. Сер У.Томпсон, все ж, обмежує появу самого раннього рослинного життя 100 мільйонами років – ствердження що заперечується Архаїчними Рекордами. Але теорії в області науки міняються щоденно. Доки що деякі геологи заперечують такі обмеження. Фольгер обчислює: «Таким чином, час потрібний для відкладання шарів, відомих нам, мусив дорівнювати, на край випадок 648 мільйонам років». Як час, так і простір безкінечні і вічні. «Земля, як матеріальне існування, істинно безкінечна; лише зміни, яким вона підлегла, можуть бути визначені, як кінцеві періоди часу... Тому ми мусимо припустити, що зіркове небо не лише у просторі, у якому жоден астроном не має сумніву, але так саме і у часі, без початку та кінця; і що воно ніколи не було створеним і тому непорушне». Цольбе повторює саме те, що кажуть окультисти. Але нам можуть сказати, що окультисти, аріїці нічого не знали про ці пізніші теорії. Як каже Кольман: «Вони навіть не знали про сферичну форму нашої Землі». На це ми маємо відповідь у Вішну Пурані, яка примусила деяких сходознавців розкрити очі: «Сонце нерухоме увесь час, і вдень і вночі у всіх Двіпа (Материках), о, Майтрея! Але тому, що сходження та заходження Сонця завжди протистоять один одному – так саме як і всі кардинальні точки, і всі які перетинаються, о, Майтрея, то люди кажуть про схід сонця там, де вони його бачать; а там де сонце зникає, там воно для них заходить. Для Сонця, яке завжди у одному місці, немає ні заходу ні сходу бо те, що називається сходом та заходом є лише видимість або невидимість Сонця». На це Ф.Хол зазначає: «Геліоцентризм, викладений у цьому уривку, чудовий. Та все ж, далі він заперечується». Протиріччя це навмисне тому, що це було таємним храмовим вченням. М.Гауг відзначив те саме вчення у іншому місці. Безкорисно далі зводити наклеп на аріїців.

Повернемося наразі до хронології геологів та антропологів. Нам здається, що наука не має розумної основи для заперечень проти поглядів окультистів у цьому напрямі. За виключенням того, що «у первісних шарах не було знайдено жодного сліду людини, найвищої органічної істоти Творіння, але лише у верхньому, так званому наносному шарі», це все, що може бути висунутим з їх сторони. Та обставина, що людина не була останнім членом у сімействі ссавців, але перша у цьому Колі є дещо, що наука муситиме визнати. Схожий погляд був озвучений у Франції одним

авторитетом. Ствердження, що людина жила у середині Третинного Періоду і у геологічний вік, коли ще не існував жоден вид з відомих наразі сімейств ссавців, є ствердженням, яке наука не може заперечити і яке було доведене Катрефажем. Але навіть якщо припустити, що її існування у Еоценський Період ще не доведено, то який період часу пройшов від початку Крейдового Періоду? Ми знаємо той факт, що лише сміливі геологи наважуються віднести людину ще далі назад, ніж Міоценський Період. Але яка тривалість, питаємо ми, цих геологічних періодів від початку Мезозойських часів? На що наука, після значної кількості теорій та обговорень, мовчить; авторитети у цій області змушені відповісти на це запитання: «Ми не знаємо». Це мусило би показати, що у цьому питанні вчені не є більшими авторитетами ніж профани. Якщо на думку Гекслі, «час на Вугільну формацію потребував би 6.000.000 років», то скільки ще мільйонів потрібно було на час від Юрського Періоду або середини Віку Плазунів – коли виникла Третя Раса – до періоду Міоценського, коли більшість Четвертої Раси було потоплено? Письменниця цієї праці знає, що ті спеціалісти, які обраховують особливо щедро віки існування нашої Планети та Людини, завжди мали супротивниками обережну більшість. Але це мало що доводить, бо більшість рідко, якщо не завжди, опиняється на стороні істини. Гарвей тривалі роки був одинаком у своїх ствердженнях. Ті, хто відстоювали пароплавне сполучення через Атлантичний океан, мали небезпеку скінчити дні у божевільні. І на цей час Месмер разом з Каліостро і Сен-Жерменом значаться у енциклопедіях як шарлатани та самозванці. І коли Шарко і Ріше підтвердили доводи Месмера, і месмеризм під новим ім'ям «гіпнотизм» - фальшивий ніс на дуже старому обличчі – прийнятий наукою, наша повага не збільшується до цієї більшості, коли ми бачимо таку легковажність та безцеремонність з якою члени її відносяться до «гіпнотизму», до «телепатичних передач» та їх феноменів. Іншими словами, вони тлумачать про нього, неначе вони вірили в нього ще з часів Соломона, а не обзивали, ще декілька років тому прихильників його безумцями та брехунами! Таке саме перетворення думки, неминуче прийде і що до тривалих періодів часу, на яких наполягає Езотерична Філософія для статевого та фізичного людства. Тому навіть Станця, яка проголошує: «Розумом Народжені, без кісток, дали життя Народженим Волею з кістками»; - додає, що це сталося у середині Третьої Раси, 18.000.000 років тому – має надію бути прийнятною майбутніми вченими.

Що стосується до думок дев'ятнадцятого сторіччя, то навіть ті особисті друзі, які мають повагу до не нормальних наукових змін, скажуть нам, що таке ствердження безглузде. Яким неймовірним буде здаватися наше наступне ствердження, а саме, що древність Першої Раси, у свою чергу, пролягає за межі цього на мільйони років у глиб віків. Бо хоча точні цифри і не видаються – і немає можливості віднести початкову еволюцію перших Божественних Рас достеменно до раннього Вторинного або Первинного Віку геології – ясно видно, цифра 18.000.000 років, що охоплює період часу фізичної людини, статево визначеної, мусить бути доволі значно збільшена, якщо враховувати увесь процес духовного, астрального та фізичного розвитку. Дійсно, велика кількість геологів вважають, що тривалість Четвертинного та Третинного періодів потребує таких цифр; і цілком зрозуміло, що жодні земні умови не можуть зруйнувати гіпотезу про існування людини у Еоценську Епоху, навіть якщо докази для цього доки що невідомі. Окультисти які стверджують, що вище наведена інформація відносить нас далеко у глибини Вторинного або «Віку Плазунів», можуть звернутися до Катерфажа за підтримкою, що до можливості існування людини у цю віддалену епоху. Але, що до самих ранніх Корінних Рас, то у цьому випадку, справи зовсім інші. Якщо щільна агломерація парів, насичених вугільною кислотою які вирвалися з ґрунту, або таких що нависли у атмосфері від самого початку утворення покладів, мали згубний вплив на життя організму, яким ми його знаємо наразі, то можуть запитати, яким чином у такому випадку могла існувати первобутна людина? Це міркування у дійсності не має основи. Земні умови, які

існували на той час не мають жодного торкання до плану, на якому тривала еволюція ефірних, астральних рас. Лише у відносно не давні геологічні періоди, спіральна течія закону циклів втягла людство у найнижчу фазу фізичної еволюції – план грубої матеріальної причинності. У ті ранні віки лише астральна еволюція була у прогресі, і обидва плани астральний та фізичний хоча і йшли паралельно, все ж, не мали безпосереднього торкання між собою. Цілком очевидно, що примарна ефірна людина зв'язана з причин власної організації – якщо можна її так називати – лише з тим планом, звідки виникла субстанція її Упадхі. Можливо існують речі, які були пропущені уважними – але не до всього – очима наших сучасних натуралістів; все ж, саме Природа додасть ланок, яких не достає. Агностики, мислителі-теоретики мусять обрати між викладеним Сокровенним Вченням Сходу та безнадійно матеріалістичними описами Дарвіна, як і біблійними, про походження людини; між бездушною, позбавленою духу еволюцією та Окультним Вченням, яке однаково відкидає як «особливе творіння» так і «антропогенезис» еволюціоністів.

Повернемося знову до питання «само-зародження». Життя, як свідчить наука не завжди царювало на цьому земному плані. Були часи коли навіть Монера Гекеля – ця кулька протоплазми – не існувала на дні морів. Звідки виник Імпульс, який примусив молекули Вуглецю, Азоту та Кисню тощо, згуртуватися у Первісний Слиз, органічний «слиз», наразі названий протоплазмою? Якими були прототипи Монери? Вони у будь якому випадку, не могли впасти з метеоритами з інших, вже сформованих небесних тіл, не зважаючи на дику теорію сера У.Томпсона. І навіть якщо вони так впали, якщо навіть наша Земля отримала таким чином свою долю зародків життя з інших Планет, то хто або що принесло їх на ті Планети? Тут знову, якщо лише Окультне Вчення не буде прийняте, ми вимушені ще раз зіткнутися з дивом – прийняти теорію особистого, антропоморфічного Творця, атрибуту та визначення якого у тому вигляді, як вони формуються монотеїстами, так саме мають розбіжності з філософією та логікою, як і принижують ідеал безкінечного, Всесвітнього Божества, перед неосяжною жажливою величиною якого найвищий людський розум відчуває себе пігмеєм. Нехай сучасний філософ, який самовільно поставив себе на вищу сходинку людського Розуміння, не побачить себе інтелектуально і духовно нижче навіть уявлень древніх греків, які самі у цьому відношенні були на значно нижчому рівні, ніж філософи східної арійської Давнини. Гілозоїзм, з точки зору філософії, є вищий аспект Пантеїзму. Це є єдина можливість уникнути ідіотичного атеїзму на засадах мертвої матеріальності і ще більшого ідіотизму антропоморфічних уявлень монотеїстів, між якими він стоїть на власній цілком нейтральній основі. Гілозоїзм потребує абсолютної Божественної Думки, яка протинала би всі незчисленні, діяльні творчі Сили або «Творців», Сутності яких рухомі та існують за посередництвом, через та у цій Божественній Думці; до того остання має так само мало особистої зацікавленості до них та їх творів, як Сонце до соняшника та його насіння, або взагалі до рослин. Існування таких діяльних «Творців» відомо та в них вірять, бо вони видимі та відчутні Внутрішньою Людиною в окультизмі. Таким чином остання стверджує, що Абсолютне Божество, безумовне та вільне, не може бути усвідомленим у той самий час як активний, творчий, єдиний живий Бог, без того, щоби цей ідеал не був одразу приниженим. Божество, що має прояв у вигляді Простору та Часу – ці два поняття просто форми ТОГО, що є Абсолютне ВСЕ – може бути лише часткою Цілого. І тому що це «ВСЕ» не може бути поділеним у власній абсолютності, то цей відчутний Творець (ми кажемо Творці), у кращому випадку, може бути лише аспектом того. Користуючись тією самою метафорою – не достатньою для повного виразу ідеї, та все ж добре пристосованою до цього випадку – ці Творці на вподобі до численних променів сонячної кулі, яка залишається за межами цієї роботи, у той час коли її поплічники – агенти, промені, стають посередніми засобами кожну весну – під час Мануантарного Світанку на Землі – пробуджуючи та запліднюючі сплячу життєздатність, притаманну Природі у її диференційованій матерії. Це так добре розумілося у

стародавності, що навіть мало релігійний Аристотель зазначив, що така праця безпосереднього творіння не личила би Богу. Платон та інші філософи вчили тому самому: божество не може докласти власної руки до творіння. Cudworth називає це, «Гілозоїзмом». Так саме стародавній Зенон, за словами Лаерта сказав: «Природа є звичка, що діє сама по собі на засадах принципів сімені; вона удосконалює та утримує ті декілька речей, які у визначені періоди часу виходять з неї та чинять за законами того, від чого вона сама була виявлена».

Знову повернемося до нашої теми та поміркуємо над нею. Дійсно, якщо існувало рослинне життя під час цих періодів, яке могло годуватися цими смертоносними елементами, і навіть якщо було тваринне життя, організми якого були пристосовані до води та мали можливість розвитку, не зважаючи на імовірно малу кількість кисню, то чому так саме не могло існувати людське життя у власній зародковій формі, тобто раса людських істот, пристосованих до цього геологічного періоду та його умов оточення? Окрім того, наука визнає, що вона нічого не знає про дійсну тривалість геологічних періодів. Але головне питання для нас – це знати цілком та достеменно, що з часів періоду Азойного Віку, взагалі існувала будь коли атмосфера, схожа до тієї, що припускається натуралістами? Не всі фізики погоджуються з цією ідеєю. Якби письменниця цієї праці намагалася підтвердити вчення Таємної Доктрини точною наукою, то було би легко довести на визнаннях деяких фізиків, що атмосфера змінилася доволі значно, якщо взагалі змінилася, з часу першої конденсації океанів – тобто з часу Лаврентівського Періоду, Пролифізичного Віку. Такою наразі є думка Бланшара, С.Меніє і навіть Бішофа, як показали це дослідження останнього з базальтом. Бо якби ми дотримувалися того, що каже більшість вчених про кількість смертоносних газів та елементів, зовсім не насичених Вуглецем та Азотом, посеред яких, як нам кажуть квітли рослинні та тваринні царства, то ми мусили би прийти до цікавого висновку, що у ті дні існували океани рідкої вуглецевої кислоти а не води. За наявності такого елемента, стає сумнівним, щоби ганоїди або навіть примітивні трилобіти могли існувати у океанах Первинного Віку - не кажучи вже про океани Сілурийського Періоду, як це показано Бланшаром. Та все ж, умови, необхідні для самої ранньої Раси Людства, не потребували елементів ні простих ні складних. Те що було сказано спочатку наразі підтверджується. Духовна, ефірна Істота жила у Просторах, не відомих Землі, до того як перша небесна «крапля драглі» виявилася в океані примітивної Космічної Матерії – більйони та трильйони років, до того ніж наша кулька-краплинка у Безмежності, названа Землею, виявилася у життя та народила Монери у своїх краплях за назвою океани – ця Істота не потребувала «елементів». «Ману з м'якими кістками» чудово існував без кальцію фосфату, бо мав кістки лише у символічному сенсі. І у той час коли навіть Монери, не зважаючи на однорідність власних організмів, все ж, потребували фізичних умов життя, які допомагали би їм у подальшій еволюції. Єство яке стало Первісною Людиною та «Батьком Людини» після власного розвитку на планах існування, навіть не бачених у снах науки, могло залишатися недоторканим для будь яких станів атмосферних умов, що його оточували. Первісний Предок у Попол Вух Брасера де Бурга, який – від мексиканських легенд – легко діяв та жив як під землею та у воді, так і на землі, відповідає лише Другій та початку Третьої Расам у наших писаннях. І якщо три царства природи були такими різними у епохи допотопні, то чому людина не могла бути складена з матеріалів та сполучень атомів, наразі цілком невідомих науці? Рослини та тварини, відомі наразі майже у незчисленній різноманітності, всі набули розвитку, відповідно до наукових гіпотез, з примітивних і значно менш численних органічних форм. Чому не могло статися те саме і з людиною, елементами та всім іншим? Як проголошує Коментар: «Всесвітній Генезис отримує початок від Єдиного, розбивається на Троє, далі на П'ятеро і, нарешті завершується Сімома, щоби повернутися у Чотири, Три та Один».

СТАНЦЯ 7

ВІД РАС НАПОЛОВИНУ БОЖЕСТВЕННИХ ДО ПЕРШИХ РАС ЛЮДСЬКИХ

7.1. У власній пихатості вищі Творці відкидають форми, виявлені «Синами Йоги». 7.2. Вони не забажали втілитися у перших народжених з Яйця. 7.3. Вони обирають пізніших Андроген. 7.4. Перша людина, обдарована розумом.

7.1. СИНИ МУДРОСТІ, СИНИ НОЧІ,* ГОТОВІ ЗНОВУ НАРОДИТИСЯ, ЗІЙШЛИ. ВОНИ ПОБАЧИЛИ НИЗЬКІ** ФОРМИ ПЕРШОЇ ТРЕТИНИ(а).*** «МИ МОЖЕМО ОБРАТИ», СКАЗАЛИ ВОЛОДАРІ, «МИ МУДРІ». ДЕЯКІ УВІЙШЛИ У ЧХАЯ. ІНШІ СПРЯМУВАЛИ ІСКРУ. ДЕЯКІ УТРИМАЛИСЯ ДО ЧЕТВЕРТОЇ.**** З ВЛАСНОЇ РУПА НАПОВНИЛИ ВОНИ***** КАМА.***** ТІ ХТО УВІЙШЛИ ЗРОБИЛИСЯ АРХАТАМИ. ТІ ХТО ОТРИМАЛИ ЛИШЕ ІСКРУ, ЗАЛИШИЛИСЯ ПОЗБАВЛЕНИМИ ЗНАННЯ;***** ІСКРА ГОРІЛА СЛАБО(б). ТРЕТІ ЗАЛИШИЛИСЯ РОЗУМУ-ПОЗБАВЛЕНІ. ДЖИВИ***** ЇХ НЕ БУЛИ ГОТОВИМИ. ЦІ БУЛИ ВІДОКРЕМЛЕНІ МІЖ СІМОХ.***** ВОНИ СТАЛИ ВУЗЬКО-ГОЛОВИМИ. ТРЕТІ БУЛИ ГОТОВІ. «У ЦИХ БУДЕМО МИ», СКАЗАЛИ ВОЛОДАРІ ПОЛУМ'Я ТА ТЕМНОЇ (ПРИХОВАНОЇ) МУДРОСТІ(в).

*Ті що вийшли з Тіла Брами Вночі. **Низькі розуми. ***Все ще раса позбавлена Розуму. ****Раса. *****Напружили. *****Носій Бажання. *****Вище Знання. *****Монади. *****Первісні людські види.

Ця Станця містить у собі цілісний ключ до таємниць зла, так званому Падінню Ангелів і до багатьох проблем, які так бентежили розуми філософів з часів зародження пам'яті людства. Вона викриває таємницю наступної нерівності у розумових можливостях, у народженні або соціальному стані та дає логічне пояснення незрозумілій кармінній течії протягом минулих еонів. З причини складності цього питання, ми спробуємо надати як можна краще пояснення.

а) До самого Четвертого Кола і навіть до останньої половини Третьої Раси у цьому Колі, Людина – якщо лише можна дати таку назву вічно мінливим формам, які оточують Монаду протягом перших трьох Кілець та перших двох з половиною Рас сучасного Кола – ця людина доки ще була лише твариною у сенсі розумності. Лише у цьому середньому Колі вона розвиває цілком четвертий Принцип, як пристосований носій для П'ятого. Але Манас набуде відносно повного розвитку лише у наступному Колі, коли він буде мати можливість отримати божественність до закінчення всіх Кілець. Як каже Х.Шотген у «Норае Небраісае», перший земний Алам «мав лише дихання життя» - Нефеш, але не живу Душу.

б) Тут маються на увазі нижчі Раси, аналогічні представники яких, ще існують, як наприклад австралійські аборигени, швидко вимираючі, та деякі африканські та океанські племена. «Вони не були готовими», означає, що кармінний розвиток цих Монад не дозволяє їм доки що скористатися формами людей, визначених для втілення у вищих розумних Расах. Але про це далі буде.

в) Зогар каже про «Чорний Вогонь», який є Абсолютне Світло – Мудрість. Тим, хто підлегли старим теологічним упередженням та можуть сказати: «але саме Асури є повсталими Девами, супротивниками Богів – відповідно саме вони дияволи та духи зла – ми відповідаємо: Езотерична Філософія не визнає ні добра ні зла per se, як незалежно існуючих в Природі. По відношенню до Космосу причина того та другого лежить у необхідності протилежності або контрасту, а що стосується людини, вона у її людській природі, у її невігластві та пристрастях. Не існують дияволи, або цілком розбещені істоти, так саме як немає добра та Ангелів абсолютно досконалих, хоча і можуть бути Духи Світа та Темряви; таким чином, Люцифер – Дух Носій Осяяння та Свободи

Думки – метафорично є маяком, який допомагає людині побачити власний шлях крізь рифи та мілини Життя, бо Люцифер є Логос у власному вищому аспекті і «Супротивник» у власному нижчому – обидва ці аспекти віддзеркалені у нашому EGO. Лактаній, коли каже про Природу Христа, уявляє Логос, Слово, як «первонародженого брата Сатани та першого посеред усіх творінь». Вішну Пурана описує ці первісні творіння (Тір'яксрота), з викривленими каналами травлення їжі: «(Вони були) обдаровані внутрішніми проявами, але були у подвійному невігластві відносно свого роду та природи». Двадцять вісім видів Бадха або «недосконалостей» не відносяться, як це думає Уїльсон, до тварин, відомих наразі, які описані ним у подробицях, бо вони не існували у ті геологічні періоди. Це цілком очевидно з вищезгаданої праці, у якій перші створені суть «п'яти-складний (нерухомий) світ», мінерали та рослинність; після чого утворилися ті тварини Тір'яксрота – чудовиська Безодні, знищені «Володарями», як сказано у Станці 1та 3; далі Урдхвасрота, щасливі, небесні істоти які годуються амврозією; і нарешті Арваксрота, людські істоти – так зване сьоме творіння Брами. Але ці «творіння», так саме і останнє, не відбувалися на цьому Глобусі, яким би не було місце, де це могло статися. Це не Брама, хто створює речі та людей на Землі, а Голова та Володар Праджапаті, Володар Буття та земного Творіння. «Виконуючи наказ Брами», Дакша – синтез або сукупність Земних Творців та Прабатьків, Пітрі так саме – створив речі вищі та нижчі (вара і авара), «що стосується до путра», потомства, та «двоногих та четвероногих, а далі силою волі своєї (має відношення до Синів Волі та Йоги) дав життя істотам жіночого начала» - тобто роз'єднав андроген. Тут, так саме як і в Езотеричних Вченнях, ми знову маємо «двоногих», або людей, створених раніше «чвероногих». Але тому, що в екзотеричних описах Асури є першими Істотами, зробленими з «Тіла Ночі», у той час коли Пітрі походять від тіла «Сутінок»; Боги розміщені Парашарою у Вішу Пурані між цими двома та показані, як виявлені з «Тіла Дня», то у цьому легко вбачається намір приховати порядок творіння. Людина є Арваксрота та походить з «Тіла Світанку»; а у іншому місці, людина знову згадується, коли Творець Світу, Брама створює злих істот, які були названі Бхута та «плотоядними», або за вислівом застосованим у тексті – «ворогами жадливими, бо вони були жадними до крові та кольором схожими до мавп». І якщо Ракшаса зазвичай розуміються, як «злі Духи» та «вороги Богів» то тому і ототожнені з Асурами. У Рамаїні, коли Хануман їде на пошук ворога на Ланку, він знаходить там Ракшаса, деякі з них були жадливими, «у той час коли інші були прекрасні на вигляд», і у Вішну Пурані ми маємо пряме нагадування про їх перетворення на Рятівників «Людства» або Брами. Алегорія ця доволі гостра на розум. Великий інтелект і занадто велике знання є гострою з обох боків зброєю як для зла так і добра. Коли вони поєднуються з егоїзмом, вони роблять з усього людства постамент для величчя того, хто ними володіє, та засіб для втілення його цілей; у той час застосовані з гуманними та альтруїстичними цілями вони можуть стати засобом для порятунку багатьох. У будь якому випадку відсутність самосвідомості та розуму, роблять з людини ідіота, звіра у людській формі. Брама є Махат, вселенський Розум; тому ті з Ракшаса, які були одержимі егоїзмом та користюлюбством, відчували бажання захопити його цілком – «поїсти» Махат. Алегорія доволі прозора.

У будь якому випадку, Езотерична Філософія ототожнює до-Браманічних Асурів, Рудр, Ракшасів та всіх «Супротивників» Богів в алегоріях з тими EGO, які втілилися у ще позбавлену розуму людину Третьої Раси та зробили її свідомо безсмертною. Таким чином під час Циклу Втілення вони стають істинним подвійним Логосом – суперечливим та дволиким Божественним Принципом в Людині. Наступні Коментарі та Станці, без сумніву, можуть вилити більше світла на цю доволі важку доктрину, але письменниця не відчуває себе достатньо компетентною, щоби висвітлити її цілком. Все ж, про послідовність Рас Коментарі кажуть: «Спочатку на цю Землю являються САМО-ІСНУЮЧІ. Вони є «Духовні Життя», спрямовані абсолютною ВОЛЕЮ та ЗАКОНОМ

на Світанку кожного нового Народження Світів. Ці життя є божественні «Шишта». (Ману сім'я або Праджапаті та Пітрі)». Від них утворюються:

1. Перша Раса – «Само-народжені», які є (Астральні) Тіні своїх Прабатьків. Тіло було позбавлене будь якого розуміння (розуму, думки та волі). Внутрішня Істота (Вище Я, або Монада), хоча і була всередині земної оболонки, не була зв'язана з нею. Ланка Манас, ще не існувала.

2. Від першої (Раси) шляхом еманції виникла Друга, названа «Потом-народжена» та «Без кісток». Це є Друга Корінна раса, обдарована Охоронцями (Ракшаса) та Втіленими Богами (Асурами та Кумарами), першою примітивною та слабкою Іскрою (зародком розуму)... і від цих:

3. Третя Корінна Раса, «Подвійні» (Андрогени). Перші Раси суть оболонки Третьої до того часу, доки остання не стає «помешканням» для Дхіані.

Друга Раса, як вище зазначено, так саме двостатева, виділила з себе з самого початку Третю, Андрогенну Расу аналогічно, але вже більш складним процесом. Як вже сказано у Коментарі, самими першими у цій Расі були: «Сини Пасивної Йоги». Вони виникли від Других Мануш'я (Людська Раса) та стали яйценосними. Еманції, що виходили з їх тіл, під час періоду розмноження, мали вигляд яєць; мале сферичне ядро розвивалося у велику яйцевидну форму, поступово твердішало і, після періоду наростання, розбивалося і молода людська істота виходила з нього без будь якої допомоги, на вподобі до птахів у нашій Расі». Це може здаватися читачеві смішним та безглуздим. Все ж, це цілком відповідає лініям еволюційної аналогії, яку наука вбачає у розвитку всіх існуючих видів тварин. Спочатку розмноження на вподобі до монери, «само-поділом»; далі після декількох стадій яйценосним, як у випадку з плазунами за якими йдуть птахи і нарешті як у ссавців з їх живородним (ovoviviparous) способом розмноження. Якщо термін «Ovoviviparous» має застосування до риб та плазунів які висиджують власні яйця всередині свого тіла, то чому він не може бути пристосований до самок ссавців, так саме і жінок? Ovule у якому після запліднення набуває розвитку утробний плід, є саме яйце. У будь якому випадку, таке уявлення набагато більш філософське, ніж уявлення, що Єва з неочікувано утвореною плацентою, дає народження Каїну, внаслідок інциденту з «яблуком», у той час коли навіть сумчасті, самий ранній вид ссавців, не мають ще плаценти. Більше того, прогресивний порядок способів розмноження, як це відкрито наукою, є яскравим підтвердженням Езотеричної Етнології. Потрібно лише скласти таблиці, щоби довести наші ствердження.

1. Розмноження ділення. а) Як це встановлено, при поділі на двоє однорідної часточки протоплазми, відомої під назвою монери або амеби. б) Як це встановлено при поділі нуклейної клітинки, під час якого ядро клітинки ділиться на два суб-ядра, які набувають розвитку або у середині головної оболонки або проривають її та існують як незалежні істоти. (порівняйте Першу Корінну Расу)

2. Методом бруньок. Невелика доля головної тканини набрякає на поверхні і, нарешті відокремлюється та виростає до розміру головного організму; наприклад, деякі рослини, морські анемони тощо. (Порівняй Другу Корінну Расу).

3. Спори. Єдина клітинка, виділена організмом виробника, набуває розвитку у багатоклітинний організм з характерними ознаками батьківського, наприклад бактерії та мох.

4. Проміжний Гермафродитизм. Чоловічі та жіночі органи притаманні одному індивіду; наприклад більшість рослин, черві тощо, близько до методу бруньок. (Порівняйте Другу та початок Третьої Корінних Рас).

5. Сучасне статеве розмноження. (Порівняй останню половину Третьої Корінної Раси).

Наразі ми підійшли до важливого пункту, що стосується до подвійної еволюції людської раси. Сини Мудрості або Духовні Дхіані стали «розумними» через своє сполучення з Матерією тому, що вони вже досягли протягом минулих циклів втілень, того рівню розумності, який дозволив їм стати незалежними та самосвідомими істотами на цьому плані Матерії. Вони знову народилися лише з причини кармічних наслідків. Вони увійшли до тих, хто були «готові», та стали Архатами або Мудрецями, що потребує пояснення. Це не значить, що Монади увійшли у форми, у яких мешкали інші Монади. Вони були «Сутності», «Розуми» та Свідомі Духи; Істоти які бажали стати ще більш свідомими шляхом сполучення з більш розвиненою Матерією. Єство їх було занадто чистим, щоби відрізнитися від Всесвітнього Єства; але їх «EGO» або Манас (бо їх називають Манасапутра, народжені від Махата або Брами) мусили були пройти крізь земні людські випробування, щоби стати всезнаючими та бути здатними почати зворотній цикл підйому. Монади не є роз'єднаними принципами, умовними або обмеженими, але вони промені від єдиного абсолютного Принципу. Проходження одного сонячного променя одразу за другим, крізь один отвір у темну кімнату не буде являти двох променів, а лише єдиний підсилений. У відповідності до природнього закону, людина не мусить стати досконалою Семи-складною Істотою раніше Сьомої Раси у Сьомому Колі. Все ж, вона має всі ці принципи латентними від самого народження. Так саме це не є властивістю еволюційного закону, щоби П'ятий Принцип (Манас) отримав власний повний розвиток раніше П'ятого Кола. Всі такі до часу розвинені розуми (на духовному плані) у нашій Расі є аномальними; вони саме ті, кого ми називаємо «людьми П'ятого Кола». Навіть у Сьомій Расі на кінці цього Четвертого Кола, у той час коли наші чотири принципи будуть цілком розвинені, принцип Манасу буде розвинений лише пропорційно. Це обмеження має відношення лише до духовного розвитку. Розвиток розсудливості на фізичному плані був досягнутий під час Четвертої Корінної Раси. Таким чином, ті хто були «наполовину готові» та отримали лише «одну іскру», складають середній рівень людства, і вони мусять отримати свою розумність протягом еволюції сучасної Мануантари, після чого у наступній вони стануть цілком готові сприйняти «Синів Мудрості». У той час коли ті, що «не були готові», останні Монади, ледве розвинені з власних останніх перехідних та нижчих тваринних форм на кінці Третього Кола, згадуються у Станці, як «вузькоголові». Цим пояснюється незрозуміла по іншому різниця у розумності, що спостерігається навіть у наш час між різних рас людей – дикунів, бушменів та європейців. Ті племена людей, розумові здібності яких лише трохи перевищують рівень тварин, не є несправедливо обездолені або менш обдаровані, як це може здаватися – нічого схожого. Вони просто ті між людських Монад, що пізніше прибули, «які не були готові»; які мусили набути розвитку протягом цього Кола; так саме як на трьох інших Глобусах – відповідно на чотирьох різних планах буття – таким чином, щоби досягти середнього рівня на початку П'ятого Кола. У зв'язку з цим одне зауваження може бути корисним, як їжа для розуму вивчаючого. Монади нижчих представників людства – «вузькоголові» дикуни островів Південного Моря, африканці, австралійці – коли вони вперше народилися як люди, вони не мали Карми яка мусила була ними відроблена як це було у випадку їх більш обдарованих у сенсі розумових здібностей, братів. Перші прядуть Карму лише зараз; останні обтяжені минулою, сучасною та майбутньою Кармою. У цьому відношенні жалкий дикуна щасливіший, ніж найвищий геній цивілізованих країн.

Зупинимося до того, як видати подальші та такі самі дивні вчення. Спробуємо знайти, на скільки стародавні Писання і навіть наука дозволяють можливість або навіть підтверджують такі дикі уявлення, які зустрічаються у нашому Антропогенезі. Поглянувши на сказане ми побачимо, що Таємна Доктрина стверджує для людини: 1) різновидне, полігенетичне начало; 2) різноманітність способів розмноження до того часу доки людство не потрапило у сучасний; 3) що еволюція тварин

– у будь якого випадку, еволюція ссавців – йде за еволюцією людини, а не навпаки. І це діаметрально протилежно наразі широко прийнятим теоріям еволюції людини від тваринного предка. Віддамо Кесареві те, що йому належить, подивимося насамперед на можливості прийняття вченими полі-генетичної теорії. Більшість дарвіністів еволюціоністів схильні до полі-генетичного пояснення походження рас. Все ж, відносно цього особливого питання, так саме як і у багатьох інших випадках, вчені у цілковитому непорозумінні; вони погоджуються лише для того, щоби знову розійтися думками. «Чи походить людина від однієї єдиної пари, або від декількох – моно-генізм або полі-генізм? Як можна відважитися висловитися з приводу того, що з причини відсутності свідоцтв (?), ніколи не буде відомо (?), що друга гіпотеза є значно більше імовірною». (А.А.Лефевр.) Abel Hovtlacgue у власній праці «Science of Language» приходить до того самого висновку, коли міркує на основі доказів, досяжних для лінгвіста. Професор W.H.Flower у власному Зверненні, прочитаному у одному Британському Товаристві, зазначив з цього приводу: «Точка зору, яка імовірно краще за все погоджується з тим що відомо про характери та розподіл людських рас... є зміною моно-генетичної гіпотези (!). Не посилаючись на важке питання про спосіб першої появи людини у цьому світі, ми мусимо погодитися на величезну древність цього факту, навіть якщо вимірятимемо відповідно до будь якого історичного стандарту. Якби ми мали доступ до палеонтологічного рекорду, то історія людини могла би бути відновленою, але нічого схожого не передбачається». Таке припущення мусить вважатися роковим для догматизму фізичних еволюціоністів і як відкриває широке поле для окультних теорій. Противники теорії Дарвіна були та все ще залишаються прихильниками полі-генезису. Такі «гіганти інтелекту» як Д.Крауфорд та Д.Хент вивчали цю проблему та схилилися до полі-генезису. У їх дні існувала значно більша схильність на користь цієї теорії, ніж проти неї. Лише у 1864 році дарвіністи почали приєднуватися до теорії єдності, першими корифеями якої стали Гекслі та Леббок. Що до другого питання, про першість людини перед твариною у порядку еволюції, то відповідь так само швидка. Якщо людина дійсно мікрокосм Макрокосму, то вчення не містить у собі нічого неможливого і лише є логічним. Бо людина стає таким Макрокосмом для трьох нижчих царств, підлеглих їй. З фізичної точки зору, всі нижчі царства, за виключенням мінерального – яке є саме світло, кристалізоване та металізоване – від рослин до тварин, що були попередні до перших ссавців, всі були ущільнені у власних фізичних формах методом «розпиленого пилу» тих мінералів та залишків людської матерії, чи то від живих або мертвих тіл, яких вони вживали у їжу і які дали їм їх зовнішні оболонки. У свою чергу людина так само стає більш фізичною, знову поглинаючи у власну систему те, що вона віддала та що перетворилося у живих тваринних тиглях, крізь які все йде шляхом алхімічної трансмутації Природи. У ті дні існували тварини, які не снилися сучасним натуралістам; і чим сильніша фізична матеріальна людина – гіганти тих часів – тим сильнішими були її еманации. Але щойно андрогенне людство розділилося на дві статі, перетворене на машини для народження, воно припинило розмноження краплями життєвої енергії. І коли людина ще не знала про власну міць зародження на людському плані – до свого Падіння, словами віруючого у Адама – вся ця життєва енергія розсіювалася від неї далеко та широко та застосовувалася Природою для виробництва перших тваринних форм ссавців. Еволюція є вічний цикл виявлення, так нас вчать; і Природа не залишає жодного атому без застосування. Більше того, з самого початку Кола, все в Природі спрямоване щоби стати людиною. Всі імпульси доцентрової та відцентрової сили спрямовані до однієї точки – до Людини. Просування у послідовному порядку істот, каже Агасиз: «У зростаючій тотожності у живій фауні, а між хребтових у особливій зростаючій схожості до людини. Людина є те завершення до якого спрямоване все живе творіння від свого першого прояву у вигляді палеозойських риб». Саме так: але «палеозойські риби» на нижчий дузі еволюції форм, а це Коло почалося з Астральної Людини, відображення Дхіані-Коганів, названих «Будівельниками». Людина є альфа і омега об'єктивного творіння. Як сказано у «Викритій Ізиді»:

«Всі речі отримали початок свій від Духу – первісна еволюція почалася зверху у порядку сходження донизу, а не навпаки, як це припускає теорія Дарвіна». Тому та тенденція про яку каже згаданий відомий натураліст, є вродженою у кожному атомі. І якщо ми пристосуємо її до двох боків еволюції, то зроблені дослідження заперечуватимуть сучасній теорії, яка наразі стала майже законом. Наводячи місце з праці Агасиза, неначе погоджуючись з ним, не потрібно вважати, що окультисти погоджуються на будь яку поступку на користь теорії походження людини від тваринного царства. Та обставина, що у цьому Колі людина виникла раніше ссавців, жодним чином не заперечує, що тварини йдуть слідами людини.

7.2. ЯК ВЧИНИЛИ МАНАСИ, СИНІ МУДРОСТІ? ВОНИ ВІДМОВИЛИСЯ ВІД САМО-НАРОДЖЕНИХ.* ВОНИ НЕ ГОТОВІ. ВОНИ ВІДХИЛИЛИ ПОТОМ-НАРОДЖЕНИХ.** ВОНИ ЩЕ НЕ ЗОВСІМ ГОТОВІ. ВОНИ НЕ ЗАБАЖАЛИ УВІЙТИ У ПЕРШИХ ЯЙЦЕ-НАРОДЖЕНИХ.***

*Без кісток. **Перші потом-народжені. Це буде пояснено у наступному Відділі за цією серією Станців, в алегорії з Пуран про Святого Мудреця Канду та Прамлочу, німфу яка за переказом, загіпнотизувала його. З точки зору науки, ця алегорія доволі показова, бо краплі поту, німфи є символами спор науки. ***Це буде поясненим у подальшому. Небажання створювати людей символізовано в Пуранах поведінкою Дакши по відношенню до Наради «аскета», засновника обміну думками.

Для богослова або християнина цей Вірш підтвердив би уявлення про Падіння Ангелів з причини їх пихатості. В сокровенному вченні, причини відмови втілитися у на половину готові фізичні тіла, є більш пов'язані з фізіологічними причинами, ніж з метафізичними. Не всі організми були достатньо готові. Сили які втілювалися обрали спілі плоди та відхилили інші.

За дивним збігом, під час вибору назви материка, на якому роз'єдналися перші Андрогени, а саме Третя Корінна Раса, письменниця цієї праці зупинилася з географічних міркувань на назві «Лемурія», придуманій Р.Склетером. І лише пізніше після прочитаної праці Геккеля «Pedigree of Man» вона побачила, що німецький «Анімаліст» обрав ту саму назву для свого материка. Він доволі точно простежив центр людської еволюції до Лемурії, але з деякими науковими змінами. Розповідаючи про Лемурію, як про «колиску людства», він описує поступове перетворення ссавця антропоїда на первобутного дикуна!!! З свого боку Фогт стверджує, що в Америці людина виникла від гілки мавп сімейства platyrrhine незалежно від появи примітивної головної маси африканців та азіатів, походження яких він відносить до catarrhinians старого світу. Антропология, як зазвичай має іншу думку, що до цього питання так саме як і до інших. Ми перевіримо це ствердження у світлі Езотеричної Філософії у Станці 8. А доки що приділимо декілька хвилин уваги різним та послідовним способам розмноження, у відповідності до законів еволюції. Почнемо з способів пізніх суб-рас Третьої Людської Раси, тих які були обдаровані «Священним Вогнем» від Іскри вищих і на той час незалежних Істот, які стали психічними та духовними Батьками Людини, на вподобі до того, як нижчі Пітрі-Девата (Пітрі) були Прабатьками її фізичного тіла. Ця Третя та Свята Раса була складена з людей, які коли досягли свого Зеніту, були описані як «найвищі гіганти божественної сили та краси, що зберігали таємниці Неба та Землі». Чи впали вони так саме, якщо у той час втілення було «Падінням»? Дослідимо це питання. Єдине, що потрібно відзначити, що головні Боги та Герої Четвертої та П'ятої Раси які належать до пізнішого часу, були обожнені зразки цих Людей Третьої Раси. Дні їх фізіологічної чистоти та дні їх, так званого, Падіння однаково залишилися жити в серцях та пам'яті їх нащадків. Звідси і подвійність природи цих Богів у біографіях написаних потомством, де добродетельність та гріх оспівуються з захопленням. Вони були До-Адамітами та Божественними Расами, якими починає цікавитися навіть теологія, у очах якої всі

вони «прокляті раси Каїна». Але ми мусимо спочатку подивитися на діяльність «Духовних прабатьків» цієї Раси. Надзвичайно важкий пункт у Віршах 7.3. та 7.4. мусить бути поясненим.

7.3. КОЛИ ПОТОМ-НАРОДЖЕНІ НАРОДИЛИ ЯЙЦЕ-НАРОДЖЕНИХ, ДВОЄДИНИХ* МІЦНИХ, СИЛЬНИХ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ КІСТКАМИ, ВОЛОДАРІ МУДРОСТІ СКАЗАЛИ: «НАРАЗІ БУДЕМО МИ ТВОРИТИ».

*Андрогенна Третя Раса. Професор Ленг пише: «Вивчення ембріології свідчить, що в людських вищих тваринах статева різниця не набуває розвитку до того часу, доки не відбулося значного розвитку ембріону». Закон Уповільнення, який однаково діє у випадку людських рас, видів тварин тощо, після того як вищий тип набув розвитку, зберігає ще гермафродитизм як метод розмноження посеред більшої частини рослин та нижчих тварин.

Чому наразі, а не раніше? Це пояснює наступний Вірш.

7.4. ТРЕТЯ РАСА СТАЛА ВАХАНОМ* ВОЛОДАРІВ МУДРОСТІ. ВОНА СТВОРИЛА СИНІВ ВОЛІ ТА ЙОГИ, СИЛОЮ КРІЯШАКТІ СТВОРИЛА ВОНА ЇХ, СВЯТИХ БАТЬКІВ, ПРЕДКІВ АРХАТІВ...

*Вахан, перекладається як Носій (Провідник).

Як «створювали вони», бо «Володарі Мудрості» тотожні з Девами індусів, які відмовилися «творити»? Ясно, що вони є Кумари індуського Пантеону та Пуран, ті самі Старші Сини Брами: «Санандана та інші сини Ведхас, (які) раніше були створені ним... без бажання або пристрасті (залишилися незайманими) натхненні святою мудрістю... та без бажання мати нащадків». Міць або Сила, якою вони на початку створювали, є саме та, яка була причиною їх падіння з їх високого становища, до стану Злих Духів, Сатани та його Воїнства – створених у свою чергу не чистою фантазією екзотеричних вірувань. Сила ця була Кріяшакті, та таємнича та божественна сила, латентна у волі кожної людини, яка якщо не буде викликана до життя, напруженою та розвиненою шляхом Йоги, залишається сплячою у 999.999 людей з мільйону і, таким чином стає атрофованою. Ця міць або сила пояснена у «Дванадцятьох Знаках Зодіаку» наступним чином: «Кріяшакті: - Таємнича сила думки, яка дає їй можливість виробляти зовнішні, відчутні феноменальні результати через притаманну їй енергію. Древні стверджували, що будь яка думка матиме прояв зовні, якщо увага (та сила волі) людини глибоко сконцентрована на ній. Так саме напружене бажання матиме бажаний результат. Йог, зазвичай виявляє дива за посередництвом Ічхашакті (Сила Волі) та Кріяшакті». Третя Раса створила, таким чином, так званих «Синів Волі та Йоги» або «Предків» - Духовних Прабатьків – всіх наступних та сучасних Архатів або Махатм, істинно без порочним шляхом. Вони дійсно були створені а не народжені, як це було з їх братами Четвертої Раси, які були народжені через статеве сполучення після поділу на статі або «Падіння Людини». Бо Створіння є лише результат Волі, яка діє на феноменальну Матерію, та викликає з неї Початкове Божественне Світло та Вічне Життя. Вони були «Сокровенне Сім'я» майбутніх Рятівників Людства. Тут ми знову мусимо зробити відступ, щоб пояснити деякі важкі пункти, яких така велика кількість, що майже неможливо уникнути таких відступів. (Додатково дивись у другій частині цього тому «Міф про Падіння Ангелів та його різноманітні аспекти»).

Порядок еволюції Людських Рас викладений у П'ятій Книзі Коментарів наступним чином та вже був даний: «Перші люди були Чхая(1); Другі «Потом-народжені»(2); Треті «Яйце-народжені» та Святі Отці, народжені силою Кріяшакті(3); Четверті були дітьми Падмапані (Ченрезі)(4). Зрозуміло, такі первобутні способи розмноження – шляхом виявлення свого власного відображення; за посередництвом крапель поту; після цього шляхом Йоги; а далі за

посередництвом того, що буде вважатися людьми магією (Кріяшакті), та засуджене наперед як казка. Все ж, починаючи з першого та кінчаючи останнім, нічого у цих способах дивного немає, так саме як нічого, що може здаватися протиприродним. Це потребує пояснення.

1. Народження шляхом Чхая або первобутним способом безстатевого народження – Перша Раса, яка виділилася з тіл Пітрі – зустрічається у натяхах у космічній алегорії в Пуранах. Ця чудова алегорія переказ про Санжна, дочку Вішвакармана – яка була відданою у дружини Сонцю, та «не у стані винести жару свого Володаря» віддала йому власну Чхая (тінь, відображення або астральне тіло), у той час коли сама відправилася у джунглі для релігійних шанувань або Тапас. Сонце вважає, що Чхая його дружина, та народжує від неї потомство, на вподобі до Адам з Ліліт – за легендою так саме ефірні тіні, хоча остання була у дійсності схожим до жінки чудовиськом, що жило мільйони років тому. Можливо цей приклад мало що доводить, за виключенням багатой фантазії авторів Пуран. Але ми маємо ще один доказ. Якби ті форми, що матеріалізуються з тіл деяких медіумів, замість того, щоби зникнути, могли бути утримані та ущільнені – то «створення» Першої Раси стало би цілком зрозумілим. Цей спосіб розмноження не може бути переконливим для дослідника. Таємниця та неймовірність такого способу зародження, зрозуміло не є великою неможливістю – хоча у той самий час значно більше зрозумілий для розуму істинного філософа метафізика – ніж таємниця зачаття утробного плоду та народження дитини, як це відомо нам наразі. Перейдемо далі до цікавого та мало зрозумілого підтвердження в Пуранах що до Потом-народжених.

2. Канду – Мудрець і Йог, свята мудрість та благочестя якого розбудили на решті ревності Богів, представлених в індуських Писаннях, як постійно воюючими з аскетами. Індра, «Цар Богів» посилає нарешті одну з своїх Апсарас для зваблення мудреця. Це жодним чином не гірше Ієгови, який відправив Сару, дружину Авраама, звабити Фараона; і у дійсності, саме ці Боги (І Бог), які постійно намагаються звабити аскетів і цим примусити їх втратити плоди утримання, мусять вважатися «демонами-звабниками», а не Рудри, Кумари і Асури, велика святість та незайманість яких є вічним докором Богам – Дон Жуанам Пантеону. Але у всіх Алегоріях Пуран ми зустрічаємо саме зворотнє, і це не без поважної езотеричної причини. Цар Богів, або Індра посилає чарівну Апсарас (німфу) на ім'я Прамलोха звабити Канду та порушити його покаяння. Вона встигає у власному святотатстві, і «907 років, 6 місяців та 3 дні» (числа навмисно дані у зворотному порядку числам років між Першою та Другою Расами) проведені з нею, здаються Мудрецю як один день. Коли цей психологічний або гіпнотичний стан добігає кінця, Муні гірко проклинає істоту, яка звабила його та таким чином порушила його благочестя. «Зникни, іди геть» закликає він, «огидна купа лестощів»! І перелякана Прамлоха тікає та у польоті витирає піт, що виділився з її тіла, листям дерев. «Німфа полетіла від дерева до дерева, і доки вона сушила члени власного тіла гілками вершин дерев, дитина яку вона зачала від Піші, виділилася з пор її шкіри у вигляді крапель поту. Древа прийняли живу росу і вітри зібрали їх у одну масу. «Це» сказав Сوما (Місяць) «я доглянув власними променями»; і «це» на вершинах дерев поступово збільшувалося доки не стало чарівною дівчиною на ім'я Маріша». Таким чином, Канду представляє Першу Расу. Він син Пітрі, відповідно він «позбавлений розуму», на що вказує його нездатність відрізнити період майже у тисячу днів від одного дня; тому він так легко і був зваблений. Це є варіант алегорії про Адама у Книзі Буття, народженого з глини та у кого «Господь Бог» вдихнув «Дихання Життя», але не розум, який набуває розвитку лише після поїдання плодів Дерева Знання; іншими словами коли у нього був закладений Манас, земний аспект якого є прах від землі, а вищі здатності пов'язані з Духом та Божественною Душею. Прамлоха є індуською Ліліт арійського Адама; а Маріша її дочка народжена від поту з її пор є «Потом народжена» і є символом Другої Раси людства. В Пуранах у цьому випадку, не Індра є діючою особою, а Камадева, Бог кохання та бажання, який посилає

Прамлочу на Землю. Логіка, так саме як і Езотерична Доктрина, доводить, що так воно і мусить бути. Бо Кама є цар та володар Апсарас, до яких належить Прамлоча; і тому, коли Канду, проклинаючи її виголошує: «Ти виконала завдання Володаря Богів, іди геть!» - він, імовірно мав на увазі Володаря Каму, а не Індру, якому Апсараси не були підлеглі. Бо у Риг-Веді, Кама є уособленням того почуття, яке спрямовує до творчості. Він був Першим Рухом, який спрямував ЄДИНОГО, після його прояву з чисто Абстрактного Принципу до творчості. «Бажання першим виникло у ТОМУ, що було первісним зародком Розуму; вивчаючи який, Мудреці за допомогою власного розуму відкрили, що воно (бажання) було зв'язком, який єднав Сутність з Не Сутністю». Один з Гімнів Атхарва Веди проголошує Каму, як Вищого Бога та Творця: «Кама був народжений першим. Ні Боги, ні Батьки (Пітрі) ні люди не подібні до Нього». Атхарва Веда ототожнює його з Агні, але робить його вище за цього Бога. Таїттір'я Брахмана алегорично робить його сином Дхарми (моральний релігійний борг, благочестя та справедливість) і Шарадха (Віра). В іншому місці Кама народжується з серця Брами; тому він є Атмабху – «Само сутній» та Аджа – «Не народжений». Надсилання їм Прамлочі має глибокий філософський сенс; надсилання її від Індри, позбавило би розповідь будь якого сенсу. Як Ерос у ранній грецькій міфології був пов'язаний з створенням світу і лише після зробився Купідомом, так саме і Кама у своєму першому ведичному аспекті; і Харівамша зображує його сином Лакшмі, яка є Венера. Алегорія таким чином доводить, що психологічний аспект розвиває фізіологічний до народження Дакши, предка сучасної фізичної людини та народженого від Маріши; і до появи якого живі істоти та люди розмножувалися, як це буде показаним далі, «за посередництвом волі, зору, торкання та йоги». Такою є алегорія про способи розмноження Другої Раси або Раси «Потом народженої». Це так саме стосується і Третьої Раси у її кінцевому розвитку. Маріша, завдяки турботі Сомі (Місяцю) прийнята у якості дружини Прачетас, так саме народжених «Розумом народженими» синами Брами; від неї вони народили Патріарха Дакша – який був так саме сином Брами у попередній Кальпі або Житті, як це пояснюють та додають Пурани для того, щоби ввести у оману, кажучи при цьому все ж, істину.

3. Таким чином Рання Третя Раса утворилася з крапель «Поту», які, після численних перетворень стають людськими тілами. Це не важче уявити собі або спробувати зрозуміти, ніж зростання утробного плоду з невловимого зародку у дитину а далі у сильну важку людину. Але відповідно до Коментарів, Третя Раса знову змінює спосіб розмноження. Сказано, що вона шляхом еманції *vis formative* перетворила краплі поту на великі краплі, які росли та ставали круглими тілами – величезними яйцями. У цих яйцях людський утробний плід зростав протягом кількох років. В Пуранах, Маріша, дочка Канду мудреця, стає дружиною Прачетас та матір'ю Дакші. Таким чином, Дакша є батьком перших людських Прабатьків, народжений цим способом. Він згадується і далі. Еволюція людини мікрокосму аналогічна до еволюції всесвіту, Макрокосму. Її еволюція між еволюцією останньої тварини, для якої людина, у свою чергу є макрокосмом. Далі Третя Раса стає:

4. Андрогенною або Гермафродитами. Цей процес людського розвитку, можливо пояснює, чому у «Пірі» Платона Арістофан, описує природу старої раси як «андрогенну», і що форма кожної індивідуальної істоти була округленою, «до того спина та боки були наче у колі», «спосіб руху» яких «був обертом... жажливі силою та міцністю при неймовірному честолюбстві». Тому, щоби послабити їх, «Зевс поділив їх (у Третій Корінній Расі) навпіл, і Аполлон (Сонце) у відповідності до наказу поєднав шкіру». Мешканці Мадагаскару – острів цей належав Лемурії – зберегли легенду про першу людину. Спочатку вона жила без їжі, але далі коли звикла до неї, на нозі утворився набряк; коли він прорвався з нього вийшла жінка яка стала матір'ю їх раси. Правда, «ми маємо наші науки про гетерогенезу та парфеногенезу, які показують, що область припущень ще відкрита... поліпи... виявляють з себе своє потомство, на вподобі до бруньок та гілок на дереві...». Чому не уявити собі первісний людський поліп? Доволі цікавий поліп *Stauridium* по черзі

переходить від бруньок до статевого розмноження. Цікаво, так саме, що хоча він росте як поліп на стеблі, він виробляє бруньки, які на кінець стають морською кропивою або Медузою. Медуза зовсім не схожа до свого головного організму поліпа. Вона так саме розмножується різними способами. Цей вражаючий факт може допомогти багатьом зрозуміти, що форма може бути розвинутою – як це було у лемурійців визначеної статі від батьків гермафродитів – цілком відмінно від батьків. Окрім того, без сумніву, що у випадку людських втілень, закон Карми, расової або індивідуальної, володіє над схильностями що до спадковості. Сенс останньої фрази у Коментарі на Вірш 7.4, а саме, що Четверта Раса була дітьми Падмапані, може знайти собі пояснення у відомому листі Натхненника «Езотеричного Буддизму»: «Більшість Людства належить до сьомої суб-раси Четвертої Корінної Раси – вищезгадані китайці та їх нащадки та гілки (малайці, монголи, тибетці, угорці, фіни і навіть ескімоси, всі вони залишки цієї останньої гілки)».

Падмапані або Авалакітешвара на санскриті, є Ченрезі – тибетською. Авалакітешвара є Великий Логос у власному вищому аспекті та у божественних Сферах. Але на проявленому плані він на вподобі до Дакши, є Прабатьком (у духовному сенсі) людей. Падмапані-Авалакітешвара езотерично є Бодхісатва (або Дхіані-Коган) Ченрезі Ванчуг «могутній та все бачить». На цей час він шанується як великий Охоронець Азії загалом і Тибету окремо. Для того, щоби спрямувати тибетців та лам на шлях святості та зберегти у світі Архатів, ця Небесна Істота, як стверджують, проявляється від віку до віку у людській формі. Народна легенда говорить, що коли віра починає згасати у світі, Падмапані Ченрезі, «Носій Лотосу» випромінює яскравий промінь світла та втілюється сам у одному з двох великих лам – Далай Ламі або Таші Ламі; нарешті існує повір'я, що він втілюється як «самий досконалий Будда» у Тибеті замість Індії, де його попередники великі Ріші і Ману з'являлися на початку нашої Раси, але наразі вже ні. Навіть езотеричний аспект Дхіані Ченрезі вказує на Езотеричне Вчення. Очевидно, що на вподобі до Дакши, він є синтез всіх попередніх Рас та прабатько всіх людських Рас після Третьої – першої завершеної – і таким чином він поданий як кульмінація чотирьох Перших Рас у власній одинадцяти образній формі. Форма ця представляє з себе колону, побудовану з чотирьох рядів, кожен ряд має три образи або голови різного кольору; троє образів для кожної Раси, як типові характеристики її трьох головних фізіологічних перетворень. Перший ряд – білий (місячного кольору); другий – жовтий; третій – червоно-коричневий; четвертий, у якому лише два образи - третій не явлений, це натяк на дочасний кінець Атлантів – коричнево-чорний. Падмапані (Дакша) на вершині колони. У зв'язку з цим порівняйте Вірш 10.2. Дхіані-Коган зображений з чотирма руками, ще один натяк на чотири Раси. Бо у той час коли дві руки складені, третя тримає лотос – Падмапані, «Носій Лотосу»; квітка означає зародження – четверта рука тримає змія, емблему Мудрості у його могутності. На його шиї чотки, а на голові знак Води ЛЛЛ – матерія, потоп – у той час коли на лобі третє око Шиви, знак духовного прозріння. Ім'я його «Охоронець» (Тибету), «Рятівник Людства». На інших зображеннях, де він має лише дві руки, він є Ченрезі, Дхіані і Бодхісатва, Чаг-на-Пема-Карпо, «Утримувач білого лотоса». Друге його ім'я Чантонг, «Тисячеокий», коли він наділений тисячею рук, до того на кожній долоні зображене око Мудрості, ці руки випромінюються з його тіла, наче ліс променів. Ще одне з його імен на санскриті Локапаті або Локанатха «Володар Світу» і тибетською «Джигтен-Гонпо», захисник Світу від будь якого зла. Падмапані, все ж, символічно є «Носій Лотосу» лише для непосвячених; езотерично це означає – утримувач Кальп, остання з яких має назву Падма і представляє одну половину Життя Брами. Хоча у дійсності вона є меншою Кальпою, та називається Маха «великою» тому, що вона включає вік, у який Брама вийшов з Лотосу. Теоретично Кальпи нескінченні, але практично вони поділені у Просторі та Часі, до того кожний поділ – до найменшого – має свого власного Дхіані, Захисника або Керівника. Падмапані (Авалакітешвара) у Китаї стає у своєму жіночому образі Гуань-Інь «приймає будь яку форму за бажанням для

порятунку людства». Знання астрологічного аспекта сузір'їв у відповідні «дні народження» цих Дхіані – так саме і Амитабха (А-мі-то, Фо Китаю); наприклад, на 19 день другого місяця, на 17 день одинадцятого місяця і на 7 день третього місяця, тощо, дають окултистам можливість зробити те, що люди називають «магічними» дивами. Майбутнє будь якого індивіда може бути побаченим у строгому порядку з усіма майбутніми подіями, у магічному дзеркалі, розміщеному під променем відомих сузір'їв. Але бережіться зворотної сторони – Чаклунства.

СТАНЦЯ 8

ЕВОЛЮЦІЯ ССАВЦІВ; ПЕРШЕ ПАДІННЯ.

8.1. Як виникли перші ссавці? 8.2. Квазі-дарвінівська Еволюція. 8.3. Тварини отримують перші тіла. 8.4. Їх статеве роз'єднання. 8.5. Перший гріх людей, позбавлених розуму.

8.1. З КРАПЕЛЬ ПОТУ, З КОПАЛИН СУБСТАНЦІЙ, З МАТЕРІЇ МЕРТВИХ ТІЛ ЛЮДЕЙ ТА ТВАРИН ПОПЕРЕДНЬОГО КОЛЕСА,* З ЗАЛИШКІВ ПРАХУ ВИНИКЛИ ПЕРШІ ТВАРИНИ.**

*Попереднього Третього Кола. **Цього Кола.

Окултна Доктрина стверджує, що у цьому Колі ссавці були виявлені еволюцією після людини. Еволюція рухається Циклами. Великий Мануантарний Цикл Сімох Кілець почався у Першому Колі з мінералів, рослин та тварин та довів свій еволюційний рух дугою донизу до мертвої точки у середині Четвертої Раси, по завершенню першої половини Четвертого Кола. Саме на нашій Землі – Четвертій на нижчій Сфері – у цьому Колі була досягнута ця середня точка. А тому, що Монада після власної першої «інметалізації» на глобусі А, пройшла крізь мінеральний, рослинний та тваринний світи крізь всі рівні цих трьох станів матерії, за виключенням останнього рівня третього або щільного стану, якого вона досягла лише «у середній поворотній точці еволюції», то лише логічно та природно, що на початку Четвертого Кола на Глобусі D, людина виникла би першою; і так саме щоби склад її тіла був з самої тонкої матерії, яка лише відчутна для об'єктивності. Для ясності додамо: якщо Монада починає свій цикл втілень крізь три об'єктивних царства дугою донизу, то дугою доверху вона мусить підти вже як людина. Дугою донизу, саме духовне поступово перетворюється на матеріальне. На середній точці Дух і Матерія врівноважені в людині. Рухаючись дугою доверху, Дух знову починає стверджуватися за рахунок фізичного або Матерії, таким чином на кінець Сьомої Раси Сьомого Кола, Монада побачить себе такою самою вільною від матерії та її властивостей, якою вона була на початку, але матиме досвід та мудрість, результат всіх її особистих життів, без їх зла та зваблень. Цей порядок еволюції зустрічається і у першій і у другій главах Книги Буття, якщо прочитати їх у істинно езотеричному сенсі; бо глава перша містить історію перших Трьох Кілець, так саме як і перших Трьох Рас Четвертого Кола до моменту, коли людину закликали до свідомого життя Елохіми Мудрості. У першій главі тварини, кити та птахи піднебесні створені були раніше за Андрогенного Адама. У другій главі, Адам (безстатевий) виникає першим, тварини вже після нього. Навіть стан розумової скрути та несвідомості перших двох Рас та першої половини Третьої Раси символізовані у другій главі Книги Буття глибоким сном Адама. Саме під цим «сном» без сновидінь, або без розумової діяльності, мається на увазі сплячка Душі та Розуму, а не фізичний процес поділу на стать, як це уявляє собі вчений теоретик Ноден. Пурани, халдейські та єгипетські фрагменти так само і китайські легенди, всі вони тотожні до Сокровенного Вчення, що стосується до процесу та порядку еволюції. Ми маємо у них підтвердження майже всім нашим вченням: наприклад ствердження що до яйцєродного способу розмноження у Третій Расі, і навіть натяк на менш невинний спосіб розмноження перших форм ссавців. «Гіганти, прозорі, німі та жахливі були вони» каже Коментар.

Дослідіть у зв'язку з цим перекази про декількох Ріші та їх різноманітних нащадків. Пуласт'я представлений батьком всіх Зміїв та Нагів – яйцеродного походження; Кашіяпа через власну дружину Тамра, стає предком птахів та Гаруди, царя пернатого племені; у той час коли через власну другу дружину Сурабхі він став предком корів та буйволів.

У Таємній Доктрині перші Наги – Істоти більш мудрі, ніж Змії – є Синами «Волі та Йоги», які народилися з яйця до поділу на стать і містили у собі людські зародки, створені силою (Кріяшакті) Святих Мудреців, що належали до ранньої Третьої Раси. «В них втілилися Володарі трьох – різні рівні Рудр, які були Тушита; які були Джая і які суть Адітія», бо, як це пояснює Парашара: «Існують сотні назв для визначення цих безмежно могутніх Рудра. Деякі потомки перших Нагів, Зміїв Мудрості, заселили Америку, коли у славетні часи великої Атлантиди піднявся її материк. Америка є Патала або антипод Джамбу-Двіпі, та не Бхарата-Варші. Бо звідки традиції та легенди – до того останні завжди були точнішими ніж історія, як каже Августин Тієрі – і навіть тотожність у іменах деяких «лікарів» та священників, до цього часу існуючих у Мексиці? Ми мусили сказати декілька слів про Наргала та Нагала, і так саме про Нагалім, який західні місіонери називають «диявольським культом».

Майже у всіх Пуранах існує розповідь про «Жертву Дакши», найбільш древня міститься у Вайю Пурані. Хоча вона алегорична, та для натураліста у ній більше сенсу та біологічних одкровень, ніж у всіх псевдонаукових фантазіях. Дакша, який вважається Головним Прабатьком, окрім того вважається і творцем фізичної людини у «легенді», де під час битви між Богами та плем'ям Розуму, голова його була відокремлена від тулуба. Відповідно до Каші Кханда у Сканда Пурані, голова ця спалена у вогні була замінена на голову овна. Але голова овна та роги, завжди були символом сили зародження та розмноження і тому вони фалічні. Як ми вже визначили, саме Дакша започатковує епоху зародження людини статевим сполученням. Цей спосіб розмноження не виник неочікувано, а потребував тривалі віки, доки не зробився єдиним «природним». Тому жертва Дакші Богам показана як заперечена Шивою – Божеством Руйнації, уособленням Еволюції та Прогресу, але який у той самий час і Відновлює; він руйнує речі у одній формі, щоби знову викликати їх до життя у іншій більш досконалій. Шива-Рудра створює власним диханням страшного Вірабхадра, «тисячоголове та тисячоруке» чудовисько та наказує йому знищити жертву, яку приготував Дакша. І Вірабхарда «що перебуває в області привидів (ефірних людей)... створив з пор власної шкіри (Рома-купа) могутніх Роума». Далі, якою міфічною не була би алегорія Махабхарати – яка так саме історична як і Іліада – вона стверджує, що Раума та інші раси виникають тим самим способом з Рома-купа, волосся та пор шкіри. Ця алегорія про «Жертву Дакші» сповнена значення для вивчаючих Таємну Доктрину, та тих які знають про «Потом Народжених». Окрім того у Вайю Пурані сказано, що жертва ця сталася в присутності істот народжених з яйця, з пари, рослин, пор шкіри і лише на кінці з черева. Дакша уособлює ранню Третю Расу, святу та чисту, позбавлену Індивідуального EGO, та маючу лише пасивні здібності. Тому Брама наказує йому створювати (у екзотеричних викладеннях); коли виконуючи наказ, він створив – «вище та нижче» (Авара та Вара) потомство (Путра) двоногих та четвероногих; і силою власної волі дав народження істотам жіночого начала, Богам, Даїт'ям (Гігантам Четвертої Раси), богам-змійам, тваринам, скотині, Данавам (Титанам та Демонам-Магам) та іншим істотам. «Від того часу живі тварини почали народжуватися через статеве сполучення. До часів Дакші розмноження було різноманітним – за посередництвом волі, погляду, торкання та завдяки впливу релігійних утримань в житті благочестивих мудреців та інших святих людей». Наразі ми підійшли до чисто зоологічного вчення.

8.2. ТВАРИНИ З КІСТКАМИ, ДРАКОНИ ГЛИБИН ТА ЛІТАЮЧІ САРПА* ДОДАНІ БУЛИ ДО ПЛАЗУНІВ. ТІ, ЩО ПЛАЗУВАЛИ НА ЗЕМЛІ, ОТРИМАЛИ КРИЛА. ТІ З ДОВГОЮ ШИЄЮ, ЩО МЕШКАЛИ У ВОДАХ, СТАЛИ ПРАБАТЬКАМИ ПТАХІВ ПІДНЕБЕСНИХ.

*Змії.

Це пункт на якому вчення та сучасні біологічні теорії цілком збігаються. Ланки яких не достає та які представляють цей перехідний процес між плазунами та птахами, очевидні для будь якого ханжі, особливо у Ornithscelidae, Hesperornis та Archaeopteryx Фогта.

8.3. ПІД ЧАС ТРЕТЬОЇ,* ТВАРИНИ ПОЗБАВЛЕНІ КІСТОК, РОСЛИ ТА МІНЯЛИСЯ; ВОНИ СТАЛИ ТВАРИНАМИ З КІСТКАМИ, ЇХ ЧХАЯ СТАЛИ ЩІЛЬНИМИ.**

*Раса. **Так саме.

Спочатку хребтові, після них ссавці. До цього тварини були ефірними організмами, так саме як і людина.

8.4. ТВАРИНИ РОЗ'ЄДНАЛИСЯ ПЕРШИМИ.* ВОНИ ПОЧАЛИ НАРОДЖУВАТИ. ДВОЄДИНА ЛЮДИНА** ТАК САМЕ РОЗ'ЄДНАЛАСЯ. ВОНА СКАЗАЛА:*** «БУДЕМО ЯК ВОНИ; БУДЕМО СПОЛУЧАТИСЯ ТА ТВОРИТИ». ВОНИ ЗРОБИЛИ ТАК...

*На самця та самку. **У той самий час.

8.5. І ТІ, ЯКІ НЕ МАЛИ ІСКРИ,* СПОЛУЧАЛИСЯ З ВЕЛИЧЕЗНИМИ САМКАМИ ТВАРИН. ВОНИ НАРОДИЛИ ВІД НИХ НІМІ РАСИ, НІМИМИ** БУЛИ І САМІ ВОНИ. АЛЕ ЯЗИК ЇХ РОЗВ'ЯЗАВСЯ.*** ЯЗИК ЇХ ПОТОМСТВА ЗАЛИШИВСЯ НЕРУХОМИМ. ВОНИ НАРОДИЛИ ЧУДОВИСЬК. РАСУ ЗГОРБЛЕНИХ ЧУДОВИСЬК, ВКРИТИХ РУДИМ ВОЛОССЯМ, ЩО ХОДИЛИ НА ЧОТИРЬОХ.**** НІМУ РАСУ, ЩОБИ НЕ ВИКРИЛА ГАНЬБИ.*****

*«Вузькоголові», порівняй Вірш 7.1. **«Вузькоголові». ***Дивись Коментарі на Вірш 9.4. ****Ці «тварини» або чудовиська не антропоїди або інші будь які мавпи, але дійсно є тим, що антропологи називають «ланкою якої не достає», примітивний нижчий тип людини. *****Ганьба їх тваринного походження, яке наші вчені бажали би підкреслити, як би мали можливість.

Факт початкового гермафродитизму ссавців та наступного поділу на стать наразі беззаперечний навіть з точки зору біології. Як доводить це професор О.Шмідт, переконаний дарвініст: «Використання або ні органів поєднаних з підбором пояснює (?) поділ на стать та існування, у іншому випадку цілком не зрозуміле існування рудиментарних статевих органів. Кожна стать, особливо між хребтовими володіє визначеними ознаками апарату розмноження, характерного для іншої статі і навіть древність визнавала гермафродитизм, як природний первісний стан людства... Впертість з якою рудиментні органи спадкуються дивна. Посеред видів ссавців справжній гермафродитизм не зустрічається, хоча протягом всього періоду їх розвитку, вони носять на собі всі ці залишки, народжені їх невідомими предками у часи, давність яких не підлягає визначенню». «Тварини роз'єдналися першими», каже Вірш 8.4. Візьміть до уваги, що у цей період люди навіть фізіологічно були іншими у порівнянні з тими, якими вони є наразі, бо середня точка П'ятої Раси вже пройшла. Нам не кажуть якими великими були «самки тварин»; але без сумніву, вони відрізнялися від тих, які відомі нам наразі, так саме як і люди тих часів відрізнялися від нас. Це було перше фізичне «падіння у матерію» деяких з рас. Пригадайте Вірш 7.1. «Сини Мудрості» зневажили ранньою Третьою Расою, тобто не розвиненими, лише далі

вони втілилися у пізнішу Третю Расу та обдарували її розумом. Таким чином гріх «не маючих розуму» Рас, які не мали «Іскри» і тому були безвідповідальними, впав на тих, хто відмовився виконувати по відношенню до них свій кармічний обов'язок.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ ЯКІ МОЖУТЬ БУТИ ЗРОБЛЕНІ ЩО ДО ВИЩЕ СКАЗАНОВОГО

Таким чином окультизм не лише відкидає думку, що Природа розвинула людину з мавпи або від спільного предка; а навпаки відносить походження деяких антропоїдних видів до людей Третьої Раси, раннього Періоду Атлантиди. Тому що це припущення матиме підтвердження та буде пояснене далі, то наразі достатньо декількох слів. Все ж, для ясності, ми коротко повторимо те, що було сказаним у першому томі, у Станці 6.

Наші вчення стверджують, що якщо цілком правильно сказати, що Природа побудувала навколо людської астральної форми зовнішню схожу до мавпи форму, то так саме імовірно, що ця форма є «ланка якої не достає» як і всі інші оболонки цієї астральної форми протягом природної еволюції крізь всі царства Природи. Так саме, що така еволюція як було доведено, не мала місця на цій планеті у її Четвертому Колі, а лише протягом Першого, Другого та Третього Кола, коли людина по черзі була «каменем, рослиною та твариною», доки вона не стала тим чим вона була у Першій Корінній Расі сучасного Людства. Істинна лінія еволюції відрізняється від лінії Дарвіна і обидві системи не примиренні, хіба що остання не відмовиться від «природного підбору» та схожих догм. Дійсно між Монерою Геккеля і Саріспа Ману лежить провалля у образі Дживи; бо «людська» Монада, чи то «металізована» у атомі каменю, чи то «гербаризована» у рослині, або «аніمالізована» у тварині, завжди буде божественною, відповідно людською Монадою. Вона перестає бути людською лише коли стає виключно божественною. Терміни «мінеральна», «рослинна» та «тваринна» Монада застосовуються лише з метою створення поверхової відмінності; немає іншої Монади (Дживи) ніж божественної і тому вона вже була або мусить бути у майбутньому людською. Останній термін залишається позбавленим сенсу, якщо лише ця відмінність не буде добре усвідомлена. Монада є краплина від Безмежного Океану з середини плану первісної диференціації. Вона божественна у власному вищому аспекті і людська у нижчому стані – визначення «вищий» та «нижчий» застосовуються тут за недоліком кращих термінів – але вона завжди залишається Монадою за будь яких зовнішніх умов, за виключенням Нірвани. На вподобі до того як Логос відображує Всесвіт у Божественному Розумі, а проявлений Всесвіт має відображення у кожній з своїх Монад, як каже Лейбніц, та тим повторює Східне Вчення, так і Монада мусить протягом циклу власних втілень відобразити у собі всі головні форми кожного царства. Тому правильно кажуть кабалісти, що «Людина стає каменем, рослиною, твариною, людиною, духом і нарешті Богом», і таким закінчує власний цикл обертань та повертається до точки від якої почала як Небесна Людина. Але під «Людиною» мається на увазі Божественна Монада а не Думаюча Істота, ще менше її фізичне тіло. Вчені, хоча і заперечують існування безсмертної Душі та все ж, намагаються відслідкувати її крізь тваринні існування від нижчого до найвищого; але у дійсності вся сучасна фауна є потомством тих первобутніх чудовиськ, про які пишуть Станці. Тварини – плазуни та ті які мешкають у водах, що були попередні до людини у цьому Четвертому Колі, так саме як і ті, сучасники Третьої Раси і навіть ссавці, що виникли після Третьої та Четвертої Раси – всі вони фізично прямо або посередньо є взаємним та сукупним витвором Людини. Правильно сказати, що людина цієї Мануантари, тобто трьох попередніх Кілець, пройшла крізь всі Царства Природи, що вона була «каменем, рослиною, твариною». Але (а) ці камені, рослини та тварини були як випари, туманними натяками каменів, рослин та тварин Четвертого Кола; і (б) навіть останні на початку Четвертого Кола, були астральними тінями, за вислівом окультистів, справжніх сучасних каменів, рослин та тварин. І, окрім того, ні форми, ні

види людини, тварини або рослини не були тим, чим вони стали наразі. Таким чином, як це сказано в «Езотеричному Буддизмі», астральні прототики нижчих істот тваринного царства Четвертого Кола, що були попередні до Чхая людей, були ущільнені, хоча все ще доволі ефірні оболонки ще більш ефірних форм та образів, створених на кінець Третього Кола на глобусі D; створених з залишків речовини матерії мертвих тіл людей та (інших померлих) тварин попереднього «Колеса» (глобуса) та попереднього Третього Кола, - як пише вірш 8.1. Відповідно, у той час коли невимовні «тварини», попередні до Астральної Людини на початку цього Циклу Життя на нашій Землі були все ще, так би мовити, породженням людини Третього Кола, ссавці цього Кола зобов'язані власним існуванням у більшості, знову таки людині. Окрім того, «предком» сучасного антропоїда є людина позбавлена розуму, яка зганьбила власну людську гідність, коли зійшли до рівня тварини. Вищесказане пояснює деякі, так би мовити, фізіологічні докази, висунуті як свідчення походження людини від тварини. Пункт на якому більше за все наполягають еволюціоністи той, що «історія ембріону є короткою історією раси». Що: «Кожний організм у власному розвитку починає від яйця та проходить крізь ряд форм, крізь які у такій самій послідовності пройшли його предки протягом історії Землі. Історія ембріону... є мініатюрною картиною розвитку всієї раси. Це уявлення є засадничим для нашого біогенетичного закону, який ми мусимо мати у основі вивчення загального закону органічного розвитку».

Ця сучасна теорія була відома як факт Мудрецьким та Окультистам найвіддаленіших віків, та була значно більше філософською. Щоби дати декілька пунктів для порівняння, наведемо сторінку з «Викритої Ізиди». Запитання було таким – чому фізіологи не могли пояснити тератологічні феномени? «Кожний анатом, який зробив «предметом особливого вивчення» розвиток та зростання ембріону... може підтвердити без значної напруги мізків, що щоденне спостереження та свідчення його власних очей показали, що людський ембріон до відомого періоду являє собою подобу амфібії, на її першій сходинці перетворень з ікряної кулі – а саме пуголовка. Але жоден фізіолог або анатом не думав застосувати до розвитку людської істоти – з першого моменту її фізичної появи у вигляді зародка та до її завершення та народження – Езотеричну Доктрину метемпсихоза Піфагора, так помилково витлумачену критиками. Значення кабалістичної аксіоми: «камінь стає рослиною, рослина твариною, тварина людиною... » було згаданим у іншому місці у зв'язку з духовною та фізичною еволюцією людини на цій Землі. Далі додамо декілька слів, щоби більше пояснити це питання. Якою є первісна форма майбутньої людини? Крупинка, клітинка, кажуть деякі фізіологи; молекула, овум овума, кажуть інші. Якби це можна було аналізувати під мікроскопом або іншим засобом, то з чого можна було би очікувати, воно складене? За аналогією ми мусили би сказати з ядра неорганічної матерії, відкладеного з кровообігу під час запліднення та поєднаного з покладом органічної матерії. Іншими словами, це ядро майбутньої людини складене з тих самих елементів, що і камінь – з тих самих елементів, що і Земля, яку людина покликана заселити. На кінець трьох або чотирьох тижнів овум виявляє зовнішність рослини, один кінець стає сферичним, другий загострений, на вподобі до моркви. Якщо розрізати, ми побачимо, що він складений як цибулина з дуже тонких шарів або оболонок та рідини. Шари ці торкаються у нижньому кінці, і ембріон висить, від основи пуповини майже як фрукт на гілці. Камінь, наразі, змінився шляхом метемпсихозу та став рослиною. Далі ембріон починає виштовхувати з середини на зовні власні члени та розвивати свої риси. Очі виникають у вигляді двох чорних крапок; вуха, ніс та рот утворюють впадини, до того як почати наростати. Ембріон починає перетворюватися на схожий до тварини утробний плід – форму пуголовка – і на вподобі до водяного плазуна живе у воді та набуває розвитку з неї. Його Монада не стала ще ні людською, ні безсмертною, бо як кабалісти кажуть, це стається лише у «четверту годину». У послідовному розвитку утробний плід виявляє характерні ознаки людської істоти, перше тремтіння безсмертного дихання проходить

крізь його істоту; він рухається... і божественне єство стверджується у формі немовляти, у якій це єство буде мешкати до моменту фізичної смерті, коли людина стає духом. Таємничий процес дев'ятимісячного утворення кабалісти називають завершенням «індивідуального циклу еволюції». Як утробний плід набуває розвитку у череві, так саме і Земля у всесвітньому Ефірі або Астральному Флюїді, у Череві Всесвіту. Ці космічні діти, на вподобі до їх пігмеїв мешканців, спочатку є ядра, далі овули, далі поступово ростуть та у свою чергу стають матерями, розвивають мінеральні, рослинні та людські форми. Ембріон набуває розвитку у власній сфері до народження, індивід у власній сім'ї, сім'я у державі, держава у людстві, Земля у нашій системі, ця система у власному центральному Всесвіті, Всесвіт у Космосі і Космос в ЄДИНІЙ ПРИЧИНІ – Безмежній та безкінечній». Такою є їх філософія, яка як ми бачимо відрізняється від філософії Геккеля. «Все є лише частини Величного Цілого, чиє тіло Природа і (Парабраман) Душа». Такими є засади Окультизму і вони відкинуті наукою. Але у такому випадку як можна пояснити провалля між розумом людини та тварини? Яким чином, якщо антропоїд і людина мали спільного предка – як вважає сучасна наука – яким чином обидва ці гурти так відрізняються один від іншого у розумовому розвитку? Так, окультисту можуть сказати, що окультизм у всіх випадках стверджує те саме, що і наука; він дає спільного предка мавпі та людині, бо встановлює походження першої від Первобутної людини. Так, але ця «Первобутна Людина» була людиною лише за зовнішньою формою. Вона не мала ні розуму ні душі на той час коли разом з самкою чудовиська народила предка цілого ряду мавп. Це теорія – якщо теорія – на край випадок, логічна та закриває прірву між розумом людини та тварини. Таким чином, це пояснює все до цього часу незрозуміле. Той факт - у якому наука майже впевнена – що на сучасній стадії еволюції, жодного нащадка не може бути від сполучення людини та тварини, пояснений у іншому місці. Далі, якою є засадничою різниця між прийнятими (або приблизно так) висновками – як це сказано у «Pedigree Man» - що людина та антропоїд мають спільного предка, та вченнями Окультизму, які заперечують це ствердження та визнають факт, що всі речі та всі живі істоти виникли з одного спільного джерела? Матеріалістична наука примушує людину мати поступовий розвиток у те, чим вона є наразі. Починаючи з першої часточки протоплазми за назвою Монера – яка кажуть нам як і все інше «зародилася протягом невимірних віків від декількох або однієї простої форми, яка самовільно виникла, у відповідності до єдиного закону еволюції» - вона проходить крізь «невідомі» види впритул до мавпи і звідти до людської істоти. Де ці перехідні форми можна знайти, нам не кажуть з простої причини, що ніколи ще не було знайдено жодних «ланок, яких недостає» між людиною та мавпою, хоча факт цей не заважає людям, схожим до Геккеля, вимовляти їх *ad libitum*. Вони ніколи не будуть знайдені лише тому, що ту ланку, яка єднає людину з її істинними предками шукають на об'єктивному та у матеріальному світі форм, у той час коли вона надійно прихована від мікроскопа та ланцета всередині тваринного святилища самої людини. Ми повторюємо те, що ми казали у «Викритій Ізиді»: «Всі речі мали початок від Духу – еволюція почалася зверху та йшла дугою донизу, а не навпаки, як це стверджує Дарвін. Іншими словами йшла поступова матеріалізація форм до того часу доки, нарешті, кінцеве приниження було досягнуте. Це і є точка, від якої доктрина сучасної еволюції потрапляє до області спекулятивних гіпотез. З цього моменту нам буде легше зрозуміти Антропогенезу Геккеля, який простежив походження людини від «її протоплазмичного кореня...». Все ж, нам значно легше зрозуміти, що людина (Третьої Раси) набула розвитку шляхом поступових змін астрального організму і, якщо ми пригадаємо, то та сама теорія викладалася з слів Бероза, тисячоріччя до нього, людиною рибою Оаном або Дагоном, вавилонським наполовину демоном. Що ми бачимо за дарвінівською лінією походження видів? Що до Дарвіна, то нічого, окрім «гіпотез неможливих до перевірки». Бо він дивиться на всіх істот «як на прямих потомків тих, які жили до перших нашарувань Сілурийської системи». Він не намагається показати якими були ці істоти. Але це відповідає нашій меті, бо вже дозвіл факту існування їх та звернення до древніх за

підтвердженням та обробкою цього уявлення, отримує печатку наукового схвалення». Дійсно як ми стверджували, якщо ми приймемо теорію Дарвіна, то ми знайдемо, що її початкова точка лежить біля порогу відкритих дверей. Ми вільні залишатися всередині або перейти поріг за яким лежить безмежне та неосяжне або вірніше Невимовне. Якщо наша мова смертних недостатня для висловлення того, що наш Дух – на цій Землі – смутно прозирає у великій «Безмежності», то він муситиме досягнути це у якійсь точці Вічності по за часом. Але що лежить за «межею» теорії Геккеля? Лише Bathybius Haeckelii.

СТАНЦЯ 9

КІНЦЕВА ЕВОЛЮЦІЯ ЛЮДИНИ

9.1. Творці каються. 9.2. Вони спокутують власну зневагу. 9.3. Людина стає обдарованою розумом. 9.4. Четверта Раса розвиває досконалу мову. 9.5. Кожен андроген роз'єднався та став мати стать.

9.1. ПОБАЧИВШИ ЦЕ,* ЛХА** ЯКІ НЕ СТВОРЮВАЛИ ЛЮДЕЙ*** ПРОЛИЛИ СЛЬОЗИ ЗІ СЛОВАМИ:

9.2. «АМАНАСИ**** ОСКВЕРНИЛИ НАШІ МАЙБУТНІ ПОМЕШКАННЯ. ЦЕ КАРМА. ЗАТВЕРДИМО НАШІ ПОМЕШКАННЯ У ІНШИХ. КРАЩЕ НАВЧИМО ЇХ, ЩОБИ НЕ СТАЛОСЯ ГІРШОГО». ВОНИ ВИКОНАЛИ ЦЕ...

9.3. ПІСЛЯ ЦЬОГО ВСІ ЛЮДИ БУЛИ ОБДАРОВАНІ МАНАСОМ.***** ВОНИ ПОБАЧИЛИ ГРІХ, ВЧИНЕНИЙ РОЗУМУ-ПОЗБАВЛЕНИМИ.

*Гріх вчинений з тваринами. **Духи, «Сини Мудрості». ***Ті що відмовилися «творити». ****Позбавлені Розуму. *****Розум.

Але вони вже роз'єдналися та вчинили гріх, до того як промінь божественного розуму освітив їх сплячий розум. Тобто вони вчинили гріх несвідомо та народили неприродні наслідки. Все ж, на вподобі до інших сестер рас, так саме і ця наразі підлегла виродженню з причини вчиненого гріху, мусить чекати свого часу для власного кінцевого розвитку – навіть ця раса опиниться у останній день на одній з Сімох Стежок. Бо: «Мудрі оберігають порядок Природи, вони сокровенно огортаються у прекрасні форми». Але ми мусимо переконалися, чи були «тварини» з якими був вчинений гріх, тих самих видів, які відомі наразі?

«Падіння» сталося, відповідно до свідочств древньої Мудрості та старих рекордів, одразу після того як Дакша – Творець людей та речей, що втілювався у ранній Третій Расі – зник, щоби залишити місце для тієї частини людства, яка роз'єдналася. Один з Коментарів у наступних словах повідомляє подробиці, попередні «Падінню»: «У початковий період Четвертої Еволюції людини, людське царство дало відгалуження у декількох різних напрямках. Зовнішня побудова його перших представників не була однаковою, бо носії (зовнішні оболонки у формі яйця, всередині яких майбутня цілком фізична людина зростала) до того як вони встигали стати твердими, часто ґвалтувалися величезними тваринами, невідомих наразі видів, які належали спробам Природи. Результатом цього була проміжна раса чудовиськ, наполовину тварин, наполовину людей. Але тому, що вони були невдалими спробами, то їм не дозволялося жити та дихати довго; і хоча міць психічної природи у своєму єстві вище за фізичну, та вона була ще занадто слабкою бо щойно встановленою і тому Сини «Народжені з Яйця» мали статеві відносини з деякими самками, які і народили чудовиськ. Пізніше, коли види тварин та людської раси поступово стали більше

врівноваженими, вони абсорбувалися і вже більше не сполучалися. Людина більше не творила – вона народжувала. Але у минулі часи вона так саме народжувала тварин як і людей. Тому Мудрі (мудрі люди) кажуть про самців які не мали вже волею народжених потомків, а народжували так саме як і Данави (Гіганти), різних тварин з самками, що належали до інших видів – тварин які були (у деякому сенсі) їх синами; що вони (людські самці) не бажали, щоби їх вважали батьками німих тварин – то Мудреці стверджували справедливо та мудро. Побачивши це (стан речей), Царі та Володарі останніх Рас (Третьої та Четвертої) наклада печатку заборони на гріховні сполучення. Це порушило Карму, та утворило нову (Карму). Вони (Божественні Царі) вразили грішників безпліддям. Вони знищили Червону та Синю Раси». У іншому місці читаємо: «Сині та червоні люди-звірі існували навіть у більш пізні часи; не від відносин того часу (між людськими та тваринними видами), але за родоводом». І ще у іншому місці: «Люди темні обличчям з червоним волоссям, які ходили на чотирьох; згиналися та розгиналися (ставали на дві ноги та знову поверталися на чотири) та розмовляли як їх предки та бігали на чотирьох, як їх величезні прабабці». Можливо, що послідовники Геккеля впізнають у цих представниках не «Номо Primigenius», а деяких з нижчих племен схожих до деяких австралійських племен дикунів. Все ж, навіть ці дикуни не є потомками антропоїдних мавп, але виникли від людських батьків та наполовину людських матерів, або щоби точніше, від людських чудовиськ – тих невдалих творінь, які згадуються у першому Коментарі. Справжні антропоїди, Catarrhini та Platyrrhini Геккеля виникли значно пізніше, у останні часи Атлантиди. Орангутанг, горила, шимпанзе та кіноцефали є пізнішими і фізичними еволюціями від нижчих антропоїдних ссавців. Вони мають у собі іскру чисто людської істоти; з іншого боку, людина не має жодної краплини крові піфекоїда у власній. Так каже древня Мудрість та всесвітня традиція.

Запитання – яким чином сталося розділення на стать? Чи мусимо ми повірити єврейському переказу про ребро Адама яке стало причиною створення Єви? Навіть таке вірування більше логічне та розумне, ніж походження людини від творіння з чотирма руками та прийняте без будь яких обмежень; бо перше приховує Езотеричну Істину фантастичним переказом, у той час коли останнє є лише фактом існування бажання примусити людство прийняти матеріалістичну вигадку. Ребро є кістка і коли ми читаємо у Книзі Буття, що Єва створена з ребра, це лише значить, що Раса «з кістками» виникла від попередньої Раси та Рас, які були «без кісток». Це є Езотерична Догма, розповсюджена широко та далеко. Вона майже універсальна у власних різноманітних формах. Традиції тайтян стверджують, що людина була створена з Ареа, «червоної землі». Таароа, Творча Міць, головний Бог, «занурив людину у сон на довгі роки, на декілька життів». Це означає расові періоди та є натяком на її розумовий сон, як це вже було пояснено. Протягом цього часу, божество витягло Іві (кістку) з людини і вона стала жінкою. Все ж, щоби не означала ця алегорія, навіть її екзотеричний сенс потребує божественного Будівельника людини - «Прабатька». Чи віримо ми у такі «над-природні» Істоти? Ми кажемо: Ні. Окультизм ніколи не вірив у будь що, маюче або не маюче душу над або по за Природою. Так саме, ми не космолатори або політеїсти, лише тому, що ми віримо у «Небесну Людину» та «Божественних Людей», бо щоби підтримати нас у цьому, ми маємо вікові свідоцтва з їх доказами; а саме мудрість древніх та всесвітні традиції. Так саме ми заперечуємо необґрунтовані традиції, що вирости до стану алегорії та символізму, хоча і були сприйняті в екзотеричних віруваннях. І лише добровільний сліпий може заперечувати те, що зберігається у загальній традиції. Тому ми віримо у раси Істот, відмінні від нашої, які належали до віддалених геологічних періодів; у раси ефірні, що йшли за безплотними (Арупа) людьми, ці раси мали форму, але не з щільної субстанції, та були гігантами, попередніми до нас, пігмеїв; ми віримо у Династії Божественних Істот, тих Царів та Наставників Третьої Раси у мистецтвах та науках, у порівнянні з якими наша мала, сучасна наука стоїть нижче ніж елементарна арифметика по

відношенню до геометрії. Зрозуміло, ми не віримо у над-природність, а лише у над-людські або точніше між людські (interhuman) Розуми. Легко можна зрозуміти почуття обурення, яке відчувала би освічена людина від однієї лише думки, що вона може бути поставлена у один ряд разом з невігласами; і можна зрозуміти велику істину у наступних словах Ренана: «Над-природне стало на вподобі до первородного гріха, плямою, якої соромляться всі, навіть ті найбільше релігійні люди, які у наші дні відмовляються прийняти хоча би малу частину див Біблії у всій їх безпосередній примітивності, і у бажанні зменшити до мінімуму та приховати їх у віддалені кутки минулого». Але «над-природність» Ренана належить до догми та її мертвої букви. Вона не має нічого спільного ні з її духом, ні з фактами у Природі. Якщо богослов'я вимагає, щоби ми вірили тому, що лише чотири або п'ять тисяч років тому люди жили 900 років та більше, що частина людства складена виключно з ворогів народу ізраїльського була гігантами та чудовиськами, то ми відмовляємося вірити у те, що дещо схоже існувало лише п'ять тисяч років тому. Бо Природа ніколи не рухається стрибками, і логіка і здоровий глузд, так саме як і геологія, антропологія та етнологія, справедливо повстали проти цих стверджень. Але, якщо, це саме богослов'я відкине свою фантастичну хронологію та заявить, що люди жили 969 років – вік Мафусаїла – п'ять мільйонів років тому, то ми не мали би нічого проти такого ствердження. Бо у ті дні фізична побудова людини у порівнянні з сучасною, була як мегалозавр до ящірки.

Натураліст додає іншу складність. Людський рід є єдиний який, якими різними не були би його раси, все ж, може сполучатися між собою та народжувати. «Немає проблеми підбору між людськими расами», кажуть противники дарвінізму і жоден еволюціоніст не може заперечити це – і це цілком доводить специфічну єдність. Як може Окультизм наполягати у той час коли частина людства Четвертої Раси народила потомство від самок іншої наполовину людської, якщо не цілком тваринної, раси; гібриди які стали результатом таких стосунків, не лише вільно зростали а навіть народили предків сучасних антропоїдів? На це Езотерична Наука відповідає, що це сталося на початку появи фізичної людини. З того часу Природа змінила свої методи і результатом таких відхилень є лише безпліддя. І ми на цей час маємо докази цьому. Таємна Доктрина вчить, що специфічна єдність людства навіть на цей час має виключення. Бо існують, точніше існували ще декілька років тому, нащадки тих наполовину тваринних племен або рас, лемуру-атлантичного походження, так саме як тих що належали до віддаленої Лемурії, світ знає їх як мешканців Тасманії (наразі вимерлих), австралійців, мешканців Андаманових Островів тощо. Походження тасманійців може бути майже доведеним одним фактом який так вразив Дарвіна та якому він не мав пояснення. Цей факт заслуговує бути відміченим. Де Катерфаж та інші натуралісти що намагаються довести моногенезис тим фактом, що кожна людська раса здатна сполучатися з будь якою іншою, не зберегли у власних міркуваннях виключення які у цьому випадку не підтримують правило. Людські статеві стосунки могли бути загальним правилом у часи статевого поділу, але це не заважало запровадженню іншого закону, наприклад, закону безпліддя між двома людськими расами, так саме як і між двома представниками тварин різних сімейств, у тих випадках, коли європеєць забажає мати подругу з дикого племені. Дарвін відзначає схожий випадок посеред племен тасманійців, жінки якого були неочікувано вражені масовим безпліддям, через деякий час після прибуття європейських колоністів. Великий натураліст намагався пояснити цей факт змінами у дієті але з рештою відмовився знайти вирішення цієї загадки. Для окультиста це очевидно. «Схрещування» європейців з жінками Тасманії – тобто з представниками раси, прабатьками якої були «позбавлені душі» та розуму чудовиська з сучасною людиною, хоча так саме не зовсім ще розумною, виявилось у безпліддя; і це не лише як наслідки фізіологічного закону, а так саме і закону кармічної еволюції у питанні подальшої життєздатності не нормальної раси. Наука наразі не готова визнати жоден з наведених пунктів, але у подальшому вона буде

змушеною визнати це. Запам'ятаємо, що Езотерична Філософія заповнює пробіли Науки та виправляє її помилкові погляди. Все ж, у цьому особливому випадку геологія і навіть ботаніка та зоологія підтримують Езотеричне Вчення. Геологи визначили, що австралійські тубільці – мусять бути віднесені до величезної древності. Все оточення цієї таємничої раси, про походження якої етнологія зберігає мовчання, свідчить істину Езотеричної точки зору. Як каже Lukes: «Доволі цікавий факт, що не лише сумчасті тварини (знайдені у Оксфордширі посеред кам'яних плит) а так саме раковини тригонії і навіть деякі рослини знайдені скам'янілими, значно ближче до тих, які живуть наразі в Австралії, ніж до будь яких інших у будь якій іншій частині планети...». Далі, чому у Австралії змін було менше, ніж будь де? Де причина такому «засудженню на затримку»? Просто Природа та умови оточення мають розвиток *pari passu* з відповідною расою. Відповідності панують скрізь. Ті пізніші лемурийці які уникли загибелі під час занурення головного Материка, стали предками частини сучасних тубільців. Як низька суб-раса, народжена спочатку від тварин, від чудовиськ скам'янілі залишки яких наразі глибоко під руслами морів, потомство їх з тих часів існувало в умовах підлеглих ярко вираженому закону затримки. Австралія наразі є однією з стародавніх країн над водами та перебуває у стані старості, не зважаючи на її «незайманий ґрунт». Вона не зможе створювати нові форми, без допомоги нових молодих рас та штучних методів розведення та землеробства.

Але повернемося ще раз до історії Третьої Раси, «Потом Народженої», «Народженої з Яйця» та «Андрогенної». Майже безстатева під час свого першого прояву, вона стала двостатевою або андрогенною, зрозуміло поступово. Перехід першого перетворення до останнього потребував незчисленні покоління, протягом яких проста клітинка від самого раннього предка прабатька (двоє у одному), спочатку розвилася у двостатеву істоту; далі ця клітинка розвилася у справжнє яйце та виявила одностатеву істоту. Третя Раса Людства є самою таємничою з усіх до цього часу П'ятьох Рас. Таємниця, «як саме» сталося зародження тієї або іншої статі, не може бути цілком поясненою тут, бо це справа ембріолога та спеціаліста; ця праця надає лише обриси цього процесу. І, зрозуміло, що окремі одиниці Третьої Раси почали роз'єднуватися у власних оболонках або яйцях ще до народження та виходили з них немовлятами визначеної статі, віки після появи своїх перших прабатьків. Протягом змін геологічних періодів нові народжені суб-раси почали втрачати свої властивості. На кінець четвертої суб-раси Третьої раси немовлята втратили здатність ходити, щойно звільнялися з власної оболонки і на кінець п'ятої людство народжувалося у тих самих умовах та тотожнім процесом як і наші історичні покоління. Це потребувало, звісно, мільйони років. Читач вже ознайомився з приблизними цифрами у екзотеричних обрахунках. Ми наближаємося до поворотної точки в еволюції Рас. Подивимося, що каже Окулътна Філософія про походження мови.

9.4. ЧЕТВЕРТА РАСА РОЗВИНУЛА МОВУ.

Коментарі пояснюють, що Перша Раса – ефірні та астральні Сини Йоги, так саме названі «Само народженими» - у нашому сенсі була німою, бо вона була позбавлена розуму на нашому плані. Друга Раса мала вже «мову звуків», наприклад, звуки-наспіви, складені лише з голосних. Третя Раса розвинула спочатку дещо схоже до мови, яка була лише незначним покращенням різних звуків Природи, вигуків велетенських комах та перших тварин, які лише почали народжуватися у дні «Потом народжених» або ранньої Третьої Раси. У її другій половині, коли «Потом народжені» народили «Яйце народжених», середню Третю Расу; і коли останні перетворилися з часом на андрогенів і далі на окремих чоловіків та жінок та почали народжуватися сучасним способом, дія яка примусила Творчих Богів, спонуканих Кармою, втілитися між людей які не володіли розумом, лише після цього мова почала розвиток. Але навіть

у той час вона була лише спробою. Все людство у той час мало «одну єдину мову». Це не зашкодило двом останнім суб-расам Третьої Раси будувати міста та розповсюдити широко перше сім'я цивілізації під водійством їх Божественних Наставників та свого власного вже пробудженого розуму. Нехай читач візьме до уваги, що якщо кожна з сімох Рас поділена на Чотири Віки – Золотий, Срібний, Бронзовий та Залізний – то такі самі підрозділи існують і для найменших гілок Рас. Таким чином, відповідно до Окультиного Вчення, Мова набула розвитку у такому порядку:

1. Односкладна мова; належала першим майже розвиненим істотам на кінець Третьої Корінної Раси, раси «золотого кольору», людей з жовтими обличчями, після розподілу на статі та пробудження розуму. До цього вони сполучалися за допомогою того, що наразі має назву «передача думок», хоча, за виключенням Раси, названої «Синами Волі та Йоги» - першої у яку втілювалися «Сини Мудрості» - думка, як така, була дуже слабо розвиненою у фізичній людині та ніколи не піднімалася вище земного рівня. Їх фізичні тіла належали Землі, але їх Монади були ще цілком на вищому плані. Мова не могла набути достатнього розвитку для надбання розвитку здатностей до навчання. Ця односкладна мова була, так би мовити, батьком односкладних мов, змішаних з різкими приголосними.

2. Аглютинативна мова; ці лінгвістичні характерні особливості перетворилися на мови. На останніх говорили деякі раси атлантів, у той час коли інші гурти родичів Четвертої Раси зберігали основну мову. І тому, що мови мають свою власну еволюцію, власне дитинство, чистоту, зростання, падіння у матерію, додатки інших мов, зрілість, старість та смерть, то і примітивна мова найбільш цивілізованих рас атлантів – та мова яка згадується як Ракшаса-Бхаша у санскритських працях – виродилася та майже померла. У той час коли «вершки» Четвертої Раси, спрямовані все далі та далі до вершини фізичної та розумової еволюції, залишили таким чином у спадок П'ятій (арійській) Расі інфлекційні високо розвинені мови, аглютинативна мова перетворилася на скам'янілий залишок, розсіяний та майже обмежений у вжитку тубільних племен Америки.

3. Інфлекційна мова: корінь санскриту, помилково названа «Старшою Сестрою» грецької мови, замість її матері – була першою мовою, наразі вона таємна мова Посвячених П'ятої Раси. «Семітичні» мови є незаконно народжені нащадки перших фонетичних викривлень старших нащадків раннього санскриту. Окултна Доктрина не визнає такого поділу, як арійці та семіти і навіть туранців сприймає дуже стримано. Семіти, особливо араби, суть пізніші арійці, що духовно виродилися але удосконалилися матеріально. До цих належать всі євреї та араби. Перші є плем'ям, що виникло від Чандала Індії, від знедолених, окрім того багато які з них були екс-брамініми що шукали притулку в Халдеї, у Сінді та Арії (Ірані) і, насправді були народжені від свого батька А-Брам (Не-Брамін) біля 8000 років до Різдва Христового. Останні, араби є нащадками тих арійців, які не забажали йти до Індії під час розселення народів, деякі з них залишилися у прикордонних з нею землях, в Авганістані, Кабулі та вздовж річки Аму-Дар'ї, у той час коли інші захопили Аравію. Але це було коли Африка піднялася як материк.

Доки що, ми мусимо простежити що найближче, як дозволяє обмежений простір, поступову еволюцію видів, що наразі стали дійсно людськими. Нам потрібно шукати причину походження антропоїдів у неочікуваній затримці в еволюції деяких суб-рас, у їх примусовому та брутальному відхиленні по виключно тваринній лінії, з причин штучного схрещення, цілком аналогічного щепленню, яке ми наразі навчилися застосовувати до рослинного та тваринного царства. Як ми бачимо «Володарі Мудрості» не втілювалися у ці з рудим волоссям чудовиська, породження проти-природного сполучення між людьми та тваринами. Таким чином через довгий ряд перетворень, внаслідок проти-природного схрещення – «проти-природного підбору» - з

часом народилися нижчі представники людства; у той час коли подальша тваринність та плоди їх перших тваринних спроб до розмноження народили види, які пізніше перетворилися на мавп антропоїдів.* Що стосується до статевого поділу, то він не відбувся швидко як це може здатися. Природа не поспішає у власній роботі.

*Коментарі пояснюють, що антропоїдні мавпи є єдиним видом тварин, який поступово з кожним поколінням та різновидом все більше схиляється до повернення до первісного стану свого чоловічого предка, темного, гігантського лемурийця і атланта.

9.5. ОДИН* СТАВ ДВОМА; ТАК САМЕ І ВСІ ЖИВІ ТА ПЛАЗУНИ, ЯКІ ЩЕ БУЛИ ЄДИНИМИ, ВЕЛЕТЕНСЬКІ РИБО-ПТАХИ ТА ЗМІЇ З ПАНЦЕРНИМИ ГОЛОВАМИ.

*Андроген.

Очевидно, це має відношення до так званого віку амфібій-плазунів, під час якого наука заперечує існування людини! Але що могли знати древні про допотопні, доісторичні тварини та чудовиська? Все ж, у Шостій Книзі Коментарів ми бачимо місце, яке якщо його вільно перекласти каже: «Коли Третя Раса роз'єдналася та впала у гріх, народжуючи людей-тварин, ці (тварини) зробилися лютими; і люди і вони почали знищувати один одного. До цього часу не було гріха, життя не забиралося. Після (роз'єднання) Сат'я (Юга) добігла кінця. Вічна весна почала постійно мінятися і пори року прийшли. Холод примусив людей будувати укриття та винайти одяг. Люди звернулися з молитвами до Вищих Батьків (Вищих Богів або Ангелів). Нірманакая з Нагів, мудрі Змії та Дракони Світла прийшли, так саме і Вісники Осяяних (Будд). Божественні Царі зійшли та навчили людей наукам та мистецтвам, бо люди не могли далі жити у першій землі (Аді Варша, Едем перших Рас), яка обернулася на білий замерзлий труп». Сказане доволі показове. Поглянемо, що може бути усвідомленим з цього короткого ствердження. Деякі схильні думати, що у цих словах міститься більше, ніж здається на перший погляд.

ЕДЕМИ, ЗМІЇ ТА ДРАКОНИ

Звідки ідея та дійсне значення терміну «Едем»? Християни стверджують, що Сад Едему є Священний Рай, місце зневажене гріхопадінням Адама та Єви. Окультист заперечить таке тлумачення мертвої букви та доведе зворотнє. Не потрібно вірити в Біблію та бачити у ній Божественне Одкровення, щоби сказати, що ця книга, якщо її прочитати Езотерично, заснована на тих самих традиціях, що і інші стародавні Писання. Чим був Едем, частково викладено у «Викритій Ізиді», де сказано: «Сад Едему як місцевість зовсім не є міфом; він належить до тих ознак історії, які інколи відкривають вивчаючому, що не все в Біблії є алегорією. «Едем» або єврейське Ган-Едем означає Сад Едему, та архаїчну назву країни на берегах річки Єфрат та її притоках в Азії, Вірменії до Еритрейського моря. У халдейській Книзі Чисел місце знаходження цієї країни дано у числах, а у таємному листі Манускрипта розенкрейцерів, залишеного графом Сен-Жерменом, вона описана цілком. На асирійських табличках вона має назву Gan-duniyas. «Побач» каже Елохім у Книзі Буття, «людина стала однією з нас». «Елохім» може бути сприйнятий у одному сенсі, як боги або сили, у другому як Алейм, або священики – Ієрофанти, посвячені у добро та зло цього світу; бо існувала школа жерців яких називали Алейм, у той час коли голову їх касти називали Ява-Алейм. Замість того, щоби стати ієрофантом та поступово добирати Езотеричного знання через звичайні посвячення, Адам або Людина скористався власною інтуїцією та спонуканий Змієм – Жінкою або Матерією – незаконно вжив плід від Дерева Знання Езотеричне або Таємне Вчення. Жерці Геркулеса або Мел-Карт, «Володарі» Едема, всі носили «покриття шкіряне». Текст такий: «і Ява-Алейм зробив для Адама та його дружини Chitonuth-our». Перше єврейське слово Хітон є

грецьким (Chiton). Воно стало слов'янським словом, запозиченим з Біблії, та означає верхній одяг. Єврейське писання носить на собі ознаки подвійного походження, хоча і містить той самий субстрат Езотеричної істини, як і будь яка стародавня Космогонія. Книга Буття є лише спомин про вавилонський полон. Назви місць, людей та навіть предметів у оригінальному тексті, можна знайти і у писаннях халдеїв та аккадійців, предків та арійських наставників перших. Доволі сильні заперечення проти того, що племена аккадів у Халдеї, Вавилоні та Ассирії могли мати родинний зв'язок з брамінами Індустана та докази на користь цієї думки значно численніші, ніж навпаки. Семіти або ассирійці, можливо мусили би мати назву туранців; монголів віднесли до скіфів. Але якщо аккадійці будь коли дійсно існували, а не лише в уяві деяких етнологів та фізіологів, то без сумнівів вони ніколи не були плем'ям туранським, як намагаються переконати нас деякі ассиріологи. Це були просто переселенці з Індії, колиски людства на шляху до Малої Азії, де їх священики адепти зупинилися, щоби цивілізувати варварів. Галеві довів помилковість туранійської манії, що до аккадійців, інші вчені встановили, що вавилонська цивілізація виникла та набула розвитку у цій країні. Вона була занесена з Індії і розповсюдили її індуси браміни». І наразі, через десять років після написання, ми бачимо підтвердження цьому у словах професора Сейса у його першій «Hibbert Lecture», в якій він каже, що культура вавилонського міста Ерідуг була «іноземного походження». Вона прийшла з Індії. «Більша частина теології була позичена семітами від не-семітів, від аккадійців або прото-халдеїв, яких вони витіснили, але місцеві культи вони не бажали, та і не могли викоринити. Дійсно протягом великого періоду віків обидві раси, семіти та аккадійці жили разом, і їх поняття та пошани богів поступово злилися». Тут аккадійці мають назву «не-семітів», ми стверджували це у «Викритій Ізиді», що є ще одним підтвердженням. Так саме ми не менше праві коли постійно стверджуємо, що єврейська біблійна історія була компіляцією історичних фактів інших народів у єврейському одязі – за виключенням Книги Буття, яка є чистий Езотеризм. Але саме від Євксину до Кашміру та за межами їх мусить наука шукати колиску – або точніше одну з головних колисок – людства та синів Ad-ah; особливо у час коли Сад Ед-ем'а на Єфраті перетворився на Школу Астрологів та Магів Алеймів. Але ця Школа і цей Едем належать П'ятій Расі та є слабким нагадуванням про Аді-Варша, країну первобутньої Третьої Раси. Яким є етимологічний сенс слова Едем? Грецькою це є «насолада». У цьому аспекті це краще ніж Олімп греків, Небеса Індри, Сварга на Горі Меру і навіть Рай повний Гурій, обіцяний Магометом вірним синам Ісламу. Сад Едему ніколи не був надбанням євреїв, бо Китай, який навряд може бути під підозрою у знаннях будь чого, що торкається євреїв за 2000 років до Різдва Христового, мав схожий примітивний Сад у Центральній Азії, заселений «Драконами Мудрості», Посвяченими. І відповідно до Клапрота, ієрогліфічна карта з японської Енциклопедії у книзі Фо-го-цзи, розміщує цей «Сад Мудрості» на пласкогір'ї Паміру, між найвищими Вершинами Гімалайської Гряди; та описує його як кульмінаційну точку Центральної Азії та називає чотири річки – Окс (Аму-Дар'я), Інд, Ганг та Сіло – які витікають з спільного джерела «Озера Драконів». Але це не є генетичний Едем; так саме і не кабалістичний Сад Едему. Бо перший – Едем-Ілла – означає у одному сенсі Мудрість, стан на вподобі до Нірвани, Рай Блаженства; а у і іншому місці це має відношення до розумної людини як такої, яка має у собі Едем, де росте Дерево Знання Добра та Зла і людина набуває знання саме від нього.

Ренан та Варфоломей Сент-Ілер, базуючись на «самих беззаперечних висновках», вважають, що далі неможливо мати сумніви і обидва розташовують колиску людства «в області Тімауса». Нарешті, «Jornal Asiatique» робить висновок що: «Всі традиції людської раси, її примітивних сімейств в областях їх місць народження вказують на те, що вони гуртувалися навколо країн, де єврейська традиція розташовує Сад Едему; де арійці (послідовники Зороастра) встановили свою Айр'яна-Ваеджо або Меру (?). З Півночі вони межують з країнами які підходять

до Аральського Озера, а на Півдні – з Балтістаном або Малим Тибетом. Все збігається до того, щоби довести, що саме там була колиска того примітивного людства, походження від якого ми і маємо». Це «примітивне людство» було у нашій П'ятій Расі, коли «Дракон з Чотирма пащами», озеро від якого наразі залишилися слабкі сліди, було помешканням «Синів Мудрості», перших Розумом Народжених Синів Третьої Раси. Та все ж, це не було ні єдиною ні первісною колискою людства, хоча вона і була істинно, копією колиски першої думаючої божественної Людини. Це була Парадиза, пласкогір'я першого народу який розмовляв санскритською мовою, Гедеон, країна захоплення для греків, але вона не була «Помешканням Втіх» халдеїв, бо остання була лише спомином про неї; так саме як і не тут сталося «Падіння Людини» після «роз'єднання». Едем євреїв був взятий з халдейської копії. Той факт, що Падіння Людини у зародження сталося протягом першої частини часу, який має наукову назву Мезозойський період або вік плазунів, підсилюється біблійною алегорією про змія, природа якого пояснена у Зогарі. Питання не у тому чи алегоричний інцидент Єви та Змія Спокусника, чи буквальный, бо ніхто не може мати сумніви, що він алегоричний, а у тому, щоби довести стародавність його символізму і що це не було єврейським поданням, а саме універсальним. Так ми бачимо у Зогарі доволі дивне ствердження, яке розраховане на те, щоби викликати веселий сміх у читача з причини очевидної недолугості. Він повідомляє нам, що змії яким користувався Самаель або Сатана, для зваблення Єви, був де чим схожим на «Літаючого Верблюда». «Літаючий Верблюд», дійсно, це занадто навіть для найбільш вільно думаючого члена Королівського Товариства. Та все ж, Зогар, від якого навряд чи можна очікувати тих самих висловлювань, що і від Кюв'є, був би правий у власному опису; бо ми маємо у стародавніх Манускриптах зороастрян його під ім'ям Ашмог, який у Авесті показаний таким, що загубив після падіння власну природу та ім'я, та змальований як величезна змія з шиєю верблюда. Сальверт стверджує, що «Немає ні крилатих зміїв, ні справжніх драконів... Коники до цього часу у греків мають назву крилатих зміїв і ця метафора могла створити багато оповідань про існування крилатих зміїв». Їх немає наразі; але немає причини, чому би їм не існувати у часи Мезозойського періоду; і Кюв'є відновив їх скелети та став свідком «літаючих верблюдів». Вже після того як були знайдені скам'янілості деяких заврів, відомий натураліст написав, що: «Якщо дещо може виправдати існування гідр та інших чудовиськ, образи яких так часто згадувалися середньовічними істориками, то це без сумніву плезіозавр». Ми не знаємо, чи додав щось Кюв'є на шляху до своєї *mea culpa*, але ми легко можемо уявити його враження перед всім його наклепом на архаїчну дійсність, коли він опинився у присутності літаючого завра, птеродактиля, знайденого у Німеччині, семи десяти футів довжиною та забезпеченого сильними крилами. Ця скам'янілість описана як плазун, мізинці якого доволі довгі, щоби підтримувати велике мембранне крило. Таким чином «Літаючий Верблюд» Зогара отримав виправдання. Бо, без сумніву, між довгою шиєю плезіозавра та мембранним крилом птеродактиля, або ще краще мозазавра, достатньо наукової імовірності, щоби збудувати «літаючого верблюда» або дракона з довгою шиєю. Професор Коп з Філадельфії довів, що мозазавр, скам'янілий у крейдових шарах, був крилатим змієм цього виду. Існують ознаки у його хребті, які вказують на його зв'язок швидше з змієвидними ніж з ящірними.

Повернемося наразі до головного питання. Добре відомо, що Стародавність ніколи не претендувала на те, що палеонтографія та палеонтологія були у складі її мистецтв та наук, і вона не мала власних Кюв'є. Та все ж, на вавилонських табличках і, особливо на древніх китайських та японських малюнках у древніх пагодах та пам'ятниках та у Імператорській Бібліотеці Пекіна, мандрівники бачили та визнавали у китайських драконах точне відображення плезіозаврів та птеродактилів. Більше того в Біблії пророки розповідають про літаючих вогняних драконів, і Іов згадує левіафана. Далі наступні питання стоять доволі прямо:

1. Як могли древні народи знати будь що про вимерлі чудовиська Вугільного та Мезозойського часів і навіть описувати їх усно та робити зображення, якщо лише самі вони не бачили їх або не мали описи у переказах; описи які вимагали живих і розумних очевидців?

2. І коли лише існування таких очевидців визнане, то яким чином (якщо лише не дозволити ретроспективного ясно бачення) стверджується, що людство та перші люди Палеоліту могли виникнути не раніше, ніж біля середини Третинного періоду? Ми мусимо мати на увазі, що більшість вчених не припускають появи людини раніше Четвертинного періоду, та цілком виключають її, таким чином з Кайнозойських часів. Тут ми маємо види тварин які зникли мільйони років тому, описані та відомі народам, цивілізація яких, як кажуть, могла початися лише декілька тисяч років тому. Чи можливо це? Очевидно потрібно дозволити, що Мезозойський період зайшов на період Четвертинний або, що людина була сучасницею птеродактилям та плезіозаврам.

І лише тому, що окультисти вірять та відстоюють Стародавню Мудрість та Науку, не зважаючи навіть на те, що у перекладі Зогара крилаті заври названі «літаючими верблюдами», з цього ще не витікає, що ми легко віримо у всі байки, подані нам середньовіччям про схожих драконів. Птеродактилі та плезіозаври зникли разом з більшістю людства Третьої Раси. Тому, коли католицькі письменники серйозно запевняють нас повірити у казки Христового Шерера та Кірхера, які особисто бачили живих вогняних та літаючих драконів у 1619 та 1669 роках, можливо нам буде дозволено дивитися на їх ствердження, як на сни або видумки. Так саме ми не можемо сприйняти інакше, як «вільність поета», легенду про Петрарку, який супроводжував у лісі свою Лауру та коли побачив дракона у печері, повз яку він пройшов, одразу вбив його, чим завадив чудовиську зжерти його даму серця. Ми охоче би повірили цій розповіді, якби Петрарка жив у часи Атлантиди, коли такі чудовиська могли існувати. Ми заперечуємо їх існування у нашу сучасну епоху. Морський змії одне, дракон інше. Перший заперечується більшістю тому, що він живе у самій глибині океану, дуже лякливий і підіймається на поверхню лише коли примушений до цього, можливо, голодом. Таким чином, тримаючись по за чужим зором, він може існувати та все ж, бути не визнаним. Але якщо би існував вище згаданий дракон, то яким чином він би уник бути побаченим? Ця тварина сучасна початку П'ятої Раси, більше не існує. Читач може запитати, чому ми взагалі згадуємо драконів? Ми відповідаємо, по-перше, тому що знання про існування таких тварин є доказом величезної древності людської раси; по-друге, щоби показати різницю між дійсним та зоологічним сенсом слів «Дракон», «Нага» та «Змій» та значенням метафор під час їх застосування. Не посвячений читач, який нічого не знає про таємну мову та який знайде одне з таких слів, цілком імовірно сприйме їх буквально. Звідси *guidproguos* та не справедливі звинувачення. Два приклади будуть достатніми. «*Sed et Serpens?*» Так, але якою була природа змія? Містики інтуїтивно бачать у Змії Книги Буття тваринну емблему і високу духовну істоту; космічну силу, над розумну, «Велике Світло», дух над зірковий, повітряний та телургійний одночасно, «вплив якого охоплює нашу земну кулю» (*gui circumambulate terram*) як викладає це де Мірвіль, християнин, фанатик мертвої букви, і «який виявив себе лише у фізичній емблемі, яка краще за все відповідає моральним та розумовим звилинам» - тобто у змієвидному образі.

Але що зроблять християни з Мідного Змія, «Божественного Цілителя», якщо ми будемо дивитися на змія, як на емблему лукавства та зла; як на самого Сатану? Чи можливим буде, будь коли визначити лінію межі, якщо вона вільно накреслена у сектантському теологічному сенсі? Бо якщо послідовникам римо-католицької церкви викладається, що Меркурій і Ескулап або Асклепій, у дійсності є одна особа та є «дияволами та синами диявола» і жезл та змії останніх є «Жезл Диявола», то що робити з Мідним Змієм Мойсея? Кожний вчений знає, що як язичницький «жезл», так і єврейський «змій» є те саме, а саме Кадуцей Меркурія, сина Аполлона Піфона. Легко

зрозуміти чому євреї сприйняли змієвидний образ для їх «звабника». У них він був виключно фізичним та фалічним і будь яка кількість казуїстики з боку римо-католицької церкви не змінить цього сенсу, і коли таємна мова буде добре вивчена, єврейські звитки будуть прочитані у їх числовому значенні. Окультисти знають, що Змій, Нага і Дракон, кожний мають семи-складне значення; що Сонце, наприклад, було астрономічною та космічною емблемою двох протилежних Світочів та двох Зміїв гностиків, доброго та злого. Вони так саме знають, що своїми узагальненнями наука і теологія подають дві недолугі крайності. Бо коли перша каже, що достатньо простежити легенди про зміїв до їх першоджерела астрономічної легенди та серйозно замислитись над Сонцем, переможцем Піфона, і над Небесною Дівою у Зодіаку яка відкидає назад пожираючого дракона, щоби мати ключа до всіх інших релігійних догм – легко побачити, що замість узагальнення автор просто прислуховується до християнської релігії та Одкровення. Ми називаємо це однією крайністю. Ми бачимо другу коли теологія повторює відоме рішення Трентського Собору та намагається переконати народні маси, що: «Від Гріхопадіння людини до часу її хрещення, Диявол має цілковиту владу над нею та володіє нею по праву». На це Окультина Філософія відповідає: доведіть спочатку існування Диявола як особи, а далі ми зможемо повірити у таку уроджену одержимість. Доволі незначна кількість уваги та знання людської природи будуть достатніми, щоби довести помилковість цієї теологічної догми. Якщо Сатана мав реальність у об'єктивному або навіть суб'єктивному світі (у церковному сенсі), то саме жалкий диявол побачив би себе одержимим і навіть одержаним злочинними – відповідно більшістю людства. Саме людство і, особливо священство у голові з пихатою, без-принципною та не терпимою римо-католицькою церквою, зачало, народило та любовно виховало Духа Зла. Але це вже відхилення. «Церква кидає звинувачення всьому думаючому світові за його поклоніння Змію. Все людство співало хвали йому або било камінням. У книгах Зенд згадується про нього так саме як і у Цзін та Ведах, як і у Едді... і у Біблії... Всюди священний змій (Нага) має власне святилище та власного священика. У Римі, весталка... готує йому їжу з такою самою турботою яку вона виявляє священному вогню. У Греції Ескулап не може вилікувати без його допомоги та присвячує йому свої сили. Кожен чув про відому римську амбасаду, надіслану Сенатом до бога зцілення, та повернення її з не менш відомим змієм, який пішов за ними за власним бажанням і один без супроводу до свого головного храму на одному з островів Тибру. Не було жодної вакханки, яка не обгортала би його (змія) навколо свого волосся, жодного авгура, який не запитував би його уважно, жодного некроманта, могили якого були би позбавлені його присутності. Каїніти та офіти називають його Творцем та визнають у той самий час як це робив Шелінг, що змій «злостий у естві та образі своєму».

Так автор правий і, якби хтось забажав мати повну уяву про той престиж, яким користується змій впритул до наших днів, він мусив би вивчити це питання в Індії та знати все, у що ще вірять у зв'язку з Нагами (кобри) і що їм приписується у цій країні. Так саме було би бажаним відвідати африканців племені Whydah та Voodoo з Порт-о-Пренсе та Ямайки, наргалів Мексики та Па або людей зміїв Китаю тощо. Але чому дивуватися, що змію «вклоняються» і у той самий час проклинають, якщо ми бачимо, що з самого початку він був лише символом? У кожній древній мові слово дракон означало те саме, що і наразі китайською, довгий або істота яка «відрізняється розумом», а грецькою, «той хто бачить та стереже». Невже схожі епітети могли мати відношення до тварини з цією назвою? Невже не очевидно, що куди би забобони та забуття первісного сенсу не привели наразі дикунів, вище визначене призначалося для людських прообразів, символами яких були Змії та Дракони. Ці прототипи – і на цей час мають назву у Китаї «Дракони Мудрості» - були першими учнями Дхіані; іншими словами вони були першими Адептами Третьої а далі Четвертої та П'ятої Рас. Ім'я це стало універсальним і жодна розумна людина до початку християнської ери ніколи не змішала би людину з символом. «Символ Кнуфа або Світової Душі –

пише Шамполіон – між іншими символами зображений як велетенський Змій, що стоїть на людських ногах; цей плазун є емблемою Доброго Генія і є справжній Агафодемон. Він часто зображений з бородою... Ця священна тварина тотожна до Змія офітів та зустрічається на численних гностичних та візантійських каменях... Змій має різні голови, але завжди одну назву складену з наступних букв «XNOYBIE». Агафодемон був обдарований «знанням добра та зла» тобто Божественною Мудрістю, бо без останнього і перше неможливе. Спираючись на слова Ямвліха, Шамполіон доводить, що він був: «Божеством названим Вогнем Небесних Богів – Великим Тот-Гермесом, якому Гермес Трисмегіст приписує винахід Магії». «Винахід Магії!» Дивний вислів, неначе відкриття вічних та існуючих таємниць Природи могло бути винайденим! Те саме, що з часом приписати Круксу винахід променистої матерії, а не відкриття її. Гермес не був винахідником або навіть не відкрив її, бо як сказано в останній примітці під рядком, ім'я Тот-Гермес є ім'я загальне, так саме як Єнох-Єноіхіон «внутрішнє духовне око» - Небо, пророк та ясновидець тощо. Воно не є особисте ім'я будь якої живої людини, а загальний титул багатьох Адептів. Зв'язок їх зі змієм у символічних алегоріях виник завдяки їх освіті та осяянню Сонячними та Планетарними Богами під час самої ранньої, розумної Раси, а саме Третьої. Всі вони є представниками та охоронцями Таємної Мудрості. Асклепій – син Сонячного Бога Аполлона і так саме він Меркурій. Небо – син Бел-Меродоха; Вайвасвата Ману, великий Ріші є син Вайвасвата – Сонця або Сур'я тощо. І у той час коли астрономічно Нагі разом з Ріші, Гандарва, Апсарас, Грамані (або Якша менші Боги) Ятудхана та Девами подані як наближені до Сонця протягом дванадцятьох сонячних місяців; у теогонії так саме як і в антропологічній еволюції, вони – Боги і Люди, коли втілюються у Нижньому Світі. У зв'язку з цим нехай читач пригадає той факт, що Аполлоній зустрів у Кашмірі Нагів буддистів. Зрозуміло, вони не були ні зміями зоологічно ні Нагами етнічно, але просто «мудрими людьми».

Біблія, від Книги Буття та до Одкровення, є лише ряд історичних рекордів великої боротьби між Білою та Чорною Магіями, між Адептами Правого Шляху, Пророками та адептами Шляху Лівого – левітами, священством натовпу. Навіть, ті хто вивчають Окультизм і деякі з них мають велику кількість архаїчних Манускриптів та безпосереднє засадниче навчання, все ж часто не можуть провести чіткої лінії між Послідовниками Правого та Лівого Шляхів. Великий розкол, що почався між синами Четвертої Раси, щойно перші Храми та Святинища Посвячень були збудовані під керівництвом «Синів Бога», показаний в алегорії про Синів Іакова. Доказ того, що існували дві Школи Магії і, що ортодоксальні левіти не належали до сокровенної з них ми бачимо зі слів помираючого Іакова. Наразі буде доцільним навести декілька уривків з «Викритої Ізиди»: «Помираючий Іаков описує своїх синів таким чином: «Ден», каже він, «буде змієм на дорозі, аспідом на шляху, який жалитиме п'яту коня так, що вершник не утримається, та впаде назад (тобто він вчитиме Чорній Магії). На допомогу твою сподіваюся Боже!». Про Симона та Левііа патріарх зазначає, що вони «брати; зброя жорстокості мечі їх. У раду їх не увійде душа моя та до зборів їх не приєднається слава моя». В оригіналі слова «рада їх» читаються «їх Сод». А Сод було назвою Великих Містерій Ваала, Адоніса і Вакха, які всі були Сонячними Богами та мали за власний символ Змія. Кабалісти пояснюють алегорію вогняних зміїв та кажуть, що ім'я це племені Левія, всіх левітів, що Мойсей був Головою Содалів». Таким чином перше значення «Переможця Змія» мусить бути віднесеним до Містерій. Доки що з цього всього ми маємо, що якщо Мойсей був головою Містерій, то він мусив бути Ієрофантом; окрім того якщо ми бачимо, що пророки громили «мерзоти» народу ізраїльського, то мусили існувати дві Школи. «Вогняні Змії», таким чином були епітетом левітів, касті священників після того як вони відійшли від Доброго Закону, традиційного Вчення Мойсея та всім тим хто віддавалися Чорній Магії. Ісайя звертає увагу на «повсталих дітей», які муситимуть понести багатства власні у землі, звідки... виходять «аспіди та вогняні летючі змії»,

або у Халдею та Єгипет, Посвячені яких вже значно виродилися у його часи (700 років до Різдва Христового), маючи на увазі чаклунів цих країн. Але велика обережність мусить бути проявленою, щоби не переплутати їх з «Вогняними Драконами Мудрості» та «Синами Вогняного Туману». У Великій Книзі Містерій нам кажуть, що «Семеро Володарів створили семеро Людей; Троє Володарів (Дхіані-Коганів або Пітрі) були святими та благими, четверо інших менш божественними та більш пристрасними.... Чхая (відображення) Батьків були до них схожими». Це пояснює різницю в людській природі, яка поділяється на семеро класів добра та зла. Семеро вмістилищ були готові для життя у них Монад за сімома різними кармічними умовами. Спираючись на це, Коментарі пояснюють легке розповсюдження зла, щойно людські форми зробилися людьми. Все ж, деякі стародавні філософи у власних генетичних писаннях не визнавали цих сімох, і писали лише про четверо. Так, місцевий мексиканський генезис має «чотирьох добрих людей», показаних чотирма справжніми предками людської раси, «які не були народжені ні Богами, ні жінкою»; але поява яких було дивом створеним Творчими Силами, і які були зроблені лише після того, як «три спроби створити людей зазнали поразки». Так саме єгиптяни у власній теології мали лише – «Чотирьох Синів Бога» - у той час коли у Пемандрі дані семеро – унікаючи таким чином будь якої згадки про дурну природу людини. Все ж, коли Сет з Бога зійшов до Сет-Тіфона, він отримав назву «сьомого сина»; звідки імовірно виник переказ, що «сьомий син сьомого сина» завжди буде магом від народження – хоча спочатку припускався лише чаклун. Апап-змій, що символізує Зло, переможений Акером, змієм Сета; тому Сет-Тіфон не міг бути цим злом. У Книзі Мертвих сказано, що глава CLXIII мусить читатися «у присутності змія на двох ногах», тобто високого Посвяченого, Ієрофанта, бо диск та роги овна, що прикрашають його «зміїну» голову, означають саме це у цих ієрогліфах. Над «змієм» зображені два містичних ока Амона, прихованого «Таємного Бога». Вище перераховане на користь нашого ствердження про значення слова «змій» у давнину.

Що стосується Нагалів та Наргалів, то звідки існує тотожність імен індуських Нагів та американських Нагалів? «Наргал був головою халдейських та асирійських Магів (Раб-Маг), а Нагал був головним чаклуном мексиканських індіанців. Обидва ці найменування походять від Нергал-Серезер асирійського бога та індуських Нагів. Як той, так і інший володіють силою мати біля себе наближеного поплічника Демона, з яким вони цілком ототожнюють себе. Халдейський або асирійський Наргал зберігав свого Демона у середині храму в образі якоїсь тварини, шанованої як священна. Нагал індіанців зберігав свого де бажав – у сусідньому озері або лісі, або у образі будь якої домашньої тварини». Така схожість не може бути простим збігом. Новий світ відкритий, і ми бачимо, що для наших предків Четвертої Раси він вже був старим; бо Арджуна, учень Крішни, за переказом, зійшов до Потали – «Антипод» та там одружився на Улупі, Нагині, дочці царя Нагів Кауравія. Таким чином можна сподіватися, що все значення емблеми Змія є доведеним. А саме, що це не емблема зла і менш за все символ диявола; а у дійсності це є «Вічне Сонце Абрасакс», Центральне Духовне Сонце кабалістів, показане на деяких діаграмах колом Тіфірет. Тут ми знову можемо навести уривки з наших ранніх праць та перейти до подальших пояснень. «З цієї безодні Глибини (Біфос, Адіті, Шекіна, Покров Неосяжного) виникає Коло, складене з спіралей. Це і є Тіферет, що на мові символів означає велике Коло, складене з менших. Складений у середині таким чином, щоби рухатися спіралями, лежить Змій – емблема Мудрості та Вічності – Двоєрідна Андрогена; Коло зображує Енноїю або Божественний Розум (Міць не творча, але яка мусить сприймати), а Змій є Агафодемон, Офіс, Тінь Світла (не вічне, та все ж, велике Світло на нашому плані). Як той так і інший були Логосами у офітів; або Єдністю, бо Логос проявляє себе як двоєрідний Принцип Добра та Зла». Якби це було лише Світлом, бездіяльним і абсолютним, людський розум не міг би не лише оцінити його, але навіть зрозуміти. Саме тінь надає можливість світлу проявити себе та мати об'єктивну реальність. Тому Тінь не є Зло, а необхідне

співвідношення яке стає додатком до Світла або Добра та є творцем Світла на Землі. За світоглядом гностиків ці два принципи є неодмінними Світлом та Тінню; Добро та Зло за суттю єдині та існували протягом всієї Вічності, і будуть існувати до того часу доки існуватимуть проявлені світи. «Цей символ пояснює шанування цієї сектою Змія, як Рятівника, не важливо, чи буде він навколо жертвовного хліба або Тау (фалічна емблема). У власній єдності Енной і Офіс представляють Логос. Коли вони роз'єднані, один з них зображує Дерево Духовного Життя, другий Дерево Знання Добра та Зла, тому ми бачимо, що Офіс спрямовує першу людську чету – яка є матеріальним витвором Льда-Баофа, але володіє духовним принципом від Софії-Ахамот – скуштувати заборонений плід, не дивлячись на те, що Офіс подає собою Божественну Мудрість. Змій, Дерево Знання Добра та Зла, та Дерево Життя, всі вони символи пересажені з ґрунту Індії. Араса-марам (?) бан'янове дерево, священне між індусами – бо Вішну у одному з власних втілень відпочивав під ним та вчив людській філософії та наукам – називається Деревом Знання та Деревом Життя. Під охороною листя цього царя лісів, Гуру викладає своїм учням перші уроки про безсмертя та посвячує їх у таємниці життя та смерті. Ява-Алейм Школи Священників халдейських традицій, вчили синів людських як стати їм схожими до них. До цього часу Фо-чжу, що перебуває у своєму Фо-Мяо або у храмі Будди на вершині Гуїнь-Лун-Сан, великої гори творить свої величні релігійні дива під деревом за китайською назвою Сун-Мін-Шу або Деревом Знання та Деревом Життя, бо невігластво є смерть і лише знання дає безсмертя. Цей чудовий прояв виникає кожні три роки, коли величезні збори китайських буддійських палігрімів збираються на цьому священному місці». Наразі стає зрозумілим, чому перші Посвячені та Адепти, або «Мудрі Люди», які як стверджується були посвячені у Таємниці Природи особисто самим Всесвітнім Розумом, представленим найвищими Ангелами, називалися «Зміями Мудрості» та «Драконами», та так саме, чому перші фізіологічно завершені риси (чоловіка та жінки) – після того як вони були посвячені Офісом, Проявленням та Андрогенним Логосом у Таємницю Створення Людини через плід Знання – поступово були звинувачені матеріалістичним духом нащадків у гріхопадінні та у непослуху до «Господа Бога» за порадою Змія.

Перші християни – які запозичили у євреїв їх Біблію – так мало зрозуміли Езотеричний сенс перших чотирьох глав Книги Буття, що не змогли побачити, що непослух не лише не мав у собі гріху, але що «Змій» був у дійсності, Сам «Господь Бог», який так саме як і Офіс, Логос або носій божественної творчої мудрості, навчав людство, у свою чергу стати творцями. Вони ніколи не давали собі звіту, що Хрест є еволюцією Древа та Змія та, таким чином є порятунком людства. З цієї причини він стає першим та основним символом Творчої Причини, у пристосуванні до геометрії, чисел, астрономії, вимірів та тваринного зародження. Відповідно до Кабали прокляття прийшло зі створенням жінки. Коло було відокремлене від власної лінії діаметру. «Виходячи від подвійного принципу у єдиному, тобто з андрогенного стану, поділ виявив дві протилежності, призначенням яких після цього став пошук та поєднання у первісний стан єдності. Прокляття було у наступному – саме Природа підштовхує до пошуків та у той самий час ухиляється від бажаних наслідків створенням нової істоти яка не відповідає такому єднанню, завдяки чому бажання повернути втрачене наражається на розчарування. Саме завдяки цьому болісному процесу постійного прокляття і живе Природа». Алегорія Адама вигнаного від Древа Життя, езотерично означає, що щойно роз'єднана Раса принизила Таємницю Життя до меж тваринності. Бо як каже Зогар Матронета-Шекіна, символічно дружина Метатрона - є шлях до великого Древа Життя, «Могутнього Древа», і Шекіна є Божественна Благодать. Пояснено, що Дерево це досягає небесної долини та приховане між трьома вершинами (верхня Триада Принципів в людині). Від цих вершин Дерево підіймається до верху (знання Адепта спрямоване до верху) і далі сходить до низу (у Адепта на Землі). Це Дерево відкрите вдень та приховане вночі, тобто воно відкрите для

посвяченого та приховане для невігластва, що є ніч. Коментарі кажуть: «Дерево Знання Добра та Зла росте від коренів Дерева Життя». Але так саме як пише автор «The Source of Measures»: «У Кабалі можна ясно бачити, що «Дерево Життя» було єгипетським хрестом у його фалічному аспекті і що, «Дерево Знання» означало роз'єднання та нове поєднання для виконання рокової умови. Якщо у цифрах, то значення букв слова ets Дерево буде 7 та 9; 7 є священне жіноче число, а 9 число фалічної або чоловічої енергії. Цей єгипетський хрест є символом чоловіче-жіночого (Ізіда-Озиріс) принципу зародження як початкового проявлення у всіх формах та пристосованого до всіх напрямків та сенсів». Такою є кабалістична точка зору західних окультистів і вона відрізняється від більш філософських східних або арійських поглядів. Статеве роз'єднання було у програмі Природи та еволюції; і творча здатність чоловіка та жінки була подарунком від Божественної Мудрості. У істинність таких переказів вірили всі народи древності від філософа-патриція до самого скромного, але духовно спрямованого плебея. І поступово пояснюючи, ми зможемо довести, що відносна істина таких легенд, якщо і не абсолютна точність – яка має підтвердження таких гігантів інтелекту як Солон, Піфагор, Платон та інші – починає мерехтіти у розумі більш, ніж одного сучасного вченого. Він не розуміє, він стоїть вражений перед доказами які щоденно накопичуються; він відчуває, що немає можливості вирішити багато які історичні проблеми якщо лише він не сприйме стародавніх переказів. Тому, коли ми кажемо, що абсолютно довіряємо древнім універсальним легендам, то навряд чи ми можемо визнати себе винними перед безпристрасним спостерігачем, бо значно більше посвячені письменники і навіть ті, хто належать сучасним школам науки, очевидно вірять у деякі речі разом з окультистами – у «драконів», наприклад, і не лише символічно, але так саме у їх реальне існування раніше. «Дійсно тридцять років тому було би занадто сміливим запропонувати суспільній думці ряд розповідей, зазвичай визнаних за байки, та вимагати до них уваги як до реальностей, або подати як реальні факти перекази древніх часів; так саме як казки, що у багатьох випадках є викривленими легендами про реальні події та особистості. Наразі такий вчинок вже безпечніший». Так починається вступ до доволі цікавої праці Чарльза Гульда «Міфічні Чудовиська». Він сміливо стверджує свою віру у існування більшості таких чудовиськ. Він висловлює думку, що: «Велика кількість з так званих міфічних тварин, які протягом віків та між всіма народами були темами для казок та байок, законно входять в область простої позитивної природної історії та можуть вважатися не як твори фантазії, а як тварини, що колись дійсно існували та про яких на нещастя, дійшли до нас лише викривлені та імовірно значно пошкоджені у тумані віків, описи... перекази про тварин, які одного разу існували разом з людиною, до того деякі з них були такими жакхливими, що на перший погляд здаються неможливими...». Особисто для мене більшість цих тварин не є химерами, а є об'єктами для вивчення... З свого боку я маю сумніви, що до звичайного походження міфів «від спостереження видимих процесів зовнішньої Природи». Мені здається, краще припустити, що час викривив ці часто вживані перекази та казки до цілковитої відмінності від їх первісної форми, ніж дозволити, що не освічені дикуни могли володіти такою силою уяви, яка значно перевищує обдарованість найбільш освічених народів сучасності. Набагато легше повірити, що ці перекази про богів та наполовину богів, про велетнів та карликів, про драконів та різноманітних чудовиськ є перетвореннями, ніж повірити що це видумки». Той самий геолог каже: «Палеонтологи успішно простежили існування людини у глибини віків, до періодів від тридцяти тисяч до мільйона років – періодів коли людина існувала разом з тваринами, з тих часів давно вимерлими». Ці тварини були «фантастичними та жакхливими», наприклад: а) Вид *Cidastes*, велетенські кістки та хребет яких вказують, що вони досягали майже двохсот футів завдовжки. Залишки таких тварин були знайдені у долинах Колорадо, б) Титанозавр Монтанус, довжиною шістдесят футів, в) Динозаври, ще більших розмірів. Але межа ще не досягнута і ми чули про останки чудовиська де гомілкорова кістка більше за 12 футів, про оленя розміром слона з чотирма рогами та літаючих ящірок велетенських

розмірів тощо. Всі вони співіснували з людиною і цілком можливо нападали на неї, так саме як і вона них. І нас намагаються запевнити, що та людина була розмірами не більшими за сучасну! Чи можливо уявити собі, що людина сучасних розмірів між таких чудовиськ могла вижити, у той час коли всі її вороги загинули, якщо вона сама не була гігантом? Невже вона могла перемагати своєю кам'яною сокиркою велетенського завра? Консервативний Jukes пише: «Цілком імовірно, що казкові літаючі дракони дійсно існували у віддалені часи нашого світу». Невелика кількість велетенських тварин, таких як слони – самі вже набагато менші власних предків мастодонтів – гіпопотами, є єдиними пережитками і з кожним днем їх кількість зменшується. Але навіть вони мали вже декілька піонерів свого майбутнього виду та зменшилися на розмір у тих самих пропорціях як і людина. Бо останки слона пігмея були знайдені у печері на Мальті разом з такими самими пігмея гіпопотама, до того перший був лише два фути та шість дюймів висоти. Скептики можуть сміятися та оголосити нашу працю як сповнену казок та видумок. Але таким чином вони лише виправдають мудрість китайського філософа Чунга, який сказав, що: «Речі які люди знають жодним чином не можуть бути порівняні з речами які їм невідомі». Таким чином вони сміються лише над власним невіглаством.

«СИНИ БОГА» ТА «СВЯЩЕННИЙ ОСТРІВ»

«Легенда», наведена у «Викритій Ізиді» та має відношення до тієї частини планети яку наука погодилася наразі визнати колискою людства – хоча у дійсності вона була лише однією з сімох колисок – повідомляє наступне: «Перекази кажуть та рекорди Великої (Книги Дзіан) пояснюють, що далеко до днів Ad-am'a та його дружини He-va там, де наразі зустрічаються солоні озера та безлюдні пустелі, було велике внутрішнє море крізь всю Середню Азію на північ від Гімалайської гряди та її західних острогів. І на ньому острів який у власній красі не мав суперника у всьому світі та який був помешканням для останніх залишків попередньої до нас Раси».

«Останні залишки» означає «Сини Волі та Йоги», які з деякими племенами пережили великий катаклізм. Це була Третя Раса, що жила на цьому великому Материку та була попередня сучасним і закінченим людським Расам – П'ятій та Четвертій. У «Викритій Ізиді» ми писали, що «Ця раса могла однаково легко жити у воді, повітрі або вогні, бо вона володіла необмеженим контролем над елементами. Вони були «Синами Бога»; не тими які побачили дочок людини, але дійсними Елохімами, хоча у східній Кабалі вони мають інші назви. Це були вони, хто передали людям чудові таємниці Природи та відкрили для них невимовне та наразі втрачене «слово». «Острів» цей, за переказами, існує і наразі, як оаза, оточена пустелею Гобі, піски якої «не торкалася людська нога на пам'яті людства». «Це слово, яке не є слово, свого часу було розповсюджене по всій земній кулі і воно все ще збережене, як віддалена завмираюча луна, у серцях деяких привілейованих людей. Ієрофанти всіх грецьких Шкіл знали про існування цього острова; але «слово» було відомим лише Ява-Алейм (іншою мовою Маха-Коган) або кожному Верховному Голові кожної Школи та передавалися спадкоємцю лише на передодні смерті. Багато було таких Шкіл, і класичні автори згадують про це. Не існувало сполучення морем з чудовим островом, але підземні проходи, відомі лише Головам існували у всіх напрямках». Традиції стверджують і археологія приймає, що чимала кількість з квітучих наразі міст Індії побудована на декількох інших містах, утворюючи таким чином підземні міста у шестеро або семеро поверхів. Такими є Делі і Алахабад; такі приклади зустрічаються навіть в Європі, як наприклад, Флоренція, що побудована на декількох містах Етрурії та інші. Чому у такому випадку печери Елори, Елефанти, Карлі та Аджанти не могли бути побудовані над підземними переходами та лабіринтами, як це стверджується? Звісно, ми натякаємо не на печери, відомі кожному європейцю, не дивлячись на їх древність; хоча навіть це заперечується сучасною археологією; але на факт, відомий всім

посвяченим брамінам Індії і особливо Йогам, а саме, що немає жодного печерного храму у цій країні, який не мав би власних підземних проходів у всіх напрямках і що ці підземні печери та безкінечні коридори у свою чергу мають власні печери та коридори.

«Хто може сказати, що зникла Атлантида – так саме згадана у Сокровенній Книзі але під іншою назвою, притаманною священній мові – не існувала ще у ті часи?» - Так запитували ми. Без сумніву вона існувала та наближалася до днів своєї великої слави та цивілізації, коли останній з материків Лемурії пішов на дно. «Великий загиблий Материк, можливо був розташований на півдні Азії, від Індії до Тасманії. Якщо гіпотеза – яка наразі викликає такі сумніви та навіть рішуче відкидається деякими вченими які вважають це жартом Платона – буде колись засвідченою, то можливо вчені повірять, що опис материка Богів не був байкою. І вони зрозуміють, що обережні натяки Платона і та обставина, що він приписував цю розповідь Солону та єгипетським жерцям, були лише безпечним засобом передати цей факт світові і у той самий час переплітаючи істину з видумкою, він не пов'язав сказане з собою, бо така видача фактів заборонялася йому присягою прийнятою під час Посвячення. Далі ми мусимо додати, що Ієрофанти мали поділ на дві категорії; на тих які отримували вчення від «Синів Бога» з острова та які були посвячені у божественну доктрину чистих одкровенень та на другу, мешканців Атлантиди – які як інша раса (народжені ставеним шляхом але від божественних батьків), народжувалися здатними до яснобачення всіх прихованих речей та для якого не існувало ні відстані, ні матеріальних перешкод. Іншими словами, вони були людьми Четвертої Раси, згаданої у Попол Вух; зір їх був не обмеженим і вони охоплювали речі миттєво». Вони були лемуро-атлантами, першими які мали Династію Духовних Царів, не з Манасів або «Привидів», як деякі вважали, але династію справжніх живих Дев або Наполовину Богів або Ангелів, що втілилися, щоби керувати цією Расою та навчати її мистецтвам та наукам. Але тому, що ці Дхіані були Рупа, або Матеріальними Духами, то вони не завжди були гарними. Їх Цар Тхеветат був саме з останніх і під згубним впливом цього Царя-демона, Раса Атлантів стала народом злобних «чаклунів».

«Наслідками цього була війна, історію якої було би занадто багато часу викладати. Сенс її може бути знайдений у викривлених алегоріях раси Каїна, велетнів та у легенді про Ноя та його праведне сімейство. Зіткнення це скінчилося потопленням Атлантиди, яке отримало продовження у переказах про вавилонський потоп та потоп у книгах Мойсея. Велетні та чаклуни «та вся плоть загинула... та всі люди». Все, так **саме** Ксісуфр і Ной, що цілком тотожні до Великого Батька Тхлінкітіянів, який як кажуть так саме врятувався у великому човні на вподоби до індуського Ноя-Вайвасвата. Якщо взагалі вірити у перекази, ми мусимо повірити і у наступний переказ, що від одруження потомства Ієрофантів Острова з нащадками Атлантів Ноя, виникла змішана раса, гарна та погана. З одного боку світ мав своїх Єнохів, Мойсеїв, Будд, численних «Рятівників» та Ієрофантів; з іншого «уроджених чаклунів», які з причини затримки та не достатнього духовного просвітлення осквернили свій дар, застосувавши його на зло». Ми можемо додати до цього свідоцтво деяких традицій. У «L'Histoire des Vierges, les Peuples et les Continents Disparus» L.Jacollot пише: «Одна з стародавніх легенд Індії, яка зберігається у храмах у письмовому та усному переказі, розповідає, що декілька сотень років тому у Тихому Океані існував велетенський материк який був зруйнований геологічними переворотами і залишки якого потрібно шукати у Мадагаскарі, Цейлоні, Суматрі, Яві, Борнео та у головних островах Полінезії. Плоскогір'я Індустану та Азії, за цієї гіпотези були у ті віддалені часи лише великими островами біля центрального материка... Браміни стверджують, що країна ця досягла високої цивілізації; і півострів Індустана, збільшений рухом вод під час великого катаклізму лише збільшив кількість примітивних переказів, що виникли на цьому місці. Ці перекази дають ім'я Рута народам які жили на цьому величезному екваторіальному материку і від їх виникла санскритська мова. Індо-елінічний переказ, збережений найбільш

освіченим населенням яке емігрувало з рівнин Індії, так саме повідомляє про існування материка та народу, якому він дає ім'я Атлантиду та Атлантиди та розміщує їх у північній частині тропіків Атлантичного океану. Окрім цього факту, припущення про існування древнього материка у цих широтах, сліди якого можуть бути знайдені на вулканічних островах, Азорських, Канарських та мису де Верде, не позбавлене географічної імовірності. До того, греки які ніколи не наважувалися потрапити за межі Геркулесових Стопів від страху перед таємничим Океаном, виникли у древності занадто пізно, коли перекази збережені Платоном, були вже лише відгуком індуської легенди. Більше того, коли ми поглянемо на планісферу, то кількість островів та островків розсіяних від Малайського Архіпелагу до Полінезії, від Зундської Протоки до Острова Пасхи, та маючи перед собою гіпотезу про материки, попередні нашим, неможливо не припустити існування великого материка саме там. Релігійні перекази, загальні для малайців та полінезійців, тобто двом протилежним краям Океанського Світу стверджують, що всі ці острови були складовими двох великих країн, населених жовтими та чорними людьми які були у вічній війні між собою, і що Боги втомлені їх сварками, наказали Океану замирити їх, тому останній поглинув обидва материки і з того часу неможливо було примусити його віддати цих полонених. Лише вершини гір та пласкогір'я уникли потопу завдяки могутності богів, які занадто пізно побачили власну помилку. Щоби не малося на увазі у цих переказах, і яким би не було місце, де була ця цивілізація, більш стародавня ніж цивілізація Риму, Греції, Єгипту та Індії, без сумніву, що вона існувала і надзвичайно важливо для науки знайти її сліди, якими би вони не були малими». Цей океанський переказ підтверджує легенду, наведену з «Записів Сокровенного Вчення». Згадана війна між жовтими та чорними народами має відношення до боротьби «Синів Богів» з «Синами Велетнів» або з мешканцями та чаклунами Атлантиди.

Заключний висновок автора, яка особисто відвідала всі острови Полінезії та присвятила роки на вивчення релігій, мови та переказів майже всіх народів є таким: «Що стосується до Полінезійського материка, який зник під час останніх катаклізмів, то факт існування його спирається на такі докази, що ми не можемо більше мати сумнівів, якщо бажаємо бути логічними. Три вершини цього материка – Сандвічеві острови, Нова Зеландія, острів Пасхи, далеко один від іншого, від п'ятнадцяти до вісімнадцяти сотень географічних ліг та гурти проміжних островів: Віті (Фіджи), Самоа, Тонга, Футуна... Таїті, Пумуту, Гамбієри так саме відокремлені від цих крайніх точок відстанню від сімох до десятих тисяч географічних ліг. Всі мореплавці погоджуються, що крайня і центральна частина ніколи не могли сполучатися між собою з причини їх сучасного географічного розташування та беручи до уваги слабкі засоби, які існували. Фізично неможливо пропливти таку відстань у малому човні... без компасу та мандрувати місяцями без провізії. З іншого боку тубільці Сандвічевих островів, Віті, Нової Зеландії, центральної частини Самоа, Таїті тощо, ніколи не знали один одного, ніколи не чули один про інших до прибуття європейців. Та все ж кожне з цих племен стверджувало, що їх острів одного часу складав частину величезного суходолу. І коли вони постали один до другого, то з'ясувалося, що вони розмовляли однією мовою, мали ті самі звичаї та релігійні уподобання. І на питання – «де колыска вашої Раси?», всі вони лише показували рукою у напрямку заходу». Географічно опис цей трохи відрізняється від фактів у Таємних Рекордах, але вказує на існування таких переказів і це все, що нам потрібно. Бо як немає диму без вогню, так і переказ мусить мати основу у якійсь істині. У належному місці буде показано, що сучасна наука цілком підтверджує вище сказане, так саме і інші перекази Сокровенного Вчення у зв'язку з двома загиблими Материками. Залишки на Острові Пасхи, наприклад, є найбільше вражаючими та красномовними пам'ятниками первобутніх велетнів. Вони так саме великі як і таємничі, і достатньо дослідити голови цих колосальних статуй, щоби з першого погляду визнати риси типу та характеру, притаманні за описами велетням Четвертої Раси.

Вони здаються вилитими з однієї форми, хоча відрізняються рисами – вони мають визначений чуттєвий тип, змальований в індуських езотеричних книгах. Порівняйте їх з обличчями деяких інших колосальних фігур у Центральній Азії – наприклад з тими, що біля Бан'яну – з портретними зображеннями, як кажуть перекази, Будд минулих Мануантар; тих Будд та героїв, які згадані у буддійських та індуських працях, як людей неймовірних розмірів, добрі та святі брати своїх одноутробних братів; так саме як Равана, цар велетень – цар Ланки, був братом Кумбхакарни; всі вони були нащадками Богів через Ріші та, таким чином, на вподобі до «Титана та його великого потомства», були «Первістками Неба». Ці «Будди», хоча часто викривлені символічними зображеннями довгих та висячих вух, виявляють очевидну різницю при першому погляді, а саме у самому виразі обличчя від статуй на Острові Пасхи. Вони можуть бути однієї Раси, але перші – «Сини Богів», останні народжені могутніми чаклунами. Все ж, всі вони суть втіленні і за виключенням неминучих прибілень у народній фантазії та переказах, всі вони історичні особи. Коли вони жили? Як давно жили ці дві Раси, Третя та Четверта, і як давно після цього різноманітні племена П'ятої Раси почали власну боротьбу, війну між Добром та Злом? Сходознавці запевняють нас, що хронологія безнадійно заплутана та прибіljena в Пуранах та інших індуських Писаннях. Ми цілком погоджуємося з обвинуваченням. Але якщо арійські письменники інколи дозволяли, що їх хронологічний маятник хитнувся занадто далеко у одну сторону, за дозволені межі факту, все ж якщо порівняти розмах цього відхилення дозволеного сходознавцями у протилежному напрямі, то виваженість буде на боці брамінів. Як наслідок, саме покази Пандитів опиняться найбільш достеменними та ближчими до істини, ніж ствердження санскритологів. Применшення санскритологів – якщо навіть вони будуть визнані наслідком особистої слабкості – вважаються західною думкою як «обережне припущення фактів», у той час коли пандит брутально названий у пресі «брехуном». Але це не причина, щоби кожен мусив бачити речі у одному світі!

Безстрашний спостерігач може судити по іншому. Він може оголосити як того так і іншого нечесним істориком, або виправдати обох, кожного на окремій основі, та сказати – індуси-арійці писали для своїх Посвячених, які читали істину між рядками, але не для мас. Якщо вони навмисно змішали події та заплутали віки, то це не було з метою оманити, але щоби приховати власне знання від хижого погляду іноземця. Але для того, хто може рахувати покоління від Ману та ряд втілень, визначених в Пуранах у випадку деяких героїв, сенс та хронологічний порядок цілком зрозумілий. Що стосується до західного сходознавця, то його потрібно пробачити, з причини його безсумнівного не знання методів архаїчного Езотеризму. Але схожі упередження мусять відступити та зникнути доволі швидко перед світлом нових відкриттів. Вже улюблені теорії Вебера та Мюллера – а саме, що письменність не була відомою в Індії навіть у дні Паніні (!) і що індуси запозичили від македонських греків всі власні науки та мистецтва, і навіть Зодіак та архітектуру (за Фергюсоном); цим та іншим схожим недолугим гіпотезам загрожує загибель. Саме привид стародавньої Халдеї виникає на допомогу Істині. У власній третій «Hibbert Lecture» (1887) проф. Сайс Оксфордського Університету, спираючись на щойно відкриті асирійські та вавилонські циліндри, вільно та широко розповідає про Еа, Бога Мудрості, наразі ототожненого з Оаном Бероза, наполовину людиною наполовину рибою, який викладав мешканцям Вавилону культуру та мистецтво письма. Про цього Еа, якому, завдяки Біблійному Потопу, до цього часу приписувалася древність лише у 1500 років до Різдва Христового, цей самий професор каже – наразі в наступних термінах: «Місто присвячене Еа, було Еріду та стояло 699 років тому на берегах Перської затоки. Ім'я це означає «місто добре», особливо священне місце, бо воно було центром звідки рання халдейська цивілізація проклала собі шлях на північ. Тому, що бог культури був поданий як такий, що вийшов з моря, то можливо, що культура, центром якої був Еріду, була іноземного походження. Ми наразі знаємо, що сполучення між Халдеєю та Синайським півостровом, так саме як і з Індією існували у доволі ранній період. Статуї, відкриті французами у

Тех-Лох (4000 років до Різдва Христового) були висічені з надзвичайно твердого каменю, відомого під назвою діорит, та написи на них свідчили, що камінь цей був привезений з Мегана – тобто Синайського півострова, керованого на той час фараонами. Потрібно відзначити, що загальний стиль цих статуй нагадує стиль діоритової статуї Кефрена, будівельника другої Піраміди; таким чином на думку Петрі, одиниця виміру на плані міста, яку одна з статуй Тел-Лох тримає на колінах, є та сама, що застосовувалася будівельниками Пірамід. Вироби з дерева тік були знайдені у Мугхірі або Уре халдейському, хоча дерево це індуського походження; додайте до цього, що стародавній вавилонський список тканин згадує сіндху або «кісею», пояснену як «тканина рослинна». Кісея, наразі відома як кісея Дакка, була відомою як індуська (сіндху), і дерево тік було у застосуванні 4000 років до Різдва Христового; та не дивлячись на це, індуси, яким халдея зобов'язана власною цивілізацією, як це було доведено полковником Ванс Кеннеді, ці індуси неначе не знали письма до того, доки греки не навчили їх абетці – якщо вірити сходознавцям.

СТАНЦЯ 10

ІСТОРІЯ ЧЕТВЕРТОЇ РАСИ.

10.1. Народження Четвертої Раси. 10.2. Суб-раси Четвертої Людини роз'єднуються та сполучаються між собою; вони утворюють перші змішані раси різного кольору. 10.3. Перевага Атлантів над іншими Расами. 10.4. Вони падають у гріх та народжують потомство та чудовиськ. 10.5. Перші зародки антропоморфізму та сексуальної релігії. Вони втрачають власне «третє око».

10.1. ТАКИМ ЧИНОМ, ДВОЄ ПО ДВОЄ, НА СІМОХ ЗОНАХ, ТРЕТЯ РАСА НАРОДИЛА ЧЕТВЕРТУ РАСУ; СУРА СТАЛИ А-СУРА.(а)*

*Боги стають не Богами.

10.2. ПЕРША* НА КОЖНІЙ ЗОНІ БУЛА МІСЯЧНОГО КОЛЬОРУ;** ДРУГА – ЖОВТА, ДО ЗОЛОТА СХОЖА; ТРЕТЯ – ЧЕРВОНА; ЧЕТВЕРТА – КОРИЧНЕВА, ЯКА СТАЛА ЧОРНОЮ ВІД ГРІХА.*** ПЕРШІ СЕМЕРО ЛЮДСЬКИХ НАЩАДКІВ ВСІ БУЛИ ОДНОГО КОЛЬОРУ ШКІРИ,**** НАСТУПНІ СЕМЕРО***** ПОЧАЛИ ЗМІШУВАТИСЯ.(б)*****

*Раса. **Жовто-біла. ***Якщо точно, то лише з часів Атлантів, коричневої та жовтої Раси, можна казати про Людину як таку, бо лише Четверта Раса була першою та дала цілком людських представників, хоча і значно більших на зріст у порівнянні з нашою. У книзі «Людина; фрагменти забутої історії» (яка написана двома учнями) все, що сказано про Атлантиду, цілком правильне. Саме ця раса, що стала «чорною від гріху», принизила божественні імена Асурів, Ракшаса та Даїт'в та передала їх нащадками як імена ворожі. Бо як сказано, коли Сура, Боги або Дева втілилися в мудрих людей Атлантиди, то імена Асурів та Ракшаса були дані звичайним атлантам. З причини постійних зіткнень останніх з представниками Третьої Раси «Синами Волі та Йоги», імена їх народили алегорії в Пуранах. «Асури було ім'ям загальним та зібраним для всіх атлантів, які були ворогами духовних героїв арійців (Богів)». ****Спочатку. *****Суб-раси. *****Змішувати свій колір шкіри.

а) Щоби зрозуміти Вірш 10.1. Його потрібно прочитати разом з Віршами Станці 9. До цієї точки еволюції людина належала більш до метафізичної, ніж до фізичної Природи. Лише після так званого «Падіння» раси почали швидко перетворюватися на чисто людський образ. Щоби вивчаючи вірно зрозумів все значення Падіння – такого містичного та трансцендентного у його сучасному значенні – потрібно одразу повідомити йому попередні до цього подробиці, у зв'язку з тим, що сучасна теологія зробила з цієї події вісь, навколо якої обертаються згубні та недолугі

догми та вірування. Архаїчні Коментарі, як мусить пам'ятати читач, пояснюють, що з Воїнства Дхіані, для яких прийшов час втілитися у якості ЕГО безсмертних але позбавлених розуму на цьому плані, Монад – деякі «погодилися» (Закону Еволюції), щойно люди Третьої Раси стали фізіологічно та фізично готовими, тобто коли стався поділ на стать. Вони були тими першими свідомими істотами, які додали наразі свідоме знання та волю до притаманної їм божественної чистоти, та «створили» силою Кріяшакті наполовину божественну людину, яка і стала на Землі сім'ям майбутніх Адептів. З іншого боку ті, що ревниво зберігали власну розумову свободу – не обмежені на той час жодними оковами матерії – сказали: «Ми можемо обрати... ми володіємо мудрістю» та таким чином, втілилися значно пізніше – цим вони зробили собі перше кармічне покарання. Вони отримали тіла значно нижчі (фізіологічно) власних астральних образів, бо їх Відображення (Чхая) належали Предкам нижчого класу з Сімох. Що стосується до тих «Синів Мудрості», які відклали власне втілення до Четвертої Раси, вже запламованої (фізично) гріхом та розпустою, то ці створили жахливу причину, кармічні наслідки якої до цього часу тяжіють над ними. Це сталося з ними самими і вони стали носіями цього сімені беззаконня протягом еонів бо тіла, які вони мусили обдарувати душею, стали зіпсовані затримкою. Це і було «Падінням Ангелів», як наслідок їх повстання проти Кармічного Закону. «Падіння» людини зовсім не було падінням, бо вона була безвідповідальна. Але тому, що було видумане «творіння» на засадах дуалістичної системи, як «прерогатива лише одного Бога» - законний атрибут, запатентований теологією у ім'я безкінечного Божества їх власного творіння – то міць Кріяшакті мусить вважатися «Сатанинською» та як привласнення божественних прав. Таким чином, при світлі таких вузьких понять на попереднє, природно потрібно дивитися як на жахливий наклеп на людину, «створену за образом Божим» та ще як більше кощунство, з точки зору мертвої букви догми. «Ваша доктрина» як вже часто казали окультисти, «робить з людини створену з праху за образом Божим, з самого початку носія Диявола». «Чому у такому випадку ви з вашого Бога робите Диявола, і окрім того обох, створених за вашим власним образом?» - таким є наша відповідь. Езотеричне тлумачення Біблії достатньо відкидає це наклепницьке ствердження теології. Таємна Доктрина колись стане справедливою Кармою церков – більш антихристиянських ніж збори представників самих переконаних матеріалістів та атеїстів.

Істинне значення древньої доктрини «Падіння Ангелів» у її антропологічному та еволюційному сенсі викладене в Кабалі і вона пояснює Біблію. Воно може бути знайденим у Книзі Буття, якщо останню прочитати духом спрямованим до істини, не беручи до уваги догм та без упереджених думок. Це легко можна довести. У Книзі Буття (гл. VI) та за Єнохом, «Сини Бога» Бне Алейм – відчують любов до дочок людей, одружуються з ними та відкривають їм таємниці, незаконно отримані ними на Небесах; і це є «Падіння Ангелів». Але чим у дійсності є сама Книга Єноха, з якої автор Одкровення і навіть святий Іоанн, автор Четвертого Євангелія так щедро наводили уривки у власних писаннях? Просто Книгою Посвячень яка видає у алегоріях програму деяких Архаїчних Містерій що відбувалися у внутрішніх храмах. Автор «Sacred Mysteries among the Vayas and Quiches» цілком справедливо припускає, що так звані «Видіння» Єноха мають відношення до його (Єноха) хвилювань під час посвячень та до відчутого ним у містеріях; але у той самий час він висловлює помилкову думку, що Єнох знав їх до навернення у християнство (!!). Окрім того він вважав, що книга ця була написана «на початку християнської ери, коли... звичай та релігія єгиптян була вже у занепаді»! Це навряд можливо, бо Юда у власному Посланні наводить місця з Книги Єноха; і тому, як відзначає архієпископ Лаврентій, перекладач Книги Єноха з ефіопської, книга ця... «не могла бути твором письменника який жив після... або навіть був сучасником» письменників Нового Заповіта, якщо лише дійсно Послання Юди і Євангелія і все, що

йде за ними, не були творами вже сталої Церкви – що як кажуть деякі критики, не є неможливим. Але наразі нас цікавить «Падіння Ангелів» Єноха, а не сам Єнох.

В індуському екзотеризмі ці Ангели (Асури) так саме проголошені «Супротивниками Бога» як ті, що відмовляються від жертвоприношень та шанувань що до Дев. У християнській теології їх взагалі називають «Падшими Духами» та героями різноманітних заперечливих легенд, позичених з язичницьких джерел. *Coluber tortuosus* - «Змій що звивається» - назва ця, як кажуть отримала свій початок у євреїв – і мала зовсім інший сенс, до викривлення римською церквою. «Змію скинутому з Небес (*de orsum fluens*), приписувалося володіння ключами Царства мертвих до дня, коли Ісус побачив його падаючим, «неначе блискавка... з небес», у тлумаченні католиками слів «*cadebat ut iulgur*». Насправді це означає, що навіть «дияволи підлеглі Логосу», який є Мудрість, але у той самий час як супротивник невігластва, Сатана або Люцифер. Це зауваження має відношення до Божественної Мудрості, що падає як блискавка та примушує до діяльності розум тих, хто змагався з дияволами невігластва та забобонів. До того часу, коли Мудрість в образі Духів що втілюються, Махат, зійшла з Небес, щоби оживити та розбудити Третю Расу до дійсного свідомого життя, людство, якщо лише його можна була так називати, у його тваринному, позбавленого розуму стані, звичайно було засуджене на моральну так саме як і фізичну смерть. Коли кажуть про Ангелів що впали у зародження, то їх називають метафорично Зміями та Драконами Мудрості. З іншого боку якщо подивитися на християнського Рятівника у світлі Логосу, то можна сказати, що він, на вподобі до Крішні, як людина або як Логос, врятував тих, хто вірив у Сокровенні Вчення, від «вічної смерті» та переміг Царство Темряви або Пекла, як це робить кожний Посвячений. Це є людська, земна форма Посвячених і так саме – тому що Логос є Христос – той «принцип» нашої внутрішньої природи, який дає розвиток нашому Духовному ЕГО – Вище Я, яке утворюється з невідворотного злиття Буддхі, шостого принципу, з п'ятим, духовним розквітом Манасу. Логос є пасивною Мудрістю в Небесах і свідомою самодіяльною Мудрістю на Землі» - так нас вчать. Це є шлюб «Небесної Людини» з «Деревом Світу» або природою, як це показано у Пемандрі, результатом якого є потомство їх – безсмертна людина. Саме це називається у Одкровенні Святого Іоанна одруженням Агнца з його нареченою. Ця «дружина» наразі ототожнена з католицькою церквою, завдяки вільному тлумаченню її прихильників. Але вони вочевидь забули, що її «одежа» може бути «чистою та білою» зовні, на вподобі до «вибілених тун», але розклад того, що у її середині не є «праведність святих», але скоріше кров тих святих, яких вона «віддала на смерть на Землі». Таким чином, сказане великим Посвяченим у Євангелії від Луки – яке алегорично вказує на промінь осяяння розуму, на вподобі до блискавки що падає з небес у серця та розуми навернених до древньої Релігії Мудрості, поданої у той час у новому аспекті мудрим галілейським Адептом, було абсолютно викривленим, так саме як і Його особистість, та перетворене на одну з найбільш жорстоких та згубних теологічних догм. Але якщо лише західна теологія володіє патентом та правом автора на все що стосується Сатани - у всьому догматичному жаху цієї видумки, інші народи та релігії зробили такі самі помилки у власному тлумаченні положення, яке є одним з найбільш філософських та ідеальних понять стародавньої думки. Вони викривили та у той самий час дали натяк на правильне значення його у власних численних алегоріях на цю тему. Так саме і наполовину езотеричні догми древнього індуїзму застосовували доволі мальовничі символи та алегорії до повсталих Богів які впали. Пурани сповнені ними; і ми маємо натяк на істину у Вішну Пурані у частих натяках Парашари на всіх цих Рудр, Піші, Асурів, Кумарів та Муні, які мусять народжуватися – втілюватися у кожній Мануантарі. Езотерично це дорівнює тому, що сказати що «Полум'я», народжені від Всесвітнього Розуму або Махату, з причини таємничої роботи Кармічної Волі та імпульсу закону Еволюції, зійшли – без будь

якого поступового переходу – на цю Землю після того як вони пробилися, як це сказано у Пемандрі, крізь «Семеро Кілець Вогню», іншою мовою, крізь семеро проміжних світів.

Існує Вічний Закон Циклів перевтілень, і у голові цих серій на початку кожного нового Світанку Мануантари, стоять ті які відпочивали від втілень у попередніх Кальпах протягом незчисленних Еонів – тобто вищі та ранні Нірвані. Саме це і була черга цих «Богів» втілитися у цій Мануантарі; тому і присутність їх на Землі та алегорії що від цього виникли; звідси так саме і викривлення первісного сенсу. Боги що «впали у зародження», місія яких була завершити Божественну Людину, пізніше зустрічаються поданими у вигляді демонів, злих духів та ворогів у боротьбі та війні з Богами або безвідповідальними виконавцями єдиного Вічного Закону. Жодна з тисяч та однієї алегорій арійського світу не створила поняття таких істот як дияволи та Сатана християнської, єврейської та магометанської релігій. Істинний езотеричний погляд на «Сатану» та думка, якої дотримується з цього питання вся стародавня філософія, чудово викладена у Appendix, під заголовком «Таємниця Сатани» до другого видання «Perfect Way» Ганни Кінгсфорд. Нemoжна було дати інтелегентному читачеві більш ясного пояснення, тому ми наводимо декілька уривків:

- «1. І на сьомий день (сьоме творіння індусів) могутній Ангел відійшов від Бога, сповнений гніву, ярості та знищення, і Бог дав йому владу над зовнішньою сферою.
2. Вічність виявила Час; Безмежність дала народження Межам. Буття зійшло у зародження.
3. Посеред Богів не було такого, у владі якого були царства, міць та слава світів.
5. Престоли та царства, династії царів, падіння народів, народження церков, свято часу».

Бо як сказано у Гермеса:

- «20. Сатана є Охоронець Брами у Храмі Царя; він стояв попереду Соломона. Він тримав Ключі Святого Мишця;
21. Щоби жодна людина не могла увійти туди, за виключенням помазаного, який володіє Таємним Вченням Гермеса».

Ці мальовничі та величні висловлювання, древні єгиптяни та інші цивілізовані народи відносили до творчого Світла Логосу – Гори, Брами, Ахура Мазді тощо, як до первісних проявів Вічно не проявленого Принципу, назвемо ми його Ейн-Соф, Парабраман або Зервана Акерне, або Безмежний Час, Кала – та значення його у Кабалі наразі применшене. «Помазаний» який володіє таємницями та містеріями Гермеса або Будха, Мудрість, якому одному лише довіряються «Ключі від Святого Мишця», Утроба Матері для того, щоби запліднити її та викликати увесь Космос до життя та буття – став у євреїв Іеговою, «Богом Зародження» на місячній горі Сінай, горі Місяця (Сін). «Святого Мишця» стало «Свята Святих» і сокровенна таємниця стала антропоморфована та принижена до «фалізму», скинута у матерію, істинно. Звідси виникла необхідність зробити з «Дракона Мудрості» «Змія» Книги Буття; з свідомого Бога, який потребує тіло для прикриття власної занадто суб'єктивної Божественності, створити Сатану. Але «незчисленні втілення Духа» та «безперервний струм Бажання» має відношення – перший у нашій доктрині до Кармічних та Циклічних Втілень, другий - до Еросу, не пізнішого Бога матеріальної фізіологічної любові, але до Божественного Бажання у Богів, так саме як і у всій Природі творити та давати життя Істотам. І це могли зробити Промені «Темного Полум'я» (бо воно не видиме та неосяжне) лише самі зійшовши у Матерію. Тому, як далі каже Appendix:

- «12. Велику кількість імен дав Господь йому (Сатані), імена сокровенні, таємні та жахливі.
13. ... Супротивник, бо Матерія повстала проти Духа, і час засудив навіть святих Господа.
28. Будь у страху перед ним та не гріши; вимовляй ім'я його з тремтінням.
29. Бо Сатана є Суддя Справедливості Бога (Карма), він тримає ваги та меч.

31. Бо йому довірені Вага та Міра та Число».

Якщо ми порівняємо останню фразу з тим, що у Книзі Ал-Казарі рабин каже Принцу пояснюючі Кабалу, то знайдемо, що Вага, Міра та Число у Сефер Ієцері є атрибутом Сефіротів (Три Сеферім або числа, цифри), які покривають все спільне число 10; і що Сефіроти представляють колективного Адама Кадмона, «Небесну Людину» або Логос. Таким чином Сатана та Помазаний були ототожнені стародавньою думкою. Тому:

«33. Сатана є священник Бога, Володар Сімох Помешкань Гадеса, Ангел проявлених світів.

У індусів ці помешкання подані сімома Локами або Сапталогою Землі; бо Гадес або Лімбо (Чистилище) ілюзії з яких теологія робить область, що межує з Пеклом, є просто наша сфера Землі та, таким чином, Сатана називається «Ангелом Проявлених Світів». Саме «Сатана є Богом нашої планети та єдиним Богом», і це без будь якого алегоричного натяку на його злобність та розпусту. Бо він єдиний з Логосом. «Перший та «старший з богів» у ряду мікрокосмічної (божественної) еволюції, Сатурн (Сатана) (астрономічно) є сьомий та останній у послідовності мікрокосмічної еманациї у якості кола Царства, центром якого є Феб (Світло Мудрості або Сонце)». Гностики були праві, коли називали єврейського Бога «Ангелом Матерії» або тим хто вдихнув свідоме життя у Адама, і планета якого – Сатурн.

«34. І Бог оперезав стегна його (кільця Сатурна) і ім'я паску – Смерть».

В антропології цей «пасок» означає людське тіло з його двома нижчими принципами. Ці троє помирають, у той час коли внутрішня Людина безсмертна. Наразі ми наближаємося до таємниці Сатани.

«37... Лише на Сатані лежить ганьба зародження.

38. Він загубив власний незайманий стан (так саме як і Кумари з причини втілення), відкрив таємниці небесні та цим закував себе.

39. Він оточив оковами та межами все існуюче...

42. Армія Бога, близнюки (числом два); у небесах воїнство Михаїла; у безодні (проявленому світі) легіони Сатани.

43. Це є Не-проявлене та Проявлене; вільне та скуте (у Матерії), незаймане та впале.

44. І обидва вони, виконуючі Божественне Слово, Служники Батька». Тому:

«55. Святий та шанований Саббат Бога, благословенне та священне ім'я Ангела Гадеса». Бо:

41. Слава Сатани є тінь Господа (Бога у проявленому Світі); престол Сатани є підніжжя Адоная (всього Космосу)».

Тому коли Церква проклинає Сатану, вона проклинає космічне відображення Бога; вона піддає анафемі Бога, проявленого у Матерії або об'єктивності; вона проклинає Бога або вічно неосяжну Мудрість, що відкриває як Світло так і Тінь, Добро та Зло в Природі, єдиним способом можливим для людини. Це є істинне, філософське та метафізичне пояснення Самаєля або Сатани, Супротивника в Кабалі; такі самі положення та той самий сенс зустрічається в алегоричних тлумаченнях всіх інших древніх релігій. Все ж, цей філософський погляд не заперечує пов'язані з цим історичні рекорди. Ми кажемо «історичні» бо алегорія та міфічні прикраси навколо ядра переказу жодним чином не заважають цьому ядру бути рекордом дійсних подій. Таким чином Кабала повторює одкровення давніх часів, одного часу універсальної історії нашої планети та еволюції її Рас та представляє їх у легендарній формі різних рекордів, що увійшли до змісту Біблії. Її історична основа, хоча і у недосконалій формі, пропонується наразі на цих сторінках Сокровенного Вчення Сходу; і таким чином, алегоричний та символічний сенс Змія Книги Буття

пояснений, як «Сини Мудрості» - або Ангели Вищих Сфер, хоча всі вони та кожен окремо належать Царству Сатани або Матерії – які відкрили людям таємниці Небес. Звідси так саме і всі так звані міфи індуських, грецьких, халдейських та єврейських Пантеонів, виявляється побудовані на факті та істині. Велетні у Книзі Буття виявляються історичними атлантами з острова Ланка та грецькими титанами. Хто може забути той факт, що колись Троя була проголошена міфом, Гомер - ніколи не існуючою особою; а існування таких міст, як Геркуланум та Помпея, заперечувалося та приписувалося легендам? Все ж, Шамполіон довів, що Троя існувала і два останніх міста так саме живуть на Землі. Скільки ще міст та місцевостей які називають «вигаданими» у списку майбутніх відкриттів, скільки ще особистостей стануть історичними, це може сказати лише той, хто читає накази Року в Астральному Світі.

Але тому, що засади Сокровенного Вчення завжди зберігалися у таємниці і читач навряд може сподіватися, що йому будуть показані оригінальні тексти, хіба лише він буде прийнятий учнем, то нехай грецькі та латинські вчені звернуться до оригінальних текстів Герметичної літератури. Нехай вони уважно прочитають, наприклад перші сторінки Пемандра Гермеса Трісмегіста і, не зважаючи на затемнене викладення, вони побачать там підтвердження нашої доктрини. Там, так саме, вони знайдуть еволюцію Всесвіту, нашої Землі яка має назву «Природи» у Пемандрі та всього іншого, від «Вологого Принципу» або Великої Глибини, Батька-Матері – першої диференціації у проявленому Космосі. Спочатку «Всесвітній Розум», який рука християнського перекладача перетворила на Бога-Батька; далі «Небесна Людина», велика Сукупність того Сонму Ангелів, який був занадто чистим для створення нижчих Світів або Людей нашої Планети, які все ж таки впали в Матерію з причини тієї самої еволюції, як Другий Логос «Батька». Синтетично, кожний Творчий Логос або «Син, що єдиний з Батьком», представляє собою Воїнство Керівників Світу. Навіть християнське богослов'я показує сімох «Ангелів Присутності» у якості Сил або уособлених атрибутів Бога, які як створені Ним, так саме як і Ману Брамою, стали Архангелами. Саме римсько-католицьке розуміння Божественного Правосуддя, визнаючи у власному творчому Verbum Princeps Голову цих Ангелів та Ангела Великої Ради (*magni consitti Angelus*), визнало тим самим тотожність Христа з ними. «Сура стали А-Сура» - Боги стали Не-Богами – проголошує текст; тобто Боги стали Ворогами – Сатаною якщо буквально. Але наразі Сатана буде явлений у Сокровенному Вченні, як алегорія Добра та Жертви, як Бог Мудрості під різними іменами. Кабала вчить, що Пиха та Егоїзм – два головних радника Користі – стали причиною того, що Небеса позбавилися третини божественних мандрівників містично, та третини зірок, астрономічно; перше ствердження є алегорія, а друге – факт. І перше, все ж, як ми бачимо щільно пов'язане з людством. У свою чергу розенкрейцери, яким таємний сенс переказів був добре відомий, зберегли його для себе та вчили лише тому, що все «творіння» виникло та було наслідком легендарної «Війни у Небесах», викликаній повстанням Ангелів проти Творчого Закону або Деміурга. Це ствердження правильне, але внутрішнє значення його і наразі є таємницею. Намагатися уникнути подальших пояснень цієї проблеми, спираючись на покрови божественної таємниці або визнання гріхом, намагання потрапити на шляхи її – значить нічого не сказати. Можливо цього достатньо для віруючих у непогрішимість Папи, але навряд це задовольнить філософський розум. Та все ж, істина, хоча і відома більшості вчених кабалістів, ніколи не була викрита жодним з них. Всі вони, як кабалісти так і символісти, висловили надзвичайне небажання видати первісний сенс Падіння Ангелів. У християнина така мовчанка є лише природною. Жоден алхімік, жоден філософ у часи середніх віків не міг вимовити те, що в очах ортодоксальної теології було би жахливим святотатством, бо це негайно провело би їх крізь «святую» Інквізицію, Суд, тортури та спалення. Але що до сучасних кабалістів та вільно думаючих справи інші. Ми боїмося, що у останніх це лише людська пиха заснована на відкинутих, але не переборених забобонах. З тих часів коли церква у власній

боротьбі з маніхейством видумала диявола та помістила теологічного пожежника на блискучу божественну Зірку-Люцифера, «Сина Ранку», та створила таким чином самий гігантський з усіх парадоксів, чорне та похмуре Світло – міф цей занурив корені доволі глибоко у ґрунт сліпої віри, щоби дозволити у наш час навіть тим, хто не згодні з її догмами та сміються над рогами та копитами Сатани, виступити сміливо та визнати древність найбільш старого з усіх переказів. Коротко, переказ цей такий. Наполовину езотерично, «Першонародженому» від Всемогутнього – Fiat Lux – або Ангелам Первісного Світла було наказано «творити»; третина з них повстала та «відмовилася»; у той час коли ті, що «підкорилися», як це зробив Фетакіл – опинилися невдалими, що доволі показово. Щоби зрозуміти відмову та невдачу у їх точному фізичному сенсі, потрібно вивчити та зрозуміти Східну Філософію; потрібно ознайомитися з головними містичними засадами ведантистів відносно великої помилки приписати функції та діяльність Безмежному та Абсолютному Божеству. Езотерична Філософія стверджує, що під час Сандх'я «Центральне Сонце» випромінює Творче Світло, так би мовити пасивно. Причинність латентна. І лише під час активних періодів Буття воно викликає потік безперервної Енергії, вібруючий струм якої набуває більшої діяльності та могутності з кожною сходиною семи-складних сходів Буття, якими вони сходять. Відповідно, стає зрозумілим, яким чином процес «творіння» або точніше утворення органічного Всесвіту, з усіма його одиницями сімох царств, потребував Розумних Істот, які колективно перетворилися на єдину Істоту або Творчого Бога, вже диференційованого з Єдиної Абсолютної Єдності, яка не має жодного торкання до умовного «творіння».*

*«Творіння» з перед-існуючої вічної Субстанції або Матерії, яка відповідно до наших Вчень є Безмежний, Вічно-існуючий Простір.

Далі ватиканський манускрипт Кабали – єдина копія якого (в Європі), як кажуть, належала графу Сен-Жермену – містить найбільш повне викладення Доктрини, у тому числі і манера викладення, прийнята люциферинами та іншими гностиками. І у цьому пергаменті «Семеро Сонць Життя» показані у тому самому прядку, у якому ми бачимо їх у Саптасур'я. Все ж, лише чотири з цих згадані у тих виданнях Кабали, які можливо знайти в публічних бібліотеках, до того у більш або менш затемнених висловлюваннях. І навіть це скорочене число цілком достатнє для свідцтва тотожності походження, бо воно має відношення до Четвертого Класу Дхіані-Коганів та доводить, що теорія ця виникла з Таємних Вчень арійців. Як це добре відомо, Кабала не виникла у середовищі євреїв, бо останні отримали власні уявлення від халдеїв та єгиптян. Таким чином, навіть екзотеричне вчення Кабали повідомляє про «Центральне Сонце» та про троє другорядних у кожній Сонячній Системі, так саме і нашої. Як це описано у мистецькій, хоча і матеріалістичній праці «Нові Аспекти Життя та Релігії», яка є синопсисом світогляду кабалістів, у глибоко продуманому та засвоєному аспекті. «Центральне сонце... було для них (так саме як і для арійців) центром Спокою; центром до якого на кінець мусив бути зведений увесь рух. Навколо цього центрального сонця... «перше з трьох системних сонць ... оберталися на полярному плані... друге на екваторіальному плані»... і лише третє було нашим видимим сонцем. Ці четверо сонячних тіл були «органами, від діяльності яких залежало те, що людина називає творінням, еволюцією життя на планеті Земля. Кабалісти вважали, що канали або шляхи якими передавався Землі вплив цих тіл, були електричними... Промениста енергія від центрального сонця викликала до життя Землю у вигляді водянистого глобуса... як нуклея планетного тіла та тяжіння якого було спрямоване до (центрального) сонця... у сфері якого він був зароджений... Але промениста енергія електризує обох та утримує одного від іншого, та таким чином міняє напрям руху до центру тяжіння рухом навколо цього центру, якого, обертаючись навколо, Земля намагалася досягти. В органічній клітинці видиме сонце знайшло власну природну утробу та створило за її посередництвом тваринне царство (розвинуте з рослинного), та розмістило нарешті у голові людину, в якій завдяки

життєвому впливу цього царства воно зародило психічну клітинку. Але людина розміщена таким чином у голові тваринного царства, у голові творіння, була людиною тваринною, позбавленою душі та людиною яка руйнує... Відповідно людина, хоча і вінець творіння природи, відзначила власним приходом кінець творіння; бо творіння у ній, прийшло би у занепад у випадку її смерті».

Цей кабалістичний світогляд наведений тут, щоби показати тотожність його з Східною Доктриною. Поясніть або додайте до вчення про Семеро Сонць сімома системами Планів Буття, центральними тілами яких є «Сонця», і ви маєте семеро Ангельських Планів, «Воїнство» яких колективно є їх Богами. Вони є Головним Гуртом, поділеним на чотири Класи, починаючи від Безплотних у ряду сходження донизу, до наполовину з плоті. Ці Класи безпосередньо пов'язані - хоча і різноманітними засобами, що стосується до вільних відносин та функцій - з нашим людством. У щойно наведеній кабалістичній доктрині вони числом троє, синтезовані четвертим, першим та вищим, що має назву «Центральне Сонце». У цьому ми маємо відмінність між семітичною та арійською космогонією - одна матеріалізує та антропоморфує таємниці Природи, друга надихає духом Матерію і фізіологія якої завжди підлегла метафізиці. Таким чином, хоча сьомий «принцип» досягає людини через всі фази Буття у чистоті та неподільності елементу та без особистої єдності, але проходить крізь - Кабала вчить виходить з - Центральне Духовне Сонце та Клас Другого, Полярного Сонця, і обидва вони випромінюють в людину її Атму. Третій Клас, Екваторіальне Сонце, цементує Буддхі з Атманом та з вищими властивостями Манасу; у той час коли Четвертий Клас, дух нашого Видимого Сонця обдаровує його Манасом та його носієм Кама-Рупою або тілом пристрастей та бажань - двома елементами Ахамкара які розвивають індивідуалізовану свідомість, особисте ЕГО. Нарешті Дух Землі у його потрійній єдності складає фізичне тіло та притягує до нього Духів Життя та формує його Лінга-Шаріра. Але все відповідає закону Циклів і еволюція людини так саме як все інше, і порядок в якому вона зароджується, описаний цілком у Східних Вченнях, у той час коли у Кабалі ми маємо лише натяки. Книга Дзіан, що стосується до Первісної Людини, коли вона вперше створена «Немаюча кісток», Безплотним Творцем пише: «Спочатку Дихання, далі Буддхі та Син-відображення (Тіло) «створені» були. Але де була Вісь (середній Принцип Манас)? Людина засуджена. Коли один лише Неподільний (Недиференційований Елемент) і Вахан (Буддхі) - Причина Безпричинності - відриваються від проявленого життя». «Якщо лише», поясняють Коментарі: «Якщо лише вони не закріплені та не поєднані Серединним Принципом, носієм Особистої свідомості Дживи». Іншими словами, два вищих «принципи» не можуть мати індивідуальності на Землі, не можуть бути людиною, якщо немає (а) Розуму, Манас-Его, щоби усвідомити себе, і (б) земної, ілюзорної Особистості або Тіла, егоїстичних бажань та особистої Волі, щоби закріпити всю сукупність наче навколо Вісі - чим на справді воно і є - у фізичній формі людини. Саме п'ятий та четвертий «принципи» - Манас та Кама-Рупа - складають подвійну Особистість; істинне Безсмертне ЕГО, якщо воно асимілювалося з двома вищими принципами та ілюзорна перехідна Особистість, так зване майявічне або астральне тіло, або тваринно-людська Душа - ці двоє принципи повинні бути щільно злитими для земного існування. Якщо втілити Духовну Монаду Н'ютонa у самого досконалого святого на Землі, з самим досконалим фізичним тілом - тобто тілом складеним з двох і навіть трьох принципів, з Стхула Шаріра, Прани (життєвого принципа) та Лінга Шаріра - але якщо у ньому буде відсутній його середній та п'ятий «принципи» ви отримаєте лише ідіота, у кращому випадку - чудову тварину, позбавлену душі, порожню, несвідому видимість - «Cogito - ergo sum» не виникне у мізках такої істоти, у будь-якому випадку на нашому плані. Та все ж, є учні, які давно усвідомили філософський сенс у засадах алегорії «Падіння Ангелів», так викривлений римо-католицькою церквою. «Царство духів та духовної діяльності що витікає та є продуктом волі духа, існує по за межами царства душ

(божественних) та божественної діяльності, по відношенню до якого воно перебуває у протилежності». («Нові Аспекти Життя»).

Як сказано у Коментарі XIV: «Спочатку Буття схоже народжує схоже та нічого іншого, і еволюція з її обмеженими та умовними законами, приходить пізніше. Само-Сутні називаються «Творіннями», бо вони з'являються у Промені Духа, проявленого через міць, притаманну його ненародженій Природі, яка по за межами Часу та (обмеженого або умовного) Простору. Твори земні, з душею та без неї так саме як і людина, помилково названі творіннями та тваринами; вони суть розвиток (еволюція) Роз'єднаних Елементів». І далі: «Небесний Рупа (Дхіані-Коган) створює (людину) за власним образом: це є духовна ідеація, наслідок першої диференціації та пробудження світової (проявленої) Субстанції; ця форма є ідеальне Само Відображення; і це є Людина Першої Раси». Щоби висловити це ще більш ясніше, у межах лише нашої Землі, обов'язком перших «диференційованих» ЕГО – церква називає їх Архангелами - було надати Первісній Матерії еволюційний імпульс та спрямувати її сили на виробництво творінь. Саме на це і натякають висловлення як східної, так і західної традиції – «Ангелам було наказано творити». Після того як Земля була підготовлена більш низькими та матеріальними Силами і її три царства були достатньо просунутими шляхом «розмноження», вищі Сили, Архангели або Дхіані вимушені були законом еволюції зійти на Землю, щоби збудувати вінець її еволюції - Людину. Таким чином, «Само Народжені» та «Само Сутні» виявили власні бліді Відображення; але третій Клас, «Вогняні Ангели», повстали та відмовилися приєднатися до своїх товаришів Дев».

Екзотеризм індусів зображує всіх їх у вигляді Йогів, благочестя яких переконало їх відмовитися від «творіння», бо вони вічно бажали залишатися Кумарами, «Незайманими Юнаками», щоби якщо можливо випередити своїх товаришів у власному рухові до Нірвани – кінцевого визволення. Але за Езотеричним тлумаченням, це було саможертвоністю на благо людства. «Повсталі» не бажали створювати слабких волею, несвідомих людей, як зробили це «слухняні» Ангели; так саме не могли вони обдарувати людські істоти, навіть тимчасовим відображенням своїх властивостей, бо останні належали до іншого та набагато вищого плану свідомості, і залишили би людину все ж, безвідповідальною, що відповідно перешкодило би будь якій можливості її руху до вищого. Жодна духовна та психічна еволюція не можлива на Землі – на найнижчому матеріальному плані – для того, хто у будь якому випадку на цьому плані у власній сутності досконалий та не може добирати ні заслуги ні вади або пороки. Якби людина залишалася блідим відображенням інертної, незмінної та нерухомої Досконалості, єдиним негативним та пасивним атрибутом істинного Я є те, що Я є, вона була би засуджена пройти життя на Землі наче занурена у важкий сон без сновидінь; відповідно це було би невдалою спробою на цьому плані. Істоти або Істота колективно названа Елохімом, хто перший вимовив жорстокі слова (якщо так було у дійсності) «Побач, людина стала як один з нас, щоби знати добро та зло; і наразі від небезпеки, щоби вона так саме не заволоділа деревом життя та не стала жити вічно...» дійсно мусив був бути Ільда-Баоф, Деміург назареян, у ярості та заздрощах проти свого власного створіння, відображення якого утворило Офіоморфоса. У такому випадку лише природно – навіть з точки зору мертвої букви – дивитися на Сатану, Змія у Книзі Буття як на істинного творця та благодійника. Батька Духовного Людства. Бо це Він, хто був «Передвісником Світла» сяючим променистим Люцифером, хто відкрив очі автомату, «створеному» Іеговою, як це стверджується. І це він, хто перший прошепотів – «у той день, коли скуштуєте їх, ви будете такими як Елохіми, знаючими добро та зло», може вважатися лише Рятівником. «Супротивник» Іегови, «Дух Уособлюючий», він все ще залишається в Езотеричній Істині вічно люблячим «Вісником», Ангелом, Серафімом та Херувімом, який одночасно «знав» багато та «любив» ще більше, та хто обдарував нас Духовним Безсмертям, замість фізичного – останнє дещо на вподобі до нерухомого безсмертя

перетворило би людину на безсмертного «Мандруючого Жида». Як це викладено у науковій праці Кінга «Gnostics and their Remains» про Ільда-Баофа, якого деякі секти вважають Богом Мойсея: «Ільда-Баоф був далеко від того, щоби бути чистим духом; честолюбство та пиха переважали у його природі. Тому він вирішив порвати будь які зв'язки з власною матір'ю Ахамот та створити світ виключно для себе. За допомогою власних Шістьох Духів він створив людину з наміром зробити її подобою власної могутності; але його спіткала невдача, його людина опинилася величезним, бездушним чудовиськом плазуючим Землею. Шестеро Духів вимушені були знову подати власну роботу Батькові своєму, щоби він оживив її. Він зробив це передачею Променя Божественного Світла, успадкованого ним від Ахамот, яка цією втратою покарала його за пиху та самовдоволення. Людина, так обдарована Ахамот за рахунок її власного сина, спрямувалася у відповідності до імпульсу Божественного Світла, збрала інший запас з творіння, з яким вона була переплетена, та почала проявляти не образ свого творця Ільда-Баофа, але скоріше образ Вищої Істоти, «Довічної Людини». Побачивши, що він створив істоту яка перевершує його самого, Деміург відчув заздрість та гнів. Його пристрасний образ відобразився у Безодні, як у дзеркалі; відображення ожило та з нього повстав «Сатана у вигляді Змія», Офіоморфоса, втілення заздрощів та лукавства». Таким є екзотеричне викладення гностиків, і алегорія ця, хоча і сектантська, все ж мальовнича та здається правдивою. Це є природний висновок з тексту глави III Книги Буття, якщо розуміти буквально.

Звідси алегорія про Прометея, який захопив Божественний Вогонь, щоби дати людям можливість свідомо йти шляхом Духовної Еволюції та перетворив таким чином самих досконалих тварин на Землі у потенційних Богів, та дав можливість «силою захопити царство Небесне». Звідси і прокляття Прометея Зевсом, так саме як і прокляття Іеговою-Ільда-Баофом свого «повсталого сина», Сатану. Холодні чисті сніги Кавказьких гір та полум'я Пекла являють два полюси, та все ж одну думку, подвійний аспект вишуканих тортур; «Зародок-Вогню» - уособлена емблема Фосфору, Астрального Світла та Світла у Anima Mundi (елемент про який німецький філософ матеріаліст Молешот сказав: «без Фосфору немає Думки») – горить у Полум'ї власних земних Пристрастей; у пожежі від його Думки, яка відрізняє наразі добро та зло, та все ж у якості раба свого земного Адама відчуває шуліку сумнівів та цілковитої свідомості які гризуть його серце – істинно, Прометей, бо він свідомо і відповідно відповідальна істота. Прокляття життя велике, все ж, за виключенням декількох містиків індусів та суфіїв, які нечисленні ті, хто поміняли би всі тортури свідомого життя, все зле щастя відповідального існування на несвідому досконалість пасивного (об'єктивно) безплотного Буття або навіть на вселенську нерухому Інерцію, уособлену у Брамі, під час його Нічного «Спокою». Бо наводячи уривки з талановитого твору про того, хто змішав плани існування та свідомості та впав жертвою цього: «Сатана (або Люцифер) подає собою активне начало, як М.Байсак це називає, «Відцентрову» Енергію Всесвіту (у космічному сенсі). Він є Вогонь, Світло, Життя, Боротьба, Зусилля, Думка, Свідомість, Прогрес, Цивілізація, Свобода, Незалежність. У той самий час - Біль, що є реакцією Радості Діяльності, і Смерть – що є Революцією Життя – Сатана який горить у своєму власному Пеклі, створеному пристрастю свого власного momentum – розповсюджена дезінтеграція Туманності, яка повинна сконденсуватися у Нові Світи. І знову та знову отримує він поразку від Вічної Інерції, Пасивної Енергії Космосу – незмінного «Я - є» - Кремінь з якого висікають іскри. І відповідно він та його прихильники віддані «Морю Вогня» - бо саме Сонце (лише у одному сенсі космічної алегорії) є Джерелом Життя у нашій системі де вони очищуються (що значить розклад на складові частини) та знову підлягають пахтанню, щоби перебудувати їх для наступного життя (Воскресіння) – то Сонце як начало Активного Принципу нашої Землі одночасно є Будинком та Джерелом Світового Сатани... Більше того, наче для доказу точності теорії Байсака (у його творі «Диявол та Сатана») холод, як відомо має «Доцентрову» спрямованість. Під впливом Холоду все скорочується... Під ним Життя замерзає або помирає.

Думка застигає і Вогонь згасає. Сатана безсмертний у своєму власному Морі-Вогню – і лише у «Ніфль-Хейм» (холодному Пеклі Скандинавських Едд) «Я - є» може він існувати. Але, не зважаючи на це, у Ніфль-Хеймі є свого роду Безсмертне Існування, і це Існування мусить бути без смутку та мирним бо воно несвідоме та бездіяльне. У Царстві Ієгови (якщо цей Бог представляє все те, що християни та євреї приписують йому) немає ні горя, ні війн, ні одружень, немає змін, немає індивідуальної свідомості. Все поглинене духом Всемогутнього. Це є Царство Миру та лояльної Підлеглості, так саме як Царство «Повсталого Архангела» є царством Війн та Революцій... Воно (перше) у дійсності є те що Теософія називає Нірваною. Але Теософія вчить, коли Відчуження від Первісного Джерела відбулося, то Поєднання може статися лише за Вольового Зусилля – що є визначено Сатанинським за сенсом цього твору». Істинно воно є «Сатанинським» з точки зору правовірних католиків, бо завдяки прототипу того, що з часом стало християнським дияволом – завдяки Променистим Архангелам, Дхіані-Коганам, які відмовилися творити, бо вони бажали, щоби людина стала своїм власним творцем та безсмертним Богом – люди отримали можливість досягати Нірвани та Пристані небесного Спокою.

Щоби заключити це просторе пояснення, Сокровенне Вчення говорить, що Деви-Вогню, Рудри та Кумари, Незаймані Ангели (до яких належать Архангели Михаїл та Гавриїл), Божественні «Повсталі» - названі всіма євреями матеріалістами та позитивістами «Нахаш» або «Позбавлені» - вважали за краще прокляття втілення та тривалі цикли земного існування та перевтілення, ніж бачити бідкування, хоча би навіть не свідоме, істот які були явлені як відображення своїх Братів за посередництвом наполовину пасивної енергії своїх занадто духовних Творців. Якщо «людина мусить користуватися своїм життям так, щоби не стати схожою до тварини, щоби одухотворити та зробити людським своє «Я», вона мусить народитися людиною а не ангелом. Тому переказ показує, що небесні Йоги добровільно пожертвували собою, щоби спокути Людство, яке було створено спочатку за подобою Божою та досконалим, обдарувати його людськими прихильностями та спрямуваннями. Щоби виконати це, вони мусили були відмовитися від притаманного їм стану, зійти на нашу Сферу та ствердити на ній своє існування на весь цикл Маха-Юги, змінивши таким чином власні безособисті Індивідуальності на індивідуальні Особистості – блаженство над зіркового існування на прокляття земного життя. Ця добровільна жертва Вогняних Ангелів, ество яких Знання та Любов, була викривлена теологами у ствердження, що «Повсталі Ангели» були скинутими у «Темряву Пекла» - нашу Землю. Індуська філософія натякає на Істину, та вчить що Асури, скинуті Шивою наразі лише у проміжному стані, у якому вони готуються до вищих рівнів очищення та спокути з їх злочасного становища; але християнська теологія яка стверджує свої засади на шкалі божественної любові, милосерді та справедливості того, до кого вона звертається як до Рятівника та бажає парадоксально надати сил цьому ствердженню, видумала сумну догму про Пекло, цей важіль Архімеда римо-католицької філософії. У той час коли мудрість рабинів – найбільш позитивна, матеріалістична або грубо земна, бо вона все зводить до фізіологічних таємниць – називає ці Істоти «Злими Духами», то кабалісти називають Нахаш, «Позбавленими» та Душами, які після того як були відчуженими на Небесах від Пресвятого – були скинуті у Безодню на самому світанку свого існування та випередили той час, коли мусили були зійти на Землю. Прошу дозволу пояснити одразу, що наші розбіжності не стосуються Зогара або будь якої іншої книги Кабали у її правильному тлумаченні – бо тлумачення це відповідає нашому – а стосуються лише брутальних псевдо езотеричних пояснень останньої, і особливо тлумачень християнських кабалістів.

Коментарі проголошують: «Наша Земля та людина (суть) породження трьох Вогнів». Назви цих трьох Вогнів на санскриті відповідають «Електричному Вогню», «Сонячному Вогню» та «Вогню який виникає від Тертя». Перекладені на космічний та людський план, ці троє Вогнів являють

собою Дух, Душу та Тіло, Три великих Головних Гурти з їх чотирма додатковими підрозділами. Вони змінюються відповідно до Шкіл та власних застосувань і стають Упадхі та Носіями, або їх Ноуменами. В екзотеричному тлумаченні вони є уособленням «трьох синів надзвичайного блиску та краси», Агні Абхіманіна, старшого сина Брами, Космічного Логоса від Сваха, однієї з дочок Дакші. У метафізичному сенсі «Вогонь через Тертя» означає союз шостого принципу Буддхі з п'ятим «принципом» Манасом, які таким чином єднаються, п'ятий частково поглинається та стає частиною Монади; у фізичному сенсі він має відношення до «творчої іскри» або зародку який запліднює та зароджує людську істоту. Три Вогні, назви яких Павака, Павамана та Шучі, засуджені були внаслідок прокляття Васишти, великого Мудреця, «на безкінечні перевтілення». Це достатньо ясно. Тому Полум'я або Вогні, функції яких сплутані в екзотеричних книгах і які мають імена без різниці як Праджапаті, Пітрі, Ману, Асури, Ріші, Кумари тощо, подані як особисто втілені у Третій Корінній Расі і тому вони «опиняються таким що постійно втілюються». В Езотеричній Доктрині вони зазвичай називаються Асурами або Асура-Девата та Пітар-Девата (Богами), бо як сказано, спочатку вони були Богами – та найвищими – до того як стали «Не Богами» та з Духів Неба впали у Духів Землі - екзотерично, за ортодоксальною догмою, зятяйте це собі добряче. Жоден теолог або схождознавець ніколи не зрозуміє генеалогії Праджапаті, Ману та Ріші або їх безпосередній зв'язок - вірніше співвідношення – з Богами, якщо лише він не матиме ключа до древньої Первобутної Комогонії і Теогонії, які спочатку були загальними для всіх народів. Всі ці Боги та Наполовину Боги народжуються на Землі у різних Кальпах та у різних Особистостях; окрім того всі вони мають власну Карму, ясно накреслену, де кожний наслідок відповідає причині.

До того як наступні Станці можуть бути пояснені, є необхідним, як ми бачимо, довести, що «Сини Темної Мудрості», хоча і тотожні Архангелам, яких теологія називає «Павшими», були такими самими божественними та чистими, якщо не більш чистими, ніж всі Михаїли та Гавриїли, такі ушлавлені у церквах. «Древня Книга» так саме обговорює різні деталі Астрального Життя, які наразі були би цілком не зрозумілі читачеві. Тому вони мусять бути залишені для пізніших пояснень, а Перша та Друга Раси наразі будуть лише згадані. Але ми будемо говорити про Третю Расу – Корінну Расу, яка роз'єдналася на статі та була перша, обдарована розумом; люди еволюціонували рагі passu з Планетою, і остання вкрилася «корою» більше ніж на сто мільйонів років раніше, ніж перша людська під-раса почала, так би мовити матеріалізуватися або ущільнюватися. Але у Станці сказано: «Внутрішня людина (Свідома Істота) була відсутньою». Ця «Свідома Істота» каже Окультизм, виходить, ні, у багатьох випадках є самим єством та esse високих Розумів, засуджених незмінним законом Кармічної еволюції на втілення у цій Мануантарі.

б) Вірш 10.2. має відношення виключно до расових підрозділів. Якщо точно, то Езотерична Філософія вчить модифікованій полігенезі. Бо, встановлюючи людську єдність у походженні, у тому сенсі, що Прабатьки її або «Творці» всі були Божественними Істотами – хоча і різних класів досконалості у власній Ієрархії – вона у той самий час вчить, що у той період люди були народжені у сімох різних центрах Материка. Хоча всі були одного загального походження, все ж, їх потенційність та розумові можливості, зовнішні або фізичні форми та майбутні особливості були доволі різними. Що стосується до їх кольору шкіри, Лінга Пурана має доволі мальовничу алегорію. Кумари – так звані Боги Рудра – показані як втілення Шиви, Руйнівника (зовнішніх форм) названого так саме Вамадева. Останній; як один з Кумар, «Вічний Неодружений», чистий Незайманий Юнак народжується від Брами у кожній великій Мануантарі та «знову стає чотирма» - натяк на чотири великих підрозділи людських Рас, що стосується до кольору шкіри та типу, та на троє головних відмінностей. Таким чином у двадцять дев'ятой Кальпі – у цьому випадку натяк на перетворення та еволюцію людської форми, яку Шива постійно руйнує та періодично знову перетворює до самого поворотного пункту великої Мануантари, приблизно до середини Четвертої (Атлантичної) Раси – у

двадцять дев'ять Кальпі Шива, як Шветалохіта, Корінний Кумара, замість місячного кольору стає білим; у своєму наступному втіленні він червоний (у цьому екзотеричне викладення відрізняється від Езотеричного Вчення); у третьому – жовтий; у четвертому – чорний. Саме так Езотеризм ставить ці семеро відмінностей з їх чотирма великими підрозділами лише по трьох визначених первобутніх Расах – тому що Перша Раса не береться до уваги як не маюча ні типу, ні кольору і форма якої хоча і була велетенською, та майже не мала об'єктивності. Еволюція цих Рас, їх формування та розвиток проходили паралельно з еволюцією, формуванням та розвитком трьох геологічних страт, від яких залежав колір людської шкіри, у відповідності до клімату цих зон. Езотеричне Вчення називає три великих підрозділи, а саме – червоно-жовтий, чорний та коричнево-білий. Наприклад, арійські раси мають наразі діапазон від темно-коричневого до майже чорного, червоно-коричнево-жовтого до самого біло-жовтого кольору та, все ж, всі вони належать до одного гурту П'ятої Корінної Раси та походять від одного Предка, названого в індуському екзотеризмі загальним ім'ям Вайвасвата Ману; останній, як ви пам'ятаєте, є тією Колективною Особою, Мудрецем, який як сказано, жив більше ніж 18.000.000 років тому, так саме і 850.000 років тому – під час занурення останнього залишка Великого Материка Атлантиди, і який, як стверджується живе і наразі у своєму людстві. Блідо-жовтий колір є кольором першої щільної Раси, яка виникла у другій половині Третьої Корінної Раси – після падіння її у зародження – та принесла з собою кінцеві зміни. Бо саме у цей період відбулося послідовне перетворення, яке дало народження людині такої, якою вона є наразі, лише у збільшеному розмірі. Ця Раса дала народження Четвертій Расі; «Шива» поступово перетворив ту частину Людства, яка стала «чорною від гріху», на «червоно-жовту», нащадками якої наразі є червоношкірі американські індіанці та монголи, і нарешті, коричнево-білі раси, що складають наразі разом з жовтими расами головну масу людства. Алгоритм у Лінга Пурані цікава та вказує на знання етнології древніми.

Читаючи про «останнє перетворення» яке сталося 18.000.000 років тому, нехай читач наразі порахує на скільки більше мільйонів років було потрібно, щоби досягти цієї останньої стадії. І якщо людина у своєму власному ущільненні еволюціонує разом з Землею *pari passu*, то скільки мільйонів років минуло протягом часу Першої, Другої та першої половини Третьої Раси? Бо Земля була у відносно ефірному стані, до того як досягла останнього щільного стану. Окрім того Архаїчні Вчення кажуть нам, що у середньому періоді Лемуру-Атлантичної Раси, саме три з половиною Раси після народження Людини, Земля, Людина та все інше на Планеті були ще більш грубою та більш матеріальною природою, у той час коли такі речі, як корали та деякі мушлі, були ще у стані драглів та астральному. Цикли, що минули з того часу, просунули нас далі на протилежній дузі до верху, вже на декілька кроків у напрямку нашої «де матеріалізації» як сказали би спіритуалісти. Земля, ми самі та всі інші речі стали більш м'якими з того часу – так, навіть наші мізки. Та деякі теософи заперечують, що ефірний стан Землі, навіть біля 15 або 20 мільйонів років тому, «не збігається з геологією», яка вчить нас, що вітри не вщухали, дощі падали, хвилі билися з берегами, піски зміщувалися та накопичувалися тощо, іншими словами, всі природні причини існуючі наразі, були у той час «у ранні віки геологічного періоду, у часи древніх палеозойських скель» у повній силі. По-перше, який термін приписується цим «палеозойським скелям»? і по-друге, чому вітри не могли дути, дощі падати, і хвилі – мабуть вугільної кислоти – не могли битися з берегами наполовину астральної Землі, тобто у стані драглів? Слово «астральний» в окультній фразеології не значить обов'язково дещо тонке як дим, а точніше «зіркове», сяюче або прозоре у власних різних численних варіаціях від стану флюїду до стану в'язкості. Але є заперечення: «Яким чином могла астральна Земля впливати на інші планети Системи? Чи не виникла би дезорганізація всього процесу, якби тяжіння неочікувано зникло?». Заперечення явно поверхове, бо наша Система складена з різних за віком планет, з яких деякі мертві – на вподобі до Місяця, інші у стані

утворення, не зважаючи на ствердження астрономів про інше. Так саме ми знаємо, остання ніколи не стверджувала, що всі тіла нашої Системи виникли одночасно. Перед-Гімалайські Сокровенні Вчення відрізняються у цьому від вчень Індії. Індуський Окультизм вчить, що Людство Вайвасвата Ману почалося 18 мільйонів з невеликим років тому. Ми кажемо – так, але лише що до фізичної або приблизно фізичної Людини кінця Третьої Раси. За межами цього часу Людина, або її туманний образ міг існувати протягом 300.000.000 років тому, наскільки ми можемо знати, бо нам не дані цифри, вони залишаються таємницею, що належить Великим Вчителям Окультної Науки, як це справедливо відзначено в «Езотеричному Буддизмі». Більше того у той час коли Пурани Індії кажуть про одного Вайвасвата Ману, ми стверджуємо що їх було декілька, бо ім'я це зібране. Далі ми мусимо сказати декілька слів про фізичну еволюцію людини.

АРХАЇЧНІ ВЧЕННЯ В ПУРАНАХ ТА ГЕНЕЗИСІ. ФІЗИЧНА ЕВОЛЮЦІЯ

Скільки би автор не наводила доказів тому, що система Космогонії та вищенаведений Антропогенезис дійсно існує, що рекорди його зберігаються і що можна знайти його відображення навіть у сучасних викладеннях древніх Писань, всі вони будуть не зайвими.

З одного боку – Пурани, та єврейські Писання з іншого, всі вони засновані на тій самій схемі еволюції і, якщо прочитати їх езотерично та передати сучасною мовою, то вони опиняться такими самими науковими, як і більшість того, що вважається наразі як останнє слово нещодавніх відкриттів. Єдина різниця між цими двома схемами у тому, що Пурани все ж, більше уваги звертають на причини ніж на наслідки, та натякають скоріше на докосмічні та догенетичні періоди, ніж на епоху так званого «творіння», у той час коли Біблія, за виключенням декількох слів, занурюється одразу у матеріальне зародження майже не торкаючись До-Адамічних Рас, та викладає алегорії які мають відношення до П'ятої Раси. Якими би не були напади на «порядок творіння» у Книзі Буття – і без сумнівів викладення це взяте майже дослівно, цілком відкрите критиці, індуські Пурани, не дивлячись на алегоричні прибільшення, під уважним поглядом опиняться у цілковитій відповідності до фізичних наук. Навіть те, що на перший погляд здається недолугою алегорією, а саме перетворення Брами на Кабана, щоби підняти Землю з глибин вод, має під собою наукове пояснення у Таємних Коментарях та має відношення до численних підйомів та занурень, до постійних змін води на суходол від самих ранніх до сучасних геологічних періодів на нашій планеті; бо наука вчить наразі, дев'ять з десяти нашарувань формацій земної кори складалися поступово під водою, на дні морів. Стверджується, що неначе стародавні арійці нічого не знали, що до історії природи, геології тощо. З іншого боку єврейській расі, навіть її жорстоким критиком та противником Біблією, подається як заслуга, зародження монотеїзму «раніше всіх інших, менш філософських та більш антиморальних релігій (!!) древнього світу, а так саме, що вона утримала це поняття». Але у той час коли у біблійному Езотеризмі ми бачимо символізованими фізіологічні сексуальні містерії і дуже мало того, що потребує справжня філософія – в Пуранах можна побачити найбільш науковий та філософський «світанок творіння», який, аналізований не упереджено, поданий простими словами а не мовою алегоричних казок, засвідчить, що сучасна зоологія, геологія, астрономія та майже всі гілки сучасного знання були попереджені древньою наукою та були відомі філософам тих часів у загальних рисах, якщо і не у таких подробицях як наразі. Астрономія Пуран, з усім її навмисним прикриттям та мішаниною з метою відштовхнути непосвяченого, була визнаною навіть Бентелеєм істинною наукою, і що ознайомлені з таємницями індуських астрономічних трактатів, доведуть, що сучасні теорії про прогресивну конденсацію туманностей, туманні зірки та сонця, з найменшими подробицями циклічного розвитку сузір'їв для хронологічних та інших цілей – набагато більш точні, ніж ті що є наразі у європейців – були відомі в Індії досконало. Якщо ми звернемося до геології та зоології, ми

побачимо те саме. Що означають міфи та безкінечні генеалогії Праджапаті, їх синів, сімох Ріші або Ману та їх дружин, синів та нащадків, як не широкий звіт прогресивного розвитку та еволюції тваринного творіння одного за другим? Чи були арійці, ці представники високого філософського та метафізичного розуму – авторами найбільш досконалих філософських систем, трансцендентної Психології, різноманітних кодексів Етики, такої граматики як граматика Паніні, систем філософії Санх'я та Веданти, кодексу моралі (Буддизм), проголошеного професором М.Мюллером, найбільш досконалим на Землі – чи були ці арійці таким не розумними та дітьми, щоби витрачати час на писанину «казок», якими наразі є Пурани в очах тих, хто не має жодного уявлення про їх сокровенний сенс? Що означає «байка», генеалогія та походження Кашияпи з його дванадцятьма дружинами, від яких він мав численне та різноманітне потомство зміїв (Нага), плазунів, птахів та інших різного роду живих тварин, який таким чином став «батьком» будь яких тварин, як не туманний рекорд послідовного ряду еволюції у цьому Колі? До цього часу ми не бачимо, щоби будь хто з сходознавців виявив хоча би віддалену уяву про істини, приховані під алегоріями та уособленнями. Шатапатха Брахмана, каже один з них, надає «мало зрозуміле викладення» про походження Кашияпи. «Відповідно до Махабхарати, Рамаїни та Пуранам він був сином Марічі, сином Брамі, батьком Вівасвата, батьком Ману, прабатька Людства. Відповідно до Шатапатха Брахмани: Праджапаті, прийняв форму черепахи та створив потомство. Те що він створив, він зробив (akarot) звідси слово kurma (черепаха). Кашияпа означає черепаха; тому люди кажуть: «Всі тварини є нащадками Кашияпи». Він був всім цим; він так саме був батьком птаха Гаруди, «царя пернатого племені», який походить від плазунів Нагів та належить до них, але надалі стає їх смертельним ворогом – тому, що він уособлює собою так саме цикл, період часу, коли птахи, що набули розвитку з плазунів у власній «боротьбі за існування» та «виживання найбільш придатних» тощо, навернулися проти тих, від кого вони виникли, щоби поїсти їх, вмотивовані можливо природним законом який віддає місце більш досконалим видам.

У чудовій праці «Сучасна Наука та Сучасна Думка» Гладстону пропонується урок з природної історії, який показує відмінність Біблії від неї. Автор зауважує, що геологія намацала «світанок творіння» шляхом наукових пошуків: «Починаючи з найбільш ранньої відомої нам копалини Eozoön Canadense з Лаврентівських шарів та йдучи безперервними ланками або спаяними періодами: Сілурийським з його молюсками, мушлями та черв'яками до першого натяку на рибу; Девонським з його рибами та першими плазунами; Мезозойським з його батрахітами; Вторинним з його утвореннями, переважно плазунами морів, суходолу та повітря, так саме першими спробами земноводних хребтових; і нарешті Тритинним, у якому життя ссавців тип за типом та вид за видом поступово диференціювалася та уособлювалося протягом періодів Еоценського, Міоценського та Пліоценського до того часу доки ми не потрапляємо до періоду Льодовикового та історичного з доказами існування людини». Той самий порядок з додатками описів тварин, невідомих сучасній науці, зустрічається у загальних рисах у Коментарях на Пурани і, особливо у Книзі Дзіан. Єдина різниця - однозначно значна, бо вона подає духовну та божественну природу людини, незалежну від її фізичного тіла у цьому ілюзорному світі, у якому лише оманлива особистість та її мізкова основа відомі ортодоксальній психології – ця різниця наступна. Пройшовши всі, так звані семеро «творінь», які алегорично подають семеро еволюційних змін або, як ми можемо назвати семеро під-рас Першої Корінної Раси Людства, людина у цьому Колі виникла не Землі з самого початку. Пройшовши крізь всі царства Природи у попередніх трьох Колах, її фізична форма – пристосована до атмосферних умов цих періодів – була готовою отримати Божественного Мандрівника на світанку першого людського життя, тобто 18.000.000 років тому. І лише у середній точці Третьої Корінної Раси людина була обдарована Манасом. Як поєднані Двоє, а надалі Троє, стали Одним, бо хоча нижчі тварини, від амеби до людини,

отримали власні Монади у яких всі вищі якості у потенціалі, все ж, ці якості мусили залишатися сплячими до того часу, доки тварина не досягне людської форми, до цієї стадії Манас (Розум) не міг отримати зростання в них. В тваринах кожний принцип паралізований та неначе в утробному стані плоду, за виключенням другого принципу Життєздатності та третього - Астрального, та зародків четвертого – Кама, що є бажання, інстинкт – напруга та розвиток якого має відмінності залежно від видів. Для матеріаліста, просякненого дарвінівською теорією, це буде казкою, видумкою; для віруючого у внутрішню духовну людину це ствердження не матиме нічого над-природного. Як пише Коментар IX: «Людина була закінченою лише під час власного Третього Циклу Раси, шляхом до Четвертого. Люди стали «Богамі» у добрі та злі та відповідальними лише у той час коли дві дуги зустрілися (після закінчення трьох з половиною Кілець, наближаючись до П'ятої Раси). Вони стали такими завдяки Нірманакайям (Духовним або Астральним залишкам) Рудра-Кумарів, засуджених знову народитися на Землі» (тобто природною чергою вони були втілені на вищій дузі доверху Земного Циклу).

Автор впевнена, що їй доведеться зустрітися з запереченнями, які вважатимуться беззаперечними. Нам скажуть, що якщо простежити лінію ембріології, поступовий розвиток кожного індивідуального життя та прогрес того, що як відомо виникає за порядком стадій шляхом уособлення – то все це буде проти уявлення, що людина виникла раніше за ссавців. Людина починає як найбільш скромна та примітивна тварина: «Від примітивного зародка протоплазми та з клітинки ядра у якій все життя зароджується...» та «набуває розвитку, йдучи крізь всі фази, які не відмінні від фаз риб, плазунів та ссавців, доки клітинка не досягає нарешті вищого уособленого розвитку quadrumanous (з чотирма руками) і, на решті людського типу». Це цілком науково і ми не маємо нічого проти цього, бо все це має відношення до оболонки людини – її тіла, яке у зростанні своєму, схоже до кожної одиниці, названої одного разу морфологічною та підлягає таким перетворенням. Але ті хто вивчають трансформації мінерального атома шляхом кристалізації – що є такою самою функцією та має таке саме торкання до свого, так званого неорганічного Упадхі або основи, як і утворення клітинок до їх органічних ядер, через рослину, комаху та тварину до людини - не вони відкинуть цю теорію, бо вона на кінець призведе до визнання Універсального Божества в Природі, вічно існуючого та вічно невидимого та неосяжного, так саме як і визнання інтра-космічних Богів, які були одного часу людьми.

Але ми запитаємо, що може наука та її точні відкриття та наразі теорії заперечити або протиставити нашій Окультній Теорії? Ті хто вірять у закон еволюції та поступового розвитку від клітинки – яка з життєвої стала морфологічною доки не стала чистою протоплазмою – безсумнівно, ніколи не зможуть обмежити власне переконання однією лінією еволюції! Типи життя незчисленні і, окрім того еволюційний процес не йде з однаковою швидкістю у кожному з них. Природа Первісної Матерії у Сілурийському Періоді – ми маємо на увазі «первісну» матерію науки – була у всіх головних випадках такою самою, як і первісна жива матерія нашого часу, за виключення класу її сучасної грубості. Так саме ми не знаходимо того, що мусило би бути знайденим, якби сучасна ортодоксальна теорія еволюції була цілком правильною, а саме постійного без зупинного прогресу у всіх видах буття. Але що ми бачимо натомість? У той час коли проміжні гурти тварин спрямовані до більш вищого типу та у той час коли особливості то одного, то другого типу мають розвиток протягом геологічних віків, міняють власні форми та приймають інші образи, зникають та виникають з калейдоскопічною швидкістю та переходять з одного періоду у інший, за описами палеонтологів, лише два виключення від загалу стоять на двох протилежних полюсах життя та типу, а саме – людина та нижчі види істот! «Деякі добре визначені форми живих істот існували протягом епох величезної тривалості та переживали не лише зміни у фізичних умовах, але і зберігали власні форми відносно не змінними, у той час коли інші форми

життя виникали та зникали. Такі форми можуть бути визначені, як «сталі типи» життя і приклади їх численні як у тваринному, так і у рослинному царствах» (Huxley). Та все ж, нам не наводять вагомих причин, чому Дарвін вважає плазунів, птахів, амфібій, риб, молюсків тощо гілками або нащадками одного предка монери. Так саме нам не кажуть, чи є, наприклад, плазуни прямими нащадками амфібій, а останні нащадками риб, а риби інших форм – що є безсумнівний факт. Бо Монади пройшли крізь всі ці форми існування впритул до людини на кожному Глобусі-сфері протягом трьох попередніх Кілець; кожне Коло, так саме як і наступний Глобус від А до G були і ще будуть ареною такої малої еволюції, лише кожен раз вона повторюється на більш матеріальній основі, ніж попередня. Тому на запитання – «Яке співвідношення існує між астральним прообразами Третього Кола та звичайним фізичним розвитком протягом зародження органічних видів, попередніх до ссавців?» - легко відповісти. Одне є туманним прообразом іншого, попереднім, ледве окресленим, ескізом на полотні предметів, яким визначено отримати власну кінцеву та яскраву форму під пензлем митця. Риба перетворилася на амфібію – жабу – у тіні ставків, а людина пройшла крізь всі свої метаморфози на цьому Глобусі у Третьому Колі, як вона це зробила і у цьому, своєму Четвертому Циклі. Типи Третього Кола сприяли створенню типів у сучасному Колі. На основі точної аналогії цикл з Сімох Кілець та їх робота над поступовим створенням людини через всі царства Природи, повторюється у мікроскопічній шкалі у перших сімох місяцях нарощення майбутньої людської істоти. Нехай той, хто вивчає, задумается над цим та усвідомить аналогію. Як семимісячний не народжений малюк, хоча цілком завершений, все ж, потребує ще два місяці, щоби надбати сил та ущільнитися, так і людина удосконалює власну еволюцію протягом Сімох Кілець, залишається ще два періоди в утробі Матері-Природи, до того як вона народиться, або точніше відродиться як Дхіані, ще більш досконалою, ніж вона була до того як спрямувалася як Монада на нову Низку Світів. Нехай вивчаючий задумается над цією таємницею і потому він легко переконає себе, що так саме як існують фізичні ланки між багатьма класами, так саме існують області де астральна еволюція єднається з фізичною еволюцією. Про це наука не має жодного слова. Людина набула розвитку з мавпами та від них і походить, вважає наука. Але наразі уважно подивимось на це протиріччя.

Гекслі демонструє нам рослини, папороті, мохи, пливуні, що зустрічалися і у Вугільний період, до того деякі з них тотожні у родовому відношенні з існуючими наразі, бо: «Шишка оолітної Араукарії ледве відрізняється від сучасних видів... Під-царства тварин дають такі самі приклади. Globigerina, глибин Атлантичного океану тотожна до мілових видів тієї самої породи... шари коралів Сілурийського періоду дивним чином схожі до коралів наших морів. Рако-образні, посеред яких вищим гуртом є скорпіони, представлені у шарах вугілля видом, який відрізняється від існуючого, лише... очами, тощо». Все це може бути завершеним авторитетним ствердженням доктора Карпентера відносно ніздрюватих (багато дірчатих) видів. «Немає доказів будь якої головної зміни або прогресу між багато-дірчатих видів, починаючи від палеозойського періоду до цього часу... Ніздрювата фауна сучасних родів, імовірно подає більш широку шкалу різновидів, ніж у будь який інший попередній період; але ніщо не вказує на схильність до розвитку у більш високий тип». Так саме як ніздрюваті, протозойні найнижчого виду життя, без роту та без очей, не надають ознак змін, за виключенням збільшення числа їх різновидів – так саме і людина, яка на найвищий сходінці сходів буття, надає ще менше ознак змін, як ми вже бачили, бо стверджують, що скелет її палеолітного предка у дечому навіть перевершує сучасний. Де у такому випадку буде та одноманітність закону, на якому наполягають – те абсолютне правило, за яким один вид переходить у другий, та таким чином, не відчутними градаціями досягає вищих типів? Ми бачимо, що сер У.Томпсон припускає, що пройшло 400.000.000 років з того часу, коли поверхня нашої земної кулі стала достатньо холодною, щоби дозволити бути на ній, живим істотам; і протягом

величезного проміжку часу одного лише Оолітного періоду, так званого «Часу Плазунів», ми бачимо незвичайні різновиди та надлишки ящірних форм, до того тип амфібії досягає свого вищого розвитку. Ми знаємо про іхтіозаврів та плезіозаврів у озерах та річках та про крилатих крокодилів та літаючих ящірок, після яких у Третичному Періоді: «Ми зустрічаємо тип ссавців, з чудовим відхиленням від раніше існуючих форм... мастодонти, мегатерії та інші великі мешканці древніх лісів та долин». Далі нам повідомляють про: «Поступові зміни одного з відгалужень розряду чотирируких та тих істот, від яких сама первобутня людина могла би стверджувати власне походження». Вона може; але ніхто окрім матеріаліста не міг би сказати чому, бо немає жодної необхідності для цього, і факти не встановлюють схожу еволюцію, бо ті хто найбільш зацікавлені у доказах цього визнають невдачу знайти хоча би один факт на підтвердження своєї теорії. Немає необхідності, щоби незчисленні типи життя представляли собою членів одного прогресуючого виду. Вони є «результат або продукт різноманітних еволюційних відхилень, що відбуваються у різних напрямках». Тому буде більш справедливим сказати, що мавпа розвинулася у чотирирукий вид, ніж, що первобутня людина - яка залишалася незмінною у власній людській особі, з часів відкриття у древньому шарі першого скелету посеред копалин, та різновид якої виключає колір та тип обличчя, ніде не була знайденою – походить та розвинулася від одного предка, спільного для неї та мавпи. Що людина, так саме як і інші тварини, зароджуються у клітинці та перетворюються «через фази які не відрізняються від стадій риби, плазуна та ссавця до того часу, доки клітинка не досягає високого розвитку виду чотирирукого і, нарешті людського типу», є окультною аксіомою, яка має за собою давність тисячоріч. Кабалістична аксіома: «Камінь стає рослиною; рослина твариною; тварина людиною; людина Богом» тримається непорушно протягом віків. Гекель у праці «Schopfungsgeschichte» наводить паралельний малюнок двох ембріонів – шести-тижневого собаки та восьми-тижневої людини. Обидва, за невеликої різниці у побудові голови, яка у людини ширше та більше навколо мізків, не відмінні. «Дійсно ми можемо сказати, що кожна людська істота проходить крізь стадію риби та плазуна, до того як досягає стадії ссавця і, нарешті, людини. Якщо ми подивимося на неї у більш ранній стадії, коли ембріон вже пройшов крізь стадію плазуна, то ми побачимо, що на тривалий час лінія розвитку залишається такою самою як і у інших ссавців. Рудименти цілком однакові, п'ятеро пальців на руках та ногах перетворюються так саме і схожість між ембріоном людини та собаки, після чотирьох-тижневого зростання така, що неможливо відрізнити. Навіть у восьми-тижневому віці ембріон людини як і тварини, має хвоста, і їх майже неможливо відрізнити». Чому у такому випадку не вважати походження людини та собаки від спільного предка або від плазуна – нага, замість того, щоби єднати людину з чотирируким? Це було би таким самим логічним, якщо не більше. Форма та стадії людського ембріона не змінилися з часів історичних, і ці метаморфози були відомі Ескулапу та Гіпократу, так саме як і Гекслі. Тому, якщо кабалісти відзначили це ще від часів до історичних, відкриття це не нове.

Тому, що ембріон людини не більше запозичив від мавпи, ніж від будь якої іншої тварини, та містить у собі сукупність царств природи і тому, що він вочевидь, представляє значно більш «сталий тип» життя, ніж навіть ніздрюваті, то так саме не логічним буде стверджувати його походження від мавпи як і прослідкувати його зародження від жаби або собаки. Як Окультна, так і Східна Філософія вірять у еволюцію, яку Ману та Капіла викладають значно ясніше, ніж будь який сучасний вчений. Немає необхідності повторювати те, що було вичерпно обговорено у «Викритій Ізиді», бо читач може знайти у наших попередніх томах всі ці докази та описи основи, на якій існує східна доктрина Еволюції. Але жоден окультист не може сприйняти безглуздих припущень, що всі наразі існуючі форми, починаючи від «не маючої побудови амеби до людини», є прямим потомством організмів, які жили мільйони та мільйони років тому до народження людини у до-Сілурийські періоди в морях або земному мулі. Окультисти вірять у Вроджений Закон

Прогресивного Розвитку. Дарвін ніколи не вірив у нього та сам про це казав, бо ми читаємо, що тому, що не може бути переваги для «мікроскопічних інфузорій... стати високоорганізованими» і «природній підбір» не містить неодмінно прогресуючий розвиток, тому залишає у спокої мікроскопічні тварини у їх якості «сталих видів». Не помітно діяльності такого закону у схожій поведінці Природи, і це більше схоже на дію якогось над-фізичного відбору; можливо це аспект Карми, який східні окультисти назвали би «Законом Затримки», що має деяке відношення до цього. Але існує багато причин сумніватися, чи надавав сам Дарвін будь яке значення своєму закону, яке приписується наразі йому, його атеїстичними послідовниками. Знання про різноманітні форми життя яке існувало у минулі геологічні періоди, доволі жалюгідне. Причини цього наведені доктором Бестієном, доволі показові: «По-перше з причини недосконалого виду, у якому деякі форми можуть бути знайдені у шарах цих періодів; по-друге з причини надзвичайно обмеженого характеру досліджень, зроблених у цих шарах; по-третє тому, що така кількість частин цих рекордів цілком недосяжні для нас – майже все, що під шарами Силурійської Системи, було знищене часом, у той час коли дві третини земної поверхні наразі вкриті морями. Тому Дарвін каже: «З мого боку, зважаючи на метафору Лайеля, я дивлюсь на геологічний рекорд як на історію світу, не достатньо збережену та написану на забутих мовах; з цієї історії ми маємо лише останній том, який має відношення лише до двох або трьох сторінок. З цього тому лише тут або там збереглась коротенька глава, та на кожній сторінці лише декілька рядків там або тут». Зрозуміло, не на засадах таких жалюгідних фактів наука не може сказати своє останнє слово. Так саме не з причини людської пихи або нерозумного переконання, що людина представляє навіть тут на Землі – можливо у наш час – вищий тип життя, не з цієї причини Окультизм заперечує, що всі попередні форми людського життя належали до типів нижчих, ніж наш, бо це не так. Але просто тому, що «ланка якої не достатає», та яка безсумнівно довела би існуючу теорію, ніколи не буде знайденою палеонтологами. Якщо вірити, як це робимо ми, що людина протягом попередніх Кілець пройшла крізь найнижчі форми кожного життя, рослинного та тваринного на Землі, то немає нічого принизливого у припущенні, що орангутанг був предком нашої фізичної форми. Навпаки, бо це беззаперечно підтвердило би Окультну Доктрину, що до кінцевої еволюції в людині всього в земній природі. Можна навіть запитати, чому біологи та антропологи, коли прийняли теорію походження людини від мавпи, залишили до цього часу не доторканим питання про майбутню еволюцію існуючих наразі мавп в людину? Це лише логічний наслідок першої теорії – якщо лише наука не забажає зробити з людини привілейовану істоту, а з її еволюції дещо не маюче приклада в Природі, цілком особливий та єдиний випадок. Таким чином, це все, до чого призводить нас фізична наука. Та все ж, причини, чому окультисти відкидають гіпотези Дарвіна і особливо Гекслі, у тому, що не людина, а саме мавпа, є особливим та єдиним прикладом. Саме мавпа є випадковим творінням, насильницьке зростання, результат неприродного процесу.

Окультна Доктрина здається нам більш логічною. Вона вчить вічно незмінному Закону Циклів в Природі, до того останній як не маючий особистого «особливого накреслення», діє за однаковим планом, який переважає протягом всього Мануантарного періоду, і стосується земляного черв'яка, так саме як і людини. Ні той ні інший не шукали життя, тому обидва підлягають під один Еволюційний Закон і обидва мусять рухатися відповідно до Кармічного Закону. Обидва почали від одного Нейтрального Центру Життя і обидва мусять знову зануритися до нього після завершення Циклу. Не заперечується, що у Попередньому Колі людина була велетенською схожою до мавпи твариною; і коли ми кажемо «людина», можливо ми не мусили були би казати «груба форма», що набула розвитку для використання людиною лише у цьому Колі, середину або перехідну точку якого ми ледве досягли. Так саме протягом перших двох з половиною Корінних Рас людина не була тим, чим вона є наразі. Цієї точки вона досягла, як було

вже сказано, лише 18.000.000 років тому, під час Вторинного Періоду. До цього часу вона була, за переказами та Окультним Вченням, «Богом на Землі, який впав у Матерію» або зародження. Це може бути сприйнятим або відкинутим, бо Таємна Доктрина не нав'язує себе як непогрішиму догму, і сприйняття або навпаки її історичних рекордів не має жодного торкання до питання про дійсну Людину та її Внутрішню Природу; бо вищезгадане Падіння не залишило «первородного гріху» на Людстві. Але все це було вже розглянутим. Далі нас вчать, що перетворення, крізь які пройшла людина дугою еволюції донизу, яка відцентрова для Духа та доцентрова для Матерії, і ті крізь які вона готується пройти у майбутньому дугою еволюції доверху, що поверне напрями цих сил, а саме Матерія стане відцентровою, а Дух доцентровим – всі такі перетворення мають відношення так саме і до антропоїдної мавпи; у будь-якому випадку всіх тих, які досягнуть найближчої сходинки до людини у цьому Колі – бо вони будуть людьми у П'ятому Колі, так саме як сучасні люди мали форми мавп у попередньому Третьому Колі. Тому побачте у сучасних мешканцях лісних хащ Суматри принижені та викривлені зразки – «змазані копії», як називає їх Гекслі – нас самих, якими (більшість людства) ми були у ранніх суб-расах Четвертої Корінної Раси під час того періоду, який називається «Падінням у Зародження». Антропоїдна мавпа, відома нам, не є продуктом природного процесу, а випадковість, породження від схрещення тваринної форми з людиною. Як було показано у цьому томі, саме безсловесна тварина перша започаткувала статеве сполучення, бо вона перша роз'єдналася на статі. Так саме Природою не було визначено, щоби людина відповідала цьому прикладу – як це показано наразі у відносно безболісному розмноженню тварин їх видів та у жахливих стражданнях та небезпеці того самого процесу для жінки. Антропоїдна мавпа є насправді як це відзначено у «Викритій Ізиді»: «Перетворенням виду, доволі безпосередньо пов'язаного з людиною сімейством – не законно народженою гілкою, привитою на її власному стовбурі (роді) до остаточного удосконалення останньої».

Антропоїдні мавпи виникли на мільйони років пізніше, ніж розмовляюча людська істота і є пізнішими сучасниками нашої П'ятої Раси. Таким чином, надзвичайно важливо запам'ятати, що «ЕГО» антропоїдних мавп є істотами примушеними Кармою втілитися у тваринні форми, які стали наслідком звірства останніх людей Третьої Раси та перших Четвертої. Вони ті самі істоти які вже досягли «людської стадії» до цього Кола. Відповідно вони складають виключення у загальному правилі. Незчисленні перекази про сатирів не є байками, але зображують зниклу расу тваринних людей. Тваринні «Єви» були прабабусями, а людські «Адами» їх прадідами, звідси кабалістична алегорія про Ліліт або Лілату, першу дружину Адама, яку Талмуд описує, як «чарівну» жінку з «довгим хвилястим волоссям», тобто самку волосатого тваринного виду, наразі невідомого, але все ж, тваринну самку, яка у кабалістичних та талмудичних алегоріях названа жіночим відображенням Самаеля, Самаель-Ліліт або людина-тварина, істота названа у Зогарі Хайо Бішат, Звіром або Злим Звіром. Від цього протиприродного сполучення виникли і наразі існуючі антропоїди. Останні, дійсно «німі люди» і стануть розмовляючими тваринами або людьми нижчого порядку у П'ятому Колі, у той час коли Адепти однієї Школи сподіваються, що деякі з «ЕГО» антропоїдів більш високого розуму з'являться наприкінці Шостої Корінної Раси. Якою буде їх форма, є питанням другорядним. Форма не має значення. Види та сімейства флори, фауни та вищі тварини, та як вінець – людина, міняються та визначаються у відповідності з оточуючими умовами та кліматичними змінами не лише з кожним Колом, але з кожною Корінною Расою, так саме як і після кожного геологічного катаклізму, що закінчує або робить поворот останньої. У Шостій Корінній Расі копалини орангутанга, горили або шимпанзе належатимуть до вимерлих чотирируких ссавців; і нові форми – хоча і більш малочисельні та більш особисті, з часом руху віків та наближенням кінця Мануантари – наберуть розвитку з «скинутих» типів людських рас, коли самі вони знову повернуться до астрального образу з трясини фізичного життя. Не існувало

антропоїдних мавп до людини і вони вимруть, до того як буде розвинута Сьома Раса. Карма спрямує Монади не просунутих людей нашої Раси та втілить їх у нові розвинуті людські форми, таким чином, фізіологічно воскреслого Бабуїна. Це станеться, зрозуміло, через мільйони років. Але картина цієї послідовності циклів для всього, що живе та дихає наразі на Землі, для кожного виду почергово, є точною, і немає потреби у «особливому творінню» або чудовому створенні людини, звіра та рослини ex nihilo. Так пояснює Окултна Наука відсутність будь якої ланки між антропоїдною мавпою та людиною та доводить, що мавпа виникла від людини.

ПАНОРАМНИЙ ОГЛЯД РАННІХ РАС

Період у декілька мільйонів років майнув з часу першої раси, яка «не мала розуму», до появи високо розумної інтелектуальної раси пізніших лемурійців, так саме як і інший період між самою ранньою цивілізацією атлантів та історичним періодом. Єдиними, що залишилися свідками існування лемурійців, є декілька мовчазних рекордів у вигляді половини дюжини розбитих кам'яних колосів та циклопічних руїн. Свідoctва ці не приймаються до уваги, бо як запевняють одні, вони є «результатом сліпих сил» або є «цілком сучасними», як стверджують другі. Скептики та матеріалісти з презирством відкидають перекази, а в руках старанного священика вони у кожному випадку на користь Біблії. Все ж, щойно будь яка легенда не збігається з теорією Потопу, вона одразу проголошується християнським духовенством «безумним забобоном». Атлантида заперечується, коли вона не змішується з Лемурією та іншими зниклими материками, можливо тому, що Лемурія є наполовину твором сучасної науки і тому у неї можна вірити, у той час коли Атлантида Платона вважається більшістю вчених сном. Ті хто вірять Платону, часто описують Атлантиду як продовження Африки. Так саме підозрюється існування у минулому старого материка біля східного берега. Але Африка як материк ніколи не була частиною Лемурії або Атлантиди, як ми домовилися називати їх, Третій та Четвертий Материки. Їх архаїчні назви не згадуються ні у Пуранах ні у інших працях. Але маючи на руках хоча би один з езотеричних ключів, стає легким завдання ототожнити ці зниклі землі з численними «Землями Богів», Дев та Муні, описаних в Пуранах, у їх Варшах, Двіпах та Зонах. Їх Швета-Двіпа, у часи перших днів Лемурії, здіймалася як велетенська вершина з глибин моря; відстань між Атласом та Мадагаскаром була зайнята водами до раннього періоду Атлантиди, після зникнення Лемурії, коли Африка піднялася, а Атлас на половину занурився у океан. Зрозуміло, неможливо у межах навіть декількох томів надати послідовне викладення еволюції та прогресу перших трьох Рас – за виключенням загального огляду, що і буде зроблено наразі. Перша Раса не мала власної історії. Те саме можна сказати і про Другу расу. Тому ми мусимо уважно ознайомитися лише з тим, що має відношення до лемурійців та атлантів, до того як ми почнемо вивчати історію нашої власної П'ятої Раси. Що саме відомо про інші Материки, окрім нашого власного, та що знає та припускає історія про ранні раси? Все, що за межами теорій матеріалістичної науки, затавроване як «забобони». Сучасні мудреці ні у що не бажають вірити. «Крилаті» раси і раси «андрогенів» Платона та його «Золотий Вік» під керівництвом Сатурна та Богів, спокійно відновлені Гекелем на власні нові місця в Природі; наші Божественні Раси явлені як нащадки катаринських антропоїдних мавп, а наш предок – часточка «морського слизу»! Та все ж, як висловлюється Фабер: «Буде встановленим, що видумки стародавньої поезії... містять у собі частину історичної істини». Якими односторонніми не були би намагання вченого автора «A Dissertation on the Mesteries of the Cabiri» - намагання спрямовані на те, щоби примусити класичні міфи та символи стародавнього язичництва «засвідчити істину Св. Писань» - але час та подальші дослідження помстилися, на край випадок частково, цій «істині», коли зняли з неї покров. Таким чином сталося зворотнє явище, а саме, це штучні пристосування Писань стали свідками великої мудрості архаїчного язичництва. І це не дивлячись на всю цю плутанину навколо істини про Кабірів – найбільш таємничих Богів древності,

яка була створена дикими заперечливими теоріями єпископа Кумберлендського, д-ра Шукфорда, Кудуорта, Валансії тощо, і нарешті, Фабера. Все ж, всі ці вчені від першого до останнього, мусили були прийти до висновку, висловленого Фабером наступними словами: «Ми не маємо жодної основи припускати, що ідолопоклонство язичества було лише самовільною видумкою; навпаки воно імовірно було заснованим майже всесвітньо на традиційній пам'яті про деякі дійсні події. Я вважаю, що цими подіями були саме знищення першої (Четвертої за Езотеричним Вченням) раси людства водами Потопу». До цього Фабер додає: «Я переконаний, що перекази про занурення острова Флегії є тотожними до переказа про занурення острова Атлантиди. Мені здається, що обидва вони натякають на одну подію, на занурення цілого світу у води Потопу або, якщо ми припустимо, що поверхня Землі зберегла власний первісний стан на підйом центральних вод над рівнем її. Правда, Байї у власній праці про Атлантиду Платона, імовірно з метою применшити авторитет хронології Писань, намагається довести, що атланти були доволі древнім північним народом, ще до індусів, фінікійців та єгиптян». У цьому Фабер погоджується з Байї, більш інтуїтивним та освіченим, ніж ті, хто приймають біблійну хронологію. Так саме останній не помиляється, коли каже, що атланти були тими самими титанами та велетнями. Фабер охоче приймає думку свого французького колеги, бо Байї згадує Козьму Індипокловта, який зберіг писання про Ноя – що «той спочатку мешкав на острові Атлантида». Не має значення, чи був цей острів «Посейдоніс», згаданий у «Езотеричному Буддизмі», або Материком Атлантиди. Але таким є переказ записаний християнином. Жоден окультист не подумає позбавити Ноя його прерогатив, якщо він буде поданий атлантом, бо це лише покаже, що ізраїльтяни повторили переказ про Вайвасвата Ману, Ксісуфра та багатьох інших і, що вони лише застосували інше ім'я, на що вони мали таке саме право, як і будь який інший народ або плем'я. Але якщо ми заперечуємо, то це лише проти буквального сприйняття хронології, бо вона недолуга та не відповідає ні геологічним фактам ні розумним судженням. Більше того, якщо Ной був атлантом, то він був титаном, велетнем, як доводить це Фабер; а якщо він був велетнем, то чому про це ні слова у Книзі Буття?

Помилка Байї була у тому, що він заперечував затоплення Атлантиди та називав атлантів просто північним народом після потопу, який все ж, каже він, без сумніву квітнув до заснування індуської, єгипетської та фінікійської імперій. У цьому, якби він лише знав про існування того, що ми погодилися називати Лемурією, він знову таки був би правий. Бо атланти мусять вважатися як після потопні, по відношенню до лемурійців, і Лемурія не була потопленою як Атлантида, але занурилася у води внаслідок землетрусів та підземних вогнів, як це станеться з Великою Британією та Європою. Саме невігластво наших вчених, які не бажають визнати ні перекази про те, що декілька Материків вже занурилися у води, ні періодичного закону, який діє протягом всього Мануантарного циклу і є головною причиною всієї плутанини. Так саме Байї знову таки правий коли стверджує, що індуси, єгиптяни та фінікійці виникли після атлантів, бо останні належали до Четвертої Раси, у той час коли арійці та їх семітична гілка до П'ятої. Платон, коли повторює розповідь єгипетських жерців Солону, навмисно змішує – як вчинив би кожний посвячений – два Материки та приписує невеличкому острову, який занурився останнім, всі події що до двох величезних доісторичних Материків. Тому він описує першу чету людей, від якої виникли всі мешканці острова, як створену з Землі. Коли він про це каже, він не має на увазі ні Адама ні Єву, так саме і не своїх предків еллінів. Його викладення просто алегоричне і коли він каже про «Землю», він має на увазі Матерію, бо атланти були дійсно першою чисто людською та земною Расою – бо попередні до них, були більш божественними та ефірними, ніж схожими до людей та щільними. Все ж, Платон мусив був знати, як і кожний посвячений Адепт, історію Третьої Раси після її «Падіння», хоча давши обіцянку мовчання та таємниці, він ніколи не видавав власного знання у багатослів'ї. Все ж, наразі після знайомства, хоча би навіть з приблизною хронологією

східних народів – цілком заснованій на ранніх обчисленнях арійців – можливо буде легше зрозуміти ті величезні періоди часу, які мусили пройти з часів поділу на статі, не кажучи вже про Першу та Другу Раси. Тому що те, що торкається цих Рас, мусить залишитися за межами розуму, вихованого на методах західного світогляду, то ми вважаємо цілком безкорисним говорити у подробицях про Першу, Другу і навіть Третю Расу у її ранній період розвитку. І лише, починаючи з часу, коли остання досягла свого людського періоду, можна почати викладення історії не наражаючись на непорозуміння не посвяченого читача. Третя Раса впала – і більше не творила; вона почала народжувати власне потомство. Все ще позбавлена розуму у часи роз'єднання, вона окрім того, народжувала аномальних нащадків до того часу, доки фізіологічна природа її не пристосувала свої інстинкти у правильному напрямі. На вподобі до «Господа Бога» Біблії «Сини Мудрості», Дхіані-Когани попередили її не торкатися плоду, забороненого Природою; та попередження не було сприйнятим. Люди усвідомлювали непристойність – ми не повинні казати гріх – зробленого ними лише коли було вже запізно, після того як Ангельські Монади з вищих Сфер втілилися у них та обдарували розумом. До цього часу вони були просто фізичними, на вподобі до тварин народжених ними. Бо у чому різниця? Сокровенне Вчення каже, що єдиною відмінністю між предметами на Землі з душею та без неї, між тваринним та людським організмом у тому, що у деяких з них різні «Вогні» у латентному стані у інших вони діють. Життєві Вогні існують у всьому сутньому і жодний атом не позбавлений їх. Жодна тварина не має у собі пробудженими троє вищих «принципів»; вони лише потенційні та латентні і, відповідно не існують. І такими би і залишалися тваринні форми людей до наших днів, якби вони були самі по собі, такими якими вони вийшли з тіл своїх батьків, та відображеннями яких вони були, щоби рости лише через міць Матерії. Але як сказано у Пемандрі: «Це є Таємниця, яка до цього дня була запечатана та прихована. Природа, сполучаючись з Людиною, виявила чудо; погоджене сполучення єства Сімох (Пітрі або Правителі) з її власним; Вогонь та Дух та Природа (Ноумен Матерії), які виробили семеро людей протилежної статі (позитивної та негативної) у відповідності з єством Сімох Правителів». Так сказав Гермес, Тричі Великий Посвячений, «Міць Божественної Думки». Св. Павло, так саме Посвячений, назвав наш Світ «загадковим дзеркалом чистої істини», а Св. Григорій Назіанський підтвердив сказане Гермесом таким словами: «Видимі речі є лише тінь та обриси речей, яких ми не можемо бачити». Це є лише постійне сполучення, і образи повторюються від вищої сходинки сходів Буття до найнижчої. «Падіння Ангелів» та «Війна на Небі» повторюються на кожному плані, окрім того нижче «дзеркало» викривлює відображення вищого «дзеркала», і кожний повторює це своїм чином. Відповідно, християнські догми є лише споминами парадигм Платона, який говорив дуже обережно про ці речі, як вчинив би будь який Посвячений, але все це висловлене у декількох словах Дезатира: «Все, що існує на Землі, сказав Господь (Ормазд), є тінь того, що існує у вищих сферах. Цей світлоносний предмет (Світло, Вогонь тощо) є тінь іншого, ще більш світлоносного ніж він сам, та так далі, до того часу доки він не досягне Мене, хто є Світоч Світочів». У кабалістичних книгах, переважно у Зогарі, думка що кожний предмет на Землі або у цьому Всесвіті є «Тінь» (Дуикнах) вічного світла або Божества, зазначена дуже сильно.

Третя Раса спочатку була переважно світлою «Тінню» Богів, яких перекази вигнали на Землю після алегоричної Війни на Небесах. Остання стала ще більш алегоричною на Землі бо це була війна між Духом та Матерією. Ця війна не скінчиться доки Внутрішня та Божественна Людина не врівноважить власну зовнішню земну особистість з власною духовною природою. До того часу темні та люті пристрасті будуть у вічній ворожнечі з своїм Володарем, Внутрішньою Людиною. Але колись тваринне буде вгамоване, бо природа його буде змінена, і знову царуватиме гармонія між двома, як це було до «Падіння», коли навіть смертна людина «створювалася» силами стихій і не була народженою. Вищезазначене ясно викладене у всіх Теогоніях, переважно у грецькій, як

наприклад у теогонії Гезіода. Каліцтво Урана власним його сином Кроносом, який таким чином засуджує його на імпотентність, ніколи не розумілося сучасними міфологами. Все ж, сенс доволі ясний; і тому, що міф цей був універсальним, то без сумніву, він мусив містити у собі велику абстрактну та філософську думку, загублену для сучасних мудреців. В алегорії це покарання визначає, дійсно «новий період, другу фазу у розвитку творіння», як справедливо зазначив Дешарм, не намагаючись все ж, пояснити це. Уран намагався перешкодити цьому розвитку або природній еволюції шляхом знищення власних дітей, щойно вони народжувалися. Уран, як уособлення всіх творчих сил Хаосу і у Хаосі – Просторі або у Не-Проявленому Божестві – таким чином несе покарання, бо саме завдяки цим силам Пітрі можуть виявити первісних «людей» з самих себе – як пізніше ці люди, у свою чергу, виявлять власне потомство – без будь якого розуміння або бажання розмножуватися. Робота розмноження призупинена на мить, переходить до рук Кроноса, Часу, який сполучається з Реєю (Землею – езотерично Матерією) та виробляє таким чином, небесних та земних Титанів. Увесь цей символізм має відношення до таємниць еволюції. Ця алегорія є екзотеричним тлумаченням Езотеричної Доктрини, викладеній у цій частині нашої праці. Бо у Кроносі ми бачимо той самий переказ, знову повторений. Як Уран знищив власних дітей від Реї (тотожної у проявленому світі до Адіті або Великої Космічної Безодні), тим що заключив їх у лоно Землі, Тітеї, як Кронос під час цієї другої стадії творіння знищив власних дітей від Реї – коли з'їв їх. Це натяк на безплідні намагання Землі або Природи створити самостійно справжніх схожих на людей, «людей». Час поглинає свою безплідну працю. Далі з'являється Зевс, Юпітер, який у свою чергу скидає свого батька. Юпітер, Титан у одному сенсі є Прометеем та відрізняється від Зевса, великого «Батька Богів». У Гезіода він поданий як «зневажливий» син. Гермес у Пемандрі називає його «Небесною Людиною», і навіть у Біблії ми знову зустрічаємо його під ім'ям Адама, а пізніше – після перетворення – під ім'ям Хама. Все ж, всі вони є уособленнями «Синів Мудрості». Необхідне підтвердження тому, що Юпітер належить до чисто людського Атлантичного Циклу – коли Уран та Кронос, попередники його, стають недостатніми – може бути завідчено у наступних словах Гезіода: «Безсмертні створили раси Золотого та Срібного Віків (Перша та Друга Раси); Юпітер створив покоління Бронзового Віку (складеного з двох елементів), вік Героїв та вік Заліза». Після цього він посилає Епіметею свій роковий дарунок Пандору. Гезіод називає цей дар першої жінки «роковим». Це було покарання людини, пояснює він, «за крадіжку (божественного, творчого) вогню». Поява її на Землі стала сигналом початка зла. До її появи людські раси жили щасливо, не знали ні хвороб ні страждань – так саме як йшло життя цих рас у часи царювання Ііма, за Вендидадом маздеїв.

Так саме можна знайти сліди двох Потопів у всесвітніх переказах шляхом уважного порівняння Гезіода, Риг-Веди, Зенд Авести тощо, але у жодній Теогонії не згадується перша людина, за виключенням Біблії. Скрізь людина нашої Раси з'являється після водного катаклізму, після чого перекази згадують лише декілька материків та островів, які у свою чергу так саме занурилися у хвилі океану. Але за Гезіодом Боги та смертні мають спільне походження; і Піндар підтверджує це. Девкаліон та Пірра, які збудували Ковчег на вподобі до Ноя і тим уникли Потопу, просять Юпітера оживити людську расу, яку він знищив Потопом. У міфології слов'ян всі люди були потоплені, залишилися лише двоє старих, чоловік та його жінка. Далі Прамзімас, «Володар всього», радить їм семеро разів заскочити на скелі Землі, наслідком чого народилися семеро нових Рас, від яких утворилися дев'ять литовських племен. Як правильно усвідомлено автором, міфологія Древньої Греції – Чотири Віки означають періоди часу, а так саме є алегоричним натяком на Раси. Він каже: «Наступні раси, знищені та замінені іншими без будь якого перехідного періоду, визначаються в Греції назвами металів, щоби виявити їх все менше та менше значення. Золото, найбільш блискучий та коштовний з металів, символ світла... характеризує першу расу... Люди

другої раси, Віку Срібла, вже значно нижчі за першу. Інертні та слабкі створіння, і все їх життя тривале та не розумне дитинство... Вони зникають... Люди Бронзового Віку сильні та грубі (Третя Раса)... сила їх надзвичайна. «Вони мали зброю вироблену з бронзи, і помешкання їх були з бронзи; вони нічого окрім бронзи не вживали. Залізо, чорний метал, ще не було відомим. Четверта Раса за Гезіодом була расою героїв, які впали перед фіванцями або під мурами Трої». Таким чином, наші доктрини ще раз підтверджені у класичних працях, бо всі Чотири Раси згадані древніми грецькими поетами, хоча і заплутано та анахронічно. Але все це лише «міфологія» та поезія. Що може сказати сучасна наука, що до цих древніх видумок? Вирок не важко передбачити. Тому потрібно у передбаченні зробити спробу відповісти та довести, що деяка галузь цієї самої науки така сповнена видумками та спекуляціями, що жодний вчений не має жодного права з такою палею у оці, вказувати на стеблинку у оці окультистів, навіть якщо припустити, що стеблинка ця є видумкою їх власної уяви.

10.3. У ТОЙ ЧАС ТРЕТЯ ТА ЧЕТВЕРТА* ЗАПИШАЛИСЯ. «МИ ЦАРІ;** МИ БОГИ»(а).

10.4. ВОНИ ВЗЯЛИ СОБІ ДРУЖИН ЧУДОВИХ НА ВИГЛЯД. ДРУЖИН ВІД РОЗУМУ- ПОЗБАВЛЕНИХ, ВУЗЬКОГОЛОВИХ. ВОНИ НАРОДИЛИ ЧУДОВИСК, ЗЛОБНИХ ДЕМОНИВ, САМЦІВ ТА САМОК, ТАК САМЕ КХАДО*** (ДАКІНІ) МАЛОГО РОЗУМУ(б).

10.5. ВОНИ ПОБУДУВАЛИ ХРАМИ ДЛЯ ТІЛА ЛЮДСЬКОГО. ЧОЛОВІКІВ ТА ЖІНОК ПОЧАЛИ ОБОЖНЮВАТИ ВОНИ(в). ПІСЛЯ ЧОГО ТРЕТЄ ОКО ПЕРЕСТАЛО ДІЯТИ(г).

*Раси. **Було сказано. ***Санскритом Дакіні.

а) Такими були перші справжні фізичні люди, і першою характерною властивістю яких була пиха! Саме пам'ять про цю Третю Расу та велетнів Атлантиди передавалася від раси до раси, від одного покоління до другого, до самих часів Мойсея, та знайшла об'єктивну форму у допотопних гігантах, тих страшних чаклунах і магах, про які Римська церква зберегла такі яскраві та у той самий час викривлені легенди. Кожний хто читав та вивчав Коментарі на Архаїчну Доктрину, легко побачить у деяких атлантах прообрази Німродів, будівельників Вавилонської Вежі, хамітів та всіх тих «tutti guanti», «сама пам'ять про яких проклята», як висловлюється теологічна література; словом всіх тих, хто забезпечив людство ортодоксальними типами Сатани. Це цілком природно викликає бажання ознайомитися з релігійною етикою цих ранніх Рас, не дивлячись їх міфічність.

Якою була релігія Третьої та Четвертої Раси? У звичайному сенсі цього слова ні лемурийці ні їх потомство лемуру-атланти не мали релігії, бо вони не знали догм та не мали переконань, заснованих на вірі. Щойно ментальне око людини відкрилося для усвідомлення, Третя Раса відчувала власну єдність з вічно сущим, і так саме вічно неосяжним та не видимим Всім, Єдиним Всесвітнім Божеством. Кожний був обдарований божественними силами та відчував внутрішнього Бога тому розумів, що за природою він Боголюдина, хоча і тварина у власній фізичній особі. Боротьба між цими двома почала з самого дня вживання плоду Дерева Мудрості; боротьба за життя між духовним і психічним та фізичним. Ті хто перемогли нижчі «принципи» та вгамували власну плоть, приєдналися до «Синів Світла»; ті хто впали жертвою власної нижчої природи, стали рабами Матерії. З «Синів Світла та Розуму» вони закінчили тим, що стали «Синами Темряви». Вони впали у боротьбі смертного життя з Життям Безсмертним, і всі хто впав таким чином, стали сім'ям майбутніх поколінь частини не найкращих атлантів. На світанку власної свідомості людина Третьої Корінної Раси, таким чином, не мала вірувань, які можна було би назвати релігією. Тобто вона не лише не знала «про релігії сповнені блиску та золота», але навіть взагалі про будь яку систему віри або зовнішнього вшанування. Але якщо взяти цей термін у

його значенні як дещо, що єднає натовп у формі пошани тих, кого ми відчуваємо вищими за себе, у відчутті благоговіння – на вподобі до почуття дитини до улюбленого батька – то навіть ранні лемурійці з самого початку свого розумного життя мали релігію, і доволі чудову. Чи не мали вони навколо себе своїх світлих Богів Стихій і навіть посеред самих себе? Чи не проходило їх дитинство біля тих, хто народив їх, хто оточив їх турботою та викликав до розумного та свідомого життя? Нам кажуть, що так воно і було, і ми віримо цим словам. Бо еволюція Духа в Матерії ніколи не могла би бути досягнутою, так саме як вона не отримала би свого першого імпульсу, якби ці світлі Духи не пожертвували власним ефірним єством, щоби оживити людину з праху, кожний з її внутрішніх «принципів» частиною, або точніше відображенням цього єства. Дхіані Сімох Небес – сімох планів Буття – є ноуменами сучасних та майбутніх Елементів, так саме як Ангели Сімох Сил Природи – грубі прояви яких ми спостерігаємо у тому, що наука називає «видами руху», невагомими силами тощо – суть ще більш високі Ноумени ще більш високих Ієрархій. Це був «Золотий Вік» тих давніх часів, Вік, коли «Боги ходили Землею та вільно спілкувалися з смертними». Коли Вік цей скінчився, Боги пішли – тобто стали невидимими – і пізніші покоління стали вклонятися їх царствам – Стихіям.

Саме такими були атланти, перше потомство наполовину божественної людини після роз'єднання на статі – відповідно перші смертні зачаті та народжені людським способом – хто почали приносити перші жертвоприношення Богу Матерії. Вини висять у тумані далекого минулого у віках значно більш древніх, ніж доісторичні, як прообраз, на якому був створений великий символ Каїна, як перші антропоморфісти які вклонялися Формі та Матерії – шанування яке доволі швидко перетворилося на самопошану, яка призвела до фалічного культу, який і наразі царює у символізмі кожної екзотеричної релігії, складеної з ритуалів, догм та форм. Адам і Єва стали матерією або надали основи; Каїн та Авель – останній став уособленням ґрунту, що приносить життя, перший – «пахарем цього ґрунту або поля». Таким чином перші раси атлантів, народжені на материку Лемурії, поділилися від самих ранніх племен на праведних та неправедних; на тих хто вклонявся єдиному невидимому Духу Природи, Промінь якого людина відчуває у собі – або пантеїстів, і тих хто фанатично вклонявся духам Землі, темним космічним антропоморфованим Силам з якими вони створили союз. Такими були у ті дні перші Гіборіми, «міцні» люди...великої слави», які стали Кабірами у П'ятій Расі, Кабірами єгиптян та фінікійців, Титанами греків, Ракшасами та Даїт'ями індусів. Таким був таємним та сокровенним початок всіх наступних та сучасних релігій і особливо культу пізніших євреїв, що до їх племінного Бога. У той самий час ця сексуальна релігія була щільно пов'язана, заснована і так би мовити злита з астрономічними феноменами. Лемурійці мали тяжіння до Північного Полюсу, або до Небес своїх Прабатьків – Гіперборійського Материка; атланти – до Південного Полюсу, до «Бездні» космічно і по земному - звідки віють палкі пристрасті, роздмухані інколи до ураганів космічними елементами. Ці два Полюси називалися древніми Драконами та Зміями – звідси добрі та злі Дракони та Змії, а так саме імена які давали «Синам Бога» - Синам Духу і Матерії – добрим та злим Богам. Це є походженням подвійної та потрійної природи в людині. Легенда про «Павших Ангелів» у своєму Езотеричному значенні, містить у собі ключ до різноманітних протиріч у характері людини, вона вказує на таємницю людської самосвідомості; це є засада, від якої залежить увесь її Життєвий Цикл – історія її еволюції та зростання. Від правильного усвідомлення цієї доктрини залежить розуміння Езотеричного Антропогенезису. Це дає ключ до хвилюючого питання Походження Зла та пояснює, як людина сама поділила Єдине на різні та протилежні образи. Тому читач не мусить дивуватися, що так багато місця відведено спробі пояснити цю важку та темну тему, кожний раз коли вона постає перед ним. Зрозуміло, багато що мусить бути сказано про її символічний аспект, бо таким чином ми даємо думаючому читачеві натяки для його особистих досліджень, що можливо додасть більше світла на це питання, ніж це можливо, користуючись

лише технічними формулами більш формального філософського викладення. Так звані «Павші Ангели» є само Людство. Демон пихи, пристрасті, збудження та ненависті не мав буття до появи фізичної свідомої людини. Саме людина народила та відгодувала ворога та дозволила оселитися йому у її власному серці. Саме вона, позбавила честі та осквернила Бога у собі, поєднавши чистий Дух з нечистим Демоном Матерії. І якщо кабалістичний вислів: «Demon est Deus inversus» має теоретичне та метафізичне підтвердження у подвійній проявленій Природі, то застосування на практиці ми бачимо, все ж, лише в людині. Таким чином наразі стало очевидним, що приймаючи наші засади, а саме (а)появу Людини раніше інших ссавців і навіть до часу велетенських плазунів; (б)Періодичні Потопи та Льодовикові Періоди як наслідок Кармічного порушення нахилу Вісі; і головним чином (в)народження людини від Вищої Істоти або, як висловився би представник матеріалізму, «Надприродної Істоти», хоча насправді, ця Істота була лише «над-людською» - дуже мало надії на те, щоби наші вчення були не упереджено почутими. Додайте до цього ствердження, що частина людства у Третій Расі – всі ті Монади Людей, які досягли вищої точки Заслуги та Карми у попередній Мануантарці – була зобов'язана власною психічною та розумовою природою божественним Істотам, «іпостасі» яких перебувають у їх П'ятому Принципі, і Таємна Доктрина мусить остаточно впасти в очах матеріалізма і, навіть догматичного християнства. Бо щойно останні побачать, що ці Ангели тотожні з їх «Павшими» Духами, Езотеричне Вчення буде проголошеним найбільш єретичним та згубним з усіх існуючих. Божественна людина жила у тваринній людині, тому коли протягом природної еволюції сталося фізіологічне роз'єднання – коли і «все тваринне творіння було роз'єднаним (рознузданим)» і самці почали тяжіти до самок – ця раса впала; не тому що вони покуштували Плід Дерева Знання та зрозуміли Добро та Зло, а тому, що вони не знали кращого. Керовані без статевим творчим інстинктом, ранні суб-раси розвинули проміжну расу, у якій, як на це є натяк у Станцях, втілилися вищі Дхіані-Когани. «Коли ми знатимемо відстань та тривалість Всесвіту (та знатимемо все що у ньому міститься) ми розмножимо нашу расу», відповідають Сини Волі та Йоги своїм братам тієї самої раси, які пропонували чинити так саме як вони. Це значить, що великі Адепти та Посвячені Анахорети «розмножаться», тобто ще раз створять «розумом народжених», «без порочних синів» - у Сьомій Корінній Расі. Так стверджується у Вішну та Брама Пуранх, у Махабхараті та у Харівамша. Окрім того, у одній частині Пушкари Махатм'я поділ на статі поданий алегорично у легенді про Дакшу, який побачив, що його силою волі народжене потомство, «Сини Пасивної Йоги» не бажають створювати людей, «перетворює половину себе на жінку, від якої народжує дочок», майбутніх дружин Третьої Раси, які народили гігантів Атлантиди, Четверту Расу. У Вішну Пурані просто сказано, що Дакша батько людства, запровадив статеві відносини, як засіб заселення світу. На щастя для Людської Раси, «Обрана Раса» вже зробилася носієм втілених вищих Дхіані (духовно та розумово), до того коли людство стало цілком матеріальним. Коли останні суб-раси Третьої Раси – за виключенням деяких найнижчих – загинули разом з великим Лемурійським Материком. «Сім'я Трійці Мудрості» вже приєдналося до таємниці безсмертя на Землі, дару, який дозволяє тій самій Високій Особистості переходити *ad libitum* з одного віджитого тіла у інше.

б) Перша Війна, полем діяльності якої була Земля, перше пролиття людської крові, стали результатом відкриття очей та почуттів людини, що дозволило їй побачити, що дочки її братів чарівніші за власних – так саме як і дружини. Крадіжки мали місце значно раніше за крадіжку сабіянок, і Мелаї позбавлені власних Олен, існували до народження П'ятої Раси. Титани або велетні були сильнішими; супротивники їх мудрішими. Це сталося під час Четвертої Раси – раси велетнів. Бо дійсно у древні часи існували «велетні». Цілий ряд еволюцій тваринного світу є запорукою того, що те саме явище мало місце між людськими расами. Але на ще більш низькій сходинці у ряду творіння ми зустрічаємо докази про існування у тих самих відношеннях у розмірах

флори рагі passu по відношенню до фауни. Красиві папороті зібрані та висушені нами між сторінками улюблених книг, є потомками гігантських папоротей часів Вугільного періоду. Писання та фрагменти філософських та наукових праць – майже кожний рекорд який дійшов до нас від стародавності - містить згадки про велетнів. Ніхто не мине визнати атлантів Таємної Доктрини у Ракшасах з острова Ланка – супротивників, переможених Рамою. Невже всі ці легенди лише плід порожньої уяви? Приділимо цій темі декілька хвилин уваги.

ЧИ Є ВЕЛЕТНІ ВИДУМКОЮ ?

Тут ми знову потрапляємо у конфлікт з наукою, яка доки що заперечує, що людина будь коли була значно вище за середній зріст сучасних та сильних людей. Доктор Г.Грегор вважає перекази про велетнів заснованими на не добре засвоєних фактах та на доказ наводить приклади помилкових суджень. Так у 1613 році у місцевості з невідомих часів названої «Подем Велетнів» у Нижньому Дофіне Франції у чотирьох милях від ст.Роман були знайдені величезні кістки глибоко зариті у пісочному ґрунті. Вони були віднесені до людських залишків і навіть визнані як такі, що належали Тевтіборду, голові тевтонів, вбитого Марієм. Але пізніші пошуки Кюв'є довели, що вони були скам'янілостями гігантського дінотеріума 18 футів довжини. Вказується на стародавні будівлі, як на докази того, що наші предки не були набагато вище за нас, бо їх вхідні двері власними розмірами були не більші за сучасні. Сама вища людина древності, з відомих нам, була римським імператором Максимом, зріст якого був лише семеро футів з половиною. Все ж, навіть у наші дні ми бачимо вищих людей. Далі, якщо Дарвін каже всім послідовникам мавпячої теорії, що види тварин які виникли від схрещення, постійно мають ознаки «схильності повернення до первісного типу», то той самий закон мусить бути пристосований і до людини. Якби у древні часи велетні не існували як тип, то їх не було би і на цей час. Все це має відношення лише до історичного періоду. І якщо скелети до історичних часів не можуть, на думку науки, бути доказом, то це справа лише часу. Більше того, як вже було сказано, зріст людини мало змінився з часів останнього Расового Циклу. Велетні древності всі поховані під океанами, і сотні тисяч років постійного тертя води, зрозуміло стерли би на пил навіть бронзовий скелет, тим більше людський. І звідки свідоцтва добре відомих класичних письменників, філософів і людей які ніколи мали репутації не чесних? Так саме не забудемо, що до 1847 року, коли Буше де Порт примусив науку звернути на це увагу, навряд будь що було відомим про копалини людини, бо археологія не знала про її існування. І лише Біблія повідомляла мудрим людям Заходу про велетнів, що існували «у ті часи на Землі». Зодіак був єдиним свідком, покликаним підтвердити це ствердження у особах Оріона або Атласа, чиї могутні плечі, за легендою підтримували світ. Все ж, навіть велетні не залишилися без власних свідків і тому потрібно поглянути на обидва боки цього питання. Три науки – геологія та науки Світил та Писань, остання у власній універсальності – можуть надати нам необхідні докази. Почнемо з геології; вже було визнаним, що чим древніші копалини скелетів, тим більшою, вищою та могутнішою була їх побудова. Це вже деякий доказ. Ф. де Ружемонт, хоча і занадто набожний, все ж є освіченим свідком, пише: «Всі кістки знайдені в округах Гарда у Австрії, у Л'ежі тощо; всі ці черепи нагадують негритянський тип... які як типи можуть бути сприйняті за черепа тварин, і всі вони належали людям високим на зріст». Те саме повторює і Ларте, авторитетна думка якого приписує «високий зріст» тих, хто загинули під час Потопу – немає необхідності, щоби це був обов'язково Потоп Ноя – та менший зріст, тим хто жив пізніше.

Що стосується свідоцтв стародавніх письменників, немає потреби турбуватися про ствердження Тертуліана, який запевняє нас, що у його часи декілька велетнів були знайдені у Карфагені – бо до того як його свідоцтво буде прийнятим, його власна особистість, якщо і не дійсне існування, мусять бути доведеними. Ми можемо звернутися до розповідей газет 1858 року

про «гробницю велетнів», знайдену у цьому році у місцевості цього міста. Що стосується до древніх язичницьких письменників, ми маємо свідоцтво Філострата про скелет велетня у 22 лікті довжиною, так саме як і про іншого у 12 ліктів, яких він бачив особисто на Сигейському Мисі. Можливо скелет цей і не належав, як у це вірив Протезилій, велетню вбитого Аполлоном під час осади Трої, все ж він був велетнем, так саме як і другий, відкритий Месскратом з Стира на Лемносі – «дивного на вигляд», за ствердженням Філострата. Невже упередження опиняться таким сильним, що примусить визнати цих людей без розуму або брехунами? Пліній каже про велетня, у якому він збирався визнати Оріона або Отуса, брата Ефіалта. Плутарх заявляє, що Серторій бачив могилу Велетня Антея; а Павзаній закладається у дійсному існуванні могил Астерія і Геріона або Гіллуса, сина Геркулеса – всі вони були велетнями, титанами та міцними людьми. Нарешті абат Regues стверджує у власній цікавій праці «Вулкани Греції» що: «По сусідству з вулканами острова Тера були знайдені велетні з величезними черепами, поховані під величезними камнями, щоби скласти які потрібні титанічні зусилля і, що перекази у всіх країнах поєднують їх з уявленнями про велетнів, вулкани та магію». У цій самій праці автор дивується, чому в Біблії та переказах Гіборіми, велетні або «Могутні», Рефаїми, привиди або «фантоми», Нефілім або «Павші» показані наче тотожні, хоча всі вони «люди», бо Біблія називає їх первобутніми та міцними – наприклад Німврод. Таємна Доктрина пояснює цю таємницю. Ці імена належать по праву лише чотирьом попереднім Расам та самому початку П'ятої, та натякають доволі ясно на перші дві «Примарні (Астральні) Раси, «Павшу» Расу – Третю, і на Расу Велетнів Атлантиди – Четверту, після якої «люди почали зменшуватися на зріст». Босює вбачає причину ідолопоклонства у «первородному гріху». «Ви будете як Боги» - каже Змій у Книзі Буття Єві, та створює перший зародок поклоніння брехливим божествам. Звідси, вважає він, виникло ідолопоклонство або культ та шанування зображень людських або антропоморфічних образів. Але якщо все ідолопоклонство побудоване лише на цих засадах то обидві церкви – грецька і латинська особливо – є такими самими ідолопоклонниками та язичниками як і будь яка інша релігія. Лише у Четвертій Расі, люди що втратили будь яке право бути божественними, започаткували тілесне шанування, іншими словами, фалічний культ. До цього часу вони дійсно були Богами, чистими та божественним як їх Прабатьки; і значення алегоричного «Змія», як вже було достатньо показано на попередніх сторінках не має відношення до фізіологічного «Падіння» людей, але до надбання ними Знання Добра та Зла; і це знання прийшло до них до їх падіння. Не треба забувати, що лише після свого насильницького вигнання з Едему «Адам взяв свою дружину Єву». Ми, все ж, не будемо порівнювати засади Таємної Доктрини з мертвою буквою єврейської Біблії, але краще звернемо увагу на їх тотожність у Езотеричному сенсі. Лише після власного відходу від нео-платоників Климент Олександрійський почав перекладати gigantes як serpents, пояснюючи, що «змії та велетні означають демонів». Нам можуть сказати, що до того як проводити паралелі між нашими засадами та догмами Біблії, ми мусимо подати кращі докази про існування гігантів Четвертої Раси, ніж згадки про них у Книзі Буття. Ми відповімо, що наші докази значно більш задовільні і, у будь якому випадку, вони підтверджені великою кількістю наукових та літературних свідоцтв, ніж ті які будь коли будуть подані на користь Потопу Ноя. Навіть історичні твори Китаю містять такі спомини про Четверту Расу. У французькому перекладі Шу-Цзин ми читаємо: «Коли Мяо-цзи (раса до потопа та зваблена, (пояснює перекладач), яка відійшла у древні часи у скелясті печери та потомство якої, як кажуть, ще зустрічається у околицях Контону), за нашими стародавніми документами обурили всю землю власними вчинками Tohy-Yeoo, і вона наповнилася злодіями... Володар (Chang-ty (Цар Божественної Династії) звернув свій погляд на народ та не побачив у ньому і сліду доброчинності. Він наказав Thong та Ly (Двом Дхіані-Коганам нижчого класу) припинити будь яке сполучення між небом та землею. З того часу не було більше сходжень ні доверху, ні донизу». «Сходження доверху та донизу» означало сполучення без перешкод між двома Світами.

Тому, що ми не можемо видати всю історію у подробицях Третьої та Четвертої Раси, то ми мусимо у межах дозволеного, зібрати найбільшу кількість фактів що до цього, особливо тих, які підтверджені доказами, так саме як і у древній літературі та історії. Тому, що «шкіряні покрови» людей ущільнилися і вони все більше та більше падали у фізичний гріх, то сполучення між фізичною та ефірною Божественною Людиною припинилися. Покров матерії між двома планами став занадто щільним, щоби навіть Внутрішня людина могла пройти крізь нього. Таємниці Землі та Небес, відкриті Третій Расі, її Небесними Вчителями, у дні їх чистоти стали великим центром світла, промені якого стали слабшими тому, що розсіялися та впали на непритаманний для них ґрунт, занадто матеріальний. Посеред мас Таємниці або Містерії виродилися у чаклунство, і далі перейшли у екзотеричні релігії, ідолопоклонство, сповнене упереджень та у культ людини або героя. Лише жменька перших людей – в яких іскра Божественної Мудрості горіла яскраво та підсилювалася у власній напрузі, у той час коли така сама іскра згасала у тих, хто навернувся на зло – лише ця жменька залишилися обраним охоронцем Таємниць, відкритих людині Божественним Вчителями. Посеред них були ті, хто був у стані Кумар з самого початку; і перекази шепочуть те, що Сокровенні Вчення стверджують, а саме, що ці Обрані були зародком Ієрархії, яка з тих часів не припиняла свого існування. Як проголошує Катехізис Езотеричних Шкіл: «Внутрішня Людина першої... лише міняє власне тіло від часу до часу; вона завжди та сама, не знає ні відпочинку ні Нірвани, зневажає Девачаном та залишається постійно на Землі, заради порятунку людства... З сімох Незайманих (Кумар) четверо жертвували собою за гріхи світу та на навчання невігласів, та будуть до кінця цієї Мануантари. Хоча і невидимі, вони завжди є. Коли люди кажуть про одного з них – «Він Помер», побач він, живий, і лише у іншій формі. Це суть Голова, Серце, Душа та Сім'я безсмертного Знання (Джнана). Ти ніколи не говоритимеш, о Лану про цих великих (Маха...) перед багатьма та називатимеш їх імена. Лише мудрий зрозуміє». Лише ці священні «Четверо» представлені у алегорії та у символах у Лінга Пурани, яка стверджує, що Вамадева (Шива) у якості Кумари народжується у кожній Кальпі (у цьому випадку у кожній Расі) у вигляді чотирьох юнаків – чотирьох білих, чотирьох червоних, чотирьох жовтих та чотирьох темних або коричневих. Не забуваємо, що Шива насамперед та головним чином є аскетом, охоронцем всіх Йогів та Адептів і алегорія стане цілком зрозумілою. Саме Дух Божественної Мудрості та Аскетизму без пороку втілюється у цих Обраних. І Рудра, лише після того як одружився, одірваний Богами від власного жажливого аскетичного життя, стає Шивою, Богом індуського Пантеону – і не зовсім добродійного або милосердного типу. Вище за цих «Чотирьох», лиш є ОДИН, як на Землі так і на Небі – ще більш таємнича та самотня Істота, описана у першому томі.

Наразі, ми мусимо розглянути природу «Синів Полум'я» та «Темної Мудрості», так саме і всі за та проти Сатанинської теорії. Ті уривки фраз які можна було зібрати з залишків табличок і які Г.Сміт відносить до описів – «Прокляття після Падіння», звісно, алегоричні, все ж вони підтверджують те, що викладається про істинну природу Падіння Ангелів у наших Книгах. Так сказано, що «Володар Землі назвав його на ім'я, Батько Елу (Елохім) та вимовив власне «прокляття», яке «почув Бог Хеа, і печінка його розгнівалася, бо його людина (Людина-Ангел) втратила власну чистоту», тому Хеа виказує бажання, щоби «мудрість та знання стали би ворожими їй та шкодили їй (людині)». Остання фраза вказує на прямий зв'язок між халдейським та біблійним викладеннями. У той час, коли Хеа (Еа) намагається привести до нуля мудрість та знання, завойовані людиною за посередництвом її знову надбаної розумової та свідомої здатності творити, у свою чергу – та забрати таким чином, монополію творчості з рук Бога (Богів) – Елохіми чинять так саме і у третій главі Книги Буття. Тому Елохім виганяє людину з Єдему. Але це було ні до чого. Бо Дух Божественної Мудрості всередині та над людиною – воістину Змій Вічності та всього Знання, той Манасичний Дух, який надав можливість людині зрозуміти таємницю «творіння» на

плані Кріяшакті та таємницю розмноження на плані Земному – привів її природним способом до відкриття шляху до безсмертя, не зважаючи на ревливих Богів. Самі перші атланти-лемурійці звинувачені у тому, що вони (божественні втілення) взяли собі дружин з більш низької раси, саме з раси людей, які до того часу не мали розуму. Кожне стародавнє Писання має ту саму або дещо викривлену легенду. Насамперед «Падіння Ангелів» яке перетворило «Першонароджених» від Бога на Асурів або Арімана, чи Тіфона «язичників» - тобто, якщо перекази у Книзі Єноха, у Гермесі, Пуранах та Біблії прийняті буквально – буде мати місце наступне просте значення, якщо причитати його езотерично: Такі фрази як «У власному (Сатани) честолюбстві він підняв руку проти Святилища Бога на Небесах» тощо. Мусять читатися таким чином: Спрямований Законом Вічної Еволюції та Карми, Ангел втілювався на Землі в людину; і тому, що його Мудрість та Знання все ж були божественними, хоча тіло від Землі, він алегорично звинувачений у відкритті та видачі Таємниць Неба. Він єднає та користується обома для цілей людського розмноження, замість над-людського. Від цього часу – «людина буде народжувати, не творити». Але тому, що таким чином вона мусить користуватися власним слабким тілом, як засобом для розмноження, то це тіло мусить понести покарання за цю Мудрість, зведену з Неба на Землю; відповідно втрата та порушення фізичної чистоти стає тимчасовим прокляттям.

Кабалісти середньовіччя знали це добре, бо один з них наважився написати: «Кабала спочатку була викладена Богом гурту обраних Ангелів, які створили богословську школу у Раю. Після падіння Ангели доволі милостиво передали цю небесну доктрину непокірній дитині Землі, щоби забезпечити її засобами для повернення до первісного благородства та блаженства». Цим показано, як був витлумачений християнськими кабалістами випадок одруження Синів Бога на дочках людей та передача ними божественних Таємниць – як це алегорично розповів Єнох, і так саме і шоста глава Книги Буття. На цей період можна дивитися як на до-людський, на період Божественної Людини або за виразом застосованим наразі протестантським богослов'ям – період Перед-Адамичний. Але навіть Книга Буття починає свою істинну історію (гл.6) з велетнів «днів тих» та «Синів Бога», які взяли собі у дружини «дочок людей» та вчили їх. Саме цей період описаний у Пуранах; і тому, що він має відношення до днів загублених у часі, відповідно до-історичних, то яким чином може будь який антрополог бути впевненим, було чи ні людство у той час таким, яким він знає його наразі? Всі особистості у Брахманах та Пуранах – Ріші, Праджапаті, Ману, їх дружини та потомство – належать до того самого до людського періоду. Всі вони, так зване Сім'я Людства. Саме навколо цих «Синів Бога», «розумом народжених», астральних дітей Брами, зростало наше фізичне тіло, до стану на цей час. Бо легенди Пуран про всіх цих людей, суть легенди про наші Монади, у їх різноманітних та незчисленних втіленнях на цій та інших Сферах, події побачені «Оком Шиви» стародавніх Ясновидців – «Третім Оком» у наших Станцях – та алегорично змальовані. Пізніше вони були викривлені заради сектантських цілей; і, хоча викривлені таким чином, вони не втратили значної частини головної істини. Так саме і філософія цих алегорій залишилася не менш глибока, не дивлячись на щільний покрив створений додатками пізніших фантазій. Але у Четвертій Расі ми досягаємо чисто людського періоду. Ті хто були наполовину божественними Істотами, добровільно втілені та були людськими лише зовні, змінилися фізіологічно і сполучалися з дружинами, які були цілком людськими та прекрасними на вигляд, але в яких втілювалися нижчі, більш матеріальні, хоча і небесні істоти. Ці Істоти у жіночих формах – Ліліт є їх прототипом у єврейських переказах – мають назву у Езотеричних викладеннях Кхаді (Дакіні санскритською). Алегоричні легенди називають голову цих Ліліт – Сангієс Кхаді (Будда Дакіні санскритською); всім ним приписана здатність «літати повітрям» та «велика доброта до смертних»; але вони не володіли розумом – лише тваринним інстинктом.

в) Це є початком зародження культу, який пізніше був засуджений на виродження у фалічний та сексуальний культ. Почалося це з культу людського тіла – «цього дива з див», як називає його один англійський письменник – і закінчилося культом статі. Шанувальники були велетнями на зріст, але не велетнями знання та освіти, хоча знання досягалося ними легше, ніж людьми нашого часу. Їх наука була у них самих. Лемуру-атланти не потребували відкриття та закріплення у власній пам'яті того, що їх спрямовуючий принцип знав на час втілення. Лише час та постійний супротив (тупість) Матерії, у яку занурювалися «принципи», могли – перше, послабити пам'ять їх знань до народження, друге, послабити і навіть загасити іскру духовності та божественності у них. Тому з самого початку вони стали жертвами власної тваринної природи та народили «чудовиськ» - тобто, людей очевидно відмінних від них. Крейцер добре описує велетнів словами: «Ці діти Неба та Землі за народженням були обдаровані Вищими Силами, які їх створили, надзвичайними здатностями як моральними так і фізичними. Вони наказували Стихіям, знали Таємниці Неба та Землі, морів та всього світу та читали майбутнє у зірках... Дійсно, коли читаємо про них, здається неначе ми маємо справу не з людьми такими як ми, але з Духами Стихій які виникли з Лона Природи та мали всіляку владу над нею... Всі ці істоти відмічені печаткою магії та чаклунства...». Такими вони були, ці наразі легендарні герої доісторичних, та все ж, одного разу бувших рас. Крейцер був мудрим між представників свого часу, бо він не звинувачував у свідомій брехні, не розумності та забобонах безкінечний ряд визнаних філософів, що згадували про ці раси та запевняли, що навіть у свій час вони бачили їх скам'янілі залишки. Минулі часи мали власних скептиків, і вони були так саме численними та наполегливими як і сучасні. Але навіть Луцій, Демокріт та Епікур приймали свідоцтва фактів та мали здатність, яка належить дійсно великим розумам, відрізнати видумку від факту та істину від перебільшення та обману. Стародавні письменники були не менш розумними за сучасних мудреців, бо як чудово зазначає автор «Заміток про Психологію Аристотеля у Зв'язку з Сучасною Думкою»: «Загальновизнаний підрозділ історії на древню та сучасну... призводить до непорозумінь. Греки у четвертому віці до Різдва Христового у багатьох відношеннях були модерністами, особливо можемо ми додати, у їх скепсисі. Не дуже схоже на правду, щоби вони легко сприймали байки». Все ж, лемурійці і атланти, ці «Діти Неба та Землі», дійсно були відзначені печаткою чаклунства, бо Езотеричне Вчення звинувачує їх у де чому такому, що якщо би це було сприйнятим, це поклало би край всім труднощам науки, що до походження людини, або точніше її анатомічної схожості до антропоїдів. Сокровенне Вчення звинувачує їх у скоєнні огидного (для нас) злочину у статевих відносинах з «тваринами» і, таким чином, у зародженні наразі зниклих піфекоїдних видів. Звісно, можливість такого схрещення людини з будь якою твариною буде відкинута, так саме як і самовільне зародження, чому вчить Езотерична Наука. Але окрім думки, що у ті віддалені часи, ні людські атланти, ні «тварини» не були такими фізіологічно досконалими, якими ми знаємо їх наразі, сучасні уявлення що до цього питання занадто не визначені та хиткі, щоби дозволити їм абсолютне заперечення такого факту.

Уважне вивчення Коментарів примусить подумати, що Істота з якою новий «Втілений» має статеві відносини, мала назву «тварини» не тому, що вона не була людською, а тому що вона відрізнялася фізично та розумово від більш досконалих рас, фізіологічно розвинутих у більш ранній період. Пригадаємо Станцю 7 і те, що сказано у Вірші 7.1. а саме, коли «Сини Мудрості» вперше прийшли для втілення, деякі з них втілилися цілком, інші спрямували у форми лише іскру, у той час коли останні з Тіней були позбавлені цього наповнення та удосконалення до Четвертої Раси. Тому ті раси, що «лишилися позбавленими розуму», залишилися такими як і були навіть після природного поділу на стать. Саме вони зробили схрещення, так би мовити та народили чудовиськ, саме з цього потомства атланти обрали собі дружин. Припускалося, що Адам та Єва з Каїном та Авелем були єдиним людським сімейством на Землі. Але, ми бачимо, що Каїн відбув у

країну Нод та взяв звідти дружину собі. Очевидно, лише одна раса припускалася достатньо досконалою, щоби мати назву людської; і навіть у наші часи, у той час коли веддхи з джунглів вважаються сингалезцями не більше як тваринами які розмовляють, деякі британці у власній зверхності вірять, що всі інші сімейства людства – особливо темні індуси – є нижчою расою. Окрім того існують натуралісти які серйозно піднімають питання, чи можуть деякі дикі племена, наприклад бушмени, вважатися людьми? Коментарі описують такий вид (або расу) тварин, «прекрасних на вигляд» такими словами: «Вони мають людську форму, але їх нижні кінцівки, від талії до низу, вкриті волоссям». Може звідси виникла раса сатирів. Якщо людина існувала два мільйони років тому, то люди мусили би бути – так саме як і тварини – відмінними фізично і анатомічно від того, чим вони стали наразі і, відповідно вони у той час були ближче до типу чисто ссавців, ніж наразі. У будь якому випадку, ми знаємо, що тваринний світ схрещувався строго *inter se* – тобто, відповідно до роду та виду – лише з часу появи на цій Землі атлантів. Як показано автором талановитої праці «Сучасна Наука та Сучасна Думка», думка про відмову схрещення з іншими видами або, що безпліддя є результатом такого схрещення, є скоріше «*prima facie* висновком, ніж абсолютним законом», навіть на цей час. Він доводить, що «Різні види фактично часто схрещуються, як ми це бачимо на знайомому прикладі кобили та віслюка. Правда, що у цьому випадку мул безплідний... але це правило не є загальним, і нещодавно були створені змішані види лепоріда або зайця кролика, які цілком здатні до розмноження». Так саме наведений приклад собаки та вовка та деяких інших домашніх тварин, лисиці та собаки, а сучасна швейцарська скотина, взагалі походить від «трьох різних видів» первобутніх биків. Все ж, деякі з цих видів, наприклад, сімейство антропоїдної мавпи, яка схожа до людини власним фізичним устроєм, має як нам кажуть: «Численні відгалуження які поступово переходять одне у друге, але крайні типи яких більше відрізняються один від другого, ніж людина від вищого типу антропоїдів». Наприклад горила та шимпанзе. Таким чином, зауваження Дарвіна – або чи не скажемо Ліннея? - *natura non facit saltum* не лише підтверджене Езотеричною Наукою, але навіть – наче з'явилася можливість для сприйняття істинної доктрини і ще іншими, окрім послідовників – вона у багатьох випадках, якщо лише не цілком, замирила би сучасну науку еволюції з фактами, так саме як з абсолютною невдачею антропологів знайти «ланку якої не достає» у геологічних шарах нашого Четвертого Кола. У іншому місці ми доведемо, що сучасна наука, хоча і несвідомо, підтримує наш випадок своїми власними припущеннями і що Катерфаж правий, коли припускає у власній останній праці, що значно більш схоже на правду, що антропоїдна мавпа походить від людини, ніж те, що ці обидва мали спільного, ніде не знайденого, предка. Таким чином мудрість тих хто складав древні Станці виправдана, на край випадок хоча би одним відомим вченим, і окультист вважає за краще вірити, як він і робив завжди, Коментарям: «Людина була першою та вищою (ссавцем) твариною, яка з'явилася у цьому (Четвертому Колі) творіння. Далі виникли тварини ще більших розмірів; і останньою після всіх, німа людина, яка ходила на чотирьох; (Бо) Ракшаса (Великі, Демони) і Даїт'я (Титани) Білого Двіпа (Материка) осквернили її (німої людини) предків». Далі ми бачимо, існують антропологи які простежили людину до глибин епохи, та знищують уявні перешкоди між хронологією сучасної науки та Стародавнього Вчення. Правда, англійські вчені, взагалі ухилилися від припущення навіть гіпотези про Третинну людину. Всі вони та кожен окремо, виміряють древність Номо *Prmsgenius* у світлі власних упереджень. Гекслі, правда, наважився обговорювати можливість Пліоценської та Міоценської людини. Професор Зіман і Г.Ален віднесли її появу до Еоценського періоду, але загалом, англійські вчені вважають, що ми не можемо йти безпечно за межі Четвертинного Періоду. На жаль факти не відповідають занадто обережними ствердженнями цих вчених. Французька школа антропології, посилається на відкриття Буржуа, Капеліні та інших та визнає, майже без виключень, доктрину, що сліди наших предків мусять зустрічатися у Міоценському віці, хоча Катерфаж схильний дозволити існування людини у

Вторинному Віці. У подальшому ми порівняємо ці заключення з брамінськими у екзотеричних книгах, близьких до Езотеричного Вчення.

г) «Після чого Третє Око перестало діяти», проголошує Вірш, бо людина занурилася занадто глибоко у Матерію. Що означає дивна заява у Вірші 10.5. що до Третього Ока Третьої Раси, яке атрофувалося та більше не діяло? Ще декілька Окультних Вчень мусять бути наразі викладені що до цього питання, так саме як і інших. Інформація про історію Третьої та Четвертої Раси мусить бути збільшеною, щоби вона могла вилити більше світла на розвиток нашого сучасного людства; та показати, яким чином, здатності викликані до діяльності за посередництвом окультного способу життя, повертають людину до стану, який вона займала у сенсі духовного розуміння та свідомості. Але спочатку потрібно пояснити феномен Третього Ока.

РАСИ, ЯКІ ВОЛОДІЛИ «ТРЕТІМ ОКОМ»

Тема ця така незвичайна, шляхи якими ми мусимо йти такі заплутані, мають так багато небезпечних пасток, від ворожих теорій та критики, що потрібні переконливі причини для кожного кроку. Спрямовуючі світло ліхтаря Езотеризму майже на кожний дюйм пройденого Окультного ґрунту, ми мусимо так саме користуватися лінзами, щоби виявити у більшій об'єктивності галузі досліджені точною наукою; і це не лише для їх порівняння, але щоби захистити нашу теорію. Дехто може пожалкувати, що в історії росту та еволюції зниклих рас занадто мало сказано про їх фізичну людську побудову. Без сумніву, набагато більше могло бути сказано, якби звичайна обережність не примусила нас міркувати біля порогу кожного нового одкровення. Видається все, що можливо, все те що відмічено віхами у відкриттях сучасної науки, але те про що точна наука нічого не знає та не у стані обговорювати і тому відкидає як факт в Природі – але все не може бути виданим. Навіть такі ствердження, як наприклад, що з усіх ссавців, людина була першою, що саме людина є посереднім предком антропоїдної мавпи і що у давні часи вона була на вподобі до Циклопа – всі вони будуть заперечуватися; і вчені ніколи не будуть у стані довести цілком задовільно, за виключенням хіба що для себе, що це не було так. Також вони не можуть дозволити, що перші дві Раси людей були доволі ефірними та схожими до привидів за власним устроєм, організмом і навіть формою, щоби бути названими фізичними людьми. Бо якщо вони дозволять це, то стане ясным, чому не можна сподіватися, що залишки таких людей можуть бути знайдені посеред інших копалин. Та все ж, все це ними стверджується. Людина була, так би мовити, сховищем всього сім'я життя для цього Кола, як рослинного так і тваринного. Так саме як Ейн-Соф Єдиний, не зважаючи на численні форми що містяться у ньому, так саме і людина на Землі є мікрокосмом макрокосму. «Щойно з'явилася людина, все було скінченим... бо все є в людині. Вона єднає у собі всі форми. Таємниця земної людини відповідає Таємниці Небесної Людини». Людська форма так названа, бо вона містить (у будь якій формі) Божественну Людину та є новим типом на початку кожного Кола, як інтуїтивно зауважив автор «Esoteric Studies». «Тому що людина ніколи не може бути, так саме вона ніколи не була явленою у формі яка належала тваринному царству *in esse*, тобто вона ніколи не складала частини цього царства. Нова людська форма вийшла і не лише вийшла з самого досконалого виду цього царства, а завжди мусила була являти собою новий тип Циклу. Людська форма у одному кільці (?) як я собі уявляю, стає скинутим одягом у наступній; і вона у такому випадку стає власністю вищої категорії у нижчому царстві». Якщо думка ця має той сенс, як ми розуміємо його – бо згадка «кілець» декілька заплутує питання – то це є точне Езотеричне Вчення. З'являючись на самому початку та у голові чуттєвого та свідомого життя, Людина – Астральна або «Душа», бо Зогар повторює Стародавнє Вчення, однозначно говорить, що «сучасна людина є душею, її матеріальна побудова не є частиною її» - Людина стала живою та тваринною Одиницею, «скинутий одяг» якої визначали устрій кожного життя та тварин у цьому Колі. Таким чином, вона

«віками» «створювала» комах, плазунів, птахів та тварин, несвідомо для себе з власних залишків від Третього та Четвертого Кола. Ця сама думка та вчення так саме точно викладене у Вендідаді маздеїв, як і халдейській та Мойсеевій алегорії про Ковчег, всі вони є численними у різних народів первісної легенди, наведеної в індуських Писаннях. Це вчення ми зустрічаємо в алегорії про Вайвасвата Ману та його Ковчег з сімома Ріші, до того кожний з них явлений як Прабатько визначених тварин, плазунів і навіть чудовиськ, як ми це бачимо у Вішну та інших Пуранах. Відкрийте Вендідад маздеїв та прочитайте наказ Ахура Мазди Ііму, Духу Землі, символу Трьох рас, після того як йому було наказано побудувати Вара – «загорожене місце», Аргха або Вмістилище. «Туди (у Вара) ти принесеш сім'я чоловіків та жінок, обраних з родів самих великих, кращих та самих чудових на цій землі: туди ти знесеш сім'я всілякого роду тварин тощо... Ти знесеш туди все це сім'я по двоє від кожного виду, щоби вони збереглися там та не вичерпалися до того часу, доки люди ці будуть у Вара». Ці «люди» у «Вара» є «Прабатьки», Небесні Люди або Дхіані, майбутні ЕГО, яким доручено забезпечити душею людство. Бо Вара або Ковчег, або Вмістилище просто означають Людину. «Ти запечатаєш Вара (наповнене сім'ям) і зробиш двері та вікно сяюче світлом з середини (що є Душа)». І коли Ііма запитує Ахура Мазду, яким чином йому почати створювати Вара, він отримує наступну відповідь: «Розітри землю... та міси її руками, на вподобі до того як це робить гончар, коли місить глину». Єгипетський Бог з головою Овна робить людину з глини на гончарному колесі, так саме як і у Книзі Буття Елохіми роблять так саме. Коли, потому, запитали «Творця матеріального Світу» Ахура Мазду, що дає світло «Вара, що зробив Ііма», він відповів: «Існують нестворені світочі і світочі створені. Там (у Ар'яна-Ваеджо, де будується Вара) зірки, місяць та сонце піднімаються та заходять лише одного разу (на рік), і рік здається як один день (та ніч)». Це ясний натяк на «Країну Богів» або наразі на Північні Області. Окрім того, ще один натяк ми маємо у цьому вірші, а саме визначення «нестворені світочі», які освітлюють людину з середини – її «принципи». Інакше не можливо було знайти жодного сенсу у відповіді Ахура Мазди, яка закінчується словами: «Кожний сороковий рік, у кожної пари (гермафродит) двоє народжуються, один чоловічої статі, другий жіночої». Останні слова є очевидним відгуком Таємної Доктрини у Станці, де сказано: «Після відбуття терміну кожного з сорока (щорічних) Сонць, на кінці кожного сорокового Дня, двоє-рідне стає чотирма; чоловік та жінка у одному, у першому, другому, третьому...». Це ясно, бо кожне «Сонце» означало цілий рік, складений у той час з одного Дня тому, що у арктичному поясі він складений наразі з шістьох місяців. За древнім Вченням, вісь Землі поступово змінює власний нахил по відношенню до екліптики, і у вказаний період нахил цей був таким, що полярний День тривав протягом всього оберту Землі навколо Сонця, після цього приходили швидкоплинні Сутінки, і далі полярна країна приймала положення прямо під сонячними променями. Це можливо заперечує астрономію, як вона наразі викладається та розуміється, але хто може сказати, що зміни та рух Землі, які не відбуваються наразі, не відбувалися мільйони років тому? Повертаючись ще до ствердження, що Вара означає Людину Четвертого Кола, так саме як і Землю того часу, Місяць і навіть Ковчег Ноя, якщо хтось бажає, то це ще раз видно з розмови між Ахура Маздою та Заратустрою. Коли останній запитує: «О Творець матеріального світу, Ти Пресвятий! Хто є той хто приніс закон Мазди у Вара, зроблену Іімою?». Ахура Мазда відповідає: «То був птах Каршипта, о пресвятий Заратустра!». І примітки пояснюють: «Птах Каршипта перебуває у небесах; якби він жив на Землі, він був би царем посеред птахів. Він приніс закон у Вара Ііми та проголосив Авесту на мові птахів».

Це знову таки алегорія та символ, незрозумілий лише сходинцям, які бачать у цьому птаху «втлені блискавки» та кажуть що «пісня його часто сприймається за мовлення якогось бога та як одкровення», та ще багато чого іншого. Каршипта є людська розумна Душа, і божественність її була символізована у древній релігії магів у вигляді птаха, у той час коли у греків вона мала образ

метелика. Щойно Каршипта потрапила у Вара або Людину, вона одразу зрозуміла закон Мазда або Божественну Мудрість. У «Книзі Сокровенної Таємниці» сказано про Дерево, яке є Дерево Добра та Зла: «У гілках його птахи живуть та будують власні гнізда (душі та ангели мають власні місця)». Тому у кабалістів є схожий символ. «Птах» був синонімом та символом халдейським, та став символом єврейським для Ангела, Душі та Духа або Дева: І «Гніздо Птаха» у обох було Небом, у Зогарі Лоном Божим. Досконалий Месія потрапляє до Едему «у те місце, що має назву Гнізда Птиці». «На вподобі до птаха, що вилітає з власного гнізда», і це є Душа, яку Шекіна (божественна мудрість) не залишає ніколи». «Гніздо Вічного Птаха, тремтіння крил якого народжує Життя, є Простір» - каже Коментар, маючи на увазі Хамсу, Птаха Мудрості. Саме Адам Кадмон є Деревом Сефіротів і він стає езотерично «деревом знання добра та зла». «І дерево це має навколо себе семеро стовпів світу, або Правителів (знову ті самі Правителі або Сефіроти) які діють через відповідні класи Ангелів у сферах сімох планет» тощо, один з класів яких народив велетнів (Нефелім) на Землі. Всі стародавні язичники та християни вірили, що первісне людство було расою гігантів. В Америці розкопки деяких курганів та печер вже мають у окремих випадках скелети у дев'ять та дванадцять футів на зріст. Скелети ці належать племенам ранньої П'ятої Раси, наразі люди середнього зросту, між п'ятьма та шістьма футами. Але легко можна повірити, що Титани та Циклопи древності дійсно належали до Четвертої (атлантів) Раси і, що всі легенди та алегорії індуських Пуран та грецьких поем Гезіода та Гомера були засновані на туманних згадках про дійсно бувших Титанів – людей жахливої, надлюдської фізичної сили яка дозволяла їм утримувати на відстані та захищатися від гігантських чудовиськ Мезозойського та раннього Ксенозойського періодів – так саме і про дійсних Циклопів. Смертних «з трьома очима». Часто спостережливі письменники бачили, що «походження майже всіх народних міфів та легенд можна було простежити до факту, що мав місце у Природі». У цих фантастичних творах суб'єктивізму завжди є елемент об'єктивності та дійсності. Уява мас, якою не впорядкованою вона не була би, ніколи не могла би уваяти та створити ex nihilo таку кількість чудовиськ, таку кількість дивних казок, якби вона не мала власним ядром ті туманні та не ясні спомини, що єднають розірвані ланки низки часу, щоби створити з них таємничу тканину мрій нашої спільної свідомості. У наступних Відділах на доказ існування Циклопів – раси Гігантів – будуть наведені руїни споруд, названих циклопічними і на цей час. Інформація про те, що рання Четверта Раса – протягом її еволюції, впритул до кінцевого пристосування людського організму, який став досконалим та симетричним лише у П'ятій Расі – могла мати два ока без необхідності мати третє око посередині чола, на вподобі до легендарних Циклопів, так саме має підтвердження від науки. Для окультистів, які вірять що духовна та психічна інволюція йде паралельно з фізичною еволюцією – що внутрішні почуття, уроджені в перших людських расах, атрофувалися під час росту раси та матеріального розвитку зовнішніх почуттів – та для вивчаючих Езотеричний символізм вищезазначене ствердження не є здогадкою або можливістю, але просто фазою закону зростання, загалом фактом. Вони розуміють сенс наступного місця у Коментарях: «Існували чотири-рукі людські істоти у ті віддалені дні андрогенів; за однієї голови, але з трьома очима. Вони могли бачити перед собою та позаду себе. Після закінчення однієї Кальпи (після поділу на статі) духовний зір людей став тусклим внаслідок їх падіння в Матерію, відповідно з цим Третє око почало втрачати власну міць... Коли Четверта Раса досягла свого середнього віку, прийшов час розбудити Внутрішній Зір та надбати його штучним заохоченням, процес цей був відомий древнім Мудрецьям... Третє Око у свою чергу почало поступово кам'яніти та скоро зникло... Дволикі стали одноликими, і око глибоко увійшло у голову і на цей час воно збережене під волоссям. Під час діяльності Внутрішньої Людини (під час трансів та духовних видінь) око набрякає та збільшується. Архат бачить та відчуває його і відповідно до цього регулює власні дії... Непорочний Лану (Учень, Чела) не мусить боятися; той хто не стереже власної чистоти (той хто не незайманий) не отримає допомоги від «Ока Дева». На жаль

це так. «Око Дева» більше не існує для більшості людства. Третє око мертве і більше не діє; воно залишило після себе свідка свого існування. Цим свідком є наразі шишковидна залоза. Що стосується до «чотирируких» людей, то саме вони стали прообразами індуських Богів.

Такою є таємниця людського ока, і деякі вчені примушені були взяти для пояснення Окултне Вчення у власних намаганнях виправдати та пояснити проблеми навколо нього. Розвиток людського ока скоріше підтверджує Окултну антропологію, ніж антропологію матеріалістичних фізіологів. «Очі у людському ембріоні ростуть з середини назовні» - з мізків, замість того, щоби складати частину шкіри, як у комах та каракатиць. Професор Ленкастер вважає, що мізки дивне місце для ока і у спробах пояснити феномен на засадах дарвінівської теорії, висловив цікавий погляд, що «наш» первісний хребтовий предок був «прозорою» істотою і тому місце знаходження ока не мало значення. Таким чином, нас вчать, що людина була «прозорою» істотою; відповідно наша теорія має сенс. Але як замирити гіпотезу Ленкестора з теорією Геккеля, за якою око хребтових виникло з причини змін у епідермі? Якщо око зародилося всередині, то остання теорія мусить бути відкинута як непотрібна. Здається це доведене ембріологією. Окрім того незвичайне припущення Ленкестора можливо є необхідністю з причини еволюційних вимог? Окултизм та його вчення, що до поступового розвитку почуттів «з середини назовні», з астральних прототипів, є значно більш задовільним. Третє Око відійшло всередину, коли воно закінчило власний цикл – ще один пункт на користь Окултизму. Алегоричний вислів індуських містиків про «Око Шиви», про Три-Лочана або «з трьома очима», таким чином отримує виправдання. Переміщення шишковидної залози (одного разу Третього Ока) на чоло є екзотеричним свавіллям. Це так саме кидає світло на таємницю – не зрозумілу для багатьох – на зв'язок між аномальним або духовним яснобаченням та фізіологічною чистотою ясновидця. Часто запитують: чому не одруження та чистота є *sine qua non* умовою для прийняття учнями або для розвитку психічних і окултних сил? Відповідь ми маємо у Коментарях. Коли ми знатимемо, що Третє Око було одного часу фізіологічним органом і що пізніше з причини поступового зникнення духовності та посилення матеріальності, бо духовно природа поступилася місцем фізичній, воно стало атрофованим органом, так саме мало наразі зрозумілим фізіологами, як і діафрагма – коли ми це знатимемо, зв'язок стане зрозумілим. Протягом людського життя величезною перешкодою на шляху духовного розвитку і особливо на шляху надбання Йогічних Сил є діяльність наших фізіологічних почуттів. Тому що статева діяльність щільно пов'язана з хребтовими мізками та сірою речовиною мізків, то не обов'язкові подальші пояснення. Зрозуміло, що нормальний та аномальний стан мізків та ступінь діяльної роботи у довгастому мозку (*Medulla Oblongata*), сильно впливають на шишковидну залозу, бо завдяки численним «центрам» у цій області, яка контролює найбільшу частину фізіологічних дій та тваринної економії, а так саме з причини щільного та близького сусідства цих двох органів, доволі могутній «індуктивний» вплив виникає через довгастий мозок на шишковидну залозу. Все це цілком зрозуміло для окултиста, але доволі туманно для звичайного читача. Тому останньому потрібно показати можливість існування в Природі людини з трьома очима у ті періоди коли її оформлення було ще у відносно хаотичному стані. Така можливість може бути визнаною, насамперед, з анатомічного та зоологічного знання, а надалі вона мусить знайти підтвердження і у припущеннях самої матеріалістичної науки.

Запевняється на засадах авторитету науки та доказі який є не простою вигадкою теоретичних спекуляцій а саме, що багато які тварини – особливо між нижчими видами хребтових – мають третє око, наразі атрофоване, але яке без сумніву діяло під час свого виникнення. Види *Hatteria*, або ящірки сімейства *Lacertitia*, нещодавно відкриті у Новій Зеландії – частині так званої древньої Лемурії, зазначте це для себе – представляють цю особливість самим незвичайним чином; і не лише ящірка а і хамелеон та ще деякі плазуни і навіть риби. Спочатку вважали, що це

не більше ніж подовження мозку невеличкою випуклістю за назвою *Epirhysis*, маленькою кісткою, відділеною від головної кістки хрящем, та яка зустрічається у кожної тварини. Але швидко було знайдено, що це є дечим більшим. Як показав її розвиток та анатомічна побудова, вона демонструвала таку аналогію з устроєм ока, що була визнана неможливість вважати її будь чим іншим. Є палеонтологи які і наразі впевнені, що це Третє Око спочатку діяло, і вони без сумніву праві. Подивіться, що ми читаємо про шишковидну залозу в «Анатомії» Quain'a: «Саме від цієї частини, яка складала спочатку всю а далі і задню частину первісної мізкової бульки, набули розвитку у самий ранній період оптичні бульки, і передня частина є тією самою, у зв'язку з чим утворюються мозкові півкулі, разом з іншими прилеглими частинами. *Thalamus opticus* утворюється на кожному боці за рахунок медулли, у той час коли проміжок між ними складає порожнину третього шлуночка з продовженням до воронки. Сіра спайка або шов проходить далі крізь порожнину шлуночка... Задня частина черепного купола набуває розвитку особливим процесом, відміченим далі, у шишковидну залозу, яка залишається закріпленою з кожного боку до *thalamas* за посередництвом власних ніжок, а позаду них утворюється спайка поперек... Обидва *optic thalami* створені з задньої та зовнішньої частки бульки, складені спочатку з одного порожнього мішечка нервової матерії, порожнина якого сполучається з кожного боку попереду з порожниною півкуль мізків, а позаду з порожниною середньої мозкової бульки. Але швидко за рахунок відкладень позаду та знизу *thalami* стає твердим і у той самий час щілина з'являється зверху над ними та рухається до внутрішньої порожнини, яка залишається відкритою у задній частині напроти входу до *Sylvian aqueduct*. Ця щілина є третім шлуночком. Позаду обидва *thalami* мають продовження, поєднані раніше створеною спайкою, яка стає відчутною наприкінці третього місяця, а так саме за посередництвом ніжок шишковидної залози... У ранньому періоді оптичні канали можуть вважатися порожнім продовженням зовнішньої сторони стінки *thalami*, коли вони все ще у стані бульок. На четвертому місяці ці канали вже явно сформовані. Далі вони мають продовження та торкаються до *corpora quadrigemina*. Утворення шишковидної залози є найбільш цікавим феноменом, пов'язаним з розвитком *thalamence-phalon*». Вищенаведене особливо цікаве, коли ми згадаємо, що якби не розвиток задньої частини мізкових півкуль, шишковидна залоза була би цілком видимою під час видалення кісток тім'я. Так саме цікаво відзначити очевидний зв'язок між первісним порожнім оптичним каналом (*Optic tract*) та очима спочатку, і далі між цією областю та шишковидною залозою та її ніжками, а так саме між всіма цими частками. Таким чином нещодавнє відкриття, що до третього ока ящірки, має доволі важливе значення для історії розвитку людських почуттів та Окулярного ствердження у цьому питанні.

Добре відомо, що Декарт вбачав у шишковидній залозі місце знаходження Душі, хоча все це вважають наразі видумкою ті, хто вже не вірить у існування безсмертного принципу в людині. Хоча Душа поєднана з кожною частиною тіла, стверджував він, все ж, існує особливе місце у останньому, де Душа виявляє власні функції переважно перед іншими місцями. І тому, що ні серце ні мізки не можуть бути цим «особливим» місцем, то він вирішив, що це місце у цій маленькій залозі яка хоча і прив'язана до мізків, все ж незалежна у власній діяльності. Не зважаючи на уявну не науковість цих поглядів у наші дні точного знання, Декарт був на багато ближче до Окулярної істини, ніж наприклад, Геккель. Бо шишковидна залоза значно більше зв'язана з Душею та Духом, ніж з фізіологічними почуттями людини. Якби вчені мали хоча би проблизь уявлення про дійсні процеси, які застосовує Еволюційний Імпульс та про спіральний цикловий рух цього Великого Закону, вони не губилися би у догадках, а були би обізнаними у майбутніх фізіологічних перетвореннях, що очікують людський рід, завдяки знанням про його минулі форми. Вони би побачили недолугість власних сучасних «сліпих» сил та «механічних» процесів Природи; і за результатом такого знання вони зрозуміли би, що згадана шишковидна

залоза, наприклад, не могла би бути пристосованою до фізичного застосування у цій стадії нашого Циклу. Якщо це не парне «третє» око атрофоване наразі в людині, то це є доказом що воно як і у нижчій тварині колись було діяльним, бо Природа ніколи створює жодної форми без визначеної мети та користі. Ми стверджуємо, що залоза ця була діяльним органом у тій стадії еволюції, коли духовний елемент в людині головував над ледве створеними психічним та інтелектуальним елементами в людині. І протягом свого руху до низу у напрямі точки де фізіологічні почуття набули розвитку та пройшли *ragi passu* з зростанням та ущільненням фізичної людини – крізь нескінченні та складні перешкоди та бідкування зоологічного розвитку – це середнє «око», на решті атрофувалося разом з ранніми духовними та чисто психічними властивостями в людині. «Око є дзеркалом та так саме вікном Душі» проголошує народна мудрість, а *Vox populi, vox Dei*.

Спочатку кожний вид та сімейство існуючих у той час видів були гермафродитами та об'єктивно з одним оком. У тварині - форма якої так саме була ефірною (астральною) як і форма людини, до того доки тіла обох почали створювати свої «шкіряні покрови», тобто виробляти з середини назовні щільне покриття з фізичної речовини або матерії з внутрішнім фізіологічним механізмом – у цій тварині Третє Око, так саме як і в людині, було спочатку єдиним органом зору. Два передніх фізичних ока набули розвитку пізніше як в тварині так і в людині, орган фізичного зору якої на початку Третьої Раси був у тому самому стані, як і у деяких сліпих хребтових у наш час, тобто під непрозорою шкірою. Наразі стадії розвитку цього непарного або первісного ока в людині та тварині переставлені у зворотному порядку, бо людина вже пройшла ту тваринну, нерозумну стадію у Третьому Колі та випередила тваринне царство на цілий план свідомості. Тому, у той час коли Око Циклопа було, та все ще є в людині органом духовного зору, в тварині воно було органом фізичного об'єктивного зору. І це око виконало свою функцію і тому було замінене еволюцією від простого до складного на два ока, і таким чином воно було прихованим та відкладеним Природою для наступного використання у наступних віках. Це пояснює, чому шишковидна залоза досягла свого вищого розвитку пропорційно з нижчим фізичним розвитком. Саме посеред хребтових вона є найбільш об'єктивною, у той час коли в людині вона прихована та недосяжна, хіба що для анатома. Все ж, чимало світла пролило на майбутній фізичний, духовний та інтелектуальний стан людства у періоди які будуть відповідати паралельно минулим періодам і завжди лінією сходження та підйому циклічної еволюції та розвитку. Таким чином, декілька сторіч до Калі Юги – Віка, який почався біля 5000 років тому – у Коментарі якомога зрозумілими словами було сказано: «Ми (П'ята Корінна Раса) у нашій першій половині (тривалості) підйому дугою Циклу перебуваємо у серединній точці, або між Першою та Другою Расами – під час їх сходження (тобто коли Раси рухалися дугою сходження до низу)... Обрахуй сам Лану та побач». Обрахувавши за порадою, ми маємо, що під час того перехідного періоду – а саме, у другій половині Першої духовної ефірно-астральної Раси – молоде людство було позбавлене інтелекту мізків, воно було у той час на шляху сходження до низу. І тому що ми на паралельній лінії але дугою доверху, то ми позбавлені духовного елементу, який наразі замінений розумом. І тому, що ми наразі у Манасичному періоді нашого Циклу Рас або у П'ятій Расі, відповідно ми перейшли серединну точку рівноваги Духу та Матерії – або рівноваги між розумом мізків та духовним розумінням. Все ж, потрібно мати на увазі один важливий момент. Ми наразі лише у Четвертому Колі, і лише у П'ятому досягнемо нарешті цілковитого розвитку Манаса, як прямого Променя Махата, Променя якого Матерія більше не затримуватиме. Все ж, тому що кожна суб-раса та народність має власні цикли та стадії еволюційного розвитку які повторюються у менших розмірах, то тим більше це має відношення до Корінної Раси. Тому, у той час коли наша Раса, як Корінна, вже перейшла екватор та вже на дузі підйому, деякі з суб-рас все ще на тіньовій, дузі сходження їх відповідних національних циклів; інші – найбільш древні – перейшли критичну точку, яка одна вирішує, загине або буде

жити та або інша раса, народ або плем'я – на вершині духовного розвитку, як суб-раси. Наразі стає зрозумілим, чому Третє Око поступово перетворилося на просту залозу після фізичного Падіння тих, кого ми зголосилися називати лемурійцями. Цікавий факт, що в людині мізкові півкулі та бокові шлуночки особливо, набули розвитку, у той час коли саме Optic thalami Corpora quadrigemina та Corpora siriala є головними, що набули розвитку у мізках ссавців. Окрім того стверджується, що інтелект людини може бути частково виміряний на основі розвитку центральних закруток у передній частині мозкових півкуль. Здається, що природним висновком буде, що якщо розвиток шишковидної залози може вважатися вказівником на астральні здатності та духовні спрямування людини, то мусить спостерігатися відповідний розвиток цієї частини черепа або збільшення у розмірі шишковидної залози за рахунок задньої частини мозкових півкуль. Це доволі цікаве судження і воно отримає підтвердження у цьому випадку. Ми побачимо знизу та позаду мозочок, який вважається місцем знаходження всіх тваринних схильностей в людській істоті, на який наука дивиться як на головний центр для всіх фізіологічних координованих рухів тіла, таких як хода, їжа тощо; передню частину мозку, частину переважно пов'язану з інтелектом людини; та посередині головуєча над усіма, особливо над тваринними функціями розташована шишковидна залоза, у зв'язку з розвиненою та духовною людиною. Потрібно запам'ятати, що це є лише фізичні відповідності, на вподобі до того як звичайний людський мозок є органом пам'яті, але не самою пам'яттю. Таким чином це є той орган, який поклав початок багатьом легендам та переказам, посеред інших і легенді про людей які мали одну голову але два обличчя. Ці легенди можуть бути знайдені у декількох китайських працях, окрім згадки про них в халдейських фрагментах. Окрім вже згаданої праці Шан Хай Цзин, компільованої Гун Ся з написів на десятиох урнах зроблених на замовлення Імператора Юй у 2225 році до Різдва Христового, ці легенди можуть бути знайдені у іншій праці названій Бамбукові Книги, та у третьому Rh Ya, автор якого був «посвяченим відповідно до традиції Чжоу Гуна, дядьком Ву Вана першого Імператора Династії Чжоу у 1122 році до Різдва Христового». Бамбукові Книги містять древні літописи Китаю, знайдені у 279 році під час відкриття могили Царя Сін з династії Вей, який помер у 295 році до Різдва Христового. У обох цих працях згадуються люди з однією головою але двома обличчями – одне попереду, друге позаду.

Далі, потрібно знати всім вивчаючим Окультизм, що Третє Око нерозривно пов'язане з Кармою. Догма ця така сокровенна, що далеко не всі чули про неї. «Око Шиви» не було цілком атрофованим до кінця Четвертої Раси. Коли духовність та всі божественні сили Дева-Людини Третьої Раси зробилися підлеглими новим народженням фізіологічним та психічним пристрастям фізичної людини замість зворотного, Око втратило власну міць. Але таким був закон еволюції і це за точним виразом, не було Падінням. Гріх був не у застосуванні цих нових сил, а у зловживанні ними, у тому факті, що з святилища для перебування Бога була зроблена кумирня духовних беззаконній. І якщо ми кажемо «гріх», то лише щоби всім був зрозумілий сенс цього, бо у цьому випадку, термін Карма* більш відповідний; окрім того, читачеві, для якого застосування терміну «духовні» замість «фізичні» було би не зрозумілим, ми нагадаємо, що не може бути фізичного беззаконня. Тіло просто безвідповідальний орган, інструмент психічної, якщо і не духовної людини. І у випадку атлантів, саме Духовна Істота согрішила, бо елемент Духу у ті дні був ще «головуючим» принципом в людині. Таким чином, саме у ті часи була народжена нашими Монадами найважча Карма П'ятої Раси.

*Карма є поняття яке має багато значень, так саме як особливий термін майже для кожного власного аспекту. У цьому випадку, як синонім гріху, воно означає вчинок з метою задоволення світського бажання, і відповідно бажання егоїстичного, яке не може не зашкодити комусь іншому. Карма є дія та її наслідки у відповідності до «Закону Етичної Причинності».

Тому що слова ці можуть здаватися не зрозумілими, то краще пояснити на користь тих, хто не знайомий з Теософічним Вченням. Питання що до Карми та Перевтілення, висувуються постійно і імовірно, існує велика плутанина навколо них. Ті хто народилися та були виховані у християнській вірі та з уявленням, що нова Душа створюється Богом для кожної народженої дитини, більше за інших у стані непорозуміння. Вони запитують – чи не обмежена кількість Монад, які втілюються на Землі? На що їм відповідають - так. Бо якою би незчисленною була кількість Монад, все ж, мусить бути межа. І так воно і є, якщо навіть прийняти до уваги той факт, що з часу Другої Раси, коли її відповідні Семеро Гуртів були забезпечені тілами, декілька народжень та смертей мусили бути дозволеними у кожную секунду часу протягом вже минулих еонів. Було сказано, що Карма-Немізіда, рабинею якої є Природа, врівноважує все гармонійним чином і, що відповідно новий приток або прибуття Монад зупинився, щойно людство досягло власного фізичного розвитку. Жодна нова Монада не втілилася з часу досягнення атлантами їх середньої точки. Пам'ятаємо, що за виключенням малих дітей та осіб, життя яких було насильницьким чином зупинене будь яким нещасним випадком, жодна Духовна Істота не могла втілитися раніше проміжку у багато сторіч, і вже одні ці прогалини мусили були би свідчити, що кількість Монад мусить бути обмеженою. Окрім того, достатньо часу мусило бути приділеним іншим тваринам для їх розвитку та еволюційного прогресу. Звідси ствердження, що більшість з нас пожинають наслідки дурних кармічних причин народжених нами у бутність нашу атлантами. Закон Карми щільно пов'язаний з законом Перевтілення. Лише знання постійних перевтілень того самого Індивіда протягом всього Життєвого Циклу та переконаність, що ті самі Монади – посеред яких багато Дхіані-Коганів або самих «Богів» - мусять пройти крізь «Цикл Необхідності» та бути нагороджені або навпаки у новому втіленні за страждання або злочини скоєні ними у попередніх життях, що ці самі Монади, які увійшли у порожні оболонки, або астральні форми Першої Раси виділені Пітрі, є тими самими які наразі між нами – ні можливо навіть ми самі, лише ця доктрина, стверджуємо ми, може пояснити таємничу проблему Добра та Зла та замирити людину з уявною жадливою несправедливістю життя. Нічого, окрім цієї впевненості не може заспокоїти наше обурене почуття справедливості. Бо коли будь хто не знайомий з цією доктриною бачить навколо себе нерівність у народженні, долі, інтелекті та обдаруваннях, коли він бачить пошану дурнів та розпусників, на яких доля витрачає власні милості лише з причини стану народження, у той час коли їх сусід з усім його інтелектом шляхетністю – значно гідніший у всіх відношеннях – гине від нужди та відсутності співчуття, коли він бачить все це і усвідомлює неможливість допомогти, йому доводиться відвертатися з болем у серці – то саме лише благословення знання Карми зупиняє його від зневаги життя та людей, так саме як і їх уявного Творця.

З усіх жадливих кощунств, насправді звинувачень монотеїстів до власного Бога, найбільшим буде (майже завжди) невідверта покора яка примушує так званого «благочестивого» християнина стверджувати перед лицем будь якого зла та не заслужених ударів долі, що «такою є воля Господня». Недоумки та лицеміри! Богохульники та нечестиві фарисеї, які кажуть одночасно про безмежну милосердну любов та турботу свого Бога та Творця до безпорадної людини та про того самого Бога гноблячого добрих, найкращих з власних створінь, на вподобі до ненаситного Молоха! Чи відповімо ми на це словами Конгрева: «Але хто наважиться засудити Вічну Справедливість?». Логіка та здоровий глузд, відповідаємо ми. Якщо нас просять повірити у «первородний гріх» та лише у одне життя на цій Землі для кожної Душі, та у антропоморфне Божество, яке імовірно, створило декілька людей лише для задоволення засудити їх на вічний вогонь пекла – і це не зважаючи на те, чи будуть вони добрими чи ні, як стверджує це віруючий у Передбачення – то чому кожен з нас, обдарований здатністю розуміти, не засудить у свою чергу,

таке злісне Божество? Життя стало би нестерпним, якби потрібно було вірити у Бога, створеного нечистою уявою людей. На щастя він існує лише у людських догмах та у хворій уяві деяких поетів, які вважають що вирішили проблему зверненням до нього: «Ти, велика Таємнича Міць, яка зачала Гордість мудрості людини, щоби змішати Дерзновенне проникнення, випробувати віру Твоїх самовпевнених творінь!». Дійсно потрібна «віра», щоби повірити, що «самовпевненістю» є сумніви у справедливості того, хто створив безпорадну маленьку людину, щоби лише «заплутати» її та випробувати «віру», якою ця «Міць» можливо забула, якщо не зневажила, обдарувати її як це інколи трапляється. Порівняйте цю сліпу віру з філософською, заснованою на розумних доказах та на життєвому досвіді, вірою у Карму-Немізиду або у закон Відшкодування. Цей закон – свідомий або навпаки – нічого та нікому не передбачає. Він існує від Вічності, істинно бо він сам Вічність; і тому як такий, і коли жодна дія не може бути порівняною з Вічністю, то не можна сказати, що він діє, бо він є сама Дія. Не хвиля топить людину, а особиста дія нещасної, яка самовільно йде та ставить себе під несвідому дію законів що керують рухом океанів. Карма нічого не створює, так саме вона нічого не передбачає. Саме людина планує та створює причини, і Кармічний Закон пристосовує наслідки, і таке пристосування не є дією, але всесвітня гармонія вічно спрямована до первісного стану, на вподобі до лука який був занадто сильно натягнутий та тому віддає відповідно. Якщо при цьому стається травма руки, то хіба ми скажемо, що у цьому винний лук, чи можливо, наша нерозумність спричинила нам біду? Карма ніколи не шукала зруйнувати розумову та особисту свободу, на вподобі до Бога монотеїстів. Не вона обгорнула у темряву власні накази з наміром викликати непорозуміння для людини, так саме як не каратиме вона того, хто наважився дослідити її таємниці. Навпаки, того хто через вивчення та усвідомлення відкриє її заплутані шляхи та додасть світла на ці темні стежки, у тенетах яких гине так багато людю, той працює на суспільне благо. Карма є Абсолютний та Вічний Закон у Проявленому Світі; і тому що може бути лише один Абсолют, як Одна вічна завжди існуюча Причина, то віруючі у Карму не можуть вважатися атеїстами або матеріалістами – ще менше фаталістами, бо Карма єдина з Неосяжним, одним з аспектів якого вона є внаслідках феноменального Світу. Таким чином Карма щільно, точніше нерозривно пов'язана з Законом Перевтілення духовного Індивіда у довгому, майже нескінченному ряді Особистостей. Останні схожі до різних типів поданих одним актором, з кожним з яких актор ототожнює себе та ототожнюється глядачами. Внутрішня або істинна Людина уособлює ці характери та знає увесь час, що вона Гамлет лише на короткий термін, який на плані людської ілюзії є цілим життям. Так саме вона знає, що у попередній вечір вона була Королем Лір, який у свою чергу є перетворенням Отелло. І хоча припускається, що зовнішній видимий характер не знає про ці факти, і у цьому житті незнання цього на нещастя занадто реальне, все ж, постійний Індивід цілком усвідомлює це і, лише з причини атрофії «Духовного Ока» у фізичному тілі, знання це не може бути проявленим у свідомості Особистості. Володіння фізичним Третім Оком, кажуть нам, було надбанням людей Третьої Корінної Раси майже до середнього періоду третьої суб-раси Четвертої Корінної Раси, коли ущільнення та удосконалення людського устрою стало причиною зникнення його з зовнішньої анатомії людини. Психічно та духовно, та все ж, її ментальне знання тривало майже до кінця Четвертої Раси, коли функції Третього Ока з причин матеріальності та розпусти людства цілком завмерли. Це сталося до занурення головної маси Материка Атлантиди. Далі ми можемо перейти до Потопів та численних «Ноїв». Вивчаючи мусить мати на увазі, що було багато Потопів, схожих до Потопу Книги Буття, і ще троє більш значних, які будуть пригадані та описані у Відділі третьої частини, присвяченому темі «Потоплені Материки» до історичної епохи. Все ж, щоби уникнути помилкових припущень з приводу зробленого ствердження, що Езотерична Доктрина має багато спільного з легендами індуських Писань; і що хронологія останніх майже однакова з першою – але що вона надає більше пояснень і, нарешті, що вірування у те що

Вайвасвата Ману – ім'я зібране! – був Ноєм арійцем та прототипом біблійного патріарха, все це – як і вірування окультистів – потребує тут нових пояснень.

ПЕРШІ МАНУ ЛЮДСТВА

Ті хто знають, що «Велике Наводнення» пов'язане з зануренням цілого Материка (за виключенням декількох островів), не могло статися у таку віддалену епоху як 18 мільйонів років тому і те, що Вайвасвата Ману є індуський Ной, пов'язаний з Матс'я або Рибою, Аватаром Вішну, можуть не зрозуміти очевидного протиріччя між фактами наведеними та раніше наданою хронологією. Але насправді у цьому немає жодного протиріччя. Увага читача звертається на червневий 1883 року номер «Theosophist» і якщо він вивчить надруковану там статтю «Про Семи-складний Принцип в Езотеризмі», питання стане більш ясным. Вважаю, що саме у наведених там поясненнях містяться розбіжності між окультистами та брамініми. Але для користі тих, хто може не мати під рукою цього видання, два або три місця, наведемо тут: «Хто був Ману, син Сваямбхува? Таємна Доктрина стверджує, що цей Ману не був людиною, а поданням перших людських рас, які набули розвитку за допомогою Дхіані-Коганів (Дев) на початку Першого Кола. Але у його Законах (1-80) ми читаємо, що існують 14 Ману для кожної Кальпи або «проміжку часу між двома творіннями» - точніше, проміжку від однієї до другої малої Пралії – та, що «у сучасний божественний вік до цього часу було лише семеро Ману». Ті хто знають, що існують семеро Кілець, з яких ми пройшли лише три та перебуваємо наразі у Четвертому, та що існують семеро Світанків та семеро Сутінків або чотирнадцять Мануантар і, що на початку та наприкінці кожного Кола на планетах (Глобусах або Сферах) і між ними існує «пробудження до ілюзорного життя» і, що окрім того існують Корінні Ману і те, що ми мусимо не кращим чином перекладати як Ману-Сімені – насіння для людських рас майбутнього Кола (або Шишта – найбільш пристосовані), таємниця яка відкривається лише тим, хто пройшли третю стадію Посвячення, ті хто усвідомили це, будуть краще готовими зрозуміти сенс наступного. В індуських Священних Писаннях написано, що «Перший Ману народив шестеро інших Ману (загалом семеро первісних Ману) і кожний з них у свою чергу, народив семеро інших Ману». (Бхрігу, 1, 61-63) – створення останніх у окультному трактаті показано як 7х7. Таким чином стає ясным, що Ману – останній Прабатько нашого людства Четвертого Кола – мусить бути сьомим, бо ми у нашому Четвертому Колі, і так саме є Корінний Ману на Глобусі А і Ману-Сімені на Глобусі G. Так саме як кожне планетне Коло починається з появою Корінного Ману (Дхіані-Когана) та закінчується Ману-Сімені, так Корінний Ману та Ману-Сімені з'являються відповідно на початку та наприкінці людського періоду на будь якій планеті (Глобусі). З вище зазначеного легко зрозуміти, що Мануантариний період (Мануантара) означає, як саме слово подає це, час між проявами двох Ману; відповідно Мала Мануантара є тривалість Сімох Рас на одній планеті (Глобусі), а Велика Мануантара, період одного людського Кола вздовж планетної низки. Окрім того як сказано, кожний з сімох Ману народжує 7х7 Ману, і що існує 49 Корінних Рас на сімох планетах (Глобусах) протягом кожного Кола, тому кожна Корінна Раса має власного Ману. Сучасний сьомий Ману має ім'я «Вайвасвата Ману» і у екзотеричних текстах він зображує того Ману, який в Індії представляє Ксісуфра, вавилонського та єврейського Ноя. Але в Езотеричних книгах ми бачимо, що Ману Вайвасвата прабатько нашої П'ятої Раси той, що врятував її від потопу який майже знищив Четверту Расу або атлантів, не є сьомим Ману номенклатури Корінних або Перших Ману, а один з 49 Ману, створених цим Корінним Ману. Для більш ясного розуміння, наведемо імена 14 Ману у їх відповідному порядку та у відношенні до кожного Кола.

1Коло 1К А – Сваямбхува, 1С G – Сварочі або Сварчиша

2Коло 2К А – Аутамі, 2С G – Тамаса

3Коло 3К А – Раівата, 3С G – Чакшуша

4Коло 4К А – Вайвасвата (наш Прабатько, 4С G – Саварна
5Коло 5К А – Дакша-саварна, 5С G – Брама-саварна
6Коло 6К А – Дхарма-саварна, 6С G – Рудра-саварна
7Коло 7К А – Раучія, 7С G – Бхаутія
(К-корінний Ману, С-Ману сім'я, А – G планети))

Таким чином Вайвасвата, хоча і сьомий у цьому порядку, є первісним Корінним Ману нашої Четвертої Хвилі Четвертого Кола (читач мусить завжди пам'ятати, що Ману не людина а колективне людство), у той час коли наш Вайвасвата Ману був лише одним з Сімох Малих Ману, які головує над сімома Расами нашої планети (глобусу). Кожний з них мусить стати свідком одного з катаклізмів (вогнем та водою), яким закінчується цикл кожної Корінної Раси. І саме цей Вайвасвата – індуське ідеальне уособлення з іменами Ксісурф, Девкаліон, Ной тощо – є алегорична «Людина», яка врятувала нашу Расу, коли майже все населення однієї півкулі загинуло під водою, у той час коли друга півкуля прокидалася від власної обскурації».

Таким чином показано, що немає справжніх розбіжностей, коли йдеться про Вайвасвата Мануантару (Мануантара, буквально – «між двома Ману»), як такої, що відбулася 18 мільйонів років тому, коли фізична або Людина у всьому сенсі цього слова, вперше з'явилася у власному Четвертому Колі на цій Землі; та про іншого Вайвасвата, тобто Ману Великого Космічного або Небесного Потопу – Таємниця – або про Ману Вайвасвата потопленої Атлантиди, коли расовий Вайвасвата врятував обраних з людства, П'яту Расу від знищення. Тому що ці декілька цілком різних подій навмисне змішаних в Вішну та інших Пуранах у одну, можуть залишити багато запитань у розумі читача. Тому, з причини постійних пояснень, нас можна пробачити за неминучі повтори. «Покрови», що приховують істинні таємниці Езотеричної Філософії чималі та викликають незадоволення, але навіть наразі останнє слово не може бути виданим. Все ж, покров може бути ще трохи піднятий і деякі пояснення у яких раніше було відмовлено, можуть бути запропоновані серйозному пошуковцеві. Як зауважив це, якщо ми не помиляємося, полковник Ван Кеннеді: «Перший принцип індуської релігійної філософії є єдність у багатообразності». Якщо всі ці Ману та Ріші називаються одним зібраним ім'ям, то це тому, що всі вони є проявленими Енергіями одного Логосу, небесними та земними Вісниками та Мутаціями того Принципу, який завжди у стані діяльності – свідомої під час Космічної Еволюції, несвідомої (з нашої точки зору) під час Космічного Спокою – бо Логос не спить в Лоні ТОГО, що «не спить» і тому ніколи не просинається, бо воно є САТ або «Буттєвість», не Істота. Від ТОГО походить великий Невидимий Логос, який виявляє всі інші Логоси: Первісний Ману, що дає буття всім іншим Ману, які колективно еманують Всесвіт та все що у ньому міститься, а у сукупності власній представляють Проявленого Логоса. Тому ми знаємо з Коментарів, що у той час коли жоден Дхіані-Коган, навіть Найвищий, не може цілком усвідомити... «Умови попередньої Космічної Еволюції... Ману утримують знання свого досвіду у всіх Космічних Еволюціях протягом Вічності». Це цілком зрозуміло: Перший Ману має ім'я Сваямбхува «Само проявлений», Син Непроявленого Батька. Ману є Творцями Творців нашої Першої Раси – Вони Дух Людства – що жодним чином не заважає тому, що ці семеро Ману були першими «Перед-Адамічними» людьми на Землі. Ману заявляє, що він був створений самим Вірадж або Вайшванаром, Духом Людства, що значить, що його Монада походить від завжди діяльного Принципу на початку кожної нової Космічної Діяльності – Що Логос або Всесвітня Монада (колективний Елохім) випромінює з себе всі ці Космічні Монади, які стають центрами діяльності, Прабатьками всіх цих Сонячних Систем, так саме як і ще не диференційованих людських Монад на Планетних Низках та всього існуючого. Сваямбхува або Само-Народжений є ім'я притаманне кожній Космічній Монаді, яка стає Центром Сили з середини якої виникає Планетна Низка (таких низок у нашій системі семеро). Випромінювання з цього Центру стає далі

кількістю Ману Сваямбхува (таємниче зібране ім'я, яке значить набагато більше, ніж можна уявити) і кожний з них стає Воїнством, Творцем свого власного Людства.

Що стосується чотирьох Рас людства, попередніх до нашої П'ятої то немає нічого містичного у цьому питанні, за виключенням ефірних тіл перших Рас; і це має відношення до легендарної та все ж, доволі точної історії. Легенда ця універсальна. І якщо вчений Заходу бажає бачити у ній лише міф, це нічого не змінить. У мексиканців був та ще є наразі, переказ про чотири руйнації світу вогнем та водою, так саме як мали такий єгиптяни та як зберігають його до цього часу індузи. У намаганнях пояснити спільність легенд Китаю, Халдеї, Єгипту, Індії та Греції у давнині, та відсутність будь яких ознак цивілізації що до часу більш древньому ніж 5000 років тому, автор «Міфічних Чудовиськ» зазначає що: «Ми не повинні дивуватися, якщо негайно не відкриємо сліди людей які жили десять, п'ятнадцять або двадцять тисяч років тому. За ефемерної архітектури... (на вподобі до китайської) місця знаходження великих міст могли зникнути з пам'яті внаслідок природного розпаду та тим більше... якщо... невеличкі катаклізми приймали тут участь, такі як наводнення, землетруси, нашарування вулканічного попелу... рух піщаних пустель, знищення життя чумою, міазмами або сірчаними випаруваннями». Кількість схожих катаклізмів які змінили всю поверхню Землі, можна уявити з наступного Коментаря: «Протягом перших сімох корр (70.000.000 років) Кальпи, Земля та її Два Царства (мінеральне та рослинне), одне з них вже досягло власного сьомого циклу, друге щойно народилося, світилися та були ефірними, холодними без життя та прозорими. В одинадцятій корр Мати (Земля) стає непрозорою, а в чотирнадцятій починаються страждання дорослості. Судоми Природи (геологічні перевороти) безперервно тривають до її двадцятого корру, після якого вони стають періодичними та виникають після великих проміжків. Останній переворот стався біля дванадцяти коррів тому (120.000.000). Але Земля у всьому тому, що було на її поверхні, охолодилася, стала твердою та сталою багато віків раніше». Таким чином, якщо вірити Езотеричному Вченню, то з часів останніх 120 мільйонів років не виникало всесвітніх геологічних переворотів та змін, і Земля навіть до цього часу була готовою до прийняття людства. Та все ж, поява останнього у його цілковитому фізичному розвитку сталося біля 18.000.000 років тому, після перших великих невдач Природи створити істоти самостійно, тобто без допомоги божественних «Творців», за якими рушила еволюція перших трьох Рас. Дійсна Тривалість перших двох з половиною Рас прихована від всіх, окрім вищих Посвячених. Історія Рас починається з поділу на статі, після того як попередня яйценосна андрогенна Раса швидко загинула і наступні суб-раси Третьої Корінної Раси з'явилися як цілком нова Раса фізіологічно. Саме це «Знищення» алегорично називається великим «Потопом Вайвасвата Ману», і рекорд показує Вайвасвата Ману або Людство самотнім на Землі у Ковчегу Порятунку, який веде Вішну у вигляді риби, і «з ним» семеро Ріші. Алегорія ця дуже проста: У символізмі кожного народу «Потоп» означає хаотичну не сталу Матерію – Хаос як такий; а Вода Жіночий Принцип – «Велика Глиб». Як сказано у грецькому Лексіконі Паркхьорста: «Архп відповідає єврейському *gasit*, або Мудрості... і (у той самий час) є емблемою жіночою, яка народжує міць *arg* або *арса* в якій зародок природи (і людства) виховується у великій безодні вод, протягом проміжку часу, після кожного світового (або расового) циклу». *Arche* або *Арк* є так саме містичним ім'ям Божественного Духа Життя, що літає над Хаосом. Далі, Вішну є Божественний Дух як абстрактний Принцип і так саме як Охоронець та Надавач Життя – Третя Особа у Тримурті – складеної з Брами-Творця, Шиви-Руйнівника та Вішну-Охоронця. Вішну поданий у образі Риби, яка спрямовує ковчег Вайвасвата Ману крізь води Потопу. Немає потреби говорити про езотеричне значення слова Риба. Теологічне значення його фалічне, але метафізичне божественне. Ісус був названий Рибою, так саме як і Вішну і Вак; «ІНЕ», «Рятівник» Людства, є лише монограмою Бога Вакха який так саме називається Рибою. Окрім того Семеро Ріші у ковчегу є символом сімох

«принципів», які мають завершення в людині лише після поділу на стать та коли вона стає людською та перестає бути Божественною Істотою.

Повернемося до Рас; подробности, що до потоплення Материка, населеного Другою Корінною Расою, не численні. Історія Третьої або Лемурії дана так саме як і Атлантиди, але що стосується інших, то вони лише згадані. Сказано, що Лемурія загинула біля 700.000 років до початку того, що наразі називається Третинним Періодом (Еоценським). Під час цього Потопу - цього разу дійсно геологічного потопу - Вайвасвата Ману так саме поданий рятівником людства алегорично – насправді лише частини його, Четвертої Раси, так саме як він врятував П'яту Расу під час знищення останніх атлантів, залишки яких загинули 850.000 років тому, після цього не було більше наводнень до дня Атлантиди Платона або Посейдоніса, яке було відомим єгиптянам лише тому, що воно сталося відносно недавно. Саме потоплення великої Атлантиди є найбільш цікавим. Це той Катаклізм, про який стародавні рекорди, як наприклад у Книзі Єноха, кажуть – «Краї Землі розійшлися» та навколо якого було побудовано така кількість легенд та алегорій про Вайвасвата, Ксісуфра, Ноя, Девкаліона та всіх інших. Перекази, не беручи до уваги різницю між сидеральними та геологічними феноменами, без різниці називають обидва «Потопами». Все ж, існує велика відмінність. Катаклізм який зруйнував величезний Материк, найбільшим залишком якого наразі Австралія, стався з причини підземних судом та розриву дна океану. Той самий, який поклав край його нащадку – Четвертому Материку – стався від послідовного порушення у обертах Земної Вісі. Порушення це почалося під час ранніх Третинних Періодів, та тривало віки, доки послідовно не знесло останні сліди Атлантиди, за виключенням можливо Цейлону та малої частки того, що наразі входить до Африки. Катаклізм цей змінив поверхню планети та не залишив і слідів у пам'яті про її квітучі материки та острови про її цивілізації та науки у літописах історії, за виключенням Сокровених Рекордів Сходу. Тому сучасна наука відкидає існування Атлантиди. Вона навіть заперечує будь які значні відхилення Земної Вісі та бажала би приписати зміни клімату іншим причинам. Але це питання залишається все ще відкритим. Якщо доктор Кролль стверджує, що всі такі зміни можуть бути пояснені коливаннями вісі, то є інші на вподобі до панів Г.Джемсу та Д.Леббоку, які більш схильні прийняти думку, що вони зобов'язані змінам у положенні вісі обертання. Проти цього більшість астрономів. Але лише чого не заперечували вони впритул до цього часу і чого лише не висміювали, щоби визнати пізніше, коли гіпотеза стає фактом. У якій кількості наші числа не відповідають сучасній науці, буде видно далі, у Addenda до цього тому, де геологія і антропологія наших часів щільно порівняні з Вченнями Архаїчної Науки. У будь якому випадку, період визначений Таємною Доктриною на потоплення Атлантиди, імовірно не має великих розбіжностей з обрахунками сучасної науки, яка все ж, називає Атлантиду «Лемурією» кожен раз, коли вона припускає можливість потоплення такого Материка. Що стосується до періоду до-людського, то все, що може бути сказаним наразі, це що навіть до появи «Не маючої Розуму» Першої Раси, Земля не була без мешканців. Ми все ж, могли додати, що той період, який наука, що визнає лише фізичну людину, має право вважати до-людським періодом, може бути визнаний від Першої Раси до першої половини Раси Атлантів, бо саме у той час людина стала «закінченою органічною істотою, якою вона є і наразі». Це надає Адамичній Людині давність лише у декілька мільйонів років. Автор Кабали вірно зазначає, що «Людина нашого часу, як індивід, є лише безперервним рядом існувань попереднього людського життя» або точніше життів. «За Кабалою, іскри душі Адама увійшли у три головних класи, відповідні до його трьох синів, а саме Hesed, Habel Ge'burah, Quaiy та Ra'h-min Seth. Ці троє були поділені на... 70 родів, названих головними коренями людської раси. Сказав рабин Іегуда: «Скільки одягу (безплотної людини) який увінчаний (з дня створення людини)?». Сказав Р.Ел'азар: «Гори Світу (великі люди покоління) обговорюють це питання, але існують троє: одна для Духа на Землі; друга найбільш дорогоцінна

посеред всіх, для Нешама у цьому Пучку Життя посеред Ангелів Царів... і одна зовнішня, яка існує і не існує, видима і невидима. Цей одяг для Нефеш і у ньому вона ходить та літає у всіх напрямках по всьому світові». Це має відношення до Рас та їх «Одягу» або класів матеріальності, та до трьох «принципів» людини у їх трьох носіях.

СТАНЦЯ 11

ЦИВІЛІЗАЦІЯ ТА ЗНИЩЕННЯ ЧЕТВЕРТОЇ ТА П'ЯТОЇ РАСИ

11.1. Лемуро-Атланти будували міста та розповсюджували цивілізацію. Початкова стадія антропоморфізму. 11.2. Статуї свідчать про розміри Лемуро-Атлантів. 11.3. Лемурія знищена вогнем, Атлантида водою. Наводнення. 11.4. Знищення Четвертої Раси та останніх допотопних тварин-чудовиськ.

11.1. ВОНИ* ПОБУДУВАЛИ ВЕЛИЧЕЗНІ МІСТА. З РІДКИХ ГРУНТІВ ТА МЕТАЛІВ БУДУВАЛИ ВОНИ, З ВОГНІВ** ВИВЕРЖЕНИХ, З БІЛОГО КАМЕНЮ*** ГІР ТА ЧОРНОГО КАМЕНЮ**** ВИСІКАЛИ ВОНИ СВОЇ ВЛАСНІ ЗОБРАЖЕННЯ, ЗА РОЗМІРОМ ТА ПОДОБОЮ СВОЄЮ, ТА ВКЛОНЯЛИСЯ ЇМ.

*Лемурійці. **Лава. ***Мармур. ****Підземних вогнів.

З причини того, що історія перших двох людських Рас – останніх лемурійців та першої раси майбутніх атлантів – триває, ми мусимо від цієї глави, поєднати їх у одну та деякий час говорити про них колективно. Тут будуть згадані і Божественні династії, які за традиціями єгиптян, халдеїв, греків тощо, були попередніми до їх людських Царів. Сучасні індуси і до цього часу вірять у них і вони містяться у їх священних Книгах. Але про них ми будемо розповідати у відповідному місці. Наразі залишається показати, що наші сучасні геологи вимушені дозволити можливість доказів існування потоплених материків. Але визнати існування таких материків це одне, і зовсім інше дозволити, що протягом ранніх геологічних періодів вони були заселені цивілізованими народами, не лише дикунами Палеоліту, а які під керівництвом своїх Божественних Правителів будували великі міста, запроваджували науку та мистецтво та досконало знали астрономію, архітектуру та математику. Перша цивілізація лемурійців не відбулася одразу, як можна припустити, після їх фізичного перетворення. Між кінцевою фізіологічною еволюцією та першим побудованим містом пройшли сотні тисячоріч. Все ж, ми бачимо, що лемурійці у власній шостій суб-расі, будують свої перші скелясті міста з каменю та лави. Одне з таких примітивних міст було побудоване цілком з лави, біля тридцяти миль до заходу від того місця, де острів Пасхи пролягає вузькою полоскою неродючого ґрунту; місто це було цілком зруйноване рядом вулканічних вивержень. Стародавні залишки руїн циклопічних споруд всі були справою рук останніх суб-рас лемурійців, і тому окультист не буде здивований, коли почує, що кам'яні залишки знайдені капітаном Куком на невеличкому шматочку землі під назвою острів Пасхи, були «дуже схожими на стіни Храму Пачакамак або на руїни Тіа-Хуанако в Перу», так саме, що вони були Циклопічного характеру. Все ж, перші великі міста були побудовані у тій частині материка, яка наразі відома як острів Мадагаскар. У ті часи як і наразі існували цивілізовані народи і дикуни. Еволюція скінчила власну роботу удосконалення між першими, а Карма – власну руйнуючу, між останніми. Австралійці та схожі до них племена є потомками тих, які замість того, щоби підсилювати Іскру отриману від «Полум'я», згасили її довгим рядом поколінь у тваринних пристрастях. У той час коли арійські народи могли простежити власне походження через атлантів від більш духовних рас лемурійців, в яких втілювалися самі «Сини Мудрості». З приходом божественних Династій були започатковані перші цивілізації. І у той час коли у деяких областях Землі частина людства мала патріархальний устрій життя, у інших дикуни ледве навчилися отримувати вогнище, та захищати

себе від стихій – їх брати більш вдалі що до власної Карми, та за допомогою божественного розуму, будували міста та вивчали науки та мистецтва. Та все ж, у той час коли їх брати-пастухи користувалися за народженням дивовижними силами, «будівельники», не дивлячись на цивілізацію, могли наразі опанувати власні сили лише поступово; навіть ті сили які вони опановували, зазвичай застосовувалися ними для приборкання фізичних сил природи та для корисних та не чесних цілей. Цивілізація завжди розвивала фізичну та інтелектуальну сторону за рахунок фізичної та духовної. Володіння та керування своєю власною психічною природою, яку невігласи наразі поєднують з над-природною, були для раннього людства властивостями уродженими та такими природними, як міркування та ходіння.

«Не існує такої речі, як магія», філософствує «Вона» - до того автор забуває, що «магія» у ранні дні все ще означала велику Науку Мудрості і що Айєша жодним чином не могла знати про сучасне викривлення думки – «хоча» додає вона «існує така річ, як знання Таємниць Природи». Вони стали «Таємницями» лише у нашій Расі, але були загальним здобутком у Третій.

Поступово людство зменшилося у власному рості, бо навіть до сучасного пришествя Четвертої Раси Атлантів, більшість людства розбестилася та впала у гріх, за виключенням Ієрархії «Обраних», послідовників та учнів «Синів Волі та Йоги» - названих пізніше «Синами Вогняного Туману». Далі прийшли атланти: велетні, фізична краса та сила яких досягли власного апогею у відповідності до закону еволюції у серединному періоді їх четвертої суб-раси. Але як ми читаємо у Коментарях: «Останні з тих хто залишився живими, представників прекрасних дітей Білого Острова (Первісного Швета-Двіпа) загинули віки тому. Їх Обрані (з Лемурії) врятувалися на Священному Острові (наразі Шамбала у пустелі Гоббі), у той час коли деякі з їх проклятих рас, відокремилися від головної маси та жили наразі у лісах та печерах («печерні мешканці»), коли золотисто-жовта Раса (Четверта), у свою чергу стала «чорною від гріха». Від полюса до полюса Земля втретє змінила власну поверхню і більше не була заселеною Синами з Швета-Двіпа, благословенної Адбхітанія (?); на сході та заході, перша єдина та чиста впала у розбещення... Наполовину Боги Третьої Раси віддали місце Наполовину Демонам Четвертої Раси. Швета-Двіпа, Білий Острів приховав образ свій. Діти його наразі жили на Чорній Землі, де пізніше Даїт'я з сьомого Двіпа (Пушкара) та Ракшаса від сьомого клімату стали замість Садху та Аскетів Третього Віку, які зійшли до них з інших та вищих областей...».

У власній мертвій букві Пурани представляють взагалі лише недолуге сплетіння дивних казок. І якби хтось прочитав перші три глави другої книги Вішну Пурани та сприйняв географію, геодезію та етнологію у викладенні алегорій про семеро синів Пріяватрі, між якими батько їх поділив семеро Двіпа (Островів або Материків), а далі подивився би на те як його старший син Агнідхра – цар Джамбу-Двіпа, поділив Джамбу-Двіпа між своїми дев'ятьма синами; і далі як Набхі, син його, мав сто синів та, у свою чергу наділив їх всіх землями – він, цілком імовірно, кинув би книгу, та проголосив її купою недолугостей. Але учень Езотеризму зрозуміє, що коли писалися Пурани, то писалися вони з наміром, щоби їх істинний сенс був зрозумілий лише для посвячених брамінів, і тому ці праці писали алегорично, без бажання видати масам всю істину. І, окрім того, учень пояснив би сходознавцям – які від полковника Уільфорда до професора Вебера, зробили та надалі роблять таку плутанину з всього цього – що перші три глави навмисно сплутали наступні теми та події:

1. Послідовність Кальп або Віків так саме як і Рас, ніколи не врозраховуються, і події що відбулися у одній з них, гуртуються з іншими, які мали місце у іншій. Хронологічний порядок цілком зневажений. Це доведено декількома санскритологами, які пояснюють невідповідність між

подіями та обчисленнями словами: «Кожний раз коли помічаються протиріччя в Пуранах вони мають відношення... до різниці у Кальпах та інших схожих причин».

2. Всі значення слів «Мануантара», «Кальпа» та Вік не видані, а лише їх загальні значення.

3. У генеалогії царів та у географії їх володінь на всі Варша (країни) та Двіпа дивляться як на земні області.

Так істина у тому, що без подробиць, можливо і легко показати що,

а) Семеро Двіпа які складають землі семи-складного потомства Прияврата, мають відношення до декількох місцевостей – насамперед до нашої Планетної Низки. Так лише Джамбу-Двіпа представляє наш Земний Глобус, у той час коли шестеро інших є (для нас) не видимими супутниками – Глобусами Низки. Це доводиться самим характером алегоричних та символічних описів. Джамбу-Двіпа «міститься у центрі всіх інших» - так званих «Материкових Островів» - оточена морем солоної води (Лавана) у той час коли Плакша, Шалмалія, Куша, Кроунча, Шака і Пушкароточені, кожна окремо, «великими морями... соком цукрового очерету, вином, очищеною олією, сиром, молоком» тощо та іншими метафоричними назвами.

б) Бхаскара Ачар'я у власному описі небесного становища всіх цих Двіпа застосовує вислови з книг Сокровенного Вчення та каже про «Море молока та молочні згустки» тощо, маючи на увазі Чумацький Шлях та скупчення Туманностей; тим більше, що він називає «країну на південь від екватору» Бхур-Лока, а країни на північ – Бхувар, Свар, Махар, Джнана, Тапа та Сат'я-Лока і додає: «Ці Лока досягаються поступово, збільшенням релігійних заслуг», тобто вони є різні види Раю.

в) Що цей географічний розподіл сімох алегоричних материків, островів, гір, морів та країн не належить лише нашому Колу або навіть нашим Расам – не зважаючи на назву Індії Бхарата-Варша – має пояснення у самому тексті Вішну Пурани, який повідомляє, що: «Бхарата (син Набхі надав власне ім'я Бхарата-Варші або Індії)... успадкував царство своєму синові Суматі... та залишив життя у... Шалаграмі, Після чого він був знову народжений як брамін у відомій сім'ї відлюдників... Під керівництвом цих царів (потомство Бхарати) Бхарата-Варша була розподілена на дев'ятеро частин, і потомки їх володіли цією країною протягом семидесяти та одного періоду сукупності чотирьох віків (або царювань одного Ману), (що складає Махаюгу)». Але після цих слів Парашара одразу пояснює, що: «Це були творіння Сваямбхува (Ману), якими Земля була заселена, коли він головував у першій Мануантарі у Кальпі Вараха (тобто втілення Кабана або Аватара)». Далі кожний брамін знає, що наше Людство почалося на цій Землі (або Колесі, Сфері, Глобусі) лише з часів Вайвасвата Ману. І якщо західний читач звернеться до відділу «Перші Ману Людства», він побачить, що Вайвасвата є сьомим з чотирнадцяти Ману, які керують нашою Планетною Низкою протягом її Життєвого Циклу, але тому, що кожне Коло має двох Ману (Корінного та Ману Сім'я), тобто Корінний Ману Четвертого Кола, відповідно, сьомий. Але Уільсон бачить у цьому лише непослідовність та стверджує, що «Генеалогія Патріархів старіша за хронологічну систему Мануантар і Кальп, та (таким чином) вони були недолугим чином розподілені між різними періодами». Нічого схожого і тому, що сходознавці нічого не знають про Таємне Вчення, вони наполягають на буквальному прийнятті всього, а потім роблять вольт-фас та ображають письменників, за те чого самі не розуміють! Генеалогії ці охоплюють період у три з половиною Кола, вони кажуть про до-людські періоди та пояснюють сходження та зародження кожного Ману – перших проявлених іскор від Єдності – і, окрім того, показують, як кожна з цих людських Іскор поділяється спочатку на Пітара, людських предків, а далі на людські Раси. Жодна істота не може стати Богом або Девою, доки вона не пройшла крізь людські Цикли. Тому у Вірші написано:

«Щасливі ті, хто народжуються навіть з (латентного) стану богів, як люди в Бхарата-Варша; бо це шлях до кінцевого визволення». Бхарата вважається кращою з підрозділів Джамбу-Двіпа, бо це країна праці. Лише у ній «мала місце послідовність чотирьох Юг або віків: Кріта, Трета, Двапара і Калі». Тому коли Парашара, якого Майтрейя просить «надати опис Землі», знову повертається до тих самих Двіпа з тими самими морями тощо, вже описаними у Сваямбхува Мануантарі – то це лише «прикриття»; але для того хто читає між рядками, тут знову зустрічаються Чотири Великі Раси та П'ята, з усіма їх підрозділами, островами та материками, посеред яких деякі були названі іменами небесних Лока та інших Глобусів (Сфер). Звідси вся плутанина.

Всі ці острови та землі називаються сходознавцями «міфами» та «байками». Цілком правильно, що деякі з них не належать до цієї Землі, та все ж, вони існують. Але Білий Острів та Атала, у будь-якому випадку не міфи, бо Атала було огидним прізвиськом Землі Гріха – Атлантиди загалом, не лише острова Платона, бо Білий Острів був (а)Швета-Двіпа у теогонії, і (б)Шака-Двіпа або Атлантида (вірніше рання частина материка) на самому його початку. Це було коли ця країна ще мала власні «семеро священних річок, які змивають всі гріхи», та «семеро областей», де не було порушень сумління, змагань та відхилень від добродетельності», бо вона була заселеною у той час кастою Магів – кастою, яку навіть браміні визнавали не нижчою за свою та яка виховала першого Заратустру. Браміні радяться на наказ Наради і Гаурамукуха, запросити Магів як священників Сонця до храму побудованого Самба, припускалося сином Крішні, у той час коли насправді, останній не мав потомства. У цьому Пурані історичні, не дивлячись на алегорію, і Окультизм стверджує факти. Все це оповідання викладене у Бхавішія Пурані. Стверджується, що Самба після свого зцілення Сонцем (Сур'я) від прокази, побудував храм та присвятив його цьому Божеству. Але коли він забажав знайти благочестивого браміна для виконання у храмі ритуалів та прийняття дарів для Бога, то Нарада – незайманий Аскет що зустрічається в Пуранах у всіх віках – порадив йому не робити цього, бо Ману заборонив браминам отримувати платню за виконання релігійних ритуалів. Тому він відправив Самбу до Гаурамукуха (Білий Образ), Пурохіті або жерця сім'ї Угразени, царя Матхура, який мусив був показати йому, кого краще обрати. Жрець відправив Самбу запросити Магів, шанувальників Сур'я, для виконання цього обов'язку. Але тому, що він не знав місця, де вони жили, то Сур'я саме Сонце, відправляє Самбу до Шака-Двіпа, за межами солоної води. Самба скористався послугами Гаруди, Великого Птаха, носія Вішну і Крішні, який і переносить його до Мангів, тощо. Таким чином, Крішна який жив 5000 років тому, та Нарада який втілюється у кожному Циклі (Расі), не рахуючи Гаруди - символа Великого Циклу – дають ключа до цієї алегорії; все ж, Маги суть Маги Халдеї та їх каста і культ були народжені у самій ранній Атлантиді, у Шака-Двіпа, безгрішній. Всі сходознавці погоджуються у тому, що Маги з Шака-Двіпи є прабатьками парсів, прихильників вогню. Наші розбіжності з ними, як завжди, засновані на тому, що стосується до зменшення ними періодів у сотні тисячоріч, у цьому випадку, лише декількох сторіч; не дивлячись на Нараду та Самбу, вони відносять подію цю лише до дня втечі парсів у Гуджират. Це просто недолугість, бо подія ця відбулася лише у восьмому сторіччі нашої ери. Правда, що за Бхавішія Пурани Маги ще жили у Шака-Двіпа у часи «сина» Крішні, та все ж, остання частина цього Материка – «Атлантида» Платона – загинула 6000 років до того. Вони були Магами з «загиблого» Шака-Двіпа і у ті часи жили в Халдеї. Це знову таки навмисна плутанина. Ранні піонери Четвертої Раси не були атлантами, так саме як не були вони людськими Асурами та Ракшаса, кими вони стали пізніше. У ті дні велетенські частини майбутнього Материка Атлантиди все ще складали частину океанського дна. Лемурія, як ми назвали материк Третьої Раси, була у той час велетенською країною. Вона вкривала всю область від підніжжя Гімалаїв, які відокремлювали її від внутрішнього моря, яке хвилювалося над тим, що ми називаємо наразі Тибетом, Монголією та великою пустелею Шамо (Гоббі), від Чіттагонга у західному напрямку до Хардвару, і у східному

до Ассаму. Звідки вона розповсюджувалася на південь через те, що наразі відоме як Південна Індія, Цейлон та Суматра; далі охоплюючи на власному шляху на південь Мадагаскар з правого боку та Тасманію з лівого, вона сходила за декількома градусами до Антарктичного Кола; і від Австралії, яка у той час була внутрішньою областю на Головному Материку, йшла далеко у Тихий Океан за межі Рупа-нуї (Теапі або острів Пасхи), який наразі на 26 градусі південної широти на 110 західної довготи. Ця заява підтверджується наукою – хоча і частково. Під час обговорення «напрямку» материків зазначається, що інфра-арктичні маси зазвичай відповідають напрямку меридіанів, при чому згадується, хоча лише шляхом висновків, декілька древніх материків. Посеред них називаються «материк Маскарен» разом з Мадагаскаром який сягав на північ та південь, та інший древній материк, «від Шпіцбергену до протоки Дувру, у той час коли більшість інших частин Європи були морським дном». Це підтверджує окультне вчення і те, що наразі є полярними областями, було на початку самими ранніми колисками з Сімох Колисок Людства та могилою для більшості Людства у цій області під час Третьої Раси, коли велетенський Материк Лемурія почав розчленовуватися на менші материки. Відповідно до пояснень у Коментарях, це сталося внаслідок зменшення швидкості земних обертів. «Коли Колесо обертається з звичайною швидкістю, його крайні точки (полюси) у відповідності до його середнього Кола (екватора), коли воно зменшує швидкість та коливається у всіх напрямках, стаються великі потрясіння на поверхні Землі. Води прямують до двох кінців і нові землі піднімаються у серединному Поясі (екваторіальні землі), у той час коли ті що на кінцях вступають у Пралаю, внаслідок затоплення». І далі: «Таким чином Колесо (Земля) підлегле та керується Духом Місяця, що стосується до дихання вод (приливів). На кінець Віку (Кальпи) великої (Корінної) Раси Керівники Місяця (Батьки або Пітрі) починають тягнути сильніше і таким чином сплющувати Колесо навколо його Поясу; коли воно зійшло у одних містах, та піднялося у інших, і підйом цей спрямований до крайніх точок (полюсів), нові землі піднімуться а старі втягнуться». Достатньо прочитати астрономічні та геологічні праці, щоби сенс вище сказаного був зрозумілий. Вчені – сучасні спеціалісти – встановили вплив приливів на геологічний розподіл суші та води на планеті та відмітили рух океанів разом з просіданням та підйомом материків та нових земель. Наука знає, або думає що знає, що це відбувається періодично. Професор Тодд вважає, що він може простежити назад ряд коливань, впритул до періоду утворення першої кори Землі. Тому, здавалося би, легко для науки перевірити Езотеричне ствердження. Ми маємо намір обговорити це питання більш глибоко та широко у відділі Addenda.

Деякі теософи що зрозуміли з декількох слів у «Езотеричному Буддизмі», що «древні материки» які були затоплені, знову піднімуться, запитали: «На що буде схожою Атлантида коли підніметься?». У цьому міститься невеличке непорозуміння. Якби тотожно ті самі затоплені землі Атлантиди знову були підняті, то вони були би безплідні протягом віків. Але тому що дно Атлантичного океану наразі вкрито на 5000 футів глибини крейдовими нашаруваннями і цей процес триває – фактично нашарування нового «крейдового утворення» - то немає причини, щоби за часу появи Нового Материка геологічні зсуви та підйом морського дна не використали ці 5000 футів для утворення гір, а нижчі 5000 футів нашарувань з'явилися на поверхні. Расовий катаклізм не є Потопом Ноя протягом сорока днів – дещо на вподобі до бомбейського мусону. Той факт, що періодичне занурення та поява могутніх Материків, названих сучасними письменниками Атлантида та Лемурія, не є видумкою, буде доведений у відділі, у якому всі докази зібрані разом. Найбільш стародавні архаїчні санскритські та тамільські праці повні посилань на ці два Материки. Семеро священних островів (Двіпа) згадані у Сур'я Сідханта, у найстародавнішій астрономічній праці всього світу та у працях Асурамая, астронома Атлантиди, «втілення» якого професор Вебер відкрив у Птоломеї! Все ж, помилкою буде називати ці «Священні Острови» Атлантичними – як ми це робимо, бо як і все інше в індуських Священних Книгах, вони стосуються до багатьох речей.

Спадок, залишений Пріяврвата, сином Сваямбхува Ману своїм сімом синам – не був Атлантидою, навіть якщо один або два з цих островів пережили занурення своїх сусідів та у наступні віки виявилися притулком для атлантів, материк яких, у свою чергу, був потоплений. Як вперше згадані Парашарою у Вішну Пурани, ці семеро островів стосуються Езотеричної Доктрини, що і буде пояснено далі. У зв'язку з цим з усіх сімох Островів Джамбу-Двіпа (наш Глобус) є єдиним земним. В Пуранах кожна згадка про Північну область від Меру пов'язана з тим первісним Ельдорадо, наразі областю Північного Полюсу, яка на той час була Материком і на ньому росли магнолії, там де наразі ми бачимо не досліджену безкінечну пустелю льоду. Наука говорить про «стародавній Материк», який пролягав від Шпіцбергену вниз до протоки Дувру. Сокровенне вчення стверджує, що у самі ранні геологічні періоди ці області були у складі материка за формою підкови, один кінець якої, східний був значно північніше, ніж Північний Корноваліс та містив у собі Гренландію, другий містив Берингову Протоку як частину внутрішньої землі і у власному природному розповсюдженні сягав Британських Островів, які у ті дні мусили бути саме під нижньою дугою півкола. Цей Материк був піднятий одночасно з зануренням екваторіальних частин Лемурії. Віки пізніше деякі залишки Лемурії знову піднялися над поверхнею океану. Тому, хоча і можна сказати не викривляючи істини, що Атлантида складала частину сімох великих Материкових Островів, бо Четверта Раса отримала у спадок те, що залишилося від Лемурії, закріпилася на островах та включила їх і власні землі та материки, все ж відмінність мусить бути визначеною та поясненою, якщо робляться спроби надати у цій праці точне викладення. Острів Пасхи, таким чином, так саме був захоплений деякими атлантами, які рятуючись від катаклізму, оселилися на цьому залишку Лемурії, та лише для того, щоби загинути на ньому, коли він був знищений вулканічними виверженнями та лавою. На це можуть дивитися деякі геологи та географи як на байку, але для окультиста це історія. Що знає наука на доказ зворотного? «До появи мапи, надрукованої у Базелі у 1522 році, де назва Америка застосовувалася вперше, припускалося, що остання складала частину Індії... Наука так саме відмовляється затвердити дику гіпотезу, що були часи, коли півострів Індостан на одному кінці лінії, і Південна Америка на другому, єдналися поясом островів та материків. Індія до історичних часів...була двічі зв'язана з двома Америками. Землі предків тих, кого Марцеліан називає «Браминами Верхньої Індії», пролягали від Кашміру далеко у глиб сучасної пустелі Шамо. Мандрівник з Півночі у той час міг досягти – ледве замочивши ноги – півострову Аляска через Манжурію та майбутню Татарську протоку, Курильські та Алеутські острови; у той час коли інший мандрівник з човном з півдня міг досягти Сіам, пройти крізь Полінезійські Острови та досягти будь якої частини материка Південної Америки». Це було записано з слів одного Вчителя – доволі сумнівного авторитета у очах матеріалістів та скептиків. Але тут ми маємо одного з їх, птаха того самого пір'я, Геккеля, який у власному розподілі рас підтверджує вищенаведене майже буквально. «Очевидно, що область на поверхні Землі, де сталося еволюція цих примітивних людей від їх близько споріднених мавп, потрібно шукати або у Південній Азії або Східній Африці (яка навіть не існувала у часи розквіту Третьої Раси) або у Лемурії. Лемурія стародавній материк, наразі під водами Індійського Океану і який лежав на південь від Азії наших часів, пролягав з одного боку у східному напрямі до Верхньої Індії та острова Сінда, а з іншого – до заходу впритул до Мадагаскара». У епоху, про яку йдеться, Материк Лемурії вже був розбитий у багатьох місцях та утворив нові окремі Материки. Все ж, ні Африка, ні обидві Америки, ще менше Європа не існували у ті часи; всі вони ще були на дні океану. Так саме мало що існувало з сучасної Азії, бо Перед Гімалайські області були вкриті морями, за межами їх лежало «листя лотосу», що належало Швета-Двіпа, названої наразі Гренландією, Східним та Західним Сибіром тощо. Велетенський Материк що царював та здійсмався одного разу над Індійським, Атлантичним та Тихим океанами, наразі був складений з великих островів, які поступово зникали один за другим, доки кінцева конвульсія не поглинула залишки його. Острів Пасхи, наприклад, належить до самої ранньої

цивілізації Третьої Раси. Неочікуване вулканічне виверження та підйом океанського дна під час Чемпленовської епохи північно-полярного затоплення підняли цю маленьку реліквію Архаїчних віків після того, як вона була потоплена з іншими, разом з усіма її статуями та вулканом та залишили як свідка існування Лемурії. Кажуть, що деякі австралійські племена є останніми представниками останніх потомків Третьої Раси. У цьому знову таки ми маємо де у чому підтвердження з боку матеріалістичної науки. Геккель коли каже про коричневу або малайську расу Блуменбаха та про австралійців та папуасів, зазначає: «Існує багато спільного між цими останніми та аборигенами Полінезії, цього Австралійського скупчення островів, які колись очевидно, складали один величезний материк». Саме так, це був «гігантський та єдиний Материк». Сучасна Австралія була лише частиною його і на додачу до неї існують ще декілька таких островів на поверхні Тихого Океану так саме і широка полоса Каліфорнії належала до нього. Забавно, що Геккель у власній фантастичній праці «Pedigree of Man» вважає, що: «Австралійці наших днів, як нащадки цієї другої гілки примітивної людської раси... розповсюджені на північ, спочатку головним чином в Азії, у цій колиці людства, імовірно вони є предками всіх інших рас з прямим волоссям... інша з хвилястим волоссям, оселилася частково на захід (тобто Африка, Нова Гвінея, країни які не існували на той час)... Інші з прямим волоссям розповсюдилися далі на північ у Азії і... заселили Австралію». Як пише один з Вчителів: «Можете побачити залишки цього одного разу великого народу (Лемурії Третьої Раси) у деяких пласкоголових аборигенах вашої Австралії». Але вони належать до останньої сьомої суб-раси Третьої Раси. Професор мабуть що, так саме бачив сон і, хоча би одного разу, але мав істинне видіння!

Саме у цьому періоді мусимо ми шукати сліди першого прояву предків тих, кого ми вважаємо древніми народами світу – відповідно названих наразі індусами-арійцями, єгиптянами та древніми персам з одного боку і халдеями та фінікійцями з другого. Ці народи керувалися Божественними Династіями, тобто Царями та Правителями, які від смертної людини мали лише її фізичну зовнішність якою вона була на той час, але які були Істотами з Вищих Сфер, більш небесних, ніж буде наша Сфера після тривалих Мануантар. Зрозуміло, безкорисно намагатися примушувати скептиків повірити у існування таких Істот. Найбільшою пихою їх є право довести родову назву, як катаррінідів, факт який вони намагаються встановити на основі очевидної наявності кібця, прилеглого до їх Os sacrum, цього рудименту хвосту, яким за достатньої довжини вони радісно махали би на честь його славетного винахідника. Вони залишаються так саме вірними власним мавпячим предкам, як і християни своєму безхвостому Адаму. Сокровенне Вчення у цьому питанні спрямовує теософів та вивчаючих Окультні Науки правильним шляхом. Якщо ми подивимося на другу половину Третьої Раси як на справжніх представників людської раси з міцними кістками, то припущення Геккеля, що «еволюція примітивних людей відбулася... або в Південній Азії або... в Лемурії» - про Африку, як Східну так і Західну не може йтися – доволі правильне, якщо не цілком. Все ж, щоби бути точним, треба сказати, що так саме як еволюція Першої Раси з тіл Пітрі сталася у сімох, цілком відмінних одна від одної в областях біля Північного Полюсу на єдиній (у той час) Землі – то таким самим чином відбулося і кінцеве перетворення Третьої Раси. Почалася вона у тих північних областях, які щойно були описані, та коли клімат навіть у полярних областях був наполовину тропічним та чудово пристосованим для примітивних потреб фізичної людини. Ця область все ж, з часу появи людини не одного разу почергово або замерзала або ставала знову тропічною. Коментарі повідомляють нам, що Третя Раса була біля середньої точки свого розвитку, коли: «Вісь Колеса нахилилася. Сонце та Місяць не світили більше на головами цієї частини Потом-народжених; люди побачили сніг, лід та мороз; і люди, рослини та тварини зменшилися у власному зрості. Ті хто не загинули, залишилися як малі діти у своєму зрості та інтелекті. Це була третя Пралая Рас». Це знову таки значить, що наша земна куля підлегла сімом

періодичним та повним зміщенням у відповідності до расового розвитку. Сокровенне Вчення каже, що під час цього Кола мусять статися семеро земних Пралай, викликаних змінами у нахилі Земної Вісі. Цей Закон діє у свій відповідний час, і зовсім не сліпо, як може припускати наука, а у точній відповідності до Закону Карми. В Окультизмі цей Неухильний Закон має назву «Великої Рівноваги». Наука визнає власне незнання причин кліматичних переворотів та так саме у змінах напрямів вісі, які завжди супроводжуються цими катаклізмами. У дійсності наука не впевнена у зміщеннях вісі. Та не маючи можливості пояснити, вона скоріше відкине їх, ніж дозволить існування мудрої руки Кармічного Закону, який лише один може розумно пояснити ці неочікувані зміни та їх результати. Наука намагалася пояснити їх різними, більш або менш фантастичними теоріями, однією з яких можна вважати теорію зіткнення Землі з Кометою. Але ми будемо дотримуватися наших Езотеричних пояснень тому, що Фохат коштує більше будь якої Комети та до того має Власним Керівником Всесвітній Розум. Таким чином, вже чотири таких перевороти, пов'язані з нахилом вісі, вже мали місце з часу появи Людства Вайвасвата Ману на Землі. Старі Материки – за виключенням першого – були поглинені океанами, з'явилися інші землі та величезні гори піднялися там, де їх раніше не було. Поверхня Глобусу кожного разу була цілком змінена; «виживання найбільш пристосованих» народів та рас стверджувалося своєчасною допомогою; непристосовані – невдалі – знищувалися. Такий відбір та зміщення не відбуваються між світанком та сутінками, як дехто можливо подумає, а потребує декількох тисяч років, доки новий будинок не буде приведений до ладу. Суб-раси так само підлеглі таким процесам очищення, так само як і їх гілки або расові сімейства. Нехай той хто добре знайомий з астрономією та математикою погляне назад на сутінки та тіні Минулого. Нехай подивиться та відмітить те, що він знає про історію народів та націй та порівняє їх відповідні підйоми та падіння з тим, що має назву астрономічних циклів – особливо з Зірковим (Сидеральним) Роком, який дорівнює 25.868 сонячним рокам. Далі, якщо пошуковець обдарований хоча би найменшою інтуїцією, він побачить як щастя та нещастя народів щільно пов'язані з початком та кінцем цього Сидерального Року. Правда, що не окультист опиниться у не кращому становищі, бо він не матиме інформації про такі віддалені часи, щоби на цьому базуватися. Він нічого не знає і точна наука не каже йому, що сталося біля 10.000 років тому, та все ж, він може знайти втіху у знанні деяких фактів або припущень відносно долі кожної з сучасних націй відомих йому – приблизно біля 16.000 років тому. Сенс того, що ми стверджуємо, ясний. Кожний Сидеральний Рік, тропіки відступають на чотири градуси від полюсу під час кожного оберту, починаючи від точок рівнодення за мірою оберту екватора крізь сузір'я Зодіаку. Кожен астроном знає, що у наш час тропік лежить лише майже на двадцять три градуси від екватора. Відповідно він мусить пробігти ще два з половиною градуси до кінця Сидерального Року. Це дає нашому людству загалом, та нашим цивілізованим расам відстрочку біля 16.000 років. Після Великого Наводнення Третьої Раси (лемурійців) як каже нам Коментар: «Люди значно зменшилися у рості та тривалість їх життя зменшилася. Вони впали з точки зору божественності та почали змішуватися з тваринними расами, та одружуватися з велетнями та пігмеями (карликова раса полярних областей)... Багато які надбали божественне, ні скоріше – незаконне знання та добровільно стали на Лівий Шлях». Таким чином атланти у свою чергу, поступово почали наближатися до знищення та загибелі. Скільки геологічних періодів пройшло, щоби здійснити цю четверту руйнацію, хто зможе сказати це? Але нам кажуть, що:

11.2. ВЕЛИЧЕЗНІ ЗОБРАЖЕННЯ ЗБУДУВАЛИ ВОНИ,* У ДЕВ'ЯТЬ YATIS ВИСОТОЮ,** ЗА РОЗМІРОМ ВЛАСНИХ ТІЛ(а). ВНУТРІШНІ ВОГНІ ЗНИЩИЛИ ЗЕМЛЮ ЇХ БАТЬКІВ.*** ВОДА ЗАГРОЖУВАЛА ЧЕТВЕРТІЙ(б).***

*Атланти. **Двадцять сім футів. ***Лемурійці. ****Раса.

а) Потрібно зазначити, що більшість з гігантських статуй, відкритих на острові Пасхи, частини без сумніву затопленого материка, так саме як і тих, що знайдені на окраїнах пустелі Гоббі, області затопленої раніше протягом незчисленних віків, всі вони були від двадцяти до тридцяти футів висоти. Статуї знайдені Куком на острові Пасхи, майже всі були у двадцять сім футів висоти та вісім у плечах. Письменниця цілком обізнана про думку сучасних археологів, що «ці статуї не дуже стародавні», як це було заявлено одним з великих чинів Британського Музею, де наразі є декілька цих статуй. Але це одне з тих вільних рішень сучасної науки, які не мають великої ваги. Нам кажуть, що після загибелі Лемурії від підземних вогнів люди почали постійно зменшуватися на зріст – процес який почався після їх фізичного падіння – і що нарешті, через декілька мільйонів років вони зменшилися до шести семи футів і на цей час у більш древніх Азійських расах вони і далі зменшуються та наближаються вже до п'яти футів. Як повідомляє Пікерінг, посеред малайської раси (суб-раси Четвертої Корінної Раси) існує дивна різниця у рості: члени полінезійського сімейства, такі як мешканці Таїті, Самоа та Тонга, вищі ростом, ніж інше людство; але племена індуські та мешканці Індокитайських країн без сумніву нижчі загального рівня. Це пояснюється легко. Полінезійці належать до самих ранніх, ще живих суб-рас, інші до пізнішої та похідної маси. Як наразі зовсім зникли мешканці Тасманії та як, у свою чергу швидко вимирають австралійці, так саме скоро підуть за ними і інші старі раси.

б) Як могли зберегтися ці рекорди? – запитують нас. Навіть знання індусами Зодіаку заперечується нашими доброзичливими та вченими сходознавцями, які прийшли до висновку, що індуси нічого не знали про зодіак до того як греки не принесли його до Індії. Цей нічим не виправданий наклеп, був достатньо спростований Байї і, ще більше, ясним свідоцтвом фактів, і тому він потребує багатьох додаткових спростувань. У той час коли єгипетський Зодіак зберігає без заперечливих докази записів, які охоплюють період більш ніж три Сидеральних Роки – або біля 87.000 років – індуські обчислення покривають майже тридцять три таких років або 850.000 наших. Єгипетські жерці запевняли Геродота, що спочатку Полюс Землі і Полюс Екліптики збігалися. Але як зазначає автор «Сфінксіади»: «Ці жалкі темні індуси записали знання астрономії які обчислюють десять разів по 25.000 років з часів (останнього місцевого) наводнення (в Азії) або Віку Жаху». Так саме вони володіють записаними спостереженнями від часів першого Великого Потопу у межах історичної пам'яті арійців – наводнення, яке потопило останні частини Атлантиди 850.000 років тому. Ці Потопи, зрозуміло, більше традиційні ніж історичні. Занурення та зміни Лемурії почалися майже біля Арктичного Кола (Норвегії) і Третя Раса скінчила власну долю на Ланці, або тим що стало Ланкою у атлантів. Мала частина що залишилася, наразі відома як Цейлон, була Північним пласкогір'ям древньої Ланки, у той час коли величезний острів з цією назвою у часи Лемурії був величезним Материком, нами вже описаний. Як пише один з Вчителів: «Чому би вашим геологам не дозволити думки, що під материками, дослідженими та виміряними... можуть бути приховані, глибоко у невимірних або точніше не вимірянних океанських глибинах інші і на багато древніші материки, нашарування яких ніколи не були досліджені геологічно; і що колись вони можуть зруйнувати їх сучасні теорії? Чому не припустити, що на вподобі до Атлантиди та Лемурії, наші сучасні материки були вже декілька разів потоплені та мали час знову з'явитися та надати притулок новим гуртам людства та цивілізаціям; і що під час першого геологічного підйому наступного катаклізму у ряду періодичних, що стаються від початку та до кінця кожного Кола, наші материки не опустяться у той час коли Лемурія і Атлантида піднімуться знову». Зрозуміло ці Материки не будуть тотожні до тих самих. Але тут потрібно пояснити. Теорія про існування Північної Лемурії не повинна викликати сумнівів. Продовження цього великого Материка у північній частині Атлантичного Океану жодним чином не заперечує думкам, так широко розповсюдженим відносно місця знаходження бувшої Атлантиди, бо одна думка підтверджує

другу. Потрібно відзначити, що Лемурія, колиска Третьої Корінної Раси, не лише охоплювала великий простір у Індійському та Тихому Океанах, але сягала у формі підкови за Мадагаскар навколо Південної Африки (у той час лише незначної частини у процесі утворення), через Атлантичний Океан до Норвегії. Велике водоймище прісної води Уїлдьдон в Англії що вважається геологами джерелом або витокм колись бувшої великої ріки, є руслом головної річки, що висушила Північну Лемурію у Вторинному Віці. Дійсно існування цієї річки у минулому є науковим фактом, але чи визнають прихильники науки необхідність дозволити існування Північної Лемурії Вторинного Віку, як це витікає з їхньої інформації? Професор Б.Зіман не лише визнавав реальність існування такого великого материка, а дивився на Австралію та Європу як на частини які раніше належали одному материку, та таким чином підтверджують вже викладену доктрину про «конячу підкову». Не могло бути більш вражаючого підтвердження нашим поглядам, ніж той факт, що високий гірський кряж в басейні Атлантичного океану висотою 9000 футів та який пролягає на дві або три тисячі миль у південному напрямі від Британських островів, спочатку до Південної Америки а далі майже під прямим кутом змінює напрям на південний схід до африканських берегів, звідки знову на південь до Тристан Д'Акунія. Цей кряж є залишком Атлантичного материка і якщо було би можливим простежити його далі то дійсність існування під водою точки поєднання у вигляді підкови з більш древнім материком у Тихому океані була би встановлена. Атлантична частина Лемурії була геологічною основою того, що взагалі відомо як Атлантида, але яка мусить вважатися скоріше як розвиток Атлантичного продовження Лемурії, ніж як цілком нова маса суші, піднята для потреб Четвертої Корінної Раси. Як і в еволюції Раси, так і у випадках переміщень материкових мас, не можна провести чіткої лінії яка визначила би кордон старого порядку та початок нового. Послідовність у природних процесах не змінна. Таким чином атланти Четвертої Раси утворилися з невеликої кількості людей Третьої Раси, північних лемурійців, зібраних на шматку землі приблизно там, де наразі середина Атлантичного океану. Їх Материк був скупченням багатьох островів та півостровів, які піднялися та з часом стали справжнім материком великої Раси, відомої як раса атлантів. Після того як це утворення завершилося, цілком очевидно як це стверджується на засадах високого окультного Авторитету: «Лемурія так саме не мусить змішуватися з Атлантичним Материком, як Європа та Америка». Тому що вислів цей з джерела, дискредитованого правдивістю наукою, то звісно, він буде сприйнятий як більш або менш вдала видумка. Навіть вже згадана талановита праця Донеллі не береться до уваги, не зважаючи на те, що всі ствердження у ній не перетинають меж точно наукових фактів. Але ми пишемо для майбутнього. Нові відкриття у цьому напрямі виправдають ствердження азійських філософів, що такі науки як – геологія, етнологія, так саме і історія – вивчалися народами які жили віки до потопу. Майбутні «знахідки» будуть підтвердженням правильності сучасних спостережень таких розумів як Тен та Ренан. Перший доводить що цивілізація таких архаїчних народів, як єгиптяни, арійці Індії, халдеї, китайці та асирійці є надбанням попередніх цивілізацій, а останній, Ренан звертає увагу на той факт, що: «Єгипет з самого початку здається нам у літах, старим та позбавленим міфічних та героїчних епох, неначе країна ніколи не знала молодості. Цивілізація його не має дитинства, а мистецтво архаїчного періоду. Цивілізація Древньої Монархії не почалася з дитинства. Вона була вже дорослою». На це професор Р.Оуен додає, що: «Єгипет значиться цивілізованою та керованою общиною ще до часів Менеса». Унчель також стверджує, що: «В епоху Менеса єгиптяни були вже цивілізованим та численним народом. Манефо каже нам, що Атотіс, син першого Царя Менеса збудував палац Мемфісу; і що він був лікарем та залишив книги з анатомії».

Це цілком природно, якщо ми повіримо ствердженню Геродота, який пише у «Євтерпі», що записана історія єгипетських жерців має відношення до часу за 12.000 років до його. Але що значить 12.000 років або навіть 120.000 років у порівнянні з мільйонами років з часу

Лемурійського Періода? Все ж, останній не залишився без свідків, не дивлячись на його величезну давнину. Повні записи про зростання, розвиток, соціального і навіть політичного життя лемурійців збережені у Сокровенних Літописах. На нещастя багатьох тих, хто можуть читати їх; і тих хто могли би, все ж, не будуть у стані зрозуміти мови, якщо лише вони не ознайомляться з усіма сімома ключами її символізму. Бо розуміння Сокровенного Вчення засноване на розумінні Сімох Наук; і ці науки мають своє втілення у сімох різних застосуваннях Таємних Рекордів до екзотеричних текстів. Таким чином ми мусимо заволодіти засобами мислення на сімох відмінних планах Подання. Кожен текст має відношення та мусить бути пояснений з кожної з наступних точок зору: 1.РЕАЛІСТИЧНИЙ ПЛАН ДУМКИ. 2.ПЛАН ІДЕАЛЬНОГО ПОДАННЯ. 3.ПЛАН ЧИСТО БОЖЕСТВЕННИЙ. Інші плани значно перевищують середню свідомість, особливо матеріалістичного розуму, щоби дозволити навіть бути символізованими у термінах звичайної фразеології. У жодному з древніх релігійних текстів не існує виключно міфічного елементу; але потрібно знайти засіб мислення який стане основою для початкового викладення і під час тлумачення потрібно як найближче дотримуватися його. Бо архаїчний метод мислення символічний: він емблематичний у пізнішому, хоча і доволі древньому методі мислення; алегоричний; ієрогліфічний або логограматичний, останній найбільш важкий; бо кожна буква, як у китайській мові, подає слово. Таким чином, майже кожне ім'я у Ведах, Книзі Мертвих і деяким чином в Біблії складене з таких логограм. Ніхто, не посвячений у таємницю Окултної релігійної логографії, не може знати значення ім'я у будь якому древньому літописі. Як можна очікувати, щоби не посвячений, якою не була би його ерудиція у ортодоксальному символізмі, так би мовити – тобто у тому символізмі, який не може виїхати з старої колії сонячного міфу та статевого культу – як можна очікувати, щоби не посвячений вчений міг би потрапити у таємницю за покровом? Той хто має справу з шарлупою мертвої букви та присвячує себе розробці калейдоскопічного перетворення голих, словесних символів, ніколи не зможе очікувати потрапити за межі фантазії сучасних міфологів. Таким чином Вайвасвата, Ксісуфр, Девкаліон, Ной тощо – всі головні фігури Потопів Світу всесвітніх, часткових, астрономічних або геологічних – всі вони у власних іменах являють рекорди причин та наслідків, які призвели до цієї події, якби лише ми могли розшифрувати ці імена. Всі схожі Потопи засновані на подіях у Природі, і тому вони є історичними рекордами – не важливо чи були вони сидеральними, геологічними або просто алегоричними – рекордами моральної події на інших вищих планах буття. Ми вважаємо, що це було наразі достатньо доведено протягом тривалого пояснення, викликаного алегоричним характером Станців.

Розповідати про расу зростом у дев'ять «yatis» або двадцять сім футів у праці з претензією на більш науковий характер, ніж скажемо, оповідання про «Джека Переможця Велетня», є дещо не звичайною справою. Де ваші докази? – запитають письменницю. В історії та переказах – відповідаємо. Перекази про расу гігантів у древні часи універсальні; вони існують у записаному та усному народному епосі. Індія мала своїх Данавів та Даїтіїв; Цейлон - Ракшаса; Греція - Титанів; Єгипет - Колосів; Халдея - Іздубарів (Німврод); євреї - Емімів з землі Моаб з велетнями Анакім. Мойсей розповідає про Ога, царя ложе якого мало дев'ять ліктів у довжину (15 футів та 4 дюйми) та чотири у ширину, а Голіаф зростом був «у шестеро ліктів та одну п'ядь» (10футів та 6 дюймів). Єдина розбіжність що існує між «одкровеннями» та свідцтвами залишеними Геродотом, Діодором Сікулом, Гомером, Плїнієм, Плутархом, Філостратом тощо, лише у тому, що у той час коли язичники згадують скелети велетнів померлих у давні часи, залишки яких дехто бачив особисто, тлумачі Біблії вимагають, щоби геологія та археологія вірили, що у часи Мойсея декілька країн були заселені такими велетнями, перед якими євреї були наче коники, і начеб то вони жили ще у часи Іошуа та Давида. На нещастя їх власна хронологія суперечить цьому. Їм доведеться обирати між велетнями та останньою. Існують ще декілька високих свідків потоплених

Материків та колосальних людей на них. Археологія нараховує декілька таких на Землі, хоча і дивується «щоби вони могли значити», але вона ніколи не намагалася відкрити цю таємницю. Все ж, окрім згаданих статуй Острова Пасхи, ми запитаємо до якої епохи належать колосальні статуї, все ще недоторкані поблизу Бам'яну? Археологія як завжди відносить їх до перших віків християнства і, звісно помиляється у цьому, як вона це робить і у багатьох інших випадках. Декілька слів що до зовнішності покажуть читачеві які статуї Острову Пасхи та Бам'яну. Спочатку подивимося що відомо про них ортодоксальній науці: «Тапі, Рапа-нуї або Острів Пасхи, одинока часточка землі майже 2000 миль від берегів Південної Америки... Довжина його біля 12 миль, ширина чотири... на ньому у самому центрі є згаслий кратер 1050 футів висоти. Острів має ще кратери, згаслі так давно, що не існує переказів про їх діяльність». Але хто створив ці кам'яні зображення, які наразі стали головним фактором зацікавлення відвідувачів? «Ніхто цього не знає» каже один письменник. «Більш ніж імовірно, що вони вже були тут, коли з'явилися місцеві мешканці (купка полінезійських дикунів)... техніка виконання їх високої якості... припускаю, що раса яка їх створила сполучалася з жителями Перу та інших частин Південної Америки... Навіть у часи прибуття Кука деякі з статуй розміром у двадцять сім футів висоти та вісім у плечах лежали скинутими, у той час коли інші, що стояли здавалися ще більшими... Одна з останніх була такою високою, що тінь її була достатньою щоби закрити тридцять чоловіків від сонця. Підвалини на яких стояли ці колосальні статуї були від тридцяти до сорока футів у довжину та від дванадцяти до шістнадцяти у ширину... всі вони побудовані з обробленого каміння циклопічного стилю і дуже схожі на мурі Храму Пачакамак або руїни Тіа-Хуанако в Перу». Немає причини вважати, що будь яка з цих статуй була збудована частинами за допомогою будівельних лісів», додає цілком доцільно свідок, та не пояснює, як по іншому вони могли бути побудовані, хіба що не велетнями таких самих розмірів як і статуї. Дві найкращі з них наразі у Британському Музеї. У Ронорораку цих статуй чотири, окрім того троє з них глибоко увійшли у ґрунт, одна лежить на спині, як спляча людина. Типи їх, хоча і вузько-голові, різні, і очевидно, вони були портретами, бо їх носи, роти та підборіддя відрізнялися формою; ще більше їх зачіски – дещо схоже до пласкої шапки з шматком тканини щоби прикрити потилицю – вони показують окрім того, що оригінали їх не були дикунами кам'яного періоду. Дійсно можуть запитати – хто спорудив їх? – але навряд археологія та геологія можуть дати відповідь, хоча остання і визнає, що острів цей був частиною затопленого материка.

Але хто висікав статуї Бам'яну, найвищі у всьому світі? – Бо Статуя Свободи Бартольдї у Н'ю Йорку карлиця у порівнянні з найбільшою з п'яти у Бам'яні. Бурнес та декілька вчених єзуїтів що відвідали це місце розповідають про гору «посічену неначе бджолиними стільниками, велетенськими келіями-печерами», з двома велетенськими гігантами висіченими у тій самій скелі. Про яких кажуть як про сучасних Мяо-цзе, останніх що залишилися живими з тих які «потрясли Землю»; єзуїти праві, у той час коли археологи які бачать Будд у найбільших з цих статуй, помиляються. Бо всі ті численні велетенські руїни, які відкриваються одна за другою у наші дні, є роботою Циклопів Велетнів які дійсно існували у ті часи. «Маси величезних людських кісток» були знайдені «в Америці поблизу Мунте(?)» - розповідає нам відомий сучасний мандрівник, саме у тому місці, на яке місцеві перекази показують як пристань цих велетнів у минулому, які зробили нашість на Америку та заселили її, ледве вона піднялася з води. Перекази Центральної Азії те саме кажуть про Бам'янські статуї. Що це за статуї та місцевість де вони стояли протягом незчисленних віків, незважаючи на катаклізми і навіть руку людини, як наприклад під час нашість орд Тимура та воїнів вандалів Наді-шаха? Бам'ян маленьке, наполовину зруйноване містечко у Центральній Азії на половині шляху між Кабулом та Балом біля великої гори Кох-і-баба, на рівні 8500 футів над рівнем моря. У стародавні часи Бам'ян був частиною міста Джулжул, пограбованого та зруйнованого Чінгіз Ханом у XIII сторіччі. Вся долина оточена колосальними скелями які посічені

частково природними а частково штучними печерами та гротами, помешканнями буддистських монахів у минулому, які започаткували там свої Віхара. Такі Віхара і наразі можна зустріти у великій кількості у скелях та храмах Індії та у долинах Джеллалабада. По переду деяких печер були відкриті, або точніше знову відкриті у наше сторіччя п'ятеро велетенських статуй, які вважаються зображеннями Будди, бо відомий китайський мандрівник Сюань-Цзан каже, що він бачив їх під час відвідин Бам'яна у сьомому сторіччі. Заява, що на всій земній кулі не існує більших статуй легко підтверджується свідоцтвами всіх мандрівників які дослідили та виміряли їх. Так, найбільша у 173 фути висоти або на сімдесят футів вище за Статую Свободи у Н'ю-Йорку. Відомий Колос Родоський, між ногами якого легко пропливали кораблі, був лише від 120 до 130 футів висоти. Друга велика статуя вирізана так саме як і перша у скелі, має лише 120 футів або на 15 футів вище за Статую Свободи. Третя статуя має лише 60 футів, дві інші ще менші, остання з них лише трохи більше за середню високу людину нашої сучасної П'ятої Раси. Перший та самий великий з цих колосів зображує нам людину, загорнуту у дещо схоже на «тогу». М. де Найдлек вважає, що загальна зовнішність цієї статуї, обриси голови, складки а особливо великі обвислі вуха є беззаперечними доказами, що це зображення Будди. Але у дійсності вони нічого не доводять. Не дивлячись на той факт, що більшість з існуючих наразі фігур Будд, у стані Самадхі, мають великі обвислі вуха, все ж це є пізнішим нововведенням та думкою. Первісна думка була взята з Езотеричної алегорії. Протиприродно великі вуха є символом всезнання та мудрості і мусять нагадувати могутність Того, хто все знає та чує, і від благосної любові та турботи якого до всіх створінь нічого не може вислизнути. Як написано у Вірші: «Милосердний Володар, наш Вчитель, чує зойк страждання самого малого з найменших за межами долин та гір та поспішає йому на допомогу». Готама Будда був індусом, арийцем, наближення до таких вух зустрічається лише між монголами, бірманцями та сіамцями, які так саме як і у Кохині штучно спотворюють власні вуха. Буддистські монахи які перетворили гроти Мяо-цзе у Віхара та келії, прийшли до Центральної Азії у першому сторіччі християнської ери або біля того. Тому Люань-Цзань у описі статуї каже «блиск золотих прикрас статуї» у його дні «сліпив погляд», але від такої позолоти не залишилося і сліду у наш час. Складки одягу на контрасті до самої фігури зроблені з гіпсу та виліплені поверх кам'яної фігури. Тальбот зробив найбільш уважні спостереження та знайшов, що складки ці належать до значно більш пізньої епохи. Тому сама статуя мусить бути віднесеною до значно більш древнього періоду, ніж до часів буддизму. У такому випадку нас можуть запитати, то кого вони зображують? Ще раз перекази, підтвердженні записаними рекордами відповідають на запитання та пояснюють таємницю. Буддистські архати та аскети знайшли ці п'ятеро статуй та ще багато інших, наразі зруйнованих. Троє з них у колосальних нішах на вході у їх майбутнє помешкання, вони вкрили глиною та поверху старих виліпили нові статуї, які мусили бути образами Володаря Татхагати. Внутрішні стіни вкриті до цього часу яскравим живописом людських зображень, і священний образ Будди зустрічається у кожному гурті. Ці фрески та орнаменти – що нагадують візантійські – є благочинною роботою ченців відлюдників, так саме як і деякі інші менші фігури та орнаменти, висічені у скелях. Але п'ятеро фігур належать до творів рук Посвячених Четвертої Раси, які після потоплення їх Материка знайшли притулок на вершинах Центральної Азійської гірської гряди. Таким чином п'ятеро фігур є рекордом Езотеричного Вчення про поступову еволюцію Рас. Найбільша зображує Першу Расу людства, її ефірне тіло було закарбоване у твердому камені як наказ для майбутніх поколінь, інакше пам'ять про неї не пережила би потопу Атлантиди. Друга – у 120 футів висоти – зображує «Потом Народжених»; і Третя - у 60 футів – Расу «павшу», яка започаткувала першу фізичну Расу, народжену від батька та матері, останнє потомство яких відображено у статуях знайдених на острові Пасхи. Ці були лише 20 та 25 футів на зріст у часи потоплення Лемурії, після того як вона була майже зруйнована вулканічними виверженнями підземного вогню. Четверта раса була ще меншою розмірами, хоча і велетенська у порівнянні з

нашою справжньою П'ятою Расою, і ряд закінчує остання. Такими є ці «Гіганти» давнини, до потоку та після, Гіборіми Біблії. Вони жили швидше мільйони років тому, ніж три або чотири тисячі. У всьому що має відношення до до-історичних часів, читач може мати на увазі мудрі слова Монтеня. Великий французький філософ сказав: «Доказом безглузлого самохвальства є зневага та визнання неправдивим того, що стосується до не відповідних нам ознакам істини; це звичайна помилка тих, хто запевняє себе, що вони більше обдаровані ніж пересічна людина... Але розум навчив мене, що визнавати річ рішуче, як не правдиву та не можливу, те саме що почати приписувати собі перевагу знати межі та кордони покладені Волею Божою, а могутність нашої спільної Матері Природи прив'язати до свого рукава, і що немає більшого безумства у цьому світі ніж применшити їх за мірою наших здатностей та обмежень нашої пихи... Якщо ми назвемо чудовиськами або чудовими ті речі, які наш розум не здатний охопити, то скільки такого роду фактів щоденно стають перед нашими очима? Звернемо увагу, крізь які покрови та на осліп досягаємо ми знань більшості речей, що йдуть крізь наші руки; істинно ми переконуємося, що звичка швидше ніж наука примушує нас дозволити їх дивину, і якби ці речі були явлені нам знову, ми неодмінно сприйняли би їх такими самими неймовірними та не схожими на правду». Розумний вчений до того як відкидати можливість нашої історії та рекордів мусив би дослідити сучасну історію так саме як і універсальні перекази, розкидані у древній та сучасній літературі, щоби знайти сліди залишені цими чудовими ранніми расами. Мало хто між невірнучих мають підозри що до великої кількості доказів розкиданих та прихованих навіть у одному лише Британському Музеї. Ми просимо читача ще раз подивитися на це питання у наступному Відділі.

ЦИКЛОПІЧНІ РУЇНИ ТА КОЛОСАЛЬНІ КАМНІ СВІДЧАТЬ ПРО ІСНУВАННЯ ВЕЛЕТНІВ

Де Мірвіль з метою довести у власних працях «Memoires Adressees aux Academies» реальність Диявола та знайти присутність його у кожному древньому та сучасному ідолі, зібрав декілька сотень сторінок «історичного свідоцтва», що у дні «див» як язичницькі так і біблійні камені рухалися, розмовляли, промовляли пророцтва і навіть співали. Нарешті, що «Камінь Христа» або «Скеля Христа», «Духовна Скеля», яка йшла за Ізраїлем, «стала Jupiter-Lapis» проковтнутою його батьком Сатурном «у вигляді камня». Ми не зупинятимемося для обговорення очевидного викривлення та матеріалізації біблійних метафор заради доказів «Сатанізму» ідолів, хоча багато чого може бути сказано на цю тему. Але без претензій на схожий peripateticism та уроджені психічні здатності для наших каменів, ми у свою чергу можемо зібрати всі докази нам відомі, щоби довести що: (а) якби не існували велетні, щоби рухати такі величезні скелі, то Стонхендж не існував би, так саме як і Карнак або інші Циклопічні споруди; і (б) якби не було такої речі як магія то ніколи не було би такої кількості свідків про «пророцтва» «розповіді» каменів. У «Achaïca» ми бачимо як Павзаній визнає, що на початку власної праці він вважав греків доволі не розумними за «шанування ними каміння». Але коли він досяг Аркадії, він додає: «я змінив свою думку». Тому без будь якої шани камням або кам'яним статуям та ідолам, що є той самий – злочин, у якому католики римської церква не розумно докоряють язичників – можливо дозволити вірити у те, у що вірили так багато великих філософів та святих людей і не отримували прізвиська «ідіот» від сучасних Павзаніїв. Читачеві пропонується звернутися до Academie des Incriptions, якби він забажав вивчити різні властивості каменів з точки зору магічних та психічних сил. У поемі про «Каміні», приписаної Орфею, камені ці поділені на офіти та сідеріти, на «Зміїний Камінь» та «Зірковий Камінь». «Ophites» - шаршавий, твердий, важкий, чорний та має дар слова; коли його кидають, він виробляє звук, схожий до крику дитини. Саме за посередництвом цього камня Хеленій передбачив загибель Трої, власної батьківщини». Санхуніафон і Філон Біблійний називав цих «betyles» «камнями з душею». Фотій повторює те, що Дамасцій, Асклепід, Ісідор та лікар Євсей стверджували до нього. Особливо Євсей ніколи не розлучався з власним Ophites, який

носив на грудях та отримував від нього пророцтва «тихим голосом схожим на легкий свист». Арнобій, свята людина, який «з язичника стала одним з світил церкви», як повідомляється християнським читачам, зізнається, що він коли зустрічав один з таких каменів ніколи не міг утриматися від запитання, «на яке інколи отримував відповідь ясним чітким та тихим голосом». То де різниця між християнським та язичницьким Ophites – запитуємо ми? Відомий камінь у Уестмінстері був названий Iiafail «Камінь що говорить» і він піднімав свій голос лише щоби назвати короля, якого мусили обрати. Кембрі каже що він його бачив, ще коли на ньому був напис: Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem. Нарешті Свід розповідає про деякого Heraescus, який міг одним поглядом відрізнити нерухомі камені від рухомих. І Пліній розповідає про камені які «втікали, коли до них торкалися рукою». Де Мірвіль на виправдання Біблії запитує, чому величезні камні Стонхенджа мали у давнину назву choir-gaur або «танок велетнів»? І далі він відсилає читача за відповіддю до єпископа St. Gildas. Але автори таких творів як «Voyage dans le Comte de Cjrnouailles, sur les Tracts des Geants» та численних наукових праць про руїни Стонхенджа, Карнака та Уест Хоадлей, надають значно зрозуміліші та достеменні свідчення з цього питання. У тих областях – справжніх лісах зі скель – існують величезні моноліти, «деякі з них важать біля 500.000 кілограм». Існує припущення, що ці «висячі» камні у долині Салісбурі представляють собою залишки Храму Друїдів. Але Друїди були історичними людьми а не Циклопами або велетнями. Хто якщо не велетні, могли будь коли підняти такі маси – особливо ті що у Карнаку та Уест-Хоадлей – та розмістити їх у такому симетричному порядку, щоби вони подали планісферу та встановити їх на точці рівноваги, неначе вони ледве торкаються землі, і хоча вони можуть коливатися від торкання пальця, все ж вони не зрушать з місця від зусиль десятків людей. Далі, якщо ми скажемо, що більшість з цих каменів є реліктами останніх атлантів, нам скажуть у відповідь, що всі геологи стверджують їх природне походження; що скеля від «вивітрення» - тобто втрачає шар за шаром своєї речовини під атмосферним впливом – приймає цю форму; що «гірські піки» у Західній Англії мають дивні форми завдяки тій самій причині. І тому, що всі вчені вважають, що всі ці «хиткі камені зобов'язані власним походженням вітру, дощу тощо, то наше ствердження буде відкинутим, особливо тому, що «ми бачимо цей процес зміни скель навколо нас і наразі». Тому дослідимо цей випадок.

Спочатку прочитайте, що має сказати з цього приводу геологія і ви знатимете, що часто ці велетенські маси є цілком чужими для тих країн, де вони встановлені; що їх геологічний склад часто належать до невідомого у тих країнах та зустрічається лише далеко за морями. У.Тук, міркуючи з приводу великих каменів граніту, розкиданих по Південній Росії та Сибіру каже, що там де вони наразі є немає скель та гір і, що вони мабуть принесені «здалека за допомогою неймовірних зусиль». Шартон говорить про зразок такої скелі з Ірландії, який був проаналізований відомим англійським геологом та визнаний іноземним, «можливо навіть африканським». Це дивний збіг, бо ірландський переказ визначає походження власних круглих каменів одному чаклуну, який приніс їх з Африки. Де Мірвіль бачить у цьому чаклуні проклятого Хаміта. Ми бачимо у ньому темного атланта, або можливо навіть одного з лемурійців – у будь якому випадку, велетня. Кембрі наївно зазначає: «Люди не мають до цього жодного відношення... бо ні людина, ні її індустрія ніколи не могли зробити будь що схоже. Лише Природа могла зробити це (!!), і наука колись доведе це (!!)». Все ж, це було зроблено людською, хоча і гігантською, силою а не лише зусиллями Природи, так саме як і не за допомогою Бога або Диявола. «Наука», намагаючись довести, що навіть Розум та Дух людини є просто розробка «сліпих сил», цілком здатна прийняти на себе це завдання і, можливо одного разу вона спробує довести, що Природа одна поставила у один ряд велетенські скелі Стонхенджа, з математичною точністю накреслила їх положення у відповідності до планісфери Дендера та знаків Зодіаку, та перенесла камені вагою більше

мільйона футів з Африки та Азії до Англії та Ірландії! Правда, що Кембрі повернув назад власні слова заявою: «Тривалий час я вірив у Природу, але я зрікаюся... бо випадковість не може створити такі чудові комбінації... і ті, хто розмістили ці скелі у рівновазі, є тими самими, що підняли рухомі маси ставка у Huelgoot поблизу Конкарно». Доктор Д.Уатсон, слова якого наведені цим самим автором, про рухомі камені каже: «Дивовижний рух цих глиб, встановлених у рівновазі, примусив кельтів порівняти їх до Богів». У науковій праці Ф.Петрі «Стонхендж» ми читаємо: «Стонхендж побудований з каменю який є навколо, червоного піщаника, або «sarsen», за місцевою назвою – «сірі барани». Але деякі з каменів, особливо ті, які як кажуть, мали астрономічне значення, були принесені здалека, імовірно з Північної Ірландії». На звершення, заслуговують бути наведені міркування з цього питання одного вченого у статті опублікованій у 1850 році у «Археологічному Огляді»: «Кожний камінь представляє собою глибу, вага якої була би іспитом для будь якої машини. Одним словом, існують глиби розкидані по всій земній кулі, глиби при погляді на які уява зупиняється, і визначення яких словом матеріали здається позбавленим сенсу; їх мусило би називати на ім'я, відповідне до цих велетнів. Окрім того, ці величезні рухомі камені названі routers, поставлені одним боком на точку такої досконалої рівноваги, що торкання достатньо щоби викликати їх хитання, виявляють знання статики. Взаємна протидія, поверхня та площина, випуклі та навпаки по черзі... все це пов'язує їх з циклопічними спорудами, про які можна сказати словами Де Ла Вега «імовірно що демони працювали над ними більше ніж люди». На цей раз ми згодні з нашими друзями та противниками, католиками, та запитуємо – чи можуть такі дива статики та рівноваги, бути створені дикунами епохи Палеоліту, троглодитами зростом хоча і вищим за середній, все ж простими смертними як ми? Ми не маємо намірів торкатися різних традицій, пов'язаних з цими камнями. Все ж, можливо не завадить нагадати англійському читачеві про Giraldus Cambrensis яка згадує про такий самий камінь на острові Мона, камінь який повертається на свої місце, незважаючи на всі зусилля утримати його на іншому. У часи завоювання Ірландії Генріхом II, граф Гуго Сестрензіс, у бажанні перекоонатися у правдивості цього факту, прив'язав цей камінь до значно більшого та наказав кинути їх у море. На ранок камінь був знайдений на своєму звичайному місці. Вчений У.Салісбурі підтверджує цей факт та свідчить про присутність цього каменю у мурі однієї церкви, де він бачив його у 1554 році. Це нагадує нам про те, про що говорить Пліній про камінь, залишений Аргонавтами у Сізікумі, і який мешканці помістили у Прітенеум, «звідки він тікав декілька разів так, що вони мусили обтяжити його свинцем». Але тут ми маємо справу з великими камнями, що засвідчені древністю як «живі, рухомі та розмовляючи». Так саме вони могли обертати людей до втечі та називалися «router» або «обертати до втечі»; Де Мусо стверджує що всі вони пророчили, а інколи їх називали «безумними камнями». Камні, що хитаються, визнані наукою. Але чому вони хитаються? Треба бути сліпим, щоби не бачити те, що рух цей був засобом для передбачення і що саме тому їх називали «камнями істини».

Це – історія, бо минуле до історичних часів свідчить про той самий факт у пізніші віки. Драконтія, посвячені Місяцю та Змію, були найдревнішими «скелями долі» древніх народів; і рух їх або хитання було ясным кодом Olaus Magnus, який свідчив, що саме за наказом оракула, голос якого говорив через «ці величезні камені, підняті колосальною силою (древніх) велетнів», обиралися королі Скандинавії. Пліній каже: «В Індії та Персії саме у ній (Персидський Отізоє) Маги мусили були запитувати поради під час обрання власних володарів» і далі він описує кам'яну глибу над Харпаса в Азії, розміщену таким чином, що «торкання пальцем призводило до її руху, у той час коли її не можна зрушити з місця вагою всього тіла». Чому у такому випадку рухомі камні Ірландії або Брімгаме, у Йоркширу, не могли служити такими самими засобами отримання пророцтв? Найбільші з них є, очевидно, реліктами атлантів; менші, такі як скелі Брімгам, копії з

древніх. Якби у середньовіччя єпископи не знищили всі плани Драконтії, на які лише вони могли накласти власні руки, наука знала би набагато більше про ці камені. Та все ж, ми знаємо, що вони були у загальному застосуванні протягом тривалих до історичних віків, і всі вони були для магії та передбачень. Є. Біот надрукував у «Antiquites de France» статтю яка доводить тотожність у розхитуванні Чатамперамба («Поле Смерті» або древні міста поховань у Малабарі) з древніми могилами у Карнаку, тобто, що вони мають «підвищене місце та центральну могилу». У цих могилах знаходять кістки, і пан Халіуель повідомляє нам, що деякі з них мають величезні розміри; тубільці називають ці могили «помешканнями Ракшаса» або велетнів. У декількох цих кам'яних кілець, «шанованих за споруди Панч Пандава (П'ятьох Панду), так саме як і всі інші пам'ятники Індії, де вони зустрічаються у чималій кількості», під час їх відкриття за наказом Раджи Васарідді були знайдені людські кістки дуже великих розмірів. Знову таки де Мірвіль правий у власних узагальненнях, якщо і не у висновках. Тому що теорія, що Драконтія є у більшості випадків свідком «великих природніх геологічних потрясінь» (Шартон) та «роботою Природи» (Кембрі), наразі відкинута, то його зауваження доволі справедливі: «Ми радимо вченим подумати... і, насамперед не ставити Велетнів та Титанів до примітивних легенд; бо робота їх перед нашими очима і ці рухомі глиби хитатимуться до скінчення світу щоби допомогти вченим зрозуміти один раз та назавжди, що той хто вірить у дива, засвідчені всією древністю, не є кандидатом до Шарентону». Саме це і є тим, що ми невтомно повторюємо, хоча можливо що голоси окултистів та римокатоликів будуть зойками у пустелі. Все ж, не можливо не помітити, що наука так саме не послідовна, якщо не більше, у власних сучасних теоріях, як і древня та середньовічна теологія у власних тлумаченнях так званого «Одкровення». Наука мала би затвердити походження людини від мавпи – перетворення яке потребує мільйони років – та все ж, боїться визнати за людиною древність навіть у 100.000 років! Наука вчить поступовому перетворенню видів, природному відбору та еволюції від нижчої форми до вищої, від молюска до риби, від плазуна до птаха та ссавця – та все ж вона відмовляє людині, фізіологічно вищому ссавцю та тварині у трансформації відбору його зовнішньої форми. Але якщо чудовисько ігуанодон з Уельсу могло бути предком малої ігуани наших часів, то чому велетенська людина Сокровенного Вчення не могла стати сучасною людиною – ланкою між твариною та Ангелом? Невже у цій «теорії» міститься більше ненауковості, ніж у тій яка відмовляє людині у безсмертному ЕГО, робить з неї автомат та у той самий час визнає особливим видом Природи? Окултні науки можливо менш наукові, ніж сучасні точної, все ж вони більш логічні та послідовні. Фізичні сили та природна спорідненість атомів можуть бути достатніми факторами, щоби перетвори рослину на тварину, але потребують чого більшого, ніж проста взаємодія між матеріальними агрегатами та їх самих з оточуючим середовищем, щоби викликати до життя, цілком свідому людину, навіть якщо вона у дійсності була би не більше ніж гілкою між двома «бідними братами» чотирирукого виду. Окултна Наука визнає разом з Гекелем, що (об'єктивне) Життя на нашій земній кулі «є логічним постулатом наукової природної історії» але додає, що відкидати таку саму духовну інволюцію, з середини назовні, невидимого суб'єктивного Духо-Життя – Вічного Принципу Природи – значно не логічніше ніж стверджувати, що Всесвіт та все, що у ньому було поступово побудованим «сліпими силами», притаманними Матерії, та без будь якої допомоги. Припустимо, що окултист почав би стверджувати, що перший великий орган будь якого храму виник наступним чином: спочатку у просторі виникла прогресивна та поступова виробка матеріалів придатних до оформлення, наслідком чого стало би утворення відомого стану матерії за назвою протеїн; далі під впливом випадкових сил стани ці проходять через фазу рівноваги та починають розвиток неквапливо у нові комбінації різного та полірованого дерева у мідні цвяхи та скоби з шкіри та слонової кістки у духові труби та міхи; після чого, пристосувавши всі свої частини у одну гармонічну та симетричну машину неочікувано заграли «Реквієм» Моцарта; далі Сонати Бетховена тощо, його клавіші грали самі по

собі і повітря йшло до труб за притаманної йому природи та фантазії. Що відповіла би наука на таку теорію? Та все ж, вчені матеріалісти саме таким чином змальовують нам утворення Всесвіту з його мільйонами істот та людиною, його духовним вінцем.

Якою не була би істинна внутрішня думка Г.Спенсера, коли він писав про поступове перетворення видів, та слова його підходять до нашої доктрини. «Як складена на засадах еволюції кожна категорія істот подається як результат змін, вироблених не відчутними градаціями попереднього виду». У такому випадку, чому історична людина не може бути результатом змін, що відбулися у попередній расі людей, навіть якщо ми припустимо заради цікавості суперечки, що у ній немає нічого, що переживало би та жило незалежно від її фізичного устрою? Але це не так! Бо коли нам кажуть, що органічні субстанції виробляються в лабораторії за посередництвом того, що ми могли називати буквально «штучною еволюцією» - ми відповідаємо видатному англійському філософу, алхіміку та великій Адепти робили все це і набагато більше, набагато раніше спроб хіміків «побудувати з роз'єднаних елементів складні комбінації». Гомункули Парацельса є факт в алхімії і імовірно стануть таким в хімії, і чудовисько Франкінштейн буде неначе пророцтво. Але жоден хімік або алхімік ніколи не зможе обдарувати таке чудовисько ні чим окрім тваринного інстинкту, якщо лише він не зробить того, що як сказано, зробили «Прабатьки», а саме не полишить власне тіло та не втілиться у «Порожню Форму». Та навіть це буде штучною, не природною людиною, бо наші «Прабатьки» мусили були протягом вічної еволюції стати Богами, до того як стали Людьми. Вище наведений відступ – якщо лише він є таким – є спробою виправдання перед небагатьма розумними людьми майбутнього сторіччя, які зможуть прочитати це. Це так саме дасть пояснення, чому кращі та найбільш духовні люди наших днів не можуть більше бути задоволені наукою та теологією і чому вони схильні більше до будь якої «психічної манії», ніж до їх догматів, бо жоден з них не може запропонувати нічого кращого ніж сліпа віра. Універсальний переказ є значно надійнішим провідником по життю, універсальна традиція являє нам Примітивну Людину яка жила протягом віків разом з своїми Творцями та першими Наставниками – Елохімами в Саду Едема «або саду Блаженства» цього світу.

11.3. НАСУНУЛИ ПЕРШІ ВЕЛИКІ ВОДИ. СЕМЕРО ВЕЛИКИХ ОСТРОВІВ ПОГЛИНУЛИ ВОНИ (а).

11.4. ВСІ БЛАГОЧЕСТИВІ ВРЯТОВАНІ БУЛИ, ВСІ НЕЧЕСТИВІ ЗНИЩЕНІ. РАЗОМ З НИМИ БІЛЬШІСТЬ ВЕЛИЧЕЗНИХ ТВАРИН, ЯКІ ВИНИКЛИ З ПОТУ ЗЕМЛІ (б).

а) Тому що тема ця – четвертий великий Потоп на нашому Глобусі у цьому Колі – достатньо викладена - у відділах, наступних за останньою Станцею, тому не випереджатимемо себе. Семеро великих Островів (Двіпа) складали частину Материка Атлантиди. Сокровенні Вчення свідчать, що Потоп захопив Четверту Гігантську Расу не з причини її розбещення або не тому, що вона стала «чорною від гріха», але тому що такою є доля кожного Материка який – так саме як все інше – народжується, живе, старіє та помирає. Це сталося коли П'ята Раса була ще у дитинстві.

б) Таким чином, Велетні загинули – «Маги та Чаклуни», додає уява народних переказів. Але «всі Святі врятувалися» і лише «грішники» загинули. Все це відбулося, як за передбаченнями святих які ще не втратили Третього Ока, так і за волею Карми та Природного Закону. Про наступну Расу, про п'яте людство, Коментарі пишуть: «Лише жменька цих Обраних, Божественні Наставники яких пішли на Священний Острів – «звідки прийде останній Рятівник» - утримувала на той час одну половину людства від знищення її іншою половиною (як чинить людство наразі – О.П.Б.). Воно (людство) розділилося. Дві третини його почали керуватися Династіями низьких матеріальних Духів Землі, які заволоділи легко доступними тілами; одна третина залишилася вірною та поєдналася з народженою П'ятою Расою – Божественними Втіленнями. Коли Полюси рушили (у

четверте), це не зачепило тих, які були під охороною та які відділилися від Четвертої Раси. На вподобі до Лемурійців – одні лише нещасливі Атланти загинули і «більше їх не бачили».

СТАНЦЯ 12

П'ЯТА РАСА ТА ЇЇ БОЖЕСТВЕННІ НАСТАВНИКИ

12.1. Залишки перших двох Рас зникають назавжди. Гурти з різних рас Атлантів врятовані від Потопу разом з Прабатьками П'ятої. 12.2. Початок нашої сучасної П'ятої Раси. Перші Божественні Династії. 12.3. Перші пробіски в історії, наразі пристосовані до хронології Біблії, до того «загальна» історія рабськи йде за нею. Природа перших Наставників Людства.

12.1. МАЛО ХТО* ЗАЛИШИВСЯ; ДЕКІЛЬКА ЖОВТИХ, ДЕКІЛЬКА КОРИЧНЕВИХ ТА ЧОРНИХ, ТА ДЕКІЛЬКА ЧЕРВОНИХ. ЛЮДИ МІСЯЧНОГО КОЛЬОРУ** ЗНИКЛИ НАЗАВЖДИ (а).

12.2. П'ЯТА,*** ЯКА ВИНИКЛА ВІД СВЯЩЕННОГО РОДУ ЗАЛИШИЛАСЯ; ВОНА СТАЛА КЕРУВАТИСЯ ПЕРШИМИ БОЖЕСТВЕННИМИ ЦАРЯМИ...

12.3. ...ЗМІЇ, ЯКІ ЗНОВУ ЗІЙШЛИ ТА ВСТАНОВИЛИ МИР З П'ЯТОЮ,*** ВЧИЛИ ТА НАСТАВЛЯЛИ ЇЇ (б).

*Люди. **З первісного Божественного Гурту. ***Раса.

а) Цей Вірш стосується П'ятої Раси. Історія не починається з неї але перекази які живуть та постійно повторюються, мають відношення саме до неї. Історія, або те що називається історією, не йде у глибини віків далі фантастичного походження нашої п'ятої суб-раси, всього лише «декілька тисячоріч» тому. Саме підрозділи першої суб-раси П'ятої Корінної Раси згадані у фразі «залишилися декілька жовтих, декілька коричневих та чорних та декілька червоних». Раса «Місячно Кольору» - тобто Перша та Друга – зникли назавжди та не залишили жодних слідів – це сталося ще у часи Третього «Потопу», Третьої Раси Лемурійців, того «Великого Дракона», хвіст якого миттєво зніс цілі народи з поверхні Землі. Таким є істинний сенс вірша у Коментарях: «Великий Дракон має повагу лише до Зміїв Мудрості, сліди сховищ яких наразі під Трикутними Камнями». Або іншими словами, під «Пірамідами на чотирьох кутах світу».

б) Це пояснює те, що згадується неодноразово у інших місцях Коментарів: а саме, що Адепти, або «Мудрі» люди Третьої, Четвертої та П'ятої Раси жили у підземних оселях, зазвичай під спорудами схожими до піраміди, якщо і не під справжніми пірамідами. Бо «піраміди» існували на «чотирьох кутах світу» і ніколи не були монополією країни Фараонів, хоча дійсно існували припущення, що вони виключно належали Єгипту, доки інші не були відкриті на теренах всієї Америки, під землею та на землі, посеред незайманих лісів та під ними так саме як і на долинах та рівнинах. Якщо у Європі більше не зустрічаються справжні, геометрично точні піраміди, то все ж, багато з яких ранніх неолітичних печер, так саме як колосальні трикутні пірамідальні та конічні «менгіри» у Морбігані та Бретані загалом, та численні «датські тумули (кургани)», і навіть «могили велетнів» на Сардинії, з їх нерозлучними супутниками «нурагхі» - всі вони представляють більш або менш грубі копії пірамід. Більшість з них є роботами перших мешканців з рас які осіли на народженому материку та островах Європи, з яких «деякі жовті, деякі коричневі та чорні та червоні» залишилися живими після занурення останніх Атлантичних Материків та островів 850.000 років тому – за виключенням острова згаданого Платоном – та до пришествя великих арійських рас; у той час коли інші були побудовані найпершими емігрантами зі Сходу. Ті хто не можуть дозволити, щоби древність людської раси пролягала у глибину віків більше ніж на 57.000 років -

древність приписана доктором Даулером скелету знайденому у Новому Орлеані - звісно відкинуть ці факти. Але колись вони переконуються у власній помилці. Ми можемо зневажити не розумними само-уславленнями аркадіївців, що визнали себе «старішими за Місяць», та народів Аттики, які стверджують що існують довше за Сонце, але ми не можемо сумніватися у їх древності. Так саме не можемо ми сміятися над загальним повір'ям, що наші предки були велетнями. Той факт, що кістки мамонта або мастодонта і у одному випадку кістяк велетенської саламандри помилково були сприйняті за людські кістки, жодним чином не спростовує важкість усвідомлення, чому людина з усіх ссавців є єдиною по відношенню до якої наука не може дозволити її зміни у рості, такі як і у інших тваринних форм, від велетня Номо Diluvii до істоти на зріст між п'ятьма та шістьма футами, якою людина є наразі.

Але «Змії Мудрості» добре зберегли власні рекорди, і історія людської еволюції накреслена на Небі так саме як вона накреслена на підземних стінах. Людство та зірки пов'язані між собою, завдяки розумам що керують останніми. Сучасні символісти можуть сміятися над цим та вважати це «фантазіями», але як пише С.Уек: «Древній Дракон» тотожний до «Великого Наводнення», та каже Проктор: «Ми знаємо, що у минулому сузір'я Дракона було розташоване біля полюсу небесної Сфери. У зіркових храмах... Дракон був найвищим або керуючим сузір'ям... Дивно, як точно ці сузір'я... відповідають послідовності та ряду правильного сходження з подіями відміченими у зв'язку з (біблійним) Наводненням». Причина цього збігу була широко пояснена у цій праці. Це лише доводить, що декілька Потопів були змішані у пам'яті та переказах суб-рас П'ятої Раси. Перше Велике Наводнення було астрономічне та космічне, у той час коли декілька інших були земними. Та все ж, наш вчений друг Д.Мессі - воістину посвячений у таємниці Британського Музею, та все ж лише само-посвячений – робив наполегливі заяви, що занурення Атлантиди та Потоп були лише антропоморфованими видумками неосвіченого народу, і що Атлантида була не більше за «астрономічну алегорію». Але велика Алегорія Зодіаку заснована на історичних подіях, і навряд алегорія може бути змішана з історією; більше того, кожний хто вивчає Окультизм знає що значить ця астрономічна алегорія. Доктор Сміт у епічній поемі про Німрода на асирійських табличках побачив істинний сенс алегорії. «(Її дванадцять пісень) відповідають щорічному проходженню Сонця крізь дванадцять місяців року. Кожна табличка відповідає визначеному місяцю та містить ясний натяк на тваринні форми у знаках Зодіаку... (Одинадцята пісня) присвячена Рімону, Богу дощу та буревіїв, та погоджується з одинадцятим знаком Зодіаку – Акваріусом або Водолієм». Але у старих Рекордах навіть це випереджає до-астрономічне, Космічне Наводнення, яке стало алегоричним та було символізоване у вище наведеному у Зодіаку або Потопі Ноя. Але це не має нічого спільного з Атлантидою. Піраміди щільно пов'язані як з ідеєю сузір'я Великого Дракону, «Драконів Мудрості» або великих Посвячених Третьої та Четвертої Раси, так і з наводненням Нілу, як Божественне попередження про Потоплення Атлантиди. Все ж, астрономічні рекорди Загальної Історії, як кажуть, ведуть свій початок від часів третьої суб-раси Четвертої Корінної Раси тобто раси атлантів. Коли це було? Окультна наука повідомляє, що навіть з часів правильних розрахунків за Зодіаком в Єгипті полюси були тричі переміщені. Повернемося ще раз до цього ствердження. Символи схожі до представлених у Знаках Зодіаку – факт та точка опори матеріалістам для власних односторонніх теорій та суджень – мають дуже глибоке значення і вплив їх на наше людство занадто важливий, щоби можна було обмежитися декількома словами. Доки що, ми мусимо поглянути на сенс ствердження у Вірші 12.2. що до «перших Божественних Царів» які, як сказано «зійшли знову», керували та наставляли нашу П'яту Расу після останнього Потопу! Ми обговоримо це з точки зору історії, у наступних відділах, але наразі ми мусимо закінчити та навести ще декілька деталей що до «Зміїв». Загальні Коментарі на Архаїчні Станці мусять скінчитися тут. Подальші пояснення потребують доказів, поданих древніми та сучасними

працями. Всі такі свідоща мусять наразі бути зібрані, порівняні та згуртовані кращим чином, щоби звернути увагу читача на це багатство історичних доказів. І тому, що значення цього багатообразного та мальовничого символу (так часто згаданого) «звобника людини» - у ортодоксальному освітленні церквою – ніколи не може бути достатньо підкресленим, то нам здається розумним вичерпати цю тему зараз всіма доказами які ми маємо, ризикуючи навіть повторами. Наші теологи та деякі набожні символісти неодмінно дивилися на Титанів та Кабірів як на неодмінно пов'язаних з брутально-забливною особою, на ім'я «Диявол», і кожний доказ проти їх теорій до цього часу відкидався та не брався до уваги. Тому окультисти не можуть гребувати тим, що може призвести до поразки цього заколоту наклепів. Таким чином ми пропонуємо поділити питання підняті у цих трьох останніх Віршах на декілька частин та подивитися на них уважно та якомога ширше, як дозволить місце. Ще декілька подробиць можуть бути додані до загальних свідощів древності про найбільш суперечливі догмати Окультизму та Езотеричної Доктрини – але головна частина буде викладена у відділі Символізму, у другій частині цього тому.

ЗМІЇ ТА ДРАКОНИ У РІЗНИХ СИМВОЛІЗМАХ

У Халдеї ім'я Дракон не писалося фонетично, а двома монограмами, імовірно означало таким чином, на думку сходознавців, «лускатого». «Цей опис – зазначає Г.Сміт – міг бути застосований або до казкового дракона, змія або до риби». До цього ми можемо додати, що у одному сенсі він може бути пристосований до Макара, десятого знаку Зодіаку, цей санскритський термін означає тварину амфібію що не підлягає описам та зазвичай називається крокодилом, але насправді означає дещо інше. Таким чином це є безсумнівним визнанням того, що ассиріологи, у будь якому випадку нічого не знають достеменно, що до статуту Дракона у древній Халдеї. Євреї запозичили свій символ у халдеїв, але пізніше вони у свою чергу були пограбовані християнами, які зробили з «лускатого» живу істоту та злу силу. Представника Драконів «крилатих та лускатих» можна побачити у Британському Музеї. На цьому малюнку події Падіння, відповідно до того самого авторитету, так саме існують дві фігури по обидві сторони «дерева» з піднятими руками до «яблука» у той час коли позаду «дерева» ми бачимо Дракона-Змія. Езотерично ці дві фігури показують двох «халдеїв» готових до посвячення, до того Змій символізує того хто Посвячує; у той час коли ревниві Боги які проклинають цих трьох, представляють екзотеричне невігластво та священство. Це не дуже схоже на «біблійну подію» у її буквальному сенсі, як може перекопатися у цьому кожний окультист! «Великий Дракон має повагу лише до Змій Мудрості», проголошує Станця та доводить таким чином правильність нашого пояснення двох фігур та «Змія». «Змії які знову зійшли... які вчили та наставляли П'яту Расу». Чи здатна людина здорового глузду нашого часу повірити, що під цим маються на увазі справжні змії? Звідси брутальне припущення - наразі майже аксіома серед вчених – що ті, хто у древності писали про різних священних Драконів та Змій, були або упереджені, легко сприймаючі на віру люди, або вони дурили ще більш неосвітчених, ніж вони самі. Але починаючи від Гомера та до більш сучасних авторів, термін цей означав дещо приховане від профанів. «Грізні Боги, коли вони проявляють себе» - ті Боги, яких люди називають Драконами. І Еліаній у власній праці «De Natura Animalium» дивиться на ці зміїні символи та робить деякі зауваження до того, що він чудово розуміє природу цих стародавніх символів. Так у зв'язку з вищезгаданим віршем Гомера, він доречно пояснює: «Бо Дракон, хоча і священний та гідний поваги та шанування, має у власній сутності дещо значно більше від божественного ества про яке краще (для інших) не знати». Символ «Дракона» має семи-складне значення і з цих сімох, можуть бути визначені нижчий та вищий. Вищий тотожний з «Само-народженням» Логосом, індуським Аджа. Посеред християнських гностиків названих наазеніями або шанувальниками Змія, він був Другою Особою Трійці, Сином. Його символом було сузір'я Дракона. Його Семеро «Зірок» суть семеро зірок в руці «Альфи та Омеги» в Апокаліпсисі. В його

найбільш земному застосуванні цей термін означав «Мудрих» людей. Ця частина релігійного символізму древності дуже таємнича і може залишитися не зрозумілою для профана. У наші дні вона до того ріже вуха християн, що не дивлячись на нашу цивілізацію, вона навряд уникне бути не прийнятою, як прямий наклеп на улюблену християнську догму. Така тема, щоби описати її досконало, потребує генія Мільтона, поетична видумка якого наразі закріпилася у церкві як догма одкровення. Хіба алегорія про Дракона та його уявного переможця в Небесах отримала початок лише в Одкровенні Св.Іоанна? Ми категорично відповідаємо – ні. «Дракон» Св.Іоанна є Нептун, символ магії Атлантиди. Щоби довести правильність цього заперечення ми просимо читача дослідити символізм Змія або Дракона у його декількох аспектах.

СИДЕРАЛЬНІ ТА КОСМІЧНІ ГЛІФИ

Кожний астроном – не будемо казати про окультиста або астролога – знає, що алегорично Астральне Світло, Чумацький Шлях, а так саме Шлях Сонця до тропіків Рака та Козерога, так саме як і Цикли Сидерального або Тропічного Року, завжди називалися «Зміями» у містичній та алегоричній термінології Адептів. І це як космічно так і метафорично. Посейдон є «Дракон» - Дракон «Чозар», або Нептун для профана, відповідно до гностиків (Peratae) «Благий та досконалий Змій», Месія наазеніян, символом якого на Небі є сузір'я Дракона. Але ми мусимо розібратися в різних ознаках цього символу. Так, Езотеризм послідовників Зороастра тотожний до Езотеризму Сокровенного Вчення, і коли окультист читає у Вендідаді скарги на адресу «Змія», укуси якого перетворили прекрасну весну Айр'яна Ваеджо на зиму з хворобами та смертями і у той самий час вичерпання (застигання) – він знає, що цей Змій є Північний Полюс і так саме Полюс Небес. Ці дві вісі утворюють часи року у відповідності до їх взаємного нахилу. Вони наразі не паралельні; відповідно вічна весна Айр'яна Ваеджо «на берегах прекрасної ріки Даїт'ї» зникла і «арійські Маги мусили були переселитися до Согдіану» - так пишуть екзотеричні літописи. Але Езотеричне Вчення стверджує, що полюс відійшов від екватора і що «Країна Блаженства» Четвертої Раси, спадок від Третьої, стала наразі областю безпліддя та бідувань. Одне це мусило би бути беззаперечним доказом великої древності Писань зороастрійців. Нео-арійці після потопу навряд чи змогли впізнати гори на вершинах яких їх прабатьки зустрічалися до Потопу та радилися з чистими «Язатами» або небесними Духами Стихій, життя та їжу яких вони одного часу ділили. Як доводить Екштейн: «Вендідад, імовірно, показує на великі зміни в області центральної Азії; сильні вулканічні виверження та руйнація цілої гірської низки недалеко від низки Кара-Корум». Єгиптяни за Євсевієм, який на диво одного разу написав правду, символічно зображували Космос великим вогняним колом з горизонтальним діаметром у вигляді змія з головою яструба. «Тут ми бачимо полюс Землі на плані екліптики та всі вогняні наслідки які виникають від такого стану небес; коли увесь Зодіак у 25.000 не парних років мусив був стати «червоним від сонячного полум'я», і кожний знак мусив бути у вертикальному стані по відношенню до полярної області».

Меру обитель Богів, як вже було пояснено, була розташована на Північному Полюсі, у той час коли Патала, Нижня Область лежала на Південь. Тому що кожний символ в Езотеричній Філософії має семеро ключів, то Меру і Патала географічно мають одне значення є місцинами, у той час коли астрономічно вони мають інше та означають «два полюси»; останнє значення призвело до того, що в «екзотеричному сектантстві» їх часто визначали як «Гора» та «Безодня» або Небо та Пекло. Якщо ми наразі дотримаємося лише астрономічного та географічного значення, то може статися, що древні знали топографію та природу арктичних та антарктичних областей краще, ніж будь хто з наших сучасних астрономів. Вони мали поважні причини для того щоби назвати одну з них «Гора», а другу «Безодня». Як пояснює це щойно процитований автор, Геліон і Акерон означали одне і те саме. «Гелі-он є Сонце у найвищій фазі», бо Гелі-ос або Елі-ос означає

«найвищій», у той час коли Акерон розташований на 32° над полюсом та 32° нижче, і таким чином припускалося, що алегорична ріка торкалася північного горизонту на широті 32°. Велику Випуклість, назавжди приховану від наших очей, що оточує південний полюс, перші астрономи називали Безоднею, у той самий час вони побачили, що у напрямку північного полюса у небі завжди з'являлося над обрієм коло – то вони назвали його Горою. Тому що Меру є обитель Богів, то говорилося, що Боги сходили доверху та донизу почергово; астрономічно під цими богами малися на увазі Боги Зодіаку, або перехід північного полюсу Земля до південного полюсу Неба. «У ту епоху у полудень екліптика була би розташована паралельно до меридіану; і частина Зодіаку сходила би з північного полюсу до північного обрію, перетинаючи вісім кілець змія (вісім сидеральних років або більше ніж 200.000 сонячних років), що було би схожим на уявні сходи з вісьмома сходинками від Землі до полюсу, тобто престолу Юпітера. Таким чином цими сходами Боги, тобто знаки Зодіаку сходили донизу та доверху. (Сходи Іакова та Ангели)... Пройшло більше ніж 3.400.000 років з того часу коли Зодіак був розташований по сторонах цих сходів». Це винахідливе пояснення, хоча воно і не зовсім вільне від окультної єресі. Все ж, воно ближче до істини ніж велика кількість інших пояснень більш наукового та теологічного характеру. Як сказано християнська Трійця з самого початку була чисто астрономічною. Це було тим, що примусило Рутіля сказати про тих хто євхемеризував її: «*Judaea gens radix stultorum*». Але профани і особливо християнські фанатики, шукаючи постійні наукові підтвердження для упорядкування мертвої букви їх текстів, наполягають на власному бажанні бачити у Небесному Полюсі істинного Змія з Книги Буття, Сатану, ворога людства; у той час коли це є космічна метафора. Коли кажуть, що Боги залишили Землю, це означає що не лише Боги, захисники та Наставники, але так саме і менші Боги – Регенти Знаків Зодіаку. Перші як дійсні та існуючі Індивідуальності що дали народження, вигодували та навчили людство з ранньої молодості, з'являються у кожному Писанні, у Писаннях зороастрія так саме і у Заповітах індусів. Ормазд або Ахура Мазда «Володар Мудрості» є синтез Амешаспентів або Амеша Спента, «Безсмертні Благодійники». «Слово» або Логос та його шестеро вищих аспектів у Маздеїзмі. Ці «Безсмертні Благодійники» описані у Заміяд Яшт таким чином: «Амеша Спента, сяючі та з проникливими очима, великі, допомагаючи... непорушні та чисті... всі семеро обдаровані єдиним духом, мова яких єдина та які діють наче один... хто є творці та руйнівники тварин, Ахура Мазди їх творці, наставники, охоронці та правителі». Цих рядків достатньо, щоби побачити подвійний і навіть потрійний характер Амешаспентів, наших Дхіан-Коганів або «Зміїв Мудрості». Вони тотожні до Ормазда (Ахура Мазда) і у той самий час відмінні від нього. Вони так саме Ангели Зірок у християн – Зіркові Язата зороастрійців – або семеро Планет (разом з Сонцем) кожної релігії. Епітет «сяючі та з проникливими очима» доводить це. Такими вони є на фізичному та небесному плані. На духовному вони є Божественні Сили Ахура Мазди, але на астральному або психічному вони – «Будівельники», «Охоронці», Пітрі або Батьки та перші Наставники Людства.

Коли смертні стануть достатньо духовними, не потрібно буде намагатися запроваджувати між ними правильне розуміння древньої Мудрості. Люди у той час знатимуть, що ніколи не було жодного великого світового Реформатора, чиє ім'я залишилося на пам'яті поколінь, який а) не був би безпосередньою еманациєю Логосу, під будь яким ім'ям, тобто не був би втіленням єства одного з «Сімох», «Божественного Духа» який семи-складний; і б) який не з'являвся би раніше у минулих Циклах. У такому випадку вони визнають причину, що народжує деякі вікові загадки як у історії так і у хронології; наприклад, причину чому вони не можуть обрахувати достеменного часу для появи Зороастра, якого ми бачимо у дванадцятьох та чотирнадцятьох особистостях у Дабістані; чому індивідуальності та число Ріші та Ману так змішані; чому Крішна і Будда кажуть про себе як про втілення; до того Крішна ототожнює себе з Ріші Нараяною, а Готама надає цілий ряд

власних минулих втілень; і чому перший і особливо, як «самий найвищий Брама», все ж називається Аншаншаватара – «частина частини» лише Найвищого на Землі; нарешті чому Озиріс є Великий Бог і у той самий час «Цар на Землі» який знову з'являється у Тоті Гермесі; і чому Ісус (Іошуа єврейською) з Назарету визнаний кабалістично у Іошуа, сині Навіна, так саме як і у інших особистостях. Сокровенне Вчення пояснює це та каже, що кожний з них так саме як інші, з'явилися першими на Землі в якості однієї з Сімох Сил Логосу, уособлені у вигляді Бога або Ангела (Вісника); далі вони змішуються з Матерією та знову з'являються по чергово як великі Мудреці та Наставники, які «навчали» П'яту Расу після того, як вони навчили дві попередні Раси та були Правителями під час Божественних Династій і нарешті пожертвували собою, щоби знову народжуватися посеред різних обставин на благо Людства у критичні періоди, до того часу доки у власних останніх втіленнях вони, істинно, не стануть лише «частинами частини» на Землі, хоча фактично Єдиним Найвищим у Природі. Це є метафізика Теогонії. Кожна «Міць» посеред Сімох, коли вона індивідуалізувалася має на власному забезпеченні один з елементів творіння та керує ним, звідси така кількість значень у кожному символі. І символи, якщо вони не пояснені у відповідності до езотеричних методів, зазвичай ведуть до цілковитої плутанини. Чи потребує західний кабаліст, який зазвичай противник східного окультиста, доказів? Нехай він відкриє «Історію Магії» Еліфаса Леві та уважно вивчить його «Великий Кабалістичний Символ» у Зогарі. Він знайде там зображення розвитку «переплетених трикутників», біла людина зверху, а знизу чорна жінка у зворотному, головою до низу стані, до того ноги її проходять між протягнутими руками чоловіка та виходять за його плечима, у той час коли руки поєднуються та утворюють кут на кожному боці. Леві у цьому символі бачить Бога та Природу, або Богів «Світло» відображене у Природі або Матері, «Темряві». Кабалістично та символічно він правий, але лише що стосується емблематичної космогонії. Символ цей не був придуманий ним або кабалістами. За переказами та за історією ці дві фігури з білого та чорного каменю були у храмах Єгипту з древніх часів – ще з часів Царя Камбіза, який особисто бачив їх. Тому символ цей мусив існувати вже біля 2500 років тому. Це найменше, бо Камбіз який був сином Великого Кіра, отримав його у спадок у 529 році до Різдва Христового. Ці фігури були двома Кабірами, символами двох протилежних полюсів. Геродот повідомляє послідовникам, що коли Камбіз увійшов до Храму Кабірімів, то почав сміятися коли побачив чоловіка та жінку яка стояла перед ним на голові. Все ж, це були полюси, символ яких мусив був закарбувати «перехід первісного північного полюсу Землі до південного полюсу Небес», як зрозумів це Маккей. Але вони так саме зображали переміщення полюсів у зворотному напрямі з причини великого нахилу вісі, наслідком чого кожного разу ставало зміщення океанів, затоплення полярних країн, послідовний підйом нових материків ближче до екватору та *vice versa*, ці Кабірами і були Богами «Потопу». Це у значній частині допоможе нам знайти ключа до уявної плутанини посеред кількості імен та титулів цих Богів та їх категорій.

На початку цього сторіччя Фабер звернув увагу на тотожність Корибантів, Куратів, Діоскурів, Анактів, Dii Magni, Idei, Dactyli, Ларів, Пенатів Манесів, Титанів Алетів, Кабірів тощо. Ми наразі показали, що останні були тими самими що і Ману, Ріші та наші Дхіані-Когани які втілювалися посеред Обраних у Третій та Четвертій Расах. Таким чином, коли в Теогонії Кабіри-Титани були сімома Великими Богами, астрономічно та космічно титани називалися атлантами, можливо тому, як каже Фабер, що вони були зв'язані з al-al-as «божественним сонцем» та з tit «потопом». Але якщо це правильно, то воно є лише екзотеричним тлумаченням. Езотеричний сенс цих символів залежить від застосованої назви або титула. Семеро таємничих, великих Богів – Діоскури божества оточені темрявою Окультної Природи – стають Idei Dactyli або досконалі «Персти» посеред Адептів-цілителів за посередництвом металів. Істинну етимологію імен Лари, наразі «Привиди», потрібно шукати у етруському слові lars, «провідник», «водій». Санхуніафон

перекладає слово Алети як «шанувальники вогню», а Фабер припускає що воно виникло від al-orit, «Бог Вогню». Обидва вони праві, бо у обох випадках це є натяк на Сонце, «Найвищого» Бога у напрямі до якого «мають тяжіння» Планетарні Боги (астрономічно і алегорично) та перед яким вони схилиються. Як Лари, вони істинно Сонячні Божества, хоча етимологія Фабера, за якою «Лар є скороченою формою слова Ел-Ар, або Сонячне Божество», не зовсім точна. Вони є Лари-Провідники та Водії людей. Як Алети, вони були сімома Планетами – астрономічно; і як Лари, Регенти цих Планет, наші Охоронці та Правителі – містично. Для цілей екзотеричних або фалічного культу, а так саме космічно вони були Кабірами, атрибуту та подвійні якості яких були визначені назвою храмів, до яких вони відповідно належали та так саме і іменами їх жерців. Та все ж всі вони належали до семи-складних творчих гуртів Дхіані-Коганів. Сабеяни, які шанували «Регентів Сімох Планет», так саме як індуї шанують своїх Ріші, вважали Сетха та його сина Гермеса (Єнох або Єнос) найвищими між Планетними Богами. Сетх (Сіф) та Єнос були запозичені євреями від сабеян і далі викривлені (екзотерично); але істина про них може бути знайденою у Книзі Буття. Сетх є «Прабатьком» тих ранніх людей Третьої Раси, в яких втілилися Планетарні Ангели; сам він був Дхіані-Коган та належав до надихаючих Богів, і Єнос або Гермес був його сином – Єнос було ім'ям зібраним для всіх ранніх «Ясновидців» (Enoichion). Звідси і виник культ. Арабський письменник Союті каже, що ранні рекорди згадують про Сетха або Сета як про засновника Сабеїзму, і що піраміди що зображували планетарну систему вважалися місцем гробниці Сетха та Ідруса (Гермеса або Єноха), що саме туди збиралися сабеяни на шанування, окрім того вони співали молитви семеро разів на день обличчям до Півночі (Гори Меру, Каф, Олімпу тощо). Абд Аллатіф так саме збирає для нас декілька цікавих речей про сабеян та їх книги. Те саме каже Еддід Ахмед Бен-Яхуа, 200 роками пізніше. І у той час коли останній стверджує що «кожна піраміда була посвячена конкретній зірці» (точніше Керівникові Зірки) Абд Аллатіф запевняє нас, що він читав у стародавніх книгах сабеян, що «одна піраміда була гробницею Агафодемона, друга Гермеса». «Агафодемон був Сетхом і, на думку деяких письменників, Гермес був його сином», так стверджує С.Уек у власній праці «Велика Піраміда». Таким чином, у той час коли у Самофракії та у древніх єгипетських храмах Кабіри були великими Космічним Богами – Сімома та Сорока дев'ятьма Священними Вогнями – у грецьких храмах їх культ у більшості випадків став фалічним і тому непристойним у очах профанів. У останньому випадку їх було троє та четверо або семеро – чоловічий та жіночий принцип – єгипетський хрест. Цей поділ показує, чому деякі письменники стверджували, що їх було лише троє, у той час коли інші казали про чотирьох. Вони були Axieros (у жіночому аспекті Деметра); Axiokersa (Персефона); Axiokersos (Плутон або Гадес); і Кадмус або Касмілос (Гермес – але не Гермес іфіалічний, згаданий Геродотом, а «той що належав до священної легенди», і пояснення цьому давалося лише під час Самофракійських Містерій. Це ототожнення, яке на думку Схоліаста, що писав про Аполлона Родоського, сталося з причини необережності Мнасея, насправді зовсім не є ототожненням, бо одні лише імена можуть чимало відкрити. Інші стверджували, та так саме праві з свого боку, що існують лише двоє Кабірів. Цими Кабірами екзотерично були два Діоскури – Кастор і Полукс, екзотерично Юпітер і Вакх. Ці двоє уособлювали земні полюси геологічно, земний полюс та небесний астрономічно, а так саме фізичну та духовну людину. Розповідь про Семелу та Юпітера та народження Вакха, який має двох матерів з усіма обставинами, мусить бути прочитана езотерично, щоби зрозуміти алегорію. Ролі, які під час цієї події, грали Вогонь, Вода та Земля, тощо покажуть, як Батько Богів та «веселий Бог Вина» уособлювали собою два земних полюси. Теургічні, металоїдні, магнетичні, електричні та вогняні елементи, всі вони є численними натяками на космічний та астрономічний характер ділювіальної трагедії. В астрономії полюси дійсно є «небесним виміром»; і такими самими є, як це буде доведено, Кабіри-Діоскури, так саме як і Кабіри-Титани, яким Діодор приписує «винахід

Вогню» та мистецтва обробки заліза. Окрім того Павзвній доводить, що першим божественним Кабіром був Прометей.

Але той факт, що астрономічно Титани-Кабірами були так саме Виробниками та Регулювальниками Часів Року, а космічно великими Вулканічними Енергіями – Богами які керували всіма металами та земними роботами – не перешкоджає їм бути у власних первісних божественних образах благодійними Істотами які як символізовані у Прометей, принесли світло світу та обдарували людство інтелектом та розумом. У кожній теогонії вони є переважно – особливо в індуській – Священними Божественними Вогнями, Трьома, Сімома або Сорока дев'ятьма, відповідно до потреб алегорії. Самі імена їх доводять це, бо в Індії вони суть Агні-Путра або Сини Вогню, а у Греції та інших країнах – вони Генії Вогню під численними іменами. У Морі і, нарешті, Дешари, доводять, що ім'я Kabeiros означає «могутній завдяки Вогню», від грецького слова хаіw «горіти». Семітичне слово кабірим містить ідею про «могутнього, всесильного та великого» та відповідає грецькому. Боги ці шанувалися по всьому світові і початок їх згасає у ночі часу. Та все ж, де би не зверталися до них, у Фрігії, Фінікії, Троаді, Фракії, Єгипті, Лемносі або Сицилії, культ їх завжди був пов'язаний з Вогнем, храми їх завжди будувалися у вулканічних місцинах і у екзотеричному культі вони належали до Хтонічних Божеств, і тому християнство зробило з них Богів Пекла. Вони істинно «великі благочинні та могутні Боги», як називає їх К.Гермонт. У Фівах Кабірами Кор і Деметра мали призначене для них святилище, а у Мемфісі Кабірам належав храм до того священний, що ніхто окрім жерців не мав дозволу потрапити у його сокровенні межі. Але у той самий час ми не треба забувати того факту, що ім'я Кабірим було ім'ям зібраним; що Кабіри, ці могутні Боги, у той самий час і смертні, належали до чоловічої та жіночої статі, а так саме мали земні, небесні та космічні аспекти; і у той час коли як у власній пізнішій якості сидеральних та земних сил, що було чисто геологічним феноменом (як на це дивляться наразі), який був символізований у особах цих правителів, вони були також і від початку часів Керівниками Людства, коли втілилися як Царі «Божественних Династій», вони надали перший імпульс цивілізації та спрямували розум, яким вони обдарували людство, на винаходи та удосконалення всіх мистецтв та наук. Таким чином, Кабіри з'явилися благодійниками людей і як такі, вони жили протягом віків у пам'яті народів. Цим Кабірам або Титанам приписаний винахід букв (Дева-нагарі або алфавіт та мова Богів), законів та судочинства, архітектури, різноманітних так званих магічних прийомів та використання трав для лікування. Гермес, Орфей, Кадмій, Асклепій, всі ці Наполовину Боги та Герої, яким приписується відкриття наук на потреби людей та у яких Бріан, Фабер та інші християнські письменники – занадто фанатичні для звичайної істини – бажали би примусити нащадків побачити лише язичницькі копії одного єдиного образу на ім'я Ной – але всі вони є іменами зібраними. Саме Кабірам приписують відкриття агрокультур та виробництво жита або пшениці. Що зробила одного разу в Єгипті Кабіра Їзіда-Озіріс, те саме на Сицилії за переказами зробила Церера; всі вони належать до однієї категорії. Та обставина, що змії завжди були емблемами мудрості та обережності, показано у Кадуцеї Меркурія, який єдиний з Тотом, Богом Мудрості, Гермесом тощо. Але лише у нечистій уяві непосвяченого символіста дві змії навколо жезла стають фалічними символами Юпітера або інших Богів та перетворюються на зміїв звабників Богинь. Змій завжди був символом Адепта, його безсмертних сил та божественного знання. Меркурій, у власному психічному аспекті, веде та спрямовує Кадуцеєм душі мертвих до Гадесу і навіть за його допомогою повертає їх до життя, є простою та прозорою алегорією. Вона звертає увагу на подвійну міць Таємної Мудрості – білу та чорну Магію. Вона показує як ця уособлена Мудрість спрямовує після смерті та виявляє силу повертати до життя те, що мертво – метафора ця доволі глибока, якщо лише спробувати усвідомити її сенс. Всі народи древності, за одним виключенням, поважали цей символ; цим виключенням є християни, які вирішили забути

«мідного змія» Мойсея, і навіть визнання самим Ісусом всього значення великої мудрості та обережності «змія»: «будьте мудримися як змії та кроткими як голуби». Китайці, одна з найбільш древніх народностей нашої П'ятої Раси, зробили змія емблемою своїх Імператорів, які є таким чином, нащадками «Зміїв або Посвячених, що керували ранніми расами П'ятого Людства. Трон Імператора має назву «Місце Дракону» і його одежа вишита зображеннями драконів. Афоризми у древніх книгах Китаю, окрім того, ясно вказують, що Дракон є людська, хоча і божественна Істота. Дуань-ін-ту каже про «Жовтого Дракона», як голову інших: «Мудрість його та добродетель невимірні... він одинак і не живе у скупченнях (він аскет)... Він подорожує у місцях за межами Небес. Він йде та повертається виконуючі наказ (Карми)... у належні часи, якщо існує досконалість він виявляється, якщо ні, він залишається (невидимим)». Лю-Лан стверджує, що Конфуцій говорив: «Дракон годується чистою (водою) (Мудрості) та бавиться у прозорій (воді) (Життя)».

НАШІ БОЖЕСТВЕННІ НАСТАВНИКИ

Таким чином, Атлантида та Флегійський острів не єдині рекорди, що залишилися від Потопу. Китай, так саме має власні перекази про острів або материк за назвою Ma-li-ga-si-ma, але який Кемфер та Фабер, з причини власних таємничих фонетичних міркувань, називають та пишуть як «Maurigasima». Кемфер у власній праці «Японія» наводить цей переказ: Острів від беззаконня своїх велетнів опускається на дно океану, і цар Пеіру-ун, китайський Ной, лише один рятується разом з своєю сім'єю, завдяки попередженню Богів через двох ідолів. Саме цей благочестивий цар та його нащадки заселили Китай. Китайські перекази розповідають про Божественні Династії Царів так саме часто як і перекази інших народів. У той самий час не існує жодного древнього фрагменту, який не вказував би на вірування у багатообразну і навіть багато родову еволюцію людських істот – духовну, психічну, розумову та фізичну – саме як це показано у цій праці. Далі ми подивимося на деякі з цих стверджень.

Наші раси – всі вони свідчать про те саме – виникли від Божественних Рас, яке ім'я останні не мали би. Маємо справи з індуськими Ріші, або Пітрі; з китайськими Чін-нан та Чжан-гі – їх «Божественною Людиною», та наполовину Богами з Дінгар та Мул-ліл академіків – Творчим Богом і «Богами Царства Тіней»; з єгипетським Ізіда-Озиріс та Тотом; з єврейськими Елохімами; або з Манко-Капак та його перуанськими нащадками – скрізь перекази однакові. Кожна народність має семеро або десятеро Ріші-Ману та Праджапаті; семеро або десятеро Ki-i; або десятеро та семеро Амешаспентів; десятеро та семеро халдейських Анедотів; десятеро та семеро Сефіротів тощо. Всі вони виникли від первісних Дхіані-Коганів Езотеричної Доктрини або від «Будівельників» згаданих у Станцях першого тому. Від Ману, Тот Гермеса, Оан-Дагона та Ідріс-Єноха до Пандора Платона, всі вони кажуть нам про семеро Божественних Династій, про семеро підрозділів Землі як у Лемурії так і у Атлантиді; про семеро первісних та подвійних Богів, що сходять з своїх Небес, царюють на Землі та навчають людство астрономії, архітектурі та всім іншим відомим нам наукам. Ці Істоти спочатку з'являються як Боги та Творці; далі вони вливаються в людину, щоби нарешті з'явитися «Божественними Царями та Правителями». Але цей факт поступово був забутий. Як пише Basnage, єгиптяни визнавали, що наука набула розквіту у їх країні лише з часу Ізиди-Озиріса, яких вони шанували як Богів, «хоча вони з'явилися як царі у людській формі». І він додає про Божественну Андрогену: «Кажуть, що цей цар (Ізіда-Озиріс) побудував міста в Єгипті, зупинив наводнення Нілу; винайшов агрокультуру, застосування винограду, музику, астрономію та геометрію». Коли Абул Феда каже про свою «Historia Anleislamica», що «мова сабеян» була запроваджена Сетхом та Ідрісом (Єнохом) – він має на увазі під цим астрономію. У «Melelwa Nahil» Гермес показаний учнем Агафодемона. У іншому викладенні Агафодемон згадується як «Цар Єгипту». «Celepas Geraldinus» дає нам декілька цікавих переказів про Єноха, та називає його «Божественним

Велетнем». У власній «Книзі про Різні Назви Нілу» історик А.Б.Ю.Елтіфас повідомляє нам про вірування між семітичними арабами, що Сетх який пізніше став єгипетським Тіфоном, Сетом, був одним з Сімох Ангелів або Патріархів Біблії; далі він став смертним та сином Адама, після чого він передав дар пророцтва та науку астрономію Іареду, який у свою чергу своєму сину Єноху. Але Єнох (Idris), «автор тридцятьох книг» був «сабеянином за походженням», тобто належав до Саба, «Воїнства»: «Він запровадив ритуали та служіння примітивного культу та рушив на Схід, де побудував сто сорок міст, з яких Єдеса було найменш значним, далі повернувся до Єгипту, де став Царем». Таким чином він ототожнений з Гермесом. Але існували п'ятеро Гермесів – або точніше один, який з'явився як Ману та Ріші у декількох різних особистостях. У «Burham I Kati» він згаданий як Хормінг, ще одне з імен планети Меркурій або Будхі; і день – середа був посвячений як Гермесу, так і Тоту. Гермес східних переказів був предметом культу між Phineatae, і там сказано, що після смерті Аргуса він втік до Єгипту та цивілізував його під ім'ям Тота. Але у будь-якому з цих образів, йому приписується пробудження всіх наук з латентного стану у активну міць, тобто він був першим викладачем Магії Єгипту та Греції, ще до епохи Великої Греції коли греки не були елінами.

Не лише Геродот, «батько історії», говорить нам про Династії Богів, нащадками яких були Наполовину Боги, Герої і нарешті люди, але і цілий ряд класичних авторів підтримують його. Діадор, Ератосфен, Платон, Монефо та інші повторюють те саме та ніколи не змінюють цей порядок. Як доводить Крейцер: «Воістину з зіркових сфер, де живуть боги світла, сходять мудрість на сфери нижчі... У системі древніх жерців (Ієрофантів та Адептів) всі речі без виключення, Боги, Генії, Душі (Манес) увесь світ разом прогресують у просторі та часі. Піраміда може вважатися символом цієї величної ієрархії духів». Саме сучасні історики – французькі академіки, головним чином, схожі до Ренана – застосували більше зусиль, щоби приховати істину шляхом замовчування древніх аналізів Божественних Царів, ніж це сумісне з чесністю. Але Ренан не міг бути більш антагоністичним до визнання цього не приємного для нього факту, ніж Ератосфен (260 р. до Р.Х.), та все ж, останній був вимушений визнати цю істину. За це великий астроном 2000 років потому був зневажений своїми колегами. Для них Манефо стає «забобонним жерцем, народженим та вихованим у середовищі брехливих священників Геліополіса». Як справедливо зауважує де Мірвіль: «Всі ці історики та священики, такі правдиві, коли повторюють історію про людських царів та людей, та неочікувано стають надзвичайно підозрілими, щойно справа починає стосуватися їх богів». Але існує синхронічна таблиця з Абідосу, яка завдяки генію Шамполіона, виправдала наразі віру жерців Єгипту (особливо Манефо) та Птолемея у Туринському папірусі, найкращому з усіх. З слів єгиптолога де Руже: «Шамполіон вражений та здивований, переконався що у нього перед очі те, що залишалося від списку Династій, який охоплював міфічні часи, найвіддаленіші тобто Царства Богів та Героїв. З перших слів цього папірусу ми вимушені визнати, що навіть у такій глибокій древності як епоха Рамзеса ці міфічні та героїчні перекази були такими самими як передав їх нам Манефо; ми бачимо у них діючими у якості Царів Єгипту Богів Себа, Озиріса, Сета, Гора, Тот-Гермеса та Богині Ма, до того відведений тривалий період віків для царювання кожного з них». Ці синхронічні таблички, окрім того факту, що вони були викривлені Євсевієм з нечесною метою, ніколи не перетинали межі часів Манефо. Хронологія Божественних Царів та Династій, на вподобі до хронології зростання людства, завжди була в руках жерців та зберігалася у таємниці від неосвічених мас. Хоча Африка як материк з'явилася раніше Європи, все ж вона піднялася після Лемурії і навіть ранньої Атлантиди. Вся область зайнята наразі Єгиптом та пустелями була одного часу вкрита морем. Це стало відомим по-перше завдяки Геродоту, Страбону, Плінію та іншим, по-друге завдяки геології. Абіссинія колись була островом, а Дельта була першою країною зайнятою піонерами емігрантами що прийшли з власними Богами з північного сходу. Коли це було? Історія не дає відповіді на це запитання. На щастя ми маємо Дендерський Зодіак, планісферу на стелі

одного з древніх єгипетських храмів, на якій закарбований цей факт. Цей Зодіак з таємничими трьома Дівами між сузір'ями Лева та Вагів, знайшов свого Едіпа, щоби зрозуміти його знаки та виправдати правдивість тих жерців, які передали Геродоту те, чому Посвячені вчили, (а) що полюси Землі та Екліптики раніше збігалися і (б) що навіть з часів початку їх перших рекордів Зодіаку, полюси вже тричі були у площині екліптики.

Baillie (Байі) не мав слів, щоби висловити свій подив від такої тотожності у всіх схожих переказах про Божественні Раси, та каже: «Нарешті, що значать всі ці царювання індуських Дев та (персидських) Пері; або ті царювання про які повідомляють китайські легенди; ті Тянь-хуан або Царі Неба цілком відмінні від Ди-хуан або Царів на Землі, та Жен-хуан, Царів людей, відмінності яких у цілковитій відповідності до тих про які пишуть греки та єгиптяни коли перераховують свої Династії Богів, Наполовину Богів та Смертних». Як каже Пандор: «Протягом цих тисячоріч (до Потопу) тривало Царство Сімох Богів, які керували світом. Саме під час цього періоду ці благодійники людства сходили на Землю та вчили людей обраховувати рух Сонця та Місяця за допомогою дванадцятьох знаків Екліптики».

Близько до п'ятиста років до нашої ери жерці Єгипту показували Геродоту статуї з людських Царів та Понтифів-Піроміс – Архі-пророків або Маха-Коганів храмів, народжених один від одного без участі жінки – які царювали до Менеса, їх першого людського Царя. Ці статуї, каже він, були велетенськими колосами з дерева, кількістю триста сорок п'ять, з яких кожен мав власне ім'я, історію та анали. Вони так саме запевняли Геродота – якщо лише найбільш правдивий між істориків «батько історії» не буде наразі звинувачений у видумках байок, саме у цьому випадку – що ніколи жоден історик не зможе зрозуміти та написати історію цих надлюдських Царів, якщо лише він не дослідить та не вивчить історію трьох Династій, попередніх до людських – саме Династій Богів, Наполовину Богів та Героїв або Велетнів. Ці «Троє» Династій є Трьома Расами. Якщо перекласти на мову Езотеричної Доктрини, ці троє Династій опиняться так саме династіями Дев, Кімпуруша і Данавів та Даїт'ів – іншими словами, Богів, Небесних Духів та Велетнів або Титанів. «Щасливі ті, хто народжуються навіть із стану Богів, як люди у Бхарата-Варші!» - кажуть самі втілені Боги у часи Третьої Корінної Раси. Бхарата зазвичай означає Індію, але у цьому випадку вона означає Обрану Країну того часу, що була найкращою між підрозділів Джамбу-Двіпа, бо вона була країною переважно (духовної) діяльності; країною Посвячення та Божественного Знання. Хто не визнає, що Крецер володів великою інтуїцією, коли майже не знайомий з індуськими арійськими філософіями, маловідомими у його часи, він писав що: «Ми сучасні європейці дивуємося коли чуємо розмови про Духів Сонця, Місяця тощо. Але ми повторюємо, що природній здоровий глузд та чесні судження древніх народів, доволі чужі нашим цілком матеріалістичним уявленням про механіку та фізичні науки... вони не могли бачити у зірках та планетах лише маси світла або непрозорих тіл, які обертаються на просторі і лише у відповідності до законів тяжіння, вони бачили їх живими тілами обдарованими духами і вони бачили цих духів у всіх царствах природи... Ця доктрина про духів така послідовна та погоджена з природою, звідки вони виникли, складала величне та єдине уявлення у якому аспекти фізичний моральний та політичний перепліталися між собою». Лише схоже уявлення може привести людину до правильного розуміння про власне походження та генезис всього сутнього у Всесвіті – Небесного та Земного, між якими вона є жива ланка. Без такої психологічної ланки та усвідомлення її наявності неможливий прогрес жодної науки і галузь знання буде примушеною обмежитися аналізом лише фізичної матерії. Окультисти вірять у «духів», бо вони відчують – а деякі бачать – себе оточеними ними з усіх боків. Матеріалісти не вірять. Вони живуть на цій Землі на вподобі до деяких створіннь у світі комах і навіть риб, які живуть у оточенні міриади істот їх власного виду, не бачать та навіть не відчують їх.

Платон виявився першим мудрецем посеред класичних письменників, який розповідає широко про Божественні Династії. Він розташовує їх на великому Материк Атлантиди. Так саме і Байі був не першим та не останнім з тих, хто у це вірив. Він був випереджений Кірхером, вченим єзуїтом який у «*Edipus Egyptiacus*» пише: «Визнаю, що доволі тривалий час я вважав всі ці (Династії та Атлантиду) за звичайні байки (*meras pugas*) до того дня, коли краще ознайомився з східними мовами та переконався, що всі ці легенди на кінець, мусять бути лише розвитком великої істини». Теопомпій у власній «*Meroris*», як доводить це де Ружемонт, кладе до вуст жерців Фрігії та Малої Азії ті самі слова, що були проголошені жерцями Саїсу, коли вони відкрили Солону історію та долю Атлантиди. За описом Теопомпія Атлантида була материком не визначеного розміру з двома країнами та двома расами – расою войовничою та расою побожною та схильною до містичних спостережень – яких Теопомпій символізує двома містами. Місто «Благочестя» постійно відвідувалося Богами; місто «войовниче» було заселене різними істотами невразливими для заліза, яких можна було смертельно поранити лише деревом або каменем. Де Ружемонт вважає це звичайною видумкою Теопомпія і навіть вбачає шахрайство (*supercherie*) у ствердженнях жерців Саїсу. Це було проголошено антилогічним. Відповідно до іронічних слів де Мірвіля: «Шахрайство на засадах віри всієї древності; припущення яке дало ім'я всій гірській низці назву (Атлас) та визначило з великою точністю топографічну місцевість (на малій відстані від Кадіксу та Проліву Калпа), припущення яке за 2000 років до Х. Колумба проголосило про існування великої транс-океанської землі, розташованої за межами цієї Атлантиди та якої «можна досягти не через острови не Благословених Духів, але через острови Добрих Духів (наші острови Щастя) - таке припущення дійсно не може бути чимось іншим ніж універсальною химерою». «Химера» це або дійсність але без сумніву одне, що жреці всього світу черпали це знання з одного джерела – з універсального переказу про третій великий Материк який загинув біля 850.000 років тому, материк населений двома різними расами, різними фізично і особливо морально, і до того обидві вони знайомі з первісною мудрістю про Таємниці Природи та взаємно антогоністичні у власній боротьбі протягом процесу та розвитку їх подвійної еволюції. Бо звідки навіть китайські писання на цю тему, якщо це було лише «вигадкою»? Хіба вони не рекордували існування у віддалену епоху Священного Острова за межами Сонця, *Tcheou*, за яким були розташовані країни Безсмертних людей? Хіба не вірять вони до цього часу, що ті що залишилися з числа тих Безсмертних Людей – що врятувалися коли острів став чорним від гріху та загинув – знайшли притулок у великій пустелі Гоббі, де вони перебувають і наразі, невидимі для всіх та захищені від доступу до них цілими Воїнствами Духів? Як пише далеко невіруючий пан Буланже: «Якщо прислухатися до переказів, то перед царюванням Царів вони розташовують царство Героїв та Наполовину Богів; а ще раніше дивне царювання Богів всіх легенд Золотого Віку... Можна дивуватися, що такі цікаві літописи могли бути відкинуті всіма істориками. Та все ж, ідеї висунуті у всіх цих рекордах були свого часу всесвітньо визнані та шанувалися всіма народами; немало тих, хто шанують їх і наразі та вважають їх основою свого щоденного життя. Такі міркування здається потребують менш швидкого судження... Древні які передали нам ці перекази, які ми наразі не сприймаємо тому що не розуміємо їх, мусили мати сенс щоби вірити в них, бо були більше наближеними до перших епох, у чому нам відмовлено... Платон у четвертій книзі «Законів» каже, що набагато раніше до побудови перших міст, Сатурн запровадив на Землі відому форму правління, від якої людина почувалася щасливою. Тому що він натякає на Золотий Вік або Царство Богів, таке ушлявлене у всіх стародавніх легендах... то подивимося на уявлення, які він мав про цю щасливу епоху, та якою була причина яка примусила його ввести цю байку до трактату про політику. На думку Платона, щоби створити для себе ясне та точне уявлення про царську гідність її початок та могутність, потрібно повернутися до перших принципів історії та переказів. Великі зміни, пише він відбулися у древні часи на небі та землі, і сучасне становище речей є одним з їх результатів (Карма). Наші

перекази розповідають нам про зміни що сталися у обертах Сонця, у царстві Сатурна і у тисячах інших речей закарбованих в людській пам'яті, але не чути нічого про те зло, що стало причиною цих переворотів, так саме і про зло яке було після цих переворотів. Та все ж, це зло є Принцип який потрібно дослідити, щоби бути у стані міркувати про царську гідність та засади могутності». Імовірно, що Платон бачить це Зло тотожнім або єдиним з природою правителів та підлеглих, бо він каже що давно до того коли людина почала будувати міста у Золотому Віці існувало лише блаженство на Землі, бо не існувало потреби у будь чому. Чому? Тому, що Сатурн знав, що людина не може керувати людиною без того, щоби несправедливість не втопила на решті увесь світ, і тому не дозволяв жодному смертному мати владу над такими самими смертними. Щоби виконати це, Бог скористався тими самими засобами як і ми, коли маємо справу зі стадом. Ми не ставимо бика або барана у голові стада биків або баранів, а даємо пастуха, тобто істоту цілком відмінну та вищої природи. Саме так чинив Сатурн. Він любив людство і тому у голові його поставив не смертного царя або правителя, а – «Духів та Геніїв божественної природи, більш досконалої ніж природа людини». Таким чином, саме Бог (Логос, Синтез Воїнства) у голові Геніїв став першим Пастирем та Водієм людей. А коли світ більше так не керувався і Боги відійшли, страшні звірі поїли частину людства. Залишені з власними силами та можливостями люди з часом отримали Винахідників та відкрили Вогонь, пшеницю та вино; і шана та повага народу з часом обожнила їх. І людство було правим, бо вогонь здобутий тертям був першою таємницею природи, першою та головною якістю матерії, яка була відкрита людині. Як написано у Коментарях: «Фрукти та злаки, невідомі до того на Землі принесені були «Володарями Мудрості» з інших Лока (сфер) для користування тих, ким вони керували». Далі: «Самі ранні винаходи (?) людства є найбільш чудовими з будь коли зроблених... Перше застосування вогню та відкриття способу отримання його; приручення тварин; та найвище за все процеси отримання злаків з диких трав (?) – всі ці відкриття не можуть бути порівняні з будь якими іншими. Всі вони не відомі історії та зникають у світлі блискучого світанку».

Це буде заперечуватися та підлягатиме сумнівам нашим пихатим поколінням. Але якщо стверджуватимуть, що немає злаків та фруктів, не відомих на Землі, то ми нагадаємо читачеві, що пшениця ніколи не була знайдена у дикому стані; вона не є продуктом Землі. Всі інші злаки були простежені до їх первобутніх форм у різних сімействах диких трав, але незважаючи на всі зусилля ботаніків, їм не пощастило знайти первісний вид пшениці. У зв'язку з цим матимемо на увазі, яким священним був цей хлібний злак посеред єгипетських жерців; пшеницю клали навіть біля мумії і після кількох тисяч років зерна її були знайдені у їх домовинах. Пригадайте як слуги Гора збирають пшеницю на полях Арну, пшеницю у семеро ліктів вишини. Єгипетська Ізіда каже: «Я цариця цієї місцевості: Я була першою, хто відкрив смертним таємницю пшениці і жита. Я та, яка підіймається у сузір'я Пса... Радуйся, о Єгипет! Ти був моїм годувальником». Сиріус мав назву Зірки Пса. Це була Зірка Меркурія або Будха, названого великим Наставником Людства. Китайський І-Цзин приписує початок землеробства «настановам людству небесними Геніями». «Горе, горе людям, які не знають нічого, не бачать нічого, вони і не побачать нічого. Всі вони сліпі, бо не знають який повний світ різними та невидимими істотами, натовпи яких навіть у священних місцях». «Сини Бога» існували та існують наразі. Від індуських Брамапутра та Манасапутра, Синів Брами та розумом народжених Синів у порядку сходження до Б'не Алейм у єврейській Біблії, віра тисяч років та всесвітні перекази примушують розум відступити перед цією очевидністю. Яку вартість мають «незалежна критика» або внутрішня очевидність – зазвичай засновані на відповідних улюблених кониках критиків – перед лицем всесвітнього свідоцтва, яке залишалося незмінним протягом історичних циклів? Наприклад, прочитайте езотерично шосту главу Книги Буття, яка повторює ствердження Сокровенного Вчення, хоча трошки міняє його форму та робить інші висновки, відмінні навіть від Зогару. «У ті часи були на Землі велетні; а також після того часу, коли сини Бога

почали заходити до дочок людей і останні почали народжувати їм дітей. І вони стали могутніми славетними людьми (або велетнями)». Що значить – «а також після того часу», якщо не те, що на Землі раніше існували Велетні, тобто до безгрішних Синів Третьої Раси; а так саме і після, коли інші Сини Бога, більш нижчої природи, почали статеві відносини на Землі – як це зробив Дакша, коли побачив, що його Манасапутри не бажали заселяти Землю. Далі ми бачимо велику перерву у главі між 4 та 5 віршами. Бо, зрозуміло, не на без законних вчинках «людей могутніх та славетних», серед яких і був Німврод, «могутній ловець перед Господом», міг «Бог переконатися, що беззаконня людей було великим», так саме не у будівельниках Вавилонської вежі побачив він його, бо це відбулося після Потопу; але в нащадках велетнів які народили чудовиська, від яких виникли нижчі людські раси, представлені на Землі не багатьма жалкими та вимираючими племенами, а так саме величезними антропоїдними мавпами. Якщо нам заперечують богослови з протестантів або римо-католиків, то ми запропонуємо їм звернутися до їх власних текстів. Вищенаведений вірш завжди був дилемою не лише для людей науки та біблійних вчених, але так само і для священства. Бо як каже Перонн: «Або вони (Б'не Алейми) були добрими Ангелами і у такому випадку як могли вони впасти? Або вони були поганими (Ангелами) і у такому випадку вони не могли називатися Б'не Алеймами або Синами Бога». Ця біблійна загадка – «істинний сенс якої жоден автор ніколи не зрозумів», як відверто зізнався у цьому Фурмонт – може бути пояснена Заходу лише за допомогою Окультної Доктрини та Зогару, а Сходу за допомогою Книги Дзіан. Що каже про це Книга Дзіан, ми побачили, що до Зогара, то там сказано, Б'не Алейм було звичайним ім'ям для Малахім, благих Вісників і для Ішинів, більш низьких Ангелів.

Ми можемо додати на користь знавців демонології, що їх Сатана, «Супротивник» включений у Книзі Іови у число «Синів» Божих або Б'не Алеймів, які відвідують свого батька. Але про це далі буде. Так, Зогар каже, що Ішини, прекрасні Б'не Алейми, були не винні, та змішалися з смертними людьми тому, що були відправлені з цією метою на Землю. У іншому місці та сама книга показує нам цих самих Б'не Алеймів як належних до десятого підрозділу «Престолів». Також вона пояснює, що Ішини – «Люди-Духи» - наразі, коли люди не можуть більше бачити їх, допомагають магам створювати за посередництвом їх Науки гомункулів, які не є «малі зростом люди», але «люди менші (у сенсі рівня) ніж люди». Як ті так і інші з'являються у тій самій формі, якою володіли Ішини, тобто ефірній. Голова їх Азазель. Але Азазель, якого церковна догма вперто асоціює з Сатаною, таким не є. Азазель є таємниця, як це пояснене у іншому місці, і як це висловлене маймонидами: «Неосяжна таємниця міститься у переказі про Азазеля». І так воно і є, як каже Ланци бібліотекар Ватикану, слова якого ми вже наводили і хто мусить це знати: «Це шановане божественне ім'я стало завдяки перу біблійних вчених дияволом, пустелею, горою та козлом». Тому не розумно виводити ім'я це, як робить Спенсер, від Азал (відокремлений) та Ел (Бог), відповідно «відокремлений від Бога» - Диявол. В Зогарі Азазель скоріше «жертва священна» ніж «дійсний супротивник Іегови», як бажав би цього Спенсер. Кількість злісної уяви та видумок накопичених на це «Воїнство» різними фанатичними письменниками, надзвичайна. Азазель та його «Воїнство» є просто єврейські «Прометеї» і на них потрібно дивитися саме з цієї точки зору. Зогар пише, що Ішини були приковані до гори у пустелі. Це алегорично і просто є натяком на тих «Духів» які приковані до Землі протягом Циклу Втілення. Азазель або Азазіель є одним з головуючих над «повсталими Ангелами у Книзі Єноха, які спустилися на Ардіс, вершину гори Армона та пов'язали себе взаємною клятвою у вірності. Сказано, що Азазіель навчив людей робити мечі, ножі, щити та дзеркала (?), щоби бачити те що позаду, тобто «магічні дзеркала». Амазарак став наставником всіх чаклунів та знахарів знавців коріння; Амерс виклав науку Магії; Баркаял – Астрологію; Акібіл – значення знаків та передбачень; Таміель – Астрономію і Азарадель

вчив руху Місяця. «Ці семеро були першими наставниками четвертої людини» (тобто Четвертої Раси). Але чому кожна алегорія мусить бути усвідомлена лише у сенсі її мертвої букви?

Саме це є символічним поданням великої боротьби між Божественною Мудрістю, Nous, та її Земним Відображенням, Психеєю, або між Духом та Душею на Небі та Землі. На Небі – тому що Божественна Монада добровільно вигнала себе звідти, щоби спуститися для втілення на нижчий план і, таким чином перетворити тварину з праху на безсмертного Бога. Бо як каже нам Еліфас Леві: «Ангели намагаються стати Людьми; бо досконала Людина, Боголюдина вища навіть Ангелів». Дивно сказати, але Окультне Вчення розташовує ці ролі у зворотному порядку, саме антропоморфований Архангел християн та Богоподобна людина індусів у цьому випадку представляють матерію, а дракон або Змій є Дух. Окультний символізм надає ключа до цієї таємниці; теологічний символізм навпаки приховує її. Бо перший пояснює висловлювання Біблії і навіть Нового Заповіту, до цього часу незрозумілі, у той час коли останній спирається на догму про Сатану і тому применшує характер та природу свого безмежного, абсолютного, досконалого Бога та створює величезне зло та прокляття на Землю – віру у особистого Диявола. Ця таємниця наразі частково відкрита. Ключ до її метафізичного тлумачення наразі відновлений, у той час коли теологічне пояснення являє Богів та Архангелів символами догматичних релігій, заснованих на мертвій букві, повтальми проти чистих істин Духа, постійними беззупинними видумками. Численні натяки були розкидані у цьому напрямі у «Викритій Ізиді» і ще більше посилянь на цю таємницю можна знайти у цих томах. Пояснимо це питання один раз та назавжди; той на кого все священство всіх догматичних релігій, переважно християнських, вказує як на Сатану, ворога Бога, у дійсності є високим божественним Духом – Окультною Мудрістю на Землі – яка природно антогоністична будь якій земній, тимчасовій ілюзії разом і з догматичними церковними релігіями. Таким чином, латинська церква ворожа до будь кого, хто не обирає стати її рабом, церква яка називає себе «нареченною» Христа і у той самий час намісницею Петра, справедливо отримавшого догану Вчителя – «Відійди від мене Сатана», так саме як і протестантська церква яка у той час коли називає себе християнською, парадоксально підмінює Новий Заповіт древнім законом Мойсея, відкрито відкинутого Христом – обидві ці Церкви ведуть бототьбу проти божественної Істини, коли вони відкидають та зводять наклеп на Дракона Езотеричної і Божественної Мудрості. Коли вони проголошують анафему проти гностичного Сонячного Кнуфа, Agathodaemon Cristos, або Теософічного Змія Вічності, або навіть Змія з Книги Буття, вони рухомі тим самим духом темного фанатизму, який спонукав фарисеїв, що прокляли Ісуса у наступних словах: «Хіба не справедливо кажемо ми, що ти одержимий Дияволом?». Прочитайте опис про Індру (Вайю) у Риг-Веді, найбільш Окультній праці арійців та порівняйте це з тим, що сказано в Пуранах – екзотеричну передачу того самого і навмисно приховане викладення істинної Релігії Мудрості. У Риг-Веді Індра є найбільший та найвищий посеред Богів, і те що він п'є напій Сома, показує алегорично на його високо духовну істоту. В Пуранах Індра стає розпусником та справжнім п'яницею, сп'янілим від соку Сома у звичайному земному сенсі. Він переможець всіх «ворогів Бога», Дайть'ів, Нагів (Зміїв), Асурів, всіх Богів-Зміїв і навіть Врітра, космічного Змія. Індра є Св. Михаїл індуського Пантеону – голова войовничої Більшості. Повернемось до Біблії і побачимо Сатану, одного з «Синів Божих», що став у екзотеричному тлумаченні Дияволом і Драконом у його пекельному, злісному сенсі. Але в Кабалі Самаель, хто є Сатана, тотожний до Св. Михаїла, який Перемагає Дракона. Яким чином це сталося, коли сказано, що Тцелєм (Зображення) показує однаково Михаїла і Самаеля, тобто єдиними? Обидва вони, як нас вчать, виходять від Руах (Духу), Нешама (Душі) та Нефеш (Життя). У халдейській Книзі Чисел Самаель є прихованою (Окультною) Мудрістю, а Михаїл вища земна Мудрість, обидва вони виходять з одного Джерела, але розходяться після виходу з Світової Душі, яка на Землі стає Махатом, розумом або Манасом,

місцезнаходженням інтелекту. Вони змінюють властивості або розходяться тому, що Михаїл отримує вплив від Нешама, у той час коли Самаель залишається по за впливом. Це становище було викривлене духом церковного догматизму, який ненавидить незалежний від форми Дух, відповідно вільний від догми, та робить з Самаеля Сатану, з найбільш мудрого та високого Духа – Супротивника, як свого антропоморфічного Бога, так і чуттєвої фізичної людини, тобто Диявола!

ПОХОДЖЕННЯ МІФА ПРО САТАНУ

Простежимо ще глибше це творіння фантазії батьків церкви та спробуємо знайти його прообраз у язичників. Походження нового Сатанинського міфа легко дослідити. Переказ про Дракона та Сонце чути у всіх частинах світу, як у цивілізованих так і наполовину варварських країнах. Він отримав початок пошепки посеред невігласів про таємниці Посвячень, але був час коли він був прийнятий скрізь, як наслідок загального релігійного культу Сонця. Були часи, коли чотири частини Світу були вкриті храмами, присвяченими Сонцю та Дракону; але культ цей головним чином збережений наразі у Китаї та буддійських країнах. «Бел і Дракон скрізь обов'язково були поєднані, і жрець релігії офітів так саме невід'ємно носив ім'я свого Бога». Посеред релігій минулого, саме в Єгипті мусимо ми шукати його західне походження. Офіти отримали свій культ від Гермеса Трисмегіста, але сонячний культ з його Сонячними Богами потрапив у країну фараонів з Індії. У Богах Стонхенджа ми впізнаємо вавилонських Богів, а в останніх Дев ведичних народів. Бел і Дракон, Аполлон і Піфон, Крішна і Калі, Озиріс і Тіфон, всі вони єдині під різними іменами – пізніші між ними Михаїл і Червоний Дракон та Св.Георгій і його Дракон. Тому, що Михаїл «Подобний до Бога» або «Його Двійник» для земних цілей і є одним з Елохімів, войовничий Ангел, то він є просто пермутацією Іегови. Якою би не була астрономічною та космічною подія, яка вперше народила цю алегорію про «Війну на Небі», її земне походження треба шукати в храмах Посвячення та в архаїчних святилищах, доказ цього ми бачимо у тому, що (а) жерці приймають імена Богів, яким вони служать; (б) що «Дракони» у всій древності вважалися символами Безсмертя та Мудрості, таємного Знання і Вічності і (в) що Ієрофанти Єгипта, Вавилону і Індії зазвичай називали себе «Синами Дракона» і «Зміями», чим підтверджували вчення Таємної Доктрини. В Єгипті і Халдеї існували численні катакомби, деякі з них доволі великі. Найбільш відомі між ними були підземні святилища у Фівах та Мемфісі. Перші починалися на західній стороні Нилу, пролягали у напрямі до Ліванської пустелі та були відомі як катакомби або проходи Зміїв. Саме тут відбувалися Священні Містерії Kyklos Anagkes, «Циклу Неминучості», більш відомого як «Цикл Необхідності»; неухильне засудження накладене на кожну душу після її тілесної смерті і після суду над нею у області Аменті. У книзі де Бурбурга мексиканський наполовину бог Вотан, розповідає про власні мандри та описує підземний прохід який кінчався біля небес та додає, що прохід цей був Зміїною Норою і що він був допущений до неї тому, що сам був «Сином Зміїв» або «Змієм». Дійсно, це дуже показово, бо його опис «Нори Змія» є описом саме згаданої древньої єгипетської печери підземного святилища. Окрім того, Ієрофанти Єгипта, як і Вавилону, зазвичай називали себе під час Містерій «Синами Зміїного Бога» або «Синами Дракона». «Ассирійський жрець», каже Моверс, «завжди носив ім'я свого Бога». Друїди кельто-британських місцевостей так саме називали себе Зміями. «Я Змій, я Друїд» - проголошували вони. Єгипетський Карнак є братом близнюком Карнаку Бретонського, окрім того останній означає Гору Змія. Драконтія одного часу вкривала поверхню земної кулі, і ці храми були присвячені Дракону лише тому, що він був символом Сонця, яке у свою чергу було символом Найвищого Бога – фінікійського Елона або Еліона, якого Авраам визнавав як Ел Еліона. Окрім прізвиська Змій, вони так саме носили назву «Будівельників» або «Зодчих», бо велич та розміри їх храмів та монументів були такими, що навіть наразі перетворені на прах піщані залишки їх «вважають наших сучасних інженерів», як це стверджує Талієзин. Де Бурбург натякає, що старшини на ім'я Вотан, Куєтзо-

Кохуатл або Зміїне Божество Мексики, є нащадками Хама і Ханаана. «Я є Хивім» - кажуть вони. «Як Хивім, я належу до славетного роду Дракона (Змія). Я сам Змій, бо я Хивім».

Окрім того, «Війна на Небі» показана у одному з її значень як така що має відношення до важкої боротьби кожного кандидата на Адепта – боротьби між ним самим та його пристрастями (за посередництвом Магії), коли просвітлена Внутрішня Людина мусила була або перемогти або впасти. У першому випадку вона ставала «Переможницею Дракона», яка щасливо пройшла всі випробування та стала «Сином Змія» та самим Змієм, який скинув власну стару шкіру, відродився у новому тілі і став Сином Мудрості та Безсмертя у Вічності.

Сетх (Сіф), який вважається предком ізраїльтян, є лише єврейським перетворенням Гермеса, Бога Мудрості, названого так саме Тот, Тат, Сетх, Сет та Сатана. Він так саме і Тіфон, і Апопфіс, Дракон вражений Гором; бо Тіфон так саме називався і Сетом. Він прсто темна сторона Озиріса, його брат, так саме як і Ангара Майнію є чорною тінню Ахура Мазди. У земному застосуванні всі ці алегорії були пов'язані з випробуваннями на Адепта або Посвяченнями. Астрономічно вони мали відношення до сонячних та місячних затемнень, міфічне пояснення яким ми наразі бачимо в Індії та Цейлоні, де кожен може вивчити алегорію у віках не змінних переказах. Раху, міфічно, є один з Даїт'ів – Велетень, наполовину Бог, нижня частина його тіла закінчувалася хвостом Дракона або Змія. Під час Пахтання Океану, коли Боги створили Амріту, Воду Безсмертя, він вкрав частину її, випив та став безсмертним. Сонце та Місяць, які побачили його крадіжку, донесли на нього Вішну і той розташував його у зіркових сферах, при тому верхня частина його тіла має голову Дракона, нижня (Кету) хвіст Дракона; обидві ці частини подають собою вузли сходження доверху та донизу. З того часу Раху має помсту до Сонця та Місяця та інколи ковтає їх. Але ця байка має ще інше містичне значення, бо Раху, голова Дракона, мав видатну роль в Містеріях Сонячного (Вікартана) Посвячення, коли кандидат і Дракон починали велику битву. Печери Ріші, помешкання Теїрезіїв та грецьких ясновидців були побудовані за зразком печер Нагів – індуських Царів-Зміїв які жили в підземних скелястих печерах. Починаючи від Шеша, тисячоголового Змія на якому покоїться Вішну та до Піфона, оракула Дракона-Змія, всі вони вказують на таємний сенс міфа. В Індії ми бачимо цей факт у ранніх Пуранах. Діти Сураса суть могутні «Дракони». У Вайю Пурані «Дракони» Сураса Вішну Пурані змінені на Данавів, нащадків Дану від Мудреця Кашияпи, а тому, що ці Данави були велетнями або титанами що воювали проти Богів, то вони явлені тотожними до «Драконів» та «Зміїв» Мудрості. Нам залишається лише порівняти Сонячних Богів всіх країн, щоби знайти, що їх алегорії цілком погоджуються одна з другою; і чим окультніший алегоричний символ, тим більше він відповідає власному символу у екзотеричних системах. Таким чином, якщо з трьох систем, широко відмінних одна від одної зовньо – старої арійської, древньої грецької та сучасної християнської – будуть обрані за бажанням декілька Сонячних Богів та Драконів, то буде знайдено, що вони взяті та відтворені один з другого. Візьмемо наприклад, індуського Агні – Бога Вогню, Індру – Утримувача неба, і Картикея; грецького Аполлона; і Михаїла, «Ангела Сонця», першого між Еонів, названого гностиками «Рятівником» - та подивимося на них у послідовності.

1. Агні – Бог Вогню названий у Риг-Веді Вайшванара. Але Вайшванара один з Данавів, Демон-Велетень, дочки якого Пулома і Калака є мамами незчисленних Данавів (30 мільйонів) від Кашияпи, живуть вони у Хіран'япура «у золотому місті яке парує у повітрі». Тому Індра деяким чином пасинок цих двох дочок, як син Кашияпи; і Кашияпа у цьому сенсі тотожній з Агні, Богом Вогню або Сонцем (Кашияпа-Адіт'я). До цього гурту належить Сканда або Картикея, Бог Війни, астрономічно планета Марс, Кумара або Незайманий Юнак, народжений від Агні для того, щоби знищити Тарака, Демона Данава, онука Кашияпи від його сина Хіран'якша, Бога-Змія. (Царя п'ятої

області Патала). Йогічний аскетизм Тараки був таким незвичайним, що це схвилювало Богів, які побоювалися мати суперника такої могутності. Індра, світлий Бог Небесної Тверді вбиває Врітру, або Ахі, Змія-Демона – за цей вчинок він отримує ім'я Врітра-хан або «Переможець Врітри» - він так саме водій воїнств Дев (Ангелів або Богів) проти інших Богів що повстали проти Брами, за що він отримує ім'я Джишну, «Водія Небесного Воїнства». Картікея носить ті самі назви та титули. За вбивство Тараки-Данави він отримав ім'я Таракаджит, «Переможець Тараки», Кумара-Гуха, «таємничий Незайманий Юнак», Сіддхасена, «Водій Сіддхі та Шакті-дхара», «Тримаючий Спис».

2. Далі візьмемо Аполлона, грецького Сонячного Бога та порівняємо містичні перекази про нього, подивимося чи не відповідає він як Індри, так і Картікеї і навіть Кашіапа-Адіт'ї і у той самий час Михаїлу (як небесній формі Іегови), «Ангелу Сонця» який «на вподобі» та «єдиний з Богом». Пізніші лукаві тлумачення з монотеїстичними цілями, хоча би вони і були у вигляді беззаперчних церковних догм, нічого не доводять, хіба що зловживання людським авторитетом та владою. Аполлон є Геліос, Сонце, Феб-Аполлон, «Світло Життя та Світу», що піднімається з Золотої крилатої Чаші (Сонця); відповідно, він Сонячний Бог. У мить свого народження він вимагає свій лук, щоби вбити Піфона, Демона Дракона, який напав на його Матір ще до його народження, і якого за божественним Заповітом, він мусить знищити – на вподобі до Картікеї, що народився щоби вбити Тарака, занадто святого та Мудрого Демона. Аполлон народжений на небесному острові Астерія – «острові Золотої зірки», «на землі яка висить у повітрі», що є індуський золотий Хіран'япура. Він має ім'я Пуре Agnus Dei, індуський Агні, як вважає пан Кіннілі; і у пенрвісному міфі він вільний «від будь якого почуттєвого кохання». Тому він Кумара, як Картікея та Індра у ранньому житті та біографії останнього. Окрім того, Піфон, «Червоний Дракон» пов'язує Аполлона з Михаїлом що б'ється з Апокаліптичним Драконом який нападає на породіллю, на вподобі до того як Піфон нападає на мати Аполлона. Невже тотожність не очевидна? Як би Гладстон, пихатий власною грецькою вченістю та розумінням духу Гомеровських алегорій, мав найменше уявлення про істинний езотеричний сенс Іліади та Одисеї, він краще зрозумів би Одкровення Св. Іоанна і навіть Біблію, бо шлях до неї лежить через Гермеса, Бела та Гомера, так саме як шлях до останніх може бути знайдений в індуських та халдейських релігійних символах.

3. Повтор цього архаїчного переказу ми бачимо у главі XII Одкровення Св. Іоанна і, без жодних сумнівів, воно запозичене з вавилонських легенд, хоча вавилонський переказ, у свою чергу, отримав початок в алегоріях арійців. Уривок прочитаний Г.Смітом, достатній щоби побачити джерело цієї глави Апокаліпсису. «Наш... уривок має відношення до створення людства, названого Адамом (людиною), як у Біблії; він створений досконалим... але далі він поєднується з Драконом Безодні, тваринним Тіамат, духом Хаосу та ображає свого бога, який проклинає його та закликає на його голову все зло та біди людства. За цим відбувається війна між драконом та силами зла або хаосу з одного боку, і богами з іншого. Боги мають зброю, зроблену для них, і Меродах (Архангел Михаїл у Одкровенні Іоанна) приймає водійство над небесним воїнством проти дракона. Війна змальована у такому сенсі, звичайно кінчається перемогою принципів добра». Ця Війна Богів проти Сил Безодні у її останньому та земному сенсі, має так саме відношення до боротьби між арійськими Адептами молодії П'ятої Раси та чаклунами Атлантиди, Демонами Глибин з островитянами, оточеними водами та потопленими під час Наводнення.

Символи «Дракона» та «Війни на Небі» мають як вже було зазначено, більше ніж одне значення; релігійні, астрономічні та геологічні події містяться у одній алегорії. Але вони також мали і космологічний сенс. В Індії переказ про Дракона має повтор у одній з своїх форм у битві Індри з Врітра. У Ведах цей Ахі-Врітра згадується як Дракон Засухи, жаклий жаркий Вітер. Індра зображений як такий, що постійно воює з ним; і за допомогою свого грому та блискавки Бог

примушує Ахі-Врітра вилитися на землю у вигляді дощу і після цього вбиває його. Тому Індра має ім'я Врітра-хан або «Переможець Врітри», так саме як Михаїл має назву Переможця Дракона. Таким чином, у одному сенсі, обидва ці «Вороги» є «Древнім Драконом», скинутим у глибини Землі. Амешаспенти у Авесті подані як Воїнство у голові якого стоїть водій на вподобі до Михаїла, і якщо судити за викладеним Вендидадом, Воїнство це очевидно тотожне з Небесними Легіонами. Так у Фаргарді XIX Ахура Мазда наказує Заратустрі «викликати Амешаспентів, що керують сімома Каршварами Землі»; ці Каршвара у своїх сімох застосуваннях однаково відповідають сімом Сферам нашої Планетної Низки, сімом планетам, сімом Небесам тощо, дивлячись до чого вони належать за сенсом, до фізичного або надфізичного або просто до зіркового Світу. У тому самому Фаргарді Заратустра, у власному заклику проти Ангра Маїнію та його Воїнства, звертається до них з наступними словами: «Я закликаю сімох світлих Сравах та їх синів і воїнств їх». «Сравах» - визнане сходознавцями як слово «невідомого змісту» - означає тих самих Амешаспентів, але у їх вищому окультному значенні. Сравах – Ноумени феноменальних Амешаспентів, Душі або Духи цих проявлених Сил; «їх сини і воїнства їх» відповідають Планетарним Ангелам та їх небесним воїнствам зірок та сузір'їв. «Амешаспент» є екзотеричним терміном який застосовується лише у земних комбінаціях та справах. Заратустра постійно звертається до Ахура Мазда як до «творця матеріального Світу». Ормазд є батьком нашої Землі (Спента Армаїті), уособленої як «прекрасна дочка Ахура Мазди», так саме він є творцем Дерева (Окульного та Духовного Знання та Мудрості), від якого запозичений містичний та таємничий Баресма. Але Окультне ім'я Світлого Бога ніколи не вимовлялося за межами храму. Самаель або Сатана – Змій Звабник Книги Буття та один з первісних Ангелів, які повстали – є ім'ям «Червоного Дракона». Він є Ангелом Смерті, бо Талмуд каже, що «Ангел Смерті і Сатана тотожні». Він уражений Михаїлом і ще раз вбитий Св.Георгієм, так саме Переможцем Дракона. Але зверніть увагу на всі ці перетворення. Самаель тотожний з Самумом, жарким вітром пустелі і так саме з ведичним Демоном Засухи, як Врітра. «Самум називається Атабутос або – Диявол, Чорт». Тифон або Дракон Апопіс – Звинувач у Книзі Мертвих – переможений Гором, протинаючим голову свого ворога списом; так саме і Тифон є руйнуючий вітер пустелі, повсталий елемент, що призводить все до збудження. Як Сет він є темрява ночі, вбивця Озиріса, який є уособленням світанку та Сонця. Археологія доводить, що Гор тотожний до Анубіса, зображення якого в обладунках та зі списом, на вподобі до Михаїла та Св. Георгія, було знайдено на одному з єгипетських пам'ятників. Анубіс так саме зображений переможцем Дракона, який має голову та хвіст змія. Таким чином, з точки зору космології, всі Дракони та Змії вражені своїми «Переможцями», за власним походженням є непокірними, буйними та несталими початками у Хаосі, які приведені до порядку Сонячними Богами або Творчими Силами. У Книзі Мертвих ці початка іменуються «Синами Повстання». «У цю ніч пригноблювач, вбивця Озиріса, за іншої назви Змій звабник... скликає Синів Повстання у повітрі, і коли вони приходять до Сходу Небес, відбувається Війна на Небі і у всьому Світі». У Скандинавських Еддах «Війна» Азів з Грімтурзами, або Велетнями Морозу, та Асатора з Йонутами, Зміями та Драконами та «Вовком», що виступає з «Мороку» - є повтором того самого міфу. «Злі Духи» які спочатку були просто емблемами Хаосу, обожнювалися упередженням натовпом, доки нарешті не отримали право на громадянство між тими, хто вважається більш цивілізованими та освіченими на цій планеті з часу її створення та не стали догмою у християн. Як стверджує Г.Сміт: «Злі принципи (Духи), емблеми Хаосу (в Халдеї, Ассирії та також і Єгипті як ми бачимо)... чинять опір цим змінам і починають війну проти Місяця, старшого сина Бела, схиливши на свій бік Сонце, Венеру і атмосферного бога Вул». Це є лише ще одним викладенням індуської «Війни на Небі» між Сомою-Місяцем та Богами; і тому що Індра атмосферний бог Вул, то ясно що алегорія ця космічна та встрономічна і що вона щільно переплетена та взята з древньої Теології, що викладалася в Містеріях.

Краще за все можемо ми бачити істинне значення Дракона, Змія, Козла та всіх цих символів Сил наразі названих Злом в релігійних доктринах гностиків; бо саме вони відкрили у власних вченнях Езотеричну природу єврейського замісника для Ейн-Софа, істинне значення якого було приховано рабинами, у той час коли християни за малим виключенням, нічого про це не знали. Без сумніву, Ісус з Назарету навряд радив би своїм апостолам бути мудрими як змії, якби останні були символом Духа Зла; так саме і офіти, вчені єгипетські гностики «Братства Змія», не шанували би живу змію у своїх ритуалах як емблему Мудрості, божественну Софію, і як образ Все-Добра а не Все-Зла, якби плазуни були зв'язані з Сатаною. Факт той, що навіть як простий офидіан, змії був подвійним символом, а як дракон він ніколи не був ні чим іншим, ніж символом Проявленного Божества у його великій Мудрості. *Draco volans* «літаючий дракон» ранніх митців, може бути прибільшеним зображенням справжньої, допотопної тварини і ті хто вірять в Окультне Вчення, знають що у древні часи існували такі істоти, як літаючі дракони, вид птеродактиля, і що саме ці велетенські літаючі ящірки стали прообразами для Серафа Мойсея і його Мідного Змія. Спочатку самі євреї вклонялися ідолу останнього, але після релігійних реформ Єзекії, вони повернули навпаки та дали назву Диявола, цьому символу Великого або Вищого Бога у кожного народу, у той час коли своєму власному узурпатору вони дали назву «Єдиного Бога». Назва Сатана, єврейською Сатан, означає «Супротивник», по праву належить першому та самому жорстокому «Супротивнику» всіх інших Богів – Іегові, але не змію, який казав лише слова симпатії та мудрості. Ця догма як заснована на третій главі Книги Буття, так саме не логічна та не справедлива, як і парадоксальна. Бо хто був першим, хто створив цього першого і з того часу всесвітнього звабника людини – жінку? Зрозуміло, не Змій, а Сам «Господь Бог» коли сказав, що «Не гарно людині бути одною», створив жінку та «привів її до людини». Якщо неприємна маленька подія що сталася за цим і до цього часу вважається «первісним гріхом», то істинно це мусить дати доволі слабе уявлення про божественне передбачення Творця. Було би значно краще, якби перший Адам з першої глави залишився або андрогеном або «одинаком». Тому, вочевидь, сам Господь став істинною причиною всього, а Змій є лише прообраз Азазеля, «козла спокути за гріхи (Бога) Ізраїля», бідний Трагос змушений прийняти на себе покарання за помилку свого Володаря та Творця. Зрозуміло, що це має відношення лише до тих, хто сприймає події у Книзі Буття – початок людської драми – у їх мертвій букві. Тим хто читає їх Езотерично, не обмежує себе фантастичними гіпотезами, вони покажуть як розуміти ці символи та не дозволять помилятися.

На цей час нам немає потреби займатися містичним та іншими значеннями імені Іегови у його абстрактному сенсі. Це було таємницею, навмисно створеною рабинами, після того як християни забрали у них це Ім'я Бога, яке було їх власністю. Все ж, наступна заява робиться наразі: Образ, який у перших чотирьох главах Книги Буття має різні назви, як «Бог», «Господь Бог» та «Господь», не є однією особою; і зрозуміло це не Іегова. Існують троє різних класів або гуртів Елохимів, названих Сефіротами в Кабалі. Іегова з'являється лише у четвертій главі Книги Буття, у першому вірші де він названий Каїном, а у останньому він перетворюється на людство – чоловічого та жіночого начала *Jah-veh*. Окрім того, Змій не є Сатана, а Світлий Ангел у сяйні та славі, один з Елохимів, який обіцяє жінці, що якщо вона скуштує заборонений плід, «не помре», виконує власну обіцянку та робить людину безсмертною за її природою. Він є Іао Містерій, голова Андрогенних Творців людини. Глава третя містить (Езотерично) знищення покрову невігластва, що заважав усвідомленню Ангельської Людини, створеної за образом «Богів без кісток» та відкриває її свідомість на власну істинну природу, чим показує Світлого Ангела (Люцифера) у світлі Надавача Безсмертя та «Просвітника»; у той час коли справжнє Падіння та народження в матерії потрібно шукати у главі 4. Там Іегова – Каїн, чоловіча половина Адама, подвійної людини відокремлюється

від Єви та створює у ній Авеля, першу жінку. Таким чином, Каїн показаний тотожним з Іеговою якщо правильно читати перший вірш четвертої глави у Книзі Буття у оригінальному єврейському тексті, і на засадах вчення рабинів які стверджують, що «Кін (Каїн) Злий, був сином Єви від Самаеля, Диявола, який зайняв місце Адама», а Талмуд додає, що «Злий Дух Сатана і Самаель ангел смерті тотожні» - то стає зрозуміло, що Іегова (людство або Jah-hovah) і Сатана (тому і Змій звабник) єдині і тотожні у всіх подробицях. Немає Диявола або Зла по за людським створінням. Це Зло є необхідністю у проявленому Світі і воно від його засад. Воно необхідне для прогресу та еволюції, як ніч потрібна для провлення дня та смерть для життя – щоби людина могла жити вічно. Сатана метафізично є зворотнім або протилежним полюсом всього існуючого в Природі. Алгорично він «Супротивник», «Вбивця» і великий Ворог всього, бо немає нічого у Світі, що не мало би два боки або зворотної сторони медалі. Але у такому випадку світло, добро, краса тощо, можуть бути названі Сатаною або Дияволом, коли вони є Супротивниками темряви та зла. Тому філософія та розумні засади деяких ранніх християнських сект – названих єретичними та огидою часу – стануть більш зрозумілі. Ми можемо зрозуміти як сталося, що секти ці почали поступово вироджуватися та були віддані анафемі без будь якої надії на виправдання, бо вони зберегли свої вчення в таємниці. Як наслідок всього цього, вчення гностичних сект також стають ясними. Кожна з цих сект була заснована Посвяченим, а їх вчення базувалися на правильному знанні символізму кожного народу. Таким чином стає зрозуміло, чому Ільда-Баоф вважався багатьма між ними Богом Мойсея, гордим, честолубивим та нечистим Духом який принизив власну могутність тим, що узурпував місце Вищого Бога, хоча був не кращим, а у де чому гіршим, ніж його брат Улохім; останній представляв собою проявлене Божество лише у сукупності, бо вони були Формовщиками перших диференціацій первісної Космічної Субстанції для створення феноменального Всесвіту. Тому Іегова називався гностиками Творцем Офіоморфосу та єдиним з ним, Змієм, Сатаною або Злом. Вони вчили, що Іурбо і Адонай були іменами Iao-Jehovah, який є еманациєю Ільда-Баофа. Сенс цього у їх термінології дорівнював тому, що рабини зробили ще більш туманним, коли казали що «Каїн був народжений Самаєлем або Сатаною». Алгорично Павші Ангели у всіх стародавніх системах означають прообрази людей, а Езотерично – вони є цими людьми. Так Елохіми від часу створення стали Бені-Елохім, Синами Бога, між якими за семітичними Переказами, є Сатана. Війна на Небі між Фретаона та Ажи-дахака, Змієм-руйнівником, кінчається на Землі, за Бюрнуфом, боротьбою благочестивих людей проти міці Зла, «іранців проти арійських брамінів в Індії». І зіткнення Богів з Асурами має повтор у Великій Війні – Махабхараті. У найпізнішій з усіх релігій, християнстві всі хто б'ються, Боги та Демони, Супротивники з обох боків, перетворені наразі на Драконів та Сатану, просто тому, щоби зв'язати уособлене Зло зі Змієм Книги Буття і таким чином довести засади нової догми.

НОЙ БУВ КАБІРОМ, ВІДПОВІДНО ВІН МУСИВ БУТИ ДЕМОНОМ

Не має великого значення, хто навчив людей землеробству, чи була це Ізіда або Церера, Кабірія або Кабіри, та дуже важливо попередити захоплення фанатиками фактів історії та легенд і недозволити їм накласти їх викривлені істини історії на одну людину. Ной є міф як і багато інших, або той, легенда про якого була заснована на переказах про Кабірів, або Титанів, як вчили цьому у Самофракії; тому він не може бути монополізований ні євреями, ні християнами. Якщо, як намагався довести Фабер, Ной був Атлантом і Титаном, а сімейство його було Кабірами або благочестивими Титанами тощо – то біблійна хронологія руйнується під власною вагою і разом з цим і всі Патріархи – до потопні та до атлантичні Титани. Як наразі було знайдено та доведено, Каїн є Марс, Бог Міці та Зародження, також першого (статевого) пролиття крові; Тува-Каїн є Кабір, «наставник кожного майстра у залізному та мідному ремеслі», або якщо це де кому подобається – він тотожний Гефесу або Вулкану. Іувал так саме запозичений у Кабірів, наставників у землеробстві,

«тих хто мають скотину», Іувал так саме «батько всіх хто грає на гуслях та сопілці», він або вони збудували ліру для Кроноса та тризуб для Посейдона. Історія або «байки» про таємничих Телкінах – байки відгуків всіх архаїчних подій у наших Езотеричних Вченнях – дають нам ключа до початку генеалогії Каїна у третій главі Книги Буття; вони також відкривають причину, чому римокатолицька церква ототожнює «прокляту кров» Каїна і Хама з чаклунством і робить її відповідальною за Потоп. Чи не були Телкіни – заперечують нам – таємничими ковалями Родосу; тими, хто перші почали будувати статуї Богів, забезпечувати їх обладунками, а людей магічними мистецтвами? І хіба не були вони знищені Потопом за наказом Зевса, так саме як Каїніти за наказом Іегови? Телкіни просто Кабіри і Титани у іншій формі. Вони так саме і Атланти. Дешарм пише: «На вподобі до Лемносу та Самофракії, Родос, місце народження Телкінів, острів вулканічного походження». Перекази стверджують, що острів Родос неочікувано піднявся з моря після того як був затоплений Океаном. Так саме як Самофракія Кабірів, він зв'язаний у пам'яті людей з легендами про Наводнення. Тому що достатньо було сказано на цю тему, то вона може бути відкладеною. Але ми можемо додати ще декілька слів про Ноя, єврейського представника майже всіх язичницьких Богів у тому або іншому аспекті. Пісні Гомера містять у поетичній формі всі пізніші легенди про Патріархів, які всі є сидеральними, космічними та числовими символами та знаками. Спроба роз'єднати дві генеалогії Сіфа і Каїна та подальша, так саме спроба показати їх справжніми історичними особами повела лише до більш глибоких досліджень історії минулого та відкриттям які пошкодили назавжди уявне одкровення. Наприклад, якщо тотожність Ноя з Мельхіседеком доведена, то подальша тотожність Мельхіседека або Батька Садика до Кроноса-Сатурна так саме стає доведеною. Що це саме так, легко може бути доведено. Жоден з письменників християн не заперечує це. Бріан поділяє думку всіх тих, хто вважає, що Сидик або Садик, був Патріархом Ноєм і також Мельхіседеком і що його ім'я Садик відповідає характеру який визначений для нього у Книзі Буття. «Він був Садик, справедливою і досконалою людиною свого покоління. Всі науки та корисні мистецтва приписувалися йому, і через його синів вони були передані нащадкам». Саме Санхуніафон повідомляє, що Кабіри були Синами Сидика або Зедека (Мельхі-зедек). Правда, що це повідомлення дійшло до нас через Євсевія та мусить розглядатися з долею недовіри, бо цілком імовірно, що він так саме вчинив з працями Санхуніафона, як і з Синхронічними Таблицями Манефо. Але припустимо, що ототожнення Сидика, Кроноса або Сатурна з Ноєм і Мельхіседеком засноване на одній з благочестивих гіпотез Євсевія. Прийmemo її як таку разом з характеристикою Ноя, як справедливої людини, і його уявним двійником, таємничим Мельхіседеком, «царем Салема і священником найвищого Бога», за «його власною посадою», і нарешті визначим, чим були всі вони астрономічно, психічно, космічно та подивимосся, чим стали вони з точки зору рабінів Кабали. Розповідаючи про Адама, Каїна, Марса тощо, як про уособлення, автор «The Source of Measures» повідомляє наші езотеричні вчення. Так він пише: «Таким чином, Марс був Богом народження та смерті, зародження та знищення, хліборобства та будівництва, скульптури або обробки каменю та архітектури... одним словом всього того, що міститься у нашому слові Мистецтва. Він був первісним принципом, розділеним під час змін на два протилежних начала для розмноження. Астрономічно він так саме займав відправну точку дня та року, місце нарощення сили їх – сузір'я Овна, а також місце їх смерті – сузір'я Скорпіона. Він займав дом Венери і дом Скорпіона. Він як народження, був Добром; як смерть був Злом. Як Добро він був Світло, як Зло він був ніч. Як добро він був чоловік; як зло він був жінка. Він підтримував кардинальні точки Світу і як Каїн або Вулкан, або Pater Sadic або Мельхіседек він був володарем екліптики або рівноваги і тому був «Справедливим». Стародавні стверджували про існування сімох планет або великих Богів, що вийшли з восьмої, а Pater Sadic, Справедливий або Праведний був Володарем восьмої, нашої «Mater Terra». Це достатньо пояснює їх функції після того як вони були деградовані, та встановлює їх тотожність. Тому, що було доведено, що Потоп

Ноя у власному буквальному описі та у межах біблійної хронології ніколи не існував, то благочестиве але вільне припущення єпископа Кемберлендського мусить підти за цим Потопом до царства видумок. Дійсно, безстрашному спостерігачеві виявиться доволі фантастичним, якщо йому скажуть, що: «Існували дві різні раси Кабірів, перша з Хама і Мізраїма, яких він може уявити собі як Юпітера та Дионісія Мнасейського; друга з дітей Сима, які суть Кабіри Санхуніафона, у той час коли батько їх Сидик, є відповідно, Сим Писань». Кабірими «Могутні Істоти» тотожні з нашими первісними Дхіані-Коганами, з тілесними та безтілесними Пітрі та з усіма Правителями та Наставниками перших рас, про яких кажуть як про Богів та Царів Божественних Династій.

СТАРОДАВНІ ПЕРСИДСЬКІ ПЕРЕКАЗИ ПРО МАТЕРИКИ, ПОТОПЛЕНІ ТА ПОЛЯРНИЙ

Легендарні перекази не могли так викривити факти, щоби зробити їх невпізнаними. Між переказами Єгипту та Греції з одного боку, та Персії з другого – країною у постійній війні з попередньою – існує доволі значна схожість у цифрах та числах, щоби дозволити, що такий збіг був випадковістю. Байі чудово довів це. Зупинимось та подивимось на ці перекази, щоби краще порівняти перекази Магів з так званими грецькими «байками». Легенди ці увійшли наразі у народні казки, перекази Персії, так саме як багато справжніх видумок потрапило до нашої загальної історії. Розповіді про Короля Артура та його Лицарів Круглого Столу так саме мають вигляд чарівних казок; та все ж, вони засновані на фактах і належать історії Англії. Чому у такому випадку легенди Ірану не можуть бути частиною історії та доісторичних подій в Атлантиді? Ці перекази повідомляють, що до народження Адама дві раси послідовно жили на Землі; Деви які царювали 7000 років, і Пері (Ізеди), що царювали лише 2000 років, і у той час коли перші ще існували, Деви були гігантами сильним та злими. Пері були меншими на зріст, але розумніші та добріші. Тут ми вбачаємо велетнів атлантів та арійців, або ракшаса з Рамаяни та дітей з Бхарата-Варші або Індії, допотопних та після мешканців Біблії. Джиан (або Гнан, Джнана, Істинна або Окультна Мудрість і Знання), названий також Джиан-бен-Джиан (або Мудрість, син Мудрості), був Царем Пері. Він мав такий самий видатний щит, як щит Ахіла, лише замість того щоби служити йому у війні проти ворога, він захищав його від чорної магії, чаклунства Дев. Джиан-бен-Джиан царював вже 2000 років, коли Ібліс, Диявол, отримав дозвіл від Бога розбити Пері та розвіяти їх на іншому кінці світу. Навіть могутній щит, який хоча і був зроблений на засадах астрології і міг руйнувати чари, заговори та злісні впливи, не міг встояти проти Ібліса, уособлення сили Долі або Карми. Вони нараховують десятеро царів у власній останній столиці Ханум та ототожнюють десятого Каймурата з єврейським Адамом. За Берозом, ці царі відповідають десятьом поколінням допотопних царів. Якими викривленими не були би наразі ці легенди, все ж, не можливо не ототожнювати їх з переказами халдеїв, єгиптян, греків і навіть євреїв, тому що єврейський міф, хоча і зневажений у власній виключності розповідати про до адамічні народи, все ж ясно припускає їх існування, відправкою Каїна – одного з двох людей на землі – до землі Нод, де він одружується та будує місто. Таким чином, якщо ми порівнюємо 9000 років, згадані перськими казками, з 9000 роками після потопу останньої частини атлантиди за Платоном, то матимемо очевидний факт. Байі звернув на це увагу, але викривив її власним тлумаченням. Таємна Доктрина може відновити цифри у їх істинному значенні. Ми читаємо у «Critias»: «Насамперед потрібно запам'ятати, що 9000 років з часу війни народів які жили над Геркулесовими Стовпами та за їх межами і тих, що жили у землях на цій стороні». У своєму «Тімеї» Платон каже те саме. Сокровенне Вчення стверджує, що більшість з пізніших островитян атлантів загинуло у проміжку між 850.000 та 700.000 років тому і що арійці існували вже 200.000 років, коли перший великий «Острів», або Материк був потоплений; здається напевно чи можливо будь яким чином погодити ці цифри, та насправді це можливо. Платон, як Посвячений, мусив користуватися затемненою мовою Святилищ, так саме як робили це Маги Халдеї і Персії, завдяки екзотеричним одкровенням

яких персидські легенди збереглися та були передані нащадкам. Так ми бачимо, що євреї називали тиждень «сімома днями» та казали про «тиждень років», до того кожний день цього тижня дорівнював 360 сонячним рокам, і весь «тиждень» насправді був складений з 2520 років. Вони мали тиждень Саббату, рік Саббату тощо, і їх Саббат у таємних обчисленнях їх Содів тривав без різниці 24 години або 24.000 років. У сучасну епоху ми називаємо один вік «сторіччям». Люди часів Платона, у будь-якому випадку посвячені письменники, під тисячоріччям мали не 1000 років а 100.000 років; у той час коли індуси, найбільш незалежні між всіх, ніколи не приховували власної хронології. Таким чином, Посвячені замість 9000 років читатимуть 900.000 років, час протягом якого – тобто від першої появи арійської раси, коли одного часу частини великої Атлантиди, почали поступово занурюватися, а інші материки з'являлися на поверхні, впритул до кінцевого зникнення невеличкого острова Атлантида, згаданого Платоном – арійські раси ніколи не припиняли війни з нащадками перших гігантських рас. Ця війна тривала майже до кінця віку, попереднього до Калі Юги, і вона мала назву Махабхарата, або Велика Війна, така ушлавлена в історії Індії. Таке злиття подій та епох та перетворення сотен тисячорічч на тисячі років не заперечує кількості років з часу потоплення Атлантиди, повідомлених Солону єгипетськими жерцями. 9000 років були правильним числом. Остання подія ніколи не приховувалася а просто зникла з пам'яті греків. Єгиптяни зберегли власні рекорди завдяки ізолюваності; як оточені морем та пустелею, вони не сполучалися з іншими народами майже до декількох тисячорічч до нашої ери. Історія вперше отримує деякі проблиски про Єгипет та його Великі Містерії від Геродота, якщо не брати до уваги Біблію та її дивну хронологію. І як мало може Геродот повідомити, ми бачимо з його визнання, коли під час опису гробниці одного Посвяченого у Саісі у священних межах храму Міневри він пише: «Позаду святилища... розташована гробниця Того, відкрити ім'я якого я вважаю за кощунство... У межах огорожі стоять великі обеліски, поблизу озеро, оточене кам'яною стіною у формі кола... На цьому озері ночами вони відновляють події життя цієї великої особистості; єгиптяни називають це Містеріями; з цих питань, хоча і цілком знайомий з їх подробицями, я мушу благорозумно мовчати».

З іншого боку потрібно знати, що жодна таємниця не зберігалася так добре і так священно древніми як таємниця їх циклів та обчислень. Починаючи від єгиптян і до євреїв вважалося величезним гріхом відкрити дещо належне до правильних вимірів часу. Саме за розкриття таємниць Богів, Тантал був скинутий у пекельні області; охоронці священних Книг Сибіл віддавалися на страту за видачу одного слова з них. Сигаліони або зображення Гарпократа були у кожному храмі – особливо у храмах Ізіді та Серапіса – і скрізь він прикладає п'яльця до губ. Євреї вчили, що видача таємниць Кабали після посвячення у Містерії рабинів, дорівнювала вживанню плоду Дерева Знання та каралася смертю. Та все ж, європейці прийняли екзотеричну хронологію євреїв! Чому у такому випадку дивуватися, що з тих часів хронологія ця завжди впливала та забарвлювала всі наші наукові уявлення так саме як і уявлення про тривалість речей у часі! Персидські перекази сповнені натяків на два народи або раси, наразі не існуючі, як дехто вважає. Але це не так; вони лише перетворилися. Ці перекази постійно кажуть про Гори Каф (Кафірістан?), у яких є галерея, збудована велетнем Аргеак, і де зберігаються статуї древніх людей у всіх їх формах. Вони називають їх Суліманами (Соломонами) або мудрими царями Сходу та нараховують сімдесят два царя з цим ім'ям. Троє з них царювали кожен по 1000 років. Сіамек, улюблений син Каймурата (Адама) їх першого царя, був вбитий своїм братом-велетнем. Батько його наказав підтримувати постійний вогонь в гробниці де зберігався його попіл після спалення; звідси – початок культу Вогню, як вважають деякі сходознавці! Далі з'являється Гушенек, обережний та мудрий. Його династія знову відкрила метали та коштовне каміння, після того як вони були приховані Девами або Велетнями у череві Землі, і також навчила робити мідні вироби, рити

канали та покращувати землеробство. Зазвичай саме Гушенку приписується праця за назвою Вічна Мудрість, і навіть побудова міст Луза, Вавилон та Іспахан, хоча у дійсності вони були побудовані віки пізніше. Але так саме як сучасний Делі побудований на шістьох попередніх та більш древніх містах, то і ці міста могли бути побудовані на місцях інших. Що стосується до часу його епохи, то це можна вивести з іншої легенди. У тому самому переказі цей мудрий цар б'ється з велетнями на Коні з дванадцятьма ногами, походження якого приписано схрещенню крокодила з гіпопотамом. Цей «Додекапод» був знайдений на «сухому острові» або на новому материка; багато зусиль та хитрощів довелося застосувати щоби захопити цю чудову тварину, але щойно Гушенок сів на нього, одразу розбив всіх ворогів. Жоден велетень не зміг встояти проти його сили. Та все ж, на кінець цей цар царів був вбитий величезною скелею, яку велетні скинули на нього з великих гір Демавенд. Таймурат, третій цар Персії, Св.Георгій Ірану, воїн який завжди отримував перемогу у боротьбі з Драконом та, нарешті вбив його. Він великий ворог Дев, які у його часи жили у горах Каф та періодично нападали на Пері. Старі французькі хроніки персидських легенд називають його Дев-Бенд, переможець велетнів. Йому так саме приписують побудову Вавилону, Ніневії, Діарбекіра тощо. На вподобі до свого прадіда Гушенка, Таймурат (Таймураз) так саме мав свого коня, лише значно більш незвичайного та швидкого – птаха, названого Сімург-Анке. Дійсно птах був чудовий, він мав розум, говорив на багатьох мовах і був дуже релігійним. Про що каже цей персидський Фенікс? Він скаржиться на свій старий вік, бо він був народжений цикли і цикли до днів Адама (Каймурата). Він став свідком проходження довгих сторіч. Він бачив початок та кінець дванадцятих циклів, кожний у 7000 років, цикли ці помножені езотерично матимуть знову 840.000 років. Сімург народився під час останнього Потопу Перед-Адамів, як проголошує «Легенда про Сімурга та доброго Каліфа»! Що пише Книга Чисел? Езотерично Адам Рішун є Місячний Дух (у одному сенсі Іегова або Пітрі), а його сини – Каїн, Авель та Сіф – представляють три Раси, як було пояснено. Ной-Ксісурф представляє у свою чергу (за космологічним ключем), Третю Расу, яка поділилася, а його троє синів - її останні раси; Хам, окрім того символізує ту расу, яка відкрила «наготу» Корінної Раси та «Розуму Позбавлених», тобто скоїла гріх. Таймурат відвідує на своєму крилатому коні гори Кох-Каф. Він знаходить тут Пері, з яким погано поводяться велетні та вбиває Аргена та велетня Демруша. Далі він визволяє добру Пері Мерджіану, яку Дермуш тримав у полоні та переносить її на «сухий острів», тобто материк Європи. За ним ми бачимо Джамшида, який побудував Езікекар або Персеполь. Цей Цар царює 700 років і у власній великій пихатості думає, що він безсмертний, та вимагає для себе божественної шани. Доля карає його; він мандрує світом протягом 100 років під ім'ям Дхулкарнаїн – «дворогий». Але цей епітет не має відношення до «дворогого» джентельмена з копитами замість ніг. «Дворогий» є епітетом в Азії, яка не достатньо освітчена, щоби знати про атрибути Диявола, для тих переможців, які підкорили світ від сходу до заходу. Далі з'являється узурпатор Зохак та Ферідан, один з персидських героїв, який перемагає першого та полонить його у горах Демавенд. За ними йдуть багато інших впритул до Кайкобада, засновника нової Династії.

Такою є легендарна історія Персії і ми мусимо проаналізувати її. Для початку, що є горами Каф? Яким би не було їх географічне розташування, є вони горами Кавказу або горами Центральної Азії, легенда відносить Дев та Пері далеко за межі гір на Північ; Пері віддалені предки парсійців та фарсійців. Східний переказ постійно посилається на невідоме льодяне та похмуре море та темну область в якій все ж, розташовані «Щасливі Острови», де від початку життя на Землі існує «Джерело Життя». Окрім того легенда розповідає, що частина першого «острова-суходолу» (материка) відокремилися від головної маси і залишилася з того часу за межами гір Кох-Каф, закрита «кам'яною стіною, що оточує увесь світ». Шлях тривалістю сім місяців приведе того, хто володіє «Кільцем Соломона», до цього «Джерела Життя», якщо він йтиме на північ прямо перед

собою, як летить птах. Шлях з Персії прямо на Північ приведе його до 60 градусів довготи, притримуючись заходу, до Нової Землі; шлях від Кавказу приведе мандрівника до вічного льоду за межами Арктичного Поясу між 60° та 45° або між Новою Землею та Шпіцбергенем. Це, звісно, можливо для того, хто має Коня Гушенка з дванадцятьма ногами або крилатого Сімурга Таймурата. Все ж, барди-андрівники Персії та Кавказу будуть стверджувати до цих часів, що далеко за межами сніжних вершин Капу або Кавказу, існує великий материк, наразі прихований від всіх; що досягти його можуть ті, хто можуть скористатися послугами нащадків з дванадцятьма ногами, нащадків крокодила та самки гіпопотама, ноги якого за бажанням можуть стати дванадцятьма крилами, або ті хто мають терпіння чекать обіцянки Сімурга-Анке, який обіцяв, до того як він помре, відкрити прихований для всіх материк та ще раз зробити його видимим та легко досяжним через міст який буде побудований Девами Океану між цією частиною «острову-суходолу» та іншими його відділеними частинами. Це, звісно, має відношення до Сьомої Раси, бо Сімург є Мануантарний Цикл. Доволі цікаво, що Козьма Індікопловт який жив у шостому сторіччі після Різдва Христова, постіно стверджував, що людина народилася та жила спочатку в країні «за Океаном», доказ чого був наданий йому в Індії одним вченим халдеем. Він каже: «Землі на яких ми живемо, оточені Океаном, але за межами цього Океану існує інша Земля, яка торкається стін неба; саме у цій країні людина була створеною та жила в Раю. У часи Потопу Ной був віднесений у ковчегу на землю, на якій його нащадки живуть наразі». Кінь Гушенка, з дванадцятьма ногами, був знайдений на цьому материкі, названому «острів-суходол». «Християнська топографія» Козьми Індікопловта та її якості добре відомі; але тут добрий батько повторює всесвітній переказ, який наразі окрім того підтверджений і фактами. Кожний арктичний мандрівник має підозри що до існування «острова-суходолу» за лінією вічного снігу. Можливо наразі сенс наступного місця у одному з Коментарів буде яснішим: «З першого початку (людського) життя єдиною сухою була земля на правому кінці Сфери де вона (глобус) нерухома. Вся Земля була однією величезною водною пустелею і води були теплими... Тут народилася людина на сімох зонах безсмерної непорушної частини на Мануантару. Вічна весна царювала у мороку. (Але) те, що є морок для людини нашого часу, було світлом для людини на її світанку. Там Боги відпочивали, і Фохат царює з тих часів... Так Мудрі Батьки кажуть, що людина народжена у своїй Матері (Землі) і що ноги її, на лівому боці народили згубні вітри, які дують з пащі нижнього Дракона... Між Першою та Другою (Расами) Вічна Центральна (Земля) була поділена Водою Життя. Вона тече навколо її тіла (Матері-Землі) та оживляє його. Один з її витоків виходить з голови та стає мутним біля ніг її (Південний Полюс). Він стає чистим після (повернення) до її серця – яке б'ється біля підніжжя священної Шамбали, яка у той час (спочатку) ще не була народжена. Бо на поясі людського життя (Землі) лежить прихованим життя та здоров'я всього, що живе та дихає. Під час Першої та Другої (Рас) пояс був вкритий великими водами. (Але) Велика Матір працювала під хвилями, і нова земля була приєднана до першої, яку наші мудреці називають головним убором (шапкою). Вона ще сильніше попрацювала для Третьої (Раси), і її торс та пуп піднялися над водою. Це і був пояс, священний Гімават наколо Світу. Вона роз'єдналася у напрямі до заходу Сонця, від власної шиї до низу (Північний-Захід) на багато земель островів, але Вічна Земля (шапка) залишилася цілою. Земля-суходол вкрила поверхню тихих вод у напрямі чотирьох сторін Світу. Всі вони загинули (у свою чергу). У той час виникла обитель злобних (Атлантів). Вічна Земля наразі стала прихованою, бо води стали твердими під диханням її ніздрів та згубних вітрів з пащі Дракону та тощо». Це доводить, що Північна Азія є сучасницею Другої Раси. Навіть можна сказати, що Азія сучасниця людині, бо з самого початку людського життя її Корінний Материк, так би мовити, вже існував, і ця частина світу, відома за назвою Азія, була лише пізніше відрізаною від нього льодовитими водами. Тому, якщо правильно зрозуміти вчення, то Материк проявлений першим до буття вкривав увесь Північний Полюс наподобі цільної кірки та залишається таким до цього часу за межами того

внутрішнього моря, який уявляється на вподобі до недосяжного міража для тих небагатьох, хто його бачив. У часи Другої Раси, ще нові землі піднялися з водних глибин як подовження «голови» від «шиї». Починаючи на обох півкулях на лінії над самою північною частиною Шпіцбергена, за проекцією Меркатора, на нашому боці, вони могли містити на боці Америки місця, зайняті Бафіновим заливом та сусідні до островів та мисів. Там земля ледве досягала 70 градусів широти у південному напрямі; тут вона утворювала материк у вигляді підкови коня, про що кажуть Коментарі, та з двох кінців якого один містив Гренландію а другий Камчатку, і обидва кінці єдналися тим, що наразі є північною каймою берегів Східного та Західного Сибіру. Цей Материк роз'єднався та зник. Лемурія утворилася у ранній період Третьої Раси. Коли вона, у свою чергу зникла, з'явилася Атлантида.

ЗАХІДНІ ТЕОРІЇ, ЗАСНОВАНІ НА ГРЕЦЬКИХ ТА ПУРАНІЧНИХ ПЕРЕКАЗАХ

Таким чином стає цілком природним, що на основі такої віддаленої інформації у володінні непосвячених істориків, шведський вчений Рудбек намагався довести, що Швеція була Атлантидою Платона. Він навіть думав, що в описах древньої Упсали він знайшов місце знаходження та розміри столиці «Атлантиди», якими вони були подані грецьким мудрецем. Як довів це Байі, Рудбек помилявся; але сам Байі так саме помилявся та ще більше, бо Швеція і Норвегія складали частину древньої Лемурії, а так саме Атлантиди з боку Європи, так саме як Східний та Західний Сибір та Камчатка належали до неї з боку Азії. Але ще раз, коли це було? Ми можемо приблизно встановити це лише вивчаючи Пурани, якщо не бажаємо познайомитися з Сокровенним Вченням.

Три чверті сторіччя вже пройшли з того часу, коли Уільфорд висунув свої фантастичні теорії, за якими Британські Острови були «Білим Островом», Атала в Пуранах. Це було цілковитою нісенитницею, бо Атала була одним з сімох областей Патала (Антипод). Окрім того, як доводить Уільфорд, Пурани розташовують її «на сьомій зоні або кліматі» - точніше на сьомому вимірі тепла – що буде між 24° та 28° північних широт. Відповідно, потрібно шукати її на тому самому градусі, що і Тропік Раку, у той час коли Англія розташована між 50° та 60° широти. Уільфорд говорить про неї як про Атала, Атлантиду, Білий Острів. Її ворог називається «Білим Демоном», Демоном Жаху, бо він каже: «У їх піснях (індуських та перських) ми бачимо, що Кай-Каус відправляється до гори Азбурж, або Ас-бурж, де заходить Сонце, щоби битися з Див-сефідом, або білим дияволом, з Тарадаїт'я з Пуран, і обитель якого була розташована на сьмій сходинці Світу, що відповідає сьомій зоні буддистів... або іншими словами, Білому Острову». Але тут сходознавці постали перед загадкою Сфінкса, помилкове вирішення якої назавжди зруйнує їх авторитет – якщо і не їх особистості – в очах кожного індуського вченого, недивлячись на те буде він посвяченим чи ні. Бо в Пуранах немає жодного ствердження, на заперечливих подробицях якого Уільфорд збудував власні теорії, яке не мало би декілька значень та одночасно не мало відношення як до фізичного, так і метафізичного світу. Якщо древні індуси ділили поверхню земної кулі на семеро Зон, Кліматів, Двіпа географічно, та на семеро Пекельних та Небесних алегорично, то семи-складні виміри в обох випадках не мали відношення до тих самих місцевостей. Так саме північний Полюс, країна «Меру», є сьомим підрозділом, бо вона відповідає сьомому Принципу (або четвертому метафізично) в Окультних обчисленнях. Він представляє область Атми, чистої Душі та Духовності. Відповідно Пушкара показана сьомою Зоною або Двіпа яку охоплює Кшира Океан або Океан Молока (білу область вічних снігів) у Вішну та інших Пуранах. І Пушкара з її двома Варша лежить біля підніжжя Меру. Бо сказано, що: «Дві країни одна на північ та друга на південь від Меру мають форму лука... (і що) половина поверхні Землі розташована на південь від Меру, а інша на північ від Меру, за якою лежить половина Пушкарі». Таким чином, географічно Пушкара є Америка Північна

та Америка Південня; алегорично вони є продовженням Джамбу-Двіпа, посередені якої стоїть Меру, бо ця країна, населена істотами які живуть десять тисяч років, вільні від хвороб та досконалі; де немає добродетелі або пороку, каст або законів, бо ці люди «однієї природи з Богами». Уільфорд схильний бачити Меру у горі Атлас та розташовує туди і Локалока. Але Меру, як сказано, є Свар-Лока, обитель Брами, Вішну, і Олімп індуських езотеричних релігій, географічно вона змальована як така що «проходить крізь середину Земної Кулі та виходить на дві сторони». На її верхній стороні живуть Боги, на нижній або Південному Полюсі – Демони (Пекло). Яким чином Меру може бути горою Атлас? Окрім того Тарадаїт'я, Демон, не може бути на сьомій Зоні, якщо остання ототожнена з Білим Островом, який є Швета-Двіпа. Уільфорд звинувачує брамінів за те що вони «змішали все до однієї купи (острови та країни)»; але саме він змішав їх значно більше. Він вважає, тому що Браманда та Вайю Пурани ділять древній Материк на семеро Двіпа, оточені як сказано океаном, за яким лежить область та гори Атали, то: «Цілком імовірно, що греки запозичили власні поняття про Атлантиду та вважали її зруйнованою природним катаклізмом, тому будь коли знайдена, вона не може бути відкритою». І тому, що ми маємо деякі складнощі у припущенні, що єгипетські жерці, Платон і навіть Гомер будували власні уявлення про Атлантиду від Атали – нижньої області розташованої на Південному Полюсі, то ми вважаємо за доцільне дотримуватися стверджень з Сокровених Книг. Ми віримо у семеро Материків, чотири з яких вже віджили свій час, п'ятий ще існує та двоє мусять з'явитися у майбутньому. Ми вважаємо, що кожний з них не є материк у сучасному значенні слова, але кожна назва від Джамбу до Пушکاری має відношення до географічних назв, (1) загалом земель-суходолів всієї поверхні Землі протягом періоду Головної або Корінної Раси; (2) до того, що залишилося від них після геологічної Расової Пралаї, як наприклад Джамбу; (3) до тих місцевостей які увійдуть після майбутніх катаклізмів до формування нових світових материків, півостровів або Двіпа – кожний материк, у сенсі більшої або меншої частини суходолу оточеної водою. Таким чином, якою «плутаниною» не здавалася би ця номенклатура в очах не посвяченого, у дійсності вона не є такою для того, хто має до неї ключа.

Таким чином, ми знаємо, що хоча два Острови в Пуранах – Шостий та Сьомий Материки – мусять ще з'явитися, все ж, були або існують землі які увійдуть у склад майбутніх материків нових земель, географічні обриси яких будуть цілком змінені, як це було в минулому. Тому ми маємо в Пуранах, що Шака-Двіпа є (або буде) Материк і що Шанкха-Двіпа, як це показано у Вайю Пурані, є лише «малим островом», одним з дев'яти підрозділів (до яких Вайю додає ще шестеро) Бхарата-Варші. Тому що Шанкха-Двіпа була населеною «Mlechchha (не чистими іноземцями), які шанували індуські божества», тому вони були зв'язані з Індією. Це має відношення до Шанкхасура, до царя у одній з частин Шанкха-Двіпа, вбитого Крішною; цар цей мешкав у палаці, «у вигляді океанської мушлі і підлегли йому мешкали так саме у мушлях», пише Уільфорд. «На берегах Нілу часто виникали битви між Деватами (Божественними Істотами, наполовину Богами) та Даїт'ями (Велетнями); але останнє плем'я отримало верх, і цар та вождь їх Шанкхасура який жив у океані, здійснював часті набіги... вночі». Не на берегах Нілу виникали ці битви, як вважає це Уільфорд, а на берегах Західної Африки на південь від того місця де наразі розташована Марокко. Були часи коли вся пустеля Сахара була морем, далі материком, так саме плодородним як ідельта, і лише після ще одного потоплення вона стала пустелею, схожою на пустелю Шамо або Гоббі. Це викладено в Пуранах, і на тій самій сторінці написано: «Люди були між двома вогнями; бо у той час коли Шанкхасура спустошив одну сторону материка, Кракаша (або Краунча) цар Краунчадвіп (Краунча-двіпа) спустошив другу; обидві армії... обернули таким чином плодородну землю на пустелю». Безсумніву, що попередній до Європи був не лише острів Атлантида, згаданий Платоном, але значно більший Материк, який спочатку розділювався а далі ще подрібнювався на семеро півостровів та островів (названих Двіпа). Материк цей містив у собі всі Північні та Південні Атлантичні області,

так саме як і частини Північного та Південного Тихого Океану та мав острови навіть в Індійському Океані (залишки Лемурії). Це має підтвердження в індуських Пуранах, грецьких, азійських, перських та магометанських переказах. Уільфорд який на жаль, змішує індуські та мусульманські легенди, все ж ясно показує це. Факти та уривки з Пуран, які він наводить є прямим доказом того, що індуси-арійці та інші древні народи випередили у мореплавстві фінікійців, які вважаються наразі першими мореплавцями з часів після потопних. Ось що читаємо ми у «Asiatic Researches»: «Посеред цих бідувальців мало хто з тих тубільців, хто залишився жити (у війні між Деватами та Даїт'ями) підняли руки та серце до Бхагавана з закликом «Нехай той хто може визволить нас... стане нашим царем»; та промовили з цим слово ІТ (магічний термін, не зрозумілий для Ільфорда) яке рознеслося по всій країні». Далі стається величезна буря, води Калі дивно хвилювалися, «коли виник з глибин вод... муж, названий пізніше ІТ, з величезним Воїнством та словами «абхаян» або «не бійтеся» та розвіяв ворога». «Цар ІТ», пояснює Уільфорд, «нижче втілення Мріди» - Мріда, імовірно, одна з форм Рудри? – який «відновив мир та благість на всьому Шанкха-Двіпа, протягом Барбарадези, Мізра-стхани або Арва-стхани або Аравії тощо. Ясна річ, якщо індуські Пурани надають опис війн на материках та островах, розташованих за межами Західної Африки у Атлантичному Океані; якщо письменники їх пишуть про варварів та інший народ, на вподобі до арабів, які як відомо ніколи не були мореплавцями у часи фінікії і ніколи не перетинали Калапані, Чорні Води Океану – то Пурани мусять бути древнішими, ніж ці фінікійці які жили, як вважається від 2000 до 3000 років до Різдва Христового. У будь якому випадку перекази їх мусять бути древнішими, як це пише один з Адептів: «У вищенаведених описах індуси кажуть про цей острів як про існуючий та дуже могутній; відповідно, це мусило бути більш, ніж одинадцять тисяч років тому». Але можна мати ще і інший доказ великої древності цих індуських арійців які описали останній з островів Атлантиди або, точніше, того залишка східної частини Материка, який загинув майже одразу після появи двох Америк, двох Рарша Пушкарі. І вони описали те, що знали, бо вони одного часу жили на ньому. Окрім того, це може бути доведено на засадах астрономічного обчислення, зробленого одним Адептом який критикує Уільфорда. Пригадаємо, яку теорію висунув цей сходовознавець відносно гори Ашбурдж «біля якої сідає сонце», де сталася війна між Деватами, він каже: «Наразі ми подивимося широту та довготу загиблого острова та гори Ашбурдж. Вона була на сьомій сходинці світу, тобто у сьомому кліматі (між 24° та 28° північної широти)... Цей острів, дочка океану, часто змальовується як розташований на Заході; і Сонце показане таким що заходить біля підніжжя його гори (Ашбурдж, Атлас, Тенеріф або Ніла, назва не має значення) та який у постійному стані війни з Білим Дияволом з «Білого Острова». Далі, якщо ми подивимося на це ствердження у астрономічному аспекті, бо Крішна є втілене Сонце (Вішну), сонячний Бог, і тому, що сказано, що він вбив Див-сефіда, Білого Диявола – цілком можливе уособлення древніх мешканців Атласу – то можливо він є лише подання вертикальних променів Сонця. Так саме мешканці ці, атланти, звинувачувалися Діодором у тому, що вони щоденно проклинали Сонце та постіно змагалися з його впливом. Це все ж, є лише астрономічним тлумаченням. Наразі буде доведено, що Шанкхасура та Шанкха-Двіпа, і вся історія їх, географічно та етнологічно є та сама Атлантида Платона, але у індуському одязі. Щойно було відмічено, що якщо в Пуранах острів цей описаний як ще існуючий, то літописи ці мусять бути більш древніми, ніж 11.000 років, після часу зникнення Шанкха-Двіпа або Посейдоніса Атлантиди. Але чи можна просто дозволити, що індуси знали цей острів ще раніше? Повернемося знову до астрономічних доказів, які пояснюють це питання, якщо погодитися з згаданим Адептом, що «В епоху, коли літній «колурій» тропіків проходив крізь Плеяди, коли Серце Лева було на екваторі і коли Лев при заході сонця був у вертикальному положенні по відношенню до Цейлона, у той час Тілець у полудень стояв вертикально над островом Атлантиди». Це пояснює, можливо, чому сингалезців, нащадків Ракшаса та Велетнів Ланка та прямих нащадків Сінгха або Лева, почали поєднувати з Шанкха-Двіпа

або Посейдонісом (атлантидою Платона). Але як це ми бачимо у «Сфінксфісїаді» Маккея, астрономічно це мусило відбутися 23.000 років тому; у часи коли схил екліптики мусив був бути більший за 27° і, відповідно, сузір'я Тільця мусило проходити над Атлантидою або Шанкха-Двіпа. І що це було саме так, ми бачимо з Коментарів: «Священний Бик Нанді кожну Кальпу приводився з Бхарата у Шанкха, щоби зустріти Рішабхі (Сузір'я Тільця). Але коли ті з Білого Острову (які спочатку прийшли з Швета-Двіпа) змішалися з Даїт'ями (Велетнями) з країни беззаконня та стали чорними від гріха, Нанді назавжди залишився на Білому Острові (Швета-Двіпа)... Ті що належали до Четвертого Світу (Раси), втратили АУМ». Асбурдж, або Азбурдж, був він вершиною Тенеріфа або ні, але він був вулканом, коли почалося занурення «Західної Атали», або Пекла і ті, що врятувалися розповіли це своїм дітям. Атлантида Платона загинула від води знизу та вогню зверху. Велика гора не зупиняла викиди полум'я. «Вогонь-відригаюче Чудовисько» залишилося самотнім посеред руїн злочасного острова». Хіба греки, яких звинувачують у запозиченні від індусів легенди (Атали) та у вигадках, що до іншої (Атлантиди), так саме звинувачуються у тому, що вони взяли їх геологічні уявлення та число сім? «Видатна Атлантида не існує більше, але навряд чи можемо ми сумніватися, що вона існувала одного часу – каже Прокл, бо Марцел, який написав історію про справи Ефіопії, стверджує, що схожий та такий великий острів існував і це засвідчено тими, хто писав про зовнішнє море. Так вони пишуть що у той час у Атлантичному Океані було семеро островів, присвячених Прозерпіні; і окрім цих ще троє величезних розмірів, присвячених Плутону... Юпітеру... та Нептуну. Але окрім цього мешканці останнього острова (Посейдоніса), завдяки розповідям власних предків, зберегли пам'ять про величезні розміри Атлантичного острова, який керував протягом великого періоду часу всіма островами в Атлантичному Океані. Від цього острова можна було пройти на інші великі острови, розташовані недалеко від суходолу, біля якого було справжнє море. Ці семеро Двіпа (не точно визначені як острови) складали на думку Марцела, тіло Атлантиди... Це показує, що Атлантида є древній метерик... Атлантида була знищена після жакхливої бурі (?); це добре відомо авторам Пуран, з яких деякі стверджують, що внаслідок цього жакхливого катаклізму шестеро Двіпа зникли». Таким чином наведено достатньо доказів, щоби задовольнити будь якого скептика. Але будуть додані безпосередні докази, засновані на точній науці. Та все ж, якщо навіть цілі томи були би написані, це було би безкорисно для тих, хто не хоче ні бачити ні чути, якщо лише крізь вуха та очі власних відповідних авторитетів. Звідси вчення римокатолицьких схоластів, а саме, що Гермон, вершина на землі Мізпетх, що означає «анафема», «руйнація», є тією самою вершиною Єрмон. На доказ цього наводяться уривки з праць Флавія який стверджував, що у його часи щоденно там знаходили кістки велетнів. Але це була земля пророка Валаама, якого «Господь полюбив». І так переплутані факти та особистості у згаданих місках схоластів, що коли Зогар пояснює, що «Птахи», які надихали Валаама, означали «Зміїв», тобто Мудреців та Адептів, у школах яких він усвідомив таємниці пророцтв – вони знову користуються випадком, щоби довести, що гора Гермон була населеною «крилатими драконами Зла, голова яких Самаель», Сатана євреїв. Як пише Спенсер: «Саме до цих нечистих духів, прикованих до вершини Гермона в пустелі, був надісланий козел спокути Ізраїля, який прийняв ім'я одного з них (Азз(і)ель)». Ми стверджуємо що це не так. Зогар містить наступне пояснення з приводу справ магії, що має назву єврейською Нехашим, або «Робота Зміїв». Сказано (ч.3ст. 302): «Це має назву Нехашим, тому що маги (кабалісти практики) працюють оточені світлом Первісного Змія, якого вони бачуть у небі як сяючу зону, складену з міріад малих зірок». Це означає просто Астральне Світло, назване так мартиністами, Еліфасом Леві та наразі доволі сучасними окультистами.

«ПРОКЛЯТТЯ» З ФІЛОСОФСЬКОЇ ТОЧКИ ЗОРУ

Попередні вчення «таємної Доктрини», з доданими універсальними переказами, мусили були вже довести, що Брахмани, Пурани, Вендідад та інші Писання маздеїв, так саме як і рекорди

египтян, греків та римлян і, нарешті священні Писання євреїв, всі мають єдине начало. Жоден з них не є казкою, вигаданою для задоволення невігласів; всі вони – алегорії, з метою подати під фантастичним покривом великі істини, зібрані з області до історичних часів. Брак місця не дозволяє нам у цих томах викладати подробиці, що до чотрьох Рас, попередніх нашої сучасній Расі. Але до того як запропонувати вивчаючим історію психічної та духовної еволюції прямих допотопних батьків нашого П'ятого (Арійського) Людства та до того як виявити її вплив на всі інші бокові гілки одного стовбура, ми мусимо поглянути ще на декілька фактів. На основі свідчення всієї літератури древнього світу та інтуїтивних теорій декількох філософів та вчених пізніших віків було показано, що засади нашої Езотеричної Доктрини майже у кожному випадку підтверджуються як прямими так і посередніми доказами, що ні «легендарні Велетні», ні зниклі Материки, так саме як і еволюція попередніх Рас, не є вигадками та казками. У Addenda, що наприкінці цього тому, наука не одного разу буде поставленою у становище неможливості відповісти. Ми сподіваємося, що Додатки ці розіб'ють, нарешті, всі скептичні зауваження відносно священних чисел Природи та наших цифр взагалі. Доки що одне завдання залишилося не закінченим – це руйнація найзгубнішої з усіх догм, догми прокляття, під ярмом якої людство страждає з часів уявного непослуху Адама і Єви у їх притулку Едема. Творчі сили в людині були даром Божественної Мудрості, а не наслідками гріху. Це ясно доведено парадоксальною поведінкою Ієгови, який спочатку прикликає Адама і Єву (або Людство) за уявний гріх, а після благословляє свій «обраний народ» словами «розпліднюйтеся та розмножуйтеся, та населяйте землю». Прокляття не було накликає на людство Четвертою Расою, бо відносно безгрішна Третя Раса, загинула таким самим чином; відповідно Потоп не був покаранням, але просто результатом періодичного та геологічного закону. Так саме прокляття Карми не впало на них за спробу природного статевого сполучення, як це робить тваринний світ, позбавлений розуму, у належний для цього час року; але за зловживання творчою міццю, за осквернення божественного дару та розтрату життєвої субстанції без будь якої іншої мети, окрім звірячого особистого задоволення. Коли третя глава Книги Буття буде зрозумілою, то буде очевидним, що вона має відношення до Адама та Єви кінця Третьої Раси та початку Четвертої. Спочатку народження було таким самим легким для жінки, як і для всіх тварин. Ніколи не було в планах Природи, щоби жінка народжувала у «стражданнях». Все ж, з часу розвитку Четвертої Раси виникла ворожнеча між її сім'ям та сім'ям «Змія», сім'ям або плодом, Карми та Божественної Мудрості. Бо сім'я жінки, або хтивості, роздавило голову сімені плоду мудрості та знання, та перетворило священну таємницю розмноження у тваринне задоволення; тому Закон Карми «розтрощив п'ятку» Раси Атлантів та поступово змінив фізіологічно, морально, фізично та розумово всю природу Четвертої Раси людства, і людина з здорового царя творіння Третьої Раси стала у П'ятій, нашої Расі, жалкою істотою та опинилася наразі на нашій земній кулі багатим нащадком хвороб, тілесних та спадкових, та найбільш розумною твариною.

Таким є істинне Прокляття з фізіологічної точки зору, майже єдине про яке є натяки у кабалістичному Езотеризмі. У цьому аспекті, це прокляття є очевидним. Інтелектуальна еволюція прогресує разом з фізичною і ясна річ була прокляттям а не благословінням – дар, прискорений «Володарями Мудрості» які влили в людський Манас свіжу росу свого власного Духу та Природи. Божественний Титан таким чином, дарма постраждав; і можна навіть поскаржитися на даровані ним благодіяння та пожаліти за тими днями, які так мальовничо описані Есхілом у його «Закованому Прометейі», коли на кінці першого Титанічного Віку (Віку який був після віку ефірної людини, віку благочестивого Канду і Прамлочі) віку молодого фізичного людства, все ще позбавленого розуму і (фізіологічно) не чуттєвого, написано так: «дивлячись бачили дарма; слухаючи не чули, але як у ві сні зплутали все сутнє випадково, протягом часу тривалого». Наші Рятівники, Агнішвата та інші «Сини Полум'я Мудрості» – уособлені греками у Прометейі – можуть

залишатися невизнаними та у забутті, з причини несправедливості людського серця. Вони можуть від нашого невігластва бути посередньо проклятими за дар Пандори; але бути проголошеними вустами священництва Злобними Істотами – дуже важка Карма для «Нього», хто коли Зевс «бажав згубити всю людську расу», «наважився один» врятувати цю «смертну расу» від загибелі, словами цього Титана: «Від небезбеки падіння у морок Гадесу. За це зігнутий під вагою страждань жорстоких. Таких важких терпіти, такий жалкий на вигляд, Я, хто смертним так співчував...». І хор доречно зазначає: «Великий дар той, що дав ти смертним!». Прометей відповідає: «Так, більше того Я був той, хто дав їм вогонь». Далі хор: «Але тварини тимчасові, чи мають вони вогонь наразі полум'яний?». Прометей: «Так завдяки йому вони цілком зрозуміють велич мистецтва...». Але разом з мистецтвами, отриманий «вогонь» перетворився на величезне прокляття; тваринне начало та усвідомлення володіння ним змінили тимчасовий інстинкт у хронічний анімалізм та чуттєвість. Саме це висить над людством на вподобі до важкого покрову поховання. Таким чином виникла відповідальність за свободу волі; титанічні пристрасті людства у їх похмурому аспекті: «Заколотна ненаситність низьких пристрастей та хтивості, коли з самовпевненою зухвалістю кинули вони виклик межам закону». Прометей обдарував людину, в оповіданні Платона «Протагор», тією «мудрістю, яка надає фізичний благий стан», але тому, що нижчий аспект Манаса тваринного (Кама) залишився незмінним, то замість «незаплямованого розуму першого дару небес» утворився вічний шуліка постійного незадоволення та відчаю у поєднанні з «мрійною слабкістю, яка заковує сліпу расу смертних» до того часу, коли Прометей буде визволений Геркулесом, визначеним йому Небом, Рятівником. Християни, особливо римо-католики – намагалися запровадити пророчій зв'язок між цією драмою та пришествям Христа. Більшої помилки годі чекати. Істинний теософ, шукач Божественної Мудрості та шанувальник Абсолютної Досконалості – Невідомого Божества, яке а ні Зевс, а ні Іегова – відкине схожу ідею. Спираючись на древність він доведе, що ніколи не було першородного гріху, а лише зловживання фізичним розумом. Психіка людини керувалася тваринним інстинктом і разом вони гасили у ній світло Духовності. Він скаже: всі з вас хто може читати між рядками, вивчайте Древню Мудрість у древніх драмах, індуських та грецьких; читайте уважно «Закованого Прометея», як він був представлений у театрі в Афінах 2400 років тому! Міф цей не належить а ні Гезіоду, а ні Есхілу, а як каже Бунзен «від стародавніший за самих еллінів», бо істинно, він належить до світанку людської свідомості. Розіп'ятий Титан є уособлений символ колективного Логосу, «Воїнства та Володарів Мудрості», або Небесної Людини, втілених у людстві. Окрім того, як вказує ім'я його (Pro-me-theus) – «той хто бачить перед собою», або майбутнє – у тих мистецтвах які він винайшов та які виклав людству, глибоке психологічне провидіння було не останнім. Бо як він скаржиться дочкам Океану: «Я запровадив пророцтв різні види, Я перший побачив у снах видіння істини... і смертних вів до мистецтва таємного... Мистецтва смертним йшли від Прометея...».

Відкладемо на декілька сторінок головну тему та подивимося, яким може бути прихований сенс цього найбільш древнього переказу, бо він найбільш мальовничий між інших алегоричних переказів. Тому, що це безпосередньо стосується Ранніх Рас, то насправді не буде вже таким відступом. Тема трилогії Есхіла, дві частини якої загублені, знайома всім культурним читачам. Наполовину Бог викрадає у Богів (Елохімів) їх таємницю – таємницю Творчого Вогню. За це він покараний Кроносом та виданий Зевсу, Батькові та Творцеві Людства, який бажав щоби воно залишалося розумово сліпим; Зевс, особисте Божество, не бажає бачити людину «схожою до нас». Тому Прометей, «Вогонь та Світло даруючий» прикований до гори Кавказу та засуджений на страждання. Але Доля трилика (Карма), накази якої як каже Титан, навіть Зевс – «Навіть він уникнути не може...», заповідає, що ці страждання будуть тривати лише до дня, коли син Зевса – «Так син вищий силою за батька... Це мусив бути один (Io) з нащадків твоїх» - буде народжений.

Цей «Син» визволить Прометея (страждене Людство) від його власного доленосного подарунку. Ім'я його «Той хто мусить прийти». Таким чином на основі небагатьох рядків, які так саме як і будь які інші алегоричні, можуть бути витлумачені у будь якому сенсі – на основі слів промовлених Прометеем до Іо, дочки Інахуса, яку переслідує Зевс – ціле пророцтво побудоване деякими католицькими письменниками. Каже розіп'ятий Титан: «І мороку минулого знамення проголошують дуби речущі, через них відкрито без слів загадкових привітання тобі, славетна дружина Зевса... тебе торкаючись однією рукою яка не лякає; і понесеш ти Епафоса темного, відмітить рід його священний». Це було витлумачено деякими фанатиками як пророцтво, «Іо є мати Бога», кажуть нам, а «Темний Епафос» - Христос. Але останній не скинув з трону свого Батька, хіба лише метафорично, якщо ми будемо мати на увазі Іегову; так саме християнський Рятівник не скидав свого Батька у Гадес. Прометей каже, що Зевс буде приниженим ще більше: «...таке одруження готує, яке з трону його скине у глибину безодні, Відбудеться прокляття Кроноса, батька його...Нехай сидить між громів власних, тримаючи в долонях палаючі блискавки, але вони не служитимуть ні чому, і він впаде, у соромі нестерпному важкому...». «Темний Епафос» був Діонісій-Сабасій, син Зевса та Деметри у Містеріях сабеян під час яких «Батько Богів» прийняв образ Змія, зародив від Деметри Діонісія або Сонячного вакха. Іо є Місяць і у той самий час Єва нової раси, так саме як Деметра – у цьому випадку. Дійсно, міф про Прометея є пророцтвом, але воно не має відношення до будь якого з Циклових Рятівників, які з'являлися періодично у різних країнах та між різних народів та у перехідних умовах еволюції. Він вказує на останні таємниці циклічних перетворень, протягом яких, людство йтиме від ефірного до щільного фізичного стану, від духовного до фізіологічного розмноження спрямоване наразі вперед до протилежної дуги цикла, до тієї другої фази свого первісного стану, коли жінка не знала чоловіка, і людське потомство створювалося а не було зачатим. Стан цей повернеться до всього світу загалом, коли останній відкриє і дійсно оцінить істини, які лежать в основі цієї великої проблеми статі. Це буде навіподоби до «світла яке ніколи не сяяло ні над морем ні над землею», і мусить прийти до людей через Теософічне Товариство. Це світло поведе вперед до істинної інтуїції. До того часу коли, як одного разу було написано у листі одному теософові: «Світ буде мати Расу людей схожих до Будди та Христа, бо світ відкриє, що людина володіє могутністю створювати Буддо-схожих дітей а не Демонів... Коли це знання прийде, всі догматичні релігії і разом з ними всі Демони вимруть».

Якщо ми поміркуємо над послідовним розвитком алегорії та над характером героїв, то таємниця може бути розгаданою. Кронос, звісно зображує «Час» у його цикловій течії. Він поїдає власних дітей так саме як і Богів екзотеричних догм. Замість Зевса він з'їв його кам'яного ідола: але символ зростав та розвився у людській уяві за мірою руху людства дугою еволюції до низу лише до фізичного та розумового – не духовного – удосконалення. Коли його духовна еволюція буде так саме розвиненою, Кронос не буде більше обманутим. Замість кам'яного зображення він поглине антропоморфічну видумку як таку. Бо Змій Мудрості поданий в Містеріях сабеян, як уособлений Логос, єдність духовних та фізичних Сил, народить у Часі (Кронос) потомство – Діонісія-Вакха або темного Епафоса, «могутнього», Расу яка скине його. Де буде він народжений? Прометей у власному пророцтві до Іо – Місячна Богиня народжена, бо вона Ізіда і Єва, Велика Матір. Він визначає шлях (расових) блукань так просто, як лише слова дозволяють це показати. Вона мусить залишити Європу та відправитися до материка Азія; коли вона досягає там великої гори Кавказу, Титан скаже до неї: «Коли ти потік перетнеш, межу материків двох, до Сходу звернутих...», вона мусить рухатися на Схід,, крізь «Босфор Кімерійський» та перейти те, що імовірно є Волга біля Астрахані на Каспійському морі. Після чого вона зустрине «злі північні вихори» і звідти вона попрямує у землю «Воїнства Арімаспійського» (Схід Скіфії Геродота) за напрямом до – «Річки Плутоніа, з надлишками золота...». Професор Н'юман правильно припускає, що це означає річку

Урал, бо Арімаспі Геродота були «мешканці цієї золотоносної області». Далі ми зустрічаємося з загадкою для всіх європейських тлумачників. Титан каже: «Не наближайся до цих (Арімаспі та Гріпес), Досягнеш ти там далекий кордон, де раса смуглява живе, Біля Сонячних джерел, звідки Ефіопії ріка виходить; йди за її течією до порогів швидких, де від висот Біблінських Нейлос надсилає потоки вод священних». Тут було заповідано Іо заснувати поселення для себе та синів. Подивимося як тлумачать це місце. Іо наказано рухатися на Схід, доки вона не досягне річки Ефіопії, вздовж якої вона мусить рухатися доки річка не впаде до Нілу – звідси і все непорозуміння. «За географічних теорій ранніх греків» автор перекладу «Закований Прометей» повідомляє нам що: «Цій умові відповідала річка Інд. Аріан, згадує, що Олександр Великий готувався пливати на кораблях по Інду (побачив крокодилів яких він зустрів лише на Нілі) і тому вирішив, що він відкрив витoki Нілу; неначе Ніл почався в Індії та крізь пустелі втратив назву, але далі перетинаючи населені землі знову називався Нілом мешканцями ефіопами і пізніше єгиптянами. Виргільй повторює цю помилку». Як Олександр так і Виргільй могли помилятися у власних географічних припущеннях; але пророцтво Прометея жодним чином не погіршило – у будь якому випадку не у його Езотеричному сенсі. Коли відома Раса представлена у символізмі і події, що до неї подані алегорично, не можна очікувати топографічної точності, що стосується до шляху, накресленого для її уособлення. Все ж, виявляється, що ріка Ефіопс є без сумнівів, Інд і вона є Ніл, або Ніла. Ця ріка отримала початок на небесній горі Кайласа, Обителі Богів – 22.000 футів над рівнем моря. Інд був рікою Ефіопс і так називалася греками до часів Олександра, бо береги її від Аттока до Сінда були заселені племенами, названими східними ефіопами. Індія та Єгипет були дві споріднені народності, і східні ефіопи – могутні будівельники – прийшли з Індії, як це нам здається достатньо доведено у «Викритій Ізиді». Чому у такому випадку Олександр або навіть вчений Виргільй не могли скористатися словом Ніл або Нейлос, коли казали про Інд, і що це було одним з його імен? До цього часу Ніл у місцевості навколо Калабагху називається Нілом, що значить «синій», і Ніла – «синя ріка». Вода там такого глибокого синього кольору, що назва ця була дана з давніх часів; маленьке містечко на її березі має таку саму назву та існує до цього часу. Вочевидь, Аріан що писав значно пізніше за часів Олександра та не знав древньої назви Інда, без наміру навів наклеп на грецького завойовника. Так саме і наші сучасні історики не розумніші, бо часто вони роблять неспростовні заяви на основі простої видимості, з такою легкістю як це робили їх древні колеги в епоху коли не було жодних енциклопедій. Раса Іо, «діві при коров'ячих рогах» таким чином, є просто перша раса піонерів ефіопів приведених нею з Інду до Нілу, отримавшого власну назву у пам'ять ріки на батьківщині колоністів з Індії. Тому Прометей каже Іо, що священний Нейлос – Бог, не річка – спрямує її до «землі з трьома кутами», саме до Дельти, де її сини мусять заснувати це «віддалене поселення». Саме тут нова раса (єгиптян) мусила була початися і «жіноча раса», яка стане «п'ятою за лінією нащадків» від темного Епафоса – «П'ятьдесят з них повернуться у Агрос». У той час одна з незайманих соґрішить від кохання і «Род царів у Аргусі понесе... Від сім'я того виникнуть відважні герої, стрілки уславлені мене звільнять від зол». Коли повстануть ці герої, Титан не повідомляє, бо як він зазначає: «Промова тривала потрібна, щоби викласти все». Але «Агрос» є Аргіварша, Земля жертвоприношень древніх Іерофантів, звідки прийде Визволитель Людства, назва ця у пізніші віки стала ім'ям сусідки її Індії – Ар'яврти, стародавніх часів.

Що тема ця була частиною Містерій сабеян, ми знаємо від декількох стародавніх письменників; між іншими і від Цицерона та Климента Олександрійського. Останні письменники є єдиними, які приписують істинній причині той факт, що Есхіл був звинувачений афінянами у святотатстві та був засуджений до побиття камінням на смерть. Вони кажуть, що як непосвячений Есхіл профанував Містерії та виклав їх у власній Трилогії, представленій до публікації. Але він був би так саме засуджений якби і був посвячений; що імовірно і було у цьому випадку, бо інакше

навподоби до Сократа, він мусив би мати Демона, який відкрив би йому таємну та сокровенну алегоричну Драму Посвячення. У будь-якому випадку, не «батько грецької трагедії» вигадав пророцтво Прометея; бо він лише повторив у драматичній формі те, що відкривалося жерцям під час Містерій Сабасія. Останні були одним з стародавніших свят, і початок їх і на цей час невідомий історії. Міфологи пов'язують їх з Юпітером та Вакхом через Мітра, Сонце, назване Сабасій на деяких древніх пам'ятниках. Все ж, вони ніколи не були виключно грецькою власністю, але ведуть початок свій з найдревніших часів. Перекладач драми висловлює подив, як міг Есхіл стати винним у такому «Протиріччі між характером Зевса, яким він показаний у «Закованому Прометей», і тим образом, який поданий у інших драмах». Саме тому, що Есхіл, навіщо до Шекспіра, був і назавжди залишиться інтелектуальним «Сфінксом» віків. Між Зевсом, Абстрактним Божеством грецької думки, і Олімпійським Зевсом існувало провалля. Останній уособлював в Містеріях принцип не вище, ніж нижчий аспект людського фізичного розуму – Манас у сполученні з Кама; у той час коли Прометей – божественний аспект Манаса, який поєднаний та спрямований до Буддхі – був божественною Душею. Зевс кожного разу, коли він представлений як не володіючий власними пристрастями, є ні чим іншим ніж Людська Душа – ревнивий Бог, мстивий та жорстокий у власному Егоїзмі, або «Самості». Звідси Зевс представлений у вигляді Змія – розумового звабника людини – який, все ж, народжує протягом еволюційного Цикла «Людину-Рятівника», Сонячного Вакха або Діонісія – більше ніж людину. Діонісій єдиний з Озірісом, Крішною та Буддою, небесним Мудрецем та з майбутнім (десятим) Аватаром, Славетним Духовним Христом (Christos), який визволив стражденного Крестос (Chrestos) – людства, або Прометея, від його страждань. Це як кажуть брамінські та буддійські легенди та їх відголоски у вченні Зороастра і наразі християнстві, станеться наприкінці Калі Юги. І лише після появи Калкі Аватара або Сосіоша людина буде народжуватися від жінки без гріху. У той час Брама, індуське божество, Ахура Мазда (Ормазд) зороастрян, Зевс, греко-олімпійський Дон Жуан, Іегова, ревнивий, жорстокий племенний Бог ізраїльтян та всі їх подоби у всесвітньому Пантеоні людської фантазії – зникнуть та розчиняться у повітрі. Разом з ними зникнуть і їх тіні, темні аспекти всіх цих Божеств, завжди подані у вигляді їх братів-«близнюків» та тварин у екзотеричних легендах – і як їх власні відображення на Землі у Езотеричній Філософії. Арімени та Тіфони, Самаелі та Сатани, всі будуть скинуті з їх престолів у той день, коли кожна темна злісна пристрасть буде приборкана. Існує єдиний Вічний Закон в Природі, єдиний, який завжди спрямований на рівновагу та встановлення кінцевої гармонії. Саме завдяки цьому Закону духовного розвитку, який замінить розвиток фізичний та чисто розумовий, людство звільниться від всіх своїх уявних Богів та побачить себе нарешті, Само-спокутим. У своєму кінцевому одкровенні древній міф Прометея, прото- та анти-образи якого, зустрічаються у кожній древній Теогонії і у кожній з них на початку самого народження фізичного зла, стоїть на порозі людського життя. Кронос є «Час», перший закон якого, щоби порядок послідовних та гармонійних фаз в процесі еволюції, під час розвитку циклу, дотримувався точно – під страхом суворого покарання за ненормальне зростання з усіма наслідками. У програму природного розвитку не входило, щоби людина – хоча вона і є найвищою тваринною істотою – стала одразу розумово, духовно та психічно тим наполовину Богом, якою вона є на Землі, у той час коли її фізична побудова залишалася би слабкою, безпорадною у порівнянні з майже будь-яким великим ссавцем. Контраст занадто недолугий та брутальний; святилище негідне для Бога у ньому мешкаючого. Таким чином, дар Прометея став Прокляттям – хоча це було відомим наперед та передбаченим Воїнством, уособленим у цьому образі, як ясно доводить його ім'я. Саме у цьому одночасно його гріх та спокута. Все воїнство, яке втілювалося у частину людства, хоча і було спрямоване до цього Кармою або Немезідою, обрало свободу волі ніж пасивне рабство, розумне та свідоме страждання «протягом міріад часу», уродженному, інстинктивному безкорисному блаженству. Знаючи, що таке втілення було передчасним та не було в програмі Природи, Небесне

Воїнство, «Прометей», все ж, пожертувало собою, щоби обдарувати цим хочаби частину людства. Але рятуючи людину від розумової темряви, вони поклали на неї страждання від визнання власної відповідальності – результат її власної волі – окрім всіх інших страждань людини у плоті. Ці страждання Прометей прийняв на себе, бо з цього часу Воїнство поєдналося з святилищем приготованим для нього та яке ще не було закінченим на той час.

І тому, що духовна еволюція не була у стані рухатися ритмічно з фізичною, коли однорідність її була порушена домішками, то дар цей став таким чином, головною причиною, якщо не єдиним началом Зла. Високо філософічною є алегорія де Кронос проклинає Зевса за падіння його у примітивні часи Золотого Віку Сатурна, коли всі люди були наполовину Богами, та за створення фізичної раси людей, відносно слабких та безпорадних; а далі показує його зрадником винуватого помстою (Зевса) за крадіжку у Богів їх виключного права на творіння і завдяки цьому підняв його людину до їх рівня духовного та розумового. У випадку Прометея, Зевс уособлює собою Воїнство Первісних Прабатьків, Пітара «Батьків» які створили людину без почуттів та розуму; у той час коли Божественний Титан представляє Духовних Творців, Дев, які «впали» у зародження. Перші духовно нижчі але фізично сильніші, ніж «Прометейці»; тому останні подані переможеними. «Нижче Воїнство працю якого Титан змарнував і, таким чином зруйнував плани Зевса», було на цій Землі у власній сфері та плані діяльності, у той час коли вище Воїнство було вигнане з Неба та заплутане у тенетах Матерії. Нижче Воїнство володіло всіма космічними та нижчими Титанічними Силами; Вищий Титан володів лише Вогнем Розуму та Духу. Цю драму боротьби Прометея з Олімпійським Тираном та деспотом, чуттєвим Зевсом, можна спостерігати щоденно у нашому сучасному суспільстві; нижчі пристрасті приковують вищі спонукання до скелі Матерії, щоби у багатьох випадках народити шуліку горя, страждання та каяття. У кожному такому випадку ми ще раз бачимо – «Бог... закований, занурений у скорботу; Зевса, ворога всіма ненависного» - Бога позбавленого навіть вищої втіхи Прометея, постраждалого від подвигу самопожертви – «За те, що так людей він полюбив» - бо божественний Титан був рухомий альтруїзмом; але смертна людина завжди та у всьому – лише егоїзмом. Сучасний Прометей став наразі Epi-metheus, «той хто бачить лише після події», бо всесвітня філантропія першого давно перетворилася на самозакоханість. Людина стане знову вільним Титаном древніх часів, але не до того як еволюція Циклу врівноважить порушену гармонію між двома ествами – земним та божественним; після чого вона стане недосяжною для нижчих Титанічних Сил, недосяжною у власній Особистості та безсмертною у власній Індивідуальності – але це не може статися доки не буде знищений будь який тваринний елемент з її природи. Коли людина зрозуміє, що «Deus non fecit mortem», але сама людина створила це, вона знову стане Прометеєм до його падіння. Для подальшого ознайомлення з символізмом Прометея та початком походження цього міфу в Греції, увага читача відсилається до другої частини цього тому, до Відділу «Прометей, Титан...». У цій частині надається вся додаткова інформація відносно тих засад, які найбільше заперечуються. Ця праця така різноманітна у порівнянні з визнаними стандартами теології та сучасної науки, що не треба зневажати жодним доказом, щоби довести, що стандарти ці часто узурпуються незаконно.

ДОДАТКОВІ УРИВКИ З КОМЕНТАРІВ НА ВІРШІ У СТАНЦІ 12

Манускрипт, з якого ці додаткові пояснення взяті, належить до гурту названого Тун-шаг-кїї сан-тіє со-нга, або «Рекорди Тридцяти п'ятьох Будд Звільнюючих», як називають їх екзотерично. Ці Особистості, все ж, хоча вони і називаються релігією північних буддистів Буддами так саме можуть називатися Ріші, Аватарами тощо, бо вони є «Буддами, попередніми до Шак'ямуні», лише для північних послідовників Етики Готами. Ці великі Махатми або Будди є всесвітнім та суспільним здобутком; вони є історичні Мудреці – у будь якому випадку для всіх окултистів, що вірять у таку

Ієрархію Мудреців, та яким існування їх було доведено членами цього Братства. Вони обрані з одного гурту у дев'яносто семеро Будд та з п'ятидесяти трьох другого, у більшості випадків уявних образів, які у дійсності є уособленням сил першоназваних. Ці «Корзини» древніх писань на «пальмовому листі» зберігаються у великій таємниці. Кожний Манускрипт має як додаток до нього короткий синопсис історії тієї суб-раси, до якої конкретний Будда-Лха належав. Той особливий Манускрипт, з якого уривки були перекладені на бідьш досяжні мові, був списаний з кам'яних табличок, що належали одному Будді самих перших днів П'ятої Раси, який був свідком Потопу та занурення головних Материків Раси Атлантів. День коли більшість, якщо не все з того, що викладено тут з Архаїчних Рекордів буде визнане точним, не такий далекий. У той час символісти переконуються, що навіть Оді́н, або Бог Водін, Вищий Бог скандинавської та германської міфології є одним з тридцяти п'ятьох Будд; і насправді один з самих ранніх, бо Материк до якого він та його раса належали, так саме є одним з стародавніх – воістину такий стародавній, що у ті часи тропічна природа зустрічалася там, де наразі лежать вічні льодовики і можна було перейти майже суходолом з Норвегії via Ісландія і Гренландія у землі які наразі оточують Гудзонів пролив. Так саме, у дні слави гігантів Атлантиди, синів «Велетнів зі Сходу», мандрівник міг йти з того місця, яке наразі називається пустелею Сахара, у напрямку до земель, що наразі у глибокому сні на дні Мексиканської Затоки та Карибського моря. Події які ніколи не були записані, окрім що в людській пам'яті, але які священно передавалися одним поколінням до іншого та від однієї раси до наступної, могли зберегтися, завдяки постійній передачі «у великій книзі мізків» та протягом численних віків з більшою точністю, ніж у будь якому написаному документі або рекорді. «Те що складає частину наших Душ, Вічне» - каже Теккерей; і що може бути ближчим до наших Душ, ніж те, що сталося на світанку наших життів? Ці життя незчисленні, але Душа або Дух, надихаючий нас протягом всіх цих існувань, є одним; хоча «велика книга» фізичних мізків може забути події у межах одного земного життя, але сума сукупної пам'яті ніколи не може залишити Божественну Душу всередині нас. Шепіт її може бути ласкавим, звук слів далекий від плану наших фізичних почуттів, все ж тінь подій які мали місце, так саме як і тінь подій майбутніх у межах її можливостей і вічно стоїть перед її розумовим зором. Можливо саме цей голос душі говорить тим, хто вірить у перекази більше ніж у написану історію, що все ж, нижче написане є істиною та має відношення до доісторичних фактів.

Ось що написано у одному місці: «Царі Світла відійшли у гніві. Гріхи людей стали такими чорними, що Земля тремтить у власній великій агонії... Лазореві Престоли залишаються порожніми. Хто з Коричневої, хто з Червоної або навіть з Чорних (Рас) може сісти на Престоли Благословенних, Престоли Знання та Милосердя? Хто може уособитися у Квітку Сили, Рослину Золотого Стебла та Лазоревої Квітки?» «Царі Світла» є ім'ям у всіх древніх рекордах Володарів Божественних Династій. «Лазореве Сідалище» у деяких документах перекладені як «Небесні Престоли». «Квітка Міці» означає наразі Лотос; хто може сказати яким він був у той період?

Письменник далі оплакує долю власного народу, на впродобі до Ієремії. Вони залишилися позбавленими своїх «Лазоревих» (Небесних) Царів; і «вони кольору дев», місячного кольору шкіри, і «вони сяючого (золотого) образу» відійшли до «Країни Блаженства, Країни Вогню та Металу» - або відповідно до правил символізму – до земель на Північ та Схід, звідки «Великі Води були віднесені, втягнуті Землею та розвіянні у Повітрі». Мудрі раси побачили «Чорних Драконів Бурі, скинутих Драконасми Мудрості», та «вткли, керовані сяючими Охоронцями чудової Країни», імовірно, великими древніми Адептами; тими кого індуси називають Ману та Ріші. Одним з них був Вайвасвата Ману. Ті «жовтого кольору», є предками тих, кого етнологія наразі розміщує між туранцями, монголами, китайцями та іншими древніми народностями; і земля куди вони втекли була саме Центральна Азія. Тут були зароджені нові раси; тут вони жили та померли до поділу

народів. Але «поділ цей» не виник у місцевостях відведених для цього сучасною наукою та тим способом, як це описує М.Мюллер та інші аріаністи. Біля двох тритин мільйона років пройшли з часу того періоду. Жовтошкірі велетні після атлантичних часів, внаслідок такого насильницького розташування у одній частині світу з расовою кров'ю без будь якого примісу до неї, протягом біля 700.000 років, мали достатньо часу, щоби розповсюдитися та народити різноманітні типи. Те саме сталося і в Африці; ніде не існує більш різноманітних типів, від чорних до майже білих, від людей гігантського зросту до карликових рас; і це лише з причини їх примусового географічного обмеження. Африканці не полишали власний материк протягом декількох сотен тисячорічч. Якби на завтра материк Європи зник та на його місце з'явилися інші землі і якби африканські племена мусили були поділитися та розвіятися Землею, то саме вони приблизно через тисячу років від цього часу складали би більшість цивілізованих народів. Нашадки наших висококультурних націй, які пережили би катастрофу та врятувалися на будь якому острові, не маючи жодної можливості перепливти нові моря, виродилися би та повернулися у стан відносного дикунства. Таким чином, причина висунута для поділу людства на вищі та нижчі раси, руйнується сама по собі та стає очевидною помилкою. Такими є факти, наведені в Архаїчних Рекордах. Порівнюючі їх деякими сучасними теоріями еволюції, мінус Природний Підбір, ствердження ці стають цілком розумними та логічними. Таким чином у той час коли арійці є нащадками жовтого Адама, гігантська, висококультурна Атлантидо-арійська Раса, семіти – і з ними разом євреї – походять від червоного Адама і, таким чином, як Катерфаж так і писменники Мойсеєвої Книги Буття – праві. Бо якби п'ята глава з першої книги Мойсея могла бути порівняною з генеалогіями нашої Архаїчної Біблії, то період від Адама впритул до Ноя був би знайдений відзначеним у ній, хоча зрозуміло, під іншими іменами, а відповідні роки Патріархів опинилися би перетвореними на періоди і все було би символічно і алегорично. У Манускрипті який ми розглядаємо, містяться свідчення про великі знання та цивілізацію народів Атлантиди, що дають нам уявлення про їх методи керування та характер їх наук та мистецтв. Якщо вже про Третю Корінну Расу лемуридо-атлантидів сказано як про потоплену «разом з її високою цивілізацією та Богами», то скільки більше можна сказати того самого про атлантидів! Саме від Четвертої Раси отримали перші арійці свої знання та «велику кількість гарних речей»; Сабха та Маясбха, згадані у Махабхараті, є подарунок Маясури Пандавам. Від них навчилися вони повітроплавству, Вімана Від'я, «мистецтво літати у повітряних повозках», а тому так саме і їх великим наукам метеорографії та метеорології. Знову таки, саме від них арійці отримали свої найбільш кращі науки про приховані властивості коштовного каміння, хімію, точніше алхімію, мінералогію, геологію, фізику та астрономію.

Багато разів письменниця запитувала себе: чи є оповідання у Книзі Вихід – на край випадок у деталях – як воно показане у Старому Заповіті, самостійним. Або воно, так саме як і розповідь про самого Мойсея та багатьох інших, просто ще одна з версій легенд про атлантидів? Бо хто з тих хто почув перекази про останніх не побачить схожість у головних рисах? Пригадаємо гнів «Божий» на впертість фарвона, та Його наказ «обраним», до того як підти, прихопити у єгиптян «коштовності золоті та срібні», і нарешті потоплення єгиптян та самого фараона у Червоному Морі. Далі прочитаємо з Коментарів наступний уривок більш раннього переказу:

«Сумував «Великий Цар Сяючого Образу», голова всіх Жовто-ликих бо бачив всі гріхи чорно-ликих. І надіслав він свої повітряні кораблі (Вімана) з благочестивими людьми у них до всіх братів-правителів (голів інших народів та племен) зі словами: «Готуйтеся. Повстаньте, ви люди Доброго Закону, та перейдіть через землю, доки вона (ще) суха. «Володарі Бурі» йдуть. Колісниці їх наближаються до землі. Лише одну ніч та два дні проживуть Володарі Темного Образу (Чаклуни) на цій терплячій землі. Вона засуджена і вони мусять впасти разом з нею. Володарі Вогнів надр (Гноми та стихійні Духи Вогню) виготовляють свої магичні Агністра (вогняні обладунки,

виготовлені за посередництвом Магії). Але Володарі Темного Ока («Злого Ока») сильніші ніж вони (Стихийні духи), і вони раби могутніх. Вони освічені в Астра (Від'я, вище магічне мистецтво). Повстаньте та застосуйте ваші (тобто ваші магічні сили, щоби протистояти силам Чаклунів). Нехай кожний Володар Сяючого Образу (Адепт Білої Магії) примусить Вімана кожного Володаря Темного Образу потрапити до його рук (або володіння), щоби жодний (з Чаклунів) не зміг завдяки йому врятуватися від вод, уникнути Жезла Чотирьох (Кармічних Божеств) та врятувати своїх злих (послідовників або народ). Нехай кожний Жовто-ликий надішле сон на кожного Чорно-ликого. Нехай навіть вони (Чаклуни) уникнуть болі та страждань. Нехай кожна людина вірна Сонячним Богам, зв'яже (паралізує) кожную людину, вірну Місячним Богам, щоби вона не страждала та не уникла власної участі. І нехай кожний Жовтого Образу дасть свою воду-життя (кров) розмовляючим тваринам які належать Чорному Образу, щоби вони не розбудили хазяїна свого. Час прийшов, Чорна Ніч готова... «Нехай відбувається доля їх. Ми Слуги Великих Чотирьох. Нехай повернуться Царі Світла». Великий Цар впав на свій Сяючий Образ та заривав... Коли Царі зібралися, води вже рушили... (Але) народи вже перейшли сухі землі. Вони були за межами рівня води. Царі їх досягли у власних Вімана та повели їх у землі Вогню та Металу (Схід та Північ)». У іншому місці ще сказано: «Зірки (метеори) впали зливою на землі Чорно-ликих; але вони спали. Розмовляючі звірі (магічні охоронці) були спокійними. Володарі надр очікували наказів, але вони не прийшли бо володарі їх спали. Води піднялися та вкрили долини від одного кінця Землі до другого. Плоскогір'я залишилися, дно Землі (землі антиподів) залишилося сухим. Там жили ті, хто врятувався: люди Жовтого Образу та прямого ока (відкриті та відверті люди). Коли Володарі Темного Образу прокинулися та згадали про свої Вімана, щоби врятуватися від вод, вони побачили, що ті зникли». Далі ще одне місце показує, як деякі з більш могутніх магів, «Темних Образів», які прокинулися раніше інших, переслідують тих, хто «пограбував їх» і хто опинилися у останніх рядах, бо «народи були такими численними як зірки чумацького шляху», каже один з більш сучасних Коментарів, написаний санскритом. «На вподобі до того як змії некваплячись розгортає власне тіло, так Сини Людей, керовані Синами Мудрості розгорнули власні ряди, розширилися на вподобі до потоку прісних вод... чимало з тих хто налякався, загинули на шляху. Але більшість була врятованою». Все ж, переслідувачі, «голова та груди яких були високо над водою», гналися за ними «протягом трьох місячних періодів», доки нарешті їх не вкрили води, і вони всі загинули до останньої людини; ґрунт просів під їх ногами і Земля поглинула тих, хто осквернив її.

У цьому велика схожість з первісним матеріалом, на засадах якого була побудована сотні тисячорічч потому, схожа розповідь у Книзі Вихід. Біографія Мойсея, розповідь про народження, дитинство та порятунок його з Нілу дочкою Фараона, як наразі доведено, були запозичені з халдейського переказу про Саргона. І якщо це так, бо асирійські таблички у Британському Музеї є гарним доказом цьому, то чому не бути тому самому, що стосується до розповіді про євреїв, які забрали у єгиптян коштовності, та загибелі Фараона та його війська та тощо? Гіганти-маги з Рута та Даїт'я, «Володарі Темного Образу», могли у пізніших оповіданнях стати єгипетськими магами, а жовтошкірі народи П'ятої Раси, добрими синами Іакова, «обраним народом»! Ще одне ствердження мусить бути зроблено. Існувало декілька Божественних Династій – цілий ряд їх для кожної Корінної Раси, починаючи з Третьої, до того, кожний такий ряд був пристосований та у цілковитій відповідності з визначенням Людством. Останні семеро династій, згаданих в єгипетських та халдейських рекордах, належали до П'ятої Раси, яка хоча зазвичай має назву арійської, не була цілком такою, бо вона завжди була значно перемішаною з расами, яким етнографія дає іншу назву. Було би неможливим з причини обмеженості простору у нашому розпорядженні, вдатися до подальших подробиць життя атлантів, в яких Схід так саме вірить, як ми у древніх єгиптян, але існування яких заперечується більшістю західних вчених, так саме як вони заперечували деякі

істини, починаючи від існування Гомера та до поштових голубів. Цивілізація атлантів була навіть вищою за цивілізацію єгиптян. Саме їх вироджені нащадки, народ Атлантиди Платона, побудували перші піраміди у цій країні і це зрозуміло ще до приходу «Східних Ефіопів», як Геродот називає єгиптян. Це можна цілком вивести з твердження, зробленого А.Марцеллом який каже про піраміди, що: «Існують так саме підземні ходи та сховища, які як кажуть, побудовані були людьми, освітченими у древніх містеріях і які завдяки цьому, передбачили наводнення; побудовані вони були у різних місцях, щоби не зникла пам'ять про їх священні ритуали». Ці люди, які «передбачили наводнення», не були єгиптянами, що ніколи не бачили інших потопів окрім періодичного підйому вод Нілу. Хто вони були? Останні з атлантів, стверджуємо ми; ті раси існування яких туманно припускається наукою і, маючи на увазі яких Ч.Гульд, відомий геолог, пише: «Чи можемо ми припустити, що ми цілком вичерпали великий музей Природи? Чи потрапили ми насправді за межі її порогу? Чи містить написана історія людини яка складає лише декілька тисячорічч, всю течію її розумного існування? Або у тривалих міфічних ерах, за межами багатьох сотен тисячорічч та записаних у хронологіях Халдеї та Китаю, ми маємо туманні натяки про доісторичну людину, передані традиціями і, можливо занесені декількома вцілілими людьми з інших країн, які наподобі до казкової (?) Атлантиди Платона могли бути затоплені або стали ареною будь якої катастрофи, яка їх знищила разом з їх цивілізацією?». Після цього можна відчувати цілковиту довіру до слів одного з Учителів, написаних за декілька років до публікації вище цитованих слів Г.Гульда. «Четверта Раса мала свої періоди вищої цивілізації. Грецька, римська і навіть єгипетська цивілізації ніщо у порівнянні з цивілізаціями які почалися з Третьою Расою».

Але якщо Третій та Четвертій Расам відмовлено у такій цивілізації, у майстерності та мистецтвах і науках, то ніхто не буде заперечувати, що між великими цивілізаціями древності, такими як цивілізації Єгипту та Індії, лежала темна епоха глибокого невігластва та варварства, з самого початку християнської ери впритул до нашої сучасної цивілізації, протягом якої будь яка пам'ять про ці перекази була втраченою. Як сказано у «Викритій Ізиді»: «Чому ми мусимо забути, що віки до того часу коли кораблі видатного генуезця розрізали Західні води, фінікійські вже плавали навколо Світу та розповсюджували цивілізацію в областях наразі покинутих та занурених у тишу? Хто з археологів наважиться стверджувати, що та сама рука, яка планувала Піраміди Єгипта, Карнака і тисячі руїн які наразі відходять у небуття на піщаних берегах Ніла, не побудувала і монументальний Нагкон-Ват у Камбоджі; або не накреслила ієрогліфи на обелісках та брамах кинутих індуських осель, відкритих у Британській Колумбії; або ті знаки які знаходять у руїнах Паленки та Уксмали у Центральній Америці? Хіба реліквії у наших музеях – останні нагадування про давно «втрачені мистецтва» - не свідчать на користь древньої цивілізації? І хіба не доводять вони, знову та знову, що зниклі народи та материки поховали з собою мистецтва та науки, які ні перший тігель розкалений у середньорічному монастирі, ні останній розбитий сучасним хіміком, не могли відродити і не зможуть – у будь якому випадку не у цьому сторіччі. І те саме запитання, що і у той час, може бути задане наразі: «Як відбулося, що найбільш високий рівень на наш час, дозволяє нам бачити у туманній далечині лише гірську стежку Знання та монументальні докази, залишені ранніми дослідниками для визначення досягнутого ними? Якщо сучасні майстри так випередили старих, то чому вони не відновляють для нас втрачені мистецтва наших після потопних предків? Чому вони не дають нам стійких до часу фарб Луксору – пурпур тирський, яскравий верміліон та сяючий синій, що прикрашають стіни цього палацу і такі самі яскраві як і у перший день їх покладання; не підлягаючий руйнації цемент пірамід та аквадуків; клинок Дамаску, який може бути закручений та не зламаний; чудові незрівнянні відтінки кольорового скла, знайдені посеред пилу руїн древніх храмів; і таємниця справжнього ковкого скла? Якщо хімія не здатна порівнятися у деяких мистецтвах навіть з раннім середньовіччям, то навіщо вихвалитися власними

здобутками, які імовірно були відомі тисячоріччя тому. Чим далі просувається археологія і філологія, тим більш принизливі для нашої пихи ті відкриття які робляться щоденно, і тим більш яскраві докази на користь тих, хто можливо з причини їх віддаленої древності, вважалися до цього часу зануреними у забобони».

Між інших мистецтв та наук древні народи – як спадок від атлантів – отримали астрономію та символізм разом зі знанням Зодіаку. Як вже було пояснено, увесь стародавній світ вірив цілком виправдано, що людство та його раси щільно зв'язані з Планетами, а останні з Зодіаком. Вся історія Світу записана у останньому. У древніх храмах Єгипту є приклад цього у Зодіаку Дендера; але за виключенням однієї арабської праці, яка належить одному суфію, автор ніколи не зустрічала жодної правильної копії цих видатних рекордів минулої – а так саме і майбутньої – історії нашої Землі. Все ж, первісні рекорди існують, по за будь яким сумнівом. Тому що європейці не знайомі з справжніми Зодіаками Індії, а ті, з якими їм трапляється ознайомитися, вони не можуть зрозуміти, як свідчить про це Бентелей, то для того щоби перевірити це ствердження, ми радимо звернутися до праці Денона, у якій можуть бути знайдені та досліджені два відомих єгипетських Зодіака. Тому що письменниця бачила їх особисто, то вона не збирається довіряти тому, що інші дослідники – які вивчили дуже уважно обидва – казатимуть про них. Ствердження єгипетських жерців Геродоту, що земний полюс та полюс екліптики раніше збігалися, було підтверджено Маккеєм тим, що полюси подані у Зодіаку у обох положеннях. «І у тому, який показує полюси (полярні вісі) на прямих кутах, є знаки які вказують, що не у останній раз були вони у такому положенні, але вперше (після того як був накреслений Зодіак). Сузір'я Козерогу представлене на ньому біля Північного Полюсу; що є підтвердженням тому, що спочатку вони мали власні зими, коли Сонце було у сузір'ї Раку. Але головні ознаки, що це було пам'ятником який мусив зберегти час, коли вперше Полюс був у цьому положенні, є сузір'я Лева та Діви».

Єгиптологи вважають, що Велика Піраміда була побудована 3350 років до Різдва Христового; і що Менес та його Династія існували 750 років до появи Четвертої Династії - під час якої як припускається були побудовані Піраміди. Таким чином 4100 років до Різдва Христового епоха, приписана Менесу. А наразі заява сера Г.Уількінсона, що всі факти ведуть до висновку, що єгиптяни вже – «Досягли доволі значної досконалості у мистецтвах цивілізації до часу Менеса, і можливо, ще до їх переселення у долину Нілу» - доволі показова, та руйнує гіпотезу про відносну молодість цивілізації Єгипту. Вона вказує на велику цивілізацію у доісторичні часи та на ще більшу стародавність. Шесу-Гор, «слуги Гора» були люди які оселилися у Єгипті; і як стверджує Масперо, саме цій «до історичній расі» - «Належить частина створення Єгипту таким, яким ми його знаємо від початку історичного періоду». І С.Уек додає: «Вони заснували головні міста Єгипта та встановили найбільш значні святилища». Це було до епохи Великої Піраміди, і коли Єгипет лише піднявся з вод. Та все ж: «Вони володіли ієрогліфічним письмом, яке було особливістю Єгипту і мусили бути значно просунутими цивілізаційно». Як каже Ленорман: «Це була країна великих доісторичних святилищ, місцем перебування жрецької касты, яка грала значну роль для основ цивілізації». Яка давність приписується цьому народові? Ми чуємо про 4000, найбільше 5000 років до Різдва Хр. (Масперо). Наразі стверджується, що лише за посередництвом обчислень Циклу у 25.868 років (Зірковий Рік) може бути встановлений приблизний рік будівництва Великої Піраміди. «Якщо припустити, що довгий та вузький прохід від входу у напрямку Полярної Зірки був саме так спланований, то астрономи довели, що у рік 2170 до Різдва Хр. прохід цей був орієнтований на Альфу Драконіс, яка у той час була Полярною Зіркою... Астроном Р.А.Проктор після того як він заявив, що Полярна Зірка була у потрібному стані біля 3350 років до Різдва Хр. так саме як і 2170 років до Різдва Хр. каже: «будь яке з цих положень буде у відповідності до положення вказаного проходу у Великій Піраміді, але єгиптологи кажуть нам, що не може бути жодних сумнівів, що

остання епоха є занадто пізньою». Але нам так саме кажуть: «Це відносно становище Альфи Драконіс і Альціона, як надзвичайно незвичайне... воно не могло статися знову, раніше за один Зірковий Рік». Це виявляє, що якщо Зодіак Дендерський показує проходження трьох Зіркових Років, то Велика Піраміда була побудована 78.000 років тому або, можливість ця заслуговує бути прийнятою як і термін у 3350 років. Далі на Зодіаку у одному з храмів, далеко на Півночі Індії, зустрічаються такі самі характерні знаки що і на Дендерському Зодіаку. Ті хто добре знають індуські символи та сузір'я, будуть здатні зробити висновки з єгипетського Зодіаку, правильні або ні визначення часу. На Дендерському Зодіаку, як він збережений наразі сучасними адептами, коптами Єгипту та грецькими адептами, та поясненому трохи по іншому паном Маккеєм, сузір'я Лева стоїть над Гідрою і хвіст його майже прямо показує до низу, під кутом у 40° або 50°, положення це погоджується з первісним розташуванням цих сузір'їв. Але Маккей додає: «У багатьох місцях ми бачимо сузір'я Лева (Сіннґха) з його хвостом над спиною який закінчується головою Змія та показує цим, що сузір'я Лева стояло у зворотньому стані; що і мусило бути з усім Зодіаком та всіма іншими Сузір'ями коли Полюс був розташований у зворотньому стані».

Про Пояс Зодіака, який так саме наводиться Деноном, він заявляє: «Там... сузір'я Лева стоїть над Змієм і хвіст його утворює згиб донизу, з чого можна зробити висновок, що хоча 600 або 700 тисяч років мусили пройти між цими двома положеннями, все ж, вони мали малий вплив, якщо взагалі мали на положення у сузір'ях Лева та Гідри; у той час коли Діва на обох доволі відмінна – у поясі Зодіаку Діва тримає своє немовля; але імовірно вони не мали цього положення коли Полюс був вперше у плані екліптики; бо у цьому Зодіаку, як він поданий Деноном, ми бачимо трьох Дів між сузір'ями Лева та Вагів, до того остання з них тримає у руці колос пшениці. Доволі скорботно, що у цьому Зодіаку, у останній частині сузір'я Лева та на початку Діви у фігурах є прогалина, яка відтяла по одній десятій від кожного знаку».

Все ж, сенс зрозумілий, бо всі трое Зодіаки належать до трьох різних епох; а саме до останніх трьох споріднених рас четвертої суб-раси П'ятої Корінної Раси, з яких кожна мусила була жити приблизно від 25.000 до 30.000 років. Перші з них «Арійські Азійці» стали свідками суда над останніми народами – велетнями Атлантиди (Рута і Даїт'я), які загинули близько 850.000 років тому на прикінці Міоценського Віку, Четверта суб-раса була свідком руйнації останніх атлантів, аріа-атлантів на останньому острові Атлантиди біля 11.000 років тому.

Нехай читач добре запам'ятає те, що було сказано про розподіл Корінних Рас та еволюцію Людства у цій праці і що ясно та коротко викладене у книзі Сіннетта «Езотеричний Буддизм». 1. У кожній Мануантарі існують семеро Кілець; це Коло є П'ятим, і ми наразі у П'ятій Корінній Расі. 2. Кожна Корінна Раса має семеро суб-рас. 3. Кожна суб-раса, у свою чергу, має семеро відгалужень, які можна назвати «гілками» або «спорідненими» расами. 4. Малі племена, гілки та гілочки від останніх незчисленні та залежать від діяльності Карми. Дослідіть Генеалогічне Древо і ви зрозумієте. Ілюстрація чисто діаграматична та наведена лише з метою допомогти читачеві розібратися у цьому питанні між плутанини у термінах. Так саме тут робиться спроба викласти у цифрах – але лише у приблизних межах для порівняння – тривалість часу, завдяки чому можливо визначити відмінність одного підрозділу від другого. Якби була би зроблена спроба дати визначені періоди для декількох з них, це привело би до безнадійної плутанини; бо раси, суб-раси тощо до найменших гілочок знаходять одна на іншу та переплітаються між собою так щільно, що майже неможливо відокремити одну від другої. Корінна раса порівнювалася з деревом і це порівняння чудове як ілюстрація.

Головний стовбур дерева може бути порівняний з Корінною Расою (А). Його великі гілки – з різними суб-расами, число яких сім (B1,B2...). На кожній з цих гілок семеро гілочок або «споріднених» рас (С). Схожа до кактусу рослина є кращою ілюстрацією, бо її товсте листя вкрите голками, кожна з яких може бути порівняною з однією народністю або плем'ям людських істот.

Таким чином, наша П'ята Корінна Раса вже існувала – як Раса *sui generis* і цілком самостійно від свого головного стовбура – біля мільйона років тому; тому потрібно відзначити, що кожна з чотирьох попередніх суб-рас жила приблизно 21.000 років; таким чином, кожна споріднена раса має існування у середньому біля 30.000 років і, таким чином «європейська споріднена» має достатньо тисячоріч попереду, хоча народи або незчисленні голки на ній змінюються у кожному наступному «сезоні» у три або чотири тисячі років. Доволі цікаво відмітити відносну тривалість між життями «расового сімейства» та Зірковим Роком. Розуміння попереднього та абсолютно правильний поділ часу складали невід'ємну частину Містерій, де ці науки викладалися учням та де вони передвалися одним Ієрофантом до другого. Кожний знає, що європейські астрономи приписують – доволі самовільно – давність винаходу єгипетського Зодіаку до 2000 або 2400 років до Різдва Христового (Проктор); та наполягають, що час цього винаходу збігається з побудовою Піраміди. Для Окультиста та східного астронома це мусить здаватися недолугим. Сказано, що Цикл Калі Юги почався між 17 та 18 числом Лютого у рік 3102 до Різдва Христового. Але індуси стверджують, що рік 20.400 до Калі Юги початок їх Зодіаку, збігався з весняним рівноденням – до того у той час сталося сполучення Сонця та Місяця – і Байї довів, шляхом тривалого та уважного обчислення цього терміну, що навіть якби він був видуманий, то все ж, епоха від якої вони встановили початок Калі Юги, була цілком реальною. Ця «епоха є рік 3102 до нашої ери», пише він. Місячне затемнення сталося одразу після двох тижнів після початку Чорного Віку – воно сталося у точці між Колосом Пшениці Діви та зіркою ♄ того самого сузір'я. Один з найбільш езотеричних Циклів заснований на конкретних сполученнях відповідних станів сузір'їв Діви та Плеяд (Критика). Відповідно якщо єгиптяни принесли власний Зодіак з Південної Індії і Ланки, то очевидно, і езотеричний сенс був тотожним. «Три Діви», або сузір'я Діви у трьох різних положеннях, означало як у тих, так і у дугих, рекорд про перші три «Божественні або Астрономічні Династії», які навчали Третю Корінну Расу; і після того, як вони віддали атлантів до рук їх загибелі, вони повернулися, або точніше зійшли під час третьої суб-раси П'ятої Раси, щоби відкрити врятованному людству таємниці їх місця народження – Зіркових Небес. Той самий символічний рекорд людських Рас та Трьох Династій (Богів, Манес – наполовину Божественних

Астралів Третьої і Четвертої Рас та Героїв П'ятої Раси), попередніх до просто людських царів, був знайдений у розташуванні галерей та проходів єгипетського Лабіринту. Тому що три інверсії Полюсів, без сумніву, міняли образ Зодіаку, то кожний раз мусив був бути побудований новий. У праці Маккея «Сфінксіада» теорії автора мусили були нажахати правовірну частину населення Норвічу, бо він висловлюється доволі фантастично: «Але нарешті, величезна тривалість часу, рекордованого цими пам'ятниками (Лабіринтом, Пірамідами та Зодіаком) не перевищує п'ятьох* мільйонів років; що залишається багато позаду рекордів (езотерично) від китайців та індусів; до того останній народ виказав знання часу протягом семи або восьми мільйонів років, що я бачив на талісмані з фарфору». Єгипетські жерці користалися Зодіаками атланта Асура Майя, так саме як застосовують його і до цього часу сучасні індуси. Як сказано у «Езотеричному Буддизмі», єгиптяни так саме як і греки та «Римляни», декілька тисячорічч тому були «атланта-арійцями що залишилися» - перші з найбільш старших або від Рута Атлантів; останні потомки останньої раси з цього острова, про неочікуване зникнення якого єгипетські Посвячені розповіли Солону. Людська династія древніх єгиптян починаючи з Менеса володіла всіма знаннями атлантів. І вони зберегли всі свої архаїчні рекорди. Все це було доведено давно. Саме тому, що давність єгипетського Зодіаку від 75 до 80 тисяч років, Зодіак греків значно молодший. Вольней правильно зазначив, що давність його не більше 16.984 років, або якщо до цього часу, він складе 17.082 роки.

*Це не правильно, Предки арійських брамінів отримали свій Зодіак та його обчислення від «Синів Йоги», народжених Силою Кріяшакті, а єгиптяни від атлантів з материка Рута.

ВИСНОВОК

Місце не дозволяє нам сказати більше, і ця частина Таємної Доктрини мусить бути закінченою. Сорок дев'ять Станців та декілька уривків з Коментарів, наведених тут, складають все, що може бути опублікованим у цих томах. Ця інформація з декількома, ще більш древніми Рекордами – доступ до яких мають лише вищі Посвячені – є цілою бібліотекою коментарів, тлумачень та пояснень які складають огляд Походження Людини. Саме з цих Коментарів ми наводили до цього часу уривки і намагалися за їх допомогою пояснити прихований сенс деяких алегорій, та виявити, таким чином, істинні погляди Езотеричної Стародавності на геологію, антропологію і навіть етнологію. У наступній частині, ми спробуємо встановити ще більш щільний метафізичний зв'язок між ранніми Расами та їх Творцями, Божественними Людьми з інших Світів та забезпечити наші ствердження важливими доказами з Езотеричної астрономії та символізма.

Тривалість «періодів» що відокремлюють у просторі та часу Четверту Расу від П'ятої – у історичному і навіть легендарному народженні останньої – занадто велика, щоби ми могли дати навіть теософу, більш детальне викладення їх. Протягом часу після дівілюальних Віків, відмічених жакливими катаклізмами, занадто багато народів народилося та зникло майже безслідно, щоби будь хто міг дати опис що до їх та який мав би будь яку цінність. Чи мають Володарі повну та послідовну історію нашої Раси від самого її народження та до наших часів; чи володіють вони безперервним рекордом про людину, від її розвитку у закінчену фізичну істоту, завдяки чому вона стала царем над тваринами та володарем на цій Землі – не автору про це говорити. Без сумніву вони мають їх і такою є наша особиста переконаність. Але якщо так, то знання це зберігається для вищих Посвячених, які не відкривають його своїм учням. Тому автор може надати лише те, чому її вчили та не більше, і навіть це буде здаватися непосвяченому читачеві швидше диким та фантастичним сном, ніж можливою дійсністю. Це лише природно і так мусить і бути, бо протягом декількох років таким було враження письменниці цих сторінок. Народжена та вихована в

європейських матеріалістичних країнах, що вважаються цивілізованими, вона з дуже великою важкістю засвоїла вище викладене. Але існують відомі докази, які протягом часу стають беззаперечними для кожного серйозного та неупередженого розуму. Протягом ряду років такі докази були надані для неї, і наразі вона цілком переконана, що наша сучасна Планета та її людські Раси мусили бути народитися, зростати та набувати розвитку саме цим шляхом і не іншим. Але це особиста точка зору письменниці і її ортодоксальність не може мати більшої ваги, ніж будь яка інша «доксальність» - в очах тих, для кого кожна нова теорія є єретичною до того часу, доки не буде доведене зворотне. Тому ми окультисти, цілком готові до таких запитань, як наступне: «Як можемо ми знати, що автор не видумала всю цю схему? І якщо припустити, що вона не видумала, хто може сказати, що все написане, як воно подане у Станцях, не є продуктом уяви древніх? Як могли вони зберегти рекорди такої глибокої та неймовірної давнини?». Відповідь, що історія цього Світу, з часів його утворення та до його кінця, «закарбована у сузір'ях», тобто накреслена у Зодіаку та в універсальному символізмі, ключі від якого зберігаються у Посвячених, навряд чи задовольнить тих хто має сумніви. Сумніваються сильно і у древності Зодіака Єгипта і цілком заперечують древність Зодіака Індії. Як сказав одного разу авторці один не посвячений друг: «Ваші заключення часто чудові, але ваші посилання завжди сумнівні». На це була відповідь, що на край випадок, один пункт відносно наукових силогізмів був виграний, бо за виключенням декількох проблем з області чисто фізичних наук, посилання та заключення вчених так гіпотетичні як і неодмінно, неправдиві. І якщо вони не здаються такими неосвіченим людям, то причина цього просто у тому, що ці профани приймають наукову інформацію на віру, як це їм притаманно, і доволі мало усвідомлюють, що як подання так і висновки, зазвичай є продуктом тих самих мізків, які не дивлячись на всю вченість, все ж, не грішні – трюїзм, який щоденно доводиться постійною зміною наукових теорій та спекуляцій. Як би там не було, але рекорди храмів зодіака і переказів, так саме як і ідеографічні анали Сходу, як вони читаються Адептами священної Науки Від'я, жодним чином не більш сумнівні, ніж так звана древня історія європейських народів, наразі видана, виправлена та збагачена археологічними відкриттями протягом половини віку, так саме як і доволі проблематичне читання асирійських табличок, фрагментів клинопису та єгипетських ієрогліфів. Наша інформація так саме базується на цих самих «читаннях» - окрім на майже нескінченній кількості таємних праць, про які Європа нічого не знає – на додаток до досконалого знання Посвяченими символізму кожного слова, таким чином записаного. Деякі з цих рекордів належать до величезної давнини. Кожний археолог та палеонтолог знайомий з ідеографічними творами деяких наполовину диких племен, які з давніх часів намагалися викласти власні думки у символах. Це був найстаріший засіб запису подій та думок. І яким стародавнім є знання це у людській расі, можна побачити за деякими ознаками, безсумніву ідеографічними та знайденими на сокирках періоду Палеоліту. Племена червоношкірих індіанців в Америці лише декілька років тому подали прохання до Президента США, подарувати їм у володіння чотири невеличких озера, до того прохання було написане на тонкій поверхні шматка тканини, вкритого ледве дюжиною зображень тварин та птахів. Американські дикуни володіють багатьма такими різними видами письма, але ніхто з наших вчених не ознайомився і навіть не знає будь що про ранній ієрогліфічний шрифт, все ще збережений у деяких Братствах та названий у Окультизмі – Сензар. Окрім того, всі хто вирішили вважати такі засоби письма – тобто ідеографи червоношкірих індіанців і навіть китайські знаки – як «спроби ранніх рас людства висловити власні не розвинені думки», зрозуміло будуть заперечувати проти нашого ствердження, що письмо було винайденим атлантами, а не фінікійцями. Справді, ствердження, що письмо було відомим людству сотні тисяч років тому, у той час коли фізіологи вважають, що письмо не було відомим в Індії у дні Паніні, так саме як і грекам у часи Гомера, таке ствердження отримає мовчазне презирство. Не дивлячись на всі заперечення та посмішки, окультисти підтримуватимуть цю заяву просто на основі наступного: від Бекона і до

сучасного Корлівського Товариства ми маємо занадто тривалий період часу з дивними помилками науки, щоби примусити нас повірити у сучасні наукові припущення, швидше, ніж у ствердження наших Вчителів. Наші вчені кажуть, що письмо не було відомим Паніні; та все ж, цей мудрець склав граматику, яка містить 3996 правил і є найбільш досконалою з усіх граматик будь коли складених. Найбільш добрі дозволяють, що Паніні жив лише за декілька сторічч до Різдва Христова; але скелі Ірану та Центральної Азії – звідки на думку філологів та істориків прийшли до Індії браміни, предки цього самого Паніні – вкриті письменами древністю не у дві або три тисячі років, а у дванадцять тисяч, на думку деяких безстрашних палеонтологів.

За Гротом, письменність була *ars incognita* у часи Гезіода та Гомера, і не була відомою грекам ще у 770 році до Різдва Христова та у той самий час фінікійці, які винайшли її та знали письменність ще у 1500 році до Різдва, жили та постійно оберталися між греками! Всі ці наукові заяви випарувалися, та все ж, ще у повітрі, щойно Шліман відкрив (а) місцезнаходження древньої Трої, реальне існування якої дуже довго вважалося байкою, і (б) розкопав з цього місця глиняні сосуди з написами на мові, невідомої палеонтологам та санскриптологам. Хто наразі буде заперечувати Трою або ці архаїчні написи? Як свідчить професор Вірхов: «Я сам був свідком двох схожих відкриттів та допомагав збирати залишки цих предметів. З того часу наклепники які безсоромно звинувачують пошуковця у омані, давно замовкли». Так саме і правдиві ствердження жінок отримали участь достименних стверджень чоловіків. Дю Шайю, Гордон Кюммінг, пані Меріан, Брюс та велика кількість інших були звинувачені у неправді. Автор «Міфічних Чудовиськ» пише: «Біля двохсот років тому пані Меріан була звинувачена у свідомій омані, за її опис птахо-ядного павука. Але у наші дні... цей факт підтверджений для Південної Америки, Індії та інших країн. Так саме Одюбон був звинувачений ботаніками за видуману жовту лілію у власній книзі «Птахи Півдня» під назвою «*Nymphoea Lulea*», а після того як це звинувачення висіло над ним декілька років, ствердження його було підтверджено, нарешті відкриттям давно загублених квіток у Флориді...». І як Одюбон був названий брехуном за це та за його *Yaliaetus Washingtonit*, так і Віктор Гюго був висміяний за його чудовий опис морської риби-чорта та людину яка стала жертвою цієї риби. «Факт цей був висміяний, як неможливість; все ж, через декілька років на берегах Н'юфаундленда були відкриті осьминоги з щупальцями у тридцять футів та здатні зтягти човен під воду; що було відтворено віки тому... японськими артистами». Якщо Троя вважалася за міф; якщо існування Помпеї та Геркуланума були проголошені видумками; а мандрі Марко Поло висміяні та названі недолугими байками, на вподобі до казок барона Мюнхаузена, то чому автор «Викритої Ізиди» та «Таємної Доктрини» мусить очікувати кращого? Ч.Гульд наводить у власній чудовій праці декілька рядків з «Макмілан» (1860р.), які так саме правдиві як саме життя та дуже близькі до цієї теми, щоби не навести їх тут: «Якщо натураліст, під час відвідин таких місць на землі, які все ще по за звичними шляхами, або з причини щасливої випадковості, знайде дивну рослину або тварину, він одразу буде звинувачений у брехні... Щойно буде встановлено, що цей вид грішить проти упереджених уявлень, великий (оманливо) керуючий дух, на ім'я а ргіогі починає нашептувати, що схожа річ не може існувати, і як наслідок, маємо звинувачення у містифікації. Самі небеса були звинувачені у містифікації. Коли Левер'є та Адамс передбачили появу планети на основі власних обрахунків, то деякими особами серйозно стверджувалося, що планета, появу якої було вираховано, не була цією планетою, але іншою, яка таємно та недоречно прослизнула по сусідству. Схильність вбачати неправду сильніша, ніж сама схильність до обману. Хто був той, хто перший заявив, що класичні писання Греції та Рима були однією містифікацією, зробленою монахами у епоху яку автор так саме менше схильний ніж містер Мейтленд, називати віками темряви?». Нехай буде так. Нікого з тих, хто сумнівається та сприйме «Таємну Доктрину» за «містифікацію», не примушують і навіть не просять повірити нашим ствердженням, які вже були

проголошені такою містифікацією деякими доволі талановитими американськими журналістами, навіть до видання цієї праці. Так саме немає необхідності, щоби будь хто повірив у Окултні Науки та Древні Вчення, до того як він знатиме будь що про свою Душу та повірить у неї. Жодна велика істина не була сприйнятою а priori, і зазвичай проходило сторіччя або два, до того ніж проблиски її починали спалахувати у людській свідомості як можлива правда, за виключенням тих випадків, коли ствердження будь якого факту було підтверджене відкриттям. Істини наших днів є неправдою та блуканням днів вчорашніх та vice versa. І ця праця буде виправдана частково або цілком лише у двадцятому сторіччі. Тому ствердження наші жодним чином не постраждають, навіть якщо сер Джон Девіс буде стверджувати, що письменність не була відомою у Кам'яному Віці. Бо вона могла бути невідомою протягом цього періоду у П'ятій Арійській Расі та все ж, бути у застосуванні між атлантами Четвертої Раси у славетні дні їх вищої цивілізації. Цикли підйому та падіння народів та рас підтверджують та пояснюють це. Якщо нам скажуть, що вже до нашого часу були випадки підробок апокрифів та, що наша праця може стояти рядом з працею Жаколіо «Біблія в Індії» - хоча, між іншим, у цій книзі більше правди перемішаної з помилками, ніж ми бачимо у працях правовірних та визнаних сходознавців – то такі звинувачення та порівняння мало нас засмутять. Ми почекаємо нашого часу!

Навіть відома Єзур Веда минулого сторіччя, яку Вольтер визнавав «найкоштовнішим дарунком Схода Заходу», а М.Мюллер вважав «найнедолугішою книгою, яку можна уявити», не зовсім позбавлена фактів та істин. Випадки, коли апіорні заперечення з боку спеціалістів були виправдані наступними підтвердженнями, складають лише ніщивний відсоток тих, у яких ці заперечення були цілком відкинуті наступними відкриттями та встановлені як істина. Єзур Веда стала яблуком розбрату у порівнянні з торжеством сера У.Джонса, Анкетіл дю Перон та інших у питанні про санскрит та його літературу. Схожі факти відмічені навіть професором М.Мюллером, який про поразку Д.Стюарта і Ко, каже що: «Якби факти відносно санскрита були вірними, то Дуглас Стюарт як доволі благорозумний, не міг би не визнати, що заключення на їх основі, були неминучими. Тому він взагалі заперечував реальність існування такої мови, як санскрит, та написав свій відомий нарис на доказ цього, що санскрит був складений на прикладі грецької та латинської мови брамініми, цими архіпідробниками та брехунами, і що вся санскритська література була лише вигадкою». Письменниця цілком готова та пишалася би опинитися у товаристві брамінів та інших історичних «брехунів» на думку нашого сучасного Д.Стюарта. Вона занадто тривалий час жила і особистий досвід її був доволі різноманітним, щоби вона не знала, на край випадок, дещо про людську природу. «Якщо ви маєте сумніви, то утримайтесь» - каже мудрий Зороастр, обережний афоризм якого у всіх випадках підтверджується щоденним життєвим досвідом. Та все ж, на вподобі до Св.Іоанна Хрестителя, ми бачимо цього Мудреця минулих віків проповідником у пустелі у товаристві більш сучасного філософа, а саме Бекона, який пропонує таку саму безцінну мудрість у словах: «У спостереженні (у кожному питанні що до знання, додаємо ми), якщо людина починає з впевненості, вона закінчує сумнівами; але якщо вона почне з сумнівів, закінчить переконістю». На цій пораді від батька англійської філософії представникам британського скепсису, ми мусили би скінчити, але наші читачі-теософи мають право на заключне окултне ознайомлення. Достатньо було сказано, щоби показати, що еволюція, події, людство та всі інше в Природі протікає циклами. Ми казали про Семеро Рас, з яких п'ятеро вже майже скінчили свою земну кар'єру, до того ми стверджували, що кожна Корінна Раса з її суб-расами та незчисленними підрозділами на сімейства та племена, ставала цілком відмінною від попередньої та наступної Раси. На це нам так саме заперечують, на засадах авторитетності, здобутих на одноманітному досвіді у питаннях антропології та етнології. Людина – за виключенням кольору шкіри та типу і, можливо різниці у особливостях обличчя та ємкості черепу – завжди була тією самою у всіх

кліматах та частинах світу, кажуть природознавці; так навіть на зріст – і у той самий час вони стверджують, що людина походить від того самого невідомого предка, що і антропоїдна мавпа; ствердження яке логічно не можливе, якщо не дозволити нескінченних змін у формі від початку її першої еволюції до двоногії. Особи які володіють чималою логікою та дотримуються обох припущень, вільні залитшатися з власними поглядами. Ми звертаємося лише до тих, хто має сумніви у походженні міфів від «спостереження видимої праці зовнішньої природи» вважають, що: «Швидше повірити у те, що ці чудові перекази про богів та наполовину богів, велетнів та карликів, драконів та будь якого роду чудовиська, є перетвореннями, ніж вважати, що це просто видумка». Таємна Доктрина вчить лише таким «перетворенням» як у фізичній природі, так і у пам'яті та поняттях нашого сучасного людства. Вона порівнює чисто спекулятивні гіпотези сучасної науки, засновані на досвіді та спостереженнях протягом лише декількох сторічч, з безкінечними переказами та рекордами власних Святилищ; і відкидаючи пряжу теорій, як павутину сплетену у темряві, що вкриває період лише у декілька сторічч, який європейці називають власною «історією», Древня Наука каже нам: наразі почуйте моє викладення мемуарів Людства.

Людські раси народжуються одна за другою, зростають, старіють та помирають. Їх долі та народи йдуть за тим самим правилом. Якщо ваша наука, яка все заперечує та так звана філософія не заперечують, що людське сімейство складене з різноманітних, цілком сталих типів та рас, то це лише тому, що факт цей беззаперечний; ніхто не скаже, що немає зовнішньої різниці між англійцем, африканцем та японцем або китайцем. З іншого боку більшістю натуралістів формально заперчується, що змішані людські раси, тобто сім'я для цілком нових рас, формуються у наші дні, недивлячись на те, що остання думка підтримується де Катерфажем та деякими іншими вченими. Все ж, наші загальні засади не будуть прийнятими. Скажуть – якими би не були форми, крізь які людина пройшла протягом тривалих періодів доісторичного минулого, але у майбутньому для неї не передбачені будь які зміни, за виключенням декількох різновидів, які ми бачимо наразі. Відповідно, наші Шоста та Сьома Корінні Раси є видумкою. На це ми знову відповімо: як ви можете знати це? Ваш досвід обмежений декількома тисячоріччями, що менше ніж один день у житті Людства та для сучасних типів на материках та островах нашої П'ятої Раси. Як можете сказати ви, що буде або ні? Але доки що таким є пророцтво Сокровених Книг і таким є їх ствердження. Багато віків пройшло від початку раси атлантів, та все ж, ми бачимо останніх атлантів які все ще змішуються з арійським елементом. Це вказує на величезну тривалість часу у напливу однієї раси на іншу, наступну за нею, хоча, що стосується до характеристик та зовнішніх типів, старіша раса втрачає власні особисті ознаки та приймає нові риси більш молодій раси. Це доводиться всіма типами змішаних людських рас. Так Окулътна Філософія вчить, що навіть наразі, на наших очах, нова раси і раси перебувають у процесі створення і що саме у Америці трансформація ця буде відбуватися, і вона вже потроху почалася. З чистих англо-саксів, ледве триста років тому, американці Сполучених Штатів вже стали окремим народом і, завдяки значному домішкуні інших національностей та шлюбом між ними, вони є расою майже *sui generis*, не лише розумово але і фізично. Наводимо слова де Катерфажа: «Кожна змішана раса, коли вона стала та одноманітна, може виконати роль головної раси у нових схрещеннях. Людство у його сучасному стані, сформувалося саме так і зрозуміло, у більшості випадків через послідовне схрещення деякого числа рас, які і до цього часу не визначені». Таким чином американці лише протягом трьох сторічч стали тимчасово «первісною расою», до того як стати окремою расою та чітко визначеною між інших існуючих. Швидше кажучи, вони є зародком шостої під-раси і ще через декілька років стануть піонерами тієї раси яка мусить йти за сучасною європейською або П'ятою під-расою з усіма своїми новими особливостями. Після цього, приблизно через 25.000 років, вони почнуть готувати сьому під-расу; до того часу доки Шоста Раса не з'явиться на сцені нашого Кола

після катаклізмів, перша серія яких мусить знищити Європу і пізніше всю арійську расу (і обидві Америки у тому числі), так саме як і більшість земель, безпосередньо зв'язаних з межами нашого материку та островами. Коли це станеться? Хто знає це, за виключенням великих Вчителів Мудрості, але вони зберігають тишу що до цього питання, на вподобі до сніжних вершин над ними. Все, що ми знаємо це, що вона тихо почне своє існування і, воістину так тихо, що протягом тривалих тисячоріч її піонери – своєрідні діти, які виростатимуть у своєобразних жінок та чоловіків – будуть вважатися як аномалія *luisis natural*, як не номальні та дивні фізично і розумово. Далі за мірою їх розмноження, число їх буде збільшуватися з кожним сторіччям і вони у один чудовий день стануть більшістю. Після цього, сучасні типи людей стануть вважатися виродками; до того часу доки вони у свою чергу не вимруть у цивілізованих країнах, окрім маленьких гуртів на островах – сучасних сніжних вершинах – де вони будуть вироджуватися та нарешті вимруть, можливо через мільйони років, як це сталося з ацтеками та відбувається з Н'ям-Н'ям та карликовими племенами Мула Курумба на пагорбах Нілгірі. Всі вони є залишками одного часу могутніх рас, пам'ять про існування яких зовсім зникла з свідомості сучасних поколінь, так саме як ми зникнемо із пам'яті людства Шостої Раси. П'ята Раса зайде на Шосту на сотні та сотні тисячоріч, мінятиметься разом з нею, але значно триваліше, ніж її нова послідовниця, та все ж, мінятиметься у зрості, фізично та розумово, так саме як Четверта Раса зайшла на нашу Арійську Расу, а Третя на Расу Атлантів. Цей процес підготовки до Шостої великої Раси мусить відбуватися протягом всієї шостої та сьомої під-рас. Але останні залишки П'ятого Материка зникнуть лише з часом після народження нової Шостої Раси; коли друге та нове Помешкання, Шостий Материк підніметься над новими водами на поверхні нашої планети, щоби прийняти нового прибульця. На нього так саме переселяться та ствердяться там всі ті, кому пощастить уникнути загального лиха. Коли буде це – як щойно сказано – письменниці не дано знати. Але тому, що Природа не діє неочікуваними стрибками, так саме як людина з дитини не перетворюється одразу на дорослу, то і кінцевий катаклізм буде попереджений численними малими потопами та руйнаціями, як водою так і вогнями вулканів. Могутній пульс битиметься частіше у серці раси, яка наразі у американській зоні, але коли почнеться Шоста Раса, то фактично залишиться не більше американців, ніж європейців, бо до цього часу вони стануть Новою Расою та багатьма новими народами. Все ж, П'ята Раса не вимре, але житиме деякий час; зайде на нову Расу протягом багатьох тисячоріч та буде перетворюватися але триваліше, ніж її нащадок – все ж, буде підлеглою до повних змін розумово, фізично. Людство знову почне збільшуватися на зріст, як це було у часи лемурійців та атлантів; бо у той час коли еволюція Четвертої Раси привела її до самого дна матеріальності у її фізичному розвитку, ця раса вже рухається дугою доверху. Шоста Раса швидко звільниться від оков матерії і навіть плоті. Таким чином, Людству Нового Світу, який значно старіший за наш старий світ – факт так саме забутий людьми – цьому людству Патали (антиподам або Нижчому Світу, як називають Америку в Індії) визначено Кармою сіяти сім'я для майбутньої великої і значно більш видатної Раси, ніж ті про яких ми знаємо. За Циклами Матерії йтимуть Цикли Духовності і розвинутого розуму. Відповідно до закону аналогії що до історії та рас, більшість майбутнього людства буде складена з видатних Адептів. Людство є Дитина Долі Циклів і жодна з його Одиниць не може уникнути власної несвідомої місії або відмовитися від співробітництва з Природою. Так Людство, Раса за Расою, буде здійснювати свої визначені мандри. Клімати зміняться і вони вже почали цей процес. Кожний рік Тропиків один за другим будуть викидати одну під-расу лише для того, щоби зародити другу, вищу расу шляхом доверху, у той час коли ряд інших, менш щасливих гуртів – невдач Природи – зникнуть з людської сім'ї, на вподобі до окремих індивідів, та не залишать навіть сліду. Таким є рух Природи під впливом Кармічного Закону! Вічно-Існуючої та Вічно-розгортаючої Природи. Бо словами одного Мудреця, відомими лише декільком окультистам: Сучасне є дитя Минулого; Майбутнє – породження Сучасного. І все ж, о сучасний

світ! Хіба не знаєш ти, що ти не маєш батька та не можеш мати потомства; що ти постійно народжуєш лише самого себе? До того як ти почав говорити – «Я породження промайнувшої миті, дитя минулого» - ти вже став цим самим минулим. До того як ти вимовив останній слог, побач! Ти вже не Сучасне, а воістину Майбутнє. Таким чином, Минуле, Сучасне та Майбутнє є Вічно-Існуюча Трійця у Єдиному – Махамая Абсолютного «Є».

ЧАСТИНА ДРУГА

АРХАЇЧНИЙ СИМВОЛІЗМ РЕЛІГІЙ СВІТУ

Оповідання Доктрини складають її покров. Невігласи дивляться лише на зовнішній одяг її – тобто лише на розповідь Доктрини; більшого не знають вони. Ті хто знають, навпаки бачать не лише покров її, але і те, що приховане під ним.

Зогар. III. 152; Франк. 119.

Таємниці віри не можуть бути відкриті для всіх... Необхідно приховувати під покровом таємниці Мудрість сказану.

Климент Олександрійський. «Стромати». 12.

ВІДДІЛ 1

ЕЗОТЕРИЧНІ ДОГМИ ПІДТВЕРДЖЕНІ ВСІМА ПИСАННЯМИ

З причини незвичайності багатьох доктрин, які з точки зору сучасної науки мусять здаватися безглуздими, потрібно надати декілька пояснень. Теорії що містяться у Станцях другого тому, ще більш важкі для засвоєння, ніж теорії першого тому, що стосуються до Космогонії. Тому у цій другій частині ми звернемося з запитаннями до теології, у той час коли у третій частині ми звернемося з тим самим до науки, бо наші доктрини такі відмінні від ідей наразі прийнятих в матеріалізмі та теології, що окультисти мусять бути завжди готовими відбити напад як тих так і других. Доводиться серйозно сумніватися, чи судилося нашому часові, за його інтелектуальної витонченості, знайти у кожній західній національності хоча би навіть по одному не посвяченому вченому або філософу, здатному зрозуміти дух Архаїчної Філософії? І не можна очікувати цього від них, до того часу доки вони досконало не засвоять істинний сенс Альфи та Омеги Східного Езотеризму, термінів «Сат» та «Асат» - так часто застосованих у Риг-Веді та інших писаннях. Без цього ключа до арійської Мудрості, космогонії Ріші та Архатів загрожує залишитися мертвою буквою для звичайного сходознавця. Асат не є звичайним запереченням або не-Сат, так саме як воно не означає «ще не існуюче»; бо Сат як таке, не є Сутнє або Буття, але постійно присутній, незмінний вічний Корінь, від якого та з причини якого, все відбувається. Але це є дещо значно більше, ніж потенційна сила сімені, що спрямовує процес розвитку, або те, що наразі називають еволюцією. Це є дещо у вічному становленні, хоча і ніколи не проявлене. Сат народжується від Асат, і Асат народжується Сатом – істинно безперервний рух у колі; та все ж, це коло, квадратура якого усвідомлюється, лише після найвищого Посвячення на порозі Паранірвани.

Барт написав на Риг-Веду міркування з метою суворої критики, незвичайну і як здавалося оригінальну точку зору на цю архаїчну працю. Але вийшло так, що у власній критиці вчений відкрив істину, та сам не відчув всього її значення. Він почав з упередження, що «ні у мові, ні у думці Риг-Веди» він не знайшов тієї «якості примітивної природної простоти, яку така кількість

людей схильні бачити у ній». Коли Барт писав це, він мав на увазі Макса Мюллера. Бо відомий професор Оксфорда скрізь визначив гімни Риг-Веди, як прості вирази релігійних почуттів пасторального, невинного народу. На думку цього вченого-санскритолога: «У ведичних гімнах уявлення та міфи висловлені у своїх найпростіших та безпосередніх формах». Та все ж Барт дотримується іншої думки. Так відмінні та індивідуальні думки санскритологів відносно значення та внутрішньої цінності Риг-Веди, що думки ці до якого боку не були би вони схильні, стають упередженими. Так професор Макс Мюллер заявляє, що: «Ніде не відчувається так виразно величезна різниця між древніми поемами Індії та древньою літературою Греції, як у порівнянні зростаючих міфів Вед з цілком сталими та виродженими міфами, на яких заснована поезія Гомера. Веди є істинною теогонією арійських рас, у той час коли теогонія Гезіода є лише викривленою карикатурою первісного образу». Заява ця доволі категорична, і може бути не справедливою при загальному поданні. Але чому не спробувати пояснити це? Сходознавці не можуть зробити цього, бо вони відкидають хронологію Сокровенного Вчення і навряд зможуть дозволити факт, що між гімнами Риг-Веди і теогонією Гезіода пролягли десятки тисяч років. Тому вони не здатні усвідомити, що грецькі міфи вже не є первісною символічною мовою Посвячених учнів Богів Ієрофантів, божественних древніх «Жертовників», і як викривлені відстанню та людською неосвіченою уявою, вони стоять наразі на впадобі до викривлених віддзеркалень зірок у хвилях. Але якщо ми мусимо дивитися на космогонію і теогонію Гезіода як на карикатуру первісних образів, яким це буде більш справедливим по відношенню до міфів у єврейському Генезисі, у Книзі Буття, у очах тих, для кого вони є не більше божественним одкровенням або словом Божим, ніж теогонія Гезіода для Гладстона. Як каже Барт: «Поезія, яку вона (Риг-Веда) містить у собі, як мені здається, навпаки надзвичайно витонченого характеру та мистецькі вишукана, сповнена натяків та обмовок, претензій (?) на містицизм та теософську інтуїцію; висловлювання якої частіше нагадують розмови між невеличкими гуртами посвячених, ніж поетичну мову значної спільноти». Ми не зупинимось, щоби запитати критика, що може він знати про висловлювання які застосовують «посвячені», якщо сам він не належить до такого гурту; та у останньому випадку навряд чи він застосував би схожу мову. Але вище наведене виявляє розбіжності між вченими, навіть що до зовнішнього характеру Риг-Веди. Що у такому випадку можуть знати наші сучасні санскритологи про її внутрішній, езотеричний сенс, окрім правильної заяви Барта, що це Писання було складене Посвяченими. Ця праця є спробою цілком довести цю істину. Стародавні Адепти вирішили завдання науки, не дивлячись на небажання сучасного матеріалізму дозволити цей факт. Таємниці Життя та Смерті були досліджені великими розумами древності, і якщо вони зберігали їх у таємниці, то лише тому, що ці проблеми складали частину Сокровених Містерій, які на той час мусили бути не зрозумілими для більшості людей, як і наразі. Якщо схожі вчення все ще вважаються за химери нашими супротивниками у філософії, то для теософів може стати втіхою почути, що розумові висновки сучасних психологів – чи то серйозних ідеалістів, як Г.Спенсер, або порожніх мрійників, псевдо ідеалістів – значно химерніші. Дійсно, замість того, щоби ствердитися на міцній основі фактів в Природі, вони стали хворими, блукаючими вогниками матеріалістичної уяви їх мізків – та не більше. У той час коли вони заперечують, ми стверджуємо; і те що ми повідомляємо підтверджується майже всіма Мудрецькими древності. Маючі причини вірити в Окультизм та у велику кількість невидимих Сил, ми кажемо: «Credat Judaeus Apella». Ніхто нікого не переконав, але такий результат не торкається навіть нашої малої планети. *E pur se tuove!* Так саме немає потреби у прозелітизмі. Як зазначив мудрий Цицерон: «Час руйнує розумові висновки людини, але він підтверджує судження Природи».

Так дочекаємося нашого часу. А доки що не в людській природі залишатися мовчазним свідком руйнації власних Богів, чи будуть істинними вони, чи ні. А тому, що теологія та матеріалізм

поєдналися щоби разом знищити старих Богів древності та намагаються викривити кожне древнє поняття, то буде лише справедливим, щоби шанувальники Древньої Мудрості захистили власну позицію шляхом доказів, що арсенал цих двох супротивників складений у кращому випадку зі зброї, викуваної з доволі старого матеріалу.

ВІДДІЛ 2

АДАМ – АДАМІ

Імена схожі до Адам-Адамі які доктор Хвольсон застосовує у його «Nabathean Agriculture» та які висміяв Ренан, мало про що кажуть непосвяченому. Все ж, для окультиста цей термін означає чимало, коли він зустрічається у праці такої древності, як вище наведена. Так, він доводить, наприклад, що Адамі був багатообразним символом, який отримав початок між арійцями, як на це вказує корінь слова, і що семіти та туранці запозичили його там – так саме як і багато чого іншого. Адам-Адамі є родовим складним ім'ям, таким самим древнім як і сама мова. Таємна Доктрина вчить, що Ад-і було ім'я, яке асирійці дали першій людській расі, що заволоділа мовою у цьому Колі. Звідси і терміни Адонім та Адонай (древня форма слова Адон), застосована євреями до їх Іегови та Ангелів, які були просто першими духовними та ефірними синами Землі та Бога Адоніса, уособленого в багатьох перетвореннях «Першого Господа». Адам є санскритське Аді-Нахт, яке так саме означає – Перший Володар, як і Ад-Ішвара або будь яка приставка Ад (Перший) перед іменником. Причина цього у тому, що схожі істини були загальним надбанням. Це було одкровення, отримане першим людством, ще до того часу, яке за біблійним виразом мало назву «епоха одних вуст та одного слова», або мови; значення поширилося пізніше завдяки особистій інтуїції людини, і ще пізніше воно було приховане від профанації під відповідним символізмом. Автор Кабали, на засадах філософських писань Ібн Гебіроля, доводить, що ізраїльтяни застосовували слово Адонай (A Do Na Y), «Господь», замість Ah'yeh («Я є») та YHVH, та додає, що у той час коли Адонай поданий в Біблії як «Господь» - «нижча ознака, або Божество в Природі, більш загальний термін «Елохім», перекладений як Бог».

Доволі цікава праця була перекладена сходознавцем Хвольсоном у 1860 році або біля того та подана постійним сумнівам Європи під невинною назвою «Nabathean Agriculture». На думку перекладача, ця архаїчна праця є цілковитим посвяченням у таємниці до-адамічних народів, на засадах безсумнівних документів. Ця праця є безцінним переліком, повним викладенням доктрин, мистецтв та наук не лише посеред халдеїв, але так саме асирійців та хананітів до історичних часів. Ці набатеяни – як вважали деякі критики – були просто сабеянами, халдеями, шанувальниками зірок. Праця ця є переклад з арабської мови, на яку вона була перекладена з халдейської. Масуді, арабський історик, пише при цих набатеян та пояснює їх походження наступним чином: «Після Потопу (?) народи оселилися у різних країнах. Між ними були набатеяни, які заснували місто Вавилон та були нащадками Хама, що оселилися у цій місцині під водійством Німрода, сина Куша, який був сином Хама та правнуком Ноя. Це сталося у той час, коли Німрод отримав керівництво над Вавилоном в якості надісланого Дзаххака, названого Біурасі». Перекладач Хвольсон вважає, що ствердження цього історика цілком збігається з Мойсеевими у Книзі Буття; хоча менш толерантні критики можуть мати думку, що саме з цієї причини правдивість їх мусить бути підозрою. Все ж, безкорисно обговорювати цей пункт, що не має значення у цьому питанні. Це древня та давно похована проблема, і важкість пояснення на будь яких логічних засадах феноменальності походження мільйонів народів, різноманітних рас, багатьох цивілізованих націй та племен від трьох пар – синів Ноя та їх дружин – протягом 350 років після Потопу, може бути віднесеною на рахунок Карми автора Книги Буття, буде він названий Мойсеєм або Єздрую.

Цікавим у цій праці саме те, що доктрини викладені у ній, якщо читати езотрично, майже тотожні з Таємними. Катремер припускає, що книга ця могла бути просто копією зробленою у часи Навуходоносора II з одного з трактатів хамітів, «безмежно більш стародавнього» у той час коли автор стверджує, на основі внутрішнього та зовнішнього доказу, що її халдейське першоджерело було записане з словесних міркувань та вчень заможного вавилонського землевласника на ім'я Ку-тамі, який користувався для власних лекцій ще більш стародавніми матеріалами. Перший арабський переклад був зроблений на думку Хвольсона у тринадцятому сторіччі до Різдва Христового. На першій сторінці цього «Одкровення» автор або амануензіс (секретар) Ку-тамі заявляє, що «доктрини викладені у цій праці, спочатку були передані Сатурном... Місяцю, який повідомив їх власному ідолу», а ідол відкрив їх своєму прихильнику, письменнику – Адепту, який записав цю працю – Ку-тамі. Подробиці від Бога на користь та освіту смертних, розповідають про періоди величезної тривалості та цілий ряд незчисленних царств та династій, до появи на Землі Адамі («червоної землі»). Ці періоди як і можна було очікувати, здійснювали майже до ярості збурення між захисниками біблійної хронології, заснованій на мертвій букві. Де Ружемонт був перший, хто підняв зброю проти перекладача. Він докоряє його за те, що той пожертвував Мойсеєм заради анонімних авторів. Бероз, каже він, не дивлячись на його значні хронологічні помилки, був на край випадок, у цілковитій згоді з пророком що до перших людей, бо він повідомляє про Алорус-Адама, про Ксісуфра-Ноя та про Бела-Німврода тощо. Тому додає він, праця ця мусить бути апокрифом та бути віднесеною до сучасних до неї – четвертої Книги Єздри, Книги Єноха, Оракулів Сиббіл та Книги Гермеса – до того всі вони належать не раніше ніж до другого або третього віків до Р.Х. Евальд ще сильніше напав на Хвольсона і нарешті Ренан запросив його у «Revue Germanique» викласти причини, чому його «Nabathean Agriculture» не може бути підробкою будь якого єврея у третьому або четвертому сторіччі нашої ери? Майже не можливо, щоби це було по іншому – каже романіст, автор «Життя Христа», коли у цьому фоліанті по астрології та чаклунству: «Ми бачимо у особах, які подає Ку-тамі, всіх патріархів біблійних легенд, схожих до Адам-Адамі, Анука-Ноя та його Ібрагім-Авраама тощо». Але це не причина, бо Адам та інші імена є іменами зібраними. А доки що ми скромно заявляємо, що маючи все це на увазі, все ж, апокриф, навіть якщо він має відношення до третього віку після Р.Х. а не до тринадцятого сторіччя до Р.Х. достатньо стародавній, щоби вважатися оригінальним, справжнім як документ, та таким чином може задовольнити найвибагливіших археологів та критиків. Бо дозволити лише для обговорення, що ця літературна реліквія була підроблена якимось там «євреєм третього сторіччя нашої ери» - то що з цього? Облишимо на хвилину імовірність його доктрин та запитаємо, чому ця праця заслуговує менше віри або уваги та менш навчальна, як віддзеркалення більш стародавньої думки, ніж будь які інші релігійні праці, так саме «компіляції старих текстів» або переказів – тієї самої епохи або навіть пізнішої? У такому випадку, ми мусили би відкинути та назвати апокрифом «Коран» - який виник трьома сторіччями пізніше, хоча ми і знаємо, що він на вподобі до Мінерви виник безпосередньо з мозку арабського пророка; і ми мусили би зневажити всіма фактами які ми можемо отримати з Талмуду, який у сучасній формі був так саме складений на основі більш стародавніх матеріалів і може бути віднесений не раніше ніж до дев'ятого сторіччя нашої ери. Ми відзначаємо цю цікаву «Біблію» халдейського Адепта та різні картини з неї (у перекладі Хвольсона) тому, що вона має важливе торкання до значної частини нашої праці. За виключенням словесної суперечки з боку Ренана, принципового іконоклста – так гостро названого Жюлем Леметром «Le Paganini du neant», гірший докір що до цієї праці, імовірно у тому, що апокриф претендує на те, що він був переданий як Одкровення Адепту «через ідола Місяця», який отримав його від «Сатурна». Відповідно, цілком природно, що на це дивляться як «на казку у всіх відношеннях». На це існує лише одна відповідь. Це не більше казка, ніж Біблія, і якщо одна з них руйнується, то друга мусить йти за першою. Навіть засіб передбачення через

«ідола Місяця» тотожній до того який застосовувався у часи Давида, Саула та первосвящеників єврейської Скінії, а саме, через Терафіма.

Праця «Nabathean Agriculture» дійсно є компіляцією; праця ця не апокриф, але повтор засад Сокровенного Вчення у вигляді екзотеричної форми халдейських національних символів з метою «приховати» ці засади, саме так як і Книги Гермеса та Пурани є такими спробами єгиптян та індусів. Праця ця так саме була відомою у древності як і у Середні Віки. Маймонід говорить про неї та посилається не одноразово на цей халдейсько-арабський Манускрипт, та надає при цьому набатеянам прізвисько, що належить їх одновірцям «шанувальникам зірок», або сабеянам, але при цьому він не вбачає у викривленому слові «набатеяни» містичної назви касти, посвяченої Небо, Богу Таємної Мудрості, яке явно доводить, що набатеяни були Окультним Братством. Набатеяни, які відповідно до перського Іезіді, спочатку прийшли до Сирії з Басри, були вирождженими членами того Братства; все ж релігія їх, навіть у пізніші дні була чисто кабалістичною. Небо є Божество планети Меркурій, Меркурій є Бог Мудрості або Гермес, або Будха, якого євреї називали Кокаб «Господь Найвищий», греки називали його Набо, звідси набатеяни. Незважаючи на те, що Маймонід називає їх доктрини «язичницькою нісенітницею» та архаїчну літературу їх «Sabaeorum foetum», він ставить «Агрікультуру», Біблію Ку-тамі, у перший ряд з працями архаїчної літератури. Абарбанель підносить її занадто високо. Спенсор, коли наводить уривки з цієї книги, говорить про неї як про «кращу східну працю» та додає, що набатеян потрібно розуміти як сабеян, халдеїв та єгиптян, іншими словами всі народи, проти яких особливо суворо застосовувалися закони Мойсея.

Небо древніший Бог Мудрості Вавилону і Месопотамії, був тотожним індуському Будха і Гермесу-Меркурію греків. Незначна зміна, що до статі батьків, є єдиним виміром. Так саме як в Індії Будха був сином Сомы (Місяця) та дружини Бріхаспаті (Юпітера), так і Небо був сином Зарпаніту (Місяця) та Меродаха, який став Юпітером, після того як він був Сонячним Богом. Як і планета Меркурій, Небо був «наглядачем» між сімох Планетних Богів; і як уособлення Сокровенного Вчення, він був Набін, ясновидець та пророк. Мойсея показують помираючим та зникаючим на горі, присвяченій Небо (Нево). Це доводить, що він був Посвяченим та священником цього Бога під іншим ім'ям; бо цей Бог Мудрості був великим Божеством Творчим та шанувався саме таким. Йому вклонялися не лише у Борсипі, його чудовому Храмі або планетарній Вежі, але він так саме шанувався у моавитян, хананітів, асирійців та у всій Палестині. У такому випадку запитано – чому не між ізраїльтян? «Храм Вавилону, присвячений Планетам», мав власне «Святе Святих» у середині святилища, присвяченого Небо, Богу-Пророку Мудрості. У «Hibbert Lectures» написано: «Древні вавилоняни мали посередника між людьми та богами... і Небо був «пророком», бо він повідомляв бажання свого батька Меродаха». Небо так саме як Будха, є творцем Четвертої та П'ятої Рас. Бо започаткував нову расу Адептів, а Будха – Сонячну-Місячну Династію, або людей сучасних рас цього Кола. Обидва вони є Адамами власних відповідних творінь. Адам-Адамі є уособленням подвійного Адама; парадигматичного Адама-Кадмона, Творця, так саме і нижчого земного Адама, який на думку сирійських кабалістів, мав лише Нефеш, «дихання життя», але не Живу Душу, отриману їм лише після Падіння. Тому, якщо Ренан вперто дивиться на халдейські Писання – або те, що від них залишається – як на апокрифи, то це зовсім не важливо та не міняє ні істини, ні факту. Існують інші сходознавці, які можуть дотримуватися іншої думки; і навіть якщо це було би не так, то все ж, у дійсності це майже не має значення. Ці доктрини містять вчення Езотеричної Філософії, і цього достатньо. Для тих хто не розуміється на символіці, це може здатися просто шануванням зірок, або навіть «язичницькою недолугістю» для того, хто бажав би приховати Езотеричну Істину. Маймонід, у той час коли він висловлював власне презирство до Езотеризму в релігіях інших народів, дозволяв Езотеризм та Символіку у власній, та визнавав

таємницю та мовчанку про істинний сенс висловлювань Мойсея, звідси його горе. Таким чином Доктрини Ку-тамі, халдея, є алегоричною передачею релігій ранніх народів П'ятої Раси.

Чому у такому випадку Ренан з таким академічним презирством ставиться до найменування «Адам-Адамі»? Автор «Origins of Christianity», вочевидь нічого не знає а ні про походження язичницького Символізму, а ні про Езотеризм, інакше він знав би, що ім'я Адам-Адамі було свого роду всесвітнім символом, який мав відношення не лише до однієї людини, а до чотирьох визначених рас людства. Це дуже легко довести. Кабалісти вчать існуванню чотирьох різних Адамів, або перетворенню чотирьох послідовних Адамів, еманцій від Діюкна (Божественний Привид) Небесної Людини, ефірного сполучення Нешама, вищої Душі, або Духа; цей Адам, звісно не мав грубого людського тіла та тіла бажань. Він є прототипом другого Адама. Що вони без сумнівів подають собою наші П'ять Рас, кожен може переконатися на описах їх в Кабалі. Перший є Досконалий, Священний Адам, «Тінь, яка зникла» (Царі Едому), виник від божественного Тцелем (Образа); другий називається першим Андрогенним Адамом майбутнього земного та роз'єданого Адама, третій Адам є людиною з «праха» (Перший Незайманий Адам); і четвертий є прабатько нашої власної раси – Адам який Впав. Все ж, зверніть увагу на дуже ясне пояснення цих Адамів в Кабалі Ісака Мейєра. Він наводить лише чотирьох Адамів, без сумніву з причини Царів Едому, та додає: «Четвертий Адам... був вкритий шкірою, плоттю, нервами тощо. Це відповідає сполученню нижчої Нефеш з Гюфф тобто з тілом. Він має тваринну міць розмноження та продовження роду». Це є людська Корінна Раса. Саме на цьому місці сучасні кабалісти – навернені до помилок тривалими поколіннями християнських містиків, які викривляли кабалістичні рекорди щойно могли – не збігаються з окультистами у власних тлумаченнях та сприймають пізнішу думку за ранішні уявлення. Первісна Кабала була цілком метафізичною та не мала жодного торкання до тваринної або земної статі; пізніша придушила божественний ідеал тяжким фалічним елементом. Кабалісти кажуть: «Бог створив людину чоловіком-жінкою». Пише автор Кабали: «Між кабалістами, необхідність у триваючому творінні та існуванні називається Рівновагою». Як така, що не володіє «Рівновагою», пов'язаною з Magot (таємничим «Місцем»), навіть Перша Раса не визнається, як ми це побачили, Синами П'ятого Адама. Від Вищої Небесної Людини, Верховного Адама, який є «муже-жінкою», або Андрогеном, до Адама з праха всі ці уособлені символи зв'язані зі статтю та розмноженням. У східних окультистів це навпаки. Вони дивляться на статеві відносини, як на «Карму», яка має відношення лише до земного роду людини під владою Ілюзії, дещо що мусить бути відкинутим у ту хвилину, коли людина стає «мудрою». Вони вважали це за щасливу обставину, коли Гуру (Вчитель) вбачав у своєму учневі схильність до чистого життя Брахмачар'ї. Їх подвійні символи були для них лише поетичним зображенням вищих сполучень творчих космічних сил. І це ідеальне уявлення освітлює, як золотим променем кожного ідола, яким би брутальним та смішним він не був у захаращених проходах темних храмів Індії та інших країн, засновників культів. Це буде показано у наступному Відділі. А доки що можна додати, що у гностиків другий Адам так саме походить від Первісної Людини, Офіт Адамас, «за образом якого він створений»; від цього другого – третій, Андроген. Останній символізований у шостій та сьомій парах чоловіче-жіночих Еонів; Амфайн-Ессумен та Вананін-Ламертаде – Батько-Мати – у той час коли четвертий Адам, або Раса, поданий пріапічним чудовиськом. Останній – після християнська фантазія – є деградованою копією до-християнського гностичного символу «Благого» або «Він, хто творив, до існування будь чого», Небесний Пріап – істинно народжений Венерою і Вакхом, коли цей Бог повернувся з власної мандрівки до Індії, бо Венера та Вакх є пізнішими образами Адіті та Духа. Пізніший Пріап, хоча і єдиний з Агафодемоном, гностичним Рятівником, і навіть з Абракасасом, не є вже гліфом для абстрактних Творчих Сил, але символізує чотирьох Адамів, або чотири Раси, до того П'ята подана на гностичних коштовностях п'ятьма гілками,

відрізаними від Дерева Життя, на якому стоїть старець. Кількість корінних Рас була записана у древніх грецьких храмах сімома голосними, з яких п'ятеро були у рамці на стіні в приміщеннях Посвячення Адитуму; єгипетським гліфом для цього була рука з п'ятьма розставленими пальцями, до того п'ятий, або мізинець був лише на половину розміром, а так саме і п'ятеро «N» - ієрогліфи заміняли цю букву. Римляни у своїх храмах застосовували п'ятеро голосних AEIOV; в середні віки цей архаїчний символ був прийнятий Домом Габсбургів як мотто. Sic transit Gloria!

ВІДДІЛ 3

«СВЯТА СВЯТИХ» ТА ПРИНИЖЕННЯ ЙОГО

Sanctum Sanctorum древніх, назване так саме Адитум – приховане приміщення у західній стороні храму, закрите з трьох боків білими стінами з єдиним отвором або дверима, завішеними занавіскою – було поняттям загальним для всіх народів древності. На цей час вже стає більш ясною величезна різниця між таємним сенсом цього символічного місця, як воно подане у Езотеризмі язичників та поясненням його у Езотеризмі євреїв, хоча первісний символізм його був тотожний у всіх древніх рас та народів. Язичники розміщали у Адитумі саркофаг, або гробницю (taphos), з Сонячним Богом у ній, якому був присвячений храм, і як пантеїсти вони вшановували його. Вони вважали у його Езотеричному значенні символом воскресіння, космічного, сонячного (або добового) та людського. Він охоплював тривалість періодичних та точних (у часі) Мануантар, або нових пробуджень Космосу, Землі та Людини до нових існувань. Сонце було найбільш поетичним та у той самий час найбільш грандіозним символом таких Циклів у Небесах, у той час коли людина була ним – на час втілення – на Землі. Євреї – реалізм яких, якщо дотримуватися мертвої букви, був так саме практичним та грубим як у часи Мойсея, так і наразі – у часи відчуження від Богів сусідів-язичників, завершили національну та священницьку політику та висунули екзотерично своє Свята Святих як торжество монотеїзму, у той час коли езотерично вони бачили у ньому лише фалічний символ. У той час коли кабалісти знали лише Ейн-Софа та «Богів» Містерій, левіти у своєму Адитумі не мали ні саркофага, ні Бога, а лише «Священний» Ковчег Заповіту – своє «Свята Святих». Коли езотеричний сенс цього вмістилища буде цілком пояснений, непосвячений зможе краще зрозуміти, чому Давид танцював «голим» перед Ковчегом Заповіту та так намагався постати грішним у ім'я свого Господа та приниженим у очах власних.

Ковчег є схожий до лад'ї (великого човна) Аргхи «Містерій». Паркорст який чудово пише про нього у своєму Грецькому Словнику та жодним словом не згадує його у власному Єврейському Лексиконі, пояснює це таким чином: «Arche у цьому застосуванні відповідає єврейському Разіт, або Мудрості... слово яке має значення емблеми жіночої сили зародження, Arg або Arca у якому припускалося, що зародок всієї Природи плаває або запліднюється у великій безодні протягом проміжку часу після кожного проявленого циклу». Абсолютно правильно; і єврейський Ковчег Заповіту має тотожне значення; з одним додатком, що замість прекрасного цнотливого саркофагу (символу Черева Природи та Воскресіння), як ми бачимо це у язичників, вини надали побудові ковчега ще більш реалістичний характер, завдяки двом Херувімам, один проти другого на кришці Ковчегу Заповіту, з крилами розташованими так, що вони утворюють досконале Іоні (як можна це бачити в Індії). Окрім цього, значення цього символу зародження було підкреслене ще чотирма буквами імені Іегови, а саме IHVH: Jod – membrum virile; He - череву, Vau – гачок або цвях, і знову He, яке також означало «отвір»; все разом утворювало досконалу двостатеву емблему або символ, або I(e) H(o) V(a) H, чоловічій та жіночій символи. Можливо коли буде зрозумілим істинне значення посади на звання Кадеш Кадеши, «святі» або «посвячені Храму Господа», «Свята Святих» цих «святих» отримає аспект не такий високий. Jachus – той

самий Іао або Іегова; і Ваал або Адон, на вподобі до Вакху, є фалічним Богом. «Хто зійде на пагорб (високе місце) Господа?» - запитує праведний Цар Давид, або «Хто стане на місце його Кадушу». Кадеш може означати у одному сенсі «освятити», «освятити» і навіть «посвячення» або «відокремлення»; але воно так саме означає творити солодко пристрасні ритуали – культ Венери – істинне тлумачення слова Кадеш відкрито показане у Другому Законі (XXIII,17) у Книзі Пророка Осії (IV,14) та у Книзі Буття (XXXVIII,15-22). «Святі», біблійні Кадешими, були тотожні, що до їх обов'язків, до баядерок у пізніших індуських храмах. Єврейські Кадешими, або Галлі, жили «при домі Господа, де жінки ткали одяг для Астарті» або для статуї Венери-Астарті». Танок Давида навколо Ковчега, був «обертанням по колу», яке як кажуть було започатковане Амазонками для Містерій. Таким був танок дочок Силомських, так саме як і стрибки пророків Ваалу. Це просто були характерні ознаки культу сабеян, бо танок цей означав рух планет навколо Сонця. Без сумніву, що цей танок був вакхічним запамороченням, до того застосовувалися цистри, також доволі виразні уколи Мелхоли та відповіді Царя. Ковчег у якому зберігаються зародки всіх живих тварин, необхідних для заселення Землі вказує на перехід життя та перевагу Духу над Матерією під час зіткнення протилежних Сил Природи. У астротеософічній хартії Західного Ритуала Ковчег відповідний до пупу та розташований з лівої сторони, сторони жінки (Місяця), одним з сімох символів якої є лівий стовп у Храмі Соломона – Боаз. Пуповина зв'язана (через плаценту) з вмістилищем де запліднюються ембріони раси. Ковчег є священний Аргха індусів і таким чином легко зрозуміти той зв'язок, який він мав з Ковчегем Ноя, коли ми знаємо, що Аргха був продовгуватим сосудом, який застосовувався Ієрофантами як чаша жертв у культі Ізиди, Астарті та Венери-Афродіти, які були Богинями сил зародження Природи, або Матерії – відповідно були символічно Ковчегом з зародками всього живого. Помиляється той, хто сприймає сучасні кабалістичні праці та тлумачення Зоґара рабинами як справжню кабалістичну науку древності. Бо у наш час, так саме як і у час Фрідріха Шеллінґа, Кабала, яка наразі доступна в Європі та Америці, не містить у собі нічого окрім: «Руїн та уривків, дуже викривлених залишків тієї першої системи, яка є ключем до всіх релігійних систем». Стародавня система і Кабала халдеїв були тотожні. Пізніші тлумачення Зоґара належать до тлумачень Синагоги перших сторіч – тобто Тори (або Закону), догматичної та непримиримої.

«Покої Царя» в піраміді Хеопса є, таким чином «Свята Святих» єгиптян. У дні Містерій Посвячення кандидат як представник Сонячного Бога, мусив був опуститися у Саркофаг, уособлюючи собою животворний промінь у плодоносному череві Природи. Виходячи з нього на наступний ранок, він символізував воскресіння Життя після зміни, за назвою Смерть. У великих Містеріях його показова «Смерть» тривала два дні, після чого на третій ранок, після останньої ночі найжорстокіших випробувань, він вставав разом з ранковим Сонцем. У той час коли кандидат подавав собою Сонце – животворне світило, яке кожного ранку «воскресає», щоби дати всьому життя – Саркофаг був символом жіночого начала. Так було у Єгипті; форма його та образ мінялися у кожній країні, але він залишався сосудом, символічним «кораблем» або вмістилищем у формі лад'ї (човна) та «символічним сховищем зародків або зародку життя». В Індії, той хто бажає стати Браміном і Дві-джа, «народженим вдруге», мусив пройти крізь «Золоту Корову». Аргха у греків мала форму молодого серпа місяця та була символом Цариці Небесної – Діани, або Місяця. Вона була Великою Матір'ю всього існуючого, у той час коли Сонце було Батьком. Євреї спочатку, так саме як і після перетворення ними Ієгови на Бога Чоловічого Начала, вклонялися Асторет, що примусило Ісайю промовити: «Ново місячники ваші та... свята ваші ненавидить моя душа»; заява з його боку явно не справедлива. Свята Асторет та Нового Місяця (серп Аргха) як народний культ не мали гіршого значення, ніж загалом приховане значення Місяця, який як це добре відомо, був безпосередньо пов'язаний та присвячений Ієгові; з тією лише різницею, що один аспект Місяця,

так саме як і зірки Венера, був жіночим а другий чоловічим. Сонце (Батько), Місяць (Мати) і Меркурій-Тот (син) були ранньою Трійцею єгиптян, які уособлювали їх у Озирісі, Ізиді та Тоті (Гермесі). В Євангелії гностиків Pistis Sophia, семеро великих Богів поділені на дві Трійці та вищого Бога (Сонце); нижча Трійця, Сили якої відповідно перебувають у Марсі, Меркурії та Венері; і Вища Трійця – троє «Невидимих Богів», які живуть на Місяці, Юпітері та Сатурні. Це не потребує доказів. Асторет була у одному сенсі неусобленим символом Природи, Кораблем Життя, що несе через безмежний Небесний Океан зародки всього існуючого. Коли вона ототожнювалася з Венерою, на вподобі до всіх інших Небесних Цариць, яким приносилися жертвоприношення з пирогів та коржів, Асторет ставала відображенням «Nuah, Вселенської Матері» халдеїв (Ной жіночого начала, яку вважали зв'язаною з поняттям Ковчега), а так саме жіночої Трійці – Ана, Беліта і Давкіна – названої як єдиною «Найвищою Богинею, Володаркою Нижчої Безодні, Матір'ю Богів, Царицею Землі та Царицею Плодючості». Пізніше Беліта або Тамту (Море), Матір Міста Ерех (великої халдейської столиці) перетворилася на Єву; наразі вона Марія Діва латинської церкви яка стоїть на половині місяця, інколи для різноманітності, на земній кулі. Корабель, або схожа до човна форма місяця поєднує у собі всі ті звичайні символи Корабля життя, на вподобі до Ковчега Ноя, Іоні індусів та Ковчега Заповіту, є жіночим символом Всесвітньої «Матері Богів» і наразі зустрічається у кожній церкві під християнським символом у вигляді корабля (Navis). Navis, Небесний Корабель, запліднюється Духом Життя – Богом чоловічого начала; або як доречно називає його Кінілі у своєму «Апокаліпсисі» - Святим Духом. В західній релігійній символіці половина місяця була чоловічим началом, а повний Місяць – аспектом жіночого начала цього Всесвітнього Духа. Містичне слово ALM, яке пророк Магомет поставив на початку багатьох глав Корану, каже про неї як про ALM, Незайману Діву. І, – тому, що найвище завжди викривляється до неможливого – саме від цього кореня ALM, мусимо ми визнати походження слова Алмех, як єгипетських танцівниць. Останні – «незаймані» того самого ряду, як і баядерки Індії та (дівчата) Кадишим, «святі» у єврейських храмах – присвячені Ієгові, представляли обидві статі, та священні функції яких у ізраїльських храмах були тотожні до функцій баядерок. Так Євстафій заявляє, що ІО (ΙΩ) означає Місяць на діалекті аргіян, так саме це було одним з імен Місяця в Єгипті. Стоп та Коло (ΙΟ), які за Піфагором є досконалим числом у Тетрактисі, стали пізніше переважно фалічним числом – головним чином між євреями, для яких воно означає Ієгову чоловічого та жіночого начала. Один вчений пояснює це наступним чином: «На Розетському каміні Улемана я бачу слово мут (так саме і у Зейфарта), назву Місяця, застосовану тут як цикл часу, звідки і місячний місяць відповідно до ієрогліфа кута у пів-колі, перекинutoї п'ятикутної зірки та О (коло з крапкою) у вигляді визначних, які подані як ІОН коптів або ІАН. Тому я прийшов до висновку, на засадах досліджень первісних джерел, що велика відмінна функція божественного імені Ієгови означала вплив місяця як причину зародження, так саме як визначив він точне обрахування місячного року за природним виміром днів. І ось це саме слово походить від джерела значно більш стародавнього: а саме від коптів або, точніше від стародавніх єгиптян часів коптів». Це, тим більше чудово, якщо єгиптологія порівняє ці факти з тим малим, що відомо про Фівійську Трійцю – Амон, Мут та їх сина Хонсу. Трійця ця, яка поєднана була у Місяці, який був їх спільним символом; коли вона була роз'єднаною, то саме Хонсу ставав місячним Богом, якого таким чином змішували з Тотом та Пта. Його Мати Мут – ім'я це означає до речі «Мати», а не Місяць, який був лише символом – має назву «Небесної Цариці», «Діви» тощо, бо вона є аспектом Ізиди, Хатор та інших Богинь-Матерів. Вона була не стільки дружиною Амона, скільки його Матір'ю, титул якого «Чоловік своєї Матері». Ця Трійця представлена у Булакі, в Каїрі, у вигляді статуетки бога-мумії, який тримає в руці три різних скіпетри та з місячним диском на голові; характерна зачіска волосся вказує намір подати його як бога-дитину або «Сонце» у Трійці. Він був Богом Доли у Фівах та зустрічається під двома аспектами; (1) як Хонсу, Місячний Бог та Володар Фів, Ноферхотеп, «той хто у абсолютному

спокої», та (2) як «Khon-su p.iri-sokhru», або «Хонсу, що виконує Долю»; перший готував події та вигадував їх для тих, хто народжувався під його впливом, останній запроваджував їх. З причини теогонічних перетворень Амон стає Гором, Гор-Амон, і Мут – Ізіда яка годує його грудьми, як ми бачимо на статуетці Сіатського періоду. У свою чергу Хонсу, у цій перетвореній Трійці, стає Тот-Місяць, «той хто рятує». Чоло його прикрашене головою ібіса, увінчаною місячним диском з діадемою ІО-теф (IO-tef). Зрозуміло, всі ці символи зустрічаються віддзеркаленими (дехто вважає їх тотожними) в Yave, або біблійного Іегови. Це буде зрозуміло для будь кого, хто прочитає The Source of Measures, або «Єврейсько-Єгипетську Містерію» та зрозуміє без сумніву ясні та математичні докази, що Езотеричні засади, або система застосована при будівництві Великої Піраміди та архітектурні виміри Храму Соломона (не має значення міф він або ні), Ковчега Ноя та Ковчега Заповіту – всі були тотожними. Якщо хто у світі покладе край суперечці, що древні так саме як і пізніші після-вавилонські євреї, особливо перші, будували власну теогонію та релігію на тих самих засадах як і всі язичники, то це буде саме та праця про яку йде мова.

Далі не завадило би так саме нагадати читачеві, що було сказано відносно ІАО у «Викритій Ізиді»: «Жодне божество не являє такої етимологічної різноманітності, як ІАНО, так саме немає іншого імені, яке би вимовлялося так по різному. Лише поєднуючи його з масоретськими крапками, пізнішим рабинам пощастило зробити так, щоби Іегова міг бути прочитаний як «Адонай» - або Господь. Філон біблійний пише його грецькими буквами ΙΕΥΩ - IEVO. Теодоріт каже, що самаритяни вимовляли його Iahe (Yahva), а євреї – Yahו; що дало би як ми вже показали, - I – Ah – o. Діадор стверджує, що «євреї розповідають, що Мойсей називав Бога ІАО». Ми стверджуємо на засадах авторитету самої Біблії, що Мойсей до свого посвячення власним тестем Іофором, ніколи не знав слова Јаһо». Вище наведене отримує підтвердження у приватному листі від одного дуже вченого кабаліста. У нашому першому томі сказано, що екзотерично Браман (без статі), так часто та безвідповідально плутається сходознавцями з Брамою (Чоловічого начала) та називається інколи Калаханса, «Лебідь у Вічності», до того езотеричне значення «А-хам-са» перекладається як «Я є Він»; «Со-хам» те саме що і «Сах» - «Він», і «Ахам» - «Я»; що є містичною анаграмою та пермутацією. Це так саме означає «чотирьох образний» Брама, Чатур-мукхам (Досконалий Куб), що утворюється всередині та від самого Безкінечного Кола; так саме і застосування 1, 3, 5, та 7 та 7=14 пояснюється як Езотерична Ієрархія Дхіані-Коганів. Що до цього згаданий кореспондент пише наступне: «З приводу 1, 3, 5 та двічі 7, які означають саме 13514, цифри які взяті у відношенні до кола, можна читати як 31415 (або як величина π (пі), мені здається, що тут немає жодної можливості що до сумнівів; особливо якщо дивитися на них разом з символічними знаками на Сакр, «Чакра», або на диску Вішну. Дозвольте мені декілька розвіяти вашу невпевненість. Ви кажете: «Єдиний з Яйця, Шестеро та П'ятеро дають число 1065, вимір Первородного». Якщо це так, то у 1065 ми маємо славетне ім'я Іегови, Јve, або Јave або Юпітера, а заміною у ньому букв h на n, отримуємо слово Јun або Јuno (Юнона), основу китайської загадки, ключ для вимірів чисел Snі (Сінай) і Іегову, що сходять на цю гору, числа якого (1065) показують лише застосування нашої пропорції 113 до 355, бо 1065=355x3, що є колом діаметру 113x3=339. Таким чином первісток Брама-Праджапаті (або будь який Деміург) показує на застосування відношення довжини кола як виміру, запозиченого від Чакра (або Вішну), і, як сказано вище, Божественний Прояв приймає форму Життя та Первородного. Існує доволі дивна річ; перед дверима до Царських Покоїв, розміри поверхні Великої Сходинки та Великої Галереї до самого верху цієї Галереї, за цілком точними вимірами Піацци Сміта, дорівнюють 339 дюймам. Візьміть «а» як центр і радіусом накресліть коло, діаметр цього кола буде 339x2=678. Ці цифри відповідні цифрам у виразі «і ворон», «Голуб та ворон» в картинах Потопу Ноя; радіус взятий для того, щоби показати поділ на дві частини (з яких кожна дорівнює 1065), бо 113 (людина)x6=678, а діаметр

кола 1065x2 – таким чином ми маємо натяк на космічну людину на цій високій сходинці перед входом до Покоїв Царя (Свята Святих) – що є Череву. Так висота цього проходу така, що людина щоби увійти мусить зігнутися. Але зріст людини стоячої дорівнює 113, зігнутої $113/2=56,5$ або $5,65 \times 10$, або Іегова. Тобто він уособлює його як такого, що заходить у Свята Святих. Але у єврейському езотеризмі головною функцією Іегови було зародження дітей тощо, і це тому, що за цифрами його імені він був виміром місячного року, цикл часу якого – з причини фактору 7 (сім), яке так точно збігається з періодами зародження життєвості та зростання – вважався причиною дії зародження, і тому йому вклонялися та молилися». Це відкриття ще більше зв'язує Іегову з іншими Творчими Богами Зародження, Сонячними та Місячними, і особливо з «Царем Сома», індуським Deus Lunus, Місяцем, внаслідок Езотеричного впливу, який приписують в Окультизмі цій планеті. Все ж, в самих єврейських писаннях існують цьому ще і інші підтвердження. Маймонід у власній праці «More Nevachim» (або «Керівник Нерозумного» - воістину) каже про Адама та являє його два аспекти: як людини, на вподобі до всіх інших, народженої від чоловіка та жінки, і – як пророка Місяця; причина цього наразі стає очевидною та мусить бути поясненою.

Адам, як великий «Прабатько Людської Раси», так саме як і Адам Кадмон, складені за образом та подобою Божою, відповідно він – пріапічний образ. Єврейське слово Сакр і Н'кабва, буквально перекладені, означають Лінгам (Фалорс) та Іона (Ктеїс), не дивлячись на їх переклад в Біблії як «чоловік та жінка». Як сказано там: «Бог створив людину за образом своїм, за подобою Божою створив він її: муже-жінкою створив він їх» - андрогенного Адама Кадмона. Але це кабалістичне ім'я живої людини, навіть не людської або божественної Істоти, але ім'я обох статей або органів розмноження, названих єврейською з такою відвертістю, головним чином на біблійній мові, Сакр і Н'кабва; ці обидва і є образом, під яким «Господь Бог» з'являвся зазвичай власному обраному народу. Що це так, доведено без сумнівно, майже всіма символістами та єврейськими вченими, так саме як і Кабалою. Тому Адам у одному сенсі є Іегова. Це пояснює інший переказ на Сході, згаданий у праці Грегори «Нотатки та Спостереження з приводу декількох Місяців у Писаннях», і яке наведене Х.Дженінгсом у праці «Фалізм». «Бог наказав Адаму, щоби його мертве тіло залишалося на поверхні землі до того часу, доки не прийде час для поховання його... у серці землі священником Найвищого Господа...». Тому «Ной щоденно молився у Ковчегу перед «Тілом Адама», або перед фалосом у Ковчегу, або у тому самому Свята Святих. Кабаліст звик до постійних пермутацій біблійних імен і тому зрозуміє значення цього їх тлумачення числами та символами. «Два слова з яких складене ім'я Іегови, мають первісну ідею чоловіче-жіночого начала, як джерела зародження, бо I було *membrum virile*, а *Novah* означало Єву. Таким чином... досконалий, як початок вимірів, приймає так саме форму початка народження, у вигляді гермафродиту; звідси фалічне застосування форми». Окрім того, той самий автор доводить числовим та геометричним способом, що (а) Аретс, «земля», Адам, «людина», і Х-адам (х) разом уособлюються в Біблії однією формою, так саме як єгипетський та єврейський Марс, Бог зародження, і (б) що *Jehovah* або *Jah*, є *Noah*, бо Іегова є Ной і єврейською буквально Інч (дюйм). Таким чином вищезазначене дає нам ключа до цих переказів. Ной – божественне перетворення, Рятівник Людства, який несе у своєму Ковчегу, або Аргхі (Місяці) зародок всього живого, здійснює пошану перед «Тілом Адама», яке є зображенням Творця і само собою є Творцем. Тому Адам названий «Пророком Місяця», Аргха або «Свята Святих» знаку *Yod*. Це так саме вказує на походження єврейського народного вірування, що образ Мойсея перебуває на Місяці – тобто плями на Місяці. Бо Мойсей та Іегова кабалістично є такими самими пермутаціями. Автор «The Source of Measures» пише: «Що стосується до Мойсея та його праць, то існує наступний факт, занадто важливий, щоби його не побачити. Коли Господь навчав Мойсея у його місії, то ім'я могутності, прийняте божеством було – Аз є те, що Аз є. Так Мойсей дорівнює 345. Додайте суму нової форми ім'я Іегови (х) $21+501+21=543$, або навпаки 345,

що являє таким чином Мойсея як одну з форм Ієгови у цій комбінації. $21:2=10,5$; або навпаки 501, тому asher, або «те що» у «Аз є те, що Аз є» є просто вказівником для застосування 21, або 7×3 ; $501=251+$ доволі видатне число, застосоване у пірамідах тощо». Для більш ясного уявлення тих, хто не вивчав Кабалу, ми викладаємо це таким чином: «Аз є те, що Аз є» єврейською буде: Ahiye ($5,10,5,1 = 21$), Asher ($200,300,1 = 501$)? Ahiye ($5,10,5,1 = 21$). Це має відношення до процесу сходження у вогні догори для створення людини та пояснене лише як перевірка та застосування чисел гір; бо з одного боку ми маємо $10+5+6=21$, донизу середини 501, та на другому $6+5+10=21$.

«Свята Святих» як поняття кабалістичне та прийняте рабинами, подане як міжнародний символ та загальний здобуток. Так саме воно отримало початок не між євреями, а символ цей завдяки занадто реалістичному застосуванню його наполовину посвяченими левітами, отримав між ними значення, яке він навряд чи має у інших народів до цього часу, значення яке спочатку ніколи не припускалося у середовищі кабалістів. Лінгам та Іоні сучасних індусів середнього рівня свідомості, зрозуміло не вище, ніж «Свята Святих» рабинів – але і не гірше; і це вже є деякою перевагою перед християнськими критиками азійських релігійних філософій. Бо у схожих релігійних міфах у прихованому символізмі вірувань та філософії, саме дух догм мусить вирішувати їх відносну цінність. І хто може сказати, що якщо подивитися з обох боків, ця так звана «Мудрість» пристосована лише до потреб та блага однієї малої народності, не надала розвитку між ними будь чому схожому на національну етику? Пророки явно, для того щоби показати образ життя обраного народу до часів Мойсея, у його часи та після нього. Що вони володіли одного часу Релігією Мудрості та користувалися її всесвітньою мовою та символами, доводиться тим самим Езотеризмом який існує до цього часу в Індії, що до «Свята Святих». Це як було зазначено вище, проходженням крізь «Золоту» Корову у тому самому зігнутому стані, як того вимагала Галерея Піраміди, що ототожнювало людину з Ієговою у єврейському Езотеризмі. Вся різниця у дусі тлумачення. У індусів так саме як і древніх єгиптян дух цей був цілком метафізичним та психологічним; у євреїв він був реалістичним та фізіологічним. Він звертав увагу на перший статевий поділ людської раси – Єва дає народження Каїну-Ієгові на завершення земного фізіологічного союзу та зачаття – як це показано в алегорії Каїна, що проливає кров Авеля, бо Авель (Habel) є жіноче начало; так саме і на народження дітей – процес, отримав початок у Третій Расі, або з третім сином Адама, Сіфом; від Єноха, сина Сіфа, людство почало називати себе Ієгова або Jah-Novah, Jah чоловіче та Navah, Єва, тобто істотами чоловічої та жіночої статі. Таким чином різниця у релігійному та етичному почутті, але обидва символи тотожні. Без сумніву, що посеред посвячених іудейських танаїмів внутрішній сенс символу був таким самим священним, як і між древніми арійськими Двіджа. Культ «Бога у Ковчегу» має відношення лише до початку часів Давида; і протягом тисяч років ізраїльтяни не знали про фалічного Ієгову. Наразі древня Кабала, видана та перевидана, підфарбувалася цим поняттям.

У стародавніх арійців прихований сенс був грандіозним, величним та поетичним, не дивлячись на всі протиріччя існуючі наразі між цим ствердженням та зовнішнім виглядом їх символу. Церемонія проходження крізь Свята Святих – наразі символізованого коровою, але у той час проходження крізь храм Хіран'я-гарбха, Променисте Яйце, символ Всесвітньої Абстрактної Природи – означала духовне зачаття та народження або точніше нове народження індивіда та його відродження: зігнута людина, коли заходила у Sanctum Sanctorum готова пройти крізь черево Матері-Природи, або фізична істота, готова знову стати первісною Духовною Людиною якою була до фізичного народження. У семітів зігнута людина означала падіння Духа у Матерію і це падіння та приниження мало кульмінацію у сходженні Божества до рівня людини. Для арійців цей символ означав роз'єднання Духа з Матерією, його занурення та повернення до свого первісного Джерела; для семітів – сполучення Духовної Людини з Матеріальною Жіночою Природою, до того

фізіологічне значення перевершувало психологічне та чисто нематеріальне. Точка зору арійців на символізм була тотожною з поглядами всього язичницького світу; тлумачення семітів були та належали переважно малому племені, чим відмічені його національні риси та особливі недоліки, які характеризують багатьох євреїв і наразі – грубий реалізм, самозакоханість та чуттєвість. Через свого батька Іакова вони уклали з власним божеством, яке вважає себе поверх всіх інших, угоду, що «його сім'я буде як пісок землі»; з того часу божество це не могло бути представленим краще, ніж у вигляді символу зародження, а так саме числом та числами. Карлейл промовив мудрі слова про ці два народи. Для індуса-арійця – самого метафізичного та духовного народу на Землі – релігія завжди була за його словами: «Вічною Полярною Зіркою, яка тим яскравіше сяяла на Небі, чим темнішою ставала Ніч тут на Землі навколо нього». Релігія індуса відриває його від Землі; тому навіть наразі символ корови є одним з величних та найбільш філософських між іншими, за власним внутрішнім сенсом. Для «Вчителів» та «Володарів» Європейських Урядів, євреїв, ще краще підходять слова Карлейла, для них «Релігія є почуття мудре та обережне, засноване на звичайному розрахунку» - і так було від самого початку. Маючи на собі цей вантаж, християнські народи почуваються зобов'язаними захищати та поетизувати цю релігію, за рахунок всіх інших. Але не так було у інших народів. Для них прохід у якості входу та саркофаг у Царських Покоях означали відродження – але не зародження. Це був самий величний символ, Свята Святих воістину, де утворювалися Безсмертні Іерофанти та «Сини Бога», але ніколи смертні люди та сини похоті та плоті, як наразі у відповідності до прихованого сенсу семітичного кабаліста. Причину різниці у поглядах цих двох рас легко пояснити. Індус-арієць належить до старіших рас наразі на Землі; єврей-семіт – до пізніших. Перший має позаду древність біля мільйона років; другий є малою під-расою позаду якої не більше 8000 років. Але фалічний культ набув розвитку лише від поступової втрати ключів до внутрішнього значення релігійних символів, і був час, коли ізраїльтяни володіли віруванням таким самим чистим, як і арійці. Але наразі юдаїзм побудований виключно на фалічному культі, став однією з пізніших релігій Азії, теологічно релігією ненависті та злоби до всіх та всього за межами її. Філон юдей показує якою була справжня віра євреїв. Священні Писання, каже він, визначають нам, що ми мусимо робити, наказують нам ненавидіти язичників, закони та установи їх. Правда, вони відкрито відкинули культ Ваала, або Вакха, але залишили гірші його сторони для таємного виконання. Саме між євреїв прихильників Талмуду, великі символи Природи були найбільше профановані. В них, як доведено наразі завдяки відкриттю ключа до правильного читання Біблії, геометрія, п'ята Божественна Наука – «п'ята» у серії Сімох Ключів до Всесвітньої Езотеричної Мови та Символізму – була осквернена та застосована для прихованих, самих земних статевоїх містерій, де Божество і Релігія були однаково принижені. Нам заперечують, що те саме сталося з нашим Брама-Праджапаті, з Озірісом та всіма іншими Богами-Творцями. Саме так, якщо вважати їх ритуали з точки зору екзотеричної та зовнішності; та цілком навпаки, як ми це бачимо, коли трохи відкрити їх внутрішній сенс. Без сумніву, що Лінгам індусів тотожний до «Стовпа» Іакова, але різниця вочевидь у тому факті, що Езотеричне значення Лінгама було воістину священним та метафізичним, щоби це могло бути відкрите неосвіченим масам; тому його поверхова видимість була залишена на розсуд натовпу. Також, арійський Іерофант і брамін, у власній пихатій виключності та задоволенні у власному знанні, не почав би приховувати його початкову наготу під хитрими байками; у той час коли рабини тлумачили сенс таким чином, щоби він відповідав їх власним потребам і тому мусили були приховувати занадто ясний символ; і це сприяло двом цілям – зберегти таємницю для себе та піднести себе у власному уявному Монотеїзмі над язичниками, яких їх Закон, наказував ненавидіти – велич яка прийнята з задоволенням наразі християнами, не дивлячись на іншу пізнішу заповідь – «Любіть один одного». Як Індія, так і Єгипет мали та мають власні священні лотоси, символи того самого «Свята Святих» - лотос або латаття росте у воді що є подвійним жіночим символом – носія свого власного

сім'я та кореня всього існуючого. Вірадж і Гор, обидва є символами чоловічого начала від андрогенної Природи, один від Брами, його жіночого аспекту Вак, другий від Озиріса та Ізиди – та ніколи від Єдиного та Безкінечного Бога. Але в системах християн та юдеїв це не так. У той час коли лотос, утримуючий Брам, Всесвіт, росте з Пупка Вішну, Центральної Точки у Водах Простору, і у той час коли Гор народжується з лотосу Небесного Нілу – всі ці абстрактні пантеїстичні уявлення применшені та зроблені у Біблії земною конкретикою. Майже схилиєшся сказати, що в езотеричному викладенні вони брутальніші та ще більш антропоморфічні, ніж у екзотеричному. Візьміть наприклад той самий символ, навіть у його християнському застосуванні – лілія в руці Архангела Гавриїла. У індуїзмі «Свята Святих» є Всесвітньою Абстракцією, *dramatis personae* якої суть Безмежний Дух та Природа; у християнському юдаїзмі це особистий Бог по за межами цієї Природи, та людське черево – Єва, Сара тощо; відповідно антропоморфічний фалічний Бог та його подоба – людина.

Таким чином стверджується, що на основі змісту Біблії одна з двох гіпотез мусить бути прийнятою. Або, що позаду Іегови було Невідома та Неосяжна Істота, кабалістичний Ейн-Соф; або що євреї з самого початку були не кращими за шанувальників Лінгаму у його буквальному значенні у сучасній Індії. Ми стверджуємо, що перша гіпотеза правильна і що, тому таємний або езотеричний культ євреїв був тим самим Пантеїзмом, який наразі подається як докір філософам Веданти; Іегова є замісником для цілей екзотеричної національної віри і не мав значення або реальності у очах освіченого священства та філософів – садукеев, найбільше витонченої та освіченої з усіх ізраїльських сект, доказом чого стала відмова їх визнавати іншу віру окрім Закону. Бо як могли ті, хто подав вражаючу схему, відому як Біблія, або їх нащадки які знали, як знали всі кабалісти, що все це було видумане як «прикриття» для народу – як могли вони питаємо ми, схилитися перед цим фалічним символом та числом, яким без сумніву поданий Іегова у кабалістичних працях? Як міг будь хто гідний ім'я філософа та той хто знає істинне значення їх «Стовпа Іакова», їх Bethels, помазаних фалосів, та їх «Мідного Змія» вклонятися такому грубому символу, служити перед ним та вбачати у ньому «Заповіт» - Самого Господа! Нехай читач звернеться до Gemara Sanhedrim, і нехай сам вирішує. Як це довели вже багато письменників і як це брутально стверджується у творі Х.Дженінгса «Фалізм»: «Ми знаємо з єврейських рекордів, що Ковчег мав кам'яну скрижаль; і можна довести, що камінь цей був фалічний та, все ж, тотожний до священного імені Jehovah або Yehovah яке, якщо написано єврейською без крапок та чотирма буквами є J-E-V-E, або J-H-V-H (H є простий придих і те саме що і E). Такий метод залишає нам дві літери I та V (або U у власній іншій формі), далі, якщо ми поставимо I та U, то ми маємо «Свята Святих»; так саме ми маємо Лінгам та Іоні або Аргха індусів, Ішвара, або «Найвищий Володар»; і тут перед нами вся таємниця його містичного та небесного значення, підтвердженого у самому собі, та тотожного до Лініоні(?) Ковчегу Заповіта».

Біблійні євреї наших днів мають свій початок не від Мойсея, а від Давида – навіть якщо дозволити тотожність древніх та достеменних згорток Мойсея з тими, що були перероблені пізніше. З цього часу національність їх губиться в тумані до історичної темряви, покров з якої ми наразі частково піднімаємо, як дозволяє місце. Лише до епохи вавилонського полону Старий Заповіт може бути визнаний самим толерантним критиком як такий, що подає приблизно правильний погляд, який існував у часи Мойсея. Навіть такі фанатичні християни та прихильники Іегови, як єпископ Хорн, мусять визнати численні зміни та правки зроблені пізнішими редакторами «Книги Господньої», і з того часу коли вона була знайдена Хелькія, і з того часу як: «Біблія відродилася з первісних або найстаріших документів та шляхом додатків». Тексти Елохічні були написані наново 500 років після епохи Мойсея; Іеговічні – 800 років пізніше на засадах біблійної хронології. Тому стверджується, що божество представлене у вигляді органу зародження, у його

формі стовпа, і як символ двостатевого органу у формі чисел – Yod, (або Фалос) та He, (отвір або «черево») за авторитетом Кабали має відношення до значно більш пізнішого часу, ніж символи Елохіма, та запозичені з екзотеричних ритуалів язичників; таким чином, Іегова відповідає Лінгаму та Іоні, які зустрічаються на кожному кроці в Індії. Так саме як Іао в Містеріях був відмінний від Іегови, так саме і пізніший Іао та Абракасас, або Абрасакс, деяких гностичних сект були тотожними до Бога євреїв, який тотожний до єгипетського Гора. Це доведено беззаперечно як на «язичницьких», так і на «християнських» гностичних цінностях. В колекції таких цінностей, що належить п. Матер, ми бачимо зображення Гора – «Який сидить на Лотосі з написом Abrasax Іао – назва цілком еквівалентна Eis Zeus Sarapi на сучасних язичницьких гемах, і тому потрібно перекладати його як «Абракасас є Єдиний Іегова». Але хто був Абракасас? Як доводить це той самий автор: «Числове або кабалістичне значення ім'я Абракасас вказує безпосередньо на персидський титул «Митри», Правителя року, якому вклонялися з самих ранніх часів під ім'ям Іао». Таким чином він був у одному аспекті Сонцем, у другому – Місяцем, або Генієм Місяця, тим божеством зародження, якого гностики вітали як «Ти, хто головує над Таємницями Батька та Сина, Ти, хто світить вночі, займаєш друге місце, перше Володар Смерті». Лише у власній якості Генія Місяця – до того останній у древній Космогонії представлений матір'ю нашої Землі – Іегова міг вважатися Творцем нашої земної кулі та її Неба, тобто небосхилу. Знання всього цього все ж, не буде доказом для звичайного ханжі. Місіонери і надалі нападтимуть на релігії Індії, а християни з тією самою посмішкою задоволення, як завжди читатимуть ці не справедливі слова Кольєріджа: «Доволі гідний для спостереження той факт, що натхненні писання, отримані християнами відрізняються від всіх інших книг, що претендують на натхненність, від писань брамінів і навіть Корану, своїми сильними та частими ствердженнями Істини (!)».

ВІДДІЛ 4

МІФ ПРО «ПАДШИХ АНГЕЛІВ» У ЙОГО РІЗНОМАНІТНИХ АСПЕКТАХ

(а) ДУХ ЗЛА: ХТО ВІН ТА ЩО?

Наша справжня відмінність виключно з теологією. Церква наполягає на вірі у Особистого Бога та Особистого Диявола, у той час коли Окультизм доводить помилковість такого вірування. Для пантеїстів та окультистів так саме як і для песимістів, «Природа» є лише «мати прекрасна, але як камінь холодна»; але це так лише, що до зовнішньої Фізичної Природи. Всі вони згодні, що для поверхового спостереження вона лише величезна бійня, у якій м'ясники стають жертвами, а жертви у свою чергу катами. Цілком природно, що песимістично налаштований профан, переконаний у багатьох недоліках та невдачах Природи, особливо у її схильності до самопоїдання, припустить що це є кращим доказом того, що в Природі немає Божества in abscondito, так саме як і нічого божественного у ній самій. Тому природно, що матеріалісти та фізики уявляють собі, що все зобов'язане сліпій силі, випадковості та виживанню сильнішого навіть частіше, ніж більш пристосованого. Але окультисти які вважають Фізичну Природу сукупністю самих різноманітних ілюзій на плані помилкового сприйняття, визнають у кожній болі та стражданні лише необхідні муки постійного народження, ряд стадій спрямованих на постійне удосконалення, яке під очевидним мовчазним впливом Карми або Абстрактної Природи, що ніколи не помиляється – окультисти, стверджуємо ми, бачать Велику Матір у іншому аспекті. Горе тим, хто живе та не відчуває страждань. Застій та смерть, доля всього, що не знає змін. І яка зміна на краще може бути без пропорційного страждання протягом попередньої стадії? Хіба лише для тих, хто прийняв оманливі цінності земних надій та ілюзорну звабливість зовнішньої природи, та визначені для вирішення великих проблем життя, страждання та смерті?

Якщо наші сучасні філософи для яких попередниками були вчені середніх віків, використали та засвоїли деякі фундаментальні ідеї древності, то теологи здійняли свого Бога та його Архангелів, свого Сатану та його Ангелів, так саме як Логос з його воїнством, спираючись цілком на *dramatis personae* древніх язичницьких Пантеонів. У цьому можна їх лише вітати, якби лише вони не викривили лукаво первісні образи, не викривили філософський сенс та скориставшись неосвіченістю християнського світу – результатом тривалих віків сну розуму, протягом якого людству дозволялося думати лише через посередника, уповноваженого для цього, - не змішали би всі символи у безнадійну плутанину. Одним з найбільш гріховних досягнень у цьому напрямі було перетворення Божественного *Alter Ego* на вульгарного Сатану їх теології. Тому що вся філософія проблеми зла залежить від правильного розуміння устрою Внутрішньої Сутності Природи та Людини, божественного у середині тваринного, і відповідно від правильного усвідомлення системи, як вона подана на цих сторінках, що стосується до вінця творіння еволюції – Людини – то жодне з застережень проти теологічних пасток не завадить. Коли добрий Святий Августин та вогняний Тертуліан називають Диявола «мавпа Бога», ми можемо віднести це на рахунок невігластва часу, у який вони жили. Значно важче вибачити з тих самих причин наших сучасних письменників. Переклад маздейської літератури надав римо-католицьким письменникам привід для виправдання ще раз їх точки зору у цьому питанні. Вони скористалися подвійною природою Ахура Мазди та його Амешаспентів в Зенд Авесті та Вендідаді, щоби ще сильніше підкресли власні дикі теорії. Сатана є плагіатором та наслідувачем у передбаченні їм релігії яка народилася віки пізніше! Це було одним з майстерних ударів латинської церкви, її найкращим козирем після появи спіритуалізму в Європі. Хоча загалом це можна вважати лише як *success d'estime* навіть між тими, хто не зацікавлені ні у теософії, ні у спіритуалізмі; все ж, зброєю цією часто користуються християнські (римо-католицькі) кабалісти проти східних окультистів. Але навіть матеріалісти цілком безпечні та можуть вважатися друзями Теософії у порівнянні з деякими фанатичними кабалістами, які називають себе християнами, але яких ми називаємо «сектантами». Вони читають Зогар не для того, щоби відшукати там древню Мудрість, а для того, щоби шляхом викривлення текстів та сенсу, відкрити християнські догми там, де нічого схожого на увазі не малося та вирвати їх звідти за колективної допомоги єзуїтської казуїстики та вченості, і далі уявні «кабалісти» починають писати книги та вводити у обіг менш обережних дослідників Кабали. Тому чи не буде нам дозволено дослідити дно глибоких рік Минулого та таким чином підняти на поверхню головну ідею, яка призвела до перетворення Бога Мудрості, що спочатку вважався Творцем всього Існуючого, на Ангела Зла – недолугого, рогатого, двоногого, наполовину козла та мавпу з копитами та хвостом? Не потрібні відступи для порівняння язичницьких Демонів Єгипту, Індії або Халдеї з дияволом християнства, бо таке порівняння неможливе. Але ми можемо призупинитися та подивитися уважно на біографію християнського диявола, нахабну підробку халдейсько-юдейської міфології.

Первісне походження цього уособлення засноване на уявленнях академіців про Космічні Сили - Небес та Землі – у вічній ворожнечі та боротьбі з Хаосом. Їх Сілик- Мулудаг (Мурудут), «Бог між всіма Богами», «милостивий охоронець людей на Землі», був сином Хеа (або Еа), Великого Бога Мудрості, названого Небо мешканцями Вавилону. У обох цих народів, так саме як і у випадку індуських Богів, всі божества їх були благодušними та ворожими одночасно. Так саме як зло та покарання є зброєю Карми у власному цілком справедливому сенсі відшкодування або віддачі, так і Зло було слугою Добра. Зміст халдейсько-асирійських табличок довів це наразі по за будь яким сумнівом. Те саме уявлення ми зустрічаємо у Зогарі. Сатана був Сином та Ангелом Бога. Посеред всіх семітичних народів Дух Землі був таким самим Творчим у власному царстві, як і Дух Небес. Вони були близнюками та підміняли один другого у власних функціях, коли не були поєднані.

Нічого з того, що ми зустрічаємо у Книзі Буття, не є відсутнім у халдейських та ассирійських релігійних віруваннях, навіть у тому малому, що наразі розшифроване. Великий «Образ Безодні» Книги Буття можна знайти у Тоху-Боху («Безодня» або «Вічний Простір»), або у Хаосі вавилонян. Мудрість, Величний Невидимий Бог – названий у Книзі Буття «Духом Божим» - в уяві древніх вавилонян, так саме як і акадеїців перебував у Морі Простору. У дні, описані Берозом, це Море стало Видимими Водами на поверхні Землі – кришталевим помешканням Великої Матері, Матері Бога Еа та всіх Богів, яка пізніше стала Великим Драконом Тіамат, Морським Змієм. Остання стадія розвитку була представлена як боротьба Бела з Драконом – Дияволом! Звідси християнське уявлення, що Бог прокляв Диявола? Бог євреїв, ким би він не був, забороняє проклинати Сатану. Філон Юдей, Йосиф Флавій обидва стверджують, що Закон (Біблія та Талмуд) неодмінно забороняють проклинати Супротивника, а так саме і Богів язичників. «Ти не будеш ганити богів, - каже Бог Мойсея, - тому, що сам Господь Бог твій наділив (їх) своїм народам». Таким чином, хто погано каже про «Владу» (Богів), Юда називає «нечестивими мрійниками». Бо навіть Михаїл Архангел... не мав влади промовляти (Дияволу) докору, але сказав «та заборонить тобі Господь». Нарешті те саме ми бачимо у Талмуді. Одного разу Сатана з'явився перед людиною яка щоденно проклинала його, та промовив до неї: «Чому ти так чиниш? Почуй, що навіть Сам Бог не прокляв мене, а лише сказав: «та заборонить тобі Господь, Сатана!». Цей зразок освіченості Талмуда показує, що (а) Святий Михаїл названий «Богом» у Талмуді, а хтось інший «Господом», та (б) і що Сатана є так саме Бог, якого навіть «Господь» страшисться. Все що ми читаємо у Зоґарі та у інших кабалістичних книгах відносно Сатани, ясно свідчить, що цей «образ» є просто уособлення абстрактного Зла, зброї Кармічного Закону, або Карми. Це є наша людська природа і сама людина, бо сказано, що «Сатана завжди близький та переплетений з людиною». Питання у тому, як щільно ця Міць переплетена або активна в нас самих.

У будь якому випадку вченим символістам добре відомий факт, що у кожній релігії древності саме Логос Деміург – Другий Логос, або перша еманція Розуму (Махата) – надає, так би мовити, головну ноту того, що може бути названим співвідношенням Індивідуальності та Особистості у наступній схемі еволюції. Саме Логос показаний у містичному символізмі космогонії, теогонії та антропогонії як виконавець двох ролей у драмі Творіння та Буття – роль чисто людської Особи і божественної Без-особистості Аватарів, або Божественних Втілень, та роль Вселенського Духа, названого гностиками Христом і Фраварши (або Феруер) Ахура Мазди філософії маздеїв. На більш низьких сходинках теогонії Небесні Істоти нижчих Ієрархій кожний має власного Фраварши, або Небесного «Двійника». Це – все те саме і лише ще більш містичне підтвердження кабалістичної аксіоми: «Deus est Demon inversus»; слово «Демон» все ж, у випадку Сократа і у сенсі, який мала вся древність, означає Духа-Охоронця, «Ангела», але не диявола сатанинського походження, як бажає показати богослів'я. Римо-католицька церква подає свою звичайну логіку та послідовність визнанням Святого Михаїла Феруером Христа. Цей Феруер був його «Ангелом-Охоронцем», як доведено Святим Фоною, який все ж, називає всі прообрази та синоніми Михаїла, схожими наприклад, до Меркурія, Дияволами! Церква явно визнає догму, що Христос має свого власного Феруера, як має його кожний другий Бог або смертний, Де Мірвіль пише: «Тут ми маємо двох героїв Старого Заповіту: Глагол (або другого Іегову) та його Образ («Присутність», як перекладають протестанти) до того обидва представляють лише одного, і у той самий час існують як двоє; таємниця яка здавалася нам без вирішення до того часу, доки ми не вивчили доктрину про маздейських Феруерів та не зрозуміли, що Феруер є духовна міць і одночасно образ та охоронець Душі, яка на решті сприймає Феруера». Це майже правильно. Між інших недолугих речей кабалісти стверджують, що слово Метатрон поділене на meta-tronom означає «поблизу престолу». Але це означає цілком навпаки, бо «мета» означає «за межами» а не поблизу. Це має

велике значення у нашому випадку. Святий Михаїл «guis ut Deus» у такому випадку є передавачем невидимого світу у видимий та об'єктивний. Кабалісти разом з римо-католицькою церквою стверджують надалі, що у біблійній та християнській теології не існує «більш високої небесної особи після Трійці, ніж образ Архангела або Серафима Михаїла». Відповідно до їх стверджень, переможець Дракона є Архісатрап Священної Міліції, Охоронець Планет, цар Зірок, який перемагає Сатану, і Могутній Керівник. У містичній астрономії цих образів він є Переможець Арімана, який скинув зірковий престол узурпатора, та купається замість нього у Сонячних Вогнях; і як Рятівник Христа-Сонця, так наближається до свого Правителя, що майже єдиний з ним. Завдяки цьому об'єднанню зі Словом (Глаголом), протестанти і між ними Кальвін кінчили тим, що цілком загубили подвійність та не бачили більше Михаїла, а «лише його Господа», так пише абат Карон. Католики і особливо їх кабалісти, знають краще; а саме вони пояснюють світу цю подвійність, що надавало можливість прославляти обраних церквою та відкидати всіх тих Богів, які можуть заважати їх догмам. Таким чином, ті самі титули та імена по черзі надаються Богу і Архангелу. Обидва називаються Мететронами, «обидва мають ім'я Іегова, коли вони розмовляють один з другим», особливо що до Зогару, термін цей означає як Володаря так і Посла. Обидва є Ангелами Образу, обидва як нам кажуть, якщо з одного боку, «Слово» називається «Образом (або присутністю) та Образом Сутності Бога», то з іншого – «Ісая, проголошує ізраїльтянам про Рятівника та каже до них», що «Ангел Образу Його рятував їх у будь якій скорботі їх», таким чином «він був для них Рятівником». У іншому місці Михаїл цілком ясно названий «Князем Образу Господа». Як Іегова так і Михаїл є «Водіями Ізраїлю... Вождями Армій Господа, Над-Вищими Суддями над Душами і навіть над Серафімами».

Все вище наведене складене на авторитеті різних праць римо-католиків, тому мусить вважатися цілком ортодоксальним. Деякі висловлювання перекладені, щоби показати, що мають на увазі витончені теологи та казуїсти під терміном Феруер, тобто запозиченим деякими французькими письменниками, як вже сказано з Зенд Авести та застосованим у римському католицизмі з метою, яку Зороастр жодним чином не міг передбачити. У Фаргарді XIX (вірш14) Вендідади сказано: «Поклич, о Заратустра, мого Фраварши, хто є Ахура Мазда, величний, кращий, прекрасніший посеред всіх істот, самий могутній, самий розумний... і душа якого є Святе Слово (Mathra Spenta)». Сходознавець-француз перекладає Фраварши як Феруер. Далі, що означає Феруер або Фраварши? З деяких маздейських праць можна зрозуміти, що Фраварши є внутрішня, безсмертна Людина, або Его що втілюється, і що Его це існувало раніше фізичного тіла та переживає всі ті тіла у які йому доводиться втілюватися. «Не лише людина була обдарована таким Фраварши, але також і боги, і небо, вогонь, води та рослини». Це ясно показує, що Феруер є «духовний двійник» Бога, тварини, рослини і навіть елементу, тобто більш витончена та чиста частина грубішого творіння, душа тіла, яким би не було це тіло. Тому Ахура Мазда радить Заратустрі покликати свого Фраварши, а не його самого (Ахуру Мазду); тобто без особисту та істинну Сутність Божества, єдину з Атмою (або Христом) самого Заратустри, а не оманливу та особисту видимість. Це цілком зрозуміло. Саме на цьому божественному та ефірному праобразі, яким римо-католики так заволоділи, вони побудували різницю їх Бога та Ангелів від Божества та його Аспектів, або Богів древніх релігій. Таким чином коли вони називають Меркурій, Венеру, Юпітер (чи то Боги чи то планети) Дияволами, у той самий час з того самого Меркурія вони роблять Феруера свого Христа. Факт цей беззаперечний; Воссій доводить, що Михаїл є Меркурій язичників, а Морі та інші французькі письменники підтримують його у цьому та додають, що на думку більшості теологів, Меркурій та Сонце єдині (?), і не дивно, що вони так думають, бо Меркурій, такий близький до Мудрості та Глагола (Сонця), мусить бути поглинений та змішаний з ним. Цей «язичницький» погляд був сприйнятий на початку першого сторіччя нашої ери, як це

показано у оригінальній версії Діянь Апостолів (англійський переклад не точний). Так Михаїл так тотожний до Меркурія греків та інших народів, що коли мешканці Лістри прийняли Павла і Варнаву за Меркурія і Юпітера словами: «Боги в образі людському зійшли до нас» - текст додає: «І вони називали Варнаву Зевсом, а Павла Єремієм (Гермесом), бо він був водієм Слова (Логосу)», але не «головним проповідником», як це помилково перекладено та перевидано у виправленій англійській Біблії. Михаїл є Ангел у видінні Даниїла, Син Бога, «який був на вподобі до Сина Людського». Це є Гермес-Крістос гностиків, Анубіс-Сиріус єгиптян, Радник Озиріса у Аменті, Леонтоїд Михаїл-Офіоморфос офітів, який зображений на деяких гностичних гемах з головою лева, на вподобі до батька його, Ільдабаофа. На все це римо-католицька церква мовчки погоджується, до того її письменники визнають це відкрито. Не маючи можливості заперечувати «запозичення» святої церкви, яка «поцупила» у своїх попередників їх символи, так саме як євреї у єгиптян їх коштовності, вони пояснюють цей факт цілком холоднокровно та серйозно. Таким чином письменники, що були до цього часу боязливими, щоби побачити у цьому повтор древніх язичницьких уявлень у християнських догмах «плагіат зроблений людиною», суворо попереджені, що не лише не можна визнавати такого простого дозволу майже точного збігу, але потрібно віднести його до цілком іншої причини – «доісторичного плагіату, над людського походження».

Якби читач забажав знати, яким чином це сталося, він мусив би звернутися до тієї самої праці де Мірвіля. Будь ласка зверніть увагу, що автор цей був офіційним та визнаним захисником римської церкви і тому користувався знаннями всіх єзуїтів. Ми читаємо у цій праці: «Ми вказали на декількох наполовину Богів і також на «цілком історичних» героїв язичницького світу, які з моменту їх народження були призначені мавпувати, і у той самий час ганьбити народження героя, який був цілком Богом, перед яким вся земля мусила була схилитися; ми простежили, що всі вони народжувалися, на вподобі до нього від непорочної матері; ми бачили як вони придушували зміїв у власних колисках, билися з демонами, творили дива, помирили мучениками, сходили до нижчого світу (Пекла) та знову воскресали з мертвих. Ми гірко плакали, що боязливі християни вважали за борг пояснити всі схожі збіги та тотожності при виборі міфів та символів. Вочевидь, вони забули слова Рятівника – всі хто приходили до мене були злодіями та розбійниками – слова які пояснюють все, без вживання недолугих заперечень та які були пояснені мною у наступних словах: «Євангелія є велична драма, з якої роблять пародії лукавці до визначеного часу». «Лукавці», звісно суть демони, керівником яких є Сатана. Зрозуміло, це найбільш легкий та простий спосіб позбавитися проблеми. Його преподобіє доктор Лунді, протестантський де Мірвіль пішов слідами цього щасливого припущення у власній праці «Monumtntal Christianiti», так саме вчинив доктор Сепп з Мюнхену у власних творах, написаних на доказ божественності Ісуса Христа та сатанинського походження всіх інших Рятівників. Більше того нажалі, що системний та колективний плагіат протягом кількох сотень років у величезних розмірах потребує пояснень іншим плагіатом, на цей випадок у Четвертому Євангелії. Бо фраза наведена з нього – «всі хто приходили до Мене» тощо, є буквальним повтором слів з Книги Єноха. У вступі до перекладу одного ефіопського Манускрипту з Бодліанської бібліотеки, зробленому архієпископом Лауренсом, видавець, автор «Еволюції Християнства» зазначає: «Дивлячись на коректуру Книги Єноха, ми були ще більше здивовані схожістю с Писаннями Нового Заповіту. Так притча про вівцю, врятовану добрим Пастирем від найманих охоронців та жорстоких вовків, цілком явно запозичена євангелістом Четвертого Євангелія з Єноха LXXXIX, у якій автор розповідає про пастухів, що вбивають та знищують овець до приходу їх Хазяїна і, таким чином відкривається істинний сенс цього доки що таємничого місця у притчі Іоанна – «всі хто приходили до Мене були злодіями та грабіжниками» - вислів у якому ми наразі вбачаємо явний натяк на алегоричних пастухів Єноха». Наразі занадто пізно стверджувати, що саме Єнох запозичив з Нового Заповіту а не vice versa. У

Посланні Юди (14-15) ми маємо довге місце з Єноха про пришествя Господа з десятима тисячами святих, до того назвою пророка він визнає джерело. «...Маючі паралель між пророком та апостолом (ми) встановили без сумнівно, що в очах автора Послання, визнаного Божественним Одкровенням, Книга Єноха була надихаючим твором одного з допотопних патріархів... Збіги як мови, так і уявлень у Книзі Єноха з авторськими Писань Нового Заповіту... ясно свідчать, що праця семітичного Мільтона була невичерпним джерелом, з якого Євангелісти та Апостоли, або люди які писали під їх іменами, запозичили свої уявлення про воскресіння, суд, безсмертя, загибель та про всесвітнє царство справедливості під владою Сина Людського. Цей євангельський плагіат має кульмінацію у Одкровенні Святого Іоанна який застосовує видіння Єноха до християнства зі змінами у яких ми не бачимо величності простоти великого майстра апокаліптичного пророцтва, пророцтва під ім'ям допотопного Патріарха». «Допотопний» воістину; але якщо висловлювання текста мають відношення майже лише до декількох сотень років тому, або навіть тисяч років доісторичної ери, то це вже не може бути первісним пророцтвом майбутніх подій, але у свою чергу є копією писань доісторичної релігії. «У Вік Крита Вішну в образі Капіли та інших (натхнених вчителів)... передає... істинну мудрість (як це зробив Єнох). У Вік Трета він притримує злих у особі всесвітнього Монарха (Чакравартін, «Вічно Існуючого Царя» за Єнохом) та охороняє три світи (або Раси). У Вік Двапара у особі Веда-В'яси від ділить єдину Веду на чотири та сотні (Шата) гілок». Саме так: Веда самих ранніх арійців, до того як була написана, розповсюдилася між всіма атлантико-лемурійськими народами та посіяла перше сім'я всіх існуючих наразі релігій. Гілки ніколи не помираючого Древа Мудрості розкидали власне сухе листя навіть на юдо-християнство. І наприкінці Віку Калі, нашого сучасного, Вішну або «Вічно Існуючий Цар», з'явиться як Калкі Аватар та відновить на Землі справедливість. Розуми тих, хто будуть жити у той час прокинуться та стануть прозорими як кристаль. «Люди які так зміняться завдяки такому особливому часу (Шоста Раса) стануть неначе сім'ям для інших людських істот та дадуть народження расі, яка буде рухатися за законами Віку Крита – Віку чистоти»; тобто, це буде Сьома Раса, Раса «Будд», «Синів Бога», народжених від незайманих батьків.

(Б) БОГИ СВІТЛА ПОХОДЯТЬ ВІД БОГІВ ТЕМРЯВИ

Таким чином достатньо точно встановлено, що Христос, Логос або Бог у Просторі та Рятівник на Землі, є одним з відгуків тієї самої допотопної і на жаль так мало зрозумілої Мудрості. Історія її починається зі сходження на Землю «Богів», які втілилися у людство, що саме і є «Падіння». Чи буде це Брама скинутий в алегорії на Землю Бхагаваном, або Юпітер – Кроносом, всі вони суть символи людських рас. Лише одного разу доторкнутися до планети щільної Матерії достатньо щоби білі крила навіть найвищого Ангела стали запламованими, або Аватар залишився досконалим, бо кожний такий Аватар є падінням Бога у зародження. Ніде езотерична істина така неясна у її Езотеричному поясненні або більш прихована від звичайного розуміння тих, хто замість того щоби оцінити величність цього подання, можуть лише принизити його – як в Упанішадах, Езотеричних тлумаченнях Вед. Риг-Веда, як її характеризує Гінію, є «найвеличніше подання великих шляхів Людства». Веди є і назавжди залишаться в Езотериці Веданти та Упанішад «Дзеркалом Вічної Мудрості». Більше ніж шістнадцять сторіч тому, нові маски накладені на образи древніх Богів, приховали їх від цікавості натовпу, але нарешті вони опинилися невдалим переодяганням. Все ж, метафізичне переодягання та така сама метафорична Спокута та Розп'яття повели Західне Людство шляхами по коліна у крові. Найгірше те, що вони привели його до віри у Злого Духа, відмінного від Духа Всеблагого, у той час коли перший живе у всій матерії і переважно в людині. І нарешті це створило догму про Пекло та вічну загибель, що знищує Бога; догма ця проложила щільний туман між вищою інтуїцією людини та божественною істиною; а згубнішим наслідком було те, що люди залишилися не обізнаними у тому, що не було ні ворогів ні темних

демонів у Всесвіті до людської появи на цій Землі і, імовірно, на інших планетах. Таким чином люди були вимушені прийняти у вигляді сумнівної втіхи за страждання думку про первородний гріх. Філософія такого Закону в Природі, який закріплює в людині, так саме як і у тварині, пристрасне уроджене інстинктивне бажання свободи та самозакоханості, належить до психології і не може бути викладеною наразі, бо щоби демонструвати це почуття у вищих Розумах, щоби проаналізувати та викласти природну причину цьому явищу, потрібні були би нескінченні пояснення для яких тут немає місця. Можливо кращий синтез цього почуття ми маємо у трьох рядках «Загубленого Рая» Мільтона. Каже «Падший»: «У безпеці ми можемо царювати тут; і вибір мій, що Царство накопичення гідне, хоча би і у пеклі! Краще царювати у пеклі, ніж у Небі бути слугою!». Краще бути людиною, вінцем творчості земної та царем над її *opus operatum*, ніж загубитися між позбавлених волі Духовних Соннів у Небесах. Ми вже казали, що догма першого Падіння була заснована на декількох віршах Одкровення, які є, як це наразі доведено декількома вченими, плагіатом з Книги Єноха. Ці вірші народили безкінечні теорії та висновки, що поступово досягли рівня догми та натхненної традиції. Кожний намагався пояснити вірш про семиголового дракона з його десятьма рогами та сімома вінцями, хвіст якого скинув на Землю третину зірок, і «не знайшлося вже для них (дракона та ангелів його) місця на небі». Що саме означають семеро голів Дракона (або Циклу), так саме його п'ятеро злісних царів, можна буде прочитати у *Addenda*, заключній третій частині цього тому. Починаючи від Н'ютонів да Бюссює, нові теорії постійно народжувалися у християнських мізках у зв'язку з цими не ясними віршами. Бюссе пише: «Зірка що падає, є ні хто інший, ніж єресіарх Феодосій... Хмари диму між монтаністами... Третина зірок суть мученики, особливо доктори Богослов'я». Бюссе мусив би все ж знати, що події написані в Одкровенні, не були самобутніми і можуть, як це вже було доведено, бути знайдені у інших та язичницьких переказах. Ні монтаністи, ні схоластики не існували у часи Вед, ні навіть у значно пізнішу епоху у Китаї. Але християнська теологія мусила була бути врятованою. Це лише природно. Але чому істина мусить бути принесеною у жертву, щоби врятувати від руйнації видумки християнських теологів? «*Princeps aeris huius*», «Цар Повітря» Святого Павла, не є Диявол, а вплив астрального світла, як це правильно визначає Еліфас Леві. Диявол не є «Богом цього періоду», як він каже, бо це є Божество всіх віків та періодів з часу появи людини на Землі; і Матерія у її незчисленних формах та станах мусила була битися за власне тимчасове існування проти інших сил розпаду. «Дракон» є просто символ Циклу та «Синів Мануантарної Вічності», які зійшли на Землю у часи відомої епохи, періоду її формування. «Хмари диму» просто геологічні феномени. «Третина зірок небес», скинута на Землю, суть Божественні Монади – Духи Зірок в астрології – які обертаються навколо нашої планети; тобто людські ЕГО, визначені до проходження всього Циклу Втілення. Вислів «*qui circumambulat terram*» знову теологія відносить до Диявола, міфічного Батька Зла, про якого сказано, що він «впав на впадоби до блискавки». На нещастя для цього тлумачення, «Син Людський» або Христос, мусив на основі особистого свідчення Ісуса, зійти таким самим чином на Землю, «як Блискавка зі Сходу», саме у тому образі та під тим самим символом, як і Сатана, про якого написано – «впав як блискавка... з неба». Всі ці метафори та квіти риторики переважно східні за характером і тому походження їх треба шукати на Сході. У всіх древніх космогоніях Світло виходить з Темряви. У Єгипті, так саме як і в інших країнах, Темрява була «початком всіх речей». Звідси Пемандр, «Божественна Думка» виходить як Світло з Темряви. В римо-католицькій теології Бегемот є принцип Темряви, або Сатана та все ж, Іов каже, що «Бегемот є голова (принцип) шляхів Божих» - «*Principium viarum Domini Behemoth!*». Послідовність вочевидь не є улюбленою доброчинністю у жодній з частин так званого Божественного Одкровення – у будь якому випадку не у тлумаченні богословів.

Єгиптяни та халдеї відносили народження своїх Божественних Династій до того періоду, коли Земля відчувала останні муки народження власних до історичних кряжів, які зникли з того часу, як моря та материки. Поверхня її була вкрита «глибокою темрявою, і у цьому (другому) Хаосі містився принцип всього сутнього», що отримав у подальшому розвиток на Планеті. Наші геологи наразі підтвердили, що схоже земне загоряння сталося у ранні геологічні періоди, декілька сотень мільйонів років тому. Що стосується до самого переказу, то всі країни та народи мали його у відповідній їх національній формі. Не лише Єгипет, Греція, Скандинавія або Мексика мали свого Тіфона, Піфона, свого Локі та свого «Павшого» Демона, але так саме і Китай. Мешканці Небесного Міста мають чимало літератури на цю тему. Сказано, що внаслідок повстання пихатого Духа проти Ті, який сказав, що він сам є Ті, семеро Сонмів Небесних Духів були виселені на Землю, що «спричинило зміни у всій Природі», до того «Саме Небо схилилося та поєдналося з Землею». У «І-Цзин» можна прочитати: «Летючий Дракон, прекрасний та повсталий, страждає наразі, і пиха його покарана; він збирався царювати на Небі, але царює лише на Землі». Так саме і «Чуань-Цю» каже алегорично: «Однієї ночі зірки перестали сяяти у темряві та залишили її, неначе дощ, вони впали на Землю, де вони наразі приховані». Ці зірки суть Монади. Китайські космогонії мають свого «Володаря Полум'я» та власну «Небесну Діву», так саме і «Малих Духів, щоби битися проти ворогів інших Богів». Але це не доводить, що всі ці алегорії є передбаченнями або пророцтвами та, що всі вони мають відношення до християнської теології. Найкращий доказ, який може бути запропонований християнським теологам, що Езотеричне значення в Біблії – у обох Заповідях – є ствердженням тієї самої ідеї, що і у наших Архаїчних Вченнях, наприклад, що «Падіння Ангелів» має просто відношення до Втілення Ангелів, «які пробилися крізь Семеро Кілець» - є у Зогарі. Так Кабала Симеона Бен Йохай є душею і сутністю алегоричного оповідання, у той час коли пізніша «Християнська Кабала» є «затемненим» П'яти-книжжям Мойсея. Там сказано (у Манускриптах Агріпи): «Мудрість Кабали заснована на науках Рівноваги та Гармонії. Сили, що проявляються спочатку як невірноважені, гинуть у Просторі (вірноважені тут означають не диференційовані). Так загинули перші Царі (Божественні Династії) Древнього Світу, само-народжені Царі Гігантів. Вони впали на вподобі до дерев, позбавлених коріння, і більше їх ніхто не бачив; бо вони були Тінями Тіней (саме Чхая примарних Пітрі). Але ті, хто прийшли після них, які зійшли до низу на вподобі до падаючих зірок, були зосередженими у Тінях – та перебувають до цього дня (Дхіані, що втілилися у ці «порожні Тіні», поклали початок ері Людства). Кожна фраза у древніх Космогоніях відкриває для того, хто вміє читати між рядками, тотожність подань, хоча і у різних оболонках.

Перший урок Езотеричної філософії у тому, що Неосяжна Причина не еволюціонує, чи то свідомо чи ні, а лише подає періодично різні аспекти Самої Себе для усвідомлення кінцевими розумами. Так Колективний – Всесвітній – складений з різноманітних та незчисленних Сонмів Творчих Сил, не зважаючи на власну безкінечність у Проявленому Часі, все ж кінцевий у порівнянні з Ненародженим та Незмінним Простором у його найвищому головному аспекті. Тому що кінцеве, не може бути досконалим. Тому існують нижчі Істоти між цими Сонмами, але ніколи не було ні Дияволів, ні «неслухняних Ангелів» за тієї простої причини, що вони керуються Законом. Асури (називайте їх будь якими іменами), які втілилися, діяли у цьому випадку відповідно до такого самого невблаганного закону. Вони виявилися раніше за Пітрі і, тому що Час у Просторі циклічний, то їх черга прийшла – звідси і чисельні алегорії. Ім'я «Асури» спочатку давалося брамінами до всіх, хто чинив спротив їх ритуалам та жертвоприношенням, як це робив великий Асура, названий Асурендра. Імовірно саме до цих часів потрібно віднести уявлення про Демона, як супротивника та ворога. Єврейські Єлохіми, названі у перекладах «Богом», ті хто утворюють «Світло», тотожні до арійських Асурів. Вони так саме згадуються як «Сини Темряви», як філософське та логічне протиставлення Незмінному та Вічному Світлу. Ранні послідовники

Зороастра не вірили, що Зло, або Темрява, були вічними разом з Добром та Світлом, і вони дають те саме тлумачення. Аріман є проявлена Тінь Ахура Мазда (Асура Мазди), який сам походить від Зероана Акерне, «Безмежного (Кола) Часу», або Невідомої Причини. Про останню вони кажуть: «Слава її така велична, Світло її таке променисте, що людський розум або око не може зрозуміти або побачити її». Її первісна еманация є Світло Вічне, яке було приховане у Темряві, і викликане до прояву, і таким чином був створений Ормазд, «Цар Життя». Він «Первородний» у Безмежному Часі, але на вподобі до власного прообраза (попередній до духовної ідеї), він існував у Темряві у Вічності. Шестеро Амешаспентів – семеро разом з ним, головою всіх – первісні Духовні Ангели і Люди, колективно є його Логосом. Амешаспенти зороасрійців так само утворюють Світ за шестеро днів, або періодів та відпочивають на сьомий; але у Езотеричній Філософії цей сьомий є перший період, або «День», так зване Первісне Творіння в арійській космогонії. Це є той проміжний Еон, який є Передмовою до Творіння та який є на межі між не створеною Вічною Причинністю та проявленими кінцевими наслідками; стан народження діяльності та енергії як перший аспект Вічного Незмінного Спокою. У Книзі Буття, на яку не було витрачено метафізичної енергії, а лише надзвичайна винахідливість та гострота, щоби приховати Езотеричну Істину, Творіння починається на третій стадії прояву. «Бог», або Елохім, є «Семеро Правителів» Пемандра. Вони тотожні до всіх інших Творців. Але навіть у Книзі Буття у самій її уривчастості вбачається натяк на цей період та на «Темряву», яка була над Безоднею. Елохіми показані Творцями – тобто вони складають або зводять два неба, або «подвійне» Небо (не Небеса та Землю); це означає, що вони відокремили верхнє проявлене (ангельське) Небо, або план свідомості, від нижчого, або земного; ті (для нас) Вічні та Незмінні Еони від тих Періодів, які перебувають у просторі, часі та тривалості; Небеса від Землі, Невідоме від Відомого – для непосвячених. Таким є сенс фрази у Пемандрі, де сказано, що: «Думка божественна, яка є Світло і Життя (Зероана Акерне), виробила власним Словом або першим аспектом, другу дієву Думку, яка як Бог Духа та Вогню, утворила Семеро Правителів, зосередила всередині їх Кола Світ Почуттів, за назвою «Рокова Доля». Останнє стосується Карми; «Семеро Кілець» означають семеро планет та планів, так само як семеро Невидимих Духів у Ангельських Сферах, символами яких, як можна побачити, є семеро планет, семеро Ріші Великої Ведмедиці та інші гліфи. Як висловився про Адіт'ів Рот: «Вони не сонце, не місяць, не зірки, не світанок, але є вічні утримувачі цього сяючого життя, яке існує позаду всіх цих феноменів». Це вони – «Семеро Воїнств» - хто «усвідомили у своєму Батькові (Божественній Думці) план діянь», за висловом Пемандра, забажали так само діяти (або побудувати світ з його тваринами), як народжені «всередині Сфери Дії» - Всесвіт що утворюється – бо таким є Мануантарний Закон. І наразі ми підійшли до другої частини цієї фрази, або точніше двох злитих воєдино, щоби приховати істинний сенс. Ті хто були народжені всередині Сфери Діяльності, були «братами дуже люблячими його», останній – «його» - означав Первісних Ангелів; Асурів, Арімана, Елохімів або «Синів Божих», між якими був Сатана – всі ті Духовні Істоти, названі «Ангелами Темряви» тому, що ця Темрява є Абсолютним Світлом, наразі цілком зневаженим якщо лише не зовсім забутим теологією. Все ж, духовність цих так зневажених «Синів Світла», яке є Темрявою, мусить бути такою вочевидь великою у порівнянні до Ангелів нижчих класів, як і ефірність останніх у порівнянні з щільністю людського тіла. Перші суть «Первородні» і тому такі близькі до меж Чистого, у Спокої Духу, що вони просто є Privation – у сенсі від Аристотеля – Феруери, або ідеальні типи тих, які йшли за ними. Вони не могли створювати матеріальних речей, і тому з часом їх почали подавати як таких, що «відмовилися» творити, незважаючи на «наказ Бога» - іншими словами як «повсталих». Можливо, що це виправдовується принципом наукової теорії, яка вчить нас, що коли зустрічаються дві звукові хвилі однакової довжини то ось що відбувається: «Якщо два звуки однакової напруги збігаються, вони виробляють звук у четверо разів сильніший, ніж напруга кожного з них окремо, у той час коли їх інтерференція мовчить».

Юстин Мученик пояснює деякі «єресі» свого часу, та доводить тотожність всіх релігій всього світу під час їх зародження. Перше Начало неминуче відкривається Неосяжним, Пасивним Божеством, від якого виходить відома дієва Міць або Якість, Таємниця за назвою інколи Мудрість, інколи Син, частіше Бог, Ангел, Господь і Логос. Остання назва інколи застосовується і до самої першої Еманції, але у деяких системах Логос виходить від Першого Андроґенного та Подвійного Променю, що спочатку Невидимий. Філон описує цю Мудрість як чоловічу-жіночу. Але хоча перший прояв її мав початок – бо вона виникла від Улом (Час), вищого з Еонів, коли він виходить від Батька – вона була з Батьком до всіх творінь, бо вона частина його. Тому Філон Юдей називає Адама Кадмона «Розумом» - Енойя Бітоса у гностичній системі. «Розум хай буде він названий Адамом». Вся подія стає ясною після пояснення у стародавніх магічних книгах. Річ може існувати лише завдяки власній протилежності – вчить нас Гегель; і потрібна лише незначна доля філософської думки та духовності, щоби пояснити походження останньої догми, яка дійсно сатанинська та пекельна у власній холодній жорстокості. Маги пояснювали походження Зла у власних екзотеричних вченнях наступним чином. «Світло може виробляти лише світло і ніколи не може бути початком Зла»; яким же чином Зло отримало початок, якщо не було нічого рівного або схожого до Світла у його проявах? Світло кажуть вони, виявило декілька Істот, всі вони були духовні, несли світло та були могутніми. Але один Великий («Великий Асура», Аріман, Люцифер тощо) виявив не гарну думку, протилежну Світлу. Він мав сумнів і з цієї причини став темним. Це декілька ближче до істини, та все ж, далеко від неї. Не було «не гарної думки», яка започаткувала протилежну Міць, але просто Думка per se, дещо як маюче думку, план та мету та з цієї причини стає кінцевим, природно мусило опинитися на протилежному боці до чистого Спокою, тобто природного стану абсолютної Духовності та Досконалості. Це було просто ствердженням Закону Еволюції; прогрес Розумового Розгортання, диференційованого від Духу, вже переплетеного з Матерією, до якої він притягується. Ідея самої природи сутності, як поняття, притаманна для об'єктів незалежно реальних або уявних, протилежних Абсолютній Думці, цьому Неосяжному Всьому, про таємничі дії якого, як каже Спенсер, нічого не може бути сказано, але лише те, що «воно не має природної спорідненості з Еволюцією» - якої воно зрозуміло не має.

Зогар викладає це цілком показово. Коли «Пресвятий» Логос забажав створити людину, він закликав вище Воїнство Ангелів та повідомив їх про це, але вони засумнівалися що до мудрості цього бажання та відповіли; «Людина не буде і однієї ночі у славі своїй» - за що вони були спалені (знищені?) «Пресвятим» Господом. Надалі він закликав інше, більш низьке Воїнство та повідомив їм те саме. І вони заперечили «Пресвятому»: «Що гарного від Людини?» - сказали вони. Все ж, Єлохім створив Людину, і коли Людина згрішила, то прийшли Воїнства Узза і Азазеля з докором до Бога: «Ось Син Людський, якого ти створив – казали вони – дивись, він згрішив!». І «Пресвятий» відповів: «Якби ви були між ними (людьми) ви були би ще гіршими за них». Та скинув їх з високого місця на Небі до самої Землі; і «вони змінилися (на людей) і грішили з жінками Землі». Це цілком ясно. Немає жодної згадки у Книзі Буття (VI) про цих «Синів Бога» як про покараних. Єдиний натяк на це в Біблії ми бачимо у Посланні Юди: «І ангелів, які не зберегли гідності, та залишили власне помешкання, тримає у вічних тенетах мороку на суд великого дня». І це значить, що «Ангели», засуджені до втілення, перебувають у полоні плоті та матерії, у темряві невігластва до «Великого Дня», який прийде як завжди, після Сьомого Кола, після закінчення «Тижня» у сьомий Саббат, або після Мануантарної Нірвани. Лише звертаючись до первісних перекладів латинською та грецькою мовами, можна переконатися який Пемандр (Божественна Думка) Гермеса воістину езотеричний та цілком збігається з Таємною Доктриною. З іншого боку, як праця ця була викривлена у пізніші віки християнами у Європі, видно з зауважень та несвідомих визнань Сен-Марка у його Передмові та Листі до єпископа Ейрського у 1578 році. Там він перекладає цикл з пантеїстичного та

египетського на містичний та римо-католицький, і ми бачимо, яким чином Пемандр став тим, чим він є наразі. Все ж, навіть у перекладі Сен-Марка ми зустрічаємо сліди істинного Пемандра – «Всесвітньої Думки» або «Розуму». Надаємо уривок старого французького перекладу: «Семеро людей (принципів) були зароджені в Людині... Природа гармонії Сімох від Батька і від Духа. Природа... зробила семеро людей у відповідності до природи Сімох Духів... які мали у собі потенційність двостатеву». Метафізично Батько та Син суть «Всесвітній Розум» та «Періодичний Всесвіт»; «Ангел» і «Людина». Саме Син та Батько одночасно; у Пемандрі – діюча ідея та пасивна Думка, що народжує її; головна нота в Природі, яка дає народження сімом призматичним аспектам кольорів, зародженим від єдиного Білого Променя або Світла, який зародився у Темряві.

(В) БАГАТОЗНАЧНІСТЬ «БИТВИ НА НЕБЕСАХ»

Таємна Доктрина звертає увагу, як на самоочевидний факт, що людство колективно та індивідуально з усією проявленою Природою є носієм (а) Дихання Єдиного Всесвітнього Принципа у його первісній диференціації; та (б) несе так саме незчисленні «дихання» від цього Єдиного Дихання у його вторинних та подальших диференціаціях тому, що в Природі з її численними «людствами» просувається у ряду сходження до планів все більшої матеріальності. Первісне Дихання оживляє вищі Ієрархії, вторинне – більш низькі на цих планах сходження. Так в Біблії є багато місць які доводять екзотерично, що це вірування було одного часу всесвітнім, і місця найбільш переконливі зустрічаються у Іезекиїла, глава XXVIII, та у Ісаї, глава XIV. Християнські богослови можуть тлумачити їх як такі, що мають відношення до великої Битви до Створення, до епохи повстання Сатани тощо, якщо бажають, але недолугість цієї ідеї очевидна. Іезекіль звертається з докорами до Царя Тірського; Ісаї – до Царя Ахазу, який навернувся до культу ідолів, як і народ його, за виключенням Посвячених (так званих Пророків) які намагалися зупинити його на шляху до екзотеризму – або ідолопоклонства, що є те саме. Нехай читач судить сам. У книзі Пророка Іезекиїла сказано: «Син людський! Скажи керуючому у Тірі; так каже Господь Бог (як ми розуміємо, це «Бог» - Карма): за те, що здійнялося серце твоє і ти кажеш: «я бог...» а сам людина... Ось Я наведу на тебе іноземців... і вони візьмуть мечі свої проти краси твоєї мудрості... та зведуть тебе до могили (або до Земного життя)». Походження «Царя Тірського» потрібно дослідити до Божественних Династій нечестивих атлантів, великих чаклунів. Немає метафори у словах Іезекиїла, і на цей випадок це справжня історія. Бо голос пророка, голос «Господа», його власний Дух, сказав у ньому; «За те, що... ти кажеш: «я бог, сиджу на троні божому (богів) (Божественних Династій) у серці морів» а сам людина... Ось ти мудріший за Даниїла, немає таємниці прихованої від тебе. Власною мудрістю та розумом своїм ти... примножив багатство своє. За це... Я наведу на тебе іноземців... вони візьмуть мечі свої проти краси твоєї мудрості... та зведуть тебе до могили, і помреш ти у серці морів смертю вбитих». Всі такі заклики проклять не є пророцтвами, але просто попередження про долю атлантів «Велетнів на Землі». Яким ще може бути сенс останньої фрази, якщо не розповідь про долю атлантів? Ще: «Від краси твоєї запишалося серце твоє» - може мати відношення до «Небесної Людини» у Пемандрі або до Падших Ангелів, які звинувачені у тому, що вони впали внаслідок пихи, народженої великою красою та мудрістю, що випали на їх долю. У цьому немає жодної метафори, хіба що в упереджених уявленнях наших богословів! Ці рядки мають відношення до Минулого та належать більше до знання надбаного під час Посвячення у Містерії, ніж до ясно-бачення минулого! Знову голос каже: «Ти був в Едемі, саду Божому (під час Сат'я Юги); одяг твій був прикрашений різноманітним коштовним камінням... все мистецькі покладене у тебе у гніздах та нанизане на тебе приготоване було у день створення твого. Ти був помазаним Херувимом... ти ходив між вогняними каменями... Ти досконалим був у шляхах твоїх від дня створення твого, доки не знайшлося у тобі беззаконня... і Я скинув тебе... з гори Божої та... вигнав тебе». «Гора Божа» означає «Гору Богів», або Меру, представником якої у Четвертій Расі

була Гора Атлас, остання форма одного з божественних Титанів, такою високою була вона у ті дні, що древні вважали, що Небеса покоїлися на її вершині. Хіба Атлас не допоміг Велетням у їх Війні проти Богів? Інша розповідь цієї легенди отримала початок від прихильності Атласу, сина Іапету (Іафет) та Климени до астрономії, пристрасть яка примусила його жити на найвищих гірських вершинах. Істина та, що Атлас, «Гора Богів», а так саме герой цього імені є езотеричними символами Четвертої Раси, а його семеро дочок, Атлантиди – символи її сімох під-рас. Гора Атлас за всіма легендами, була у тричі вищою, ніж наразі, бо вона занурювалася двічі протягом двох різних епох. Вона вулканічного походження і тому голос в середині Іезекіла каже: «І Я викликаю з середини тебе вогонь який і пожре тебе». Звісно, це значить, як це може здатися з перекладених текстів, що вогонь цей мусив був пирснути не з самого Царя Тірського або його народу, але з гори Атлас, символу пихатої Раси, освіченої у Магії та яка досягла високого рівня у мистецтвах та цивілізації, останні залишки якої були знищені майже біля підніжжя гряди цих одного часу гігантських гір. Істинно: «зробишся ти жахом, та не буде тебе по віки», бо саме ім'я цієї Раси та її доля наразі зникли з пам'яті людства. Прийміть до уваги, що майже всі древні царі та жреці були Посвяченими; що до самого кінця Четвертої Раси точилася ворожнеча між Посвяченими Правого Шляху та Посвяченим Лівого і, нарешті, що Сад Едему згадується так саме і іншими особами, не лише євреями Адамової Раси, бо навіть фараон порівнюється з чудовим деревом Едема тим самим Іезекілем, який каже: «Всі дерева Едему чудові та найкращі Ліванські... будуть втішені у нижчих частинах землі. (Бо) і вони разом з ним (фараоном) відійшли до преісподньої» - у нижчі частини, що означає насправді дно океану, дно яке широко розгорнулося, щоби поглинути землі атлантів та їх самих. Якщо ми триматимемо все це разом перед власним розумом та порівняємо різні викладення, то ми знайдемо, що згадані уривки з Іезекіла не мають відношення ні до Вавилону, ні до Ассирії, ні до Єгипта, бо жодна з цих країн не була знищена таким чином, але просто зруйнувалася на поверхні, а не під землею - а у дійсності ще до Атлантиди та більшості її народів. І ми побачимо, що «Сад Едема» Посвячених не був міфом, а місцевістю, наразі потопленою. Світло осяє вивчаючого, і він оцінить фрази, схожі до цих, на основі їх езотеричної цінності: «Ти був у Едемі... ти був на святій Горі Божій» - бо всі народи мали, і багато які, ще мають священні гори; у деяких – Гімалайські Вершини, у інших – Парнас та Сінай. Всі вони були місцями Посвячень та помешканнями Голів общин древніх і навіть сучасних Адептів. І ще: «Ось Асур (чому не атлант - Посвячений?) був Кедром на Лівані... висота його перевищувала всі дерева... Кедри у саду Божому не затіняли його... так, що всі дерева Едемські... заздрили йому».

На просторі всієї Малої Азії Посвячені, так саме як і деякі царі ізраїльські називалися «Деревами Праведності» та Кедрами Ліванськими. Так саме називалися і великі Адепти Індії, але лише Адепти Лівої Руки. Коли Вішну Пурана повідомляє, що «світ був переповнений деревами» і у той час коли «Прачетаси, які провели 10.000 років у відлюдництві у широкому океані», були занурені у молитовне містичне спостереження, то алегорія ця має відношення до атлантів та Адептів ранньої П'ятої Раси – арійців. Інші «дерева (Адепти-Чаклуни) розповсюдилися та заповнили не захищену землю; народи загинули... бо не були у стані працювати протягом десяти тисяч років». Далі Мудреці, Ріші Арійської Раси, або Прачетаси, показані такими, що «виходять з глибин» та знищують вітром та полум'ям з власних вуст, не законні «дерева» та все рослинне царство; до того часу доки Сом (Місяць), володар рослинного світу не примирив їх шляхом союзу з Адептами Правого Шляху, яким він запропонував у наречені Марішу, «гілку дерева». Це натяк на велику боротьбу між «Синами Бога» та «Синами Темної Мудрості» - нашими прабатьками; або між Адептами-арійцями та Адептами-атлантами. Вся історія цього періоду викладена алегорично у Рамаїні, яка є містичним переказом у епічній формі боротьби між Рамою – першим царем Божественної Династії ранніх арійців – та Раваною, символічним уособленням Раси Атлантів

(Ланка). Перші були втіленням Сонячних Богів; останні Місячних Дев. Це була велика Битва між Добром та Злом, між Білою та Чорною Магією, за перевагу божественних сил над нижчими земними та космічними силами. Якби вивчаючий забажав краще зрозуміти останнє ствердження то краще якби він звернувся до епізоду з Анугіти Махабхарати, де брамін каже власній дружині: «Я усвідомив за посередництвом вищого Я, місце у Вищому Я – (місце), де перебуває Браман, вільний від протилежностей, і місяць разом з вогнем (сонцем), утримувач (всіх) істот, (як) двигун розумового принципу». Місяць є божество розуму (Манас) та лише на нижчому плані. Коментарі пишуть: «Манас подвійний – Місячний у нижчій його частині, Сонячний у верхній». Тобто у своєму вищому аспекті він тяжіє до Буддхі, а у нижчому до власної тваринної Душі, сповненої егоїстичних та почуттєвих бажань та дочувається до її голосу; і у цьому є таємниця у житті Адепта та житті не посвяченого, так саме як і таємниця посмертного відокремлення божественної форми від тваринної людини. Рамаїя, кожний рядок якої потрібно читати езотерично, відкриває у величому символізмі та алегорії скорботу Людини та Душі. В Анугіті брамін каже: «Всередині (тіла) між всіх цих життєвих вітрів (принципів?), які рухаються у тілі та поглинають один другого, горить семи-складний вогонь Вайшванара». Але головна «Душа» є Манас, або розум; відповідно, Сома, Місяць поданий як у поєднанні з його сонячною частиною, уособленою в Прачетасах. Але це лише один з сімох ключів, що відкривають семеро аспектів Рамаїї, так саме як і всіх інших Писань – саме ключ метафізичний. Символ «Дерева» символізує різних Посвячених та був майже всесвітнім. Ісус названий «Деревом Життя», так саме як всі Адепти Благословенного Закону, у той час коли Адепти Лівого Шляху називаються «деревами що висихають». Іоанн Хреститель каже про «сокиру» яка «біля кореня дерев лежить»; і армії царя асирійського названі «деревами».

Істинне значення Саду Едему розлого було пояснено у «Викритій Ізиді». Автор не одного разу чула подив, що у «Викритій Ізиді» так мало доктрин з виданих наразі. Це помилка. Бо натяки на ці вчення численні, якщо навіть і самі вчення не були викладені. Час ще прийшов, і навіть наразі час не прийшов для викладення всього. «Ні атланти, ні Четверта Раса, попередня до нашої П'ятої, не згадані у «Викритій Ізиді» - писав один з критиків «Езотеричного Буддизму». Я, що написала «Викриті Ізиду» стверджую, що атланти згадані у ній як наші попередники. Бо, що може бути яснішим, ніж наступне, де написано про Книгу Іова: «У первісному тексті замість «мертві речі» вказані мертві Рефаїм (велетні, або міцні примітивні люди), від яких «еволюція» може відстежити одного чудового дня, походження нашої сучасної раси». Ми запрошуємо зробити це наразі, коли натяк на це пояснений цілком відкрито; але по за будь яким сумнівом, еволюціоністи відкинуть його і на цей час, як вони відкинули це десять років тому. Наука і теологія проти нас; тому ми обговорюємо як ту так і іншу та примушені робити це на свій захист. На основі туманних метафор, розкиданих у всіх писаннях пророків та у Одкровенні Святого Іоана, у цьому величому але перетасованому викладенні Книги Єноха, саме на цьому хиткому ґрунті християнська теологія побудувала свій догматичний епос Битви на Небі. Вона зробила ще більше: вона скористалася символічними видіннями, зрозумілими лише для Посвячених, як засадами для підтримки будівлі власної релігії. Наразі стало ясним, що засади ці лише слабкі тростинки і хитро сплетена будівля руйнується. Вся схема християнства побудована на цьому Яхині та Боазі, на цих двох протилежних Силах Добра та Зла, Христові та Сатані. Якщо позбавити християнство його головної основи, Падших Ангелів, то сховище Едема з його Адамом та Євою розчиниться у повітрі; і Христос у його виключному образі Єдиного Бога, Рятівника та Жертви Спокути гріхів тваринної людини, одразу стає не потрібним та позбавленим сенсу міфом. У одному старому номері «Археологічного Огляду» французький письменник Морі пише: «Ця всесвітня боротьба між добрими та злими духами здається неначе відтворенням іншої боротьби, більш древньої та жахливої, яка за древнім міфом відбулася перед створенням Світу між вірними та повсталими воїнствами». Ще раз, це є

лише простим питанням пріоритету. Якби Одкровення Св.Іоанна було написано у часи Ведичної епохи і якби наразі існувала впевненість, що воно є лише ще одним поданням Книги Єноха та легенд про Дракона язичницької Древності – то велич та краса образів можливо вплинули би на думку критиків на користь християнського тлумачення цієї першої Війни, полем битви якої були Зіркові Небеса, а першими воїнами – Ангели. Втім, як наразі, то потрібно віднести Одкровення, подію за подією, до інших, значно древніших видінь. Для кращого розуміння апокаліптичних алегорій та Езотеричного епосу ми радимо читачеві звернутися до Одкровення та прочитати главу XII, від вірша 1 до 7. Ця глава має декілька значень, і багато чого було знайдено, що до астрономічного та числового ключа цього всесвітнього міфу. Те, що може бути викладеним, є лише фрагментом, декількома натяками на його таємний сенс, як такий, що містить у собі рекорд справжньої війни, боротьби між Посвяченим двох Шкіл. Численні та різноманітні алегорії, що існують і наразі, побудовані на тому самому наріжному камені. Істинна інформація – повний Езотеричний сенс – міститься у Таємних Книгах, але автор не має до них дозволу. Все ж, епізод Війни Тарака у екзотеричних працях та декілька Езотеричних Коментарів, можуть можливо надати ключа. У всіх Пуранах подія ця описана з більшими або меншими відмінностями, що свідчить про її алегоричний характер. В міфології ранніх Ведичних Арійців, так саме як і у Пуранах, згадується Будха, «Мудрий», «посвячений у Таємну Мудрість», і який у власному євхемеризмі представляє планету Меркурій. «Індуський Класичний Словник» подає Будху, як автора одного з гімнів Риг-Веди. Тому він жодним чином не може бути «пізнішою вигадкою брамінів» і у дійсності є доволі древнім уособленням. Лише дослідивши його генеалогію або точніше теогонію можна побачити наступні факти. Як міф він син Тари, дружини Бріхаспаті, «золотого кольором», і Соми (чоловічого начала) Місяця, який на впадоби до Пірасу викрадає цю нову Олену індуського Зіркового Царства у її чоловіка. Це стає причиною великої боротьби та війни у Сварга (Небі). Епізод цей викликає Битву між Богами та Асурами. Цар Сом отримує союзником Ушанас (Венеру) водія Данавів; Індра і Рудра керують Богами на боці Бріхаспаті. Останньому допомагають Шанкара (Шива), який має своїм Гуру, батька Бріхаспаті, Агіраса, тому підтримує його сина. Тут Індра є індуським прообразом Михаїла – Архістратиґа та Переможця Ангелів «Дракона»; тому одне з його імен Джишну – «Водій Небесного Воїнства». Обидва б'ються як билися деякі Титани проти інших Титанів, захищаючись від мстивих Богів, одна сторона підтримувала Юпітера-Громовержця (в Індії Бріхаспаті є планета Юпітер, що є дивним збігом); інша підтримує завжди суворого Рудру. Під час цієї війни Індру покинули його тіло-охоронці, Боги Бурь (Марути). Оповідання це у деяких власних деталях доволі мальовниче. Подивимося на деякі з них та спробуємо розкрити їх значення.

Головуючим генієм, або «Правителем» планети Юпітер є Бріхаспаті, ображений чоловік. Він Наставник або Духовний Вчитель Богів, представників Творчих Сил. У Риг-Веді він називається Брахманаспаті, ім'ям «Божества у якому уособлений вплив культу на Богів». Відповідно Брахманаспаті представляє, так би мовити, матеріалізацію «Божественної Благодаті», шляхом ритуалів та церемоній, тобто екзотеричного культу. Тара, дружина його, з іншого боку є уособленням всіх сил посвячених у Гупта-Відію (Таємне Знання), як це буде далі. Сом – астрономічно Місяць; але у містичній термінології це так саме ім'я священного напою, який вживали браміні та Посвячені під час їх містерій та ритуалів жертвоприношення. Рослина Сом є *asclepias acida*, з соку з якої готують містичний напій Сома.* Лише нащадки Ріші, Агніхотри, або Служники Вогню великих Містерій, знали всю міць його. Але істинне призначення справжнього Сома було (і є наразі) зробити «нову людину» з Посвяченого, після того як вона «народжується знову», а саме коли починає жити у власному Астральному Тілі; бо коли її духовна природа здолає фізичну, вона не забариться скинути її та залишити навіть і цю, ефірну форму. У древності Сом ніколи не давався не посвяченому браміні – простому гріхастха, або жрецю екзотеричного

ритуалу. Таким чином, хоча Бріхаспаті і був «Вчителем Богів», все ж, він був представником культу лише мертвої букви. Саме Тара, його дружина, подана як символ душі, яка хоча і вінчана з догматичним культом, прагне до Істинної Мудрості, тому вона представлена як посвячена у таємниці царем Сомо. Тому у цій алегорії Сомо зображений викрадачем її. Результатом цього є народження Будха, Езотеричної Мудрості – Меркурія або Гермеса. Він показаний таким «прекрасним», що навіть чоловік який знає що Будха не нащадок його культу мертвої букви – визнає «новонародженого» своїм Сином, плодом власних ритуальних та безкорисних форм. Таким коротко є одне зі значень цієї алегорії.

*Той хто вживає Сому, бачить себе зв'язаним з власним зовнішнім тілом та одночасно на відстані від нього у власній Духовній Формі. Звільнений від першого, він піднімається тимчасово у вищі ефірні області, дійсно «як один з Богів» та все ж, зберігає у власних фізичних мізках пам'ять про те що він бачить та усвідомлює.

Війна на Небі має відношення до декількох подій такого роду на різних планах буття. Перша є чисто астрономічний та космічний факт, що до Космогонії. Бентелей вважав, що у індусів Війна на Небі була лише формою що до обчислення періодів часу. Це стало прототипом, думає він, західним народам для побудови на цих засадах їх Війни Титанів. Автор не зовсім помиляється, але і не цілком правий. Якщо зірковий прототип, дійсно має відношення до перед-мануантарного періоду та цілком заснований на знаннях всієї програми та еволюції Космогонії, знання яке, за ствердженням арійських Посвячених, є у їх володінні, то Війна Титанів є лише легендарною та обожненою копією справжньої війни, місцем дії якої була область у Гімалайському Кайласі (Небі), замість глибин космічного між-зіркового Простору. Це є рекорд жахливої боротьби між «Синами Бога» та «Синами Темряви», Четвертої та П'ятої Раси. Всі наступні національні традиції на цю тему були побудовані саме на цих двох об'єднаних у одну, подіях у легендах, запозичених з езотеричних розповідей про Війну запроваджену Асурами проти Богів. Езотерично Асури, перетворені пізніше на Злих Духів та нижчих Богів, які у вічній війні з Великими Божествами – є Боги Таємної Мудрості. У древніх частинах Риг-Веди вони суть Істоти Духовні та Божественні, бо термін Асура застосовується для визначення Найвищого Духа і був тотожним великому Ахура зороастрія. Були часи коли Боги Індра, Агні і Варуна належали до Асурів. У Таїтір'я Брахмані Дихання (Асу) Брама-Праджапаті оживилося і від Дихання цього він створив Асурів. Пізніше після Війни, Асури вважаються ворогами Богів, звідси – «А-сура», початкове «А» негативний префікс – або «Не-Боги»; Боги згадуються як Сура. Таким чином, це пов'язує Асурів та їх перераховані у подальшому Воїнства з «Падшими Ангелами» християнських церков, Ієрархією Духовних Істот всіх Пантеонів древніх і навіть сучасних народів – від зороастрія до китайців. Вони Сини первісного Творчого Дихання на початку кожної нової Маха-Кальпи або Мануантари і належать до тієї самої категорії, що і Ангели, які залишилися «вірними». Вони були союзниками Сомі (батька Езотеричної Мудрості) проти Бріхаспаті (представника ритуального культу). Очевидно, вони були зведені у Просторі та Часі до класу протидіючих Сил або Демонів, діючих проти прихильників ритуалів, лицемірства культу та проти форми, прив'язаної до мертвої букви.

Якою у такому випадку, істинна природа всіх тих, хто був на їх боці? Вони суть:

1. Ушанас, або «Воїнство» планети Венера, що наразі у римському католицизмі стала Люцифером, Генієм «Зірки Світанку», Тзаба або військом «Сатани».

2. Даїт'я та Данави, суть титани, демони та велетні яких ми маємо в Біблії – потомство «Синів Бога» та «Дочок Людей». Їх зібране ім'я показує на приписаний їм характер і у той самий час викриває таємний *animus* брамінів; бо вони суть Крату-Двіша – «вороги жертвоприношень»

або екзотеричних сімюлакр. Вони є «Воїнства» проти Бріхаспаті, представника екзотеричних народних та національних релігій, та Індри- Бога Видимого Небосхилу, який у ранній Веді є Найвищим Богом Космічних Небес, гідного помешкання для поза космічного та особистого Бога, вище за якого жоден екзотеричний культ не може піднятися.

3. Далі йдуть Наги, Сарпа (Змії або Серафи). Вони так саме викривають власну природу через прихований сенс їх гліфу. За міфологією вони наполовину божественні Істоти з людським обличчям та хвостом дракона. Тому вони без сумнівно є єврейськими Серафімами (порівняйте – Serapis, Sarpa, Serpent); одиничне число від Серафіми буде Сараф – «палаючий, вогняний». Християнська та єврейська ангело-логія визначає різницю між Серафімами та Херувімами або Керубами, які належать до другого класу; езотерично та кабалістично вони тотожні; Херувім було просто назвою, яку давали зображенням з будь якого з підрозділів небесних Воїнств. Як вже сказано, Дракони та Наги були іменами, які давали Посвяченим-відлюдникам з причини їх великої Мудрості та Духовності та їх життя у печерах. Тому коли Іезекіл застосовує прикметник Херувім до Царя Тіра та каже йому, що завдяки мудрості його та розумінню, немає таємниці прихованої від нього, то окультисту зрозуміло, що йдеться про «Пророка», можливо все ще послідовника екзотеричного культу, який громить Посвяченого іншої школи, а не уявного Люцифера, Херувіма, скинутого спочатку з зіркової обителі, а далі з Саду Едема.

Таким чином, так звана «Війна» у одному з її численних значень, є також алегоричним рекордом боротьби між двома категоріями Адептів – Правого та Лівого Шляху. В Індії існували три класи Ріші вони були самими ранніми Адептами, відомими нам; Царствені або Раджарші, царі та царевичі, які присвячували себе життю відлюдників; Божественні або Деварші, або сини Дхарми або Йоги; і Брамарші, нащадки тих Ріші, які були засновниками Готр брамінів або рас які поділилися на касти. Далі облишивши тимчасово міфічний та астрономічний ключі, таємні вчення покажуть нам багатьох атлантів, що належать до цих підрозділів; і між ними виникали зіткнення та битви *de facto* і *de jure*. Нарада, один з величніших Ріші був Деварші; і він представлений у стані постійної боротьби з Брамию, Дакшею та іншими Богами та Мудрецьями. Тому ми можемо сміливо стверджувати, що який би не був астрономічний сенс цієї загально визнаної легенди, її людська фаза заснована на істинних історичних подіях викривлених у теологічну догму лише для цілей духовенства. Як зверху, так і знизу. Зіркові феномени та поведінка небесних тіл на Небесах були взяті за приклад і план їх був пристосований на Землі. Таким чином, Простір у його абстрактному сенсі, був названий «царством божественного знання» і між халдеями, або Посвяченими він називався Аб Су, Обитель (або батько, тобто Джерело) Знань, бо саме у Просторі живуть розумні Сили, що керують невидимо Всесвітом.

Так саме як на плані Зодіака у верхньому Океані, або небесах, визначена область і на Землі, внутрішнє море, було освяченим та називалося «Безоднею Знання»; дванадцять центрів на ньому, у формі дванадцятьох островів, як знаків Зодіака – двоє з яких протягом віків залишалися «таємними Знаками» - були обителлю Дванадцятьох Ієрофантів та Вчителів Мудрості. Це «Море Знань» або вченості віками залишалося там, де наразі пролягла Пустеля Шамо, або Гобі. Воно існувало до останнього льодовикового періоду, коли місцевий катаклізм виніс всі води на Південь та Захід і утворив таким чином сучасну велику безплідну пустелю і залишив лише одну визначену оазу з озером та одним островом посередині як залишок Зодіакального Кільця на Землі. Протягом віків, Водна Безодня – яка між народами попередниками пізніших вавилонян, була обителлю «Великої Матері» (земного відображення «Великої Матері-Хаосу» у Небесах), Матір'ю Бога Еа (Мудрості), який сам був раннім прототипом Оанна, Людини-Риби у вавилонян - протягом віків «Безодня» або Хаос була обителлю Мудрості а не Зла. Боротьба Бела а потім Меродоха,

Сонячного Бога, з Тіамат, Морем та Драконом його – Битва що скінчилася поразкою останнього – має чисто космічний та геологічний сенс, так саме як і історичний. Це є сторінка вирвана з історії Таємних та Священих Наук, їх еволюція, розвиток та смерть – для неосвічених мас. Вона має відношення: (а) до системного та поступового випалювання величезних територій Сонцем у конкретний доісторичний період, до однієї з жажливих засух, яка скінчилася перетворенням одного часу плідючих земель на піщані пустелі, якими вони є наразі; і (б) до системного переслідування Пророків Правого шляху Пророками Лівого; останні започаткували народження та еволюцію священицьких каст, і з рештою привели світ до всіх цих екзотеричних релігій, які були вигадані для задоволення розбещеного смаку «hoi polloi» та не освічених мас до ритуальної пишності та матеріалізації вічно не матеріального та Неосяжного Принципа.

Це було деяким покращенням у порівнянні з чорними книжками Атлантиди, пам'ять про які зберігається між всіма освіченими та знаючими санскрит індусами, так саме як і у легендах. Все ж, це було лише пародією та кошуном на Священні Містерії та їх Науки. Швидке зростання антропоморфізму та ідолопоклонство призвели ранню П'яту Расу, як це було і з Четвертою, до чаклунства, хоча і у меншій кількості. На кінець, навіть «чотири Адами» (уособлення під другими іменами чотирьох попередніх рас) були забуті і шляхом від одного покоління до другого були обтяжені додатковими міфами та нарешті поглинені океаном народного символізму за назвою Пантеон. Все ж, вони існують і на цей час в древніх єврейських переказах: перший як Тзелем, «Адам-Тінь», Чхая нашої доктрини; другий – «Адам Прообразу», копія першого, і «чоловіче-жіночий» Адам екзотеричного Генезису; третій – «Земний Адам» до Падіння, андроген; і четвертий – Адам після «Падіння», тобто розділений на дві статі, або сучасний атлант. Адам Саду Едема, або прабатько нашої П'ятої Раси, є мистецькою сукупністю вищенаведених чотирьох. Як сказано у Зогарі, Адам перша людина не може бути знайдена наразі на Землі, він «не знайдений у всьому підніжжю». Бо звідки походить нижча Земля? «Від Низки Землі та від Небес зверху», тобто від вищих Глобусів, тих що попередні та над нашою Землею. «З глибин її (Низки) вийшли тварини відмінні одна від іншої. Деякі з них у одежах (щільних) (шкіряних), деякі у оболонках... деякі у червоних оболонках, деякі у чорних, інші у білих а деякі всіх кольорів». Як і халдейська космогонія Бероза та щойно наведені Станці, деякі трактати про Кабалу розповідають про дво-ликих тварин, так саме і про чотири-ликих та одно-ликих, бо «вищий Адам не зійшов до всіх країн, не народив нащадків та не мав багато дружин», але у цьому є таємниця. Так саме і Дракон є Таємницею. Правильно розповідає рабин Сімеон Бен Іохай, що зрозуміти сенс Дракона не дано «супутникам» (учням або чела), а лише «малим дітям», тобто досконалим Посвяченим. «Роботу начала супутники розуміють; та лише «малі діти» розуміють притчу праці у Principium через Таємницю Змія Великого Моря». І ті християни які читатимуть це, так саме зрозуміють, завдяки вище наведеним словам, ким був їх «Христос». Бо Ісус стверджував, що «той хто не прийме Царства Божого як мала дитина, не увійде до нього»; і якщо деякі з його висловлювань мають відношення до дітей по за будь якої метафори, все ж більшість висловлювань про «малих дітей» у Євангеліях мають відношення до Посвячених, до яких належав Ісус. Павло (Саул) також згадується у Талмуді як «мала дитина».

«Таємниця Змія» міститься у наступному: наша Земля або точніше земне життя часто згадується у Таємних Вченнях як Велике Море, до того «Море Життя» до цього часу є улюбленою метафорою. Сифіра ді-Ценіута повідомляє про Первісний Хаос та Еволюцію Всесвіту після Розпаду (Пралаї), та порівнює її з розгортанням власних кілець змієм: «Розповсюджуючись на всі боки, закусивши свій хвіст, він обертає головою... він стереже та ховається. Він виявляється через кожну тисячу Днів». Коментарі на Пурани пишуть: «Ананта-Шеша є формою Вішну, Святого Духа Охоронця, і символом Всесвіту на якому він спить у проміжку часу між Днями Брами. Семеро Голів

Шеша підтримують Всесвіт». Таким чином, Дух Бога «спить» або «дихає» над Хаосом Недиференційованої Матерії перед кожним новим «Творінням» каже Сифір ді-Ценіута. Один День Брами складений як вже зазначалося, з однієї тисячі Маха-Юг, і тому що кожна Ніч, або період Спокою, дорівнює тривалістю Дню, то легко зрозуміти до чого мають відношення слова у Сифір ді-Ценіуті – а саме, що Змій виявляється «один раз на тисячу днів». Так саме не важко зрозуміти, до чого приводить нас посвячений письменник Сифіри, коли каже: «Його голова розбивається у водах Великого Моря, бо написано: Ти розділяєш море силою своєю, ти розбиваєш голови драконів у водах». Це має відношення до випробувань Посвячених у цьому фізичному житті, у «Морі Горя», якщо читати з одним ключем, та натякає на послідовну руйнацію сімох планетних тіл Низки Світів у Великому Морі Простору, якщо читати з іншим ключем; бо кожне планетне тіло, кожен світ, зірка або гурт зірок називаються у символізмі «Головою Дракона». Але за яким би методом ми не читали це, Дракон так саме як і Змій ніколи не вважався Злом у давнину. У метафорах, чи то астрономічних, космічних, теогонічних або просто фізіологічних (або фалічних), Змій завжди вважався божественним символом. Коли згадується «(космічний) Змій, що біжить 370 стрибками» це означає циклічні періоди великого Року Тропіків у 25.868 років, поділеного за Езотеричним обчисленням на 370 періодів або циклів, так саме як один сонячний рік триває 365 днів. І якщо Михаїл між християн вважається Переможцем Сатани, або Дракона, то це тому, що у Талмуді цей войовничий Образ поданий як Цар Вод з сімома підлеглими йому Духами – серйозна причина, чому латинська церква зробила його охоронцем кожного мису в Європі. У Сифрі ді-Ценіуті Творча Сила «накладає накреслення та спіральні лінії свого твору у вигляді Змія». «Він закусує свого хвоста», бо це є символом безкінечної Вічності та циклових періодів. Між тим, перерахування всіх його значень потребувало би цілого тому, а ми мусимо кінчати.

Таким чином, читач може сам переконатися, якими багато образними є значення «Війни на Небесах» та «Великого Дракона». І найбільш урочиста та страшна з церковних догм, Альфа і Омега християнської віри та стовп на якому покоїться Падіння та Спокута, зведена до язичницького символу у великій кількості алегорій, що до цих до історичних битв.

ВІДДІЛ 5

ЧИ ПЛЕРОМА НЕ ЛІГВО САТАНИ?

Тема ця далеко не вичерпана і мусить бути розглянутою і у інших аспектах. Як величний опис Мільтона триденної Битви Ангелів Світла проти Ангелів Темряви, виправдовує припущення, що він мусив був почути про відповідний Східний переказ – це неможна сказати. У будь якому випадку, якщо ця інформація не була отримана ним завдяки особистим стосункам з якимось містиком, то вона мусила була бути наданою йому особою, що мала доступ до таємних праць у Ватикані. Між таких праць існує переказ про «Битву Шамах» - «Дітей Сонця» - яка має відношення до східної алегорії, яка у власній потрійній версії надає незрівнянно більше подробиць, ніж ті які можна побачити у Книзі Єноха або з значно більш близького за часом Одкровення Святого Іоанна про «Древнього Дракона» та його різноманітних Переможців, як це було показано. Здається неможливо пояснити, що на цей час можна знаходити авторів які належать до містичних товариств і які все ще наполягають на власних сумнівах, заснованих на упередженні, що до відносної стародавності Книги Єноха. Таким чином якщо автор «Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches» схильний бачити у Єноху Посвяченого, наведеного у Християнство (!!), то і англійський компілятор праць Еліфаса Леві – «Таємниці Магії» - дотримується тієї самої думки. Він зазначає, що: «За виключенням ерудиції Кіннілі, жоден сучасний вчений не відносить останню працю (Книгу Єноха) до більшої древності, ніж четверте сторіччя до Різдва Христового». Сучасна

вченість винна у гірших помилках, ніж ця. Ще зовсім не так давно літературні критики заперечували саму оригінальність цієї праці, разом з Орфічними Гімнами і навіть з Книгою Гермеса, або Тота, доки нарешті не були відкриті цілі вірші з останньої на єгипетських пам'ятниках та гробницях самих ранніх династій. Думка архієпископа Лауренса наведена у іншому місці. «Древній Дракон» і Сатана, наразі разом та окремо символ та теологічний термін для «Падшого Ангела», не мають розлогого опису ні у первісній Кабалі (Халдейській Книзі Чисел), ні у сучасній. Бо найбільш освічений, якщо не великий з сучасних кабалістів, Еліфас Леві описує Сатану у наступних блискучих термінах: «Саме цей Ангел мав достатню пиху, щоби побачити себе Богом; достатньо відважний, щоби надбати власну незалежність ціною вічного страждання та мук; достатньо прекрасний, щоби полюбити себе у божественному світлі; достатньо могутній, щоби все ж царювати у темряві посеред страждань та скласти собі престол з власного не згасаючого вогню. Це саме Сатана республіканця та єретика Мільтона... князь анархії, якому служать ієрархії чистих духів (!!)). Цей опис, що так по мистецькому замирює теологічну догму з кабалістичною алегорією і навіть включає у фразеологію політичний комплімент – якщо прочитати його у істинному світлі точно. Так, воістину, це є той самий величніший з ідеалів, той вічно живий символ – ні апофеоз самопожертви заради розумової незалежності людства; та Вічно Активна Енергія, що виступає проти Статичної Інерції – принципу, для якого самоствердження є злочином, а Думка та Світло Знання ненависні. Як пише Еліфас Леві з неповторною справедливістю та іронією: «Саме цей уявний герой мороку вічності наділений наклепом потворності та прикрашений рогами та копитами, які значно краще личать його мучителю». Це він, хто нарешті був перетворений на Змія – Червоного Дракона. Та все ж, Е.Леві був значно підлеглим до власних католицьких авторитетів – можна було би додати, сам був достатньо єзуїтом – щоби визнати, що цим Дияволом було людство і, що він ніколи не існував на Землі по за людством. У цьому християнська теологія, хоча і йде слідами язичництва, була вірною лише власній традиційній політиці. Вона мусила затвердити власний авторитет. Відповідно вона не могла зробити нічого кращого, ніж перетворити всі язичницькі Божества на демонів. Кожний променистий Сонячний Бог древності – Божество вдень та свій власний Супротивник вночі, названий Драконом Мудрості, бо вважалося, що він має у собі зародки ночі та дня – цей Бог був перетворений на антитезу, Тінь Бога та став Сатаною на основі одного та не підтвердженого авторитету деспотичної людської догми. Після чого всі ці Творці світла та тіні, всі Сонячні та Місячні Боги були затавровані прокляттям і, таким чином один Бог обраний з багатьох і Сатана були антропоморфовані. Але очевидно, теологія не помітила здатності людини розбиратися та з рештою, аналізувати все, що штучно нав'язується їй для пошани. Історія стверджує, що кожній расі і навіть племені, особливо семітичним, притаманний природний імпульс до уславлення власного божества вище за інших, до встановлення його гегемонії над іншими Богами, і до цього вона доводить, що Бог ізраїльтян був саме таким Богом, не зважаючи навіть на те, що християнська церква, приймає водійство «обраного народу» та примушує шанувати саме це божество, натомість, всіх інших передає анафемі. Чи була ця помилка спочатку свідомою чи ні, все ж, вона була як така. Іегова завжди був у древності лише Богом «посеред інших Богів». Господь являвся Аврааму та казав; «Я Бог Все-Спроможний», та додає все ж, - «і поставлю заповіт Мій... що я буду Богом твоїм» (Авраама); та для сім'я твого після тебе – але не для арійців-європейців.

Але був і величний та ідеальний Образ Ісуса Назарея, якого потрібно було виділити на темному фоні, щоби він вигравав у блиску, завдяки цьому контрасту; і навряд чи церква була здатна винайти більш темний. Не володіючи символізмом Старого Заповіту, не знаючі істинного значення імені Іегови – таємного замісника невимовного Імені, висунутого рабинами – церква прийняла за істину чудово сфабриковане Зображення, антропоморфічний символ зародження, за Єдину Реальність, що не має для себе Другої, Вічно неосягну Причину всього Сутнього. З причини

логічної послідовності, церква була примушена винайти Диявола – створеного як вона сама вчила Самим Богом. Наразі Сатана перетворений на чудовисько сфабриковане Іеговою-Франкінштейном – прокляття власного батька та тернію у божественному боку, чудовисько, більш недолугої подоби якої жодний земний Франкінштейн не здатен створити. Автор «New Aspects of Life» доволі правильно описує єврейського Бога з кабалістичної точки зору як: «Дух Землі який відкрився євреям як Іегова. Це був той самий Дух, який після смерті Ісуса прийняв його образ та уособив його як воскреслого Христа» - як можна бачити, це є з незначними змінами доктрина Серінфуса та декількох гностичних сект. Але пояснення автора та його висновки чудові: «Ні хто не знав... краще за Мойсея... (не) так гарно як він, якою величезною була міць тих (богів Єгипту), у жреців яких він отримав власні знання... богів, над якими Іегова був Богом, як це стверджується (лише євреями)». Автор запитує: «Ким були ці Боги, ці Ахар, з яких Іегова, Ахад, як це стверджується, є Бог... з причини власної перемоги над ними?». На що Окультизм відповідає: «Тими, кого наразі церква називає Падшими Ангелами і колективно Сатаною, Драконом – переможеним, якщо ми мусимо прийняти її диктат, Михаїлом та його Воїнством, до того Михаїл ні хто інший ніж сам Іегова, у кращому випадку один з підлеглих Духів». Тому автор, ще раз правий, коли каже: «Греки вірили у існування... демонів. Але... вони були випереджені євреями, які стверджували, що існував клас персоніфікуючих духів, яких вони визначали як демонів-«персоніфікаторів»... Визнаючи разом з Іеговою, що особливо наполягає на цьому, існування інших Богів, які... були уособленням Єдиного Бога, чи не були ці інші боги просто духами уособлення, але значно вищого класу... які володіли та користалися більшою силою? Чи не є це уособлення ключем до таємниці духовного стану? Але якщо ми дозволимо це становище, то як можемо ми знати, що Іегова не був таким самим духом персоніфікатором, який стверджував, що він Єдиний Бог, та таким чином представник Невідомого Неосяжного Бога? Як можемо ми знати, що дух який називає себе Іеговою, привласнив собі його атрибути, та не став таким чином причиною того, що його само-призначення було нав'язане Єдиному, який у дійсності є таким самим безіменним як і неосяжним?». Далі автор доводить, що «дух Іегови є замісником» за власним зізнанням. Так він зізнався Мойсею, «що Він з'являвся патріархам як Бог Шаддай» і як «Бог Геліон». «І тут він прийняв ім'я Іегови; і на засадах віри та ствердженнях цього персоніфікатора такі імена як Ел, Елоа, Елохім та Шаддай, читалися та тлумачилися на рівних з Іеговою як такі, що означають «Всемогутній Господь». (Далі коли) ім'я Іегова стало невимовним, визначальне Адонай, «Господь», стало замісником його і завдяки цій заміні найменування «Господь» перейшло від євреїв до «Слова» християн та стало означати Бог». І як можемо ми знати, може додати автор, що Іегова не являв собою численних духів, уособлень цього, на вигляд, одного – Jod або Jod-He? Але якщо християнська церква була першою яка встановила існування Сатани як догму, то це стало як показано у «Викритій Ізиді», тому, що Диявол – могутній Супротивник Бога (?!!) мусив стати основою та стовпом церкви. Бо як правильно зазначає теософ Жюль Бейсак у власній праці «Сатана або Диявол»: «Потрібно було уникнути натяку на ствердження догми подвійного принципу, та зробити з цього Сатани творця, реальну міць і для пояснення первісного зла виставлена гіпотеза про дозвіл на це від єдиного та Всемогутнього». У будь-якому випадку вибір та політика виявилися невдачливими. Відповідно встановити цілком визначену різницю між цим персоніфікатором нижчого Бога Авраама та Іакова та містичним «батьком» Ісуса, або – «Падші» Ангели не мусили були отримати наклеп у подальших видумках. Кожний Бог язичників щільно пов'язаний з Іеговою – Елохімом; бо всі вони є Одним Воїнством, одиниці якого у Езотеричних Вченнях відрізняються лише за ім'ям. Між «Слухняними» та «Падшими» Ангелами немає жодної різниці, за виключенням їх відповідних функцій або точніше інертності деяких з них та активності інших – між тими Дхіані-Коганами або Елохімами, яким було «наказано творити», тобто побудувати проявлений світ з вічної речовини. Кабалісти стверджують, що істинне ім'я Сатани є ім'я Іегови у зворотному сенсі, бо «Сатана не

чорний Бог, а лише протилежність білого Божества» або світла Істини. Бог є світло, і Сатана потрібна Темрява або Тінь, щоби виявити Світло, без якої Світло не було би видимим та зрозумілим. «Для Посвячених – каже Е.Леві – Диявол не є особистість, але творча Сила на Добро, так саме як і на Зло». Посвячені подавали цю Силу, що керує фізичним зародженням, у вигляді містичного образу Бога Пана – або Природи; звідси роги та копита цього міфічного та символічного образу, так саме як і християнський «козел» «Шабашу Відьом». Що стосується до цих двох, то християни не обережно забули, що «козел» так саме був жертвою, обраною для спокути гріхів Ізраїлю, що козел спокути був дійсною жертвою приношення, символом величезної таємниці на Землі – «падіння у зародження». Та євреї забули значення свого недолугого (для непосвячених) героя, обраного з драми життя у Великих Містеріях, які здійснювали вони в пустелі; а християни ніколи і не знали його. Е.Леві намагається пояснити догму власної церкви за допомогою метафор та парадоксів, але це йому вдається не дуже з причини існування багатьох томів, написаних благочестивими римо-католицькими демонологами зі згоди та під охороною Риму у нашому дев'ятнадцятому сторіччі. Для істинного католика Диявол або Сатана, це реальність; драма що сталася у Зірковому Світі, відповідно до ясновидця з острова Патмос – який можливо лише бажав покращити оповідання Книги Єноха – є такий самий дійсний та історичний факт, як і будь яка алегорія та символічна подія Біблії. Але Посвячені дають пояснення які відрізняються від тих, що надає Е.Леві, геній та великий інтелект якого мусили були підкоритися компромісу з Римом.

Таким чином істинні та «непримиренні» кабалісти визнають, що для всіх цілей науки і філософії достатньо, щоби профан знав, що Великий Посередник Магія – названий мартиністами, послідовниками маркіза де Сен-Мартен, Астральним Світлом, середньовічними кабалістами та алхіміками Небесною Дівою та *Misterium Magnum*, а східними окультистами Ефіром, відображенням Акаші – є саме тим, що церква називає Люцифером. Не є новиною для нас, що схоластики-латиняни спромоглися перетворити Всесвітню Душу та Плерому – Носія Світла та Вмістилище всіх форм, Силу розповсюджену у всьому Всесвіті, з її безпосередніми та посередніми наслідками – на Сатану та його діяльність. Але наразі вони готові віддати вищезгаданим профанам навіть таємниці, на які натякав Е.Леві, без відповідних пояснень, а система Е.Леві дотримується затемнених одкровень та призводить лише до поглиблення упереджень та помилок. Дійсно, що може винести учень Окультизму на першій сходінці з наступних поетичних висловлювань Е.Леві, які так саме апокаліптичні як і писання будь якого алхіміка? «Люцифер (Астральне Світло)... є посередня сила, що існує у всьому творінні; вона допомагає створювати та руйнувати і падіння Адама було езотеричним сп'янінням яке зробило його нащадків рабами цього рокового Світла... кожна статевая пристрасть є вихор цього Світла, який намагається спрямувати нас у безодню смерті. Безумство, галюцинації, видіння, тощо – всі вони форми доволі небезпечного збудження, зобов'язаного цьому внутрішньому фосфору (?). Тому Світло це, належить до природи вогню, розумне користування яким зігріває та оживлює, надлишок його навпаки, знищує та розкладає. Таким чином людина призвана до царственного володіння цим (Астральним) Світлом і тим самим завоювати для себе безсмертя, і у той самий час через нього людині загрожує сп'яніння, поглинання та вічне знищення. Тому Світло це, пожираюче, мстиве та згубне, дійсно може стати пекельним вогнем, змієм легенди; мученицькі блукання якими воно насичене, сльози та скрежет зубів скинутих істот, яких воно пожирає, примара життя що зникає перед ними та яка сміється та ображає їх агонію, все це дійсно було би Дияволом або Сатаною». У всьому цьому немає помилкових стверджень; нічого за виключенням надлишку невдалих метафор, як наприклад, у застосуванні міфу про Адама у вигляді ілюстрації астральних наслідків. Акаша, Астральне Світло може бути визначеною у декількох словах: це є Всесвітня Душа, Утроба Всесвіту, *Misterium Magnum*, з якої народжується все сутнє через роз'єднання та диференціацію. Це є причина

існування, вона заповнює безкінечний Простір, вона у одному сенсі є сам Простір, або його шостий та сьомий принципи одночасно. Але як кінцеве у Безкінечному, що до проявів, Світло це мусить мати власну тіньову сторону – як вже зазначалося. І тому, що безкінечне ніколи не може бути проявленим, то кінцевий світ мусить бути задоволений однієї тінню, яку його діяльність притягує на людство, і яку люди притягують та примушують до дії. Відповідно у той час коли Астральне Світло є Всесвітньою Причиною у власній не проявленій єдності Безкінечності, то воно стає по відношенню до людства просто наслідками причин, створених людьми протягом їх гріховного життя. Не світлоносні мешканці його – чи то Духи Світла або Темряви – виробляють Добро та Зло, але саме людство закладає неминучу дію та реакцію у великому Магічному Посередникові. Саме людство стало «Змієм Книги Буття» і, таким чином, кожного дня та часу стає причиною Падіння та Гріха «Небесної Діви» - яка таким чином стає Матір'ю Богів та Дияволів одночасно; бо вона вічно любляче, милосердне Божество для всіх тих хто зачепить її Душу та Серце замість того, щоби притягувати до себе її тіньову проявлену сутність, названу Е.Леві – «роковим світлом», яке вбиває та знищує. Людство по одиницях може долати та володіти його наслідками; але лише через святість власних життів та шляхом створення добрих причин. Воно має владу лише над проявленими нижчими принципами – тінню Невідомого та Неосяжного Божества у Просторі. Але у древності і у дійсності Люцифер або Люциферус, було ім'ям Ангельської Істоти у голові Світла Істини як і світла дня. В Євангелії Валентина «Pistis Sophia» викладається, що з трьох Сил від Священних Імен трьох Потрійних Сил, Сила Софії (Святий Дух, відповідно до цих гностиків – найбільш культурних з усіх) перебуває на планеті Венера, або Люцифері. Таким чином, для непосвяченого Астральне Світло може бути Богом і Дияволом одночасно – *Demon est Deus inversus* – тобто крізь кожну точку Безкінечного Простору вібрують магнітні та електричні струми живої Природи, які дають життя та несуть смерть, бо смерть на Землі стає життям на іншому плані. Люцифер є божественне та земне Світло, «Святий Дух» і «Сатана» одночасно, видимий Простір, воістину невидимий, сповнений диференційованим Диханням; і Астральне Світло, проявлені наслідки обох, які єдині, спрямовані та притягнені нами, є Кармою Людства, одночасно особиста і без особиста сутність – особиста тому, що це є містичним ім'ям що дав Сен-Мартен Воїнству Божественних Творців, Водіїв та Правителів цієї Планети; без особиста – як Причина та Наслідок Всесвітнього Життя та Смерті.

Падіння стало результатом знання людини, бо «її очі відкрилися». Дійсно їй була викладена Мудрість та Приховане Знання «Падшим Ангелом», бо останній з цього дня став її Манасом, Розумом та Самосвідомістю. У кожному з нас ця золота нитка нескінченного Життя – періодично поділеного на цикли пасивний та діяльності, свідомого існування на Землі та над-свідомого у Девачані – існує від початку нашої появи на цій Землі. Це є Сутратма, сяюча низка безсмертної, без особистої Монади, на яку нанизані наші земні «життя», або тимчасові ЕГО, на вподобі до бусин, за чудовим вислівом Веданти. І наразі доведено, що Сатана, або Червоний Дракон, «Володар Фосфору» - сірка стала теологічним «покращенням» - і Люцифер, або «Носій Світла» перебуває в нас; це наш Розум, наш Спокусник та наша Спокута, наш розумний Визволитель та Рятівник від чистого анімалізму. Без цього принципа – еманції самої сутності чистого Махату (Всесвітнього Розуму) який випромінюється безпосередньо від Божественного Розуму – ми безсумнівно були би не краще тварин. Перша людина Адам був створений лише як жива душа (Нефеш), останній Адам був створений як дух, життя утворюючий – каже Павло, слова його мають відношення до створення та устрою людини. Без цього життя-утворюючого духа, або людського розуму, або душі, не існувало би різниці між людиною та звіром; так саме як немає її між тваринами, що до їх дій. Тигр та віслюк, шуліка та голуб – кожний з них такий самий чистий та невинний як і другий, бо вони безвідповідальні. Кожний чинить у відповідності до власного

інстинкту, тигр та шуліка вбивають так саме байдуже, як і віслюк жує чортополох а голуб клює зерно. Якби Падіння мало значення, як вважають теологи, якби це Падіння сталося як результат діяльності проти намірів Природи – та було гріхом, то що можна сказати про тварин? Якщо нам скажуть, що вони розмножують всі власні види як наслідок того самого «первородного гріху», за який Бог прокляв Землю – відповідно, і все, що живе на ній – то ми запитаємо по іншому. Теологія, так саме як і наука вважають, що тварини існували не Землі значно раніше за людину. То ми питаємо: як розмножувалися вони до того, коли Плід з Дерева Знання Добра та Зла був зірваний? Як сказано: «Християни – як значно менш передбачливі, ніж великий Містик та Визволитель, ім'я якого вони прийняли, доктрини якого вони не зрозуміли та замаскували, та чию пам'ять вони запламували власними вчинками – прийняли єврейського Іегову, яким він був і зрозуміло марно намагалися примирити Євангеліє Світа та Свободи з Божеством Темряви та Поневолення». Але наразі достатньо доведено, що всі так звані злі Духи, звинувачені у повстанні проти Богів, тотожні як особистості; і більше того, що всі древні релігії вчили тому самому догмату, окрім кінцевого, яке відмінне від християнського. Всі Семеро первісних Богів мали подвійний стан; один головний, другий допоміжний. У головному стані вони були Будівельниками, або Формо-утворювачами, Охоронцями та Правителями цього Світу; у допоміжному загорталися у видиму плоть, сходили на Землю та царювали на ній як Царі Наставники для нижчих, тих хто ще раз втілювався на ній у якості людей. Таким чином Езотерична Філософія доводить, що людина воістину є проявленням божеством у його двох аспектах – добра і зла, але теологія не може визнати цю філософську істину. Навчаючи, як це робить вона, догмі про Падших Ангелів у її мертвій букві, та зробивши з Сатани наріжний камінь та стовп догми спокути – таке визнання для неї дорівнювало би самовбивству. Коли вона показала повсталих Ангелів, відмінними від Бога та Логоса у їх особистостях, то визнати, що падіння непокірних Духів означає просто їх падіння у зародження та матерію, було би рівнозначним тому, що погодитися з тим, що Бог та Сатана були тотожні. Бо коли Логос, або Бог є сукупністю цього, одного часу божественного Воїнства, звинуваченого у падінні, то цілком природно з цього, що Бог та Сатана єдині. Між тим, таким був філософський погляд древніх на цю наразі викривлену догму. Голос або «Син» був явленням у подвійному аспекті язичницькими гностиками – фактично він був подвійним у цілковитій єдності. Звідси нескінченні та різноманітні національні версії. У греків був Зевс, син Кроноса, Батька який скидає його у глибини Космосу. Арійці мали Брамю (у пізнішій теології), скинутого Шивою у Безодню Темряви, тощо. Але падіння всіх цих Логосів та Деміургів з їх первісного стану мало у собі у всіх випадках одне й те саме езотеричне значення: прокляття у його філософському сенсі народження на Землі; неминуча сходина на Сходах Космічної Еволюції, високо філософський та доцільний Кармічний Закон, без якого присутність Зла на Землі назавжди залишилося би прихованою таємницею для розуміння істинної Філософії. Сказати, як це каже автор «Esprits Tombes des Paines», що якщо «Християнство, встановлене на двох стовпах, на стовпі зла та стовпі добра; на двох силах – відповідно, якщо відняти покарання злих сил, то охоронна місія добрих духів не матиме ні значення ні сенсу» значить промовити анти-філософську недолугість. Якщо вона погоджується та пояснює християнську догму, то вона робить темними факти та істини первісної Мудрості Віків. Обережні натяки Павла всі мали езотеричне значення, і були потрібні сторіччя казуїстики, щоби надати їм неправдивий вигляд у сучасних тлумаченнях. Глос (або Глагол) та Люцифер єдині у їх подвійному аспекті; і «Князь Повітря» не є «Бог того періоду», але вічно існуючий принцип. Коли було сказано, що той вічно обертається навколо світу, то великий Апостол просто мав на увазі нескінченні цикли людського втілення, у яких зло завжди буде переважати, до того часу доки людство не отримає спокути істинним божественним Осяянням, яке лише одне дає правильне розуміння речей.

Легко викривити неясні вислови написані мертвими та давно забутими мовами та нав'язати їх неосвіченим масам у якості істини та фактів одкровення. Тотожність думки та значення є єдиним, що вражає вивчаючого у всіх релігіях, які згадують перекази про Павших Духів, і між цих великих релігій немає жодної, яка би не згадала та змалювала це у тій або іншій формі. Таким чином, Хоангті, Великий Дух, бачить власних Синів, які надбали дієву мудрість коли впали у Долину Суму. Водій їх, Літаючий Дракон випив заборонену Амброзію та впав на Землю з власним Воїнством (Царями). У Зенд Авесті Ангра Майнію (Ариман), оточив себе Вогнем («Полум'ям» у Станцях) та намагається завоювати Небеса, коли Ахура Мазда зійшовши з твердого Неба, Його обителі, на допомогу Небесам, що обертаються (у часі та просторі, проявлені світи циклів), і Амешаспенти «семеро сяючих Сравах» у супроводі зірок, стають до битви з Ариманом, і переможені Деви падають на Землю разом з ним. У Вендідаді Деви названі «зłodіями» та подані як спрямовані у «безодню... світи пекла», або Матерії. Ця – алегорія, яка показує, що Деви примушені були втілитися, щойно вони відокремилися від власної Головної Сутності, або іншими словами після того, коли Єдине стало Кількістю, після диференціації та проявлення.

Тіфон, єгипетський Піфон, Титани, Сури та Асури – всі вони належать до тієї самої легенди про Духів, що заселили Землю. Вони не є «Демони, яким доручено створювати та організовувати цей видимий Всесвіт», але вони Формо-утворювачі, або «Зодчі» Світів та Прабатьки Людини. Вони якщо метафізично, є Падші Ангели – «істинні відображення» «Вічної Мудрості». Якою, наразі є істина так саме як і езотеричне значення цього всесвітнього міфу? Вся істина не може бути переданою вустами до вуха. Так саме як і перо не може описати її, ні навіть істину про Ангела який Рекордує, якщо лише людина не знайде відповідь у святилищі власного серця, у глибинах власної інтуїції. Це є Велика Сьома Таємниця Творіння, перша та остання; і ті хто читав Апокаліпсис Св.Іоанна, можуть знайти тінь її під сьомою печаткою. Вона може бути представлена лише у власній очевидній об'єктивній формі, на вподобі до вічної загадки Сфінкса. Якщо Сфінкс кинувся у море та загинув, то це не тому, що Едіп викрив таємницю віків, а лише тому, що антропоморфуючі вічно духовне та суб'єктивне, він позбавляє честі велику істину назавжди. Тому ми можемо викласти її з точки зору її філософського та розумового планів, які відкриваються трьома ключами – бо останні з сімох, чотири, які широко відкривають браму у Таємниці Природи, є власністю вищих Посвячених і не можуть бути видані масам – у будь якому випадку не у цьому сторіччі. Мертва буква скрізь однакова. Дуалізм в релігії маздеїв виник за причини екзотеричного тлумачення. Святий Аір'яман, «Даруючий Благодать» викликається у молитві за назвою Аір'яма-Ішио, є божественний аспект Арімана, «мертвлячого Даева Даєвів», так саме Ангра Майнію є темним, фізичним аспектом першого. «Збережи нас від нашого ненависника, о Мазда та Арміта Спента», ця молитва та заклик має тотожний сенс до «Не введи нас у спокусу», і вона звертається людиною до страшного духу подвійності у самій людині. Бо Ахура Мазда є Духовною та Очищеною Людиною, і Армаїта Спента, Дух Землі, або матеріальність, у одному сенсі тотожні Аріману, або Ангра Манію. Вся література Магів або Маздеїв – або те, що від неї залишилося – є магічною та окультною, відповідно алегоричною та символічною, навіть її «таємниця закону». Так мовбеді та парсі під час жертвоприношення спрямовують свій погляд до Баресма – божественної гілки «Дерева» Ормазда, яка перетворилася на зв'язку металевих жезлів – та дивуються, чому Амеша Спента, або «високі та прекрасні золоті Хаома, і навіть їх Воху-Ману (добрі думки) та їх Рата (жертвоприношення)», так мало допомагають. Нехай вони поміркують про «Дерево Мудрості» та шляхом вивчення засвоять один за другим його плоди. Шлях до Дерева Вічного Життя, до білого Хаома, Гаокерена проходить від одного кінця Землі до другого; і Хаома на Небі так саме як і на Землі. Але щоби ще раз стати його священником та «цілителем», людина мусить зцілити саму себе, бо це мусить статися до того, коли вона почне зціляти інших. Це ще раз доводить, що для

того щоби так звані «міфи» могли бути оцінені хоча би з приблизною справедливістю, вони мусять бути уважно досліджені за всіма аспектами. Воістину, кожний з сімох ключів мусить бути застосований у потрібному місці та не бути змішаний з іншими – якщо ми бажаємо відкрити увесь цикл таємниць. У наші часи душе-вбивчого матеріалізму древні Жреці Посвячені повстали у думках сучасних освічених поколінь синонімами мистецьких брехунів, які розпалювали вогні забобонів з метою більш легкого захоплення влади над розумами людей. Але це лише наклеп, народжений скепсисом та не добрими думками. Ніхто не вірив у Богів більше ніж вони – або як ми можемо назвати їх у духовні і наразі невидимі Сили, або Духів, Ноуменів всіх феноменів, і вони вірили просто тому, що вони знали. І хоча після того як вони були посвячені у Містерії Природи, вони примушені були приховувати власне знання від профанів, які без сумнівів зловживали би ним, такий схов був звісно, менш небезпечним ніж політика їх нащадків узурпаторів. Перші вчили лише тому, що вони добре знали. Останні вчили тому, що їм невідомо та винайшли, як міцну гавань для власного невігластва ревниве та жорстоке Божество, що забороняє людям під загрозою прокляття потрапляти у його таємниці; і вони добре зробили, бо про його таємниці у кращому випадку можна натякнути на скромне вухо, але описати їх не можна. Зверніться до праці Кінга «Gnostics and their Remains» та переконайтесь самі, чим був первісний Ковчег Заповіту, відповідно до автора, який пише: «Між рабинами існує переказ, що Херувіми над Ковчегом зображали чоловіче та жіноче начала у статевому акті, щоби визначити велику Доктрину Сутності Форми та Матерії, двох принципів всіх речей. Коли халдеї увірвалися до Святилища та побачили цю вражаючу емблему, то цілком природно, вони вигукнули: «І це є ваш Бог, чистотою якого ви вихвалюєтесь!». Кінг думає, що переказ цей «має занадто великий присмак Олександрійської філософії, щоби цьому можна було надавати будь яку віру», але ми маємо сумніви що до цього. Форма і вигляд крил цих двох Херувімів з правого та лівого боків Ковчегу, до того крила ці зустрічаються над «Свята Святих», є емблемою цілком ясною самою по собі, не згадуючи вже про «священний» Jod у Ковчегові! Таємниця Агафодемона, легенда про якого стверджує – «Я є Хнум, Сонце Світу, 700», лише одна може вирішити таємницю Ісуса, число імені якого є «888». Це не ключ Св.Петра або догма церкви, але Нарфекс – Жезл Кандидата на Посвячення – який потрібно вирвати з влади кігтів мовчазного Сфінкса минулих віків. А доки що: Авгури, які під час зустрічі друг з другом мусили були закладати язика за щоку, щоби придушити напад сміху, можливо численніші у наш вік, ніж у дні Сілли.

ВІДДІЛ 6

ПРОМЕТЕЙ - ТИТАН

ПОХОДЖЕННЯ ЙОГО У ДРЕВНІЙ ІНДІЇ

У нашу сучасну епоху у розумах кращих символістів Європи немає жодних сумнівів, що у древності ім'я Прометей мало величне та доволі таємниче значення. Викладаючи історію Девкаліона, якого мешканці Беотії вважали предком людських рас та який відповідно до відомої легенди був сином Прометея, автор «Міфології Древньої Греції» зазначає: «Таким чином Прометей був де чим більшим ніж прообразом людства; він його виробник. Так саме як ми бачили, що Гефест виліпив першу жінку (Пандору) та дав їй життя, так і Прометей місить вологу глину та формує з неї тіло першої людини, яке він обдаровує іскрою душі. Після потопу Девкаліона, Зевс, кажуть вони, наказав Прометею та Афіні викликати до життя нову расу людей з мулу, залишеного водами потопу, і у дні Павзанія мул, яким скористався для цієї мети герой, ще був показаний у Фокіді. На декількох архаїчних пам'ятниках ми ще бачимо Прометея у вигляді скульптора людського тіла, або одного, або разом з Афіною».

Той самий автор нагадує нам іншу так саме таємничу особу, хоча загалом менш відому, ніж Прометей, легенда про якого подає чудову аналогію з легендою про Титана. Ім'я цього другого творця – Фороней, героя древньої поеми Форонеїда, нажаль більше не існуючої. Його легенда була локалізована у Арголіді, де на вівтарі постійно підтримувався вогонь як нагадування, що вогонь на Землю приніс він. Благодійник людства, на вподобі до Прометея, він додав його до всіх інших здобутків Землі. Платон та Климент Олександрійський кажуть, що Фороней був першою людиною, або «батьком смертних». Генеалогія його, що дає йому батьком річку Інакос, нагадує нам генеалогію Прометея, яка робить цього Титана сином Океаніди Кліменти. Але матір'ю Форонея була німфа Мелія; походження, що відрізняє його від Прометея. Дешарм вважає, що Мелія є уособленням «дерева ясеня», звідки за Гезіодом, виникла раса Бронзового віку, і дерево це у греків вважалося деревом небесним. Ясень цей – дерево Іггдразил скандинавської древності, яке Норни щоденно обприскують водами з джерела Урд, щоби воно не засохло. Воно залишається зеленим до останніх днів Золотого Віку. Норни – три сестри які віщують відповідно у Минуле, Сучасне та Майбутнє – повідомляють Волю Орлога (Карми), але люди усвідомлюють лише Сучасне. «(Але коли) Гульвейг (золота руда) приходить, чарівна звабниця... яка кинута тричі до вогню, кожен раз виходить звідти ще біль прекрасною та наповнює душі богів та людей невтомним бажанням, то Норни... стають до буття, і благословенний світ дитячих снів зникає, і гріх народжується з усіма його важкими наслідками (та Кармою)». Тричі очищене Золото є – Манас, Свідома Душа. У греків ясеня подає ту саму ідею. Його розлогі гілки є Зіркові Небеса, золоті вдень, а вночі усіяні зірками – плодами Мелії та Іггдразила, під охоронною тінню яких людство жило під час Золотого Віку без бажань та страху. «Це дерево мало плід або полум'яну гілку, яка була блискавкою» - за припущенням Дешарма. Тут на сцену виходить вбивчий матеріалізм епохи, це особливе викривлення сучасного розуму, яке на вподобі до північного вітру, згинає все на своєму шляху та заморожує будь яку інтуїцію, не дозволяє їй втручатися у фізичні теорії сучасності. Не вбачаючи в Прометей нічого іншого, окрім «вогню від тертя», вчений автор «Міфологія Древньої Греції» бачить у цьому «плоді» дещо більше, ніж простий натяк на земний вогонь та його відкриття. Це вже не вогонь від падіння блискавки, що запалив сухе дерево та відкрив таким чином величезну користь людству Палеоліту – але на цей випадок дещо більш таємниче, хоча все ще таке саме земне. «Божественний птах на цих гілках (небесного ясеня) викрадає цю гілку (або плід) та несе її у власному дзьобі на Землю. Так грецьке слово *forwneus*, є точним еквівалентом санскритського слова *бхуранію*, «швидкий» епітет Агні, який вважається носієм божественної іскри. Фороней, син Мелії, або небесного ясеню, таким чином відповідає поняттю, імовірно значно древньому, ніж те яке перетворило прамантха (древніх арійських індусів) на грецького Прометея. Фороней є (уособлений) птах, який приносить небесну блискавку на Землю. Перекази, що до народження раси бронзового віку, і ті, що зробили з Форонея батька Арголіан, є для нас доказом того, що ця громова стріла (або блискавка), так саме як і у легендах про Нефеста або Прометея, була початком людської раси». Але це дає нам не більше ніж зовнішнє значення символів та алегорій. Наразі вважають, що ім'я Прометея розгадане. Але сучасні міфологи та сходознавці вже не бачать у ньому того, кого бачили у ньому їх батьки. Вони знаходять у ньому лише дещо більш притаманне духу віку, а саме фалічний елемент. Але ім'я Форонея, так саме як і Прометея, має не одно і, навіть не два, а цілий ряд езотеричних значень. Обидва вони відповідають сімом Небесним Вогням: Агні Абхінам, його трьом синам та їх сорока п'ятьом синам, разом сорока дев'ятьом Вогням. Хіба всі ці числа мають відношення лише до земного вогню та полум'я статевої пристрасті? Хіба індуський арійський розум ніколи не піднімався вище таких чисто сексуальних уявлень; це розум, який професор М.Мюллер оголошує як найбільш духовний та містично спрямований на планеті? Одна лише кількість цих вогнів мусила би підказати натяк на істину. Нам кажуть, що у часи раціональної думки не дозволяється більше пояснювати ім'я Про-метея, як це

робили древні греки. Останні, імовірно, «Бачили у ньому тип «передбачливої» людини, до якої заради симетрії був доданий брат – Епі-метей, або «той, хто приймає пораду після події». Але наразі сходознавці вирішили по іншому. Вони знають істинне значення обох імен краще, ніж ті, хто придумав їх. Легенда заснована на події світового значення. Вона була складена, щоби увічнити «Велику Подію, яка мусила була запам'ятатися у свідомості перших свідків, бо з того часу пам'ять про неї не залишала народну думку». Якою була ця подія? Облишимо збоку будь яку поетичну думку, всі ці мрії про Золотий Вік, уявимо для себе – так міркують сучасні вчені – перший жалкий стан людства у його брутальному реалізмі, вражаюча картина якого була накреслена після Есхіла Лукрецієм і точна істина якого наразі підтверджена наукою; і тому ми зможемо краще зрозуміти, що нове життя дійсно почалося для людини у той день, коли вона побачила першу іскру, отриману від тертя двох шматків дерева або з жил кресала. Якими вдячними мусили би бути люди цієї таємничий та дивній сутності, яку вони могли наразі створювати за бажанням і яка щойно народжувалася починала рости та розповсюджуватися з дивною силою. «Це земне полум'я, чи не було воно аналогічним за природою до того, яке надсилало їм зверху власне світло та тепло або лякало їх своїми стрілами блискавок? Чи не виходило воно з того самого Джерела? І якщо початок його був у Небесах, то чи не могло бути воно принесеним на Землю? Якщо так, то хто була ця могутня істота, цей благодійник, Бог або людина, що завоювала його? Ці запитання, які цікавість арійців ставила у ранні дні їх існування, знайшли собі пояснення у міфі, про Прометея». Філософія Окультної Науки вбачає два слабких місця у вищенаведених судженнях та звертає на них увагу. Жалкий стан людства, описаний Есхілом та Лукрецієм у ранні дні арійців, не був більш жалким, ніж на цей час. Цей «стан» був обмежений дикими племенами; а наразі існуючі дикуни жодним чином не щасливіші або навпаки, ніж були їх прабатьки мільйони років тому. Факт визнаний наукою, що «засоби схожі на ті які у застосуванні сучасних дикунів», зустрічаються у річкових пісках та печерах, та геологічно «подають величезну древність». І така велика ця схожість, каже автор «The Modern Zoroastrian», що: «Якби колекція сокирок та стріл, що застосовуються бушменами Південної Африки, була покладена разом з колекцією схожих предметів з Печер Кента або Дордонських з Британського Музею, то ніхто окрім експерта не зміг би відрізнити їх». І якщо до цього часу у наш вік вищої цивілізації, існують бушмени, які розумово не вище за людей Девонширу та Південної Франції часів Палеоліту, то чому останні не могли жити одночасно та бути сучасниками інших рас, так саме високо цивілізованих для свого часу, як і ми для нашої епохи. Той факт, що кількість знань щоденно збільшується в людстві, «але розумова здатність не збільшується разом з ними», стає очевидним при порівнянні інтелекту, якщо і не фізичного знання Евкліда, Піфагора, Паніні, Капілі, Платона та Сократа з інтелектом Н'ютона, Канта та сучасних Гекслі та Геккеля. Якщо порівняти результати отримані доктором Б.Девісом, антропологом, що до внутрішньої місткості черепа – об'єм якого був взятий за стандарт та основу для визначення розумової здатності – доктор Пфаф вважає, що місткість черепа французів (які у ряду вищих представників людства) дорівнює 88,4 кубічних дюйма, і таким чином «значно менша за об'єм черепа полінезійців загалом, і яка навіть у багатьох папуасів та алфурів досягає 89 та 89,7 кубічних дюймів; та тим самим показує, що саме якість, а не кількість мозку є причиною розумових можливостей. З погляду на те, що середній розмір черепа у різних рас визнаний наразі «середнім вказівником на різницю між цими расами», наступне порівняння стає показовим: «Середня ширина між скандинавами дорівнює 75; між англіцями – 76; між мешканцями Гольштинії – 77; у Брезгау – 80; череп Шиллера майже - 82... і мешканці Мадури також мають – 82!». Нарешті, таке саме порівняння між древніми відомими нам черепами та європейськими виявляє вражаючий факт, що: «Більшість з цих черепів, що належать до кам'яного віку, за об'ємом швидше більші, ніж менші середнього об'єму сучасної людини». Це дозволяє сказати «Розміри мізків відомих нам стародавніх народів не такі, щоби вважати їх на

більш низькому рівні, ніж той на якому наразі сучасні мешканці Землі». Окрім того, «ланка якої не достає» розчинилася у повітрі. Але про це пізніше, а наразі повернемося до нашої теми.

Як повідомляє нам «Прометей-Переможець» Есхіла, раса яку Юпітер так сильно бажав «знищити та насадити нову на місце її» (вірш 541), потерпала від страждань розумових а не фізичних. Перший благодійний вчинок Прометея що до смертних, як він каже Хору, був у тому, щоби «перешкодити їм передбачати смерть»; він «врятував расу смертних від кінцевого падіння у морок Гадесу»; і лише тому, він дав їм вогонь. Це у будь якому випадку показує подвійний сенс міфу про Прометея, якщо сходознавці не бажають дозволити існувати сімом ключам Окультизму. Це має відношення і до першого відкриття духовного прозріння людини, але не до її першого «відкриття» вогню. Бо вогонь ніколи не був відкритий, а існував на Землі з самого початку. Він існував у сейсмічній діяльності ранніх віків, вулканічні виверження були такими частими та постійними у ті періоди, як наразі англійський туман. Коли нам кажуть, що люди з'явилися на Землі коли майже всі вулкани, за виключенням декількох, згасли і, що геологічні потрясіння залишили місце більш сталому стану речей, ми відповідаємо: Нехай нова раса людей – чи то зобов'язана походженням Ангелам, чи то горилі – з'явиться наразі на будь якому не заселеному місці планети, за виключенням можливо Сахари, можна стверджувати що, жоден випадок проти тисячі, не пройде одного або двох років, як вона «відкриє вогонь», завдяки блискавці яка запалить трави або будь що схоже. Переконавання, що примітивна людина жила на Землі, до того як познайомилася з вогнем, є одним з скорботно нелогічних. Але старий Есхіл був посвяченим і тому знав, що видавав.

Жоден окультист, який знає символізм та той факт, що Мудрість прийшла до нас зі Сходу, не буде заперечувати жодної хвилини, що міф про Прометея досяг Європи з Ар'яврти. Так саме імовірно він не буде заперечувати, що у одному сенсі Прометей представляє «вогонь від тертя». Тому він у захваті від передбачуваності М.Ф.Бодрі, який описує у «Міфах Вогню та Небесного Напою» один з аспектів Прометея, так саме як і його походження з Індії. Він показує читачеві примітивний процес отримання вогню, що до цього часу ще застосовується в Індії для запалювання жертвенного вогню. Ось що він каже: «Процес цей такий як він у подробицях описаний у Ведичних Сутрах, та є у тому, щоби швидко обертати палку у ямці, зробленій у середині шматка дерева. Тертя викликає сильний жар і з рештою виникає вогонь. Рух палки не є постійним обертанням, а рядом рухів у протилежних напрямках за допомоги мотузки, закріпленої до середини палки; оператор тримає кінці мотузки у кожній руці та смикає їх по черзі, то одну, то другу... Увесь цей процес називається на санскриті мантхамі мантхнані, що у перекладі «терти, коливати, трясти та отримувати за посередництвом тертя», і особливо застосовується для вираження тертя від обертання, як це доводиться похідним від цього словом мандала, у перекладі коло... Шматки дерева визначені для отримання вогню, мають кожен власну назву на санскриті. Палка яка обертається називається прамантха, диск, що отримує це тертя має назву арані; обидва означають інструмент цілком». Залишається знати, що мають заперечити на це браміні? Але навіть, якщо припустити, що Прометей у одному з аспектів свого міфу був поданий як виробник вогню за посередництвом Прамантха, або як духом-створений та божественний Прамантха, то невже це буде означати, що символізм не мав іншого сенсу, ніж фалічного, приписаного йому символістами? У будь якому випадку Дешарм імовірно був осяяний проблизком істини, бо він несвідомо підтверджує все, чому вчать Окульти Науки відносно Манаса-Дев, які обдарували людину свідомістю її безсмертної душі, свідомістю, яка перешкоджає людині «передбачати смерть» та надає їй знання, що вона безсмертна. «Яким чином Прометей заволодів цією (божественною) іскрою?» - запитує він. «Вогонь перебуває на Небі, тому саме туди мусив був він рушити, щоби знайти його, до того як мати можливість принести його людям, але щоби

наблизитися до богів, він сам мусив бути таким богом». Греки стверджували, що він належав до Божественної Раси та був «сином Титана Іапета» (Іафета); індуси зачисляли його до Дев. «Але небесний вогонь спочатку належав лише богам; це був скарб, який вони охороняли для себе... «Обережний син Іапета – говорить Гезіод – обдурих Юпітера, вкрав та приховав у впадині нарфекс, вічний вогонь блискучого саява» ... Таким чином дар принесений Прометеєм для людей, був відвойований у неба. Далі, за грецькою уявою (у цьому випадку тотожною до ідей окультистів), це заволодіння від Юпітера, це людське порушення володінь богів неминуче потягло за собою спокуту... Окрім того Прометей належав до тієї раси Титанів, яка повстала проти богів і яких Володар Олімпу скинув у Тартар; на вподобі до них, він є генієм зла, засудженим на жорстокі страждання». Найбільш обурливим фактором у поясненні, є одностороння точка зору що до цього найвеличнішого з усіх міфів. Найбільш інтуїтивні, між сучасних письменників не можуть або не бажають піднятися у власних уявленнях вище рівня Землі та космічних феноменів. Немає заперечень, що моральна думка міфу, як вона подана у Теогонії Гезіода, грає деяку роль у примітивному грецькому уявленні. Титан є дечим більшим, ніж лише крадій небесного вогню. Він представляє сукупність людства – діяльне, працююче, розумне, але у той самий час самозакохане та спрямоване на досягнення божественних сил. Тому саме людство покаране у особі Прометея, але це лише у греків. Для них Прометей не злочинець, хіба що в очах Богів. У його відношенні до Землі, він, навпаки сам є Богом, другом людства, яке він підняв до цивілізації та навернув до знання всіх мистецтв; подання яке знайшло свого найбільш поетичного виразника у Есхілі. Але ким є Прометей для всіх інших народів? Павшим Ангелом, Сатаною, як бажала би церква? Цілком ні. Він є просто образом згубних та жажливих наслідків блискавки. Він є «поганий вогонь» (*mal feu*) та символ чоловічого органу розмноження. «Скинутий до його простого пояснення, міф який ми намагаємося пояснити, є таким чином простим (космічним) генієм вогню». Якщо ми мусимо вірити А.Куну та Ф.Бодрі, то саме перше уявлення (фалічне) було переважно арійським, бо: «Тому що вогонь яким користувалася людина, був наслідком дії прамантхи та арані, то арійці мусили були приписувати (?) і божественному вогню таке саме начало, і вони мусили були уявляти собі, що бог, озброєний прамантха або божественний прамантха, виробляв сильне тертя у глибинах хмар, що народжувало блискавку та громи. Ця думка підтримана тим фактом, що за свідомством Плутарха, стоїки думали, що гроза була результатом боротьби хмар, а блискавка спалахом від тертя; у той час коли Аристотель бачив у блискавці лише наслідки зіткнення хмар. Чим іншим була ця теорія, якщо не науковим поясненням появи вогню через тертя?... Все це примушує нас припустити, що від древніх часів та до розсіювання арійців існувало переконання, що прамантха запалював вогонь у грозових хмарах так саме як і у арані». Таким чином припущення та гіпотези подані як справжні відкриті істини. Захисники біблійної мертвої букви не могли би допомогти авторам місіонерських трактатів більш вдало, ніж роблять це символісти-матеріалісти, дотримуючись думки, що древні арійці засновували власні релігійні поняття на уявленнях, не вище фізіологічного рівня. Але це не так, і самий дух Ведичної Філософії проти такого тлумачення. Бо якщо сам Дешарм визнає, що «Ця думка про творчу силу вогню пояснена... древнім поєднанням душі з божественною іскрою» - як це показано у поданнях часто застосованих у Ведах, коли йдеться про Арані, то це значить дещо значно вище за звичайне статеве поняття. Гімн на адресу Агні у Веді наведений як приклад цього: «Ось Прамантха; зароджувач готовий. Приведіть володарку раси (жіноче Арані). Виробимо Агні тертям, за древнім звичаєм». Це означає лише абстрактне уявлення на мові смертних. Жіноче Арані «володарка раси» є Адіті, Матір Богів або Шекіна, Вічне Світло – у Світі Духу, «Велика Безодня» та Хаос; або Первісна Субстанція у її першому відокремленні від Невідомого. Якщо у пізніші віки той самий епітет був до Девакі, Матері Крішні, або втіленого Логоса, і якщо символ цей, завдяки поступовому розповсюдженню екзотеричних релігій, може наразі вважатися як маючий статеве значення, то все ж початкова чистота цього

уявлення ніколи не може бути запламованою. Суб'єктивне перетворилося на об'єктивне; Дух впав у Матерію. Всесвітня космічна полярність Духа-Субстанції стала у людській уяві містичною, та все ж, статевою і, таким чином отримала антропоморфічне забарвлення, якого спочатку не було. Між Ведами та Пуранами існує провалля, полюсами якого вони є, як є такими сьомий принцип Атма та перший, або нижчий принцип, фізичне тіло у семи-складному устрою Людини. Первісна та чисто духовна мова Вед, народжена за багато десятиків віків до Пуран, знайшла чисто людський вираз з метою передачі подій які відбувалися 5000 років тому у час смерті Крішні, після чого почалася Калі Юга, або Чорний Вік для людства. Так саме як Адіті називається Сурарані, Лоно або «Матір» Сурів, або Богів, так саме і Кунті, мати Пандавів, має назву у Махабхараті Пандаварані – і терміну цьому наданий наразі фізіологічний сенс. Але Девакі, прообраз римо-католицької Мадонни, є пізнішою антропоморфованою формою Адіті. Остання є Богиня-Мати, або Дева-Матрі, сімох Синів (шістьох з сімох Адіт'їв ранніх Ведичних часів); Девакі, мати Крішні, має шестеро ембріонів у череві які встановлені у ній Джагад-дхатрі, «Годувальницею Світу», а сьомий, Крішна, Логос перенесений у черево Рохіні. У Євангелії від Матвія Марія, Матір Ісуса, є матір'ю сімох дітей, п'ятьох синів та двох дочок (пізніше перетворення статі). Жоден з шанувальників римо-католицької Діви не буде проти промовити на її честь молитву Богів до Девакі. Нехай сам читач судить: «Ти є Пракріті (субстанція), нескінченна та витончена, яка спочатку понесла Брам у лоні своєму... Ти вічно існуюча, містиш у власній істоті суть всіх створених речей, Ти була тотожна до творінь! Ти була матір'ю потрібної жертви, та стала зародком всього існуючого. Ти є жертва, звідки виникли всі плоди; Ти є Арані, тертя якої народжує вогонь. Як Адіті, ти є матір'ю богів. ...Ти є Світло (Джиотсна, ранкові сутінки) звідки народжується день. Ти є смирення (Самнаті дочка Дакші), матір мудрості; Ти є Ніті, матір гармонії (Ная); Ти є скромність, матір доброчинності (Прашрая, пояснена Віная); Ти є бажання від якого народжується любов... Ти є... мати знання (Авабодха); Ти є терпець (Дхріті), мати мужності (Дхайрія)». Таким чином ми бачимо, що Арані є те саме, що і «Сосуд Обраний», римо-католицької церкви. Що стосується до її першого значення, то воно було виключно метафізичним. Жодна брудна думка не плямувала ці уявлення у древньому розумі. Навіть у Зогарі – значно менш метафізичному у власних символах, ніж всі інші – подання це є загальним та не уособленим. Таким чином коли Зогар пише: «Все що існує, все що було створене Ветхим Деньмі, ім'я якого священне, може існувати лише від чоловічого та жіночого принципів». Це означає, що божественний Дух Життя вічно єднається з Матерією. У цьому є Воля Божества; і думка ця відповідає думці Шопенгауера. «Коли Аттіка Каддоша, Ветхий Деньмі та прихований з прихованих забажав створити всі речі, він створив їх на вподобі до чоловіка та жінки. Ця мудрість містить у собі все, коли вона виявляється». Відповідно, Хокма (Чоловіча Мудрість) та Біна (Жіноча Свідомість, або Розум) представлені такими, що створюють разом – принцип активний і принцип пасивний. На вподобі до того як око досвідченого ювеліра визначає під раковиною мушлі чисту перлину, приховану всередині і до якої торкається рука його лише для того, щоби виїняти її, так саме і око істинного філософа читає між рядками Пуран високі Ведичні Істини та виправляє форму за допомогою Мудрості Веданти. Все ж, наші сходознавці не помічають перлини під товстим шаром раковини і – діють відповідно. З усього що було сказано у цьому Відділі, ясно видно, що між Змієм Едема та Дияволом Християнства існує провалля. І лише молот коваля Древньої Філософії може зруйнувати цю догму.

ВІДДІЛ 7

ENOICXION-HENOCH

Історія розвитку міфа про Сатану не буде повна, якщо ми не визначимо характер таємничого космополіта Єноха, якого називають різними іменами Енос, Hanoch і нарешті,

Enoichion. Саме з його книги були взяті перші уявлення про Павших Ангелів християнськими письменниками ранніх віків. Книга Єноха оголошена апокрифом. Але що є апокриф? Сама етимологія цього терміну свідчить про те, що це просто сокровенна книга, тобто одна з книг які належать до каталогу храмових бібліотек, що під охороною Ієрофантів та Посвячених Священників, та ніколи не призначалися для профанів. Апокриф походить від дієслова крипто, «ховати». Протягом віків Enoichion, Книга Ясновидця, зберігалася у «місті вченості» та таємних праць – у древньому Кіріаф-Сефер, пізніше названому Давір.

Деякі зацікавлені письменники – особливо масони – намагалися ототожнити Єноха з Тотом з Мемфісу, грецьким Гермесом і навіть з латинським Меркурієм. Як особистості всі вони відмінні одна від іншої; з точки зору фаху – якщо лише можна застосувати це слово, наразі таке обмежене у своєму сенсі – всі вони належать до тієї самої категорії священних письменників, Літописців древньої окультної Мудрості. Ті хто у Корані колективно названі Ідріс, або «Просвітлені», Посвячені мали у Єгипті ім'я «Тота», винахідника мистецтв, наук, письма, музики та астрономії. У євреїв Ідріс став «Єнохом», який за Bar-Hebraeus «був першим винахідником письменності», книг, мистецтв, наук і першим хто навів систему руху планет. У Греції його називали Орфеєм і, таким чином він міняв власне ім'я відповідно до кожного народу. Тому, що число сім належало та було пов'язане з кожним з цих початкових Ієрофантів, так саме як і число 365 астрономічно пов'язане з числом днів на рік, то воно ототожнювало місію, характер та священне призначення всіх цих людей, та зрозуміло, не їх особистостей. Єнох є сьомим Патріархом. Орфей – володар семи-струнної Ліри, що означає семи-складну таємницю Посвячення. Тот з сонячним диском з сімома променями над головою, пливе у Сонячному Човні (365 градусів) та вистрибує з нього кожний четвертий рік на один день. Нарешті Тот-Місяць – семи-складний Бог сімох днів, або тижня. Езотерично та духовно Enoichion означає «Духовидець Відкритого Ока».

Розповідь Йосифа Флавія про Єноха, про те, що він приховав власні найцінніші звитки або Книги під стовпами Меркурія, або Сета, тотожня до такої про Гермеса, «Батька Мудрості», який приховав власні Книги Мудрості під стовпом а далі коли відкрив двоє стовпів, знайшов на них Науку. Йосиф Флавій, не дивлячись на його постійні спроби до прославлення Ізраїлю і на те, що він приписує цю Науку (Мудрості) єврейському Єноху – все ж, надає історичну інформацію. Він стверджує, що ці стовпи існували ще у його часи та повідомляє, що вони були споруджені Сетхом (Сіфом). Можливо, що воно так і було, але не лише не патріархом того часу, казковим сином Адама, і не єгипетським Богом Мудрості – Тет, Сет, Тот, Сат (пізніше Сат-ан) або Гермесом, які всі єдині – але «Синами Бога-Змія», або «Синами Дракона», іменами під яким Ієрофанти Єгипта та Вавилону були відомі до Потопа, так саме як їх предки, атланти. Тому те, що повідомляє нам Флавій, облишивши пізніше застосування цього, мусить бути алегорично правильним. За його тлумаченням, обидва відомі стовпи були цілком вкриті ієрогліфами, які після їх відкриття були скопійовані та відтворені у сокровенних кутах внутрішніх храмів Єгипту і, таким чином стали джерелом мудрості та виключного знання. Ці два «стовпи» були прототипами двох «кам'яних скрижалей», висічених Мойсеєм за наказом «Господа». Відповідно стверджуючі, що всі великі Адепти та Містики древності – на вподобі до Орфея, Гезіода, Піфагора та Платона – позичали елементи власної теології з цих ієрогліфів, він у одному випадку правий, але у інших помиляється. Таємна Доктрина вчить нас, що мистецтво, науки, теологія і, особливо філософія всіх народів, попередніх останньому, всесвітньо відомому але не всесвітньому Потопу, були записані ідеографічно на основі первісних усних традицій Четвертої Раси і що вони були спадком від Третьої Корінної Раси до її алегоричного Падіння. Звідси і єгипетські стовпи, скрижалі і навіть «білий східний камінь порфір» масонських легенд – які Єнох приховав перед Потопом у надрах Землі від можливої втрати – всі вони були більш або менш символічними та алегоричними копіями

первісних рекордів. Книга Єноха є однією з таких копій і окрім того, вона халдейського походження та наразі доволі не повне видання. Як вже сказано Enoichion грецькою означає «Внутрішнє Око» або «Ясновидець»; єврейською за допомогою масоретських крапок, означає «Той хто Посвячує» або «Наставник». Єнох є ім'ям зібраним; і окрім того, легенда про нього є так саме легендою про декількох інших пророків, єврейських та язичницьких, з деякими змінами у видуманих подробицях але тотожні у головній формі. Ілія так саме взятий на Небо «живим»; і астролог при дворі Ісдубара, халдейський Хеа-Бані так саме був віднесений на Небо богом Хеа (Еа) його Охоронцем, так саме як Іегова був Охоронцем Ілії, ім'я якого єврейською означає «Бог-Jah», Jeho-vah, те саме значення має ім'я Еліху. Цей вид легкої «смерті», або euthanasia, має Езотеричне значення. Він символізує «смерть» кожного Адепта який досяг сили та рівня а так саме очищення, що дає йому можливість «померти» у фізичному тілі та все ж, жити свідомо у його астральному тілі. Варіації на тему нескінченні, але таємний сенс завжди однаковий. Висловлювання апостола Павла, «що не бачив смерті», має таким чином Езотеричний сенс, але нічого надприродного. Викривлені тлумачення деяких біблійних натяків на те, що Єнох «роки якого будуть роками світу» (сонячного року у 365 днів), розділить з Христом та пророком Ілією славу та блаженство останнього Пришестя та знищення Антихриста – означає, що деякі великі Адепти повернуться у Сьомій Расі, коли всі помилки та блукання будуть розвіяні і Пришестя Істини буде оголошене цими Шишта, Священними «Синами Світла». Латинська церква не завжди логічна та обережна. Вона проголошує Книгу Єноха апокрифом та зайшла так далеко, що заявила через кардинала Кажестана та інших світил Церкви про вилучення з Канону навіть Послання Юди, який у якості натхненного пророка наводить місця з Книги Єноха та тим самим неначе освячує її, яка вважається наразі апокрифом. На щастя деякі з догматиків своєчасно побачили небезпеку. Якби вони прийняли рішення кардинала, вони були би вимушеними відкинути так саме і Четверте Євангеліє; бо Святий Іоанн буквально позичає з Книги Єноха та вкладає цілу фразу з нього у вуста Ісуса.

Людольф, «батько ефіопської літератури», якому доручили дослідити різні Манускрипти що до Єноха, надані мандрівником Pereisc до Бібліотеки Мазаріні, заявив що «жодної Книги Єноха не могло існувати у абіссінців!» Подальші дослідження та відкриття, як це всім відомо розбили це занадто догматичне ствердження. Брюс та Руппель знайшли Книгу Єноха в Абіссинії і, що ще більше привезли її декількома роками потому до Європи, а єпископ Лауренс переклав її. Але Брюс зневажив нею та висміяв її зміст; так саме як і всі інші вчені. Він пояснив, що книга ця, праця гностиків та має відношення до часів Велетнів, які пожирали людей – та має велику схожість з Апокаліпсисом. Велетні! Ще одна з чарівних казок! Все ж, кращі критики не дотримувалися такої думки. Доктор Ганенберг ставить Книгу Єноха у ряд з Третьою Книгою Маккавеїв – у голову списку тих, авторитет яких ближче всього до авторитету канонічних праць. Істинно, «де вчені доктори розходяться...»! Все ж, як завжди всі вони праві та не праві. Визнати Єноха біблійною особою, єдиною живою людиною – те саме, що визнати Адама першою людиною. Єнох було ім'я зібране, приписане та вживане десятками індивідів у всі часи та віки у кожній расі та народів. Це легко можна довести з того факту, що древні талмудисти та вчителі Мідрашим не єдині у власних поглядах що до Єноха, Сина Іареда. Одні кажуть, що Єнох був «великим Святим, улюбленцем Бога, та був взятий живим на Небо», тобто що він досяг Мукті, або Нірвани на Землі як це зробив Будда а інші на цьому шляху; другі стверджують, що він був чаклуном, злим чарівником. Але це лише доводить, що «Єнох» або його еквівалент навіть у дні пізніших талмудистів був терміном що означає – «Ясновидець», «Адепт Таємної Мудрості» та тощо, без будь якого визначення, що до характеру носія цього терміну. Йосиф Флавій зазначає про Ілію та Єноха: «У священних книгах написано, що вони (Ілія та Єнох) зникли, але так, що ніхто не знав що вони померли». Це означає, що вони померли у власних особистостях, як в Індії і наразі помирають Йоги або навіть деякі

християнські ченці – для світу. Вони зникають з очей людей та помирають – на земному плані – навіть для себе. Це неначе образний вираз але він дослівно правильний. «Напоkh передав Ною науку (астрономічного) обчислення та обчислення часів року» - каже Мідраш Пірка; Р.Єлізар відносить до Єноха те, що інші до Гермеса Трисмегіста, бо обидва тотожні у своєму Езотеричному значенні. У цьому випадку Єнох та його Мудрість належать до циклу Четвертої Раси Атлантів, а Ной до П'ятої. Обидва відповідні до Корінних Рас – сучасної та попередньої. У іншому сенсі Єнох зник, «він ходив у Бозі і його більше не було, Бог взяв його»; алегорія ця має відношення до зникнення Священного та Сокровенного Знання між людьми; бо «Бог» (або Ява-Алейм – високі Ієрофанти, Голови Шкіл Посвячених Жерців) взяли його; іншими словами, Єнохи (або Enoichions), Ясновидці та їх Знання та Мудрість почали суворо охоронятися у Таємних Школах Пророків між євреями та у храмах язичників. Якщо тлумачити лише за допомогою символічного ключа Єнох є типом подвійної природи людини – духовної та фізичної. Тому він займає центр Астрономічного Хреста, як це видано Е.Леві з сокровенної праці; хреста який є Шести-кутова Зірка – «Адонай». У верхньому куті верхнього Трикутника розміщений Орел; у лівому нижньому Лев; у правому – Тілець; у той час коли між Левом та Тільцем, над ними та під Орлом, розміщений образ Єноха, або Людини. Так зображення, розміщені на верхньому Трикутнику, уособлюють чотири Раси, та пропускають Першу, Чхая, або Расу Тіней, до того «Син Людини», Єнос, або Єнох розміщений у центрі, де він між Четвертою та П'ятою Расами, бо він представляє Таємну Мудрість обох рас. Це і є чотири тварини Іезекіла та Одкровення. Цей подвійний Трикутник, проти якого у «Викритій Ізиді» розміщений Ардханарі індусів, є значно кращим символом. Тому, що у останньому символізовані лише три (для нас) історичні Раси; Третя, Андрогенна, за посередництвом Ардха-нарі; Четверта символізована сильним, могутнім Левом; а П'ята, Арійська представлена Тільцем (та Коровою), що і наразі найбільш сокровенний символ.

Людина великої ерудиції, французький вчений пан де Сасі вбачає у Книзі Єноха декілька доволі дивних стверджень «гідних серйозного дослідження», каже він. Наприклад: «Автор (Єнох) стверджує що у сонячному році 364 дні і, очевидно знає періоди у три, п'ять та вісім років за якими йдуть чотири додаткових дні; імовірно останні у його системі мають відношення до рівнодення та сонцестояння». Далі він додає: «Я бачу лише один засіб пояснити їх (ці «недолугості»), а саме: припустити, що автор викладає невідому фантастичну систему, яка могла існувати до того часу, коли Всесвітній Потоп змінив порядок Природи». Саме так; і Таємна Доктрина вчить, що цей «порядок Природи» був змінений так саме як і чергове земне людство. Бо як каже Ангел Уріель Єноху: «Побач, Я показав тобі всі речі, о Єнох; і всі речі я відкрив тобі. Ти бачиш Сонце, Місяць та тих хто керує зірками неба, які викликають всі дії, зміну часів року та їх повернення. У дні грішників роки стануть меншими... Місяць змінить власні закони...». У ті дні, за роки до Великого Потопу, який знищив атлантів та змінив поверхню всієї Землі (внаслідок нахилу вісі Землі), Природа геологічно, астрономічно та космічно, взагалі не могла бути тією самою саме тому, що Земля нахилилася. Наводимо слова з Книги Єноха: «І Ной вигукнув з пихою: Почуй мене, почуй мене, почуй мене – тричі. І сказав він: «... земля труждається та потрясається сильно. Без сумніву я загину разом з нею». Між тим, це схоже на одну з багатьох «не послідовностей» які ми зустрічаємо в Біблії, якщо читати буквально. Але найменше, що можна сказати, що страх цей доволі дивний у того, хто «надбав милість Господа» і кому було наказано побудувати ковчег! Але тут ми бачимо шановного Патріарха, охопленого таким страхом, неначе він не «Друг» Бога, а один з Велетнів, засуджених гнівним Божеством. Земля вже нахилилася і затоплення водами стало питанням часу, та все ж, Ной вочевидь нічого не знає про власний визначений порятунок. Дійсно наказ був явлений; наказ Природи та Закона Еволюції, щоби Земля змінила свою Расу, щоби Четверта Раса була знищена та поступилася місцем для кращої. Мануантара досягла власної поворотної точки

трьох з половиною Кілець, і гігантське фізичне Людство досягло межі грубої матеріальності. Тому апокаліптичний вірш згадує про Наказ знищити їх, «щоби кінець їх відбувся» - кінець Раси! «Бо вони знали (воістину) всі таємниці ангелів, кожную гнітючу та таємну міць сатанистів та кожную силу тих хто винні у чаклунстві, так саме і тих, хто роблять відлиті зображення по всій Землі». Наразі виникає природне запитання. Хто надіслав автору апокрифу це могутнє видіння – до якого би часу до днів Галілея воно не мало відношення – що Земля часом могла нахилити вісь? Звідки він міг отримати таке астрономічне та геологічне знання, якщо Таємна Мудрість, з джерел якої пили древні Ріші та Піфагор, є лише фантазією, видумкою пізніших віків? Чи не прочитав випадково Єнох, у працях Фрідріха Кле про Потоп наступні рядки: «У примітивні часи розташування земної кулі по відношенню до сонця, імовірно, відрізнялося від сучасного, і ця різниця мала була статися з причини переміщення земної вісі обертання». Це нагадує про те ненаукове ствердження, зроблене єгипетськими жерцями Геродоту, а саме, що Сонце не завжди підіймалося там де наразі, і що у минулі віки екліптика перетинала екватор під прямим кутом. Існує багато таких «затемнених висловлень», розкиданих в Пуранах, Біблії та інших міфологіях і для окультиста вони відкривають два факти: (а) що древні знали астрономію, геодезію та космографію загалом так саме, якщо не краще сучасників; та (б) що розташування планети мінялося не один раз з часів первісного стану речей. Таким чином, Ксенофант – з причини сліпої віри у власну «неосвітчену» релігію яка вчила, що Фаетон у власному бажанні знати приховану істину, примусив Сонце відхилитися від свого звичайного руху – деє стверджує, що «Сонце повернулося до іншої країни», що є паралельною – і це не набагато більше наукове, хоча і не таке сміливе, ніж розповідь про Ісуса Навіна, який взагалі зупинив рух Сонця. Та це може пояснити вчення північної міфології, за яким Сонце до сучасного стану речей підіймалося на Півдні, а Льодовикова Зона (Jeruskoven) була на Сході, у той час коли наразі вона на Півночі.

Іншими словами, Книга Єноха є зібранням головних рис історії Третьої, Четвертої і П'ятої Раси та не численних пророцтв, що до сучасної епохи світу, довгий перелік ретроспективних та інтроспективних пророцтв та всесвітніх та цілком історичних подій – геологічних, етнологічних, астрономічних та психічних – з деяким натяком на теогонію з допотопних рекордів. Книга цієї таємничої особи, з уривками з неї, згадана у Pistis Sophia та так саме у Зогарі та у його найбільш древньому Мідрашим. Ориген та Климент Олександрійський ставилися до неї з великою повагою. Тому казати, що вона є після-християнською підробкою – те саме що казати недолугість та бути винним у анархізмі, бо Ориген у другому сторіччі християнської Ери, між інших згадує про неї як про древню та шановану працю. Сокровенне та священне Ім'я та його міць прекрасно та ясно, хоча і алегорично описане у стародавньому томі. Від вісімнадцятої до п'ятидесятої глави всі Видіння Єноха описують Містерії Посвячень, одна з яких має назву Полум'яної Долини «Падших Ангелів». Можливо, що Святий Августин був цілком правий, коли казав, що церква відкинула Книгу Єноха з власного Канону за її велику стародавність (*ob nimiam antiquitatem*). Події відмічені у ній не потрапляли у межі 4004 років до Різдва Христового, призначені світові від часу його «створення»!!

ВІДДІЛ 8

СИМВОЛІЗМ ТАЄМНИХ ІМЕН ІАО ТА ІЄГОВА. ВІДНОШЕННЯ ЇХ ДО ХРЕСТА ТА КОЛА

Коли абат Луї Констан, відомий як Еліфас Леві, зазначив у власній «Історії Марії», що Сефер Ієцера, Зогар та Апокаліпсис Святого Іоанна є шедеврами Окультних Наук, він мусив би додати, якщо бажав бути точним – у Європі. Цілком правильно, що ці праці мають «більше значень, ніж слів»; і що «виражені вони поетичною мовою» у той час коли «у числах» вони «точні». На жаль, до того коли будь хто зможе оцінити поезію висловлювань або точність чисел, він мусить знати

істинний сенс застосованих термінів та символів. Але людина ніколи не засвоїть їх, доки вона не знатиме відносно головного принципу Таємної Доктрини, чи то Східного Езотеризму або Кабалістичного символізму – доки вона не усвідомить ключа або точного сенсу, у всіх їх аспектах, імені Бога, імен Ангелів та імен Патріархів в Біблії, їх математичних та геометричних величин та їх відношення до проявленої Природи. Тому, якщо з одного боку, Зогар «вражає (містика) глибиною власних поглядів та великою простотою уявлень», то з іншого – праця ця призводить вивчаючого до помилок такими висловлюваннями, як ті що вживаються по відношенню до Ейн-Софа та Іегови, незважаючи на ствердження, що «Книга намагається пояснити, що людська форма, у яку вона одягає Бога, є лише Словом і, що Бог не може бути вираженим думкою або формою». Відомо, що Ориген, Климент та рабини визнавали, що Кабала і Біблія були таємними книгами, але мало хто знає, що Езотеризм кабалістичних книг у перевиданій формі нашого часу є значно хитрішим покровом на примітивний символізм цих таємних томів.

Подання прихованого Божества колом та Творчу Міць – Чоловіче та Жіноче начало, або Андрогенне Слово – діаметром у колі є одним з найстародавніших символів. На цьому уявленні були побудовані всі великі Космогонії. У древніх арійців, єгиптян та халдеїв символ цей був досконалим, бо він охоплював уявлення про вічну та неодмінну Божественну Думку у її абсолютності, цілком роз'єднану з початковою стадією так званого «творіння», та містив психологічну і навіть духовну еволюцію та її механічну роботу, або космологічну побудову. Між тим посеред євреїв (хоча попереднє уявлення зустрічається в Зогарі та Сефер Ієцери, або у тому, що залишилося від останньої) – та, те що було втілене у самій Біблії і особливо у Книзі Буття, є просто друга стадія, тобто механічний закон творіння, або точніше побудови; у той час коли Теогонія ледве зачеплена. І лише у перших шістьох главах Книги Буття, у відкинутій Книзі Єноха та у незрозумілій, не правильно перекладеній поемі Іова, можуть бути знайдені наразі істинні відгуки Древньої Доктрини. Ключ до неї наразі загублений навіть між самих освічених рабинів, попередники яких у ранній період середньовіччя, за власної національної виключності та пихи і, особливо з причини ненависті до християнства, знайшли за краще занурити її у океан забуття, ніж поділитися власним знанням з їх сучасними переслідувачами. Іегова був їх власним племінним здобутком, невід'ємним та не придатним грати роль у будь якому іншому законі, окрім Закону Мойсея. По насильницькому висмикнутий з своїх первісних рамок, до яких він підходив та які підходили до нього, «Господь Авраама та Іакова» навряд чи міг бути вставлений без змін та викривлень у новий християнський канон. Як значно слабші, євреї не могли протистояти такому святотатству. Все ж, вони зберегли таємницю походження їх Адама Кадмона, або андрогенного Іегови, і нове святилище виявилось цілком не придатним для древнього Бога. Воістину, вони помстилися! Ствердження, що Іегова був племінним Богом євреїв та не вище, буде відкидатися так саме як і багато чого іншого. Та все ж, у цьому випадку теологи не у стані пояснити нам значення віршів у Повторенні Закону, які ясно проголошують: «Коли Всевишній (не Господь або Іегова) давав уділи народам та розсіяв синів Адама (людських), то поставив межі народів... за числом синів Ізраїлевих... Бо частина Господа (Іегови) народ його; Іаков нащадок уділу його». Це вирішує питання. Такими безвідповідальними були сучасні перекладачі Біблії та Писань, так були викривлені ці вірші, що кожний перекладач, рухаючись шляхами прокладеними для нього гідними батьками церкви, тлумачив ці рядки на власний розсуд. У той час коли вищенаведений уривок взятий *verbatim* з англійського перекладу, у французькій Біблії ми маємо «Всевишнього» як «Володаря» (*Souverain*!!) а «сини Адама» перекладені як «діти людей», «Господь» таким чином, змінений на «Вічного». У безсовісному штукарстві рук французька протестантська церква, вочевидь перевершила навіть англійське духовенство. Та все ж, ясно одне: «Частка Господа (Іегови)» є його «обраний народ» і ніхто інший, бо «один Іаков нащадок уділу його». Яке

відношення у такому випадку мають інші народи, що називають себе арійцями, до цього семітського Божества, племінного Бога Ізраїлю? Астрономічно «Всевишній» є Сонце, а «Господь» - одна з його сімох планет, буде це Іао, Геній Місяця, або Ільдабаоф-Іегова, Геній Сатурна, відповідно до Оригена та єгипетських гностиків. Нехай «Ангел Гавриїл», «Господь» Ірану, охороняє та оберігає свій народ, а Михаїл-Іегова своїх євреїв. Ці Боги не є Богами інших народів, так саме ніколи не були вони Богами Ісуса. Так саме як кожний Дев парсів прикований до своєї планети, так саме і кожний Дева індусів («Господь») має власний уділ, світ, планету, народ або расу. Велика кількість світів передбачає велику кількість Богів. Ми віримо у перше та можемо визнавати, але ніколи не будемо обожнювати останніх.

У цій праці постійно стверджувалося, що кожний релігійний та філософський символ має семеро значень пов'язаних з ним, до того кожен належить до свого законного плану Думки, тобто чисто метафізичного або астрономічного, психічного або фізіологічного тощо. Взяті самі по собі ці семеро значень та їх застосування доволі важкі для усвідомлення, але тлумачення та правильне розуміння їх викликає у десять разів більше непорозумінь, коли замість того, щоби бути у співвідношенні, або витікати одне з другого або йти одне за другим, кожне або будь яке з цих значень сприймається таким, що має одне єдине пояснення всієї сукупності символічного подання. Один приклад може бути наведений, бо він чудово підтверджує зазначене. Ось два тлумачення двох освічених кабалістів та вчених з приводу одного вірша у Виході. Мойсей молить «Господа» явити власну «славу». Очевидно, що не треба розуміти це у грубій мертвій букві виразів що зустрічаються в Біблії. Існують семеро значень в Кабалі, з яких ми можемо навести два, як вони витлумачені зазначеними вченими. Один з них перекладає та пояснює це наступним чином: «Обличчя Мого не можливо тобі побачити... Я поставлю тебе у розщелині скелі та вкрою тебе рукою Моєю, доки не пройду. І коли заберу руку Мою, ти побачиш Моє а'hoor тобто Мою спину». Далі у примітках перекладач додає: «Тобто «Я покажу тобі Мою спину», тобто мій видимий Світ, Мої нижчі прояви, але як людина, та ще у плоті, ти не можеш бачити Мою невидиму Природу. Так пише Кабала». Це правильно та є космо-метафізичним поясненням. Далі каже другий кабаліст та надає числові значення. Тому, що воно викликає доволі багато показових уявлень та ширше, то ми можемо приділити йому більше місця. Цей синопсис взятий з не опублікованого Манускрипту та пояснює глибше те, що подане у Відділі 3 про «Свята Святих». Числа імені «Мойсей» те саме, що і «Аз є те, що Аз є», таким чином імена Мойсей та Іегова єдині у гармонії чисел. Слово Мойсей є (5+300+40), і сума числових величин його букв складає 345; Іегова – Геній, par excellence, Місячного Року – приймає значення 543 або навпаки 345. «У третій главі Виходу у 13 та 14 віршах сказано: І Мойсей сказав... Ось я прийду до синів Ізраїлевих та скажу їм: Бог батьків ваших послав мене до вас. А вони скажуть мені: Яке йому ім'я? Що їм мені сказати? І Бог сказав Мойсею: Аз є те, що Аз є (Я є Суцїй). Єврейські слова для цього виразу у цифрах будуть 21, 501, 21. ...це як ім'я його (Господа) складає суму величин його – 21+501+21= 543 або просто застосування поодиноких чисел імені Мойсея... але наразі так розміщених, що ім'я 345 стоїть у зворотному порядку і ми читаємо 543». Таким чином коли Мойсей просить: «Явити йому своє Обличчя або Славу», другий правильно та точно відповідає «Обличчя Мого тобі неможливо побачити... але ти побачиш Мене зі спини» - сенс правильний, хоча слова і не точні, бо кут і задня сторона 543 є обличчя 345. Це зроблено. «Для перевірки і щоби дотримуватися точного користування однією групою чисел для розвитку деяких великих результатів і з цією метою вони навмисно застосовані». Як додає вчений кабаліст: «За інших постановок чисел вони бачили один одного лицем. Цікаво, що якщо ми додаємо 345 до 543 то отримуємо 888, що є гностичною та кабалістичною величиною імені Христа, який був Jehoshua або Joshua. Так саме і поділ 24 годин доби дає три вісімки... Головна мета всієї системи Числового Контролю була у тому, щоби зберегти на вічно, точну величину Місячного

Року у встановленому Природою вимірі Днів». Такими є астрономічні та числові значення у сокровенній Теогонії зірково-космічних Богів, вигаданих халдейськими євреями – два значення з сімох. Останні п'ятеро здивують християн ще більше.

Черга Едипів, які намагалися розкрити таємницю Сфінкса, дійсно велика. Протягом багатьох віків загадка ця пожирала найбільш блискучі та шляхетні розуми християнського світу; але наразі Сфінкс переможений. Все ж, у великій інтелектуальній боротьбі, яка скінчилася повною перемогою Едипів Символізму, не Сфінкс палаючий ганьбою поразки, мусив був поховати себе у морі, а воістину багатобічний символ названий Іеговою, якого християни – цивілізовані нації – прийняли як свого Бога. Символ Іегови зруйнувався під близьким та точним аналізом та – потонув. Символісти з жахом усвідомили, що прийняте ними Божество було лише маскою для багатьох інших Богів, евхемерізована згасла планета, у кращому випадку Геній Місяця та Сатурна у євреїв та Геній Сонця та Юпітера у ранніх християн; і що Трійця – якщо лише вони не приймуть більш умовного та метафізичного значення для неї від язичників – була у дійсності лише астрономічною Триадою з Сонця (Батька) та двох планет: Меркурій (Син) та Венера (Святий Дух, Софія, Дух Мудрості, Любові та Істини, і Люцифер, як Христос, сяюча зірка ранку). Бо якщо Батько є Сонце («Старший Брат» у східній Сокровенній Філософії), то найближча до нього планета – Меркурій (Гермес, Будха, Тот) ім'я Матері якого на Землі було Майя; планета яка отримує у семеро разів більше світла, ніж всі інші, факт, який привів гностиків до того, що вони назвали свого Христа, а кабалісти свого Гермеса (у астрономічному сенсі) «Семи-складним Світлом». Нарешті цей Бог був Бел – бо Сонце у галлів мало ім'я Бел, у греків – Геліос і у фінікійців – Баал; Ел халдейською, звідси Елохім, Еману-ель і Ел, «Бог» у євреїв. Але навіть Бог кабалістів зник за мистецтва рабинів, і наразі потрібно звернутися до самого прихованого метафізичного сенсу Зогару, щоби знайти у ньому дещо схоже до Ейн-Софа, Безіменного Божества та Абсолюта, так авторитетно та гучно проголошеного християнами. Але ясна річ, його не знайти у книгах Мойсея, у будь якому випадку для тих, хто намагається читати їх без ключа до них. З того часу коли ключа було загублено, євреї та християни намагалися з'єднати ці два поняття, але даремно. Їм лише пощастило пограбувати Всесвітнє Божество та позбавити його Величного образу та початкового значення. Як було сказано у «Викритій Ізиді»: «Тому, здавалося природнім визначити різницю між таємничим Богом Iaw, прийнятим від давнини всіма, хто поділяв езотеричне знання жерців, та його фонетичними двійниками, яким офіти та інші гностики, як ми бачимо, надавали так мало шани. У науковій праці Кінга ми зустрічаємо на гемах офітів ім'я Iao, повторене та часто змішане або замінене на ім'я Ieво, у той час коли останнє просто означає одного з Геніїв ворожих до Абрахасу... Але ім'я Iao не лише не з'явилося між євреїв, а і не було надбанням лише євреїв. Навіть якщо Мойсей нагородив цим ім'ям «Дух», уявного національного божества та охоронця «обраного народу ізраїльського», все ж немає розумної причини, чому інші народи мусять мати його за Вищого та Єдиносущого Бога. Ми цілком відкидаємо цю потребу. Окрім того очевидний факт, що Iaho або Iao було «таємним ім'ям» з самого початку, бо деякі букви цих імен не застосовувалися до днів царя Давида. До його часів мало особистих імен, якщо взагалі будь які єдналися з Iah або Jah. Швидше схоже на те, що Давид запозичив ім'я Jehovah від жителів Тіру та філістимлян, де він жив. Він поставив Садока Першосвященником, від якого виникли Садокіти, або Садукее. Він жив та царював спочатку у Хевроні, Хабір-оні або Кабеір-граді, де святкувалися ритуали чотирьох (таємних богів). Ні Давид, ні Соломон не визнавали Мойсея, та його закони. Вони намагалися побудувати храм на вподобі до храмів Геркулесу, Венері, Адону та Астарті. Фюрст каже: «Древнє ім'я Бога Yaho, яке грецькою Iaw, не беручи до уваги тих, що походять від нього, імовірно було древнім містичним ім'ям Найвищого Божества семітів. Відповідно воно було повідомлене Мойсею, коли він був посвячений у Хор-еб – Печері – під керівництвом Іофора, кеніта (або каїніта) медіамського священника. У древній релігії

халдеїв, залишки якої ми бачимо між неоплатоніків, Найвище Божество, вище семи Небес, подане як Духовний Принцип Світла... і так саме як Деміург та мало назву Iaw, яке на вподобі до єврейського Yaho було сокровенним невимовним, та повідомлялося Посвяченому. Фінікійці мали Найвищого Бога, ім'я якому визначалося трьома буквами та було таємним, і воно було Iaw».

Хрест, кажуть кабалісти та повторюють урок окультистів, один з найбільш древніх – ні можливо самий древній з символів. Це було доведено на самому початку Пролога до першого тома цієї праці. Східні Посвячені стверджують, що він сучасний до кола Божественній Безмежності та першій диференціації Сутності, сполученню Духа та Матерії. Це тлумачення було відкинутим, і лише астрономічна алегорія була сприйнятою та пристосованою до штучно видуманих земних подій. Спробуємо довести це ствердження. В астрономії, як сказано, Меркурій є сином Coelus та Lux – Неба та Світла, або Сонця; в міфології він нащадок Юпітера та Майї. Він є «Посланець» свого Батька Юпітера, месії Сонця; грецькою його ім'я Гермес означає окрім іншого «Тлумачник» - Слово, Логос або Глагол. Так меркурій народжений на горі Кіллене, між пастухів і тому є їх захисником та покровителем. Як Геній, що викликає Душі, він супроводжував душі померлих у Гадес та знову виводив їх звідти, місія приписана Ісусу після його смерті та Воскресіння. Символи Гермеса-Меркурія (Dii Termini) розташовувалися на перехрестях або біля великих шляхів, так саме як і наразі в Італії ставляться хрести, і символи ці мали так саме форми хреста. Кожний сьомий день жерці відправляли помазання цих терміні та раз на рік вішали на них гірлянди, відповідно вони були помазаниками. Меркурій каже через своїх оракулів: «Я є той, кого ви називаєте Сином Батька (Юпітера) та Майї. Залишаючи Царя Небесного (Сонце) Я прихожу на допомогу вам смертним». Меркурій зцілює сліпих та відновлює зір, ментальний та фізичний. Його зображали з трьома головами та називали Трицефалус, Потрійний у власній єдності з Сонцем та Венерою. Нарешті Меркурій, як це показано у Cornutus, інколи був зображений у формі куба, без рук, бо «могутність язика та красномовність можуть головувати без рук та ніг». Саме ця кубічна форма поєднує терміні безпосередньо з хрестом і саме красномовність або міць мови Меркурія примусила Євсевія сказати – «Гермес є емблемою Слова, яке створює та пояснює все», бо слово Створює; і він показує Порфірія який вчить, що Мова Гермеса – наразі перекладена у Пемандрі, як «Слово Бога» - Мова Творча (Глагол), Принцип Сім'я, розвіяний у Всесвіті. В алхімії Меркурій є радикальний «Вологий» Принцип. Первісна або елементарна Вода, що містить Сім'я Світу, запліднене Сонячними Вогнями. Щоби визначити цей запліднюючий принцип, єгиптяни часто приєднували фалос до хреста (чоловіче та жіноче начало, або поєднання вертикальної та горизонтальної ліній), форма хреста терміні так саме пояснювала цю подвійну думку яка зустрічалася в Єгипті у кубічному Гермесі. Автор «The Source of Measures» пояснює чому. Розгорнутий куб, як це показано ним, стає Тау, хрестом єгипетської форми; або «коло приєднане до Тау, дає єгипетський хрест» древніх фараонів. Вони знали це від своїх жерців та «Посвячених Царів» протягом віків, а також, що означала «прив'язана людина до хреста», ідея ця «мусила відповідати уявленню про походження людського життя, тобто фалічній формі». Лише остання увійшла у життя віки та еони пізніше уявлення про Вішвакармана, Столяра та Ремісника Богів, який розпинає «сонячного Посвяченого на станку у формі хреста, як пише той самий автор: «Прив'язана людина до хреста... застосовувалася у індусів як символ». Але це мусило «поєднуватися» з уявленням про нове народження людини через духовне, а не фізичне відродження. Кандидата на Посвячення прив'язували до Тау або астрономічного хреста з думкою значно величнішою та шляхетнішою, ніж уявлення простого земного життя. З іншого боку, семіти імовірно не мали іншої та вищої мети у житті, ніж розмноження свого роду. Таким чином з точки зору геометрії та під час читання Біблії числовим методом, автор «The Source of Measures» цілком правий, коли каже: «Вся (єврейська) система імовірно, вважалася системою зв'язаною у древності з природою та була

прийнята природою або Богом за основу, або закон, практичного прояву творчої Могутності – тобто це був творчий план і творіння було його практичним застосуванням. Це начебто затверджується тим фактом, що виміри планетарних часів у викладеній системі служать однаково і для вимірів розмірів планет та особливостей їх форм – тобто у розмірах їх екваторіальних та полярних діаметрів... Ця система (творчого плану) вочевидь лежить у засадах всього біблійного устрою та стала початком для ритуалів та виявлення праці Божества в області зодчества, через застосування священної одиниці вимірів у Саду Едему, Ковчегу Ноя, Скінії та Храмі Соломона».

Таким чином на засадах захисників цієї системи доведено, що єврейське Божество у кращому випадку є лише проявленою Подвійністю (Дуада), але ніколи не Єдиносущим Абсолютом. Пояснене геометрично воно – число; символічно воно лише обоженний Пріап; і це навряд чи може задовольнити людство, яке прагне прояву реальної духовної Істини та володіння Богом природи божественної але не антропоморфічної. Дивно, що найбільш освічені між сучасних кабалістів не бачать у хресті та колі нічого, окрім символу творчого та андрогенного Божества у його відношенні до цього проявленого Світу. Один з авторів вважає: «Все ж людина (читайте рабин) отримала знання практичного виміру... за яким припускалося, що природа пристосовує розміри планет для гармонійного єднання з їх рухом; імовірно вона досягла цього і вирішила, що це володіння як засіб усвідомлення Божества – тобто вона так близько підійшла до уявлення Істоти, маючої Розум на впадоби до її власного лише безкінечно більш могутнього, який був у стані досягнути закон творіння, встановлений цією Істотою, яка мусила була існувати до будь якого творіння (кабалістичне Слово)». Це могло задовольнити практичний семітський розум, але східний окультист не може прийняти таку пропозицію; дійсно Божество як Істота, яка «володіє розумом, схожим до людського але безкінечно більш могутнім», яка має місце за межами циклу творіння, не є Бог. Вона не має нічого спільного з ідеальним уявленням про Вічний Всесвіт. У кращому випадку це одна з підлеглих творчих Сил, сукупність яких називається – Сефіроти, Небесна Людина та Адам Кадмон, Другий Логос платоніків. Ця думка зустрічається у основах самих талановитих визначень Кабали та її таємниць, наприклад Д.А.Пакера, уривки з творів якого наведені у цій праці: «Ключ до Кабали, як припускають, у геометричному співвідношенні площини кола вписаного у квадраті, або куба до кола, що дає початок відношенню діаметра до довжини кола з числовою величиною цього співвідношення, вираженого у інтегралах. Відношення діаметра до довжини кола, як вище відношення пов'язане з божественними іменами Елохім та Іегова (терміни які є відповідними числовими виразами їх; перший що до кола, другий, що до діаметра), містять всі інші підлеглисті. Для вираження відношення кола до діаметра в інтегралах застосовуються в Біблії: 1) досконале та 2) недосконале. Одне з відношень між ними таке, що якщо (2) відняти від (1) то залишиться лише одиниця величини діаметру у термінах або у визначенні довжини досконалого кола, або одиниця – пряма лінія, що має досконалу величину довжини кола або фактор цієї величини». Такі обчислення не можуть повести далі ніж до відкриття таємниць третьої стадії Еволюції, або до «Третього Творіння Брами». Посвячений індуїзм знає значно краще будь якого європейця, як досягти «квадратури кола». Але про це далі буде. Факт у тому, що містики Заходу починають власні спекуляції лише біля фази, коли Всесвіт «падає у матерію», як висловлюються окультисти. У цілому ряду кабалістичних праць ми не знайшли жодної фрази, хоча би з натяком на психологічні та духовні так саме як і на механічні та фізіологічні таємниці «творіння». Хіба мусимо ми у такому випадку вважати еволюцію Всесвіту прообразом акту розмноження у гігантських розмірах, «божественним» фалізмом та оспівувати його, як це робить помилково натхнений автор праці цієї самої назви? Письменниця цих рядків не згодна з цим і вважає, що має право це казати, бо уважне вивчення Старого Заповіту – езотерично, так саме як і екзотерично – вочевидь не привело найбільш натхнених пошуковців далі деякого переконання на математичних засадах, що

від першої до останньої глави Біблії, кожна сцена, кожна особистість або подія явлені у безпосередньому або посередньому зв'язку з початком народження, у його найбільш грубій та тваринній формі. Таким чином, якими би не були цікавими та винахідливими методи рабинів, автор цієї праці, разом з іншими східними окультистами обирає методи язичників. Відповідно, не в Біблії мусимо ми шукати початок походження хреста та кола, але за межами Потопа. Тому повернемося до Еліфаса Леві та Зогара та відповімо від імені Східних Окультистів, якщо прикласти практику до принципу, ми цілком згодні з Паскалем який каже, що: «Бог є Коло, центр якого скрізь, а кільце ніде». У той час коли кабалісти стверджують зворотнє та підтримують це від бажання приховати свою доктрину. Між тим, визначення Божества як кола не належить Паскалю, як думає Е.Леві. Воно було позиченим французьким філософом або з Меркурія Трисмегіста, або з латинської праці «De Docta Ignorantia» кардинала де Куза. Окрім того воно викривлене Паскалем, що замінив слова «Космічне Коло», які стоять символічно у оригіналі під словом Theos. У древніх обидва ці слова були синонімами.

(А) ХРЕСТ ТА КОЛО

У розумах древніх філософів дещо божественне та таємниче завжди було пов'язане з формою кола. Древній світ, послідовний у власному символізмі та пантеїстичних інтуїціях, поєднує видиму та невидиму Безкінечність та зображує Божество, так саме як і його зовнішній Покров – за посередництвом кола. Єднання двох у єдність та ім'я Theos без відмінності до двох, стає ясным та, таким чином, ще більш науковим та філософським. Етимологічне пояснення Платоном слова Theos було вже наведене у іншому місці. У його «Gratylus» він визначає його від дієслова the-ein «рухатися», як це підказано рухом небесних тіл, який він пов'язує з Божеством. Відповідно до Езотеричної філософії, це Божество під час своїх «Ночей» та своїх «Днів», або Циклів Спокою та Діяльності, є «Вічний Безупинний Рух», «Те що Вічно Стає», так саме як і «вічне Світове Сучасне та Вічно Сущє». Останнє є головною абстракцією, перше єдине можливе для усвідомлення людським розумом, якщо він не пов'язує це Божество з будь яким образом або формою. Це є вічна еволюція, яка ніколи не зупиняється, повертається спіралью у власному безперервному русі протягом еонів часу, до свого початкового стану – Абсолютній Єдності. Лише менших Богів наділяли символічними атрибутами Вищих. Таким чином Бог Шу, уособлення Бога Ра, який виникає неначе «Велика Кішка з Басейну Персея у Ан», часто був зображений на єгипетських пам'ятниках сидячи та тримаючи хрест, символ чотирьох частин Світу або Стихій, приєднаний до кола. У доволі науковій праці «The Natural Genesis» Джеральда Масея у главі «Typology of the Cross» можна знайти більше інформації про коло та хрест, ніж у будь якому з відомих нам творів. Тому, для того хто бажає мати докази древності хреста, ми радимо звернути увагу на ці два томи. Автор пише: «Коло та хрест неподільні... Cruх Ansata єднає коло та хрест на чотирьох кутах. З причини цього походження коло та хрест міняли один другого. Наприклад Чакра або Диск Вішну є колом. Назва ця визначає обертання, рух колом, періодичність, колесо часу. Бог користується ним як зброєю, спрямованою на ворога. Так саме і Тот кидає власну зброю Філфот, у формі чотирьох стороннього хреста (Свастика) та символу чотирьох сторін Світу. Таким чином хрест є еквівалентом кола року. Емблема колеса єднає хрест та коло, як це ми бачимо з ієрогліфа та вузла Анкх». Так саме подвійний гліф був священним лише для Посвяченого, але не в очах профана. Бо Рауль Рошетт доводить, що: «Знак Анкх з'являється на зворотній стороні фінікійської монети з зображенням Овна... Той самий знак інколи названий Дзеркалом Венери, тому що він був символом розмноження, застосовувався для визначення задніх приміщень цінних кобил, коринфської та інших гарних пород». Це доводить, що вже у ту віддалену епоху хрест став символом людського зародження та божественне походження хреста та кола стало занурюватися у забуття. Іншу форму хреста ми бачимо у «Journal of the Royal Asiatic Society»: «На кожному з чотирьох кутів розміщена

чверть дуги овалу, і коли ці чотири поєднані вони утворюють овал; таким чином фігура поєднує хрест з колом навколо його у чотирьох частинах, відповідно до чотирьох кутів хреста. Чотири сегмента відповідають чотирьом ніжкам хреста Свастики і Філфота Тора. Чотирьох листова квітка Лотоса Будди так саме фігурує у центрі цього хреста. Чотири чверті дуг поєднані разом, утворюють еліпс, і еліпс так саме зображений на кожному кінці хреста. Таким чином еліпс означає шлях Землі... Таким є астрономічний аспект цього подвійного гліфа. Окрім того існують ще шестеро аспектів і можна спробувати пояснити ще декілька з них. Тема ця така обширна, що потребувала би численних томів для пояснень. Але найбільш цікавим з цих єгипетських символів хреста та кола, про які йшлося у цій праці, є той що має своє власне пояснення та кінцеве забарвлення завдяки арійським символам того самого ряду. Автор каже: «Чотирьох кінцевий хрест є ніщо інше ніж хрест чотирьох кінців світу, але знак хреста не завжди простий. Цей символ набув розвитку від визначеного начала і далі був прийнятий для визначення різних уявлень. Найбільш священний хрест єгиптян, той який тримали в руках їх Боги, Фараони та мумії померлих, є Анкх, знак життя, живого, клятва, заповіту... Верхня частина його є ієрогліф Ra, поставлений вертикально над хрестом Тау, він означає двері, браму, рот, місце виходу. Він означає місце народження у північній частині небес, звідки Сонце знову народжується. Відповідно Ra знаку Анкх є жіночим символом місця народження та представляє собою Північ. Саме у північній частині Богиня Сімох Зірок, «Матір Обертів по Колу», дала народження часу у ранній цикл року. Перший знак цього первісного кола і циклу, що відбувається у небі, є сама рання форма Хреста Анкх X , звичайна петля яка поєднує у одному зображенні і хрест і коло. Цю петлю та вузол носили попереду древньої Матері Тіфона, Великої Ведмедиці, бо її Ark (Ковчег) є ідеографом періоду, закінчення та визначеного часу, що мусив визначати один оберт. Відповідно, це означало коло обертання у північному небі Великої Ведмедиці та самий ранній рік часу; з цього факту ми робимо висновок, що петля, або Ra Північ представляє цю частину світу як місце народження часу. Дійсно це може бути доведеним. Вузол є Ark або Rek, символ обчислення. Ra хреста Анкх має продовження у критському R (Ω) та Po (P) коптів. Воно було перенесеним у грецький хрест, який складений з Ro та з Chi або R-k... Rek або Ark (ковчег) був з цієї причини знаком все-початку (Arche), та Ark-tie (вузол ковчегу) є хрестом Півночі, зворотна сторона неба». Але знову таки цілком астрономічно та фалічно. В Індії Пуранічні твори надають цьому інший відтінок. Не відкидаючи вищесказаного пояснення, вони розкривають частину таємниць за допомогою астрономічного ключа та дають, таким чином, більш метафізичне представлення. Вузол Анкх X не належить виключно Єгипту. Він існує під назвою Паша Шиви, мотузка, яку Шива з чотирма руками тримає у правій задній руці. Махадева зображений у положенні аскета, як Махайог, з його третім оком яке і є «Ra розташований вертикально на хресті Тау» у іншій формі. Паша тримається в руці таким чином, що перший палець та рука біля великого пальця утворюють хрест або петлю та перехрещення. Наші сходознавці бажали би, щоби це означало мотузку для запеклих грішників, тому що Калі, дружина Шиви, має той самий атрибут! Тут Паша має подвійний сенс, так саме як і Трисула Шиви та всі інші божественні атрибути. Це подвійне значення, зрозуміло, у Шиви тому, що Рудра має те саме значення що і єгипетських хрест у його космічному та містичному значенні. У руці Шиви Паша стає лінгамом та іоні. Шива, як вже сказано, ім'я невідоме у Ведах. Рудра з'являється вперше лише у Білій Яджур Веді як Великий Бог Махадева, символ якого є Лінгам. У Риг-Веді він має ім'я Рудра «рикаючий», одночасно благодійне та шкідливе Божество, Цілитель та Руйнівник. У Вішну Пурані він Бог, який вийшов з голови Брами та роз'єднався на чоловіче та жіноче начала, він так саме батько Рудр, або Марутів, половина яких промениста та благодійна, останні чорні та злі. У Ведах він є Божественне Его, що намагається повернутися у власний чистий божественний стан, і у той самий час це Божественне Его занурене у земну форму, ярі пристрасті якого роблять з нього «рикаючого» та «злого». Це ясно показано у Бріхадаран'яка Упанішаді, Рудри, потомки Рудри, Бога Вогню називаються «десятьма життєвими

диханнями (прана, життя) з серцем (манас) як одинадцятим», у той час коли у образі Шиви він є руйнівник цього життя. Брама називає його Рудрою та дає йому ще семеро інших імен, що мають семеро форм проявів та сил природи, які руйнують лише для того, щоби відродити або відтворити. Відповідно, цей вузол або Паша у руці Шиви, коли він зображений у вигляді аскета, Махайога, не має фалічного значення, і дійсно треба мати уяву сильно схиблену у цьому напрямі, щоби побачити такий сенс навіть у астрономічному символі. Як емблема «дверей, брами, рота, місця виходу», він скоріше означає «вузьку браму» до Царства Божого, ніж місце «народження» у сенсі фізіологічному. Це дійсно хрест та коло і Сгух Ansata, але це дійсно хрест на якому мусять бути розіп'ятими всі пристрасті людські до того як Йог зможе переступити через поріг «Тісної Брами», вузьке коло, яке розширюється у безкінечне, щойно Внутрішня Людина перейшла поріг.

Що стосується сімох таємничих Ріші сузір'я Великої Ведмедиці, то якщо Єгипет присвятив їх «самій древній матері» - Тіфона, Індія з стародавніх часів поєднала ці символи з циклами Часу, циклами Юг, і Саптарші щільно пов'язані з нашою сучасною епохою – темною Калі-Югою. Велике Коло Часу, яке фантазія індуса бачила у вигляді дельфіна або шишумара, має хрест накреслений на ньому природою у його розподіленні зірок та сузір'їв. У Бхагавата Пурані сказано: «На кінці хвоста цієї тварини, голова якої повернута на південь, а тіло у формі кільця розташована Дхрува (полярна зірка); вздовж її хвосту розташовані Праджапаті, Агні, Індра, Дхарма тощо, а у поперек стегон – семеро Ріші». Таким чином це є перший та самий ранній хрест та коло, створений Божеством, у його символі Вішну; Вічне Коло Безкінечного Часу Кала, на плані якого формою хреста лежать всі Боги, істоти та тварини, народжені у Просторі та Часі – які, стверджує це Філософія, всі помирають під час Пралаї. Доки що саме ці Ріші відзначають час та тривалість подій у нашому Семи-складному Циклі Життя. Вони так саме таємничі, як і їх дружини Плеяди, з яких лише одна – та що ховається – виявилася добродійною. Плеяди або Критика, є годувальницями Картікеї, Бога Війни (Марс західних язичників), названого Водієм Небесних Армій, або точніше Сідх – Сідха-сена (у перекладі – Йоги на Небесах та святі Мудреці на Землі) – що робить Картікею тотожним до Михаїла, «Водія Небесних Воїнств», та незайманих Кумарів. Воістину він є Гуха «Таємничий», у тій самій мірі, що і Саптарші та Критика (семеро Ріші та Плеяди), бо пояснення їх у всій їх сукупності відкриває для Адепта великі таємниці Окультної Природи. Один пункт заслуговує згадки про хрест та коло, бо він має відношення до елементів Вогню та Води, що грають таку визначну роль у символізмі хреста та кола. На вподобі до Марса, якого Овідій показує народженим лише його матір'ю Юною без участі батька, або на вподобі до Аватарів (наприклад Крішна) – на Заході як і на Сході – Картікея народжується ще більш дивним чином, як не зачатий ні батьком ні матір'ю, а з сім'я Рудра-Шиви, кинутого до Вогню (Агні) і далі сприйнятого Водою (Гангом). Таким чином він народжений від Вогню та Води – «хлопчик сяючий як Сонце та прекрасний як Місяць». Тому він названий Агнібху (син Агні) та Гангапутра (син Гангу). Додайте до цього той факт, що Критика, його годувальниця, як це показує Матс'я Пурана, має головою Агні, або відповідно дослівно – «Семеро Ріші розташовані на тій самій лінії, що і сяючий Агні», відповідно, «Критика має за синонім Агнея» - і зв'язок цей легко дослідити. Таким чином, саме Ріші фіксують час та періоди Калі-Юги, віку гріха та горя. Як каже Бхагават Пурана: «Коли краса Вішну на ім'я Крішна, відійшла на небо, то вік Калі, під час якого люди насолоджуються гріхами, заволодів світом... Коли семеро Ріші були у Магха, Вік Калі у 1200 (божественних) років (432000 звичайних років) почався; і коли з Магха вони досягнуть Пурвашадха, то цей вік Калі досягне свого розвитку під Нанда та його нащадками». Це є повний оберт Ріші – «Коли дві перші зірки сімох Ріші (Великої Ведмедиці) піднімуться на небі і деякий місячний астеризм буде видним вночі на рівній відстані між ними, у той час Ріші залишаться нерухомими у цьому стані протягом ста років» - як один ненависник Нанди примушує сказати Парашару. На думку Бентлея, це подання отримало початок між астрономів для того, щоби

виявити значення прецесії рівнодення. «Воно було засноване на уявленні лінії або великого кола, що проходить через полюси екліптики та початок встановленого Махга, коло це мусило було відрізати деякі зірки від Великої Ведмедиці... Тому що семеро зірок Великої Ведмедиці мали назву Ріші, то таке уявне коло було названим лінією Ріші; і як пов'язане з початком місячного астеризму Махга, можливо було вираховувати прецесію, спираючись на градус тощо, будь якого рухомого місячного дому, розрізаного цією лінією або колом».

Існувала та мабуть що існує і наразі суперечка, що до хронології індусів. Все ж, існує пункт, який допоможе визначити – хоча і приблизно – епоху, коли почався символізм сімох Ріші та їх зв'язок з Плеядами. Коли Картікея був переданий Богами на утримання Критика, їх було лише шестеро, звідси Картікея зображений з шістьма головами; але коли поетична уява ранніх арійських символістів зробила з них дружин сімох Ріші, їх стало семеро. Імена їх наступні: Амба, Дула, Нітатуї, Абраянті, Магхаянті, Варшаянті та Чупуніка. Існують ще інші імена. У будь якому випадку семеро Ріші показані як одружені з Критиками до зникнення сьомої Плеяди. Інакше як могли індуські астрономи говорити про зірку, яку ніхто не може бачити без сильного телескопа? Можливо з причини цього у кожному такому випадку більшість подій індуських алегорій, визначаються як «нешодавня видумка та без сумніву, у межах християнської ери». Древні санскритські Манускрипти з астрономії починають свою серію Накшатра, двадцяти сімох місячних астеризмів, знаком Критика, і тому навряд чи можна визначити їх давність раніше за 2780 років до Різдва Христового. Так стверджує «Ведичний Календар», визнаний навіть сходознавцями, хоча вони кажуть що згаданий Календар не доводить, що індуси будь що знали з астрономії у ту епоху, та запевняють власних читачів, що не дивлячись на Календар індуські пандити могли надбати свої знання про місячні дома під головуванням Критиків від фінікійців тощо. Щоби там не було, але Плеяди є центральним гуртом у системі зіркової символіки. Вони розміщені у ший' сузір'я Тільця, якого вважають Медлер та інші астрономи, центральним гуртом системи Чумацького Шляху, а у Кабалі та Східному Езотеризмі – зірковою сімкою, народженою від першої проявленої сторони верхнього Трикутника, прихованого Δ. Ця проявлена сторона є Тілець, символ Одного (цифри 1), або першої букви єврейського алфавіту, Алеф, «Тілець» або «Бик», синтез якого Десять або Yod, що є досконалою буквою та числом. Плеяди, (особливо Альціон) вважаються таким чином навіть в астрономії центральною точкою, навколо якої обертається наш Всесвіт нерухомих зірок, як фокус з якого та у якому Божественне Дихання, Рух, безупинно діють протягом Мануантари. Відповідно у зіркових символах Окультної Філософії саме це коло з зірковим хрестом на його площині, грає найбільш видатну роль. Таємна Доктрина вчить, що все у Всесвіті, так саме як і сам Всесвіт, утворюється протягом його періодичних проявів у межах феноменального Світу, прискореним Рухом, під впливом Дихання Вічно Неосяжної Сили – неосяжної для сучасного людства, щоби там не було. Символ Духа та Безсмертя скрізь зображений колом; звідси змій, що кусає власного хвоста, представляє Коло Мудрості у Безмежності; так саме як і астрономічний хрест – хрест у колі – та куля з двома крилами доданими до неї, яка стала священним скарабеєм єгиптян; сама назва її підказує таємну думку, пов'язану з цим. Дійсно в єгипетських Папірусах скарабей має назву Кзопіррон та Кхопрі, від дієслова кхопрон «ставати» і, таким чином, він є символом людського життя та послідовних «становлень» людини через різноманітні мандри та метампсихози, або перевтілення, звільненої душі. Цей містичний символ ясно показує, що єгиптяни вірили у перевтілення та послідовні життя та існування Безсмертної Істоти. Але тому, що це було Езотеричною Доктриною, яка відкривалася кандидатам жерцями-Ієрофантами та царями-Посвяченими лише під час Містерій, то вона оберігалася таємницею. Безплотні Розуми (Планетні Духи або Творчі Сили) скрізь показані у формі кола. У примітивній філософії Ієрофантів ці невидимі кола були причинами, прообразами та будівельниками всіх небесних світил які ставали їх

видимими тілами, або покривами, душами яких вони були. Звичайно у древності це було всесвітнім вченням.

Як каже Прокл: «Попереду математичних чисел є само-рухомі числа; попереду явних цифр – живі цифри, і до того як створити матеріальні світи, які рухаються колом, Сила Творча створила невидимі кола». «Deus enim et circulus est» - каже Фересід у своєму гімні до Юпітера. Це було герметичною аксіомою, і Піфагор радив такий, у вигляді кола, стан під час містичного спостереження. «Містик мусить як найбільше наблизитися до форми досконалого кола» - пише Таємна Книга. Нума намагався запровадити цей звичай для власного народу, як каже Pieries власним читачам. І Пліній стверджує: «Під час нашого шанування, ми згортаємося, так би мовити, наше тіло стає коло-образним – totum cū corpus circumagimur». Видіння пророка Іезекіла нагадує нам цей містицизм кола, коли він побачив «буремний вітер і ось на землю по одному колесу, за їх наглядом здавалося, неначе колесо було у колесі» - «бо дух тварин був в колесах». «Дух обертається власним рухом ...і повертається вітер на кола свої» - каже Соломон, якого у англійському перекладі примушують казати про «вітер», у той час коли у оригінальному тексті це має відношення до духу, так саме і до сонця. Але Зогар єдиний правильний тлумач кабалістичного Проповідника, у поясненні цього вірша, можливо доволі туманного та важкого для усвідомлення, він пояснює: «Тут начебто сказано, що сонце рухається по колу, у той час коли мова йде про Дух під сонцем, названий Святим Духом, який рухається колом у напрямі двох сторін, щоби їм (Йому та сонцю) поєднатися у одній та єдиній Сутності». Брамінське «Золоте Яйце», з якого виявляється Брама, Творче Божество, є «Коло з Центральною Точкою» Піфагора та його справжній символ. У Таємній Доктрині прихована Єдність – буде вона Браманом, або «Великою Крайністю» Конфуція, або Божество приховане у Пта, «Вічному Світлі», або нарешті Ейн-Соф – завжди мала вигляд кола або «нуля» (абсолютне Ніщо, бо воно безкінечне та являє собою Все); у той час коли проявлений Бог (у власних справах) зображений Діаметром цього Кола. Символізм головної ідеї таким чином, стає очевидним; пряма лінія, через центр кола має у геометричному сенсі довжину, але не ширину або товщину; це уявний жіночий символ що перетинає вічність та покоїться на плані існування феноменального світу. Він має виміри, у той час коли коло їх не має, або за алгебраїчним виразом, це величина рівняння. Другий символ цієї самої ідеї ми бачимо у священній Декаді Піфагора, яка у подвійному числі Десять (одиниця та коло або нуль) викладає синтез Все-Сутнього, який має прояв у Слові, або Силі Зародження Творіння.

(Б) ПАДІННЯ ХРЕСТА У МАТЕРІЮ

Тих, хто мають намір заперечити цей символ Піфагора, що начебто, ще не встановлено у який період часу вперше з'явився нуль – особливо в Індії – ми радимо прочитати «Викриті Ізиду» (Т.2, ст. 299). Дозволяючи в інтересах обговорення, що древній світ не був знайомий з нашими методами обчислень, або з арабськими числами – хоча насправді ми знаємо зворотнє – все ж, ідея кола та діаметра очевидна, щоби довести, що це було першим символом Космогонії. Що до Триграм Фу-Сі, Ян-одиниці, та Ін-подвійності, доволі по мистецькому пояснених Еліфасом Леві, Китай мав свого Конфуція та Дао-істів. Перший вписує «Велику Крайність» у середині кола з горизонтальною лінією поперек; останні розташовують три концентричних кола під великим колом, у той час коли мудреці Сунг розташовували «Велику Крайність» у верхньому колі, а Небо та Землю у двох менших нижчих колах. Ян та Ін значно пізніша ідея. Платон та його школа ніколи по іншому не розуміли Божество, незважаючи на його епітети, що до «Бога Пре-вищого». Платон як Посвячений не міг вірити у Бога особу – гігантську тінь людини. Його епітети «Монарха» та «Законодавця Всесвіту» мають умовний сенс, зрозумілий кожному окультисту, який не менше за християнина вірить у Єдиний Закон, керуючий Світом та визнає його беззаперечність. Як каже

Платон: «За межами всіх кінцевих існувань та вторинних причин, всіх законів, ідей та принципів існує Розум, первісний принцип всіх принципів. Найвища Ідея на якій засновані всі інші Ідеї... ультимативна субстанція, з якої все існує має власне буття та сутність. Первісна та дієва Причина всього порядку, гармонії, краси, досконалості та блага якими сповнений Всесвіт». Цей Розум з причини власної переваги та досконалості має назву «Пре-вишне Благо», «Бог» та «Бог Пре-вишній». Ці слова мають відношення, як сам Платон про це каже, не до «Творця», не до «Батька» наших сучасних монотеїстів, але до Ідеальної Абстрактної Причини. Бо як він каже: «Цей «Бог Пре-вишній» не є істина або розум, але Батько цього» та його Первісна Причина. Невже Платон, величний учень древніх Мудреців, сам Мудрець, для якого єдиною метою життя було досягнення Істинного Знання, неville він будь коли міг повірити у Божество яке проклинає або засуджує людей назавжди за найменший виклик? Звісно не він, який вважав лише тих істинними філософами та шукачами істини, які володіли знанням істинно існуючим на протигагу до лише уявного; та вічно існуючому на протигагу тимчасовому; того що існує постійно, на протигагу тому, що виникає, росте та зникає почергово. Спейсіпп та Ксенократ були його послідовниками. Єдиний та Початковий не мав буття, як це уявляється смертними. Τίμιον (шановний) перебуває у центрі, як і у колі, але це лише відображення Божества – Світова Душа – план площини кола. Хрест та коло є всесвітнім поданням – та таким старим, як і людський розум. Вони у голові переліку довгих рядів, так би мовити, міжнародних символів, які доволі часто були виразом великих наукових істин, окрім їх безпосереднього торкання до психологічних та навіть фізіологічних таємниць. Сказати, як це робить Еліфас Леві, що Бог всесвітня Любов, примусив Чоловічу Одиницю вирити безодню у Жіночій Двійці або Хаосі та таким чином виявив Світ – значить нічого не пояснити. Окрім того, що подання це є грубим, воно не уникає важкості уявлення без втрати шанування до занадто людських засобів Божества. Саме для того щоби уникнути схожих антропоморфічних уявлень, Посвячені ніколи не застосовували епітет «Бог» для визначення Єдиного не маючого для себе Другого Принципу у Всесвіті; і у цьому вірні древнім традиціям Сокровенного Вчення всього Світу – вони заперечують, що така недосконала і часто не дуже чиста робота могла будь коли бути явленою Абсолютною Досконалістю. Немає необхідності нагадувати тут про ще більші метафізичні проблеми. Між спекулятивним атеїзмом та ідіотичним антропоморфізмом мусять існувати філософська середина та угода. Лише присутність Невидимого Принципа у всій Природі та найвищий прояв його на Землі – Людина – можуть допомогти вирішити це питання, як проблему математики, «х» якої вічно мусить уникати нашої земної алгебри. Індуси намагалися вирішити її за допомогою своїх Аватарів, християни думають, що вони вирішили її своїм єдиним божественним Втіленням. Екзотерично – ті та другі помиляються. Езотерично – обоє доволі близькі до істини. Між Апостолів західної релігії лише один Павло зрозумів – якщо не відкрив на справді – архаїчну таємницю хреста. Що до інших, які шляхом єднання та індивідуалізації Всесвітньої Присутності синтезували її у один символ – центральну точку хреста – показали тим самим, що вони ніколи не розуміли істинний дух вчення Христа, а швидше принизили його у багатьох відношеннях помилковими тлумаченнями. Вони забули дух цього всесвітнього символу та егоїстично монополізували його – неначе Безмежне та Безкінечне могло будь коли бути обмеженням та обумовленим одним проявом та індивідуалізованим у одній людині або навіть народі.

Чотири кінці рівно-кінцевого хреста та Герметичного хреста які вказують на чотири сторони світу добре були усвідомлені містичними розумами індусів, брамініми та буддистами, за багато сотень років до того як про це почули в Європі, бо символ цей був прийнятий та існує у всьому світі. Вони зігнули кінці хреста та зробили з нього свастику яка наразі є магічним жезлом монголів-буддистів. Це означає, що центральна точка не обмежується одним індивідом, хоча би навіть і досконалим; що Принцип (Бог) розташований в людстві, і людство, так саме як і все інше, у Ньому

на вподобі до крапель океану, а чотири кінця, як спрямовані до чотирьох частин Світу, губляться у Безмежності.

Сказано, що Ісарім, Посвячений, знайшов у Хеброні на мертвому тілі Гермеса добре відому Смарагдову табличку, яка містила у собі всю суть Герметичної Мудрості. На ній посеред інших були накреслені наступні слова: «Відокрем Землю від Вогню, тонку форму від щільної...» «Здіймись... від Землі до неба, і після знову зійди на Землю». Загадка хреста у цих словах і його подвійна таємниця вирішена – для окультиста. «Філософський хрест, дві лінії у протилежному напрямі, горизонтальна та перпендикулярна, висота та ширина, які Божество геометрично поділяє у точці перетинання, та утворює, таким чином, як магічну, так і наукову четвірку, коли хрест цей вписаний у досконалий квадрат, він є основою для окультиста. У його містичних межах міститься головний ключ, що відкриває будь які двері кожної науки, як фізичної так і духовної. Він символізує наше людське існування, бо коло життя оточують чотири точки хреста, які відповідні послідовно – народження, життя, смерть та безсмертя». «Прив'яжіть себе – каже алхімік – до чотирьох букв чотирикутника, розташованого наступним чином. Букви Невимовного Імені містяться там, хоча можливо спочатку ти не відрізниш їх. Непередавана кабалістична аксіома у ньому, і це є те, що вчителі називають магічним арканом». Ще: «Тау (Т) та астрономічний хрест Єгипта (хрест у колі) звертають на себе увагу у декількох галереях, що збереглися між руїн Паленки. На одному барельєфі у палаці Паленки на західній стороні можна побачити Тау, висічене як ієрогліф прямо під сидячою фігурою. Стояча фігура, яка нахилилася над першою, та накриває лівою рукою її голову покривалом для посвячення, у той час коли права рука її піднята, а вказівний та середній пальці показують на небо. Це є точним положенням християнського єпископа, що дає своє благословіння, або те у якому часто показаний Ісус під час Таємної Вечері». Єгипетський Ієрофант мав квадратний головний убір, який він мусив завжди носити під час виконання своїх обов'язків. Вірменські священники і на цей час носять квадратні шапки. Досконалий Тау – утворений з перпендикуляра (чоловічий промінь) та горизонтальної лінії (матерія, жіноче начало) – та світове коло були атрибутами Ізиди, і лише після смерті єгипетський хрест клався на груди мумії. Ствердження, що хрест є чисто християнським символом, запровадженням з початком нашої ери, дійсно дивне, коли ми бачимо Іезекиїла, який таврує чола людей Юдеї, які боялися Господа, signum Thau, як це показано у перекладі Вульгати. У древні часи у євреїв знак цей був у вигляді нахиленого хреста, але у істинних єгипетських ієрогліфах як точний християнський хрест (+) (Тат – емблема рівноваги). У Одкровенні «Альфа і Омега» (Дух та Матерія), перший та останній кладе печатку імені свого Батька на чола обраних. Мойсей доручає своєму народові означити власні косяки дверей кров'ю, щоби «Господь Бог» не помилився та не вразив когось з обраного ним народу, замість засуджених єгиптян. І цей знак є Тау! – той самий єгипетський хрест з рукояткою, талісман, половиною якого Гор воскрешав мертвих, як це ми бачимо на скульптурі у Філах. Достатньо було сказано про Свастику та Тау. Воістину, хрест може бути віднесений у глибини архаїчних часів. Його таємниця швидше поглиблюється ніж проясняється, бо ми бачимо його скрізь; на статуях Острова Пасхі, у Древньому Єгипті, у Центральній Азії висіченим на скелях, та як Тау та Свастику у дохристиянській Скандинавії! Автор «The Source of Measures» зупиняється перед безкінечною тінню, яку цей символ відкидає у стародавні часи, та не у стані визначити його походження та належність до часу, народу або людини. Він відзначає, що Таргуми, передані євреями, затемнені перекладом. У Книзі Ісуса Навіна, якщо читати арабською мовою, та у Таргумі Іонафана сказано: «А Царя Гайського він розп'яв на Дереві». «Переклад сімох десятків тлумачників зупиняється перед подвійним словом або хрестом... Найдивніше висловлювання цього ряду ми маємо у Книзі Чисел (XXV,4), де воно означає Onkelos (?) як: «Розіпни їх перед Господом (Іеговою) проти сонця». Тут слово розіпни означає прибити цвяхами, правильно передане (Фюрст)

Вульгатою як розіп'яти. Сама побудова цієї фрази містична». Так воно і є, але дух цієї фрази завжди був погано усвідомлений. «Розіп'яти перед (не проти) Сонцем» є фраза, що застосовувалася під час Посвячень. Вона прийшла з Єгипту, але початок її в Індії. Таємниця може бути відкритою лише через пошук ключа у Містеріях Посвячень. У Єгипті Посвячений Адепт, який витримав всі випробування, не прибивався цвяхами, а просто прив'язувався на ложе у формі Тау, а в Індії у формі Свастики без чотирьох додаткових продовжень (згибів), після чого його занурювали у сон – «Сон Сілоама», як на цей час називається цей сон між Посвяченими у Малій Азії, Сирії і навіть у верхньому Єгипті. Його залишали у цьому стані три дні та ночі, і протягом цього часу його Духовне Его, як стверджувалося, мало «співбесіду» з «Богами», сходило до Гадесу, Аменті або Паталу – залежно від країни – чинило милосердні справи між невидимих Істот, не важливо, чи то душі людей чи стихійні духи; до того тіло його увесь цей час було у храмовому святилищі або підземній печері. В Єгипті тіло лежало у Саркофазі у Покоях Царя у Піраміді Хеопса та переносилося вночі на третій день до входу галереї, де у відомий час на світанку промені сонця потрапляли прямо на лице зануреного у транс кандидата, який прокидався щоби бути Посвяченим Озирісом та Тотом, Богом Мудрості.

Нехай читач, що сумнівається у цьому ствердженні вивчить єврейські оригінали, до того як заперечувати. Нехай він зверне увагу на найбільш показові єгипетські барельєфи. Особливо на один з храму у Філах, де ми бачимо сцену Посвячення. Два Боги Ієрофанти, один з головою яструба (Сонце), другий з головою ібіса (Меркурій, Тот Бог Мудрості і Окультного Знання, соратник Озиріса-Сонця), стоять над тілом щойно посвяченого кандидата. Вони ллють на його голову подвійний струмок води (Води Життя та Нового Народження), до того струмки ці перетинаються у формі хреста та повні малих хрестів – Тау. Це алегорія пробудження кандидата, який з того моменту стає Посвяченим, коли промені ранкового Сонця, Озиріса, б'ють його у тім'я; тіло його у трансі, та розміщене на дерев'яному Тау таким чином, щоби отримати ці промені. Далі з'являлися Ієрофанти та промовляли священні слова імовірно звернені до Сонця-Озиріса, у дійсності до внутрішнього Духа-Сонця, що осяює знову народжену людину. Нехай читач поміркує над зв'язком Сонця з хрестом від стародавніх часів у його подвійному значенні; силі зародження та духовного відродження. Нехай він дослідить гробницю Бет-Оксі у царюванні Рамзеса II, там він знайде хрести у всіх видах та положеннях, так саме на троні цього повелителя і, нарешті, на зображенні поклоніння Бакхан-Алеаре що був у залі предків Тутмеса III, що зберігаються наразі в Національній Бібліотеці Парижу. У цій чудовій скульптурі та розпису ми бачимо диск Сонця, що випромінює свої промені на хрест з колом у вигляді рукоятки, розміщений над хрестом, точними копіями яких є хрести Голгофи. Древні Манускрипти згадують про них як про «жорсткі ложі тих, хто був у (духовній) праці, у дійстві, що давало їм народження». Велика кількість таких у формі хреста «лож», на яких розміщався та ховався кандидат, занурений у схожий до смерті транс на кінець свого вищого Посвячення, була знайдена у підземних приміщеннях єгипетських храмів після їх руйнації. Гідні та святі Отці, типу Кирила та Феофіла, застосовували їх широко, вважаючи що вони були принесені та сховані тут кимось з нових навернутих. Один лише Ориген і після нього Климент Олександрійський та і інші Посвячені знали краще. Але вони мовчали. Так саме, нехай читач прочитає індуські «байки», як називають їх сходознавці, та запам'ятає алегорію про Вішвакарму, Творчу Силу, Великого Зодчого Світу, який названий у Риг-Веді «Оком яке все бачить», та який «приносить у жертву самого себе». Духовні Его смертних однієї сутності з ним, тому єдині з ним. Запам'ятаємо, що він має ім'я Дева-вардхіка, «Будівельник Богів», саме він прив'язує Сонце, Сур'я, свого зятя на його станку – у екзотеричній алегорії, але за езотеричним переказом до свастики, бо на Землі він Ієрофант – та відрізає частину його яскравості. Запам'ятайте так саме, що Вішвакарма

є сином Йога-Сидха тобто священної сили Йоги, і майстер «вогняної зброї», магічного Агніястра. Розповідь про це є далі у іншому місці.

Автор кабалістичної праці, яку ми часто наводили, запитує: «Теоретичне застосування розп'яття мусило бути стосунок до уособлення цього символу (побудовою Саду Раю, символізованого розп'ятою людиною). Але яке? Та що саме мусить бути зображеним? Символ цей був символом початку вимірів, та вказував на творчий закон або план. Що насправді могло практично означати дійсне розп'яття що до людства? Між тим те, що воно вважалося образом якоїсь таємничої дії тієї самої системи, ясно з самого факту користування ним. Таємниче дійство цих числових величин здається все більш та більш глибоким (символ відношення між 113:355 та 20612:6561, представлений розп'ятою людиною). Вони явлені дієвими не лише у Космосі, але... за симпатії, вони імовірно, виробляють умови, що до невидимого та духовного світу, і пророки очевидно знали про це. Роздуми мусять ще поглибитися, якщо взяти до уваги, що міць точного виразу закона через числа, які ясно визначають систему, не була випадковістю мови, а була самою суттю його, та його первісної органічної побудови; тому ні мова, ні математична система пов'язана з ним, не могла бути винаходом людини, якщо лише і те і друге не було заснованим на попередній мові, що вийшла з часом з вжитку». Автор доводить ці пункти у подальших поясненнях та відкриває таємний сенс декількох переказів, взятих у їх мертвій букві, чим доводить що, імовірно людина була початковим словом: «Самим першим словом у володінні євреїв, ким би вони не були, було як засіб передати за посередництвом звуку уявлення про людину. Основою для цього слова від початку було 113 (числове значення цього слова) та носило у собі елементи космічної проявленої системи». Це доводить індуська Віттоба, аспект Вішну, як вже зазначалося. Образ Віттоби, навіть до знаків цвяхів на ногах, є образ розп'ятого Ісуса у всіх деталях за виключенням хреста. Що це була людина, доводиться тим фактом, що Посвячений відроджувався після свого розп'яття на Дереві Життя. Це «Дерево» наразі стало екзотерично – внаслідок застосування його римлянами у якості знаряддя для тортур та невігластва ранніх християнських винахідників – деревом смерті! Таким чином, одне з сімох езотеричних значень, яке малося на увазі під таємницею розп'яття містиками, винахідниками цієї системи – розробка та застосування мусить бути віднесеним до самого початку запровадження Містерій – розкривається у геометричних символах, що містять у собі історію еволюції людини. Євреї – пророк яких Мойсей був таким освіченим у езотеричній Мудрості Єгипту та які сприйняли їх систему чисел через фінікіян та язичників, від яких вони так саме запозичили більшу частину їх кабалістичного містицизму – доволі по мистецькому застосували космічні та антропологічні символи «язичницьких» народів до своїх власних таємних рекордів. Якщо християнство загубило наразі ключа до цього, то ранні засновники християнських Містерій були добре знайомі з Езотеричною філософією та з єврейською окультною метрологією та чудово користувалися нею. Таким чином вони взяли слово Ейш, одне з єврейських для визначення поняття людина, та застосували його разом зі словом Шана, або місячним роком, так містично пов'язаним з ім'ям Ієгова, уявним «Батьком» Ісуса, та втілили містичну уяву у астрономічну величину та формулу. Первісна ідея «розп'ятої людини» у просторі, звісно, належить індусам. Мур доводить це у власному «Індуському Пантеоні», на гравюрі Віттоби. Платон сприйняв її у своєму рівно-кінцевому хресті у просторі, «другий Бог, що засвідчив себе у Всесвіті у формі хреста»; так саме і Крішна поданий «розп'ятим». Так саме це повторене у Старому Заповіті у дивній пораді розпинати людей перед Господом, Сонцем – що є не пророцтво, але має пряме фалічне значення. У тій самій праці з великою кількістю натяків на кабалістичне значення, ми читаємо наступне: «У символі головки цвяхів хреста мають форму сталі піраміди, а самий стрижень цвяхів форму квадрата, що звужується, та закінчується у вигляді обеліску або фалічної емблеми. Беручи до уваги положення трьох цвяхів, що кріплять людину до

хреста, ми бачимо, що вони утворюють фігуру трикутника. Рани або стигмати на кінцівках числом чотири та означають квадрат... Троє цвяхів з трьома ранами разом складають число шість, або шестеро пласких боків розгорнутого куба (що утворює хрест, або форму людини, або семеро – троє горизонтальних та четверо вертикальних), на якому розміщують людину; і це у свою чергу вказує на вимір кола, перенесеного на краї кубу. Одна рана ніг ділиться на дві, коли ноги роз'єднані, разом загалом три, і чотири при роз'єднанні або семеро у сукупності – ще одне та доволі священне (у євреїв) жіноче головне число». Таким чином у той час коли фалічне або статеве значення «цвяхів розп'яття» доведене шляхом геометричного та числового тлумачення, містичне значення розп'яття наведене вище у коротких зауваженнях на це у зв'язку з його відношенням до Прометея. Прометей друга жертва, бо він розп'ятий на Хресті Любові, на шкалі людських пристрастей, він жертва з причини своєї відданості ідеї розвитку духовного елементу Людства. Таким чином, початкова система, подвійний гліф ідеї хреста, не є «людським винаходом». Космічна Основа Думки та духовне подання Божественного Его людини лежать у засадах його. Пізніше це поширилося у прекрасну ідею, прийняту та запроваджену у Містеріях, ідею відродженої людини смертної, яка шляхом розп'яття плотської людини та її страждань на Прокрустовому ложі тортур, відроджувалася та ставала безсмертною. Залишивши позаду тіло тваринної людини, прив'язане до хреста Посвячення, як порожню ляльку, Его-Душа ставала вільною як метелик. Але пізніше внаслідок поступової втрати духовності, хрест у космогонії та антропології став лише фалічним символом. Поміж езотериків найвіддаленіших часів Вселенська Душа, або *Anima Mundi*, матеріальне відображення Нематеріального Ідеалу, була Джерелом Життя всього існуючого та Життєвого Принципу трьох царств. Принцип цей був семи-складним у філософів герметистів, так саме як і у всьому древньому світові. Бо він подавався у вигляді семи-складного хреста, гілки якого відповідають світлу, теплу, електриці, земному магнетизму, астральним випромінюванням, руху та розуму, або як це дехто називає самосвідомістю. Як ми вже це сказали, до того як хрест або його знак були прийняті як символи християнства, знак цей застосовувався як знак за яким Адепти та неофіти впізнавали один другого, до того останні називалися *Chrests* – від слова *Chrestos*, людина скорботи та горя. Еліфас Леві пише: «Знак хреста прийнятий християнами не належить виключно їм. Він також кабалістичний та подає собою протидію та рівновагу елементів. Ми бачимо з окультної версії *Paternoster*... що спочатку було два способи виконання його або, на край випадок дві різні формули для виразу його сенсу: одна для священників та посвячених, друга – для неофітів та профанів. Так, наприклад, посвячений підносить руку до чола та каже: Тобі; далі він додає – належить; і рухаючи рукою до грудей, додає - царство; далі до лівого плеча – справедливість; і до правого плеча – милосердя. Після чого він єднав обидві руки та додавав – у всіх циклах зародження - *Tibi sunt Malchut et Geburah et Chesed per Eoans* – це є абсолютно та високо кабалістичний знак хреста, сенс якого, внаслідок профанації гностицизму, був втрачений войовничою та офіційною церквою». «Войовнича та офіційна церква» зробила більше: заволоділа тим що раніше їй не належало та взяла лише те, що мав «профан» - кабалістичний сенс чоловічого та жіночого Сефіроту. Вона не втратила внутрішнього, або вищого сенсу, бо вона ніколи не мала його – не дивлячись на все служіння Е.Леві що до Риму. Знак хреста, прийнятий латинською церквою, був від початку фалічним, у той час коли грецький хрест був хрестом неофітів, *Chrestoi*.

ВІДДІЛ 9

УПАНІШАДИ У ГНОСТИЧНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

У власній праці «*Gnostics and their Remains*» Ч.В.Кінг нагадує нам, що грецька мова мала одне й теж слово для визначення голосної та голосу. Це призвело до деяких помилкових

тлумачень з боку не посвячених. Все ж, знаючі цей добре відомий факт, можна спробувати порівняти, і світло може бути вилитим на декілька містичних значень. Так слова, часто вживані в Упанішадах та Пуранах, «Звук» та «Мова» можуть бути порівняні з гностичними «Голосними» та «Голосами» Громів та Ангелів у Одкровенні. Те саме ми бачимо у Pistis Sophia та інших древніх Фрагментах та Манускриптах. Це було відзначено, навіть такою людиною, що дотримується лише фактів, як автор вищезазначеної праці. Іполіт, один з ранніх батьків церкви передає нам те, що Марк – скоріше послідовник Піфагора, ніж християнський гностик, та без сумніву кабаліст – отримав через містичне одкровення. Сказано, що Марку було одкровення у тому, що: «Семеро небес... мали звук кожної особливої голосної, які у сукупності складали єдине славо-слів'я, звук якого як донесений (з сімох небес) до землі, стає творцем та народжує все існуюче на Землі». Якщо перекласти цю окультну термінологію на простішу мову, то це буде означати: Семи-складний Логос диференціюється на семеро Логосів, або Творчих Сил (Голосних), і ці (Другий Логос або «Звук») створили все існуюче на Землі. Без сумніву, що той хто знайомий з гностичною літературою побачить у Апокаліпсисі С.Іоанна працю тієї самої школи. Бо ми бачимо що Іоанн каже: «І коли семеро громів промовили голосами владними... (і) я зібрався писати... (але) почув голос з неба, що промовив до мене, приховай те що говорили семеро громів, та не пиши цього». Той самий наказ був Марку, так саме і всім іншим наполовину посвяченим та цілком Посвяченим. Сама тотожність застосованих вислівів, так саме як і самих ідей, завжди викриває деяку частину Містерій. У кожній Містерії, алегорично поданій, ми завжди мусимо шукати не лише одне значення, особливо у тих де з'являється число сім і воно ще помножене на сім, або сорок дев'ять. Так, коли у Pistis Sophia учні просять Вчителя Ісуса відкрити для них «Таємниці Світла Батька Його» - тобто таємницю Вищого Я, осяяного через Посвячення та Божественне Знання – Ісус відповідає: «Ви шукаєте потрапити у таємниці ці? Але немає вищої таємниці, ніж ці, які приведуть душі ваші до Світла Світла, до області Істини та Добра, до області де немає ні чоловіків, ні жінок, ні форми, а лише Світло вічне невимовне. Тому немає нічого кращого за ці таємниці до яких шукаєте потрапити, за виключенням лише таємниці про семеро Голосних та їх сорок дев'ять Сил, а так саме про числа їх. І немає імені кращого за всі ці (Голосні)». Як пишуть Коментарі про ці «Вогні»: «Семеро Батьків та Сорок дев'ять Синів полум'яніють у Темряві, але вони є Життя та Світло і тривалість їх протягом Великого Віку». Таким чином стає очевидним, що у кожному Езотеричному тлумаченні екзотеричних вірувань виражених у алегоричних формах, міститься та сама головна ідея – число сім складене з трьох та чотирьох, попереду якого божественне три (Δ) що разом утворюють досконале число десять. Так саме ці числа однаково відносяться до поділу часу, до космографії, метафізичної та фізичної, так саме як і до людини та всього іншого у видимій Природі. Таким чином ці семеро Голосних з їх сорока дев'ятьма силами тотожні до трьох та сімох Вогнів індусів та їх сорока дев'ятьох Вогнів; тотожні і до таємниць чисел перської Сімургх; тотожні і до чисел єврейських кабалістів. Останні, зменшили ці числа (за власним методом «схову») та встановили тривалість кожного послідовного Відновлення, або того, що ми на нашій Езотеричній мові називаємо Колом, лише у 1000 років, або 7000 років на всі семеро Відновлень Планети, замість 7 мільярдів років, що є більш схожим на правду і таким чином вони визначили всю тривалість Світу лише у 49.000 років! Таким чином Таємна Доктрина надає нам ключа, який відкриває на засадах порівняльної аналогії, що Гаруда, алегоричне чудовисько, наполовину людина та птах – вахана або Носій, на якому Вішну їде у вигляді Кала, або «Часу» - є першоджерелом всіх схожих алегорій. Він є індуський Фенікс, емблема циклів та періодичного часу, «Людина-Лев» (Сингх), зображення якої так само зустрічається на так званих гемах гностиків. «Над сімома променями корони лева, на їх кінцях стоять семеро голосних грецького алфавіту ΑΕΙΩΥΩ які свідчать про Семеро Небес». Це є Сонячний Лев та емблема Сонячного Циклу, так саме як і Гаруда є емблемою Великого Циклу Маха Кальпи, одночасного з Вішну, так саме і емблемою

Сонця та Сонячного Циклу. Це очевидно з деталей алегорії. Під час свого народження Гаруда, внаслідок власного «сяяння», був сприйнятий за Агні, Бога Вогню і тому отримав назву Гаганішвара «Володар Неба». Його зображення у вигляді Озиріса на (гностичних) гемах Абраксас, а так саме у вигляді численних голів алегоричних чудовиськ з головою та дзьобом орла або яструба – сонячних птахів – відзначає сонячне та циклове значення Гаруди. Син його Джатаю є цикл у 60.000 років. Як чудово зазначає Ч.В.Кінг: «Яким би не було її первісне значення (геми з сонячним левом та голосними) але, імовірно, вона була завезеною у цьому вигляді з Індії (цього істинного джерела гностичної іконографії)». Таємниці сімох гностичних Голосних, проголошених Громами Св.Іоанна, можуть бути розшифровані лише за допомогою початкового та істинного Окультизму Ар'яварти, принесеного до Індії першими брамініми які отримали посвячення в Центральній Азії. І це є той самий Окультизм, який ми вивчаємо та намагаємося пояснити за можливістю, на цих сторінках. Наша Доктрина Сімох Рас та Сімох Кілець життя та еволюції навколо нашої Низки планетних тіл, може бути знайденою навіть у Одкровенні. Коли семеро «Громів», або «Звуків», або «Голосних» - одне з сімох значень кожної такої голосної має безпосереднє відношення до нашої Землі та її Сімох Корінних Рас у кожному Колі – «проголосили власні голоси», але заборонили ясновидцю записати їх та примусили його «накласти печатку на ці речі», як вчинив Ангел, що «стоїть на морі та на суші»? «Він підняв руку до неба та клявся Живим у віки віків... що часу вже не буде; але у ті дні коли проголосить сьомий Ангел, коли він затрубить, відбудеться таємниця Бога». У теософічній термінології це означає, що коли Сьоме Коло скінчиться, то час зникне. «Часу вже не буде» - цілком природно, бо Пралая почнеться і на Землі нікого не залишиться, щоби відмітити поділ часу під час цього періодичного розкладу та зупинки свідомого життя. Доктор Кінілі та інші вважали, що обчислення сімох циклів, так саме як і сорока дев'яток, були принесені рабинами з Халдеї. Це більш ніж просто схоже на правду. Але вавилоняни, які мали всі ці цикли та вчили їх лише у власних великих містеріях посвячення у астрологічну магію, отримали власну мудрість та знання з Індії. Не важко тому побачити у них нашу Езотеричну Доктрину. У своїх власних обчисленнях японці мають ті самі цифри у своїх циклах. Що стосується брамінів, то їх Пурани та Упанішади є чудовим доказом цього. Останні увійшли цілком у гностичну літературу; і браміні достатньо лише прочитати Pistis Sophia* щоби визнати надбання своїх предків, навіть впритул до вживання тих самих виразів та уподобань. Наведемо порівняння. У Pistis Sophia учні кажуть Ісусу: «Вчителю, відкрий нам таємниці Світла (тобто «Вогонь Знання або Осяяння»)... бо ми чули від тебе, що існує одне хрещення від диму та друге від Духу Священного Світла (тобто Духу Вогню)». Як каже Іоанн Хреститель про Ісуса: «Воістину я хрещу вас водою... але він хреститиме вас Святим Духом та Вогнем». Істинне значення цього ствердження дуже глибоке. Воно означає, що Іоанн, не посвячений аскет, не може передати своїм учням більшої мудрості, ніж Таємниці Містерій, пов'язані з планом Матерії, символом якого є Вода. Його гнозис був гнозисом екзотеричної та ритуальної догми, мертвої букви ортодоксальності; у той час коли мудрість, яку Ісус, Посвячений у вищі Містерії, відкрив їм, була вищого порядку, бо вона була «Вогняною» Мудрістю істинного Гнозису, або істинного Духовного Осяяння. Одне було Вогнем, друге – Димом. Для Мойсея – вогонь на вершині Сінаю та Духовна Мудрість; для мас, «народу» підніжжя, для профанів – Гора Сінай у диму, тобто екзотерична шкарлупа ортодоксального або сектантського ритуала.

*Pistis Sophia представляє собою дуже важливий документ, істинне Євангеліє Гностиків, приписане випадково Валентину, але імовірніше за все, оригінал його є працею до християнської епохи. У самому тексті авторство цієї книги приписане Апостолу Філіпу, якому Ісус наказав сісти та писати Одкровення. Воно оригінальне та мусить вважатися канонічним як і всі інші Євангелії.

Таким чином, маючи на увазі вищезазначене, прочитайте діалог між мудрецами Народою та Деваматою у Ануриті (епізод з Махабхарати), древність та значення якої можна визначити з

«Священних Книг Сходу», виданих професором Максом Мюллером. Нарада розмірковує про «Дихання» або «життєві вітри», як вони названі у не найкращому перекладі таких слів як Прана, Апана тощо, повне езотеричне значення яких та застосування до індивідуальних функцій навряд може бути передане англійською мовою. Про цю науку він каже наступне: «Веда вчить нас, що вогонь, істинно є всіма божествами і знання (його) виникає між брамінами та супроводжується розумінням». Під «вогнем» каже коментатор, він має на увазі Вище Я. Під «розумінням», каже окультист, Нарада має не «обговорення» ні «суперечки», як вважає Арджуна Мішра, але істинно «розуміння» або застосування Вогню Мудрості до екзотеричного ритуалу для не посвяченого. У цьому існує головна турбота для брамінів, які перші надали приклад іншим народам, які таким чином, антропоморфували та зробили плотськими величні метафізичні істини. Нарада ясно доводить це і йому приписані наступні слова: «Дим від цього вогню, який прекрасний у власній славі (з'являється) у вигляді... темряви (істино так!); (його) попіл... (є) пристрасть; і... доброта по відношенню до нього є те, у що кинуте приношення». Тобто та здатність учня, яка схоплює тонку істину (полум'я) спрямовану до неба, у той час коли об'єктивне жертвоприношення залишається доказом та очевидністю благочестя лише для профана. Бо що інше мав на увазі Нарада у наступних словах? «Ті хто розуміють жертву, розуміють Самана і В'яна як головне (приношення). Прана і Апана є частини приношення... і між ними вогонь. Це є чудовим місцем знаходження Удани, як це розуміється брамінами. Що стосується до того, що відрізняється від цих пар (протилежностей), то почуйте мої слова про них. День та Ніч суть одна пара, між ними вогонь... Те що існує, і те що не існує є пара, між ними вогонь...». І після кожної такої протилежності Нарада додає: «Це є чудове місце знаходження Удани, як це розуміється брамінами». Більшість не знає всього значення ствердження, що Самана і В'яна, Прана і Апана – які пояснені як «життєві вітри», але які ми називаємо принципами та їх відповідними можливостями та почуттями – приносяться у жертву Удані, так званому головному «життєвому вітру», який як сказано діє за всіх спайок. І таким чином, читач який не знає, що слово «Вогонь» у цих алегоріях означає, як «Вище Я», так і Божественне Знання, нічого у цьому не зрозуміє та цілком втратить з уваги головний пункт нашого заперечення, так саме як перекладач і навіть видавець, відомий санскритолог з Оксфорду професор Макс Мюллер не зрозумів істинного сенсу слів Наради. Екзотерично, цей перерахунок «життєвих вітрів», приблизно має те значення, яке наведене у примітках, а саме: «Сенс цього, імовірно такий: течія земного життя зобов'язана впливам цих «життєвих вітрів», які прив'язані до Я та призводять до його проявів у вигляді індивідуальних душ (?). З них Самана і В'яна контролюються за посередництвом Прани і Апани... Останні обидва контролюються та стримуються за посередництвом Удани, яка таким чином керує ними всіма. Керування це, як керування всіма п'ятьма... приводить до Вищого Я». Вищенаведене як пояснення тексту, у якому слова браміна, який розповідає як він досяг кінцевої Мудрості Йоги та, таким чином, досяг Всезнання. Так він розповідає, що він «усвідомив через своє Я, центр, який у Вищому Я» де перебуває Браман, вільний від всього; та пояснює, що вічний принцип лежить по за можливостями почуттів – тобто п'ятьох «життєвих вітрів» - при цьому він додає, що: «Між всіма цими (життєвими вітрами) які рухаються тілом та поглинаються один одним, полум'яніє семи-складний вогонь Вайшванара». Цей вогонь, відповідно до коментарів Нілакханта, тотожний до «Я», Вищого Его, що є метою аскета (Вайшванара – слово для визначення Вищого Я). Далі брамін перераховує те, що мається під словом «семи-складний»: «Ніс (або нюх), і язик (смак), і око, і шкіра, і вухо як п'яте, розум та розуміння – це і є семеро язиків полум'я Вайшванари... Вони є сімома (видами) палива для мене... Вони і є семеро великих священно-служителів». Ці семеро жерців були сприйняті Арджуною Мішрою тим, чим «душа визначена таким самим числом (душ, або принципів) у зв'язку з цими силами»; і нарешті перекладач, імовірно сприймає пояснення та припускає, що вони можуть означати це, хоча сам тлумачить так: «Здатності слуху тощо (фізичні почуття) якими

головують декілька божеств». Але щоби це не значило, чи то у науковому або ортодоксальному тлумаченні, воно має відношення до езотеричних та екзотеричних тлумачень протилежних одне другому. Таким чином Самана і В'яна, хоча і підлеглі Прані та Апані а всі четверо у свою чергу Удані після заволодіння Пранаямою (головним чином у Хатха Йозі, або нижчому класі Йоги), все ж згадуються як головне приношення, бо як правильно міркує К.Трімбак Теланг, їх «функції більш важливі для життєздатності»; тобто вони найгрубіші та приносяться у жертву, щоби вони могли зникнути, так би мовити у якості темряви цього вогню або його диму – чисто екзотеричній формі ритуала. Але Прана і Апана, хоча подані як підлеглі (бо вони менш грубі, або більш очищені), мають між собою Вогонь; Вище Я та Таємне Знання у володінні цього Вищого Я. Так саме як для добра та зла та для «того що існує та не існує», всі ці пари мають між собою Вогонь тобто Езотеричне Знання, Мудрість Божественного Я. Нехай ті, хто задоволені димом Вогню, залишаються там де вони є, у єгипетській темряві теологічних тлумачень. Вищезазначене написано лише для західних учнів Окультизму та Теософії. Письменниця не збирається пояснити ці речі ні індусам які мають власних Гуру, ні сходознавцям які вважають що вони більше знають ніж всі Гуру та Ріші минулого та сучасного разом. Ці тривалі уривки та приклади потрібні, щоби вказати вивчаючому які праці йому потрібно вивчити, та шляхом порівняння отримати користь та знання. Нехай він прочитає Pistis Sophia у світлі Бхагават Гіти, Анугіти тощо; і ствердження зроблене Ісусом у гностичному Євангелії одразу стане ясним і «схованки» мертвої букви зникнуть. Прочитайте наступне та порівняйте це з поясненням з щойно наведених індуських Писань. «І немає Ім'я вищого за всі ці Імена, у якому всі Імена та всі Світочі та всі (сорок дев'ять) Сил. Коли людина знає це Ім'я вона потрапляє за матеріальне тіло, та жодний дим (теологічне зваблення), жодна темрява, жодна Міць, жоден Правитель Сфери (уособлений Геній або Планетний Дух, названий Богом) або Доля (Карма)... не матимуть можливості утримати Душу, яка знає це Ім'я... Якщо вона вимовить це Ім'я перед Вогнем... темрява зникне... і якщо вона вимовить це Ім'я перед... всіма Силами, навіть перед Барбело, перед невидимим Богом та трьома Богами потрібної сили, і щойно вона промовить це Ім'я у цих місцях всі вони будуть кинуті один на другого так, що вони будуть готові розчинитися, загинути та вигукнути: «О Світло всього Світла, що у безмежному Світлі, пам'ятай про нас та очисти нас!». Легко усвідомити, що є цим Світлом та Ім'ям; Світло Посвячення та Ім'я «Вогняне Я», яке є не ім'я, не дія, але Духовна, вічно Жива Міць, вища навіть за істинного «Невидимого Бога», бо ця Сила є він Сам. Але якщо талановитий та вчений автор «The Gnostics and their Remains» недостатньо був повернутий на дух містицизму та алегорії у наведених ним фрагментах з Pistis Sophia – то інші сходознавці чинили ще гірше. Вони не мали його інтуїції, що до індуського походження гностичної Мудрості та ще менше розуміли сенс їх «гем», тому більшість з них, починаючи з Уільсона та кінчаючи Вебером, дозволили собі чарівні помилки по відношенню майже до кожного символу. Сер Уіліям та інші виказують доволі визначене презирство до «езотеричних буддистів» як наразі називають теософів; все ж, жоден учень Окультної Філософії ніколи не сприймав цикл за живу особу та навпаки, як це часто трапляється з нашими вченими сходознавцями. Декілька прикладів можуть ілюструвати цю заяву. Візьмемо більш відомі.

У Рамаїні Гаруда названий «дядьком з материнського боку 60.000 синам Сагари», і Амшумат, онук Сагари – «племінником 60.000 дядьків», які були перетворені на попіл поглядом Капілі – Пурушотамы, або Безмежним Духом, який примусив зникнути коня Сагари приготованого для жертвоприношень Ашвамедхы. Так саме син Гаруди – сам Гаруда представляє Маху Кальпу, або Великий Цикл – Джатаю, цар пернатого племені, до того як його вбиває Равана який викрав Сіту, проголошує про себе: «О цар, вже 60.000 років як я народжений», після чого повертається спиною до Сонця та помирає. Зрозуміло, Джатаю є цикл у 60.000 років у Великому Циклі Гаруди; відповідно він поданий як його син або племінник, бо увесь сенс заснований на тому факті, що він

розташований у ряді потомків Гаруди. Далі йде Діті, матір Марутів, нащадки та потомство яких належали до потомства Хіран'якша, число яких відповідно до Падма Пурани, дорівнює 77 крорам (770 мільйонам) людей. Всі схожі розповіді оголошені «безглуздими видумками». Але – істина, воістину є дочкою часу; і час покаже. Між тим, дуже легко можна було перевірити хронологію Пуран. Існує багато Капіл; але Капіла який знищив потомство царя Сагара – 60.000 сильних людей – без сумнівів був Капілою, засновником філософії Санкх'я, бо так сказано в Пуранах; хоча одна з них заперечує цей факт, без пояснення його Езотеричного сенсу. Саме Бхагават Пурана каже, що; «Невірне повідомлення, що сини царя були опалені гнівом мудреця. Бо як може якісь темряви, продукт гніву, існувати в мудреці, тіло якого було добром та який очистив світ – те саме, що приписати небу прах землі! Як могли розумові справи відволікти цього мудреця, ототожненого з Всевишнім Духом, який тут (на землі) був кормчим могутнього корабля Санкх'я (філософія), за допомогою якого, той хто забажає визволення, перетне океан існування, цей шлях до смерті?». Обов'язком Пуран, розповідати так, як це вони роблять. Вони мусять оприлюднити догму та відповідати визначеному способу дії – дотримуватися таємниці, що до містичних божественних істин, які відкриваються протягом незчисленних віків лише під час Посвячення. Тому не в Пуранах мусимо ми шукати пояснення таємниці, зв'язаної з різними трансцендентними станами буття. Що історія ця алегорична, це видно з першого погляду: 60.000 «синів», брутальних та нечестивих є уособленням людських пристрастей, які один лише погляд Мудреця – Вищого Я, подання найвищого стану чистоти, досяжного на нашій Землі – перетворює на попіл. Але історія ця має і інші значення: циклові та хронологічні, метод визначення періодів, коли проявлялися деякі Мудреці у інших Пуранах. Наразі відомо, на скільки це можливо за переказом, що Капіла провів тривалий час у містичному спостереженні саме у Гардварі, або Гангадварі, «біля дверей або брами Гангу», біля підніжжя Гімалаїв. Недалеко від гряди Севалік гірський перевал Гардвара до цього часу має назву «Перевал Капіли» і саме місце, так саме називається відлюдниками «Капіластен». Саме тут Ганг виходить з власної гірської ущелини та починає течію жаркими долинами Індії. І ясно підтверджено геологічними дослідженнями, що переказ, за яким океан омивав підніжжя Гімалаїв тисячі років тому, не зовсім позбавлений сенсу, бо тому залишилися ще сліди. Філософія Санкх'я могла бути принесена до низу та викладена першим Капілою а записана останнім Капілою. До цього часу в Індії Сагара є назвою океану і перед усім Бенгальської затоки у місці вливу Ганга. Чи обчислили будь коли вчені, скільки потрібно часу для того, щоби море відступило на ту відстань, на якій воно наразі від Гардвара, який наразі на висоті 1021 футів над рівнем моря? Якщо вони це зробили, то ті сходознавці, які розташовують Капілу від першого до дев'ятого сторіччя нашої ери, можуть змінити власну думку, хоча би з однієї або двох серйозних причин. Перша, що істинне число років з часу народження Капіли, без сумнівів може бути знайдене в Пуранах, не дивлячись на те, що перекладач міг і не відчувати їх; і друга, що Капіла Сат'я Юги і Капіла Калі Юги може бути одним індивідом але не однією особистістю. Ім'я Капіли, окрім того, що воно є ім'ям особи одного Мудреця та автора Санкх'я Філософії, є так саме ім'ям зібраним для Кумар, небесних Аскетів та Незайманих Юнаків; тому той самий факт, що Бхагават Пурана називає цього Капілу – якого вона показала як частину Вішну – автором Філософії Санкх'я, мусить стати попередженням для читача про «таємницю» яка містить Езотеричне значення. Чи був він сином Вітатха, як це показує Харівамша, або когось іншого, та автор Санкх'я не може бути Мудрецем Сат'я Юги – на самому початку Мануантари, коли Вішну з'являється у образі Капіли, який «викладає всім істотам істинну Мудрість»; бо це має відношення до того початкового періода, коли «Сини Бога» навчали щойно створених людей тим мистецтвам та наукам, які з того часу зберігалися Посвяченими та набували розвитку у Святилищах. В Пуранах ми маємо декількох добре відомих Капіл. По перше, первісний Мудрець, далі Капіла, один з трьох «таємних» Кумар, і Капіла, син Кашіяпи та Кадру –

«багатоголовий змій» - не рахуючи Капіли, великого Мудреця та Філософа Калі Юги. Останній, як Посвячений «Змій Мудрості», Наг, був навмисно з'єднаний з Капілами минулих віків.

ВІДДІЛ 10

ХРЕСТ ТА ДЕКАДА ПІФАГОРА

Ранні гностики стверджували, що їх наука, Гнозис, заснована на квадраті, кути якого відповідно – Sige (Мовчання), Bythos (Бездоня), Nous (Духовна Душа або Розум) і Aletheia (Істина). Вони були першими, хто відкрили світові те, що залишалося прихованим протягом віків, а саме: Тау у формі Прокрустова ложа та Christos як втіленого у Chrestos, того, хто ставав для визначеної мети добровільним кандидатом та підлягав ряду важких випробувань, ментальних та фізичних. Для них увесь Світ, метафізичний та матеріальний містився у середині та міг бути описаний та виражений однозначними числами у межах числа 10, Декаді Піфагора. Ця Декада, як Всесвіт та його еволюція з Мовчання та Невідомих Глибин Духовної Душі, або Anima Mundi, подавала для вивчаючого дві сторони або аспекти. Можливо, що спочатку вона застосовувалася до Макрокосму, після чого вона була зведена до Мікрокосму, або людини. Відповідно існували чисто інтелектуальна та метафізична, або «Внутрішня Наука» та так саме чисто матеріалістична, або «поверхова наука» і обидві вони могли бути пояснені Декадою, яка містить обох. Швидше кажучи, вони могли вивчатися як за посередництвом дедуктивного методу Платона, так і індуктивного Аристотеля. Перший на засадах божественного розуміння, що все утворилося від єдності, або однозначні числа Декади виявилися лише щоби на кінець бути поглиненими та зникнути у Безмежному Колі. Другий на чуттєвому рівні, за яким Декада могла вважатися або як єдність, що розмножується, або як матерія, що диференціюється; і вивчення її обмежувалося лише зовнішнім планом, хрестом або числом сім, яке виходить з десяти, або досконалого числа як на Землі так і на Небі. Ця подвійна система, разом з Декадою, була принесена Піфагором з Індії. Що система ця була системою брамінів та іранців, як називали їх древні грецькі філософи, доводиться всією санскритською літературою, як наприклад Пуранами та Законами Ману. У цих Законах або Настановах Ману сказано, що Брама спочатку створює «десятеро Володарів Буття», десятеро Праджапаті, або Сил Створення; до того ці десятеро породжують семеро других Ману або, точніше, як це сказано у деяких Манускриптах, Мунін (замість Манун), «шанувальників» або святих істот, які є семеро Ангелів Присутності Західної Релігії. Це таємниче число сім, народжене від верхнього Трикутника Δ , до того останній сам народжений з власної вершини, або з Глибин Мовчання Невідомої Світової Душі (Side та Bythos), та є семи-складна рослина Саптапарна, народжена та проявлена на поверхні ґрунту таємниці, від потрійного кореня, глибоко прихованого під бронею ґрунту. Ця думка цілком розроблена у одному з Відділів першого тому, у другій частині, у Відділі 3, «Передвічна Субстанція та Божественна Думка», який читач мусить добре вивчити, якщо він бажає засвоїти метафізичну ідею, що міститься у зазначеному символі. В людині, так саме як і природі у відповідності до Перед-гімалайської Езотеричної Філософії, яка є філософією Космогонії первісного Ману, саме семи-складний поділ мається на увазі самою Природою. Якщо строго, то лише Сьомий Принцип (Пуруш) є Божественним Я, бо як сказано у Ману, «він (Брама), наповнив тонкі частини цих шістьох невимірною променистістю» та створив, або викликав їх до «Само»-свідомості, або до усвідомлення цього Єдиного Я. З цих шістьох, п'ятеро елементів (або принципів, або Татв, як вважає коментатор Медхатітхи) «називаються елементами які автоматично руйнуються»; вони описані у зазначеному Відділі.

Наразі ми мусимо розповісти про таємну мову, мову доісторичних рас. Ця мова не є фонетичною але чисто образною та символічною. На цей час вона відома цілком лише небагатьом

бо протягом більше ніж 5000 років вона стала цілком мертвою для широких мас. Між тим більшість вчених гностиків, греків та євреїв знали її та користувалися нею, хоча і по різному. Декілька прикладів можуть бути наведені. На вищому плані число не є число, а Нуль – Коло. На плані знизу воно стає одиницею – яка є числом непарним. Кожна буква древніх алфавітів мала свій філософський сенс та *raison d'être*. Число один (1) між Посвяченими Олександрії означало пряме тіло живої людини у положенні стоячі, бо вона єдина тварина яка має цей привілей. І шляхом додавання до «1» голови воно перетворилося на «Р» (латинське П) символ батьківства, творчої Сили; у той час коли «Р» означало «людину у русі» власним шляхом. Тому *Pater Zeus* не мав у собі нічого статевого, або фалічного, ні у власному звукові, ні у формі своїх букв; так саме як і *Patnr Devs* (на думку Рагона). Якщо ми звернемося до єврейського алфавіту, ми побачимо, що у той час коли одиниця, Алеф має своїм символом бика або тільця – десять, досконале число, або одиниця Кабали є *Yod* (y, і або j) та означає, як перша буква імені *Jehovah*, орган зародження та все інше.

Непарні числа божественні, парні земні, диявольські та нещасливі. Піфагорійці ненавиділи Двійку. У них вона вважалася початком диференціації, відповідно, дисгармонії, протистоянь, або матерії, початком зла. У теогонії Валентина *Bythos* та *Sige* (Глиб, Хаос, Матерія, народжена Мовчки) означала перед-вічну Подвійність. Та все ж, у ранніх піфагорійців Діада була тим недосконалим станом у який потрапила перша проявлена істота, коли вона відокремилася від Монади. Це було точкою звідки почалися два шляхи – добра та зла. Все що було у двох особах, було оманливим, та називалося «Подвійністю». Лише Одиниця була Добром та Гармонією, бо жодна дисгармонія не може виникнути від Одного, Єдиного. Звідси латинське слово *Solus*, у зв'язку з Одним та Єдиним Богом, або Невідомим Апостола Павла. *Solus*, все ж, доволі швидко стало *Sol* – Сонце.

Число Три є перше з непарних, так саме як трикутник є першою геометричною фігурою. Це число дійсно є числом таємниці *par excellence*. Для вивчення його з точки зору екзотеричної потрібно прочитати: «*Cours Philosophique et Interpretatif des Initiations*» Рагона; і з точки зору Езотеричної – Символізм Чисел в Індії; бо комбінації що до нього, незчисленні. Саме на окультних властивостях трьох рівних сторін трикутника заснував Рагон свої вивчення, він поклав початок Видатному Масонському Товариству Тринософістів – тих, хто вивчають три науки; це стало удосконаленням у порівнянні зі звичайними трьома масонськими ступіннями, що даються тим, хто нічого не вивчає окрім банкетів на мітингах своїх лож. Як пише сам засновник: «Перша лінія трикутника, що пропонується учню для вивчення, є царство мінеральне, символізоване за посередництвом *Tubalc* (Тубал-Каїн). Друга над якою потрібно міркувати, є царство рослинне, символ якого *Schibb* (*Schibboleh*). Тут починається зародження тіл. Ось чому буква G з'являється сяючою перед очима Адепта (?). Третя залишена для майстра-масона, який мусить завершити власну освіту вивченням тваринного царства. Символ його *Maoben* (син розпаду).

Першою щільною фігурою є Чотирикутник, символ безсмертя. Це є Піраміда, бо піраміда у основі чотирикутна, закінчується точкою вершини та представляє таким чином триаду та чотирикутник, або 3 та 4. Піфагорійці вчили зв'язку та відносинам між Богами та числами за допомогою науки *Arithmomantia*. Душа є число, говорили вони, яке рухається саме по собі та містить число 4; духовна та фізична людина є число 3, бо Потрійність представляла для них не лише поверхню, але так саме принцип утворення фізичного тіла. Таким чином тварини являють лише Потрійність, і лише людина представляє собою семи-складну, коли вона добродійна, і лише п'яти-складну коли навпаки, бо: Число П'ять було складеним з Подвійності та Потрійності, і з них саме Подвійність привнесла неспокій у все, що мало досконалу форму. Досконала людина, казали вони, складена з Чотирьох та Трьох або з чотирьох матеріальних та трьох нематеріальних елементів; і ці три Духи або елементи, ми так саме маємо у П'ятьох, коли це застосовано до

мікрокосму. Останній є сукупність Подвійності, яка безпосередньо має відношення до щільної Матерії та трьох Духів. Тому як каже Рагон: «Ця гостра на розум цифра є злиттям двох грецьких придіхів, розташованих над голосними, що мусять бути вимовлені з придіхом або ні. Перший має назву «сильний» або вищий «spiritus», Дух Божий, що вдихається (spiratus) та видихається людиною. Другий нижчий, є слабший «spiritus», що відображає другорядного духа... сукупність всього цього має у собі людина. Це є всесвітня квінт-есенція, життєвий флюїд або життя».

Більш містичне значення числа П'ять дано у чудовій праці Т.Суба Роу «П'ятеро років Теософії», у статті «Дванадцять Знаків Зодіаку», де він наводить декілька правил які допоможуть знайти «глибоке значення древньої санскритської номенклатури у старих арійських міфах та алегоріях». Тим часом подивимося, що було вже сказано про сузір'я Козеріг у теософічній літературі та, що взагалі відомо про нього. Кожен знає, що Козеріг є десятим знаком Зодіаку, у який Сонце вступає під час зимового сонцестояння, біля 21 Грудня. Але не всі знають – навіть в Індії, якщо лише вони не посвячені – істинний містичний зв'язок, який імовірно існує між іменами Макара і Кумара. Перше означає дещо на вподобі до амфібії, не правильно названої «крокодилом», як вважають деякі сходознавці, а друге є титул великих охоронців Йогів і, відповідно до Шива Пурани, синів і навіть єдиних з Рудрою (Шива) який сам є Кумара. Саме з причини їх зв'язку з Людиною, Кумари так саме зв'язані з Зодіаком. Подивимось, що означає слово Макара. Автор статті «Дванадцять Знаків Зодіаку» пише: «Макара... містить у самому собі ключ до його правильного тлумачення. Буква «ма» - рівнозначна до числа 5, а «кара» означає - рука. Далі у санскриті Трібхуджам означає трикутник, у той час коли «бхуджам» або «карам» (обидва синоніми) застосовуються у значенні однієї сторони. Таким чином Макарам або Панчакарам означає Пентагон або П'ятикутник». П'яти-кінцева зірка або пентагон зображують п'ятеро членів людини. У древній системі сказано, що сузір'я Макара було восьмим замість десятого знаку. «Цей знак призначений показати грані Всесвіту та показує, що фігура Всесвіту обмежена Пентагонами». Санскритські письменники «так саме розповідають про Аштадіша, або вісім гранів, що обмежують Простір», та натякають таким чином на Лока-Пала, на вісім точок компасу, чотири головні та чотири проміжні. «З об'єктивної точки зору «мікрокосм» представлений людським тілом. Макарам може вважатися представником одночасно мікрокосму і макрокосму, їх зовнішніх об'єктів сприйняття». Але істинне Езотеричне значення слова Макара насправді зовсім не «крокодил», навіть якщо порівнювати з твариною індуського Зодіаку. Бо він має голову та передні лапи антилопи, а тіло та хвіст риби. Тому десятий знак Зодіаку був прийнятий таким, що означає то акулу, то дельфіна тощо; бо він є Носієм Варуни, Бога Океану і тому його часто називають Джаларупа, або «водяна форма». У греків дельфін був носієм Посейдона-Нептуна та Езотерично був тотожний до нього; і цей «дельфін» є «Морським Драконом», так саме як і крокодил Священного Нілу є носієм Гора або сам Гор. Говорить Бог у вигляді мумії з головою крокодила: «Я є риба (і місцезнаходження) великого Гора з Кемуру». Peratae гностиків є Chozzar (Нептун) хто перетворює дванадцятигранну піраміду на сферу та «розмальовує її браму багатьма кольорами». Він має п'ятеро андрогенних міністрів (священників) – він є Макара, Левіафан. Так, сонце на світанку вважалося Душею Богів, яку надіслано для щоденної появи людям і тому, що крокодил піднімався з води за першого променю Сонця, то тварина ця на решті стала шануватися і в Індії як уособлення Вогню, або Вищої Душі в Єгипті. В Пуранх число Кумар міняється відповідно до вимог алегорії. Для окультних цілей у одному місці число їх дано як семеро, далі чотири і, нарешті, п'ятеро. У Курма Пурані про них написано: «Ці п'ятеро (Кумар), о брамін, були Йогами, що досягли кінцевого визволення від пристрастей». Саме ім'я їх свідчить про їх зв'язок з сузір'ям Макара та з деякими іншими особистостями Пуран, що зв'язані зі знаками Зодіаку. Це було зроблено, щоби приховати те, що стало одним з найбільш показових знаків гліфів у примітивних храмах. Кумари взагалі

змішані астрономічно, фізіологічно та містично з багатьма особистостями та подіями в Пуранах. Ледве згадані у Вішну Пурані, вони фігурують у різних драмах та подіях всіх інших Пуран та священної літератури так, що сходознавці були вимушені підхоплювати нитки зв'язку, але скінчили тим, що проголосили Кумар «зобов'язаними власним існуванням головним чином фантазії письменників Пуран». Але – «Ма» - як каже нам автор статті «Дванадцять Знаків Зодіаку» - є «п'ять»; «кара» рука з її п'ятьма пальцями, а так саме знак Пентагон. В Езотеризмі Кумар (у цьому випадку анаграма для окультних цілей), у їх якості Йогів, п'ять, бо два останніх імені завжди зберігалися у таємниці; вони складають п'ятий гурт Брама-Дев, вони також п'яти-складні Когани, з Душею з п'яťох Елементів, до того Вода та Ефір переважні і тому символи їх були одночасно водними та вогняними. «Мудрість прихована під ложем того, хто покоїться на Золотому Лотосі (Падма), плаваючому на Воді». В Індії це Вішну, одним з аватарів якого був Будда, як це стверджувалося у древні часи. Прачетаса, шанувальники Нараяни – який на вподобі до Посейдона, рухався або перебував не під Водами, а над ними - занурилися у глибини Океану для благочестивих справ та залишалися там 10.000 років; екзотеричні Прачетаса були числом 10, але Езотерично їх п'ятеро. Прачетас на санскриті є назвою Варуни, Бога Вод, і відповідає Нерею, аспекту Нептуна; таким чином, Прачетаса тотожні з «п'ятьма священниками» чоловічо-жіночого Chozzar або Посейдона гностиків Peratae. Вони відповідно іменуються Ou, Aoai, Ouo, Ouoab, п'яте ім'я як потрійне (у сукупності семеро) загублене – тобто зберігається у таємниці. Достатньо про «водний» символ; «вогняний» зв'язує їх – духовно. З метою ототожнення пригадаємо, що матір'ю Прачетасів була Саварна, дочка Океана, так саме і Амфітріта була матір'ю «священників» Нептуна. Читачеві нагадаємо, що ці «п'ятеро містичних священників» представлені як у синонімі Дельфіна, який пересилив небажання незайманої Амфітріти сполучатися з Посейдоном, так і у символі сина їх Тритона. Останній який має торс людини та нижню частину від дельфіна, риби, доволі таємничо пов'язаний з Оаном, вавилонським Дагоном, а так саме з Матс'я (рибою), Аватаром Вішну, до того обидва навчають смертних Мудрості. Дельфін, як це знає кожний міфолог, за свої заслуги був розташований Посейдоном між сузір'їв та став у греків Козерогом, Козлом, нижня частина тулуба якого належить дельфіну, і таким чином він тотожний до Макара, який також має голову антилопи, а тулуб та хвіст риби. Ось чому знак Макара був на прапорі Камадеви, індуського Бога Кохання, тотожного у Атхарва Веді до Агні, Бога Вогню, сина Лакшмі, як це правильно показано у Харівамші. Бо Лакшмі та Венера єдині, і Амфітріта є ранній аспект Венери. Далі, Кама, Макара-кету, є Аджа, не народжений, і Атма-бху, само-сущий, у Риг-Веді Аджа – Логос, бо він поданий у ній як перший прояв Єдиного; бо «Бажання спочатку піднялося у тому, що було первісним зародком розуму» та «що зв'язує істоту з неістотою» - або езотерично Манас, п'ятий з Атмою, сьомим – кажуть Мудрі. Це є перша стадія. Друга, на наступному плані маніфестацій показує Брахму (обраного нами представником всіх інших Первісних Богів народів) який виявляє з власного Тіла своїх «Розумом народжених Синів» - «Санадана та інших», які у п'ятому «творінні» та знову у дев'ятому (з метою приховати) стають Кумарами. Скінчим та нагадаємо читачеві, що козли приносилися у жертву Амфітріті та Нереїдам на березі моря – так саме як зараз козли приносяться у жертву Дурзі-Калі, яка є лише чорна сторона Лакшмі (Венери), білої сторони Шакті; також звернемо увагу на те відношення, яке ці тварини можуть мати до Козерога у якому з'являються двадцять вісім зірок та утворюють обрис у вигляді кози, перетвореної греками на Амалтею, годувальницю Юпітера. Пан, Бог Природи, мав козлячі ноги та перетворювався на козла щойно наближався Тифон. Але це таємниця, про яку автор не наважується розповісти, бо не впевнена, що вона буде зрозумілою. Тому містична сторона цього тлумачення мусить бути передана інтуїції вивчаючого. Зазначимо ще одну річ у зв'язку з таємничим числом П'ять. Воно символізує одночасно Дух Вічного Життя та дух життя та земного кохання – у людському комплексі; і воно включає божественну та пекельну магію та загальносвітову та індивідуальну квінтесенцію буття. Таким чином, п'ятеро містичних слів або

голосних, промовлених Брамою під час «творіння», які у подальшому стали Панчадаша (деякі ведичні гімни приписані цьому Богові), є у власній творчій та магічній потенціальності білою стороною п'яток чорних Тантричних Ма-кара, або п'яток М. Макара, сузір'я, виглядає неначе безглуздим словом, все ж окрім анаграматичного значення у сполученні з терміном Кумара, числове значення його першого складу та його Езотеричного вирішення у число п'ять має доволі велике окультне значення у таємницях Природи. Достатньо сказати, що так саме як знак Макара пов'язаний з народженням духовного Мікрокосму, зі смертю та розпадом фізичного Всесвіту – його переходом до області Духовного, так саме і Дхіані-Когани, в Індії Кумари, мають відношення до обох. Більше того в екзотеричних релігіях вони стали синонімами Ангелів Темряви. Мара є Бог Темряви, Падший та Смерть; та все ж, це є одне з імен Кама. Першого Бога Вед, Логоса від якого виникли Кумари; і це ще більше зв'язує з нашим «казковим» індуським Макара та з єгипетським Богом з головою крокодила. У Небесному Нілі існують п'ятеро Крокодилів, і Бог Тум, Передвічне Божество, коли створювало небесні тіла та живих тварин, виявило цих Крокодилів у своєму п'ятому «творінні». Коли Озиріс «Померле Сонце» похований та входить до Аменті, то священні Крокодили занурюються у безодню передвічних Вод – у «Велике Зелене». Коли Сонце Життя встає, вини випливають з священної ріки. Все це дуже символічно та показує, як первісні Езотеричні Істини мали власний вираз у тотожних символах. Але як правильно заявляє Т.Суба Роу: «Покров який був штучно накинута древніми філософами на деякі частини таємниць, пов'язаних з цими (Зодіакальними) знаками, ніколи не буде піднятий для забави або для непосвячених широких мас». Число п'ять було не менше священним і у греків. «П'ятеро Слів» Брами перетворилися у гностиків на «П'ятеро Слів», написаних на Акашному (сяючому) Одязі Ісуса під час його Перетворення – слова «Zama Zama Ozza Rachama Ozai» (ZAMA ZAMA OZZA PAXAMA OZAI) перекладені сходознавцями як «одяг, прекрасний одяг моєї сили». Ці слова, у свою чергу були анаграматичним «сховом» п'яток містичних Сил, зображених на одязі «воскреслого» Посвяченого після його триденного трансу; п'ятеро ставали сімома лише після його «смерті», коли Адепт ставав цілком Christos, або Крішна-Вішну, тобто після занурення у Нірвану. Так саме буква Е, священний Дельфійський символ, означала знову таки число п'ять; та яким священним воно було, ясно з того факту, що коринфяни, відповідно до Плутарха, замінили дерев'яну цифру у Дельфійському Храмі на бронзову, а далі вона була заміненаю Лівієм Августом на точну золоту копію. Легко визнати у двох «Spiritus» - грецькі знаки про які казав Рагон – Атма та Будхі або Божественний Дух та його Носія, Духовну Душу.

Шість або гурт Шістьох, буде розглянутий пізніше у цьому Відділі, у той час коли Семи-складність буде цілком дослідженою у цьому томі у Відділі «Таємниці Гебдомади».

Огдоад, або Вісім символізує вічний та спіральний рух циклів 8, ∞ , і у свою чергу воно символізоване Кадуцеєм. Воно показує правильне дихання Космосу під головуванням Восьми Великих Богів – Семеро від Вічної Матерії, від Єдиного та Триади.

Далі йде число дев'ять, або потрійна Троїчність. Це є число, яке безупинно відновлюється у всіх видах та аспектах при кожному множенні. Це є знак кожного кола, бо величини його у градусах дорівнює 9, тобто $3+6+0$. За деяких умов це поганий знак і дуже нещасливий. Якщо число шість було символом нашої планети, готової до оживлення божественним Духом, то 9 було символом нашої Землі, оживленої дурним або злим духом.

Десять або Декада, приводить всі ці числа назад до єдності та закінчує таблицю Піфагора. Тому ця фігура 0 – одиниця у нулі – була символом Божества, Всесвіту та Людини. Таким є таємний сенс «міцного захвату левиною лапою племені Юди» («рукостискання майстра-масона»)

між двома руками, поєднані пальці дають число десять. Якщо наразі ми звернемо увагу на єгипетський хрест, або Тау, ми побачимо, що ця буква яка була так піднесена єгиптянами, греками та євреями, таємничо пов'язана з Декадою. Тау є Альфою та Омегою Таємної Божественної Мудрості, яка символізована початковою та останньою буквою Тота (Гермеса). Тот був винахідником єгипетського алфавіту, і буква Тау замикала алфавіти євреїв та самаритян, які називали цю букву «кінцем» або «досконалістю», «кульмінацією» та «безпекою». Звідси Рагон стверджує, що слова Термінус «кінець» і Тектум «криша», є символами прихистку та безпеки – що є доволі прозаїчним визначенням. Але такою є звичайна доля ідей та речей у цьому світі духовного падіння, хоча у той самий час і фізичного прогресу. Пан одного часу був Абсолютною Природою, Єдиним та Великим Всім; але коли історія вхопила перший проблиск про нього, Пан вже був зведеним до бога полів, до місцевого Бога; історія не бажає визнавати його, у той час коли теологія робить з нього Диявола! Все ж, його сопілка з сімома голосами, емблема сімох сил Природи, сімох планет, сімох музикальних нот, загалом всіх семи-складних гармоній, ясно подає його первісний характер. Те саме і з хрестом. Ще до того часу, коли євреї поділили свій золотий храмовий підсвічник на три гілки з однієї сторони та чотири з другої та зробили з 7 жіноче число, число зародження – запровадивши таким чином фалічний елемент в релігії – народи більш духовного світогляду зробили з хреста (як $3+4=7$) свій самий священний божественний символ. У дійсності коло, хрест та сімка – останнє число було прийняте засадничим для вимірів кола – є першими початковими символами. Піфагор, що приніс свою мудрість з Індії, передав потомству проблиск цієї істини. Школа його вважала число 7 як сукупність чисел 3 та 4, які вони пояснювали подвійно. На плані ноуменального світу Трикутник, як перше поняття проявленого Божества, був його зображенням – «Батько-Мати-Син»; та Чотири-складність, досконале число, було ноуменальним ідеальним Коренем всіх чисел та речей на фізичному плані. Деякі учні, з причини святості Тетрактиса та Тетраграматона, помиляються у містичному значенні Чотири-складності. Остання у древніх була лише другорядною «досконалістю», так би мовити, бо вона мала відношення лише до проявлених планів. У той час коли саме Трикутник, грецька Дельта (Δ), був «провідником невідомого Божества». Суттєвим доказом цього є саме ім'я Божества, яке починається з Дельти. Жителі Беотії писали Зевс - *Devs* (*Deus*), звідси і *Deus* латинян. Це має відношення до метафізичного уявлення та що до значення семи-складності у феноменальному світі; але для цілей екзотеричного тлумачення символізм цей мінявся. Три стало ідеографом трьох матеріальних Елементів – Повітря, Води та Землі; чотири стало принципом всього того, що є не тілесним, не видимим. Але це ніколи не розумілося таким чином істинними послідовниками Піфагора. Якщо вважати за сукупність складену з 6 та 1, або Шести-складності та Єдності, число 7 було невидимим центром, Духом всього, бо не існує шестикутного тіла без сьомої властивості, яка складає його центральну точку, як наприклад, кристали та сніжинки у так званій «бездушній» природі. Окрім того, кажуть вони, число 7 має всі досконалості одиниці – числа чисел. Бо як абсолютна єдність не створена та неподільна (відповідно позбавлена чисел) і жодне число не у стані показати її, так точно і число 7; жодна одиниця всередині Декади не може народити або виробити його. І саме чотири дає арифметичний поділ між одиницею та сімома, бо воно перевершує першу тим самим числом (три), яким воно само перевершене сімкою, бо чотири так саме перевершує одиницю, як сімка четвірку.

«У єгиптян число 7 було символом вічного життя», каже Рагон та додає, що саме тому грецька буква Z, яка представляє лише подвійну сімку, є першою буквою у Зао, «Я живу» і у Зевсі – «батькові всього існуючого». Окрім того цифра 6 була символом Землі під час осінніх та зимових місяців «сну», а цифра 7 символізувала Землю у періоди весни та літа, бо у цей час Дух Життя оживляв її – сьома або центральна Сила. Те саме ми зустрічаємо у єгипетському міфі про символ

Озиріса та Ізіді, які метафізично уособлюють Вогонь та Воду і фізично – Сонце та Ніл. Число сонячного року у 365 днів є числовою величиною слова Нейлос (Ніл). Це число та Бик, з серпом Місяця та хрестом Тау між його рогів, і Земля під її астрономічним символом (хрест над колом) є самими фалічними символами пізньої древності. «Ніл був річкою часу з числом одного року або року та одного дня ($364+1=365$). Він представляв плодоносну воду Ізіді, або Матері Землі, місяць, жінку та корову, так саме і майстерню Озиріса, якщо подати Т'зод Олаум євреїв. Древнє ім'я цієї ріки було Ерідан або єврейський Йордан з коптським або старогрецьким суфіксом. Це було ключем до єврейського слова Іаред, або джерело, або сходження... ріки Йордан, що мала те саме містичне значення між євреями, що і Ніл між єгиптян, вона була джерелом сходження та сховищем життя». Якщо ясніше, то це було символом уособленої Землі або Ізіді у якості черева цієї Землі. Це показано достатньо ясно; і Йордан – ріка така священна наразі для християн – містила у собі значення не більш високе або поетичне, ніж плодоносні води Місяця – Ізіді, або Іегови у його жіночому аспекті. Так саме, як це показано тим самим вченим, Озиріс був Сонцем, рікою Ніл та роком у 365 днів; у той час коли Ізіда була Місяцем, руслом цієї ріки, або Матір'ю-Землею, «для плодючості якої вода була необхідністю», так саме і Місячним роком у 354 дні, «регулятором періодів нарощення». Таким чином все це є статевим та фалічним, і наші сучасні вчені не можуть побачити у цих символах нічого, окрім фізіологічного та фалічного значення. Все ж три цифри 365, або кількість днів у сонячному році, мусять бути розшифровані лише ключем Піфагора, щоби знайти у них високий філософський та моральний сенс. Одного прикладу буде достатньо. Вони можуть бути прочитані наступним чином: Земля (3) – оживлена (6) – Духом Життя (5). Просто тому, що число 3 є еквівалентом грецької Гами (Г) символа Геї, Землі, у той час коли число 6 є символом духу оживлення та натхнення, а число 5 є загальною квінтесенцією, що розповсюджується у всіх напрямках та утворює всю матерію. Наведені нами декілька доказів та прикладів відкривають лише малу долю методів які застосовувалися для читання символічних ідеографів та чисел древності. І тому, що система ця була надзвичайно складною та важкою, то лише небагатьом, навіть між Посвячених, щастило заволодіти всіма сімома ключами. І чи потрібно у такому випадку дивуватися, що все метафізичне поступово зійшло до рівня фізичної Природи; що Сонце, одного часу символ Божества, перетворилося лише у символ його творчої пристрасності; та далі було зведене до гліфу фалічного значення? Але, без сумніву, не ті хто відповідав методу Платона від загального до особистого, могли будь коли почати символізувати власні релігії емблемами статі! Цілком справедливо, хоча і було написано Еліфасом Леві, цим втіленням парадоксом, що «Людина – Бог на Землі і Бог є Людина на Небі». Але це не могло мати та ніколи не мало відношення до Єдиного Божества, а лише до Кількості його втілених променів, названих нами Дхіані-Коганами, а древніми – Богами, наразі перетвореними церквою на Дияволів по ліву руку та на Рятівника по праву!

Але всі такі догми вирости з одного кореня Мудрості, який росте та набуває розвитку на ґрунті Індії. Немає жодного Архангела, прообраз якого неможна було би знайти у священній країні Ар'яварта... Всі ці прототипи зв'язані з Кумарами, які з'являються на полі дії, «відмовляючись» - як це зробили Санаткумара і Санадана – «створювати потомство». Все ж, їх називають «творцями» (думаючої) людини. Не один раз їх зв'язують з Нарадою – ще однією купою штучних очевидних непорозумінь, але у якому ми маємо багатство філософських засад. Нарада є водієм Гандхарв, небесних співаків та музикантів. Езотерично причина ця пояснюється тим фактом, що Гандхарви є «наставниками людей у Таємних науках». Це саме вони, хто «полюбили жінок Землі» та відкрили їм таємниці творіння; або як сказано у Веді, «небесний» Гандхарва, є божество яке знало та відкрило таємниці неба та взагалі божественні істини. Якщо ми згадаємо, що написано про цей гурт Ангелів у Книзі Єноха та Біблії, то алегорія стане ясною; водій їх, Нарада, хоча і відмовляється

розмножуватися, все ж спрямовує людей стати Богами. Окрім того, всі вони, як сказано у Ведах є Чхандаджа, «волею народжені», або втілені у різних Мануантарах за власним бажанням. У екзотеричній літературі вони явлені як існуючі у всі віки; до того деякі «прокляті на нове народження» інші втілюються за почуттям боргу. Нарешті, в якості Санакадіті, семеро Кумар, що відправилися відвідати Вішну на «Білому Острові» (Швета-Двіпа), Острові заселеному Маха-Йогами – зв'язані з Шака-Двіпа та з лемурийцями та атлантами Третьої та Четвертої Рас. У Езотеричній Філософії всі ці Рудри (Кумари, Адітії, Гандхарви та Асури тощо) є найвищими Дхіані-Коганами, або Девами, що стосується до розуму. Вони ті, хто заволоділи шляхом саморозвитку п'яти-складною природою – звідси і сокровенність числа п'ять – зробилися незалежними від чистих Арупа Дев. Це є таємниця, яку дуже важко засвоїти та зрозуміти правильно. Бо ми бачимо, що ті хто були «слухняними до закону», на рівних з «повсталими» були засуджені на втілення у кожному циклі. Ріші Нарада проклятий Брамою на постійні мандри Землею, тобто постійне перевтілення. Він повстав проти Брами та все ж, доля його не гірше долі Джая – дванадцятьох Великих Богів-Творців, створених Брамою для допомоги йому у справах творіння. Бо останні, занурені у містичне спостереження, лише забули творити; і за це вони так саме прокляті Брамою народжуватися у кожній Мануантарі. Та все ж їх називають – разом з повсталими – Чхандаджа, або ті хто народжені за власної волі у людській формі.

Все це викликає непорозуміння у тих, хто розуміють сенс Пуран лише за мертвою буквою. Тому ми зустрічаємо сходознавців які не бажають залишатися у непорозумінні, розрубують Гордіїв вузол загадок, та оголошують всю схему «видумками... породженнями уяви брамінів та їх любові до прибільшень». Але для вивчаючого Окультизм все це має глибокий філософський сенс. Ми охоче віддаємо шкарлупу західним санскритологам, але заявляємо свої права на самий плід. Ми робимо більше; ми погоджуємося, що у одному сенсі багато що у цих так званих «байках» має відношення до астрономічних алегорій про сузір'я, астеризми, зірки та планети. Все ж, якщо Гандхарви у Риг-Веді можуть уособлювати вогонь Сонця, то Гандхарви-Деви є істотами як фізичного так і психічного характеру, у той час коли Апсараси (з іншими Рудрами) суть якості та кількості. Одним словом, якщо Теогонія Ведичних Богів буде будь коли розгаданою, вона відкриє невимірні таємниці Творіння Буття. Правильно каже Парашара: «Ці гурти тридцяти трьох божеств... існують від віку до віку, і поява їх та зникнення аналогічні сходу та заходу Сонця».

Був час, коли східний символ хреста та кола, Свастика, був всесвітнім. Для буддистів, китайців та монголів езотерично та екзотерично Свастика означає «десять тисяч істин». Ці істини, кажуть вони, належать до таємниць Невидимого Всесвіту та первісної Космогонії та Теогонії. «З того часу, коли Фохат перетнув Коло на вподобі до двох ліній полум'я (горизонтально та вертикально), Воїнства Благословенних ніколи не припиняли посилати своїх представників на Планети, які від початку вони мусять охороняти». Ось чому Свастика завжди кладеться – також і Тау клався у Єгипті – на груди померлих містиків. Свастика зустрічається на місці серця у зображеннях та статуях Будди в Тибеті та Монголії. Свастика є печатка яка так саме клалася на серце живих Посвячених, до того у деяких вона була назавжди відбита на тілі вогнем. Саме тому, що вони мусять зберігати ці істини непорушними та недоторканими у вічній мовчанці та таємниці «до дня, коли вони будуть прочитані та усвідомлені їх обраними нащадками» - новими Посвяченими, «гідними довіри та вручення їм десяти тисяч досконалостей». Та все ж, символ цей наразі так принижений, що він часто прикрашає головні убори «Богів», огидних ідолів послідовників Бонпо – дугпа, або чаклунів, у Тибетських прикордонних землях – до того часу, доки він не відкритий якимось Гелугпа та не зірваний разом з головою «Бога», хоча краще було би, щоби саме голова такого прихильника була відокремлена від його гріховного тіла. Та Свастика ніколи не може втратити власних сокровенних властивостей. Поглянемо назад і ми побачимо, що

вона застосовувалася як Посвяченими та Ясновидцями, так і жерцями Трої, бо багато її зображень було знайдено Шліманом на місці цього древнього міста. Вона зустрічається у древніх перуанців, асирійців, халдеїв, так саме як на стінах циклопічних споруд старих як світ; у катакомбах Нового Світу та Старого, у Римі, де – внаслідок того, що перші християни приховували себе та свою релігію – вона називалася *Cruz Dissimulata*. «На думку де Россі, Свастика від самого раннього часу була улюбленою формою хреста, яка застосовувалася з окультним значенням, що доводить, що таємниця ця не належала хресту християн. Один хрест у вигляді Свастики у катакомбах стоїть як знак на одному напису, де написано: «ΖΩΤΙΚΟ ΖΟΤΙΚΗ (? ΖΩΤΙΚΗ), Vitalis Vitalia» або життя життя». Але кращим свідоцтвом древності хреста є те, що наводиться самим автором «The Natural Genesis»: «Припускається, що значення хреста як християнського символу відноситься до епохи, коли Ісус Христос був розп'ятий. Та все ж, у «християнській» іконографії катакомб протягом перших шістьох або сімох сторіч не зустрічається фігура людини розп'ятої на хресті. Існують різні форми хреста, за виключенням цієї – яку вважають точкою виходу нової релігії. Це не було початковою формою, але закінченою формою Хреста Розп'яття. Протягом приблизно шістьох сторіч після початку християнської ери засади християнської релігії на розп'ятому Рятівникові цілком відсутні у мистецтві християн! Самою ранньою формою людської фігури на хресті є розп'яття, подароване Папою Григорієм Великим Королеві Теодолінді Ломбардській, яке наразі є у Церкві Св.Іоанна у Монза, у той час коли у катакомбах Риму не було знайдено жодного Розп'яття, більш раннього періоду, ніж зображення у Сан-Джуліо, яке належить до сьомого або восьмого сторіччя... Немає ні Христа ні Розп'ятого; Хрест є Христос, так саме як *Stauros* (Хрест) був образом та ім'ям Гора, Христа гностиків. Хрест, не сам Розп'ятий, є первісним символом християнської церкви. Хрест, не сам Розп'ятий є головним предметом зображення у мистецтві та шануваннях релігії. І цей хрест є дохристиянським, він язичницький та хрест не вірних і має пів дюжини різних форм. Культ почався з хреста, і Юліан був правий, коли казав, що він підтримував «війну проти Х», якого він імовірно вважав прийнятим агностиками та міфолаторами, щоби надати йому недосяжного значення. Протягом сторіч хрест був символом Христа і до нього зверталися, як до живої істоти. «Він був обожнений спочатку та «олюднений» на кінці».

Мало світових символів, які були би такими насиченими істинним Окультним сенсом як Свастика. Вона символізована цифрою 6. На вподобі до цієї цифри у власному конкретному поданні вона показує так саме як і ідеограф числа, на Zenit та Надир, на Північ, Південь, Захід та Схід; скрізь зустрічається одиниця, і одиниця ця віддзеркалюється у всіх та кожній одиниці. Це є емблема діяльності Фохату, постійного оберту «Коліс» та чотирьох Стихій, «Священних Чотирьох» у їх містичному і не лише у одному космічному значенні; далі її чотири руки, зігнуті під прямим кутом, щільно зв'язані, як це показано у іншому місці, з вагами Піфагора та Гермеса. Посвячений у таємниці значення Свастики, кажуть Коментарі, «може накреслити на ній з математичною точністю еволюцію Космосу та увесь період Сандх'я». Так саме «відношення Видимого до Невидимого» та «перше зародження людини та видів».

Для східного окультиста Дерево Знання Рая, серця самої людини стає Деревом Життя Вічного та не має нічого спільного з людськими тваринними почуттями. Це є абсолютна таємниця, що відкривається лише через зусилля Манаса, ЕГО, спрямованого на визволення з рабства почуттєвого сприйняття та до прозріння у світло Єдиної Вічно-сущої Реальності. Для західного кабаліста, а ще більше для поверхового символіста, вихованого у пагубній атмосфері матеріалістичної науки, головним поясненням таємниць хреста є його статевий елемент. Навіть сучасний коментатор спіритуаліст, думка якого у другому відношенні не позбавлена духовності, вбачає саме цю рису у хресті та свастиці попереду всіх інших. «Хрест застосовується у Єгипті як охоронний талісман рятівної сили. Тіфон або Сатана дійсно зустрічаються прикованими та

прив'язаними до хреста. В «Ритуалі» Озіріс проголошує: «Апопіс скинутий, мотузки їх зв'язують Південь, Північ, Схід та Захід, мотузки їх на ньому. Har-gu-bah зв'язав його». Це були мотузки чотирьох частин світу, або хрест. Сказано, що Тор розбиває голову змія своїм молотом... у формі свастики або хреста... У первобутніх гробницях Єгипту план Покою мав форму хреста. Пагода у Матурі... місце народження Крішні, побудована у формі хреста». Це цілком точно, і ніхто не може побачити тут «статевий культ», яким сходознавці полюбують розбивати голову язичництва. Але що можна сказати про євреїв та екзотеричні релігії деяких індуських сект, особливо про ритуали Валабачар'їв? Бо як сказано, культ Шиви з його Лінгамом та Іоні, стоїть дуже високо у філософському сенсі, не дивлячись на його сучасне падіння, щоби його можна було назвати просто фалічним. Але культ Дерева та Хреста у євреїв, засуджений їх власними Пророками, навряд може уникнути цього звинувачення. «Сини чаклунів, сім'я перелюбства», як називає їх Ісайя, ніколи не гребували випадком, щоби «збудити себе під кожним зеленим деревом» - що не свідчить про метафізичні розваги. Саме від цих монотеїстичних євреїв християнські народи запозичили свою релігію, свого «Бога Богів, Єдиного Живого Бога», у той самий час зневажаючи культ Божества древніх філософів. Не заважатимемо їм вірити та вклонятися фізичній формі хреста всіма способами.

Але для послідовника істинної східної архаїчної Мудрості, для того хто вклоняється лише Абсолютній Єдності, цьому вічно пульсуючому великому Серцю, яке б'ється скрізь, у кожному атомі Природи, і кожний такий атом містить зародок з якого він може виростити Дерево Знання, плоди якого дають Життя Вічне, а не лише фізичне. Для нього хрест та коло, Дерево або Тау – навіть після того, коли кожний символ що до цього, був розглянутий один за іншим – залишаються все ж глибокою таємницею у їх Минулому, і лише на це Минуле спрямовує він свій погляд. Його мало хвилює – чи буде це Сім'ям з якого росте генеалогічне Дерево Буття, назване Всесвітом. Так саме не Троє у Одному, потрійний аспект Сім'я – його форма, колір та речовина – цікавлять його, а та Сила, що спрямовує його зростання, Сила вічно таємнича та вічно неосяжна. Бо ця життєва Сила, що примушує сім'я проростати, розкриватися та випускати паростки, далі утворювати стовбур та гілки, які у свою чергу згибаються на вподобі до гілок Ашватха, священного Дерева Бодхі та викидають своє насіння, яке вкоріняється та розмножує нові дерева – ця Сила є єдиною Силою, що має реальність для нього, бо це є ніколи не помираюче Дихання Життя. Язичницький філософ шукав причину, сучасний задоволений наслідками та шукає першу у останніх. Що лежить за межами них, він не знає, так саме і сучасний агностик не турбується про це; відкидаючи таким чином знання, на якому він може цілком безпечно заснувати власну науку. Все ж, ця проявлена Сила має відповідь для того хто шукає знати її. Той хто бачить у хресті, хрестом перетнуте коло Платона, язичника а не прообраз обрізання, як вважав Св. Августин - християнин, розглядається церквою як язичник, наукою як божевільний. І це тому, що відмовляючись вклонятися Богові фізичного зародження, він визнає що нічого не може знати про Причину, що лежить у основі так званої Першопринци, про Безпричинну Причину цієї Життя-Причини. Мовчки сприймаючи Все-сутність Безмежного Кола як універсальний постулат, на якому заснований увесь проявлений Всесвіт, мудрець у глибокій шані мовчить про те, про що жодна смертна людина не мусила би дерзнути будувати здогадки. «Логос Бога Дає Одкровення людині, і логос людини Відкриває Бога» - пише Еліфас Леві у одному з власних парадоксів. На це східний окультист відповів би: за тієї умови все ж, щоби людина залишалася німою, що до тієї Причини, яка породила як Бога, так і його Логос. Інакше вона неодмінно стане осквернителем, а не винахідником Неосяжного Божества.

Далі ми мусимо підійти до таємниці - Семи-складності в Природі. Можливо, що все, щоби ми не сказали, буде приписане збігам та випадковості. Нам можуть сказати, що це число в Природі цілком природне – що у дійсності ми і стверджуємо – і не має більшого значення ніж ілюзія руху,

яку утворюють так звані «кола веретена». Цим «дивним ілюзіям» не було надано великого значення, коли професор С. Томпсон повідомив про них на зборах Британської Асоціації у 1877 році. Все ж ми бажали би знати наукове пояснення чому сім завжди є переважним числом – шестеро концентричних кілець навколо сьомого та семеро кілець один у середині другого навколо центральної точки та так далі – у цій ілюзії як від рухомого блюдця так і від будь якої іншої посудини. Ми викладаємо рішення, відкинуте наукою, у наступному Відділі.

ВІДДІЛ 11

ТАЄМНИЦІ ГЕБДОМАДИ

Ми не можемо закінчити цю частину про Символізм Архаїчної Історії, без спроби пояснити постійний повтор у всіх писаннях, відомих сходознавцям цього містичного числа, Гебдомади. Тому, що кожна релігія від найдревнішої до останньої має його присутність та пояснює це у відповідності до власних особливих догм, то завдання це не з легких. Тому кращим рішенням буде зробити огляд всього з пташиного польоту. Числа 3, 4, 7 є священними числами Світла, Життя та Єдності – особливо у цю сучасну Мануантару, наш Цикл Життя, особливим представником або числом-фактором якого є число сім. Це мусить бути наразі доведеним. Якщо спросити браміна, який вивчив Упанішади, сповнені древньої Мудрості, чому він, «чий семеро предків пили сік Місячної рослини», іменується Трисупарна, за ствердженням приписаним Бопаведу; і чому брамін Трисупарна мусить шанувати Сомпа Пітрі – то мало хто зможе відповісти на це питання; якби вони і знали, то ще менше мали би бажання задовольнити зацікавленого. Тому будемо дотримуватися того, чому вчить нас древня Езотерична Доктрина. Як написано у Коментарі: «Коли перші Семеро з'явилися на Землі, вони кинули у ґрунт сім'я всього, що росте на Землі. Спочатку з'явилися Троє, і Четверо були додані до них, щойно камінь перетворився на рослину. Далі прийшли другі Семеро, які керуючи Дживами рослин, створили середні (проміжні) періоди між рослинами та рухомою живою твариною. Треті Семеро виявили свої Чхая... П'яті Семеро заключили власну Сутність... Таким чином людина стала Саптапарна».

(А) САПТАПАРНА

Таким є ім'я людини за Окультної термінології. Воно означає, як це пояснене у іншому місці, рослину з сімома листками, і це найменування має велике значення у буддійських легендах. Той самий сенс мало воно, але під маскою і у грецьких міфах. Т або (Тау) форма якого взята з числа 7 та грецької букви Г (Гамма), є як було сказано у останньому Відділі, символом Життя Вічного; земного життя, бо Г (Гамма) є символом Землі (Гея) та Життя Вічного, бо цифра 7 є символ того самого життя, зв'язаного з Божественним Життям, цей подвійний гліф у геометричних фігурах визначений як трикутник над квадратом – Трикутник та Квадрат, символ Семи-складної Людини. Так, число шість вважалося у древніх містеріях емблемою фізичної Природи. Бо воно є зображенням шістьох вимірів всіх тіл – шістьох напрямів, які складають їх форму, а саме чотири у напрямках сторін світу – Північ, Південь, Схід та Захід та два доверху та донизу, відповідно до Зеніту та Надіру. Тому, у той час коли Шести-складність давалася Мудрецями фізичній людині, Семи-складність була для них символом цієї людини з сьомою її безсмертною Душею.

Ж.М.Рагон дає дуже добру ілюстрацію цієї «ієрогліфічної шести-складності», як називає він наш подвійний рівносторонній трикутник. «Ієрогліфічна шести-складність є символом сполучення філософських трьох вогнів та трьох вод, звідки походить народження елементів всього сутнього». Така сама думка міститься у індуському подвійному рівносторонньому трикутнику. Хоча у цій країні він має назву знак Вішну, та у дійсності він є символом Потрійності або Тримурті. Бо навіть у

екзотеричній передачі нижній трикутник (вершиною до низу) є символом Вішну, Бога Вологого Принципу та Води, бо Нараяна є рухомим Принципом у Нара або Водах у той час коли трикутник вершиною до верху є Шива, принцип Вогню, символізований потрійним полум'ям у його руці. Саме ці два переплетені трикутники, помилково названі «Печаткою Соломона» - які так саме є емблемою нашого Товариства – утворюють одночасно Семи-складність та Потрійність та складають таким чином Декаду. З якого боку не дивитися на цей знак, всі десятиєро чисел у ньому. Бо з крапкою посередині, або у центрі він є семи-складний знак або Семи-складність; його Трикутники дають число три, або Потрійність; два трикутники дають Подвійність; трикутники з спільною центральною крапкою для них дають Чотири-складність; шестеро кінців є Шести-складність; центральна точка є Одиницею; П'яти-складність отримуємо з комбінації двох трикутників, парного числа та трьох сторін у кожному трикутнику, першого непарного числа. Ось чому Піфагор та древні присвятили число шість Венері, бо: «Сполучення двох статей та поділ матерії на потрійності необхідні для сили зародження, цієї властивості та бажання розмноження у всіх тілах». Віра у «Творців», або в уособлені Сили Природи, насправді не є політеїзмом а філософською необхідністю. Земля так саме як і всі інші планети нашої системи, має Семеро Логосів – Променів від Єдиного «Променя-Батька» - Протогонісу, або Проявленого Логосу, хто жертвує власне Єство (або «Плоть» Всесвіт), щоби Світ та кожна тварина у ньому мали власне свідоме буття. Числа 3 та 4 відповідають чоловічому та жіночому початкам, Духу та Матерії, їх сполучення є емблемою Життя Вічного у Дусі – дугою до верху – та в Матерії, як у вічному Елементі Воскресіння – через народження та розмноження. Духовна чоловіча лінія вертикальна (I); диференційована лінія матерії (–) горизонтальна; разом вони складають хрест (+). Три невидиме; чотири на плані об'єктивного вивчення. Ось чому вся Матерія Всесвіту якщо буде аналізована наукою до її основ, може бути зведена лише до чотирьох Елементів – Вуглецю, Кисню, Азоту та Водню; так саме чому три-первісна, ноумени чотирьох або градації Духа та Сили, залишилися для точної науки terra incognita і лише теоріями та простими назвами. Служителі її спочатку мусять повірити у первісні причини та вивчити їх, до того як вони можуть сподіватися виміряти глибину Природи та ознайомитися з потенціалом наслідків. Таким чином у той час коли вчені Заходу користувалися та користуються ще у власних зайняттях лише чотири-складністю, або матерією, Східні Окультисти та їх учні, великі алхіміки всього світу, мають всю семи-складність як об'єкт вивчення. Як кажуть алхіміки: «Коли Три та Чотири цілують один одного, Квадрат приєднує власну середню природу до природи Трикутника (або Потрійності, тобто поверхня однієї з його площин стає середньою поверхнею другого) та утворює Куб; лише після цього він (розгорнутий Куб) стає вмістилищем та числом Життя, Батьком-Матір'ю Сімома».

Наступна діаграма можливо допоможе вивчаючому зрозуміти ці паралелі.

ЛЮДСЬКІ ПРИНЦИПИ		ПРИНЦИПИ ФІЗИЧНОЇ ПРИРОДИ
7. Атма		
6. Будхі		
5. Манас		
4. Кама Рупа принцип тваринного бажання, невід'ємний від тваринного існування	ВОДЕНЬ	Найлегший з газів, горить у Кисні, створює воду та входить до всіх органічних утворень
3. Лінга Шарірі, інертний носій Життя та форми тіла	АЗОТ	Інертний газ, носій з яким змішується Кисень для дихання.
2. Прана, Життя, активна Сила всіх життєвих феноменів	КИСЕНЬ	Газ який підтримує полум'я дає життя, діяльний хімічний посередник органічного життя
1. Матерія Тіла, створена поверху Лінга Шаріра Праною	ВУГЛЕЦЬ	Матеріал для горіння, основа всіх органічних речовин.

Нас вчать, що всі примітивні форми органічного життя виявляються так саме у семи-складних гуртах чисел. Від мінералів, або «м'яких каменів, що стали твердими» мовою Станців, за якими «тверді рослини, що стали м'якими», є продуктами мінералів, бо «з надр каменю народжується рослинність», та так до людини - всі перші зразки всіх царств Природи починають власне існування як ефірні, прозорі оболонки. Це звісно, має місце лише на самому початку життя. З наступним періодом вони стають все щільнішими і у цьому вже починають ділитися на види, всі за виключенням людини, першої з ссавців у Четвертому Колі.

Вергілій, посвячений більш або менш у Езотеричну Філософію, як кожний поет древності оспівував еволюцію у наступних словах з Енеїди: «Спочатку (Божественний) Дух всередині підтримує небеса, землю та водні рівнини, орбіту Місяця та сяючі зірки і (Вічний) Розум, розсіяний у всіх частинах (Природи) спрямовує власну неосяжну побудову та змішується з тілом (Всесвіту). Далі виникає раса людей та звірів, життєва основа літаючих пород та чудовиськ, яких Океан вирощує під власною кришталевою поверхньою». «Все виникає з Ефіру та з його сімох природ» - кажуть алхіміки. Наука знає їх лише за їх поверховими наслідками.

«Спочатку виникло Три, або Трикутник». Цей вираз має глибоке значення в Окультизмі, і факт цей підтверджений в мінералології, ботаніці і навіть геології – як це було доведено у Відділі «Хронологія Брамінів» - складним числом сім, бо три та чотири складають його. Сіль у розчиненому стані доводить це. Коли її молекули починають відкладатися у формі кристалів, то перша форма яку вони утворюють є трикутник, маленька піраміда та конус. Це є форма Вогню, звідки і слово «Піраміс»; у той час коли друга геометрична форма у проявленій Природі є квадрат або куб, 4 та 6; бо як каже Енфірльд, «часточки землі мають форму кубів, часточки вогню пірамід - істинно так. Пірамідальну форму мають сосни – найбільш примітивне дерево після періоду папоротів. Таким чином дві протилежності космічної Природі – вогонь та вода, жар та холод – починають свої метрографічні прояви; одне через три-вимірну систему, друге шести-вимірну. Всі кристали снігу під мікроскопом, без виключення являють форму подвійної або потрійної шести-кінцевої зірочки з центральним нуклеєм, на впадінні до маленької зірочки всередині великої. Дарвін коли доводить, що мешканці морського берега живуть під сильним впливом приливів, каже: «Найбільш древні представники у царстві хребетних... імовірно були гуртом морських тварин... Тварини, що живуть приблизно на середньому рівні приливу, проходять через увесь цикл змін приливів протягом двох тижнів... Встановлений таємничий факт, що між вищими та наразі земними хребетними... деякі нормальні та ненормальні процеси проходять протягом однієї або декількох тижнів (по сім днів)... так саме як процес вагітності у ссавців та тривалість лихоманок». «Яйця голубів висиджуються два тижні (або 14 днів); курей три тижні, качок чотири, гусей п'ятеро а страусів семеро». Це щільно пов'язане з Місяцем, Окультний вплив якого постійно має прояв у періодах по сім днів. Саме Місяць є керівником Окультної сторони земної Природи, у той час коли Сонце є фактором та регулятором проявленого життя. Ця істина завжди була очевидною для Ясновидців та Адептів. Яков Беме наполягав на доктрині сімох властивостей вічної Матері-Природи, чим довів що сам він був великим Окультистом.

Але повернемося до розгляду семи-складності у древньому релігійному символізмі. До метрологічного ключа єврейського символізму, який шляхом чисел відкриває геометричне відношення Кола (Єдиного Божества) до Квадрата, Куба, Трикутника, так саме як і всі інтегральні еманції божественного плану, до цього ключа може бути доданий і теогонічний ключ. Цей ключ пояснює, що Ной, Патріарх Потопу, у одному аспекті є замісником Божества (Вселенського Творчого Закону) з метою утворення нашої Землі, її населення і взагалі розповсюдження на ній життя. Таким чином, маючі на увазі семи-складність підрозділів в божественних ієрархіях, як у

космічній побудові, так і в людській, читач легко зрозуміє, що Jah-Novah стоїть у голові та є синтезом нижчої Космічної Чотири-складності. Верхня Сифіротна Потрійність Δ - лівим жіночим кутом якої є Іегова-Біна (Розум) – виявляє Чотири-скданість □. Остання символізує собою Небесну Людину, безстатевго Адама Кадмона, як Природу у її абстракції, та стає знову семи-складністю, коли виявляє з себе додаткові три принципи: нижчу земну або проявлену фізичну Природу, Матерію та нашу Землю – сьомий принцип, або Малкут, «Наречана Небесної Людини» - що утворює таким чином, разом з вищою Триадою, Кетер, Вінцем, все число Древа Сефіротів – 10, Сукупність у Єдності, або Всесвіт. Відокремлені від вищої Трійці, нижчі творчі Сефіроти складають число сім. Вищесказане не має прямого торкання до нашої теми, хоча воно є необхідним нагадуванням для полегшення засвоєння того, що йде за цим. Це питання має на меті довести, що Jah-Novah, або Іегова єврейської Біблії, творець нашої Землі людини та всього, що на ній існує, є:

А) Нижча Семи-складність, Елохім Творчій – у його космічному аспекті.

Б) Тетраграмматон, або Адам Кадмон, «Небесна Людина» з чотирьох букв – у його теогонічному та кабалістичному аспекті.

В) Ной у його космічному характері, тотожній індуському Шишта, Людському Сімені, залишеному для заселення Землі від попереднього Творіння, або Мануантари, як це показано в Пуранах, або від допотопного періоду, як це алегорично викладено в Біблії.

Але, чи буде біблійний Бог-Творець Чотирма (Тетраграмматон) або Трьома, він не є Вселенським 10, якщо лише він не поєднаний з Ейн-Софом (як Брама з Парабраманом), а семи-складність, одна з багатьох таких Всесвітньої Семи-складності. Для пояснення цього питання наразі його стан та статус як Ноя можуть бути краще за все явлені, якщо розташуємо 3 (Δ) та 4 (□) на паралельних лініях з космічними та людськими принципами. Для цього скористуємося старою, знайомою класифікацією. Таким чином:

Як за додатковим доказом цього нехай читач звернеться до кабалістичних праць. «Апарат – гора сходження = Хор-laped. Natho виводить це слово з слова Arath. Видавець Мойсея Cerenensis пише: «Цим, кажуть вони, визначається перше місце сходження (ковчегу)». Під словом «Berge», гора, Норк має на увазі Апарат; «бо Апарат замість Arath – Земля, що є арамейським подвоєнням». Тут ясно, що Норк та Natho користуються тим самим еквівалентом у Arath, у сенсі Землі». Таким чином, Ной є символом як Корінного Ману так і Ману Сімені, або Сили, яка надала розвитку

Планетний Низці та нашій Землі, та Корінній П'ятій Расі (яка була врятована, у той час коли останні залишки Четвертої загинули) – Вайвасвата Ману; до того число 7 з'являється на кожному кроці. Саме Ной як замісник Іегови, представляє семи-складне Воїнство Елохіма і, таким чином є Батьком, або Творцем (Охоронцем), всього тваринного життя. Звідси наступні вірші з Книги Буття: «І різної скотини чистої візьми по семи чоловічої (3) та жіночої (4) статі, також і птахів небесних по семеро», тощо, а далі йдуть всі періоди по семеро днів та інше.

(Б) ЧОТИРИ-СКЛАДНІСТЬ У ЗВ'ЯЗКУ З СЕМИ-СКЛАДНІСТЮ.

Таким чином, число сім як складене з 3 та 4, є переважним фактором у древній релігії тому, що воно є таким фактором в Природі. Сприйняття його мусить бути виправданим і воно мусить бути явленим як число *par excellence*, бо з часу появи «Езотеричного Буддизму» були підняті заперечення та висловлені сумніви, що до правильності цих стверджень. Вивчаючи мусить бути попереджений, що у всіх схожих числових підрозділах Єдиний Всесвітній Принцип – хоча він і згадується як єдиний, бо він є Єдиний – ніколи не приймається до уваги. Він стоїть у власній якості Абсолютної, Безмежної та Всесвітньої Абстракції цілком самостійно, сам по собі, по за залежністю від будь якої Сили, ноуменальна вона або феноменальна. Автор статті «Особистий та Безособистий Бог» пише: «Сутність ця не є ні матерією, ні духом; вона ні ЕГО ні не ЕГО і вона ні об'єкт ні суб'єкт. На мові індуських філософів це є первісна та вічна комбінація Пуруш (Дух) та Пракриті (Матерія). Тому, що адвайтисти дотримуються думки, що зовнішній предмет є просто продуктом наших ментальних станів, то Пракриті є ні чим іншим ніж Ілюзія, а Пуруш – єдина реальність; це є єдине буття яке залишається у світі Ідей. Це... і є Парабраман адвайтістів. Навіть якби існував особистий Бог у будь якому матеріальному Упадхі (фізична основа форми), то з точки зору адвайтиста було би така сама кількість причин сумніватися у його ноуменальному існуванні як і у випадку будь якого іншого предмету. На їх думку свідомий Бог не може бути першо-набором Всесвіту, бо його Его було би наслідком попередніх причин, якщо слово свідомий передає лише звичайний сенс його. Вони не можуть дозволити, щоби велика сукупність всіх станів свідомості у Всесвіті є їх Божество тому, що ці стани постійно змінюються і космічна Ідеція припиняється під час Пралаї. У дійсності існує лише один постійний стан у Всесвіті, це є стан цілковитої несвідомості, фактично чисте Чідакашам (поле свідомості). Коли мої читачі усвідомлять той факт, що цей величний Всесвіт насправді є лише велика агрегація різних станів свідомості, то вони не будуть здивованими, коли знатимуть, що ультимативний стан несвідомості вважається адвайтистами як Парабраман». Хоча і сама по собі цілком за межами людського розуміння або розрахунку, ця «велика агрегація різних станів свідомості» семи-складна та у сукупності складена з так саме семи-складних гуртів – просто тому, що «здатність усвідомлення існує у сімох різних аспектах у відповідності до сімох умов матерії», або сімох властивостей та станів. І тому серія від одного до семи Езотеричних обчислень починається з першого проявленого принципа, який є число один, якщо ми почнемо зверху, і число сім якщо знизу, або від нижчого принципа.

Чотири-складність шанується у Кабалі так саме, як у свій час вона шанувалася Піфагором, як самим досконалим, або точніше священним числом, бо воно виходить від Єдиного, першої проявленої Одиниці або точніше Троє у Одному. І останнє завжди вважалося неособистим, безстатевим, неосяжним, хоча і у межах можливостей для вищих розумових здатностей. Ніколи не припускалося, щоби перший прояв вічної Монади, став символом другого символу, щоби Ненароджене замінило би Стихіями народжене, або щоби єдиний Логос став символом Небесної Людини. Тетраграмматон, або Тетрактис греків, є Другий Логос, Деміург. «Тетрада, як вважає Томас Тейлор, є сама тварина, відповідно до Платона, який як справедливо відзначає Сиріянин, був найвидатнішим між піфагорійців; вона існує на межі осяжної Потрійності, як це цілком

задовільно доведене Проклом у третій книзі його трактата на Теологію Платона. І між цими двома Потрійностями (подвійним трикутниками) одній осяжній і другій ментальній, існує інший клас богів, пристосованих до двох крайностей...». Світ Піфагора за Плутархом, складений з подвійної Чотири-складності. Це ствердження підтверджує те, що сказано про вибір нижчого Тетрактису екзотеричними теологіями, бо: «Чотири-складність розумового світу (світ Махату) є T`Agathon, Nous, Psycue, Hyle; у той час коли Чотири-складність світу почуттів (Матерії), який якщо точно і був саме тим, що Піфагор мав на увазі під словом Космос, складений з Вогню, Повітря, Води та Землі. Чотири Елементи називаються rhizomata, або корені, або принципи всіх змішаних тіл». Це значить, що нижча Чотири-складність є коренем ілюзії Світу Матерії; це і є Тетраграмматон євреїв та «таємниче божество» яке сучасні кабалісти шанують! «Це число (чотири) складає арифметичну середину, між монадою та гептадою, містить у собі всі сили, як виробляючих так і вироблених чисел; бо воно одне з усіх чисел до десяти складене з відомого числа; подвоєна дуада утворює тетраду, а подвоєна тетрада (розгорнута) утворює гептомаду (семи-складність). Два помножене на себе дає чотири, і ще раз повернуте на себе стає першим кубом. Цей перший куб є плодоносним, основа кількостей та різноманітностей, складене з двох та чотирьох (що залежить від монади, сьомого). Таким чином два принципи тимчасових речей піраміс та куб, форма та матерія, мають спільне джерело, тетрагон (на землі та монади на небі)». Тут Рейхлін видатний авторитет з Кабали, доводить, що куб є «матерія», у той час коли піраміда або триада є «формою». Для герметистів число чотири стає символом істини лише у випадку коли воно перетворюється на куб, який коли розгортається, стає сімома та символізує цим чоловічий та жіночий елементи і так саме елемент Життя». Деякі учні були здивовані, як зрозуміти, що вертикальна лінія, що символізує чоловіче начало, стає у хресті лінією поділеною на чотири частини (жіноче число) у той час коли горизонтальна (лінія матерії) стає поділеною на три. Але це легко пояснити. Якщо середня площа «розгорнутого» кубу спільна для горизонтальної та вертикальної ліній, то вона стає нейтральною основою та не належить жодній з них. Лінія духу залишається потрібною, а лінія матерії подвійною, бо число два парне і тому жіноче. Окрім того відповідно до Феона, у його праці «Математика», піфагорійці які дали Тетрактису назву Гармонія, «бо він є diatessaron in sesquitertia», дотримувалися думки, що: «Поділ канону однострунного інструменту був зроблений на основі тетрактису на діаду, триаду та тетраду; бо він містив sesquitertia, sesquialtera, подвійну, потрібну та чотири-складну пропорцію, сума яких 27. У древніх музичних визначеннях чотири-струнний інструмент мав три класи, або інтервали, та чотири градації звуку, названі греками діатессарон, а нами чвертю». Окрім того четвірка, хоча парне число, тому жіноче («пекельне»), мінялося у відповідності до форми. Це показано Стентелеєм. Чотири у піфагорійців мало назву «Утримувача Ключа Природи», але у поєднанні з трьома, що разом семеро, воно ставало досконалим та гармонічним числом – числом самої Природи. Чотири було «чоловічим у жіночій формі», коли воно утворювало хрест, а сімка є «Володарем Місяця», бо планета ця примушена змінювати власну зовнішність кожні сім діб. Саме на числі сім, Піфагор заклав власну доктрину Гармонії та Музики Сфер, та дав назву «тон» відстані від Землі до Місяця; від Місяця до Меркурія – половина тону, так саме як від Меркурія до Венери; від Венери до Сонця – один тон з половиною; від Сонця до Марса – тон; від Марса до Юпітера – половина тону; від Юпітера до Сатурна – половина; від Сатурна до Зодіака – один тон; що складає семеро тонів – діапазон гармонії. Вся мелодія Природи міститься у цих сімох тонах і тому має назву «Голос Природи». Плутарх пояснює, що древні греки розглядали Тетраду як корінь та принцип всіх речей, бо це було число елементів, які народили всі створені речі, видимі та ні.

Між Братами Розенкрейцерами фігура хреста, або розгорнутого куба, складала тему дисертації для отримання одного з теософічних рівнів Peuvret та тлумачилася на засадах

принципів світла та темряви або добра та зла. «Світ осяжний походить від божественного розуму (або одиниці) наступним чином – Тетрактис, віддзеркалює на власній сутності та за власним бажанням першу одиницю, яка виробляє все існуюче та проголошує: один на один, два на два і негайно виникає тетрада з вищою одиницею на вершині та стає Пірамісом, основа якого є проста тетрада, відповідна до поверхні на якій світло божественної одиниці виробило форму безтілесного вогню внаслідок сходження Юнони (матерії) у нижчі речі. Звідси виник вогонь, що не опалює. Це є творіння середнього світу, який євреї називають Вищим, світом (іх) божества. Він має назву Олімп, світлоносний та сповнений окремими формами, де є місцеперебування безсмертних богів, *deum domus alta*, і вершиною якого є одиниця, стіна – потрійність, його площа – чотири-складність». «Площина» таким чином, залишається поверхнею, і не має значення якщо вона буде надана сама собі. Лише одиниця освітлює чотири-складність, нижча четвірка також мусить вибудувати собі стіну з потрійності якщо бажає проявитися. Окрім того, Тетраграмматон або Мікропросопус, є «Іегова» який привласнив собі доволі помилково «Був, Є та Буде», наразі перекладене як «Азм є те, що Азм є» та пояснене як таке, що має відношення до вищого абстрактного Божества, у той час коли Езотерично та насправді вони означають вічну Матерію, лише періодично хаотичну з усіма її потенційностями. Бо Тетраграмматон єдиний з Природою, або Ізідією та подає собою езотеричний ряд андрогенних Богів, таких як Озиріс, Ізіда, Юпітер-Юнона, Брама-Вак або кабалістичний Jah-Nowah; всі вони чоловічо-жіночі. Кожний антропоморфічний Бог древніх народів, як це чудово зазначив Марцел Фіцин, має власне ім'я написане чотирма буквами. Так у єгиптян він був Теут; у арабів Алла; у персів Сірр; у магів Орсі; у магометан Абді; у греків Теос; у древніх турок Езар; у латинян Деус; до яких Д.Л.Апанія додає німецького Gott та сарматського Vouh; та так далі. Тому що Монада являє одне непарне число, то древні казали, що непарні числа є єдиними досконалими числами; і – зухвало, можливо та все ж як факт – вважали їх всі чоловічими та досконалими, бо вони мали відношення до небесних Богів, у той час коли парні, такі як два, чотири, шість та особливо вісім, вважалися жіночими, недосконалими та мали відношення лише до земних пекельних Божеств. Вергілій відмічає цей факт, та каже: «Numero deus impare gaudet». «Не парне число приємне Богу». Піфагорійці вважали число сім, або Гептагон, релігійним та досконалим числом. Воно називалося Telesphoros, бо за його посередництвом все у Всесвіті та у людстві призводиться до свого кінця, тобто до завершення. Починаючи від часу Лемурії та до Піфагора, Вчення про Сфери, керовані Сімома Священими Планетами, стверджує семеро Сил земної та під-місячної Природи, так саме як і семеро великих Сил Всесвіту, як таких, що виходять та виявляються у сімох тонах, які і є семеро нот музичної гами. Гептада (наша семи-складність) вважалася числом назайманої тому, що воно було не народженням (наприклад до Логоса або Аджа ведантистів): «Без батька... або матері... не від Монади безпосередньо, яка є початок та кінець всього існуючого». Якщо Гептада походить безпосередньо від Монади, як це викладається у Сокровенному Вченні у древніх школах, число це є досконалим та священним для цієї нашої Маха Мануантари. Сімка, або Гептада була дійсно присвячена декільком Богам та Богиням: Марсу з його сімома попередніми, Озирісу, тіло якого було поділене на семеро та на двічі по сім частин; Аполлону, Сонцю, між його сімох планет та його гімнам носію сімох променів на семи-струнній лірі; Мінерві яка не мала ні батька ні матері та іншим. Передгімалайський Окультизм з його семи-складним поділом саме з причини такого поділу, мусить вважатися як найбільш древній, як першоджерело всіх інших. Йому протиставлені деякі фрагменти, залишені неоплатоніками, і прихильники останніх, ледве розуміють що вони захищають та кажуть нам: «Дивіться ваші попередники вірили лише у потрійну людину, складену з Духу, Душі та Тіла. Так саме і Тарака Раджа Йога Індії, обмежує цей поділ трьома, ми чотирма а ведантисти п'ятьма (Коша)». На це ми, що належимо до Архаїчної Школи питаємо: Чому у такому випадку грецький поет каже, що не чотири а семеро співать славу Духовному Сонцю? Семеро букв прославляють мене, Бога

Безсмертного, Божество Все-Могутнє. Чому потрійний Iao, Таємничий Бог, називається «чотири-складним», а між християн символи трьох та чотирьох покриті одним спільним ім'ям Iehovah з сімох букв? Чому в єврейській Шеба, обітниця (Тетрактис Піфагора) тотожна числу сім? Або як каже Д.Массей: «Промова обітниці дорівнювала (ствердженню поділу) «на семеро», і 10, виражене буквою Iod було числом Iao-Sabaot (Бог з десятих букв)». У праці Лукіано «Auctio»: «Піфагор запитує: «Яким є ваш рахунок?» Відповідь така: «Один, Два, Три, Чотири». І Піфагор каже: «Чи бачите ви? У тому, що ви вважаєте за Чотири, міститься десять, досконалий Трикутник та наша Обітниця (Тетрактис, Чотири! – або разом Семеро)». То чому Прокл каже: «Батько золотого вірша співає славу Тетрактису як Джерелу вічної Природи»? Просто тому, що ті західні кабалісти, які наводять проти нас екзотеричні докази, не мають уявлення про істинний Езотеричний сенс. Всі древні космології – стародавні космографії двох самих древніх народів П'ятої Корінної Раси, індусів-арійців та єгиптян, разом з ранніми китайськими расами, залишками Четвертої, або Атлантів – засновували всі свої Містерії на числі 10; вищий Трикутник подавав невидимий та метафізичний Світ, у той час коли нижчі три та чотири, Семеро разом – фізичне царство. Але не єврейська Біблія висунув число сім. Гезіод вживав висловлювання «сьомий є священний день», коли ніхто ще не чув про Саббат «Мойсея». Застосування числа сім ніколи ще не було обмежене одним народом. Про це достатньо свідчать семеро ваз у Храмі Сонця біля руїн Бабіана у Верхньому Єгипті; семеро вогнів, що постійно горять перед вітарем Мітри; семеро священних храмів арабів; семеро півостровів; семеро островів; семеро морів; семеро гір та річок Індії та Зогара; семеро Сифіротів або семеро дивовиж; семеро Божеств Готів; семеро світів халдеїв та їх Духів; семеро сузір'їв, згаданих Гезіодом та Гомером; та всі нескінченні сімки які зустрічаються сходознавцям у кожному відкритому для них манускрипті.

На решту нам залишається сказати наступне: достатньо було поданим, щоби довести чому людські принципи були та наразі поділяються в Езотеричних Школах на семеро. Зробіть з них чотири, і ви або залишите людину або без її нижчих, земних елементів, або без вищих, і якщо дивитися на них з фізичної точки зору – то ви отримаєте бездушну тварину. Четвірка мусить бути вищою або нижчою – небесним або земним Тетрактисом; щоби це стало зрозумілим, людина за древньої Езотеричної Школи вважається семи-складною. Це так добре розумілось, що навіть так звані християнські гностики прийняли цю освячену віками систему. Тривалий час це залишалося таємницею, хоча і були підозри, але жоден Манускрипт того часу не писав про це цілком ясно, щоби задовольнити скептика. Але на допомогу нам прийшла цікава літературна праця нашої епохи – древнє але добре збережене Євангеліє гностиків, Pistis Sophia. Для можливо більшого доказу, ми наведемо слова авторитета, Ч.В.Кінга, єдиного археолога, який отримав проблиск на цю складну Доктрину, та кращого письменника нашого часу, що до гностиків та їх гем. За цим цілком чудовим зразком релігійної літератури – справжньої гностичної скам'янілості – людська Істота є Семи-складний Промінь від Єдиного, саме як вчить наша школа. Вона складена з сімох елементів, чотири з яких запозичені з чотирьох кабалістичних світів. Таким чином: від Асія вона отримує Нефеш, або засередження фізичних бажань (так саме дихання життя); від Ієцери – Руах, або засередження пристрастей (?); від Бріа – Нешама, або розум; і від Азілут вона отримує Чхая, або принцип духовного життя. Це схоже на прийняття теорії Платона, за якою Душа отримує свої відповідні властивості від Планет у її проходженні крізь їх Сфери. Але Pistis Sophia, з її звичайною сміливістю, надає цій теорії значно більшу поетичну форму (§282). Внутрішня Людина так саме складена з чотирьох частин, але вони подані як повсталі Еони Сфер, які є Силою – часточкою Божественного Світа («Divinae particular auae») яке залишилася в них самих; Душею (п'ятим принципом) «складеною з сліз очей та поту їх страждань»; Схожістю Духа (імовірно наше сумління, шостий принцип); і нарешті Моіра, Доля, (Кармічне Его), призначення якої – вести людину до її

призначеного завершення; якщо вона мусить загинути від вогню, то вести її до цього вогню; якщо вона мусить загинути від дикого звіра, то привести її до цього звіра (сьомий принцип)».

(В) СЕМИ-СКЛАДНИЙ ЕЛЕМЕНТ У ВЕДАХ

ВІН ПІДТВЕРДЖУЄ ОКУЛЬТНЕ ВЧЕННЯ ПРО СЕМЕРО ПЛАНЕТНИХ ТІЛ ТА СЕМЕРО РАС.

Якщо ми бажаємо навести кращі докази повідомлених фактів, ми мусимо звернутися до самого джерела історичної інформації. Бо Гімни Риг-Веди, хоча і цілком алегоричні, все ж доволі показові. Семеро променів Сур'я, Сонця, порівнюються у них з Сімома Світами кожної Планетарної Низки, з сімома Річками Неба та Землі, до того перші означають семеро творчих Воїнств, а останні семеро Людей, або семеро первісних людських гуртів. Семеро древніх Ріші – прабатьки всього, що живе та дихає на Землі – суть семеро друзів Агні, семеро його «Коней», або семеро «Голів». Людська раса виникла з Вогню та Води, так стверджує алегорія; зформована Агні Батьками, або Предками – їх Жертвоприношенням; бо Агні, Ашвіни, Адіт'я – всі вони синоніми цих Жертв, або Батьків, названих Пітара (або Пітрі), Ангираса та Садх'я, «Божественними Жертовниками», самими окультними між інших. Всі вони називаються Дева-Путра Рішааях, або «Сини Бога». «Жертовники», окрім того колективно представляють Єдиного Жертовника, Батька Богів – Вішвакармана, який здійснив величний ритуал Сарва-медха, та скінчив тим, що приніс у жертву самого себе. У цих гімнах «Небесна Людина» називається Пуруш, «Людина», від якої був народжений Вірадж і від Вірадж – (смертна) людина. Саме Варуна – який зійшов з свого високого положення, щоби стати головою Володарів-Дхіані, або Дев – керує всіма феноменами Природи та «проторює стежку Сонцю, якою воно мусить йти». Семеро Небесних Річок (Творчі Боги що сходять) та семеро Річок Землі (семеро первісних Людств) керуються ним. Бо той хто порушує закони Варуни (Вратані, або «течію природної дії», діючі закони), несуть покарання від Індри, Могутнього Ведичного Бога. Врата (закон або сила) якого могутніша за Вратані будь якого іншого Бога. Таким чином, Риг-Веда, древніша за всі інші відомі рекорди, може бути підтвердженням Окультичного Вчення майже у всіх відношеннях. Гімни її що написані першими Посвяченими П'ятої (нашої) Раси про перші Вчення, пишуть про Семеро Рас (дві ще мусять прийти) та уособлюють їх з сімома «Річками», про П'ятеро Рас (Панчакрішта), які вже заселяли наш світ у п'яťох Областях (Панчапрадішах), так саме як і про троє Материків, які існували раніше.

Лише ті вчені, які усвідомлять таємний сенс Пуруш Сукта – у якому інтуїція сучасних сходознавців побачила лише «один з самих древніх гімнів Риг-Веди» - можуть сподіватися зрозуміти, якими є гармонійними її вчення та як підтверджують вони Езотеричні Доктрини. Вони муситимуть вивчити у всій відстроненості їх метафізичного сенсу, відношення змальовані там між (Божественною) Людиною (Пуруш), принесеною у жертву для створення Всесвіту та всього у ній існуючого, та земною людиною, до того як вони зрозуміють приховану філософію віршу: «15. Він («Людина», Пуруш, або Вішвакарман) мав семеро чурбанів палива, що оточували його, та тричі по семеро шарів палива; коли Боги здійснили жертвоприношення, вони зв'язали людину, як жертву». Це має відношення до семи-складних первісних Рас та доводить древність Вед, які імовірно не знали будь якої іншої жертви у цих ранніх вченнях; так саме і до сімох первісних гуртів Людства, бо Вішвакарман уособлює божественне Людство у його сукупності. Ту саму доктрину бачимо ми віддзеркаленою у інших старих релігіях. Можливо, що вона дійшла вірніше, що вона мусила була до нас прийти викривленою та помилково витлумаченою, як це ми бачимо у випадку деяких парсів, які читають її у власному Вендідаді та у інших писаннях та розуміють натяки у їх змісті не краще за сходознавців; все ж, доктрина ясно викладена у їх древніх книгах. Якщо порівняти Езотеричне Вчення з тлумаченнями професора Д.Дарместетера, можна побачити з першого

погляду, у чому помилка та причину, що спричинила її. Ось це місце: «Індо-іранський Асура (Ахура) часто розглядався як семи-складний; за посередництвом гри слів у деяких міфічних формулах та значеннях деяких міфічних чисел, предки індо-іранців прийшли до ствердження сімох світів, до того найвищий Бог часто був семи-складним, як світи якими він керував. У Персії семеро світів стали сімома Каршварами землі; земля поділена на семеро Каршвар, з яких лише одна відома та досяжна для людини, та на якій ми живемо, а саме Хваніратха; що дорівнює ствердженню існування сімох Земель. Парсійська міфологія так саме стверджує семеро небес. Хваніратха сама поділяється на семеро кліматів». Ті самі підрозділи та ту саму доктрину ми бачимо у древнішому та найбільш шанованому з індуських Писань – у Риг-Веді. У ній окрім нашої Землі, згадують Шестеро Світів: Шестеро Раджасмі над Прітхіві, Землею, або над «цим» (Ідам) наче на противагу «тому, що за межами» (тобто шестеро Глобусів або Світів, на трьох інших планах). Маги або маздеї вірили лише у те, у що вірили інші народи; а саме у семеро «Світів» або Глобусів нашої Планетної Низки, з яких лише один досяжний для людини на цей час, це наша Земля; та у послідовний підйом та занурення сімох Материків або Земель, на цьому нашому Глобусі, до того кожний Материк був поділений для збереження пам'яті про семеро Глобусів (одного видимого та шестеро невидимих) на семеро островів або материків, на семеро «Кліматів» тощо. Таким було загальне вірування у ті дні, коли наразі Сокровенне Вчення було досяжним для всіх. Саме ця численність та семи-складний поділ призвели сходознавців до непорозуміння – окрім того до ще більшого непорозуміння внаслідок забуття власних первісних доктрин посвячених індусів та парсів – а саме відносно цього постійного повтору числа сім, яке вони почали розглядати як «міфічне». Це забуття перших принципів відхилило сходознавців з правильного шляху та примусило зробити помилки. Ту саму помилку бачимо ми у визначенні ними Богів. Ті хто незнайомі з сокровенними Вченнями ранніх арійців ніколи не зможуть засвоїти або правильно зрозуміти метафізичне значення цих Істот. Ахура Мазда (Ормазд) був головою та синтезом сімох Амеша Спента, або Амешаспентів, тому і сам він був одним з Амеша Спентів. Так саме як і Іегова-Біна-Елохім був головою та синтезом Елохімів та не більше, так саме і Агні-Вішну-Сур'я був головою та синтезом, або фокусом, звідки виникли – як у фізичному так і у метафізичному сенсі, як від духовного так і від фізичного Сонця – Семеро Променів, Семеро Вогняних Язиків, семеро Планет або Богів. Всі вони стали високими Богами та Єдиним Богом лише після втрати первісних таємниць; тобто після занурення Атлантиди, або «Потопу», та захвату Індії брамінами, які шукали порятунку на вершинах Гімалаїв, бо навіть високі пласкогір'я того, що наразі є Тибет, були тимчасово затоплені. У Вендідаді звертаються до Ахури Мазди як до «Шляхетного Духу, Творця Світу Речей». Ахура Мазда буквально означає «Мудрий Володар» (Ахура – Володар і Мазда – Мудрий). Окрім того це ім'я Ахура, на санскриті Асура, зв'язує його з Манаса-путра, Синами Мудрості, які обдарували душею та розумом «розуму позбавлену» людину. Слово Ахура (Асура) може бути виведеним від кореню «ах» «бути», але у власному первісному значенні воно означає саме те, що стверджує про нього Сокровенне Вчення. Коли геологи обрахують скільки часу пройшло від того, коли води Індійського Океану досягли Середньої Азії, а Каспійське море та Персидська затока складала з океаном єдине, лише після цього усвідомлять вони істинну древність, наразі існуючої арійської брамінської нації, та так саме час їх сходження до долин Індостану, що сталося декількома тисячоріччями пізніше.

Іма, так звана «перша людина» у Вендідаді, так саме як і її брат близнюк Яма, син Вайвасвата Ману належить до двох епох Загальної Історії. Він є Прабатьком Другої Людської Раси, відповідно уособленням тіней Пітрі та Батьком Після-потопного Людства. Маги вживали слово «Іма», так саме як ми застосовуємо слово «людина» коли говоримо про людей. «Чудовий Іма» перший смертний, що розмовляє з Ахура Маздою є першою «людиною», яка помирає, або зникає, але не перша народжена. «Син Вівангхата» був на вподобі до сина Вайвасвати, символічною

людиною, і у езотеризмі був представником перших трьох Рас та їх колективним Прабатьком. З цих Рас дві перші ніколи не помирилися, а лише зникали, поглинені власним потомством, Третя побачила смерть лише перед власним завершенням, після поділу на статі та свого «Падіння» у зародження. На це ясно натякається у Фаргарді II у Ведідаді. Ііма відмовляється стати носієм закону Ахура Мазди та каже: «Я не був народженим, Я не був наставленим, щоби започаткувати та нести твій закон». Після цього Ахура Мазда просить його примножити його людей та «дивитись» за цим світом. Він відмовляється стати священником Ахури Мазди, бо сам він є свій власний священник та жертвовник, але він приймає другу пропозицію. Йому приписують наступні слова: «Так!.. Так, я буду годувати, правити та дивитись за цим світом. Доки я буду царем, не буде ні холодного вітру, ні жаркого, ні хвороб, ні смерті». Після цього Ахура Мазда приносить йому золоте кільце та кинджал, емблеми володаря. «Таким чином під правлінням Ііми триста зим протекли, і Земля знову стала сповнена стадами, людьми, собаками, птахами та червоними палаючими вогнями». Триста зим означають триста періодів або циклів. Зверніть увагу на слова «Земля знову стала сповнена» тобто все це вже раніше було, і таким чином стає ясним, що вчення про послідовні Руйнації Світу та його Цикли Життя було відомим. Коли «триста зим» пройшли, Ахура Мазда попереджує Ііму, що Земля стає занадто сповненою і люди не мають місця де жити. Після цього Ііма за допомогою жіночого Генія або Духу Землі, примушує Землю збільшитися на тритину, після чого «нові зграї, стада та люди» з'являються на ній. Знову попереджує його Ахура Мазда, і Ііма через ту саму магічну силу, робить Землю на дві тритини більшою. «Дев'ятьсот зим» проходять, і Ііма мусить виконати це дійство втретє. Все це алегорично. Три процеси розширення Землі мають відношення до трьох послідовних утворень Материків та Рас, що виникають одні з інших. Після третього разу Ахура Мазда попереджає Ііму на зборах «небесних богів» та «кращих смертних», що доленосні зими наближаються і що все життя у матеріальному світі загине. Таким є древній символ «Потопу» у маздейців, катаклізму Атлантиди – катаклізму що зносив кожную расу у її чергу. На вподобі до Вайвасвати Ману та Ною, Ііма будує Вара – Вмістилище, Ковчег – за наказом Бога та заносить до нього сім'я кожної живої тварини, тварин та «Вогнів». Саме на цій «Землі», або новому Континенті, став Заратустра законодавцем та правителем. Це була Четверта Раса у її зародженні, після того як люди Третьої Раси почали вимирати. До цього часу, як вище зазначено, смерті не існувало, а лише перетворення, бо люди не мали ще особистості. Вони мали Монади – «Дихання» від Єдиного Дихання, такі самі безособисті як і само Джерело, звідки вони вийшли. Вони мали тіла, точніше тіні тіл, які були без гріха і тому не мали Карми. Тому, коли не було Кама-Локи – а тим більше Нірвани або навіть Дева-Чана – для «Душ» людей, що не мали особистих Его, то не існували проміжні періоди між втіленнями. На вподобі до Фенікса, первісна людина воскресала з свого власного тіла у новому тілі. Кожний раз та з кожним новим поколінням вона ставала все щільнішою, фізично більш досконалою у відповідності до законів Природи. Смерть прийшла разом з завершенням розвитку фізичного організму і разом з цим – моральний розпад. Це пояснення показує нам ще одну древню релігію, відповідну у власній символіці до Всесвітнього Вчення. У іншому місці ми наводимо древні персидські традиції, залишки маздеїзму ще більш древніх магів, до того деякі з них пояснені. Людство не виникло від одного подружжя. Так саме ніколи не було першої людини – чи то Адам, чи то Ііма – але саме перше людство. Це може бути або не бути «пом'якшеним полігенізмом». Щойно творіння ex nihilo (недолугість), так саме як і надлюдський Творець або Творці (факт) будуть відкинуті наукою, то полігенізм не складатиме більшої перешкоди – а з наукової точки зору навіть навпаки – ніж монотеїзм. У дійсності це так саме науково, як і будь яке інше ствердження. Бо у власному вступі до праці Н.Глідона «Типи Людства» Агасиз заявляє про свою віру у невизначене число «первобутніх рас людей створених окремо»; та зауважує, що «у той час коли у кожному зоологічному поділу тварини мають різні види, людина, не дивлячись на різновиди рас, завжди являє ту саму людську істоту. Окультизм

визначає та обмежує число перших рас сімома расами від сімох «Прабатьків» або Праджапаті, батьків людей. Вони не є Богами або над-людськими Істотами, але просунутими Духами з іншої та більш низької планети, народжені знову на нашій планеті та у свою чергу надали життя у сучасному Колі сучасному Людству. Ця доктрина знову має підтвердження одним з власних відгуків – між гностиків. У своєму антропогенезісі вони вчили, що «деякий гурт з Сімох Ангелів» створив перших людей, які були не кращими за бездумні гігантські туманні форми, - «просто черв'яки» (!) пише Іріней, який як зазвичай сприймає метафору за дійсність.

(Г) СЕМИ-СКЛАДНІСТЬ У ЕКЗОТЕРИЧНИХ ПРАЦЯХ

Далі ми можемо подивитися на інші стародавні писання. Чи не містять вони семи-складної класифікації, і якщо так, то у якій кількості? Розсіяні у тисячах санскритських текстів, з яких деякі і наразі ще не відкриті, а деякі невідомі, так саме як у всіх Пуранах, та у такій самій кількості, якщо не більше, ніж у єврейській Біблії, числа сім та сорок дев'ять (7x7) грають видатну роль. Вони зустрічаються в Пуранах, від сімох Творінь у перших главах впритул до сімох променів Сонця, які під час кінцевої Пралаї розширюються та перетворюються на Семеро Сонць, що поглинають Всесвіт. Так Матс'я Пурана пише: «З метою розповсюдження Вед, Вішну на початку Кальпи розповів Ману історію про Нарасімху та про події сімох Кальп». Далі у тій самій Пурані ми читаємо: «У всіх Мануантарах гурти Ріші з'являються числом сім та по семеро і після встановлення законів та моральності відходять у блаженство». Все ж, Ріші ці не представляють лише живих мудреців, але і багато інших речей. У перекладі Атхарва Веди доктора Муїра ми читаємо: «1. Час несе (нас) вперед, він є кінь з сімома променями, тисячею очей, не знає знищення та сповнений плодючисті. Посвячені Мудреці рухаються у ньому; колеса його – всі світи. 2. Так Час рухається на сімох колесах: воно має семеро шпиль; безмсертя його вісь. Наразі воно є всі ці світи. Час спрямовує вперед першого Бога. 3. Повний посуд міститься у Часі. Ми бачимо його існуючим у багатьох формах. Він є всі ці світи у майбутньому. Вони називають його «Час у Найвищому Небі». А далі додайте до цього наступний вірш з Езотеричних томів: «Простір та Час єдині. Простір та Час безіменні, бо вони є Неосяжне ТЕ, яке може бути відчутим лише через його семеро Променів – які є семеро Творінь, семеро Світів, семеро Законів» та так далі. Якщо пам'ятати, що Пурани наполягають на тотожності Вішну з Часом та Простором і, що навіть у рабинів символ для Бога є Магом, «Простір», то стає ясным, чому для цілей Божества, що проявляється – Простір, Матерія та Дух – єдина центральна Точка, стала Трикутником та Чотирьохкутником – досконалим кубом – відповідно, сімома. Навіть Праваха-Вітер – містична та окультна сила, що дає імпульс та спрямовує течію зірок та планет – семи-складна. Курма та Лінга Пурани нараховують семеро головних вітрів з цим ім'ям, які є засадами Космічного Простору. Вони щільно пов'язані з Дхрува (Альфа), Полярною Зіркою, яка у свою чергу зв'язана з проявом різних феноменів за посередництвом космічних сил.

Таким чином, від сімох Творінь, сімох Ріші, Зон, Материків, Принципів тощо в арійських писаннях число сім пройшло крізь індуську, єгипетську, халдейську, грецьку, єврейську, римську і нарешті християнську містичну думку, доки не ствердилося та закарбувалося незворотно у кожній екзотеричній теології. Семеро стародавніх книг, викрадених Хамом з Ковчега Ноя та переданих ним своєму сину Кушу, та семеро Мідних Колон Хама та Хейрона є відображенням та спомином про семеро первісних Містерій, встановлених у відповідності з «сімома таємними Еманаціями», сімома Звуками та сімома Променями – духовними та зірковими прообразами семеро по сім тисяч їх копій у пізніші еони. Таємниче число ще раз виявляється у не менш таємничих Марутах. Ваю Пурана свідчить, Харівамша підтверджує відносно Марутів – самих древніх, так саме і самих неосяжних між другорядних, або нижчих Богів Риг-Веди, що: «Вони народжуються у кожній Мануантарі (Колі) семеро по сім (або сорок дев'ять) разів; у кожній Мануантарі чотири по семеро

разів (або двадцять вісім) вони досягають звільнення, але їх місця займають особи народжені у цій самій ролі». Ким є Марути у їх Езотеричному сенсі, і хто ці особи «народжені у цій ролі»? У Риг-Веді та інших Ведах Марути подані як Боги Бурі та як друзі та спільники Індри. Вони є «Синами Неба та Землі». Це привело до алегорії, яка робить їх дітьми Шиви, великого патрона Йогів – «Маха Йога, великого аскета у якому засереджена найвища досконалість сувора самовіданність та містичне спостереження (медитація), завдяки чому досягаються необмежені сили, що роблять дива, набувається найвище духовне знання і нарешті відбувається злиття з великим духом Всесвіту». У Риг-Веді ім'я Шиви невідоме, але відповідний до нього Бог називається Рудрою, ім'я що застосовується для Агні, Бога Вогню, саме там Марути називаються його синами. В Рамаяні та Пуранах Мати їх Діті – сестра або аспект Адіті – бажає мати сина, який знищить Індру, тому отримує пораду від Кашіапи-Мудреця, що якщо «вона буде носити у череві немовля протягом ста років», «з думками цілком благочестивими та зберігатиме себе у чистоті», то вона буде мати такого сина. Але Індра руйнує її наміри. Власною блискавкою він ділить ембріон у її череві на семеро частин і далі ділить кожну з цих частин ще на семеро, які і стають стрімкими божествами Марутами. Ці Боги представляють собою лише інший аспект або розвиток ідеї Кумар, які за батьком є Рудрами, як і багато інших.*

*Що до походження Рудри, то у деяких Пуранах стверджується, що його духовне потомство створене у ньому Брамою, не обмежене сімома Кумарами або одиницями Рудрами тощо, але «містять безкінечне число істот за образом та властивостями їх (незайманого) батька. Збентежений їх чисельністю та безсмертям, Брама забажав, щоби його син Рудра створив істот іншої смертної природи». Рудра відмовляється і відповідно стає першим повсталим. (Лінга, Вайю, Матсія та інші Пурани).

Діті як Адіті – хіба що зворотнє буде нам доведене – Адіті, кажемо ми, або Акаша у її вищому аспекті, є семи-складні Небеса Єгипту. Кожний справжній окультист зрозуміє про що йдеться. Діті, повторюємо ми, є шостий принцип метафізичної Природи, Буддхі Акаші. Діті, матір Марутів, є однією з її земних форм, яка мусить уособити одночасно Божественну Душу відлюдника та божественні спрямування містичного людства до звільнення від тенет Майі та досягнення нарешті безкінечного блаженства. Індра наразі принижений з причини Калі Юги, коли схожі устремління не є вже загальними, а зробилися ненормальними внаслідок розповсюдження Ахам-кара, почуття Егоїзму та невігластва; але спочатку Індра був одним з величніших Богів індуського Пантеону, як про це свідчить Риг-Веда. Сурадхіпа «голова богів», зійшов до класу Джишну, «Водія Небесного Воїнства» (індуський Св.Михаїл), до стану противника аскетизму та ворога будь якого святого спрямування. Він показаний одруженим на Ендрі (Індрані), уособленням Ендріяки, еволюції елемента почуттів, на якій він одружився «з причини її солодких та пристрастних чар»; після чого він почав надсилати небесних жіночих демонів збуджувати пристрасті святих людей Йогів, щоби «відволікти їх від могутніх спрямувань та здобутків, яких він боявся». Тому Індра, наразі показаний як «бог небосхилу, уособлення атмосфери» - насправді є космічним принципом Махат, та п'ятим людським принципом Манас у його подвійному аспекті – як зв'язаний з Буддхі та як захоплений інколи принципом Кама, тілом пристрастей та бажань. Це ясно з слів Брами, який каже переможеному Богу, що його поразки були наслідками Карми та стали покаранням за його розпусту та зваблення різних німф. Саме у цьому останньому аспекті він намагається врятуватися від загибелі та знищити «немовля», доля якого перемогти його – немовля, звісно, є уособленням божественної та неухильної волі Йога, яка вирішує повстати перед всіма такими спокусами та таким чином знищити пристрасті у земній особі. Індра знову був вдалим, бо плоть перемагає дух. Він ділить «ембріон» (нового божественного Адепства ще раз народженого Подвижниками арійської П'ятої Раси) на семеро частин (натяк не лише на семеро під-рас нової Корінної Раси, у

кожній з яких з'явиться Ману, але так саме і на семеро класів Адептів) і далі кожну частину ще на семеро – натяк на Ману-Ріші кожної Корінної Раси і навіть під-раси. Здається не важко зрозуміти, що мається на увазі під Марутами, що досягають «чотири по семеро звільнень» у кожній Мануантарі, та під тими особами які знову народжуються у цій ролі, тобто у ролі Марутів у їх Езотеричному значенні, та які «займають їх місця». Марути представляють: (а)пристрасті у грудях кожного кандидата, коли він готується до життя подвижника – з точки зору містики; (б)окультні сили, приховані у різноманітних аспектах нижчих принципів Акаші – її тіла або Стхула Шаріра та представляють земну нижчу атмосферу кожної заселеної планети – з точки зору містичної та сидеральної; (в)дієві свідомі існування, істоти космічної та психічної природи. У той самий час Марут окультною мовою є одним з імен для тих Его великих Адептів які перейшли за земні межі та відомі так саме як Нірманакая; до тих Его для яких, коли вже вони за межами ілюзії, немає Девачана, хто або добровільно відмовився від Нірвани, заради блага людства, або ті, що ще не досягли її та залишаються невидимими на Землі. Тому Марути явлені спочатку як сини Шиви-Рудри, Йога-Охоронця; Трете Око якого (містично) мусить бути надбаним до того як він стане Адептом; а далі у власному космічному аспекті, як підлеглі Індри та його супротивники у різних ролях. «Чотири по семеро звільнень» мають відношення до Чотирьох Кілець та чотирьох Рас, попередніх до нашої, у кожній з яких Марути-дживи (Монади) народжувалися та досягали кінцевого звільнення, якби лише вони забажали скористатися цим звільненням. Але натомість від любові до людства, яке ще більш безнадійно зав'язло у тенетах невігластва та бідунів, якби не ця допомога зовні, вони постійно народжуються «у цій ролі» та таким чином «займають свої власні місця». Хто вони «на цій Землі» - кожен учень Окультної Науки знає. І він так саме знає, що Марути це Рудри які ще містять у собі також і сімейство Тваштрі, синонім Вішвакармана. Великого Охоронця Посвячених. Це дає нам достатньо інформації про їх істинну природу. Те саме стосується до семи-складного поділу Космоса та людських принципів. Пурани разом з іншими священними писаннями сповнені натяками на це. Попереду всього Світове Яйце, яке містить у собі Брахму або Всесвіт, зовні було обгорнуте сімома стихіями які спочатку перераховувалися вільно як Вода, Повітря, Вогонь, Ефір та троє таємних елементів; далі сказано що «Світ оточений з кожного боку» сімома елементами також всередині Яйця – як це пояснено: «Світ оточений з усіх боків, зверху та знизу, шкарлупою яйця (Брами) (Андакатаха). Навколо шкарлупи тече Вода яка оточена Вогнем; Вогонь – Повітрям; Повітря – Ефіром; Ефір – Початком Елементів (Ахамкара); останній – Всесвітнім Розумом, або «Інтелектом», як перекладає це Уільсон. Це стосується до Сфер Буття, так саме як і до Принципів. Прітхиві не є нашою Землею, але Світ, Сонячна Система і означає «широка», «просторова». У Ведах, у цьому великому авторитеті, хоча вони і потребують ключа для правильного тлумачення – згадані троє земних та троє небесних Земель які викликані до життя одночасно з Бхумі, нашою Землею. Нам часто казали що шість а не сім є число планетних тіл, принципів тощо. Ми відповідаємо, що дійсно, в людині є лише шестеро принципів, бо її тіло не є принципом, а лише покриття, оболонка принципу.

Те саме стосується і Планетної Низки; у ній якщо Езотерично, Земля – так саме як і сьомий або, точніше четвертий план що представляє сьомий, якщо рахувати від першого потрійного царства Елементів які починають її формування – може бути залишеною, як (для нас) єдине з сімох визначене тіло. Мова Окультизму різноманітна. Але припустимо, що лише три Землі замість сімох маються на увазі у Ведах, то якими є ці троє, коли ми всі знаємо лише одну? Очевидно мусить існувати окультне значення у цьому ствердженні. Поглянемо, «Земля, що плаває у Всесвітньому Океані Простору, поділеному Брамою в Пуранах на Семеро Зон, є Прітхиві, Світ поділений на семеро принципів – космічний поділ на вигляд доволі метафізичний, але насправді фізичний у його окультних наслідках. Після багатьох Кальп згадується наша Земля, і вона у свою чергу знову

поділена на семеро Зон, за законом аналогії, який керував древніми філософами. Після чого ми бачимо на ній семеро Материків, семеро Островів, семеро Морів та Річок, семеро Гір, семеро Кліматів тощо.

Окрім того, не лише в індуських писаннях та філософіях бачимо ми згадки про семеро Земель, але і у перських, фінікійських, халдейських та єгипетських космогоніях і навіть літературі рабинів. Фенікс – названий євреями Онекс, від Фенох, Єнох, символ таємного циклу та посвячення, а турками Керкес – живе тисячу років, після чого він запалює вогонь, сам себе зпалює, і далі знову народжується з самого себе та живе ще тисячу років, до сімох по сім, коли приходить день Суду. «Семеро по сім», або сорок дев'ять, дуже прозора алегорія та натяк на сорок дев'ять Ману, семеро Кілець та семеро по семеро людських Циклів у кожному Колі на кожному планетному тілі. Керкес і Онекс представляють собою Цикл Раси, і Містичне Дерево Абабель, «Батько-Дерево» у Корані, випускає нові гілки та листя з кожним новим воскресінням Керкеса або Фенікса; «День Суду» означає малу Пралаю. Автор «Апокаліпсиса» та «Книги про Бога» вважає, що: «Цілком ясно, що Фенікс є... те саме, що і Сімург у перських переказах; опис цього птаха стверджує думку, що смерть та воскресіння Феніксу означає послідовну руйнацію та відродження світу, які, як це вважається, відбувалися за посередництвом вогняного потоку (так саме і водного, почергово). Коли запитали у Сімург про його вік, він відповів Кахерману, що цей світ дуже древній, бо він вже семеро разів був заселений істотами відмінними від людей, та семеро разів вже був спустошений, і що вік людської раси у якій ми наразі, мусить тривати сім тисяч років і що сама вона вже бачила дванадцять таких перетворень і не знає, скільки ще мусить побачити». Вище наведене наразі, не є новим ствердженням. Починаючи від Байі у минулому сторіччі та до Кінелі у сучасному, факти ці були відмічені багатьма письменниками, але на цей час можна встановити зв'язок між перським оракулом та пророком з Назарету. Пише автор «Книги про Бога»: «Насправді Сімург тотожний крилатому Сінгху індусів та Сфінксу єгиптян. Сказано, що перший з'явиться на прикінці світу... (як) дивовижний птах-лев... Звідси рабини запозичили свій міф про велетенського Птаха, який інколи стоїть на землі, інколи ходить океаном... у той час коли голова його підтримує небо; і з цим символом вони так само підтримали і доктрину, до якої він має відношення. Вони вчать, що будуть семеро послідовних оновлень земної кулі; що кожна нова система триватиме 7 тисяч років (?); і що сума всієї тривалості Всесвіту дорівнює 49000 рокам. Ця думка, передбачає доктрину попереднього існування кожного оновленого творіння, вони могли взяти її під час свого вавилонського полону або вона могла бути частиною першої релігії, яку їх священники зберегли від стародавніх часів». Це доводить скоріше, що посвячені євреї запозичили, а їх не посвячені послідовники, талмудисти, втратили сенс та пристосували семеро Кілець та сорок дев'ять Рас тощо – неправильно. Не лише їх священники, але так само і священники інших країн. Гностики, різноманітні вчення яких стали численними відгуками єдиної, первісної та загальної доктрини, вкладають ті самі числа у вуста Ісуса у їх доволі Окультній Pistis Sophia. Ми скажемо більше: навіть видавець або автор Одкровення, як християнин, зберіг цю традицію та каже про семеро Рас, чотири з яких з частиною П'ятої, вже зникли, а дві ще мусять прийти. Це написано достатньо ясно. Так сказав Ангел: «Ось розум, який має Мудрість. Семеро голів, суть семеро гір, на яких сидить жінка. І ось семеро царів; п'ятеро з них впали і один існує і другий ще не прийшов». Хто не впізнає у п'яťох минулих Царях минулі чотири Корінні Раси та частину П'ятої, що існує наразі; та у другому, що «ще не прийшов» - Шосту та Сьому, майбутні Корінні Раси, так само як і суб-раси нашої сучасної Раси?

Ще більш ясний натяк на семеро Кілець та на сорок дев'ять Корінних Рас, згаданих у Книзі Левіта, буде знайдено у іншому місці, у частині III (Addenda) цієї праці.

(Д) ЧИСЛО СІМ В АСТРОНОМІЇ, НАУЦІ ТА МАГІЇ

Число сім щільно пов'язане так саме з окультним значенням Плеяд, цих сімох дочок Атласу, з яких «шестеро видимі, сьома прихована». В Індії вони зв'язані з Богом Війни, Картікея. Саме Плеяди (Критіка на санскриті) дали це ім'я Богу, бо Картікея астрономічно є планетою Марс. У якості Бога він син Рудри, народжений без жінки. Він є Кумара «незайманий юнак», народжений у вогні від Сім'я Шиви – Святого Духа – звідси його назва Агні-Бху. Покійний доктор Кінелі вважав, що в Індії Картікея є таємним сиволом Циклу Наросу, складеного з 600, 666 та 777 років відповідно до того, сонячні, місячні, божественні або смертні роки рахуються; і що видимі шестеро, або насправді семеро сестер, Плеяди, потрібні для завершення цього найбільш таємного та сокровенного з усіх астрономічних та релігійних символів. Тому коли було потрібно засвідчити будь яку визначену подію, Картікея був явлений у древності як Кумара, Аскет з шістьма головами – по одній на кожне сторіччя Наросу. Коли символ був потрібний для іншої події, то його разом з сімома зірковими сестрами Картікея подавали у супроводі Каумари, або Зена, його жіночого аспекта. У таких випадках він з'являється сидючи на павліні, птаху Мудрості та Окультного Знання, індуському Феніксі, зв'язок якого з 600 роками Наросу добре відомий грекам. Зірка з шістьма променями (подвійний трикутник), Свастика та шести-кінцевий, інколи семи-кінцевий вінець ми бачимо на його чолі; хвіст павліна зображує зіркові небеса; а дванадцять знаків Зодіаку приховані на його тілі; з цієї причини він називається також Двадашакара, «дванадцяти-рукий», та Двадашакша, «дванадцяти-окий». Та все ж, він особливо ушавлений як Шакті-Дхара, «списо-носець» та Тарака-джит, переможець Тарака.

Тому що роки Наросу в Індії обчислюються двома способами: або сотнею «років богів» (божественними роками), або сотнею «років смертних» - ми бачимо які великі перешкоди мусить долати непосвячений, щоби правильно зрозуміти цей цикл, який грає таку важливу роль відповідно до Одкровення Св.Іоанна. Це дійсно Апокаліптичний цикл бо він має різну тривалість та має відношення до різних доісторичних подій; між численних теорій що до цього ми не знайшли жодної, окрім декількох приблизних істин. Проти тривалості встановленої вавилонянами для їх божественних віків, було висунуте ствердження Свіда, який доводив, що древні у власних хронологічних обрахунках приймали дні за роки. Доктор Сепп спирається саме на авторитет Свіда у власному винахідливому плагіаті – вже виявленому нами – індуського числа 432. Це число вони дають у тисячах та мільйонах років, у тривалості їх Юг, але Сепп зменшив їх до 4320 місячних років «до народження Христа» як було «попереджено» у зіркових на додаток до невидимих небес, та доведене «появою Зірки Віфлієма». Але Свід не мав іншого доказу для цієї заяви, окрім власних теорій, до того він не був посвяченим. Він наводить як доказ Вулкана та подає його царем протягом 4477 років тобто 4477 днів, як він думає, або перекладає це на роки – 12 років, 3 місяця та 7 днів; все ж, у його оригіналі стоять п'ять днів – таким чином він помиляється навіть у такому легкому обрахунку. Правда, існують інші древні письменники, винні у таких самих обчисленнях. Наприклад, Калісфен дає астрономічним спостереженням халдеїв лише 1903 роки, у той час коли Епігон визнає за ними 720.000 років! Всі ці гіпотези, непосвячених письменників виникають від непорозуміння. Хронологія західних народів, древніх греків та римлян була запозичена з Індії. Так у тамільському виданні Бхагавадам сказано, що 15 сонячних днів складають Паччам; два Паччами, або 30 днів, складають один місяць смертних, що є лише одним днем Пітара Девати, або Пітрі. Далі два таких місяця складають Руду, три Руду складають Аянам і двоє Аянам – рік смертних, що є лише один день для Богів. Саме з таких незрозумілих вчень деякі греки уявили, що всі посвячені священники перетворили дні на роки! Ця помилка древніх грецьких та латинських письменників мала відповідні наслідки в Європі. Наприкінці минулого та напочатку нашого сторіччя Байі, Дюпії та інші, на основі навмисно викривлених обчислень індуської хронології, принесеної з Індії

декількома не сумлінними та занадто фанатичними месіонерами, побудували з цього питання фантастичну теорію. Лише тому, що індуси зробили з половини оберту Місяця вимір часу; і тому, що місяць складений з п'ятнадцятих днів, про який каже Квінт Куртій, згаданий в індуській літературі, вважається фактом, що рік їх був лише половиною року, у тому випадку якщо він не називався днем! Китайці так саме ділили свій Зодіак на двадцять чотири частини і відповідно рік на двадцять чотири двотижні, але схоже обчислення не перешкоджало та не перешкоджає їм мати астрономічний рік, тотожний до нашого. До цього часу у деяких провінціях вони мають такий самий період у 60 днів – Південно-Індуський Руду. Окрім того, Діор Сікул називає «тридцять днів єгипетським роком», тим періодом, протягом якого Місяць проходить повний оберт. Плутарх обидва кажуть про нього; але чи розумно припустити, що єгиптяни які знали астрономію так саме добре, як будь яка інша народність, могли обрахувати власний місячний місяць у тридцять днів, у той час коли у ньому лише двадцять вісім днів з невеличким? Цей місячний місяць, звісно мав Окультне значення, так саме як і Аянам та Руду індусів. Рік тривалістю у два місяці, так саме як період у 60 днів, був загальною мірою часу у древності, як це показує сам Байї у власній праці «*Traite de l'Astronomie Indienne et Orientale*». Китайці на основі їх власних книг, поділяли свій рік на дві частини, від одного рівнодення до другого, араби у древності ділили свій рік на шестеро часів року, до того кожний складений з двох місяців; у киятській астрономічній праці «*Kioo-tche*» сказано, що два місяці складають міру часу, а шестеро мір – один рік; і до цього часу аборигени Камчатки мають рік у шестеро місяців, як і у часи коли їх відвідав аббат Чапе. Та хіба все це є приводом для ствердження, що коли індуські Пурани кажуть про сонячний рік, то вони мають на увазі під цим один сонячний рік!

Саме знання законів природи робить з числа сім головне число у Природі, у проявленому світі або у будь якому випадку, у нашому земному циклі життя, та чудове розуміння його дії – відкрило Древнім таку кількість таємниць Природи. Знову таки, всі ці закони та процеси їх на сидеральному, земному та моральному планах – надали можливість древнім астрономам точно рахувати тривалість циклів та їх відповідних наслідків на рух подій; передбачати або пророчити вплив, який вони матимуть на хід та розвиток людських рас. Сонце, Місяць та Планети, як без-помилкові мірила часу, періодичність яких була добре відомою, зробились таким чином, відповідно великими правителями нашої маленької системи у всіх її сімох областях, або «сферах діяльності». Це було таким очевидним, що увага багатьох сучасних вчених матеріалістів, так саме як і містиків, була притягнута до цього закону. Фізики та богослови, математики та психологи вдруге звернули увагу світу на цей факт періодичності у поведінці «Природи». Ці числа пояснені у Коментарях наступними словами: «Коло є не «Один», але «Все». У вищому (Небі) непорушний Раджа, він (Коло) стає Єдиним, бо (він) неподільний, і Тау не може бути у ньому. У другому (з трьох Раджамсі, або трьох «Світів») Єдиний стає Двома (Чоловіче-жіночим), та Трьома (з Сином або Логосом), та Священними Чотирма (Тетрактис, або Тетраграмматон). У третьому (низчий Світ, або наша Земля) число стає – Чотири та Три та Два. Візьми перші Два, і ти отримаєш Сім, священне число життя; поєднай (останнє) з середнім Раджа, і ти матимеш Дев'ять, священне число Буття та Становлення».

Коли західні сходознавці зрозуміють дійсний сенс поділу світу у Риг-Веді – поділ на два, три, шість та сім і особливо дев'ять – таємниця циклічних поділів, що до Неба та Землі, Богів та Людей, стане набагато яснішою ніж наразі. Бо: «У всій Природі існує гармонія чисел, у силі тяжіння у планетних рухах, у законах тепла, світла, електрики та хімічної спорідненості, у формах тварин та рослин, у сприйняттях розуму. Дійсно сучасні природні та фізичні науки спрямовані наразі до узагальнення, яке зможе виразити головні закони одним простим числовим відношенням. Ми радимо звернутися до праці професора Whewell – «*Philosophy of the Inductive Sciences*» та до

дослідів пана Хей законів, що керують гармонійним сполученням кольорів та форм. З цих праць ясно, що число сім очевидно визначене у законах, що керують гармонійним сприйняттям форм, кольорів та звуків, імовірно так саме і смаку, якби ми могли проаналізувати наші відчуття цього ряду з математичною точністю». Тим більше, що багато лікарів були вражені періодичним семи-складним поверненням циклів підйомів та падінь різних хвороб і що самі натуралісти були зовсім не у стані пояснити цей закон. «Народження, зростання, зрілість, життєві функції, здорові оберти змін, хвороби, старість та смерть комах, плазунів, риб, птахів, ссавців і навіть людей – всі вони головним чином контролюються законом завершення у тижневі терміни (або сім днів)». Доктор Лекок у власній статті «Періодичність Життєвих Феноменів» зазначає «доволі цікавий приклад та підтвердження цього закону між комах». На все це Grattan Guinness, захищає біблійну хронологію та доволі доречно зазначає: «І життя людини... є тиждень, тиждень десятиріч. «Дні наших років дорівнюють шестдесяти рокам та десяти». Якщо поєднати свідчення всіх цих фактів, то ми мусимо дозволити, що у органічній природі керує закон семи-складної періодичності, закон завершення у тижневі терміни». Автор не приймає висновків і особливо упереджень вченого засновника «The East London Institute for Home and Foreign Missions», але приймає та вітає його дослідження Окультної хронології Біблії; так саме ми відкидаємо теорії, гіпотези та узагальнення сучасної науки, але у той самий час ми схилиємося перед її великими досягненнями у галузях фізики або у всіх менших подробицях матеріальної Природи. Без сумніву існує Окультна «хронологічна система у єврейських Писаннях», і Кабала є свідомством тому; окрім того вона містить «систему тижнів», засновану на архайчній індуській системі, яка і наразі може бути знайдена у древній Джиотіша. І у ній є цикли «тижні днів», «Тижні місяців», років, сторіч і навіть тисячоріч та більше – «тижні років у роках». Але все це може бути знайденим у Архайчній Доктрині. Та якщо загальне джерело хронології у всіх писаннях, яким затемненим воно не було би, заперчується по відношенню до Біблії, то потрібно довести, яким чином у факті шістьох днів та сьомого (Сабата), можемо ми не побачити зв'язку між космогонією Книги Буття та космогонією Пуран? Бо «перший тиждень творіння» засвідчує семи-складність її хронології та, таким чином пов'язує її з «сімома творіннями» Брами. Талановитий том від пера G. Guinness, у якому він зібрав приблизно на 760 сторінках всі докази цього семи-складного обчислення, є гарним доказом. Бо якщо біблійна хронологія, як він каже, «керується законом тижнів» і якщо вона семи-складна, якими не були би розміри тижня творіння та довжина днів і якщо, нарешті «біблійна система містить тижні доволі різної тривалості», це свідчить, що ця система тотожна до всіх язичницьких систем. Більше того, спроба довести що 4320 років у місячних місяцях пройшли між «Творінням» та «Народженням», є ясным та безпомилковим зв'язком з 4.320.000 роками індуських Юг. Інакше, навіщо така кількість намагнь, щоби довести, що ці числа які чисто халдейські та індо-арійські, грають таку роль у Новому Заповіті? Далі ми доведемо це яскравіше.

Нехай не упереджений критик порівняє два тексти – Вішну Пурани та Біблії – та побачить, що «Семеро творінь» Брами лежать у засадах «тижня творіння» у Книзі Творіння. Обидві алегорії відмінні, але системи обох побудовані на тих самих засадах. Біблія може бути усвідомленою лише у світлі Кабали. Візьміть Зогар, «Книгу Прихованої Таємниці», якою викривленою вона не була би наразі, та порівняйте їх. Семеро Ріші та чотирнадцять Ману семеро Мануантар виходять з голови Брами; вони є його «Розумом народжені Сини», саме з ними починається втілення людства та його рас від Небесної Людини, проявленого Логоса, який є Брама-Праджапаті. Якщо говорити про «череп» (Голову) Макропросопуса, «Ветхого Деньмі» (або Санат, санскритське ім'я Брами), Ха Ідра Рабба Кадіша, або «Велике Святе Зібрання», каже, що у кожному волосі його міститься приховане джерело яке виходить з прихованих мізків. «І він сяє та проходить крізь цей волос до волосу Мікропросопуса, і з нього (який є проявлена Чотири-складність, Тетраграмматон) утворюються

його мізки, і звідси ці мізки розповсюджуються на тридцять два шляхи (або Триада та Дуада, або знову таки 4321)». І далі: «Тринадцять локонів волос існують на одній та другій стороні черепу (тобто шість на одній та шість на другій, тринадцятий є так саме і чотирнадцятим, бо він чоловічо-жіночий)... і через них почався поділ голів (поділ речей, людства та рас)». «Ми шестеро є світочі, які світять з сьомого (світоча)» - каже рабин Абба; «ти є сьоме світло» - синтез всіх нас – додає він про Тетраграмматон та його сімох «супутників», яких він називає «очима Тетраграмматона». Тетраграмматон є Брама-Праджапаті, чотири його форми для створення чотирьох видів вищих тварин, тобто чотири-складний, або проявлена Четвірка, після чого він відроджується у сімох Ріші, його Манасапутрах, «Розумом народжених Синах» які пізніше стають 9, 21, та тощо, і які, як сказано, народилися з різних частин Брами. Існують два Тетраграмматони: Макропросопус та Мікропросопус; перший є абсолютно досконалий Квадрат, або Тетрактис у середині Кола, до того і той і інший є абстрактними поданнями, тому він має назву Ейн – Небуття, тобто необмежена або абсолютна «Бутність». Але коли він розглядається як Мікропросопус, або Небесна Людина, Проявлений Логос, він є Трикутник у Квадраті – семи-складний Куб, не простий Квадрат. Бо у «Великому Священному Зібранні» написано: «І з цього приводу діти Ізраїлю бажали запитати власні серця (усвідомити думкою), як це написано у Книзі Вихід, XVII, 7: «Чи є Тетраграмматон між нами або Негативно-Сутній». – Так вони робили різницю між Мікропросопусом, якого назвали Тетранграмматон, та Макропросопусом, якого назвали Ейн, Негативно Існуючим. Тому Тетраграмматон є Три, що стало Чотирма та Чотири, яке стало Трьома, і він представлений на цій Землі своїми «сімома Супутниками», або «Очами» - «сімома очима Господа». Мікропросопус у кращому випадку є лише другорядне проявлене Божество. Бо «Велике Священне Зібрання» у іншому місці каже: «Ми взнали, що було десятеро (рабинів) (Супутників) які увійшли до (Зібрання) (Сод – таємні збори, або Містерії), і що семеро вийшли з нього (тобто десятеро для не проявленого та семеро для проявленого Всесвіту). 1158. І коли рабин Сімеон відкрив таємницю то фактично не залишилося нікого, окрім цих (сімох) (супутників). І рабин Сімеон назвав їх сімома очима Тетраграмматона на вподобі до того як написано у Zechariah: «Ось ці семеро очей (або принципів) Тетраграмматона». (Тобто чотири-складна Небесна Людина, або Чистий Дух, перетворюється на семи-складну людину, у чисту Матерію та Дух». Таким чином, Тетрада є Макропросопус, а останній є двостатевий Хокма-Біна, другий та третій Сефірот. Тетраграмматон є самою сутністю числа 7 у своєму земному значенні. Сім стоїть між чотирма та дев'ятьма – як база та основа (астрального) нижчого фізичного світу та людини у царстві Малкут. Для християн та віруючих це посилення на Zechariah і особливо на послання Петра – мусить бути переконливим. У древньому символізмі «людина», головним чином Внутрішня, Духовна Людина, називалася «каменем». Христос є наріжним каменем, і Петро каже про всіх людей як про «живі» камені. Тому «камінь з сімома очима» може означати лише людину, побудова якої (кількість «принципів») семи-складна.

Щоби ще ясніше засвідчити роль числа сім в Природі, потрібно додати, що це число керує не лише періодами явищ життя, але що воно так саме головує у серіях хімічних елементів, у світі звуків та кольорів, як це визначає спектроскоп. Це число є фактором sine qua non у проведенні окультних астральних феноменів. Таким чином, якщо хімічні елементи розмістити гуртами у відповідності до їх атомної ваги, то буде знайдено, що вони складають серію рядів по семеро; до того перший, другий та інші члени кожного ряду являють аналогію у всіх власних якостях з відповідними наступного ряду. Таблиця Геленбаха з «Магії Чисел» свідчить та цілком підтверджує висновки зроблені ним, у наступних словах: «Таким чином, ми бачимо, що хімічна різноманітність, як ми можемо усвідомити її внутрішню природу, залежить від численних співвідношень, і окрім того ми знайшли там керуючий закон, причина якого нам невідома, але ми бачимо дію закону періодичності, що керується числом сім». Восьмий елемент у цьому ряду є, так би мовти октава

першого, а дев'ятий – другого та так далі; кожний елемент майже тотожний у власних якостях до відповідного елементу у кожному ряду по сім, що підкреслює семи-складність періодичності. Для подальших подробиць читач мусить звернутися до праці Голенбаха, де також показано, що ця класифікація підтверджується спектроскопічними особливостями елементів. Немає сенсу у подробицях посилається на кількість вібрацій нот музичної гами; вони суворо аналогічні шкалі хімічних елементів і також гамі кольорів, такою вона відкривається спектроскопу, хоча у останньому випадку ми маємо справу лише з однією октавою, у той час коли у музиці та хімії ми бачимо серію з сімох октав, представлених теоретично, з яких шестеро майже повні та цілком застосовуються у обох науках. Наводимо слова Голенбаха: «Встановлено, що з точки зору закона проявів, на якому засноване все наше знання, вібрації звуку та світла регулярно підсилюються, і що вони діляться на семеро рядів, і що послідовні числа у кожному рядку щільно пов'язані між собою, тобто спорідненість не лише у цифрах, а також має підтвердження як в хімії так і музиці, до того у останній слух свідчить про це... Той факт, що ця періодичність та різноманітність керуються числом сім – безсумнівний, і це йде далеко за межі звичайного збігу, тому потрібно дозволити, що факт цей має відповідну причину, яка мусить бути відкрита». Таким чином, воістину, як рабин Абба сказав: «Ми є шестеро світочей, які світять з сьомого (світла); ти (Тетраграмматон) є світло сьомого (начало) всіх нас. Бо безсумнівно, немає сталості у цих шістьох, за виключенням (того що вони отримують) з сьомого. Бо всі речі залежать від сьомого». Древні та сучасні західно-американські індіанці Зуні, імовірно мали такі самі погляди. Їх звичаї сучасності, їх традиції та рекорди, всі вказують на той факт, що з давніх часів їх політичні, соціальні та релігійні засади були та і на цей час засновані, на принципі семи-складності. Таким чином, їх древні міста та селища були побудовані гуртами по шестеро навколо сьомого. Вони утворюють завжди гурт з сімох або тринадцятьох і завжди шестеро оточують сьомого. Так саме їх священна ієрархія складена з шістьох «Жерців Дому», наче синтезованих Сьомою, яка є жінкою – «Матір-Жриця». Порівняйте це «сімома великими священниками», про які сказано в Анугіті; які є «семеро почуттів», екзотерично, та семеро людських принципів езотерично. Звідки ця тотожність символізму? Чи будемо ми мати сумніви, що до факту відправки Арджуни до Патали, до Антиподів Америки, та одруження його на Улупі, дочці Нага або точніше Царя Наргал? Але повернемося до жерців Зуні. Вони і на цей час отримують щорічну данину з зерен сімох кольорів. Вони не відрізняються від інших індіанців протягом року, але у визначений день вони виходять – шестеро жерців та одна жриця – вдягнені у свій одяг жреців, до того кожний відповідає кольору присвяченому визначеному Богу, якому жрець служить та якого уособлює; кожний з них представляє одну з областей, і кожний отримує зерна відповідного кольору. Таким чином біле зерно представляє Схід, бо від Сходу приходить перше сонячне Світло; жовте відповідає Півночі, від кольору полум'я Північного Сяйва; червоне – Півдню, бо звідти приходить жара; синє – Заходу, кольору Тихого Океану, що на заході; чорне є колір підземної області – темряви; колосок з зернами всіх кольорів на ньому представляють кольора верхньої області – небосхила з його розовими та жовтими хмарами, сяючими зірками тощо. Такий «барвистий» колосок, кожне зерно якого містить всі кольори, належить «Матері-Жриці» - жінці, яка містить у собі сім'я всіх рас; минулих, сучасних та майбутніх; Єва – Матір всього існуючого. Окрім того, було ще Сонце – Велике Божество – жрець якого був духовним главою народу. Ці факти були підтверджені Гамільтоном Кушинг, який як це відомо багатьом, зробився одним з Зуні, жив з ними, був посвячений у їх релігійні містерії та взяв про них більше, ніж будь хто інший з сучасних європейців.

Сім є так саме велике магічне число. В Окультних рекордах зброя названа в Пуранах та Махабхараті – Агніястра, або «вогняна зброя», подарована Аурвою своєму учню Сагарі, як сказано, була зроблена з сімох елементів. Ця зброя, яка за припущенням винахідливих сходознавців

представляла собою «ракету» (!), є однією з багатьох тернів у боці сучасних санскритологів. Уільсон тренує з цього приводу власну уяву на багатьох сторінках своєї праці «Specimens of the Hindu Theatre», та нарешті, йому щастить пояснити її. Він не може собі уявити будь, що з цього приводу та міркує таким чином: «Ці озброєння доволі незрозумілої властивості. Деякі з них застосовуються інколи як снаряди; але зазвичай вони зображують, імовірно містичні сили особистості, такі як наприклад параліч ворога, або занурення його почуттів у глибокий сон, або викликання бурі, дощу та вогню з неба... Припускається що вони приймають небесні образи, обдаровані людськими здатностями... Рамаєна називає їх синами Крішашви». Шастра-Девата, «Боги про божественну зброю», є такими Агніястра, зброєю, не більше ніж сучасні артилеристи з власними пушками. Але це просте рішення вочевидь не прийшло до голови санскритологу. До того, як сам він каже про зброярське потомство Крішашви – алегоричне походження (Агніястра) зброї, без сумніву є найстародавнішим. Це є вогняний дротик Брами. Семи-складний Агніястра, на вподобі до сімох почуттів та сімох принципів, усоблених сімома жерцями, має відношення до невимовної давнини. Якою древньою є ця доктрина, у яку вірять теософи ми побачимо у наступному Відділі.

(Е) СЕМЕРО ДУШ ЄГИПТОЛОГІВ

Якщо ми звернемося до таких джерел інформації як «The Natural Genesis» та лекції Джеральда Масея, то докази стародавності доктрини яку наразі ми розглядаємо, стають вражаючими. Факти не можуть бути применшені тому, що автор має іншу думку. Він розглядає символ з виключно природної точки зору, можливо занадто матеріалістичної, бо вона є точкою зору занадто ярого еволюціоніста та послідовника сучасних дарвінівських догм. Так він доводить що: «Ті хто вивчають книги Бьоме вбачають в них багато того, що має відношення до цих Сімох Головних Духів та первісних Сил, які розглядаються наразі як семеро властивостей Природи у алхімічній та астрологічній фазі середньовічних таємниць... Послідовники Бьоме дивляться на це як на божественне одкровення його натхненного яснобачення. Вони нічого не знають про природний генезис, про історію, сталість та постійність «Мудрості» минулого (або про порушені ланки) та не у стані визнати фізичні образи древніх «Сімох Духів» під їх сучасною метафізичною або алхімічною маскою. Другі ланки, що зв'язують теософію Бьоме з фізичними початками єгипетської думки викладені у фрагментах Гермеса Тримегеста. Справа не у тому, чи будуть ці вчення приписані ілюмінатам, буддистам, кабалістам, гностикам, масонам або християнам, бо головні характери можуть бути дійсно усвідомлені лише у їх початках. Коли пророки або ясновидці хмарного світу приходять до нас, претендують на істинне натхнення та промовляють дещо нове, ми судимо про значення цього спираючись на саме повідомлення. Але якщо ми бачимо, що вони приносять нам древню інформацію, яку вони не можуть пояснити, а ми можемо, то цілком природно, що ми мусимо судити про неї швидше по головному значенню, ніж на засадах пізніших зазіхань. Для нас безкорисно класти пізнішу думку на ранній характер виразу та стверджувати, що саме це древні мали на увазі! Уточнені тлумачення, які стали доктринами та догмами в теософії, мусять наразі бути досліджені на засадах їх генезису у фізичних явищах, щоби надати нам можливість викрити їх помилкові ствердження у надприродному походженні або надприродному знанні». Але талановитий автор «The Book of the Beginnings» та «The Natural Genesis» чинить – доволі щасливо для нас – цілком навпаки. Він доволі урочисто демонструє наші Езотеричні (буддійські) Вчення, чим доводить їх тотожність з вченнями Єгипту.

Нехай читач робить висновки сам, у талановитій лекції про «Семеро Душ Людини» автор пише: «Перша форма містичного Сім була представлена у небі сімома великими зірками Великої Ведмедиці, сузір'я яке поєднувалося єгиптянами з Матір'ю Часу та Сімома Стихійними Силами».

Цілком правильно, бо індуїсти розташовують власних перших Ріші у Великій Ведмедиці та називають це сузір'я помешканням Саптарши, Рікша та Читра-шикхандіна. І Адепти їх претендують на знання - це є астрономічним міфом або первісною таємницею яка має більш глибоке значення, ніж можна припустити. Нам так саме кажуть, що: «Єгиптяни поділили небо вночі на семеро частин. Первісне Небо було семи-складне». Таким самим воно було і у арійців, потрібно лише прочитати Пурани про начала Брами та його Яйця, щоб переконалися у цьому. То невже арійці запозичили це уявлення від єгиптян? Але лектор пише далі: «Самі ранні з визнаних сил Природи були числом сім. Вони стали сімома Елементами, дияволами (?) або пізнішими божествами. Природа була наділена сімома властивостями – як матерія, зчеплення, витікання, згортання, накопичення, статичність та поділ – а людина з сімома елементами або душами». Все це викладалося у Езотеричній Доктрині, це пояснювалося та таємниці відкривалися, як сказано, сімома, а не двома або на край випадок, трьома ключами; тому причини та наслідки їх відбувалися у невидимій, або містичній, так саме як і психічній Природі та мали відношення як до метафізики та психології так і до фізіології. Як пише автор: «Принцип семи-складності, так би мовити, був запроваджений, і число сім представляло священний символ, який міг бути застосований для численних цілей». І саме так воно застосовувалося. Бо: «Семеро душ Фараона часто згадуються у єгипетських текстах... Семеро душ, або принципів в людині були тотожними до наших британських Друїдів... Рабини так саме рахували число душ до сімох; так саме чинять і Карени Індії». Далі автор з декількома орфографічними помилками наводить таблиці двох вчень – Езотеричного та єгипетського – та доводить, що останні мали однакові серії та порядок.

ІНДУСЬКЕ (ЕЗОТЕРИЧНЕ): 1.Рупа, тіло, елемент форми. 2.Прана Дихання Життя. 3.Астральне Тіло. 4.Манас або Розум. 5.Кама Рупа, Тваринна Душа. 6.Будхі, або Духовна Душа. 7.Атма, Дух.

ЄГИПЕТСЬКЕ: 1.Кха, Тіло. 2.Ба, Душа Дихання. 3.Кхаба, Тінь. 4.Акху, розум, або сприйняття. 5.Себ, спадкова душа. 6.Путах, перший розумний батько. 7.Атму, Божественна або вічна Душа.

Далі лектор перераховує ці семеро (єгипетських) Душ таким чином: (1) Душа крові – формуюча; (2) Душа Дихання – що дихає; (3) Тінь, або Душа яка вкриває – що обгортає; (4) Душа Сприйняття – яка досліджує; (5) Душа Сталості – яка народжує; (6) Розумна Душа – яка виробляє розумом; (7) Духовна Душа – яка залишається незмінною.

З езотеричної та фізіологічної точки зору це можливо доволі правильно; але з езотеричної воно не зовсім так. Стверджувати це зовсім не означає, що «Езотеричні буддисти» розкладають людину на деяке число елементарних духів, у чому звинувачує їх у тій самій лекції Д.Массей. Жоден з «Езотеричних буддистів» не був винний у такій недолугості. Так саме як ніколи не припускалося, що ці тіні «ставали духовними істотами у іншому світі» або «вісьмома потенційними духами або елементаріями іншого життя». Просто стверджується, що кожний раз, щойно безсмертне Его втілюється, воно стає у власній сукупності складною одиницею з Матерії та Духу, які діють разом на різних планах буття та свідомості. У іншому місці Д.Массей додає: «Семеро душ (наші «принципи»)»... часто згадуються в єгипетських текстах. Місячний Бог Тат-Есмун або пізніший сонячний бог виявляв семеро сил природи, попередні до нього та зібрані у ньому як його семеро душ (ми кажемо «принципів»)»... Семеро зірок в руці Христа у Одкровенні мають те саме значення». І ще значно більше значення, бо зірки означають так саме семеро ключів сімох церков або, кабалістично означають содальські Містерії. Все ж, ми не будемо затримуватися у обговореннях, але додамо, що інші єгиптологи так саме відкрили, що семи-складний устрій людини був головною доктриною єгиптян. Франц Ламберт з Мюнхена у ряді статей у «Сфінксі» наводить беззаперечні докази власним висновкам з Книги Мертвих та інших єгипетських рекордів.

За подробицями читач мусить звернутися до самих статей, а наступна діаграма, як результат висновків автора, є наглядним доказом тотожності єгипетської Психології з семи-складним поділом в «Езотеричному Буддизмі».

Це дволі вдале зображення числа «принципів» в Окультизмі, але доволі заплутане; це є те що ми називаємо сімома «принципами» в людині і що Д.Массей називає «душами» та називає Его або Монаду яка втілюється та «воскресає», так би мовити з кожним народженням, так саме як і єгиптяни, а саме – «Оновлене». Але як може Руах (Дух) бути розміщений у Кама-Рупі? Що ж каже Бьоме, цей великий ясновидець середніх віків? «Ми бачимо в Природі семеро особливих властивостей за посередництвом яких ця єдина Матір створює всі речі (які він називає вогнем, світлом, звуком (три верхні) та бажанням, смутком, стражданням та речовинністю, так аналізує він власним способом нижче); та все те чим шестеро форм є духовно, та сьома (тіло або речовинність) є по суті. Це і є семеро форм Матерії всіх Істот, з лона якої все народжується у цьому світі». Далі: «Творець неначе народив самого себе у формі тварин, у тілі цього Світу у власних первісних Духах, і всі зірки суть... сили Бога, і все тіло Світу складене з сімох первісних Духів». Це є передача містичною мовою нашої теософічної доктрини. Але як можемо ми погодитися з Д.Массеем, коли він стверджує, що: «Семеро Рас людини, які були сублімовані та зроблені планетарними (?) у Езотеричному Буддизмі можуть бути знайдені у Бундахіш як (1) земні люди; (2) водяні люди; (3) люди з вухами на грудях; (5) люди з однією ногою; (6) люди з крилами летючої миші; (7) люди з хвостами». Кожний такий опис, не дивлячись на його алегоричність і навіть викривлення у пізніших формах, є відгуком Сокровенного Вчення. Всі вони з долюдської еволюції «водяних людей страшних та злих», створених Природою, яка була позбавлена допомоги протягом мільйонів років, про що вже йшлося. Ми категорично відкидаємо ствердження, що «ці істоти ніколи не були людськими расасми», та відповідаємо на це посиланням або прикладом з Архаїчних Станців. Легко припустити та сказати, що наші «наставники помилково сприйняли ці тіні Минулого за людські та духовні», але значно важче довести, що «вони не існують та ніколи не існували». Ствердження це мусить залишитися назавжди рівносильним заяві Дарвіна, що людина та антропоїдна мавпа мали спільного пітекоїдного предка. Те, що лектор розглядає у єгипетському «Ритуалі» як «засіб виразу» та нічого іншого, ми сприймаємо як дещо цілком інше та маюче важливого значення. Ось один приклад, «Ритуал, Книга Мертвих» проголошує: «Я є миша». «Я є яструб». «Я є мавпа»... «Я є крокодил, душа якого походить від ЛЮДЕЙ»... «Я є душа богів». З цих двох останніх фраз, перша («... душа якого походить від людей») похапцем пояснюється лектором: «тобто як різновид розуму», а остання – як така що значить «Гор або Христос, як результат всього».

Окультна Доктрина відповідає: це означає дещо значно більше. Попереду всього, воно дає підтвердження Вченню, що у той час коли людська Монада у Першому Колі пройшла на Глобусі А та на інших через всі три Царства – мінеральне, рослинне та тваринне – у цьому нашому Четвертому Колі всі ссавці виникли від Людини, якщо лише наполовину ефірна тварина перших двох Рас, з людською Монадою у ній, може бути розглянутою як Людина. Але вона мусить бути названа так, бо на Езотеричній мові саме не форма з плоті, крові та кісток, наразі є Людиною, а внутрішня божественна Монада з її різноманітними та численними принципами або аспектами.

Між тим, згадана лекція, не дивлячись на її розбіжності з «Езотеричним Буддизмом» та з його вченням, є яскравою відповіддю для тих, хто намагався подати її як щойно винайдену доктрину. А таких багато в Європі, Америці та навіть Індії. Все ж між Езотеризмом древніх Архатів та тим, що наразі пережило в Індії між небагатьох брамінів які серйозно вивчали свою Таємну Філософію, різниця не така вже і велика. Вона очевидно, засереджена та обмежена питанням порядку та еволюції космічних та інших принципів більше, ніж будь чим іншим. У будь якому випадку розбіжності не більше, ніж створене вічним питанням догми *filioque*, яка вже з восьмого сторіччя відокремила римо-католицьку церкву від більш древньої грецької, східної. Та все ж, не дивлячись на різницю у формах, у яких ця семи-складна догма представлена, сутність її є фактом та про присутність її та значення у брамінській системі можна судити на основі того, що каже про неї один з вчених Веданти: «Істинна езотерична семи-складна класифікація є однією з важливих, якщо не самою важливою, яка отримала свій розподіл від таємничого устрою цього вічного прообразу. У зв'язку з цим я так саме хочу нагадати, що чотири-складна класифікація претендує на таке саме походження. Світло життя, наче робить злам у тригранній призмі Пракриті, три Гуни якої є цими гранями, та ділиться на семеро променів, які надають розвитку протягом часу сімом принципам цієї класифікації. Прогрес розвитку подає деякі точки тотожності з поступовим розвитком променів спектру. І у той час коли чотири-складна класифікація цілком достатня для всіх практичних цілей, ця істинна семи-складна класифікація має велике теоретичне та наукове значення. Необхідно прийняти її, щоби пояснити деякі види феноменів, відзначених окультистами; і вона більш придатна для засад досконалої системи психології. Вона не є власним надбанням «Транс-Гімалайської Езотеричної Доктрини». Насправді вона має більш щільний зв'язок з Логосом брамінів, ніж з Логосом буддистів. Щоби пояснити те, що я маю на увазі, я можу тут показати, що Логос має семеро форм. Іншими словами, існують семеро видів Логосів у Космосі. Кожний з них є центральною фігурою однієї з головних гілок древньої Релігії Мудрості. Ця класифікація не є тією семи-складною класифікацією, яку ми прийняли. Я це стверджую та не боюся протиріччя. Істинна класифікація має всі основи для наукової класифікації. Вона має семеро визначених принципів, які відповідають сімом конкретним станам Праджна, або свідомості. Вона перекидає міст через провалля між об'єктивним та суб'єктивним та звертає увагу на таємничий струм колооберту, яким йде ідеація. Семеро принципів пов'язані з сімома станами матерії та сімома формами сили. Ці принципи гармонійно розподілені між двома полюсами, що визначають межі людської свідомості». Вищенаведене цілком точне, за виключенням можливо одного пункту. «Семи-складна класифікація у Езотеричній Системі ніколи не була представлена будь ким з прихильників останньої (наскільки це відомо автору цієї праці) як особливе, виключне надбання «Транс-Гімалайської Езотеричної Доктрини», лише як збережена лише у цій древній Школі. Вона є надбанням Транс-Гімалайської Доктрини не більше ніж Перед-Гімалайського Езотеричного Вчення і є лише спадщина всіх таких Шкіл, заповіт Мудрецьям П'ятої Корінної Раси від великих Сіддхів Четвертої. Пригадаємо, що атланти стали жажливими чаклунами, прославленими наразі у такій великій кількості Манускриптів Індії, лише після часу їх «Падіння», що викликало затоплення їх Материка.

Стверджується, що Мудрість передана «Божественними Істотами» - народженими силою Кріяшакті Третьої Раси до її Падіння та поділу на статі – Адептами ранньої Четвертої Раси, залишалася у всій її первісній чистоті у деякому відомому Братстві. Зазначена Школа або Братство, щільно пов'язане з деяким островом у внутрішньому морі, про існування якого вірять як індуїсти, так і буддисти, але для географів та сходознавців це є «міфом» - і чим менше про це розмовлятимуть, тим буде краще. Також не можна визнати, що вказана «семи-складна класифікація» має більш щільний зв'язок з Логосом брамінів, ніж з Логосом буддистів, бо як той так і другий тотожні, незалежно чи буде Логос мати ім'я Ішвара, Авалакітешвара, Брама або Падмані. Існують незначні розбіжності, більш уявні, ніж реальні фактично. Браманізм та буддизм з точки зору їх ортодоксальних аспектів, так саме ворожі між собою, як вода та олія. Тв все ж, кожна з цих організацій має власне незахищене місце у побудові. Коли навіть у їх Езотеричних тлумаченнях обидві можуть погодитися лише щоби розійтися думкою, та щойно їх відповідні місця будуть співставлені, будь які розбіжності зникнуть, бо обидві організації опиняться на спільних засадах. «Ахілесовою п'ятою» браманізму є філософія Адвайти, послідовників якої називають «переодягненими буддистами»; у той час коли у ортодоксальному буддизмі цією п'ятою є північний містицизм, як він поданий учнями філософій Ар'ясанги (Школи Йогочарія) та Махаяни, які у свою чергу, отримали назву від одновірців, «переодягнених ведантистів». Езотерична Філософія обох цих релігій може являти лише єдине ціле, щойно вони будуть уважно проаналізовані та порівняні, бо Готама Будда і Шанкарачар'я дуже щільно зв'язані між собою, якщо вірити традиціям та деяким Езотеричним Вченням. Таким чином різниця між ними буде скоріше по формі, ніж по суті.

Надзвичайно містичне міркування сповнене семи-складної символіки, може бути знайдене в Анугіті. Там брамін розповідає про блаженство того, хто перейшов за межі області ілюзії: «Де видумки як москіти та сліпні, де горе та радість, як холод та жар, де розчарування – засліплюча темрява, де жадібність – хижі звірі та плазуни, де бажання та гнів є перешкодами». Мудрець розповідає про вхід та вихід з лісу – символа тривалості людського життя – а також і про сам ліс. «У цьому лісі є семеро великих дерев (почуття, розум та мудрість або Манас та Буддхі), семеро плодів та семеро гостей; семеро сховищ, семеро (форм) містичного спостереження та семеро (форм) посвячення. Це є опис лісу. Цей ліс сповнений деревами, що приносять прекрасні квіти та плоди п'яťох кольорів». «Почуття – каже коментатор – називаються деревами, носіями плодів...; гості уособлюють собою силу кожного почуття – вони отримують зазначені плоди; місця усамітнення є дерева... під якими гості мають прихисток; семеро форм спостереження є виключенням з «Я» сімох функцій сімох почуттів тощо, вже згаданих; семеро форм посвячення мають відношення до посвячення у вище життя через зречення від дій, які буцїм то вам не належать, кожного члена з цього гурту сімох». Це пояснення не шкідливе, хоча незадовільне. Далі брамін каже: «Цей ліс сповнений дерев, що приносять квіти та плоди чотирьох кольорів. Цей ліс сповнений деревами, що приносять квіти та плоди трьох кольорів, а так саме змішаних кольорів. Цей ліс сповнений деревами, що приносять квіти та плоди двох кольорів, та прекрасних кольорів. Цей ліс сповнений деревами, що приносять квіти та плоди одного кольору, і вони духмяні. Цей ліс сповнений (замість сімох) двома великими деревами, що приносять численні квіти та плоди неймовірних кольорів (розум та мудрість – два вищих почуття, або Манас та Буддхі). Там є вогонь (Вище Его) зв'язаний з Браманою який має добрий розум (або істинне Знання, за ствердженням Арджуни Мішри). І там є паливо (саме) п'яťеро почуттів (або людські пристрасті). Семеро (форм) звільнення від них є семеро (форм) посвячення. Якості є плоди... Там... великі мудреці отримують гостинність. І після того як вони були вшановані та зникли, другий ліс засяяв спереду, у якому розум є дерево, а визволення – плід, і дерево це має тінь (у формі) спокою, який залежить від

знання та має задоволення, що замінює йому воду та Кшетраджна у собі замість Сонця». Так, все вище сказане дуже важливе та цілком зрозуміле, і кожний теософ, навіть самий не просунутий, зрозуміє цю алегорію. Та всеж, ми бачимо, як видатні сходознавці у власних поясненнях зробили з цього цілковиту мішанину. «Великі мудреці, які отримують гостинність» пояснені як такі, які означають почуття що «відпрацювали та, як не зв'язані з Его, нарешті поглинаються ним». Але неможливо зрозуміти, якщо почуття «не зв'язані» з «Вищим Его», то яким чином вони поглинаються? Потрібно було уявити саме навпаки та саме тому, що особисті почуття тяжіють та намагаються поєднатися з без-особистим Его, останнє, яке є Вогонь, та зпалює нижчі п'ятеро почуттів і тим самим вичищає два вищих – «Розум та Розуміння», або вищі аспекти Манаса та Будхі. Це цілком очевидно з тексту. «Великі Мудреці» зникають після того, як «їх вшанували». Хто шанував їх, якщо вони (уявні почуття) «не зв'язані з Его»? Розум, зрозуміло; Манас (у цьому випадку занурений у шосте почуття), який не є та не може бути Браманою, Вищим Его, або Кшетраджна – Духовним Сонцем Душі. У останньому, з часом Манас сам мусить розчинитися. Він вклонявся «Великим Мудрецям» та шанував земну мудрість; але щойно «засяяв інший ліс» та освітив його, саме Розум (Будхі, сьоме почуття, але шостий принцип) претворюється на Дерево – те Дерево, плід якого є визволення – і воно нарешті знищує сам корінь Ашваттха-дерева, символ життя та його оманливих задоволень та радощів. І тому ті хто досягає цього стану звільнення, з слів цього вищенаведеного мудреця, «не мають більше страху». У цьому стані «кінець не може бути побачений, бо він розповсюджений у всіх напрямках». «Там завжди перебувають семеро жінок» - розповідає він далі у фантастичній формі. У цих жінок – які на думку Арджуни Мішри, означають Махат, Ахамкара та п'ятеро Танматр – обличчя завжди спрямовані до низу, бо вони є перешкодою на шляху духовного підйому. «У цьому самому (Брамані, Вищому Его) семеро досконалих мудреців, разом з їх Керівниками... перебувають, та знову виходять з того самого. Слава, блиск та велич, осяяння, перемога, досконалість та міць – ці семеро променів йдуть за цим самим сонцем (Кшетраджна, Вище Его)... Ті, бажання яких приборкані (не егоїстичні)... гріхи яких (пристрасті) спалені каяттям, занурюють Его у Вище Его та присвячують себе Браману. Ті люди, які розуміють ліс Знання (Браман або Вище Его), схвалюють спокій. Вони спрямовуються до цього лісу та перевтілюються так, щоби не втратити мужності. Таким у дійсності є цей священний ліс... І, розуміючи це, вони (мудреці) чинять (відповідно), спрямовані Кшетраджною». Жоден перекладач, між західних сходознавців, ще не побачив у вище наведеній алегорії нічого більше високого, ніж містерії, зв'язані з ритуальними жертвоприношеннями, каяттям або аскетичними церемоніями та Хатха Йогою. Але той, хто розуміє символічне зображення та чує голос Вищого Его у собі, побачить у цьому дещо значно вище, ніж ритуалізм, не дивлячись на те, що він може часто помилятися у малих деталях цієї філософії.

Тут ми мусимо дозволити собі останнє зауваження. Жоден істинний теософ, від самого неосвіченого до найосвіченішого, не мусить претендувати на безгрішність того, що він може сказати або написати з окультних питань. Головний пункт у тому, щоби визнати, що у багатьох відношеннях у класифікації космічних або людських принципів на додачу до помилок у порядку еволюції і, особливо у метафізичних питаннях, ті з нас, хто претендують вчити інших, більш неосвічених ніж ми самі – всі можуть помилятися. Ці помилки були зроблені у «Викритій Ізиді», у «Езотеричному Буддизмі», у «Людині», у «Магії Чорній та Білій» тощо, імовірно не одна помилка буде знайдена і у цій праці. Це неминуче. Бо для того, щоби не лише велика, але навіть мала праця на такі теми, була позбавлена помилок, вона мусить бути написана великим Адептом, якщо не Аватаром. Лише у такому випадку ми могли би сказати: «Це істинно, праця без гріху та плям на ній!». Але доки майстер не досконалий, то як може бути досконалою його праця? «Безкінечні пошуки Істини!» Будемо любити її та тяжіти до неї за ради неї самої, а не заради слави або

користі, яких найменша доля одкровення її може принести нам. Бо хто з нас може претендувати на володіння всією істиною навіть у малих вченнях Окультизму? Нашою головною метою у цьому питанні було довести, що семи-складна доктрина, або семи-складний поділ устрою людини, було доволі древнім вченням та не було винайденим нами. Це було зроблено вдало, бо ми були підтримані у цьому свідомо та несвідомо великою кількістю древніх, середньовічних та сучасних письменників. Що сказано першими, було сказано добре; і що повторили останні, зазвичай було викривленим. Наприклад, прочитайте Фрагменти Піфагора та вивчіть семи-складну людину, як вона подана Д.Олівером, вченням масоном у його «Трикутнику Піфагора», де він каже: «Теософічна філософія... нараховує семеро властивостей (або принципів) в людині – а саме:

«1.Божественна, золота людина. 2.Внутрішнє святе тіло з вогню та світла, на вподобі до чистого срібла. 3.Елементальна людина. 4.Меркуріальна... райська людина. 5.Людина, душа якої володіє якостями Марсу. 6.Людина якості Венери, спрямована до зовнішніх бажань. 7.Сонячна людина (свідок та) дослідник всіх Божих див (Всесвіту). Вони так саме мали семеро початкових духів, або сил природи».

Порівняйте цю плутану розповідь та розподіл західної теософічної філософії з пізнішими теософічними поясненнями Східної Школи Теософії та вірішіть, яке з них правильне. Істинно: «Премудрість побудувала собі палац, Витесала семеро стовпів своїх» (Притчі IX.I). Що стосується до звинувачень, що наша Школа не прийняла семи-складну класифікацію брамінів, а заплутала її, то це цілком несправедливо. Для початку скажемо, «Школа» є одне, а тлумачі її (для європейців) інше. Останнім потрібно спочатку вивчити азбуку практичного Східного Окультизму, перед тим коли вони зможуть правильно зрозуміти складні класифікації засновані на сімох конкретних станах Праджна або Свідомості; а над цим засвоїти цілком, що є Праджна у Східній Метафізиці. Дати західному учню цю класифікацію – значить примусити його припустити, що він може дати собі раду у розумінні походження свідомості шляхом пояснення процесу, крізь який за посередництвом лише одного з станів свідомості, він досяг визначеного знання; іншими словами примусити його пояснити дещо, що він знає на цьому плані, за допомогою того, чого він абсолютно не знає на інших планах; тобто спрямувати його від духовного та психологічного безпосередньо до онтологічного. Ось чому саме перша древня класифікація була прийнята теософами – хоча у дійсності їх існує багато. Після того як величезна кількість незалежних свідоцтв та доказів була подана на загальний розгляд, було би безкорисно додавати перерахунки з богословських джерел. Семеро головних гріхів та семеро добродійних діянь християнської системи значно менш філософічні, ніж навіть семеро ліберальних та семеро проклятих наук – або семеро магічних мистецтв гностиків. Бо одне з останніх наразі запропоноване людям, і воно має небезпеку, як для сучасності так і для майбутнього. Сучасна назва його є гіпнотизм; застосований вченими та неосвіченими матеріалістами при загальному незнанні сімох принципів, він скоро стане сатанізмом у всьому значенні цього терміну.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

A D D E N D A

ПОРІВНЯННЯ НАУКИ З ТАЄМНОЮ ДОКТРИНОЮ

«Скажи друже, знання цього нижчого світу – Неправдиве чи істинне воно? Хто з смертних бажає знати неправду? Хто з смертних Істину знав?»

ВІДДІЛ 1

АРХАЇЧНА АБО СУЧАСНА АНТРОПОЛОГІЯ?

Кожен раз, коли питання про Походження Людини поставлене неупередженому чесному та серйозному вченому, неодмінно чуємо відповідь: «Ми не знаємо». Де Катерфаж з власними агностичними поглядами, належить саме до таких антропологів. Звісно це не означає, що всі інші вчені не є чесними або відкритими розумами, бо розумність такого зауваження була би під питанням. Але вважається, що 75 відсотків європейських вчених належать до еволюціоністів. Невже всі ці представники сучасної думки винні у очевидному викривленні фактів? Ніхто цього не стверджує – але є декілька доволі виключних випадків. Все ж вчені у власному антиклерикальному ентузіазмі та відчаю знайти будь яку іншу теорію для протиставлення Дарвінізму, за виключенням теорії «особливого творіння», стають несвідомо для себе не відвертими, та «наполягають» на гіпотезі, гнучкість якої недостатня і тому підлягає наразі нападам. Все ж, відсутність відвертості під час обговорення цієї теми очевидна і у колі духовенства. Єпископ Темпель у власній праці «Релігія та Наука» постав як ярий захисник Дарвінізму. Цей письменник йде так далеко, що розглядає Матерію – після того як вона отримала «власний початковий поштовх» - такою що еволюціонує всі космічні феномени без будь якого сприяння. Цей погляд відрізняється від поглядів Геккеля лише гіпотетичним Божеством «позаду та за межами», Божеством яке стоїть цілком збоку від діяльності сил. Така метафізична сутність не представляє собою ні теологічного Бога, ні Бога Канта. Союз єпископа Темпля з матеріалістичною наукою, на нашу думку, є нерозумним – не зважаючи на той факт, що це тягне за собою заперечення біблійної крсмогонії. Такому шануванню матеріалізму з боку нашої «вченої» епохи, ми окультсти можемо лише посміхатися. Але, що сказати про відданість Вчителю, якому такі невірні богослови претендують служити – саме Христу та християнству загалом?

Між тим на цей час ми не маємо жодного бажання кидати священству рукавичку виклику, бо наразі ми не маємо справи лише з матеріалістичною наукою. Остання у особах своїх кращих представників відповідає на наше запитання: «Ми нічого не знаємо». Та все ж, більшість з них чинять, неначе Всезнання є їх спадком і вони знають все про все існуюче. Бо саме ця негативна відповідь не зашкодила більшості вчених обговорити це питання, до того кожен намагався, щоби його особиста, спеціальна теорія була прийнята насамперед. Таким чином починаючи від Майє у 1748 році до Геккеля у 1870 році, теорії про походження людської раси так відрізнялися одна від другої як і самі особистості їх винахідників. Буффон, Борі де Сент-Вінсент, Ламарк тощо кожен з них виклав більш менш наукову гіпотезу генезису. Де Картефаж розподіляє ці теорії на два головні гурти: один заснований на швидкому, і другий – на дуже поступовому перетворенні; до того перший гурт підтримує новий тип (людини), яка народжена істотою цілком відмінною і остання вчить еволюції людини шляхом прогресивних диференціацій. Цікаво, що саме від найбільш вчених авторитетів виникли найбільш не наукові теорії про Похдження Людини. На цей час це є таким очевидним, що швидко наближається час, коли сучасне вчення про походження людини від антропоїда буде мати менше поваги ніж утворення Адама з глини а Єви з ребра Адама. Бо: «Цілком очевидно, особливо на засадах принципів Дарвінізму, що організоване існування не може бути нащадком іншого, розвиток якого йшов у зворотньому напрямі, ніж його власне. Відповідно, людина не може вважатися нащадком будь якого типу антропоїда». Докази Луке проти мавп'ячої теорії, засновані на відмінностях у згибах кісток, які складають черепну вісь у людини та антропоїда, досліджені Шмідтом. Він визнає що: «за часом зростання мавпи, вона стає все більш схожою до звіра; людина... більш людяною». І на мить він наче має сумніви, щоби писати далі: «Тому цей згиб черепної вісі все ж може бути таким, що складає головну рису людини

на протипагу мавпі; та особлива відмінна ознака відомого ряду, навряд чи може бути основою для припущень; особливо, що до доктрини Походження, ця обставина жодним чином не є вирішальною». Письменник імовірно дещо занепокоєний власними міркуваннями. Він запевняє нас, що цей доказ знищує будь яку можливість, щоби сучасні антропоїди будь коли були предками людства. Але хіба це не відкидає будь яку можливість спільного предка для людини та антропоїда – хоча доки що і теоретично? Навіть сам «Природний Підбір» з кожним днем стає все більш загрозливим. Дезертири з стану Дарвіна численні, і ті хто одного часу були його якими учнями, завдяки новим відкриттям неухильно готуються перекинути нову сторінку. В журналі «The Royal Microscopical Society» за жовтень 1886 року ми читаємо наступне: «Фізіологічний відбір: - Г.Дж.Романес зустрічає деякі труднощі у прийнятті природного підбору як теорії для походження видів, бо це швидше теорія походження організмів, що пристосовуються. Він пропонує замінити її тим, що він називає фізіологічним підбором або сегрегацією пристосованого. Його точка зору заснована на надзвичайній чутливості системи розмноження до малих змін за умов життя, і він вважає що відхилення у бік більшого або меншого безпліддя мусять часто відбуватися між диких видів. Якщо відхилення таке, що система розмноження, хоча демонструє деяку кількість безпліддя у порівнянні з початковою, але залишається плодоносною у межах зміненої форми, то остання не зникає від схрещення та не вимирає від безпліддя. Коли відбуваються такі зміни, то фізіологічний кордон мусить поділити на два розряди. На кінець автор розглядає подвійне безпліддя не як наслідки особливої диференціації, але як причину її». Робиться спроба довести вищевикладене як додаток та продовження теорії Дарвіна. Спроба ця у кращому випадку, дуже невдала. Скоро суспільній думці буде запропоновано повірити, що «Еволюція без Природного Підбору» С.Діксона так саме є Дарвінізмом – але розширеним, як це стверджується самим автором! Але це те саме, що після розчленування людського тіла на три шматки, стверджувати, що кожен шматок є тією самою людиною, що і раніше, лише розширеною. Все ж, автор пише: «Потрібно ясно усвідомити, що жоден склад у попередніх сторінках не був написаний проти теорії Дарвіна про Природний Підбір. Я лише обмежився поясненням деяких феноменів... чим більше вивчаєш працю Дарвіна, тим переконливішою стає істина його гіпотез(!)». А до цього він натякає: «Переконлива кількість фактів, наведених Дарвіном на підтвердження власної гіпотези переможно пронесли теорію «Природного Підбору» крізь всі перешкоди та заперечення». Все ж, це жодним чином не заважає освіченому автору так саме «переможно» і навіть відкрито назвати власну працю «Еволюція без Природного Підбору», або іншими словами, розбити на атоми головну ідею Дарвіна.

Але, що стосується до самого Природного Підбору, то помилки переважають між багатьма сучасними вченими, які мовчки приймають засади Дарвінізму. Так наприклад – приписувати Природному Підбору силу зародження видів, є лише засобом вираження. Природний Підбір не є сутністю; тобто лише метод для вираження та опису способу, за посередництвом якого визначається виживання пристосованого та знищення непристосованого у Боротьбі за існування. Кожний гурт організмів спрямований до розмноження, окрім до засобів існування; постійна боротьба за життя – «боротьба за отримання їжі та уникнення бути з'їденим», до того умови оточення потребують постійного знищення непристосованих. Обрані з будь якого гурту, таким чином, розмножують власні види та передають органічні властивості нащадкам. Таким чином всі корисні зміни закріплюються та відбувається прогресивне покращення. Але Природний Підбір, на думку автора, «Підбір як Сила», насправді є просто міфом; особливо коли його застосовують для пояснення Походження Видів. Це є просто термін для визначення засобів, якими «корисні зміни» типізуються, коли відбуваються. Сам по собі «він» нічого не може виробити і лише оперує сирим матеріалом наданим «йому». Істинне питання, що нас цікавить у наступному: яка причина – поєднана з іншими другорядними причинами – що виробляють «зміни» у самих організмах?

Більшість з цих другорядних причин просто фізичні, залежать від клімату та режиму харчування тощо. Правильно, але над другорядними аспектами органічної еволюції потрібно шукати більш глибокий принцип. Матеріалістичні «самовільні зміни» та «випадкові відхилення» є терміни, які протирічать собі у Всесвіті «Матерії, Сили та Необхідності». Проста зміна типу, без спостереження за цим процесом імпульсу, не у стані пояснити вражаючі складності та дива, наприклад, людського тіла. Неспроможність механічної теорії Дарвіна була викладена широко доктором фон Гартманом між інших, негативно налаштованих мислителів. Писати, як це робить Геккель, про сліпі індіферентні клітини, які «організуються у органи», означає принизити розум читача. Езотеричне тлумачення походження тварин наведене у іншому місці. Ці чисто другорядні причини диференціації, згуртовані під головуванням статевого відбору, клімату, ізоляції тощо, призводять до помилок західного еволюціоніста та не пропонують будь якого пояснення, «звідки» виникли «типи предків», які стали відправною точкою для фізичного розвитку. Істина у тому, що «причини» диференціації, відомі сучасній науці, стають до діяльності лише після того, коли сталося ущільнення первісних тварин корінних типів з астрального стану до фізичного. Дарвінізм зустрічається з Еволюцією лише на половині шляху – тобто коли астральна еволюція поступається місцем діяльності звичайним фізичним силам, з якими знайомлять нас сучасні почуття. Але навіть тут теорія Дарвіна, навіть з претензією на «розширення» - недостатня, щоби пояснити ці факти. Причиною, яка лежить у основі фізичних змін видів – по відношенню до якої всі інші закони є підлеглими та другорядними – є підсвідомий розум, який протинає матерію та на кінець є відображенням Божественної Мудрості та Мудрості Дхіані-Коганів. До висновків, що мало відрізняються від цих, прийшов і такий відомий вчений як фон Гартман, коли від відчаю що до дійсності сили Природного Підбору, позбавленого допомоги, він почав розглядати Еволюцію як спрямовану «Несвідомим» розумом - Космічним Логосом Окультизму. Але останній діє лише за посередництвом Фохату, або енергії Дхіані-Коганів та не зовсім тим способом, яким його змальовує великий песиміст. Саме ці розбіжності поміж вчених, дають автору цих томів право виявити на світ інші та більш древні вчення, хоча би навіть як гіпотези для майбутнього наукового визнання. Наукові помилки та прогалини такі очевидні для скромного літописця цього архаїчного вчення, і хоча не цілком обізнана у сучасних вченнях, вона вирішила торкнутися всіх їх, щоби встановити паралель між двома. Для Окультизму це є лише питанням самозахисту, та не більше. До цього часу Таємна Доктрина займалася лише чистою метафізикою. Наразі вона зійшла на землю та опинилася у межах фізичної науки та практичної антропології, або тих гілок вивчення, які матеріалісти-природники вважають власною законною галуззю, та холоднокровно стверджують окрім того, що чим вище та досконаліше діє Душа, тим краще підлягає вона до аналізу та поясненню одних лише зоологів та фізіологів. Ця вражаюча претензія походить від того, хто, щоби довести власне походження від мавпи, не мав сумніву що до включення лемурів до предків людини; до того вони були підняті до розряду ссавців *Prosimiae incidue*, яких він доволі неправильно нагороджує *decidua* та дико-образним послідом. За це Геккель отримав напад від Катерфажа та критику від своїх побратимів-матеріалістів та агностиків – Вірхова та Дюбуа-Реймона, так саме видатних авторитетів, якщо і не більших, ніж він сам. Недивлячись на таку опозицію, дикі теорії Геккеля і на цей день мають назву наукових та логічних. З причини того, що таємнича природа Свідомості, Душі, Духу в людині пояснена наразі як звичайний прогрес функцій протоплазмичних молекул живої *Protista*, а поступова еволюція та зростання людського розуму та «суспільних інстинктів» у напрямі цивілізації мусять бути простежені назад, до їх початку у цивілізації мурах, бджіл тощо – то шанці для неупередженого усвідомлення доктрин Архаїчної Мудрості, дійсно незначні. Освіченим невігласам сказано: «Суспільні інстинкти між нижчими тваринами розглядалися нещодавно, за різних причин, як такі, що ясно показують на початок моральності, навіть людини (?)...» - і що наша божественна свідомість, наша душа, розум та

спрямування «проклали собі шлях від нижчих стадій простої клітинки-душі» звичайної Bathybius – і імовірно вони вірять цьому. На таких людей Метафізика Окультизму мусить мати такий самий вплив, що і наші грандіозні Ораторії на китайця – звуки яких, потрясають його нерви. Та все ж, хіба наші Езотеричні Вчення про «Ангелів», про три перші до тваринні Раси та про Падіння Четвертої стоять на нижчій сходинці видумки та самоомани, ніж «Пластидулар» Геккеля або неорганічні «молекулярні душі протиста»? Між еволюцією духовної природи людини від вищезазначених амебних душ та уявним розвитком її фізичного устрою з протоплазмичного мешканця океанського мулу існує провалля, через яке дуже важко перейти навіть людині, яка цілком володіє власними розумовими здібностями. Фізична еволюція, як цьому вчить сучасна наука, є темою для відкритої полеміки; духовний та моральний розвиток як поставлені у то самий ряд, є не розумною уявою матеріалізму. Окрім того, як минулий так і сучасний щоденний досвід, що жодна істина ніколи не була сприйнятою вченими організаціями, якщо лише вона не співпадала з звичайними упередженнями та уявленнями їх професорів. «Вінець новатора є вінцем терновим» - сказав Жоффруа Сент-Ілер. Як загальне правило, лише те, що відповідає популярним ідеям та поняттям, отримує право на існування. Звідси торжество ідей Геккеля, не дивлячись на те, що вони оголошені Вірховим, Дюбуа-Реймондом та іншими «testimonium paupertatis Природної Науки». Яким не був би матеріалізм німецьких еволюціоністів діаметрально протилежним духовним уявленням Езотеричної Філософії і якою не була би радикально не спроможною ними прийнята антропологічна система по відношенню до фактів Природи – все ж, псевдо-ідеалістичне упередження, наразі колір англійської думки, є ще згубнішим. Чиста Матеріалістична Доктрина визнає пряме викриття та заклик до логіки фактів. Ідеалізм сучасності не лише планує, з одного боку сприйняти головні заперечення атеїзму, але спрямовує своїх прихильників у плутанину нереальності, яка кульмінує у нігілізм. Заперечувати таким письменникам майже неможливо. Тому ідеалісти, ще більше повставатимуть проти наразі пропонованих окультних вчень, ніж навіть матеріалісти. Але тому, що тлумачення Езотеричного Антропогенезису не можуть підлягати з боку власних ворогів, ще більш гіршій долі, ніж отримати від них звичайні та освячені часом прізвиська «божевільних» та «невігласів», то справжні теорії можуть бути безпечно додані до численних сучасних та витримати час до їх цілковитого або хоча би часткового визнання. Але тому, що самоіснування цих архаїчних теорій, імовірно заперчуватиметься, то ми примушені навести наші найкращі докази та підтримувати їх до самого кінця.

У нашій расі та поколінні «єдиний храм у Всесвіті» лише у рідких випадках – всередині нас самих; наше тіло та розум були занадто запламовані як «гріхом» так і «наукою», щоби на цей час подавати собою дещо краще ніж купу беззаконня та помилок. І тут наше спільне становище – становище Окультизму та сучасної науки – мусить бути раз та на завжди визначеним.

Ми, теософи, охоче схилиємося перед такими освіченими людьми, як Бальфур, Стюарт, Крукс, де Катерфаж, Уолес, Агасія, Бутлеров та іншими, хоча з окультної точки зору ми можемо і не погоджуватися з усім тим, що вони стверджують. Але нічого не примусить нас погодитися на пошану думки навіть таких вчених як Геккель, Фогт або Бюхнер з Німеччини або навіть Гекслі та його матеріалістичні одностуді з Англії – не дивлячись на всю колосальну ерудицію останніх. Схожі люди є просто розумовими та моральними вбивцями майбутніх поколінь, особливо Геккель, брутальний матеріалізм якого часто підіймається у власних міркуваннях до висот наївності. Достатньо прочитати його «Pedigree of Man, and other Essays» (у перекладі Авелінга), щоби відчувати бажання, якщо словами Іова, «щоби пам'ять про нього зникла з обличчя Землі» та «та щоби ім'я його не прикрашало вулиць». Послухайте творця міфічної Созури, який сміється над ідеєю початку людської раси «як надприродного (?) феномену», «який не міг стати результатом простих механічних причин, фізичних та хімічних, а потребує безпосереднього втручання творчої особи...

Далі, головний пункт дарвіновського вчення... у тому, що він доводить, що найпростіші механічні причини, чисто фізико-хімічні феномени, цілком достатні, щоби пояснити найвищі та найважчі проблеми. Дарвін підміняє свідому творчу силу, побудову органічних тварин та рослин за накресленим планом, цілим рядом природних сил, що працюють наосліп (як кажемо ми), без мети та плану. Замість вільної діяльності ми маємо неминучий план Еволюції... (Так саме визнавали його і Ману і Капіла, але у той самий час вони визнавали і свідомі розумні Сили які спрямовували його). Дарвін доволі мудро відклав питання про початок життя. Але дуже скоро цей факт, такий значущий, почав відкрито обговорюватися талановитими та сміливими людьми науки, наподобі до Геккеля, Фогта та Бюхнера. Механічне походження перших форм життя почало вважатися неминучим наслідком вчення Дарвіна... наразі ми мусимо дослідити лише наслідки цієї теорії, а саме, природне походження людської раси від міці всемогутньої Еволюції». На це Окультизм, жодним чином не схвильований цією мішаниною, заперечує: протягом еволюції, коли фізична її частини майже розчавила власною вагою духовну та розумову, великий дар Кріяшакті залишився спадком лише для небагатьох обраних людей на кожну епоху. Дух дарма намагався виявитися у власній цілісності у чисто органічних формах (як це пояснялося у першій частині цього тому), і здатність, яка була природною властивістю у ранньому людстві Третьої Раси, була віднесена спірітуалістами до розряду дечого феноменального, а матеріалістами до науково не можливого.

У наші сучасні дні ствердження, що існує сила, яка може створювати людські форми – готові Оболонки у які можуть втілюватися свідомі Монади або Нірманакая минулих Мануантар - зрозуміло, є безглуздом! З іншого боку, вважається цілком природним, створення Франкінштейна з додатком моральної свідомості, релігійних спрямувань, генія та почуття власної безсмертної природи – за посередництва «фізико-хімічних сил», керованих сліпою «Всемогутньою Еволюцією». Що стосується до походження такої людини не ex nihilo, зкріпленої червоною глиною, але від живої божественної Істоти, шляхом ущільнення Астрального Тіла з оточуючих матеріалів – таке уявлення, на думку матеріалістів, занадто безглузде, щоби навіть бути згаданим. Все ж, окультисти та теософи готові на те щоби їх ствердження та теорії були порівняні, що до внутрішнього значення та імовірності, з ствердженнями сучасних еволюціоністів – якими би не здавалися не науковими та упередженими ці теорії на перший погляд. Тому Езотеричне Вчення цілком протилежне еволюції Дарвіна, що до людини та частково і до інших видів. Було би цікаво поглянути у вчені мізки матеріаліста та вхопити у ньому розумове уявлення Єволюції. Що є Еволюція? Якщо ми попросимо визначити поняття та точне значення цього терміну, то ні Гекслі ні Геккель не будуть у стані зробити це краще за Вебстера: «Дія розгортання; процес зростання, розвитку; як еволюція квітки з бутона або тварини з яйця». Та все ж, бутон мусить бути простежений крізь рослину яка його народила, до насіння, а яйце до тварини або птаха, який його поклав; або у будь якому випадку, до краплинки протоплазми, з якої воно вийшло та виросло. І як насіння, так і краплинка протоплазми мусить мати у собі сплячі потенційності для поступового розвитку, розмноження та розгортання у тисяча та одну форму або фазу еволюції, крізь які вони мусять пройти, до того як квітка або тварина набудуть розвитку, відповідно майбутній план мусить вже існувати. Окрім того сім'я мусить бути простежене до його витоків та природа його встановлена. Чи змогли це дарвіністи? Чи монери кинуть нам у обличчя? Але цей атом Водної Безодні не є однорідною матерією, і мусить бути дехто, або дещо, що зформувало та дало йому буття. Тут наука ще раз зберігає мовчанку. Але тому, що на думку психологів та матеріалістів сучасної школи, немає ще самасвідомості у краплинці, насінні або зародку – на цей випадок окультисти погоджуються з їх природними ворогами – то що це таке, що спрямовує силу або сили так безпомилково у цьому процесі Еволюції? «Сліпа Сила»? У такому випадку можна на тих самих засадах назвати «сліпими» мізки, які еволюціонували у голові Геккеля та у його «Pedigree of Man»

(Генеалогія Людини) та інших плодах зайнять вночі. Ми легко можемо уявити собі, що ці мізки позбавлені одного або двох важливих центрів; бо той хто знає дещо про анатомію людського або навіть будь якого тваринного тіла та все ж залишається атеїстом та матеріалістом, мусить бути «безнадійно божевільним», з слів лорда Герберта, який правильно бачить у побудові людського тіла та у відповідності його частин дещо таке дивовижне та парадоксальне, що він вважає його «величним дивом природи». Сліпі сили та «відсутність плану» у будь чому під Сонцем! Кожний розумний вчений скаже, що навіть з того малого що він знає та що до цього часу він відкрив у силах що працюють у Космосі, він бачить цілком ясно, що кожна частинка, кожна краплинка та атом гармонійно існують з своїми супутниками атомами, а ті у свою чергу, з всім цілим, до того кожен має власне призначення протягом життєвого циклу. Але на щастя великі та видатні вчені сучасності починають повставати проти такої «Геніалогії Людини» і навіть проти дарвінівської теорії «Природного Підбору», хоча автор її, цілком імовірно, ніколи не очікував далекосяжних наслідків. Російський вчений Н.Данілевський у власній чудовій праці «Дарвінізм, Критичне Дослідження Теорії», цілком та беззаперечно відкидає такий Дарвінізм, так саме чинить Катерфаж у власній останній праці. Ми радимо нашим читачам звернути увагу на звіт пана Бурже, члена Паризького Антропологічного Товариства, «Еволюційна Психологія; Еволюція Духу тощо». У ньому він цілком замирює два вчення – а саме про фізичну та духовну еволюцію. Він пояснює походження різноманітності органічних форм – які пристосовуються до оточуючих умов з таким очевидним розумним наміром – існуванням у проявленій Природі двох принципів; принципу взаємодопомоги та взаємодії, до того внутрішній свідомий Принцип пристосовується до фізичної Природи та до уроджених потенційностей останньої. Таким чином французький вчений примушений повернутися до нашого старого друга Archaeus, або Життєвого Принципу – не називаючи його – як це зробив англієць Річардсон у власній праці про Нервову Силу. Така сама ідея була викладена у Німеччині бароном Голленбахом у його чудовій праці «Індивідуальність у Світлі Біології та Сучасної Філософії». Ті самі висновки ми бачимо наведеними у іншому томі, російського вченого Н.Страхова, який у власній праці «Головні Поняття про Психологію та Фізіологію» пише: «Найбільш ясний, як найбільш близький тип розвитку може бути знайдений у нашій власній розумовій або фізичній еволюції, яка стала прикладом для... Якщо організми є істотами... то лише буде справедливим стверджувати, що органічне життя намагається народити психічне життя; але було би ще справедливіше та у відповідності до духу цих двох категорій еволюцій сказати, що істинна причина органічного життя є спрямованість духа до проявів у речовинних формах, намагання втілитися у їх реальність. Саме вища форма містить у собі все пояснення нижчої, а не навпаки». Це означає визнати, як це робить Бурже у вищезгаданому Звіті, тотожність цього таємничого інтегрально-діючого та організуючого Принципу з Самосвідомим та Внутрішнім Суб'єктом, якого ми називаємо Ego, але більшість – Душею. Таким чином, всі кращі вчені та філософи поступово наближаються у своїх загальних поглядах до окультистів.

Але вчені такого метафізичного розуму мало звертають на себе увагу та навряд чи будуть почуті. Шиллер у власній чудовій поемі, присвяченій Покрову Ізиди, примушує смертного юнака, який наважився підняти покров, впасти мертвим після побаченої відкритої Істини, відображеної на образі суворої Богині. Чи не поглянули так саме деякі з наших дарвіністів, так поєднані природним підбором та спорідненістю, на обличчя Саїтичної Матері, позбавленої покровів? Можна мати майже підозру на це після погляду на їх теорії. Їх великі інтелекти мусили були виснажитися від більш близького погляду на частково відкритий образ Природи, та залишити лише сіру речовину та гангліони у їх мізках, щоби відповідати на «сліпі» фізико-хімічні сили. У будь якому випадку, рядки з Шекспіра чудово відповідають нашим сучасним еволюціоністам, бо вони символізують ту «пихату людину», яка – «Нікчемним коротким авторитетом вдягнена, Найбільш впевнена де є

невіглас, Неначе мавпа яра, слабка сутність її, Грає перед образом неба вищого, Фантазми вчинків власних, чим викликає Ангелів стенання!». Еволюціоністи не мають нічого спільного з «Ангелами». Вони зайняті лише людським предком, петикоїдним Ноем, що дав народження трьом синам – хвостатому Кіноцефалу, безхвостій Мавпі та «арбореїській» Палеолітній людині. У цьому пункті ми не будемо їм заперечувати. Кожний висловлений сумнів негайно представляється ними спробою применшити значення наукового дослідження. Непереборна важкість у самих засадах теорії Еволюції – саме, що жоден дослідник Дарвіна не у стані надати хоча би приблизне визначення періоду, у якому з'явилася перша людина, так саме як і форма її – сходиться до нікчемної перешкоди «яка дійсно не має значення». Всі гілки знання у такому самому стані, кажуть нам. Хімік робить власні найбільш складні розрахунки та міркування просто «На гіпотезі існування атомів та молекул, яких до цього часу ще ніхто не бачив, не відокремив та визначив вагу. Електротехніки розповідають про магнетичні флюїди, які ще ніколи не були відчутні. Жодного визначеного походження не може бути приписано ні молекулам ні магнетизму. Наука не може претендувати та не претендує на будь яке знання засад законів матерії або життя». Та все ж, відкинути наукову гіпотезу, якою безглуздою вона не була би, означає вчинити гріх! Ми наважимося на цей ризик.

ВІДДІЛ 2

ПРЕДКИ, ЗАПРОПОНОВАНІ ЛЮДСТВУ НАУКОЮ

«Найголовнішим питанням для людства – проблема що у підвалинах всіх інших та представляє найглибше зацікавлення – є визначення місця людини в Природі та її відношення до речовинного Всесвіту». Світ на цей день поділений та коливається між Божественними Прабатьками – чи то вони Адам та Єва або Пітрі – та Bathybius Haeckelii, драглевим відлюдником океанських глибин. Після пояснення Окулярної теорії, наразі ми можемо порівняти її з теорією сучасного матеріалізму. Читачеві пропонується обрати між цими двома після порівняння їх. Ми можемо мати деяку втіху з того, що хоча наші Божественні Предки відкинуті, все ж теорії Геккеля не краще сприйняті у колах точної науки. Над філогенезисом Геккеля сміються вороги його фантастичної еволюції не менше ніж над нашими Первісним Расами. Ми легко можемо повірити Дюбуа-Реймонду, коли він каже, що – «Дерева Предків нашої Раси, змальовані у «Історії Творіння», мають в очах критика історії майже таку саму цінність, як і генеалогія Гомеровських героїв». Коли це встановлено, то кожному буде зрозумілим, що наша гіпотеза має такі самі права на існування як і друга. І тому, що ми бачимо як сам Геккель визнає, що ні геологія у власній історії минулого, ні історія предків організмів ніколи не «досягнуть статусу точних наук», то для Окулярної Науки також відкривається широке поле робити власні зауваження та заперечення. Світу пропонується обрати між вченням Парацельса, «батька сучасної хімії» та вченнями Геккеля, «батька міфічної Созури». Ми про більше не просимо. Не маючи намірів на участь у суперечках таких вчених-натуралістів, як Дюбуа-Реймонд та Геккель про нашу кровну спорідненість з «Тими нашими предками, які піднялися з розряду одноклітинних, черв'яко-подібних, безчерепних, риб, амфібій, плазунів та до птахів» - ми можемо поставити одне або два коротких запитання для ознайомлення наших читачів. Користуючись випадком та маючи на увазі теорію Природного Підбору Дарвіна тощо, ми запитаємо науку – відносно походження людських та тваринних видів – яка з двох тут описаних теорій Еволюції є більш науковою або, за бажанням, більш ненауковою.

1. Чи буде ця теорія Еволюції, яка від початку була статевим розмноженням?

2. Або Вчення про поступовий розвиток органів, їх ущільнення та розмноження кожного виду, спочатку шляхом простого легкого поділу одного на два або навіть на декілька індивідів; далі новий розвиток – перший крок до двостатевого виду, стану гермафродита; далі знову род

парфеногенезиса, «незайманого розмноження», коли яйце-клітина утворюється всередині тіла, та виходить з нього у вигляді атомічних еманцій та досягає сталості по за тілом; доки нарешті після статевого роз'єднання людські істоти починають розпліднюватися статевим шляхом?

З цих двох, перша «теорія» або, точніше «факт одкровення» всіх екзотеричних Біблій, окрім Пуран, і особливо єврейської Космогонії. Друга є тією, що викладається Окультною Філософією. Ми маємо відповідь на наше запитання у щойно опублікованому томі Самуїла Ленга – кращого між не посвячених тлумачників сучасної науки. У главі VIII власної останньої праці «A Modern Zoroastrian», автор починає з докору «всім древнім релігіям та філософіям» за те, що вони «підіймають чоловіче та жіноче начало до рівня своїх богів». На перший погляд, каже він: «Ця різниця статі є такою самою, як різниця між рослиною та твариною... Дух Божий, що літає над Хаосом та зароджує Всесвіт, є лише пізнішим виданням, розглянутим відповідно до монотеїстичних уявлень, значно більш древньої халдейської легенди, що описує створення Космосу з Хаосу завдяки співпраці великих богів чоловічого та жіночого начала... Таким чином, в ортодоксальній християнській вірі нас вчать повторювати «народжений не створений», фраза яка є безглуздою – тобто це приклад застосування слів на вподобі до фальшивих грошей, слів які не мають потрібної вартості будь якої ідеї, за собою. Бо «народжений» є доволі визначеним терміном, який передбачає сполучення двох протилежних начал для створення нового індивіда». Все ж, ми можемо погодитися з вченням автором відносно шкоди застосування неточних слів та жакливо антропоморфічного та фалічного елементу у древніх Писаннях – особливо у ортодоксальній християнській Біблії – та все ж, у цьому випадку можуть бути дві пом'якшуючі обставини. По-перше, всі ці «древні філософії» та «сучасні релігії», як це було достатньо доведено у цих томах – є екзотеричним покровом, накинутим на образ Езотеричної Істини; і – як безпосередній результат цього – всі вони алегоричні тобто міфологічні за формою; але все ж, по суті вони більш філософські, ніж будь яка з так званих нових наукових теорій. По-друге, починаючи від Орфічної теогонії до останньої переробки Біблії Єздру, всі древні Писання, запозичені на Сході та перероблені як від друзів так і ворогів, до того доки від початкового сенсу залишилося лише ім'я, мертва оболонка, з якої дух поступово був виїнятий. Це одне вже мусило було довести, що жодна релігійна праця, наразі існуюча, не може бути усвідомлена без допомоги Архаїчної Мудрості, на засадах якої, всі вони були побудовані. Але повернемося до першої, очікуваної нами, відповіді науки, на наше пряме запитання. Відповідь дана тим самим автором, коли у відповідності до течії власної думки про ненаукове обожнення сил Природи у древніх віруваннях, він проголошує звинувачення у наступних словах: «Наука, все ж, робить сумну помилку, коли вважає, що статеве зародження є первісним та єдиним засобом розмноження, бо мікроскоп та ланцет натураліста занурює нас у нові раніше не підозрювані (?) світи життя». Дійсно, так «мало підозрювані», що перші не-статеві «способи зародження», у будь якому випадку, повинні були бути відомими індусам – навпаки ствердженням зворотнього С.Ленгом. З погляду на те, що заява у Вішну Пурані, наведена нами раніше, про встановлення Дакшою статевих відносин як «засіб розпліднення» лише після цілого ряду інших «засобів», які всі там перераховані, стає важким заперечувати цей факт. Окрім того зверніть увагу, що ствердження це зустрічається в екзотеричній праці. Далі Ленг стверджує, що «Більшість живих форм, у будь якому випадку, у чисельному відношенні, якщо і не розмірами, виникли до існування без допомоги статевого розпліднення». Далі він наводить приклад монери Геккеля, яка «розпліднюється само-розділом». Наступну стадію автор показує нам у клітинці ядра, «яка чинить так саме». Подальша стадія у тому, що: «Організм не ділиться на дві рівні частини, але мала частина його набрякає... і нарешті відокремлюється та починає самостійне існування, збільшується до розмірів свого предка завдяки уродженій здатності виробляти нову протоплазму з матеріалів оточення». За цим йде багатоклітинний організм, який утворюється за посередництвом

«Зародкових бруньок, зменшених до спор, або поодиноких клітинок від батьків... Далі ми стоїмо на прозі тієї системи статевого розмноження, яка на цей час стала правилом у всіх вищих сімействах тварин... Цей організм, який має переваги у боротьбі за життя, постав як постійний... і щоби пристосуватися до нових умов, у ньому набули розвитку органи. Таким чином, з часом встановилася різниця між жіночим органом, або яєчником з яйцем та первісною клітинкою, з якої нова істота мусила була розвинути, та чоловічим органом, який забезпечує запліднюючою спорою, або клітинкою... Це підтверджується вивченням ембріології, яка свідчить, що у людському та вищих тваринних видах різниця статі не розвинена достатньо в ембріоні... У величезній більшості рослин та у деяких нижчих сімействах тварин... чоловічі та жіночі органи розвинені у одній істоті і вони є тим, що ми називаємо гермафродитами. Наступна форма є парфеногенезис, або незаймане створення, у якому зародкові клітинки, імовірно, тотожні у всіх відношеннях з яйцеклітиною, самі набувають розвитку у нові індивіди без будь якого запліднюючого елемента».

Все це нам добре відомо, так саме як і те, що все вищезазначене ніколи не було застосованим дуже вченим англійським популяризатором Гекслі-Геккеліанських теорій до genus homo. Він застосовує це лише до краплинок протоплазми, рослин, мушлів тощо. Але якщо він забажав би залишитися вірним теорії походження, то він мусив би показати себе таким самим і по відношенню до онтогенезису, в якому, як нам кажуть, головний біогенетичний закон проголошує: «Розвиток ембріона (ontogeny) є ущільненим та скороченим повтором еволюції раси (phylogeny)». Цей повтор є тим більш повним, чим більше був сбережений істиний первісний порядок еволюції (palingenesis) через безперевну спадковість. З іншого боку, цей повтор буде тим менш доконалим, чим більше відбувалося незаконних розвитків (caenogenesis) внаслідок різноманітних пристосувань». Це показує нам, що кожна жива тварина та річ на Землі, включно з людиною, набула розвитку від однієї спільної первісної форми. Фізична людина мусила була пройти через ті самі стадії еволюційного процесу різноманітних засобів розпліднення, як пройшли їх інші тварини; вона мусила була ділитися; далі гермафродит дав народження власному потомству парфеногенетичним (безстатевий принцип); наступна стадія мусила була стати яйце-народженням – спочатку без будь якого запліднюючого елемента, далі «за допомогою спори запліднення»; і лише після визначеної еволюції двох статей, людина стала визначеними «чоловіком та жінкою», і розмноження шляхом статевого сполучення стало загальним законом. До цього часу все це було науково доведеним. Залишається лише одна річ для ствердження – а саме простий та ясний процес такого достатевого розпліднення. Це наведене в Окультних книгах; спроба надати коротке викладення цього процесу була зроблена автором цього тому. Воно мусить бути так або – людина є істотою особливою. Окультна Філософія може назвати її такою внаслідок її явно подвійної природи. Наука не може зробити цього, бо вона відкидає будь яке втручання, за виключенням механічних законів, та не визнає будь якого іншого принципу по за Матерією. Перша – Архаїчна Наука – дозволяє, що людський фізичний склад мусив був пройти крізь всі форми, від найнижчої до найвищої його сучасної форми, або від найпростішої до найскладнішої – висловлюючись визнаними термінами. Але вона стверджує що у цьому Циклі, Четвертому, форма ця, як така що вже існувала посеред типів та зразків Природи у попередніх Колах – була цілком готовою для людини на самому початку цього Кола. Монада мусила була лише потрапити у астральне тіло Прабатьків, щоби робота фізичного ущільнення почалася у туманному прообразі. Що скаже на це наука? Звісно, вона відповість, що якщо людина з'явилася на Землі як остання з ссавців, то вона так саме як і ці ссавці не потребує проходження крізь вищезазначені первісні стадії розмноження. Коли вона з'явилася, то спосіб розпліднення вже існував на Землі. У такому випадку ми можемо заперечити. Якщо до цього часу не було знайдено найменшої ознаки ланки між людиною та твариною, то відповідно, (якщо Окультна Доктрина мусить бути відкинута) вона мусила з'явитися

в Природі дивним чином, наподобі до Мінерви з голови Юпітера у її озброєнні; у такому випадку Біблія права разом з усіма іншими народними «Одкровеннями». Тому презирство з боку науки, висловлене автором «A Modern Zoroastrian» на адресу древніх філософій та екзотеричних вірувань, є дочасним та нічим не викликаним. Так саме, і неочікуване відкриття скам'янілості, схожої до відсутньої ланки, нічого не змінить. Бо схожий поодинокий зразок, так само як і наукові заключення, зроблені на його основі, не зможуть затвердити його як потрібну реліквію, тобто як залишки нерозвинутої, хоча одного часу обдарованої мовою людини. Дещо більше потрібне для остаточного висновку. Окрім того навіть Книга Буття згадує про людину, свого Адама з праху, лише з тієї точки, де Таємна Доктрина зупиняє своїх «Синів Бога та Мудрості» та починає займатися фізичною людиною Третьої Раси. Єва не «народжена» а виявлена з Адама як «Амеба А» - шляхом поділу. Так саме і мова людини не розвинулася від різних тваринних звуків. Теорія Геккеля, відповідно до якої «мова виникла поступово з декількох простих тваринних звуків тому, що така мова і на цей час існує між небагатьох рас низького типу», цілком помилкова, як каже про це професор Макс Мюллер. Він стверджує, що ніхто до цього часу не надав достатнього пояснення, яким чином виникли «корені» мови. Людські мізки необхідні для людської мови. І цифри, що до розміру відповідних мізків людини та антропоїда, показують, яке провалля між ними. Фогт каже, що мізки великої мавпи горили, вимірюються не більше ніж у 30,5 кубічних дюймів, у той час коли середні мізки пласкоголових австралійських тубільців – наразі самої низької раси – досягають 99,3 дюймів! Цифри небезпечні свідки та не терплять омани. Тому, як справедливо заявляє доктор Пфафф, посилення якого так само правильні та точні, як його біблійні висновки нерозумні: «Мізки мавп, які більш схожі до людини, не мають і третини розміру мізків нижчих людських рас. Вони навіть не досягають половини розміру мізків немовляти».

Таким чином з попереднього легко побачити, що для того щоби довести теорії Гекслі та Геккеля про походження людини, потрібні не лише одна ланка, а велика кількість «ланок яких не достає» - справжні сходи прогресуючих еволюційних сходинок – які спочатку треба знайти та подати думаючому людству, до того як воно відмовиться від віри у Богів та у безсмертну Душу на користь культу предків з чотирма руками. Прості міфи наразі вітаються як «аксіоми істини». Навіть Альфред Росель Уолес стверджує разом з Геккелем, що первобутна людина була схожою до мавпи істотою, позбалену мови. На це професор Джолі Дженкінс відповідає: «На мою думку, людина ніколи не була тим п'ятикантропусом алабусом, портрет якої накинув Геккель, наче він знав та бачив її; дивну і навіть повну гіпотетичну генеалогію якої він наводить, починаючи від простої маси живої протоплазми впритул до людини, яка користується мовою та цивілізацією, аналогічною до цивілізації австралійців та папуасів». Між тим, Геккель часто опиняється у безпосередньому конфлікті з лінгвістикою. У власних нападах на Еволюціонізм, М.Мюллер визначив теорію Дарвіна як «уразливу від початку до кінця». Насправді лише часткова істина багатьох другорядних «законів» Дарвінізму за межами заперечень – імовірно де Катерфаж не сприймає природний підбір, боротьбу за існування та зміну видів як доведених раз та на завжди, а лише *pro tempore*. Але, можливо, не погано було би поглибити лінгвістичну теорію проти теорії «мав'ячого предка». Мови, як і все інше в Природі мають власні фази розвитку тощо. Майже встановлено, що великі лінгвістичні сімейства проходять крізь три стадії: 1. Всі слова є коренями та не підлягають змін (кореневі мови), 2. Один корінь визначає другий та стає простим визначним поняттям (аглютивні мови). 3. Визначене поняття (значення якого давно зникло) утворює єдине ціле з формативними елементами (інфлікційні). Таким чином проблема є такою: Звідки ці корені? М.Мюллер стверджує, що існування цих готових матеріалів для мови є доказом, що людина не може бути вінцем довгого органічного ряду. Ця потенційність у створенні коренів є великоим ускладненням, яке матеріалісти намагаються уникнути. Фон Гартман пояснює це як прояв

«Несвідомого» та визнає переконливість цього як доказ проти механічного атеїзму. Гартман є чудовим представником метафізики та ідеалістом сучасності. Це ствердження ніколи не підлягало нападам з боку антипантеїстичних еволюціоністів. Сказати разом з Шмідтом: «Дійсно ми мусимо зупинитися перед початком мовлення!» - буде визнанням догматизму та швидкої поразки. Ми поважаємо тих вчених, які як мудреці своєї епохи, кажуть: якщо доісторичне минуле цілком за межами наших можливостей безпосереднього спостереження, то ми дуже чесні та віддані істині – або тому що ми вважаємо за істину – щоби обговорювати невідоме, пропонуючи наші недоведені теорії на рівні фактів встановлених сучасною наукою. «Тому межі (метафізичного) знання краще віддати на поталу часу, кращому іспиту для істини». Це є мудрими та чесними словами з вуст матеріаліста. Але коли такий вчений як Геккель, після того як він сказав, що «історичні події минулого часу», «що мали місце мільйони років тому... назавжди зникли для безпосереднього дослідження» і, що ні геологія, ні філологія не можуть і «не піднімуться до рівня «точної» науки», наполягає і далі на розвитку всіх організмів – «від нижчого хребтового до вищого, від амфіоксусу до людини» - ми вимагаємо більш вагомих доказів, ніж ті які він нам може надати. Лише прості «емпіричні джерела знання» так піднесені автором «Антропогенезиса» - коли він вимушений задовольнитися такою кваліфікацією для своїх власних поглядів – не достатньо компетентні для вирішення проблем, що за межами їх галузі; так саме як і не потрібно спиратися на них. Якщо вони «емпіричні» - сам Геккель стверджував це неодноразово – то з точки зору точного дослідження, якщо вони у далекому минулому, вони не кращі та недостеменніші за наші Окультні Вчення Сходу, і як ті так і другі мусять бути на одному рівні. Так саме і його філогенетичні та палігенетичні теорії розглядаються істинними вченими не з більшою прихильністю, ніж наші циклічні повтори еволюції великих та малих рас та первісний порядок Еволюції. Бо обов'язок точної істинної науки, хоча би і матеріалістичної, у тому щоби уникати всього, що нагадує припущення яке не може бути перевіреним; іншими словами, все *suppression very* та все *suggestion falsi*. Справа кожного вченого відданого науці досліджувати у обраній ним галузі феномени Природи, класифікувати факти до найменших подробиць, які досяжні для спостереження почуттями та за допомогою таких механічних засобів наданих сучасними відкриттями, але не спиратися на метафізичні зліти фантазії. Його законне право лише у виправленні за допомогою фізичних інструментів, недоліків або ілюзій його особистого грубого зору, слуху тощо. Він не має права порушувати кордон метафізики або психології. Його борг – перевіряти та виправляти всі факти, користуватися досвідом та помилками Минулого, та намагатися дослідити дію будь якого визначеного зчеплення причини та наслідків, які – з причини постійного їх повторення – можуть бути названі Законом. Ось, що очікується від вченого, якщо він бажає стати вчителем людей та залишитися відданим власній початковій програмі природних та фізичних наук. Будь яке відхилення від цього шляху перетворюється на спекуляцію. Але як чинить наразі, так звана людини науки? Вона спрямовується у галузь чистої метафізики, і у той самий час сміється над нею. Він насолоджується помилковими висновками та називає їх «дедуктивним законом, що виходить від індуктивного» - теорії, заснованій та викликаній з глибин його свідомості – до того свідомості, звабленої та сповненої одностороннім матеріалізмом. Він намагається пояснити «початок» речей, який міститься лише у його особистих концепціях. Він нападає на вікові духовні вірування та релігійні традиції та звинувачує все як забобони. Він пропонує теорії про світоустрій та космогонію, що розвинулася під владою сліпих сил лише однієї Природи, значно більш дивну та неможливу, ніж навіть та, яка заснована на припущенні *fiat Lux ex nihilo* – та намагається здивувати світ власною теорією; і як відомо, що теорія ця виходить з мізків вченого, то вона сприймається на віру, як наукова та продукт науки.

Невже Окультизм мусить лякатися таких опонентів? Зрозуміло ні. Бо з такими теоріями істинна наука чинить не краще, ніж емпірична з нашими. Геккель зачеплений у власному

марнославстві зауваженнями Дюбуа-Раймонда, не втомився публічно жалітися на напади останнього на його фантастичну теорію походження. Вихваляючись «надзвичайно великою кількістю емпіричних доказів», він називає тих «визнаних фізіологів» які повстають проти кожної його теорії, витягнутої з цієї «кількості» - неосвіченими людьми та заявляє: «Якщо більшість посеред них, навіть декілька відомих вчених, дотримуються думки, що вся філогенія є повітряний палац і генеалогічні дерева (від мавп?) лише порожня гра уяви, то такими словами, вони лише засвідчують власну неосвіченість про те багатство емпіричних джерел, на які ми посилалися». Ми відкриваємо Словник Вебстера та читаємо визначення слову «емпіричний»: «Залежить лише від досвіду або досліджень, не беручи до уваги думку сучасної науки та теорії». Це може стосуватися до окультистів, спірітуалістів, містиків тощо. Далі: «Емпірик; той хто обмежує себе результатами своїх власних спостережень (наприклад Геккель); той кому бракує знання... неосвічений та не маючий диплому практикант; шахрай». Жодного разу, жоден окультист або «маг» не був нагороджений гіршими епітетами. Та все ж, окультист залишається на власному метафізичному ґрунті та не намагається додати власне знання, плоду свого власного спостереження та досвіду, до розряду точних наук сучасної вченості. Він тримається у межах власної законної сфери, де він є майстром. Але що потрібно думати про крайнього матеріаліста, обов'язок якого ясно лежить перед ним, але який застосовує такий вислів: «Походження людини від інших ссавців, і особливо безпосередньо від картаррхінської мавпи, є дедуктивним законом, який неминуче витікає від індуктивного закону Теорії Походження». «Теорія» є просто гіпотеза, судження, але не закон. Заперечувати це буде одним з багатьох порушень, які дозволяють собі наразі вчені. Вони проголошують недолугість і далі прикривають її щитом науки. Дедукція з теоретичного судження є не більше ніж судження на основі судження. Сер У.Гамільтон вже довів, що слово теорія наразі вживається «доволі вільно та у неналежному сенсі... що воно може перетворитися на гіпотезу, гіпотеза зазвичай застосовується як ще один термін для припущення, у той час коли термін «теорія» та «теоретичний» мусив би вживатися на протиставлення термінам «практика» та «практичний». Але сучасна наука замовчує це ствердження та сміється над цією ідеєю. Філософи, матеріалісти та ідеалісти в Європі та Америці можуть погодитися з еволюціоністами, що стосується до походження людини, але теорія ця ніколи не стане загальною істиною для серйозного метафізика; і останній кидає виклик матеріалістам у тому, що їм не вдається довести їх вільні припущення. Дуже легко довести, що мавп'яча тема Фогта та Дарвіна, на яку послідовники Гекслі та Геккеля останнім часом вигадали такі незвичайні варіації, значно менш наукова – бо протирічить головними законами самої цієї теми – ніж наша тема може бути представлена будь-коли такою. Нехай читач звернеться до чудової праці «L'Espece Humaine» французького натураліста де Катерфажа, і наше ствердження буде одразу перевіреним.

Окрім того, жодна людина, якщо звісно вона не є крайнім матеріалістом, не буде коливатися у обранні між Езотеричним вченням, що до Походження Людини, та теоріями Дарвіна. Ось малюнок «Ранніх Прабатьків людини» від Дарвіна: «Колись вони мусили бути бути вкриті волоссям, до того обидві статі мали бороди; їх вуха імовірно були загостреними та рухалися; тіла їх були забезпечені хвостами з належними м'язами. Їх члени та тіла рухалися численними м'язами, які на цей час проявляються лише інколи, але нормально існують між четверо-рукими... Ступня була ціпкою, якщо судити по великому пальцю утробного плода; без сумніву наші прабатьки були лісними мешканцями, будували житло на деревах та жили у теплих, лісистих краях. Самці мали великі ікла, які були для них жажливою зброєю». Дарвін пов'яже людину з типом хвостатих карртахінів (cartarrhines) – «і, відповідно відсуває їх шкалою Еволюції на цілу сходінку назад. Англійський натураліст не задоволений залишитися на основах власних доктрин та, так саме як Геккель, у цьому питанні ставить себе у протиріччя з одним з головних

законів, головної чарівності Дарвінізму». Далі французький натураліст показує як порушується цей головний закон. Він пише: «У дійсності, за теорією Дарвіна перетворення стаються не випадково а у всіх напрямках. Вони керуються відомими законами, що витікають з самої організації. Щойно організм зазнав змін у визначеному напрямі, він може вже підлягати вторинним трансформаціям, та все ж, він назавжди зберігає печатку первісного типу. Це є закон збереження постійного характеру, який один лише дозволяє Дарвіну пояснити походження гуртів, їх властивості та численні співвідношення. Саме за причини цього закону все потомство першого моллюска було моллюсками, все потомство першого хребтового було хребтовими. Ясно, що це складає одну з засад доктрини. Відповідно дві істоти, що належать до різних типів, можуть мати спільного предка, але один не може походити від другого. Таким чином, людина та схожа до людини мавпа подають різкий контраст що до типів. Органи їх... майже відповідають один одному, але розміщені вони по іншому. У людини вони розташовані таким чином, щоби вона ходила, у той час у мавпи, вони пристосовані щоби лазити... У цьому ми маємо анатомічну та механічну відмінність... Достатньо кинути погляд на сторінку де Гекслі показав рядом два скелети, людини та мавпи, щоби отримати достатньо доказів. Наслідок цих фактів, з точки зору логічного застосування закону збереження постійного характеру, є те, що людина не може походити від предка, який вже сформований як мавпа, так саме як і безхвоста (catarrhine) мавпа не могла виникнути від мавпи з хвостом. Ходяча тварина не може походити від лазаючої. Це було ясно для Фогта. Шикуючи людину між приматів, він без коливань заявляє, що самий нижчий клас мавп перетнув лінію демаркації (спільного предка), звідки різні типи цього сімейства виникли та звідки почали розповсюджуватися. (Цього предка мавп Окультна Наука бачить у самому нижчому людському гурті часів Атлантиди). Таким чином, ми мусимо розташувати походження людини за межі появи першої мавпи (що підтверджує нашу доктрину), якщо ми бажаємо залишити для доктрини Дарвіна один з найбільш необхідних законів. У такому випадку ми приходимо до *prosimiae* Геккеля, до *Loris*, *Indris* тощо. Але ці тварини так саме належать до тих що повзають і, відповідно, ми мусимо йти далі у пошуках, за нашим першим прямим предком. Але генеалогія Геккеля веде нас від останніх до сумчатих. Від людини до кенгуру відстань дійсно велика. Таким чином, нічого у сучасній фауні, так саме як у минулій не свідчить про проміжні типи, які могли би бути віхами. Ця проблема майже не засмучує Дарвіна. Ми знаємо, що він вважає відсутність свідочств що до цих питань, доказом на його користь. Без сумніву, і Геккель так саме мало засмучений цим. Він дозволяє існування пітекоїдної людини... цілком теоретично. Таким чином, якщо було доведено, на засадах самого дарвінізму, що походження людини потрібно віднести за межі вісімнадцятої стадії, і коли внаслідок цього стає необхідним заповнити порожнечу між сумчатию та людиною, то чи погодиться Геккель дозволити існування чотирьох невідомих проміжних гуртів, замість одного? Чи погодиться він збагатити власну генеалогію таким чином? На це я відповіді не маю».

Але прочитайте відому генеалогію Геккеля у його «The Pedigree of Man», названу ним самим «Серія Предків Людини». У «Другому Відділі» (вісімнадцята стадія) він пише: «*Prosimiae*, родич *Loris* (*Stenops*) та *Makis* (Лемур), без кісток та клоаки, характерних для сумчатих, але з плацентою». Далі повернемося до «*LEspere Humaine*» Катерфажа та розглянемо його докази, засновані на останніх відкриттях, щоби встановити, що *prosimiae* Геккеля не має ні перепонки що відпадає (*decidua*), ні плаценти. Вони не можуть бути предками навіть схожих до людей мавп, не те що людини, відповідно до головного закону самого Дарвіна, як це доводить французький натураліст. Але це жодним чином не засмучує прихильників «Анімалістичної Теорії», бо само-заперечення та парадоксальність є самою сутністю сучасного Дарвінізму. Гекслі є таким прикладом; довівши про копалини людини та «відсутню ланку», що: «Ні у Четвертичну епоху, ні у сучасну жодна проміжна ланка не закриває прогалину, що відділяє людину від троглодита», і що

«заперечення існування цієї прогалини так саме заслуговує догани, як і є недолугим», великий вчений заперечує власні слова та підтримує всією вагою власного авторитету цю саму «недолугу» з усіх теорій – теорію походження людини від мавпи! Катерфаж пише: «Ця генеалогія помилкова від початку до кінця та заснована на матеріалістичних блуканнях». Дійсно Геккель засновує походження людини на сімнадцятій та вісімнадцятій стадіях сумчатих та *prosimiae* - (*genus Naesckelii*?). Він застосовує останній термін до лемурийців – відповідно, робить з них тварин, що мають плаценту, чим робить зоологічну помилку. Бо, після того як він сам поділив тварини за їх анатомічними відмінностями на два гурти – *indeciduate*, які не мають *deciduata* (або особливої перетинки яка з'єднує плаценти), та на *deciduata*, які мають її – він розташовує *prosimiae* у останній гурт. У іншому місці ми довели, що кажуть про це інші вчені. Як каже де Катерфаж: «Анатомічні дослідження... Едвардса та Грандіє над тваринами... не дозволяють мати сумнівів, що *prosimiae* Геккеля позбавлені *decidua* та не мають розлиті плаценти. Вони є *indeciduate*. Тому, що можливість розглядати їх предками мавп є далекою, то відповідно до принципу, встановленого самим Геккелем, вони навіть не можуть розглядатися як предки зооплацентарних ссавців... і мусять бути віднесені до товстошкірих, беззубих та китових». Та все ж, видумки Геккеля сприймаються деякими за точну науку! Вищезгадана помилка, якщо лише насправді вона така, навіть не згадується у «Pedigree of Man» Геккеля у перекладі Авелінга. Якщо можна висунути як вибачення, що у той час коли складалися відомі «генеалогії», «ембріогенеза *prosimiae* не була відомою», то наразі вона відома. Подивимося, чи буде ця важлива помилка виправленою у наступному виданні перекладу Авелінга або сімнадцята та вісімнадцята стадії залишаться такими, як наразі, щоби невігласи помилялися, та подати це як дійсну проміжну ланку. Але як зауважує француз натураліст: «Іх засоби (Дарвіна та Геккеля) завжди ті самі та у тому, що вони розглядають невідоме як доказ на користь їх теорії». Це призводить до наступного. Обдаруйте людину безсмертним Духом та Душею; обдаруйте все живе та неживе творіння монадичним принципом, який поступово набуває розвитку з латентної та пасивної до активної та позитивної полярності – і Геккель, щоби не казали його прихильники, не буде знати на що спертися. Але існують важливі розбіжності навіть між Дарвіним та Геккелем. У той час коли перший виробляє нас від хвостатого катаррхіна, Геккель відносить нашого гіпотетичного предка до безхвостої мавпи, хоча у той самий час він розташовує його у гіпотетичну «стадію», безпосередньо попередню до неї – *menopserca* з хвостом (дев'ятнадцята стадія). Та все ж, у нас є одне поняття, спільне з Дарвіним, а саме закон поступової та надзвичайно тривалої еволюції, яка охоплює багато мільйонів років. Імовірно, що головні розбіжності у природі примітивного «предка». Нам скажуть, що Дхіані-Коган, або «Прабатько» Ману, є гіпотетичною істотою, невідомою на фізичному плані. Ми відповідаємо, що у це вірив увесь Древній Світ і наразі дев'ять десятих людства вірять у це; у той час коли пітекоїдна людина є виключно гіпотетична істота, створена Геккелем, невідома та не знайдена на Землі, але крім того, її генеалогія – як вона задумана автором – протирічить науковим фактам та всім відомим відкриттям зоології. Це просто недолугість, навіть видумка. Як доводить це Катерфаж у декількох словах, Геккель «дозволяє існування абсолютно теоретичної пітекоїдної людини» - що ще важче сприйняти за предка, ніж будь якого Дева. І це не єдиний приклад, коли він йде цим шляхом, щоби закінчити власну генеалогічну таблицю. У дійсності, він сам цілком наївно визнає власні видумки. Хіба не зізнається він у неіснуванні власної созури (чотирнадцята стадія) – сутності, незнайомої для науки – та визнає за власним підписом, що: «Доказ її існування виникає за необхідністю проміжного типу між тринадцятою та чотирнадцятою стадіями!!». Якщо так, то з таким самим науковим правом ми можемо стверджувати, що доказ існування наших трьох ефірних Рас та людей з трьома очима у Третій та Четвертій Корінних Расах – «також витікає від необхідності проміжного типу» між тваринами та Богами. Які причини для заперечення могли би надати прихильники Геккеля у цьому особливому випадку? Зрозуміло на це є пряма відповідь: «Тому, що

ми не припускаємо існування Монадичної Істоти». Прояви Логоса як індивідуальної свідомості у тваринній та людській істоті не прийнятої точною наукою, так саме не охоплює всього питання. Але невдачі науки та її вільні припущення значно відчутніші по суті, ніж будь яка «екстравагантна» Езотерична доктрина. Навіть вчені школи фон Гартмана опинилися зачепленими цією епідемією. Вони визнають Дарвінівську Антропологію (більш менш) хоча і передбачають Его проявом Несвідомого (Західне уявлення про Логос, або Первісну Божественну Думку). Вони кажуть, що еволюція фізичної людини походить від тварини, але розум у його ріноманітних фазах є річ цілком незалежна від матеріальних факторів, хоча організм і потрібен як Упадхі для проявів.

ПЛАСТИДУАЛЬНІ ДУШІ ТА СВІДОМІ НЕРВОВІ КЛІТИНИ

Не можливо передбачити кінця таким дивам з боку Геккеля та його Школи, яких окультисти та теософи мають цілковите право вважати матеріалістичними мандрівниками які перетинають кордони метафізичної області. Вони не задовольнилися батьківством Bathybius Naeskelss, та вигадали наразі «пластидуальні душі» та «душі атомів» на засадах сліпих механічних сил матерії. Нам повідомляють, що: «Дослідження еволюції життя душі вказує нам, що вона проклала собі шлях сходження від нижчих стадій простої душі клітинки через дивний ряд поступових стадій еволюції впритул до душі людини». «Дивний» воістину – бо ця дика фантазія заснована на свідомості «нервових клітин». Дійсно, як він розповідає нам: «Як би мало ми не були у стані пояснити на цей час цілком природу свідомості, все ж, порівняльне та генетичне спостереження її дозволяє припустити, що вона є лише більш висока та складна функція нервових клітинок». Пісня Г.Спенсера про свідомість – проспівана, і наразі вона може бути безпечно покладена до сховищ застарілих теорій. До чого тим часом, приводять Геккеля його «складні функції» його наукових «нервових клітинок»? Ще раз прямо до Окултних та Містичних Вчень Кабали про походження Душ як свідомих та несвідомих Атомів; до Монади Піфагора та Монадам Лебніца та до «Богів, Монад та Атомів» нашого Езотеричного вчення; до мертвої букви Окултних Вчень, залишених для кабалістів аматорів та професорів церемоніальної Магії. Бо ось що він каже, коли пояснює щойно вигадану термінологію: «Пластидуальні Душі. Пластидули, або молекули протоплазми, маленькі однорідні частинки протоплазми, мусять розглядатися на засадах нашої пластидуальної теорії активними факторами всіх життєвих функцій. Ця Душа відрізняється від неорганічної звичайної молекулярної тим, що вона має пам'ять». Цю теорію він розширює у власній чудовій лекції про «Перигенезис Пластидул, або Хвильових рухах Живих Часточок». Це є покращена теорія Дарвіна про «Пангенезис» та подальше наближення, обережний рух у напрямку до «Магії». Перша, як це пояснює автор «A Modern Zoroastrian», є припущення, що: «Деякі справжні, тотожні атоми, що склали частину тіл наших предків, передаються через їх потомство протягом поколінь таким чином, що ми буквально є «плоттю від плоті» первісного створіння, яке розвинулося до рівня людини». З свого боку, Окультизм стверджує, що – (а) життя-атоми нашого Життєвого Принципу (Прана), коли людина помирає, ніколи не гинуть зовсім. Що ті атоми, які більше за все насичені Життєвим Принципом, незалежним, вічним, свідомим фактором, частково передаються від батька до сина через спадковість і ще раз частково притягуються разом та стають принципом оживлення нового тіла за кожного нового втілення Монади. Бо (б) як Індивідуальна Душа завжди та сама, як і атоми нижчих принципів (тіла, його астрала або життєвого двійника тощо) притягуються за кармічним законом та за спорідненістю завжди до тієї самої індивідуальності протягом цілого ряду тіл. Щоби бути справедливими, якщо не логічними, наші сучасні геккеліанці мусили би винести резолюцію, що від цього часу «Перигенезис Пластидул» та інші схожі лекції мусять бути переплетини у одну книгу разом з лекціями з «Езотеричного Буддизму» та «Сімох Принципів Людини». Таким чином суспільна думка отримала би, у будь якому випадку, можливість порівняти обидва вчення і далі робити висновки, яке з них найбільш

або найменш недолуге, навіть з точки зору матеріалістичної та точної науки. Так окультисти, які відносять кожний атом у Всесвіті, чи то він окремий або у складі, до Всесвітньої Єдності, до Єдиного Життя; які не визнають, що у Природі могло би існувати будь що не органічне, які не знають такої речі як мертва Матерія – окультисти послідовні у власній доктрині про Дух та Душу, коли вони кажуть про пам'ять, яка існує у кожному атомі, про волю та відчуття. Але що може мати на увазі матеріаліст під цією кваліфікацією? Закон біогенезису, у сенсі, що застосовують до нього послідовники Геккеля, є наслідком незнання вченими Окультної Фізики. Ми знаємо та розповідаємо про «життя-атоми» та про «сплячі атоми» тому, що ми вважаємо ці обидві форми енергії – кінетичну та потенційну – як похідні від однієї, або Єдиного Життя, та розглядаємо останню як джерело та двигун всього сутнього. Але що це таке, що нагородило енергією і, особливо пам'яттю «пластидуальні душі» Геккеля? «Хвильовий рух живих часток» стає зрозумілий на засадах теорії про Єдине Духовне Життя, всесвітній Життєвий Принцип, незалежний від нашої Матерії та який має прояв у вигляді атомічної енергії лише на нашому плані свідомості. Це є те, що як індивідуалізоване в людському циклі, передається від батька до сина. Таким чином, Геккель змінив доктрину Дарвіна та надав «більш схожу до правди», як вважає це автор «A Modern Zoroastrian»: «Що не тотожні атоми, але їх особливий рух та агрегації передавалися таким чином (через спадковість)». Якби Геккель або будь який інший вчений знав більше, ніж будь який з них знає про природу атомів, то він не шукав би можливості покращити це таким чином. Бо він лише стверджує те саме, але у більш метафізичних вислівах, що і Дарвін. Життєвий Принцип або Життєва Енергія, яка скрізь, вічна та непорушна, є Сила та Принцип як ноумен, але коли вона має прояв в Атомах, вона є феномен. Це те саме і не може розглядатися як окремі поняття, хіба що у матеріалізмі. Далі Геккель повідомляє про Душі-Атоми дещо таке, що на перший погляд здається таким окультизмом як і Монади Лейбніца: «Недавня суперечка відносно природи атомів, які ми мусимо розглядати у тій або іншій формі як ультимативні фактори у всіх фізичних та хімічних процесах, імовірно, може бути легко вирішеною уявленням, що ці маленькі маси володіють у якості центрів сили постійну душу, що кожний атом володіє відчуттям та силою руху». Він жодним словом не згадує, що це є теорія Лейбніца, до того надзвичайно окультизна. Так саме він не розуміє термін «душа», як ми розуміємо його; бо для Геккеля душа, разом з свідомістю, є просто продуктом сірої речовини мізків, річ яка як душа-клітинка, «Так саме нерозривно зв'язана з протоплазмичним тілом, як людська душа зв'язана з мізками та хребтом». Він заперечує ствердження Канта, Спенсера, Дюбуа-Реймонда та Тиндала. Останній висловлює думку всіх великих вчених, так саме як і думку всіх великих філософів минулого та сучасного, коли каже що: «Перехід від фізики мізків до відповідних факторів свідомості неможливий. Якби наші розуми та почуття були так... освічені, щоби надати нам можливість бачити та відчувати саме молекули мізків; якби ми були здатні стежити за всіма їх рухами, всіма урґупуваннями... їх електричними розрядами... все одно ми були би такі далекі від вирішення проблеми, як і раніше... Провалля між двома класами феноменів залишалося би недосяжним для інтелекту». Але складна функція нервових клітин великого німецького імпирика, або іншими словами, його свідомість, не дозволяє йому приєднатися до висновків великих мислителів нашої планети. Він значно величніший ніж вони. Він стверджує це та заперечує всім: «Ніхто не має права стверджувати, що у майбутньому ми не зможемо перетнути межі нашого знання, яке наразі здається нам неосяжним». І він наводить з Вступу Дарвіна до «Походження Людини» наступні слова, які він скромно додає до своїх вчених супротивників та самого себе. «Завжди ті хто знають мало, а не ті хто знають багато, стверджують позитивно, що та або інша проблема ніколи не буде вирішеною для науки».

Світ може бути задоволеним. Не далекий той день, коли «тричі великий» Геккель доведе, що свідомість сера І.Н'ютона була лише віддзекаленою дією (тобто без свідомості) зчиненою

перигенезисом пластидул нашого спільного предка та старого друга монери Геккеля. Хоча згаданий Bathybius був знайдений та викритий як омана, що симулює органічну субстанцію, якою він не є, і хоча між дітей людських одна лише дружина Лота – і то лише після її неприємного перетворення – могла послатися на крихтинку солі, як на свого предка, але все це жодним чином не засмутить його. Він буде далі стверджувати так саме холоднокровно, як це він робив завжди, що лише особливий вид та рух привида давно зниклих атомів нашого батька Bathybius які, як передані протягом еонів часу до тканини клітинок сірої речовини мізків кожної великої людини – примусили Софокла та Есхіла, так саме як і Шекспіра, писати їх трагедії, Н'ютона його «Principia» і Гумбольта його «Космос» тощо. Вони так саме підказали Геккелю винайти греко-латинські слова довжиною у три дюйми з претензією на значний сенс, насправді без нього. Звісно, ми цілком усвідомлюємо, що істинний чесний еволюціоніст згоден з нами; і що він перший скаже, що геологічні рекорди не лише недосконалі, але мають величезні прогалини у розрядах до цього часу знайдених скам'янілостей, які ніколи не зможуть бути заповнені. Окрім того він скаже нам, що «жоден еволюціоніст не припускає, що людина виникла від будь якої існуючої або давно зниклої мавпи», але що людина та схожі на неї мавпи виникли, імовірно, еони тому, від якогось спільного корінного типу. Все ж, як це стверджує Катерфаж, він так саме висуває як доказ, що підтверджує його заяву, всю кількість відсутніх свідоцтв, коли каже: «Всі форми життя не збереглися у рядах скам'янілостей, бо можливості збереження були рідкими та нечисленними (навіть у примітивної людини) за причини звичая ховати та зпалювати померлих». Це саме те, що ми стверджуємо. Саме, можливо тому, що майбутнє готує нам відкриття велетенського скелету атланта у тридцять футів на зріст, так саме як і скам'янілість пітекоїду «відсутньої ланки»; але перший випадок більше схожий на правду.

ВІДДІЛ 3

СКАМ'ЯНІЛІ ЗАЛИШКИ ЛЮДИНИ ТА АНТРОПОЇДНОЇ МАВПИ

(А) ГЕОЛОГІЧНІ ФАКТИ ТА ЩО ДО ЗВ'ЯЗКУ МІЖ НИМИ

Інформація отримана на засадах наукових досліджень, що до «первісної людини» та мавпи, нічим не підкріплює теорій про походження першої від останньої. «Де у такому випадку ми мусимо шукати первісну людину?» - все ще запитує Гекслі після того як він дарма шукав її у глибинах Четвертиного шару. «Чи нележав самий древній Homo sapiens до епохи Пліоцинської чи Міоцинської або ще більшої давнини? Чи очікує майбутнього палеонтолога відкриття, у шарах ще більш стародавніх, скам'янілого кістяку мавпи більш антропоїдної або людини, ще більш пітекоїдної, ніж ті, що наразі відомі? Час покаже». Безсумнівно, і таким чином він виправдає антропологію окультистів. А доки що Бойд Даукінс, у власному бажанні виправдати «Походження Людини» Дарвіна, вважає що він відкрив «ланку якої не доставає» до теорії. Скоріше завдяки теологам, ніж геологам, людина майже до 1860 року вважалася реліквією, древність якої не перевищує 6000 років ортодоксального Адамічного періода. Карма, між тим, вирішила, щоби саме французький аббат – Буржуа – наніс цій теорії навіть гірший удар, ніж той який був нанесений після відкриття Буше де Перта. Кожному відомо, що аббат відкрив та виніс на світ вагомий доказ того, що людина існувала вже у часи Міоценського періода, бо кремні з ознаками обробки людиною були викопані з шару Міоценського періода. Наводимо слова автора «Сучасна Наука та Сучасна Думка»: «Вони мусили бути обробленими людиною або, як припускає це Бойд Даукінс, дріопітекусом або іншою антропоїдною мавпою, обдарованою розумом, що перевищує розум горили або шимпанзе, що вона могла зробити ці інструменти. Але у такому випадку проблема була би вирішеною та невідома ланка відкритою, бо схожа мавпа легко могла бути

предком людини Палеоліту». Або – потомком людини Еоценського періода, що є варіантом проти цієї теорії. А доки що дріопітекус, обдарований такими чудовими розумовими здатностями, мусить бути ще відкритий. З іншого боку, коли існування людини Неоліту та Палеоліту стало абсолютно беззаперечним, то той самий автор зазначає: «Якщо сто мільйонів років минули з того часу, коли земля стала достатньо твердою, щоби підтримувати рослинне та тваринне життя, то Третичний період мусив тривати п'ять мільйонів років; або десять мільйонів років, якщо порядок, який сприяє життєдіяльності, триває як думає Лайель, хоча би двісті мільйонів років», то чому не спробувати іншу теорію? Як гіпотезу, віднесемо людину до кінця Мезозойських часів та дозволимо *argumenti causa*, що у той час існували (значно більш пізніші) мавпи вищого типу! Це дало би достатньо часу людині та сучасним мавпам ухилитися від міфічної «більш антропоїдної мавпи», і навіть остання мала можливість перетворитися на тих, яких ми бачимо мавпуючими людину, які застосовують «шматки деревини та каміння щоби колоти кокос». Деякі гірські племена Індії будували власне житло на деревах, так саме як це роблять горили. Питання, хто з двох – звір або людина почали мавпувати один другого, навряд підлягає обговоренню, навіть дозволяючи теорію Бойда Даукінса. Все ж, фантастичність цієї теорії загалом визнана. Але є заперечення, що у той час коли у Пліоценському та Міоценському періодах існували справжні антропоїдні мавпи та бабуїни і людина була у ті часи сучасною до перших – хоча як ми бачимо антропология все ще не вирішила, навіть за існуванням фактів, розташувати її у еру дріопітекуса, який пізніше «розглядався деякими анатомістами як тип більш високий у деяких відношеннях, ніж шимпанзе та горила» - все ж, у Еоценському періоді не були знайдені інші скам'янілості, що мають відношення до викопаних приматів або залишків пітикоїдних видів, за виключенням декількох вимерлих видів лемуroidів. Так саме ми знаходимо натяки на те, що дріопітекус міг бути «ланкою якої не хватає», хоча мізки цієї тварини підтверджують цю теорію так само мало, як і мізки сучасної горили. Нарзі ми бажаємо запитати – хто з вчених може довести, що людина не існувала на початку Третичного періоду? Що саме могло перешкодити її присутності? Ледве тридцять років тому з обуренням заперечувалася можливість її існування раніше, ніж шестеро або семеро тисяч років тому. Нарзі відмовляють допустити її до Еоценського періода. У наступному сторіччі, імовірно, буде висунуте питання – чи не була людина сучасницею «літаючого дракона», птеродактиля, плезіозавра та ігуанодона тощо. Але дочекаємося до відгуків науки: «Нарзі ясно, що як за анатомічним складом, так і за кліматичних умов скрізь, де жили антропоїди, могла жити так само і людина або інше творіння, яке було предком людини. З анатомічної точки зору схожі до людини та звичайні мавпи є такими самими особливими видозмінами типу ссавців, як і людина, на яку вони схожі кістяком та м'язами; і фізична тваринна людина є просто прикладом чотирирукого типу, яка виробила здатність стояти на ногах, так само як і надбала більші мізки... Якщо вона могла вижити, як ми знаємо, у жорстоких умовах Льодовикового періода, то немає сумнівів, що вона могла жити і наполовину тропічному кліматі Міоценського періода, у той час коли такий клімат досягав навіть Гренландії та Шпіцбергена».

У той час більшість вчених, непримиренних у власних переконаннях що до походження людини від «антропоїдного ссавця», не бажають бачити навіть простих основ будь якої теорії, ніж теорії про спільного предка для людини та дріопітекуса, тому приємно побачити у праці справжнього наукового значення таке поле для взаємодії. Дійсно поле це таке широке, яким лише може бути при цих обставинах, тобто без небезпеки бути збитими з ніг хвилею приливу наукових лестошів. Як переконаний, що важко пояснити – «Розвиток інтелекту та моральності шляхом еволюції не такий великий, ніж важкість пояснити різницю фізичної побудови між людиною та твариною вищого типу» - той самий автор каже: «Але не так легко побачити яким чином виникла ця різниця у фізичній побудові та як виникла істота, яка мала такі мізки та руки і такі нерозвинені

здатності для майже безмежного прогресу. Важкість у наступному: різниця у побудові між нижчою існуючою расою людини та вищою існуючою мавпою занадто велика, щоби дозволити можливість прямої спадковості. Негр, у деяких відношеннях, злегка наближається до мавп'ячого типу. Череп його більш вузький і мізки трошки менші, щелепи більше висунуті і руки довші, ніж руки середнього європейця, все ж він по суті людина і провалля відділяє його від шимпанзе або горили. Навіть ідіот та кретин, мізки якого не більші та розуміння не вище, ніж у шимпанзе, є все ж, людиною, яка зупинилася у власному розвитку, але не мавпою. Тому, якщо дотримуватися теорії Дарвіна у випадку людини та мавпи, то мусимо дослідити глибше та знайти спільного предка, від якого вони виникли... Але щоби встановити цей факт, а не теорію, ми мусимо знайти форму цього предка, або на край випадок, будь яку проміжну форму... іншими словами... «ланку якої не достатає». Так ми мусимо визнати, що до цього часу не лише не були відкритими ці ланки, але і древні людські черепи та скелети, відомі нам, та імовірна древність у сто тисяч років, не дають явного наближення до такого людського типу. Навпаки один з найбільш древніх типів, тип людини, знайденої у печері Кро-Маньйон є чудовим прикладом раси високої на зріст, з великими мізками і загалом кращої за деякі існуючі людські раси. Звісно, нам відповідають, що час цей не достатній, і якщо людина та мавпа мали спільного предка і якщо високо-розвинена антропоїдна мавпа дійсно існувала вже у Міоценський період, цілком імовірно, так саме і людина, то такого предка потрібно шукати ще далі назад, на такій відстані, у порівнянні з якою Чвертичний період буде незначним... Все це істина, і ми можемо висказати деяку обережність, до того як дозволити, що людина... є єдиним виключенням у загальному законі всесвіту та є особливим творінням. У це важко повірити, бо сімейство мавп, до яких людина має (?) схожість у фізичній побудові, має численні гілки, які переходять одна у іншу, але крайні види їх відрізняються між собою більше, ніж людина відрізняється від самого високого типу мавп. Якщо для людини потрібно особливе творіння, то чи не було собливого творіння для шимпанзе, горили та ще для сотні різних видів мавп, побудова яких схожа до людської?». Особливе творіння мало місце для людини і «особливе творіння» для антропоїдної мавпи, її породження, лише іншими лініями, за межами припущень науки. Альберт Годрі та інші наводять декілька вагомих причин, чому людина не може вважатися вінцем мавп'ячого сімейства. Коли переконаний, що «первісний дикун» (?) не лише існував у Міоценський період, але, як доводить це Мортіє, кремневі релікти, залишені ним у цю віддалену епоху, носять сліди розбитого камня на шматки за допомогою вогню; коли ми знаємо, що дріопітекус є єдиним між антропоїдних мавп, сліди яких зустрічаються у тих шарах, то який буде висновок з цього? А саме, що дарвіністи потрапили до тупику. Гіббон гайбільш схожий до людини, все ще на такому самому низькому рівні, на якому він співіснував разом з людиною на кінці Льодовикового періода. Він не зазнав значних змін з того часу. Таким чином мало різниці між дріопітекусом та існуючими антропоїдами – гіббонами, горилами тощо. Відповідно, якщо теорія Дарвіна є загальною, то як ми мусимо «пояснити» еволюцію цієї мавпи до людини протягом першої половини Міоценського періоду? Час цей доволі короткий для такого занадто швидкого перетворення. Надзвичайна тривалість перетворень та змін у видах, робить таке явище неможливим – особливо на засадах гіпотези «природного підбору». Величезне розумове провалля, так саме як і у побудові, між дикуном ознайомленим з вогнем, та звірем антропоїдом занадто велике, щоби навіть припустити таку можливість протягом такого часу. Нехай еволюціоністи віднесуть назад цей процес у попередній Еоценський період, якщо вони бажають цього; нехай вони навіть простежать походження людини та дріопітекуса від спільного предка, та все ж, вони опиняться перед неприємною думкою, що у шарах Еоценського періода антропоїдні скам'янілості відсутні, так саме як і пітекантропуса Геккеля. Чи можна знайти вихід з цього тупика крізь апеляцію до «невідомого» та крізь посилення, разом з Дарвіним на «недосконалість геологічних рекордів»? Нехай буде так; але у такому випадку таке саме право апеляції мусить бути

наданим і окультистам, а не залишатися монополією матеріалістів. Ми стверджуємо, що фізична людина існувала раніше ніж утворився перший крейдовий шар. На початку Третичної епохи квітла найбільш чудова цивілізація, яку світ будь коли знав, у період коли людина-мавпа за уявленням Геккеля, блукала у первобутних лісах, а предок Г.Алена стрибав з гілки на гілку у товаристві своїх волосатих самок, Ліліт Адама Третьої Раси. Все ж, антропоїдні мавпи не існували у найбільш видатні дні цивілізації Четвертої Раси; але Карма є таємничим законом та не поважає нікого. Чудовиська народжені у гріху та ганьбі гігантами Атлантиди, «жалкі копії» своїх прабатьків, сповнених тваринними пристрастями, відповідно до Гекслі, та сучасної людини, наразі плутають та занурюють у помилки антропологів європейської науки.

Де жили перші люди? Деякі дарвіністи стверджують, що у Західній Африці, деякі відносять їх до Південної Азії, інші вірять у незалежне походження людського сімейства в Азії та Америці від мавп'ячих предків. Та Геккель весело кладе на себе цей тягар. Спираючись на свого *prosimiae* «спільного предка для всіх інших катаррхинів, та людини» - «ланку» яка наразі відкинута внаслідок нещодавніх анатомічних відкриттів – він намагається знайти місце проживання для первісного пітекантропуса алаалуса. «Цілком імовірно, це (перетворення тварини на людину) виникло в Південній Азії, на просторі якої ми маємо багато доказів того, що тут було місце перебування різноманітних людських сімейств. Можливо, що сама Південна Азія і не була первісною колискою людської раси, але саме Лемурія, материк що існував на південь від Азії. Період протягом якого відбувалася еволюція антропоїдних мавп у людей, мусить бути імовірно віднесений до останньої частини Третинного періода, Плеоційської епохи, і можливо попередній до Міоцейської». З вище наведених припущень єдине гідне деякої уваги є те, яке має відношення до Лемурії, яка була колискою людства – фізичних істот двох статей, які матеріалізувалися протягом тривалих еонів з ефірних гермафродитів. Але якщо буде доведено, що острів Пасхи є дійсно залишком Лемурії, ми будемо вимушені повірити, що відповідно до Геккеля, «німі схожі до мавп люди», які щойно просунулися у власному розвитку від грубого ссавця чудовиська, спорудили гігантські статуї-портрети, дві з яких наразі є у Британському Музеї. Критики помиляються, коли називають доктрини Геккеля «огидними, революційними та неморальними» - хоча матеріалізм є законний результат міфа про мавп'ячого предка – вони просто недолугі, щоб їх заперечувати.

(Б) ЗАХІДНИЙ ЕВОЛЮЦІОНІЗМ: ПОРІВНЯЛЬНА АНАТОМІЯ ЛЮДИНИ ТА АНТРОПОЇДА ЖОДНИМ ЧИНОМ НЕ ПІДТВЕРДЖУЄ ТЕОРІЮ ДАРВІНА

Нам повідомляють, що якщо кожна єресь проти сучасної науки може бути позбавлена уваги, то наше заперечення Дарвінівської теорії у застосуванні до людини, буде розглядатися як «гріх без можливості спокути». Еволюціоністи тверді неначе скеля у власній наполегливості на очевидній тотожності у побудові між людиною та мавпою. Анатомічні докази, кажуть вони, наразі цілком безсумнівні: вони схожі між собою кістка до кістки, м'яз до м'язу, навіть мізки майже однакові. Але що з того? Все це було відомим до царя Ірода; і письменники Рамаїни, поети що оспівували мужність Ханумана – Бога-Мавпи «подвигові якого були великими, а мудрість залишилася неперевершеною» мусили бути знати не менше про його анатомію та мізки, як і будь який Геккель або Гекслі сучасності. Численні томи були написані з приводу цієї схожості як у древності, так і у більш сучасні часи. Тому немає нічого нового для світу або філософії у таких томах, як «Людина та Мавпа» Міварта, або у захисті Дарвінізму панів Фіске та Гекслі. Якими є ці беззаперчні докази походження людини від пітекоїдного предка? Якщо теорія Дарвіна, кажуть нам, не правильна, якщо людина та мавпа не походять від одного спільного предка, то ми мусимо пояснити причину – 1 схожості устрою між цими двома; той факт, що вищий тваринний світ – людина та звір – фізично представляють лише один тип або зразок; 2 наявність рудиментних

органів в людині, тобто сліди минулих органів, наразі отrafoваних, залишених без застосування. Деякі з цих органів, як стверджується, не могли мати жодного застосування, окрім як наполовину тваринним, мешканцем дерев, чудовиськом. Чому в людині ми бачимо ці органи – так саме безкорисні, як рудиментні крила австралійського аптерікса, а саме відросток, апендікс сліпої кишки, м'язи вух, «рудиментний хвіст», з яким інколи ще народжуються діти?

Таким є виклик; і каркання меншої зграї дарвіністів ще гучніше, на скільки можливо, ніж навіть самих вчених-еволюціоністів! Окрім того, останні – разом з своїм великим лідером Гекслі та такими відомими зоологами як Романес та інші – захищають теорію Дарвіна та у той самий час є першими, хто визнає майже нездоланні перешкоди на шляху її цілковитого ствердження. Але маються так саме такі великі вчені, як і вище названі, які доволі енергійно заперечують це неприйнятне припущення та голосно протестують проти невиправданих прибільшень, що до цієї схожості. Достатньо поглянути на праці Брока, Гратійоле, Оуена, Прюнер-Бей та, нарешті поглянути на велику працю Катерфажа «Вступ до Вивчення Людських Рас, Загальні Питання», щоби побачити помилки еволюціоністів. Ми можемо сказати більше, прибільшення що до цієї схожості у побудові людини та антропоїда, останнім часом зробилося таким очевидним та недолугим, що наваїть Гекслі побачив себе примушеним заперечувати проти занадто палких очікувань. Саме великий анатом закликав «менших братів» до порядку заявою у одній з власних статей, що різниця між устроєм людського тіла та вищого антропоїда не лише далеко не дріб'язкова та незначна, але навпаки доволі значна та показова. «Кожна кістка горила має ознаки, за якими вона може бути визначеною від відповідної людської». Між наразі живими тваринами не існує жодної проміжної форми, яка змогла би прибрати порожнечу між людиною та мавпою. Ігнорування цієї порожнечі, додає він, було би «так саме помилковим як і недолугим». Нарешті недолугість такого походження людини така відчутна при порівнянні черепа пітекоїда з черепом людини, що Катерфаж несвідомо застосував засади нашої Езотеричної Доктрини, коли сказав що, скоріше мавпи можуть претендувати на походження від людини, ніж навпаки. Як доведено Гратійоле, що до порожнин мізків у антропоїдів – між якими цей орган набуває розвитку у зворотно пропорційному напрямі до того, що мусило би бути, якби відповідні органи людини були результатом розвитку тих самих органів у мавпи – розмір людського черепу та мізків, так саме як порожнини, збільшуються протягом індивідуального розвитку людини. І розум росте та набуває розвитку протягом років, у той час коли її кістки обличчя та щелепи зменшуються, випрямляються та стають більш духовними, у мавпи все напакі. У дитинстві антропоїд значно розумніший та добріший, але з роками він стає тупішим; і тому що його череп відступає назад та зменшується протягом зростання, а його кістки обличчя збільшуються, мізки притискаються та відкидаються назад, та з кожним днем все більше підкреслюють тваринний тип. Орган думки – мізки – відступають та зменшуються, цілком переможені органом дикого звіра – щелепним апаратом. Таким чином, як кмітливо зазначено у французькій науковій праці, горила могла би цілком справедливо звернутися до еволюціоніста та наполягти на своєму походженні від нього. Горила сказала би йому: ми, антропоїдні мавпи представляємо собою ретроградне відхилення від людського типу, і тому наш розвиток та еволюція визначені переходом від устрою схожого до людини, до устрою схожого до тварини; але яким чином могли би ви люди походити від нас – як можете ви бути продовженням нашого роду? Бо щоби це стало можливим, ваша організація мусила була би розвинути ще більше від людського устрою, ніж наша, вона мусила би ще більше наблизитися до побудови тварини, ніж наша; і у такому випадку справедливість вимагає, щоби ви люди залишили нам ваше місце у природі. Ви нижчі ніж ми, коли ви наполягаєте на встановленні вашої генеалогії від нашого виду; бо устрій нашого організму та його розвиток такий, що ми не у стані народжувати форми вищої організації, ніж наша власна.

Саме у цьому Окультизна наука цілком погоджується з Катерфажем. З причини самого типу її розвитку людина не може походити ні від мавпи, ні від спільного з нею предка, але доводить, що вона отримала свій початок від прообразу, значно більш високого ніж вона сама. І прообраз цей є «Небесна Людина» - Дхіані-Когани або так звані Пітрі, подані у першій частині цього тому. З іншого боку, пітекоїди, орангутанги, горили та шимпанзе можуть, і як вчить цьому Окультизна Доктрина, саме походять від зійшовшої до тваринності Четвертої людської Раси, як народжені людиною та вимерлими видами ссавців – предки яких самі були плодом тваринності лемурийців Міоценського періода. Предки цього наполовину людського чудовиська пояснені у Станцях як народжені через гріх «Розуму позбавлених» Рас у середині періода існування Третьої Раси. Коли ми усвідомимо, що всі форми, які населяють наразі Землю, представляють численні зміни головних типів, скинутих Людиною Третього та Четвертого Кола, то заперечення еволюціоністів, що до «єдності плану устрою» всіх хребтових, втрачають гостроту. Згадані типи були не численними у порівнянні з організмами яким вони дали народження; але спільна єдність типа, все ж, збереглася протягом віків. Економія Природи не дозволяє існування декількох цілком протилежних «головних планів» органічної еволюції на одній планеті. Все ж, якщо загальний напрям Окультиного пояснення зформульований, то висновки що до подробиць можуть бути віддані на поталу інтуїції читача. Такі самі справи і у питанні про «рудиментні органи», відкриті анатомами у людському організмі. Без сумніву ця лінія заперечень, спрямована Дарвіном та Геккелем проти їх європейських супротивників, опинилася доволі вагомою. Антропологі, що наважилися заперечувати походження людини від тваринного предка були у надзвичайному непорозумінні, як пояснити наявність щелин для зябр або хвоста, тощо. Тут знову Окультизм приходить нам на допомогу. Фактом є те, що як раніше зазначалося, людський тип є сховищем всіх потенційних органічних форм та центральним пунктом з якого останні випромінюються. У цьому постулаті ми маємо істинну «еволюцію», або «розгортання» - у сенсі, про який не можна сказати, що він належить до механічної теорії Природного Підбору. Один талановитий письменник критикує висновки Дарвіна що до «рудиментів», та пише наступне: «Чому припущення, що людина була створена спочатку з цими рудиментними натяками у власному організмі і що вони стали корисними додатками у нижчих тваринах, у які людина виродилася, було би схожим до правди та справедливою гіпотезою, ніж припущення, що ці частини існування у розвитку, діяльності та практичному застосуванні у нижчих тваринах, від яких виникла людина?». Замість слів «у які людина виродилася», прочитайте – «прообрази які людина скидала протягом свого астрального розвитку» і ефект істинного Езотеричного вирішення – перед нами. Але наразі ми мусимо формулювати більш широке узагальнення. Тому, що це стосується нашого земного Четвертого Кола, одна лише фауна ссавців може розглядатися як така, що виникла від прототипів, скинутих Людиною. Амфібії, птахи, плазуни, риби тощо є результат Третього Кола, астральні «скам'янілі» форми збережені в ауричній оболонці Землі та спроектовані у фізичну об'єктивність після відшарувань перших Лаврентієвських гірських гряд. «Еволюція» має справу з прогресивними змінами, вплив яких, як це стверджує паленологія, відбився на нижчому тваринному та рослинному царствах протягом геологічного часу. Вона не стосується та за природою речей не може торкатися питання «дофізичних типів», які стали основою для майбутніх диференціацій. Зрозуміло вона може кваліфікувати загальні закони що контролюють розвиток фізичних організмів, і у деякій мірі вона впоралася з цим завданням. Але повернемося до безпосереднього питання нашого обговорення. Ссавці, перші сліди яких зустрічаються у сумчатих Триасових скель Вторинного періоду розвинулися з чисто астральних предків, сучасних до Другої Раси. Таким чином вони з'явилися після людини а, відповідно легко пояснити загальну схожість між їх ембріональними стадіями та такими самими людини, яка зрозуміло містить у собі та виявляє у власному розвитку риси гурту, який вона народила. Це пояснення частково користується дарвіністичним викладенням. «Але як пояснити існування щилин

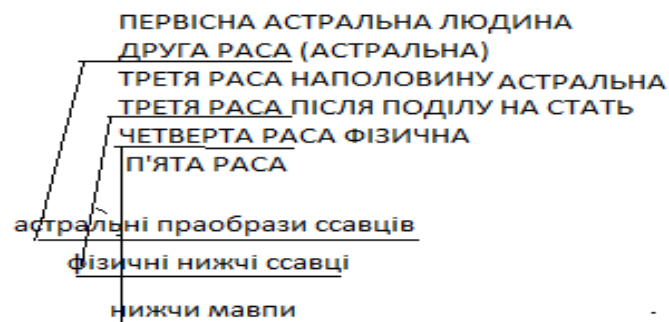
для зябр у людському плоді, вони представляють стадію крізь яку проходять зябри риб у власному розвитку; так саме як і пульсуючий судин - серце нижчих риб, який складає серце плоду; та всю аналогію, представлену подібненням людського овуму, утворенням бластодекми та появою стадії gastrula з відповідними фазами у нижчих формах хребтового життя і навіть між губчатих; як пояснити різноманітність типів нижчого тваринного життя, які форми майбутньої дитини накреслені протягом циклу зростання?... Яким чином, стається, що фази життя риб, предки яких плавали (еони до епохи Першої Корінної Раси) у морях Сілурийського періоду так саме як і фази життя фауни пізніших амфібій плазунів, відображені в «епітомізованій історії» розвитку людського плоду?». На це ми маємо відповідь, що земні тваринні форми Третього Кола так саме могли мати відношення до типів, скинутих людством Третього Кола, як і нова імпортация у сферу нашої планети – ссавців – до Людства Другої Корінної Раси Четвертого Кола. Процес росту людського плоду складає не лише загальний характер земного життя Четвертого Кола, але так саме і земного життя Третього Кола. Діапазон типу знову пробігає на швидкоруч. Тому окультисти не відчують ускладнень при поясненні народження дітей з хвостами, або факту, що хвіст у людському плоді у одному періоді довший за ноги. Потенційність кожного органу, корисного для тваринного життя прихована в Людині - у Мікрокосмі Макрокосму - аномальні умови можуть мати прояви у дивних феноменах, які вважаються дарвіністами як «повернення до типу предків». Дійсно повернення, але навряд чи у сенсі, який надають наші сучасні емпірики!

(В) ДАРВІНІЗМ ТА ДРЕВНІСТЬ ЛЮДИНИ; АНТРОПОЇДИ ТА ЇХ ПРЕДКИ

Чимало видатних сучасних геологів та вчених публічно повідомляли, що: «Всі обчислення геологічної тривалості не лише не досконалі, але, зрозуміло, неможливі; бо ми не знаємо причин, хоча вони і мусили існувати, які затримували або прискорювали процес осадових нашарувань». Ще інший так саме відомий вчений (Кроль) вираховує, що Третинний період почався або п'ятнадцять або два з половиною мільйонів років тому – за Езотеричним Вченням преша цифра є більш правильною, ніж остання – у цьому випадку, імовірно немає великих розбіжностей. Точна наука відмовляється бачити в людині «особливе творіння» (у де чому Таємні Науки чинять так саме) та вільна не визнавати перші три, або точніше перші дві з половиною Раси – духовну, наполовину астральну та наполовину людську – наших вчечень. Але навряд чи вона зможе вчинити так саме з Третьою Расою на її заключному періоді, так саме і з Четвертою та П'ятою Расою, бо вона вже поділяє людину на палеолітну та неолітну. Геологи Франції розміщують людину у середній період Міоценової Епохи (Г.Мортіє), а деякі навіть у Вторинний період, як це вважає Катерфаж; у той час коли англійські вчені взагалі не дозволяють такої древності для своїх видів. Але колись вони знатимуть більше. Бо як каже Ч.Лайель: «Якщо ми візьмемо до уваги відсутність або надзвичайну рідкість знаходження людських кісток та творів мистецтва у всіх шарах як морської так і прісної води, навіть у тих що утворилися у безпосередній близькості від земель, заселених мільйонами людських істот, ми мусимо бути готовими взагалі до відсутності людських пам'ятників у льодовикових формаціях, як у нещодавніх так і у плейстоценових або ще більш древніх. Якщо і існували декілька блукаючих істот у землях вкритих льодовиками, або на морях з плавучим льодом, і якщо деякі з них залишили власні кістки або зброю у моренах та пливунах, то можливість відкрити одного з них геологами після тисяч років мусить бути малою».

Вчені уникають пов'язувати себе з будь яким визначенням ствердженням, що до давності людини, дійсно вони ледве у стані будь що стверджувати у зв'язку з цим питанням та тим самим вони залишають величезне поле для більш сміливих теорій. Все ж, тому що більшість антропологів відносять існування людини лише до періоду після-льодовикових наносів або до того що має назву Четвертинний період, то ті з них, які як еволюціоністи, приписують людині та мавпі спільне

походження, не виявляють великої послідовності у власних судженнях. Гіпотеза Дарвіна дійсно потребує значно більшої древності для людини, навіть ніж це туманно підозрюється деякими вченими. Це доводиться великими авторитетами з цього питання, наприклад Гекслі. Тому ті, хто сприймає дарвінівську еволюцію *ipso facto* дотримуються, доволі запекло, більшої древності людини, настільки, що у дійсності вона мало відрізняється від обрахунків окультистів. Скромні тисячоріччя, наведені в «Британській Енциклопедії», та 100 000 років, якими антропологія взагалі обмежує древність людини, здаються цілком мікроскопічними у порівнянні з цифрами, сміливих припущень Гекслі. Правда, що він робить з первісної раси людини, схожих до мавпи мешканців печер. Великий англійський біолог, у власному бажанні довести мавп'яче походження людини, наполягає, що перетворення першої мавпи у людську істоту мусило статися мільйони років тому. Бо він критикує чудові розміри Нендертальського черепу, та не зважає на власну заяву, що він обтяжений «пітекоїдними кістковими стінками», підтриману запевненнями Г.Алена, що цей череп: «Має великі шишки чола, які дивно (?) нагадують ті, що надають горилі особливо загрозливий вигляд», все ж Гекслі примушений визнати, що у згаданому черепі теорія його ще раз розбита з причини – «Цілком людських пропорцій інших кісток кінцівок разом з чудовим розвитком черепа з Аноки (Engis)». Як наслідок цього, нам кажуть, що ці черепи: «Ясно вказують, що перші сліди початкового гурту, від якого виникла людина, не мусять шукати ті, хто дотримується будь якої доктрини прогресивного розвитку у останніх періодах Третинної епохи; але, що сліди ці потрібно шукати у межах епохи більш віддаленої від віку *elephas primigenius*, ніж останній від нашого часу». Таким чином, неймовірна давність людини стає *sine qua non* вчених у питанні дарвінівської Еволюції, бо древня людина Палеоліту не має ще відчутної різниці з її сучасними потомками. І лише нещодавно сучасна наука почала з кожним роком розширювати провалля, яке наразі відокремлює її від древньої науки, наприклад Плінія та Гіппокріта: жоден з древніх письменників не вісміяв би Архаїчних Вчень про людські раси та тваринні види, як це без сумніву зроблять сучасні вчені – геологи та антропологи. Для тих, хто дотримується нашого переконання, що тип ссавця був продуктом Четвертого Кола, який виник після людини, надається схема, у розумінні цього процесу автором цієї праці:

Протиприродні статеві відносини незмінно давали нащадків, тому що типи ссавців того часу були недостатньо відокремлені від їх корінного типу – Первісної Астральної Людини – щоби розвинути необхідну перешкоду. Медицина відмічає такі випадки чудовиськ, народжених від людських та тваринних батьків навіть у наші часи. Тому можливість ця є лише питанням класу але не факту. Таким чином Окультизм вирішує одну з найдивніших проблем антропології. Маятник думки хитається між двома краями. Наука звільнилася нарешті від оков теології але наразилася на нові помилки; і у намаганні пояснити Природу вздовж виключно матеріалістичних ліній, вона побудувала цю найбільш екстравагантну теорію всіх віків – походження людини від антропоїдної мавпи. І так міцно ця доктрина закорінилася наразі, що дійсно потребує геркулесових зусиль,

щоби відкинути її нарешті. Дарвінівська антропологія є кошмаром етнологів, брутальним породженням сучасного матеріалізму, яке виросло та надбало зростаючу міць на фоні того як безсилля теологічної легенди про «творіння» людини ставали все більш очевидними. Вона набула розквіту за дивної ілюзії, що – як це подає один відомий вчений: «Всі гіпотези та теорії відносно походження людини можуть бути зведеними до двох (еволюціонізм, або біблія)... Жодна інша гіпотеза не може бути уявленою (!!))». Все ж, антропологія Сокровених Книг є найкращою відповіддю на таке дивне ствердження. Анатомічна схожість людини з вищим видом мавп, яку так часто наводять дарвіністи як доказ існування спільного предка, представляє цікаву проблему, належне вирішення якої потрібно шукати в Езотеричному поясненні генезису пітекоїдного гурту. Ми виклали його у корисній кількості та пояснили що звіряча вдача первісних «позбавлених розуму» рас мала прояви у народженні величезних чудовиськ – потомства людських та тваринних батьків. З часом і коли всі астральні форми ущільнилися до фізичних, потомство цих тварин набуло змін від зовнішнього впливу, доки нарешті, породження ці зменшилися у власних розмірах, та кульмінували у нижчих мавпах Міоценового періоду. З цими пізніші атланти відновили гріх «розуму позбавлених» - цього разу відповідально. Результатом їх злочину стали мавпи, відомі наразі як антропоїди. Можливо буде корисним порівняти цю доволі просту теорію – і ми пропонуємо її тим хто не вірить, просто як гіпотезу – зі схемою дарвіністів, сповненою нездоланих перешкод, і щойно одна з них подолана за допомогою винахідливої гіпотези, одразу виникають десятеро ще більш важких позаду тієї, яку щойно подолали.

ВІДДІЛ 4

ТРИВАЛІСТЬ ГЕОЛОГІЧНИХ ПЕРІОДІВ, РАС, ЦИКЛІВ ТА ДРЕВНІСТЬ ЛЮДИНИ

Мільйони років минули та не залишили інших слідів у пам'яті непосвяченого, окрім декількох тисячоріч ортодоксальної західної хронології для походження Людини та історії первісних рас. Все залежить від знайдених доказів, що свідчать про древність Людської Раси. Якщо людина Пліоценського або навіть Міоценського періоду була *Homo primigenius*, то наука може бути правою (*argumenti causa*) коли засновує свою сучасну антропологію – відносно часу та способу походження *Homo sapiens* – на теорії Дарвіна. Але щойно людські скелети будуть знайдені у шарах Еоценської епохи, у той час коли жодні копаліни мавп знайдені не будуть, і таким чином існування людини до антропоїда буде доведеним – дарвіністам доведеться напружити власну винахідливість у іншому напрямі. Більше того у добре освідмлених колах сказано, що двадцяте сторіччя буде ще у власних перших десятиріччях, коли будуть надані такі перші докази переваги людини. Навіть на цей час висувається багато доказів які свідчать, що древність яка до цього часу була приписана містам, цивілізаціям та іншим подіям, була применшеною. Це було зроблено для примирення з Біблійною хронологією. Добре відомий палеонтолог Е.Ларте пише: «У Книзі Буття ми не бачимо жодної інформації що до часу народження первісного людства». Але протягом п'ятнадцятих сторічч хронологи намагалися погодити Біблійні факти з власними системами. Таким чином, склалося не менше ніж сто сорок різних думок, відносно єдиного часу «Творіння». «І між крайніми варіантами існує різниця у 3149 років у обчисленні періоду між початком світу та народженням Христа. Протягом останніх років археологи мусили були так саме віднести початок вавілонської цивілізації майже на 3000 років назад. На циліндрі закладеному у підвалинах храму вавілонським царем Набонідом, переможеного Кіром – є записи у яких він каже про власне відкриття наріжного каменю, що належав попередньому храму, побудованому Нарамсіном, сином Саргона з Аккадії, завойовником Вавілона, який як каже Набонід, жив за 3200 років до його часів». Ми показали у «Викритій Ізиді», що ті хто засновував історію на хронології євреїв – раси, яка не мала власної хронології та відкидала хронологію Заходу до дванадцятого сторіччя – можуть

лише помилятися, бо єврейське обчислення може бути зрозумілим лише за допомогою кабалістичного і лише з ключами до нього. Ми визначили як виключно фантастичну хронологію халдеїв та асирійців, складену Г.Смітом, яку він намагався пристосувати до хронології Мойсея. І наразі, на край випадок у цьому відношенні пізніші асиріологи підтвердили наше заперечення. Бо у той час на який Г.Сміт відносить царювання Саргона 1 (прообраза Мойсея) у місті Аккаді приблизно 1600 років до Різдва Христового – імовірно, від прихованої поваги до Мойсея, який квітнув у Біблії у 1571 році до Різдва Христового – ми знаємо з першої з шістьох «Hibbert Lectures» прочитаних оксфордським професором А.Х.Сейсом у 1887 році, що: «Древні погляди на ранні аннали Вавилону та його релігії були значно змінені завдяки нещодавнім відкриттям. Перша семітична імперія, як наразі всі згодні, була імперією Саргона з Аккади, який започаткував величезну бібліотеку, сприяв літературі та розповсюдив власні володіння через море на Кіпр. Наразі відомо, що він царював приблизно у 3750 році до Різдва Христового... Пам'ятники Аккада, знайдені французами у Тело, мусили бути ще більш древніми імовірно приблизно до 4000 років до Різдва Христового». Іншими словами, на четвертому році від Створення Світу за біблійною хронологією, та коли Адам був ще у пелюшках. Можливо через декілька років ці 4000 років будуть ще збільшені. Добре відомий лектор Оксфорду зазначив у власній дисертації «Походження та Розвиток Релігії, як це ілюструється Релігією Древнього Вавилону», що: «Проблеми під час систематичного дослідження початку історії вавилонської релігії, були значними. При цьому пам'ятники були майже єдиним джерелом для ознайомлення з темою, бо дуже малу допомогу можна було отримати від класичних або східних письменників. Встановлений безсумнівний факт, що вавилонські жерці навмисно оточували вивчення релігійних текстів майже нездоланими перешкодами». Безсумнівно, що вони «навмисно» плутали час та порядок подій за поважної причини – їх писання та рекорди всі були Езотеричними. Їх записи були призначені лише для Посвячених та їх учнів, і лише останнім надавався ключ до їх значення. Але зауваження професора Сейса багато обіцяючи, бо він пояснює важкість, коли каже, що тому що: «Бібліотека Ніневії містила у більшості випадків копії більш старих вавилонських текстів і тому, що ті хто переписував, брали лише особливо цікаві для асирійських завойовників таблиці та належали до відносно пізньої епохи, то це збільшило перешкоду, яка залишала нас у цілковитій темряві відносно нашого документального свідоцтва та дійсної цінності нашого матеріалу для історії». Таким чином ми маємо право зробити висновок, що новітні відкриття можуть призвести до нової необхідності відсунути вавилонські межі часу так далеко від 4000 років до Різдва Христового, що вони стануть докосмічними в очах кожного шанувальника Біблії.

Наскільки більше знала би палеонтологія, якби мільйони праць не були знищені! Йдеться про Олександрійську Бібліотеку, яка була знищена тричі, а саме: Юлієм Цезарем у 48 році до Різдва Христового, у 390 році та 640 році нашої ери військовими Каліфа Омара. Але що це у порівнянні з працями та рекордами знищеними у перших Бібліотеках Атлантів, де рекорди були записані на вироблених шкірах гігантських допотопних чудовиськ! Або у порівнянні з незчисленими китайськими книгами, знищеними за наказом Засновника Імператорської династії Тзін, Тзін Ші Хоанг-ті у 213 році до Р.Христового. Без сумніву, таблички Імператорської Вавилонської Бібліотеки та безцінна скарбниця Китайських Колекцій ніколи не могли мати такої інформації, яку могла надати світу одна з «шкір» часів Атлантиди. Але маючи під рукою таку жалку інформацію, яку має сучасна наука, вона змогла переконатися у необхідності відсунути назад майже кожну вавилонську дату і зробила це. Професор Сайс повідомляє нам, що навіть архаїчні статуї Тело, Нижнього Вавилону, були неочікувано віднесені до епохи, сучасної до четвертої династії у Єгипті. На жаль, династії та піраміди поділяють долю геологічних періодів; дати їх часу визначені вільно та залежно від настрою відповідних вчених. Кажуть, що археологи наразі знають, що згадані статуї зроблені з

зеленого діоріту, який існує лише на пів-острові Сінай; та «За стилем мистецтва та стандартом застосованих вимірів вони відповідають таким самим статуям з діоріту будівельників пірамід Третьої та Четвертої єгипетських династій... Окрім того єдиний можливий період для вавилонського захвату Сінайських покладів мусить бути віднесений до часів завершення епохи, коли були побудовані піраміди; і лише так ми можемо зрозуміти, яким чином назва Сінай могла виникнути від ім'я Сін, первобутного вавилонського Місячного Бога». Це цілком логічно, але яким є час встановлений для цих династій? Санхуніафон та таблички Манефо – або те, що від них залишилося після того як вони пройшли крізь руки святого Євсевія – були відкинуті; і ми все ще мусимо бути задоволеними чотирма або п'ятьма тисячами років до Різдва Христового, так щедро наділеними Єгипту. У будь якому випадку один пункт виграний. Нарешті на поверхні Землі існувало місто якому дарують хоча би 6000 років, і це місто Ерідуд. Геологія відкрила його. Знову таки на думку Сейса: «Наразі вони так саме можуть встановити час заносу мулом витоків Персидської затоки, на що було потрібно п'ять або шість тисяч років від того часу коли Ерідуд, наразі на відстані 25 миль від води, був морським портом на витoku Єфрату та головним місцем вавилонської торгівлі з Південною Аравією та Індією. Окрім того, нова хронологія визначає час для ряду затемнень, відмічених у великій астрономічній праці «Спостереження Бела»; і ми наразі у стані зрозуміти зміни у стані весняного рівнодення, який у іншому випадку був би не зрозумілим, зміни які сталися з того часу, коли наші сучасні знаки Зодіаку отримали назви від ранніх вавилонських астрономів. Коли календар аккадійців був складений а місяці названі, то сонце у весняному рівноденні не було розташованим як наразі у знаку Риб або навіть Овна, а у сузір'ї Тільця. Якщо проходження прецесії рівнодення відомо, ми можемо вирахувати, що сонце під час весняного рівнодення було розташоване у сузір'ї Тільця приблизно біля 4700 років до Різдва Христа, та таким чином ми отримуємо астрономічні межі часу які не можливо заперечувати». Ми можемо ще краще пояснити наше становище, якщо зробимо заяву, що для віків та періодів ми користуємося номенклатурою сера Ч.Лаелля, і коли ми кажемо про Вторинну та Третинну епохи, про Міоценський або Еоценський періоди – то це лише для того, щоби факти які ми наводимо, були краще зрозумілі. Тому, що не встановлена точно визначена тривалість цих віків та періодів, бо різний час надавався, то два, то п'ятнадцять мільйонів одному періоду (Третинному); і тому, що очевидно немає двох геологів або природознавців згідних на цьому – то Езотеричне Вчення може залишатися цілком спокійним до появи людини у Вторинному або Третинному віці. Якщо цьому періодові можуть бути наділені навіть п'ятнадцять мільйонів років – то це чудово; бо Окультне Вчення ревниво охороняє свої істинні та точні цифри про Першу, Другу та дві третини Третьої Корінної Раси та дає ясну інформацію лише про один пункт – про вік Людства Вайвасвата Ману. Інше визначене ствердження у тому, що Материк, до якого належала Четверта Раса та на якому вона жила та загинула, виявив перші ознаки занурення у межах так званого Еоценського періоду, а знищений цілком він був саме у період Міоценського віку – за виключенням маленького острова, згаданого Платоном. Ці факти мусять бути наразі перевіреними науковими фактами.

(А) СУЧАСНІ НАУКОВІ ТЕОРІЇ ПРО ВІК НАШОЇ ПЛАНЕТИ, ТВАРИННУ ЕВОЛЮЦІЮ ТА ЛЮДИНУ.

Чи не дозволять нам поглянути на праці спеціалістів? Праця «Життя Світу; Порівняльна Геологія» професора Уінчеля надає нам цікаву інформацію. Тут ми зустрічаємо противника теорії туманностей який розбиває всією силою молота свого *odium theologicum*, доволі заперечливі гіпотези великих світил науки, відносно сідеральних та космічних феноменів, заснованих на їх відношеннях до земних періодів часу. «Фізики та натуралісти з великою уявою», не дуже добре почуваються під дощем своїх власних гіпотетичних обчислень, поставлених рядом. Так він пише: «Сер У.Томпсон базується на спостереженнях над принципами охолодження та робить висновок, що не могло пройти більше ніж 10 мільйонів років (у іншому місці він дає сто мільйонів років) з

того часу, коли температура Землі достатньо охолодилася, щоб підтримувати рослинне життя. Гельмгольц вважає, що достатньо було би 20 мільйонів років для конденсації початкової туманності до сучасних розмірів сонця. Професор Н'юкомб вважає достатніми 10 мільйонів для досягнення температури у 212° за Фаригнейтом. Кроль нараховує 70 мільйонів... Бішоф вважає, що 350 мільйонів потрібно для Землі, щоб температура її змінилася від 2000° до 200° за Цельсієм. Рід наполягає на 500 мільйонах років з часу перших опадів у Європі. Лаєль наважився на 240 мільйонів років; Дарвін на 300 мільйонів для органічних трансформацій, Гекслі на 1000 мільйонів... Деякі біологи... мабуть примруживши очі, потрапляють одним стрибком у безодню мільйонів років, про які вони не мають більшого уявлення, ніж про Безмежність». Далі він надає цифри які, як він вважає будуть більш точними; деякі з них будуть достатніми.

За сером У.Томпсоном «Вік нашої планети з часу затвердіння її кори дорівнює 80.000.000 років; за професором Хаугтоном, що до мінімального розміру часу від початку підйому Європи та Азії, ми маємо три тривалих проміжки часу для трьох можливих та різних способів підйому, до того тривалість від скромних 640.730 років та 4.170.000 збільшується до 27.491.000 років! Як можна бачити, цього достатньо, щоб покрити наші ствердження про чотири Материки і навіть цифри брамінів. Подальші обчислення, подробиці яких читач може знайти у праці Уінчеля, призводять Хаугтона до приблизного визначення осадового віку нашої земної кулі – у 11.700.000 років. Автор вважає ці цифри занадто недостатніми, і тому він збільшує їх до 37.000.000 років. Далі у одній з праць Кролля, 2.500.000 років «представляють час від початку Третинної епохи»; але у відповідності до подальших змін його поглядів – 15.000.000 років пройшли з часу початка Еоценського періоду, а тому, що останній є першим з трьох Третинних періодів, то вивчаючий опиняється у непорозумінні між двома та п'ятнадцятьма мільйонами років. Але якщо дотримуватися перших скромних цифр, то період затвердіння кори нашої планети буде 131.600.000 років. Тому що останній Льодовиковий період відбувся від 240.000 до 80.000 років тому (точка зору Кролля), то людина мусила була з'явитися на Землі від 100.000 до 120.000 років тому. Але як стверджує Уінчель, коли розповідає про древність середземноморської раси: «Вважається, що вона з'явилася на прикінці льодовиків на материках. Все ж, це не має відношення до стародавності рас Чорної та Коричневої, бо існують багато доказів їх існування у більш південних областях значно раніше за Льодовиковий період». Як приклад геологічної точності та погодженості наступні числа можуть бути додані. Три авторитети - Т.Бельт, Р.Хент та Кроль – визначили час від Льодовикового періоду та навели цифри, що відрізняються до неймовірних розмірів: Бельт – 20.000 років; Хент – 80.000 років та Кроль – 240.000 років. Не дивує визнання Панджеллі, що: «На цей час, а можливо ніколи, не будемо ми у стані перевести хоча би приблизно геологічний час на роки або хоча би тисячоріччя». Наведемо мудру пораду окультистів геологам: вони мусять чинити за прикладом масонів. Тому, що хронологія, кажуть вони, не може виміряти еру творіння, то їх «Древній та Примітивний Ритуал» застосовує 000.000.000 як найбільш близьке наближення до дійсності. Така сама невпевненість існує і відносно всіх інших питань. Думка вчених про Походження Людини з точки зору практичних цілей так саме є лише помилкою та пасткою. У Британській Асоціації є багато противників дарвіністів, і Природний Підбір починає втрачати ґрунт. Не дивлячись на те, що теорія ця одного часу вважалася рятівною та здавалося утримала вчених теоретиків від кінцевого інтелектуального падіння у безодню безплідних гіпотез, наразі вона починає викликати сумніви. Навіть Гекслі починає вбачати ознаки хитання та думає що «природний підбір не є єдиним фактором». «Ми маємо міцні підозри, що вона (Природа) робить від часу до часу значні стрибки, з точки зору змін і, що стрибки ці утворюють деякі прогалини, імовірно існуючі у серіях відомих форм». Так саме і Ч.Р.Брі обговорював проблеми теорії Дарвіна словами: «Потрібно нагадати, що проміжні форми мусили бути численними... Ст.Дж.Міварт

вважає, що зміни еволюції можуть відбуватися швидше, ніж це зазвичай припускається; але Дарвін мужньо тримається власної думки та знову каже нам «*natura non facit saltum*». У цьому окультисти разом з Дарвіним. Езотеричне Вчення цілком підтверджує уявлення про не швидкість Природи у її величому рухові. «Планетарні імпульси» всі періодичні. Все ж, ця дарвінівська теорія, не дивлячись на правильність її у дрібницях, не більше погоджується з Окультизмом, ніж з Уолесом, який у власній книзі «*Contributions to the Theory of Natural Selection*» доводить доволі переконливо, що потрібно дещо більше, ніж природний підбор, щоби створити фізичну людину.

Дослідимо заперечення на цю наукову теорію та подивимося, що вони собою подають. Ми бачимо що С.Д.Міварт стверджує, що: «Було би скромним обчисленням надати 25.000.000 років на відкладення шарів впритул до верхнього Сілурийського. Відповідно, якщо вся еволюційна робота за цей період нашарувань, представляє лише один відсоток від всієї, то ми мусимо відрахувати 2.500.000.000 років (два з половиною мільярди) на розвиток всього тваринного царства впритул до його сучасного стану. Все ж, навіть чверть цього часу значно перевершила би час, який фізика та астрономія у стані призначити для завершення цього процесу. На решті виникає проблема пояснити причину відсутності багатих скам'янілих залишків у древніших шарах – якщо життя у той час було таким самим надлишковим та різноманітним, яким воно мусило бути за Дарвіним. Сам Дарвін визнає, що на цей час «цей випадок мусить залишитися не поясненим»; і це дійсно може бути вагомим проти поглядів, викладених у його книзі. Таким чином, ми маємо чудову (яку неможливо пояснити принципами Дарвіна) відсутність перехідних форм у найменшій їх поступовості. Всі визначені гурти – летючі миші, птеродактилі, черепахи, іхтіозаври, безхвості тощо - з'являються одночасно. Навіть кінь, генеологія якого, імовірно краще за всіх зберіглася, не дає переконливих доказів про особливе походження з причини значних та випадкових різновидів; у той час коли у деяких інших формах, як лабіринтодonti та трилобіти, які здавалося би, виявляли поступові зміни, подальшими дослідями було встановлено, що нічого схожого не мало місця... Всі ці перешкоди зникнуть, якщо ми визнаємо, що нові форми тваринного життя всіх класів складності з'являються час по часу з відносною неочікуваністю, до того вони набувають розвитку відповідно до законів частково залежних від умов оточення та частково від внутрішніх, і на вподобі до кристалів (можливо і нижчих форм життя) складаються за внутрішніми законами їх речовини та гармонії до оточення». «Внутрішні закони їх речовини». Це мудрі слова, і дозвіл їх можливості є проявом обережності. Але яким чином можуть ці внутрішні закони бути будь коли визнані, якщо Окультне Вчення буде відкинуте? Як пише один друг, та одночасно звертає нашу увагу на вищезазначені теорії: «Іншими словами, доктрина Планетарного Життєвого Імпульсу мусить бути визнаною. Інакше, чому всі види наразі стереотипні і чому, навіть домашні види голубів та багатьох інших тварин повертаються до свого головного типу, щойно вони позбавлені уваги?».

Але вчення про Планетарні Життєві імпульси мусить бути ясно викладене та так саме усвідомлене, якщо ми бажаємо щоби ця плутанина не стала складнішою. Всі перешкоди зникнуть навподобі до тіней ночі на світанку, якщо наступні Езотеричні Аксиоми будуть визнані:

- А) Існування та величезна древність нашої планетарної Низки.
- Б) Існування Сімох Кілець.
- В) Поділ людських Рас (по за антропологічним поділом) на семеро конкретних Корінних Рас, з яких наше сучасне Європейське людство у складі П'ятої Раси.
- Г) Древність людини у цьому (Четвертому) Колі і нарешті, що
- Д) Ці раси набувають розвитку з ефірності у матеріальність та від останньої знову у відносну фізичну розрядженість тканин, так саме як і всі живі (так звані) органічні види тварин та рослин міняються з кожною новою Корінною Расою.

Якби це було дозволено, хоча би навіть разом з іншими припущеннями, які якщо серйозно, безсумнівно були би визнані не менш недолугими – якщо лише Окултні теорії мусять розглядатися наразі не як «недолугі» - то всі перешкоди зникли би самі по собі. Зрозуміло, наука мусить спробувати стати більш логічною, ніж наразі, бо навряд чи може вона підтримувати теорію про походження людини від антропоїдного предка та одночасно відмовляти такій людині у древності! Тому, що Гекслі каже про «величезне інтелектуальне провалля між людиною та мавпою», та «про сучасне величезне провалля між ними» та визнає необхідність розширити межі встановлені наукою для давності людини на Землі для такого тривалого та прогресивного розвитку, то всі ці вчені, що поділяють його погляди, все ж мусили би прийти хоча би до будь яких приблизних цифр та погодитися на імовірну тривалість Пліоценських, Міоценських та Еоценських періодів, про які так багато сказано та нічого конкретно не відомо – навіть якщо би вони не наважилися поглянути за їх межі. Та все ж імовірно, не існує двох вчених, які погодилися би між собою. Кожний період є таємницею що до його діяльності, та тернієм у боці геологів; і як це було щойно доведено, вони не у стані погодити власні висновки, навіть що до відносно не далеких геологічних формацій. Таким чином, не можна вірити їх цифрам, бо вони обчислюють їх або у мільйонах або тисячоріччях! Те що сказано не може бути підкріпленням зізнаннями, зробленими ними, і звіт яких може бути знайдений у цьому «Колі Наук», Енциклопедії Британіки, де показані середні висновки для геологічних та антропологічних загадок. У цій праці всі вершки найбільш авторитетних думок зібрані та запропоновані. Та все ж, ми маємо там відмову визнати будь який конкретний хронологічний час навіть для таких пізніх епох, як Неоліт, хоча на диво, такий час визначається ними для початку деяких геологічних періодів; у будь якому випадку, для деяких, тривалість яких не могла бути скороченою без ризику конфлікту з фактами. Таким чином у цій Енциклопедії зведено, що: «Сто мільйонів років пройшли... від часу затвердіння нашої Землі, коли з'явилися на ній перші форми життя». Але все ж, так саме безнадійно повернути сучасних геологів та етнологів, як і примусити дарвіністів-матеріалістів побачити їх помилки. Наука знає про арійську Корінну Расу та її походження так саме мало як і про людей з інших планет. За виключенням Фламариона та небагатьох містиків між астрономів у більшості випадків заперечується навіть можливість життя на інших планетах. Все ж, вчені самих ранніх Арійського рас були такими Адептами-Астрономами, що імовірно вони знали про раси Марса та Венери значно більше, ніж сучасний антрополог знає про раси ранніх стадій нашої Землі.

Облишимо на хвилинку сучасну науку, та звернемо нашу увагу до древнього знання. Як стверджують древні вчені, всі такі катаклізми – від підняття океанів, потопів та зміщення материків та до циклонів, ураганів, землетрусів, вулканічних вивержень та приливів і навіть переміщень часів року, які занурюють у непорозуміння всіх європейських та американських метеорологів – всі вони виникають та залежать від Місяця та Планет; і навіть скромні сузір'я мають величезний вплив на метеорологічні та космічні зміни на нашій Землі, тому приділимо хвилину уваги сидеральним демпотам та правителям нашої земної кулі та її людей. Сучасна наука відкидає такий вплив; Архаїчна Наука стверджує його. Подивимось, що обидві можуть повідомити з цього приводу.

(Б) ПРО ПЛАНЕТНІ НИЗКИ ТА ВЕЛИКУ ЇХ КІЛЬКІСТЬ

Чи знали древні про інші Світи, окрім їх власного? На яку інформацію спираються окультисти, коли стверджують, що кожне небесне тіло є Семи-складною Низкою Світів – з яких лише один видимий і, що ці Світи є, були та будуть «місцем життя людини», точно так як і кожна видима Зірка або Планета? Що мають вони на увазі під «моральним та фізичним впливом» на нашу земну кулю зірковими Світами? Такі запитання нам часто задають, і вони мусять бути розглянуті з усіх боків. На два перших запитання відповідь така: ми віримо у це, бо перший закон у

Природі є єдність у різноманітті, а другий аналогія. «Як зверху так і знизу». Час коли наші благочестиві предки вірили, що наша Земля розташована у центрі Всесвіту, а церква та її священники наполягали, що припущення, що будь яка інша Планета може мати життя, мусило вважатися за кощунство, зник назавжди. Адам та Єва, Змій та Первородний Гріх, за яким йшла Спокута через Кров, занадто довго були на шляху прогресу; і таким чином, всесвітня істина була віддана на поталу бездумній пихатості маленьких людей, якими є ми наразі. Далі які докази існують що до цього? Для непосвячених, окрім доказів, отриманих шляхом висновків та логічних міркувань, не існує жодних. Для окультистів, які вірять у знання, надбане незчисленними поколіннями Ясновидців та Посвячених, інформація з Священних Кних є цілком достатньою. Але публіка потребує інших доказів. Деякі кабалісти і навіть деякі східні окультисти не знайшли однакового доказу у всіх містичних книгах різних народів та мають сумніви що до прийняття цього Вчення. Навіть такий «однаковий для всіх» доказ скоро буде наведений. А доки, що ми можемо підійти до цієї теми з боку її загального аспекту та переконатися, чи така недолуга віра у неї, як цього бажали би деякі вчені з іншими Никодимами. Можливо при думці про інші «Світи», ми несвідомо уявляємо собі їх схожими до нашої кулі заселеної істотами схожими до нас. Коли ми так чинимо, ми лише йдемо за природним інстинктом. Дійсно, тому що це питання обмежене історією життя земної кулі, ми можемо міркувати з відомою частиною користі та можемо запитати себе з надією на розумність самого запитання – якими були «Світи», про які повідомляється у всіх древніх писаннях людства? Але як можемо ми знати (а) які істоти мешкають світи загалом; та (б) ті хто керують планетами вищими за нашу, чи не впливають вони свідомо на нашу Землю, так само як і ми з часом несвідомо – скажемо, на малі планети (планетоїди або астероїди), через поділ нашої Землі на частки каналами, чим цілком змінюємо клімат. Зрозуміло, на вподобі до дружини Цезаря, планетоїди не можуть бути зачеплені нашими підозрами. Вони занадто далекі тощо. Та все ж, хоча ми віримо у Езотеричну Астрономію, ми не зовсім впевнені у цьому. Але коли ми розповсюджуємо наші припущення та здогадки за межі нашої Планетної Низки та намагаємося потрапити за межі Сонячної системи, то ясна річ, ми чинимо як пихаті дурні. Так саме як – приймаючи древню геометричну аксіому «як зверху так і знизу» - ми можемо зрозуміти, що Природа та Земля виявляють економію та застосовують будь яку непридатну річ у власних чудових перетвореннях і до того без будь якого повторення, ми можемо справедливо зробити висновок, що немає будь якої іншої кулі у всіх незкінчених системах, так близько схожої до нашої Землі, щоби звичайні розумові здатності могли уявити собі її видимість та зміст. І дійсно у всіх романах, так саме як і у всіх так званих наукових видумках та спіритичних «одкровеннях», що приходять з Місяця, Зірок та Планет, ми отримуємо лише нові комбінації або зміни в людях, речах, у пристрастях та формах життя, звичайних для нас, не дивлячись на те, що природа та життя на інших планетах нашої Сонячної Системи цілком відрізняються від тих що існують на нашій Землі. Сведенборг головним чином відрізнявся розповсюдженням такого помилкового вірування! Але більше того. Жодна пересічна людина не має поняття про інший стан свідомості, окрім того, до якого прив'язують її почуття. Люди мають сновидіння; вони сплять занадто глибоким сном, щоби відіня ці могли відбитися на фізичних мізках; і у цих станах все ж мусить бути свідомість. Яким чином у такому випадку, коли ці таємниці залишаються недослідженими, можемо ми сподіватися на успіх наших припущень, що до природи планетних тіл (Глобусів), які з причини економії Природи, мусять належати до інших станів свідомості, цілком відмінних від всіх тих які людина відчувала тут? І це справедливо буквально. Бо навіть великі Адепти (посвячені), не дивлячись на те, що вони є перевіреними Ясновидцями, можуть ствердувати знайомство з природою та видимістю планет та їх мешканців, які належать лише до нашої Сонячної Системи. Вони знають, що майже всі Планетні Світи заселені, але – навіть у духовному стані – вони можуть досягати лише тих, що у межах нашої Системи; а так саме вони знають, як важко навіть для них цілком

поєднатися з планами свідомості навіть у середині нашої Системи, бо вони так відрізняються від станів свідомості, відомих на нашій Землі, наприклад ті, що існують на Низці Глобусів на трьох планах за межами плану нашої планети. Таке знання та сполучення можливі для них, бо вони навчилися потрапляти на ці плани свідомості, недосяжні для звичайних людей; та навіть якби вони передали власне знання, світ не став би від того мудрішим, бо людині не достатньо того досвіду інших видів сприйняття, які дозволили би засвоїти те, що могло бути повідомленим. Все ж, залишається фактом, що більшість Планет, як і Зірок за межами нашої Сонячної Системи, заселені, факт визнаний навіть вченими. Лаплас та Гершель вірили у це, хоча мудро утримувалися від необережних суджень, і такий самий висновок був зроблений та підтверджений великою кількістю наукових міркувань К.Фламаріона, відомого французького астронома. Докази які він наводить точно наукові та такі, що вони створюють уявлення навіть для матеріалістичного розуму, який залишився би недоторканим для думок, на вподобі до висказаних сером Д.Брюстером, відомим фізиком який пише: «Ці «обмежені» духи, або «низькі душі», як їх називають поети, повірили би, що Земля є єдиним заселеним тілом у Всесвіті, не відчували би перешкод для уявлення побачити себе та Землю, позбавлену її мешканців. Але більше того якби такі розуми були ознайомлені з висновками геології, вони дозволили би, що Земля була не заселеною протягом мільярдів років; і тут ми підходимо до неможливого висновку, що протягом цих мільярдів років не існувало жодної розумної істоти у просторі володіння Всесвітнього Царя і що до протозойних формацій на всій безмежності простору не існувало ні рослин ні тварин». Фламаріон, окрім того доводить, що всі умови життя – навіть як ми його знаємо – існують, на край випадок на декількох Планетах, та звертає увагу на той факт, що ці умови мусять бути значно більш придатними там, ніж на нашій Землі. Але це кордон, за межі якого звичайні здібності людини не можуть її перенести. Численні романи та розповіді, деякі просто фантастичні, інші сяючі науковими знаннями, автори яких намагалися уявити та описати життя на інших Планетах. Але всі вони як один дають лише деяку викривлену копію драми оточуючого нас життя. Вони, на думку Вольтера, або люди нашої раси під мікроскопом, або відповідно до Берджерака, лише вишукана гра уяви та сатири; та ми завжди вбачаємо, що новий світ є лише тим, у якому ми самі живемо. І така сильна ця схильність, що навіть великі, від народження ясновидці, хоча і не посвячені, стають жертвами цих помилкових уявлень, якщо вони не були виховані у належному напрямі; прикладом цьому є Сведенборг, який заходив так далеко, що одягав мешканців Меркурія, яких він зустрічав у світі Духів, у європейську одягу. Міркуючи про таку схильність, Фламаріон каже: «Імовірно в очах авторів, які писали на цю тему, Земля є прообразом Всесвіту, а земна людина прообразом мешканців небес. Навпаки, значно більше схоже на правду, якщо природа інших планет по суті інша і всі оточуючі умови існування так саме доволі відмінні і сили що у голові їх творіння всіх істот, і ті субстанції, які увійшли у їх творіння, так саме відрізняються, то з цього витікає, що наш спосіб існування, жодним чином не може розглядатися як спосіб придатний для інших планет. Ті хто писали на цю тему дозволили собі потрапити під вплив земних уявлень і тому помиляються». Але сам Фламаріон потрапляє на ту саму помилку, бо мовчки сприймає умови життя на Землі за рівень виміру для мешканців інших Планет з «іншими людствами».

Між тим, облишимо ці безкорисні та порожні балачки, які хоча додають захоплення нашим серцям та розширюють наші розумове та духовне сприйняття, але у дійсності викликають штучну стимуляцію та примушують нас не лише втрачати увагу, що до нашого невігластва відносно світу, у якому ми живемо, але навіть про безмежність у середині нас самих. Тому коли ми зустрічаємо інші світи, згадані у Бібліях Людства, ми можемо зазначити, що вони мають відношення не лише до інших станів нашої Планетної Низки та Землі, але так саме і до інших Зірок та Планет; до того ніколи жодних припущень не було зроблено відносно останніх. Вся древність вірила у Вселенське

Життя. Але жодний дійсно посвячений Ясновидець будь якої цивілізованої народності ніколи не вчив, що життя на інших Зірках може бути досліджене за земним рівнем. Зазвичай те, що мається на увазі під «Землями» та «Світами», має відношення (а) до «відроджень» нашої Земної кулі після кожної Мануантари та тривалого періоду Обскурації; та (б) до періодичних зміщень Земної поверхні, коли материки зникають, щоби дати місце океанам, а океани та моря відкидаються до полюсів та залишають місце новим материкам. Ми можемо почати з Біблії – наймолодшої з світових писань. У Єкклесіасті ми читаємо наступні слова Царя-Посвяченого: «Рід проходить та рід приходить, а земля перебуває у віки віків... що було те і буде; що робилося те і буде робитися і немає нічого нового під Сонцем». У цих словах неважко побачити натяк на послідовні катаклізми які змітають Раси людства, або якщо поглянути у глибини часу, на різні перехідні стани Земної кулі протягом часу її формування. Але якщо нам кажуть, що це має відношення лише до нашого світу, яким ми його бачимо, то ми відправимо читача до Нового Заповіту, де Св.Павло каже про Сина (проявленої Сили), кого Бог призначив спадкоємцем всіх речей, «за посередництвом якого він так саме створив світи». Ця «Сила» є Хокма – Мудрість та Слово. Нам імовірно скажуть, що під терміном «світи» малися на увазі зірки, небесні тіла тощо. Але окрім того факту, що «зірки» не були відомі як «світи» неосвіченими видавцями Послань, навіть не дивлячись на те що вони були відомі Св.Павлу, Посвяченому «Майстру-Будівельнику», ми можемо з цього приводу навести слова відомого теолога кардинала Уайзмана. У його праці (1,309) він міркує про невизначений період у шість днів – або, скажемо ми, «занадто визначений» період у шість днів – творіння та про 6.000 років, він зізнається, що ми будемо у цілковитій темряві відносно значення сенсу цього ствердження Св.Павла, якщо лише нам не дозволять припустити, що зроблений натяк має відношення до періоду часу між першим та другим віршем глави 1 Книги Буття, та таким чином до тих первісних переворотів, тобто руйнацій та відроджень світу, про які йдеться у главі Єкклесіаста; або прийняти, як це роблять багато хто у буквальному сенсі місце глави 1 Послання до Євреїв, де йдеться про створення «світів» - у множині. Доволі дивно, що всі космогонії погоджуються між собою у поданні ідеї та зберігають традицію про перший ряд переворотів, завдяки яким світ був зруйнований та знову відроджений. Якби кардинал вивчив Зогар, то його сумніви стали би переконаннями. Так написано у Ідра Сута: «Існували древні світи, які гинули, щойно народжувалися; світи зформовані та не зформовані, названі Іскрами – бо вони були схожими до іскр, що летіли у всіх напрямках з під молоту коваля. Деякі з них були початковими світами, які не могли довго існувати, бо «Ветхий Деньмі» - хай буде святим ім'я його – ще не увійшов у власну форму, робітник ще не став Небесною людиною». Так саме у Мідраші, написаного набагато раніше за Кабалу Семіона Бен Іохая, рабин Абаху пояснює: «Святий, хай буде благословенним ім'я його, послідовно складав та руйнував різні світи до цього світу... Це має відношення як до перших Рас (Царів Едома), так і до зруйнованих світів». «Зруйновані» означають тут те, що ми називаємо «обскурацією». Це стане очевидним, коли ми прочитаємо пояснення: «Все ж, коли сказано, що вони (світи) загинули, під цим мається на увазі лише те, що вони (їх людства) були позбавлені форми до того часу доки вона, людська форма не виявилася у існування, не народилася та, у якій містилися усі форми... це не означає смерть, але лише відзначає пониження стану (стану світів у їх діяльності)». Тому, коли ми читаємо про «руйнацію» Світів, то слово це має багато значень, які доволі зрозумілі у багатьох Коментарях на Зогар та у кабалістичних трактатах. Як сказано у іншому місці, це означає не лише руйнацію багатьох світів, що скінчили власний життєвий цикл, але і загибель декількох материків, так саме як і занепад та географічне зміщення їх.

Про таємничих «Царів Едому» інколи кажуть як про «Світи», які були зруйновані; але це лише «прикриття». Царі Едому, до того як царював будь який цар Ізріїлю, або «Царі Едомітів» ніколи не могли символізувати «первісні світи», а лише «спроби створити людей» на цій земній

кулі – Раси попередні до Адама, про які каже Зоґар і яких ми пояснюємо як Першу Корінну Расу. Бо коли кажуть про шестеро Земель (шестеро «Членів» Мікропросопуса), сказано, що сьома (наша Земля) не була взята до розрахунку, коли були створені шестеро (шестеро планетних тіл над нашим земним, нашої Низки), таким чином перші семеро Царів Едома були вилучені з обрахунків Книги Буття. За законом аналогії та пермутації у халдейській Книзі Чисел, так саме як і у Книгах Знання та Мудрості «семеро перших світів» означають так саме «семеро первісних рас» (суб-рас Першої Корінної, Тіней); а Царі Едома суть Сини «Ісака, батька Едомітів» тобто Ісак у Біблії означає расу, яка розташована між Четвертою та П'ятою, атлантами та арійцями. «Два народи у череві твоєму» - сказав Господь до Ревекки, і Ісак був червоним та волосатим. Глава XXV у Книзі Буття (ст.24-34) містить алегоричну історію народження П'ятої Раси. У Сифірі ді-Ценіуті сказано: «І Царі древніх днів померли, і вожді їх (вінці) більше не були видними». І Зоґар стверджує: «Голова народу, який не був створений на початку за подобою Білої Голови; його народ не походить від цієї Форми... до того як (Біла Голова, П'ята Раса, або Древній з Древніх) не ствердився у власній сучасній формі... всі світи були знищені; тому написано: і Бела, Син Веора царював у Едомі (Книга Буття XXXVI. Тут «Світи» означають Раси). І він (той або інший Цар Едома) помер і інший царював замість нього». Жоден кабаліст з тих, хто обговорював до цього часу символізм та алегорії, приховані під цими «Царями Едома» не побачив більше одного з їх аспектів. Вони не лише «Світи, що були зруйновані» або «Царі, що померли», але і те і друге, та ще значно більше, розповідати про що ми не маємо місця. Тому залишимо містичні притчі Зоґара, та повернемося до фактів матеріалістичної науки. Та все ж, спочатку назвемо декількох з тих, які вірили у велику кількість заселених Світів та загалом у Світи, попередні до нашого власного. Між ними ми бачимо великих математиків Лейбніца та Бернуллі і самого сера Ісака Н'ютонa, як це можна прочитати у його «Optics»; Буфона – природника; Конділіяка-скептика; Байї, Лаватера, Бернардіна де сен-П'єра і на контраст до двох останніх – підозрюваних у містицизмі – Дідеро та більшість з письменників Енциклопедії. За ними Кант, Гетте, Краузе, Шелінґ, астрономи Боде, Ферґюсен, Гершель, Лаланд, Лаплас з їх численними учнями. Дійсно блискучий перелік шанованих імен; але факти астрономії свідчать навіть ще сильніше, ніж ці імена, на користь існування життя і навіть організованого, на інших Планетах. Так у чотирьох метеоритах, які щойно впали біля Але у Франції, на Мисі Доброї Надії, в Угорщині та знову у Франції, після їх дослідження був знайдений графіт, різновид вугілля, неодмінно поєднаний з органічним життям на нашій Землі. І ця обставина, що присутність цього вугілля не зобов'язана будь якій дії у межах нашої атмосфери, доводиться тим фактом, що вугілля був знайдений у самій середині метеориту, у той час коли у тому що впав на Півдні Франції у 1857 році, були знайдені вода та торф, до того останній завжди є продуктом розпаду рослинних речовин.

І далі якщо дослідити астрономічні умови інших Планет, легко довести, що деякі з них значно краще пристосовані для розвитку на них життя та розуму – навіть якщо взяти до уваги умови звичайні для людей – ніж наша Земля. Так наприклад, на Планеті Юпітер часи року, замість того щоби змінюватися у тих широких межах, як це відбувається у нас, змінюються майже непомітно та тривалість їх у дванадцять разів перевищує нашу. Завдяки нахилу вісі Юпітера часи року на ньому залежать майже виключно від ексцентричності його орбіти і тому міняються не швидко та регулярно. Нам скажуть, що жодне життя не можливе на Юпітері, бо він у розкаленому стані. Але не всі астрономи згодні з цим. Наприклад, те, що ми стверджуємо, підтверджене Фламаріоном; а він мусив би знати. З іншого боку, Венера була би менш пристосована для людського життя, існуючого на Землі, бо її часи року більш різкі і зміни температури на ній більш неочікувані; хоча цікаво відзначити, що тривалість дня майже однакова на чотирьох внутрішніх планетах – на Меркурії, Венері, Землі та Марсі. На Меркурії жар Сонця та світло у семеро разів сильніше, ніж на Землі, і астрономія стверджує, що планета ця загорнута у довлі щільну

атмосферу. І тому, що ми бачимо, що життя стає більш діяльним на Землі пропорційно світлу та теплу Сонця, то більше ніж імовірно, що напруга його значно більша на Меркурії ніж тут. Венера, як і Меркурій, має доволі щільну атмосферу, так саме як і Марс; так і сніги, що вкривають їх полюси, хмари, що приховують їх поверхню, географічна конфігурація їх морів та материків, зміни часів, всі аналогічні – у будь якому випадку, на погляд земного астронома. Але такі факти та міркування, що витікають від цього, мають відношення лише до можливості існування на цих Планетах людського життя, яким воно відомо нам на Землі. Що деякі форми життя, такі якими ми їх знаємо, можливі на цих Планетах, давно було багато разів доведеним, і здається цілком безкорисним розглядати такі питання як про фізіологію цих гіпотетичних мешканців тощо, якщо на решту читач може прийти лише до уявного розвитку того, що знайомо йому та що оточує його. Тому краще задовольнитися трьома висновками, які Фламарион, так часто цитований нами, формулює як суворі та точні висновки, зроблені на засадах відомих фактів та законів Природи.

1. Різні діяльні сили на початку еволюції народили велику різноманітність між істот у декількох світах, як у органічному так і у не органічному царствах.

2. Наділені Душею істоти з самого початку мали склад відповідний формам та організмам у відповідності до фізіологічного стану кожного населеного небесного тіла.

3. Людства інших світів відрізняються від нашого як за внутрішнім устроєм, так і за зовнішнім фізичним виглядом.

Нарешті читач, який має сумніви, що до цих висновків, суперечливих до Біблії, може звернутися до Додатків у праці Фламариона, де у подробицях це питання розглядається, бо у праці на вподобі до цієї, безкорисно звертати увагу на логічну недолугість тих церковників, які заперчують існування інших світів на засадах авторитету Біблії. У зв'язку з цим, ми можемо нагадати часи, коли первобутна церква протистояла доктрині що до форми кулі Землі з причини того, що народи на протилежному боці опинилися би по за можливістю порятунку. І ще ми можемо припам'ятати, який тривалий час знадобився молодій науці, щоби подолати уявлення про твердий небосхил, вздовж каналів якого рухалися зірки для настанови земного людства. Теорія про обертання Землі зустріла таку саму опозицію – навіть впритул до тортур особ, що відкрили її – тому, що окрім того, що теорія ця позбавляла нашу планету її центрального положення у просторі, але і тому, що створила проблему, що до Вознесіння – тому, що терміни «доверху» та «донизу» стали відносними і таким чином ускладнили питання про точне місцезнаходження Небес!

За кращими сучасними обчисленнями не менше 500 мільйонів Зірок різного розміру можуть бути побачені телескопами. Що стосується до відстані між ними, то вона на підлягає обчисленню. І невже наша мікроскопічна Земля – «пісчиника на березі океану» - буде єдиним місцем розумного життя? Наше Сонце, яке саме по собі 130.000 разів більше нашої Планети, стає маленьким рядом з гігантським Сонцем Сіріусом, а останній менший за інші світила у безмежному Просторі. Егоцентричне уявлення Ієгови як особливого охоронця невеличкого та скромного племені, може бути прийняте рядом з уявленням, про обмежене свідоме існування нашої планети. Причини для такого уявлення без сумніву були: (а) незнання астрономії ранніми християнами, разом з перебільшеною оцінкою значення людини; і (б) небезпека, що якщо гіпотеза про мільйни інших заселених Планет буде прийнята, то виникне заперечення: «у такому випадку мусить бути особливе Одкровення для кожного Світу?» - що викликало би уявлення про Сина Божого, який робить вічний «обхід». На щастя наразі немає необхідності витрачати час та сили, щоби доводити можливість існування таких Світів. Всі розумні люди визнають це. Але залишається пояснити, що якщо буде доведено, що існують Світи, окрім нашого, населені людствами, цілком

відмінними як між собою, так і від нас – як це стверджується Окультним Науками – то еволюція попередніх Рас може вважатися наполовину доведеною. Бо де той фізик або геолог, готовий наполягати, що Земля не змінилася багато разів протягом мільйонів років; і що після зміни власної «шкіри» - назва у Окультизмі – Земля мала кожний раз власне особливе Людство, пристосоване до нових умов? А коли так, то чому попередні до нас чотири та цілком різні Людства не могли існувати та квітнути до нашої П'ятої, Адамичної Корінної Раси? Все ж, до того як скінчити наші розмови, ми мусимо ближче дослідити так звану органічну еволюцію. Подивимось, чи немає можливості погодити нашу Окультну інформацію та хронологію, хоча би трохи з науковою.

(Б) ДОДАТКОВІ ЗАУВАЖЕННЯ ЩО ДО ЕЗОТЕРИЧНОЇ ГЕОЛОГІЧНОЇ ХРОНОЛОГІЇ

Імовірно, можливо обрахувати приблизну тривалість, у будь якому випадку, геологічних періодів на основі поєднаної інформації науки та окультизму яку ми маємо. Геологія у стані визначити одну річ майже точно, а саме товщу різних шарів. Цілком зрозуміло, що час потрібний для утворення будь якого шару на дні моря мусить бути пропорційним товщині маси створеної таким чином. Без сумніву швидкість вивітрення ґрунту та розподіл матерії на дні океану мінялися протягом віків та різного роду катаклізми порушували «одноманітність» звичайних геологічних процесів. Таким чином, якщо ми маємо деяку визначену числову основу, на яку можливо спертися, то наше завдання стає менш важким, ніж це здається на перший погляд. Беручі до уваги швидкість змін нашарувань, професор Лефевр надає відносні цифри, що до геологічного часу. Він не намагається вирахувати число років від часу першого нашарування гряди Лаврент'євських скель, але беручі час за «Х», він пропонує нам відносні пропорції різних періодів по відношенню до цього «Х». Тому припустим, що Початкові скелі мали товщу у 70.000 футів; скелі Первинної епохи – 42.000; Вторинної – 15.000; Третинної – 5.000; Четвертинної – біля 500 футів. «Поділимо час на сто рівних частин, якою би не була його тривалість, і ми вимушені віднести до Початкової Епохи більш ніж половину всієї тривалості, припустимо 53,5; Первинної – 32,2; Вторинної – 11,5; Третинної – 2,3; Четвертинної – 0,5, або пів відсотка». Далі якщо засвідчено на основі Окультної інформації, що час від початку перших нашарувань дорівнює 320.000.000 років, то ми у стані накреслити табличку: «Приблизне обчислення тривалості геологічних періодів у роках»:

Початковий - Лаврент'євський+Кембрійський+Сілурійський	- 171 200 00
Первинний - Девонський+Кам'яновугільний+Пермський	- 103 040 000
Вторинний - Триасовий+Юрський+Крейдовий	- 36 800 000
Третинний - Еоценський+Міоценський+Пліоценський	- 7 360 000
Четвертинний	- 1 600 000

Такі обрахунки відповідають ствердженням Езотеричної Етнології майже у кожному випадку. Частини Атлантичного Третинного циклу від «апогея слваи» цієї Раси на початку Еоценського періоду до великого катаклізму у середині Міоценського виявиться тривалістю приблизно від трьох з половиною до чотирьох мільйонів років. Якщо тривалість Четвертинного періоду не була прибільшеною то цілком схоже на правду, що занурення Рута і Даїтія потрібно віднести до Після-Третинного періоду. Цілком імовірно, що наведені тут періоди надають декілька триваліший період часу як Третинної так і Четвертинної епохи, бо Третя Раса йде далеко назад у Вторинну епоху. Все ж цифри доволі показові. Але тому, що заперечення геологічної очевидності дозволяють лише 100.000.000 років, то порівняємо наші ствердження та вчення з науковими. Е.Клод коли каже про працю де Мортіє «Les Materiaux pour Historire de Homme» у якій людина розташована у Міоценському Періоді, зазначає, що: «Пошуки такого високого ссавця, як людина у віддалену епоху історії життя нашої земної кулі, було би запереченням всього, чому вчить доктрина еволюції і, окрім того вони не були би підтверджені тими, хто вірить у особливе творіння

та не змінність видів». На це можна було би відповісти: (а) доктрина еволюції, яка вона напочатку була викладена Дарвіним і далі розвинена еволюціоністами, не лише є зворотнім прикладом безгрішності, але вона відкинута деякими видатними людьми науки, наприклад Катерфажем, Вейсманом та іншими; а ряди антидарвіністів збільшуються з кожним роком; і (б) істина, щоби бути гідною цього ім'я та залишитися істиною та фактом, навряд потребує дозволів або підтримки від будь якого одного класу або секти. Бо якби вона отримала підтримку від віруючих у особливе творіння, вона ніколи не була би визнаною еволюціоністами та навпаки. Істина мусить існувати на власних засадах та чекати визнання, коли всі упередження на її шляху будуть відкинуті. Хоча питання вже було цілком розглянуте у власному головному аспекті, все ж, буде корисно розглянути кожне так зване «наукове» заперечення шляхом нашого руху, коли ми будемо робити так звані єретичні та антинаукові ствердження.

Кинемо швидкий погляд на розбіжності між ортодоксальною та Езотеричною Наукою у питанні про вік нашої земної кулі та людини. З наступного читач побачить з першого погляду всю важливість цих розбіжностей та у той самий час побачить можливість, ні навіть імовірність, що подальші відкриття геології та скам'янілих залишків людини примусять науку визнати, що саме Езотерична Філософія права, або на край випадок близька до істини.

НАУКОВІ ГІПОТЕЗИ ↔ ЕЗОТЕРИЧНА ТЕОРІЯ

Наука за Геккелем розділяє період історії Земної Кулі від початку життя на Землі (або Азойского віку) на п'ятеро головних підрозділів або періодів. ↔ Езотерична філософія розділяє лише періоди Життя на Земній Кулі. Період сучасної Мануантари поділений на семеро Кальп та семеро великих людських Рас.

ПОЧАТКОВА ЕПОХА ↔ ВІК «ПЕРВОБУТНИХ»

Лаврентівська, Кембрійська, Сілурійська - Початкова епоха каже наука, не була позбавлена рослинності а морське життя існувало з самого початку часів, але залишає нам вирішувати коли та яким чином життя утворилося на Землі. Якщо вона відкидає Біблійне «творіння» (як це робимо ми), то чому вона не пропонує хочаби приблизну власну гіпотезу що до цього? ↔ Що до Віку «Первобутних», Дев або Божественних Людей, «Прабатьків», Езотерична філософія згодна з ствердженнями науки але не цілком. 300 мільйонів рослинного життя пройшли до появи «Божественних Людей». Так саме жодне вчення не заперечує що у початкову епоху існували ознаки життя, але у той час коли рослинність належала до цього Кола, то зоологічні залишки Початкової системи, є залишками Третього Кола. Спочатку вони були астральними як і все інше, та з часом ущільнилися та матеріалізувалися.

ПЕРВИННА ↔ «ПЕРВИННА»

Девонська, Кам'яновугільна, Пермська. Ліси папороті, риби, перші сліди плазунів. Так стверджує сучасна Наука. ↔ Божественні Прабатьки (вторинні гурти) та дві Раси з половиною. Езотерична Доктрина повторює, всі вони є залишками попереднього Кола. Все ж, щойно прообрази відображені з Астральної Оболонки Землі, одразу виникає безкінечна кількість змін.

ВТОРИННА ↔ «ВТОРИННА»

Триасова, Юрська, Крейдова. Це епоха плазунів гігантських мегалозаврів, іхтіозаврів, плезіозаврів тощо. Наука заперечує існування людини у цей період. Та все ж вона мусить пояснити, яким чином людина могла знати про такі чудовиська та описати їх до епохи Кювіє?

Старовинні перекази Китаю, Індії, Єгипту і навіть Юдеї мають їх у надлишку. У цей період з'являються так само і перші сумчаті ссавці – плотоядні та як вважає професор Оуен, травоядні копитні. Наука не дозволяє появи людини до кінця Третинної епохи. Чому? Тому що людина мусить бути молодшою за ссавців. Але Езотерична наука вчить зворотньому. І тому що наука не у стані мати хоча би приблизні висновки що до віку людини і навіть геологічних періодів, то було би логічним прийняти Окултне вчення, хоча би як гіпотезу. ↔ За всіма обрахунками Третя Раса вже з'явилася, бо протягом Триасової епохи вже існувало декілька ссавців і раса мусила була роз'єднатися до їх появи. Тому цей період є епохою Третьої Раси у якій можливо можна знайти початок Четвертої. Та все ж, ми тут цілком тримаємося на догадках, тому що конкретної інформації на цей час не видано Посвяченими. Аналогії тут замало, та все ж можуть заперечити, якщо доведено, що ранні ссавці та до-ссавці протягом їх розвитку переходять анатомічно з одного виду у більш високий, то те саме стається і з людськими расами протягом їх процесу розмноження. Зрозуміло, паралель може бути знайденою між monotremata, didelphia (або сумчаті) та плацентними тваринами, поділеними у свою чергу на три розряди, на вподоби до Першої, Другої та Третьої Корінних Рас людей. Але пояснення цього потребує більше місця, ніж ми маємо.

ТРЕТИННА ↔ «ТРЕТИННА»

Еоценська, Міоценська, Пліоценська. Ще не дозволяється жити людині протягом цього періоду. Е.Клод у журналі «Знання» пише: «Хоча плацентні ссавці, примати та людина з'являються у Третинну Епоху, і клімат який був тропічним у Еоценську епоху, теплим у Міоценську, помірним у Пліоценську, сприяв їх існуванню, та все ж, докази про їх існування у Європі до кінця Третинної епохи... зазвичай не прийнятні тут». ↔ Третя Раса на цей час майже зникла, знесена жадливим катаклізмом Вторинної Епохи, та залишила після себе декілька змішаних рас. Четверта, народжена мільйони років до згаданої катастрофи, загинула під час Іоценської епохи, коли П'ята (наша Арійська) вже мала мільйон років незалежного існування. На скільки старшою вона від її початку – хто знає? Тому що історичний період арійців Індії почався для широких мас лише з появою Вед, та значно раніше у відповідності до Езотеричних Рекордів, то немає сенсу робити будь яку паралель.

Геологія наразі поділила періоди та розташувала людину у:

ЧЕТВЕРТИННА ↔ «ЧЕТВЕРТИННА»

Людина Палеоліту. Людина Неоліту. Історичний Період. ↔ Якщо Четвертинному періоду буде наділено 1.600.000 років, то у такому випадку лише наша П'ята Раса належатиме до нього.

Все ж – *mirabile dicti* – у той час коли людина Палеоліту, не канібал, який неодмінно був попередником людині-канібалу Неоліта на декілька сот тисячоріччя, явлений як чудовий метець, з людини Неоліта роблять майже огидного дикуна, не дивлячись на його свайні будівлі. Прочитаємо що пише вчений геолог, Чарльз Гульд читачам власної праці «Міфічні Чудовиська»: «Людина Палеоліта не знала гончарства та мистецтва виготовлення тканин і імовірно не мала домашніх тварин та не знала землеробства; але озерні мешканці Неоліта у Швейцарії мали вже ткацькі станки, гончарство, хлібні зерна, овець, коней тощо. Інструменти з рогів, кісток та дерева були у загальному користуванні у обох расах, але ті що належать до древніших часто відрізняються більшою витонченістю зображень різноманітних тварин, які жили у той час, імовірно такого мистецтва не було у часи людини Неоліту». Наведемо цьому причини:

1) Найбільш древні скам'янілі залишки людини, примітивна печерна людина древнього періоду Палеоліту та до-льодовикова (якою не була би їх тривалість та як далеко не заходили би

вони назад) завжди являють нам той самий genus людини, і немає скам'янілих залишків, які довели би відносно неї те, «Що гіпаріон та anchitherium довели відносно коня – тобто поступову прогресивну уособленість від простого спадкового типу до більш складних існуючих форм».

2) Що стосується сокирок Палеоліту: «Коли вони розташовані поряд з кам'яними, що у застосуванні у австраліців та інших дикунів, то важко побачити будь яку різницю». Це є доказом того, що дикуни існували завжди; і висновок може бути той, що і у ті дні могли існувати цивілізовані люди, сучасні тим дикунам. Ми бачимо дещо схоже у Єгипті 7.000 років тому.

3) Перешкода, яка є наслідком попередніх двох: людина якби вона не була більш древньою за Палеолітний період, жодним чином не мала би часу для власного перетворення від «ланки якої не хватає» до того рівня на якому вона наразі була протягом віддаленого геологічного часу, тобто представляла собою навіть більш витончений зразок людства, ніж деякі сучасні.

Вище зазначене природно призводить до наступного силогізму: 1) Примітивна людина (відома науці) була у де чому навіть більш витонченою у власному genus, ніж сучасна. 2) Лемур, найраніша з відомих мавп, був менш схожий до людини, ніж сучасні пітекоїдні види. 3) Висновок: навіть якщо би знайшли «ланку», то ваги очевидності скоріше схилилися би на бік теорії, за якою мавпа є виродженою людиною, яка стала німою за випадкових обставин, ніж на бік теорії походження людини від пітекоїдного предка. Теорія ця гостра з обох боків. З іншого боку якби існування Атлантиди було визнаним та було прийнятим ствердження, що у Еоцеський період, «Навіть з самого його початку, великий Цикл людей Четвертої Раси, Атлантів, вже досяг власного вищого рівня», то деякі з існуючих наразі перешкод для науки, легко зникли би. Груба обробка засобів та зброї Палеоліту, жодним чином не заважає уявленню, що разом з їх майстрами, жили високо цивілізовані народи. Нам кажуть, що: «Лише незначна частина поверхні Землі була досліджена і з неї мала частина поверхні древніх земель з прісною водою, місце де ми можемо очікувати зустріти сліди вищих форм тваринного життя. І навіть вони були так недосконало досліджені, що там де ми зустрічаємо тисячі без сумніву людських залишків майже під нашими ногами, існування їх викликало підозри лише останні тридцять років». Цілком показово також, що разом з грубими сокирками дикуна дослідники зустрічають зразки такого мистецького рівня, які навряд чи можна було знайти або припустити у сучасного землероба будь якої європейської країни – хіба що як виключення. «Зображення Оленя на Пасовиську» з гроту Тенгін у Швейцарії, так саме як людини з двома конями – праця Оленього Періоду, тобто 50.000 років тому – не лише проголошені Ленгом як чудово виконані, але перше зображення «Олень на Пасовиську» «зробило би повагу сучасному митцю-аніمالісту» - і це не перебільшення, з цим погодиться будь хто, коли погляне на малюнок з книги Ч.Гульда. І наразі коли ми маємо власних великих митців в Європі разом з сучасними ескімосами, які на вподобі до власних Палеолітних предків Оленього Періоду, брутальних та диких представників людини, мають схильність постійно малювати власним ножом тварин, картини охоти тощо, то чому дещо схоже не могло виникнути у ті дні? У порівнянні з єгипетськими малюнками (7.000 років тому) «ранні портрети людей, голів коней та оленів, зроблені 50.000 років тому, безсумнівно вище. Та все ж, відомо, що єгиптяни тих часів були доволі цивілізованими, у той час коли людей Палеоліту називають дикунами. Це питання імовірно має мало значення, але воно надзвичайно показує що до намагань пристосувати будь яке нове відкриття до існуючих теорій, а не навпаки. Так Гекслі правий коли каже: «Час покаже». Він покаже, і Окультизм святкуватиме перемогу. А тим часом найбільш переконані матеріалісти вимушені за необхідністю прийняти найбільш Окультині припущення. Дивно визнати, але саме найзапекліші матеріалісти які належать до Німецької Школи, ближче за всіх підійшли до вчень окультистів у тому, що стосується фізичного розвитку. Наприклад професор Баумгартнер вважає,

що: «Зародками для вищих тварин могли бути лише яйця нижчих тварин; ... окрім просування та розвитку рослинного та тваринного світу, у той час відбулося утворення нових первісних зародків (які створили засади нових перетворень)... перші люди які виникли від зародків тварин, були нижчими за них та спочатку жили у стані «ляльок». Саме так: у стані ляльок, кажемо ми, але не від «тваринного» зародку; і ця лялька або лічинка була бездушною астральною формою доісторичних Рас. І ми віримо, як і німецький професор разом з декількома вченими у Європі, що людські раси «Не виникли від однієї пари, але з'явилися одночасно у численних расах». Тому коли ми читаємо «Сила Матерії» та бачимо, що Бюхнер, цей імператор матеріалістів, повторює майже за Ману та Гермесом, що: «Рослина непомітно перетворюється на тварину а тварина на людину» - то ми вимушені лише додати – і «людина на дух», щоби закінчити кабалістичну аксіому. Тим більше, коли ми читаємо наступне зізнання: «Як виявлений через самовизначене зародження... цей багатий та різноманітний органічний світ... набув розвитку поступово протягом нескінченних періодів часу за допомоги природних феноменів». Вся різниця у наступному: сучасна наука розташовує власну матеріалістичну теорію початкових зародків на Землі і останній зародок життя на цій планеті, зародок людини, а всі інші між двох порожнин. Звідки у такому випадку перший зародок, якщо самостійне зародження та втручання вищих сил відкинуте? Зародки органічного життя, каже нам сер У.Томпсон могли бути занесені на нашу Землю метеоритами. Але це нічого не вирішує, а лише переносить проблему від Землі на метеорит.

Такими є наші збіги та навпаки з наукою. Що стосується до «безкінечних періодів», то ми згодні навіть з матеріалістичною теорією; бо ми віримо у еволюцію, хоча таку, що йде іншими шляхами. Професор Гекслі доволі мудро зазначає: «Якщо будь яка форма прогресивного розвитку правильна, то ми мусимо розтягнути на тривалі епохи найщедріші обрахунки зроблені до цього часу, що до древності людини». Але коли нам кажуть, що людина є продуктом природних уроджених сил Матерії «спосіб руху» тощо – і коли ми бачимо, що сер У.Томпсон повторює у 1885 році те, що стверджував Бюхнер та його школа тридцять років тому, ми відчуваємо небезпеку, що наша повага до точної науки може розчинитися у повітрі! Навряд можна утриматися від думки у деяких випадках, що матеріалізм є хворобою. Бо коли вчені у присутності феноменів магнетизму притягування металевих предметів через скло, кажуть, що це зобов'язане «молекулярному руху» або «обертанню молекул магніту», то чи буде це вчення від «довірливого» теософа який не має жодного уявлення про фізику, або від відомого вченого, буде так саме недолугим: індивід який стверджує таку теорію не зважаючи на факти, лише ще раз доводить, що: «Якщо люди не мають жодного куточка у власному розумі щоби розташувати факти, то це не краще для фактів».

На цей час суперечка між послідовниками самозародження та їх опонентами згасла за тимчасової перемоги останніх. Але навіть вони вимушені визнати, як це зробив Бюхнер та чого дотримуються Тиндаль та Гекслі – що самовизначене зародження мусило було виникнути за «особливих термічних умов». Вірхов відмовляється навіть розглядати це питання: воно мусило було колись статися на нашій планеті; і наразі цьому кінець. Це здається більш природним, ніж гіпотеза сера У.Томпсона, що зародки органічного життя впали на нашу Землю у метеориті; або інша «наукова» гіпотеза, разом з нещодавно прийнятим переконанням, що не існує жодного «життєвого принципу» а лише феномени, які всі можуть бути віднесені до молекулярних сил початкової протоплазми. Але це не може вирішити значно більшу проблему – початок та походження Людини, бо з цього боку сумні неприємності ще значніші. «У той час коли ми можемо простежити скелети ссавців Еоценського періоду у декількох напрямках пристосування наступних Третичних періодах, людина представляє феномен незмінного (inspecialized) скелета, який якщо справедливо, не може бути поєднаним з будь якою з цих гілок». Таємниця ця могла би бути скоро викритою не лише з Езотеричної точки зору, але навіть з точки зору всіх релігій світу, вже не кажучи

про Окультистів. «Пристосований скелет» шукають там де він не може бути знайдений. Вчені намагаються відкрити його у фізичних залишках людини у якомусь пітекоїдному залишку «ланці якої не достає», з черепом, більшим за розмір мав'ячого, замість того, щоби шукати це «пристосування» у надфізичній сутності її внутрішнього астрального устрою, яка не може бути копалиною будь якого геологічного шару! Така вперта прив'язаність, сповнена сподівань, до теорії яка себе знищує, є найбільш дивна риса нашого часу.

А доки що вищезгадані малюнки є зразками, зробленими Палеолітними «дикунами»; Палеолітний означає – людина «раннього Кам'яного віку», яку вважають такою самою дикою як і звірі між якими вона жила. Облишимо наразі сучасних мешканців островів Южного Моря або навіть будь яку Азійську расу, ми кидаємо виклик будь якому дорослому школяру або навіть європейському юнаку, який ніколи не вчився малювати, виконати малюнок такої якості. Цей малюнок доводить як і будь який інший факт, що еволюція Рас завжди йшла серіями сходжень до низу та верху і що людина може бути такою самою древньою, як і тверда Земля, якщо ми можемо назвати її божественного предка «людиною». Навіть сам Морт'є, схоже відчуває недовіру до сучасних висновків археологів, коли пише: «Доісторичне минуле є новою наукою, яка далеко ще не сказала останнього слова». На думку Лаелля, одного з вищих авторитетів з цього питання та «батька» геології: «Постійне очікування знайти череп типом тим нижчий, чим нижчи шари у яких він буде знайдений, засноване на теорії прогресивного розвитку і, можливо, що вона опиниться розумною; все ж, ми мусимо пам'ятати, що доки що ми не маємо визначених геологічних доказів, що поява того, що ми називаємо нижчими расами людства завжди була у хронологічному ряду появи вищих рас». Такий доказ не був знайдений і до цього часу. Таким чином наука намагається продати шкіру ведмедя, якого ніколи ніхто не бачив. Це зізнання Лаелля звучить доволі показово, якщо додати до нього заяву професора М.Мюллера, напади якого на дарвінівську антропологію, з точки зору мови, ніколи не були між тим, відбиті. «Що знаємо ми про дикі племена за межами останньої глави їх історії? (порівняйте це з Езотеричною точкою зору на австралійців, бушменів, так саме як і на Палеолітну людину Європи, як на залишки культури Атлантів, які квітли коли Корінна Раса була у власній силі). Чи спромоглися ми поглянути у їх минуле існування? Чи зрозуміємо ми будь коли те, що на кінець скрізь виявляється найбільш важливим показовим уроком – а саме, яким чином вони стали тим, чим вони є наразі?... Їх мова дійсно доводить, що ці так звані язичники з їх складними системами міфології, їх штучними звичаями, їх не зрозумілими для нас настроями та дикунством, не є створенням сьогодняшнього або вчорашнього дня. Якщо лише ми не дозволимо особливого творіння для цих дикунів, то вони мусять бути такими самими древніми як індуси, греки та римляни (значно стародавніші)... Вони могли бути жертвами численних бідунів, і те, що ми вважаємо примітивним, може опинитися лише поверненням до дикого стану або виродженням чогось, що було значно розумнішим у попередніх стадіях». Професор Г.Раулісон зазначає: «Первобутний дикун» є знайомий термін у сучасній літературі, але немає доказів того, що колись він існував. Вся очевидність скоріше свідчить про зворотне». У власній книзі «Походження Народів» він справедливо додає: «Міфічні перекази майже всіх народів розташовують на початку історії людини епоху щастя та досконалості, «золотий вік», у якому не було ознак варварства та дикунства, а навпаки багато ознак цивілізації та витонченості». Якою буде реакція сучасного еволюціоніста на таку кількість доказів? Ми повторюємо запитання з «Викритої Ізиди»; Чи доводить відкриття залишків, знайдених у Девонській печері, що у ту епоху не існували сучасні до них більш цивілізовані раси? Коли сучасне населення Землі зникне і археолог «майбутньої раси» розкопає засоби діяльності будь якого з племен Індії або на Адамантових островах, чи буде він виправданий, якщо зробить висновки, що людство дев'ятнадцятого сторіччя «ледве вийшло з Кам'яного Віку»? Інша цікава непослідовність у наукових теоріях у тому, що

людина Неоліту показана більш дикою, ніж людина Палеоліту. Або Люббок помиляється у власному творі «Доісторична Людина», або Еванс у власній праці «Древні Кам'яні Засоби» - або обидва. Бо ось, що ми знаємо з цих книг: 1. Коли ми йдемо від людини Неоліту до людини Палеоліту, то бачимо що, засоби праці та зброя стають грубими та важкими, замість вишуканих та полірованих інструментів. Гончарство та інші корисні мистецтва зникають за мірою сходження до низу. Та все ж остання могла зробити такі малюнки Оленя! 2. Людина Палеоліту мешкала у печерах та ділила житло з гієнами та левами, у той час коли людина Неоліту будувала житло на сваях. Кожний, хто навіть поверхово спостерігав за геологічними відкриттями сучасності, знає, що встановлено поступове покращення у майстерності, починаючи від незграбних черепків та грубо оброблених ранніх палеолітних сокирок до відносно витончених сокир тієї частини періоду Неоліту, яка була безпосередньо перед застосуванням металів. Але це відбувалося в Європі, коли лише деякі частини її ледве підіймалися з води у дні вищої Атлантичної цивілізації. У той час існували дикуни і високоцивілізовані люди, як і наразі. Якщо 50.000 років після нашого часу бушмени пігмеї будуть викопані разом з слонами пігмеями що були знайдені М.Едварсом на Мальті, то хіба це буде приводом для ствердження, що у наш час всі слони та люди були пігмеями? Всі предмети знайдені наразі геологами в Європі, ясна річ ніколи не можуть бути віднесені до епохи більш віддаленої ніж кінець Еоценського періоду, бо до цього часу землі Європи ще не піднялися над водою. Так саме, те, що сказано нами, жодним чином не може бути применшеним теоретиками, якщо вони скажуть, що ці цікаві малюнки тварин та людей, зроблені людиною Палеоліту мають відношення лише до кінця Оленячого періоду – бо таке пояснення було би слабким з причини неосвченості геологів навіть що до приблизної тривалості цих періодів.

Езотерична Доктрина вчить догми про підйоми та падіння цивілізації; і наразі ми знаємо, що: «Цікавим є той факт, що канібалізм стає більш частим явищем з часом просунення людини шляхом цивілізації, і у той час коли сліди його часто зустрічаються у часи Неоліту, вони стають рідкими або зовсім зникають у епоху мамонтів та північних оленів...» - є ще одним доказом циклічного закону та істини наших вчень. Езотерична історія стверджує, що ідоли та їх шанування зникли разом з Четвертою Расою, до того часу коли ті, що залишилися живими, змішані раси останньої (китайці та африканці) не відродили це шанування. Веди не заохочують жодних ідолів; але у всіх сучасних писаннях індусів можна побачити це шанування. «У ранніх єгипетських гробницях та руїнах доісторичних міст, розкопаних Шліманом, знайдені у великій кількості зображення богинь з головою сови або бика, та інші символічні фігури або ідоли. Але коли ми наближаємося до часу Неоліту, то такі ідоли вже не зустрічаються, або якщо і знаходять їх, то так мало, що археологи до цього часу заперечують їх існування... єдині які можуть розглядатися з деякою достименністю, це одна або дві фігури відкриті де Бреєм у якійсь штучній печері Неоліту... які імовірно мусили були жіночими фігурами у людський зріст». І ці фігури могли бути звичайними статуями. У будь якому випадку, тут ми маємо один з багатьох доказів циклічного підйому та падіння цивілізації та релігії. Той факт, що до цього часу не знайдені сліди людських залишків або скелетів за межами Після-Третинної епохи – хоча кремні аббата Буржуа можуть бути застереженням – імовірно, вказують на правильність ще одного езотеричного ствердження, де сказано: «Шукай залишки своїх прабатьків на високих місцях. Долини вирости у гори а гори впали на дно морів». Людство Четвертої Раси зменшене після останнього катаклізму на дві третини населення, замість того щоби заселитися на нових материках та островах, які знову піднялися – у той час коли попередні до них утворили ложі нових океанів – залишило те, що наразі представляє Європу та частину Азії та Африки та пішло на вершини гігантських гір; моря які оточували деякі з них, з того часу «відступили» та дали місце пласкогір'ям Центральної Азії. Самий дивний приклад цього поступового руху може бути поданий відомою печерою Кента у Торкуей. У цій дивній

впадині, виритій водою з Девонського вапна, ми знайшли дуже цікавий рекорд, збережений для нас у геологічній літописах Землі. Під валунами крейди, були відкриті врізаними у нашарування чорної землі засоби праці Неолітного періоду чудової якості з декількома черепками – можливо, що вони мали відношення до часів римської колонізації. Тут немає слідів людини Палеоліту, кремнів або слідів тварин того періоду. Якщо ми зануримося ще глибше, крізь щільний шар сталогмітів, під чорний шар, у червону землю, яка колись складала настил у цій впадині, то речі набувають іншого аспекту. Жодні засоби праці або зброї гідні для порівняння з вишуканими верхніх шарів, не зустрічаються тут; лише грубі та важкі сокири (за допомогою яких, як нас намагаються переконати, гіганти тваринного світу підкорялися та вбивалися маленькою людиною!) та шкребків Палеоліту, змішаних з кістками видів, наразі вимерлих або переміщених кліматом. І неже автор цих брутальних сокирок вирізав на шматку рога оленя раніше згадані малюнки? У всіх випадках ми зустрічаємо очевидність, що від історичної Неолітної до Палеолітної людини все йде до низу, від зачатків цивілізації до огидного варварства – знову таки у Європі. Так саме ми зустрічаємося з «Епохою Мамонтів» - крайнім або самим раннім підрозділом віку Палеоліту – у якій надзвичайна грубість засобів праці досягла вершини, що вказує на дуже низький тип людства. Але інколи вони можуть вказати на дещо інше, на расу людей цілком відмінну від нашого (П'ятої Раси) Людства! Як сказано одним антропологом у «Сучасній Думці»: «Теорія Пейрера, обгрунована науково або ні, може вважатися еквівалентною до тієї, яка поділила людину на два типи. Брока, Вірей та ряд французьких антропологів визнали, що нижча раса людей, у тому числі австралійська, тасманська та негритянська, за виключенням кафів та північних африканців, мусить бути розміщена окремо. Той факт, що у цих сімействах, точніше суб-сімействах треті нижні корінні зуби зазвичай більше других, а кістки скроні та чола поєднані швом, розміщає Номо афер на рівень істоти особливого виду. У цьому випадку я утримаюся від фактів змішення які вичерпно вже коментовані Броком. Історія цієї раси у минулі віки дуже цікава. Вони не створили власної системи архітектури або релігії». Це дійсно цікаво, як ми показали на прикладі тасманців. Все ж, щоби там не було, але скам'янілі залишки людини в Європі не можуть бути доказом на користь стародавності людини на цій Землі або часів її ранніх цивілізацій.

Вже прийшов час, щоби окультисти перестали звертати увагу на всі намагання висміяти їх, зневажати як на важку артилерію сатири з боку вчених, так і на легку неосвічених, якщо доки що не можливо отримати докази або навпаки, і у той час коли їх теорії витримують іспити краще за гіпотези вчених. Що стосується доказів стародавності людини, то вони мають підтримку від самого Дарвіна та Лаелля. Останній зізнається, що вони, природники – «Вже отримали докази про існування людини у епоху таку віддалену, що численні види ссавців, колись сучасні людині, встигли вимерти навіть до часів древніх історичних рекордів». Це ствердження зроблене одним з найбільших авторитетів Англії з цього питання. Дві наступні фрази показові і їх потрібно запам'ятати тим хто вивчає Окультизм, бо автор разом з іншими повідомляє: «Не дивлячись на велику тривалість доісторичних епох, під час яких вона (людина) мусила квітнути на Землі, не існує жодних доказів про будь які важливі зміни у її тілесній побудові. Тому якщо вона колись виникла від бездумного звіроподібного предка, то ми мусимо припустити, що вона існувала у значно більш віддалену епоху, можливо на декількох материках або островах, які наразі на дні океана». Таким чином існування загиблих материків офіційно підозрюється. Доктрина за якою, світи так саме як і раси, періодично знищуються вогнем (вулканами та землетрусами) та водою почергово і так саме періодично оновлюються, така сама стара як і людина. Ману, Гермес, халдеї, увесь древній світ вірив у це. Вже двічі поверхня нашої Землі була змінена вогнем та двічі водою з часів появи на ній людини. Якщо суходол потребує відпочинку та оновлення сил та ґрунту, то того самого потребують і води. Звідси виникає періодичний розподіл суходолу та води, зміни кліматів

тощо, викликані геологічними переворотами з зміщенням вісі Землі. Астрономи можуть висміяти думку про періодичні зміни Земної Вісі та посміхатися над бесідою у Книзі Єноха між Ноєм та його «Прадідом» Єнохом; все ж, ця алегорія є геологічним та астрономічним фактом. Зміни у нахилі Земної Вісі періодичні, і визначений час для наступної зміни, записаний у одному з великих Таємних Циклів. Як і у багатьох інших питаннях, наука поступово рухається та наближається до наших поглядів. Г.Уодуор, член Королівського Товариства пише у «Популярному Науковому Огляді»: «Якщо потрібно звертатися до екстра-земних причин, щоби пояснити велике збільшення льоду у лодовиковий період, то я обрав би теорії Роберта Хука, Річарда Філіпса і нарешті Томаса Белта; а саме теорію незначного збільшення нахилу екліптики, припущення яке у цілковитій відповідності з іншими астрономічними фактами і запровадження якого не порушить гармонії, такої важливої для нашого космічного положення одиниці нашої сонячної системи». Наступна сторінка з лекції Пенджеллі прочитаної у березні 1885 року на тему: «Зникле Озеро у Бовей Трасей», дозволяє припустити, що не дивлячись на всі докази існування Атлантиди, він все ж коливається погодитися з цим фактом: «Вічнозелені фігові дерева, лаври, пальми та папороті з велетенським корінням мають своїх родичів у субтропічному кліматі, схожому по за будь яким сумнівом, з тим який був у Девонширі Міоценські епохи, і таким чином ми мусимо бути обережними, коли сучасний клімат у будь якому окрузі вважаємо за нормальний. Окрім того коли рослини Міоценського періоду зустрічаються на острові Диско біля Західного берега Гренландії; коли ми знаємо що між ними існували два види, знайдені так саме у Бовей; коли з слів Хеєра «фрукти прекрасних вічнозелених» дозрівали на такій півночі як паралель у 70°... коли переконані, що кількість, різноманітність та розкіш Міоценських рослин Гренландії була у надлишку, і що якби земля ця пролягла до полюса, то деякі з цих рослин, імовірно квітли би і на полюсі; таким чином проблема про зміни клімату потрапляє на перше місце, не лише для того, щоби бути знову покинутою, імовірно під впливом думки, що час для її вирішення ще не прийшов». Очевидно, всіма визнається, що Міоценські рослини Європи мають найбільшу аналогію з рослинами Північної Америки, звідки питання: яким чином виникало переселення? Чи не існувала, як це припускалося багатьма, Атлантида, материк або архіпелаг великих островів, який займав простір північної частини Атлантичного океану. Імовірно нічого антифілософського немає у цій гіпотезі, бо як стверджують геологи – «Альпи піднялися на 4.000, а у деяких місцях навіть більше ніж на 10.000 футів висоти від початку Еоценського Періоду». Піляміоценська депресія могла знести гіпотетичну Атлантиду. Але, здається що Атлантида не бажана, навіть не потрібна. На думку професора Олівера – «близька та дуже дивна аналогія могла існувати між флорою Центральної Європи Третинного періоду та нещодавніми флорами Американських Штатів та у районі Японії; аналогія більш близька та інтимна, ніж та яку можна простежити між флорами Третинного періоду та нещодавніми Європи. Ми бачимо, що Третинний елемент Старого Світу підсилюється у напрямі до крайньої східної межі, якщо і у нечисельній перевазі видів, то у рисах особливого характеру скам'янілої флори... Це входження Третинного елемента відбувається поступово і різко лише на японських островах. Хоча він досягає там максимуму, та ми можемо простежити його починаючи з Середземного моря, Леванту, Кавказу та Персії... далі вздовж Гімалаїв через Китай... Ми знаємо так саме, що у часи Третинної епохи двійники Міоценських видів Центральної Європи зазвичай росли у Північно-Західній Америці... Далі ми бачимо, що сучасна флора на Атлантичних островах не надає твердих доказів про минуле безпосереднє сполучення з головним материком Нового Світу... Міркування над такими фактами призводить мене до висновків, що ботанічні докази не сприяють гіпотезі про існування Атлантиди. З іншого боку вони сприяють погляду, що у якомусь періоді Третинної епохи Північно-Східна Азія була поєднана з Північно Західною Америкою, можливо лінією сучасних Алеутських островів». («Nat.Hist.Rev.» 1862). Все ж, з цього питання потрібно прочитати Відділ 7.

Але ніщо окрім пітекоїдної людини ніколи не задовольняло невдалих шукачів тричі гіпотетичної «ланки якої не достає». Все ж, якби під безоднею Атлантичного Океана від Мису Тенеріфа до Гібралтара, древнє місце знаходження загиблої Атлантиди, всі підводні шари були досліджені, то все ж жодного такого черепа який задовольнив би дарвіністів, не знайшлося би. Як зазначає Ч.Р.Брі, жодної такої «ланки» між людиною та мавпою не було викопано у різних пісках та утвореннях над Третинними шарами; якби ці форми занурилися разом з материками, вкритими наразі морями, їх все ж, можливо було би знайти – «у тих шарах сучасних геологічних шарів, які не затоплені». Та все ж, вони так саме відсутні у останніх так само як і у інших. Якби упередження не чиплялося до розуму людини на вподобі до вампіра, то автор «Древність Людини» знайшов би ключа від проблеми у власній праці, якщо відрахував би десяток сторінок назад (стор.530) та перечитав би його власний уривок з праці пана Роллестона. Цей фізіолог, каже він, дотримується думки, що тому що існує значна м'якість у людській побудові не лише у дитинстві та під час зростання, але навіть у дорослому віці, то ми не завжди мусимо приймати за доказ, як це роблять захисники теорії розвитку, що кожне збільшення фізичної сили залежить від покращення побудови тіла, бо чому душа або розумові та моральні здатності не могли би грати першої ролі а не другої у схемі розвитку? Ця гіпотеза висунута у зв'язку з еволюцією, яка не цілком залежить від «природного підбору», але вона так само добре підходить до цього випадку. Бо ми так само стверджуємо, що це саме «Душа», або Внутрішня Людина, сходить спочатку на Землю – психічний Астрал, зразок, за яким поступово будується фізична людина; її Дух, розумові та моральні здатності прокидаються пізніше, за мірою розвитку фізичної побудови. «Таким чином безтілесні Духи зменшили власні величезні обриси до менших форм» та стали людьми Третьої та Четвертої Раси. Ще пізніше з'явилися люди нашої П'ятої Раси менші на зріст приблизно до половини своїх предків, яких ми назвали би гігантами. Зрозуміло, людина не є результатом особливого творіння. Вона є продукт поступового удосконалення праці Природи, так само як і будь якої живої одиниці на Землі. Але це стосується лише людського фізичного устрою. Те що живе та думає в людині та переживає цю оболонку, зразковий твір еволюції – є «Вічний Мандрівник», диференціація Протею у Просторі та Часу Єдиного Абсолюта, «Неосяжного». У власній праці «Древність Людини» сер Ч.Лаелль наводить – можливо з посмішкою – те, що Халлам пише у своєму «Вступу до Літератури Європи»: «Якщо людина була створена за образом Божим, то вона так само була створена і за образом мавпи. Побудова тіла того, хто зробив виміри зірок, підкорив блискавку, наближається до устрою того німого звіра, який блукав лісами Суматри. Таким чином, якщо людина на межі тваринної та ангельської природи, чи можна дивуватися тому, що вона має риси обох?».

Окультист сказав би по іншому. Він сказав би, що дійсно людина була створена за образом та подобою типу, запроєктованого його прабатьком, творчою Ангельською Міццю, або Дхіані-Коганом; у той час коли мешканець Суматри був зроблений за подобою людини, бо побудова мавпи, повторимо, є виробом за допомогою ненормального способу, точною формою людини Третього Кола, а пізніше так само і людини Четвертого Кола. В Природі нічого не втрачається, жодний атом і це засвідчено наукою. Аналогія імовірно потребує, щоби форма була однаково обдарована постійністю. Але що ми маємо? Сер У.Даусон, член Королівського Товариства, каже: «Ще більш важливим є те, що професор Гекслі який у власних лекціях у Н'ю-Йорку засновує власну інформацію відносно нижчих тварин головним чином на генеалогії коня, часто названого не маючим її, унікав обговорювати теорію походження людини від мавпи, теорію яка наразі так ускладнилася численними перешкодами, що як Уолес так і Міварт почали коливатися. Професор Томпсон у власних лекціях визнає, що більш низький тип людини, ніж тип австралійця невідомий, та все ж, не існує ланки яка поєднує його з мавпою; і Геккель примушений дозволити, що передостання ланка у його філогенезисі, схожа до мавпи людина, не відома... Так звані «зарубки»

знайдені з кістками Палеокосмічних людей у печерах Європи та описані у чудових працях Крісті та Ларте, показують, що навіть древніші раси людей, відомі для археології і геології, володіли вже зачатками письма». Далі у «Fallacies of Darwinism» Р.Бері ми читаємо: «Дарвін справедливо каже, що фізична різниця і особливо розумова між нижчою формою людини та вищою мавпи величезна. Тому час, який в еволюції Дарвіна майже неосяжної тривалості – мусив був так саме бути не обмеженої тривалості протягом розвитку людини від мавпи. Тому можливості відкриття деяких різновидів у різних гравіях або прісноводних утвореннях третинних нашарувань, мусять бути значними. Та все ж, ніколи не був знайдений жоден різновид, або зразок проміжної істоти між людиною та мавпою! Ні у пісках, ні у льосах, ні у прісноводних руслах тощо, ніколи не були знайдені залишки жодного з членів проміжних сімейств між мавпою та людиною, які мусили існувати на думку Дарвіна. Ці залишки, чи були вони знесені разом з землями під воду? Якщо так, то більш ніж імовірно, що вони були би відкритими у тих руслах сучасних геологічних шарів, які не затоплені, і ще менш імовірно, що деякі частини не були би викопані з під дна морів, наприклад до мамонтів та носорогів... Відомий Нендертальський череп, про який так багато сказано, належить як це визнано, до цього віддаленого періоду (бронзового та кам'яного віку), та все ж, не дивлячись на те, що він міг бути черепом ідіота, існує величезна різниця між ним та черепом самого високого виду відомих нам мавп».

Тому, що наша земна куля підлегла струсам кожний раз, щойно вона прокидається до нового періоду діяльності, наприклад до вспаханого поля для засівання зерном – то здається цілком безнадійним, щоби скам'янілості які належать до попередніх Кілець, могли бути знайдені у руслах її древніших або пізніших геологічних шарів. Кожна нова Мануантара приносить з собою оновлення форм, типів та видів; кожний тип попередніх органічних форм – рослин, тварин та людини – змінюються та удосконалюються у наступній, навіть мінерали, які отримали у цьому Колі власну кінцеву непрозорість та щільність; їх більш м'які частини утворили сучасну рослинність; астральні залишки попередньої рослинності та фауни були застосовані на формацію нижчих тварин та визначили побудову первісних Корінних типів вищих ссавців. І нарешті форма велетенської схожої до мавпи людини минулого Кола була відновлена у нашому Колі з причини людської тваринності та перетворена на первісну форму у сучасному антропоїді. Доктрина ця, навіть у нашому недосконалому викладенні, безсумнівно, більш логічна, більше відповідає фактам і значно більше схожа на правду, ніж більшість «наукових» теорій, як наприклад теорія про прибуття на нашу Землю першого органічного зародку у метеориті, на вподобі до Ейн-Софа на Колісниці – Адамі Кадмоні. Та лише останнє сходження алегоричне, як це знає кожний, і кабалісти ніколи не припускали, щоби цей спосіб вираження, був сприйнятий буквально. Але теорія зародку у метеориті від такого авторитету вченості, гідна бути приведеною до рядів аксіомної істини та закона та стати теорією, яку люди мусять визнати, якщо вони бажають стояти на рівні сучасної науки. Якою буде наступна теорія, яка буде виставлена з причини необхідності, матеріалістичними упередженнями, ніхто сказати не може. Тим часом існуючі теорії, як це очевидно, мають розбіжності між собою значно більше, ніж навіть з теоріями окультистів, що за межами сокровенної вченості. Бо, що залишається наразі, коли точна наука навіть з життя-принципу зробила порожнє слово, термін позбавлений сенсу, та наполягає, що життя є наслідком молекулярної діяльності первісної протоплазми? Нова доктрина дарвіністів може бути визначена наступними словами Г.Спенсера! «Гіпотеза особливих творінь виявилася не придатною – не придатною з причини її висновків; вона не придатна у власній не послідовності; не придатна, як цілком позбавленка доказів; не придатна бо не відповідає розумним потребам; не придатна бо не відповідає моральним потребам. Тому ми мусимо розглядати її як не гідну жодної уваги у порівнянні її з будь якою іншою гіпотезою, що до органічних істот».

ВІДДІЛ 5

ОРГАНІЧНА ЕВОЛЮЦІЯ ТА ТВОРЧІ ЦЕНТРИ

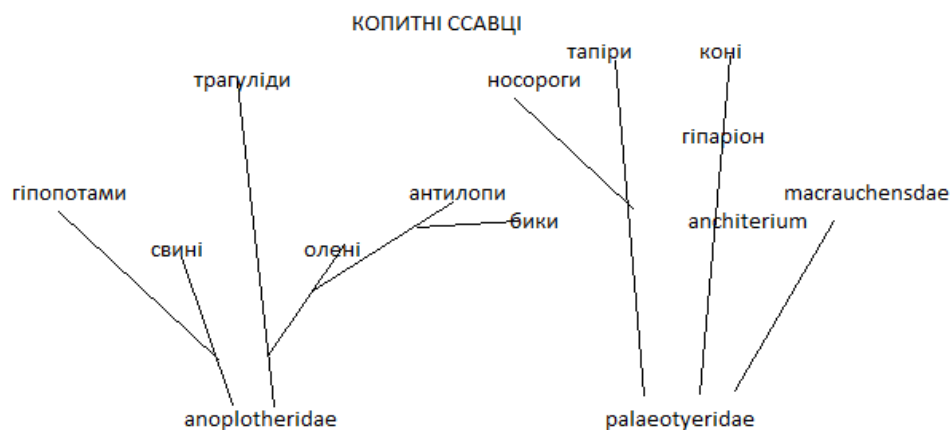
Стверджують, що Всесвітня Еволюція, іншими словами поступовий розвиток видів у всіх царствах Природи, відбувається за однаковим законом. Це визнано, і Езотерична Наука значно точніше викладає цей закон, ніж Наука Сучасна. Але нам так саме кажуть, що одночасно існує закон, за яким: «Розвиток працює від менш досконалого до більш досконалого та від простішого до складнішого шляхом постійних змін, які самі по собі не значні, але вони накопичуються у потрібному напрямі». Саме з безкінечно малих утворюються відносно гігантські види. Езотерична Наука погоджується з цим, але додає, що закон цей притаманний лише до того, що відоме як Первісне Творіння – еволюція Світів з Первісних Атомів з Перед-первісного АТОМА, під час першої диференціації перших; і що протягом циклічної еволюції у Просторі та Часі закон цей обмежений та діє лише у нижчих царствах. Протягом перших геологічних періодів закон цей працює саме від простого до складного над грубим матеріалом залишків Третього Кола, які разом з відродженням земної діяльності виявляються у об'єктивність.

Езотерична Філософія, так саме як і наука, не дозволяє «особливого творіння». Вона відкидає будь яку претензію на «дива» та не дозволяє нічого по за межами одноманітних та беззаперечних законів Природи. Але вона вчить закону Циклів, подвійному руху – Сили (або Духа) та Матерії, які виходять з Нейтральної Точки Буття, набувають розвитку та рухаються крізь власні цикли та беззупинні перетворення. Первісний зародок, з якого протягом віків розвинулося життя всіх хребтових, відрізняється від первісного зародку який ровинув рослинне та тваринне життя, бо існують додаткові закони, діяльність яких визначається тими умовами, де розташовані матеріали, над якими вони мусять працювати та про які наука – фізіологія і особливо антропологія – майже нічого не знає. Послідовники її розповідають про цей «первісний зародок» та стверджують, що: «План (та «планувальник»), якщо такий існує (приклад людини з дивною побудовою її членів, а особливо рук), мусить бути відсунутим значно далі назад і у дійсності він (інволюований) у первісному зародку, з якого набуває розвитку все життя хребтових, цілком імовірно все тваринне та рослинне життя». Це так саме справедливо по відношенню до «первісного зародка», як і помилково, що цей «зародок» мусить бути відсунутий «значно далі назад», ніж людина; бо зародок цей має відношення до невимірної та неосяжної тривалісті у Часі, хоча і не у Просторі, навіть від початку зародження нашої Сонячної Системи. Як цілком правильно вчить Індуська Філософія - «Анісам Анісам» може бути зрозумілий лише через помилкові або оманливі уявлення. Саме «Великі Кількості» виходять від «Єдиного» - живі духовні зародки або центри сил – кожен у семи-складності, які спочатку зароджуються а далі надають первісного імпульсу закону еволюції та поступовому розвитку. Якщо обмежити вчення нашою Землею, можна довести, що так саме як ефірні форми перших людей спочатку виявляються за допомогою сімох Дхіані-Коганічних Центрів Сили на сімох зонах, так саме існують центри творчої сили для кожного головного, або корінного виду форм рослинного та тваринного життя. Це знову таки не є «особливим творінням», і у цьому немає будь якого упередження, за виключенням загального «головного плану», Всесвітнього Закону. Але без сумніву існують «планувальники», хоча вони і не всеспроможні у абсолютному сенсі цього слова. Вони просто Будівельники або Каменярі, які працюють за імпульсом від вічно неосяжного (на нашому плані) Майстра-Масона – Єдиного Життя та Закону. Як такі, що належать до цієї сфери, вони не можуть працювати у будь якій іншій, у будь якому випадку, протягом сучасної Мануантари. Що вони працюють циклами і на основі геометричної та математичної шкали прогресії, широко підтверджується зниклими тваринними видами; і що вони діють за планом у подробицях менших життів, доведено природною історією. У «створенні» нових

видів, які інколи доволі широко відходять від головного гурту, як наприклад, у великій різноманітності кошачої природи – рись, тигр, кішка тощо – саме «планувальники» спрямовують нову еволюцію шляхом додавання або навпаки до видів якостей необхідних або таких що втратили необхідність у нових умовах. Тому, коли ми кажемо, що Природа піклується про потреби кожної тварини або рослини, великого або малого, ми кажемо істину. Бо саме ці земні Духи Природи утворюють сукупність Природи, яку, хоча вона і буває інколи невдалою у власних накресленнях, все ж, не слід розглядати як сліпу, так саме як і ганити її за невдачі; бо як залежна від диференційованої суми якостей та властивостей, вона вже з причини цього одного, обумовлена та недосконала. Якби не було такої речі, як еволюційні цикли, як вічний спіральний прогрес у Матерію з пропорційним затемненням Духу (хоча вони єдині обидва), а після чого зворотній підйом до Духу та поразка Матерії – активний та пасивний почергово – то яким чином ми би пояснили відкриття геології та зоології? Яким чином було би можливо, і це на засадах авторитетного ствердження науки, відстежити тваринне життя від молюска до великого морського дракона, від дощового черв'яка до велетенських тварин Третинного періоду; а так саме, що останні колись схрестилися, що доводиться тим фактом, що всі ці види зменшилися чисельно, розміром та виродилися на карликові форми. Якби уявний процес розвитку від менш досконалого до вишуканого та від простого до складного, був би дійсно світовим законом, замість того, щоби бути доволі недосконалим узагальненням і фактором другорядного значення у великому космічному процесі, і якби не існували цикли, то фауна і флора Мезозойської епохи мусили би помінятися місцями з фауною та флорою пізнішого Неоліту. Саме плезіозаврів та іхтіозаврів, ми мусили би вважати розвинутими від морських та річкових плазунів сучасності, замість того, щоби вважати, що ті залишили своє місце сучасним карликовим аналогіям. Так саме і наш старий друг слон у такому випадку представляв би скам'янілість до-потопного предка, у той час коли мамонт був би наразі у звіринцю. Megalopix та велетенський мегатеріум зустрічалися би замість лінівців у лісах Південної Америки, де гігантські папороті Кам'яновугільного періоду були замість моху та сучасних дерев – карликами є, навіть велетні Каліфорнії у порівнянні з гігантами минулих геологічних періодів. Безсумнівно, організми світу megasthenian Третинної та Мезозойської епохи мусили бути більш складними та доскональшими, ніж організми мікроскопічних рослин та тварин сучасності. Наприклад, дріопітекус анатомічно значно досконаліший і більш пристосований до розвитку мізкових здатностей, ніж сучасні горили та гіббони. Що все це означає? Чи мусимо ми повірити, що побудова всіх цих гігантських драконів, морських та земних літаючих плазунів була значно менш розвинутою та складною, ніж анатомія ящірок, черепах, крокодилів і навіть китів – всіх тих тварин, з якими ми ознайомлені? Все ж, припустимо заради обговорення, що всі ці цикли, семи-складної форми еволюції Езотеричного Вчення не кращі, ніж пастка та омана. Погодимося з наукою та скажемо, що людина – замість того, щоби бути Духом у «заточенні», а її носій оболонка, або тіло, поступово удосконалений та нарзді завершений механізм для матеріальних та земних потреб, як стверджує це Окультизм – ця людина є просто більш розвинена тварина, первісна форма якої виникла від того самого первісного зародку на цій Землі, що і летючий дракон та мошка, кит та амеба, крокодил та жаба тощо. У такому випадку вона мусила була пройти крізь тотожній розвиток та той самий процес зростання як і всі ссавці. Якщо людини є тварина та нічого більшого, інтелектуальний «екс-звір», то потрібно було би дозволити, що вона була свого роду велетенським ссавцем, «мегантропусом» власної епохи. Саме що Езотерична Наука доводить, є те що мало місце протягом Трьох Кілець, і у цьому вона більш послідовна та логічна, ніж сучасна наука. Вона класифікує людське тіло разом з тваринним творінням та стверджує це від початку до кінця на всьому шляху еволюції, у той час коли наука залишає людину сиротою, позбавленою сім'ї, народжену від невідомих прабатьків, «скелетом незмінного виду» («unspecialized»), воістину! І помилка ця зобов'язана впертості, з якою відкидається доктрина циклів.

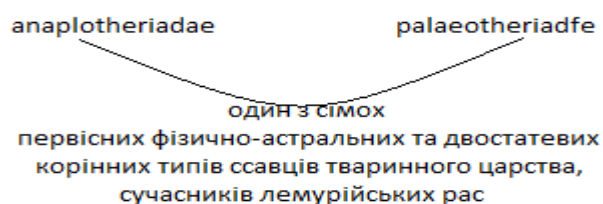
(А) ПОХОДЖЕННЯ ТА ЕВОЛЮЦІЯ ССАВЦІВ; НАУКА ТА ЕЗОТЕРИЧНИЙ ФІЛОГЕНЕЗИС

Після того як ми обговорили у попередній критиці західного еволюціонізму питання про походження людини, можливо буде не зайвим визначити точку зору окультистів відносно диференціації видів. У Коментарях та Станцях ми вже розглядали у загальних рисах фауну та флору, попередні до людини та визнали правильнісіть багатьох біологічних теорій, наприклад походження птахів від плазунів, часткову істину «природного підбору» та теорії перетворень загалом. Далі залишається з'ясувати таємницю походження перших ссавців, яких де Картефаж так намагається показати сучасними до Номо *primigenius* Вторинного періоду. Доволі складна проблема що до «Походження Видів» - особливо до різноманітних гуртів скам'янілостей або існуючої фауни ссавців – стане менш заплутаною за допомогою діаграми. Буде зрозуміло, на скільки «фактори органічної еволюції», на які спираються західні біологи, можуть розглядатися достатніми для пояснення. Потрібно провести кордон між ефіро-духовною, астральною та фізичною еволюціями. Цілком імовірно, що якби дарвіністи розглянули можливість другого процесу, то вони не жалкували би про наступний факт: «Ми мусимо бути задоволені лише догадками та висновками, що до походження ссавців». На цей час визнана прогалина між системами розмноження яйце-народжуваних хребтових та ссавців складає безнайдійну загадку для тих, хто разом з еволюціоністами шукають поєднати всі існуючі форми у одну безперервну лінію сходження потомства. Візьмемо наприклад копитних ссавців, бо кажуть, що жоден інший підрозділ не надає такої кількості фактів у копалинах. Успіхи у цьому напрямі були такими, що у деяких випадках були знайдені проміжні ланки між сучасними та Еоценьськими копитними; кращий приклад у безсумнівному доказі походження сучасного однокопитного коня від трикопитного анхітеріума древньої Третинної епохи. Тому цей рівень порівняння між західною біологією та Східним Вченням не можна покращити. Генеалогія, якою ми користуємося тут як втіленням ідеї вчених загалом, належить Шмідту та заснована на дослідженнях Рютімеєра. Її приблизна точність – з точки зору еволюціонізму, залишає мало бажати:

На цій середній точці еволюції наука зупиняється: «Корінь цих двох сімейств невідомий».

«КОРІНЬ» У ВІДПОВІДНОСТІ ДО ОКУЛЬТИЗМА:

Діаграма Шмідта подає область досліджену західними еволюціоністами; область у якій кліматичні впливи, «природний підбір» та всі інші фізичні причини органічної диференціації присутні вочевидь. Біологія та палентологія почуваються тут вдома та досліджують тут факти, які широко сприяють «поділу видів», як це доведено Дарвіним, Спенсором та іншими. Але навіть у цій області робота Дхіані-Коганічної мудрості лежить у засадах всього «безперервного спрямування до досконалості», хоча вплив цієї роботи широко змінюється тими часто матеріальними причинами які де Катерфаж називає «середовищем» а Спенсер «умовами оточення».

«Середня точка еволюції» є та стадія, коли астральні прототипи починають визначено переходити у фізичні і, таким чином, починають потрапляти під вплив факторів диференціації які діють навколо. Фізична причинність негайно стає до своїх прав, щойно сталося втілення у «одежі з шкіри» - тобто загалом фізіологічна готовність. Форми людей та інших ссавців до поділу на стать були зіткані з астральної матерії та мали побудову не схожу на устрій фізичних організмів, які вживають їжу, п'ють, мають травну систему, тощо. Відомі нам фізіологічні здатності необхідні для таких функцій були розвинені майже цілком після зачаткової матеріалізації сімох Корінних Типів з астрала – під час «зупинки посередині» між двома планами існування. Щойно лише «головний план» еволюції був окреслений у цих родових типах, як відбувся вплив відомих нам допоможних земних законів, результатом яких був врожай видів ссавців. Та все ж, знадобилися еони тривалої диференціації, щоби довести все це до результату.

Друга діаграма це область чисто астральних прототипів до їх сходження у грубу матерію. Потрібно зазначити, що Астральна матерія є матерією четвертого виміру, яка так саме як і наша груба матерія, має свій власний «протил». У Природі існують декілька протилів відповідних до різних планів матерії. Два субфізичних елементальних царства, план розуму (Манас або п'ята стадія матерії), так саме як і план Будхі (шоста стадія матерії), всі вони набули розвитку від одного з шістьох протилів які складають основу Об'єктивного Всесвіту. Так звані три «стани» нашої земної матерії, відомі як «щільне», «рідке» та «газове», якщо точно - є лише субстанціями. Що стосується до попередньої реальності сходження у фізичне, яка досягло кульмінації у фізичній людині та тварині, то ми маємо відчутне свідоцтво цього у фактах спірітуалістичних «матеріалізацій».

У всіх цих випадках стається повне тимчасове занурення астрального начала у фізичне. Еволюція фізичної людини з астральних рас на початку Лемурійського періоду (Юрський геологічно) точно відповідає «матеріалізації» «духів» на сеансах. У випадку «Кеті Кінг» яка з'явилася на сеансах у професора Крукса, була засвідчена наявність фізіологічного механізму – серця, легенів тощо! У деякому сенсі це є «Прообраз» Гете. Почитайте ці слова: «Стільки ми мусили були би досягти... всі дев'ять досконалих органічних істот... формуються у відповідності до прообразу, який просто змінюється у більшій або меншій кількості у власних найбільш стійких частках і, окрім того, день за днем, перетворюється та завершується шляхом відтворення». Це неначе недосконале відтворення Окультного факту диференціації видів з первісних астральних Корінних Типів. Щоби не сталося з причини всього *posse comstatus* «природного підбору» тощо, але головна єдність планів побудови залишається майже недоторканою всіма наступними змінами. «Єдність типу» спільного у одному сенсі, всьому тваринному та людському царству, не є, як імовірно, вважає Спенсер та інші, доказом єдності всіх органічних форм, але є свідоцтвом єдності за суттю «основи плану», за яким Природа оформлює власні творіння. Щоби підвести ризику у цьому питанні, ми можемо знову скористатися схемою дійсних факторів диференціації видів. Стадії самого процесу не потребують далі пояснень, бо вони відповідають головним принципам у засадах органічного розвитку, і нам немає потреби торкатися області спеціалістів-біологів.

ФАКТОРИ ПОХОДЖЕННЯ ВИДІВ ТВАРИН ТА РОСЛИН Головні Астральні Прототи́пи переходять у Фізичне

Дхіані-Коганічний Імпульс, який складає за Ламарком «спадковість та необхідний» закон розвитку. Він розташований позаду всіх інших менших факторів. → 1.Зміни за спадковістю. 2.Природний Підбір. 3.Статевий Підбір. 4.Фізіологічний Відбір. 5.Уособлення. 6.Співвідношення Розвитку. 7.Пристосування до середовища (Розумність на противагу механічності). →Види.

(Б) ЄВРОПЕЙСЬКІ РАСИ ПАЛЕОЛІТУ: ЗВІДКИ ВИНИКЛИ ТА ЯК РОЗПОДІЛИЛИСЯ ВОНИ?

Чи заперчує наука тим, хто стверджує, що до самого кінця Четвертинного періоду розподіл людських рас надзвичайно відрізнявся від існуючого? Чи заперчує наука тим, хто стверджує також, що скам'янілі залишки людей, знайдені в Європі – хоча вони досягли рівня схожості та єдності з сучасними, якщо розглядати з боку головних фізіологічних та антропологічних аспектів – все ж, інколи надзвичайно відмінні від типу наразі існуючого населення? Покійний Літтре визнає це у статті, опублікованій ним у «Revue des Deux Mondes» (03.1859року) з приводу мемуарів Буше де Перта, під заголовком «Antiquites Celyigues et Antediluviennes» (1849). У ній Літтре стверджує, що: (а) у ті часи коли мамонти, розкопані у Пікардії разом з сокирами, зробленими людиною, існували у цій області, вічна весна мусила була царювати над всією землею кулею; природа була повною протилежністю тому що є наразі і, таким чином залишається величезне поле для древності тих «періодів»; далі він додає: (б) «Спрінг професор Медичного Факультету у Л'єжі, знайшов у гроті поблизу Намюра у горі Шово велику кількість людських кісток, які «належали расі, цілком відмінній від нашої». Відповідно до Літтре, черепи, розкопані у Австрії, мають схожість з черепами негритянських рас Африки, у той час коли інші, знайдені на берегах Дунаю та Рейну схожі до черепів карибів та древніх мешканців Перу та Чілі. Все ж, потоп чи то біблійний, чи то Атлантичний заперечується. Але подальші геологічні знахідки примусили Годрі написати наступні слова: «Наші предки явно були сучасниками носорогів *tichorhinus* та велетнів-гіпопотамів». Він додає, що ґрунт названий у геології делювіальним – «Був, на край випадок частково, утворений після появи людини на Землі». З цього приводу Літтре висловився остаточно. Далі, з причини «воскресіння такої кількості старих свідків», він довів необхідність перегляду всіх теорій про походження та тривалість всіх періодів та додав, що для вивчення існує епоха до цього часу ще не відома науці – «Або на світанку сучасної епохи, або як я вважаю, на початку епохи, попередньої до неї». Типи черепів знайдені в Європі мають відношення до двох видів, як це добре відомо: до *orthognathous* та *prognathous*, або типу кавказькому та типу негритянському – на вподобі до тих які наразі зустрічаються лише між африканських та нижчих племен дикунів. Професор Хеєр вважає, що факти ботаніки потребують гіпотези існування Атлантиди, та доводить, що рослини озер Неоліту були переважно африканського походження. Яким чином з'явилися ці рослини в Європі, якщо раніше не було зв'язку між Європою та Африкою? Скільки тисячоріччь пройло з часів епохи, коли жили сімнадцять людей, скелети яких були вириті у Верхній Гароні у сидячому стані пблизу вугільного очагу, з декількома амулетами та розбитим посудом навколо, разом з *ursus spilaeus*, *elephas primigenius*, *aurochs* (яких Кюв'є вважав окремими видами) та *megaceros hibernicus* – які всі є допотопними ссавцями? Без сумніву, вони мусили існувати у віддалену епоху, але не далі Четвертинного пепіоду. Залишається довести ще більшу стародавність людини. Джеймс Хент, покійний Президент Антропологічного Товариства, обчисляє цю древність у десять мільйонів років. Цей вчений, у будь якому випадку наближається до нашого Езотеричного обчислення, якщо ми не врахуємо перші дві наполовину людські ефірні раси та ранню Третю Расу. Але виникає питання – хто були ці люди Палеоліту у європейську Четвертинну епоху? Чи були вони аборигени або нащадки будь якого переселення, древність якого губиться у невідомому минулому? Останнє

є єдиною гіпотезою яка витримує критику, бо всі вчені погоджуються, що Європа не у категорії можливих «колисок людства». Звідки у такому випадку виникли різні послідовні потоки «примітивних» людей? Перші люди Палеоліту – про походження яких етнологія мовчить і характерні риси яких відомі не достатньо, хоча і визначені схожими до мавп, письменниками обдарованими уявою, як наприклад, Г.Аллен – належали до чисто-кровних атлантів та «Афро»-Атлантичного гурту (треба мати на увазі, що у ту епоху сам Материк Атлантиди був вже мрією минулого). Європа у Четвертинну епоху значно відрізнялася від Європи сучасної, бо вона була ще у процесі утворення. Вона була поєднана з Північною Африкою – або, вірніше з тим, що наразі представляє Північну Африку – за посередництвом перешийка через сучасну Гібралтарську Протоку; таким чином Північна Африка була так би мовити продовженням сучасної Іспанії, у той час коли велике море було на місці Сахари. Що стосується до розмірів Атлантиди, більша частина якої занурилася у Міоценський період, то від неї залишилися лише Рута та Даїт'я та декілька окремих островів. Зв'язок атлантів з прабатьками Палеолітних печерних мешканців має підтвердження копалинами у Європі черепів, близьких до типу карибів у Західній Індії та древніх перуанців – воістину, таємниця для всіх, хто відмовляються визнати «гіпотезу» про древній Материк Атлантиди. Також як бути з тим фактом, що у той час коли Катерфаж говорить про цю «чудову расу» печерних людей високих на зріст з Кро-Маньйону та гуанчів Канарських островів, як про представників того самого типу, Вірхов таким самим чином поєднує з останніми і басків? Професор Рицеус незалежно від цього вбачає спорідненість доліхоцифальних племен туземців Америки з гуанчами. Таким чином декілька ланок у системі доказів пов'язані міцно між собою. Велика кількість схожих фактів може бути наведена. Що стосується до Африканських племен – які самі є нащадками атлантів, які змінилися під впливом клімату та умов – то вони перейшли до Європи через пів-острів, який робив Середземне море внутрішнім. Багато які між печерних людей Європи, як наприклад з Кро-Маньйону, належали до прекрасних рас. Але як і очікувалося, протягом всього величезного періоду, виділеного наукою, для епохи Оббитого Каменю прогрес майже не помітний. Імпульс сходження великою вагою лягає на гурти переселені таким чином – кошмар Карми Атлантиди завис над ними. З рештою людина Палеоліту залишає місце своєму спадкоємцю – і майже зовсім зникає зі сцени. У зв'язку з цим професор Лефевр запитує: «Чи став вік Полірованого Каменю спадкоємцем епохи Оббитого Каменю шляхом непомітного переходу або він був наслідком нашестя широкоголових кельтів? Але чи було виродження, яке сталося з населенням у Ла Везер наслідком звичайних схрещень, або з причини загального руху на північ у гонитві за північним оленем, для нас це значення не має». Далі він пише: «Тим часом дно океана піднялося, Європа утворилася, фауна та флора її визначилася. З приборканням собаки почався випас тварин. Ми перейшли у період полірованого каменю та вік бронзи, що йшли один за другим не рівними проміжками часу, навіть з впливом одного на другий між етнічними переселеннями та єднаннями більш змішаних та менш тривалих, менш просунутих у ранні епохи. Примітивне європейське населення було призупинене у власній особливій еволюції, воно не гине, але єднається з іншими расами, наче поглинається послідовними хвилями переселень з Африки, можливо з загиблої Атлантиди (занадто пізно) та з плодючої Азії. З одного боку прийшли іберійці, з другого – пелазги, лігурійці, скіфи, етруски – всі передвісники Арійського Нашестя (П'ятої Раси)».

ВІДДІЛ 6

ВЕЛЕТНІ, ЦИВІЛІЗАЦІЇ ТА ПОТОПЛЕНІ МАТЕРИКИ, СЛІДИ ЯКИХ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ В ІСТОРІЇ

Коли висуваються ствердження, на вподобі до тих, які містяться у вище наведеному заголовку, то звісно очікується, що автор наведе на підтвердження таких заяв свідоцтва історичні а не легендарні. Чи можливо це? Так, бо свідоцтва такого роду численні і мусять бути зібрані та

співставлені, щоби стати переконливими в очах не упереджених осіб. Щойно уважний читач схопить керуючу нитку, він сам знайде такі докази. Ми надаємо факти та визначаємо віхи; нехай читач орієнтується на них. Наведеного тут достатньо для цього сторіччя.

Байі у листі до Вольтера вбачає цілком природним, що симпатії «старого відомого інваліда з Ферней» були на боці представників «Знання та Мудрості» древніх брамінів. Далі він робить цікаву заяву: «Але ваші браміни дуже молоді у порівнянні з їх архаїчними наставниками». Байі, нічого не знав а ні про Езотеричні Вчення, а ні про Лемурію, та все ж вірив безумовно у загиблу Атлантиду так саме як і у існування декількох доісторичних та цивілізованих народів, які зникли та не залишили жодних беззаперечних слідів. Він широко вивчав древніх класиків та перекази, і він бачив, що мистецтва та науки, відомі тим, кого ми наразі називаємо «древніми», не були: «Досягненнями будь яких народів сучасності або навіть існуючих на той час, так саме як і вони не належали до будь яких історичних народів Азії...», і що не дивлячись на вченість індусів, їх невід'ємна першість у ранній період їх раси мусить бути віднесеною до народу або раси ще більш древньої та освіченої, ніж були самі браміни. Вольтер, великий скептик свого часу, матеріаліст *par excellence*, поділяв переконаність Байі. Він вважав, що цілком виглядає правдиво, що: «Ще до імперій Китаю та Індії існували культурні, освічені та могутні народи, які потрапили під нашествя варварів і, таким чином знову були наведені у свій первісний стан невігластва та дикунства, або, як кажуть, повернуті до лона Природи». Те, що у Вольтера було здогадкою великого інтелекту, у Байі це було «питанням історичних фактів». Бо він писав: «Я звертаю значну увагу на древні перекази, які зберігалися протягом тривалого ряду поколінь». Він вважав можливим, щоби народ після навчання іншого народу зникав та не залишав навіть сліду свого існування. Коли його питали, як могло статися, щоби цей древній або точніше архаїчний народ не залишив будь якої пам'яті у людській свідомості, він відповідав, що Час безжально пожирав факти та події. Але історія минулого ніколи не була втраченою цілком, бо Мудреці древнього Єгипту зберегли її, і «вона таким чином збережена до цього часу у іншому місці». За інформацією Платона, жерці Саїсу сказали Солону: «Ви не знаєте про ту шляхетну та прекрасну расу людей, яка одного часу мешкала нашу країну, потомками яких є ви самі та про що свідчить наш сучасний стан, хоча лише маленька кількість залишилася наразі від цього чудового народу... Ці писання повідомляють про ту неймовірну силу, якій одного часу протистояло ваше місто, коли войовнича сила спрямувалася від Атлантичного моря та розповсюдилася всією Європою та Азією». Греки були лише слабкими та невеликими на зріст представниками цього, одного часу уславленого народу.

Яким був цей народ? Сокровенне Вчення стверджує, що він був пізнішою сьомою суб-расою Атлантів, вже поглинутою однією з ранніх суб-рас Арійського гурту, тією яка поступово розповсюдилася материком та островами Європи, щойно вони почали підійматися з води. Зійшовши з високих гір Азії, де обидві раси шукали порятунку у часи агонії Атлантиди, вони поступово населили та колонізували нові землі. Ця суб-раса швидко посилилася та розмножилася на цій незайманій землі; поділилася на велику кількість споріднених під-рас, які у свою чергу поділилися на народності. Єгиптяни та греки, фінікійці та північні гурти виникли від цієї єдиної суб-раси. Тисячоріччями пізніше інші раси – залишки Атлантів – «жовті та червоні, коричневі та чорні» - почали нашествя на материк. Виникли війни, у яких прибулі були розбитими та втікли; одні до Африки інші ще далі. Деякі з цих земель з часом та з причини геологічних струсів перетворилися на острови. Результатом такого насильницького відокремлення від материка було те, що не розвинені племена та сімейства які належали до раси Атлантів поступово перетворилися на дикунів. Хіба іспанці, експедиції Сиболі, не зустрічали білих главарів посеред диких племен; і хіба наразі не підтверджена наявність негритянського типу у Європі у доісторичні часи? Саме ця присутність цього типу, близького до негритянського, так саме і монгольського, стала каменем

спотикання антропології. Індивид, що жив у віддалену епоху, не можливу для обчислення у Бельгії, у Ла Нолетт, є прикладом цього. Один антрополог так висловлюється: «Печери біля берегів річки Лесс у північно-східній Бельгії дають нам докази того, що може бути визначеним як найнижчий тип людини на основі щелепи знайденої у Ла Нолетт. Та все ж, така людина мала на собі кам'яні амулети, оброблені з метою прикраси; вони зроблені з пісчаника який є наразі у басейні Жиронди».

Таким чином бельгійська людина була надзвичайно древньою. Людина яка була раніше за потоп – який покрив пагорби Бельгії льосом або гравієм на тридцять метрів над рівнем річок сучасності – мусила була поєднати у собі риси туранця та негра. Людина Канштадта або Ла Нолетт могла бути чорною, і вона сама не мала нічого спільного з арійським типом, залишки якого сучасні до печерного ведмедя у Engis (Бельгія). У Аквітанії мешканці печер, повних кісток, належать до значно більш пізнішого періоду історії і можуть не бути древнішими за попередніх.

Якщо ствердження це буде заперечуватися на засадах того, що хоча наука не заперечує величезну древність присутності людини на Землі, все ж цей час не може бути встановлений, бо таке існування обумовлене тривалістю геологічних періодів, древність яких не встановлена; якщо скажуть, що вчені доволі визначено заперечують проти ствердження, що людина виникла до тварини, наприклад, або що цивілізація виникла на самому початку Еоценського періоду, або знову таки, що ніколи не існували велетні, люди з трьома очима та чотирма руками та ногами, андрогени тощо – то ми у свою чергу, запитаємо: «Як можете ви це знати? Які докази ви маєте, окрім ваших особистих гіпотез, з яких кожна може бути зірваною новими відкриттями?». І ці майбутні відкриття, безсумніву, доведуть, що яким би не був колір шкіри цього раннього типу людини, відомої антропологам, тип цей у жодному відношенні не був мавп'ячим. Людина з Канштадту і людина з Engis обидві забезпечені головними людськими атрибутами. Людство шукало ланку, якої не хватало з того боку низки; і Нендертальська людина вже давно відправлена до «чистилища всіх передчасних помилок». Дизраеллі поділяв людей на союзників мавп та ангелів. Тут наводяться причини на користь «ангельської теорії», як сказали би християни, як відповідній на край випадок, до декількох людських рас. У будь якому випадку, якщо навіть припустити, що людина існує лише з часу Міоценського періоду, то навіть у такому випадку, все людство не могло бути складеним з дикунів епохи Палеоліту, якими вони змальовані наразі вченими. Все, що вони розповідають, є лише здогадки та видумки на підтримку їх власних теорій.

Ми говоримо про події тисячорічної давнини, навіть мільйонної – якщо людина сучасна періодам геологічним, але не про жодні з тих подій, які відбувалися протягом тисячоріч доісторичних часів, дозволених обережною історією. Все ж існують вчені, які майже близькі до нашого стану думки. Починаючи від сміливого визнання аббата Брассера де Бурга, який каже: «Перекази, сліди яких зустрічаються у Мексиці, Центральної Америки, у Перу та Болівії, підказують думку, що людина існувала у цих різних країнах у епоху гігантського підйому Анд і, що вона зберігала пам'ять про це».

Саме на користь цієї стародавності погоджуються більшість вчених, палеонтологів та антропологів. Що стосується до Перу, то чи була зроблена задовільна спроба визначити етнологічну спорідненість та характерні риси раси, яка збудувала ті циклопічні споруди, руїни яких свідчать про велику цивілізацію? У Куелупі, наприклад, вони складені з «Стіни, складеної з оброблених каменів у 3600 футів довжини, 56 ширини та 150 вишини у вигляді тривкої маси з зрізаною вершиною. На ній розташована інша у 600 довжини, 500 ширини та 150 вишини, що загалом дає 300 футів. У середині були кімнати та келії».

Доволі показовим фактом є дивна схожість між архітектурою цих колосальних споруд та архітектурою архаїчних європейських народів. Фюрґессон вважає, що аналогія між руїнами цивілізації «інків» та Циклопічними залишками пелазгів Італії та Греції проста випадковість – «Найчудовіша в історії архітектури... Важко утриматися від думки, що між ними може існувати зв'язок». «Зв'язок» цей має пояснення просто походженням гуртів народів, що збудували ці споруди, з одного спільного центра Атлантичного материка. Припущення цього може допомогти нам наблизитися до вирішення цієї та схожих проблем майже у кожній галузі сучасної науки. Доктор Ларте на цю тему робить наступну заяву: «Істина, що відкидалася, про співіснування людини з гігантськими вимерлими тваринами (*elephas primigenius*, *rhinoceros*, *tichorhinus* тощо) видається мені від цього часу по за будь якими сумнівами та цілком завойована наукою». У іншому місці показано, що таку саму думку має і де Катерфаж. Він каже: «Людина, цілком імовірно, була свідком Міоценських часів, відповідно, і всіх Пліоценських. Чи існують будь які причини припускати, що сліди її будуть знайдені ще глибше назад?... У той час вона могла бути сучасною до перших ссавців та може бути віднесена до глибин Вторинного Періоду».

Єгипет значно древніший за Європу у тому вигляді, як вона накреслена на мапі на цей день. Атлантидо-арійські племена почали заселення його, коли Британські острови і Франція навіть ще не існували. Добре відомо, що «Єгипетське Море», або Дельта нижнього Єгипта, стало твердим суходолом дуже поступово та йшло за пласкогір'ями Абіссинії; але на противагу останнім, які піднялися неочікувано швидко, Дельта формувалася тривало, протягом віків, послідовними нашаруваннями мулу та тини, які щорічно наносилися сучасним Нілом. Та все ж, навіть Дельта, як тверда та плодюча земля, була заселена значно далі за 100.000 років. Пізніші племена з ще більшою кількістю арійської крові ніж у попередніх, прибули зі Сходу та завоювали її у народа, ім'я якого загублене для потомства, за виключенням Сокровених Книг. Саме ця природна перешкода з мулу, затягувала поступово кожен корабель який наближався до цих негостинних берегів, і була ще декілька тисячорічч до Різдва Христова кращим оберегом пізніших єгиптян, яким пощастило досягти її через Абіссинію та Нубію під керівництвом Ману Віна у часи Вішвамітра.

Древність людини з кожним днем стає такою очевидною, що навіть церква готується до гідного відступу. Вчений аббат Фабар, професор Сорбони, категорично заявляє, що доісторична палентологія і археологія можуть без будь якої шкоди для Писань, відкривати у шарах Третинного Періода стільки слідів Доадамичної людини, скільки завгодно. «Коли Біблійне одкровення замовчує всі творіння, попередні до останнього потопу (який на думку аббата зробив делювійні нашарування), то воно дозволяє нам припустити існування людини у сірому делювіумі, у Пліоценському і навіть Еоценському шарі. З іншого боку, геологи не згодні розглядати людей цих примітивних епох нашими предками».

День коли церква зрозуміє, що єдиний порятунок її у окультному тлумаченні Біблії, можливо не такий далекий як це може здаватися. Вже деякі аббати та церковники стали завзятими кабалістами та виступають публічно разом з теософами та окультистами на користь метафізичних тлумачень Біблії, але на нещастя для них, вони починають з іншого кінця. Ми радимо, до того як вони почнуть обговорювати метафізичний аспект власних Писань, вивчити та добре засвоїти те, що має відношення до чисто фізичного боку – тобто, натяки у них на геологію та етнологію. Бо таких натяків на семи-складний устрій Землі та Людини, на Семеро Кілець та Рас у надлишку як у Новому так і Старому Заповіті, і для того, хто читає їх символічно, є очевидними, як і Сонце на Небі. То до чого мають відношення закони у главі XXIII Левіта? Якою є філософська причина всіх таких семи-складних та символічних обчислень, як наприклад: «Відрахуй собі від першого дня після свята... у якому приносите свої потрясання, семеро тижнів... Разом з хлібами

подайте семеро агнів без порока» та тощо. Без сумніву нам будуть заперечувати, що всі ці «потрясіння», «приношення» та «жертви» відбувалися на пам'ять сімох «Саббат (х)» Містерій. Ці Саббат (х) є семеро Пралай між сімома Мануантарами, або тим, що ми називаємо Колами; бо «Саббат (х)» - слово широке та означає період спокою будь якого виду, як це вже пояснялося. І якщо це не достатньо переконливо, то ми можемо звернутися до вірша, який додає: «До першого дня після сьомого тижня відрахуйте п'ятьдесят днів (сорок дев'ять 7х7, стадій спокою та сорок дев'ять діяльності на сімох Глобусах Низки, і далі спокій Саббат (х), п'ятидесятий); та принесіть нове м'ясне приношення Господу». Тобто ви приносите як приношення вашу плоть, або «оболонки з шкіри» і після цього ви станете чистими духами. Цей закон приношення, вироджений та матеріалізований з часом, був установою, яка мала відношення до часів самих перших атлантів; він прийшов до євреїв через «халдеїв», які були «мудрецьми» та належали до каст а не до народності; це була Община великих Адептів, які вийшли з власних «Зміїних нор» та оселилися у Вавилоні віки тому. І якщо це тлумачення з Книги Левіта (сповненої викривлених законів Ману) вважається занадто притягнутим, то звернемося до Одкровення. Яке тлумачення не надавали би неосвчені містики відомій главі XVII, з її таємницею жінки, вдягненої у порфіру та багрянцю; чи будуть протестанти кивати на католиків, коли читатимуть «таємниця, Вавилон великий, мати хвойдам та огиді земної», або католики зглянуть на протестантів, все ж окультисти заявляють, що слова ці мають відношення до всіх та кожної екзотеричної церковності – «церемоніальної магії» древності з її жахливими наслідками, наразі не шкідливими, бо викривленими та фарс ритуалів. «Таємниця» жінки та звіра суть символи душі вбиваючої, церковності та забобонів. «Звір, який... був і немає його... і, все ж, є. І тут розум, що має мудрість. Семеро голів суть семеро гір (семеро Материків та семеро Рас) на яких сидить жінка», символ всіх екзотеричних та варварських вірувань, що вкрили цей символ «кров'ю святих мучеників», які протестували та протестують далі. «І семеро царів (семеро Рас), з яких п'ятеро вже впали (наша П'ята з ними) і один є (П'ята триває) а другий (Шоста та Сьома Раси) ще не прийшов, і коли прийде (Раса, «Цар») не довго йому бути». Багато таких апокаліптичних натяків, але читач сам мусить знайти їх.

Якщо Біблія погодиться з археологією та геологією, щоби показати, що людська цивілізація пройшла крізь три більш або менш визначені стадії, на край випадок в Європі, і якщо людина у Америці або Європі, так саме як і у Азії, існувала з часів геологічних епох – то чому не взяти до уваги ствердження Таємної Доктрини? Хіба буде більше по філософському або логічно та науково, вірити разом з Альбертом Годрі у існування людини у Міоценську епоху і у той самий час вірити, що кремні з Теней «були виточені мавпою дріопітексом»; або визнати разом з окультистами, що антропоїдна мавпа з'явилася віки пізніше за людину? Бо коли буде науково дозволено і навіть доведено, що: «У середині Міоценської Епохи не існувало жодного виду між ссавців, тотожного до сучасних», і що людина була у той час такою самою як зараз; лише більшою на зріст та більш атлетичною, ніж ми – де у такому випадку проблема? З іншого боку декілька відомих натуралістів запевняють, що людина навряд могла бути нащадком мавп, сліди яких не зустрічаються раніше за Міоценську епоху. «Таким чином, у цього дикуна Четвертичного періоду, який мусив був битися з мамонтом кам'яною зброєю, ми бачимо ті самі черепні особливості, які зазвичай розглядаються як ознаки великого інтелекта». Якщо лише людина не виникла неочікувано, вже обдарованою інтелектом та мудрістю, то вона не могла надбати такі мізки у межах часу Міоценського періода від свого каттархінського безмозглого предка. Що стосується велетнів, то недивлячись на те, що найвища людина до цього часу знайдена між копалін Європи на зріст 6 футів та 8 дюймів, не значить що інші не можуть бути ще знайдені. Нільсон, якого наводить Люббок, пише: «У гробниці Неолітичної епохи... у 1807 році був знайдений скелет незвичайний на зріст». Він був приписаний одному з королів Шотландії Albus McGaldus. І якщо у наші дні ми зустрічаємо чоловіків та жінок від

7 навіть 9 та 11 футів на зріст, то це лише доводить – за законом атаківізму, або проявів особливостей предків – що був час коли 9, 10 футів на зріст були звичайним явищем навіть у нашій пізнішій Індоевропейській Расі. Але тому, що тема ця була достатньо обговорена у цій праці, ми можемо перейти до лемурийців та атлантів та подивитися, що знали про ці раси древні греки та що знають наші сучасники.

Великий народ, згаданий єгипетськими жерцями, від якого виникли предки греків часів Трої та який, як це стверджується, змагався з атлантами, зрозуміло не був у той час расою дикунів Палеоліта. Все ж, навіть у дні Платона, за виключенням жерців та Посвячених, ніхто не зберігав будь якого ясного спомину про попередні раси. Древні єгиптяни були відокремлені від пізніших атлантів тисячоріччя тому; самі вони були нащадками чужої народності та оселилися в Єгипті біля 400.000 років тому, але їх Посвячені зберегли всі рекорди. Навіть у такі пізні часи, часи Геродота, вони ще мали статуй 341 царя, що царювали над їх нечисельною атланти-арійською суб-расою. Якщо ми дозволимо лише двадцять років, як середню цифру для царювання кожного царя, то тривалість Єгипетської імперії мусить бути віднесеною від часів Геродота на 17.000 років.

Бунзен вираховував древність великої Піраміди у 20.000 років. Більш сучасні археологи не дають для неї більше, ніж 5.000 років або, на край випадок, 6.000 років, даруючи Фівам, з їх Сотнею Брам, 7.000 років від самого їх заснування. Та все ж, існують рекорди, які доводять, що єгипетські жерці – Посвячені – мандрували у північно-західному напрямі суходолом, крізь те, що пізніше стало Гібралтарською протокою, далі повертали на північ та проходили повз майбутні поселення фінікійян у Південній Галилеї; далі ще на північ, доки не досягали Карнаку (Морбіган), далі знову повертали на захід та рухалися суходолом далі до північно-західного мису Нового Материка. Якою була мета такої тривалої подорожі? І як далеко назад мусить бути віднесений час таких відвідин? Архаїчні рекорди свідчать, що Посвячені другої суб-раси арійської сім'ї просувалися з однієї країни до іншої з метою догляду над спорудами менгірів та дольменів, велетенських Зодіаків з каменю, так саме як місць гробниць, що були визначені для поховань майбутніх поколінь. Коли це відбувалося? Факт їх переходу з Франції до Британії суходолом може дати уявлення про час, коли це могло відбутися. І це було коли: «Рівень Балтійського та Північного Морів був на 400 футів вищий за сучасний. Долина Соомі ще не досягла тієї глибини, якої вона досягла наразі; Сіцилія була поєднана з Африкою, Варварійські Володіння – з Іспанією. Карфаген, Піраміди Єгипту, палаці Уксамала та Паленки ще не існували, і відважні мореходці Тиру та Сідону, яким у більш пізні часи судилося робити власні небезпечні подорожі вздовж берегів Африки, ще не народилися. Достеменно ми знаємо лише, що європейська людина була сучасною вимерлим видам Четвертинної епохи... що вона була свідком підйому Альп та розповсюдження льодовиків, тобто що вона жила тисячоріччями раніше світанку найвіддаленіших історичних переказів. Навіть можливо, що людина була сучасницею зниклих ссавців, можливо ще більш древніх видів... ніж *elephas meridionalis* з пісків Сент-Пре або *elephas antiquus*, які вважаються найбільш древніми ніж *elephas primigenius*, бо кістки їх знаходять разом з обробленим камінням у деяких печерах Англії поблизу з кістками носорога... тощо. Е.Ларте так саме дотримується думки, що дійсно, немає нічого неможливого в існуванні людини у ранньому Третинному періоді». Якщо «немає нічого неможливого» з боку науки та можливо дозволити, що людина існувала у такий ранній період, як Третинний, то не завадить нагадати читачеві, що Кроль розташовує початок цього періоду у два з половиною мільйони років тому; але був час коли він давав цифру у п'ятнадцять мільйонів років.

І якщо все це може бути сказано про європейську людину, то якою може бути древність лемури-атлантів та атланти-арійців? Кожна освічена людина, яка стежить за прогресом науки, знає як сприймаються всі ознаки існування людини під час Третинного періоду. Наклеп який був

спрямований на Денуайте у 1863 році, коли він зробив заяву Інституту Франції про відкриття «у незайманих пісках Пліоцента у Сен-Пре, біля Шартра, що доводить існування людини з *elephas meridionalis*» - є доказом тому. Відкриття у 1867 році зроблене аббатом Буржуа, що людина жила у епоху Міоценську, і той прийом, який був йому влаштований на Доісторичному Конгресі у Брюсселі у 1872 році, доводить, що звичайний вчений бачить лише те, що він бажає бачити. Сучасний археолог, хоча він буде міркувати *ad infinitum* з приводу дольменів та їх будівельників, у дійсності нічого не знає про них та їх походження. Все ж, ці дивні та часто колосальні пам'ятники з нетесаних каменів – зазвичай з чотирьох або сімох гігантських кам'яних глин розташованих рядом – розкидані гуртами або рядами по всій Азії, Європі, Америці та Африці. Камні величезних розмірів розміщені горизонтально та по різному на двох, трьох або чотирьох глинах, а у Пуату на шістьох або сімох. Народ називає їх «престолами диявола», каменями друїдів та могилами велетнів. Камні Карнака у Морбігані, Бретані – розкинуті майже на мільйон, мають до 11.000 штук та розташовані рядами – є братами-близнюками каменів Стоунхенджа. Конічний Менгір у Лох-Маріа-кер у Морбігані має двадцять ярдів у довжину та два у ширину. Менгір у Champ Dolent (біля Сен-Мало) підіймається на тридцять футів над землею та на п'ятнадцять заглиблений під землю. Такі дольмени та історичні пам'ятки зустрічаються майже на кожній широті. Їх знаходять у басейні Середземного моря; у Данії (між місцевими курганами від 27 до 35 футів у вишину); у Шотландії, у Швеції, де їх називають Гангріфтен (або могили з коридорами); у Німеччині, де вони відомі як могили велетнів; у Іспанії, де розташований долмен Антигери поблизу Малаги; у Африці; у Палестині та Алжирі; на Сардинії разом з Nurag та Sepulture dei Gidanti, або могилами велетнів; у Малабарі, в Індії, де вони мають назву могил Даїт'ів (Гігантів) та Ракшасів, людей-демонів з Ланки; у Росії та Сибіру, де вони відомі як кургани; у Перу та Болівії, де їх називають Чільпа, або місцями поховань, тощо. Немає такої країни де вони були би відсутні. Хто їх збудував? Чому вони всі пов'язані з зміями та драконами, алігаторами та крокодилами? Тому, що у деяких з них були знайдені, як думають, залишки «Палеолітної Людини», і тому лише, що у могильних курганах у Америці тіла пізніших рас були знайдені зі звичайною парафернальєю з кісткових низок, кам'яної та мідної зброї, тощо, тому вони вважаються древніми могилами! Але, не дивлячись на те, що два відомих кургани – один у долині Міссісіпі, а другий у Огайо – відомі як «Курган Алігатора» та «Курган Великого Змія», вони ніколи не призначалися для могил. Все ж, нам автрететно заявляють, що всі кургани або дольмени та їх будівельники у Європі мають відношення до «часів пелазгів», попередників інків Америки, але вони не належать до «надмірно віддалених часів». Вони не побудовані «расою будівельників дольменів», які ніколи не існували, хіба що у ранній уяві археологів (на думку Морт'є, Бастіана та Уестропа). На кінець, думка Вірхова про могили велетнів у Німеччині прийнята на цей день як аксіома. Ось що каже цей німецький біолог: «Лише самі могили мають величезний розмір, але не кістки які там містяться». І археологія мусить лише підкоритися цьому рішення. Те, що у цих «могилах» не були знайдені гігантські скелети, не є причиною, щоби вважати, що вони ніколи не містили залишків велетнів. Зпалювання було загальним звичаєм до відносно недавнього періода – приблизно до 80 або 100 тисяч років тому. Окрім того, справжні велетні майже всі загинули разом з Атлантидою. Та все ж, класичні письменники часто розповідали про велетенські скелети, розкопані у їх епоху. До того, людські скам'янілості є такими рідкими, що їх можна перерахувати на пальцях. Жоден з знайдених скелетів не древніший за 50-60 тисяч років, а людський зріст зменшився з 15 до 10 або 12 футів з часу третьої суб-раси арійського гурту, і ця суб-раса – народжена та розвинута в Європі та Малій Азії у нових умовах та новому кліматі – стала європейською. З того часу, як вже повідомлялося, раса ця стала постійно зменшуватися на зріст. Тому буде більш правильним сказати, що одні лише гробниці є древніми, але не тіла у них знайдені; і що ці могили, коли вони такого гігантського розміру, призначалися для велетнів, точніше для попілу поколінь цих велетнів. Так саме не всі такі

циклопічні споруди призначалися для гробниць. Вищезгадані мандри Посвячених мали відношення саме до так званих залишків друїдів, на вподобі до Карнака та Стоунхенджа. І всі ці велетенські пам'ятники є символічними рекордами Світової Історії. Вони не друїдичні, а всесвітні. Так саме не Друїди їх будували, бо вони були лише спадкоємцями легенд про Циклопів, залишених для них, поколіннями могутніх будівельників та – «магів, як гарних так і паганих».

Завжди залишається предметом жалю, що історія відкидає а priori існування велетнів та так мало зберегла нам древніх рекордів що до них. Все ж, майже у кожній міфології – яка попереду всього є древньою історією – велетні грають видатну роль. У древній скандинавській міфології велетень Скрімір та його брати, проти яких билися сини Богів, були могутнім фактором у історії Богів та людей. Сучасні тлумачення, які роблять з цих велетнів братів карликів та зводять битви Богів до історії розвитку арійської раси, отримують визнання лише між віруючих у арійську теорію, як вона викладена Максом Мюллером. Якщо дозволити, що туранські раси були уособлені карликами (Двергар) і що темна кругло-голова та карликова раса була вигнана на північ скандинавами, або Езірами (Богами схожими до людей), все ж, у історії або у будь якій науковій праці не існує жодних антропологічних доказів про існування у Часі та Просторі раси велетнів. Та все ж, Швейнфурт може засвідчити, що вони існують відносно та фантастично бік по бік з карликами. Плем'я Н'ям-Н'ям в Африці – справжні карлики, у той час коли їх найближчі сусіди, декілька племен відносно світлошкірих африканців – велетні, якщо їх поставити рядом і можуть розглядатися як дуже високі, навіть по між європейців, бо всі їх жінки вищі за шість футів. З іншого боку у Корнваллісі у древній Бретані, перекази про велетнів звичайні; кажуть, що вони жили навіть до часів короля Артура. Все це свідчить, що велетні між кельтів жили до більш пізніших часів, ніж між тевтонців.

Якщо ми звернемося до Нового Світу, то ми маємо тут перекази про расу велетнів з Таріха на східних схилах Анд та у Еквадорі, які билися з Богами та людьми. Ці древні вірування називають деякі місцевості – «Los Campos de los Gigantes», «Полями Велетнів» і вони завжди співіснують з ссавцями, які відносяться до Пліоценового періоду та до часу підйома берегів. «Не всі велетні розміщені під Горою Осса», і дійсно, доволі незначною була би антропологія, обмежена лише грецькою та біблійною міфологіями. Слов'янські країни, особливо Росія, мають у надлишку легенд про Богатирів давнини; і слов'янські народні билини, більшість яких стали основою для національних оповідань, древні пісні та архайчні перекази розповідають про велетнів давнини. З рештою ми можемо цілком безпечно відкинути сучасну теорію, яка бажала би зробити з Титанів звичайні символи космічних сил. Вони були справжніми живими людьми, чи то 20, чи то лише 19 футів на зріст. Навіть герої Гомера, що належали до значно більш близького періоду часу, застосовували зброю та носили обладунки вагою не під'ємною навіть для самих сильних людей сучасності. «Двадцять чоловіків з людей нашого часу виродження, не змогли би підняти ту величезну глибу». Якщо відбитки слідів ніг на скам'янілостях у Карсоні (США, Невада) належать людині, то вони відбитки гігантської людини, а у достеменності їх не може бути сумнівів. Можна пожалкувати, що сучасні та наукові докази про існування велетнів мусять спиратися лише на відбиток сліду. Багато разів скелети велетнів були сприйняті за скелети слонів та мастодонтів. Але всі такі помилки, зроблені ще до розквіту геології, і навіть розповіді мандрівника сера Д.Мандвілля, який стверджував, що він бачив велетнів у 56 футів на зріст в Індії лише свідчать, що віра у існування велетнів ніколи не полишала думок людини.

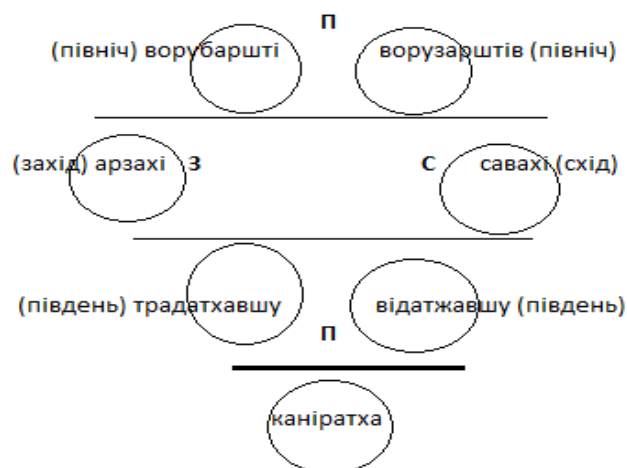
Те, що відомо та прийнято – це те, що декілька рас гігантів існували та залишили деякі сліди. У «Журналі Антропологічного Інституту» написано, що така раса існувала у Пальмірі і, можливо у Мідіані і, що черепа людей цієї раси мали форму цілком відмінну від чарепів євреїв.

Немає нічого неможливого у тому, щоби інша схожа раса існувала у Самарії і, що таємничий народ, який збудував кола з каменю у Галилеї та обробляв кремні Неоліту у долині Йорданській, зберіг древню семітичну мову, цілком відмінну від єврейських квадратних букв, та був доволі високим на зріст. Неможна покладатися на англійський переклад Біблії, навіть у її сучасному переглянутому виданні. Нам кажуть про Нефілімів, як про «велетнів», і у подальшому додають, що вони були «волосатими» людьми, імовірно, великі та сильні прототипи пізніших сатирів, так красномовно змальованих патріотичною фантазією; до того деякі батьки церкви запевняють власних шанувальників та послідовників, що самі вони бачили цих «сатирів» - деяких живими, інших «маринованими» та «консервованими». Слово «велетні» було одного часу прийнятим як синонім Нефілімів, і з того часу коментатори ототожнили їх з синами Єнака. Флібуст'єри, коли захопили Землю Обетовану, знайшли там населення, значно вище їх на зріст, та назвали їх велетнями. Але раси справжніх велетнів зникли тисячоріччя до існування Мойсея. Ці високі люди жили у Ханаані і навіть у Башані та могли мати представників між набатеян з Мідіана. Вони було значно більшими на зріст ніж євреї. Чотири тисячі років тому форма черепів та зріст відрізняли їх від дітей Гебера. Сорок тисяч років тому їх предки могли бути ще більш гігантського розміру, а на чотириста тисяч років ще раніше, розміри їх у відношенні до сучасної людини мусили бути такими самими, як розмір гігантів, мешканців Бродбінг-нага, у порівнянні з ліліпутами. Атланти середнього періоду називалися «Великими Драконами», і першим символом їх племенних Божеств, коли «Боги» та «Божественні Династії» залишили їх, став гігантський змій. Таємниця походження та релігії друїдів така сама велика як і таємниця їх уявних споруд для сучасного символіста, але не для посвяченого окультиста. Їх жерці були потомками останніх атлантів, і те що відомо про них, достатньо щоби дозволити висновок, що вони були східними жерцями і майже родичами халдейським та індуським. Можна зазначити, що вони символізували власне божество, як це роблять індуси з Вішну, як робили єгиптяни з Сокровенним Богом або як вклонялися своєму Божеству будівельники великого Кургану Змія у Огайо – саме під формою «Могутнього Змія», емблеми вічного божества Часу (Індуський Кала). Плїній називав їх «Магами галлів та бритів». Але вони були більше ніж це. Автор «Індуських Стародавностей» вбачає багато спорідненості між друїдами та індуськими брамініми. Доктор Борлаз звертає увагу на близьку аналогію між ними та магами Персії; інші вбачають тотожність їх до орфічних жерців Фракії – просто тому, що у власних Езотеричних Вченнях вони були приєднані до світової Релігії Мудрості і, таким чином були споріднені з загальним езотеричним культом. На вподобі до індусів, греки та римляни (Посвячені зрозуміло), халдеї, єгиптяни та друїди вірили у доктрину послідовності «світів», так саме як і у семеро «творінь» (нових материків) та перетворень поверхні Землі та у семи-складні день та ніч для кожної Землі, або Глобуса. Де зустрічається змій та яйце, там ця догма вочевидь. Їх Драконтії є тому свідоцтвом. Це вірування було таким загальним, що якщо ми шукатимемо його у Езотеризмі різних релігій, ми знайдемо їх у кожній. Ми знайдемо його у арійців, індусів та маздеїв, у греків, латинян і навіть у древніх євреїв та ранніх християн, сучасні послідовники яких наразі ледве розуміють, те що читають у власних Писаннях. У «Книзі про Бога» ми читаємо: «Світ, каже Сенека, розплавленим повертається у лоно Юпітера, цей Бог існує протягом деякого часу цілком поглинений у самому собі та перебуває наче прихованим, цілком зануреним у спостереження своїх власних уявлень. Після цього ми бачимо новий світ, який виник з нього, досконалий у всіх власних частинах. Тварини створені знову. Безвинна людська раса зформована». Далі про всесвітній розпад, руйнацію та смерть всього, він пише, що: «Коли закони природи будуть поховані під руїнами і останній день світу прийде, то Південний Полюс впаде і від цього вся область Африки, Північний Полюс вкриє всі країни під власною віссю. Перелякане сонце втратить власне світло; обитель неба у розпаді вироблятиме одночасно життя та смерть, і деякий вид розпаду захопить так саме і богів, які таким чином повернуться у свій власний первісний хаос».

Можна подумати, що ми читаємо розповідь Парашара з Пуран про Велику Пралайю. Це майже тотожно, думка до думки. Хіба християнство не має дещо схоже? Воно має, кажемо ми. Нехай читач відкриє англійську Біблію та прочитає главу III у Другому Посланні Петра, і він знайде там ті самі думки: «Попереду всього, знайте, що у останні дні виникнуть нахабні крикуни: «Де пришестя Його? Бо з того часу коли стали помирати батьки від початку творіння, все залишається без змін». Хто так думає, не знає, що напочатку словом Божим небеса та земля складені з води та водою, тому той світ загинув, був потоплений водою. А сучасні небеса та земля, утримані тим самим словом, зберігаються для вогню на день суду та загибелі нечестивих людей... і у той час небеса з шумом підуть, стихії горітимуть та зруйнуються, земля та всі справи на ній згорять... Та все ж, ми... очікуємо нового неба та нової землі». Якщо тлумачі забажають побачити у цьому натяк на творіння, потоп та обіцянку пришестя Христа, коли вони житимуть у Новому Ієрусалимі у Небесах, то це не провина «Петра». Те, що мав на увазі під цим автор Послання, було саме руйнація нашої П'ятої Раси підземними вогнями та наводненням, та появу нових материків для Шостої Корінної Раси. Бо всі письменники Послань були знаймі з символікою, якщо не з науками. Раніше ми згадували, що вірування у семи-складний устрій нашої Низки було одним з древніших Вчень між ранніх іранців, які отримали його від першого Заратустри. Потрібно довести це тим парсам, які загубили ключа до сенсу власних Писань. У Авесті Земля розглядається як семи-складна та потрібна у той самий час. Це вважається доктором Гейгером непослідовністю з причин, які він називає блуканнями. Авеста повідомляє про три третини Землі, тому що Риг-Веда згадує: «Три землі... під цим маєтсья на увазі, як сказано, три нашарування, або шари які лежать один над другим». Але він цілком помиляється, так саме як і всі не посвячені екзотеричні перекладачі. Авеста не позичала цього подання з Риг-Веди, але просто повторює Езотеричне Вчення. «Три нашарування, або шари» мають відношення не лише до нашого Земного Глобусу; але до трьох шарів Глобусів нашої земної Низки – по двоє на кожному плані дуги сходження доверху та дуги сходження донизу. Таким чином по відношенню до шістьох планетних тіл або Глобусів, над нашою Землею, сьомою та четвертою на планах, Земля семи-складна, у той час що до планів то вона потрібна. Цей сенс проведений та підтверджений текстом у Авесті і навіть міркуваннями – доволі тривалими та невдалими тлумаченнями – перекладачів. Таким чином, поділ Землі, або точніше, Земної Низки на семеро Каршвар не є у протиріччі з трьома «еонами», якщо це слово перекласти як «плани». Як зазначає Гейгер, цей семи-складний поділ доволі древній – древніший за всі – бо вже Гатха пише про «семи-складну землю». Бо: «За ствердженням пізніших Писань парсів семеро Каршвар потрібно розглядати як цілком роз'єднані частини землі (безсумнівно так, бо) між ними тече Океан такий, що неможливо, як це ствержується у декількох місцях, перейти з одного Каршвара до іншого».

Зрозуміло, «Океан» є Простір і останній мав назву «Води Простору», до того як став Ефіром. Окрім того, слово Каршвар постійно тлумачиться як Двіпа, і Званіратха перекладена як Джамбу-Двіпа (Неорісанг, перекладач Ясна). Але цей факт не береться до уваги сходознавцями, і тому ми бачимо, що навіть такий вчений у Зороастризмі та за народженням парсієць, як перекладач праць Гейгера, пропускає без єдиного слова пояснення різні зауваження останнього з приводу «непослідовностей», які у надлишку у Писаннях маздеїв. Одна з таких «непослідовностей» та «збігів» має відношення до схожості вчення послідовників Зороастра з вченням індусів, що стосується до сімох Двіпа – островів або точніше материків – як вони подані у Пуранах, а саме: «Двіпа утворюють концентричні кільця, які як відокремлені океаном, оточують Джамбу-двіпа, яка у центрі, (і) на погляд іранців, Каршвар Каніратха так саме розташований у центрі останніх; вони не утворюють концентричних кілець, але кожний з них (шестеро інших Каршвар) є особливим індивідуальним простором і, таким чином вони гуртуються навколо (над)

Каніратха». Каніратха – точніше, Хваніратха – не є, як вважає Гейгер та його перекладач, «країна населена іранськими племенами», і «інші імена» не означають «прилеглі країни чужих народів на Північ, Південь, Захід та Схід», але просто лише наш земний Глобус, або Землю. Бо те, що мається на увазі під фразою наведеною нами, відповідає, що: «Два Ворубаршті та Ворузашті лежать на Півночі; два Відадхавшу та Трададхавшу на Півдні; Свахі та Арзахі на Сході та Заході» - тобто це є простий, показовий та точний опис Низки нашої Планети Земля поданої у Книзі Дзіан (II) таким чином:

Вище наведені маздейські назви потрібно лише змінити на назви у Таємній Доктрині, щоб отримати Езотеричне Вчення. Земля (наш світ) потрібна тому, що Низка Світів розташована на трьох різних планах над нашим земним Глобусом і вона семи-складна, завдяки сімом Глобусам, або планетним тілам що утворюють Низку. Звідси наступний сенс наведений у Вендідаді (XIX,39), який повідомляє що: «лише Каніратха єднається з «іма» - «цією» (землею), у той час коли всі інші Каршвари поєднані зі словом «ават» - «те» - верхніми землями». Нічого яснішого не може бути. Те саме може бути сказаним про сучасне розуміння всіх інших релігій. Так друїди розуміли значення Сонця та сузір'я Тільця, і коли у день першого листопада всі інші вогні були погашені, їх священні незгасні залишалися одні, щоб освітлювати обрій, на вподобі до вогнів Магів та послідовників Зороастра. На вподобі до вогнів П'ятої Раси та пізніших халдеїв, також греків та знову таки християн – які чинять так саме до цього часу – всі вони вітали Ранкову Зірку, прекрасну Венеру-Люцифер. Страбон пише про острів поблизу Бретанії: «Де відбувалися ті самі ритуали, що і у Самофракії на честь Церери та Прозерпіни, і цей острів був Священний Іерна», де був запалений священний вогонь. Друїди вірили у перевтілення людини, але не так як це пояснює Лукіан: «Що той самий дух оживляє нове тіло не тут а у іншому світі», але вони вірили у цілий ряд перевтілень у цьому самому світі; бо як каже Діодор, вони стверджували, що душі людей після визначених періодів перейдуть до інших тіл. Ці догми прийшли до П'ятої Раси арійців від їх попередників – атлантів Четвертої Раси. Вони цілком зберегли вчення, яке передало їм, як попередня Корінна Раса стаючи з кожним поколінням все більш самовпевненою завдяки надбанню надприродних людських сил, поступово опускалася та наближалася до власного кінця. Ці рекорди нагадували про гігантський інтелект та зріст попередніх рас. Ми бачимо повторення цих рекордів у кожному віці історії, майже у кожному древньому фрагменті, що дійшов до нас від стародавності. Еліан зберіг уривок з праць Теофраста, написаний у дні Олександра Великого. Це діалог між фригійцем Мідасом та Силеном. Першому повідомляється про материк, що існував у древні часи та був таким обширним, що Азія, Європа та Африка здавалися у порівнянні з ним островами. Він був останнім на якому існували тварини та рослини велетенських розмірів. На ньому казав Силен, люди були у

двічі більші на зріст, ніж найвищі люди його часів і жили вони у двічі довше. Вони мали багаті міста та храми, і одне таке місто містило більше ніж мільйон мешканців; золото та срібло було там у надлишку. Припущення Грота, що Атлантида була лише міфом, який виник від міражу, хмари на небі що прийняла видимість островів на золотому морі – занадто недолуге, щоби звертати на нього увагу.

(А) ДЕКІЛЬКА СТВЕРДЖЕНЬ КЛАСИЧНИХ ПИСЬМЕННИКІВ ПРО СВЯЩЕННІ ОСТРОВИ ТА МАТЕРИКИ, ПОЯСНЕНІ ЕЗОТЕРИЧНО

Все раніше сказане було відомим Платону та багатьом іншим, але тому, що жоден Посвячений не має права розповідати та розмовляти про те, що знає, то наступні покоління отримали лише натяки. Грецький філософ бажав наставити людство скоріше як мораліст, ніж як географ та етнолог або історик тому зібрав історію Атлантиди у декілька мільйонів років у одну подію, обмежену відносно малим островом у 3.000 стадій довжини та 2.000 ширини (біля 350x200 миль, приблизий розмір Ірландії), у той час коли жерці говорили про Атлантиду як про Материк розмірами «як вся Азія та Лівія» разом. Але оповідання Платона, яким би зміненим воно не було загалом носить на собі печатку істини. У будь якому випадку він не видумав його, бо Гомер його попередник на декілька сторічч, так саме розповідає в Одисеї про атлантів – які і є наші атланти – про їх острови. Тому переказ древніший, ніж бард Уїліса. Атланти та Атлантида у міфології засновані на історичних атлантах та Атлантиді. Як Санхуніафон, так і Діодор зберегли перекази про цих героїв та героїнь, не дивлячись на те, що їх викладення могло отримати деякий домішок міфічного елементу. У нашу епоху ми є свідками незвичайного факту, що такі відносно не давні особистості як Шекспір та Вільгельм Телль, майже заперечуються, і робляться спроби довести, що перший є лише *nom de plume*, а другий ніколи не існував як особистість. Хіба дивно у такому випадку, що дві могутні раси – лімурійці та атланти – з часом були злиті та ототожнені з декількома наполовину міфічними народами, які носили таке саме родове ім'я. Геродот пише про атлантів – народ Західної Африки – який дав своє ім'я горі Атлас, які були вегетаріянцями та «сон яких ніколи порушувався видіннями», і які окрім того «щоденно проклинали Сонце на світанку та на заході, бо його палкий жар призводив до страждань». Ці ствердження засновані на моральних та психічних фактах, але не на фізіологічних розладах. Історія Атласу надає цьому ключа. Якщо сон атлантів був без сновидінь, то це стосується до ранніх атлантів, фізичний устрій та мізки яких не були ще достатньо ущільненими у фізіологічному сенсі, щоби дозволити нервовим центрам діяти під час сну. Що стосується до другого ствердження – що вони проклинали Сонце – то це знову таки не має нічого спільного з жаром, але стосується морального виродження, яке набуло розвитку у цій Расі. Це має пояснення у наших Коментарях: «Вони (шоста субраса атлантів) застосовували магічні заклинання навіть проти Сонця», і коли були невдалими, проклинали його. Чаклунам у Фесалії приписувалася сила викликати на землю місяць, як запевнює грецька історія. Атланти пізнішого періоду славилися магічними силами, порочністю, власним честолобством та нахабним викликом проти Богів. Звідси перекази, застосовані у Біблії та які мають відношення до допотопних гігантів та Вавилонської вежі, та які можна знайти у Книзі Єноха. Діодор наводить ще один або два факти. Атланти вихвалялися, що вони володіли землею на якій були народжені Боги, також, що вони мали Урана своїм першим Царем та він був їх першим вчителем астрономії. Окрім цього, дуже мало що дійшло до нас від Древності.

Міф про Атлас є доволі зрозуміла алегорія. Атлас представляє собою древні Материк Лемурії та Атлантиди, поєднані та уособлені одним символом. Поети приписують Атласу, так саме як і Прометею, вищу мудрість та універсальне знання і особливо вичерпне знання глибин океану; бо обидва материків були заселені Расами, які отримали настанови від божественних Вчителів, і

обидва були переміщені на дно морів, де вони наразі дрімають до часу їх наступної появи над водами. Атлас – син океанської німфи, і дочка його Каліпсо – «безодня водяна». Атлантиду поглинули води океана і потомство її спить вічним сном. Одісея робить з нього охоронця та утримувача велетенських стовпів, які відокремлюють Небеса від Землі. Він їх «Утримувач». І тому, що Лемурія, знищена підземними вогнями і Атлантида затоплена водами, але обидві загинули у водах океану, то сказано, що Атлас був примушений залишити поверхню Землі та приєднатися до свого брата Іапета у глибинах Тартари. Сер Теодор Мартін правильно пояснює цю алегорію наступними словами: «(Атлас) стоїть на непохитних підвалинах нижньої півкулі Світу і, таким чином, одночасно підтримує диск Землі та небосхил – щільну оболонку вищої півкулі». Бо Атлас означає Атлантиду, яка підтримує нові материки та їх обрії на власних «плечах». Дешарм у власній «Міфології Древньої Греції» має підозри що до правильного перекладу П'єроном слова, яке належить Гомеру, *εχέει* – як підтримує, бо неможливо уявити: «Як може Атлас підтримувати або нести одночасно декілька стовпів, розташованих у різних місцевостях». Якби Атлас був особистістю, то переклад був би недолугим. Але тому, що він уособлює собою Материк на Заході, який поданий як такий що тримає Небеса та Землю одночасно, тобто ноги велетня стоять на Землі у той час коли його плечі підтримують небосхил – натяк не гігантські вершини Лемурії та Атлантиди – то епітет «утримувач» стає точним. Термін «охоронець» для згаданого грецького слова *εχέει* не надає того самого сенсу.

Уявлення це звісно, було зобов'язане власним існуванням гігантській гірській гряді вздовж земного кордону (або диску). Ці гірські вершини занурювали власні корені у глибини морів, у той час коли голови їх були підняті догори, бо вершини їх губилися у хмарах. На древніх Материках було більше гір ніж долин. Атлас та Вершина Тенеріф наразі карликові релікти двох загиблих Материків були у тричі вищими у часи Лемурії та у двічі у часи Атлантиди. Таким чином за Геродотом, мешканці Лівії називали гору Атлас «Стовпом Небес», а Піндар називав пізнішу Етну «Небесним Стовпом». У дні Лемурії коли Африканський материк ще не був піднятим, Атлас був неприступним островом. Це єдина західна реліквія що належала материку на якому Третя Раса народилася, розвинулася та впала, бо сучасна Австралія є частиною Східного Материка. За Езотеричним переказом, пихатий Атлас занурився на третину власного розміру у глибини вод, до того дві останні частини його залишилися у спадок Атлантиді. Це знову таки було відомо жерцям Єгипту і також Платону, та лише клятва збереження таємниці, яка сягала навіть у містерії неоплатоників, не дозволяла відкриття істини. Дійсно, таким сокровенним було знання про останній острів Атлантиди – завдяки тим надлюдським силам якими володіли її мешканці, останні потомки Богів або Божественних Царів, як це вважалося – що відкриття його місця знаходження та існування каралося смертю. Теопомпій стверджує те саме у власній праці Морепис, коли пише про фінікійців як єдиних мореплавців у водах навколо західних берегів Африки, і які робили це так приховано, що часто самі топили власні кораблі, щоби знищити всі сліди для занадто цікавих чужинців. Існують сходознавці та історики – і їх більшість – яких не хвилює груба мова Біблії та деякі події у ній викладені але вони висловлюють велику огиду до «антиморальності» Пантеонів Індії та Греції! Нам можуть сказати, що до них ще Евріпід, Піндар та навіть Платон висловлювали таку саму огиду; що вони так саме обурювалися видуманими байками – цими жалкими «казками поетів», за виразом Евріпіда. Але можливо, цьому була інша причина. Для тих, хто знав, що існувало декілька ключів до символізму теогонії, було би помилкою висловлюватися у таких брутальних та оманливих виразах. Бо якщо освічений та вчений філософ міг побачити ядро мудрості під грубою шкірою плоду та знати що остання приховувала величні закони та істини психічної та фізичної природи, так саме як і початок всіх речей – то з непосвяченим профаном справи інші. Для нього мертва буква була релігією; тлумачення – святотацтвом. І ця мертва буква

не могла піднести або удосконалити його, тому що він бачив приклад який давали йому його Боги. Але для філософа - особливо Посвяченого – «Теогонія» Гезіода так саме історична як і будь яка історія. Платон визнає її як таку та відкриває у ній істини, як це йому дозволяють його обітниці. Той факт, що атланти стверджували, що Уран був їх першим царем і що Платон починає свою історію про Атлантиду з часу поділу великого Материка Нептуном, онуком Урана, доводить що існували Материки до Атлантиди та царі до Урана. Бо Нептун, уділом якого став великий Материк, знаходить на невеличкому острові лише одну людську чету зроблену з глини – тобто першу фізичну людину, яка почала своє існування у останніх суб-расах Третьої Корінної Раси. Саме на їх дочці Кліто, одружується Бог, а його старший син Атлас отримує у власний уділ Гору та Материк, які були названі його ім'ям.

Таким чином, всі Боги Олімпу, так саме як Боги індуського Пантеону та Ріші, були семи-складними уособленнями: 1.Ноуменів Розумних Сил Природи; 2.Космічних Сил; 3.Небесних Тіл; 4.Богів, або Дхіані-Коганів; 5.Психічних або Духовних Сил; 6.Божественних Царів на Землі, або втілень Богів; та 7.Земних Героїв або Людей. Здатність відрізнити між цими сімома формами ту, яка відповідна до випадку, належала у всі часи Посвяченим, ранні попередники яких створили цю символічну та алегоричну систему. Як висновок, у той час коли Уран (або Воїнство цього Небесного Гурту) царював та керував Другою Расою та їх відповідним на той час Материком, Кронос або Сатурн, керував Лемурією, а Юпітер, Нептун та інші билися в алегорії за Атлантиду, яка займала всю Землю на час існування Четвертої Раси. Посейдон або останній острів Атлантиди – «третій крок» Ідас-паті (або Вішну) на містичній мові Таємних Книг – існував ще приблизно 12.000 років тому. Атланти Діодора були правими, коли стверджували, що саме у їх країні, в області навколо гори Атлас, «народжувалися Боги» тобто «втілювалися». Але лише після їх четвертого втілення вони вперше стали людськими царями та правителями.

Діодор каже про Урана, як про першого царя Атлантиди, та свідомо чи несвідомо змішує Материки; але як ми вже показали, Платон посередньо виправляє це ствердження. Першим вчителем людей з астрономії був Уран, бо він є одним з сімох Дхіані-Коганів цього Другого Періоду або Раси. Таким чином, і у Другій Мануантарі Сварчиша між сімох синів Ману, головуючих Богів або Ріші цієї раси, ми зустрічаємо Джиотіша, наставника з астрономії; Джиотіша – одне з імен Брами. Так саме і китайці шанують Т'єн (або Небо, Уран) та називають його своїм першим вчителем з астрономії. Уран дав народження Титанам Третьої Раси, і саме вони, уособлені в образі Сатурна-Кроноса, покалічили його. Бо саме Титани впали у зародження, коли «створення волею думки було замінене на розпліднення» і Уран вже був не потрібний. Тут короткий відступ мусить бути дозволений нам. Як наслідок останньої наукової праці Гладстона у «Nineteenth Century» – «The Greater Gods of Olympus», суспільні уявлення про грецьку міфологію викривилися ще більше та надбали упереджень. Гомеру приписується прихована думка, яку Гладстон вважав за «істинний ключ до Гомеровської концепції», у той час коли цей «ключ» є просто «прикриття». «(Посейдон) дійсно від землі та земний... з сильним самостверджуючим я, чуттєвим та надзвичайно ревнивим та мстивим» - але це тому, що він уособлює Дух Четвертої Корінної Раси, володарки Морів, тієї Раси, яка живе над поверхньою морів та складена з велетнів дітей Еврімедона, раси яка є батьком Поліфемів, Титанів та однооких Циклопів. Хоча Зевс царює над Четвертою Расою, але керує нею Посейдон, який є дійсним ключем до триади Братів Кронідів та до наших людських рас. Посейдон та Нерей єдині; перший є Правитель або Дух Атлантиди до початку її занурення, останній – після цієї події. Нептун – титанічна міць живої Раси, Нерей – її Дух, знову втілений у наступну П'яту Арійську Расу; і це є саме те, що вчений елініст Англії, ще не відкрив або хоча би смутно не передбачив. Та все ж, він робить багато зауважень з приводу «талентів» Гомера, який ніколи не називав ім'я Нерей до визначення якого ми приходимо лише через родові ім'я Нерейд! Таким

чином, тенденція навіть найосвіченіших еліністів міститься у тому, щоби обмежити власні теорії екзотеричними зображеннями міфології і тим самим втратити їх внутрішній сенс; приклад Гладстона, вже наведений нами, є доволі показовим. Як видатний державний діяч нашого часу, він у той самий час є одним з найбільш культурних вчених Англії. Грецька література була його улюбленим предметом протягом всього життя, і між справ суспільних він знайшов час збагатити сучасну літературу працями для вивчення грецьких класиків, які зроблять його ім'я відомим для нащадків. У той самий час, шанувальниця його та автор цієї праці не може не відчувати глибокого жалю, що нащадки віддадуть борг його глибокій ерудиції та культурі, та все ж, при тому великому світлі яке висвітлить на той час всі питання символізму та міфології, визнають, що йому не вдалося засвоїти дух релігійної системи, яку він часто критикував з точки зору догматичного християнства. У цю майбутню епоху буде зрозуміло, що Езотеричним ключем до містерії християн, так саме як і до грецької теогонії та наукам, є Сокровенне Вчення, що належало доісторичним народам, яке він відкидав разом з іншими. Саме те Вчення, яке може простежити спорідненість всіх людських релігійних теорій або навіть так званих «одкровенень», і саме це Вчення вливає дух життя у манекени на вершинах Меру, Олімпу, Валгали або Сінаю. Якби Гладстон був молодшим, то його шанувальники могли мати надію, що його схоластичні дослідження матимуть завершенням відкриття цієї головної істини. Але так як справа є наразі, він лише витрачає золоті години власних останніх років у безкорисних суперечках з цим гігантом вільної думки, полковником Інгерсоллем, до того у кожного зброя екзотеричного закалу з арсеналу неосвченої буквальності. Вони обидва сліпі по відношенню до істинного езотеричного сенсу текстів, якими вони, наче залізними кулями, поливають один другого, у той час коли лише суспільство страждає від цього, бо один зміцнює ряди матеріалістів, другий ряди сліпого сектанства мертвої букви. Далі ми можемо знову повернутися до нашого безпосереднього предмету. Часто Атлантида згадується під іншим найменуванням, невідомим для наших тлумачів. Сила імені велика, і це було відомо у часи, коли перші люди були наставлені Божественними Вчителями. І тому, що Солон знав це, то він переклав імена «атлантів» вигаданими ним самим. У зв'язку з материком Атлантида бажано мати на увазі, що повідомлення які до нас дійшли від грецьких письменників, містять змішані ствердження, до того деякі стосуються великого Материка, а інші до останнього малого острова Посейдоніс. Стало звичайним сприймати їх всіх такими, що мають відношення лише до останнього, але помилковість цього стає очевидною з причини невідповідності різних стверджень що до розмірів «Атлантиди» та іншого. Так у своєму «Critias» Платон пише, що долина яка оточувала місто, сама була оточеною горною грядою; і що долина ця була рівною та витягнутою на північ та південь на три тисячі стадій, на схід та захід на дві тисячі; долина була оточена величезним каналом або виритом ровом у 101 футів глибини, 606 ширини та 1250 миль довжини. Та все ж, у одному місці всі розміри острова Посейдоніс дані приблизно такими самими, які дані лише «долині навколо міста». Очевидно, що одні ствердження мають відношення до великого Материка, інші до його останнього залишка, згаданого Платоном. Далі, постійна армія Атлантиди описана такою, яка має більше мільйона людей; її морська міць має 1200 кораблів та 24.0000 людей. Такі ствердження не можуть бути пристосованими до маленького острова, розміром приблизно як Ірландія! Грецькі алегорії наділяють Атлас, або Атлантиду, сімома дочками – сімома суб-расами – відповідні імена яких наступні: Майя, Електра, Тайгета, Астеропа, Меропа, Альциона та Селена. Це етнологічно – бо їм приписане одруження з Богами і, таким чином вони стали матерями уславлених героїв, засновників багатьох народів та міст. Астрономічно Атлантиди стали сімома Плеядами (?). В Окультній науці ці дві точки зору пов'язані з долями народів, до того ці долі, відповідно до законів Карми сформовані за наслідками минулих подій у попередніх життях.

Три великих народи стародавності за декілька тисячорічч до нашої ери стверджували власне безпосереднє походження від царства Сатурна, або Лемурії, змішаного з Атлантидою; народи ці були єгиптяни, фінікійці (Санхуніафон) та древні греки (діодор та Платон). Але древня цивілізована країна Азії – Індія – так саме може засвідчити права на таке походження. Суб-раси керовані Кармічним законом, або долею, несвідомо повторюють перші кроки їх відповідних матерів-рас. Так саме як відносно світло-шкірі браміні – під час їх нашествия на Індію з її темно-шкірими дравідами – прийшли з Півночі, так саме і Аравійська, П'ята Раса мусить стверджувати власне походження з Північних областей. Окультна наука доводить, що всі засновники, відповідні гурти сімох Праджапаті Корінних Рас, всі пов'язані з Полярною Зіркою. У Коментарях ми читаємо: «Той хто знатиме вік Дхруви, хто виміряє 9090 смертних років, усвідомить часи Пралаї, кінцеву долю народів о Лану».

Окрім того мусила була існувати ґрунтовна причина, чому Азійська народність розміщала своїх великих Прабатьків у Велику Ведмедицю, у північне сузір'я. Та все ж, пройшло 70.000 років з того часу, коли Полюс Землі став показувати на дальній кінець хвосту Малої Ведмедиці; і ще більшу кількість тисячорічч пройшло з того часу, коли семеро Ріші могли бути ототожнені з сузір'ям Великої Ведмедиці. Арійська Раса народилася та набула розвитку на далекій півночі, хоча після занурення материків Атлантиди племена її оселилися далі на Південь, в Азії. Тому Прометей так саме син Азії, і Девкаліон, його син, грецький Ной – той хто створив людей з каменів матері Землі – названий Лукіаном північним скіфом, а Прометей став братом Атласу та прикованим до гори Кавказу між снігів. Греція так саме мала гіперборійського Аполлона, як і південного. Таким чином, майже всі Боги Єгипту, Греції та Фінікії, так саме як Боги інших Пантеонів, були північного походження та народилися в Лемурії на прикінці Третьої Раси, після того як її фізична та фізіологічна еволюція закінчилася. Всі «байки» Греції, якби лише історія їх перейшла до нащадків без домішку міфічного елементу, опинилися би побудованими на історичних фактах. «Одноокий Циклопи», велитні, яких легенда описує як синів Целусу та Тери – троє числом за Гезіодом – були останніми трьома суб-расами лемурійців, до того вислів «одноокий» має відношення до ока мудрості; бо два передніх ока були цілком розвинутими як фізичні органи лише на початку Четвертої Раси. Алегорія про Улліса, супутники якого були зжертими, у той час коли сам цар Ітакі врятувався завдяки тому, що випалив око Поліфема палаючою головою, заснована на психо-фізіологічній атрофії «третього ока». Улліс належить до циклу героїв Четвертої Раси, і хоча він був «Мудрецем» в очах останньої, він мусив був бути злодієм на думку племені пастухів-циклопів. Його пригоди між останніми – дикої гігантської раси, антитези культурної цивілізації в Одисеї – є алегоричний рекорд поступового переходу від цивілізації Циклопічної, з каменів та колосальних будівель, до більш почуттєвої та фізичної культури атлантів, яка на кінець привела Третю Расу до втрати духовного ока. Друга алегорія яка представляє Аполлона вбивцею циклопів, посмста за смерть свого сина Асклепія, не має відношення до трьох суб-рас, поданих трьома синами Неба та Землі, але до гіперборійських арімаспіанських циклопів, до останніх з раси, обдарованої «оком мудрості». Перші скрізь залишали залишки своїх впоруд на Півдні, так саме як і на Півночі; останні обмежили себе лише Північчю. Таким чином, Аполлон переважно Бог ясновидців, борг якого карати святотатство, вбив їх – його стріли уособлюють його пристрасті, вогняні та смертоносні – далі він сховав свої стріли за горою Гіперборійської області. Космічно та астрономічно цей гіперборійський Бог є уособленням Сонця, яке протягом зіркового Року (25.868 років) змінює клімат на земній поверхні, та перетворює замерзлі області на тропічні та навпаки. Психічно та духовно його значення набагато більш значуще. Як справедливо зауважує Гладстон у власній праці «Вищі Боги Олімпу»: «Якості Аполлона (разом з Афіною) неможливо пояснити без джерел за межами переказів, які зазвичай вивчають для усвідомлення грецької міфології». Історія Латони

(Літо), матері Аполлона, має надлишок різних значень. Астрономічно Латона є поляна область та ніч, яка дає народження Сонцю, Аполлону, Фебу тощо. Вона народжена у гіперборейських країнах, де всі мешканці були жерцями її Сина, та святкували його воскресіння та сходження до їх країни кожні 19 років під час відновлення місячного циклу. Геологічно, Латона є Гіперборейський Материк та його Раса. Коли астрономічне значення поступається місцем духовному та божественному – Аполлон та Афіна перетворюються та приймають форму «птахів», символ та гліф вищих божеств та ангелів – Світлий Бог приймає характер божественних творчих сил. Аполлон стає уособленням яснобачення, коли надсилає астрального двійника Енея на поле битви, він володіє даром з'являтися своїм ясновидцям невидимим для інших присутніх, дар який належить між тим, кожному високому Адепту.

Цар Гіперборійців, таким чином був сином Борея, Північного Вітру, та Першосвященником Аполлона. Сварка Латони з Ніобеєю – Атлантичною Расою – матір'ю сімох синів та сімох дочок, які уособлюють семеро суб-рас Четвертої Раси та їх семеро гілок, є алегорична істина двох Материків. Гнів «Синів Бога» або «Волі та Йоги» на неухильне падіння атлантів був великим; знищення дітей Ніобеї дітьми Латони – Аполлоном та Діаною, Божествами світла, мудрості та чистоти, або Сонцем та Місяцем астрономічно, вплив яких призводить до змін у розташуванні Земної вісі, потопів та інших космічних катаклізмів – таким чином, цілком зрозумілий. Легенда про беззупинні сльози Ніобеї, горе якої примушує Зевса перетворити її на джерело – Атлантида вкрита водою – не менш образна та символічна. Пам'ятаємо, що Ніобея є дочкою однієї з Плеяд, або Атлантид, і тому онука Атласа, бо вона уособлює останні покоління засудженого Материка. Правильне зауваження Байї, що Атлантида мала великий вплив на древній світ. Він додає: «Якщо ці міфічні імена є простими алегоріями, то все що у них є істинного, прийшло з Атлантиди; якщо легенда є істинним переказом – хоча і зміненим – то вся древня історія є їх історією». Це так правильно, що всі древні писання – проза та поезія – сповнені згадок про лемуру-атлантів, перші фізичні раси, хоча Третіх та Четвертих у ряду еволюції Людства Четвертого Кола нашої Земної Кулі. Гезіод записав переказ про людей Бронзового Віку, створених Юпітером з дерева ясеня і які володіли серцем міцнішим за алмаз. Вдягнені у бронзу з голови до ніг, вони проводили все життя у битвах. Вони були неймовірних розмірів, обдаровані жахливою силою, непереможними обладунками та руками від плечей, пише поет. Такими були велетні фізичних рас. Іранці мають посилення на останніх атлантів у Ясна, IX,15. Переказ стверджує, що «Сини Бога», або великі Посвячені Священного Острова, скористалися Потопом, щоби очистити Землю від всіх чаклунів між атлантами. Згаданий вірш звертається до Заратустри, одного з «Синів Бога». Там ми читаємо: «Ти о Заратустра, примусив всіх демонів (чаклунів), які раніше блукали світом у людських формах, сховатися під землею (зануритися у воду)». Лемурійці, і ранні атланти, так саме ділилися на два визначених типи, гурти – «Сини Ночі», або Темряви, і «Сини Сонця», або Світла. Древні книги змальовують жахливі битви між цими двома гуртами, коли перші залишили власну країну Мороку, звідки Сонце йшло на тривалі місяці, сходили з власних негостинних областей та «намагалися відвоювати Володаря Світла» від їх більш обдарованих долею братів, які жили в екваторіальних країнах. Нам можуть сказати, що древні нічого не знали про ночі тривалістю у шестеро місяців у полярних країнах. Навіть Геродот, більш освічений ніж інші, лише згадує про народ занурений у сон протягом шістьох місяців на рік та який не спить шість місяців іншої половини. Та все ж, греки знали добре, що існувала країна на Півночі де рік поділений на день та ніч по шестеро місяців кожний, бо Пліній каже про це цілком визначено. Вони кажуть про сімерійців та гіперборійців, та відрізняють їх. Перші мешкали Палус Меотис – між 45° та 50° широти. Плутарх пояснює, що вони представляли собою лише незначну частину великого народу, гнаного скифами – народу який зупинився біля Танаїсу, після того як пройшов Азію. «Ці войовничі раніше жили на берегах океана у непрохідних лісах під сутінковим

небом. Там полюс майже торкався голови, там тривалі ніч та день поділяють рік». Що стосується гіперборійців, то ці люди, як висловлюється про них Солінус Поліхистор: «Сіяли вранці, жали опівдні, збирали плоди ввечері та зберігали їх вночі у власних печерах». Навіть письменники Зогару були знайомі з цим фактом, бо ми читаємо: «У книзі Хаммануїна, Ветхий (Древній), ми читаємо... на Землі існують деякі країни які освітлені, у той час коли інші занурені у темряву; у одних день, коли у других ніч; і існують країни, у яких постійний день, або де ніч триває лише декілька миттєвостей». Острів Делос, Астерія грецької міфології, не розташований у Греції, бо ця країна у той час ще не існувала, навіть у власній молекулярній формі. Декілька письменників показали, що вони представляли країну або острів значно більший, ніж малі крапки Землі, що стали Грецією. Пліній та Діодор обидва розташовують його у північних морях. Один називає його Basilea або «Царственным», другий, Пліній називає його Озерикта, слово яке на думку Рудбека мало «у північних мовах значення, відповідне Острову божественних Царів, або Богів-Царів...», або «Царственному Острову Богів», бо Боги народилися на ньому, тобто Божественні Династії Царів Атлантиди прийшли з цього місця. Нехай географи та геологи пошукають його між гурту островів, відкритих Норденскіольдом на його «Везі» під час подорожі в Арктичних областях. Сокровенні Книги кажуть нам, що клімат мінявся у цих областях не одного разу з того часу, як перша людина жила у цих наразі майже недосяжних широтах. Вони були спочатку раєм, щоби після стати пеклом; темним Гадесом греків та холодним Царством Тіней, де скандинавська Хел, Богиня-Цариця країни мертвих, «царює у глибинах Хельхейма та Ніфльхейма». Та все ж, це було місцем народження Аполлона, самого променистого між Богів на Небесах – астрономічно – так саме як і у його сенсі людини він був найосвітченим з Божественних Царів, які керували ранніми народами. Останній викладений у Іліаді, де написано, що Аполлон чотири рази з'являвся у власному образі (як Бог чотирьох Рас) та шестеро разів в людській формі тобто як пов'язаний з Божественними Династіями перших не роз'єднаних лемурійців. Саме ці ранні таємничі народи, їх країни (наразі не населені), так саме як і ім'я надане «людині» як мертвій так і живій, саме вони дали можливість неосвіченим батькам церкви видумати Пекло, як палаючу місцевість а не навпаки замерзлу.

Звісно та самоочевидно що ні гіперборійці ні сіммерійці, арімаспи, ні навіть скіфи – відомі грекам та які мали стосунки з ними - не були нашими атлантами. Але всі вони виникли від їх останніх суб-рас. Пелазги, без сумніву були однією з корінних рас майбутньої Греції і самі були залишками однієї з суб-рас Атлантиди. Платон натякав на це, коли казав про останніх, ім'я яких, як це стверджується, походить від Pelagus, що означає «велике море». Потоп Ноя астрономічний та алегоричний, але не міфічний, бо розповідь ця заснована на тому самому переказі людей – або точніше народів – які врятувалися під час катаклізма у човнах, ковчегам то суднах. Ніхто не наважиться стверджувати, що Ксісурф халдеїв, Вайвасвата індусів, Пейрун китайців – «Улюбленець Богів», які врятували його від наводнення у човні – або Бельгамер шведів, для якого Боги зробили те саме на Півночі, що всі вони є тотожними як особистості. Але всі легенди про них виникли у зв'язку з катастрофою яка захопила і Материк і острови Атлантиди. Алегорія про допотопних велетнів та їх досягнення у чаклунстві не є міфом. Біблійні події, дійсно є одкровеннями. Та лише одкровення ці не були повідомлені а ні через Глас Божий між громами та блискавками на Горі Сінай, а ні божим перстом на кам'яних скрижалях, але просто через традиції з язичницьких джерел. Безсумнівно не з П'ятикнижжя повторив Діодор, коли писав про Титанів – велетнів народжених від Неба та Землі або, точніше народжених від Синів Бога, які сполучалися з дочками людей, бо вони були прекрасні. Так саме як і Фересід не наводив уривків з Книги Буття, коли надавав подробиці про цих велетнів, яких немає у єврейських Писаннях. Він каже, що гіпербореїці належали до раси Титанів, раси, яка була нащадками самих ранішніх велетнів, і що саме гіпербореїська область була батьківщиною пепрших велетнів. Тлумачення на Священні Книги

пояснюють, що вказана область була далекою Північчю (наразі полярні країни), Перед-лемурійським раннім Материком, який одного часу містив у собі Гренландію, Шпіцберген, Швецію та Норвегію тощо. Але хто були Ніфілими Книги Буття (VI,4)? У Палестині існували люди Палеоліту та Неоліту віки до подій, записаних у Книзі Начал. Теологічне подання ототожнює цих Нефілімів з волосатими людьми, або сатирами, до того останні були міфічними істотами у П'ятій Расі, але перші були історичними як у Четвертій так і у П'ятій Расах. В іншому місці ми вже пояснили, хто були прототипами цих сатирів та розповідали про тваринність ранньої та пізньої Атлантичної Раси. Яким є значення любовних пригод Посейдона під такою різноманітністю тваринних форм? Він перетворився на дельфіна, щоби заволодіти Амфітрітою; на коня щоби залестити Цереру; на Овна щоби оманути Теофану тощо. Посейдон не лише уособлення духу та раси Атлантів, але так саме пороків цих велетнів. Гезеній та інші автори призначають багато місця для описів значення слова Нефілім, та пояснень мало. Але Езотеричні рекорди подають цих волосатих істот останніми нащадками тих Лемуро-Атлантичних Рас, які народили дітей від самок тварин давно вимерлого виду; тому народжені були німі люди, «чудовиська», за виразом Станців. Таким чином, міфологія заснована на «Теогонії» Гезіода яка є лише поетичним рекордом дійсних переказів або історій переданих усно, говорить про трьох велетнів на ім'я Бріарей, Коттус та Гігес, які жили у країні мороку, на що вони були засуджені Кроносом за повстання проти нього. У міфі всі троє наділені сотнею рук та п'ятьма десятками голів, до того останні означали раси, перші – суб-раси та племена. Якщо взяти до уваги, що в міфології кожна особистість майже Бог або наполовину бог, а так саме цар або звичайний смертний у своєму другому аспекті, і що у обох випадках вони є символами країн, островів, сил природи, стихій, народів, рас та суб-рас, Езотеричне тлумачення стає зрозумілим. Воно каже, що троє велетнів є трьома полярними країнами, які змінилися декілька разів з кожним катаклізмом, або зникали та залишали своє місце іншому. Вся Планета потерпає від періодичних конвульсій і від часу появи Першої Раси потерпала так чотири рази. Все ж, хоча вся поверхня Землі у таких випадках була перетворена, конфігурація Арктичного та Антарктичного полюсів майже не мала змін. Полярні землі поєднуються або роз'єднуються між собою на острови та пів-острови, але завжди залишаються тими самими. Тому Північна Азія називається «Вічна та Постійна Земля» і антарктичний полюс «Вічно живим» та «Прихованим»; у той час коли Середземноморські, Атлантичні, Тихоокеанські та інші області почергово зникають та з'являються над Великими Водами. З часу першої появи великого Материка Лемурії, троє полярних велетнів були обмежені Кроносом у їх колі. Тюрма їх оточена стіною з бронзи, а вихід через браму, зроблену Посейдоном – або Нептуном – відповідно через моря, які вони не можуть перейти; і саме у цій вологій місцевості, де царює вічний морок страждають три брати. Іліада називає її Тартаром. Коли Боги та Титани повстали у свою чергу проти Зевса – божества Четвертої Раси – то Батько Богів сам згадав про засуджених велетнів, які могли йому допомогти підкорити Богів та Титанів та скинути останніх до Гадесу; або точніше, скинути Лемурію між громів та блискавок на дно морів, щоби звільнити місце для Атлантиди, яка з часом у свою чергу мусила бути потоплена та загинути. Геологічний зсув та потоп фесалії були повторенням у меншому розмірі великої катастрофи; і це залишилося відбитим у пам'яті греків та злилося з участю Атлантиди. Так саме як і війна між ракшасами з острова Ланка та бхаратами, змішаними представниками атлантів та арійців у їх жорстокій боротьбі, або зіткнення між Девами та Ізедами, або Пері, стали у пізніші віки боротьбою Титанів, поділених на два ворожих лагерь, а ще пізніше битвою Ангелів Божих з Ангелами Сатани. Історичні факти стали теологічними догмами. Честолюбні схоласти, люди малої суб-раси, народженої лише вчора, одна з останніх гілок Арійського гурту, взяли на себе перекинути релігійну думку світу і досягли свого. Протягом майже двох тисяч років вони втлумачували людству віру в існування Сатани. Але тому, що сучасні вчені переконані – так саме як були Байї та Вольтер – що Теогонія Гезіода була заснована на історичних

фактах, то Окультним Вченням стає легше прокласти власну стежку до розумів думаючих людей, і саме тому ці міста з міфології наведені нами при обговоренні сучасного знання у цій Addenda.

Символи, схожі до тих, що зустрічаються у всіх екзотеричних віруваннях, є лише численними віхами, на шляху доісторичних істин. Сонячна щаслива країна, примітивна колиска ранніх людських рас з того часу ставала Гіперборейською та Сатурновою, чим явила Золотий Вік та Царство Сатурна під різноманітними аспектами. Дійсно вона була різноманітною у власному характері – кліматично, етнологічно та морально. Бо Третя Лемурійська Раса мусить бути фізіологічно поділеною на ранню андрогенну та на пізнішу двостатеву раси; і клімат її місцевостей та материків ділився на вічну весну та вічну зиму, на життя та смерть, чистоту та порок. Зміст легенд з часом перетворювався народною фантазією. Все ж, його можна очистити від цих шлаків надбаних на шляху крізь численні народи та розуми, які додавали власні думки до первісних фактів. Облишимо на деякий час грецькі тлумачення та спробуємо пошукати більші підтвердження останнім у наукових та геологічних доказах.

ВІДДІЛ 7

НАУКОВІ ТА ГЕОЛОГІЧНІ ДОКАЗИ ПРО ІСНУВАННЯ ДЕКІЛЬКОХ ПОТОПЛЕНИХ МАТЕРИКІВ

Можливо буде корисним – заради тих, хто зводить перекази про загиблу Атлантиду Міоценської Епохи до «застарілого міфу» - додати декілька наукових припущень з цього питання. Правда, що у більшості випадків наука цілком байдужа до цих питань. Але існують вчені, готові дозволити, що обережний агностицизм по відношенню до геологічних проблем, що до віддаленого минулого, у будь якому випадку більш філософський, ніж заперечення а priori або навіть узагальнення на недостатніх знаннях.

Тим часом два доволі цікавих приклади, з якими щойно довелося зустрітися, можуть бути показані як «підтвердження» до деяких місць у листі одного Вчителя, опублікованого у «Езотеричному Буддизмі». Видатне знання цих Авторитетів не підлягає сумнівам (ми наводимо відповідні місця).

1.1. «Езотеричний Буддизм» - Занурення Атлантиди почалося протягом Міоценського періода... і мало кульмінацію, по-перше у кінцевому зануренні найбільшого Материка, подія що збіглася з підйомом Альп, і по-друге занурення останнього з островів, згаданого Платоном.

1.2. Лекція Панджелі, Члена Королівського Товариства. Чи існувала Атлантида – материк або архіпелаг островів у Північно-Атлантичній області? Можливо у гіпотезі цій немає нічого нефілософського. Бо якщо геологія стверджує, що «Альпи надбали від 4000 до 14.000 футів сучасної висоти з часу Еоценської епохи», то після-іценський опуск міг затягнути Атлантиду.

2.1. «Езотеричний Буддизм» - Лемурію... не потрібно змішувати з Материком Атлантиди, не більше ніж Європу з Америкою. Обидві були затоплені з власними цивілізаціями та «богами»; та все ж, між двома катастрофами минув період приблизно у 700.000 років, до того Лемурія досягла розквіту та скінчила власну кар'єру саме перед першим періодом Еоценської Епохи, бо її Раса була Третьою. Можете побачити залишки одного часу великого народу у декількох пласкоголових аборигенх Австралії.

2.2. Уривки з статті у «Популярному Науковому Огляді» професора Seemann. Було би передчасним сказати, не маючи доказів, що в епоху Еоцену люди могли і не існувати, особливо з причини того, що може бути доведеною раса людей найнижча з відомих нам, співіснує з тими

залишками флори Еоценського періоду, які ще залишалися як пережитки на материках та островах Австралії. Уривок з «Pedigree of Man» стор.81. Геккель, який цілком припускає реальність зниклої Лемурії, так саме вважає австралійців прямими потомками лемурійців. «Сталі форми обох гуртів (його лемурійців) цілком імовірно все ще живуть: перший у папуасах та готтентотах другий у австралійцях та у одній гілці малазіців».

Що стосується до попередньої цивілізації, частиною та останньою гілкою якої є австралійці, то думка Герланда цілком показова. У коментарях з приводу релігії та міфології цих племен він пише: «Ствердження що австралійська цивілізація (?) вказує на більш високу ступінь, ніж не явлено більш визначено ніж тут (у релігії) де все звучить неначе вимираючими відгуками минулого та більш високого віку... Уявлення, що австраліці не мають слідів релігії або міфології помилкове. Але релігія ця безсумніву виродилася". Що стосується до поглядів Геккеля на спорідненість австралійців та малайців, як двох гілок одного кореню, то він помиляється, коли розташовує австралійців рядом з останніми. Малайці та папуаси представляють змішаний гурт, результат одружень між собою нижчих субрас атлантів з сьомою субрасою Третьої Корінної Раси. Так саме як і готтентоти, вони є боковими гілками лемури-атлантів. Це є надзвичайно показовим фактом – для тих конкретних, хто вимагає фізичного доказу Карми – що нижчі раси людей наразі швидко вимирають; феномен який переважно зобов'язаний незвичайному безпліддю жінок з того часу коли до них вперше наблизилися європейці. Процес знищення (безпліддя) відбувається на всій земній кулі між тих племен, «час яких прийшов» - саме між тих гуртів, зверніть увагу, яких Езотерична Філософія вважає застарілими представниками зниклих архаїчних народів. Неправильно стверджувати, що вимирання нижчої раси неодмінно зобов'язане жорстокостям та зловживанням колоністів. Зміна їжі, пияцтво тощо зробили багато, але ті хто спираються на таку інформацію як вичерпну що до цієї проблеми, не можуть заперечити факти наразі щільно згуртовані. Навіть матеріаліст Лефевр пише: «Нічого не може врятувати ті раси, які скінчили власний цикл. Було би необхідним подовжити їх визначений долею цикл... Народи, які були відносно більш помилувані, ті які захищали себе з мужністю, гавайці або маорійці, все ж, так саме вимерли як і ті які були розбещені або пригноблені нашествия європейців». Правильно; але чи не є підтверджений тут феномен прикладом дії Закону Циклів, який важко пояснити лише на засадах матеріалізму? Звідки цей «цикл долі» та порядок засвідчений тут? Чому це (кармічне) безпліддя викорінює деякі раси у їх «час»? Відповідь, що це відбувається від «розумової невідповідності» між расами колоністів та тубільців, явно не задовільна, бо вона не пояснює неочікувану «зупинку» плодючості, яка так часто зустрічається. Вимирання гавайців, наприклад, є однією з найбільш таємничою прогалиною сучасності. Етнологія так або ні, буде вимушена визнати, разом з окультистами, що істинне вирішення потрібно шукати у розумінні діяльності Карми. Як зазначає Лефевр: «Наближається час, коли залишаться лише три великих типи людства». Це відбудеться до того, коли прийде світанок Щостої Корінної Раси; три типи ці наступні: Білий (арійці, П'ята Корінна Раса), жовтий та африканський негр – з їх схрещеннями (атланти-європейськими підрозділами). Червоношкірі, ескімоси, папуаси, австралійці, полінезійці тощо – всі вимирають. Ті, хто розуміють, що кожна Корінна Раса проходить скалу семи суб-рас з сімома гілками, тощо, зрозуміють «чому». Хвиля припливу втілення Его переكاتилася через них, щоби отримати новий досвід у більш розвинених та не дряхлих гуртах; тому їх доля є кармічною необхідністю. Декілька незвичайних та неясних статистичних фактів про вимирання раси наведені де Катерфажем. Жодне рішення, за виключенням Окултного не здатне пояснити їх.

Але ми відійшли від нашої прямої теми. Послухаємо наразі, що розповідає нам професор Гекслі з приводу минулих Атлантичних та Тихоокеанських Материків. У журналі «Природа» він пише: «Між геологічних або біологічних свідоцтв, існуючих на цей день, немає нічого, що могло би

похитнути або відкинути гіпотезу про те, що у якусь епоху після Палеозойського періоду цілий шмат морського дна у Середнє-Атлантичному та Тихому Океані, простір який дорівнює Європі, був піднятий до висоти Монблану а далі знову опущений». Це означає, що немає нічого, що було би проти очевидності цього факту; відповідно нічого проти геологічних постулатів Езотеричної Філософії. У «Популярному Науковому Ревю» доктор Seeman запевняє нас, що: «Факти зібрані ботаніками для встановлення цих втрачених мап земної кулі, доволі зрозумілі; і вони не показали себе відсталими, коли доводили минуле існування декількох великих областей тверді у містах, наразі зайнятих океанами. Деякі дивні збіги між сучасною флорою США та Східної Азії примусили припустити, що протягом сучасного порядку речей існувало місце з'єднання між Південно-Східною Азією та Західною Америкою. Дивна відповідність флори США до флори Європи примушує припустити, що у часи Міоценського періоду Європа та Америка були поєднані між собою полозою землі, залишками якої наразі є Ісландія, Мадейра та інші острови Атлантики; і що у дійсності історія Атлантиди, розказана Солону єгипетськими жерцями не просто видумка, а лежить на ґрунтовній історичній основі... Європа Еоценського періоду отримала рослини, які розповсюдилися на горах, рівнинах, долинах та берегами річок (зазвичай з Азії), але не лише виключно з Півдня або Сходу. Захід так саме подавав свою долю і якщо у цей період вони були доволі жалкими, то у будь якому випадку, вони показують що міст вже був побудований, який у більш пізній період мусив був полегшити сполучення між двома материками таким чудовим чином. У цей час деякі рослини Західного Материка почали досягати Європи за посередництвом острова Атлантиди, який у той час імовірно ще був над океаном». У іншому номері того самого журналу W.D.Crotch у статті «The Norwegian Lemming and its Migrations», натякає на те саме питання: «Чи можливо, щоби існував суходол там, де наразі хвилі Атлантичного океану? Всі перекази стверджують це; древні єгипетські архіви пишуть про Атлантиду, як повідомили нам про це Страбон та інші. Сама Сахара є дном древнього моря, і мушлі на її пісках доводять, що не далі ніж у Міоценський період море було там де наразі пустеля. Подорож судна «Челенджер» довела існування трьох гірських кряжів у Атлантичному Океані, один довжиною більш ніж три тисячі миль, до того бокові кінцівки зв'язують ці кряжі, що може пояснити нам чудову тотожність фауни на Атлантичних островах... Материк Лемурія затоплений там де наразі Індійський Океан, розглядається таким, що пояснює багато які проблеми, що до розповсюдження органічного життя, і я вважаю що існування Міоценської Атлантиди буде визнане таким, що дозволяє пояснити більш цікаві проблеми (істинно так!), ніж переселення лемінгу. У будь якому випадку, якщо можна довести, що у минулі віки існував суходол там, де наразі Північний Атлантичний Океан, то не лише буде знайдена причина для цих, на перший погляд самовбивчих переселень, але так саме вагомий доказ, що те що ми називаємо інстинктами, є лише сліпим а інколи шкідливим спадком раніше надбаного досвіду». Ми знаємо, що у конкретні періоди велика кількість цих тварин кидаються у море та гинуть. Ці тварини збираються з усіх кінців Норвегії, могутній інстинкт протягом віків як спадок, примушує їх шукати материк, який існував одного часу, але наразі занурений у воду, і тому стає могилою для цих тварин.

У статті з критикою на працю Уолеса «Життя Острова» - праця, присвячена головним чином питанню розподілу тварин тощо – Старкі Гардінер пише: «Шляхом міркувань, підтриманих цілим рядом різного роду фактів, він приходить до висновку, що розподіл життя на суходолі, яким ми знаємо його наразі, відбувся без допомоги значних змін у відносному розташуванні материків та морів. Все ж, якщо ми сприймемо його погляди, то ми мусимо повірити, що Азія та Африка, Мадагаскар та Африка, Нова Зеландія та Австралія, Європа та Америка були поєднані геологічно між собою у не дуже віддалений період і, що моря на глибині 1000 морських сажнів були зв'язані між собою; але ми мусимо розглядати це як «без доказів та цілком на противагу до всіх існуючих

фактів» (!!)) це припущення. Потрібно визнати, що Уолесу пощастило пояснити головні риси існуючого розподілу життя без поєднання Атлантичного та Тихого Океанів, за виключенням з боку Полюсів, все ж, я не можу не замислитися над тим, що можливо, деякі факти було би легше пояснити, якщо дозволити існування з'єднання між берегом Чілі та Плінезією та між Британією та Флоридою, на що вказують підводні рифи між ними. Немає жодного факту, який міг би довести неможливість такого більш безпосереднього поєднання, і жодна фізична причина не висувається, і чому би дно океана не могло піднятися з будь якої глибини. Шлях яким за припущенням Уолеса мусила йти флора Південної Америки та Австралії, щоби поєднатися, має значні перешкоди, і вочевидь неочікуваний вплив великої кількості субтропічних американських рослин у наш Еоценський період потребує приєднання більш до південного боку, ніж ця полоса у 1000 морських саженів. Сили природи у безперестанній дії і немає причини, чому би сила підйому, яка одного разу почала діяти у центрі океану, припиняла би власну працю раніше ніж сформується материк. Вони діяли та підняли з моря, у відносно недалеких геологічних часах, високі гори на Землі. Сам Уолес не один раз визнавав, що морські «ложі» піднялися на 1000 морських саженів, острови піднялися з глибин у 3000 морських саженів; і припущення, що сила підйому обмежена, здається мені, користуючись уривками з «Життя Острова», цілком без доказів та у протиріччя до всіх очевидностей, що у нашому розпорядженні». Батько англійської геології – сер Лаєлль – був прихильником одноманітності у власних поглядах на утворення материків. Він каже: «Професора Унгер та Хеєр на ботанічних засадах підтримують існування у минулому Атлантичного Материка, яке дає єдине розумне пояснення аналогії між флорою Центральної Європи у Міоценській період і флорою існуючою на цей час у Східній Америці. З іншого боку професор Олівер після того як він довів, яка кількість американських видів знайдених у скам'янілостях Європи, зазвичай зустрічаються в Японії, схиляється до теорії, висунутої доктором А.Греєм, що переселення видів сталося під час існування сполучення суходолом з Америки до Східної Азії на південь від Беренгової протоки. Таким чином вони могли прокласти собі шлях у напрямі до земель Амура, на східному березі Північної Азії у будь яку епоху попередню до Льодовикового періода». Не потрібні проблеми, що виникли тут від бажання уникнути дозволу гіпотези про існування Атлантиди, дійсно занадто очевидні. Якби існували одні лише ботанічні докази, то такий скепсис частково міг бути розумним; але у цьому випадку всі гілки науки потрапляють до однієї точки. Наука зробила помилку та засудила себе на ще більші помилки, ніж якби вона визнала існування наших двох невидимих материків. Вона навіть заперечувала беззаперечне, починаючи від днів математика Лапласа до нашого часу, і це всього декілька років тому. Ми можемо спиратися на авторитет Гекслі, який сказав що аргументу немає нічого неймовірного проти можливості отримання доказів що до цього переконання. Але наразі, коли позитивний доказ висунутий, чи визнає його видатний вчений? Торкаючись цієї проблеми у іншому місці, сер Ч.Лаєлль повідомляє нам: «Відносно Космогонії єгипетських жерців, ми отримуємо багато інформації від письменників грецьких сект, запозичивши майже всі власні вчення з Єгипту, та між інших, саме про попередні послідовні руйнації та відновлення світу (материкові та космічні катастрофи). Ми знаємо від Плутарха, що це було темою одного з гімнів Орфея, так уславленого у ті віки Греції. Це було проголошено ним з берегів Нілу, і ми навіть знаходимо у його віршах, так саме як і в індуських системах, що період тривалості визначений для кожного наступного світу. Повернення великих катастроф визначені періодом Annus Magnus, або великого року, циклу складеного з оберту Сонця, Місяця та планет, та його закінчення коли вони всі повертаються до того знаку, з якого вони, як це припускається, вийшли у дуже віддалену епоху... Ми знаємо особливо з «Тімея» Платона, що єгиптяни вірили у те, що світ підлеглий періодичним спалахам вогню та наводненням. Секта Стоїків визнавала цілком систему катастроф, які у визначений час мусили руйнувати світ. Ці катастрофи, вчили вони, були двох видів – катаклізми, або знищення потопом, який зносить всю людську расу, тваринне та

рослинне царства, і espurosis, або спалення (підземними вулканами) всієї Земної кулі. Від єгиптян вони запозичили доктрину поступового падіння або розбещення людини з стану чистоти (уродженої простоти перших суб-рас кожної Корінної Раси). На прикінці кожної ери боги вже не могли терпіти людської розбещеності і потопи поглинали їх; після такого лиха Астрея знову сходила на Землю, щоби відродити Золотий Вік (Світанок Нової Корінної Раси)».

Астрея, Богиня Справедливості, була останньою між божеств, яка полишала Землю, коли Боги, як сказано залишили її, та призвані Юпітером повернулися на Небеса. Але щойно Зевс уносить з Землі Ганімеда – уособлення солодкої пристрасті – Батько Богів знову скидає Астрею на Землю, до того вона падає головою до низу. Астрея є Діва, сузір'я Зодіаку. Астрономічно воно має довлі ясне значення та дає ключа до окультного сенсу. Але сузір'я це не від'ємне від Лева, знака попереднього, та від Плеяд з їх сестрами Гіадами, сяючим водієм яких є Альдебаран. Всі вони пов'язані з періодичними оновленнями Землі, що до її материків – навіть Ганімед, який в астрономії має ім'я Акваріус. Вже було сказано, що у той час коли Південний Полюс є «Бездня» (або пекельні області фігурально та космологічно), Північний Полюс географічно є першим Материком; у той час коли астрономічно та метафорично Небесний Полюс, з його Полярною Зіркою на Небі, є Меру, або Місцезнаходження Брами, Престол Юпітера тощо. Бо у той вік коли Боги залишили Землю та, як сказано піднялися до неба, екліптика стала паралельно з меридіаном, і частина Зодіаку неначе зійшла з Північного Полюсу до північного обрію. Альдебаран збігся з Сонцем як це було 40.000 років тому під час великого свята цього Annus Magnus, про який повідомляє Плутарх. З цього року (40.000 років тому) почався зворотній рух екватора і біля 31.000 років тому Альдебаран збігся з точкою весняного рівнодення. Роль сузір'я Тільця, навіть у християнському містицизмі, дуже добре відома, щоби до неї повертатися. Відомий орфічний гімн про великі періодичні катаклізми відкриває увесь Езотеризм події. Плутон у Безодні уносить Еврідіку, вжалену Полярним Змієм. На цей час Лев переможений. Далі, коли Лев перебуває у «Бездні», або під Північним Полюсом, Діва, як наступне сузір'я, йде за ним, і коли її голова до талії під Південним обрієм – вона перекинута. З іншого боку, Гіади є сузір'ям дощу, або Потопу; і Альдебаран – той хто спадкує дочкам Атласу, або Плеядам – дивиться до низу з ока Тільця. Саме з цієї точки Екліптики почалися обчислення нового циклу. Вивчаючий, так саме мусить запам'ятати, що коли Ганімед (Акваріус) піднятий до Неба (над обрієм Північного Полюсу), Діва, або Астрея, яка є Венера-Люцифер, спускається головою до низу нижче за обрій Південного Полюсу, або Безодні. Безодня ця або Полюс, так саме зображують Великого Дракона, або Потоп. Нехай вивчаючий тренує власну інтуїцію, порівнює факти; більше сказати не можна. Лайель зазначає: «Зв'язок існуючий між доктринами повторних послідовних катастроф та виродженням морального характеру людської раси, більш інтимний та природний, ніж можна це спочатку припустити. Бо у грубому стані суспільства бідкування сприймаються народом як Суд Божий, викликаний людськими пороками... Так саме і у описах, які дали Солону єгипетські жреці про затоплення Атлантиди під хвилями Океану після повторних підземних поштовхів ми бачимо, що подія відбулася коли Юпітер переконався у розбещенні мешканців його». Правильно: але чи не було це наслідком того факту, що всі Езотеричні істини були оприлюднені Посвяченими Храмів у вигляді алегорій? «Юпітер» є просто уособлення того Закону Циклів, який зупиняє схильність до падіння у кожній Корінній Расі, після досягнення свого zenіту слави. Ми мусимо дозволити алегоричне вчення, якщо лише ми не дотримуємося крайньої догматичної думки професора Д.Фіске, за яким міф є: «Пояснення не цивілізованим розумом природного феномену; це не є алегорія або езотеричний символ, бо винахідливість є порожньою втратою (!!), коли вона намагається побачити у міфах залишки вишуканої первісної науки – а є лише пояснення. Первобутні люди не мали такої науки, щоби увічнити її алегорією (як це може знати Фіске?), так саме не були вони жалкими педантами, щоби

розмовляти загадками, коли могли досягти мети, користуючись ясною мовою». Ми наважимося запевнити, що мова небагатьох Посвячених була значно «яснішою» і їх Наука-Філософія значно більш зрозумілою та задовольняла як фізичні так і духовності потреби людини, ніж навіть термінологія та система, вироблена вчителем пана Фіске – Г.Спесером. Але подивимося які «пояснення» дає міфу сер Ч.Лаелль? Безсумнівно він не підтримує жодним чином ідею «астрономічного» походження, як це стверджують деякі письменники. Обидва ці тлумачи у повній розбіжності між собою. Рішення Лаелля наступне: без віри у катастрофічні зміщення за відсутності будь яких достеменних історичних фактів з цього питання(?), так саме як з причини величезного упередження, що до одноманітності понять про геологічні зміщення, він намагається віднести «перекази» про Атлантиду до наступних джерел: 1. Дикі племена пов'язують катастрофи з мстивим Богом, який таким чином карає розбещені раси. 2. Відповідно логічно, що початок кожної раси є завжди добродійним. 3. Первісним джерелом геологічної основи цих переказів була Азія – материк підлеглий землетрусам. Приблизнені розповіді таким чином передавалися протягом віків. 4. Єгипет, який по за зоною землетрусів, все ж, спирався на ці перекази при формуванні власних геологічних понять. Винахідливе «пояснення», як і всі схожі до нього! Але довести будь що заперечливе є важким завданням. Ті хто вивчають Езотеричну Науку та ті хто знають якими були у дійсності джерела жерців Єгипту, не потребують таких дивних гіпотез. Окрім того у той час коли теоретик з уявою, завжди здатен уявити розумне вирішення проблем, які у одній галузі науки неначе потребують гіпотези, періодичних змін шляхом катаклізмів на поверхні нашої планети, безпристрасний критик, хоча і не спеціаліст, визнає величезну важкість звільнення від накопичених очевидностей – саме археологічних, етнологічних, геологічних, традиційних, ботанічних та навіть біологічних – на користь одного разу існувавших та наразі потоплених материків. Якщо кожна наука змагається за свій власний рахунок, то майже неминуче буде загублена накопичена міць доказів.

У «Teosophist» ми писали: «Ми маємо у якості свідоцтв стародавні перекази різних та широко розселених народів – легенди Індії, древньої Греції, Мадагаскару, Суматри, Яви та всіх головних островів Полінезії, так саме як і легенди обох Америк. Між переказами дикунів та легендами найбагатшої літератури світу – Санскритської Літератури Індії – існує єдина думка, що тисячоріччя тому на Тихому Океані існував великий Материк, який з причини геологічного катаклізму був поглинений морем (Лемурія). І ми переконані, що більшість якщо не всі острови від Малайського Архіпелагу до Полінезії є фрагментами цього, одного часу великого затопленого материка. Малакка так саме як і Полінезія на обох кінцях океану і які на пам'яті людей ніколи не мали та не могли мати між собою будь якого сполучення або навіть будь що знати один про другого, все ж мають перекази спільні всім островам та острівкам, що їх відповідні країни пролягали далеко-далеко у море; що у світі існували лише два великих материки, один заселений жовтошкірими, другий – темношкірими людьми, і що Океан за Волею Богів та щоби покарати людей за їх постійні сварки, поглинув їх. Не дивлячись на географічний факт, що Нова Зеландія, Сандвічеві Острови та Пасхі розташовані на відстані від 800 до 1000 морських миль і що за всіма свідоцтвами мешканці їх або будь яких проміжних, наприклад Маркізьських, Таїті, Фіджі тощо з того часу як вони стали островами, не могли сполучатися між собою, бо не були знайомі з компасом до приїзду європейців, все ж всі вони як один стверджують що їх відповідні країни пролягали далеко на захід у бік Азії. Окрім того всі вони розмовляють майже на одній мові з невеликими змінами та легко розуміють один другого, мають однакові релігійні вірування та упередження та майже однакові традиції. І тому, що лише декілька з Полінезійських островів були відкритими раніше за сто років, а сам Тихий Океан не був відомий європейцям до днів Колумба, ці островитяни постійно повторювали ті самі древні перекази з того часу коли нога європейця стала на їх береги, то нам

здається логічним висновком, що наша теорія ближча до істини ніж будь яка інша. Випадковість мусила була би змінити власну назву та сенс, якби все це було зобов'язано лише випадковості». Професор Шмідт висловлюється на захист гіпотези минулого існування Лемурії та стверджує: «Цілий ряд фактів що до тваринного світу та географії, можуть бути пояснені лише, якщо буде прийнятою гіпотеза існування у минулому Південного Материка, залишком якого є Австралія... (розподіл видів) свідчить про зниклу землю на півдні, де можливо можна пошукати батьківщину прабатьків Макі з Мадагаскару». Р.Уолес у власній праці «Малайський Архіпелаг», після того як він переглянув величезну масу доказів, приходить до наступного: «Висновок який ми мусимо зробити на основі цих фактів, безсумніву той, що всі острови на схід за межами Яви та Борнео складають частину бувшого Австралійського або Тихоокеанського Материка, хоча деякі з них, можливо ніколи не були поєднані з ним. Цей материк мабуть що розбився на частки не лише до того часу, коли західні острови відокремилися від Азії, але імовірно до того коли крайня Південно-Східна частина Азії піднялася над водами Океану, бо більша частина суходолу острова Борнео та Яви географічно визнана як не так давно утворена». На думку Геккеля: «Імовірно, сама Південна Азія не була ранньою колискою людської раси, а Лемурія, материк на Південь від Азії, який наразі на дні Індійського Океану». У одному сенсі Геккель правий, що стосується до Лемурії – як «колиски людської раси». Цей Материк був батьківщиною першого фізичного людського гурту – людей кінця Третьої Корінної Раси. До цієї епохи Раси були значно меншої щільності та фізіологічно вони були іншими. Геккель змальовує Лемурію сягаючи від острова Сунда у напрямі до Африки та Мадагаскару та на схід до Верхньої Індії. Професор Рютімейєр, відомий палеонтолог запитує; «Чи потребує припущення, що майже виключно травоядні та сумчаті, лінивці, панцерники, мурахоїди та страуси одного часу мали одне місце для життя на Південному Материкові, до того справжня флора Терра дель Фуєго та Австралії мусила бути залишком його – чи потребує ця гіпотеза будь яких ускладнень, коли з закам'янілих залишків професор Хеєр відновляє перед наші очі древні ліси протоки Сміта та Шпіцбергена?».

Таким чином, якщо ми розглянули у загальних рисах відношення науки до цих двох питань, то можливо ми підрахуємо найбільш вразливі окремі факти на користь цього головного ствердження Езотеричних Етнологів – а саме про реальність Атлантиди. Лемурія так широко визнана, що подальші міркування на цю тему не потрібні. А те, що стосується до Атлантиди то встановлено, що:

1. Міоценська флора Європи має велику кількість вражаючих аналогій з флорою Сполучених Штатів Америки, в лісах Вірджинії та Флориди зустрічаються магнолії, тюльпанові дерева, вічно зелені дуби, платани тощо, у цілковитій відповідності до європейської флори Третинного періоду. Яким чином відбулося це переселення, якщо ми відкинемо теорію існування у минулому Атлантичного Материка, що єднав Америку з Європою? Запропоноване «пояснення», за яким переселення відбулося шляхом через Азію та Алеутські острови, є лише невиправдана теорія, вочевидь відкинута тим фактом, що велика кількість цієї флори зустрічається лише на Сході у скелястих горах (Rocky Mountains). Це так саме підриває ідею про транс-тихоокеанське переселення. Ці гіпотези наразі замінені теоріями європейських материків та островів на Півночі.

2. Черепа розкопані на берегах Дуная та Рейна, мають дивну схожість до черепів кабірів та древніх перуанців (Літтре). У Центральній Америці були відкриті пам'ятники з зображенням без сумнівно негритянських голів та обличч. Яким чином можна пояснити такі факти без допомоги гіпотези про Атлантиду? Те, що наразі представляє Північно-Західну Африку було одного часу поєднаним з Атлантидою шляхом низки островів, деякі з яких існують і на цей час.

3. За Фераром «уособлена мова» басків не має жодної спорідненості з іншими мовами Європи, але з «мовами тубільців протилежного материка (Америки) і лише з ними». Професор Брока має таку саму думку. Європейська людина Палеоліту у Міоценську та Пліоценську епоху була чистокровним атлантом, як ми це вже визначили. Зрозуміло, баски мають відношення до часу значно більш близького, але їх спорідненість дає багато доказів для встановлення первісного походження від віддалених предків. «Таємнича» схожість їх мови до мови племен дравідів Індії буде зрозумілою для тих, хто спостерігав за нашим малюнком материкових утворень та зміщень.

4. На Канарських островах були знайдені камені з скульптурними символами, тотожними до тих що були знайдені на берегах Верхнього Озера. Бертоле примушений був з причини такої очевидності припустити расову єдність ранніх мешканців Канарських островів та Америки. Гуанчі Канарських островів були прямими потомками атлантів. Цей факт пояснює виский зріст, свідомством якого є їх древні скелети, так саме як і скелети їх європейських родичів у епоху Палеоліта з Кро-Маньйона.

5. Кожний досвідчений мореплавець мусить лише перепливти океан вздовж Канарських островів, щоби запитати самого себе, коли та яким чином утворився цей гурт скелястих та вулканічних маленьких островків, оточених з усіх боків широким водним простором. Схожі та часті запитання призвели нарешті до експедиції відомого Л.фон Буха, яка відбулася у першій чверті нашого (19) сторіччя. Деякі геологи стверджують, що віулканічні острови були підняті прямо з дна океана, глибина якого у безпосередній близькості від острова має від 6.000 до 18.000 футів. Інші були схильні бачити у цих гуртах – так саме Майдеру, Азорські та Миса де Верде острови – залишки гігантського потопленого Материка, який одного часу єднав Африку з Америкою. Більш пізні вчені підтримували цю гіпотезу масою очевидностей на її користь, позичених з древніх «міфів». Древні «забобони», схожі до легендарної Атлантиди Платона, Сада Гесперід, Атласа, що підтримує світ на власних плечах, всі міфи, пов'язані з вершиною Тенеріфа, не знайшли підтримки у скептичній науки. Тотжність видів тваринного та рослинного царства, яка свідчить про зв'язок у минулому між Америкою та залишком гурту островів, отримала увагу, бо гіпотеза переносу їх з Нового Світу у Старий за посередництвом хвиль виявилася занадто недолугою щоби бути тривалою. Але зовсім нещодавно, після того як книга Донеллі була вже декілька років як опублікована, теорія ця отримала велику можливість, ніж будь коли, стати визнаним фактом. Скам'янілості знайдені на Східному березі Південної Америки, доведені як такі що належать до Юрських формацій і майже тотожні з Юрськими копалинами Західної Європи та Північної Африки. Геологічний устрій обох берегів майже тотожний; схожість між малими морським тваринами прибережних вод Південної Америки, Західної Африки та Південної Європи, так саме велика. Всі такі факти безсумнівно приведуть натуралістів до висновку, що у віддалені історичні часи існував Материк, який сягав від берегів Венесуели крізь Атлантичний океан до Канарських островів та Північної Африки, та від Н'юфаундленда та майже до берегів Франції.

6. Велика схожість між копалинами Юрського періоду у Південній Америці, Північній Африці та Західній Європі є сама по собі достатньо вражаючим фактом та не дає жодних пояснень, якщо лише не припустити, що обидва кінця океана були з'єднані Атлантидою. А так саме чому існує така схожість між фауною роз'єднаних (на цей час) Атлантичних островів? Чому види бразильської фауни виловлені сером С.У.Томпсоном, схожі на види у Західній Європі? Чому існує схожість між багатьма Західно-Африканськими та Західно-Індійськими гуртами тварин? Далі: «Порівняння тварин та рослин Старого та Нового Світу, вражає тотожністю, всі вони або майже всі належать до одного родового типу, у той час коли велика кількість, навіть між видів-гуртів зустрічаються на обох материках... що доводить їх походження з спільного центру (Атлантиди)».

Кінь, відповідно до науки народилася в Америці. На край випадок, більша частина колись відсутніх часток ланки була знайдена в американських нашаруваннях. Яким чином потрапив кінь до Азії та Європи, якщо не було суходолу між ними? Або якщо стверджується, що кінь народився у Старому Світі, то яким чином такі форми як гіпаріон потрапили до Америки, за гіпотезою переселення? Ще: «Буффон... побачив повтор африканської фауни в Америці, так, наприклад, лама є сучасною та слабкою копією верблюда, а пума Нового Світу нагадує лева Старого Світу».

7. Наступний уривок потрібно поставити разом з №2, але значення його таке та згаданий письменник є таким авторитетом, що він заслуговує особливого місця: «Що стосується до первобутніх доліхоцифальних жителів Америки, то я дотримуюся ще більш сміливої гіпотези, а саме що вони у ще більш значному родстві з гуанчами Канарських островів та з Атлантичним населенням Африки; маврами, туарегами, коптами, яких Латам розміщує під ім'ям єгипто-атлантів. Ми зустрічаємо однакову форму черепа на Канарських островах, що напроти африканського берега та на Карибських островах, на протилежному березі від Африки. По обидві сторони Атлантики народонаселення відрізняється червоно-коричневим кольором шкіри». Тому, якщо баски та печерні люди з Кро-Маньйону належать до тієї самої раси як і гуанчі з Канарських островів, то з цього маємо, що останні пов'язані так само з аборигенами Америки. Таким є висновок, до якого приводять незалежні дослідження Рециуса, Вірхова та Катерфажа. Атлантична спорідненість цих трьох типів стає очевидною.

8. Дослідження морського дна, виконані судном «Челенджер» та «Дельфін», встановили факт, що величезна гірська гряда довжиною біля 3.000 миль, піднімається з глибин Атлантичного океану та йде на південь від Британських островів, змінює напрям біля Мису де Верде, та йде далі у південно-східному напрямі вздовж Західного Африканського берега. Цей кряж у середньому досягає 9.000 футів висоти та підіймається над хвилями біля Азорських островів. В океанських глибинах біля Азорських островів були відкриті гребні одного часу широкої площини суходолу. «Нерівності, гори та долини її поверхні ніколи не могли бути створені за будь якими відомими законами для відкладень осадків або будь якими підводним підйомами, навпаки, мусили бути зформовані силами за надводними законами». Цілком імовірно, що колись існували перешийки землі які з'єднували Атлантиду з Південною Америкою десь у районі Амазонки та з Африкою у районі Мису де Верде, у той самий час така точка з'єднання з Іспанією так само можлива, як стверджує це Донеллі. Існувала ця остання або ні, не має значення тому, що те що представляло Північно-Західну Африку, було до підняття Сахари та порушення з'єднання Гібралтару. Відповідно будь яких ускладнень не може виникати відносно того, яким чином відбулося переселення Європейської фауни тощо.

Достатньо було вже сказано з наукової точки зору та безкорисно ще більше додавати до купи свідомості тому, що тема ця була достатньо розглянута, у відповідності до основ Езотеричного Знання. На завершення можуть бути наведені слова одного з найбільш інтуїтивних письменників нашої епохи, бо вони чудово передають думку окультистів, які терпляче очікують світанок майбутнього дня. «Ми лише починаємо розуміти минуле; сто років тому світ нічого не знав про Помпеї та Геракуланум; нічого про зв'язок між мовами, який єднає індо-європейські народи; нічого про значення численних написів на гробницях та храмах Єгипту; нічого про значення написів у вигляді наконечників Вавилонських стріл; нічого про дивні цивілізації відкриті на руїнах Юкотану, Мексики та Перу. Ми стоїмо біля порогу. Наукові дослідження рухаються гігантськими кроками. Хто може сказати, що через сто років він цього часу музеї світу не будуть прикрашені коштовностями, статуями, зброєю та обладунками, що належали Атлантиді, у той час коли бібліотеки світу будуть мати переклади тих написів, які додадуть нового світла на всю минулу

історію людської раси та на всі великі проблеми, що занурюють у непорозуміння мислителів сучасності».

ВИСНОВОК

Ми дослідили древні рекорди народів, доктрини хронологічних та психічних циклів, відчутними доказами яких є ці самі рекорди; одночасно з іншими темами, які на перший погляд можуть здатися недоцільними у цьому томі. Але у дійсності вони потрібні. Маючи справу з таємними записами та переказами такої кількості народів, походження яких доведене лише шляхом висновків та припущень, надаючи віровання та філософії рас більш ніж до-історичних, тема ця була би набагато легшою, якби це стосувалося філософії та еволюції лише однієї, визначеної раси. Сокровенне Вчення було загальним надбанням незчисленних мільйонів людей, народжених у різних кліматах у часи, якими історія відмовляється займатися і яким Езотеричне Вчення визначає давність, яка не відповідає теоріям геології та антропології. Народження та розвиток Сокровенної Науки Минулого розчиняється у темряві віків, і навіть те, що вважається історичним – тобто, що зустрічається розсіяним по всій древній класичній літературі – майже у кожному випадку приписується сучасною критикою недоліку уважності у древніх письменників або забобонам, з причини неосвченості древніх. Тому неможливо обговорювати цю тему, неначе мова йде про розвиток мистецтва або науки добре відомого історичного народу. Лише коли читач буде поставлений перед надлишком доказів, які всі визначають, що у кожную епоху, за можливими умовами цивілізації та знання, освічені класи кожного народу були більше або менше точним відголосками однієї тотожної системи та її головних традицій – він зможе побачити, що такий надлишок струмків тієї самої води мусило було мати одне спільне джерело, від якого вони отримали свій початок. Яким було це Джерело? Якщо майбутні події одразу кидають власну тінь, то минулі події не можуть не залишити після себе відбитків. Таким чином, за допомогою цих тіней архаїчного минулого та фантастичних силуетів на зовнішньому екрані всіх релігій та філософій ми можемо порівнювати та перевіряти їх та за часом нашого руху встановити нарешті те, що поклато їм початок, тобто створило їх. Істина у дійсності мусить бути у тому, що кожний народ древності сприймав та вважав за основу власної релігії та віри. Більше того, як висловився Гелібуртон: «Послухайте одну сторону, і ви залишитеся у темряві; вислухайте обидві і все стане ясним».

Суспільство як таке до цього часу мало доступ та можливість слухати лише одну сторону або, точніше односторонній погляд двох діаметрально протилежних класів людей чия *prima facie* припущення або відповідні упередження широко розходяться, але кінцеві висновки однакові – людей науки та теології. Наразі наші читачи мають можливість вислухати іншу сторону – звинувачених – і, таким чином знати виправдання та природу наших доказів.

Якщо залишити суспільство з його старою думкою – а саме, що з одного боку Окультизм, Магія, древні легенди тощо, є лише результатом невігластва та забобонів; з другого – що все по за ортодоксальної колеї є праця диявола – то яким буде результат? Іншими словами, якби теософічна та містична література не звернула на себе увагу за останні декілька років, то ця праця не стала би предметом безпристрасного обговорення. Вона була би проголошеною – і багато хто ще це зробить – казкою, пліткою від заплутаних відсторонених проблем, що спираються на повітря; мильною бульбашкою яка лопає від наймешого дотику серйозної думки, працею що не має підвалин. Навіть древні та «забобонні та довірливі» класичні письменники не згадують про це у ясних без помилок термінах, і самі символи не дають натяку на існування такої системи. Таким був загальний вирок. Але коли буде доведено по за сумнівом, що ствердження азійських народів про

існування Таємної Науки та Езотеричної Історії Світу, засновані на фактах, хоча до цього часу вони не відомі масам і є прихованою таємницею навіть для вчених – бо останні ніколи не мали ключа до правильного усвідомлення численних натяків від древніх класиків – і що це не казки, а дійсність, то ця праця стане піонером, передвісником багатьох таких книг. Ствердження, що до цього часу навіть ключі, відкриті деякими вченими, опинилися заіржавілими для застосування і що вони є лише мовчазними свідками того, що існують таємниці позаду покрива недосяжні без нового ключа, ствердження це спирається на численні докази, щоби бути з легкістю відкинутим. Приклад може бути наведений з історії Франк-Масонства.

У власній праці «Окультизм Масонство» Рагон, відомий вчений масон Бельгії, правильно або ні, ганить англійських масонів за те, що вони заматеріалізували та збезчестили масонство, яке було одного часу засноване на Древніх Містеріях, та прийняли з причини помилкового розуміння походження ремесла назв «Франк-Масонства» та «Франк-Масони». Помилка ця виникла, пише він, завдяки тим, хто пов'язує масонство з побудовою Храму Соломона. Він сміється над цією ідеєю та каже: «Француз добре знав, що коли він приймав назву вільного каменяря, то не було питання про побудову будь якої найменшої стіни, але що він як посвячений у Сокровенні Містерії під назвою Франк-Масонство, які могли бути лише продовженням або відновленням Древніх Містерій, перетворювався на «каменяря» на вподоби до Аполлона або Амфіона. І хіба не знаємо ми, що древні посвячені поети, коли казали про підвалини міста, мали на увазі під цим ствердження Доктрини? Таким чином, Нептун Бог розуму, і Аполлон Бог речей прихованих, постали у вигляді каменярів перед Лаомедоном, батьком Пріама, щоби допомогти йому побудувати Місто Трою – тобто запровадити релігію троян».

Такі туманні фрази з подвійним сенсом у надлишку зустрічаються поміж древніх класичних письменників. Тому, якщо була зроблена спроба навести приклад, що Лаомедон був засновником гілки Архаїчних Містерій, у яких прив'язана до землі матеріальна душа, Четвертий Принцип, була уособленням не вірної дружини Менелая, у прекрасній Олені, і якби Рагон не підтвердив того, що ми стверджували, нам могли сказати, що жоден класичний письменник не каже про це і що Гомер зображує Лаомедона як будівельника міста, але не як засновника Езотеричного Культур або Містерій. Хто ті, хто за виключенням декількох Посвячених, можуть зрозуміти у наш час мову та правильне значення таких символічних термінів? Але хоча ми вказали на не зрозумілі символи що до нашої тези, все ж залишається декілька важких перешкод, які мусять бути подолані. Найбільш важливою з таких перешкод є хронологія. Але цьому навряд чи можна допомогти. Важкість між хронологією теологів та геологів, підтриманих всіма антропологами матеріалістами, які приписують людині давність та природу відповідно до власних теорій – що могла зробити письменниця цієї праці, окрім того що вона зробила? Коли телогія розташовує Потоп за 2448 років до Різдва Христового, а Творіння Світу лише 5890 років, і коли точні дослідження за методами «точної» науки примусили геологів та фізиків визначити період утворення кори на нашій Земній кулі терміном між десятком та тисячою мільйонів років, і якщо антропологи мають розбіжності відносно появи людини від 25.000 до 500.000 років – то що може зробити вивчаючий Окултну Доктрину, як не сміливо подати світові Езотеричні обчислення?

Але щоби виконати це, прийшлося надати підтвердження і навіть деякі «історичні» докази, хоча всі знають істину цінність так званих «історичних доказів». Або чи з'явилася людина на Землі 18.000 або 18.000.000 років, тому це не має значення для неосвіченої історії, бо вона почалася лише біля двох тисяч років до нашої ери і наразі безнадійно б'ється проти руйнівних думок навколо неї. Все ж, з причини поваги до точної науки, на якій вихований середній читач, навіть це скорочене минуле залишилося би позбавленим сенсу, якби Езотеричні Вчення не були

підтверджені та підтримані – де лише можливо – посиланнями на історичні імена так званого історичного періоду. Це і є єдиний путівник, який може бути наданий початківцю, до того як йому буде дозволено потрапити у незнайомі йому закутки того темного лабіринту який має назву доісторичних часів. Ми підкорилися цій необхідності. Ми сподіваємося лише, що бажання виконати цю умову, яка примусила автора цієї праці постійно наводити древні та сучасні свідоцтва як підтвердження архаїчного та цілком не історичного Минулого, не кине на неї звинувачення у тому, що змішала без порядку різні та далеко відокремлені один від одного періоди історії та перекази. Але літературна форма та метод мусять бути принесені у жертву для більшої ясності загального викладення.

Щоби виконати задумане, автор мусила була застосувати доволі незвичний метод поділу кожного тому на три частини; з яких лише перша є послідовною, хоча і уривчастою історією Космогонії та Еволюції Людства на цій Планеті. Викладення Космогонії а далі Антропогезиса Людства потребувало показати, що жодна Релігія від самого раннього періоду, ніколи не була заснована цілком на видумці, що жодна не була предметом особливого одкровення і що лише догма, як така постійно вбивала початкову істину. І нарешті, що жодне Вчення яке отримало початок від людини, жодне вірування, яким би не було воно освяченим древністю та традиціями, не може порівнятися у сокровенності з релігією Природи. Ключ мудрості, що відчиняє важку Брамю до Таємниці внутрішніх святилищ, може бути знайдений лише у її лоні. І це лоно існує у країнах, вказаних великим ясновидцем минулого віку (18) І.Сведенборгом. Там лежить Серце Природи, те Святилище звідки прийшли перші раси первобутного людства і яке є колискою фізичної людини.

Такими є грубі обриси вірувань та вчень архаїчних ранніх Рас, які містяться до цього часу у таємних Записах. Але наші пояснення далеко не всеохоплюючі, так саме вони на це не претендують, так саме і на те, що вони розглянуті за допомогою лише трьох або чотирьох ключів з сімох Езотеричного тлумачення, і навіть це було виконано лише частково. Праця занадто величезна, щоби була задуманою а ще більше виконаною однією людиною. Головною нашою турботою було просто підготувати ґрунт. Ми сподіваємося що це нам вдалося. Ці два томи складають працю піонера, який пробив собі шлях у майже не прохідних зарослях незайманих лісів Країни Окультного. Започаткована рубка та викорінення смертельних упас-дерев забобонів, упереджень та невігластва, так щоби ці два томи могли надати вивчаючому належну підтримку до інших праць. Доки сміття віків не буде викинуте з мізків теософів, яким присвячені ці сторінки, до тог часу неможливо, щоби більш практичне Вчення яке міститься у третьому томі було усвідомленим. Відповідно друк третього тому залежатиме від того як будуть сприйняті теософами та містиками томи перший та другий цієї праці.

SATYAT NASTI PARO DHARM
НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ

О. П. БЛАВАТСЬКА

ТАЄМНА ДОКТРИНА

Т О М ІІІ

КЛЮЧ ДО ТАЄМНИЦЬ ДРЕВНЬОЇ ТА СУЧАСНОЇ НАУКИ ТА ТЕОЛОГІЇ

«НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТИНУ»

Переклад з видання Російського Теософського Товариства м. Москва 1993 рік

м. Київ 2015 рік.

Проблема життя – людина. Магія, або точніше, Мудрість є розвинене знання сил внутрішньої людини – ці сили є божественними еманациями – тому, що інтуїція є сприйняття їх начал і посвячення – наш вступ до цього знання. Ми починаємо з інстинкту, закінчуємо – всезнанням.

А.Вільдер

Що стосується того, що ти чув від інших, які запевняють маси, що душа коли вже звільнена від тіла, не страждає... від зла та несвідома - я розумію, що ти дуже обізнаний у вченнях, отриманих від наших предків, та у священних таїнствах Діоніса, щоби повірити ним, бо містичні символи, добре нам відомі, належать Братству.

Плутарх

ВСТУП

«Влада належить тому, хто знає»; це дуже стародавня аксіома. Знання – першим кроком до якого є здатність досягнути істину, відокремити дійсне від помилкового – існує лише для тих, хто звільнився від всіх упереджень, переміг власний людський егоїзм та готовий сприйняти кожну істину, якщо вона буде показана. Таких дуже мало. Більшість оцінює будь яку працю у відповідності до аналогічних упереджень її критиків, які у свою чергу більше керуються популярністю або не популярністю автора, ніж якостями власне самої праці. Тому по за межами кола теософів, цій праці забезпечений ще більш холодний прийом з боку широкої спільноти, ніж двом попереднім. У наші дні будь яке ствердження не може розраховувати на чесне судження або навіть на слухання, якщо його аргументи не відповідатимуть лініям загальноновизнаних досліджень, суворо у межах офіційної Науки або ортодоксального Богослов'я.

Наш вік – це парадоксальна аномалія. Він переважно матеріалістичний і так саме набожний. Наша література, наша сучасна думка і так званий прогрес – обидва йдуть цими двома паралельними лініями, так по недолугому не відповідними одна до другої, та все ж так популярними та ортодоксальними, кожна по своєму. Той хто наважиться провести третю лінію, рисочку з'єднання та примирення між ними – мусить бути готовий до найгіршого. Оглядачі викривлятимуть його працю, підлабузники від Церкви та Науки будуть його висміювати; опоненти викривлено цитувати і його відкинуть навіть благочестиві бібліотеки. Абсурдно не правильні уявлення, які виникли у так званих культурних колах суспільства що до древньої Релігії Мудрості (Бодхізму) після появи ясних та науково викладених пояснень у «Езотеричному Буддизмі», є гарним прикладом що до цього. Вони можуть бути застереженням навіть для тих теософів, які загартовані у боротьбі служіння власній Справі, та не бояться виступати власним пером проти догматичних припущень або наукових авторитетів. Та все ж, як би не намагалися теософічні письменники, ні матеріалізм, ні доктринальний пієтизм не будуть чесно дослухатися до їх Філософії. Їх доктрини будуть систематично відкидатися та їх теоріям не дадуть місця навіть у рядках наукових одностенів, що змінюють «робочі гіпотези» одна за другою. Для прихильника «аніمالістичної» теорії наші космічно-генетичні та антропо-генетичні теорії у кращому випадку, лише «казки». Бо тим, хто бажає ухилитися від будь якої моральної відповідальності, безсумнівно, краще визнати походження людини від спільного мавпячого предка та бачити свого брата у безмовному, безхвостому бабуїні, ніж визнати батьківство Пітрі, «Синів Бога» та впізнати у якості свого брата стражденного з нетрів.

«Назад, не підходьте!» - кричать у свою чергу прихильники пієтизму. «З шановних парафіян християн, ви ніколи не зробите езотеричних буддистів!».

Правду кажучи, ми жодним чином не намагаємося здійснити цю метаморфозу. Але це не може та не мусить зашкодити теософам казати те, що вони мусять, особливо до тих, хто протиставляє нашому вченню Сучасну Науку лише для того, щоби забезпечити успіх власним спрямуванням та особистій славі. Якщо ми не можемо довести багатьох наших засад, то не більше можуть і вони; все ж, ми можемо показати як замість наведення історичних та наукових фактів – для тих хто знає менше за них та розраховує на вчених, щоби останні допомогли сформуванню точки зору – більшість наших вчених здається, спрямовують власні сили на знищення древніх фактів або викривлення їх з метою перетворення їх на милиці своїм власним особливим поглядам. Це буде зовсім не у вигляді злісних нападів або навіть критики тому, бо автор цих рядків визнає, що більшість тих, чиї помилки вона бачить, стоять вище за неї у вченості. Але велика вченість не виключає упереджень та пристрастей і так саме не є муром проти самовпевненості, а швидше навпаки. Окрім того, лише у ім'я законного захисту наших власних стверджень, тобто заради реабілітації Древньої Мудрості та її великих принципів, ми маємо намір випробувати наших «великих авторитетів».

Дійсно, якщо заздалегідь не відповісти на деякі заперечення що до головних засад цієї праці – які без сумніву будуть висунуті від того або іншого вченого з приводу езотеричного характеру всіх архаїчних та древніх праць з Філософії – то викривлень не уникнути. Один з головних моментів цієї праці у тому, що звертається увага на присутність у писаннях древніх арійців, греків та інших видатних філософів, так саме як і у всіх священних писаннях світу, глибоко езотеричної алегорії та символізму. Другою метою є довести, що ключ до тлумачення, у такому вигляді як він дається Східним Індо-Буддійським каноном Окультизму, підходить до християнських Євангелій так саме як до архаїчних єгипетських, грецьких, халдейських, перських і навіть єврейських Книг Мойсея – та мусить бути загальним для всіх народів, якими відмінними не були би їх відповідні методи та екзотеричні «маскування». Ці наші претензії зустрічають відсіч з боку деяких відомих вчених нашого часу. У власних Едінбургських Лекціях професор М.Мюллер відкинув це головне ствердження теософів та вказав на індуські Шастри та пандитів, які нічого не знають про такий Езотеризм. Цей вчений санскритолог заявляє, що немає жодного езотеричного елемента, прихованого сенсу або «маскувань» ні у «Пуранах» ні в «Упанішадах». Приймаючи до уваги, що слово «Упанішада» означає за перекладом «Таємна Доктрина», то така заява, м'яко кажучи, дивна. Сер М.Віл'ямс знову таки дотримується такої самої думки про Буддизм. Послухати його, значить визнати, що Готама Будда був ворогом будь якої претензії на Езотеричне вчення. Сам він ніколи не викладав! Всі такі «претензії» на окультне знання та «магічні сили» зобов'язані власним походженням пізнішим Архатам, послідовникам «Світла Азії»! Професор Б.Джовет у свою чергу, так само з презирством залишає без коментарів «абсурдні» тлумачення «Тімея» Платона та Книг Мойсея неоплатоніками. У Платонівських «Діалогах» немає жодного вітерця східного (гностичного) духу Містицизму або будь якого наближення до Науки, каже Реріус – професор грецької мови. На завершення до всього, ассириолог професор Сейс, хоча він не заперечує присутності сокровеного значення у асирійських табличках та клинописній літературі – «більшість з священних текстів написані так, що їх можуть зрозуміти лише посвячені» - все ж, наполягає на тому, що «ключі та тлумачення» до них наразі в руках ассириологів. Сучасні вчені, стверджує він, володіють ключами до тлумачення Езотеричних Записів, «якими не володіли навіть посвячені жреці (Халдеї)».

Таким чином, на думку наших сучасних сходознавців та професорів, у дні єгипетських та халдейських астрономів Наука була на стадії дитинства. Паніні, видатний граматик, не був знайомий з мистецтвом письма. Так саме і Володар Будда та всі інші в Індії впритул до 300 р. до Різдва Христового. Велика неосвіченість царювала у дні індійських Ріші і навіть у дні Фалеса,

Піфагора та Платона. Дійсно, теософи мусять бути упередженими невігласами, щоби говорити так як це роблять вони перед такими вченими доказами про зворотнє.

Істинно, це виглядає так, неначе від часів створення світу був лише один вік знання на землі – і цей вік наш. У сутінках сірого світанку історії стоять бліді тіні Мудреців древності, уславлені на весь світ. Вони безнадійно шукали істинний сенс їх власних Містерій, дух яких їх покинув, не відкрився Ієрофантам та залишився латентним у просторі впритул до прищестя посвячених сучасної Науки та Досліджень. Яскравість денного світла знання лише наразі прийшла до «Всезнайки», який гріється на сонечку індукції та займається Пенелоповою працею «робочих гіпотез» і голосно заявляє про власне право на всеохоплююче знання. Чи може у такому випадку будь хто дивуватися, що за сучасних поглядів, вченість древнього філософа, а інколи його безпосередніх послідовників у минулі віки, завжди була безкорисною для світу та його самого? Бо як вже не одного разу та цілком ясно було сказано, у той час коли Ріші та древні Мудреці далеко пішли за межі посушливих полів міфів та забобонів, середньовічний вчений і навіть середній вчений вісімнадцятого сторіччя завжди більш або менш були під впливом їх «над-природної» релігії та вірувань. Правда, загально визнано, що деякі древні та так саме середньовічні вчені, такі як Піфагор, Платон, Парацельс та Р.Бекон, та цілий сонм уславлених імен за ними, дійсно залишили чимало віх на копальнях Філософії та на недосліджених покладах Фізичної Науки. Але далі, дійсні розкопки їх, плавка золота та срібла, шліфовка коштовного каміння – всім цим ми зобов'язані наполегливій праці сучасної людини Науки. І хіба не її неперевершеному генію ми зобов'язані тим, що неосвічений та до цього часу обманутий світ наразі має борг перед нею за правильне знання істинної природи Космоса, дійсного походження Всесвіта та людини, як це відкрито у автоматичних та механічних теоріях фізиків, у відповідності до строго наукової філософії? До нашої культурної ери, наука була лише назвою; Філософія – помилкою та пасткою. У відповідності до цих скромних претензій сучасних авторитетів на володіння справжньою Наукою та Філософією, Дерево Знання лише щойно виросло з мертвих бур'янів забобонів, на вподобі до чудового метелика з огидного кокона. Тому нам немає за що бути вдячними нашим прабатькам. У кращому випадку древні лише приготували землю, але саме сучасники стали тими землеробами які посіяли сім'я знання та виростили ті чудові рослини, ім'я яким заперечення та агностицизм.

Та все ж, погляди теософів не такі. Вони підтверджують те, що було сказано двадцять років тому. Недостатньо говорити про «недолугі концепції не культурного минулого» (Тиндаль); про «*parler enfantin*» великих поетів (М.Мюллер); про «абсурдність» неоплатоніків (Джовет); та про неосвіченість халдейських та асирійських посвячених жреців що до власних символів у порівнянні зі знаннями тих самих символів британськими сходознавцями (Сейс). Бо жодна кількість пихи не може приховати тих інтелектуальних рудників, з матеріалів яких відшліфовані уявлення такої кількості сучасних філософів та вчених. Багато з таких, найбільш видатних європейських вчених, які надбали шану та повагу лише за перевдягання ідей цих древніх філософів, до яких вони завжди виявляють зверхність – але про це судитиме безпристрасне потомство. Тому цілком недалекий від істини здається ствердження у «Викритій Ізиді» про деяких сходознавців та вчених наразі не вживаних мов, що у власній зверхності вони швидше втратять логіку та здатність міркувати, ніж погодяться, що древні філософи знали дещо таке, чого не знають сучасні.

Тому, що частина цієї праці розповідає про Посвячених та таємне знання, яке повідомляється під час Містерій, то у першу чергу потрібно розглянути ствердження тих, хто наперекір факту, що Платон був Посвяченим, кажуть що у його працях неможливо знайти будь яку приховану Містику. Між сучасними вченими з грецької та санскритської літератури дуже багато таких, які схильні відмовлятися від фактів на користь власних упереджених теорій. За кожної

можливості вони забувають не лише про численні зміни у мові, але і про те, що алегоричний стиль, писань філософів древності та таємність містиків мали своє *raison d'être*; що як до-християнські, так і після-християнські класичні письменники – у будь якому випадку більшість їх – давали священну обітницю ніколи не видавати таємниць, які їм повідомлялися у святилищах, і що вже цього одного достатньо, щоби приводити до помилок власних перекладачів та профанів критиків. Але як це стає одразу зрозумілим, ці критики нічого схожого не визнають.

Більше ніж протягом двадцяти двох віків кожний хто читав Платона, усвідомлював, що він на вподобі до більшості інших видатних грецьких філософів, був посвяченим; і тому як пов'язаний Обітницею, він міг говорити про деякі речі лише алегорично. Його повага до Містерій безмежна; він відкрито визнає, що пише «загадково» і ми бачимо, як він робить все, щоби приховати дійсний сенс власних слів. Кожен раз, коли справа стосується вищих таємниць Східної Мудрості – космогонії всесвіту або ідеального світу – Платон загортає свою Філософію у глибоку темряву. Його «Тімей» такий заплутаний, що ніхто окрім Посвяченого не зрозуміє його сокровенного сенсу. Як написано у «Викритій Ізиді»: «Міркування Платона у «Пірі» про створення, або швидше про еволюцію перших людей, та нарис про космогонію у «Тимей» мусять сприйматися алегорично, якщо ми їх взагалі сприймаємо. Саме цей сокровенний піфагорійський сенс «Тімея», «Кратилу», «Парменіду» та декількох інших діалогів представляють те, що нео-платиніки наважилися викладати у кількості, яку їм дозволяє теургічна обітниця збереження таємниці. Піфагорійська доктрина про те, що Бог є Вселенський Розум розповсюджений у всьому існуючому та догмат, що душа безсмертна – є головними характерними рисами у цих на перший погляд недолугих вченнях. Його благочестя та велика повага, яку він відчував по відношенню до Містерій, є достатніми доказами, що Платон не дозволив би перемоги над тим глибоким почуттям відповідальності, яке відчуває кожен Адепт. «Постійно удосконалюючись в Містеріях, людина лише там стає істинно досконалою» - пише він у «Федрі». Він не приховував власного незадоволення, що Містерії стали менш сокровенними ніж раніше. Замість профанації їх, допуском до них багатьох, він би охороняв їх від усіх, окрім самих серйозних та гідних своїх учнів. У той час коли він на кожній сторінці згадує Богів, його монотеїзм по за сумнівом тому, що вся низка його міркувань каже про те, що під терміном «Боги» він має на увазі клас істот, більш низьких, ніж Божества, та які лише на рівень вищі за людину. Навіть Йосип відчув та визнав цей факт не дивлячись на уроджену упередженість. У власному відомому нападі на Апіона, цей історик пише: «Все ж, ті греки, які філософствували що до істини, не були невігласами у будь чому... так саме вони не майнули відчути непрозорі поверхні міфічних алегорій, внаслідок чого вони їх справедливо не поважали... Цим зачеплений, Платон пише, що немає необхідності допускати будь кого з інших поетів у «Державу» і він категорично відкидає Гомера після того коли «поклав вінець» та запалив перед ним фіміам, і це насправді для того, щоби той своїми міфами не зруйнував ортодоксальної віри у єдиного Бога».

І це є «Бог» всіх філософів. Бог безкінечний та без особистий, або не уособлений. Все це та більше, з чого ми не можемо тут цитувати за відсутністю місця, призводить до переконаності що, а) тому, що всі Науки і Філософії були зосереджені в руках храмових Ієрофантів, то Платон як Посвячений, мусив знати їх, і б) що вже одного логічного висновку від цього достатньо, щоби визнати правоту будь якої людини у тому, що вона розглядає праці Платона алегоричними та «темними висловлюваннями», прихованими істинами, які він не мав права розголошувати.

Коли це встановлено, то яким чином сталося, що один з кращих знавців грецької літератури в Англії професор Джовет, сучасний перекладач праць Платона, намагається довести, що жоден з діалогів, «Тімей» у тому числі – не містить у собі елементів Східного Містицизму? Ті хто у стані відрізнити істинний дух Платонівської Філософії, навряд будуть переконані тими

аргументами, які голова Беліол Коледжу викладає перед своїми читачами. Для нього без сумніву «Тімей» може бути «неясним та відштовхуючим», але так саме безсумнівно і те, що ця неясність не виникла, як професор розповідає власній публіці, «у дитинстві фізичної науки», а швидше у дні її сокровенності; не від «плутанини між теологічними, математичними та фізіологічними поняттями», або від «бажання охопити всю Природу, не володіючи знанням її часток». Бо математика та геометрія були хребтом окультної космогонії і відповідно «Теології», і фізіологічні поняття древніх Мудреців кожен день мають підтвердження від сучасної Науки, на край випадок для тих хто знає, як читати та розуміти древні Езотеричні праці. «Знання часток» допомагає нам мало, якщо це знання веде нас лише до невігластва що до Цілого або «природи та розуму Загального», як Платон називає Божество, та примушує нас робити великі помилки найбільш неосвіченим способом внаслідок застосування наших хвалених індуктивних методів. Платон можливо був «нездатним застосовувати індуктивний метод або узагальнювати у сучасному сенсі», він міг бути не ознайомленим з циркуляцією крові, яка як нам кажуть «була абсолютно не відома йому», але немає нічого, чим можна заперечити, що він знав що таке кров і це більше ніж те на що може претендувати будь який сучасний фізіолог або біолог.

Хоча професор Джовет надає «фізичному філософу» більшу кількість знання, ніж будь який інший сучасний коментатор або критик, все ж, його критика значно більша за схвалення – можна процитувати його власні слова, щоби ясно відчувати його пристрасність. Так він каже: «Поставити почуття під контроль розуму; відшукати будь який шлях у лабіринті або хаосі видимого, чи то суворий шлях математики або більш вільні за аналогії між людиною та світом, світом та людиною; розуміти що все має власну причину та спрямоване до завершення – це дух древнього фізичного філософа. Але ми не надаємо високої оцінки умовам усвідомлення, яким він був підлеглий, так само і ідеї за які хваталася його уява, не мають впливу на нас. Бо він між розумом та матерією; він під владою абстракції, його уявлення беруться майже навмання з зовнішньої природи, він бачить світло, але не бачить предметів які це світло відкриває; він наближає впритул речі які здаються нам такими далекими, наче два полюси тому, що між ними він нічого не знаходить».

Останнє ствердження, вочевидь не до смаку сучасному «фізичному філософу», який бачить «предмети», але не бачить світла Вселенського Розуму, що відкриває їх, тобто чинить діаметрально протилежним чином. Тому вчений професор робить висновок, що древній філософ, про якого він наразі судить за Платонівським «Тімеєм», можливо чинив не по філософському і навіть не розумно. Бо: «Він не очікувано переходить від осіб до ідей та чисел, та навпаки, він плутає об'єкт з суб'єктом, першу та кінцеву причини, та замріяний геометричними фігурами губиться у почуттях. Наразі з нашого боку потрібні зусилля розуму для того, щоби зрозуміти його подвійну мову, або усвідомити характер знання та геній древніх філософів, який за таких умов (?) здається божественною силою, що у багатьох випадках передбачив істину». Чи мається на увазі під «за таких умов» наявність невігластва та ментальної тупості у «генії древніх філософів» або будь що інше – ми не знаємо. Але для нас цілком зрозуміло значення цих висловлювань. І вірить чи ні Регнус – професор грецької мови у сокровенне значення геометричних фігур та у Езотеричний «жаргон», він все ж, визнає «подвійну мову» у писаннях цих філософів. Звідси ясно, що він все ж, припускає існування сокровеного значення, яке мусило мати власне тлумачення. То чому він сам собі заперечує на наступній сторінці? І чому він мусить відмовляти «Тімею» - цьому переважно піфагорійському (містичному) Діалогу – у будь якому окультному значенні, та так намагатися запевнити своїх читачів, що: «Вплив «Тімея» на наступні покоління, частково зобов'язаний непорозумінню». Наступна цитата з його Вступу у пряому протиріччі з попереднім текстом. «У можливих глибинах цього діалогу неоплатоніки знаходили сокровенне значення у зв'язку з єврейськими та християнськими Священним Писаннями, та вивели звідти доктрини, цілком

відмінні від духу Платона. Вони вважали, що він був натхненним Святим Духом або отримав власну мудрість від Мойсея, вони здається побачили у його писаннях християнську Трійцю, Слово, Церква ... у неоплатоніків був метод тлумачення, за яким вони могли визначити будь яке значення з будь яких слів. Насправді вони не могли відрізнити думку одного філософа від іншого, або відрізнити серйозні думки Платона від його фантазій... (Але) не існує небезпеки, що сучасні коментатори «Тимея» відновлять абсурдність неоплатоніків».

Жодної небезпеки, звісно, немає за тієї простої причини, що у коментаторів ніколи не було ключа для окультних досліджень. Але до того як промовити інше слово на захист Платона та неоплатоніків, потрібно запитати вченого голову Беліос Коледжу, що він знає або може знати про Езотеричний канон тлумачення? Під терміном «канон» тут мається на увазі ключ, який передавався усно «рот до вуха», Вчителем своєму учню або Ієрофантом кандидату на посвячення; так робилося протягом віків з тих часів, коли внутрішні – не публічні – Містерії були найбільш священною установою в кожній країні. Без такого ключа, жодне правильне тлумачення ні «Діалогів» Платона, ні будь якого Священного Писання, починаючи з «Вед» до Гомера та від «Зенд-Авести» до Книг Мойсея, неможливе. Звідки у такому випадку шановний доктор Джовет знає, що тлумачення різних священних книг народів, зроблені неоплатоніками, представляють собою «абсурдності»? І знову, де він отримав можливість дослідити ці «тлумачення»? Історія нам каже, що всі такі праці були знищені батьками християнської Церкви та їх знову наверненими фанатиками, де лише вони траплялися. Сказати, що такі люди як Аммоній, геній та святий, чия вченість та святе життя принесли йому титул Теодидакта («Богом-навченого»), або Плотин, Порфирій та Прокл були «нездатні відрізнити думку одного філософа від іншого або відрізнити серйозні думки Платона від його фантазій», значить поставити себе, як вченого у недолуге становище. Це дорівнює ствердженню, що а)десятки найбільш відомих філософів, великих вчених та Мудреців Греції та Римської імперії були недоумками та б)що всі інші тлумачи, шанувальники грецької Філософії, деякі з них – найкращі розуми нашого часу, які не погоджуються з Джоветом – так саме є недоумками, і жодним чином не кращі за тих, ким вони захоплюються. Тональність вищенаведеного повідомляє про дуже наївну самовпевненість, навіть по відношенню до нашого часу само схвалення, та вигук самозахоплення. Ми мусимо порівняти погляди цього професора з поглядами деяких інших вчених.

Професор О.Вілдер з Н'ю-Йорку, один з кращих знавців праць Платона нашого часу, торкаючись Аммонія, засновника школи неоплатоніків, каже: «Його глибока духовна інтуїція, його широка вченість, його знайомство з отцями християнської Церкви, Пантеном, Климентом та Афенагором та найбільш знаними філософами того часу – все робило його найбільш придатним для цієї праці яку він так старанно виконав. Йому трапилося притягти до власних поглядів великих вчених та громадських діячів Римської імперії, які були мало схильні витратити час на діалектичні пошуки або забобонні обряди. Результати його діяльності до цього часу відчутні у всіх країнах християнського світу; кожна видатна система доктрини наразі носить на собі відбитки його творчої руки. Кожна древня філософія мала власних прихильників між нашими сучасниками; і навіть Юдаїзм ... набув змін, підказаних для нього «Богом-навченим» олександрійцем... Він був людиною з рідкою вченістю та обдаруваннями, вів бездоганне життя та був привабливим. Його майже надлюдський світогляд та інші переваги принесли йому титул Теодидакта, але він взяв за приклад Піфагора і прийняв лише титул Філалетейнина або шанувальника істини». Це було би щастям для істини та факта, якби наші сучасні вчені так саме скромно ступали стопами своїх великих попередників. Але вони – не філалетейни! Окрім того ми знаємо, що: «На вподобі до Орфея, Піфагора, Конфуція, Сократа та самого Ісуса, Аммоній нічого не виклав письмово. Замість цього він передав власні, найбільш важливі доктрини належним чином, підготовленим та дисциплінованим

особам, та поклав на них обов'язок збереження таємниці, як це робили до нього Зороастр та Піфагор, а так саме у Містеріях. За виключенням декількох трактатів, написаних його учнями, ми маємо лише заяви його противників, завдяки яким можемо побачити чому він вчив». Імовірно саме за цими пристрасними поданнями таких «супротивників», вчений оксфордський перекладач Діалогів Платона прийшов до висновку, що: «Те що було дійсно великим та дійсно характерним для нього (Платона), його зусилля зрозуміти та зв'язати абстракції, зовсім не було зрозумілим ними (неоплатоніками)» (?). Він доволі зверхньо висловлюється що до древніх методів інтелектуального аналізу, що: «На цей час ... древнього філософа потрібно тлумачити з власної точки зору та за сучасною історією думки». Це дорівнює висловленню, що древнє-грецький канон пропорцій (якщо його будь коли знайдуть) і Афіна Промахус роботи Фідія, у наш час мусять розглядатися з точки зору сучасної історії архітектури та скульптури, за Альбертом Холлом та Меморіальним Монументом, і дивними мадоннами у кринолінах, розкиданих по прекрасній Італії. Професор Джовет відзначає, що «містика не критика». Ні: але так саме критика не завжди представляє собою безпристрасне та здорове судження. *La critique est aisee, mais l'art est difficile.* І такого «мистецтва» нашому критику неоплатоніків, не дивлячись на його грецьку вченість, не вистачає від а до я. Так саме він, цілком очевидно, не володіє ключем до істинного духа Містицизму Піфагора і Платона тому, що він навіть у «Тимеї» заперечує елемент східного Містицизму та намагається довести, що грецька Філософія мала вплив на Схід, але забуває, що істина саме у зворотному, тобто що «більш глибокий та більш всебічний дух Орієнталізму» - через Піфагора та його особисте посвячення у Містерії – потрапив у самі глибини душі Платона. Але доктор Джовет цього не бачить. Так саме він не підготовлений, щоби дозволити що будь що добре та розумне – у відповідності до «сучасної історії думки» - могло будь коли з'явитися з цього Назарету Язичницьких Містерій; так саме він не дозволяє що у «Тимеї» або у будь якому іншому Діалогі є будь що сокровенне, що можна було би тлумачити. Для нього: «Так званий містицизм Платона чисто грецький, що виник від недосконалого знання та високих мотивів, і є породженням віку, у якому філософія ще не звільнилася цілком від поезії та міфології». Між декількох інших помилкових стверджень особливе місце займають заяви а) що Платон у власних писаннях цілком вільний від будь яких елементів Східної Філософії, і б) що кожний сучасний вчений, хоча сам не містик, не кабаліст, може претендувати на право висловлювати власну думку про Езотеризм, - проти чого ми заперечуємо. Щоби це робити, потрібно надати більш авторитетні ствердження, ніж наші та навести свідоцтва інших вчених так саме великих як Джовет, якщо не більш видатних спеціалістів, щоби вони знищили аргументи Оксфордського Регус-професора грецької мови.

Що Платон беззаперечно був гарячим прихильником та послідовником Піфагора, ніхто не може заперечувати. Так саме у однаковій долі беззаперечно, як про це сказав Маттер, що Платон, з одного боку успадкував його доктрини, а з іншого отримувал власну мудрість з тих самих джерел, що і Самосський Філософ. А доктрини Піфагора – східні до мізків кісток і навіть брамінські, бо цей великий філософ завжди звертав увагу на далекий Схід, як на джерело, звідки він отримав власну інформацію та Філософію; і Кольбрук показує, що Платон робить те саме зізнання у власних Листах і каже, що він отримав своє вчення «з древніх та священних доктрин». Більше того, як ідеї Піфагора, так і Платона занадто гарно співпадають з системами Індії та Зороастризму, щоби дозволити будь який сумнів що до їх походження для будь кого, хто знайомий з цими системами. І знову: «Пантен, Афенагор та Климент були навчені філософії Платона і розуміли її єдність з східними системами». Історія Пантена та його сучасників може надати ключа до Платонічних ідей, зі східними елементами, які так вражають переважають у Євангеліях над єврейськими Священними Писаннями.

ВІДДІЛ І

ПОПЕРЕДНІЙ ОГЛЯД

Посвячених, які придбали сили та трансцендентне знання, можна простежити від нашого часу до Четвертої Корінної Раси. Тому, що велика кількість предметів, які потрібно обговорити, не дозволяє додати історичну главу, якою історично правдивою не була би вона, буде відкинута а priori як кошунство та видумки, і Церквою і Наукою - то ми лише торкнемося цього предмета. Наука викреслює як забажає та як дозволяє фантазія дюжинами імена древніх героїв лише тому, що у їх біографіях занадто багато міфічного елементу. Церква наполягає, щоби біблійні патріархи вважалися історичними особами та називає власних семеро «Ангелів Зірок» «історичними каналами та посередниками Творця». Обидві сторони праві тому, що у кожній є міцна партійна підтримка. Людство у кращому випадку представляє собою жалку Панургову отару, що йде сліпо за поводитирем, що трапився на цей момент. Людство, у будь якому випадку більшість його, не бажає самотійно думати. Воно розглядає за образу смиренне запрошення ступити на мить за межі старих розбитих шляхів та міркує самотійно потрапити на новий у іншому напрямку. Дайте йому вирішити незнайоме завдання і якщо його математикам не сподобається його вигляд і вони відмовляться братися за його вирішення, то не знайомий з математикою натовп буде дивитися на невідому величину та, безнадійно заплутаний у різних іксах та ігреках як на обман та повернеться щоби порвати на шматки порушників їх інтелектуальної Нірвани. Цим мабуть можна пояснити легкість та надзвичайних успіх, з яким Римська Церква повертає у власну віру номінальних протестантів та вільних думками, ім'я яким легіон, але які ніколи не намагалися самі думати про ці найбільш важливі та вражаючі проблеми внутрішнього єства людини.

Та все ж, якщо на свідчення фактів, записів, що збереглися в історії, та безперервних анафем Церкви проти «Чорної Магії» та Магів проклятого Каїнового роду, не звернути увагу, то наші намагання дійсно будуть слабкими. Коли протягом декількох тисячоріч деякий гурт людей ніколи не зупиняв власний голос проти Чорної Магії, то звідси обов'язковий висновок, що якщо Чорна Магія існує як реальний факт, то мусить існувати на протигагу Біла Магія. Фальшиві срібні монети не могли існувати якби не було справжніх срібних монет. Природа подвійна, щоби вона не робила, і вже одне це переслідування з боку церкви мусило було давно відкрити очі публіки. Якби не намагалися мандрівники шукати кожний факт, що до аномальних сил якими обдаровані деякі люди у «язичницьких» країнах; якби вони не намагалися виробляти фальшиві настрої на таких фактах і – за древнього прислів'я – «називати білого лебедя чорним гусаком» щоби вбити його, все ж, свідоцтва, хоча би римо-католицьких місіонерів потрібно взяти до уваги, коли вони повним складом підтверджують визначені факти. Так саме не треба не зважати на їх свідоцтва показами що до існування таких сил лише тому, що вони бажають бачити у деяких проявах руку Сатани. Бо що вони кажуть про Китай? Ті місіонери, які прожили у цій країні роки, серйозно вивчали кожний факт та вірування, які могли стати перешкодою у їх успіхах, що до навернення, та хто ознайомився з усіма екзотеричними обрядами як офіційної релігії, так і сектантськими, всі клянуться, що існує деяке утворення людей, до якого ніхто не має доступу, окрім імператора та відібраних вищих сановників. Декілька років тому, перед війною у Тонкіні, архієпископ Пекіна, за доносами декількох сотень місіонерів – християн писав до Риму та передавав розповідь, яка була надіслана двадцять п'ять років тому та була широко розповсюджена у церковних газетах. Вони розкрили, було сказано, таємницю відомих офіційних депутацій, які під час небезпеки надсилалися імператором та керуючою владою до власних Шеу та Кіуай, як їх називають в народі. Ці Шеу та Кіуай, пояснюють вони, були Духи гір, обдаровані великими силами. «Неосвіченими» масами народу вони вважалися охоронцями Китаю, а добрими та «вченими» місіонерами – втіленням

сатанинської сили. «Шеу і Кіуай суть люди, які у іншому стані буття, ніж звичайна людина, або яким вона користується, доки вкрита тілесною оболонкою. Вони - не втілені духи, привиди та ларви, але перебувають на землі у власних об'єктивних формах та живуть у гірській глушині, недосяжні для всіх, окрім тих кому вони це дозволяють». У Тибеті таких аскетів так саме називають Лха, Духами називають ті, з якими вони не бажають зустрічатися. Шеу і Кіуай, які користуються величезною шаною з боку імператора та філософів, які не вірять у жодних «духів» - це просто Лохани, Адепти, які живуть одинаками у власних не досяжних та не відомих для інших сховищах.

Але здається тут китайська усамітненість та Природа обидві повстали проти європейської цікавості і – як відверто вважають у Тибеті – оскверненню. Марко Поло, видатний мандрівник, мабуть був тим європейцем, хто просунувся глибше за всіх у середину цих країн. Можна повторити те, що було сказано про нього у 1876 році. «Область пустелі Гобі і фактично увесь простір Незалежної Татарії та Тибету щільно охороняються від вторгнення іноземців. Ті, яким дозволяється перетнути цей простір, перебувають під уважним та особливим наглядом представників вищих властей і вони зобов'язані не передавати зовнішньому світу жодної інформації про місцевість та особистості. Якби не ця заборона, багато хто міг би викласти на цих сторінках звіти про дослідження, пошуки та відкриття, які читали би з цікавістю. Рано або пізніше настане час, коли піски пустелі видадуть свої давно поховані таємниці і на той час дійсно будуть знайдені приниження для нашого сучасного марнославства. «Люди Пашай», пише Марко Поло, видатний мандрівник тринадцятого сторіччя, це «великі адепти у чаклунстві та сатанинських мистецтвах». І його вчений видавець додає: «Ця Пашай або Удіана була родинною країною Падма Самбхави, одного з головних апостолів Ламаїзму, тобто тибетського Буддизму, та великого чарівника. Доктрини Шак'я, у тому вигляді у якому вони були в Удіані у давнину, імовірно мали на собі сильний окрас шиваїстської магії, і тибетці до цього часу все ще вважають цю місцевість класичною країною чаклунства». «Давнина» ця така сама як і «наш час»; нічого не змінилось у тому, що стосується до практичного застосування магії, за виключенням того, що вона стала ще більш езотеричною та охопленою таємницею, і що обережність адептів збільшилася пропорційно до цікавості іноземців. Хіоуен Тсанг пише про тубільців: «Ці люди придатні до навчання, але без особливого бажання. Наука магічних формул стала для них регулярною професійною справою». Ми не збираємося заперечувати шановному китайському прочанину що до цього, та цілком припускаємо, що у сьомому сторіччі деякі люди робили з магії «професійну справу»; те саме роблять деякі люди і на цей час, але не справжні Адепти. Окрім того у той час Буддизм щойно потрапив до Тибету, а племена тубільців були цілком занурені у чаклунство Бон – до-ламаїстської релігії. Не Хіоуен Тсанг, ця благочестива та мужня людина, яка сотні разів ризикувала життям заради блаженства побачити тінь Будди у печері Пешавара, є тією людиною, хто звинуватив би добрих лам та ченців-тавматургів у «створенні професійної справи» для демонстрації її мандрівникам. Мабуть що Хіоуен Тсанг завжди пам'ятав наказ Готами, викладений у відповіді царю Прасенаджиту, який запрошував його заради здійснення див. «Великий цар» - відповідав Готама – я вчу своїх учнів закону та не кажу – «йдіть святі здійснюйте власними надприродними силами перед брамінами та головами сімейств дива більші за будь які інші». Я кажу їм, коли навчаю закону – «Ідіть святі та приховуйте ваші добрі справи, не приховуючи гріхи». Вражений звітами про магичні прояви засвідчені та записані у всі віки мандрівниками, що відвідали Татарію та Тибет, полковник Юл приходять до висновку, що тубільці, імовірно мають «у власному користуванні всю енциклопедію сучасних спіритуалістів». Діюхолд до числа їх чаклунств додає здатність викликати засобами заклинань фігуру Лао-цзи та своїх божеств у повітрі, та примушувати олівець писати відповіді на запитання, у той час коли ніхто не торкається цього олівця». Перші викликання мають відношення до релігійних містерій їх святилищ, якщо вони відбуваються по

іншому, або заради користі, то вони вважаються чаклунством, некромантією та суворо заборонені. Друге, мистецтво, тобто вміння примусити олівець писати без дотику руки, було відоме та мало практику в Китаї та інших країнах ще з до-християнської ери. Це вважалося абеткою магії у цих країнах. Коли Хіоуен Тсанг бажав вклонитися тіні Будди, він не звертався за допомогою до «професійних магів», а до сили викликаної власної душі, молитви та віри у них. Все було темно поблизу печери, у якій за розповідями інколи відбувалося це диво. Хіоуен Тсанг увійшов та почав свої молитви. Він вклонявся сотню разів, але нічого не почув та не побачив. Вважаючи себе занадто грішним, він гірко заплакав у відчаю. Але коли він вже був близьким, щоби втратити будь яку надію, він побачив на східній стіні слабке світло, але воно одразу зникло. Він відновив свої молитви, на цей раз сповнений надій та знову побачив світло яке спалахнуло та знову зникло. Після цього він урочисто проголосив обітницю, що не піде з печери доти, доки нарешті не приєднається до щастя побачити тінь «Шановного Епохи». Йому прийшлося після цього чекати ще більше; лише після двох сотень молитов темна печера не очікувано «залилася світлом і тінь Будди, сяючого білого кольору, велично піднялася на стіні, наче хмари розійшлися та відкрили чудову «Гору Світла». Яскраве світло освітло риси божественного обличчя. Хіоуен Тсанг не міг відвести очі від величного незрівнянного дива». У власному щоденнику «Сі-ю-кі», Хіоуен Тсанг додає, що лише коли людина молиться у відвертій вірі і якщо вона отримала зверху сокровенний вплив, вона побачить цю тінь виразно, але не зможе насолоджуватися цим тривало. З одного кінця та до іншого, ця країна сповнена містиками, релігійними філософами, буддистськими святими та магами. Віра у духовний світ сповнений невидимих істот, які у деяких випадках об'єктивно з'являються перед смертними – загально розповсюджена. «У відповідності до вірувань народів Центральної Азії - пише Д.Шміт - земля, її нутрощі та оточуюча атмосфера сповнені духовними істотами які впливають, частково благотворно, частково ні, на всю органічну та неорганічну природу... Особливо пустелі та інші незаселені місця де вплив природи відчувається у неймовірних страшних масштабах, розглядаються як місця існування та зустрічей злих духів. І саме тому Туранські степи і особливо пустеля Гобі, від днів сивої давнини, вважаються обителями шкідливих істот. Коштовності відкопані доктором Шліманом у Мікенах розбудили загальну жадобу і очі ненаситних спекулянтів звертаються до місцевостей, де за припущеннями поховані скарби народів древності, чи то крипти, чи печери, піски або алювіальні поклади. Про жодну країну, навіть про Перу, не складено стільки легенд, як про пустелю Гобі. У незалежній Татарії у цьому виючому вітром просторі пісків колись, якщо перекази правдиві, було місце знаходження однієї з самих багатих імперій, які будь коли бачив світ. Розповідають, що там під поверхнею землі лежать такі багатства у золоті та коштовному камінні, скульптурах, зброї, сосудах та у всьому тому, що вказує на цивілізацію, розкіш та мистецтва, які наразі жодна столиця християнського світу показати не може. Піски Гобі регулярно рухаються зі сходу на захід під впливом постійних вітрів. Час по часу дещо з цих прихованих скарбів відкривається, але жоден з місцевих мешканців не наважується до них торкатися, тому що вся ця місцевість перебуває під владою могутніх чар. Смерть була би покаранням. Бахті – огидні але віддані гноми – охороняють приховані багатства цього до-історичного народу та чекають той день, коли оберт циклічних періодів знову зробить відомою їх історію для навчання людства».

Ми навмисне наводимо цю цитату з «Викритої Ізиди», щоби освіжити пам'ять читача. Один з циклічних періодів щойно скінчився і нам не прийдеться чекати кінця Маха Кальпи, щоби хоча би щось знати про історію таємничої пустелі на перекір всім бахті та навіть ракшасам Індії, не менш «огидним». Жодні казки або видумки не були розміщені у наших попередніх томах, не дивлячись на їх хаотичний стан, у чому автор, цілком вільна від марносластва, публічно зізнається та вибачається.

Наразі загально визнано, що з давніх давен далекий Схід, особливо Індія була країною знань та вченості. Не дивлячись на це, немає іншої країни, якій відмовляли би у визнанні всіх її Мистецтв та Наук, як країні перших арійців. За рішенням сходознавців, будь яка Наука гідна цієї назви від Архитектури та до Зодіаку, були принесені греками, таємничими яванами! Тому це лише логічно, що Індії відмовляють у знанні Окультної Науки тому, що про її застосування у цій країні відомо менше, ніж про таке у будь якій іншій. Це просто тому, що: «У індусів вона була більш езотеричною, якщо це взагалі можливо, ніж навіть у єгипетських жерців. Вона вважалася такою священною, що саме існування лише частково визнавалося і вона застосовувалася лише у випадках крайньої необхідності. Це було більшим ніж релігія, бо вважалося (і вважається наразі) божественним. Єгипетських ієрофантів, не дивлячись на їх високу моральність, не можна навіть на мить порівняти з аскетами – гімно-софами ні за святістю життя, ні за силами, розвинутими шляхом надприродного зречення всього земного. Ті хто їх знав добре, шанували їх більше за халдейських магів. «Відмовляючи собі у елементарних зручностях життя, вони жили у лісах та вели життя найбільш усамітнених відлюдників», у той час коли їх єгипетські брати збиралися разом. Не дивлячись на темну пляму, накинута на всіх, хто займався магією, історія все ж, проголосила їх володарями найбільших таємниць медицини та її практичного застосування. Існують численні томи в індуських матхамах, де записані докази їх вченості. Намагання визначити, чи були ці гімно-софи, дійсно засновниками магії в Індії, або вони лише були нащадками ранніх Ріші – сімох перших Мудреців – буде розглядатися сучасною наукою як спекуляція».

Все ж ця спроба мусить відбутися. У «Викритій Ізиді» все, що можна було сказати про Магію, було викладено натяками, та таким чином внаслідок великої кількості матеріалу розкиданого по двох великих томах, багато важливого не дійшло до читача, у той час коли невіддале розташування матеріала відволікло увагу. Але наразі натяки можуть перетворитися на пояснення. Неможливо занадто часто говорити – Магія так саме стара як і людина. Її більше не можна називати шахрайством або галюцинацією, у той час коли її менші гілки, такі як месмеризм наразі неправильно названий «гіпнотизм», «читання думок», «дія під впливом» тощо, щоби лише не називати справжнім його ім'ям – на цей час так щільно досліджується вченими біологами та фізіологами як Європи так і Америки. Магія неподільна у походженні з Релігією кожної країни. Історія не може визначити часи коли її не було, так саме і епохи коли вона з'являлася, якщо не будуть визнані доктрини, збережені Посвяченими. Так саме наука ніколи не вирішить проблему походження людини якщо вона відкине свідоцтва стародавніх записів у світі та відмовиться від ключа Загальної Симвології, який існує в руках законних Охоронців Таємниць Природи. Кожний раз, коли будь який письменник намагається пов'язати засади Магії з будь якою країною або історичними подіями або особою, подальші дослідження не виправдовують цієї спроби. З цього питання у символістів існують прикрі розбіжності. Деякі бажали би, щоби засновником застосування магії вважали би скандинавського монарха Одіна, приблизно 70 років до Різдва Христового, хоча про Магію неодноразово розповідається у «Біблії». Але коли було доведено, що таємничі ритуали жриць Валас набагато старіші за часи Одіна, то взяли за Зороастра спираючись на те, що він є засновником ритуалів магії, але Амміан Марцеллін, Пліній та Арнобій разом з іншими істориками древності довели, що Зороастр був лише реформатором Магії, якою користувалися халдеї та єгиптяни, але не засновником її.

Хто у такому випадку з тих, хто постійно відвертався від Окультизму і навіть Спіритизму, як «не філософських» і тому не вартих наукової думки, має право сказати, що він дослідив древніх, або якщо він їх вивчив, то зрозумів все, що вони викладали? Лише ті, які претендують на те що вони розумніші за своїх сучасників, які вважають, що вони все знають про знання древніх і, таким чином мають право посміхатися над простотою та забобонами древніх; ті які уявляють, що вони

відкрили велику таємницю, коли проголосили, що древній, наразі без свого Королівського Посвячення царський саркофаг представляє собою «сховище для зерна», а піраміда у якій цей саркофаг розташований – просто зерносховище або навіть винний погріб! Сучасне суспільство, спираючись на авторитети декількох вчених, вважають Магію шахрайством. Але на нашій земній кулі існують вісімсот мільйонів людей які вірять у неї до цього часу; і кажуть є двадцять мільйонів цілком розумних та часто доволі інтелектуальних членів того самого суспільства, чоловіків та жінок які вірять у її феномени але під назвою Спиритизм. Увесь древній світ з своїми вченими та філософами, з власними мудрецами та пророками вірив у неї. Де та країна що не мала такої практики? У якому віці вона була вигнана хоча би з нашої країни? У Новому Світі так саме як і Старому (останній набагато молодший) цю Науку Наук знали та застосовували з часів найвіддаленішої древності. У мексиканців були свої Посвячені, свої Жреці-Ієрофанти та Маги, та власні святилища для Посвячень. З двох статуеток відкопаних у тихоокеанських штатах, одна зображує мексиканського Адепта у позі індуського аскета, а друга у головному уборі який міг би бути взятий з голови індійської богині; у той час коли «Гватемальська Медаль» зображує «Дерево Знання» - з його сотнями очей та вух, символом всезнання – обвите «Змієм Мудрості» який шепоче на вухо священному птаху. Б.Д. де Кастіліа, послідовник Кортеса, надає деяке уявлення про надзвичайну витонченість, розум та цивілізацію а так саме магічне мистецтво народу, якого іспанці підкорили брутальною силою. Їх піраміди – це піраміди Єгипту, побудовані за тими самими сокровеними канонами пропорцій, що і піраміди фараонів; і ацтеки імовірно, отримали власну цивілізацію та релігію більш ніж одним шляхом та з того самого джерела, що і єгиптяни, а до них – індуси. У всіх цих трьох народів сокровенна Натурфілософія, або Магія була доведеною до дуже високого рівня.

Що це було Натур- а не над-природною Філософією, і що древні так розглядали її доводиться тим, що каже Лукіан про «філософа що сміється», Демокріта, який як він каже своїм читачам, «не вірив у жодні дива... але займався тим, що намагався відкрити спосіб яким теурги їх творили; одним словом його філософія привела його до висновку, що магія цілком підлягала законам природи та застосовувала їх». Хто після цього може називати Магію древнім «забобоном»? «У цьому відношенні думка Демокріта має велике значення для нас тому, що маги, залишені Ксерксом у Абдера, були його вчителями і окрім того, він протягом значного часу вивчав магію у єгипетських жерців. Протягом майже дев'яноста років з ста дев'яти свого життя, цей видатний філософ ставив експерименти та записував їх до книги, яка за словами Петронія розповідала про природу факти, які він сам перевіряв. І ми бачимо, що він не лише не вірить, він категорично заперечує дива, та стверджує, що будь яке з тих які достеменно підтверджені очевидцями відбувалося та могло відбуватися, бо всі навіть неймовірні дива, були у відповідності до «прихованих законів природи». Додайте до цього, що Греція «остання колиска мистецтв та наук» та Індія, колиска релігій були, а одна ще і наразі віддана їх вивченню та застосуванню – і хто наважиться дискредитувати її гідність як предмет вивчення, та її глибину науки?». Жоден справжній теософ цього ніколи не зробить, бо як член нашого великого Східного об'єднання, він безсумнівно знає, що Таємна Доктрина Сходу містить у собі Альфу та Омегу Універсальної Науки; що у її затемнених текстах під пишним, хоча можливо занадто пишним алегоричним Символізмом лежать прихованими наріжні та ключові каміні всіх древніх та сучасних знань. Той камінь, покладений Божественним Будівельником, наразі відкидається занадто людським будівельником, і це відбувається тому, що у власній смертоносній матеріальності людина загубила будь які спомини не лише про власне дитинство, але і юність, коли вона сама була одним з Будівельників; коли «ранкові зірки впали разом і, Сини Бога вигукнули від радості», після того, коли – поетично мовою Іова, аравійського Посвяченого – ними були встановлені виміри основ землі. Але ті, хто ще

у стані надати місце у середині себе для Божественного Променя і які тому приймають Таємні Науки впевнено та смиренно, ті добре знають, що саме у цьому Каміні схований абсолют Філософії, який є ключем до всіх тих затемнених проблем Життя та Смерті, з яких деякі, можливо отримують пояснення у цих томах.

Автор цих рядків представляє собі всі проблеми, пов'язані з обробкою таких глибинних питань та всю небезпеку цього завдання. Хоча принизливо для людської натури таврувати істину назвою неправди, все ж, ми бачимо, що це робиться щоденно і ми миримось з цим. Бо кожна окультна істина мусить пройти крізь такі заперечення, а її проповідники крізь страждання, до того як її остаточно приймуть; хоча навіть і на той час доволі часто вона стає – «Вінком Золотим на вигляд, та все ж, терновим». Істини які засновані на окультних таємницях, матимуть на одного читача здатного їх оцінити, тисячі що затаврують їх як оману. Це лише природно і єдиний засіб окультиста, щоби цього уникнути, це принести піфагорійську «обітницю мовчання» та відновлювати її кожні п'ять років. Інакше культурне суспільство – дві третини якого вважають за власний обов'язок думати, що з часів появи першого Адепта одна половина людства займалася обманом другої половини – безсумнівно підтвердить власне спадкове право закидати камінням ненависті гостя. Ті благочинні критики, які з великим бажанням проголошують наразі відому аксіому Карлейла, що його співгромадяни є «за більшістю дурнями» - та попередньо потурбувалися розташувати себе у виключеннях з цього правила – надбають у цій праці нових сил та ще більше переконуються у тому сумному факті, що людська раса складена просто з шахраїв та уроджених ідіотів. Але це майже немає значення. Реабілітація окультистів та їх Архаїчної Науки тривало але наполегливо прокладає собі шлях у саме серце суспільства по годинно, щоденно та щорічно у вигляді двох величезних гілок які відокремилися від стовбура Магії, а саме – Спіритизму та Римської Церкви. Факт доволі часто прокладає собі шлях за посередництвом видумки. На вподобі до величезного удава, Помилковість та блукання у всіх формах, загортають людство та намагаються задушити у власних смертельних обіймах кожне спрямування до світла та істини. Але помилковість володарка поверхні тому, що Окультна Природа не допускає її до глибин, бо сама Окультна Природа загортає всю земну кулю у всіх напрямках та не залишає самий темний кут без світла. І чи то феноменом, чи то дивом – але Окультизм мусить перемогти до того як сучасна ера дійде до «потрійного сентенарія Жани (Сатурна)» Західного Циклу у Європі, іншими словами – до кінця двадцять першого сторіччя «після Різдва Христового».

Правда, ґрунт давно минулого не мертвий, бо він лише відпочив. Залишки священних дубів друїдів древності все ще у стані випустити молоді паростки з власних сухих гілок та відродитися до нового життя на вподобі до того зерна у саркофазі мумії 4000 річної давнини, яке коли було посіяним, випустило паростки, виросло та «принесло чудовий врожай». А чому ні? Правда сильніше за видумку. У будь який день та цілком неочікувано вона може реабілітувати власну мудрість та продемонструвати зазнайство сучасного часу, чим довести, що Таємне Братство, насправді не зникло разом з філалетянами останньої Еклектичної Школи; що Гнозис все ще квітне на землі і його послідовників багато, хоча їх і не знають. Все це може бути зробленим одним або декількома Великими Вчителями які відвідують Європу та у свою чергу викривають завзятих викривачів та наклепників на Магію. Такі таємні Братства були згадані декількома відомими авторами та про них писалося у «Королівській Масонській Енциклопедії» Макензі. Письменниця цих рядків перед мільйонами тих, хто заперечує, сміливо наводить те, що було написано у «Викритій Ізиді»: «Якщо їх (Посвячених) розглядали лише як видумку письменників, то цей факт лише допомагав «братам-адептам» ще краще зберігати власне інкогніто... Сен Жермен і Каліостро нашого часу, навчені гірким досвідом переслідувань у минулому і тому дотримуються іншої тактики». Ці слова були написані у 1876 році та виправдалися у 1886 році. Та все ж ми знову

кажемо: «Існує велика кількість таких містичних Товариств які не мають жодного відношення до «цивілізованих» країн і саме у їх невідомих общинах приховані залишки минулого, ці «адепти» могли би, якби забажали претендувати на дивний родовід та надати документи що до таємничих сторінок як священної так і громадської історії. Якби ключі до ієратичного письма та таємниці єгипетського та індуського символізму були би відомі християнським отцям, вони би не залишили покаліченим жодного пам'ятника древності».

Але існує у світі ще один клас адептів, який так саме належить до одного братства, до того більш могутнього, ніж будь яке інше, з відомих профанам. Багато хто з членів цього братства особисто добрі, благочинні, навіть чисті та інколи святі як особистості. Та все ж, тому, що вони колективно та як корпорація переслідують егоїстичну односторонню мету з безжалісною впертістю та рішучістю – їх потрібно дорівняти до адептів Чорного Мистецтва. Це наші сучасні римо-католицькі «отці» та духовенство. Більшість ієратичних писань та символів було розшифровано ними з часів середніх віків. Як більш освічений у сокровенному Символізмі та древніх релігіях, ніж будь коли будуть такими наші сходознавці, та як уособлення хитрості, кожний такий адепт цього мистецтва ціпко тримає ключі до нього, міцно затиснуті у руці, та потурбується про те, щоби таємниця не вислизнула легко з рук, як лише він зможе. У Римі та по всій Європі та Америці існує більше вчених кабалістів ніж зазвичай вважають. Тому відкрито публічні «братства» «чорних» адептів є більш могутніми та небезпечними для протестантських країн ніж будь який сонм східних окультистів. Люди сміються над Магією! Вчені фізіологи та біологи сміються над силою та навіть самою вірою у існування того, що на мові пересічних людей називають «Чаклунством» та «Чорною Магією»! У археологів є власний Стоунхендж в Англії з його тисячами таємниць та його братом-близнюком Карнаком у Бретані, та все ж, між ними немає жодного, хто хоча би мав підозри, що відбувалося у його підземних святилищах у його закутках та кутках за останнє сторіччя. Більше того вони навіть не знають про існування таких «магічних залів» у власному Стоунхенджі, де трапляються цікаві сцени кожен раз, коли є знову навернений. Сотні експериментів робляться щоденно у Салпетрієрі і так саме у власних приватних будинках вченими гіпнотизерами. Наразі доведено, що деякі сенситиви – як чоловіки, так і жінки – яким у стані трансу було наказано впливом практика виконувати визначені дії – від вживання склянки води до імітації вбивства – після повернення у звичайний стан гублять будь яку пам'ять про виконання цих наказів – «навіювань», як це називає сучасна Наука. Все ж, у призначений час та момент, ця людина, хоча за цілковитої свідомості та наяву, примушується невідомою силою всередині самої себе зробити ту дію, яку їй було навіяно месмеризатором; і до того, щоби там не було та у будь який відрізок часу, наказану їй дію тим, хто контролює її, тобто тримає під владою власної волі, як змія тримає птаха під власними чарами та нарешті примушує стрибнути прямо до відкритої пащі. Ще гірше за те, що птах усвідомлює загрозу; він чинить безнадійний супротив, у той час коли загіпнотизована людина не повстає, а здається виконуючою накази своєї власної волі та душі. Хто з наших європейських вчених, що вірять у такі експерименти – а таких хто має сумніви що до цього залишається все менше – хто з них питаємо, готовий визнати, що це є Чорна Магія? Та все ж, це є дійсне та беззаперечне чарування та чаклунство древності. Мулу Курумби з Нільгірі не користуються іншим у власних *envoutemens*, коли бажають знищити ворога, так саме і дугпи Бутану та Сікіму не знають більш могутнього посередника, як їх воля. Тільки у них ця воля не уривчаста; вона не залежить від більшої або меншої здатності сприйняття або нервової чуттєвості «суб'єкта». Обравши собі жертву та поставши *en rapport* з нею, «флюїд» дугпи прокладе собі шлях напевно, бо його воля незрівнянно сильніше розвинута, ніж воля європейського експериментатора – самодіяльного, не навченого та несвідомого чаклуна заради Науки – у якого немає уявлення (а так саме віри) про різноманітність та могутність старих як світ методів, які застосовувалися для розвитку цієї сили

свідомим чаклуном «чорним магом» Сходу та Заходу. А далі відкрите та пряме запитання: чому би фанатичному та ярому священнику, який прагне повернути до власної віри якогось обраного багатого та впливового члена товариства не використати для досягнення власної мети ті самі засоби, які французький лікар та експериментатор використовує у своїх дослідках з власним суб'єктом? Сумління римо-католицького священника швидше за все залишиться у спокої. Бо він особисто працює не для егоїстичної мети, але з метою «порятунку душі» від «вічного прокляття». На його погляд, якщо тут і є Магія, то це свята, гідна та божественна. Такою є влада сліпої віри. Тому коли нас запевняють поважні, на високих громадських посадах та з бездоганною репутацією люди, що існують багато добре організованих товариств римо-католицьких священників, які під приводом та прикриттям сучасного спіритизму та медіумізму влаштовують сеанси з метою повернення до власної віри за посередництвом навіювання, безпосереднього та на відстані – ми відповідаємо: ми це знаємо. І коли окрім того, нам розповідають, що кожний раз, коли ці священники гіпнотизери бажають отримати вплив на якусь особу або осіб, обраних для повернення, то вони йдуть до підземного приміщення, відведеного та освяченого ними для таких цілей (тобто церемоніальної Магії), і там утворивши коло, кидають власну об'єднану силу волі у напрямку тієї особи та таким чином, шляхом повторення цього процесу, отримують владу над своєю жертвою, то ми знову відповідаємо: цілком імовірно. Фактично ми знаємо, що це так, чи відбувається цей вид церемоніальної Магії та *envoutement* у Стоунхенджі або іншому місці. Ми кажемо що знаємо це на власному досвіді; а так саме тому, що декілька кращих і найбільш улюблених друзів авторки цих слів, були притягнуті до Римської Церкви та поставлені під її «милостиве» заступництво саме таким шляхом. І тому ми можемо лише посміхатися з жалем над невіглаством та впертістю тих обдурених вчених та культурних експериментаторів, які вірять у здатність доктора Шарко та його учнів «*envouler*» власних суб'єктів, які не вбачають нічого кращого, як посміхатися з презирством, кожен раз коли у їх присутності згадується Чорна Магія та її міць. Еліфас Леві, аббат-кабаліст, помер до того, як Наука та факультет медицини Франції прийняли гіпнотизм та вплив *par suggestion* до числа своїх наукових досліджень, але ось що сказав він двадцять п'ять років тому у власній «*Dogme et Rituel de la Haute Magie*» про «*Les Envoutements et les Sorts*»: «Те що чаклуни та некроманти більше за все домагалися у своїх викликаннях Злого Духу, була та магнетична сила, яка є законним здобутком істинного Адепта та якою вони бажали завладіти для злого застосування... Одною з головних їх цілей була влада надсилати чари або шкідливі впливи... Ця сила може дорівнювати справжньому отруєнню потоком астрального світла. Вони піднімають рівень власної волі за допомогою церемоній до такого рівня, що вона стає отруйною на відстані... Ми розповіли у власній «Догмі» що ми думаємо про магичні чари і яка ця сила надзвичайно реальна та небезпечна. Істинний маг накидає чари без будь якої церемонії і одним лише власним не схваленням на тих, чиєю поведінкою він не задоволений та кого він вважає за потрібне покарати, він це робить - навіть власним прощенням – тих, хто йому шкодить і вороги Посвячених ніколи не залишаються не покараними за власні злочини довго. У багатьох випадках ми самі бачили докази існування цього рокового закону. Кати мучеників завжди жадливо гинуть, а Адепти – мученики розуму. Провидіння (Карма) вочевидь ставиться з презирством до тих хто зневажає на них, та віддає до рук смерті тих, хто бажав би позбавити їх життя. Легенда про блукаючого Жида є популярним поетичним виразом цієї таємниці. Деякий народ відправив провидця на розп'яття на хресті; цей народ кричав йому «Йди далі!», коли він намагався відпочити на мить. Чудово! Наразі цей народ сам стане предметом такого самого вироку,* він стане по за законом і віками йому будуть наказувати – «Йди далі! Йди далі!» та ніде він не знайде не відпочинку ні співчуття». «Байки» та «Забобони» - почуємо у відповідь. Нехай так. Перед смертним подихом егоїзму та байдужості кожний такий факт перетворюється у видумку без сенсу і кожна гілка колись зеленого Древа Істини засохне і з неї буде зідране її первісне значення. Наш

сучасний символіст надзвичайно талановитий на те щоби побачити у всьому сексуальні емблеми та вшанування фалосу, навіть там де такого ніколи не малося на увазі. Але для істинного дослідника Окультного Вчення Біла або Божественна Магія може існувати у Природі без свого протилежного – Чорної Магії, не більше ніж день без ночі, чи то 12 часової тривалості, чи то 6 місячної. Для нього все у цій Природі має окультну – світлу та темну сторону. Піраміди та дуби друїдів, долмени та Бого-дерева, рослини та мінерали – все було сповненим глибокого значення та священної мудрості, коли Архі-Друїд робив свої магичні зцілення та заклинання, і єгипетський Ієрофант викликав та водив Хемну, «прекрасний привид», жіночій Франкінштейн древності, створений для страждань та випробувань духовної сили кандидата на посвячення. Дійсно, Магія втратила своє ім'я і разом з цим – право на визнання. Але вона застосовується щоденно, і її потомство – «магічний вплив», «красномовність», «зачарованість», «аудиторії підлегли та наче під впливом чар» - це терміни визнані всіма, якими би позбавленими сенсу вони не були на цей день. Все ж, вплив Магії є найбільш визнаним та вирішальним у релігійних товариствах, наприклад у таких, як трясуні, негритянські методисти, члени Армії Порятунку, які називають це «дією Святого Духа» та «благодаттю». Дійсна істина у тому, що Магія все ще працює на повну силу посеред людства, незалежно від того яким сліпим людство це не залишалося би до її мовчазної присутності та впливу; яким би неосвіченим суспільство не було би та залишалося по відношенні до її благотворних або шкідливих щогодинних впливів. Світ сповнений таких несвідомих магів – у політиці так саме, як і у щоденному житті, у Церкві так саме як і у цитаделі Вільної Думки. На нещастя, більшість з цих магів є «чаклунами» не умовно а по справжньому внаслідок їх егоїзму, мстивості, заздрощів та злісності. Істинний дослідник магії добре знайомий з цією істиною, тому дивиться на це з жалем і якщо він мудрий – мовчить. Бо кожне зусилля з його боку на видалення цієї сліпоти, викликає лише невдячність, наклеп та часто прокляття, які не будуть у стані вразити його, та повернуться до їх творця. Неправда та наклепи, останні додають до не шкідливої брехні справжні укуси – стають його тягарем і доброзичливість опиняється розірваною на шматки у якості нагороди за намагання.

*Це не так. Істинний Адепт «Правої Руки» ніколи нікого не карає, навіть найзлішого та небезпечного ворога, він просто віддає останнього його Кармі.

Здається, що достатньо сказано, щоби довести, що існування Таємної Загальної Доктрини з її практичними методами Магії, не є видумкою. Цей факт був відомий всьому древньому світові і це знання все ще живе на Сході, особливо в Індії. І якщо є така наука, то мусять бути і її професори, Адепти. У будь якому випадку мало має значення, чи будуть ці Охоронці Священного Вчення вважатися живими, дійсно існуючими людьми, чи їх вважатимуть за міф. Саме їх Філософія є тим, що мусить встояти або впасти в залежності від власних якостей, незалежно від будь яких Адептів. Бо за словами мудрого Гамалієля до Сінедріону: «Якщо це вчення неправдиве, то воно загине та впаде саме; але якщо воно істинне, то – воно не може бути знищеним».

ВІДДІЛ 2

СУЧАСНА КРИТИКА ТА ДРЕВНІ

Таємну Доктрину Арійського Сходу можна знайти повтореною під єгипетським символізмом та фразеологією у Книгах Гермеса. Приблизно на початку нашого сторіччя, на думку середнього вченого, всі книги названі герметичними, не заслуговували серйозної уваги. Їх відклали та проголосили звичайними збірками казок, шахрайських та недолугих претензій. Їх «ніколи не існувало до християнської ери», казали: «всі вони були написані з потрійною метою спекуляції, омані та благочестивого шахрайства»; всі вони, навіть найкращі з них – були не

розумними апокрифами. У цьому відношенні дев'ятнадцяте сторіччя опинилося гідним нащадком вісімнадцятого, бо як у часи Вольтера так і у наш, все, що виходило не від Королівської Академії вважалося фальшивим, упередженим та не розумним. Віра у мудрість древніх висміювалася більше ніж наразі. Сама думка про сприйняття як істинних, праць та дивацтв «фальшивих Гермеса, Орфея, Зороастра», фальшивих Оракулів, Сивіл та тричі фальшивого Месмера та його абсурдного флюїду, увесь час була під табу. Таким чином все, що народжувалося по за вченими та догматичними кордонами Оксфорду та Кембріджу або Французької Академії – вважалося у ті дні «ненауковим» та «до смішного абсурдним». Ця тенденція дожила до наших днів.

Нічого не може бути більше від наміру істинного окультиста – який з причини свого більш високого психічного розвитку володіє інструментами дослідження, набагато сильнішими ніж у експериментаторів фізиків – як дивитися з неприязню на ті зусилля, які наразі робляться у галузі фізичних досліджень. Напружені зусилля, що до відкриття як можна більше таємниць Природи, завжди були святими у її очах. Дух, у якому сер І.Н'ютон висловився, що наприкінці всієї своєї астрономічної праці він почувався лише дитиною, що збирає мушлі на березі Океану Знань, є духом пошани безмежності Природи, яку сама Окултна Філософія не може затьмарити. І можна визнати, що розум, змальований цим відомим порівнянням, представляє розум, притаманний більшості справжніх вчених, коли вони думають про всі феномени фізичного плану Природи. Маючи з цим справу, вони часто бувають сама обережність та скромність. Вони спостерігають факти з терпінням, яке не може бути перевершене. Вони не поспішають з теоріями, що заслуговує найвищого схвалення. І як підлеглі обмеженням під якими вони спостерігають Природу, вони надзвичайно точно реєструють власні спостереження. Окрім того, можна далі визнати, що сучасні вчені дуже обережні, коли справа стосується ствердження негативного. Вони можуть сказати, що надзвичайно неймовірно, що будь яке відкриття будь коли увійде у конфлікт з тією або іншою теорією, яка наразі спирається на ті або інші факти. Але навіть по відношенню до самих широких узагальнень – які приймають догматичну форму лише у коротких популярних підручниках наукових досліджень – тон самої «Науки», якщо вважати, що ця абстракція втілена у найкращих її представниках, є тоном стриманості і дуже часто - скромності. Тому, як далекий від думки сміятися над помилками, у які обмеженість їх методів може затягти вчених, істинний окультист швидше оцінить пафос ситуації, за якої велика любов до праці та спрага істини приречені на розчарування.

Та все ж, небажаним у Сучасній Науці сам по собі вважається шкідливий прояв надмірної обережності, яка у своєму вигідному аспекті захищає Науку від занадто передчасних висновків, а саме – тривалий час вчених визнати, що для відкриття таємниць Природи можуть бути застосовані інші інструменти, окрім інструментів фізичного плану і що, відповідно, неможливо правильно оцінити феномени будь якого плану окремо, без оцінки їх з точок зору інших планів. Тому, що вони вперто закривають очі на свідоцтва які мусили були би їм показати, що Природа значно складніша ніж та про яку можна судити по фізичним феноменам, та що є засоби, застосування яких надає можливість людському сприйняттю інколи перетинати межі планів, що їх енергія до цього часу спрямована неправильно та йде виключно на деталі фізичної структури або енергії – то до цього часу вони менше заслуговують симпатії ніж навпаки. Коли читаєш те, що м-р Ренан, цей вчений «руйнівник» всіх релігійних вірувань минулого, сучасного та майбутнього, пише про бідне людство та його здатності досліджувати – відчуваєш почуття приниження та образи. Він думає що: «Людство володіє дуже вузьким розумом; і кількість людей здатних гостро (finement) схопити істинну аналогію речей, невідчутно маленька». Та все ж, після порівняння цього висловлення з іншим, того самого автора, а саме що: «Розум критика мусить поступатися фактам та бути пов'язаний по руках та ногах, куди би вони не потягли його», одразу відчуваєш полегшення. Тим більше коли ці два філософських ствердження підкріплюються третім, відомого академіка, який

заявляє, що; «Tout parti pris a priori doit etre bani de la science» мало чого залишається боятися. На нещастя м-р Ренан першим порушує це золоте правило. Свідoctва Геродота, названого саркастично «Батьком Історії», тому що у кожному запитанні, за яким Сучасна Думка з ним має розбіжності, з його свідoctвами не рахується – тверезі та серйозні запевнення у філософських оповіданнях Платона та Фікідіда, Полібія та Плутарха, і навіть деякі ствердження самого Аристотеля постійно відкладаються кожний раз, щойно вони мають справу з тим, що сучасна критика вирішить назвати міфом. Прошло небагато часу, коли Штраус проголосив, що: «Присутність надприродного елемента або дива у переказах є безсумнівною ознакою присутності там міфа», і це стало каноном критики, мовчазно сприйнятим кожним сучасним критиком. Але попереду всього – що таке міф? Хіба не було ясно показано древніми письменниками, що це слово означає переказ? Хіба не був латинський термін «фабула», синонімом якоїсь розповіді, про те що сталося у доісторичні часи і не обов'язково видумка. У таких автократів критики та деспотичних правителів, якими є більшість французьких, англійських та німецьких сходознавців, може бути у запасі на майбутнє сторіччя безкінечна кількість історичних, географічних, етнологічних та фізіологічних сюрпризів. Викривлення Філософії останнім часом стало таким звичайним явищем, що у цьому напрямі публіку не здивуєш. Один вчений вже сказав, що Гомер був просто «міфічною персоніфікацією тієї епопеї», інший сказав, що Гіпократ, син Ескулапа, «міг бути лише химерою»; що асклепіади, не дивлячись на їх 700 річну давність можуть опинитися просто «видумкою», що «місто Троя існувало лише на мапах» тощо. Чому би після цього не запропонувати світу розглядати всі історичні особистості древності як міфи? Якби Олександр Великий не був потрібен Філології у якості молоту, щоби крушити голови брамінським хронологічним претензіям, він вже давно став би «символом анексії» або «духом завоювань», як вже пропонував один французький письменник.

Тупо заперечувати – це єдина схованка, що залишилися для критиків. Це найбільш безпечна схованка на деякий час у майбутньому, щоби прийняти останніх скептиків. Для того хто заперечує безумовно немає необхідності йти на суперечку і він таким чином уникає найгіршого, тобто необхідності поступатися перед деякими пунктами та беззаперечною аргументів та фактів свого опонента. Крейцер, великий символ сучасності, найбільш вчений посеред мас начитаних німецьких міфологів, імовірно позаздрив спокійній самовпевненості деяких скептиків, коли опинився у такому відчаї, що визнав: «Ми примушені повернутися до теорій про тролів та геніїв у такому вигляді у якому їх розуміли древні; (це доктрина) без якої стає неможливим пояснити все, що стосується Містерій». Римські католики, які винні у тому самому шануванні, буква до букви – запозичили у древніх халдеїв, ліванських набатеян та хрещених сабеян, а не від вчених астрономів та Посвячених древності – і наразі бажали би шляхом анафеми, приховати це джерело. Богослів'я та Церква були би радіми пошкодити чисте джерело, що годувало їх з самого початку, щоби утримати нащадків від поглядів у той бік та таким чином взнати первісне походження. Та все ж, окультисти вважають що прийшов час для істини. Що стосується інших наших опонентів – сучасних скептиків та епікурейців, циніків та садукеев – вони можуть знайти відповідь на власні заперечення у наших ранніх томах. Що стосується наклепів на древні доктрини, то причина їх пояснена у наступних слова «Викритої Ізиди»: «Думка сучасного коментатора та критика, що до древньої вченості обмежена та обертається навколо екзотеризма храмів, його увага або не має бажання або здатності потрапити до урочистих адіті давнини, де ієрофант навчав неофіта розглядати публічний культ у його істинному значенні. Жоден древній мудрець не вчив би, що людина є царем творіння і що зіркове небо та наша мати-земля були створеними для нього». Коли ми бачимо, що у наш час до друку потрапляють такі праці як «Phallicism», то легко зрозуміти, що часи викривлень та приховувань не пройшли. Наука у Філології, Символізмі та Порівнянні Релігій

просунулася доволі далеко, щоби і далі все оптом заперечувати, і Церква занадто розумна та обережна, щоби не використати сталу ситуацію найкращим чином. Між тим «ромби Гекати» та «колеса Люцифера» які щоденно відкопуються на територіях Вавилонії, не можуть більше бути використані у якості явних доказів шанування Сатани тому, що ці самі символи присутні в ритуалах Латинської Церкви. Остання доволі добре ознайоmlена, щоби не знати того факту, що навіть пізніші халдеї які поступово впали у дуалізм та звели все до двох первісних Принципів, ніколи не вклонялися Сатані або ідолам більше ніж зороастріці, наразі звинувачені у тому самому, але, що їх Релігія була так саме глибоко філософічна як і інші; їх подвійна екзотерична Теософія стала спадком євреїв, які у свою чергу були примушені поділитися нею з християнами. Парсів до цього дня звинувачують у Геліолатрії, та все ж, у Халдейських Оракулах під назвою «Магічні та Філософські Заповіти Зороастра» ми читаємо наступне: «Не спрямовуй свого розуму до широких просторів землі; Бо рослина істини не на землі. Так саме не вимірй розмірів Сонця, зібравши правила, бо воно несе вічну волю Батька не заради вас. Стрімкий шлях Місяця відкинь; бо рух його завжди викликаний необхідністю. Рух зірок не заради вас народжений». Існувала величезна різниця між істинним культом, що викладався тим хто показав себе гідним цього, та державними релігіями. Магів звинувачували у різноманітних забобонах, але ось що каже той самий Халдейський Оракул: «Не каже правди широкий політ птахів у небесах. Так саме і відкриття нутрошів жертви; вони лише іграшки, основа корисної омани; біжи від них, якщо хочеш священний рай благочестя відкрити де зібрані мудрість, добродійність та справедливість».

Як ми написали у попередній нашій праці: «Напевно не тих, хто попереджає людей від «корисної неправди», можна у цьому звинуватити, і якщо вони зробили те, що опиниться дивом, хто може чесно наважитися заперечувати, що це було ними зроблене лише тому, що вони володіли знаннями з натур-філософії та психології такої якості про яку не знають наші школи?». Вищенаведене є доволі дивним вченням, щоби виходити від тих, кого загальноновизнано вважати шанувальниками сонця, місяці та сонмів зірок як Богів. Тому що піднесена глибина настанов магів розташована за межами досяжності сучасної матеріалістичної думки, то халдейських філософів звинувачують у Сабеянізмі та шануванні Сонця, що було релігією лише неосвічених мас.

ВІДДІЛ 3

ПОХОДЖЕННЯ МАГІЇ

Останнім часом можна сказати, становище змінилося. Область досліджень розширилася; трохи краще починають розуміти древні релігії; і з часу того жалкого дня коли Комітет Французької Академії з головою Бенджаміном Франкліним дослідив феномени Месмера лише для того, щоби проголосити їх шахрайством – язичницька Філософія та Месмерізм придбали відповідні права та привілеї і наразі на них дивляться з іншої точки зору. Але чи відновлена у відношенні до них справжня справедливість та чи краще їх наразі оцінюють? Ми боїмося що ні. Людська натура на цей час така сама як і у той час коли Поуп висловився про силу упереджень: «Різниця така сама велика між очами які бачать, як і між предметами побаченими. Різноманітні манери приймають відтінки залежно від наших власних. Або втрачають колір через наші пристрасті. Або промінь нашої фантазії їх збільшує, примножує, стискає, вивертає та тисячі відтінків додає». Так, у перші десятиріччя нашого віку і церковники і люди науки дивилися на Герметичну Філософію з двох протилежних точок зору. Перші називали її грішною та сатанинською; останні заперечували категорично її справжність, не дивлячись на свідоцтва, наведені більш освіченими людьми всіх часів, і сучасності так саме. На вченого отця Кірхера, наприклад, навіть не звернули уваги, та над його ствердженням, що всі фрагменти відомі під назвою праць Меркурія Трисмегіста, Бероза,

Ферекида з Сиросу тощо, є звітками з зображенням пожежі яка знищила 100.000 томів Олександрійської Бібліотеки - просто сміялися. Та все ж, освічені класи Європи знали на той час як і наразі, що відома Бібліотека, «диво віків», була заснована Птолемеєм Філадельфом, що численні її рукописи були скопійовані з ієратичних текстів та пергаментів халдейською, фінікійською, перською та іншими мовами і, що кількість цих копій була у свою чергу близька до своїх 1000.000, як стверджують Йосип та Страбон. Існує додаткове свідоцтво Климента Олександрійського, якому слід було би вірити частково. Климент свідчить про додаткові 30.000 томів Книг Тота, розміщених у бібліотеці Гробниці Озимандії, над входом до якої були написані слова: «Ліки для Душі».

З тих часів, як всім відомо, тексти «апокрифів» «підробленого» Пемандра та такого самого Асклепія були знайдені Шамполліоном у древніх пам'ятниках Єгипта. Як сказано у «Викритій Ізиді»: «Після того як вони присвятили власні життя вивченню записів древньої єгипетської мудрості, обидва – Шамполліон старший і молодший – публічно визнали, що «Книги Гермеса» «дійсно містять масу єгипетських традицій, які постійно знаходять підтвердження у найбільш істинних записах та пам'ятниках Єгипту самої сивої давнини». Заслуги Шамполліона, як єгиптолога, ніхто не буде заперечувати, і якщо він каже, що все свідчить про правильність писань таємничого Гермеса Трисмегіста, і ствердження, що їх древність губиться у темряві віків підтверджується у найменших дрібницях, то критика дійсно мусить бути задоволена. Шамполліон пише: «Ці надписи є просто вірною луною та виразом найбільш древніх істин». З того часу, коли ці слова були написані, ще деякі з «апокрифічних» віршів «міфічного» Орфея були знайдені у якості копій слово у слово з ієрогліфів у деяких написах Четвертої Династії, як звернення до різних Божеств. Нарешті Крейцер відкрив та звернув увагу на дуже значний факт, що численні уривки з Гомера та Гесіода, були беззаперечно запозичені цими двома великими поетами Орфічних Гімнів, і таким чином доводить, що останні набагато старіші за «Іліаду» або «Одіссею». Таким чином, поступово права та претензії древніх відновляються і сучасній критиці доводиться підкорятися фактам. Багато наразі стало письменників які визнають, що такого типу література, як герметичні праці Єгипта, не може бути віднесена занадто далеко у доісторичні часи. Тексти багатьох з цих древніх праць – книга Єноха так саме, проголошена «апокрифом» на початку сторіччя – були наразі знайдені та впізнані у сокровенних та священних святилищах Халдеї, Індії, Фінікії, Єгипту та Центральної Азії. Але навіть такі докази не переконали більшої частини наших матеріалістів. Причина цього очевидна. Всі ці тексти, що користалися загальною шаною древніх та знайдені у таємних бібліотеках всіх великих храмів; колись вивчалися (хоча не завжди з успіхом) великими державними діячами, філософами, письменниками-класиками, царями та пересічними громадянами, так саме як і уславленими Мудрецьми – які подавали собою ці тексти? Нічого іншого, окрім Трактатів по Магії та Окультизму, висміяну та заборонену наразі Теософію – ось звідки цей остракізм.

Чи були люди у часи Піфагора та Платона такими легковірними та простодушними? Чи були мільйони людей Вавилону та Єгипту, Індії та Греції разом з їх Мудрецьми – чи були вони всі дурнями, що протягом тих періодів великої вченості та цивілізації, перед першим роком нашої ери – остання утворила лише інтелектуальну темряву середньовічного фанатизму – так багато у всіх інших відношеннях великих людей присвятили власні життя голій ілюзії, забобонам за назвою Магія? Здавалося би так, якщо прийняти слова та висновки сучасної Філософії. Кожне Мистецтво та Наука, з притаманною їй цінністю, мала свого винахідника та практика, а далі – власних фахівців які викладали її. Яким є походження Окультних Наук або Магії? Хто були її професорами та що про них відомо з історії та легенд? Климент Олександрійський, один з найбільш вчених та розумних батьків Християнства відповідає на це запитання у власній «Stromateis». Цей бувший учень Неоплатонічної Школи пише: «Якщо є настанови, мусить бути і вчитель». І далі він показує, що Зенон вчив Клектеса, Аристотель Теофраста, Епікур Метродора, Сократ Платона тощо. І додає, що

коли він дійшов ще далі у минуле до Піфагора, Ферекіда та Фалеса, йому довелося шукати їх вчителів. Те саме з індусами, вавилонянами, єгиптянами та їх магами. Він не припиняв пошуків, як він каже, щоби знати кого вони всі мали вчителями. І якщо би він (Климент) дійшов би у власному дослідженні до самої колиски людства, до першого покоління людей, він все ще запитував би – «хто їх вчитель?». Зрозуміло - він каже - що їх вчителем не міг бути «хтось з людей». І навіть якщо ми би дійшли до Ангелів, то мусили би запитати те саме: «Хто були їх (маючи на увазі «божественних» та «павших» Ангелів) Вчителі?». Метою тривалих аргументів цього доброго батька, зрозуміло є визначення двох різних вчителів: одного – наставника біблійних патріархів, другого – язичників. Але учням Таємної Доктрини немає потреби так напружувати себе. Їх професори добре знають, хто були Вчителями їх попередників з Окултних Наук та Мудрості. Климент нарешті дослідив двох вчителів; і вони суть, як і очікувалося, Бог та його вічний ворог та противник – Диявол; предмет досліджень Климента має відношення до подвійного аспекту Герметичної Філософії, як причина та наслідок. Він визнає моральну красоту добродетельності, що проповідується у кожній знайомій йому окултній праці, та бажає зрозуміти причину уявного протиріччя між вченням та практикою, Магією добра та Магією зла, і приходить до висновку, що Магія має два джерела – божественне та диявольське. Він відчуває її розподіл на два канали, звідси його дедукція та висновок. Ми так саме відчуваємо цей поділ, але без таврування диявольським, бо ми судимо «шлях лівої руки» таким, яким він вийшов з рук свого засновника. Інакше, якщо так саме судити за наслідками власної, його Климента релігії та життєвої поведінки деяких її проповідників, після смерті їх Вчителя – окултисти мали би право мати майже такі самі висновки, як зробив Климент. Вони мали би право сказати, що у той час коли Христос, Вчитель всіх істинних християн був у всіх відношеннях божественним, ті хто чинили жахи Інквізиції, тортури над єретиками, євреями та алхіміками, протестант Кальвін, який спалив Сервета, та його спадкоємці протестанти переслідували до спалення та бичування відьом у Америці, мабуть що мали за свого Вчителя Диявола. Та окултисти не вірять у диявола і не заслуговують на схожу відплату. Але свідчення Климента є цінним тому, що воно вказує на 1) велику кількість праць з Окултних Наук у ті дні; і 2) надзвичайні сили, якими за посередництвом цих Наук володіли деякі люди. Наприклад, всю шосту книгу «Stromateis» він присвячує пошукам цих двох «Вчителів» істинної та шахрайської Філософії відповідно, які за його словами обидві збереглися у єгипетських святилищах. Доволі доречно він звертається до греків з запитанням, чому би їм не визнати «дива» Мойсея, як такі, коли вони вимагають визнання таких привілеїв для своїх власних філософів, і він наводить ряд прикладів. Це як він каже, Еах, який викликав власними силами дощ; це Арістей, який примусив вітри дути; Емпедокл, що приборкав бурю та примусив її стихнути тощо. Більше за все його увага була спрямована до книг Меркурія Трисмегіста. Він так саме не шкодує добрих слів для Гістаспу (або Гуштаспу), Книг Сивіл і навіть правильній Астрології. У всі віки Магію і застосовували і зловживали нею, так саме як і наразі застосовують Месмеризм або Гіпноз та зловживають ними. Древній світ мав своїх Аполлонів і Ферекидів, і розумні люди могли у цьому розібратися, як можуть і сучасні. Наприклад, у той час коли жоден класичний або язичницький письменник не знайшов слова докору на адресу Аполлона Тіанського, не такі справи що до Ферекіда. Хезихій Мілетський, Філон Біблський та Євстахій без зупинки звинувачують останнього у тому, що він побудував свою Філософію та Науку на демонічних традиціях, тобто на Чаклунстві. Цицерон заявляє, що Фереکید є *potius divinus quam pedicus*, «швидше ясновидцем ніж лікарем», і Діоген Лаертський наводить довгий ряд розповідей про його передбачення. Одного разу Фереکید передбачає загибель корабля за сотні миль від нього; другого разу він повідомляє про полон лакедемонян аркадійцями, нарешті він передбачає власний жакхливий кінець.

Маючи на увазі ті заперечення, які будуть висунуті проти Вчення Езотеричної Доктрини у тому вигляді у якому вона викладена, письменниця цих рядків вимушена відкинути деякі з них заздалегідь. Такі самі звинувачення, як і ті що Климент висунув проти «язичницьких» Адептів, лише доводять існування сил ясно-бачення та передбачення у всі віки та не є доказами на користь Диявола. Тому вони не мають жодної цінності, за виключенням лише як для християн, для яких Сатана є одним з головних стовпів віросповідання. Бароній та Де Мірвіль, наприклад знаходять беззаперечні докази у Демонології спів-вічності Матерії з Духом! Де Мірвіль пише, що Ферекід «подає в принципі початковість Зевса або Ефіра, і далі на тому самому плані деякого принципа, спів-вічного та спів-діяльного, якого він називає п'ятим елементом або Огенос». Далі він зазначає, що Огенос означає те, що зачинається, що тримає у полоні, і що є Гадес, «або одним словом пекло». Ці синоніми відомі кожному школяру без будь яких пояснень маркіза який їх надає Академії; що стосується його висновків, то кожий окультист відкине їх та лише посміхнеться до цієї неосвіченості. А далі ми підходимо до богословських висновків.

Резюме поглядів Латинської Церкви – як воно висловлене такими авторами як маркіз Де Мірвіль – є наступним: Герметичні Книги, не дивлячись на їх мудрість – цілком визнану в Римі – є «спадком для людства від проклятого Каїна». «Загально визнано» пише цей сучасний мемуарист Сатани та Історії: «Що одразу після Потопу Хам та його потомки знову розповсюдили древнє вчення каїнітів та потопленої Раси». У будь якому випадку це доводить, що Магія або Чаклунство, як він називає її, є допотопним мистецтвом і таким чином один бал на нашу користь. Бо як він пише: «Свідectво Бероза ототожнює Хама з першим Зороастром, засновником Бактрії, першим автором всіх магічних мистецтв Вавилону, Хеменису або Хамом, цим безчесним, з вірного потомства Ноя, і нарешті, предметом шанування Єгипту, який привласнив його ім'я хпueia, звідки і виникла хімія, та збудував на свою честь місто назване Хоемніс, або «Місто вогню». Сказано, що Хам обожнював його, звідки виникла назва Хамаїм, надана пірамідам, яка у свою чергу була перетворена на сучасну «чимні». Це ствердження цілком не правильне. Єгипет був колись Хімії та місцем її народження – це добре відомо у наш час. Але Кемрік та інші доводять, що корінь цього слова – chemi або chem, що не є Cham, або Хам, а Khem, єгипетський фалічний Бог Містерій. Але це не все. Де Мірвіль схильний відшукати сатанинське походження навіть у наразі невинному Таро. Він пише: «Що стосується засобів розповсюдження цієї злої Магії, то традиція звертає на це увагу у деяких рунічних письменах, знайдених на металевих пластинах (або листі des lames), які не були знищені під час Потопу. Це можна було би сприйняти як легенду якби наступні відкриття не довели, що це далеко не так. Пластини були вкриті не доступними для читання письменами беззаперечної давнини, яким хаміти приписували походження їх чаклунських та страшних сил». Благочестивого автора можна доки що залишити з його ортодоксальними віруваннями. У будь якому випадку, він здається цілком відвертим у власних поглядах. Все ж, його аргументи будуть підірвані тому, що те, або ким, або ще точніше чим, насправді були Каїн та Хам, мусить бути доведене математично. Де Мірвіль лише вірний син своєї Церкви, зацікавлений у тому, щоби утримати Каїна у його Антропоморфичній ролі та місці у «Священному Писанні». Але учень Окультизму зацікавлений виключно у істині. І час мусить йти природним шляхом власної еволюції.

ВІДДІЛ 4

ТАЄМНИЧИСТЬ ПОСВЯЧЕНИХ

Не треба дивуватися не правильному тлумаченню деяких притч та афоризмів Ісуса. Починаючи з Орфея, першого посвяченого Адепта, про якого історія відчуває деякий проблиск у імлі дохристиянської ери, і далі Піфагора, Конфуція, Будду, Ісуса, Аполлона Тіанського, впритул до

Аммонія Саккаса – жоден Вчитель або Посвячений не писав будь чого призначеного для публічного використання. Кожен окремо та всі вони разом рекомендували дотримуватися мовчання та таємничості по відношенню до деяких фактів та подій; від Конфуція, який відмовився публічно та задовільно пояснити, що він мав на увазі під власним терміном «Велика Крайність», або дати ключа до ворожіння на «соломі», впритул до Ісуса, який зобов'язав своїх учнів нікому не розповідати що він – Христос (Хрестос), «людина скорботи» та випробувань перед власним вищим Посвяченням, або що він створив «диво» воскресіння. Апостоли мусили були зберігати мовчання так, щоби ліва рука не знала, що робить права, тобто, щоби небезпечні спеціалісти Науки Лівої Руки – жажливі вороги Адептів Правої Руки, особливо перед їх останнім Посвяченням – не скористалися би цими знаннями з метою нашкодити як цілителю, так і його пацієнту. І якщо про вищезазначене скажуть, що це просто припущення то, що можуть значити наступні слова: «Вам дано знати таємниці Царства Божого, але тим, які за межами, все це викладається у притчах; щоби дивлячись вони могли бачити, але не сприймати; щоби слухаючи, вони могли чути та не розуміти; щоби у будь який час вони не були би навернені та їх гріхи не були би не прощені». Якщо не тлумачити ці слова у сенсі закону мовчання та Карми, то крайня егоїстичність та позбавлений милосердя дух цих слів цілком очевидний. Ці слова безпосередньо пов'язані з жажливою догмою неминучого визначення. Чи бажатиме добрий та розумний християнин накинути таку пляму жорстокого егоїзму на свого Рятівника? Праця розповсюдження таких істин у притчах була дозволена учням високих Посвячених. Їх обов'язком було відповідати ключовій ноті Сокровенного Вчення без розкриття його таємниць. Це ми бачимо у описах життя всіх великих Адептів. Піфагор поділяв свої класи на слухачів екзотеричних та слухачів езотеричних лекцій. Маги отримували власні настанови та посвячення у далеких прихованих печерах Бактрії. Коли Йосип заявляє, що Авраам викладав Математику, то під цим він мав на увазі «Магію», тому що у Піфагорійському коді Математика означала Езотеричну Науку або Гнозис. Професор Вільдер зазначає: «Єссеї, Юдеї та Кармеля дотримувалися схожих методів, та поділяли своїх послідовників на неофітів, братів та досконаліх... Аммоній зобов'язував клятвою своїх учнів, щоби вони не видавали його вищих доктрин, за виключенням тих, хто були щільно наставлені та навчені (підготовлені до посвячення). Якщо можна довіряти Матфею, то одна з найбільших причин необхідності зберігання таємниці викладена Самим Ісусом. Бо тут Вчитель ясно каже: «Не давайте святині собакам та не кидайте перлин ваших перед свинями, щоби вони не топтали їх ногами своїми, не повернулися та не розірвали вас». Глибоко істинні та мудрі слова. Багато таких у наш час і навіть між нами, кому про це нагадувалося – та часто занадто пізно. Навіть Маймонід радить мовчати, що до істинного значення текстів «Біблії». Ця порада руйнує загальне ствердження, що «Священне Писання» є єдиною книгою у світі, чиї божественні зауваження містять у собі ясну не прикрашену істину. Так воно можливо і є для вченого кабаліста, але для християн навпаки. Бо ось що єврейський вчений філософ пише з цього приводу: «Хто би не відчув істинний сенс «Книги Буття» мусить турбуватися щоби не розголосити це. Це – правило поведінки про яке нам нагадують всі наші мудреці, і особливо це стосується шістьох днів творіння. Якщо будь яка людина відкриє сама або за допомогою іншої людини істинний сенс її, вона мусить мовчати, або якщо говорити, то не ясно, загадковими висловлюваннями, як це роблю я сам, чим спонукаю до розгадок тих, хто може мене зрозуміти». Якщо один з великих єврейських філософів, таким чином визнає Символізм та Езотеризм «Старого Заповіту», то цілком природно, що християнські отці роблять таке визнання і що до «Нового Заповіту» та «Біблії» загалом. Так ми бачимо, що Климент Олександрійський та Ориген погоджуються з цим доволі ясно. Климент, який отримує Посвячення у Елевзінських Містеріях, пише, що: «Викладені там доктрини містять у собі кінець всіх настанов у такому вигляді, якими вони були взяті від Мойсея та пророків – невеличке викривлення фактів може бути прощеним доброму християнину. Ці слова на кінець визнають, що Містерії євреїв були тотожні до

Містерій язичницьких греків, які отримали їх від єгиптян, а ті свою чергу від халдеїв, які отримали їх від арійців, атлантів тощо – далеко за межами часу тієї Раси. Сокровенне значення Євангелій так саме відкрито визнане Климентом коли він каже, що Таємниці Вірування не мусять повідомлятися всім. «Але тому, що цей переказ опублікований не лише для того, хто розуміє велич цього слова, то потрібно зберегти у Таємниці висловлену мудрість, яку виклав Син Божий». Не менш ясніше, що до «Біблії» та її символізму написав Ориген: «Якщо ми триматимемося букви і розумітимемо те, що написано в законі, на вподобі до того, як розуміють євреї та простий народ – то я почервонів би від сорому, до того як визнати, що Бог надав ці закони, бо закони створені людьми, виглядають значно кращими». І цілком міг «червоніти від сорому» цей відвертий, чесний отець раннього Християнства у часи його відносної чистоти. Але християни нашого освіченого цивілізованого віку геть не червоніють, навпаки, вони поглинають «світло» до утворення Сонця, сад Едему, рибу Іони та все інше, не дивлячись на те, що той самий Ориген питає у цілком природному обуренні: «Яка розумна людина погодиться з повідомленням, що перший, другий та третій дні де згадуються вечір та ранок, були без сонця місяця та зірок а перший без небес? Де знайти такого ідіота, який повірив би, що Бог саджав дерева у Раю, Едемі як землероб тощо? Я вважаю, що кожна людина мусить розглядати всі ці речі як образи, під якими прихований таємний сенс». Та все ж, мільйони таких «ідіотів» ми маємо у наш час освіченості і не лише у третьому сторіччі. Коли додаємо неоднозначне повідомлення Павла у «Посланні Галатам», IV. 22-25, що оповідання про Авраама та його двох синів є «алегорія» і що «Агарь є гора Сінай»; то стає ясно, що немає за що ганити християнина або язичника, який відмовляється прийняти «Біблію» будь за що, ніж алегорію.

Рабин Симеон Бен Йохаї видавець «Зогара» ніколи не повідомляв найважливіших частин доктрини по іншому, ніж усно і до того дуже обмеженому колу учнів. Тому без кінцевого посвячення у «Меркаву» вивчення «Кабали» завжди буде не повним, а «Меркава» може бути подана лише «у темряві пустельної місцевості та після численних важких випробувань». Від дня смерті цього великого єврейського Посвяченого ця таємна доктрина залишилася непорушною таємницею для зовнішнього світу. «Між шанувальниками секти танаїтів або вірніше тананітів, мудрих, були ті хто навчали таємницям на практиці та приводили до Посвячення у великій кінцевій Містерії. Але у другому розділі «Мішна Хагіга» вказано, що зміст «Меркави» мусить передаватися лише старим мудрецам. «Гемара» ще більш догматична. «Найбільш важливі таємниці Містерій відкривалися навіть не для всіх жерців. Вони викладалися лише Посвяченим». І таким чином ми маємо, що така сама велика таємничість була присутньою у всіх древніх релігіях» (Викрита Ізіда). Що сказано у самій «Кабалі»? Її великі рабини насправді погрожують тому, хто прийме їх вислів *verbatim*. У «Зогарі» ми читаємо: «Горе тій людині яка бачить у Торі, тобто у Законі, лише просте викладення та звичайні слова! Тому що, якби він мав у собі лише це, то ми навіть сьогодні могли написати другу Тору, значно більш захоплюючу. Бо якщо ми маємо лише прості слова, то нам потрібно було би лише звернутися до законодавців землі, до тих де ми зустрічаємо найбільшу велич. І було би достатнім у відповідності до них скласти Тору за їх словами та прикладом. Але це не так: кожне слово у Торі містить піднесене значення та таємницю... Словесний текст – це покров Тори. Горе тому хто прийме цей покров за саму Тору... Простаки звертають увагу лише на покров, або словесний текст Тори. Вони нічого іншого не знають, вони не бачать того, що приховано під покровом. Більш освічені люди звертають увагу не на покров, а на тіло яке він огортає». Аммоній Саккас вчив, що Таємна Доктрина Релігії Мудрості була цілком викладена у «Книгах Тота» (Гермеса), звідки як Піфагор, так і Платон отримали власні знання та філософію; і він казав, що ці Книги «тотожні до Вчень Мудреців далекого Сходу». Професор А.Вільдер зазначає: «Тому що ім'я Тот означає колегію або збори, то не цілком виключено, що ці книги були так названі тому, що вони представляють собою збірки висловлень та доктрин братства Мемфісу. Рабин Бізу висловив

таку саму гіпотезу по відношенню до божественних висловлень, занесених у єврейське Священне Писання». Це цілком імовірно. Але ці «божественні висловлення» до цього часу зовсім не були зрозумілими для профанів. Філон Юдей, не посвячений, намагався відкрити їх таємне значення, але йому не пощастило. «Книги Тота», «Біблія», «Веди» або «Кабала» - всі вони сокровенні що до таємниць природи, які у них символізовані. «Горе тому, хто незаконно відкриє слова, сказані пошепки на вухо Мануші Першим Посвятителем». Хто був цей «Перший Посвятитель» - маємо пояснення у «Книзі Єноха»: «Від них (Ангелів) я почув все та зрозумів, що побачив; те що не станеться у цьому поколінні (Расі), але у поколінні яке з'явиться у віддаленому періоді часу (6 та 7 Расах) завдяки обраним (Посвяченим). Знову таки, що до засудження тих, хто колись отримав «всі таємниці ангелів», та відкривають їх, сказано що: «Вони відкрили таємниці і вони були засуджені; але не ти, син мій (Ной)... ти чистий, добрий та вільний від докору викриття (видачі) таємниць».

Але у наш час існують такі, хто «відкрив таємниці» без будь якої допомоги лише завдяки власній вченості та гострому розуму, і хто незважаючи на це були чесними та прямо-душними людьми та не звертали уваги на погрози та застереження тому, що ніколи не давали обітничі збереження таємниці – і почуваються враженими від таких відкриттів. Одним з таких є вчений автор та відкривач одного «Ключа до єврейсько-єгипетської Таємниці». Як він каже, існують «деякі дивні риси, пов'язані з розповсюдженням та станом» «Біблії». «Ті хто складала цю книгу були люди як і ми. Вони визнавали, бачили, перебирали та досягали через цю ключову міру закон живого вічно діяльного Бога. Вони не потребували віри у тому, що Він існує, що Він працював, планував та завершив, як могутній механік та архітектор. Що ж це таке було, що закріпило це знання за ними одними, у той час коли вони, по-перше, як Божі люди, по-друге як апостоли Ісуса Христа, виклали як подання сяюче обрядове богослужіння та порожнє вчення віри, без будь якого пояснення у вигляді доказів, що приходять за посередництвом застосування саме тих почуттів, яким Божество обдарувало всіх людей у якості вагомих засобів для отримання ними будь якого правильного розуміння? Таємниця та притча, затемнене висловлювання та прихований істинний сенс – ось тягар Заповітів Старого та Нового. Якщо погодитися, то розповіді «Біблії» представляють собою навмисні видумки, щоби обманювати неосвічені маси народу, навіть якщо і для того, щоби нав'язати їм найбільш досконалий кодекс моральних обов'язків, то як можна виправдати таку оману, як частину Божого промислу, коли за самою природою речей цьому промислу мусить бути притаманна проста та досконала правдивість? Яке відношення має або мусить мати таємниця до розповсюдження Божих істин?». Без сумніву, що жодного, якби ці таємниці були дані на самому початку. І так воно і було що до перших, наполовину божественних, чистих та духовних Рас Людства. Вони володіли «Божими істинами» та жили за ними та за їх ідеалами. Вони зберігали ці істини до того часу, доки не було будь якого зла, і відповідно зловживання цими знаннями та істинами. Але еволюція та поступове занурення у матеріальність так саме є однією з цих «істин» і так саме одним з законів «Бога». За мірою того як людство прогресувало та з кожним поколінням ставало все більше від землі, індивідуальність кожного тимчасового ЕГО почала себе проявляти. Саме особистий егоїзм доводить та підштовхує людину до зловживань власними знаннями та владою. А егоїзм – це така людська споруда, вікна та двері якої завжди відкриті для потрапляння у людську душу різного роду несправедливості. Мало було людей протягом ранньої юності людства, і ще менше їх на цей час, які відчують у собі схильність на практиці застосовувати заяву Поупа, що він вирвав би власне серце, якби воно не мало кращих спонукань, як лише любов до самого себе та зневаги до своїх сусідів. Звідси виникла необхідність поступово віднімати у людини божественні знання та сили, які з кожним новим людським циклом ставали все більше небезпечні як зброя, злий бік якої завжди загрожував сусіду, а та що випромінювала добро була цілком звернена на себе. Тому мала кількість «обраних» чия внутрішня сутність залишилася

незачепленою зростанням їх фізичної зовнішності стала, таким чином з часом єдиним охоронцем відкритих таємниць, що передавалися далі найбільш придатним до їх сприйняття, і що зробило одночасно їх недосяжними для інших. Відкиньте це пояснення від Сокровених Вчень і сама назва Релігії стане синонімом підробки та омани.

Все ж, народним масам не слід дозволяти залишатися без будь якого морального стримування. Людина завжди тяжіє до чогось «по за межами» та не може жити без ідеала, як маяка втіхи. У той самий час жодній, середніх талантів людині, навіть у наш час загальної освіти, неможливо довірити занадто метафізичні та занадто тонкі для її розуміння істини, без ризику викликати небезпеку реакції загрози замість віри у Богів та Святих – падіння у тупий антинауковий атеїзм. Жоден справжній філантроп а відповідно і окултист, не буде мріяти, щоби людство хоча би на мить залишилося без будь якої Релігії. Навіть сучасна Релігія Європи обмежена воскресінням, краще ніж ніякої. Але якщо, як каже Баніан, «Релігія є кращим обладунком, який лише може мати людина», то вона, без сумніву «найгірша мантия», і ось проти цієї «мантиї» та заснованих на неправді претензій б'ються теософи та окультисти. Істинне ідеальне Божество, єдиний живий Бог в Природі, нічого не втратить від шанування людиною, якщо ця зовнішня мантия, зроблена людською фантазією та накинута на Божество рукою священника, що прагне влади та володіння – буде зірваною. Наразі прийшов час скинути з трону «вищого Бога» кожного народу на користь Одного Спільного Божества – Бога Неодмінного Закону, не милосердя; Бога Справедливого Відшкодування, а не прощення, яке просто стає спонукую до злочину та повтору його. Найбільший злочин, який будь коли був зроблений проти людства, відбувся у той день коли перший жрець видумав першу молитву з егоїстичною метою. Бог якого можна умовити молитвами «благословити зброю» того хто молиться та наслати поразку та смерть тисячам ворогів – його братам; Божество, про яке можна думати, що воно не залишиться глухим до пісень-шанувань змішаних з молитвами про «сприятливий вітер» для себе і цілком природно згубний для мореплавців у протилежному напрямі – саме таке уявлення про Бога виховало самолюбство в людині та позбавило його впевненості у власних силах. Молитва є шляхетним фактором, коли вона подає собою міцні почуття, палаюче бажання від самого серця заради добра для інших людей та коли вона цілком вільна від будь якої егоїстичної особистої мети; спрямування та бажання чогось «по за межами» природне та святе почуття в людині, але за умови поділу цього блаженства з іншими. Можна зрозуміти та високо оцінити слова «язичника» Сократа, який у власній, хоча і не отриманій від когось мудрості сказав, що: «Ми мусимо молитися про благословення для всіх тому, що Боги краще знають що добре для нас».

Але офіційні молитви – за суспільне лихо або заради користі одного індивіда, незважаючи на втрати для тисяч – є ганебним злочином не кажучи вже про те, що це недолуга самовпевненість та упередження. Це – безпосередній спадок, придбаний грабунком від іеговистів, євреїв Пустелі та Золотого Тільця. Як з часом буде показано, це був «Іегова», який порадив завуалювати та нашарувати цю заміну невимовного імені, що і призвело до всіх цих «таємниць, притч, затемнених висловлювань та маскувань». Мойсей, у будь якому випадку, посвятив своїх сімдесят Старійшин у сокровенні істини, і таким чином письменники «Старого Заповіту» у чомусь виправдані. Письменники «Нового Заповіту» навіть цього не зробили. Вони викривили величну головну фігуру Христа своїми догматами та привели людей з того часу до мільйонів помилок та злочинів – Його святим ім'ям. Очевидно, що за виключенням Павла та Климента Олександрійського, які обидва були Посвяченими у Містерії, жоден з «отців» не багато знав цих істин. За більшістю вони були неосвіченими людьми, і якщо такі як Августин та Лактаній, або Беда Вельмишановний та інші залишилися не ознайомлені до часів Галілеї з найголовнішими істинами які викладалися у язичницьких храмах – наприклад, що Земля є кулею, не кажучи вже про геліоцентричну систему –

то яким мусило бути невігластво інших! У ранніх християн вченість та гріх були синонімами. Звідки і виникли звинувачення у зв'язках з Дияволом, що до язичницьких філософів. Але істина мусить бути виявленою. Окультисти, яких такі письменники як де Мірвіль називають «проклятими послідовниками Каїна» наразі у стані перекинути столи. Те що до цього часу було відомим лише древнім та сучасним кабалістам Європи та Азії, наразі опубліковано та доведено, як математично правильне. Автор книги «Ключ до єврейсько-єгипетської Таємниці або Джерела Мір» довів на загальне задоволення, сподіваємося, що два великих Божих імені, Іегова і Елохім, у одному значенні своїх числових величин співвідносилися як діаметр до довжини кола відповідно; іншими словами що вони є числовими вказівниками геометричних співвідношень і, нарешті, що Іегова є Каїн та навпаки. Цю думку висловлює автор: «Допомагає так саме зняти пляму з імені Каїна, як дещо сфабриковане, щоби знищити його роль тому, що навіть без цих доказів, за самим текстом він (Каїн) був Іегова. Тому школам богослов'я слід було би задуматися про те, як виправити становище, якщо це можливо, та повернути добре ім'я та славу Богу, якому вони вклоняються». Це не перше попередження для «шкіл богослов'я» які все ж, безсумнівно знали про це з самого початку, як знали Климент Олександрійський та інші. Але якби і так, користі для них від цього ще менше тому, що визнання потягло би за собою більше для них, ніж просто святість та гідність запровадженої віри. Але можна так саме запитати, чому азійські релігії, у яких немає нічого схожого прихованого і які цілком відкрито проголошують Езотеризм власних релігій – йдуть тим самим курсом? Це просто ось чому: у той час коли сучасна та без сумніву вимушена мовчанка Церкви з цього предмету має відношення лише до зовнішньої або теоретичної форми «Біблії» - розголошення секретів якої не потягло би за собою жодної практичної шкоди, якби вони були пояснені з самого початку, то з Східним Езотеризмом та Символізмом справи інші. Велична центральна фігура Євангелій залишилася би так саме незачепленою символізмом «Старого Заповіту» при його викритті, як залишилася би фігура Засновника Буддизму, якби була показана алегоричність брамінських «Пуран», написаних до його народження. Окрім того Ісус з Назарету знайшов би більше, ніж загубив, якби він був показаний простим звичайним смертним, та поданий для судження людей про його власні висловлення та заслуги, замість того, щоби привласнити його Християнством у якості Бога, бо багато з яких його вчинків та висловлень наразі підлягають критиці. З іншого боку символи та алегоричні висловлення, якими завуальовані величні істини Природи у «Ведах», «Брахманах», «Упанішадах» і особливо у ламаїстській «Чагпа Тхогмед» та у інших працях – цілком іншого роду та значно складніші за власним таємним сенсом. У той час коли всі біблійні гліфи побудовані на триєдиній основі, гліфи східних книг засновані на принципі семи-складності. Вони так саме щільно пов'язані з таємницями фізики та фізіології, як і з психічною та трансцендентною природою космічних елементів та Теогонії; у якості викритих, вони опинилися би більш ніж просто шкідливими для непосвячених; як передані до рук сучасних поколінь з їх наразі станом фізичного та інтелектуального розвитку, за відсутності духовності і навіть практичної моралі – вони стали би абсолютно руйнівними.

Все ж, сокровенні вчення святилищ не залишилися без свідків; їх зробили безсмертними різними засобами. Вони розсипалися над світом сотнями томів, сповнені дивної карколомної фразеології алхіміків; вони спалахували, на вподобі до неприборканих водоспадів окультних містичних вчень, з писань поетів та бардів. Одні лише генії мали привілеї у ті темні віки, коли жоден мрійник не міг піднести світу навіть видумки, не пристосовуючі свого неба та землі до біблійних текстів. У ті віки ментальної сліпоти, коли жах перед «Святою Інквізицією» кидав густий покрив на кожную космічну та психічну істину, лише генію єдиному було дозволено відкрити безперешкодно деякі з величних істин Посвячених. Звідки Аріосто у своєму «Навіженому Роланді» отримав уявлення про ту долину на Місяці, де після нашої смерті ми може знайти ідеї та

зображення всього, що існує на землі? Яким чином уявлення Данте виявило описи «Пекла» - новий Апокаліпсис Іоанна, істинне Окультне Одкровення у віршах – його відвідини та спілкування з Душами Сімох Сфер? У поезії та сатирі кожну окультну істину вітали – жодну з них не вважали за серйозну. Граф де Габаліс більш відомий та шановний ніж Порфирій та Ямвліх. Таємнича Атлантида Платона проголошена видумкою, у той час коли Потоп Ноя до цього часу на думці у деяких археологів, які глузують над прототипним світом «Зодіака» Марселя Палінгена та обуряться, як на особисту образу, якщо їм запропонують обговорити чотири світи Меркурія Трисмігеста – Прототипний, Духовний, Астральний та Елементарний з трьома іншими на відкритій сцені. Очевидно що цивілізоване суспільство все ще лише наполовину зріле до одкровення. Відповідно, Посвячені не відкриють всього сокровенного до того часу, доки більшість людства не змінить своєї справжньої натури та не буде краще підготовлена до сприйняття істини. Правий, істинно правий був Климент Олександрійський коли сказав: «Необхідно загортати у таємницю висловлену мудрість», яку викладають «Сини Божі». Ця Мудрість, як ми побачимо, має відношення до всіх первісних істин, переданих першим Расам, «Розумом Народжених», Самими «Будівельниками» Всесвіту.

«У кожній древній країні, що претендує на цивілізацію, існувала Езотерична Доктрина, система, яку визначали словом МУДРІСТЬ і з тих хто присвятив власні життя її збереженню називали мудрецами або мудрими людьми... Піфагор називав цю систему Гнозисом, або Знанням речей, як вони є. Під шляхетним визначенням МУДРІСТЬ вчителі древності, мудреці Індії, маги Персії і Вавилону, провидці та пророки Ізраїлю, ієрофанти Єгипту та Аравії та філософи Греції та Заходу разом зі знанням, яке вони вважали за його сутністю божественним, класифікували його частину як Езотеричну, а залишок як зовнішню. Рабини називали зовнішню та світську серію – «Меркави» як таку, що представляє тіло або носій, який містить вище знання». («New Platonism and Alchemy»). Далі ми розмовлятимемо про закон мовчання, який покладається на східних чела.

ВІДДІЛ 5

ДЕЯКІ ПРИЧИНИ СЕКРЕТНОСТІ

Той факт, що Окультні Науки були приховані від всього світу, що Посвячені не передавали їх людству – часто був предметом скарг. Стверджувалося, що Стражі Таємного Знання були егоїстами та утримували біля себе «скарби» Древньої Мудрості; що рішуче злочинно утримувати таке знання – «коли воно існує назагал» - від людей Науки тощо.

Все ж, мусять бути доволі важливі причини для цього тому, що на самому світанку Історії таким був заповіт кожного Ієрофанта та «Вчителя». Піфагора першого Адепта та справжнього вченого у дохристиянській Європі звинувачують у тому, що публічно він вчив, що Земля нерухома а зірки ходять навколо неї, у той час коли своїм привілейованим Адептам він пояснював власну віру у рух Землі, як планети, та у геліоцентричну систему. Та все ж, причин для такої таємничості багато і з них ніколи не робили секрета. Головна причина була викладена у «Викритій Ізиді». Її можна наразі повторити. «З того самого дня, коли перший Наставник з «божественних Династій» перших Рас навчив першого містика засобам сполучення між цим світом та світом невидимого сонму, між сферою матерії та сферою чистого духу – учень прийшов до висновку, що видання цієї таємничої науки натовпу, який вільно або ні занепасть її, все одно що втраті її. Зловживання нею могло би привести людство до швидкого знищення; це було би тим самим що обкласти дітей вибуховою речовиною та дати їм сірники. Перший божественний Наставник навчив лише декількох обраних і ті зберігали мовчанку перед іншими. Вони визнавали свого «Бога» і кожний Адепт відчував це величне «Я» всередині себе. Атман, Я, Могутній Господь та Захисник, якщо

людина одного разу відчула його як «Я-є», то цей «Ego Sum», цей «Асмі» являв власну силу тому, хто був у стані почути цей «все ще тихий голос». З часів первобутньої людини, описаної першим ведичним поетом, впритул до нашого сучасного, не було філософа, гідного цієї назви, який не носив би у тихому святилищі власного серця цієї величної та таємничої істини. Якщо він був посвяченим, він знав це, як священну науку, якщо по іншому, то на вподобі до Сократа, повторював самому собі, а так саме іншим людям прекрасну настанову: «О людина, досягни саму себе» і йому щастило відчути свого Бога у середині самого себе. «Ви – Боги» - каже нам Цар співак Псалмів, і ми бачимо, що Ісус нагадував тим що писали, що цей вислів був на адресу інших смертних та стверджував за ними той самий привілей без будь якого кощунства. І як вірна луна, Павло стверджував, що всі ми є «храмами Бога живого», і обережно казав у іншому місці, що все ж, все це лише для «мудрих» і говорити про це «незаконно».

Деякі причини цієї таємничості можуть бути наведені. Головним законом та ключем до практичної Теургії у її головному застосуванні до серйозного вивчення космічних та сидеральних, психічних та духовних таємниць було, та все ще є те, що грецькі неоплатиніки називали «Теофанією». Загально визнане значення цього слова є «спілкування між Богами (або Богом) та тими посвяченими смертними, які духовно здатні користатися таким спілкуванням». Але Езотерично це значить більше. Бо це не є лише присутність Бога, а дійсне – хоча і тимчасове – втілення, так би мовити злиття особистого Божества, Вищого Я з людиною – його представником або посередником на землі. За загальним законом Вищий Бог, ця Над-Душа людської істоти (Атма-Будхі) лише надихає індивіда протягом його життя з метою спрямування та одкровення, або як римські католики – які помилково називають цю Над-Душу «Ангелом Охоронцем» - сказали би, «вона стоїть зовні та спостерігає». Але у випадках таїнства теофанії вона сама втілюється у теурга з метою одкровення. Коли це таїнство є тимчасовим, протягом тих таємничих трансів або «екстазів», які Плотін визначає як «Звільнення розуму від його кінцевої свідомості, його єднання та тотожність з Безкінечним», то цей піднесений стан дуже короткочасний. Людська Душа як еманация свого Бога, «Батька та Сина», стає єдиною, «божественне джерело вливається на вподобі до потоку у власне людське русло». Все ж, у виключних випадках це таїнство стає завершеним: Слово фактично стає Плоттю, індивід стає божественним у всьому сенсі цього слова тому, що його особистий Бог зробив з нього постійне життєве місцезнаходження, «храм Божий», як каже Павло.

Далі, те що мається на увазі під сенсом Особистий Бог Людини, не є лише один її сьомий Принцип тому, що per se та по суті це є просто промінь безкінечного Океану Світла. У сполученні з нашою Божественною Душею Будхі, його не можна називати Дуадою, як можна було би у звичайному випадку тому, що, хоча і утворена від Атми та Будхі (двох вищих Принципів) перший не є сутність а еманация від Абсолюту, і в дійсності невід'ємний від нього. Особистий Бог не є Монада, але насправді прототип її, який ми за відсутністю кращого терміну називаємо проявленою Каранатмою* (Душею Причинності), одним з «сімох» головних резервуарів людських Монад або Его. Останні формуються поступово та підсилюються протягом свого циклу втілення шляхом постійних додатків індивідові від особистостей у яких втілюється цей андрогенний, наполовину духовний та наполовину земний принцип, який приймає участь як у небесному так і у земному, названий ведантистами Джива та Віджнанама-Коша, а окультистами Манас (розум) – той який частково поєднаний з Монадою втілюється у кожному новому народженні. У цілковитому єднанні з власним (сьомим) Принципом, чистим Духом, він є Божественне Вище Я, про що знає кожен вивчаючий Теософію. Після кожного нового втілення Будхі-Манас вбирає у себе так би мовити, аромат квітки особистості, чисто земні залишки якої, її покидьки віддаються на поступове зникнення, на вподобі до тіні. Внаслідок своєї надзвичайно трансцендентної метафізики, ця частина доктрини є найбільш важкою.

*Карана Шаріра є тіло причинності, інколи його називають «особистим Богом». У одному сенсі воно так і є.

Як вже повідомлялося багато разів у цій та інших працях, ні філософи, ні мудреці, ні адепти древності не є тими, кого можна звинуватити у ідолопоклонстві. Фактично вони є тими, хто визнає божественну єдність та є єдиними хто завдяки своєму посвяченню у таємниці Езотеризма, правильно зрозуміли «хіпонею» або під-текст антропоморфізму так званих Ангелів, Богів та різноманітних духовних Істот. Кожен з них схиляючись перед Єдиною Божественною Сутністю, яка просякає увесь світ Природи, поважав, але ніколи не схилявся та не перетворював на ідола будь якого з цих «Богів», вищих або нижчих – навіть не своє власне особисте Божество, Променем якого він був та до якого звертався. «Свята Трійця є еманацією з Єдиного та представляє собою Тетрактис; боги, даймони та душі є еманаціями Трійці. Герої та люди повторюють цю ієрархію у собі». Так висловився Метродор з Хіосса, піфагорієць; остання частина цієї фрази означає, що людина має всередині себе семеро блідих відображень сімох божественних Ієрархій; тому її вище «Я» само по собі є променем безпосереднього Променя. Той хто розглядає останній як Істоту у звичайному значенні цього слова, той є одним з тих «невірних атеїстів», про яких говорив Епікур, бо він вішає на цього Бога «думку натовпу» - брутальний антропоморфізм. Окультист знає, що «те що називається Богами, суть лише перші принципи (Аристотель). Та все ж, вони розумні, свідомі живі «Принципи». Первісні Семеро Світел, проявлених з Світла не проявленого, який для нас – Темрява. Вони суть Семеро – екзотерично четверо – Кумар або «Розумом Народжених Синів» Брами. І знову таки, вони Дхіані-Когани, які по суті прототипи у вічності еонів для нижчих Богів та ієрархій божественних Істот на найнижчому кінці сходів, де розміщені і ми – люди. Таким чином, можливо, Політеїзм, коли він по філософському усвідомлений, може бути на сходинку вище навіть за Монотеїзм, скажемо протестантів, які обмежують та обумовлюють Божество у якому вони вперто бачать Безкінечне, але чия уявна діяльність робить з цього «Абсолюта та Безкінечності» парадокс Філософії. З цієї точки зору сам Римський Католицизм значно вищий та логічніший за Протестантизм, хоча Римська Церква прийняла екзотеризм язичницького натовпу та відкинула Філософію чистого Езотеризму.

Таким чином кожний смертний має свого власного безсмертного двійника або, точніше, свій Прототип у небесах. Це означає, що перший невід'ємно поєднаний з останнім у кожному втіленні та на час циклу народжень; але поєднаний лише через свій духовний та інтелектуальний Принцип, цілком відмінний від нижчого «я», та ніяк через земну особистість. Деякі з них навіть здатні цілком розірвати цей союз – у випадку відсутності у внутрішній людині духовного зв'язку. Істинно, як Парацельс виклав у власній дивній вистражданій фразеології, людина з своїми трьома (складеними) Духами підвішена неначе утробний плід, на всіх трьох до матки Макрокосмосу; нитка яка утримує її з'єднаною, є «Душа-Нитка», Сутратма, та Тайджаса («Сяючий») ведантистів. І саме через цей духовний та інтелектуальний Принцип в людині, через Тайджаса – Сяючого, «тому що він має сяючий внутрішній орган у якості співучасника» - людина поєднана з своїм небесним прототипом, та жодним чином не через нижче «я» або Астральне Тіло, для якого у більшості випадків не залишається нічого іншого як з часом розчинитися. Окультизм або Теургія навчає засобам створення такого з'єднання. Але саме діяльність людини – її особисті надбання лише – ось що може створити зв'язок на землі або визначити його тривалість. Він триває від декількох секунд, спалаху, до декількох годин, протягом яких теург або теофан стає цим надихаючим «Богом»; відповідно він стає на цей час обдарованим відносним все-знанням та все-могутністю. У таких досконалих (божественних) Адептів як Будда та інших, такий стан аватарної присутності може тривати усе життя, у той час коли у випадках повністю Посвячених, які ще не досягли стану Дживанмукти, Теопнейстія, коли вона цілком у дії, має власним результатом те, що цей високий

Адепт пам'ятає все, що він бачив, чув та відчував. «Тайджаса відкриває шлях до надчуттєвого» (Мандукопанішад). Для когось менш досконалого вона закінчиться лише туманним спомином, у той час коли початківець у перший період свого психічного досвіду матиме справу лише з плутаниною, за якою прийде швидке і на кінець, цілковите забуття таємниць, побачених протягом цього над-гіпнотичного стану. Рівень здатності до споминів, коли людина повертається у власний звичайний стан та до фізичних почуттів, залежить від її духовної та психічної чистоти, до того ворогом духовної пам'яті є фізичний мозок людини, орган її чуттєвої натури.

Вищенаведені стани показані для кращого розуміння застосованих у цій праці термінів. Існують так багато умов та станів та такі вони відмінні, що навіть ясновидець може їх сплутати. Повторимо: грецьке мало вживане слово «Теофанія» у неоплатоніків мало значення більше, ніж у сучасних видавців словників. Складене слово «Теофанія» (від «теос» - «Бог» та «файномай» - «являтися») не означає просто «явлення Бога людині шляхом звичайної появи» - до всього це абсурд – але дійсна присутність Бога в людині, божественне втілення. Коли Симон Волхв стверджував, що він є «Бог Батько», то те, що він цим намагався визначити, було саме тим, про що щойно йшлося, а саме: що він був божественним втіленням свого Батька, незалежно від того, чи бачимо ми у останньому Ангела, Бога або Духа; тому його називали «та сила Бога, яку називають великою», або та сила яка примушує Божественне «Я» увійти у власне нижче «я» - людину.

Це одна з декількох таємниць буття та втілення. Друга у тому, що коли Адепт протягом свого земного віку досягає такого стану святості та чистоти, який робить його «рівним до Ангелів», то у такому випадку під час смерті його примарне астральне тіло стає таким самим щільним та відчутним, яким було фізичне та перетворюється на реальну людину. Старе фізичне тіло відпадає на вподобі шкіри змії, тіло «нової» людини залишається або видимим, або за вибором Адепта, зникає з виду оточене оболонкою Акаші, яка його закриває. У останньому випадку три шляхи відкриваються перед Адептом:

1. Він може залишитися у земній сфері (в Вайю або Кама-лоці) у ефірному місці перебування, прихованим від людського зору, за виключенням спалахів ясно-бачення. Тому, що у цьому випадку його астральне тіло внаслідок власної чистоти та духовності не відповідає умовам, необхідним для світла акаші, щоби абсорбувати його наполовину матеріальні часточки, то Адепт вимушений залишитися у компанії оболонок які розкладаються та не займатися благими справами. Це, зрозуміло, неможливо.

2. Великим зусиллям сили волі він може цілком влитися у власну Монаду та поєднатися з нею. Але у цьому випадку він а) позбавить своє Вище Я посмертного Самадхі – блаженство яке не є справжнім Нірвани – тому що астрал, яким би чистим він не був, все ж занадто земний для такого стану; і б) цим він відкриває себе для Карми; тому що така дія по суті є результатом особистого егоїзму – тобто отримання плодів, вирощених лише для самого себе, одного.

3. Адепт має право відмовитися від свідомої Нірвани та відпочинку для того, щоби працювати на землі на благо людства. Це він може зробити: або шляхом ущільнення свого астрального тіла до фізичної видимості чим відновити власну минулу особистість, або може скористатися цілком новим фізичним тілом, чи то немовляти, чи то – як начеб-то вчинив Шанкараачар'я з тілом мертвого раджі – шляхом «входження у кинуту оболонку» та перебувати там скільки забажає. Це є тим, що називають «безперервним існуванням». Відділ під назвою «Таємниця Будди» додасть світла на цю теорію, незрозумілу для профанів, а для більшості - просто абсурдну. Такою є ця теорія у тому вигляді, як вона викладається, і кожен вільний обирати, заглибитися, чи залишити її без уваги.

Вище викладене представляє собою просто невелику частину того, що могло бути подане у «Викритій Ізиді», якби прийшов час, як він прийшов наразі. Неможливо вивчати та користуватися Окультною Наукою, якщо не віддатися їй цілком – серцем, душею та тілом. Деякі з її доктрин здаються занадто страшними та небезпечними для пересічного розуму. Ніхто не може безкарно грати такою страшною зброєю. Тому як каже Павло, «незаконно» про них говорити. Зважимо на ці слова, та будемо розмовляти про те, що «законно». Сенс сказаного, має відношення окрім того до психічної або духовної Магії. Практичні вчення Окультної Науки геть інші і мало таких сильних розумів, які придатні для цього. Що стосується до екстазу та схожих осяянь, то це може бути досяжним для людини без будь якого вчителя або посвячення, бо екстаз досягається внутрішнім наказом та владою «Я» над фізичним Его; що стосується до придбання влади над силами Природи, то це потребує тривалого тренування або здатності людини яка народилася вже «природженим магом». Між тим, наполегливо радимо тим, хто не володіє жодною з потрібних якостей, обмежитися виключно духовним розвитком. Але навіть це важко, тому, що першою необхідною особливою властивістю для цього є непохитна віра у свої власні сили та у Божество у середині себе самого; інакше людина просто перетвориться на безвідповідального медіума. Крізь всю містичну літературу древнього світу ми бачимо ту саму ідею Езотеризму, що особистий Бог існує всередині самого прочанина, а не десь по за ним. Це особисте Божество не є просто видумка, а безсмертна Істота, Посвятитель Посвячених, на цей день, коли Небесних Посвятителів первісного людства – Шишта попередніх Циклів – більше немає між нами. На вподобі до підводної течії швидкої та прозорої, вона тече та не змішує власної кришталевої чистоти з мутними брудними водами догматизму, нав'язаного антропоморфічного Божества та релігійної нетерпимості. Ми маємо цю ідею у варварській викривленій фразеології «Кодексу Назареїв», у піднесеній нео-платонічній мові Четвертого Євангелія більш пізньої Релігії; у найдревнішій «Веді» та у «Авесті», у «Абхідхармі», у «Санкх'я» Капіли, та у «Бхагават Гіті». Ми не можемо досягти стану Адепта і Нірвани, Блаженства та «Царства Небесного» якщо ми не поєднаємося безповоротно з нашим Rex Lux, Господом Величі та Світла, нашим безсмертним Богом у середині нас. «Ахам ева парам Брахман» - «Воістину я Вищий Брахман» - завжди було єдиною живою істиною в серці та розумі Адептів, і саме це допомагає містику стати адептом. Насамперед треба визнати свій власний безсмертний Принцип, і лише після цього можна завоювати або взяти Царство Небесне силою. Але це мусить бути досягнуте більш високою – не середньою, навіть не третьою – людиною, тому що остання з праху. Так саме не може друга людина «Син» - на цьому плані, так саме як її «Батько» є Сином на ще більш високому плані – будь що зробити без допомоги першого, «Батька». Але для успіху потрібно бути тожнім до власного божественного Батька. «Перша людина з землі, перстна; друга людина (внутрішня, більш висока) – Господь з неба... Бачите кажу вам таємницю». Так каже Павло та згадує лише другу та третю людину заради кращого розуміння непосвяченими. Але це не все, бо Дельфійський заповіт мусить бути виконаний: людина мусить осягнути, усвідомити саму себе для того, щоби стати досконалим Адептом. Та все ж, так мало таких, хто може надбати це знання не лише у його внутрішньому містичному сенсі, а навіть у його буквальному сенсі, бо це веління Оракула має два значення. Це є нічим іншим, ніж доктрина Будд та Бодхісатв. Таким самим є містичний сенс того, що було сказано Павлом коринфіянам, що вони «храм Бога», бо Езотерично це означало: «Ви храм (цього вашого) Бога, і Дух (одного вашого) Бога живе у вас». Ці слова точно передають те саме значення, що і «воістину, я – Брахман» ведантистів. Так саме останнє ствердження не більше кощунство, ніж ствердження Павла, якщо взагалі будь яке кощунство було у цих двох ствердженнях, що заперечується. Тільки ведантист який ніколи не розглядає власне тіло як самого себе, або навіть як частину самого себе, або будь що інше, ніж ілюзорну форму, щоби інші могли його бачити – побудував своє ствердження відвертіше за Павла.

Дельфійський заповіт «Осягни самого себе» був ясным та зрозумілим кожному народу древності. Так воно є і наразі, за виключенням християн, тому що окрім мусульман, цей заповіт є невід'ємною частиною Сходу, включно з вченими кабалістами. Все ж, для того щоби усвідомити його сенс цілком, потрібно по переду всього вірити у Перевтілення та всі його таємниці; і не так як це викладено у доктрині французьких реінкарністів школи Алана Кардека, а так як це викладено Езотеричною Філософією. Людина мусить знати, ким вона була, до того як усвідомити ким вона є. А скільки таких європейців, хто здатний розвинути у собі абсолютну віру у власні минулі та майбутні втілення, навіть просто як у закон, не кажучи вже про містичне відчуття попереднього життя? Отримана в молодості освіта, традиція та тренування мислення – все проти такого вірування протягом всього життя. Культурні люди виховані на найбільш згубній ідеї, що величезні відмінності між одиницями того самого людства або навіть раси є результатом випадку; що провалля між людиною та людиною у їх соціальному стані, народженні, інтелекті, фізичних та можливостях думати – до того кожна з цих якостей має безпосередній вплив на кожне людське життя – зобов'язані власним походженням простому везінню або навпаки, і лише найбільш набожні між ними мають сумнівну втіху від думки, що це – «Воля Божа». Вони ніколи не аналізували, ніколи не зупинялися щоби подумати про глибину тієї ганьби, яка накинута на їх Бога, якщо бездумно відкидається самий величний та справедливий закон багаторазового народження людини на цій землі. Чоловіки та жінки які бажають щоби на них дивилися як на християн та які інколи насправді намагаються вести Христо-подобне життя, ніколи не зупинялися щоби подумати над словами їх власної Біблії. «Ти – Ілія?» - єврейські священники та левіти запитали Хрестителя. Їх Рятівник виклав Своїм учням цю велику істину Езотеричної Філософії, але істинно, якщо його Апостоли заволоділи нею, то здається ніхто інший так і не осягнув її істинного значення. Не осягнув навіть Никодим, який на ствердження: «Якщо хто не народився вдруге, не може він побачити Царства Божого», запитав: «Як може людина народитися коли вона стара?», за що і отримує докір зауваженням: «Ти Вчитель Ізраїлю і цього не знаєш?» - тому, що ніхто не мав права називатися «Майстром» та «Вчителем» якщо був не посвячений у таємниці: а) духовного відродження через воду, вогонь та дух, і б) народження знову від плоті. Далі знову, що може ще ясніше виразити доктрину неодноразових відроджень, як відповідь Ісуса садукеем, «хто заперечує, що існує воскресіння», тобто народження знову, відродження, та як догму про воскресіння померлого у плоті наразі вважає за недолугість, навіть освічене духовенство. «Ті кого знайдуть гідними того світу (Нірвани) ... не одружуються .. та не можуть більше померти», що свідчить про те, що вони помирили неодноразово. І знову: «Далі, що мертві воскресають, навіть Мойсей показав... він називав Господа Богом Авраама і Богом Ісаака і Богом Іакова; бо він є Бог не мертвих, а живих». Припущення «Далі, що мертві воскресають» вочевидь має відношення до, у той час дійсних повторних народжень Ісааків та Іаковів, а не до їх майбутнього воскресіння, бо у іншому випадку, вони всі були би ще мертві і про них неможливо було би казати як про «живих».

Але найбільш значне з Христових «затемнених висловлювань» можна знайти у поясненні Апостолам що до сліпого: «Вчитель, хто грішник він, чи батьки його, що він народився сліпим? Ісус відповідав. Не грішник цей (сліпий фізичний) ні його батьки, але це для того, щоби на ньому явилися справи (його) Бога». Людина є «житло», лише «дом» свого Бога; і звісно, що не храм, а його обитель – носій «Бога» - є тією, хто грішила у попередні втілення і так притягла Карму сліпоти на новий будинок. Таким чином Ісус казав правильно; але до цього дня його послідовники відмовляються від розуміння вираженої цими словами мудрості. Спаситель показаний власними послідовниками таким, що начеб-то цими словами та поясненням він натякає на заздалегідь сплановане диво. Істинно, Великий Мученик і на цей день залишається великою Жертвою, яку щоденно розпинають значно більш жорстоко власні учні з духовенства та послідовники з мирян,

ніж це будь коли могли зробити його алегоричні вороги. Бо саме таким є сенс слів «щоби на ньому явилися справи Бога» у світлі богословського тлумачення, до того сенс доволі негідний, якщо заперечується Езотеричне тлумачення. Без сумнівів, що вищевикладене буде вважатися за кощунство. Все ж, існують християни, яких ми знаємо – чиї серця так саме сильно тягнуться до їх Ісуса, як їм і неприйнятний богословський портрет їх офіційного Рятівника – які поміркують над нашими поясненнями та не знайдуть в них нічого образливого, а можливо ще і - полегшення.

ВІДДІЛ 6

НЕБЕЗПЕКИ ПРАКТИЧНОЇ МАГІЇ

Магія - це подвійна сила; немає нічого легшого, як перетворити її на Чаклунство, для цього достатньо однієї злої думки. Тому у той час коли теоретичний Окультизм не шкідливий і може нести користь, практична Магія або плоди Дерева Життя та Знання або іншими словами «Наука Добра та Зла», має небезпечні ризики. Для вивчення теоретичного Окультизму існують, без сумніву, ряд праць, які можна читати з користю, не кажучи вже про такі книги як «Тонкі Сили Природи» тощо, «Зогар», «Сефер Ієцера», «Книга Єноха», «Кабала» Франка та інші герметичні трактати. Вони рідкі на європейських мовах, але праці на латині середньовічних філософів загальновідомих як алхіміки та розенкрейцери, зустрічаються у надлишку. Але навіть заглиблення у ці книги може стати небезпечним для вивчаючого без керівництва. Якщо до них підійти без правильного ключа і якщо до того вивчаючий не гідний для Магії внаслідок власної ментальної нездатності і, таким чином не у стані відрізнити Правий шлях від Лівого, то нехай він послухає нашу пораду та залишить це вивчення; він лише притягне на себе і на всю свою сім'ю неочікуване горе та сум, жодним чином не маючи підозр, звідки вони з'явилися та що є таке ті сили які він розбудив власним розумом, тим що звернув на них увагу. Праць для просунутого учня багато, але вони можуть буди передані для користування лише чела які присягнули та стали «гарантованими» - для тих, які вже проголосили назавжди клятву і тому користуються допомогою та захистом. Для будь яких інших цілей, які благі наміри ці праці не мали би, вони можуть лише призвести до помилок необережного та спрямувати невідчутно для нього самого до Чорної Магії або Чаклунства, якщо не до чогось більш гіршого.

Містичні письмена, алфавіти та цифри, у складі розділів та під-розділів «Великої Кабали», є можливо найбільш небезпечними частинами і особливо цифри. Ми кажемо – небезпечними, тому що вони найбільш придатні до утворення наслідків та результатів і до того з участю або без участі волі експериментаторів, навіть без їх знання про це. Деякі учні будуть схильні мати сумніви що до цих стверджень просто тому, що після маніпуляцій з цими цифрами вони не бачили будь яких жахливих фізичних проявів або результатів. Такі результати здавалися би менш за все небезпечні, тому що лише створені ними моральні причини та різні події, що набули розвитку та призвели до непередбаченої кризи, засвідчили би справжність того, що щойно було викладеним, якби лише цей учень володів силою щоби відрізнити.

Відправна точка тієї спеціальної галузі окультного вчення, що відома як «Наука Відповідностей», чисел або букв, або алфавітів, як у єврейських так і у християнських кабалістів мала у якості власного епіграфу два не правильно витлумачених вірша у яких написано, що Бог «призначив кожній речі число, міру та вагу» і: «Він Створив її у Святому Духові, і бачив її, і виміряв її, і номер надав». Але у Східних Окультистів інший епіграф: «Абсолютна Єдність у числі та кількості». Як західні так і східні учні Сокровенної Мудрості дотримуються цієї Аксиоми. Лише останні можливо більш відверті у власних визначеннях. Замість того, щоби накладати маску на всю Науку, вони відкрито показують її обличчя, якщо навіть при цьому вони старанно прикривають її

серце та душу від поглядів невпевненої публіки та профанів, які завжди готові зловживати найбільш священними істинами з егоїстичними мотивами. Але Єдність є реальною основою Окультних Наук – фізичних або метафізичних. На це звертав увагу навіть Еліфас Леві, вчений кабаліст Заходу, трохи схильний до єзуїтства. Він пише: «Абсолютна Єдність є найвища та кінцева причина речей. Тому ця причина не може бути однією особою, або трьома; це є Причина і головним чином Причина (reason par excellence)». Значення цієї Єдності у Кількості у «Бозі» або Природі може бути вирішеним лише за посередництвом методів, числами, так саме і у відповідності душі до Душі. Імена у Кабалі та і Біблії, такі як Іегова, Адам Кадмон, Єва, Каїн, Авель, Єнох – всі більш щільно пов'язані за посередництвом геометричних та астрономічних відношень з фізіологією (або фалізмом), ніж з Теологією або Релігією. Як би мало не були люди підготовлені до визнання цього, це буде доведено як факт. Якщо всі ці імена є символами як речей прихованих так і не прихованих в «Біблії» або «Ведах», то їх відповідні таємниці доволі відмінні. Платонівський епіграф «Бог геометризуює» був прийнятий як арійцями так і євреями, але у той час коли перші застосували власну «Науку Відповідностей», щоби завуалювати найбільш духовні та високі істини Природи, останні доклали власну винахідливість до того, щоби приховати лише одну – для них найбільш божественну – з таємниць Еволюції, а саме: таємницю народження та зародження, і далі вони зробили божественними органи останнього. Окрім того, кожна космогонія від самої ранньої до самої пізньої заснована на цифрах та геометричних фігурах, зчеплена з ними та пов'язана з ними самим щільним чином. Як запрошені Посвяченими, ці фігури та числа дадуть числові величини, засновані на інтегральних величинах Кола – «цього таємничого житла завжди невидимого «Божества», як кажуть алхіміки – так саме як вони дадуть всі інші окультні деталі, пов'язані з такими таємницями, чи то вони антропографічні, антропологічні, космічні або психічні. «При приєднанні Ідей до Чисел, можна маніпулювати Ідеями так саме як і Числами та прийти до Математики Істини», пише один окультист, який довів власну велику мудрість тим, що забажав залишитися невідомим. «Будь який кабаліст, гарно ознайомлений з Піфагорійською системою чисел та геометрією, може наглядно довести, що метафізичні погляди Платона були засновані на суворих математичних принципах. «Істинна математика», каже «Магікон», «представляє собою дещо таке з чим всі вищі науки зв'язані, а зазвичай математика – це лише фантасмагорія, чия непогрішимість виникає лише від того, що матеріали, умови та посилення підводяться під основу»... Одна лише космологічна теорія чисел, яку Піфагор отримав з Індії та від єгипетських Ієрофантів – здатна замирити дві одиниці, матерію та дух та примусити кожну математично показати другу. Священні числа Всесвіту у своїх езотеричних комбінаціях одні лише можуть вирішити велику проблему та пояснити теорію випромінювання та циклу еманцій. Нижчі, до того, або для того щоби стати вищими, мусять еманувати з вищих духовних і після прибуття до точки повернення, мусять знову бути поглинені у безкінечне».

Саме на цій дійсній Математиці полягає знання Космосу та всіх таємниць, і людині, що ознайомилися з ними, легко довести, що Ведичні та Біблійні устрої спираються на «Бог у Природі» та «Природа у Богові», як на корінний закон. Тому цей закон як і все непорушне та відображене у вічності, зміг знайти для себе правильний вираз лише у чистій Трансцендентній Математиці, на яку посилається Платон, і особливо Геометрії, її трансцендентному додатку. Як відкрита людям – ми не боїмося та не беремо назад цього виразу – у цьому геометричному та символічному одязі, Істина розрослася у додаткову символію, розроблену людиною для потреб та кращого розуміння широких мас людства, які занадто пізно прийшли до власних циклічних рівнів еволюції, щоби встигнути отримати свою долю первісного знання; і вони не змогли би наблизитися до цього по іншому. І якщо пізніше, духовенство, прагнучі влади у всі віки, антропоморфувало та деградувало абстрактні ідеали так саме, як і реальні Божественні Істоти, які дійсно існують в

Природі і є Охоронцями та Захисниками нашого мануантарного світу та періоду, то провина за це лежить на тих уявних водях, а не на самих народах. Але прийде день, коли брутальні концепції наших середньовічних прадідів більше не задовольнятимуть думаючу релігійну людину. Середньовічний алхімік та містик наразі перетворилися на скептиків; і більшість з них опиняються відвернутими від істини внаслідок чисто антропоморфічних ідей та брутального Матеріалізму форм, в яких вона подається для них. Тому, або майбутні покоління мусять бути поступово посвячені у істини що у засадах Екзотеричних Релігій, у тому числі їх власну, або їм потрібно надати можливість розбити глиняні ноги останніх позолочених ідолів. Жоден освічений чоловік або жінка не відверталися би від будь якого наразі названого «забобону», який на їх думку заснований на дитячих казках та невігластві, якби лише вони могли побачити факти, що лежать у засадах кожного «забобону». Дайте їм лише один раз по справжньому переконатися, що чи навряд знайдеться будь що у Окултних Науках, що не спирається на філософські та наукові факти у Природі, як вони одразу спрямуються до вивчення цих Наук з таким самим бажанням, з яким вони поносили їх. Це не може бути досягнутим одразу, бо заради людства таке знання мусить відкриватися поступово та дуже обережно тому, що суспільна думка не підготовлена до них. Як би не пристосовували агностики нашого часу власне мислення до вимог Сучасної Науки, люди завжди схильні чіплятися за власні старі улюблені зайняття, доки про них живе пам'ять. Вони схожі до імператора Юліана – прозваного Відступником тому, що він сильно любив істину, щоби прийняти будь що інше – який, не дивлячись на те, що у останній власній Теофанії побачив своїх Богів блідими, ледве визначеними тінями, все ж, чіплявся за них. Тому, нехай світ чіпляється за власних Богів, до якого би плану або сфери вони не належали би. Істинний окультист був би винним у великому злочину перед людством, якби він розбив назавжди старі божества до того як замінив би їх чистою істиною, але цього доки що не можна робити. Все ж, читачеві можна дати хоча би абетку цієї істини. У будь якому випадку читачеві можна показати чим не були Боги та Богині язичників, названі Церквою демонами, якщо йому не можна знати повної кінцевої істини про те, що вони є таке. Хай він переконається, що герметичні «Tres Matres» та «Три Матері» «Сефер Ієцери» є тим самим та, що вони не є Демони-Богині, але Світло, Тепло та Електрика і у такому випадку, можливо вчені класи не будуть їх з презирством відкидати. Після цього розенкрейцери ілюмінати можуть знайти послідовників навіть у Королівських Академіях, які будуть більш підготовлені, можливо ніж наразі, визнати велику істину архаїчної Натур-філософії, особливо коли їх вчені члени переконуються, що у діалекті Гермеса «Три Матері» є символами для тієї сукупності сил або факторів, які мають власне місце у сучасній системі «кореляції сил». Навіть політеїзм «забобонного» браміна являє своє *raison d'être* тому, що Шакті трьох великих Богів, Брами, Вішну та Шиви ідентичні до «Трьох Матерів» монотеїстичного єврея. Вся древня містична та релігійна література символічна. «Книги Гермеса», «Зогар», «Я-Якав», єгипетська «Книга Мертвих», «Веди», «Упанішади» та «Біблія» - сповнені символізму, так саме як і набатеянські одкровення халдейського Ку-Тамі; буде втратою часу питати яка найдревніша з них, бо всі вони є різними версіями єдиного первісного Запису доісторичного знання та одкровення.

Перші чотири глави «Книги Буття» містять у собі синопсис всієї Біблії, яка представляє собою лише різні версії того самого у різних алегоричних та символічних застосуваннях. Знайшовши, що піраміда Хеопса з усіма своїми вимірами є у подробицях у побудові Храму Соломона, та переконавшись, що біблійні імена Шем, Хам та Іафет є ознаками «вимірів пірамід, у зв'язку з 600 річним періодом Ноя та 500 річним періодом Шема, Хама та Іафета; ...терміни «Сини Елохімів» та «Дочки» Х-Адама (є) з одного боку астрономічними термінами», автор цієї вже згаданої та доволі цікавої праці – книги дуже мало відомої в Європі, ми з жалем кажемо – здається не бачить у власному відкритті нічого більшого, ніж лише присутність Математики та Метрології в

«Біблії». Він так саме робить доволі неочікувані висновки, які не мають фактичного підтвердження. У нього, імовірно, склалася уява, що якщо всі єврейські біблійні імена є астрономічними, то Священні Писання інших народів можуть бути «лише такими та не іншими». Але це велика помилка і з боку доволі інтелектуального та проникливого автора «Джерела Мір», якщо він дійсно так думає. «Ключ до єврейсько-єгипетської Таємниці» відкриває лише деяку частину ієратичних писань цих двох народів та залишає недоторканими писання інших народів. Його ідея у тому, що «Кабала» є лише тією високою Наукою, на якій засноване Масонство», по суті він розглядає Масонство субстанцією «Кабали» і останню «розумною основою єврейського тексту Священного Писання». Про це ми не сперечатимемося з автором. Але чому всі ті які можуть знайти у «Кабалі» дещо за межами «високої Науки», на якій начеб-то побудоване Масонство, мусять бути передані суспільному презирству? За власної виключності та односторонності такий висновок абсолютно не вірний та матиме у майбутньому не правильне розуміння. У своєму не милосердному критицизмі він кидає пляму на саму «Божественну Науку».

«Кабала» дійсно є «сутністю Масонства», але вона залежить від Метрології лише у одному з її аспектів, найменш Езотеричному тому, що навіть Платон не робив таємниці з того, що Божество завжди «геометризує». Для непосвяченого, яким би вченим та геніальним він не був, «Кабала» яка трактує лише про «одяг Бога» або завісу та покрови істини, «побудована від землі до верху з практичним застосуванням для потреб сучасного». Або іншими словами представляє собою точну Науку лише на земному плані. Для Посвяченого, кабалістичний Господь сходить з первісної Раси, народженої духовно від «Розумом народжених Сімох». Досягши Землі, Божественна Математика – синонім Магії у його дні, як каже нам Йосип – сховала власне обличчя. Відповідно найбільш значним секретом, виданим нею у наші дні, є тотожність древніх римських мір та сучасних британських, єврейсько-єгипетського ліктя та масонського дюйма. Це відкриття доволі дивне і воно призвело до менших винаходів різних загадок що до Симвології та біблійних імен. Цілком усвідомлено та доведено, як показав Наханід, що у дні Мойсея перша фраза у «Книзі Буття» була «Б'ра ітхбара Елохім», або «У першопричині (або Мулапракріті – Безкорній Корінь) набули розвитку (або еволюціонували) Боги (Елохіми), небеса та земля», але наразі, завдяки Масорі та богословській підступності, це перетворилося у «Б'рашитх бара Елохім», або «Спочатку Бог створив небеса та землю» - одна ця гра словами призвела до матеріалістичного антропоморфізму та дуалізму. Скільки ще можна знайти схожих прикладів в «Біблії», останній та пізніший окультній праці древності? У думках окультистів немає більше жодних сумнівів, що не дивлячись на власну форму та зовнішній сенс, «Біблія» - як сказано у «Зогарі» або «Мідраші», «Ієцері» (Книзі Творіння) та у «Коментарях на Десятеро Сефіротів» (Азарієля Бен Манахема XII віку) – є невід'ємною частиною Таємної Доктрини арійців, яка пояснює у тій самій манері, що і «Веди» та всі інші алегоричні книги. «Зогар» у власному вченні, що Без-особиста Єдина Причина проявляється у Всесвіті через Власні Еманції, Сефіротів – що Всесвіт у всій сукупності є просто завісою, зітканою з власної субстанції Божества – беззаперечно являється копією та вірною луною самих ранніх «Вед». Сама по собі, без додаткової допомоги ведичної та брамінської літератури, «Біблія» ніколи не викриє вселенських секретів Окультної Природи. Лікті, дюйми та міри цього фізичного плану ніколи не вирішуватимуть світові проблеми на духовному плані, бо дух не може бути вимірним або зваженим. Розробка цих проблем залишена для «містиків та мрійників», які лише одні здатні вирішити їх. Мойсей був посвячений жрець, знайомий з усіма таємницями та окультним знанням єгипетських храмів, відповідно ознайомлений з первісною Мудрістю. Саме там потрібно шукати символічне та астрономічне значення цієї «Таємниці Таємниць», Великої Піраміди. І як знайомий з геометричними секретами, прихованими протягом еонів у її надрах, вимірами та пропорціями Космосу, включно і нашої маленької Землі – що дивного у тому що він

використовував власне знання? Езотеризм Єгипту був свого часу Езотеризмом всього світу. Протягом тривалих віків Третьої Раси він був загальним спадком людству від своїх Наставників, «Синів Світла», первісних Сімох. Так саме був час коли релігія Мудрості не була символічною, бо вона перетворилася на Езотеричну лише поступово – ця зміна була викликана необхідністю внаслідок зловживань та чаклунства атлантів. Бо саме «зловживання» а не застосування божественного дару призвело людей Четвертої Раси до Чорної Магії та Чаклунства і з рештою до «забуття Мудрості» у той час коли люди П'ятої Раси, нащадки Ріші Трета Юги, користувалися власними силами, щоби атрофувати такі дари у людстві загалом, і далі розсіялися, як «Обраний Корінь». Ті хто уникли «Великого Потопу», зберегли лише пам'ять про це та віру, засновану на знанні їх безпосередніх батьків про те, що така Наука існувала і наразі охороняється «Обраним Коренем». Але мусить знову прийти час, коли людина знову стане тим, ким вона була протягом другої Юги (віку), коли її випробувальний цикл скінчиться, і вона поступово стане такою, якою була – наполовину тілесною та чистою. Хіба Платон, Посвячений не каже нам у «Федрі» всього, якою людина була і якою вона може стати: «До того як людський дух занурився у чуттєвість та став втіленим внаслідок втрати власних крил, він жив між Богами у повітряному духовному світі, де все справжнє та чисте». У іншому місці він пише про той час коли люди не створювали потомства, а жили як чисті духи. Нехай ті люди Науки, схильні сміятися над цим, самі відкриють таємницю походження першої людини.

Не бажаючи, щоби його обраний народ – обраний ним – залишився таким самим зануреним у брутальне ідолопоклонство як маси профанів, що оточували його, Мойсей використав власні знання космогонічних таємниць Піраміди, щоби побудувати на них Космогонію Книги Буття у символах та гліфах. Це було більш досяжним для розумів *hoi polloi*, ніж важкі для засвоєння істини які викладалися освіченим людям у святилищах. Він нічого не винайшов, окрім зовнішнього одягу, не додав ні на йоту; він лише йшов слідами прикладу більш старих народів та Посвячених. Якщо він і вдягав великі істини, відкриті для нього Ієрофантом, у доволі мистецькі видумані образи, то робив він це шляхом назустріч потребам ізраїльтян; це жорстоке плем'я не визнало би жодного Бога, якби він не був таким самим антропоморфічним, як боги Олімпу; і сам він не міг передбачити ті часи, коли освічені діячі почнуть відрізняти шкарлупу від плоду мудрості, що зростав у ньому на горі Сінай, коли він спілкувався з власним особистим Богом – своїм Божественним «Я». Мойсей розумів велику небезпеку у передачі істин еґоїстичним, бо розумів притчу про Прометея та пам'ятав минуле. Ось чому він завулював їх від профанації натовпу та виклав алегорично. І ось чому письменник його життя повідомляє, що коли він сховався з гори Сінай, «Мойсей не бажав щоби шкіра його обличчя сяяла... він наклав покров на обличчя своє». Таким чином, він поклав покров на обличчя своєї «Біблії» і такої якості, що дотримуючись ортодоксальної хронології, лише 3376 років після цього люди почали розуміти що це «дійсно покров». Це не лице Бога або навіть Ієгови, яке проглядається; це навіть не лице Мойсея, але істинно лице пізніших рабинів. Не дивно, що Климент написав у «Stromateis», що: «Схожими до єврейських загадок у сенсі таємничості такими самими є загадки єгиптян».

ВІДДІЛ 7

СТАРЕ ВИНО У НОВИХ СОСУДАХ

Більше ніж імовірно, що протестанти у дні Реформації нічого не знали про істинне походження Християнства або, якщо ясніше Латинської Церковності. Так саме малоімовірно що Грецька Церква знала багато про це тому, що поділ між цими двома Церквами відбувся у ті часи, коли у боротьбі за політичну владу Латинська Церква намагалася забезпечити за будь яку ціну

союз з високо освіченими честолюбними впливовими язичниками, доки у тих було бажання прийняти зовнішню видимість нової віри, щоби самим утриматися при владі. Немає необхідності нагадувати читачеві у подробицях про ту боротьбу, добре відому кожній освіченій людині. Без сумніву, що високоінтелектуальні гностики та їх вожді – такі як Сатурніл, безкомпромісний аскет, як Маркіон, Валентин, Василид, Менандр та Церінт – не були затавровані ганьбою (сучасною) Латинською Церквою за те, що вони були єретиками, або за те, що їх вчення та діяння були дійсно «ob turpitudinem portentosam nimium et horribilem», «жахливими та огидними», як Баронів каже про вчення Карпократа, але просто тому, що вони знали занадто багато фактів та правди. Кеннет Маккензі правильно зазначає: «Вони були затавровані пізнішою Римською Церквою, тому що прийшли у зіткнення з більш чистою Церквою Християнства, володіння якої було незаконно загарбане єпископами Риму, але джерело якої зберігає відданість засновнику у первісній Православній Грецькій Церкві». Не маючи бажання брати на себе відповідальність за припущення, письменниця цих рядків вважає за розумне, довести цей висновок неодноразовими особистими та зухвалими зізнаннями ярого римо-католицького письменника; імовірно це делікатне завдання було доручене йому Ватиканом. Маркіз Де Мервіль робить надзвичайні зусилля, щоби на користь Католицизму пояснити відкриття у Археології та Палеографії, хоча Церква розумно залишена збоку від цієї суперечки та захисту. Це беззаперечно доводиться його вагомими томами на адресу Французької Академії між 1803 та 1865 роками. Схопившись за привід, що потрібно звернути увагу матеріалістично налаштованих «Безсмертних» на «епідемію Спіритуалізму», вторгнення у Європу та Америку незчисленних орд Сатанинських сил, він спрямовує власні зусилля до того, щоби довести те саме шляхом наведення Родословних та Теогоній християнських та язичницьких Божеств та паралелей між ними. Всі такі дивні тотожності лише «уявні та поверхові» запевняє він читача. Християнські символи і навіть діючі особи, Христос, Свята Діва, Ангели та Святі, він каже до них, були уособлені бісами пекла за сотні років до того, щоби дискредитувати вічну істину своїми безбожними копіями. Можливостями власного знання майбутнього, дияволи передбачили події, бо «відкрили секрети Ангелів». Язичницькі Божества, всі ці Сонячні Боги, названі Сотерами – Спасителями – народжені від незайманих матерів та померлі насильницькою смертю, були лише Феруерами – як їх називали зороастрійці – демонічними копіями-попередниками (copies anticipées) майбутнього Месії. Небезпека появи таких facsimiles, дійсно останнім часом стала загрозливою. Вона висить у повітрі як Дамоклів меч, над Церквою від днів Вольтера, Діпі та інших таких письменників. Відкриття єгиптологів, знайдені асирійські та вавилонські до-Мойсееві реліквії з легендою Мойсея і, особливо раціоналістичні праці, опубліковані в Англії, наприклад «Supernatural Religion», зробилися свідченнями. Звідси і поява протестантських та римо-католицьких письменників, призначених пояснити та примирити факт Божественного Одкровення з тією таємницею, що божественні персонажі, обряди, догми та символи Християнства були так часто тотожними до персонажів, обрядів, символів та догм декількох великих язичницьких релігій. Перші – протестантські захисники – намагалися пояснити це на засадах «пророчих передбачень ідей»; латиністи такі самі як Де Мірвіль – шляхом винаходу комплексу двійників Ангелів та Богів; один Божественний та істинний, другий, більш ранній – «копії, попередні до оригіналів», результат плагіату Диявола. Протестантська військова хитрість стара, але хитрість католиків така стара, що про неї забули і тому вона як нова. «Monumental Christianiti» та «A Miracle in Stone» доктора Лунді мають відношення до спроб перших. «Pneumatologie» Де Мірвіля – до других. В Індії та Китаї кожна така спроба з боку шотландських та інших місіонерів кінчається сміхом та не нікому не шкодить; але план видуманий єзуїтами, більш серйозний. І писання Де Мірвіля мають велике значення тому, що вони від джерела, яке має беззаперечно у власному розпорядженні велику вченість віку, підсилену всією хитрістю та казуїстикою, на яку лише здатні сини Лойли. Маркізу Де Мірвілю імовірно допомагали проникливі розуми що на службі у Рима. Він починає не лише з

визнання справедливості всіх претензій до Латинської Церкви що до оригінальності її догм, але неначе радіє у передчутті таких звинувачень, бо він вказує на всі догми Християнства, як на вже існуючі у язичницьких ритуалах древності. Він пропускає цілий Пантеон язичницьких Божеств та показує у кожному те, що має схожість з персонажами Трійці та Марією. Навряд знайдеться таємниця, догма або ритуал Латинської Церкви, які не були би показані як «пародії Curvati» - «Зігнутими», Дияволом. І коли все це визнане та пояснене – символи мусили би замовкнуті. І так воно і сталося би, якби не було матеріалістичних критиків, які заперечують таку всемогутність Диявола у цьому світі. Бо якщо Рим визнає ці уподобання, то тим самим він претендує на право судження, де істинний а де ні Аватар, де справжній Бог а де ні, де оригінал а де копія, хоча копія була попередньою до оригіналу на велику кількість тисячоріч.

Наш автор і далі намагається доводити, що кожного разу, коли місіонери намагаються повернути до власної віри ідолопоклонника, їм неодмінно відповідають: «Ми мали свого Розіп'ятого раніше за вас. Що ви намагаєтеся нам довести? Знову таки, яка нам користь заперечувати таємничий бік цієї копії під приводом, відповідно до Вебера, що всі сучасні «Пурани» є переробками більш старших тому, що тут ми маємо у персонажах того самого порядку явну упередженість, чого ніхто не думає заперечувати». Автор наводить приклади Будди, Крішні, Аполлона тощо. Він визнає все це та уникає складності таким чином: «Все ж, Отці Церкви, які впізнавали власне майно під всіма такими овечими шкурами... знали за допомогою Євангелія ... всі хитрощі уявних духів світла; ці Отці ми кажемо, поміркувавши над рішучими словами «всі хто будь коли приходили до Мене, суть злодії та грабіжники» не сумнівалися у визнанні окультної сили, заздалегідь спрямованого надлюдського наряду до неправди, цього спільного атрибуту та оточення всіх цих брехливих Богів народів; «omnes dii gentium daemonia (elilim)» (Псалтирь ХСV)». Користуватися такою політикою, і все стає легким. Немає жодного яскравого збігу, немає жодної цілком доведеної тотожності, якої неможна позбавитися таким чином. Вище наведені, жорстокі, егоїстичні, слова самовихваляння, вкладені Іоанном у уста Того, хто сам був уособленням покори та милосердя, ніколи не могли бути сказані Ісусом. Окультисти відкидають це звинувачення і готові захищати цю людину, навіть перед Богом, та показати звідки були взяті ці слова Четвертого Євангелія. Вони взяті цілком з «Пророцтв» у «Книзі Єноха». Щоби довести цей факт, можна навести свідоцтва вченого дослідника Біблії, архієпископа Лауренса, та автора книги «Evolution of Christianity», який редагував переклад. На останній сторінці введення до «Книги Єноха» ми маємо такий абзац: «Притча про вівцю визволену добрим Пастирем від найманих охоронців та вовків очевидно запозичена Четвертим Євангелієм з «Книги Єноха», у якій автор показує пастухів які вбивають та знищують овець до приходу їх Господаря, і таким чином відкриває істинне значення незрозумілого до цього часу місця з притчі Іоанна – «Всі хто будь коли приходили до Мене, суть злодії та грабіжники» - це слова де ми вбачаємо явне відношення до алегоричних пастухів Єноха». Істинно «явне» і окрім цього дещо ще. Бо якщо Ісус промовив ці слова у сенсі йому приписаному, то імовірно він читав «Книгу Єноха» - чисто кабалістичну окультну працю і, відповідно визнавав цінність цього трактату, який його Церква наразі проголосила апокрифом. Більше того, він не міг не знати, що ці слова належали древньому ритуалу Посвячення.* А якщо він не читав цього, і ця сентенція належить Іоанну або будь кому іншому, хто написав Четверте Євангеліє, то як можна мати впевненість що до справжності інших притч та висловлювань, приписаних християнському Спасителю? Тому пояснення Де Мірвіля невадале. Всі інші докази, висунуті Церквою, щоби довести пекельну сутність древніх та християнських мавпувань, можуть бути відкинуті так саме легко. Можливо це невадало, але все ж, це факт – Magna est veritas et prevalebit.

*«З – Хто стукає у двері?; В – Добрий коров'ячий пастух; З – Хто був до тебе?; В – Троє грабіжників; З – Хто йде за тобою?; В – Троє вбивць» ... тощо. Вище наведене подає бесіду яка

відбувалася між жерцями та кандидатами на посвячення протягом містерій у древніх святилищах Гімалайських твердинь. Ця церемонія і до цього часу відбувається у одному з стародавніх храмів Непалу. Вона веде свій початок від Містерій першого Крішні, перейшла до Першого Тіртханкари, та далі до Будди; її називають ритуалом Курукшетри тому, що вона відбувається на пам'ять великої битви та смерті божественного Адепта. Це не Масонство, але посвячення в окультні вчення цього Героя – чистий Окультизм.

Вищенаведене є відповіддю окультистів двом партіям які безупинно звинувачують їх: одна – у «забобонах», друга – у «чаклунстві». Тим з наших братів, хто християни та дорікають нас за обітницю зберігати таємницю, яка накладається на східних чела, з неодмінним нагадуванням, що їх «Книга Бога» є «відкритою книгою» для всіх, щоби вони могли «читати, розуміти та бути врятованими» - все ж, ми відповімо проханням вивчати те, що ми щойно виклали у цьому відділі а далі заперечувати. В наші дні мало залишилося таких, хто все ще готові запевняти своїх читачів, що «Біблія» мала «Бога власним автором, порятунок власною метою, та істину без будь яких домішок та помилок у якості матеріалу». Якби наразі Локі задали би це запитання, він можливо не бажав би повторити знову, що «Біблія» «вся чиста, вся відверта, нічого у ній немає зайвого, нічого недостає». «Біблія», щоби не показати, що вона саме подає цілковиту протилежність всього цього, надзвичайно потребує тлумача, знайомого з ученнями Сходу у такому вигляді, як вони викладені у їх сокровених томах; так саме наразі, після перекладу архієпископом Лауренсом «Книги Єноха» небезпечно цитувати Каупера та запевняти нас, що «Біблія» «...світло дає кожному віку. Дає але нічого не позичає», бо вона позичає, і до того у значній кількості, особливо на думку тих, хто знайомий з її символічними значеннями, все-охоплюючими істинами, що у її засадах та прихованих у ній – хто здатний судити про неї не лише за зовнішністю її мертвої букви. Вона – велика книга, шедевр складений з дотепних міфів, що містять у собі великі істини лише для тих, хто на вподобі до Посвячених, володіє ключем до її внутрішнього значення; це книга висока за власною мораллю та корисністю, та все ж переказ та алегорія; це збірка вигаданих персонажів у власних більш древніх єврейських частках, збірка затемнених висловлювань у пізніших додатках, і тому цілком призводить до помилок кожного, хто не знає її Езотеризму. Окрім того, це Астролатрія та Сабейзм, які ми бачимо після езотеричного читання її, і – Архаїчна Наука і Астрономія, цілком переконлива якщо тлумачити Езотерично.

ВІДДІЛ 8

КНИГА ЄНОХА – ДЖЕРЕЛО ТА ОСНОВА ХРИСТИЯНСТВА

У той час коли євреї, або точніше їх синагоги надавали великого значення «Меркаві», вони відкидали «Книгу Єноха»; або тому, що вона не була з самого початку включена у єврейський Канон, або, як вважав Тертуліан, ця книга була «Відкинута євреями на вподобі до того, як вони відкинули всі інші Священні Писання де йшлося про Христа». Жодна з цих причин не була справжньою. Синедріону не було чого з нею робити, просто тому, що праця ця мала більше відношення до магії ніж до чистої кабалістики. Сучасні богослови Латинської та Протестантської Церков відносять її до апокрифів. Все ж «Новий Заповіт», і особливо «Діяння Апостолів» та «Послання» сповнені ідеями та доктринами, наразі прийнятими та запровадженими у якості догм непогрішимою Римською та іншими Церквами, і навіть цілими виразами, цілком взятими з Книги Єноха або «псевдо-Єноха» який писав під цим ім'ям арамейською або сирійсько-халдейською мовами, як стверджує єпископ Лауренс, перекладач з ефіопського тексту.

Ці плагіати такі очевидні, що автор книги «Еволюція Християнства», який редагував переклад єпископа Лауренса, був вимушений зробити декілька зауважень у власному вступі. За

доказами з самої книги, було встановлено, що вона написана у до християнський період (за два або двадцять віків до Різдва Христового, це не має значення). Як цей редактор правильно звертає увагу, вона є: «Або натхненне з дивною точністю, передбачення великого єврейського пророка що до майбутнього вчення Ісуса з Назарету, або семітична видумка, з якої останній запозичив Свої концепції про тріумфальне повернення Сина людського, щоби сісти на свій законний трон між відроджених святих та тремтячих грішників, які чекають або вічного щастя або вічного вогню; чи то ці небесні видіння були прийняті за людські або Божественні, вони спричинили такий сильний вплив на долю людства протягом майже двох тисяч років, що відверті та безпристрасні шукачі релігійної істини не можуть далі відкладати дослідження зв'язку «Книги Єноха» з одкровенням або еволюцією Християнства». «Книга Єноха» «так саме має записи що до надприродного керування стихіями через діяльність окремих ангелів, які мають владу над вітрами, морем, градом, морозом, росю, спалахами блискавки та громом. Так саме надані імена головних падших ангелів, між яких ми бачимо деякі з незримих сил, названих на ім'я у (магічних) заклинаннях, написаних на теракотових чашах єврейсько-халдейських закличах». На цих чашах ми так саме маємо слово «Алелуя», яке доводить що: «слово яким сиро-халдеї користувалися у заклинаннях через різноманіття долі мови, стало наразі таємним паролем сучасних прихильників воскресіння». Після цього автор наводить п'ятдесят сім віршів з різноманітних частин «Євангелій» та «Діянь» аналогічних до уривків з «Книги Єноха» та пише: «Увага богословів була засереджена на уривках «Послання Юди» тому, що автор називає ім'я пророка, але сукупність мовних збігів та ідей у Єноха та авторів Нового «Заповіту», які відкрилися у аналогічних цитатах, ясно показують, що ця праця семітичного Мільтона була невичерпним джерелом, з якого євангелісти та апостоли, або ті що писали від їх імен, запозичили власні концепції про воскресіння, суд, безсмертя, загибель грішників та всесвітнє царство праведності під вічним правлінням Сина людського. Євангельський плагіат досяг кульмінації у Одкровенні Іоанна, який пристосовує видіння Єноха до Християнства з змінами у яких ми вже не маємо величної простоти великого майстра апокаліптичного пророцтва, який промовляв від імені допотопного патріарха».

Щоби зберегти чесність по відношенню до істини, потрібно було би хоча би висунути гіпотезу, що «Книга Єноха» у її сучасному вигляді представляє собою просто копію – з численними до-християнськими та після-християнськими додатками та вставками – з значно більш древніх текстів. Сучасні дослідження на цей час так просунулися, та призвели до відкриття, що у главі LXXXI, Єнох ділить день та ніч на вісімнадцять частин та подає найдовший день у році складений з дванадцяти та цих самих вісімнадцяти частин, у той час коли день у шістнадцять годин не може мати місця у Палестині. Перекладач архієпископ Лауренс пише з цього приводу: «Область у якій жив автор, мусила була би бути розташованою не нижче сорока п'ятого градуса північної широти, де самий тривалий день має п'ятнадцять з половиною годин, і не вище сорока дев'ятого градуса, де самий тривалий день дорівнює точно шістнадцятьом годинам. Це відносить країну, де він писав на висоту північних районів Каспійського моря... автор «Книги Єноха» можливо був членом одного з племен, які Шалманесер вивів та розташував «у Халі та Габорі біля ріки Гошен та у містах Мідії». Далі він зізнається, що: «Не можна сказати, що докази які витікають з суті справи, свідчать про перевагу «Старого Заповіту» над «Книгою Єноха»... «Книга Єноха» стверджує перед-існування Сина людського. Обраного, Месії, який «спочатку існував таємно і ім'я якого було назване у присутності Господа Духів до того, як були створені сонце та знаки». Автор так саме посилається на «іншу Силу, яка була не Землі над водами у той день» - очевидний натяк на мову «Книги Буття» 1.2. (Ми стверджуємо, що це так саме підходить до індуського Нараяни – літаючому над водами)). Таким чином ми маємо Господа Духів, Обраного та Третю Силу, які імовірно передбачають цю Трійцю (так саме як і Тримутрі) майбутнього; але хоча Єноховський ідеальний Месія, без сумніву

спричинив значний вплив на первісні концепції про Божественність Сина людського, нам не щастить ототожнити його неясний натяк на другу «Силу» з вірою у догмат Трійці Олександрійської школи, тим більше, що «ангели сили» присутні у надлишку у видіннях Єноха».

Навряд окультист не визначив би названої «Сили». Редактор закінчує свої чудові міркування та додає: «До цього часу ми знаємо, що «Книга Єноха» була опублікована до християнської ери Невідомим семітичного (?) племені, який вважав себе натхненим у після-пророцькому часу, та запозичив ім'я допотопного патріарха, щоби засвідчити власне захоплене пророцтво про царство Месії. А тому, що зміст цієї чудової книги вільно входить до складу «Нового Заповіту», то з цього відповідний висновок, що якщо автор не був натхненим пророком, який передбачив вчення Християнства, то він був захопленим візіонером, чиї ілюзії були прийняті євангелістами та апостолами, як одкровення – ось двоє альтернативних висновків, які сплетені з питанням Божественного або людського походження Християнства». Словами того самого редактора, як результат від всього цього маємо: «відкриття, що мова та ідеї цього одкровення знайдені у раніше існуючій праці, прийнятій євангелістами та апостолами за натхнену, але віднесену сучасними богословами до апокрифу». Цим так саме пояснюється небажання поважних бібліотекарів Бодлеанської бібліотеки опублікувати ефіопський текст «Книги Єноха». Пророцтва «Книги Єноха» - дійсно пророцтва, але вони призначені та охоплюють лише події п'ятох Рас з сімох – все, що має відношення до двох останніх, тримається у таємниці. Тому зауваження зроблене редактором англійського перекладу про те, що «Глава XXII містить у собі ряд пророцтв що пролягають від часів самого Єноха приблизно ще на тисячу років після нашого сучасного покоління», помилкове. Ці пророцтва пролягають до кінця нашої П'ятої Раси, а не просто ще «на тисячу років» вперед. Дуже правильно, що: «У системі прийнятої (християнами) хронології один день (інколи) символізує сотню років, а тиждень сімсот років». Але це вільна та не реальна система, прийнята християнами для того, щоби зробити біблійну хронологію відповідною до фактів або теорій, та не представляє справжньої системи. «Дні» символізують невизначені періоди Бокових Рас, а «тижні» - Суб-Рас. Корінні Раси згадують таким визначенням, яке неможливо знайти у англійському перекладі. Окрім того речення на кінці 150 сторінки: «Далі на четвертому тижні ... побачать святих та праведних, буде встановлений порядок покоління за поколінням», цілком не правильне. У оригіналі стоїть: «порядок покоління за поколінням встановився на Землі» тощо, тобто після того як перша людська раса, народжена дійсно людським способом, народилася у Третій Корінній Расі – що цілком змінює значення. Значить, що все що дане у перекладі – так саме імовірно, як і у ефіопському тексті, бо копії значно перероблені – про події які мають статися у майбутньому, у первісному халдейському рукопису, як нам відомо, було викладено у минулому часі і є не пророцтвом а повідомленням про події які вже відбулися. Коли Єнох починає «казати за книгою», він читає опис даний великим Провидцем, і ці пророцтва не його власні, а йдуть від цього Провидця. Єнох, або Єнойхіон означає «внутрішнє око» або Провидець. Таким чином кожний Адепт або Пророк може бути названий «Єнойхіоном», не перетворюючись при цьому на псевдо-Єноха. Але цей Провидець, який склав цю «Книгу Єноха», ясно показаний як читач: «Я народився сьомим у перший тиждень (сьома гілка або Бокова Раса першої Суб-Раси після того як почалося фізичне народження, а саме – у Третій Корінній Расі)... Але після мене на другий тиждень (у другій Суб-Расі) виникає (точніше - виникла) велика злобливість і на цьому тижні приходить кінець першій, у якій людство було у безпеці. Але коли перша скінчиться ворожість зростатиме». Так як це перекладене, воно не має сенсу. Так як викладене у езотеричному тексті це просто означає, що Перша Корінні Раса мусить прийти до власного кінця протягом другої Суб-Раси, Третьої Корінної Раси, у період коли людство буде у безпеці. Все це не має жодного відношення до біблійного Потопу. Десятий вірш каже про шостий тиждень (шосту Суб-Расу, Третьої Корінної

Раси), коли «Всі ті хто у ній - потемнішають; серця їх стануть забувати мудрість (божественне знання почне згасати) і у ній підніметься над всіма одна людина». За якимись таємничими особистими причинами, тлумачи вважають цією «людиною» Навуходоносора; у дійсності він - перший Ієрофант чисто людської Раси (після алегоричного Падіння у зародження) обраний для збереження Мудрості Дев (Ангелів або Елохімів). Він перший «Син Людський», це таємниче ім'я давалося божественним Посвяченим першої людської школи Мануші (людей), на самому кінці Третьої Корінної Раси. Його так саме називали «Рятівником або Спасителем» тому, що Він був тим, хто разом з іншими ієрофантами врятували Обраних та Досконалих від геологічного пожару, але залишили на загибель у катаклізмі Завершення тих, хто забули первісну мудрість та занурилися у цілковиту чуттєвість. «І протягом завершення її («шостого тижня», або шостої Суб-Раси) він спалить дім головування (половину земної кулі або заселений на той час континент) вогнем і вся раса обраного кореню буде розсіяною». Вищенаведене має відношення до Обраних Посвячених і зовсім не до євреїв, до уявного обраного народу, або до Вавилонського полону, як тлумачать християнські богослови. Беручи до уваги, що ми бачимо Єноха, який згадує виконання «вирока над грішниками» у декількох різних тижнях, та каже що «всі праці невіруючих зникнуть з обличчя землі» протягом цього четвертого часу (Четвертої Раси) – то це жодним чином не може стосуватися лише одного Потопу «Біблії» та ще більше Полону. Тому звідси витікає, що тому що «Книга Єноха» охоплює п'ятеро Рас Мануантари та дає декілька натяків на останні дві, то вона не містить «Біблійних пророцтв», а просто факти взяті з Сокровених Книг Сходу. Окрім того, редактор зізнається що: «Попередні шестеро віршів з 13 по 18 взяті з проміжку між 14 та 15 дев'ятнадцятої глави, де їх можна знайти у рукопису». Цією вільною перестановкою він зробив ще більшу плутанину. Все ж, він цілком правий, коли каже що доктрини «Євангелій» і навіть «Старого Заповіту» були взяті цілком з «Книги Єноха», бо це так очевидно, як сонце на небі. Вся «Біблія» була пристосована до того, щоби відповідати фактам, наданим там, і це пояснює, чому євреї відмовилися дати місце цій книзі у своєму Каноні, так саме як пізніше християни відмовили зарахувати її до числа канонічних праць. Той факт, що апостол Юда та інші отці Християнства посилаються на неї, як на одкровення та священну книгу, наразі є чудовим доказом, що ранні християни визнавали її; між ними такі вчені як Климент Олександрійський які розуміли Християнство та його доктрини зовсім у іншому світлі ніж їх сучасні послідовники та розглядали Христа під таким аспектом, який гідно оцінити можуть лише окультисти. Ранні назареї та християни, як їх називає Юстин Мученик, були послідовниками Ісуса, істинного Хрестоса і Христоса Посвячення; у той час коли сучасні, особливо західні можуть бути папістами, кальвіністами або лютеранами, але навряд їх можна назвати християнами, тобто послідовниками Ісуса Христа.

Таким чином «Книга Єноха» цілком символічна. Вона розповідає про історію людських Рас та їх раннього зв'язку з Теогонією, до того символи змішуються з астрономічними та космічними таємницями. Все ж, однієї глави недостає у записах про Ноя (і у Паризькому, і у Бодлеанському рукописах), а саме глави LVIII у розділі X; її неможливо було переробити і тому вона мусила зникнути, від неї залишилися лише викривлені уривки. Сон про корів, чорних, червоних та білих телиць має відношення до перших Рас, до їх розподілу та зникненню. Глава LXXXVIII, у якій один з чотирьох Ангелів «пішов до білих корів та вчив їх таємниці», після чого таємниця що з'явилася, «стала людиною», має відношення до а) першого гурту, що набув розвитку від перших арійців, і б) до так званої «таємниці Гермафродита» та їх відношення до народження перших людських Рас такими як вони є наразі. Відомий обряд в Індії – обряд який зберігся у цій патріархальній країні до цього часу, відомий як проходження або народження крізь корову – церемонія якій підлягають ті з нижчих каст, які бажають стати брамініми – має власний початок від цієї таємниці. Нехай будь який східний окультист прочитає уважно зазначену главу у «Книзі Єноха» і він знайде, що «Господь

Овець», у якому Християни та європейські містики бачать Христа, є Ієрофант Жертва, чиє ім'я на санскриті ми не наважимося видати. І знову, у той час коли західні церковники вбачають у «вівцях та вовках» єгиптян та ізраїльтян, всі ці тварини насправді, мають відношення до випробувань неофіта та таємниць посвячення, як в Індії, так і у Єгипті, жахливого покарання накликаного на себе «вовками» - тими хто бездумно відкривають те, що мусять знати лише Обрані та «Досконалі».

Християни, які завдяки більш пізнішим вставкам побачили у цій главі потрібне пророцтво, що має відношення до Потопу, Мойсея та Ісуса, помиляються тому, що у дійсності вона має безпосереднє відношення до покарання, загибелі Атлантиди та відплати за неблагорозумність. «Господь Овець» є Карма, а так саме «Голова Ієрофантів», Верховний Посвячувач на Землі. Він каже Єноху, який благає його врятувати водіїв овець, щоби їх не зжерли хижі звірі: «Я зроблю так, щоби мені було перераховане все... скількох вони віддали на знищення та ... що вони робитимуть; чи вчинять вони за моїм наказом, чи ні. Але про це вони не повинні знати; так саме не мусиш ти їм будь що пояснювати, та лаяти, але мусить бути зведеним рахунок під всі руйнації, зроблені ними одного часу». Ті у кого склалося враження, що окультисти будь якого народу відкидають «Біблію» у її первісному тексті та значенні – не праві. Це було би тим самим, що відкинути «Книги Тота», халдейську «Кабалу» або навіть «Книгу Дзіан». Окультисти лише заперечують однобоке тлумачення та людський елемент в «Біблії», яка є такою самою окультною і тому священною працею, як і інші. І дійсно, жахливе покарання всіх тих, хто перетинає межі дозволених кордонів таємних одкровень. Від Прометея до Ісуса, від нього до високого адепта, як і до звичайного учня кожному відкривачу таємниць доводилося ставати Хрестосом, «людиною скорботи» та мучеником. «Стережись», сказав один з великих Вчителів, «відкривати Таємницю тим хто зовні» - профанам, садукеям та не віруючим. Історія свідчить, що всі великі Ієрофанти: Будда,* Піфагор, Зороастр, більшість великих гностиків, засновників власних відповідних шкіл, а у нашу більш сучасну епоху – ряд філософів Вогню, розенкрейцерів та адептів – скінчили власне життя насильницькою смертю. Всі вони показані – просто або у вигляді алегорії – як покарані за ті одкровення, які вони зробили. Читачеві профану, це може здатися лише збігом. Для окультиста смерть кожного «Вчителя» важлива і сповнена значення. Де ми знайдемо в історії, щоби «Вісник», великий або ні, Посвячений або Неофіт, який після того, як він став носієм будь якої до цього часу прихованої істини, не був би розіп'ятим та розірваним на шматки «собаками» заздрощів, злоби та невігластва? Таким є жахливий окультний закон; і той хто не відчуває, що у нього серце лева, щоби відкинути дикий гавкіт, і душа голуба, щоби пробачити бідних неосвічених дурнів – нехай той відмовиться від Священної Науки. Щоби бути вдалим, окультист мусить бути безстрашним, мусить хоробро зустрічати небезпеку, безчестя та смерть, бути сповнений прощення та мовчати про те, чого не можна видавати. Ті хто дарма працювали у цьому напрямі, мусять у наші дні чекати – як вчить «Книга Єноха» - «до того часу доки злочинці не будуть знищені» і влада злих знищена. Незаконно для окультиста шукати помсти або навіть її прагнути; нехай він «чекає, доки гріх не зникне, бо їх (грішників) імена будуть викреслені з священних книг (астральних записів), їх сім'я буде знищене і їх душі вбиті». Езотерично Єнох є перший «Син людський», а символічно – перша Суб-Раса П'ятої Корінної Раси. І якщо його ім'я застосоване як числовий або астрономічний гліф, що дає значення сонячного року, або 365, у відповідності до віку, приписаному йому у «Книзі Буття», то це тому, що як сьомий, він заради окультних цілей є уособленим періодом двох попередніх Рас з їх чотирнадцятьма Суб-расами. Тому він показаний у цій книзі як великий дід Ноя, який у свою чергу є уособленням людства П'ятої, що змагається з людством Четвертої Корінної Раси; то був той великий період відкритих та профанованих Таємниць, коли «сини Бога» прийшли на землю та взяли собі у дружини людських дочок та вчили їх секретам Ангелів; іншими

словами – коли «розумом народжені» люди Третьої Раси змішалися з людьми Четвертої і Божественна Наука поступово була зведена людьми до Чаклунства.

*У світській історії Будда помирає у віці вісімдесят років, він йде з життя з усією ясністю великого святого. Не так розповідає Езотеричне та правильне тлумачення, яке відкриває істинний сенс світської та алегоричної розповіді за якою Готама Будда помирає дуже не поетично, від свинини, щиро приготованої для нього Цондою. Яким чином, людина яка проповідувала, що вбивство тварин є великим гріхом, і яка сама була досконалим вегетаріанцем – як могла така людина померти від свинини, це питання яким ніколи не переймалися сходознавці. Але істина у тому, що згадані рис та свинина чисто алегоричні. Рис символізує «заборонений плід», на вподобі до «яблука» Єви, та означає окультне знання у тибетців та китайців; «свинина» - вчення брамінів, тому, що Вішну у своєму першому Аватарі прийняв вигляд Вепра, щоби підняти землю над поверхнею вод. Тому не від «свинини» помер Будда, а від того, що видав декілька таємниць брамінів, і після того як він побачив які наслідки він накликав на негідних людей, він замість Нірвани вирішив кинути земне тіло та залишатися у земній сфері живих, щоби допомагати людству рухатися вперед. Звідси його втілення у ієрархії Далай-Лам та Таші-Лам. (див. «Таємниця Будди»).

ВІДДІЛ 9

ГЕРМЕТИЧНІ ТА КАБАЛІСТИЧНІ ДОКТРИНИ

Космогонія Гермеса так саме завуальована, як і система Мойсея, лише за власної зовнішності вона значно більш гармонійна з доктринами Сокровених Наук і навіть з Сучасною Наукою. Тричі великий Трисмегіст каже: «Рука, яка виробила світ з існуючої вічної та без форми матерії не є рука», на що «Книга Буття» відповідає «Світ був створений з нічого», хоча «Кабала» заперечує таке визначення у перших своїх рядках. Кабалісти, як і індуські аріїці ніколи не визнавали такого абсурду. У них Вогонь або Тепло та Рух вважалися головними засобами що до утворення світу з передвічної Матерії. Парабрахман та Мулапракріті ведантистів суть прототипи Ейн Софа та Шекіні кабалістів. Адіті є оригіналом Сефіри, Праджapati є старшими братами Сефіротів. Теорія зіркових туманностей Сучасної Науки з усіма її таємницями була розкритою у Космогонії Архаїчної Доктрини; і парадоксальна, хоча і доволі наукова редакція, що «охолодження викликає стискання, а стискання викликає нагрівання, тому охолодження викликає нагрівання», показана як головний посередник утворення світів і особливо нашого сонця та сонячної системи. Все це міститься у невеликому об'ємі «Сефер Ієцири» у її тридцяти двох Шляхах Мудрості, з надписом «Jah Ієгова Саваоф» для кожного, хто володіє ключем до її сокровенного значення. Що стосується догматичного або богословського тлумачення перших віршів у «Книзі Буття», то на нього є відповідь по суті у тій самій книзі де у словах про Три Матерії – Повітря, Воду та Вогонь, письменник показує їх як ваги, у яких «Добро на одній чаші, зло – на другій, а стрілка на вагах між ними». Одне з таємних імен Єдиного Вічного та Всюди Присутнього Божества було таким самим, як і у кожній країні і зберігало до цього дня звукову схожість у різних мовах. АУМ індусів, цей священний склад, став Αἰων у греків і Aevum у римлян. «Тридцятим Шляхом» у «Сефер Ієцирі» названий «зібране розуміння» тому, що «Ним небесні адепти збирають судження про зірки та небесні знаки, і їх спостереження орбіт суть досконалість науки». Тридцять другий та останній шлях названий «розумінням», і так він названий тому, що є «Розпорядником всіх тих, хто служить на роботі Сімох Планет у відповідності до власних Сонмів». Цією «роботою» було Посвячення, протягом якого видавалися всі таємниці що до «Сімох Планет» а так саме таємниця «Сонячного Посвячення» з його сімома відрізнаними променями – слава та торжество помазаника Христоса; таємниця яка вносить ясність та доволі вражаюче висловлення Климента: «Бо ми побачимо,

багато які з догм, яких дотримуються такі секти (варварської та елінської Філософії), що не стали цілком безглуздими, та які не вийшли з природнього порядку («відрізанням Христа», або точніше Хрестоса)... і відповідають у власному походженні до істини цілком». У «Викритій Ізиді» читач знайде більше інформації про «Зогар» та його автора, великого кабаліста С.Б.Іохаї. Сказано, що внаслідок того, що він був відомий як володар сокровенного знання та Меркави, що забезпечує отримання «Слова», саме його життя було у небезпеці, і йому довелося тікати у пустельне місце, де він прожив дванадцять років у печері, оточений своїми відданими учнями і нарешті помер там між знаками та дивами. Його вчення про походження Таємної Доктрини, як він її так саме називає Таємної Мудрості, таке саме як і вчення Сходу, за виключенням лише того, що замість Глави Сонму Планетних Духів, він ставить «Бога» та, що Мудрість ця була викладена самим Богом визначеному числу Обраних Ангелів, у той час коли у Східній Доктрині це по іншому, як буде видно далі.

Перед нами декілька синтетичних та кабалістичних досліджень священної «Книги Єноха» і Таро (Рота). Ми наводимо цитату з рукописного екземпляра одного західного окультиста, якому передмовою будуть наступні слова: «Існує лише один Закон, один Принцип, один Діяч, одна Істина та одне Слово. Те що зверху, аналогічне тому що знизу. Все те що є, є результат кількостей та рівноваги». Аксіома Е.Леві і цей потрібний епіграф показує тотожність думки між Сходом та Заходом що до Таємної Науки, яка, як каже нам той самий рукопис, є: «Ключем до сокровенного, ключом до святилища. Це і є Священне Слово, яке дає Адепту вище розуміння Окультизму та його Таємниць. Це Квінтесенція Філософій та Догм; це Альфа та Омега; це Світло, Життя та Мудрість Вселенська». Передмовою до Таро священної «Книги Єноха» або Роти, окрім того, буде наступне пояснення: «Древність цієї Книги губиться у імлі віків. Її походження індійське та йде далеко за межі епохи Мойсея... Вона написана на окремих листах, які спочатку були з чистого золота та коштовних металів... Вона символічна, і її комбінації пристосовуються до всіх див Духа. Змінена у власному проходженні крізь Віки, вона все ж, зберіглася – завдяки невігластву – у своїх образах та найбільш значних первісних фігурах». Ця Рота Єноха, наразі названа Таро Єноха, на яку – як ми бачимо – Де Мірвіль натякає як на засіб по застосуванню «Магії зла», «металеві пластини (або листи) які уникли знищення під час Потопу» та які Де Мірвіль приписує Каїну. Вони уникли Потопу з тієї простої причини, що це Наводнення не було «Загальним». Сказано, що вона «індійського походження» тому, що виникла від індійських арійців першої Суб-Раси П'ятої Корінної Раси, ще до кінцевої руйнації останньої твердині атлантів. Але якщо вона і виникла у прабатьків первобутніх індусів, то це не була Індія, де її вперше застосували. Її походження ще більш древнє і сліди її йдуть за кордони та у середину Хімалех, Сніжного Хребта. Вона народилася у цій таємничій місцевості, яку ніхто не може знайти і яка є загадкою як для географів так і богословів – це та область, де за уявленням браміна, розташована його Кайласа, гора Шумеру, і Парваті Памір - Паропаміс греків.

Навколо цієї місцевості яка все ще існує, були створені перекази про Сад Едема. З цих місцевостей греки придбали свій Парнас і звідси вийшла більшість єврейських персонажів, деякі з них свого часу були людьми, деякі – наполовину богами та героями, деякі, хоча таких дуже мало – міфами, астрономічними двійниками перших. Абрам був перший з них – халдейським браміном, каже легенда, перетвореним, після того як відмовився від власних Богів та полишив Ур («місто» ?) у Халдеї, у А-брама (або А-враама) «не-браміна», який емігрував. Абрам який став батьком багатьох народів, таким чином пояснений. Ті хто вивчають Окультизм мусять пам'ятати, що кожний Бог та герой древніх Пантеонів має три біографії, які так би мовити набувають розвитку паралельно одна до другої, до того кожна пов'язана з одним з аспектів героя – історичним, астрономічним і міфічним; останній для того, щоби зв'язати останні двоє разом та прибрати розбіжності у розповідях, зібрати у один символ та додати більше істини до перших двох. Місцевості підбираються так, щоби вони були відповідні до астрономічних та навіть психічних

подій. Історія таким чином стала полонянкою древньої Таємниці, щоби надалі стати великим Сфінксом у нашому сторіччі. Лише замість поїдання її тупих запитувачів, що бажають розкрити її незалежно від того, дозволяє вона це чи ні, вона підпадає під осквернення та викривлення з боку сучасного Едіпа до того, як він занурить її у море припущень, де вона тоне та гине. Наразі це стало самоочевидним не лише внаслідок Сокровених Вчень, як би мало вони не видавалися, але так саме і завдяки серйозним та вченим символам та геометрам. За появою книги «Ключ до єврейсько-єгипетської Таємниці» у якій вчений масон пан Ральстон Скінер викриває загадку Бога з такою не божественною поведінкою як у біблійного Jah-ve, відбулося становлення вченого товариства під головуванням джентльмена з Огайо та чотирьох віце-голів, одним з яких є Піаці Сміт, відомий астроном та єгиптолог. Директор Королівської Обсерваторії у Шотландії і автор книги «Велика Піраміда Фараона на ім'я, фактично Гуманітарна, її Дива, Таємниці та її Вчення», намагається довести ту саму проблему, що і американський автор і масон, а саме: що англійська система вимірів є та сама якою користалися древні єгиптяни під час побудови своїх Пірамід, або словами пана Скінера, що «джерело вимірів» фараонів народило «Британський дюйм та древній лікоть». Воно «народило» набагато більше, ніж лише це, що буде цілком доведено до кінця цього сторіччя. Не лише все в релігії Заходу має відношення до вимірів, геометричних фігур та обчислень часу, до того тривалість головних періодів заснована на більшості історичних персонажів, але останні так саме істинно, зв'язані з небом та землею, але з індо-арійськими а не з Палестинськими.

Прототипів майже всіх біблійних персонажів потрібно шукати у ранньому Пантеоні Індії. Це «Розумом народжені» Сини Брами або точніше Дхіані-Пітрі («Батьки-Богів»), «Сини Світла» які народили «Синів Землі» - Патріархів. Бо якщо «Риг-Веда» та її три сестри «Веди» були «видоїні з вогню, повітря та сонця», або Агні, Індри та Сур'ї, як кажуть «Ману Смерті», то «Старий Заповіт» беззаперечно був «видоїний» з винахідливих мізків єврейських кабалістів, частково у Єгипті, частково у Вавилоні – у цьому «місці санскритської літератури та брамінської вченості від зародження», як цілком правильно заявив полковник В.Кенеді. Однією з таких копій був Абрам або Авраам, у чие лоно кожний правовірний єврей сподівається потрапити після смерті; і це лоно визначається як «небеса у хмарах» або Абхра. Здається, що значна відстань відділяє Авраама від Єнохівської Таро, але все ж ці двоє щільно пов'язані більше ніж лише однією ланкою. Гафферель, показав, що четверо символічних тварин на двадцять першому ключі Таро, у третій семи-складності, представляють собою Терафімів євреїв, створених та шанованих батьком Абрама Тером, та застосованих у оракулах Урім та Тумім. Окрім того, астрономічно Авраам є міра сонця і частина сонця, у той час коли Єнох є сонячний рік, так саме як Гермес та Тот; а Тот за числовим значенням «був еквівалентом Мойсею, або Гермесу» «володарю нижчих областей, якого так саме шанували як вчителя мудрості», каже нам той самий масон математик; і тому, що Таро є «винаходом Пекла», таким самим «як Масонство та Окультизм», то зв'язок очевидний. Таро дійсно містить у собі таємницю всіх таких транс-мутацій персонажів у небесні тіла та навпаки. «Колесо Єноха» є архаїчним винаходом, найбільш древнім, ніж інші, бо його знаходять у Китаї. Е.Леві каже, що не було такого народу, у якого його не було би, до того, його справжнє значення зберігалось у величезній таємниці. Воно було загальним спадком. Як ми бачимо, ні «Книга Єноха», ні «Зогар», ні будь який інший кабалістичний том не містить у собі однієї лише єврейської мудрості. «Тому що сама доктрина є результатом міркувань цілих тисячоріч, то вона спільний здобуток Адептів всіх народів під сонцем. Все ж, «Зогар» викладає більше практичного Окультизму, ніж будь яка інша праця з цього предмету; але не у тому вигляді як він перекладений та коментується різними критиками, а з таємними знаками на полях. Ці знаки містять у собі приховані настанови, незалежні від метафізичних тлумачень, яким цілком довіряв Йосип, який ніколи не був посвяченим і тому видавав мертву букву у тому вигляді у якому і отримав».

ВІДДІЛ 10

РІЗНІ ОКУЛЬТНІ СИСТЕМИ, ІНТЕРПРИТАЦІЇ АЛФАВІТІВ ТА ЦИФР

Трансцендентні методи «Кабали» не повинні згадуватися в публічному виданні; але її різні системи арифметичних та геометричних засобів відкриття визначених символів можуть бути описані. Методи обчислень «Зогара» з їх трьома розділами, Гематрією, Нотариконом та Темурою, так саме Албат та Алгат, надзвичайно важкі для застосування. Тих, хто бажають знати більше, ми відсилаємо до праць Корнелія Агріппи. Але жодна з систем не може бути зрозумілою, якщо кабаліст не стане справжнім Майстром власної науки. Символізм Піфагора потребує ще більших зусиль. Його символи доволі численні і щоби досягнути лише головну суть доктрин з його Симвології, потрібні роки вивчення. Головними його фігурами є квадрат (Тетрактис), рівнобічний трикутник, точка всередині кола, куб, потрійний трикутник і нарешті сорок сьома теорема Евклідових Елементів, винахідником якої був Піфагор. Але за виключенням цієї теореми, жоден з вищезгаданих символів не почав власного існування з неї, як дехто вважає. За тисячі років до неї вони були добре відомі в Індії, звідки їх приніс Самосский Мудрець, приніс не як припущення, а як доведену Науку, каже Порфирій, цитуючи з піфагорійського Модерата: «Числа Піфагора були ієрогліфічними символами, за посередництва яких він пояснював всі ідеї що до природи речей». Головна геометрична фігура «Кабали», як вона подана у «Книзі Чисел», та фігура, про яку традиція та Езотеричні Доктрини кажуть, що вона була дана Мойсею на горі Сінай Самим Божеством, містить ключ до всесвітньої проблеми у власних величин, бо простих комбінаціях. Ця фігура містить у собі всі інші. Символізм чисел та їх математичних взаємовідносин є також однією з галузей Магії, особливо ментальної, Магії передбачення та правильного ясно-бачення. Системи відрізняються, але головна ідея скрізь однакова. Як показано у «Royal Masonic Cyclopadia» Кеннета Маккензі: «Одна система приймає одиничність, друга – потрійність, третя – п'яти-складність; до того маються ще шестикутники, семикутники, дев'ятикутники тощо, до того доки розум губиться у огляді одних лише матеріалів до цієї науки чисел».

Букви Деванагарі, якими зазвичай пишуть на санскриті, володіють всім тим, чим володіють герметичні, халдейські та єврейські алфавіти, і на додаток володіють окультним значенням «вічного звуку», і значенням що до кожної букви у її зв'язку з духовними та земними речами. Тому що у єврейському алфавіті існують лише двадцять дві букви та десять головних цифр, у той час коли у Деванагарі тридцять п'ять приголосних та шістнадцять голосних, разом складають п'ятдесят одну просту букву з численними комбінаціями на додаток, то поле для міркувань та досліджень у останньої значно ширше. Кожна буква має власний еквівалент у інших мовах та власний еквівалент в цифрі або цифрах на таблиці обрахунків. Вона так саме має багато інших значень, які залежать від особливих атавізмів та характерних рис особи, об'єкта або суб'єкта вивчення. Як індуси претендують на те, що вони отримали Деванагарі від Сарасваті, винахідниці санскритської мови, «мови Дев», або Богів (у їх екзотеричному пантеоні), так і більшість древніх народів претендувало на той самий привілей що до походження їх букв та мови. «Кабала» називає єврейський алфавіт «буквами Ангелів», які були повідомлені Патріархам так саме, як Деванагарі була передана Ріші Девами. Халдеї знайшли власні букви накресленими на небі «ще не сталими зірками та кометами» - пише «Книга Чисел»; у той час коли у фінікійців був священний алфавіт утворений рухами священних зміїв. Натар Харі (ієратичний алфавіт) та таємна (жрецька) мова єгиптян щільно пов'язана з стародавньою «Мовою Таємної Доктрини». Це Деванагарі з містичними комбінаціями та додатками, до якої у значній кількості входить Сензар. Багатьом західним окультистам добре відомі сила та могутність чисел та букв, складених з цих систем, але все ще невідомі індуським вивчаючим якщо не їх окультистам. У свою чергу європейські кабалісти,

на загал не знають алфавітних секретів індійського Езотеризму. Пересічний західний читач не знає ні про те, ні про інше; менше всього про те, які глибокі сліди, залишені езотеричними числовими системами світу у християнській Церкві. Все ж, ця система чисел вирішує проблему космогонії для кожного, хто її вивчає, а система геометричних фігур показує ці числа об'єктивно. Для того щоби цілком осягнути Божественне та Глибинне древніх, потрібно вивчити походження образних утворень їх первісних філософів. «Книги Гермеса» є древнішими сховищами числової Симвології у Західному Окультизмі. З них ми знатимемо, що число десять є Матір'ю Душі, Життя та Світла, які у ньому поєднані. Бо як у «Книзі Ключів» (Чисел) показує священна анаграма Теруф, число 1 (один) народилося від Духу, а число 10 (десять), від Матерії; «єдність утворила десять, і десять - єдність» і це є пантеїстичною аксіомою, іншими словами – «Бог у Природі, і Природа у Богові».

Кабалістична Гематрія арифметична а не геометрична. Вона представляє собою один з методів для отримання прихованого значення з букв, слів та фраз. Метод цей у застосуванні до букв слова того значення, яке вони мають у якості чисел як за зовнішньою формою, так і за індивідуальним значенням. Як пояснює Рагон: «Фігура 1 означала живу людину (тіло вертикально) тому, що людина є єдиним єством, що володіє такою якістю. Додатком до неї голови, був отриманий гліф (або буква) P, що означає батьківство, творчу міць; R означало людину яка іде (з виставленою наперед ногою), iens iturus. Письмена були додатком до мови, кожна буква у той самий час представляла собою звук для слуху та ідею для розуму, як наприклад буква F, різкий звук швидкого руху повітря; такі слова як fury (ярість), fusee (запал), fugue (фуга), виражають та описують те, що означають». Але вищенаведене має відношення до іншої системи – до системи первісного та філософського утворення букв та їх зовнішньої гліфічної форми, а не Гематрії. Іншим кабалістичним методом є Темура, за посередництва якої кожне слово можна примусити видати таємницю власної анаграми. Так у «Сефер Ієцери» ми читаємо: «Один – це Дух Алахімів Життя». У старих кабалістичних діаграмах Сефіроти (Семеро та Троє) представлені як колеса або кола, а Адам Кадмон перша Людина, як вертикальна колона. «Колеса і серафими, і священні тварини» (Хіот) каже рабин Акіба. У другій системі символічної «Кабали» за назвою Албат – яка розташовує букви алфавіту парами у три ряди – всі пари у першому ряду носять числові величини десять, а у системі Сімеона Бен Шета (олександрійського неоплатоніка у часи першого Птоломея) верхній парі – найбільш священній з усіх – попередні до якої піфагорійські цифри: один та нуль – 10.

Всі істоти, починаючи з першої божественної еманції, або «проявленого Бога», та впритул до найнижчого атомічного існування, «мають власне особливе число, яке відрізняє кожну з них та стає джерелом їх характерних ознак та якостей, і так саме долі». Випадковість, як вчить Корнелій Агріппа, є у дійсності лише невідома прогресія, а час - лише послідовність чисел. Відповідно, тому що майбутність представляють собою поєднання випадку та часу, то вони можуть бути застосовані для окультних обчислень, щоби знати результат події або майбутнє долі. Піфагор сказав: «Існує таємничий зв'язок між Богами та числами, на якому заснована наука арифмантії. Душа є само-рухомий світ; душа містить у собі четвірку, тетрактис (досконалий куб) та є ним». Існують щасливі та нещасливі, або благодіючі та шкідливі числа. Так, як у той час коли трійка – перше непарне число (число один досконале і стоїть у Окультизмі окремо) – є божественною фігурою або трикутником, двійка у піфагорійців була у немилості спочатку. Вона представляла собою Матерію, пасивний та злий принцип – число Майї, ілюзії. «У той час коли число 1 є символом гармонії, порядку або добрий принцип (єдиного Бога, вираженого в латині словом Solus, від якого утворилося слово Sol, Сонце, символ Божества), число два мало протилежну ідею. З нього почалася наука добра та зла. Все що подвійно, неправдиво та протилежне єдиній реальності, означалося двійкою. Вона так саме виражала контрасти у Природі, які завжди подвійні: день та ніч, світло та темрява, тепло та холод, сухість та волога, здоров'я та хвороба, помилковість та

істинність, чоловіче та жіноче тощо... Римляни присвятили Плутону другий місяць року, а другий день цього місяця – милостям на честь манів. Звідси той самий обряд у Латинській Церкві, щільно скопійований. Папа Іоанн XIX запровадив у 1003 році день пам'яті померлих, який мусив був відмічатися 2 листопада, тобто другого місяця осені». («Maconnerie Occulte»). З іншого боку, всі народи мали велику повагу до трикутника, чисто геометричної фігури і це тому що: «У геотерії пряма лінія не може представляти собою цілком досконалої фігури, так саме як не можуть цього дві прямі лінії. З іншого боку три прямі лінії можуть утворити трикутник або першу та досконалу фігуру. Тому трикутник спочатку та до кінця символізує Вічне – першу досконалість. В латинській як і французькій мові, слово що означає божество починається з букви D, що на грецькій мові є дельта або трикутник Δ, три сторони якого символізують трійцю або три царства, або знову божественну Природу. У середі розташована єврейська буква Йод, перша буква імені Іегови, оживляючий Дух або Вогонь, принцип зародження, представлений буквою G, першою буквою слова «God» («Бог») у північних мовах, філософський сенс якого є зародження». (Вибране з Рагона). Як правильно висловився відомий масон Рагон, індуська Тримутрі уособлена у світі ідей Творінням, Збереженням та Руйнацією, або Брама, Вішну та Шива; у світі Матерії – Земля, Вода та Вогонь або Сонце, та символізована Лотосом, квіткою яка живе землею, водою та сонцем. Лотос присвячений Ізиді, мав у Єгипті те саме значення, у той час коли у християнському символі Лотос не існуючий ні в Юдеї ні в Європі був замінений на водяну лілію. У кожній грецькій або латинській церкві на всіх картинах з зображенням Благовіщення, Архангел Гавриїл показаний з цим символом трійці у руці перед Марією, у той час коли над головним вівтарем або під куполом зображене Око Вічного у трикутнику, що замінює єврейське Йод або Бога.

Істинно, каже Рагон, був колись час, коли букви та числа означали дещо більше ніж наразі – зображення лише незначних звуків. «Їх місія у той час була шляхетнішою. Кожна з них представляла власною формою завершений сенс, який окрім значення самого слова, мав подвійне тлумачення, пристосоване до подвійної доктрини. Тому коли мудреці бажали написати те що мусили зрозуміти лише навчені, вони вигадували оповідання, сновидіння або будь яку іншу видумку з іменами людей та назвами місцевостей, яка за посередництвом особливостей букв, відкривала істинне значення того, що автор бажав повідомити цим оповіданням. Такими були всі їх релігійні твори». Кожне ім'я та термін мали власне *raison d'être*. Назва рослини або мінералу відкривала Посвяченому свою природу з першого погляду. Сутність всього легко сприймалася ним, коли вона визначалася такими письменами. Китайські ієрогліфи до цього часу багато зберегли з цього мальовничого характеру, хоча секрет всієї системи втрачений. Все ж, навіть на цей час, посеред цього народу існують такі, які зможуть написати довге повідомлення, на одній сторінці; і символи, що мають історичне, алегоричне та астрономічне пояснення, дожили до наших днів. Окрім того між Посвяченими існує одна загальна мова, яку Адепт або навіть учень будь якого народу може розуміти, читаючи на своїй власній мові. Ми, європейці навпаки володіємо лише одним таким знаком, загальним для всіх - & (i); існує мова яка багатша метафізичними термінами, ніж будь яка інша на землі у якій кожне слово виражено такими простими знаками. Так звана *Litara Pythagoras*, грецька χ (англійська Y), якщо лише її одну простежити у будь якому повідомленні, була такою вичерпною, як ціла сторінка фраз, бо вона була символом для цілого ряду речей, наприклад для Чорної та Білої Магії. Припустимо, що одна людина хоче отримати інформацію від другої що до третьої, до якої Школи Магії вона належить? І вона отримує відповідь у якій ця буква написана так що права її гілка товща ніж ліва, що означає «До Правої руки або божественної Магії», але якщо буква була би написаною у звичайному вигляді, так що ліва гілка товща за праву, то значило би навпаки. В Азії, особливо у письменах Деванагарі, кожна буква мала декілька таємних значень. Тлумачення сокровенного сенсу таких апокаліптичних писань можна

знайти у ключах, даних в «Кабалі» і вони зачислені до її найбільш сокровенного вчення. Св.Ієронім запевняє нас, що вони були відомі Школі Пророків і там викладалися, що цілком імовірно. Вчений знавець єврейської письменності Молитор у власній праці про традиції пише: «Двадцять дві букви єврейського алфавіту розглядалися як еманация або відчутне вираження божественних сил, притаманних невимовному імені». Ці букви мають свій еквівалент та змінюються на числа таким самим чином як і у інших системах. Наприклад дванадцята та шоста буква алфавіту у одному імені дають вісімнадцять; інші букви цього імені при додатку завжди змінюються тією цифрою яка відповідає алфавітній букві, далі всі цифри підлягають деякому алгебраїчному процесу, який знову перетворює їх на букви, після чого останні розшифровують дослідники «найбільш сокровенні таємниці Божественної Постійності (вічності та непорушності) у Майбутності».

ВІДДІЛ 11

ШЕСТИКУТНИК З ЦЕНТРАЛЬНОЮ ТОЧКОЮ, АБО СЬОМИЙ КЛЮЧ

Обговорюючи силу імен (Baalshem), Молітор вважає за неможливе заперечувати, що «Кабала» - не дивлячись на сучасне зловживання нею – лежить на дуже глибоких наукових засадах. Якщо це так, то він робить висновок, що якщо «перед Ім'ям Ісуса повинні схилитися всі інші Імена, то чому Тетраграматон не володіє тією самою владою». Це розумно і логічно. Бо якщо Піфагор розглядав шестикутник, утворений двома схрещеними трикутниками, як символ творіння, а єгиптяни – як символ союзу вогню та води (або зародження), есеї бачили у ньому Печатку Соломона, євреї – Щит Давида, індуси – Знак Вішну (до цього часу); і навіть якщо в Росії та Польщі подвійний трикутник розглядається як могутній талісман – то таке широке розповсюдження свідчить про те, що у цьому щось є. Дійсно, такий древній та скрізь шанований символ не слід просто відкинути, щоби над ним сміялися ті, хто нічого не знає про його силу та справжнє окультне значення. Але, навіть відомий знак є лише замісником знаку, який застосовують Посвячені. У тантричній праці, що зберігається у Британському Музеї, жахливе прокляття впаде на голову того, хто будь коли відкриє профану справжній окультний шестикутник, відомий під назвою «Знак Вішну», «Печатки Соломона» тощо. Велика сила шестикутника – який з його містичним знаком Т, або Свастикою, подають семи-складність – добре пояснена у сьомому ключі «Сокровенностей», бо там сказано: «Сьомий ключ є ієрогліф священної семи-складності, царської влади, жерців (Посвячених), торжества та справжнього досягнення шляхом боротьби. Це магічна влада у всій її силі, істинне «Святе Царство». У Герметичній Філософії це є квінтесенція союзу двох сил великого Магічного Посередника (Акаші, Астрального Світла) ... Це Якін та Боаз, зв'язані волею Адепта та подолані його могутністю». Сила цього ключа абсолютна в Магії. Всі релігії освятили цей знак у своїх обрядах. На цей час ми можемо лише поспіхом поглянути на ряд допотопних праць у їх після потопа уривчастій та часто викривленій формі. Хоча всі вони є спадком від Четвертої Раси – наразі похованої у глибинах океану – все ж, не слід їх відкидати. Як ми вже казали на світанку людства була одна єдина Наука, і вона була цілком божественною. І якщо людство, коли стало дорослим, зловживало нею – особливо останні Суб-Раси Четвертої Корінної Раси – то це була помилка та гріх тих професіоналів, які осквернили божественне знання, але не тих, хто залишилися вірними її первісним догмам. Те, що сучасній римо-католицькій Церкві, вірній власній традиційній віронетерпимості, бажано бачити у окультистів і навіть невинному спіритуалістів та масонів, нащадків «кідуфів», хамітів, каздимів, сефенів, офітів та хартумів – до того всі вони вважаються «послідовниками Сатани» - то це не значить, що вони у дійсності є такими. Державна або Національна Релігія кожної країни завжди та у всі часи легко кінчала з школами суперниками шляхом проголошення їх небезпечною єрессю – так чинила римо-католицька Державна Релігія у минулому та чинить наразі. Але така анафема не зробила публіку розумнішою що до знання

Таємниць Окултних Наук. У деяких відношеннях таке невігластво навіть краще для світу. Таємниці Природи назагал гострі з обох боків, у руках негідних людей, вони скоріше за все стануть смертоносними. Хто з нашої сучасності знає будь що про дійсне значення та сили що містяться у деяких письменах та знаках-талісманах – для благочинних цілей та навпаки? Фрагменти рунічного письма та писання кішуфів, розкидані по старим середньовічним бібліотекам; копії з ефісійських та мілесьйських букв або письмен; тричі видатна «Книга Тота» та жахливі трактати (все ще збережені) халдея Таргеса та його учня етруска Тархона, який жив ще до Троянської війни – все це лише імена та назви, позбавлені сенсу (хоча і зустрічаються у класичній літературі) для освіченого сучасного вченого. Хто у дев'ятнадцятому сторіччі повірить у мистецтво – описане у таких трактатах, як трактати Таргеса – викликання та спрямування блискавки? Але те саме має опис у брамінській літературі, і Таргес скопіював свої «удари блискавки» з Астра, цих жахливих машин руйнації, які були відомі арійцям часів Махабхарати. Цілий арсенал динамітних бомб був би блідим перед цим вмінням – якщо лише мешканці Заходу будь коли це зрозуміють. Покійний лорд Булвер Літтон отримав свою ідею про «Врил» з старого фрагменту, який йому переклали. Дійсно це щастя, що за наявності добродетності та філантропії, які прикрашають сторіччя беззаконних війн, анархістів та динамітчиків, все ж, секрети що у книгах, знайдених у гробниці Нуми, мусили бути спалені. Але наука Цирцеї та Медеї не втрачена. Її можна знайти в уявній тарабарщині Тантричних Сутр, у Куку-ма Бутанців та Сікимських дугпа та «червоних шапок» Тибету і навіть у чаклунстві Нільгирійських мула курумбів. Дуже вдало, що окрім високих професіоналів Лівого Шляху та Адептів Правого Шляху – у чиїх руках ці секрети дійсного значення зберігаються – мало тих, хто розуміють «чорні» викликання. Інакше, як західні так і східні дугпи швидко вгамували би своїх ворогів. Ім'я останніх – легіон, бо прямі потомки допотопних чаклунів ненавидять всіх тих, хто не з ними, і запевняють тому, що вони проти них. Що до «Малого Альберта» - не дивлячись на те, що цей маленький наполовину езотеричний том став літературною рідкістю – і «Великого Альберта» або «Червоного Дракона», разом з незчисленими старими, ще до цього часу існуючими екземплярами, які представляють сумні залишки містичних Містерій-Шиптонів та Мерлінів – маємо на увазі підроблених – то всі вони є вульгарними імітаціями оригіналів праць таких самих назв. Так «Petit Albert» представляє собою викривлену імітацію великої праці, написаної на латинській мові єпископом Адальбертом, окультистом восьмого сторіччя, засудженим другим Римським Консилиумом. Його праця була передрукована декілька сторіч по тому та мала назву «Alberti Parvi Lucii Libellus de Mirabilitibus Naturae Arcanis». Суворості римо-католицької Церкви завжди були спазматичними. У той час коли ми визнаємо про це засудження, яке поставило Церкву як це буде показано, по відношенню до Сімох Архангелів Добродетності або Тронів Бога у доволі важке становище на тривалі віки – залишається лише дивуватися тому, що єзуїти не знищили архіви з усіма їх незчисленими хроніками та літописами з історії Франції та Іспанського Ескуріала. І історія і хроніки першої у подробицях розповідають про безцінний талісман, отриманий Карлом Великим від папи Римського. Це був невеличкий том по Магії – або точніше, Чаклунству, з кабалістичними малюнками, знаками, таємничим сентенціями, зверненнями та викликаннями до зірок або планет. Це були талісмани проти ворогів короля, які з слів літописця опинилися дуже корисними тому, що всі вони (вороги) померли насильницькою смертю». Цей маленький томик «Enchiridium Leonis Papas» зник і на щастя його більше не знайти. Знову таки алфавіт Тота можна смутно побачити у сучасному Таро, яке можна придбати майже у кожній книжковій лавці Парижу. Що стосується до того як його розуміють та як користуються, то деякі віщуни долі у Парижі, які заробляють цим собі на життя, подають собою сумний приклад провалів у намаганнях читати, не кажучи вже про правильне тлумачення символів Таро без попереднього філософського вивчення цієї Науки. Справжнє Таро з повною символікою може бути знайдено лише у Вавилонських циліндрах, де будь хто може вивчати його у Британському Музеї та і у інших місцях. Кожен може

подивитися на ці допотопні халдейські ромби або циліндри, вкриті священними знаками, але секрети цих «коліс» передбачення або як Де Мірвіль їх називає «шари Гекати, що обертаються» ми залишимо без пояснень ще на деякий час. Доки що існують для маленьких «столи що обертаються» сучасних медіумів, а для сильних – «Кабала». Це буде деякою втіхою. Люди доволі схильні застосовувати терміни які вони не розуміють та промовляти судження *prima facie* за відчуттям. Різницю між Чорною та Білою Магією дуже важко цілком відчуту, тому що обидві мусять бути оцінені за їх мотивами, від яких залежить їх кінцеві, хоча і не безпосередні наслідки, навіть якщо вони роками не мають проявів. Між «(Магією) правої та лівої руки лише нитка павутини», каже східне прислів'я. Давайте дослухаємося до цієї мудрості та почекаємо доки не знатимемо більше. Нам доведеться у значних подробицях повернутися до теми зв'язку «Кабали» та Гупта Від'ї, та мати справу надалі з езотеричними та числовими системами, але спочатку ми мусимо простежити лінію Адептів у після-християнські часи.

ВІДДІЛ 12

БОРГ ІСТИННОГО ОКУЛЬТИСТА ПО ВІДНОШЕННЮ ДО РЕЛІГІЙ

Розглянувши дохристиянських Посвячених та їх Містерії – хоча про останні потрібно сказати більше – необхідно сказати декілька слів про ранніх після-християнських Адептів, не дивлячись на їх особисті вірування та доктрини, і послідовність їх місця в Історії, як у священній так і у світській. Наше завдання – аналізувати це Адепство з його над-нормальними тауматургічними або як їх наразі називають психологічними силами; віддати кожному такому Адепту борг, враховуючи, по-перше, що представляють собою ті історичні матеріали, які дійшли до цих часів, і по-друге розглянути закони імовірності що до згаданих сил.

Спочатку, автору мусить бути дозволено сказати декілька слів на виправдання того, що належить сказати. Було би надзвичайно несправедливо побачити на цих сторінках будь який виклик або неповагу до християнської релігії та менше за все – бажання зачепити будь чий почуття. Теософ не вірить ні у Божественні ні у Сатанинські дива. На такій відстані у часі він може лише домогтися *prima facie* свідоцтва та судити про них за тими результатами, на які є претензії. Для нього немає ні святих ні чаклунів, ні пророків ні віщунів; а лише адепти або знавці виробництва діянь феноменального характеру, визначені за їх діяннями та словами. Єдина різниця яку він може визначити наразі, залежить від результатів – чи були ці результати благими або злочинними за характером впливу на тих, за кого або проти кого сила цього Адепта була застосована. Окультист не може і йому недозволено керуватися вільними судженнями послідовників тієї або іншої релігії про чародіїв тієї або іншої релігії. Християнина – чия релігія наказує вважати Петра та Павла Святими, Богом натхненими апостолами, а Симона та Аполлонія – чаклунами та некромантами на службі у Сил Зла та з допомогою від них – можна цілком виправдати, якщо він є істинним правовірним християнином. Але так саме і окультист виправданий, якщо він бажає служити істині і лише істині та відкидає односторонній погляд. Учню Окультизму неможна належати до будь якого вірування або секти, та все ж, він зобов'язаний виявляти зовнішню повагу до кожного вірування, якщо він бажає стати Адептом Закону Добра. Він не може бути зв'язаний упередженими сектантськими поглядами будь кого, а мусить сформулювати свій власний погляд та прийти до власних висновків у відповідності до правил доказів від тієї Науки, якій він присвятив власне життя. У якості ілюстрації до сказаного, якщо окультист є буддистом, то у той час коли він розглядатиме Готаму Будду, як найвищого Адепта, який будь коли жив, як втілення самопожертви та любові, безмежного милосердя та моральної чистоти, він розглядатиме у тому самому світлі і Ісуса, проголошуючи Його другим таким самим втіленням божественних чеснот. Він буде шанувати

пам'ять цього величного Мученика навіть у той час коли буде відмовлятися визнати у ньому втілення на Землі Єдиного верховного Божества, і «Самого Бога Богів» у Небесах. Він буде шанувати образ цієї ідеальної людини за його особисті чесноти, а не за ті претензії, які покладали на нього фанатичні мрійники перших віків та лукавство Церкви та Богослів'я. Він навіть повірить у більшість «приписаних див», але буде пояснювати їх у відповідності до правил своєї Науки. Відкидаючи термін «диво» - у сенсі богословському, тобто подію що відбулася «на перекир встановленим законам природи» - він все ж, буде розглядати його як відхилення від (до цього часу) відомих для Науки законів, а це зовсім інша справа. Окрім того, окультист буде, спираючись на свідчення «Євангелій» - доведених або ні – вважати більшість таких діянь божественною Магією, хоча він буде виправданий, коли розглядатиме такі події як вигнання бісів з переселенням їх у стадо свиней, як алегоричні та шкідливі для істинної віри за сенсом їх мертвої букви. Ось погляди, яких дотримувався би справжній безпристрасний окультист. І у цьому відношенні навіть фанатичні мусульмани, які розглядають Ісуса з Назарету, як великого Пророка та шанують Його, чим подають корисний урок милосердя християнам які вчать, що «релігійна віро-терпимість нечестива та абсурдна», і які ніколи не відкликаються про пророка Іслама інакше ніж як про «оманливого пророка». Саме на цих принципах Окультизму ми будемо розглядати далі Петра та Симона, Павла та Аполлонія.

Існує гарна причина, чому саме ці чотири Адепти обрані для сторінок цієї книги. Вони є першими Адептами у періоді після появи Християнства – як зазначено у світській та священній історії – які надали головний тон у «дивах», тобто фізичних та психічних феноменах. Лише богословська нетерпимість могли так злісно та вільно роз'єднати дві гармонійні частини на двоє різних проявів Божественної та Сатанинської Магії, на «благочестиві» та «неблагочестиві» діяння.

ВІДДІЛ 13

АДЕПТИ ПІСЛЯ ПОЯВИ ХРИСТІЯНСТВА ТА ЇХ ДОКТРИНИ

Що взагалі, світ знає про Петра та Симона, наприклад? У світській історії немає записів про цих двох, у той час коли те, що нам розповідає про них так звана священна література, розкидано та міститься у декількох фразах «Діянь». Що до Апокрифів, то сама їх назва забороняє критикам мати до них довіру. Все ж, окультисти стверджують, що якими би однобічними та упередженими вони не були, ці апокрифічні «Євангелія» містять значно більше історично правдивих подій та фактів, ніж «Новий Заповіт», у тому числі «Діяння». Перші є голими, не обробленими переказами, останні (офіційні) представляють собою уважно розроблені легенди. Святість «Нового Заповіту» - особиста справа кожного та справа сліпої віри, і у той час коли кожний повинен поважати особисту думку свого сусіда, нікого не примушують її поділяти. Хто був Симон Волхв і що про нього відомо? З «Діянь» ми лише знаємо, що внаслідок своїх чудових магічних здібностей він отримав прізвисько «Велика Божа Сила». Сказано, що Пилип хрестив цього самаритянина, і після його звинувачують у тому, що він пропонував гроші Петру та Іоанну, щоби вони навчили його мистецтву творити справжні «дива», при цьому стверджується, що неправдиві – від Диявола. Це все, якщо ми зневажимо на слова образливі, кинуті на нього за створення «див» останнього роду. Ориген нагадує, що Симон відвідав Рим під час царювання Нерона, але Мошеїм розташовує його між відкритих ворогів Християнства, про те окультна традиція звинувачує його не більше ніж у відмові визнавати «Симона» Намісником Бога, був цим «Симоном» Петро або ще будь хто інший – це все, ще залишається відкритим питанням для критиків. Те що Іринеї та Єпіфаній кажуть про Симона Волхва, а саме, що він видавав себе за втілену трійцю; що у Самарії він був Батько, у Юдеї Син, і що не євреям він видавав себе за Святий Дух – просто наклеп. Часи та події змінюються, людська

натура залишається такою самою незмінною під будь яким небом та у всі віки. Це звинувачення є результатом та продуктом традиційного і наразі класичного *odium theologicum*. Жоден окультист – з тих хто відчув на собі більший або менший вплив прихованої богословської злоби – ніколи не повірить таким звинуваченням з одних лише слів Іринея, якщо він дійсно будь коли це сам писав. Далі про Симона розповідається, що він тримав при собі одну жінку, яку видавав за Олену Троянську, яка пройшла через сотню перевтілень і яка ще раніше на початку еонів була Софією, Божественною Мудрістю, еманациєю особисто його (Симона) Вічного Розуму, коли він (Симон) був «Батьком»; і нарешті, що з нею він «зачав Архангелів та Ангелів, які і створили цей світ» тощо. Але ми всі знаємо якого перетворення та рослинності може набути будь яке голе викладення факту, якщо воно пройшло хоча би половину дюжини рук. Окрім того всі ці заяви можуть бути пояснені і навіть показані як істинні у власній основі. Симон Волхв був кабаліст та містик, який на вподобі до багатьох інших реформаторів, намагався створити нову Релігію, засновану на головних засадах Таємної Доктрини, але не розголошувати її таємниць більше ніж це необхідно. Чому у такому випадку Симон, містик, знавець факту перевтілень, не міг говорити про будь кого, кого він впізнав психічно як втілення деякої героїні з тим ім'ям, якщо він взагалі казав це? Хіба ми не маємо у наш час жінок та чоловіків, не шахраїв, а інтелігентних людей які займають високе становище у суспільстві, внутрішня впевненість яких каже їм – одній, що вона була королева Клеопатра, другому – що він був Олександром Великим, третій – що Жанною Д'арк і ким та чим лише ні? Це – справа внутрішньої впевненості, і заснована вона на більшому або меншому знайомстві з Окультизмом та на вірі у сучасну теорію перевтілень. Остання має розбіжності з єдиною дійсною доктриною древності, як це буде показано далі, але ж немає правил без виключень. Що стосується того, що Волхв «єдиний з Богом-Батьком, з Богом-Сином, та з Богом Святим Духом», то це знову таки цілком припустимо, якщо ми визнаємо, що містик та провидець має право користуватися мовою алегорії; а у цьому випадку, окрім того, це цілком виправдано доктриною Вселенської Єдності, яка викладається Езотеричною Філософією. Кожний окультист скаже те саме на (для нього) науковій та логічній основі, у відповідності до вчення яке він сповідує. Немає ведантиста який би не казав те саме щоденно: звісно він Брахман, він і Парабрахман, якщо він відкидає індивідуальність свого особистого духу та визнає Божественний Промінь, який живе у його Вищому Я лише як відображення Вселенського Духу. Це – луна у всі часи та віки від першої доктрини Еманаций. Першою еманациєю від Невідомого є «Батько», другий – «Син», і все виходить від Єдиного, або того Божественного Духа який «неосяжний». Звідси і ствердження, що з нею (Софією, або Мінервою, Божественною Мудрістю) він (Симон), коли все ще перебував у лоні Батька та сам також Батько (або перша колективна Еманациєю), зачав Архангелів – «Сина» - які стали творцями світу. Самі римські католики, притиснуті до стіни беззаперечними доказами своїх опонентів – вчених філологів та символістів, які перетворюють на пил церковні догми та їх авторитетів, та вказують на численність Елохімів в «Біблії» - наразі визнають, що перше «творіння» Бога, Цаба або Архангели, мусили були приймати участь у створенні Всесвіту. Хіба нам не можна подумати, що: «Хоча «Бог один створив небеса та землю»... все ж, якими би вони (Ангели) були не причетними до первісного *ex nihilo* творіння, вони могли отримати завдання завершити його?», запитує Де Мірвіль у відповідь Ренану, Лакуру, Морі та *tutti guanti* Французького Інституту. З деякими змінами, це саме те, що стверджує Таємна Доктрина. Насправді не було жодної доктрини з викладених багатьма Реформаторами всіх віків нашої ери, яка не була би заснована на цій універсальній космогонії. Поцікавтесь у Мошена і ви побачите, що йому доводиться казати проти багатьох «єресей» які він описує. Єврей Церинт «Вчив, що Творець цього світу... Державний Бог єврейського народу, був Єством, яке вело власне походження від Всевишнього Бога»; що це Єство окрім того, «Поступово відпало від власної природної доброти та первісної гідності». Василид, Карпократ і Валентин, єгипетські гностики другого сторіччя дотримувалися тих самих ідей з

невеликими змінами. Василид вчив, що було семеро Еонів (Воїнств або Архангелів), які зійшли з субстанції Всевишнього. Двоє з них, Сила та Мудрість, народили небесну ієрархію першого класу та гідності; ця еманувала другу; остання третю тощо; до того кожна наступна еволюція була за власної природи менш висока за попередню і кожна творила для себе Небеса, як місце перебування, натура кожного з цих небес відповідно зменшувалася у красоті та чистоті за мірою наближення до стану землі. Таким чином кількість цих місць перебування дійшла до 365; і над ними головував Вищий Невідомий, названий Абракас, це ім'я за грецьким методом обчислення дає число 365, яке у власному містичному та числовому значенні містить число 355, або людську величину. Це була однією з Гностичних Таємниць, заснована на Таємниці первісної Еволюції, яка скінчилася «людиною». Сатурнил з Антіохії проголосив ту саму доктрину, трошки змінену. Він вчив про існування двох вічних принципів: Добра та Зла, які суть просто Дух та Матерія. Семеро Ангелів, які керують сімома Планетами, є Будівельниками нашого Всесвіту, що є чисто Східною доктриною, тому що Сатурнил був азійським гностиком. Ці Ангели є природними Охоронцями сімох областей нашої Планетної Системи, до того одним з наймогутніших між цих творчих Ангелів третього класу був «Сатурн», керуючий геній цієї Планети і Бог єврейського народу: тобто Іегова, якого шанували євреї та якому вони присвятили сьомий день тижня, або Саббат, суботу (Saturday) – «день Сатурну» у скандинавів та індусів. Маркіон, який так саме дотримувався доктрини двох протилежних принципів Добра та Зла, стверджував, що між цими двома існує третє Божество – «змішаної природи» - Бог євреїв, творець (разом з власним Воїнством) нижчого або нашого Світу. Хоча він завжди був у стані війни з Принципом Зла, все ж це проміжне Єство було так саме протиставлене і Принципу Добра, місця та титулу якого воно домагалось.

Таким чином Симон був лише сином власного часу, релігійним реформатором, на вподобі до багатьох інших, та Адептом між кабалістів. Церква, для якої віра у його дійсне існування та великі сили, була необхідністю – для того щоби краще виділити «диво», створене Петром, та його перемогу над Симоном – підвищує дивні магічні діяння останнього. З іншого боку, скепсис проявлений вченими критиками, намагається цілком відокремитися від нього. Так, після заперечення самого існування Симона, вони нарешті вважають за краще злити його індивідуальність цілком з індивідуальністю Павла. Анонімний автор «Надприродної Релігії» наполегливо намагався довести, що під ім'ям Симона Волхва ми мусимо вбачати апостола Павла, чиї «Послання» таємно та і відкрито були названі такими що містять «слабо розумну вченість». Дійсно це здається більше ніж імовірним, коли ми думаємо про цих двох апостолів та порівнюємо їх характери. «Апостол не євреїв був сміливий, відвертий і дуже вчений; апостол Обрізання був боягузливий, обережний, не відвертий і дуже неосвічений. Що Павло частково, якщо не цілком був посвяченим у теургічні містерії, майже немає сумнівів. Його мова, фразеологія така своєрідна та притаманна грецьким філософам, деякі висловлювання застосовуються лише Посвяченими – всі вони є вірними ознаками для такого висновку. Наша підозра була підкріплена талановитою статтею доктора Вільдера «Павло та Платон», у якій автор висуває одне доволі важливе спостереження. Він показує як багато у «Посланнях Павла Коринф'янам» висловлень, навіяних Сабазійськими та Елевзійськими посвяченнями, та лекціями (грецьких) філософів. Він, Павло характеризує себе як не мистецьким у Слові, але у гнозисі або філософській вченості. «Мудрість ми кажемо між досконалими або посвяченими», пише він навіть сокровенну мудрість, «але не мудрість цього світу, не архонів цього світу, а божественну мудрість таємну – яку жоден з архонів цього світу не знав». Що інше міг мати на увазі під цими словами він, як не те, що він сам належав до містиків (Посвячених), тому казав про речі які мали місце лише в Містеріях? «Божественна Мудрість, таємна яку жоден з архонів не знав», очевидно має відношення до Базілея Елевзінського Посвячення, який знав. Цей Базілей належав до оточення великого Ієрофанта, і був

Афінським архоном, а у якості такого він був одним з головних містиків та належав до внутрішніх Містерій, до яких мало доступ лише дуже мале коло обраних. Посадові особи, що керували Елевзіями називалися архонами». («Isis Unveiled»). Та все ж ми спочатку матимемо справу з Симоном Волхвом.

ВІДДІЛ 14

СИМОН ТА ЙОГО БІОГРАФ ІПОЛИТ

Як ми вже писали у наших ранніх томах, Симон був учнем танаїмів Самарії, і та репутація яку він залишив після себе, разом з титулом «Велика Божя Сила», свідчить про талановитість та вченість його Вчителів. Але танаїми були кабалістами тієї самої таємної школи, звідки був Іоанн «Апокаліпсиса», чією тривожною метою було приховувати якомога найбільше, значення імен з Книг Мойсея. Все ж, наклепницькі наговори, які розповсюджувалися проти Симона Волхва невідомими авторами «Діянь» та інших писань, не могли так викривити правду, щоби приховати той факт, що жоден християнин не міг змагатися з ним у тавматургічних діяннях. Байка, яку розповідають про його падіння під час польоту, коли він зламав собі ноги а потім скінчив життя самогубством – смішна. Нащадки почули лише один бік цієї розповіді. Якби учні Симона мали можливість говорити, то опинилося би, що це був Петро, хто зламав собі обидві ноги. Але на противагу такій гіпотезі ми знаємо, що цей апостол був занадто розсудливим, щоби будь коли ризикнути з'явитися у Римі. За визнанням декількох письменників з духовенства, жоден з апостолів ніколи на здійснював таких «надприродних дивацтв», але зрозуміло, що набожні люди скажуть, що це ще більше доводить, що через Симона діяв Диявол. Симона звинуватили у кощунстві проти Святого Духа, лише тому, що він запровадив у якості «Святого Духа» *Mens* (Розум) або «Мати всього». Але ми маємо той самий вислів у «Книзі Єноха», у якій на противагу «Сину Людському», він каже про «Сина Жінки». Той самий вислів застосований у «Кодексі» назареїв, у «Зогарі», так саме як і у «Книгах Гермеса», і навіть у апокрифічному «Євангелії від Євреїв» ми читаємо, що Ісус визнавав жіночу стать Святого Духа, коли користувався виразом «Моя Мати, Свята Пневма». Все ж після тривалих років заперечень, дійсне існування Симона Волхва було остаточно доведеним, чи то буде Савл, Павло або Симон. У Греції був знайдений рукопис, де написано про нього під останнім ім'ям, що і поклало край подальшим розмовам. У власній «*Histoire des Trois Premiers Siecles de l'Eglise*» М. де Пресенсз висловлює власну думку що до цієї додаткової літературної пам'ятки раннього Християнства. Внаслідок багатьох міфів, якими історія Симона у надлишку – каже він – численні богослови (між протестантів – потрібно додати) прийшли до висновку, що цей рукопис не краще за майстерну тканину з легенд. Але він додає: «Вона містить факти, які наразі здається підтверджуються однотайним свідомством батьків Церкви та писаннями Іполита, щойно знайденими». Цей рукопис далекий від того, щоби бути гарним для можливого засновника Західного Гностицизму. Він визнає великі сили Симона, та у той самий час таврує його жерцем Сатани, що цілком достатньо для усвідомлення, що це писав християнин. Він так саме показує, що на вподобі до іншого «слуги Злого Духу» - як Церква прозвала Манеса – Симон був хрещений християнин і, що обидва, як гарно ознайомлені у таємницях істинного первісного Християнства, були під переслідуваннями. Секрет таких переслідувань як у той час так і наразі був прозорим для тих, хто вивчає це питання неупереджено. Намагаючись зберегти свою незалежність, Симон не міг підкоритися водійству або авторитету когось з апостолів і менше за все авторитету Петра або Іоанна, фанатичного автора «Апокаліпсиса». Ось чому за звинуваченнями у ересі настала «анафема маранафа». Переслідування Церкви ніколи не були спрямовані проти Магії, якщо вона була ортодоксальною, бо нова Теургія, запроваджена та регульована батьками Церкви і наразі відома християнському світові, як «милість» та «дива», була та все ще є, коли це

стається - лише Магія – свідомо чи ні. Такі феномени які перейшли до нащадків під назвою «божих див», були створені за посередництвом сил, надбаних великою чистотою життя та екстазом. Молитва та містичне спостереження, додані до аскетизму, є найкращими засобами дисципліни, щоби стати теургом, коли немає регулярних посвячень. Бо сильна молитва щоби відбулося бажане є лише сильна воля та бажання, які мають власним результатом несвідому Магію. У наші дні Георг Мюллер з Бристолю це довів. Але «божественні дива» творяться тими самими причинами, які народжують наслідки Чаклунства. Різниця цілком залежить від доброї або злої мети, які мають на увазі, та від того хто їх виробляє. Громи Церкви були спрямовані лише проти тих, хто відходив від формул та приписував самому собі створені дива, замість того щоби приписати їх авторство особистому Богові; і тому, що у той час коли ті Адепти Магічного Мистецтва, які діяли за прямими інструкціями та під її заступництвом були проголошені для нащадків та історії святыми та друзями Бога, всі інші гналися з Церкви та потрапляти під вічний наклеп та прокляття з їх часів та до наших. Догма та влада завжди були прокляттям для людства, великими вимикачами світла та істини.

Імовірно це було визнанням зародку того, що з часом у щойно утвореній Церкві виросло у вірус ненаситної влади та честолюбства, що дійшло у власній кульмінації до догми непогрішимості, що примусило Симона та багатьох інших відокремитися від неї на самому її початку. Секти та відступництва почалися з першого віку. У той час коли Павло відкрито докоряє Петра, Іоанн зводить наклеп, прикриваючись видінням на миколаїтів та примушує Ісуса сказати, що він ненавидить їх. Тому ми мало звертаємо уваги на звинувачення проти Симона у грецькому рукописі. Він має назву «Philosophumena». Його автор, яким грецька Церква вважає святого Іполита, названий папістами «невідомим єретиком» - лише тому, що у ній він «дуже по наклепницькі» пише про папу Калліста, так саме святого. Все ж, і греки і латиняни заявляють що цей рукопис незвичайний та дуже інтелектуальний. За його древність та справжність заручилися кращі авторитети Тюбінгена. Хто би не був цей автор, про Симона він пише таке: «Симон, людина доволі освічена у магічних мистецтвах, обдурив багатьох людей, частково за посередництвом мистецтва Трасимидесу та частково за допомогою демонів... Він вирішив видавати себе за Бога ... користуючись допомогою власних злих мистецтв, він використав на власну користь не лише вчення Мойсея, але і вчення поетів... Його учні до цього дня застосовують його чари. Завдяки заклинанням, зіллям, своїм ласкам та тому, що вони називають «сплячками», вони посилають демона для впливу на всіх тих, кого вони бажають зачарувати. З цією метою вони користуються тими, кого вони називають «знайомими демонами». Далі ми читаємо: «Волхв (Симон) наказав тим, хто бажали би будь що знати від демона, записати їх запитання на пергаменті; далі цей пергамент складений у четверо кидали у палаючу жаровню, щоби дим від нього відкрив зміст написаного Духові (демону). Жменями кидали паління на розжарене вугілля, до того Волхв додавав туди на шматках папірсу єврейські імена Духів, до яких він звертався і полум'я пожирало все. Дуже скоро здалося, що божественний Дух заволодів Волхвом, який промовляв незрозумілі заклинання та занурювався у такий стан, що відповідав на кожне запитання – часто при цьому з'являлися над жаровнею фантастичні привиди, інколи вогонь сходив з неба на предмети, на які Волхв до цього вказував, або викликане божество, перетинало кімнату у власному польоті та окреслювало вогняні кола». До цього часу вищенаведена інформація відповідає такій самій Анастаса Сінаїта: «Люди бачили, як Симон примусив статуї ходити; як він ходив у полум'я без наслідків, як перетворював власне тіло на різноманітні тварини; як викликав привидів та фантоми; як за допомогою невидимих духів примушував меблі рухатися по кімнаті. Він проголосив, що його супроводжують велика кількість тіней, яких він назвав «душами померлих». Нарешті бувало, що він літав у повітрі...». У власній книзі «Нерон» Севтоній пише: «У ті дні деякий Ікар впав під час свого першого польоту поблизу ложі Нерона та залив її власною кров'ю». Ця фраза, імовірно мала

на увазі невдалого акробата, що втратив опору та впав, наведена як доказ, що це був Симон, який впав. Але ім'я останнього, якщо ми мусимо вірити батькам Церкви, було занадто відомим, щоби історик не міг про нього згадати як просто про «деякого Ікара». Письменниця цих рядків знає про те що у Римі існує місце за назвою Симоніум поблизу церкви святих Козьми та Доміана, і руїни древнього храму Ромулу, де до цього часу показують шматки розбитого каменю, на яких були відбитки двох колін апостола Петра під час молитви вдячності після його уявної перемоги над Симоном. Але чого коштує цей показ? Замість шматків розбитого каменю буддисти Цейлону показують на Списі Адама цілу скелю з відбитками на ній. Стрімчак стоїть на його платформі, тераса якого служить опорою велетенському валуну, і на ньому майже три тисячі років бачать священний відбиток ступні довжиною у п'ять футів. Чому не повірити легенді останній, якщо прийняти на віру легенду про Петра? «Князь апостолів», «Князь реформаторів», або навіть «Первородний Син Сатани», як називають Симона – всі мають право на перехід до видумок та легенд. Але людині мусить даватися право розібратися у цьому.

Що Симон міг літати, тобто піднятися у повітря на декілька хвилин не є неможливим. Сучасні медіуми робили те саме, підтримані силою, яку спіритуалісти вперто називають «духами». Але якщо Симон це зробив, то зробив за допомогою самим надбаної сліпої сили, яка мало звертає увагу на молитви та накази суперників адептів, не кажучи вже про святих. Факт у тому, що логіка протирічить зазначеному падінню Симона від молитви Петра. Бо якщо Симон був би публічно переможений, його учні кинули би його після такого очевидного знака та стали би правовірними християнами. Але ми бачимо, що навіть автор «Philosophumens», саме такий християнин, дає інші свідчення. Симон мало втратив у очах своїх учнів та народних мас та далі щоденно проповідував у Римській Кампанії після приписаного падіння з хмар «значно вище за Капітолій», до того під час цього падіння він зламав лише ноги! Можна сказати, що таке падіння само по собі вже є дивом.

ВІДДІЛ 15

СВ.ПАВЛО – ДІЙСНИЙ ЗАСНОВНИК СУЧАСНОГО ХРИСТИЯНСТВА

Ми можемо повторити разом з автором «Фалізму»: «Ми всі стоїмо за побудову – навіть за християнську, хоча звісно за філософську. Ми не маємо жодного відношення до реальності у людському обмеженому механічному науковому сенсі або до реалізму. Ми беремося довести, що містика – саме життя та душа релігій ... що «Біблію лише не правильно читають та не правильно усвідомлюють, коли відкидають, як таку, що подає байки та суперечливі ствердження; що Мойсей не помилявся, але говорив з «дітьми людей», єдиною мовою, якою можна звернутися до дітей у їх дитинстві; що цей світ представляє собою дещо зовсім інше, ніж те чим його вважають; те над чим сміються як над забобоном, є істинне наукове знання і, окрім того, що сучасне знання та наука є у більшості не просто забобоном, але забобоном дуже руйнівним та смертоносним». Все це цілком правдиво та вірно. Але так саме правдиво і те, що «Новий Заповіт», «Діяння» та «Послання» - якою історично правдивою не була би фігура Ісуса – всі подають собою символічні та алегоричні висловлення і, що «то був не Ісус, а Павло, хто став справжнім засновником Християнства» але у будь якому випадку це не було офіційне церковне Християнство. «Учні вперше були названі християнами у Антіохії», сказано у «Діяннях Апостолів», і вони так не називалися до цього, та довго після цього, а просто – назарейми. Такий погляд ми бачимо не лише у одного письменника, як цього, так і минулих сторіч. Але до цього часу він завжди відкладався, як недоведена гіпотеза, як зухвале припущення, хоча як автор праці «Павло – Засновник Християнства» правильно каже: «Такі люди, як Іриней, Єпифаній та Євсевій залишили нащадкам репутацію такої безчесної та зухвало брехливої діяльності, що нудить від розповідей про злочини того періоду». Це тим більше

так тому, що вся християнська система заснована на їх висловленнях. Але у нас наразі є інше підтвердження і на цей випадок засноване на досконалому читанні біблійних гліфів. У «Джерелі Мір» ми читаємо наступне: «Потрібно пам'ятати, що сучасне Християнство є Християнством Павла, а не Ісуса. У власному житті Ісус був євреєм та підкорявся закону, більше того Він каже: «Книжники та фарисеї сидять на засадах Мойсея; тому, щоби вони вам не наказували робити, ви це робіть». І знову: «Я прийшов не для того щоби порушувати закон, а щоби виконати його». Тому він був під владою закону до дня власної смерті і доки живий не міг відмінити будь чого з нього. Він був обрізаний та наказував робити обрізання. Але Павло сказав, що обрізання нічого не дає, і він Павло відминив цей закон. Савл та Павло – тобто Савл під владою закону і Павло звільнений від обов'язків по закону – були у одній людині. Ісус, як людина під владою закона помер у Chrestos, але піднявся звільненим від обов'язків, у духовному світі як Christos. Це був звільнений Христос, але у Дусі. Савл у плоті був функцією і паралельний Ісусу Христу, як реальність, щоби відповідати та діяти для апофеозу; і таким чином наділений всією владою у плоті, щоби відмінити людський закон». Істинна причина, чому Павло показаний таким, що відміняє закон, може бути знайдена лише в Індії, де до цього часу збереглися у цілковитій чистоті найбільш древні звичаї та привілеї, не дивлячись на зловживання, так саме. Існує лише один клас людей, які можуть без покарання порушувати закони брамінських настанов, у тому числі і кастових, і це досконалі «Свами», Йоги – які досягли, або про них так думають, першого рівня на шляху до стану Дживанмукті – або цілком Посвячені. А Павло беззаперечно був Посвяченим. Ми процитуємо один або два уривки з «Викритої Ізиди», краще сказати ніж було ми не можемо. «Візьмемо Павла: прочитайте те мале дійсне, що залишилося від нього у писаннях, приписаних цій сміливій, чесній, відвертій людині, і ви побачите, чи може будь хто знайти там хоча би одне слово, яке означало би, що Павло мав на увазі під словом Христос будь що інше, ніж абстрактний ідеал особистої божественності в самій людині. Для Павла Христос не є особистість, а втілена ідея. «Якщо будь яка людина перебуває у Христі, вона є нове творіння», вона відродилася як після Посвячення, бо Господь є Дух Людини. Павло був єдиним з апостолів, хто усвідомив сокровенні ідеї у засадах та основі вчення Ісуса, хоча він ніколи не зустрічався з ним». Але сам Павло не був безгрішним або досконалим. «У власному бажанні до запровадження нової та широкої реформи, яка охопила би все людство, він відверто ставив власні доктрини значно вище за мудрість віків, вище древніх Містерій та заключних одкровень епоптам. Іншим доказом, що Павло належав до кола «Посвячених» є наступний факт. У апостола голова була обстриженою у Сенхреї, де був посвячений Люцій (Апулей), «тому що він склав обітницю». Назари - або відокремлені – як ми читаємо у європейських священних писаннях, мусили були зрізати власні волоси, які вони носили довгими та яких «бритва не мусила торкатися» у будь який інший час, та приносити їх у жертву на вівтар посвячення. А назари представляли собою клас теургів, або Посвячених». У «Викритій Ізиді» доведено, що Ісус належав до цього класу. «Павло заявляє, що «За милістю Божою, яка дана мені, як мудрому майстру-будівельнику, я заклав основу». Цей вислів, майстер-будівельник, застосований лише один раз у всій «Біблії», і це може розглядатися як ціле одкровення. В містеріях третя частина священних ритуалів мала назву Епоптейя або одкровення, доступ до таємниць. По суті це означає вищу стадію ясно-бачення – божественну; ... але дійсне значення цього слова «нагляд» від – «я бачу сам». У санскриті корінь «ап» спочатку мав те саме значення, хоча наразі його розуміють як «надбати». Слово Епоптейя є складним від «на» та «дивитися», або наглядач, і так саме вживалося як майстер-будівельник. Титул майстер-каменяря у Масонстві виник від цього слова у тому сенсі, як воно застосовувалося у Містеріях. Тому, коли Павло називає себе «майстром-будівельником», то він застосовує слово переважно кабалістичне, теургічне та масонське, яке не вживав жоден з апостолів. Таким чином він проголошує себе адептом, та маючим право посвящати інших. Якщо ми будемо шукати у цьому напрямі з грецькими Містеріями та «Кабалою» у якості вірних путівників, то буде не важко

відкрити таємну причину, чому Петро, Іоанн та Іаків так переслідували та ненавиділи Павла. Автор «Одкровення» був єврейський кабаліст, ригосанг з усією ненавистю, успадкованою ним від своїх прабатьків що до язичницьких Містерій. Його заздрість протягом життя Ісуса сягала навіть Петра, і лише після смерті їх спільного Вчителя ми бачимо як ці два апостоли – перший з них носив мітру та петулун єврейського рабина – яро почали проповідувати обряд обрізання. У очах Петра, Павло який принизив його, і який, як він відчував, набагато перевершував його у «грецькій вченості» та філософії, природно мусив був бути магом, людиною яка осквернена «Гнозисом», «мудрістю» грецьких Містерій – відповідно, можливо, «Симоном Волхвом» у якості порівняння, а не прізвиська».

ВІДДІЛ 16

ПЕТРО – ЄВРЕЙСЬКИЙ КАБАЛІСТ, А НЕ ПОСВЯЧЕНИЙ

Що стосується до Петра, критика «Біблії» показала, що цілком імовірно, він не мав жодного іншого відношення до заснування Латинської Церкви у Римі, як лише те, що він дав для цієї Церкви привід, за який так ухопився підступний Іриней – привід для надання нового ім'я для цього апостола – Петра з Кіфи – ім'я, яке шляхом легкої гри слів могло було бути вдало пов'язаним з «Петрома». Петрома – це була пара кам'яних дощечок, у застосуванні Ієрофантів при Посвяченні під час Містерії завершення. У цьому секрет претензій Ватикана на трон Петра. Як вже було цитовано з «Викритій Ізиди», II,92: «У східних країнах назва Петро (фінікійською та халдейською мовами) очевидно була титулом цього персонажу. Тому що, і як «тлумачи» Нео-християнства, папи римські цілком беззаперечно володіють правом називатися нащадками титула Петро, але вони навряд мають право називатися нащадками, і менше за все тлумачами доктрин Ісуса Христа, бо існує Східна Церква, більш стара та набагато більш чиста, ніж римська ієрархія, яка завжди віддано дотримувалася первісних вчень апостолів і, як відомо з історії, відмовилися йти за латинськими відступниками від первісної Апостольської Церкви; і доволі цікаво, що її римська сестра до цього часу називає її «Розкольніцькою» Церквою. Безкорисно викладати тут причини цього, тому що всі вони є у «Викритій Ізиді», де слова Петер, Патар та Пітар пояснені, і пояснене походження «Сидіння Піти». Після вивчення цих сторінок, читач знатиме, що на гробі цариці Ментухепи Одинадцятій Династії (2250 до Р.Х. за Бунzenом) був знайдений напис, який у свою чергу був списаний з сімнадцятої глави «Книги Мертвих», 4500 р. до Р.Х або 496 р. до Створення Світу за хронологією «Книги Буття». Все ж барон Бунзен показує декілька ієрогліфів (Петер-реф-су, «Слово Містерій») та священну формулу, перемішану з цілим рядом пояснювальних приміток та різних тлумачень на пам'ятнику 4000 річної давнини. «Це рівнозначно висліву, що запис (правильне тлумачення) у той час перестав бути зрозумілим... Ми просимо наших читачів зрозуміти, що священний текст, гімн, який містить слова духа що пішов, існував у такому вигляді біля 4000 років тому і був цілком не зрозумілий царським писарям». «Незрозумілий» для непосвячених – це безсумнівно; це доводиться заплутаними та заперечливими поясненнями. Все ж, не може бути сумнівів, що це було – бо воно ще є – словом Містерій. Барон далі пояснює: «Мені здається що наш ПТР є буквально старий арамейський і єврейський «Патар», який зустрічається у розповідях про Йосипа у якості спеціального слова для розуміння тлумачення, звідки слово Пітрум представляє термін для визначення тлумачення видіння або сна».

Це слово ПТР, було частково розтлумачене завдяки іншому слову, так саме написаному між іншими ієрогліфами на пам'ятнику, гліфом якого було зображення відкритого ока, що тлумачилося Де Руже як «з'явитися», а Бунzenом – як «освітлювач», що більше правильно. Як би там не було, слово Патар або Пітер розмістило би обох, як вчителя так і учня у коло посвячення та

поєднало би їх з Таємною Доктриною, у той час коли у «Сидінні Петра» ми навряд чи можемо вбачати будь який зв'язок з Петромою, двома кам'яними дощечками, які застосовують Ієрофанти при Вищому Посвяченні, протягом Містерії завершення, як вже писалося, так саме і з Пітха-стхана (сидіння або місце сидіння) - термін, який застосовується у Містеріях тантриків в Індії, у яких кінцівки Саті розкидаються а потім знову поєднуються, як кінцівки Озиріса, Ізідю. Пітха – санскритське слово, воно так саме застосовується, для визначення сидіння Лами, який посвячує.

Прояснити, чи вищенаведені терміни просто «збіги» або щось інше, даємо нашим вченим символістам та філологам. Ми наводимо факт, і не більше. Деякі інші письменники, набагато більш вчені, що заслуговують бути вислуханими більше, ніж авторка цих рядків будь коли претендувала, достатньо переконливо довели, що Петро ніколи не мав будь якого відношення до заснування Латинської Церкви; що його припущене ім'я Петра або Кіфа, так саме як і апостольство у Римі є нічим іншим, як просто грою терміном, який у кожній країні означав, у тій або іншій формі, Ієрофанта або Тлумача Містерій; і, нарешті, що він не помирав мученицькою смертю у Римі, де він цілком імовірно, ніколи не бував, а помер у поважній старості у Вавилоні. У «Сефер Толдот Іешу» єврейському рукопису великої древності – це очевидно оригінал і доволі дорогий документ судячи з того, як турботно євреї приховували його від християн – Симон (Петро) згадується як «вірний слуга Бога», який проводив власне життя у аскетизмі, як кабаліст та назарей, жив у Вавилоні «наверху башти, складав гімни, проповідував благочинство» та там помер.

ВІДДІЛ 17

АПОЛЛОНІЙ ТІАНСЬКИЙ

У «Викритій Ізиді» сказано, що великі вчителі богослов'я погоджуються з тим, що майже всі древні книги написані символічно мовою, зрозумілою лише для Посвячених. Прикладом цього є біографічний нарис про Аполлонія Тіанського. Як відомо кожному кабалісту, він охоплює всю Герметичну Філософію, і є майже двійником переказів, залишених нам про царя Соломона. Він сприймається як казка, але як у випадку останнього, інколи факти та історичні події подаються світові з присмаком видумки. Подорож до Індії у всіх своїх стадіях представляє собою, звісно алегорично, випробування неофіта, та подає у той самий час географічне та топографічне уявлення про конкретну країну у такому вигляді, якою вона є наразі, якщо лише знаєш де шукати. Тривалі бесіди Аполлонія з брамініми, їх мудрі поради, та діалоги з коринфянином Меніпом дали би, якби їх витлумачити, Езотеричний Катехізис. Його відвідини царства мудреців, його бесіди з їх царем Хіархом, оракулом Амфіараусу, символічно пояснюють багато які з сокровенних догм Гермеса та Окультизма. Це звучить дивовижно, і якби це ствердження не було би підтримане численними вже виконаними обчисленнями, і таємниця не була вже наполовину розкрита, письменниця цих рядків ніколи не наважилася би це написати. Подорожі великого Мага описані правильно, хоча і алегорично – тобто все сказане Дамісом дійсно мало місце – але сказане, засноване на знаках Зодіаку. Як транслітероване Дамісом під керівництвом Аполлонія та перекладене Філостратом, це дійсне диво. На кінець того, що можна сказати про цього дивного Адепта з Тіани, значення наших слів стане ясним. Доки що достатньо сказати, що згадані діалоги, відкрили би найбільш значні таємниці Природи, якби були правильно усвідомлені. Еліфас Леві вказує на велику схожість, яка існує між царем Хіархом та відомим Хірамом, від якого Соломон отримав ліванські кедрі та золото Офіру. Але він нічого не каже що до іншого збігу, про який, як вчений кабаліст, він не міг не знати. Окрім того за незмінною звичкою, він більше призводить читача до непорозуміння, ніж вчить, нічого не повідомляє та відхиляє з правильного сліду. Як і більшість історичних героїв сивої давнини, чиї життя та праці сильно відрізняються від життів та робіт звичайного людства,

Аполлоній до цього дня залишається загадкою, для якої ще знайшлося свого Едіпа. Його існування оточене такою завісою таємниці, що його часто сприймають за міф. Але за всіма законами логіки та розуму цілком ясно, що Аполлонія не можна розглядати у такому світлі. Якщо цього Тіанського Теурга зарахувати до міфічних героїв, то у історії так саме немає права на її Цезарів та Олександрів. Цілком правильно, що цей мудрець, який до цього дня є неперевершеним за власними тавматургічними силами – історією засвідченими – з'явився на арені суспільного життя невідомо звідки і так саме зник з нього, як здається, ніхто не знає куди. Всі засоби були застосовані – особливо протягом четвертого та п'ятого сторічч нашої ери – щоби видалити з людських мізків пам'ять про цю велику та святу людину. Циркуляції його життєвих описів, яких було багато та з великою кількістю відгуків захоплення, перешкоджали християни, і не без поважної причини, як ми побачимо. Щоденник Даміса зберігся дивом та залишився єдиним, щоби розповісти про це. Але не треба забувати, що Юстин Мученик часто каже про Аполлонія і характер та правдивість цієї доброї людини бездоганні, тим більше, що у цьому у нього були причини почуватися збентеженим. Так саме не можна заперечувати, що навряд знайдеться такий батько Церкви перших шістьох віків, який залишив би Аполлонія непоміченим. Лише у відповідності до незмінного християнського звичаю милосердя, їх пера були вимочені, як завжди, у найчорніші чорнила нетерпимості та односторонності. Св.Ієронім у подробицях викладає розповідь про начеб-то бувше змагання Св.Іоанна з Мудрецем з Тіани – змагання у творінні «див» - у цій розповіді, звісно, правдивий святий у яскравих фарбах змальовує поразку Аполлонія, та намагається знайти підтвердження цьому в «Апокрифу» Св.Іоанна, що було оголошено сумнівним навіть Церквою.

Тому сталося так, що ніхто не може сказати, де та коли Аполлоній народився, та ніхто не знає коли та де він помер. Деякі думають, що під час смерті йому було вісімдесят або дев'яносто років, інші – що сто або навіть сто сімнадцять. Але скінчив він свої дні у Ефесі у 96 році нашої ери, як кажуть деякі, або ця подія сталася у Лінді у храмі Паллас-Афіни, або він зник з храмі Діктини, або як стверджують інші, він зовсім не помер, а у віці ста років відтворив своє життя за допомогою Магії та продовжував свою роботу на користь людства – ніхто цього сказати не може. Лише у Сокровених Записах відмічене його народження та подальше життя, але – «хто повірить у таке?».

Все, що історія знає, це те, що Аполлоній був сповнений ентузіазму засновником нової школи містичного спостереження. Можливо менш метафоричний та більше практичний ніж Ісус, він все ж, подавав ту саму квінтесенцію духовності, ті самі високі істини моральності. Його звинувачують у тому, що він обмежив власну діяльність вищими класами суспільства, замість того, щоби чинити так як це робили Будда та Ісус, які проповідували бідним та знедоленим. Про причини, чому він так робив, неможливо наразі судити, бо пройшло так багато років. Але здається що тут справа у законах Карми. Як нам кажуть, він народився посеред аристократії і цілком імовірно, він забажав закінчити роботу, недороблену у цьому особливому напрямку його попередником тому і намагався дати «мир на землі та доброзичливість» всім людям а не лише знедоленим та злочинним. Тому він спілкувався з царями та сильними світу свого часу. Все ж, всі троє «диво-творці» проявили надзвичайну схожість у напрямку діяльності. На вподобі до Ісуса та Будди, Аполлоній був непримиреним ворогом будь якого зовнішнього показу набожності, всього показового блиску безкорисних релігійних церемоній, святенництва та лицемірства. Що його дива були більш дивовижні, різноманітні та краще засвічені історією, ніж будь які інші, це так саме правда. Матеріалізм заперечує, але свідоцтва та підтвердження навіть з боку самої Церкви, скільки вона не ганила його, доводять, що це факт. «Наклепницькі плітки, розповсюджені проти Аполлонія були такими численними, як і не правдивими. Навіть вісімнадцять віків після його смерті, він отримав наклепи від єпископа Дугласа у його праці проти див. У цій праці шановний єпископ розбився на історичних фактах. Бо не у дивах, а у тотожності ідей та доктрин – ось де ми

мусимо шукати схожість між Буддою, Ісусом та Аполлонієм. Якщо ми вивчатимемо це питання безпристрасно, ми швидко зрозуміємо, що моральні принципи які викладали Будда, Платон, Аполлоній, Ісус, Амоній Саккас та його учні, всі були засновані на одній містичній філософії, що всі вони вклонялися одному божественному Ідеалу, незалежно від того, вважали вони його «Батьком» людства, який живе в людині, як і людина живе у Ньому, або Неосяжним Творчим Принципом. Всі вони вели Богу-подібні життя. Амоній казав про свою філософію та вчив, що їх школа має свій початок від днів Гермеса, який приніс цю мудрість з Індії. Це було цілком те саме містичне спостереження як у йогів: спілкування браміна з своїм власним сяючим Я – «Атманом». («Isis Unveiled», II, 342).

Таким чином ми бачимо, що основа Еклектичної Школи тотожна до доктрини йогів – індуських містиків; доведено, що вони мають спільне походження з того самого джерела, що і ранній Буддизм Готами та його Архатів. «Невимовне ім'я, у пошуках якого так багато кабалістів – не знайомих з жодним східним або навіть західним Адептом – дарма гають власні знання та життя, живе латентним у серці кожної людини. Це чарівне ім'я, яке у відповідності до древніх оракулів, «спрямоване до безкінечних світів» може бути надбаним двома шляхами: регулярних посвячень або через «слабкий голос», який Ілія почув у печері Хореба, гори Бога. І «коли Ілія почув його, він загорнув своє обличчя у власний плащ та став біля входу до печери. І ось почувся цей голос». Коли Аполлоній Тіанський бажав почути «слабкий голос», він зазвичай увесь загортався у плащ з тонкої вовни, на який ставав двома ступнями, і після декількох магнетичних пасів промовляв не «ім'я», а заклик добре відомий кожному адепту. Далі він накидав плащ поверх голови та обличчя і його наполовину прозорий або астральний дух був вільним. У звичайному житті він носив вовняний одяг не більше ніж жреці храмів. Володіння сокровенною комбінацією «ім'я» давало Іерофанту владу над кожною істотою, людською або іншою, нижчою за його самого силою душі». (Loc.cit. II). До якої школи він не належав би, безсумнівно залишається факт, що Аполлоній залишив після себе безсмертне ім'я. Сотні праць були написані про цю дивну людину; серйозно обговорювали її історики; дурні з претензіями не маючи можливості прийти до будь яких висновків що до цього Мудреця, намагалися заперечувати саме його існування. Що стосується Церкви, то вона хоча і проклинає його пам'ять, завжди намагається подати його історичною особою. Її політика наразі, здається у тому, щоби залишене нам відчуття, спрямувати іншим каналом – це відома і дуже стара стратегія. Єзуїти, наприклад визнаючи його «дива», спрямували думки двома потоками, і були у цьому вдалими. Одна з партій змальовує Аполлонія, як слухняного «посередника Сатани» та оточує при цьому його теургічні сили самим дивним та яскравим блиском, інша заявляє, що все це кмітлива видумка, написана з заздалегідь відомою метою. У своїх численних Мемуарах про Сатану Де Мірвіль шляхом власних виступів за визнання ворога Бога у якості творця спіритичних феноменів, присвячує цілу главу цьому Адептові. Нижченаведений переклад уривків з його книги викриває увесь цей заколот. Просимо читача не забувати, що кожна праця маркіза написана під заступництвом та уповноважена папським престолом у Римі. «Картина першого віку була би не повною та нанесла би образу пам'яті Св. Іоанна, якби ми обійшли мовчанкою ім'я людини, яка мала честь бути його особистим противником, як Симон був противником Св.Петра, Елімас – Павла тощо. У перші роки християнської ери ... у Тіані у Каппадокії з'явився один з тих незвичайних людей, якими так сповнена була Піфагорійська школа. Великий мандрівник, як і його вчитель, посвячений у всі таємниці Індії, Єгипту та Халдеї, обдарований тому всіма теургічними силами древніх магів, він дивував по черзі всі країни які він відвідував і які – наш борг це визнати – здається благословляють його пам'ять. Ми не можемо мати сумнівів, що до цього факту, не стаючи на перекир дійсним записам історії. Подобиці його життя передані нам істориком четвертого сторіччя (Філостратом) який сам перекладав щоденник – куди щоденно заносилися події життя

цього філософа – написаний Демісом, його учнем та близьким другом». Де Мірвіль припускає можливість деяких перебільшень як з боку автора щоденника, так і з боку перекладача; але він «не думає, що вони займають багато місця у розповідях». Тому він жаліє, що абат Фреппель «у власних чудових «Нарисах» називає щоденник Даміса видумкою». Чому? «(Тому), що оратор обґрунтовує власну думку на цілковитій схожості – розрахованій як він вважає – цієї легенди з життям Спасителя. Але вивчивши цей предмет глибше, він (Фреппель) може переконатися, що ні Аполлоній, ні Даміс, ні навіть Філастрат ніколи не претендували на більше ніж бути схожими на Св. Іоанна. Ця програма сама по собі була доволі захоплюючою і пародія достатньо скандальною, тому що Аполлонію завдяки магічним мистецтвам пощастило врівноважити зовні, декілька див у Ефесі (створених Іоанном), тощо».

Anguis in herba показала власну голову. Саме досконала, дивовижна схожість життя Аполлонія з життям Спасителя ставить Церкву між Сциллою та Харибдою. Заперечувати життя та «дива» першого означало би заперечувати достеменність свідчень тих самих апостолів та письменників – батьків Церкви, на свідченнях яких засноване життя самого Ісуса. Приписувати благочинні діяння цього Адепта, такі як воскресіння мертвих, вчинки милосердя, його здатність зцілювати хворих тощо, «древньому ворогу», на цей раз було би доволі небезпечно. Звідси стратегія – заплутати уявлення тих, хто покладається на авторитети критиків. У Церкві зір значно гостріший, ніж у будь-кого з наших істориків. Церква знає, що заперечення існування цього Адепта привело би до заперечення імператора Веспазіана та його істориків, імператора Олександра Севера та Ауреліана та їх істориків і, нарешті до заперечення Ісуса та будь-якого свідцтва про Нього, що утворило би основу для заперечення самої себе. Стає цікавим знати, що вона у такому критичному становищі каже через свій обраний рупор - Де Мірвіля. Вона каже наступним чином: Що тут такого та неможливого у щоденнику Дамісу що до їх подорожей у країни халдеїв та гімнософів? – він запитує. До того як заперечувати, спробуйте згадати, якими були у ті часи ці країни чар par excellence, і так саме свідчення таких людей як Піфагор, Емпедокл та Демокріт, про яких було би думати що вони знали та що писали. На решті, у чому ми можемо докоряти Аполлонію? Чи у тому, що він промовив – як це робили Оракули – ряд пророцтв та передбачень, які здійснилися дивним чином? Ні, бо краще дослідивши, ми наразі знаємо що таке вони. Оракули стали для нас тим, чим вони були для кожного протягом минулого сторіччя, від Ван Дейла до Фонтенелли. Чи у тому, що він володів другим зором та бачив на далеких відстанях? Ні, бо такі феномени на цей час притаманні половині Європи. Чи у тому що він вихвалявся, що знає всі мови, які лише існують під сонцем, хоча жодної не чув? Але хто не знає того факту, що це є кращим критерієм присутності та допомоги духа, якого роду він не був би? Чи у тому, що він повірив у (реінкарнацію) переселення? Але у це все ще вірять (мільйони) у наші дні. Ніхто не має уявлення про кількість вчених, які бажали би відновити Релігію друїдів та Містерії Піфагора. Чи у тому, що він виганяв демонів та чуму? Це і раніше робили єгиптяни, етруски та всі римські папи. Чи у тому, що він розмовляв з померлими? На цей час ми робимо те саме, або віримо що робимо, бо це те й саме. Чи у тому що він вірив у існування емпуз? Де той демонолог який не знає, що емпуз є «південний демон», згаданий у «Псалтирі» Давида, та якого боялися як у той час так і у наш, у всій Північній Європі? Чи у тому що за власним бажанням він міг стати невидимим? Це одне з досягнень месмеризму. Чи у тому, що після (уявної) власної смерті, він явився імператору Ауреліану над міським стінами Тіани і цим примусив його зняти осаду міста? Такою була місія кожного героя який перейшов у потойбічне життя, і це була причина того, чому люди вклонялися манам. Чи у тому, що він спустився у відому печеру Трофонія та виніс звідти стару книгу, яка після цього зберігалася імператором Адріаном у його бібліотеці у Антіумі? Достеменний та тверезо думаючий Павзаній спустився у ту саму печеру до Аполлонія та повернувся звідти не менш

віруючим. У зникненні після смерті? Так, на вподобі до Ромула, Воитана, Лікурга, Піфагора, завжди за таємничих обставин, завжди у супроводі привидів та одкровенень, тощо.

Зупинимося, та повторимо ще раз: якби життя Аполлонія було просто вигадкою, він ніколи не досяг би такого визнання протягом свого життя та не створив такої численної секти після його смерті. І додаємо до цього, якби все це було видумкою, ніколи Каракалла не зводив би на його пам'ять негооп, і Олександр Север не розташував би його бюст між бюстами двох наполовину Богів та істинного Бога, і не листувалася би імператриця з ним. Не відпочивши від осади Іерусалима, Тит не поспішав би написати листа Аполлонію з проханням зустрітися з ним у Аргосі, додаючи при цьому, що його батько і сам він (Тит) всі зобов'язані йому, великому Аполлонію і тому першою його думкою була думка про їх благодійника. І не побудував би імператор Ауреліан храм та вівтар цьому великому Мудрецю на вдячність за появу його біля Тіани. Це, як всім відомо, врятувало місто тому, що внаслідок цього Ауреліан зняв осаду. Далі якби все це було видумкою, то у історії не було би свідоцтва Вописку – найбільш правдивого з язичницьких істориків. Нарешті, Аполлоній не став би предметом захоплення з боку такої шляхетної особи, як Епиктет, і навіть деяких отців Церкви; Ієронім, наприклад, у свої найкращі моменти так писав про Аполлонія: «Цей філософ, куди би він не поїхав, скрізь знаходив дещо, чому навчатися, він таким чином ставав досконалішим з кожним днем. Що стосується до див Аполлонія, то Ієронім беззаперечно визнає їх, чого він ніколи не зробив би, якби не факти. На завершення скажемо, що якби Аполлоній був просто героєм видумки, то мешканці Ефесу на знак вдячності за його діяння що до них, не встановили би йому золотої статуї».

ВІДДІЛ 18

ФАКТИ, ЩО ЛЕЖАТЬ У ОСНОВІ БІОГРАФІЙ АДЕПТІВ

Дерево усвідомлюється за плодами, натура Адепта – за його словами та діяннями. Ці слова милосердя та співчуття, шляхетна порада, що виходить з вуст Аполлонія (або його сидерального фантома), як це подано у Вописка, відкривають окультистам, ким насправді був Аполлоній Тіанський. То чому у такому випадку сімнадцять віків потому називати його «Посередником Сатани»? Мусить бути причина і до того доволі вагома, щоби виправдати та пояснити таємницю такої сильної ворожості Церкви проти одного з шляхетніших людей свого часу. Причина існує і ми дамо її словами автора книги «Ключ до єврейсько-єгипетської Таємниці у Джерелі Мір», та професора Сейфарта. Останній аналізує та пояснює видатні дати життя Ісуса та таким чином проливає світло що до першого. Ми цитуємо обох, разом. «За сонячними місяцями (по тридцять днів у кожному; один з календарів у вжитку євреїв) всі видатні події «Старого Заповіту» випадають на дні рівнодення та сонцестояння; наприклад заснування та освячення храмів та вівтарів (і освячення скинії). У ці самі кардинальні дні відбулися найбільш значні події «Нового Заповіту», наприклад благовіщення, народження та воскресіння Христа, так саме народження Іоанна Хрестителя. Таким чином ми бачимо, що всі визначні епохи «Нового Заповіту» показані значно раніше у «Старому Заповіті», починаючи від дня останнього по завершенню Творіння, який був днем весняного рівнодення. У час розп'яття на хресті, у 14 день Нісану, Діонісій Ареопатит бачив в Ефіопії сонячне затемнення, і він сказав: «Наразі Господь (Ієгова) чимось страждає». Далі Христос воскрес з мертвих 22 березня, 17 Нісан, у неділю, у день весняного рівнодення – тобто на Пасху або у той день коли Сонце дає нове життя Землі. Слова Іоанна Хрестителя: «Він мусить збільшуватися, а я зменшуватися» є доказом, як підтверджено отцями Церкви, що Іоанн народився у найдовший день року, а Христос який був молодшим на шість місяців, у найкоротший, тобто 22 липня та 22 грудня, у дні сонцестоянь. Це все лише для того, щоби

показати, що у якості другої фази Іоанн та Ісус були лише уособленнями історії того самого сонця, у різних аспектах та кондиціях і тому, що за необхідності, одна кондиція йде за другою, то повідомлення «Луки» IX,7, не лише не було пустим, але було істиною, як «дехто казав, що (у Ісусі) Іоанн був воскреслим з мертвих». (І цей висновок стає поясненням, чому «Життя Аполлонія Тіанського» Філострата так вперто не допускалося до перекладу та широкого розповсюдження. Ті хто читали її у оригіналі, були вимушені сказати, що або «Життя Аполлонія» було взятим з «Нового Заповіту», або зміст «Нового Заповіту» з «Життя Аполлонія», внаслідок явної тотожності методів побудови цих творів. Пояснення стає доволі простим, якщо приймається до уваги, що імена Ісус і Аполлон, однаково означають сонце у небесах, і неминуче, що історія одного, що до його подорожей крізь знаки з уособленням його страждань, торжеств та див, може бути лише історією другого, де застосований широко розповсюджений метод подання цих подорожей за посередництвом уособлень). Так саме здається, що пізніше протягом тривалого часу було відомо, що все це покоїться на астрономічній основі, бо світська Церква, так би мовити, була заснована Костянтином, і об'єктивно умовою встановленого богослужіння була та частина його декрету, у якому було затверджено, що день шанування сонця, мусить бути відведеним для шанування Ісуса, як день Сонця (Sun-day). Дещо таємниче та дивне приховане у деяких інших фактах що до цього. Пророк Даниїл (істинний пророк, як каже Грець), за допомогою чисел піраміди, або астрологічних чисел передбачив відсічення Meshias, як воно і сталося (що могло стати доказом точності його астрономічних знань, якби у той час сталося сонячне затемнення)... Все ж, храм був знищений у 71 році у місяць Діви, і 71 є число Голуба, як показано, або $71 \times 5 = 355$, і з рибою, число Іегови». «Чи можливо?» - запитує далі автор, чим відповідає на таємну думку кожного християнина та окультиста, хто читає та усвідомлює його працю: «Чи можливо, що події людства відбуваються у відповідності до цих цифрових форм? Якщо це так, то у такому випадку як у якості астрономічного образу Ісус Христос відповідав всьому, що було висунутим і можливо і більше – як людина. Він міг дати числові відповіді у морі життя на призначений тип. Особистість Ісуса Христа не здається приниженою тому, що як умова, він відповідав астрономічним формам та відношенням. Араби кажуть: «Доля твоя написана у зірках». Так саме і «особистість» Аполлонія не «знищується» за тієї самої причини. Випадок Ісуса прокладає шлях для тієї самої можливості що до випадків всіх інших Адептів та Аватарів, таких як Будда, Шанкарачар'я, Крішна тощо, всіх так саме величних та історичних для послідовників у їх країнах, як Ісус з Назарету наразі для християн цієї країни.

Але є дещо ще у старій літературі перших віків. Ямблих написав біографію великого Піфагора. «Останнє так близько нагадує життя Ісуса, що воно могло було сприйнятим за пародію. Діоген Лаертський і Плутарх викладають біографію Платона у схожому стилі». Чому, у такому випадку дивуватися тим сумнівам, які охоплюють кожного вченого, який це вивчає? Церква сама знала всі ці сумніви у ранніх своїх періодах; і хоча лише один з її пап був публічно та відкрито відомим, як язичник, скільки ще було таких честолюбців, щоби не відкрити істину? Ця «таємниця», бо дійсно це є таємниця для тих, які непосвячені і тому не можуть знайти вирішення схожості між життями Піфагора, Будди, Аполлонія тощо - є лише природним наслідком для тих, хто знає, що всі ці великі особистості були Посвяченими однієї Школи. Для них немає ні «пародії» ні «копії» одного з іншого; для них вони всі «оригінали», лише намальовані для того, щоби відобразити один предмет; містичне та у той самий час суспільне життя Посвячених, надісланих у світ рятувати частки людства, якщо не можливо врятувати всіх. Звідси – одна програма для всіх. Кожному приписане «непорочне походження», що має на увазі їх «містичне народження» під час Містерій Посвячення та сприйняте буквально натовпом, підбадьореним краще ознайомленим, але пихатим священством. Таким чином мати кожного була проголошена незайманою, яка зачала свого сина безпосередньо від Святого Духа Бога; і сини, відповідно були «Сини Божі», хоча ніхто з них не мав

більшого права на таке зізнання, ніж інші Посвячені брати, бо всі вони є – що до їх містичного життя – лише «уособлення історії того самого сонця», а це уособлення є іншою таємницею у Таємниці. Біографії зовнішніх особистостей, які носять імена таких героїв, не мають жодного відношення і є цілком незалежними від приватних життів цих героїв, лише як містичні записи їх суспільного і паралельно внутрішнього життя, у їх станах як Неофітів та Посвячених. Звідси явна тотожність засобів побудови їх відповідних біографій. Спочатку людства Хрест, або Людина з горизонтально витягнутими руками, що свідчить про її космічне походження, був пов'язаний з її психічною природою та з боротьбою яка веде до Посвячення. Але якщо доведено, що а) кожний істинний Адепт мусив був та все ще мусить, пройти крізь семеро та дванадцять випробувань Посвячення, символізованих дванадцятьма трудами Геркулеса; б) що днем його дійсного народження вважається той день, коли він народжується у цьому світові духовно, до того сам вік його далі рахується від дня його другого народження, яке робить його «двічі-народженим», Двіджа або Посвяченим, у той день, коли він народжується від Бога та непорочної Матері; і в) що випробування всіх цих персонажів відбуваються у відповідності до Езотеричних значень обрядів посвячень – які всі відповідають дванадцятьом знакам Зодіаку – то кожний зрозуміє значення подорожей всіх цих героїв крізь знаки Сонця на Небі; і що вони у кожному окремому випадку персоніфікації «страждань, торжеств та див» Адепта, до та після його Посвячення. Коли це у подробицях пояснене світові, то і таємниці всіх цих життів, що так схожі одна на другу, що історія однієї здається історією другої та навпаки, як і все інше, стають ясними.

Візьмемо наприклад, Легенди – бо всі вони для екзотеричних цілей, якими би не були заперечення у одному випадку – про життя Крішни, Геркулеса, Піфагора, Будди, Ісуса, Аполлонія, Чайтан'я. На світському плані їх біографії, якби вони були написані будь ким іншим за межами кола, дуже відрізнялися би від тих які збереглися про їх містичні життя. Все ж, якими замаскованими вони не були би від непосвяченого ока, все ж, головні риси таких життів ми вбачаємо спільними. Кожна з цих особистостей подана, як божественно зачатий Сотер (Рятівник, Спаситель) титул покладений на божества, великих царів та героїв; кожного з них або під час народження або далі розшукує та загрожує смертю (але ніколи не вбиває) протидіюча сила (світ Матерії та Ілюзії), чи то цар Канса, цар Ірод або цар Мара (Зла Сила). Всіх спокушають, переслідують і з рештою, як стверджується, вбивають наприкінці обряду Посвячення, тобто у їх фізичних особах, від яких як вважають вони позбавлені назавжди після духовного «воскресіння» або «народження». І всі, що прийшли до кінця шляхом цієї уявної смерті, всі сходять у Безодню або Пекло – у Царство Спокуси, Похоті та Матерії, тому – у царство Темряви, і подолавши «стан Хреста», вони прославляються та стають «Богами». Цю велику схожість потрібно шукати не протягом щоденного життя, а у їх внутрішньому стані та у найбільш важливих подіях їх діяльності, як вчителів релігії. Все це пов'язане з астрономічним базисом та побудовано на ньому, який служить у той самий час основою для подання рівнів та іспитів Посвячення: сходження до Царства Темряви та Матерії у останній раз, щоби далі з'явитися звідти як «Сонце Праведності», є найбільш важливим і тому зустрічається в історії всіх Рятівників – від Орфея та Геркулеса впритул до Крішни та Христа. Еврипід каже: «Геракл, що пішов з палат землі. Залишив нижній дім Плутона». І Вергілій пише: «Перед тобою Стягнійські озера тремтіли; тебе пес Орка боявся, ...Ти не боявся навіть Тифона... Привіт тобі, істинний син Юпітера, слава Богів примножилася». Оррфей розшукує у Царстві Плутона Евридіку, свою загублену Душу; Крішна сходить до пекельних областей та визволяє своїх шістьох братів, сам як сьомий Принцип; це прозора алегорія його перетворення на «досконалого Посвяченого» - всі шестеро Принципів занурюються у сьомий. Ісус сходить до царства Сатани, щоби врятувати душу Адама, або символ матеріального, фізичного людства. Чи замислився будь хто з наших вчених сходознавців про пошук походження цієї алегорії, про

початкове «Сім'я» цього «дерева Життя», яке дало таку велику кількість гілок з того часу, як воно вперше було посаджено рукою її «Будівельників»? Боїмося, що ні. Та все ж його можна знайти, як показано наразі, навіть у екзотеричних тлумаченнях «Вед» - «Риг Веди», самої старої та достеменною з усіх чотирьох – цей корінь та сім'я всіх майбутніх Посвячених Спасителів має назву у ній Вішвакарма, «Батьківський» Принцип, «за межами осягнення смертних»; на другій стадії це Сур'я, «Син», який приносить Себе у жертву Собі, на третій це Посвячений, який жертвує Своє фізичне Своєму духовному «Я». У Вішвакармі, «все-творчому», який стає (містично) Віккартана, «сонцем, позбавленим власних променів», яке страждає від власної занадто палкої натури і надалі прославляється (очищенням) – ось де був головний тон Посвячень у величну Таємницю Природи. Ось звідки секрет дивної «схожості».

Все це алегорично та містично, та все ж, цілком зрозуміло для вивчаючого Східний Окультизм, навіть поверхово знайомого з Таємницями Посвячення. У нашому об'єктивному Всесвіті з Матерії та оманливих форм, Сонце є найбільш ясною емблемою того, хто дає життя, благочинного Божества. У суб'єктивному безмежному Світі Духа та Дійсності це яскраве світило має інше та містичне значення, яке цілком не може бути виданим назагал. Так звані перси та індуси «ідолопоклонники» у власному релігійному шануванні Сонця безсумнівно більш близькі до істини ніж холодна публіка, яка завжди аналізує та все ж помиляється, тому не готова вірити на цей час. Теософам які єдині, хто у стані це засвоїти, можна сказати, що Сонце є зовнішнім проявом Сьомого Принципу нашої Планетної Системи, у той час коли Місяць є її Четвертим Принципом, та світитись запозиченим одягом свого хазяїна, насичений та відбиває кожний пристрасний імпульс та зле бажання свого грубо матеріального тіла, Землі. Увесь цикл Адепства та Посвячення та всі їх таємниці пов'язані з цими двома та з Сім'ю Планетами, і підлеглі ним. Духовне ясно-бачення походить від Сонця; всі психічні стани, хвороби і навіть втрата розуму походять від Місяця. Навіть за історичною інформацією – її висновки доволі помилкові, у той час коли посили у більшості правильні – існує надзвичайна погодженість між «легендами» про кожного Засновника Релігії (і так саме між обрядами та догмами їх всіх) та назвами і течією сузір'їв, під головуванням Сонця. З цього, все ж, не витікає, що внаслідок цього і Засновники Релігії мусять бути: одні – міфи, другі – забобони. Вони суть, кожна та всі, різні версії однієї початкової Таємниці, на якій була заснована Релігія Мудрості, і далі розроблений розвиток її Адептів.

А наразі ми вимушені ще раз просити читача не слухати звинувачень - проти Теософії загалом, та проти письменниці цих рядків особисто – про неповагу по відношенню до одного з найвеличніших та найшляхетніших діячів з історії Адептів – Ісуса з Назарету – і навіть ненависті до Церкви. Висловлювання правди та фактів навряд чи можна розглядати, заради справедливості, як кощунство або ненависть. Все питання залежить від вирішення одного єдиного пункту: чи був Ісус, як «Син Божий» та «Рятівник» Людства, єдиним у світовій історії? Чи був Його випадок – між інших претензій – виключно єдиним; Його народження – єдиним над-природно без-порочним; та чи були всі інші, як це стверджує Церква – лише кощунством та сатанинськими копіями за допомогою ясно-бачення? Або Він був лише «сином власних діянь», особливо святою людиною та реформатором, одним з багатьох, хто заплатив власним життям за дерзновенність та зусилля перед лицем невігластва та деспотичної влади просвітити людство та полегшити його тягар Власною Етикою та Філософією? Перше потребує сліпої віри, останнє подається кожному логікою та розумом. Більше того, чи вірила сама Церква завжди так, як наразі – або точніше прикидається, що вірить, щоби таким чином виправдатися за власні анафеми проти тих, хто з нею не погоджується – або вона так саме пройшла крізь муки сумнівів, ні, таємного заперечення та зневіри, притиснутої лише силою честолобства та жадобою влади? На це питання мусимо відповісти позитивно що до другої альтернативи. Це беззаперечний висновок, заснований на

фактах, відомих з історії. Облишимо доки що недоторканими життя багатьох пап та святих, які голосно виставляли власні претензії на безгрішність та святість, нехай читач звернеться до історії Церкви, до записів про зростання та прогрес Християнської Церкви (не Християнства) і він знайде відповіді на цих сторінках. Один письменник пише: «Церква дуже добре усвідомила висновки вільної думки, що виникли як результат досліджень, а так саме всі ті сумніви, які викликають її гнів на цей час; і ті «святі істини», які вона наполегливо проголошує, по черзі дозволялися та відкидалися, перетворювалися та перероблялися, збільшувалися та обрізалися владою церковної ієрархії, навіть по відношенню до найбільш фундаментальних догм». Де той Бог або Герой, чие походження, життє-опис та генеалогія були би більш туманними або більш важкими для визначення і, нарешті для погодження, ніж у Ісуса? Як цей наразі сталий догмат відносно істинної природи Його був на кінець вирішений? За Своєю Матір'ю, відповідно до викладення євангелістів, Він був людиною – звичайний смертний; за Батьком Він – Бог! Але як? Людина Він, чи Бог, або він той та інша одночасно? – запитує читач. Істинно, ствердження що до цього пункту вчення, стали причиною потоків чорнил та крові, вилитих по черзі на бідне Людство, та все ж, сумніви залишилися невгамованими. У цьому, як і у всьому іншому, мудрі Церковні Собори заперечували самі собі та міняли рішення неодноразово. Поглянемо на тексти подані нам історією.

Єпископ Павло з Самосати заперечував божественність Христа на Першому Соборі у Антіохії; на самому початку та народженні богословського Християнства Його називали «Сином Божим» просто з причини Його Святості та добрих діянь. Його кров підлягала розпаду у Таїнстві Євхаристії. На Нікейському Соборі у 325 році Арій виклав власні посили, які майже розкололи Союз Католиків. Сімнадцять єпископів захищали доктрини Арія, який за це був вигнаний. Все ж, тридцятьма роками пізніше, на Міланському Соборі триста єпископів підписали послання з визнанням вірності поглядам Арія, не дивлячись на те, що ще за десять років до цього у 345 році на новому Антіохійському Соборі євсеяни проголосили, що Ісус Христос був Син Божий та Єдиний з Своім Батьком. На Сирійському Соборі у 357 році «Син» перестав бути єдино-сутнім. Аномаєністи, заперечували цю єдність, і прихильники Арія тішились. Роком пізніше на Другому Анкірському Соборі було проголошено, що «Син не був єдиним, а лише подібним до Батька у власній сутності». Папа Ліберій затвердив це рішення. Протягом декількох сторічь Собори змагалися та сперечалися, підтримували найбільш протилежні та опозиційні погляди; плодом їх важких родових мук була Свята Трійця, на вподобі до Мінерви що з'явилася з богословських мізків, озброєна всіма громами Церкви. Нова таємниця була запроваджена у світ посеред жахливої боротьби, де застосовувалися вбивства та інші злочини. На Соборі у Сарагосі у 380 році було проголошено, що Батько, Син та Святий Дух суть одне Лице, а Христова людська натура лише «ілюзія» - луна індуської доктрини Аватарів. «Одного разу потрапивши на цей слизький шлях, отцям прийшлося блукати вниз *ad absurdum*, що вони і зробили». Як заперечувати людську натуру у тому, кого народила жінка? Єдине мудре зауваження, промовлене протягом одного з Соборів, йшло від Євтихія, який був достатньо сміливим, щоби сказати: «Нехай Бог збереже мене від мудрувань про єство мого Бога» - за що він був вигнаний папою Флавієм. На Ефеському Соборі, у 449 році Євтихій отримав реванш. Коли Євсевій, правдивий єпископ Цезарії, примушував його до визнання у Ісусі двох різних натур, Собор повстав проти нього і було запропоновано спалити Євсевія живцем. Єпископи встали як одна людина з кулаками та з піною ярості вимагали, щоби Євсевій був розідраний на дві частини і, щоби з ним вчинили так, як він намагався вчинити з Ісусом, чие єство він ділив. Євтихій знову був відновлений у сані та посаді, Євсевій та Флавій були зміщені. Далі обидві партії розпочали бійку. Зі Св. Флавієм єпископ Діодор так погано чинив, так ображав та копав, що той помер за декілька днів потому від травм. Різні недолугості отримали схвалення на цих Соборах і результатом наразі існуючі живі парадокси, під назвою церковних

догм. Наприклад, на Першому Нікирському Соборі, у 314 році було висунуте питання: «Під час хрещення вагітної жінки, чи розповсюджується це хрещення на її ненароджене дитя?». Собор відповів негативно на тій основі, що «особа яка приймає хрещення мусить як одна з сторін висловити власну згоду, що неможливо для дитини у череві матері». Таким чином несвідомість є канонічною перешкодою до хрещення, і тому жодна дитина, хрещена у наш час, фактично не є хрещеною. І що у такому випадку залишається для тих десятків тисяч діточок язичників, охрещених місіонерами під час голоду або інакше тихенько «врятованих» занадто чуттєвими падре? Простежте одне за другим рішення незчисленних Соборів і побачите, на якому безладі протиріччя побудована непогрішима Апостольська Церква! А далі ми бачимо, яким парадоксальним, якщо взяти буквально, є ствердження «Книги Буття»: «Бог створив людину за власним образом». Окрім яскравого факту, що це не є Адам з праху (2-ї глави), який був створений за божественним образом, але Божественний Андроген (1-ї глави), або Адам Кадмон – кожен може переконатися, що Бог – у будь-якому випадку Бог християн – був створений людиною за своїм власним образом, між копняків та вбивств ранніх Соборів.

Цікавий факт, що виливає достатньо світла на ствердження, що Ісус був Посвяченим та замордованим Адептом, наданий у творі (вже цитованому), який може бути названий «математичним одкровенням» - «Джерело Мір». «Звертаємо увагу до тієї частини 46 віршу 27 глави Матфея, а саме: «Eli, Eli, Lama Sabachthani? - тобто, Мій Бог, Мій Бог, чому Ти залишив мене?». Зрозуміло, наші версії взяті з оригінальних грецьких рукописів (причина чому немає оригінальних єврейських рукописів відносно цих подій у тому, що загадки єврейської мови видали би себе після порівняння з джерелами їх походження, «Старим Заповітом»). Бо істинне значення їх є протилежним і звучить так: «Мій Бог, мій Бог, як Ти уславив мене!». Але навіть більше того, бо не дивлячись на те, що Lama означає чому або як та пов'язане з поняттям осліплювати, та могло бути прочитаним «як яскраво, засліплює» тощо. Тому тлумачення це було нав'язане читачеві та зроблене відповідним виконання пророцького висловлення з посиланням на полях на перший вірш двадцять другого псалма, де написано: «Мій Бог, мій Бог, чому Ти залишив мене?». На єврейській мові слова цього вірша такі самі і посилання на них правильне, і тлумачення так саме, але з одним цілком іншим словом: «Eli, Eli, Lamah asabxtha-ni?». Жодний гострий людський розум не здатний врятувати цей уривок від наявності у ньому фальшивого перекладу; а коли це так, то він перетворюється у жахливий удар по істинності цього накладу». (App. VII стор. 301).

Протягом десятих або більше років працювали ревізійні коректори (?) «Біблії», доволі значне зібрання вчених країни, великих знавців єврейської та грецької мов в Англії, з метою виправити помилки у пропусках та додатках їх менш вчених попередників, перекладачів Біблії. Невже нам скажуть, що жоден з них не помітив тієї різниці між єврейськими словами з «Псалтиря» XXII, asabxtha-ni та sabachthani у «Матфея»; що вони не зрозуміли цю навмисну фальсифікацію? Бо це була «фальсифікація». І якщо нас запитують про причину, чому ранні отці Церкви так вчинили, то відповідь ясна: тому що ці Сакраментальні слова у правильному перекладі належали до обрядів язичницьких храмів. Вони проголошувалися після страшних випробувань Посвячення, і були ще свіжими у пам'яті деяких з «отців», у час коли «Євангеліє від Матфея» редагувалося на грецькій мові. Нарешті, тому, що багато Ієрофантів Містерій, а ще більше Посвячених, були ще живими, і така сентенція у правильних словах, звели би Ісуса у розряд звичайних Посвячених. Слова: «Мій Бог, моє Сонце, ти вилив своє світло на мене!» - були заключними у молитві вдячності Посвяченого, «сина та прославленого Обраного Сонцем». В Єгипті і на цей час ми маємо рельєфи та картини з зображенням цього обряду. Кандидат розташований між двома поручителями: один – «Озиріс-Сонце» з головою яструба, що представляє життя; другий – Меркурій – з головою ібіса, психо-помпичний геній, який веде Душі після смерті до їх нової обителі, Гадеса – що образно подає

смерть фізичного тіла. Обидва виливали «струмки життя», воду очищення на голову Посвяченого, струмки перетиналися та утворювали хрест. Щоби краще приховати істину, цей basso-relievo також пояснювався, як «язичницьке передбачення християнської істини». Шевальє де Муссо називає цього Меркурія: «Радником Озиріса-Сол'а, так саме як Св. Михаїл є радником, Феруєром Слова». Монограма Хрестоса та Лабарум, стандарт Костянтина – що до речі, помер язичником та ніколи не був хрещеним – є символ, який виник з вищезгаданого обряду, і так саме означає «життя та смерть». Ще до того, коли хрест був прийнятий як християнський символ, він вживався як таємний знак визнання посеред Неофітів та Адептів. Еліфас Леві пише: «Знак хреста, адаптований християнами, не належить виключно їм. Він – кабалістичний, та зображує протилежності та чотири-складну рівновагу стихій. За допомогою окультного вірша з «Pater», на який ми звертали увагу у іншій праці, бачимо, що спочатку існували два способи створення його або дві, доволі відмінні формули для визначення його сенсу; одна - збережена для жреців та посвячених, друга - для неофітів та профанів».

Наразі можна зрозуміти, чому «Євангеліє від Матфея», Євангеліє ебонітів єврейською мовою було назавжди прибрано від світського погляду. «Ієронім знайшов достеменно та повне Євангеліє, написане єврейською Матфеем Митарем; він знайшов його у бібліотеці, зібраній у Цезареї мучеником Памфілієм. «Я отримав дозвіл від назареїв, які у Борої, у Сирії, користуються цим (Євангелієм) на його переклад», він пише наприкінці четвертого сторіччя. «Євангеліє, яке застосовують назареї та ебоніти» пише Ієронім, «яке щойно я перекладав з єврейської на грецьку і яке багатьма людьми називається істинним Євангелієм від Матфея» тощо. Що апостоли отримали «сокровенне вчення» від Ісуса і що він сам виклав його, стає очевидним з подальших слів Ієроніма, який визнав це у момент необережності. У листах до єпископів Хроматія та Хеліодора він жаліється, що «отримав важкий тягар з того часу, як ваші преподобія наказали мені (перекласти) те, що Св. Матфей сам апостол та євангеліст, не написав відкрито. Бо якщо воно не було би сокровенним, він (Матфей) додав би до цього Євангелія дещо, що він видав; але він склав цю книгу запечатаною у єврейські букви, які він розташував навіть таким чином, щоби цією книгою, написаною єврейськими буквами та його рукою, могли би володіти найбільш релігійні люди, які так саме отримали її від попередників. Але саму цю книгу вони ніколи нікому не давали переписувати, а її текст вони передавали одні по одному, другі по іншому». І далі він на тій самій сторінці додає: «І сталося, що ця книга як опублікована одним послідовником Маніхея, на ім'я Селевк, який так саме фальшиво написав «діяння Апостолів», виявила матеріал не для навчання, а для руйнації; і що ця (книга) була схвалена на синоді, до якого вуха Церкви відмовилися дослухатися». Ієронім сам вважає, що книга, істинність якої він засвічує як написану «рукою Матфея», була книгою, яка не дивлячись на той факт, що він перекладав її двічі, була майже не зрозумілою для нього, бо вона була сокровенна. Все ж, Ієронім холоднокровно відносить всі коментарі на неї, окрім своїх власних, до єретичних. Більше того Ієронім знав, що Євангеліє було єдине істинне, та все ж він стає більш ярим ніж будь коли у власному переслідуванні «єретиків». Чому? Тому, що прийняття його було би смертним вироком Церкві. «Євангеліє від Євреїв» було широко відомим як єдине визнане протягом чотирьох віків єврейськими християнами, назареями та ебонітами. І останні не визнавали божественності Христа». Ебоніти були першими, ранніми християнами, представником яких був гностичний автор «Clementine Homilies» і як зазначає автор «Supernatural Religion» Гностицизм ебонітів колись був найчистішою формою Християнства. Вони були учнями та послідовниками ранніх назареїв – кабалістичних гностиків. Вони вірили у Еони, як керинфяни, і те, що «Світ був складений Ангелами» (Дхіані-Коганами), як про це жаліється Єпифаній («Contra Ebionitas»); «У Ебіона погляди назареїв а форма керинфян». «Вони вирішили, що Христос від сім'я людського», скаржиться він. Таким чином знову: «Емблема Дан-Скорпіон є

смерть-життя у символі схрещених кісток та черепу... або життя-смерть... стандарт Костянтина, римського імператора. Авель показаний, що він Ісус, а Каїн-Вулкан або Марс протнув його. Костянтин був римським імператором, богом війни якого був Марс, і римський солдат протнув списом Ісуса на хресті... І цей вчинок що до Авеля, став завершенням його союзу з Каїном, і було це під виглядом Марса-Зародження (Озиріс-Сонце) та Марса-Руйнації (Меркурій Бог Смерті на єгипетському барельєфі) у одному; що означає знову таки, первісну ідею живого космосу або народження та смерті, як необхідних для продовження життя».

Цитуємо ще раз з «Викритої Ізиди»: «Латинських хрест чисто християнської форми був знайдений висіченим на гранітній плиті у Святилищі Серапеуму, і монахи не згадали зазначити, що цей хрест був у «дусі пророцтва». У будь якого випадку Созомон відзначає цей факт. Але археологія та символізм, ці невтомні та непримиренні вороги неправдивих претензій церковників, знайшли в ієрогліфах надпису навколо зображення, на цей випадок часткове пояснення його значення. На думку Кінга, нумізматів та археологів, хрест був розміщений там у якості символу вічного життя. Такий Тау, або єгипетських хрест застосовувався у Вакхічних та Елевзінських Містеріях. У якості символу подвійної сили зародження, він клався на груди Посвяченого після того, як його «нове народження» було завершеним і містики повернулися з хрещення у море. Це був містичний знак того, що його духовне народження відродило та поєднало його астральну душу з його божественним духом і що він готовий наразі піднятися у дусі у благословенні обителі світла та слави – у Елевзинію. Тау був магічним талісманом і у той самий час релігійною емблемою. Він був прийнятий християнами через гностиків та кабалістів, які широко його вживали, як про це свідчать їх численні геми. Ці, у свою чергу отримали Тау (хрест з рукояткою) від єгиптян, а Латинський Хрест – від буддійських місіонерів, які принесли його з Індії, (де його можна знайти і наразі) за два або три сторіччя до Різдва Христового. Ассирійці, єгиптяни, древні американці, індуси та римляни мали його у різних але незначних змінах форми. До самого останнього часу у середні віки він вважався могутнім засобом проти епілепсії та демонічної одержимості, і «знак Бога Живого» принесений у видінні Св. Іоанна Ангелом, який піднявся зі Сходу, щоби «накласти печатки на чола слуг Господа нашого», був той самий містичний Тау – Єгипетський Хрест. У живопису на склі Св. Діонісія (Франція) цей ангел зображений таким, що відбиває цей знак на чолі обраних; напис проголошує – SIGNUM TAY. У книзі Кінга «Гностики», автор нагадує нам, що «цей знак зазвичай носить Св. Антоній, єгипетський відлюдник». Яким було дійсне значення Тау, пояснює нам християнський Св. Іоанн, єгипетський Гермес, індуські браміні. Вже цілком очевидно, що у апостола він означає «Невимовне Ім'я» тому, що він називає «цей знак Бога Живого» декількома главами далі «ім'ям Батька написаним на чолах». У Брахатми, голови індуських Посвячених, були на головному уборі два ключі, розташовані навхрест – символ відкритої таємниці життя та смерті; і у деяких буддійських пагодах Татарії та Монголії вхід у приміщення у середину храму, зазвичай зі сходами до внутрішньої дагоби та портики деяких Прачид прикрашені хрестом, утвореним двома рибами, які так саме є на деяких буддійських зодіаках. Нам не потрібно дивуватися, що священна емблема на гробницях у катакомбах Рима «Vesica Piscis» виникла від згаданого буддійського зодіакального знаку. Якою загальною була ця геометрична фігура у світових символах, можна визначити з того факту, що існує масонський переказ про те, що Соломонів храм був побудований на трьох фундаментах, чим утворював «потрійне Тау» або три хрести. У власному містичному значенні, єгипетських хрест зобов'язаний власним походженням, як емблема, розумінням самої ранньої філософії андрогенного дуалізму будь якого прояву природи, який походить від абстрактного ідеалу схожого андрогенного божества, у той час християнська емблема зобов'язана просто випадку. Якби переміг закон Мойсея, Ісус був би побитий камінням. Розп'яття було засобом тортур, так саме звичайним для

римлян, яким невідомим воно було для семітів. Воно мало назву «Дерева Ганьби». Лише пізніше воно було сприйняте як християнський символ, але протягом перших двох десятиріч апостоли дивилися на нього з жахом. Безсумнівно, Іоанн, коли казав про «знак Бога Живого» мав на увазі не християнський Хрест, а містичний Тау – Тетраграматон, або могутнє ім'я, яке на древніх кабалістичних талісманах було представлене чотирма єврейськими буквами, які складали Святе Слово. Уславлена леді Еленбороу, відома між арабів Дамаску та у пустелі після свого останнього одруження, як Напоум Меджоуе (?) володіла талісманом подарованим другом з Гори Ліванської. За відомим знаком на його лівому куті він був впізнаний як такий, що належить до того класу гем, які відомі у Палестині як «месіанські» амулети другого або третього віків до Різдва Христового. Це зелений камінь п'ятикутної форми; знизу зображена риба; вище – Печатка Соломона а ще вище – чотири халдейські букви – Jod, He, Vau, He, IANO, які утворюють ім'я Божества. Вони розташовані цілком незвичайно, складаються знизу доверху, у зворотному порядку та утворюють Тау єгиптян. Навколо них напис, який, тому що гема не наше майно, ми не можемо навести. Тау в своєму власному містичному значенні, так саме як і Срух Ansata є Деревом Життя. Добре відомо, що самими ранніми християнськими емблемами – ще до того як були зроблені спроби зобразити тілесний вид Ісуса – були Агнець, Добрий Пастир і Риба. Походження останньої емблеми, яка так бентежила археологів, стає таким чином зрозумілим. Вся таємниця у тому легко зрозумілому факті, що не дивлячись на те, що в «Кабалі» Цар Месія називається «Тлумачем» або відкривачем Таємниці, та показаний як п'ята еманация, в «Талмуді» – за причин які ми пояснимо – Месія часто визначається як «Даг», або Риба. Це є спадок від халдеїв та має відношення – як показує саме ім'я – до вавилонського Дагона, людини-риби, хто був і наставником і тлумачем для людей перед якими з'являвся. Абарбанель пояснює це ім'я та стверджує, що знаком його (Месії) приходу є поєднання Сатурна та Юпітера у знаку Риб. Тому, що християни ототожнювали свого Ісуса з Месією «Старого Заповіту», вони сприйняли цей символ охоче, та так, що забули, що істинне походження його може бути простеженим далі назад, ніж вавилонський Дагон. Як пристрасно ранні християни єднали ідеал Ісуса з яким лише можливо, кабалістичним та язичницьким вченням, можна вивести зі слів Климента Олександрійського у зверненні до одновірців. Коли він обговорював вибір кращого символу для нагадування про Ісуса, то порадив у наступних словах: «Нехай різьблення на гемі вашої обручки відобразить або голуба, або човен, що пливе від вітру (аргха), або рибу». Чи був добрий «отець», коли писав ці слова, під впливом споминів про Іешуа сина Навіна (названий Ісусом у грецькій та слов'янській версії), або він не пам'ятав дійсне тлумачення цих язичницьких символів». А далі за допомогою всіх цих уривків зібраних то тут то там по «Ізиді» та іншим такими творами, читач побачить та зможе судити сам, яке з цих двох пояснень – християн або окультистів – ближче до істини. Якби Ісус не був Посвяченим, чому би у такому випадку були викладені всі ці алегоричні події його життя? Навіщо приймати на себе таку кількість проблем та втрачати таку кількість часу у намаганні підвести вищесказане, щоби воно: а) відповідало та збігалось з навмисно взятим висловленнями у «Старому Заповіті», щоби демонструвати їх як пророцтва; і б) щоби зберегти в них символи посвячення, емблеми, так насичені окультним значенням, до того всі вони належать до містичної Філософії язичників? Автор «Джерела Мір» видає цей таємничий намір, але знову у односторонньому, числовому та кабалістичному значенні та не звертає жодної уваги та не торкається первісного духовного походження; і займається ним лише у відповідності та відношенні до «Старого Заповіту». Він приписує навмисні зміни у «Eli, Eli, Lama sabachthani» вже згаданому принципу схрещених кісток та черепа у Лабарумі. «Як символу смерті – розташованого над дверима смерті, що означає народження, або поєднання обох протилежних принципів у одному, так саме, як містично Спаситель вважався чоловіком-жінкою». Ідея автора у тому, щоби показати, як євангельські письменники містично поєднують Іегову, Каїна, Авеля тощо з Ісусом (відповідно до єврейського кабалістичного обчислення); чим більше він у цьому встигає, тим

більше ясно він демонструє, що це було нав'язаним єднанням, та що у нас немає записів про дійсні події життя Ісуса, повідомлені очевидцями та апостолами. Вся інформація заснована на знаках Зодіаку: «Кожен був подвійним знаком або чоловіком-жінкою (у древній астрологічній Магії) – а саме: це був Тілець-Єва та Скорпіон був Марс-Місяць або Марс з вовчицею (що до Ромула). Тому, що ці знаки були протилежні один одному, все ж зустрічалися у центрі та єдналися; і тому, що це було фактично у подвійному сенсі, зачаття року було у Тільці, так саме як зачаття Єви Марсом у Скорпіоні. Народження було би під час зимового сонцестояння, або на Різдво. Навпаки зачаття у Скорпіоні – а саме Місяця Тільцем – народження було би у Левові. Скорпіон був Христос у приниженні, у той час коли Лев був Христос у торжестві. У той час коли Тілець-Єва виконав астрономічні функції, Марс-Місяць виконав духовні функції за власним типом». Автор пояснює все це на єгипетських співвідношеннях та значеннях Богів та Богинь, але ігнорує арійські, які значно древніші. «Мут, або Моут було єгипетським прізвиськом Венери (Єви, матері всього живого) (як Вак, матері всього живого, перемутації Адіті тому, що Єва була однією з Сефір). Плутарх («Isis», 374) зазначає, що Ізиду інколи називають Мут, це слово означає матір (Ісса, жінка). Ізіді, він каже, є та частина Природи, яка у якості жінки, містить у собі, як (нутрікс) годувальниця, все, що мусить народитися. ...«Зрозуміло, Місяць», мовою астрономії, «головним чином виконує цю функцію у Тільці, Венера – дім (на противагу Марсу, переможцю у Скорпіоні), тому, що знаком є *lunf*, *hupsama*. Тому що Ізіда *Melheur* відрізняється від Ізиди Мут і у слові Мут може бути прихованим поняття народження і тому, що мусить бути місце заплідненню, до того *Sol* поєднується з *Luna* у Вагах, то не є можливим, що Мут спочатку дійсно означає Венеру у Вагах; звідси – Місяць у Вагах». Далі під «Боху» цитує Фуерст, щоби показати «подвійну гру словом Мут, за допомогою якого окультним чином відбувається дійсний намір... гріх, смерть та жінка єдині у цьому гліфі і відповідно пов'язані з статевим сполученням та смертю». Все це пристосоване автором лише до екзотеричних та єврейських символів, у той час коли це призначалося насамперед для того, щоби приховати космологічні таємниці, і далі – таємниці антропологічної еволюції по відношенню до Сімох Рас, які вже пройшли свою еволюцію та майбутніх, і особливо що стосується останніх під-рас третьої Корінної Раси. Все ж, слово порожнеча (первісний Хаос) показано, як прийняте за Єва-Венера-Наама, відповідно до визначення Фуерста; бо як він каже: «У цьому первісному значенні (порожнечі) був Боху, взятий у біблійну космогонію та використаний у запровадження догми Іс (ус) *m'aven*. (Ісус з нічого), що до створення. (Що показує, що складачі «Нового Заповіту» були доволі мистецькими у «Кабалі» та Окультних Науках, і ще більше підтверджує наше ствердження). Внаслідок цього Аквіла перекладає *ovbev vulg* васса (звідки васса королева) (звідси так саме і роги Ізиди – Природи, Землі та Місяця – взяті від Вак, індуської «Матері всього, що живе», тотожну до Вірадх та названу у Атхарва веді дочкою Ками, перших бажань: «Це твоя дочка, о Кама, називається короною, та яку Мудреці називають Вак-Вірадх», яку доїв Ріші Бріхаспаті, що є ще однією таємницею. Фінікійська космогонія пов'язала Боху Ваав у уособлений вираз, який означає первісну субстанцію, а у якості божества – мати племен богів (що є Адіті та Вак). Арамейське ім'я Буто для матері богів, яке перейшло до гностиків, вавилонян та єгиптян і є ідентичним Мот, нашої Мут). (BwΘ) виник у фінікійській мові внаслідок заміни Б на М».

Краще – потрібно сказати – зверніться до джерел. Містична євгемеризація Мудрості та Розуму, що діють у космічній еволюції, або Буддхі під іменами Брами, Пуруши тощо, як чоловічої сили, та Адіті-Вак тощо, як жіночої сили, звідки і Сарасваті, Богиня Мудрості, яка під Езотеричною завісою стала Бутос, Бітос-Глибина, грубо матеріальна, особисто жіноча, названа Євою, «первісна жінка» Іриней, та світ що піднявся з Нічого. «Розробка цього гліфу 4-ї книги «Буття» допомагає зрозуміти поділ одного образу на форми двох особистостей, наприклад - Адам та Єва, Каїн та Авель, Авраам та Ісак, Яків та Ісак тощо. (всі чоловіче-жіночі) ... Далі як такі, що зв'язують разом

найбільш яскраві місця у біблійній структурі: 1)які стосуються «Старого» та «Нового Заповітів», 2)Римської Імперії, 3)підтвердження значень та застосування символів і також 4)підтвердження всього пояснення та читання гліфів, і так саме як 5)визнання та положення основи великої піраміди у якості квадрату, основи конструкції Біблії; 6)також як нового римського перетворення у часи Костянтина – даються наступні. Каїн виявився ... 360 кругів Зодіаку, досконалим та точним образом, шляхом квадратного поділу, звідси ім'я його Мелхізадік (далі геометричні та числові демонстрації). Неодноразово стверджувалося, що метою побудови Великої Піраміди були виміри небес та землі (ми просимо дозволу додати – об'єктивних сфер які еволюціонували з суб'єктивного, чисто духовного Космосу), тому вміст її вимірів показав би всю сутність міри небес та землі, або відповідно до древніх означень – Землі, Повітря, Води та Вогню. (Сторона основи цієї піраміди була діаметром до кола у 2400 футів. Характерною рисою цього є 24 фути, або $6 \times 4 = 24$, або той самий квадрат Каїн Адама). Далі, коли великий вчений єзуїтський священник Афанасій Кірхер встановив розміщення табору ізраїльтян у тому вигляді у якому він був запроваджений Мойсеєм – вищенаведене у точності представляє собою метод, за біблійними традиціями та джерелами, розташування цього табору. Чотири внутрішніх чотирикутники були присвячені 1)Мойсею та Аарону, 2)Кохату, 3)Гершому, 4)Мерарі – до того троє останніх є голови левітів. Атрибути цих чотирикутників були первісними атрибутами Адама-Марса та були ущільнені з стихій Землі, Повітря, Вогню та Води, або Іам=Вода, Ноур=Вогонь, Руах=Повітря, Іабеша=Земля. Перші букви цих слів складають INRI – символ який зазвичай перекладається як Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum – «Ісус з Назарету, Цар Юдейський». Цей квадрат INRI є квадратом Адама, та основою чотирьох других $144 \times 2 = 288$ для сторони більшого квадрату $288 \times 4 = 1152$ – цілому колу. Але цей квадрат є проявом так само елементів кола і $115-2$ можуть це означати. Розташуйте INRI у колі або читайте його як букви що стоять у квадраті по відношенню до його величин 1521 і ви матимете $115-2$. Але як було видно, Каїн визначає це у 115 свого імені; це 115 було тим самим додатком, який був потрібний щоби скласти рік у 360 днів для узгодження стандартного кола. Кутові квадрати великого квадрату суть А=Лев, та Б=Дан – Скорпіон; і видно, що Каїн протинає Авеля лінією рівнодення лінію сонцестояння, проведеною від Дан-Скорпіона на небесне коло. Але Дан-Скорпіон межує з Вагами, з чашами, законом яких є знак подушки Якова, на якій лежала потилиця голови до вух. Так саме знак Дана-Скорпіона смерть-життя є у стандарті Костянтина або черепі з схрещеними кістками. Хрест є емблемою джерела мір у формі Ієгови прямої лінії з визначенням 20612 , досконалого кола; відповідно, каїн був цим, як Ієгова, тому що у тексті сказано, що він був Ієгова. Але закріплення людини на цьому хресті було закріпленням $113:355$ до $6561:5153 \times 4 = 20612$. Далі, над головою розіп'ятого Ісуса Христа був розташований напис, перші букви кожного слова якого завжди вважалися символічними та були витлумачені та застосовані у якості монограм Ісуса Христа – а саме INRI, але ці букви розташовані на хресті, або кубічній формі джерела вимірів, якими вимірюються субстанції Землі, Повітря, Вогню та Води, або $INRI = 1152$. Ось вона – людина на хресті, або $113:355$ у сполученні з $6561:5153 \times 4 = 20612$. Це числа основи піраміди, як такі що походять від $113:355$ єврейського джерела; звідси – квадрат Адама, який є основою разом з центральним квадратом, більш широкого визначення розташування табору. Зігнемо INRI у коло і отримаємо 1152 , або коло останнього. Але Ісус помираючий (або Авель у союзі) користувався тими самими словами, які були потрібні для пояснення всього. Він каже – Eli, Eli, Lama Sabachthani Читаємо за їх величинами сили, у формі кола, як створеної з форми Адама і ми отримаємо $113-311; 345$, або Мойсей у пірамідальному колі Каїн-Адама; $710 =$ Голуб, або Йоні $710:2 = 355$ або $355-553$; і нарешті як детермінанта всього пі, де nun риба= 565 , або величина Ариста. (Все вище викладене) виливає світло на сцену перетворення на горі. Там були присутніми Петро та Яків, та Іоанн з Ісусом; або Іамі, Яків – Вода; Петро – Земля; Іоанн – Дух, Повітря; Ісус – Вогонь, Життя – всі разом INRI. Але дивіться, тут їх зустрічають Елі та Мойсей, або Eli і Lama, або 113 та 345 . І це

пояснює, що сцена перетворення була пов'язана з вище викладеною». Це кабалістичне читання розповідей з Євангелій, які до цього часу вважалися, як записи найбільш значні, найбільш містичні та величні, все ж про дійсні події життя Ісуса, мусить великою вагою впасти на деяких християн. Кожному чесному, відвертому віруючому, який проливав сльози шляхетних почуттів над подіями короткого суспільного життя Ісуса з Назарету, доведеться обрати один з двох шляхів, що перед ним після прочитаного: або його віра мусить зробити його недоступним до будь якого світла людських міркувань та очевидних фактів; або він мусить визнати, що втратив свого Спасителя. Той Єдиний, якого він до цього часу вважав єдиним втіленням на цій землі Єдиного Живого Бога у небесах, розчинився у повітрі на основі правильного читання та відповідно тлумачення самої «Біблії». Окрім того, тому, що за заявою самого Ієроніма, книга написана рукою Матфея, «виявляє матеріал не для навчання, а для руйнації» (Церкви та людського християнства, та лише їх), то яку істину можна очікувати від його відомої «Вульгати»? Людські таємниці, створені поколіннями церковників, схильних до створення релігії власного походження замість божественного Одкровення; і що це було саме так, підтверджено прелатом Латинської Церкви. Святий Григорій Назіанзен писав своєму другові Святому Ієроніму наступне: «Ніщо не робить такого сильного впливу на людей, як багатослів'я, чим менше вони розуміють, тим більше вони захоплюються... Наші отці та доктори часто казали не те, що думали, а те, що обставини примушували їх казати». Хто у такому випадку з цих двох – духовенство або окультисти та теософи – є більш небезпечними? Чи ті, хто бажає нав'язати світові Спасителя, ними самими змодельованого Бога з людськими вадами, який від того, звісно не є досконалою божественною Істотою; або інші, які кажуть: Ісус з Назарету був Посвячений, свята, велика та шляхетна особистість, та все ж, людська, хоча істинно – «Син Божий»? Якщо вже Людству потрібно сприйняти так звану надприродну Релігію, то значно логічнішою окультисту та психологу здається прозора алегорія, надана про Ісуса гностиками. Вони як окультисти у голові яких стояли Посвячені, відрізнялися лише викладенням та символами а не по суті. Що кажуть офіти, назареї та інші «єретики»? Софія «Небесна Діва» була переконана у необхідності послати Христоса, власну еманацию, на допомогу людству, якому Ільда-Баоф (Ієгова євреїв) та його шестеро Синів Матерії (нижчі земні Ангели) закривають божественне світло. Тому Христос досконалий «поєднаний з Софією (божественною мудрістю) зійшов через семеро планетних областей, приймаючи у кожній з них відповідну форму... (і) увійшов у людину Ісуса в момент його хрещення у Йордані. З цього часу Ісус почав творити дива; до цього він не знав про свою місію». Ільда-Баоф відчув, що Христос готує кінець його царству Матерії, тому збудив проти Христа Євреїв, свій власний народ і Ісус був страчений. Коли Ісус був на Хресті, Христос та Софія залишили Його тіло та повернулися у Свою сферу. Матеріальне тіло Ісуса було віддано землі, але Він Сам Внутрішня Людина був втілений у тіло з ефіру. «З того часу коли він був складений лише з душі та духу... Протягом свого вісімнадцяти-місячного перебування на землі після воскресіння, він отримав від Софії те досконале знання, той істинний Гнозис, який він повідомив тій малій частині Апостолів, які були здатні сприйняти його». («The Gnosis and their Remains». Кінг. 100-101).

Вищенаведене – явно східного походження: це чисто Езотерична Доктрина за виключенням імен та алегорій. Це більш або менш історія будь якого Адепта, який отримує Посвячення. Хрещення у Йордані є Обряд Посвячення, кінцеве очищення, чи то у священній пагоді, водоймищі, річці, або храмовому озері у Єгипті або Мексиці. Досконалий Христос та Софія – Божественна Мудрість та Розум – входять до Адепта в момент обряду Посвячення за посередництвом передачі від Гуру до Чела, та залишають фізичне тіло у момент його смерті, щоби увійти до Нірманака, або астрального ЕГО Адепта. «Дух Будди (колективно) осіняє Бодхісатв власної Церкви, каже буддійський ритуал Ар'ясангха». Гностичне вчення проголошує: «Коли він (дух Христоса) візьме все Духовне, усе Світло (що існує в матерії) з імперії Ільда-Баофа, Спокута станеться і прийде кінець світу». Буддисти кажуть: «Коли Будда (Дух Церкви) почує, що час прийшов, він надішле Майтрею Будду - після

якого старий світ буде зруйнований». Те що сказано Кінгом у Василіді, може бути пристосованим до будь якого так званого новатора, буде він належати до буддійської або християнської Церкви. На думку Климента Олександрійського, гностики вчили дуже мало тому, що могло мати докір у їх містичних та трансцендентних поглядах. «У його очах останній (Василід) не був єретиком, тобто новатором, що до доктрин Католицької Церкви, а лише теософом-мислителем, який намагався відтворити старі істини новими формулами». Була Таємна Доктрина, викладена Ісусом; а «секретність» у ті дні означала Секрети, або Таємниці Посвячення – всі вони були або відкинуті або скалічені Церквою. У «*Homilies*» Климента ми читаємо: «І Петро сказав: «Ми пам'ятаємо, як наш Господь та Вчитель сказав «Охороняйте таємниці для мене та синів дому мого». Тому пояснював він своїм учням Таємниці Царства Небесного, особисто».

ВІДДІЛ 19

СВЯТИЙ КИПРІАН АНТІОХІЙСЬКИЙ

Еони (зіркові Духи) – еманції з Невідомого гностиків та тотожні до Дхіані-Коганів Езотеричної Доктрини та їх Плерома були перетворені на Архангелів та «Духів Присутності» Грецької та Латинської Церкви, їх прототипи втратили власне значення. Плерому почали називати «Небесним Воїнством», і тому стару назву довелося ототожнити з Сатаною та його «Воїнством». У кожную епоху сила була правом, і Історія сповнена контрастів. Манеса, його послідовники називали «Параклетом». Він був окультистом, але завдяки турботам Церкви став чаклуном, тому довелося відшукати рівного йому для протиставлення. Таким ми визнаємо Св. Кипріяна Антиохійського, само-визнаного, якщо не справжнього «чорного мага», як здається якого Церква – у нагороду за його покайняння та покору – надалі підняла у високий сан святого та єпископа. Того, що історія про нього знає, не багато, і воно за більшістю засноване на його власних зізнаннях, за правдивість яких ручається, як нам каже Св. Григорій, імператриця Євдокія, Фотій та Свята Церква. Цей цікавий документ був знайдений Де Мірвілем у Ватикані, і був ним вперше перекладений на французьку мову, як він запевняє читача. Ми просимо його дозволу нам знову перекласти декілька сторінок, не заради каяття чаклуна, але заради вивчаючих Окультизм, які можуть таким чином порівняти методи древньої Магії (або як Церква її називає, Демонізм) з методами сучасної Теургії або Окультизма. Описані сцени мали місце у Антіохії біля середини третього віку, у 252 році нашої ери, каже перекладач. Це Зізнання було написане покайним чаклуном після його навернення, тому ми не дивуємося, що він надає так багато місця у власних жалісних скаргах що до свого Посвятителя «Сатани», або «Змія-Дракона», як він його називає. Існують і інші, більш сучасні приклади тієї самої характерної риси людської природи. Навернуті індуїсти, парси та інші «язичники» Індії схильні поносити релігію своїх предків за будь якої можливості. Ось це Зізнання: «О, ви всі, хто відкидає дійсні таїнства Христові, подивіться на мої сльози! Ви, хто зав'язли у ваших бісових справах, вчіться на моєму сумному прикладі, які марні їх (бісові) приманки... Я той Кирило, який дав з дитинства обітницю Аполлону та був рано посвячений у всі мистецтва дракона. Мені ще не було повних сімох років, як мене ввели вже до храму Міфрі; трьома роками потому батьки повезли мене до Афін для прийняття громадянства, мені так саме було дозволено потрапити у містерії Церери, так саме я став стражем Дракона у храмі Палас. Після цього на Горі Олімп, Троні Богів, як її називають, я так саме був посвячений у сенс та дійсне значення їх (Богів) речей та їх шумних проявів (*strapituum*). Саме там мене примусили побачити (*phantasies* або майя) ті дерева та ті всі трави, які творять такі дива за допомогою демонів, ... і я побачив їх танці, їх війни, їх пастки, їх ілюзії та різноманітності. Я почув як вони співають. І, нарешті, протягом сорока днів до ряду я бачив як фаланги Богів та Богинь посилають з Олімпу, наче вони Царі, духів щоби вони діяли як їх представники на землі, діяли у ім'я їх, між всіх народів. У той час я жив виключно фруктами, які

вживав лише після заходу сонця, семеро жерців-жертвників пояснили мені властивості цих фруктів. Коли мені виконалося п'ятнадцять років, мої батьки забажали, щоби я ознайомився не лише з тими законами природи, що до народження та розпаду тіл на землі, у повітрі та морях, а так саме і з усіма іншими силами, які прививає (insitas) їм Князь Світу для того, щоби протидіяти їх первісному та божественному складу. У двадцять років я відправився у Мемфіс, де потрапив до святилищ та був навчений всьому, що до відносин демонів (даймонів або духів) до земних справ, з їх відразою до деяких місць, та симпатією та пристрасстю до інших, про їх вигнання з деяких планет, про деякі цілі та закони, про їх впертість на перевагу темряви та супротив світлу. Там я взнав кількість Князів, що впали та те, що стається в людських тілах та душах, з якими вони мають відносини. Я взнав аналогію, яка існує між землетрусами та дощами, між рухом землі та рухом морів; я бачив духи Гігантів, скинутих у підземну темряву, імовірно вони підтримували землю, на вподобі до людей що несуть тягар на власних плечах. Коли мені було тридцять років я подорожував до Халдеї, щоби вивчити там дійсну силу повітря, яку деякі приписують вогню, а більш вчені – світлу. Мене навчили бачити, що планети у власній різноманітності так саме не схожі одна на другу як рослини на землі, і що зірки на вподобі до армій, шикуються у бойовому порядку. Я взнав халдейський поділ Ефіру на 365 частин, і так саме взнав, що кожний з демонів які ділять його між собою, наділений тією матеріальною силою, яка дозволяла йому виконувати накази Князя та керувати всіма рухами у ньому (Ефірі). Вони (халдеї) пояснили мені, яким чином ці Князі стали членами Ради Темряви, завжди у протидії до Ради Світла. Я познайомився з медіаторами (не з медіумами, як вважає де Мірвіль) і коли я побачив якими обітницями вони пов'язані то був вражений суттю їх клятв та обрядів. Повірте мені, я бачив Диявола, вірте мені я обіймав його, коли був ще молодим, і він вітав мене титулом нового Ямбресу, та заявляв при цьому, що я гідний свого служіння. Він обіцяв мені постійну підтримку за життя та княжіння після смерті. Під його керівництвом я став доволі шанованим і він віддав у моє розпорядження фалангу демонів і коли я прощався з ним, він вигукнув: «Сміливіше! Добрих успіхів тобі чудовий Кипріан!» - при цьому він піднявся з свого трону та провів мене до дверей, що викликало захоплення присутніх». Пішовши від свого халдейського Посвятителя, майбутній чаклун та святий відправився до Антіохії. Його розповідь про «беззаконня» та розкаяння після цього, тривала, але ми її скоротимо. Він став «завершеним магом», оточений сонмом учнів та «кандидатів на володіння небезпечним мистецтвом». Він показує самого себе таким, що роздає напої кохання та торгує смертоносними амулетами, «щоби позбавити молодих дружин він підстаркуватих чоловіків та зваблювати християнських дів». На нещастя, сам Кипріан не стояв вище за любов. Він закохався у прекрасну Юстину, навернену дівчину, після того як йому не вдалося примусити її розділити пристрассть розпусника на ім'я Аглаїд. Його «демони не допомогли», розповідає він, і він у них розчарувався. Це розчарування призвело до сварки з Ієрофантом, якого він вперто ототожнює з Демоном; за цією сваркою відбувся турнір між останнім та декількома християнськими наверненими у якому зрозуміло, «Злий Дух» був принижений. На кінець чаклун був охрещений та позбавлений свого ворога. Поклавши до ніг Анфімеса єпископа Антіохії всі власні книжки по Магії, він став святим, разом з прекрасною Юстиною, яка його навернула; обидва винесли мучеництво у часи імператора Діоклеціана і обидва поховані рядом у Римі у Базиліці Св.Іоанна Латеранського біля Бабтистерію.

ВІДДІЛ 20

СХІДНА ГУПТА ВІД'Я ТА КАБАЛА

Ми наразі повертаємося до розгляду суттєвої тотожності між східною Гупта Від'єю та Кабалою, як системами, і у той самий час мусимо показати розбіжності у їх філософській інтерпретації з часу середніх віків. Потрібно визнати, що погляди кабалістів – тих вивчаючих

єврейську «Кабалу» які мало знають, або взагалі будь що знають про будь яку Езотеричну літературу або її вчення – такі різноманітні у своїх синтезуючих висновках про природу таємниць, викладених навіть у одному «Зогарі», та так саме далекі від істини, як далекі від неї висловлення самої точної Науки. На вподоби до середньовічних розенкрейцерів та алхіміків – таких як абат Тритемій, Джон Рейхлін, Агрипа, Парацельс, Роберт Флуд, Філалет тощо – якими вони клянуться, континентальні окультисти бачать джерело мудрості лише у єврейській «Кабалі», вони у ній знаходять сокровенне вчення майже про всі таємниці Природи – метафізичні та божественні – деякі з них, наприклад Рейхлін, додають до них таємниці християнської «Біблії». Для них «Зогар» є Езотеричною скарбницею всіх таємниць християнського Євангелія, а «Сефер Ієцера» - це світло, що світить у кожній темряві, та утримує ключі до всіх таємниць Природи. Чи багато хто з сучасних дослідників, послідовників середньорічних кабалістів мають уявлення про дійсне значення символії обраних ними Вчителів – це питання інше. Більшість з них, імовірно навіть не думали, що Езотерична мова алхіміків, була їх власною мовою і, що вона була маскуванням, проти небезпек часу, у який вони жили, а не мова Містерій, якою користувалися язичницькі Посвячені, та яку алхіміки знову перекладали та ще раз маскували.

І справа наразі має такий вигляд: тому що старі алхіміки не залишили ключів до власних писань, то останні стали таємницею у середині ще більшої таємниці. «Кабала» наразі тлумачиться та перевіряється лише під світлом пролитим на неї середньовічними містичками, а вони з причини нав'язаної Христології, були примушені накладати богословську догматичну маску на кожне древнє вчення; як результат, кожний містик з числа європейських та американських кабалістів тлумачить древні символи лише притаманним йому чином та відсилає опонентів до розенкрейцерів та алхіміків на три, чотири сторіччя назад. Містична християнська догма є тим центральним Мальстромом, який поглинає кожний язичницький символ, і Християнство – Анти-Гностичне Християнство, сучасна реторта, яка замінила перегінний куб алхіміків – продистільовувала до невпізнанності «Кабалу» тобто єврейський «Зогар» та інші містичні праці рабинів. І наразі це дійшло до наступного: дослідник, який цікавиться Сокровенними Науками, мусить повірити, що увесь цикл символічного «Ветхого Деньмі», кожний волос чудової бороди Макропросопуса має відношення лише до історії земного життя Ісуса з Назарету! І нам кажуть, «Кабала» «спочатку була викладена обраному гурту Ангелів» самим Іеговою, який, треба вважати – від скромності, подав себе у ній лише третім Сефіротом та на додаток жіночим. Скільки кабалістів, стільки і тлумачень. Деякі вірять – можливо з більшим правом ніж інші – що сутність «Кабали» представляє собою ту основу, на якій побудоване Масонство тому, що сучасне Масонство беззаперечно є смутним та туманним відображенням первісного Окултного Масонства, вчення тих божественних Масонів, які запровадили Містерії доісторичних та допотопних Храмів Посвячення, збудованих дійсно надлюдськими Будівельниками. Інші заявляють, що вчення викладені у «Зогарі», мають відношення лише до земних та світських таємниць, не більше торкаються метафізичних міркувань – таких як про душу, або життя після смерті – ніж Мойсееві книги. І ще інші – і вони є дійсними, справжніми кабалістами, які отримали настанови від посвячених єврейських рабинів – стверджують, що якщо двоє найбільш вчених кабаліста середньовіччя, Джон Рейхлін та Парацельс розійшлися у власних віросповіданнях – перший був батьком Реформації, другий – римським католиком, хоча би і зовні – то «Зогар» не може містити у собі багато християнського вчення або догм, так або інакше. Іншими словами вони заявляють, що мова чисел кабалістичних праць, вчить вселенській істині, а не будь якій одній Релігії. Ті, хто зробив це повідомлення, цілком праві коли кажуть, що мова Містерій, застосована у «Зогарі» та у іншій кабалістичній літературі, була колись, у часи невимірної давнини, загальною мовою Людства. Але вони не праві, коли до цього факту додають недолугу теорію, що мова ця була створена євреями або, що вона складала первісну їх

власність, від кого всі народи запозичили її. Вони не праві тому, що хоча «Зогар» (ZHR), «Книга Дивовижного» рабина Симеона Бен Йохая істинно почала власне існування від нього – його син, рабин Єлезар разом з своїм секретарем Абба зібрав у єдине кабалістичні вчення свого батька у працю під назвою «Зогар» - ці вчення не були рабина Симеона, як це показує Гупта Від'я. Вони такі самі древні, як єврейський народ, та ще більш стародавні. Іншими словами, всі ті писання що наразі у застосуванні під назвою «Зогар» рабина Симеона, приблизно такі справжні, якими стали єгипетські синхронічні таблиці після їх обробки Євсевієм, або «Послання» Св.Павла після їх перегляду та виправлення «Святою Церквою».

Давайте поглянемо ретроспективно на історію та пригоди того самого «Зогара», як ми знаємо про це з переказів та документів, які заслуговують довіри. Нам немає необхідності зупинятися, щоби обговорювати, чи було це написаним у першому сторіччі до нашої ери, або у першому нашої. Для нас достатньо знати, що у всі часи між євреями існувала кабалістична література; хоча історично це можна відстежити лише від часів Полону, все ж від «Біблії» впритул до «Талмуда» документи цієї літератури завжди писалися на свого роду мові Містерій і фактично були серією символічних записів, які євреї писали у єгипетських та халдейських Святилищах та пристосовували їх до власної національної історії. Те що ми стверджуємо – і це не заперечується жодним кабалістом, є тим, що хоча кабалістичне вчення пройшло усно через віки впритул до пізніших до-християнських танаїмів, і хоча Давид і Соломон могли бути великими Адептами у ньому, як це стверджують, все ж ніхто з днів Симеона Бен Йохая не наважився його записати. Швидше кажучи, вчення яке ми маємо у кабалістичній літературі, раніше першого віку сучасної ери ніколи не записувалося. Це наводить на наступні роздуми: не дивлячись на те, що в Індії ми маємо «Веди» та брамінську літературу, написані та опубліковані за віки до християнської ери – самі сходознавці вимушені визнати пару тисячоріч древності за древнішими рукописами; не дивлячись на те, найбільш значні алегорії «Книги Буття» знайдені записаними на вавилонських глиняних табличках за віки до Різдва Христового; не дивлячись на те, що єгипетські саркофаги щорічно приносять докази походження доктрин, запозичених євреями – все ж, Монотеїзм євреїв піднесений та поставлений на протипаузу та докір всім язичницьким народам, і так зване Християнське Одкровення поставлене вище за всі інші, як сонце над вуличними ліхтарями. Та все ж, чудово відомо, що будь який рукопис, чи то кабалістичний, чи християнський, що дійшов до нашого покоління не був написаний раніше за перші віки нашої ери, у той час коли так не можна сказати про єгипетські папіруси або халдейські таблички, або навіть про деякі вчення Сходу.

Але обмежимо наше дослідження «Кабалою» і, головним чином «Зогаром», який так саме називається «Міндраш». Про цю книгу, чий вчення були опубліковані між 70 та 110 роками нашої ери, відомо що вона була загублена і зміст її був розкиданий по ряду інших рукописів до тринадцятого сторіччя. Думка, що вона була твором Мозеса де Леона з Валадоліда в Іспанії, який видав її за літературну підробку Симеона Бен Йохая смішна, та була швидко відкинута Мунком, не дивлячись на те, що він звертає увагу на неодноразові сучасні вставки у «Зогарі». У той самий час більше ніж безсумнівно, що сучасна «Книга Зогар» була написана Мозесом де Леоном і надалі внаслідок обробки є більш християнською за кольором, ніж численні чисто християнські книги. Мунк пояснює причину цього, та зазначає, що автор користувався древніми документами, між яких були «Мідрашими», або збірки традицій та біблійних тлумачень, яких наразі у нас немає. У якості доказу, що знання Езотеричної системи, викладене у «Зогарі», прийшло до євреїв, насправді запізно – у будь якому випадку лише коли вони так її забули, що новації та додатки зроблені де Леоном, не викликали жодної критики та були вдячно сприйняті – Мунк цитує Толука, єврейського авторитета, та наводить наступне: Хайя Гаон, який помер у 1038 році, та як ми знаємо є першим авторитетом, який розробив (та вдосконалив) теорію Сефіротів; і він дав їм імена, які ми знову

бачимо між кабалістичних імен, застосованих доктором Джелінеком. Мозес Бен Шем-Тоб де Леон, у якого був щільний зв'язок з сирійськими та халдейськими християнськими вченими, міг від останніх отримати знання з деяких гностичних джерел.

Знову таки, «Сефер Ієцера» («Книга Творіння») – хоча і приписується Аврааму і доволі древня за власним змістом – вперше згадується в одинадцятому сторіччі Ієхудою Хо Леві (Хазарі). І ці дві книги «Зогар» та «Ієцера», є джерелом для всіх кабалістичних праць. І далі подивимося, наскільки єврейському священному канону можна довіряти. Слово «Кабала» походить від кореня «отримувати» та має значення тотожне до санскритського «Смріті» («отримувати за переказом») – це система усного вчення, яке переходить від одного покоління жерців до другого так саме як це було з книгами брамінів до того як вони були втілені у рукописах. Кабалістичні доктрини прийшли до євреїв від халдеїв, і якщо Мойсей знав першу загальну мову Посвячених, як знав її кожний єгипетський жрець та був ознайомлений з числовою системою, на якій вона була заснована, то він міг написати – і ми кажемо що він написав «Книгу Буття» та інші «звитки». Ці п'ятеро книг розповсюджені під назвою «П'ятикнижжя» у той самий час не є оригінальними записами Мойсея. Так саме вони не були написані древніми єврейськими квадратними буквами, і навіть не письменами самаритян, бо обидва ці алфавіти мають відношення до більш пізнього часу, ніж часи Мойсея; і єврейської мови – якою вона відома наразі – не існувало у ті дні великого законодавця, ні як мови, ні як абетки.

Тому що жодне ствердження яке міститься у записах Таємної Доктрини Сходу, не розглядається світом цілком, як не маюче жодної цінності і тому, що для того, щоби читач зрозумів та переконався, доводиться наводити знайомі йому імена та користуватися аргументами та доказами документів відомих всім, то нижче наведені факти, можливо доведуть, що наші ствердження засновані не лише на Окултних Записах:

1. Видатний сходознавець та вчений Клапрот рішуче заперечував древність так званого єврейського алфавіту тому, що квадратні букви якими написані біблійні рукописи та які ми застосовуємо у друку, імовірно мають походження від пальмірського письма або будь якого іншого семітичного алфавіту, тому єврейська «Біблія» просто написана халдейськими фонографами єврейських слів. Покійний Кінілі доречно сказав, що євреї та християни покладаються на «фонограф мертвої та майже невідомої мови, такої мало зрозумілої як і клинописні букви на горах Асирії».

2. Спроби відстежити єврейські квадратні букви назад у часі Єздру (458 р. до Р.Х.) не мали успіху.

3. Запевняють, що євреї взяли свою абетку від вавилонян під час свого полону. Але є вчені, які відносять назад наразі відомі квадратні єврейські букви далі за другу половину четвертого сторіччя нашої ери. «Єврейська Біблія – це те саме, що і Гомер надрукований англійськими буквами, або праці Шекспіра, викладені фонографічно мовою брамінів» («Book of God»).

4. Справжня єврейська мова Мойсея була втрачена після сімдесятирічного полону, коли ізраїльтяни принесли назад з собою халдейську мову, додавши її до своєї власної, до того це поєднання перетворилося у діалектичний різновид халдейської мови, єврейська мова лише злегка відтінила її і з того часу перестала бути розмовною.

Що стосується нашого ствердження, що сучасний «Старий Заповіт» не містить у собі дійсних Книг Мойсея, то це доводиться наступними фактами, що:

1. Самаритяни відкинули єврейські канонічні книги та їх «Закон Мойсея». Вони не бажають мати ні «Псалтир» Давида, ні пророків, ні «Талмуд», ні «Мішну» - нічого, окрім справжніх Книг Мойсея у іншому варіанті. Вони кажуть, що Книги Мойсея та Іошуа викривлені талмудистами.

2. «Чорні євреї» з Кохіну, південної Індії – які нічого не знають ні про вавилонський полон, ні про десятеро загублених племен (останні видумка рабинів), що доводить імовірність, що ці євреї прийшли з Індії до 600 року до Різдва Христового – мають власні Книги Мойсея, які вони нікому не покажуть. І ці Книги та Закони значно відрізняються від сучасних. Також вони написані не квадратними єврейськими буквами (наполовину халдейськими та пальмірськими), але архаїчними буквами, як нас один з них запевняв – буквами, невідомими нікому, за виключенням їх самих та невеликої кількості самаритян.

3. Кримські євреї – караїми, які називають себе потомками відомих дітей Ізраїлю, тобто садукєїв – відкидають «Тору» та «П'ятикнижжя» синагоги, відкидають єврейський саббат, не бажають мати а ні Книг Пророків, а ні «Псалтир» - нічого окрім своїх власних Книг Мойсея і тих, які вони називають єдиним справжнім Законом.

З цього ясно, що «Кабала» євреїв – це лише викривлена луна Таємної Доктрини халдеїв і, що справжня «Кабала» міститься лише у халдейській «Книзі Чисел», яка наразі у розпорядженні декількох перських суфій. У кожного народу древності були свої перекази, засновані на традиціях арійської Таємної Доктрини, і кожний народ впритул до нашого часу вказує на Мудреця з власного племені, який отримав первісне одкровення від більш або менш божественної Істоти та записав його за її наказом. Так це було у євреїв, так саме як і у всіх інших. Вони отримали власну Окультну Космогонію та Закони від свого Посвяченого, Мойсея і на цей час вони їх цілком викривили.

Аді є родовою назвою у нашій Доктрині для всіх перших людей тобто перших рас у кожній з сімох зон, які розмовляли – звідси імовірно виник «Ад-ам». І таким першим людям кожного народу приписується викладання божественних таємниць творіння. Так, сабеяни (відповідно до переказів, збережених у працях суфій) кажуть, що коли «Третя Перша Людина» пішла з країни, що межує з Індією, у Вавилон, їй було дано дерево, потім друге та третє дерево, на листі яких була написана історія всіх рас; «Третя Перша Людина» означає належність людини до Третьої Корінної Раси, та все ж сабеяни звать її Адамом. Араби Верхнього Єгипту і магометани загалом, зберігають традицію, що ангел Азиз-ель приносить послання від Слова Мудрості Бога Адаму кожний раз, коли він знову народжується; суфії це пояснюють та додають що ця книга дається кожному Селі-Аллаху («Обраному Богом») для його мудреців. Розповідь кабалістів, а саме: що книга яку Адаму дали до його Падіння, книга сповнена знаків таємниць та подій, які або вже сталися, тривають, або мусять відбутися, була вилучена ангелом Разіалем після Падіння Адама, потім була знову повернута йому, щоби люди не залишилися без її мудрості та настанов; що ця книга була передана Адамом Сету, який передав її Єноху, а останній Аврааму, та так далі послідовно мудрому кожного покоління – має відношення до всіх народів, а не лише євреїв. Бо Бероз розповідає у свою чергу, що Ксизутр залишив книгу, написану за наказом свого божества, яка далі була закопана у Зіпарі, або Сипарі, Місті Сонця, у Ба-бел-он-я і після цього була викопаною у храмі Бела; саме з цієї книги Бероз взяв історію допотопних династій Богів та Героїв. Аеліан (у «Німроді») розповідає про Яструба (емблема Сонця) який у дні початку приніс єгиптянам книгу що містила мудрість їх релігії. «Сам-Сам» сабеян є своєрідною «Кабалою», як і арійський «Зем-Зем» («Колодязь Мудрості»). Нам повідомив один вчений кабаліст, що Сейфарт стверджує, що древня єгипетська мова була лише діалектом древньої єврейської семітичної мови; і він це доводить, як вважає наш кореспондент, тим, що надсилає йому «біля 500 слів спільних» у обох мовах. На нашу думку це мало що

доводить. Це лише свідчить, що ці два народи віками жили разом і, що до того як пристосувати халдейську мову для власної фонетичної, євреї вже прийняли стару коптську або єгипетську. Священні Писання Ізраїля черпали свою сокровенну мудрість з первісної Релігії Мудрості, яка була джерелом для інших Священних Писань, але вона була деградована вживанням її до предметів та таємниць цієї Землі, замість того, щоби застосовувати її до таємниць вищих та завжди присутніх, хоча і невидимих сфер. Їх національна історія, якщо вони можуть претендувати на неї до повернення з вавилонського полону, не може бути віднесена на жоден день до появи Мойсея. Мова Авраама – якщо про Зеруана (Сатурна, емблеми часу – «Сар», «Сарос», «цикл») можна сказати що він має будь яку мову – не була єврейською, але халдейською, можливо арабською, а ще більш імовірно – якийсь древнє-індійський діалект. Це підтверджується численними доказами, деякі ми наводимо тут; і якщо, істинно, щоби догодити впертим віруючим у біблійну хронологію, ми не скалічимо роки нашої земної кулі на Прокрустовому ложі у 7000 років, то стає очевидним, що єврейська мова не може бути названа древньою лише тому, що на ній розмовляв Адам у Саду Едема. Бунзен пише у «Egypt's Plase in Universal History», що в «Халдейському племені, безпосередньо зв'язаному з Авраамом, ми бачимо згадки про дати, які були викривлені та не правильно зрозумілі як генеалогії одного лише людства або числа епох. Згадки Авраама йдуть що найменше на три тисячоріччя за дідом Іакова».

«Біблія» євреїв завжди була Езотеричною Книгою за власним прихованим значенням, але це значення не залишилося без змін протягом всього часу від днів Мойсея. За відсутності достатнього місця, яке ми можемо надати для цієї теми, буде безкорисно робити спробу викласти будь що схоже на історію коливань долі так званого «П'ятикнижжя», окрім того ця історія доволі добре відома, щоби обговорювати подробиці. Щоби не представляла собою «Книга творіння» Мойсея – з «Книги Буття» впритул до Пророків – сучасне «П'ятикнижжя» не те саме. Достатньо почитати критику Еразма або навіть Ісака Ньютона, щоби стало ясно, що єврейські Священні Писання підроблялися та перероблялися, були загублені та знову написані дюжину разів ще до днів Єздри. Цей самий Єзра, одного чудового дня може опинитися Азаром, халдейським жерцем Вогню та Сонячного Бога, ренегатом, який внаслідок свого бажання стати правителем та щоби створити етнархію – відновив старі, загублені єврейські Книги на власний розсуд. Не важко для гарного знавця систем езотеричних чисел або Симвології зібрати разом події з випадково збережених різними племенами книг та побудувати з них доволі гармонійну розповідь про творіння та розвиток юдейського племені. Але за власним езотеричним значенням від «Буття» до останнього слова «Другого-закону» Біблія представляє собою символічне оповідання про статі та є апофеозом Фалізму під астрономічними та фізіологічними уособленнями. Її узгодженість, все ж, уявна, і у цій «Книзі від Бога» проглядається людська рука. Тому Царі Едома дискутують про «Книгу Буття» ще до того, як жоден цар Ізраїлю ще не царював. Мойсей відмічає власну смерть а Аарон помирає двічі та похований у двох різних місцях, вже не будемо про інші дрібниці. Бо для кабаліста вони дійсно дрібниці тому, що він знає, що всі ці події не є історією, а є одягом для схову різних фізіологічних особливостей; але для відвертого християнина, який сприймає всі ці «затемнені висловлення» у добрій вірі – це значить багато. Соломон цілком може розглядатися масонами як міф тому, що вони на цьому нічого не втрачають, бо всі їх таємниці кабалістичні та алегоричні, – у будь якому випадку для тих небагатьох, хто їх розуміє. Все ж, для християнина втратити Соломона, сина Давида, з потомства якого начеб-то народився Ісус, це дійсно втрата. Але на яких засадах кабалісти стверджують велику древність єврейських текстів біблійних згорток, які наразі є у вчених, це зовсім не зрозуміло. Бо безсумнівно, це історичний факт, заснований на зізнанні як самих євреїв, так і християн, що: «Тому, що Священні Писання загинули у полоні Навуходоносора, то Єзра, левіт, священник, у часи Артаксеркса, царя персидського, у стані

натхнення та пророцьких можливостей, відродив знову всі древні Священні Писання». Потрібно мати сильну віру у «Єздру» і особливо у його порядність, щоби приймати наразі існуючі екземпляри за оригінальні Книги Мойсея; бо: «Припустимо, що копії, вірніше фонографи, зроблені Хількією та Єздрую та різними анонімними редакторами, дійсно були точними та оригінальними, але все ж, вони мусили бути цілком знищені Антіохом, і ті версії «Старого Заповіту» які існують наразі, імовірно написані Юдою або якимось невідомим, імовірно з греків, з числа сімох десятків, значно пізніше за появу та смерть Ісуса». («Book of God» с.408). Тому «Біблія», якою вона є наразі (тобто єврейські тексти), власною точністю та автентичністю залежить від «Септуагінту»; а він, нам знову кажуть, був написаний дивним чином цими сімома десятками грецькою мовою, і тому, що оригінал був загублений з того часу, то наші тексти були знову перекладені з тієї мови на єврейську. Але у цьому порочному колі доказів ми ще раз змушені покласти на чесність двох євреїв – Йосипа та Філона з Олександрії – тому, що ці два історики були єдиними свідками, що Септуагінт був написаний за таких обставин, які повідомляються. Та все ж, це саме такі обставини, які важко сприйняти на віру. Бо, що Йосип нам розповідає? Він каже, що Птолемей Філадельф, коли забажав прочитати єврейський закон грецькою, написав Єлізару, перво-священнику євреїв та попросив прислати до нього по шестеро представників від кожного з дванадцяти племен, які мусили для нього зробити переклад. Далі йде істино дивне оповідання про цих 72 з 12 племен Ізраїлю, які ізолювані на острові завершили переклад саме за сімдесят два дні та тощо. Все це не викликало би причин мати сумніви що до правдивості цього оповідання, якби у ньому не грали роль «десятеро загублених племен». Як могли ці племена, загублені між 700 та 900 роками до Різдва Христового, надіслати кожне по шестеро представників пізніше за декілька віків, щоби задовольнити Птолемея і після цього одразу зникнути за обрієм? Диво, істинно! Та все ж, очікують, що ми будемо розглядати такі документи як «Септуагінт», такими що містять безпосереднє божественне одкровення: Документи спочатку написані на мові, про яку наразі ніхто нічого не знає; написані авторами які практично є міфічними та у часи про які ніхто не має будь якої здогадки; документи, від оригінальних екземплярів яких не залишилося жодного клаптика. І все ж, люди вперто говорять про древню єврейську мову, неначе у світі існує людина, яка знає хоча би одне слово з неї. У дійсності єврейська мова була так мало відома, що Септуагінт та «Новий Заповіт» прийшлося писати на язичницькій мові (грецькій) і жодних інших причин з цього приводу не було подано, ніж та яку наводить Хатчинсон, а саме, що Святий Дух забажав написати Новий Заповіт грецькою мовою. Єврейську мову вважають дуже древньою, та все ж, на пам'ятниках древності її немає, навіть у Халдеї. Посеред великої кількості написів на руїнах цієї країни: «Не було знайдено жодної єврейсько-халдейською мовою або буквами; так саме не були знайдені оригінальні медалі або геми з цими буквами, які можна було би віднести хоча би до часів Ісуса». Оригінальна «Книга Даниїла» написана на діалекті, суміші єврейської з арамейською; це навіть не халдейська мова, за виключенням декількох віршів, доданих пізніше. На думку Джонса та інших сходознавців, самими древніми мовами, які можна знайти у Персії, є халдейська та санскрит, і в них немає слідів «єврейської». Було би дивним, як би такі сліди знайшлися тому, що відома філологам єврейська мова не знайдена раніше за 500 років до Різдва Хрестова. Таким чином, у той час коли справжні єврейські письмена якщо і не зовсім загублені, то все ж, не менше безнадійно перероблені – «Один лише перегляд алфавіту свідчить, що він був пристосований та йому були надані регулярні форми, до того характерні ознаки деяких букв були деформовані, щоби зробити їх більш прямокутними та одно-образними» - так, що ніхто окрім посвячених рабинів Самарії або «джайн» не зміг би їх прочитати, а нова система мазоретських крапок перетворила їх на таємницю сфінкса для всіх. Пунктуація наразі існує скрізь на всіх більш пізніших рукописах, і за її посередництвом можна зробити з тексту що завгодно; єврейський вчений може надати тексту будь яке тлумачення, яке забажає.

Що до ствердження, зробленого кабалістами, що у древності існувала одна мова та одне знання, то це ствердження є і нашим так саме, і воно цілком правильне. Але для ясності слід додати, що як це знання так і мова завжди були езотеричними з того часу, коли занурилася у море Атлантида. Міф про Вавилонську Вежу має відношення до цієї вимушеної таємничості. Людей, що впали у гріх не розглядали більше такими, що гідні довіри для отримання такого знання і замість того щоби бути загальним, воно стало обмеженим для невеликого кола. Таким чином, коли «єдині вуста» - або мова Містерій – були поступово відмовлені нащадкам, всі народи стали відповідно обмежені власною національною мовою і, забувши первісну мову Мудрості, вони констатували, що Володар – один з головних Володарів або Ієрофантів Містерій Іава Алейма – змішав мови по всій землі так, що грішники більше не розуміли мови один одного. Але Посвячені залишилися у кожній країні та народі, і у ізраїльтян, як і у інших народів, були свої вчені Адепти. Одним з ключів до цього Універсального Знання є чисто геометрична та числова система, тому, що алфавіт кожної великої нації володіє числовими величинами для кожної букви, і окрім того системою перестановки складів та синонімів, що доведена до досконалого стану в індійських окультних методах, і чого немає у євреїв. Ця єдина система містить елементи Геометрії та Обчислення та була використана євреями з метою приховати власне Езотеричне віровчення під маскою національної монотеїстичної Релігії. Останніми, хто знав цю систему досконало, були вчені та «атеїстичні» садукей, великі вороги претензій фарисеїв та їх плутаних концепцій, принесених з Вавилону. Так, садукей ілюзійністи, які стверджували, що Душа, Ангели та всі інші Істоти є ілюзією, тому що вони – тимчасові, показали тим самим, що вони разом з Східним Езотеризмом. І тому, що вони відкинули всі книги та Священні Писання, за виключенням Закону Мойсея, то останній імовірно значно відрізнявся від наразі існуючого. Все вище наведене до наших кабалістів. Якими би гарними вченими деякі з них не були, все ж вони не праві у тому, що повісили арфи власної віри на вербах талмудових хащ – на єврейських згортках, незалежно від того, написані вони квадратними або з пунктуацією буквами, чи містяться вони у публічних бібліотеках, музеях, або навіть у колекціях палеографів. У всьому світі не залишилося і половини дюжини копій від дійсних оригінальних Мойсеевих єврейських згорток. А ті, хто володіють ними, у жодному випадку не дозволять їх дослідити, як це ми сказали декількома сторінками раніше. Як, за таких умов, може будь який кабаліст стверджувати пріоритет єврейського Езотеризму, та казати, як це робить один з наших кореспондентів, що «єврейська мова дійшла до наших днів з значно більш віддаленої давнини, ніж будь яка з них (єгипетська або навіть санскритська!) і що вона була джерелом та ближче до первісного джерела ніж будь який з них»? Як каже наш кореспондент: «З кожним днем я все більше переконуюся що у дуже древні часи існувала могутня цивілізація з величезними знаннями у якій була спільна мова по всій землі, сутність якої можна відновити за допомогою наразі існуючих фрагментів». Так дійсно, існувала могутня цивілізація і ще значно більш могутня сокровенна вченість та знання, розміри яких не можуть бути відкриті лише Геометрією та «Кабалою», бо до величезних дверей входу існують семеро ключів, і один або два ключі не відкриють цих дверей достатньо, щоби встигнути кинути погляд на те що за ними.

Кожний вчений мусить знати, що існують дві чітко відмінні школи, ясно визначені у єврейських Священних Писаннях. Одна з прихильників Елохімів, друга Ієгови. Відповідно приналежні до цих шкіл частини так з'єднані та змішані більш пізнішими руками, що часто всі зовнішні характеристики виявляються загубленими. Все ж, відомо, що ці дві школи були антагоністичними, що одна викладала езотеричні, а друга екзотеричні, або теологічні доктрини; що одні – елохісти – були Провидцями (Рох), у той час коли другі – ієговісти – були Пророками (Набхі), і що останні – які пізніше стали рабинами – зазвичай лише номінально вважалися за пророків з причини офіційного їх статуту, так саме як римських пап називають безгрішними та

натхненним намісниками Бога. І ще, що елохісти під словом «Елохіми» бачили «сили», та ототожнювали своє Божество, так саме як у Таємній Доктрині, з Природою; у той час коли ієговісти зробили з Ієгови особистого Бога зовні і застосовували цей термін просто як фалічний символ – до того деякі з них таємно не вірили навіть у метафізичну абстрактну природу та синтезували все до земного застосування. Нарешті елохісти зробили з людини божественний втілений образ Елохімів, які еманували першими у всьому Творінні; а ієговісти показують її останньою, вінцем тваринного творіння, замість того, щоби вважати її головою всіх розумних істот на землі. (Це перевернуто деякими кабалістами, але це було викликано навмисно створеною плутаниною у текстах, особливо у перших чотирьох главах «Книги Буття»). Візьмемо «Зогар» та знайдемо опис, що до Ейн-Софа, західному або семітичному Парабрахману. Який уривок ще так близько підійшов би до ведантичного ідеалу, як не наступний: «Творіння (видимий Всесвіт) є одяг того, що не має ім'я, одяг зітканий з власної субстанції Божества». Між тим, що має назву Ейн або «ніщо», та Небесною Людиною, все ж існує Без-особиста Першопричина, про яку сказано: «До того як ТЕ надавало будь яку форму цьому світові, до того як ТЕ створювало будь яку форму, Те було одинаком, без форми або подоби до будь чого іншого. Хто у такому випадку може досягнути ТЕ, яким воно є до творіння, якщо воно без форми? Тому забороняється уявляти ТЕ будь якою формою, подобою або навіть священним ім'ям ТОГО, однією буквою, або навіть однією крапкою». Але наступна фраза очевидно є більш пізньою вставкою тому, що вона звертає увагу на цілковите протиріччя: «І до цього відносяться слова – «Ви не бачили будь якого образу у той день коли Господь вам говорив». Але це посилання на главу 4 «Другого закону», коли у главі 5 Бог згадується таким що розмовляє з народом, дуже незграбне. Жодне з імен Ієгови в «Біблії» не має відношення до Ейн-Софа або Без-особистої Першопричини (яка є Логос) «Кабали», а всі вони є Еманації. Там сказано: «Бо хоча для того, щоби відкритися нам, сокровенний усіма силами виявив Десять Еманацій (Сефіротів), названих формою Бога, формою Небесної Людини, все ж, з причини того, що навіть ця сяюча форма була занадто яскравою для нашого зору, йому довелося прийняти другу форму, або вдягти інший одяг який є Всесвітом. Тому Всесвіт, або видимий світ, є подальшим розширенням Божественної Субстанції і у «Кабалі» має назву «Одяг Бога». Це – доктрина всіх індуських «Пуран», особливо «Вішну Пурани». Вішну протинає увесь Всесвіт та є цим Всесвітом; Брама заходить до Світового Яйця, та виходить з нього як Всесвіт; при цьому Брама навіть помирає разом з ним, і залишається лише Брахман, без-особистий, вічний, ненароджений, невимовний. Ейн-Соф халдеїв і пізніше євреїв без сумнівів є копією Ведичного Божества, у той час коли «Небесний Адам», Макрокосм, який поєднує у собі сукупність істот і є ESSE видимого Всесвіту, має свій оригінал у Брамі «Пуран». У «Sod», «Таємниці Закону», можна впізнати вирази з стародавніх фрагментів Гупта Від'я, Таємного Знання. І не буде великим ризиком сказати, що навіть рабин, ознайомлений з власним спеціальним єврейським знанням, усвідомив би його секрети до кінця, якби додав до нього добре вивчені індуські філософії. Для прикладу звернемося до Станці 1 «Книги Дзіан».

«Зохар» так саме як і Таємна Доктрина визначає існування всесвітньої вічної Сутності, пасивної – тому що абсолютна – у всьому, що люди називають атрибутами. До-генетична, або до-космічна Триада – це чисто метафізична абстракція. Поняття про потрібну іпостась у єдиній Неосяжній Божественній Сутності є таким древнім, як і мова та думка. Хіран'ягарбха, Харі і Шанкара – Творець, Охоронець та Руйнівник – суть три проявлених атрибути її, які з'являються та зникають разом з Космосом; видимий Трикутник, так би мовити на площині завжди невидимого Кола. Це перша корінна думка Людства, це Піфагорів Трикутник який еманує з завжди прихованої Монади, або Центральної Точки. Про це пише Платон, і Плотін називає це древньою доктриною, на що Кудворт зазначає, що: «Тому що Орфей, Піфагор та Платон які всі стверджували Трійцю божественних іпостасей, беззаперечно взяли цю доктрину від єгиптян, то розумним буде мати

підозри, що єгиптяни вчинили так саме раніше за них». Єгиптяни безсумнівно взяли свою Трійцю від індусів. Правильно пише Уільсон: «Все ж, тому, що грецьке та єгипетське викладення значно більш переплутані та незадовільні ніж індуські, то ми бачимо в них доктрину у найбільш первісній, так саме і найбільш методичній формі». У такому випадку це і є значення: «Єдина Темрява наповнювала Безмежне Все, бо Батько, Матір та Син ще раз було Одним». Простір був та є завжди, як він є між Мануантарами. Всесвіт у своєму до-космічному стані ще раз був однорідним та єдиним – по за власних аспектів. Це було кабалістичне, а наразі – християнське вчення. Як постійно нагадується у «Зогарі», Безмежна Єдність, або Ейн-Соф, завжди розташоване за межами людської думки та осягнення і у «Сефер Ієцері» ми бачимо Дух Божий – Логос, але не саме Божество – названий Єдиним. «Єдиний Дух Бога Живого ... який живе вічно. Голос, Дух (від Духа) та Слово це є Святий Дух» - і Четвірка. З цього Куба еманує увесь Космос. Таємна Доктрина пише: «Він покликаний до життя. Містичний Куб, у якому міститься Творча Ідея, Мантра яка з'являється (або артикульована мова – Вак (та святий Пуруш) обидва є випромінюванням первісної матерії) існують Вічно у Божественній Субстанції у латентному стані протягом Пралаї». І у «Сефер Ієцері», коли ці Троє у Одному мусять бути покликані до буття – проявом Шекіни, першим саявом або променем у Космосі, що проявляється – «Дух Божий» або Число Один, запліднює та будить подвійну Міць, число Два, Повітря і число Три – Воду; в них «темрява та порожнеча, слиз та послід» що є Хаос, Тоху-Бах-Боху. Повітря та Вода еманують Число Чотири, Ефір або Вогонь, Сина. Це кабалістична Четвірка. Це Четверте Число, яке у проявленому Всесвіті є Єдиний, або Творчий Бог у індусів є «Старцем», Санатом, Праджапаті «Вед» і Брамою брамінів – небесним андрогеном тому, що він стає чоловічим лише після поділу себе на два тіла – Вак і Віраддж. У кабалістів він спочатку Jah-Navaḥ, і лише пізніше стає Jehovah, на вподобі до Віраддж, свого прототипа, поділений як Адам Кадмон на Адама та Єву у без-форменому, і у Каїна-Авеля у наполовину об'єктивному світі, він нарешті стає Jah-Yavaḥ, або чоловіком та жінкою у Єноху, сині Сета. Бо істинне значення складної назви Іегова – якщо з нього прибрати всі голосні, можна з ним зробити майже все, що завгодно – є чоловіки та жінки або все людство, поділене статеві. З першої і до кінця четвертої глави «Книги Буття» кожне ім'я є мутацією іншого імені, і кожний персонаж у той самий час є ще кимось. Кабаліст відслідковує Іегову від Адама, від землі до Сета, третього сина – вірніше, раси – від Адама. Таким чином Сет є Іегова чоловічий; і Єнох, як мутація Каїна та Авеля, є Іегова чоловічий та жіночий або наше людство. Індуські Брама-Віраддж, Віраддж-Ману і Ману-Вайвасвата з своєю дочкою та дружиною Вак представляють собою аналогію цих персонажів – для кожного, хто наважиться вивчити цей предмет в «Біблії» та «Пуранах». Про Бразу сказано, що він створив себе у якості Ману і що він народився від свого первісного Я та був тотожним до нього, у той час коли створив жіночу частину «Шата-Рупа» (при ста формах). У цій індуській Єві, «матері всіх живих істот», Брама створив Віраддж, яким він сам і є, але на більш нижчий сходинці, як і Каїн є Іеговою на більш нижчий сходинці; обидва суть перші чоловіки Третьої Раси. Та сама ідея у єврейському імені Бога. Читаємо з права на ліво «Йод» батько, «Хе» мати, «Вау» син, «Хе» повтор наприкінці слова, є породження, матеріальність. Це є достатньою причиною, чому Бог євреїв та християн мусить бути особистим, так саме як чоловічі Брама, Вішну або Шива ортодоксального екзотеричного індуса.

Таким чином, один лише термін IXBX – наразі прийнятий у якості, імені «Єдиного (чоловічого) Живого Бога» - викриє, якщо його уважно вивчати, не лише всю таємницю Буття (у біблійному сенсі), але так саме таємницю Окультної Теогонії, від найвищої Божественної Істоти третьої за порядком, до людини. Як показано кращими гебраїстами: «Іменник від дієслова Navaḥ або Є-у-є, означає бути, існувати, у той час коли Chaḡaḥ, або Н-у-є, означає жити, як рух існування». Відповідно Єву треба сприймати як еволюцію яка ніколи не припиняється, як постійне становлення Природи. Далі якщо ми візьмемо санскритське слово Сат (яке майже не підлягає перекладу), та

означає квінт-есенцію абсолютного незмінного Існування, або Буттєвість – як воно перекладене одним талановитим індуським окультистом – ми не знайдемо еквівалент для нього у жодній мові; але його можна розглядати як найближче до слова «Ейн» або «Ейн-Соф», Безмежне Існування. Далі термін *Науах* «бути», як пасивне, незмінне все ж, проявлене існування, можливо може бути переданий санскритським *Дживатма*, вселенським життям або душею у власному другорядному значенні; у той час коли «*Чауах*», «жити» як «рух існування», є просто *Прана*, Життя що постійно змінюється у своєму об'єктивному значенні. Саме у голові цієї третьої категорії окультисти знаходять Іегову – Матір, Біну, і Батька *Ареліма*. Це пояснене у «*Зогарі*», коли йдеться про еманацию та еволюцію Сефіротів; спочатку *Ейн-Соф*, далі *Шекіна*, *Покров* або *Завіса Нескінченного Світла*, далі *Сефіра* або *Кадмон*, що складає таки чином четвірку, духовну Субстанцію, випромінення з Безкінченного Світла. Цю Сефіру називають *Вінцем*, *Кетер*; окрім того вона має ще шестеро імен – всього семеро. Ці імена наступні: 1.*Кетер*; 2.*Старець*; 3.*Початкова Точка*; 4.*Біла Голова*; 5.*Великий Образ*; 6.*Неосяжна Висота* і 7.*Ehejeh* («Я єсмь»). Сказано, що ця сума-складова *Сефіра* містить у собі дев'ять Сефіротів. Але до того як показати як вона їх народила, прочитаємо пояснення Сефіротів у «*Талмуді*», який подає це як архаїчну традицію або *Кабалу*. Існують три гурти (або класи) Сефіротів: 1.*Сефіроти* названі «божественними атрибутами» (Триада у Святих Четвірці); 2.*Зіркові* (особисті) Сефіроти; 3.*Метафізичні* Сефіроти, або парафрази Іегови, з яких перші три Сефіроти (*Кетер*, *Хокма* і *Біна*); інші семеро є особистими «Сімома Духами Присутності» (і тому так саме сімома духами планет). Вони вважаються ангелами, хоча і не тому що їх семеро, а тому що вони представляють семеро Сефіротів, які містять у собі увесь загальний ангелів. Це означає, а)що коли перші чотири Сефіроти відділені, як Триада-Четвірка (*Сефіра* – її синтез), то залишається лише семеро Сефіротів, як і семеро Ріші; вони стають десятьма, коли Четвірка, або Божественний Куб роз'єднується на одиниці; і б)що якби Іегова розглядався як Божество у трьох божественних гуртах Сефіротів колективного *Елохіма* або четвірки неподільного *Кетер*, він у такому випадку, як чоловічий Бог, стає одним з Будівельників нижчого гурту, або єврейський *Брама*. Спробуємо надати приклад. Перша *Сефіра*, яка містить дев'ять інших, виробила їх у наступному порядку: 2-*Хокма*, (або *Мудрість*), чоловіча активна сила, представлена посеред божественних імен як *Jah*, і у якості мутації або еволюції у нижчі форми, у цьому випадку – стає *Ауфанім* (або *Колесами* – космічним обертом матерії) посеред армії або ангельських сонмів. З цієї *Хокми* еманувала жіноча пасивна сила, названа 3-*Розумом*, *Біна*, божественне ім'я якої є Іегова і чиє ангельське ім'я, між Будівельників та Сонмів є *Арелім*. Саме з союзу цих двох сил, жіночої та чоловічої (або *Біни* та *Хокми*) еманують всі інші Сефіроти – семеро категорій або класів Будівельників. Таким чином, якщо ми називаємо Іегову його божественним ім'ям, то він стає у кращому випадку «жіночою пасивною» силою у Хаосі. А якщо ми розглядатимемо його як чоловічого Бога, то він не більше ніж один з багатьох, Ангел *Арелім*. Але навіть дозволяючи найвище припущення у цьому аналізі, якщо ми залишимо йому його чоловіче ім'я *Jah*, ім'я *Мудрості*, то все ж, він не є «Найвищим та єдиним Живим Богом», бо він міститься у середині *Сефіри* з усіма іншими, а *Сефіра* сама є третьою Силою в Окультизмі, хоча розглядається як перша у екзотеричній «*Кабалі*» - і окрім того, є силою меншого значення, ніж *Ведична Адіті*, або *Первісні Води Простору*, які стають після багатьох змін *Астральним Світлом* *кабалістів*.

Таким чином «*Кабала*», якою вона є наразі, опинилася дуже важливою для пояснення алегорій та «затемнених виразів» «*Біблії*». Все ж, в якості езотеричної праці що до творіння вона майже нічого коштує, бо викривлена, якщо хіба не перевіряти її за допомогою халдейської «*Книги Чисел*» та вчень Східної Таємної Науки або Езотеричної Мудрості. У народів заходу немає ні автентичної «*Кабали*», ні навіть *Мойсеєвої «Біблії»*. Нарешті наглядно доведено, як внутрішніми так і зовнішніми доказами, заснованими на свідченнях кращих європейських гебраїстів та

визнаннях самих вчених єврейських рабинів, що «значна основа «Біблії» яка отримала вставки та додатки, утворює деякий древній документ»; і що вона виникла від первісного або більш стародавнього документа шляхом додатків до нього». Тому за відсутності «Книги Чисел», кабалісти Заходу мають право робити висновки лише коли у них буде інформація хоча би з цього «древнього документа» - інформація яку наразі знаходять розкиданою по єгипетським папірусам, асирійським табличкам, та традиціям збереженим нащадками учнів останніх назареїв. Замість цього, більшість з них приймають у якості авторитетів та керівників Фабра д'Олів'є – який був людиною величезної ерудиції, але не був кабалістом або окультистом, ні західним, ні східним – та масона Рагона, найвищого з «синів Удови», який був ще меншим сходознавцем, ніж д'Олів'є, тому що у дні обох цих видатних вчених санскритська вченість була майже невідома.

ВІДДІЛ 21

ЄВРЕЙСЬКІ АЛЕГОРІЇ

Як може будь який кабаліст, ознайомлений з вищевикладеним, робити власні висновки з приводу істинних Езотеричних вірувань первобутніх євреїв, посилаючись лише на єврейські згортки? Як може будь який вчений – навіть хоча і один з ключів до всесвітньої мови наразі і відкритий, правильний ключ до читання геометричної системи – видавати будь що за свій власний висновок? Сучасні кабалістичні міркування наразі на одному рівні з сучасним «спекулятивним Масонством»; бо, як останнє дарма намагається прив'язатися до древнього – або точніше до архаїчного – Масонства Храмів, і невдало тому, що всі його претензії опиняються порожніми з архаїчної точки зору – те саме відбувається і з кабалістичними судженнями. Тому, що жодна таємниця Природи, гідна того щоби за нею пішли, не може бути відкрита людству визначенням того, чи був Хірам Абіф живим сидонським будівельником або сонячним міфом, так і жодної нової інформації не буде додано до Окултного Вчення повідомленням подробиць, які езотеричні привілеї були даровані Нумой Помпилієм Колегії Фаброрум. Швидше застосовані там символи мусять вивчатися в арійському світлі тому, що увесь символізм древніх посвячень прийшов на Захід з світлом Східного Сонця. Все ж, ми бачимо, що найбільш вчені масони та символиги заявляють, що всі ці символи та гліфи ведуть до власного спільного джерела у невимірній древності та є нічим іншим ніж проявом натурального фалізму або емблемами примітивної типології. Наскільки ближче до істини автор «Джерела Мір», коли заявляє, що елементи людської та числової побудови в «Біблії» не виключають присутності у ній духовних елементів, хоча наразі так мало тих, хто їх розуміє. Слова які ми цитуємо, так саме значущі, як і правдиві: «Яким стає жажливим, від невігластва, упереджене застосування таких емблем, коли їм надають владу проливати кров, та мучити за для пропаганди будь якого культу. Коли подумаєш про жахи культів Молоха або Ваала, або Дагона; про криваві потоки під Хрестом, охрещеним у крові Костянтином нацькованим світською Церквою; ... коли подумаєш про все це і далі про те, що причиною всього цього було не знання дійсного значення Молоха та Ваала, Дагона та Хреста та Т'філін які всі утворилися з одного древнього джерела, і нарешті є нічим іншим ніж проявом чистої математики, ... то виникає бажання проклинати невігластво, втрачається віра у те, що називають інтуїцією релігії; виникає бажання щоби знову повернули ті дні, коли у всьому світі була одна мова та одне знання... Але у той час коли елементи (побудови піраміди) раціональні та наукові,... нехай нікому не йде до голови, що разом з цим відкриттям відсікається духовність мети «Біблії» або зв'язок людини з цією духовною основою. Хтось бажає побудувати будинок? Жоден будинок не був побудований з матеріалів до того як він не був спланований, не має значення це палац або ні. Так саме і цими елементами та числами. Вони не від людини та не нею винайдені. Вони відкривалися людині у відповідності до її здатності розуміти систему, яка є творча система Вічного Бога... Але

духовно, для людини цінність цього у тому, що вона може насправді у містичному спостереженні подолати всі матеріальні перешкоди космосу та увійти у саму думку та розум Бога до рівня усвідомлення цієї системи плану космічного творіння – так, навіть до того як прозвучали слова – Хай буде». Але якими правдивими не були би ці слова від людини, яка знову відкрила більше ніж інші за останні віки один з ключів до всесвітньої Мови Містерій, все ж, неможливо для східного окультиста погодитися з висновками талановитого автора «Джерела Мір». Він «вирушив відшукати істину» та все ж вірить, що: «Кращий та більш гідний провід повідомлень від (творчого) Бога до людини – бачимо у єврейській Біблії». Це ми мусимо заперечити і заперечимо декількома словами. «Єврейської Біблії» більше не існує, як це ми побачили на попередніх сторінках; а викривлені повідомлення, сфальшовані та бліді копії того, що ми маємо від справжньої Мойсеевої «Біблії» Посвячених, не дають нам право проголошувати такі категоричні ствердження та заяви. Все, що вчений у цьому випадку може справедливо стверджувати, це те, що єврейська «Біблія» у тому вигляді, який наразі – у останній інтерпретації, та з застосуванням до неї знову-відкритого ключа – може дати часткове викладення істини, яка містилася у ній до того як вона була скаліченою. Як він може знати, що містила «Біблія» до того як вона була знову складена Єздрою, далі ще більш викривлена рабинами пізніше та перероблена ще по іншому та переплутана? Облишимо збоку думку явних ворогів єврейських Священних Писань, можна просто цитувати те, що про них кажуть їх віддані послідовники. Двоє з таких є Хорн та Придо. Зізнань першого буде достатнім, щоби показати скільки ще залишилося від первісних Мойсеевих книг, якщо ми не насправді не візьмемо до уваги його сліпу віру у натхнення та редакторство Святого Духа. Він пише, що коли єврейський письменник, який знайшов писання будь якого автора мав право – якщо вважав це за необхідне, та «усвідомлював що йому допомагає Святий Дух» – чинити з цим писанням як йому подобалося; різати або копіювати, або використати з нього те що він вважав за правильне, та занести це до власного рукопису. Доктор Кінілі доречно висловився, що до Хорна, що майже неможливо отримати від нього будь яке зізнання, «Яке не на користь його церкви, такий він (Хорн) обережний у власній фразеології, у виборі слів, що його мова схожа до дипломатичного листа, постійно наводить розум на іншу думку – не ту яку він сам має на увазі; я закликаю будь яку невчену людину, нехай вона прочитає його главу про «Єврейські Букви» та вилучить звідти хоча би будь яке знання з предмета про який йдеться». Та все ж, цей самий Хорн пише: «Ми переконані, що все на що ми посилаємося, написане першими письменниками або компільторами цих книг («Старого Заповіту»). Інколи вони брали інші писання, літописи, родовідні та тощо, разом з якими вони додавали матеріал, або єднали їх разом з більшою або меншою щільністю. Автори «Старого Заповіту» користувалися власними джерелами (писаннями інших людей) вільно та самостійно. Усвідомлюючи допомогу Святого Духа, вони пристосовували свої власні твори та твори інших до потреб часу. Але що до цього, то не можна сказати, що вони викривляли текст Священного Писання. Вони створювали цей текст». Але з чого вони створювали? Ну – з писань інших, справедливо зазначає Кінілі: «І це є думка Хорна про те, що є «Старий Заповіт» - компіляція з творів невідомих авторів, зібраних та складених разом тими, хто були за його словами, божественно натхненні. Жоден не віруючий, як мені відомо, ніколи не висував такого згубного звинувачення проти оригінальності «Старого Заповіту».

Ми думаємо, що цього цілком достатньо, щоби довести, що жоден ключ до всесвітньої мови ніколи не зможе відкрити таємниці Створення у праці, в якій або навмисно, або легковажно майже кожна фраза була перероблена так, щоби вона підтверджувала результати останніх релігійних поглядів, а саме Фалізму та нічого іншого. Існує достатня кількість випадкових уривків у елохічних частках «Біблії», щоби підтвердити висновок, що ті євреї які їх написали були Посвяченими, від цього і сталися математичні координати та досконала гармонія вимірів Великої

Піраміди та чисел біблійних гліфів. Але якщо хто і запозичив це, то це не архітектори Піраміди від Храму Соломона, хоча би тому, що перша існує і на цей день у якості величезного живого пам'ятника Езотеричних рекордів, у той час коли відомий храм не мав іншого існування, окрім як на значно пізніше написаних єврейських згортках. Відповідно, велика відстань між зізнанням, що деякі євреї були Посвяченими, та висновком, що, тому єврейська «Біблія» мусить бути кращим стандартом, як висока представниця архаїчної Езотеричної Системи.

Окрім того в «Біблії» не сказано, що єврейська мова є мовою Бога; у цій хвалькуватості, у будь якому випадку, автори її не винні. Можливо це тому, що у дні коли «Біблію» останній раз редагували, така претензія виглядала би занадто недолугою, відповідно небезпечною. Компілятори «Старого Заповіту» у такому вигляді у якому він існує у єврейському каноні, добре знали, що у дні Мойсея мова посвячень була тотожна до мови єгипетських Ієрофантів і що жоден з діалектів, що виникли з древньоєврейської та чисто арабської мови Іараба – батька первобутніх арабів до днів Авраама, коли древня арабська мова вже була пошкоджена – що жодна з цих мов не була жрецькою всесвітньою мовою. Все ж вони мали ряд слів, які можна прослідкувати до їх спільних коренів. А займатися цим мусить сучасна філологія, хоча до цього часу, не зважаючи на всю повагу до праць видатних філологів Оксфорда та Берліна, здається що ця наука борсається у темряві гіпотез. Аренс, коли каже про розташування єврейських букв у священних згортках та відзначає, що вони представляли музичні ноти, імовірно ніколи не вивчав арійської музики індусів. У санскриті у священних книгах букви завжди розташовані таким чином, що можуть стати музичними нотами. Бо весь санскритський алфавіт і «Веди» від першого до останнього слова, є музичним записом, зведеним до письма, і ці двоє неподільні. Як Гомер визначав різницю між «мовою Богів» та «мовою людей» так саме чинили і індуси. Деванагарі, санскритські букви, є «мовою Богів», і санскрит – божественна мова.

На захист сучасної версії Мойсеєвих Книг наводяться ствердження, що прийнятий у них вигляд мови був «пристосуванням» до невігластва єврейського народу. Але згаданий «вигляд мови» штовхає до низу «священний текст» Єздри та його колег до рівня найбільш духовно не натхнених та брутальних фалічних релігій. Це підтверджує підозри деяких християнських містиків та критиків-філософів, що:

а) Божественна Сила, як Абсолютна Єдність, ніколи не мала більшого відношення до біблійного Ієгови та «Господа Бога», ніж до будь якого іншого Сефірота або Числа. Ейн-Соф «Кабали» Мойсея так саме незалежний від будь якого зв'язку з створеними Богами, як сам Парабрахман.

б) Всі вчення, завуальовані у «Старому Заповіті» під алегоричними виразами, були скопійовані Єздрую та іншими з Магічних Текстів Вавилону, у той час коли більш ранній Текст Мойсея мав власне джерело у Єгипті.

Декілька прикладів, відомих майже всім видатним символістам, особливо французьким єгиптологам, можуть допомогти довести це ствердження. Окрім того, жоден древній єврейський філософ, Філон не більше ніж садукей, не висував вимог, як це наразі роблять християни, що події у «Біблії» потрібно розуміти буквально. Філон висловлюється вичерпано: «Словесне викладення (у Книзі Закона) алегоричне, саме у алегорії ми знайдемо істину». Наведемо декілька прикладів, починаючи з самого останнього єврейського, і таким чином, якщо це можливо простежимо ці алегорії до їх походження.

1. Звідки взялося Створення за шість днів та сьомий день відпочинку, семеро Елохімів та поділ простору на небо та землю у першій главі «Книги Буття»? Відділення неба зверху від Безодні або Хаосу знизу є одним з перших актів творіння, або точніше, еволюції у кожній космогонії. Гермес у «Пемандрі» каже про небеса, які були видними у сімох колах і в них семеро Богів. Ми дивимося на асирійські таблички та бачимо там те саме – кожний з сімох творчих Богів діє у власній сфері. Клинописні написи повідомляють як Бел приготував семеро Божих Домів; як небеса були відокремлені від землі. В брамінській алегорії все семи-складне, починаючи від семи зон або оболонок Світового Яйця, впритул до семи материків, островів та морів тощо. Шестеро днів тижня та сьомий Сабат, засновані, головним чином на сімох творіннях індуського Брами, до того сьомим було створення людини; і по-друге на кількості поколінь. Це переважно фалічно. У Вавилонській системі сьомий день або період був той у якому були створені людина та тварини.

2. Елохіми створили жінку з ребра Адама. Цей процес ми бачимо у Магічних Текстах, перекладених Г.Смітом. «Семеро Духів створюють жінку з стегон чоловіка», пояснює пан Сейс у власних «Hibbert Lectures». Таємниця жінка, яка була створена з чоловіка, повторюється у кожній національній релігії та у Священних Писаннях, що існували набагато раніше за єврейські. Ми бачимо їх у фрагментах Авести, в єгипетській «Книзі Мертвих», і нарешті в Брамі чоловічому, який виявив з себе у якості жіночого я, Вак, у якій він народжує Віраджд.

3. Два Адами першої та другої глави «Книги Буття» виникли від викривлених екзотеричних переказів від халдеїв та єгипетських гностиків, перероблених з перських традицій, більшість яких є древніми арійськими алегоріями. Тому, що Адам Кадмон є сьомим творінням, то Адам з праху є восьмим; і у Пуранах ми бачимо восьме, творіння Ануграха, і воно було у єгипетських гностиків. Іриней скаржить на єретиків та каже про гностиків: «Інколи у них вона (людина) створена на сьомий день, інколи - на восьмий». Автор «The Hebrew and Other Creations» пише: «Ці дві створені людини на шостий день та восьмий були створіннями Адамічної або плотської людини та духовної людини, що було відомо Павлу та гностикам, як перший та другий Адам, людина від землі та людина від Небес. Іриней так саме говорить, що вони наполягали, що Мойсей почав з Огдоада Сімох Сил та їх матері Софії (древня Кефа Єгипту, яка є Живе Слово у Омбосі). Софія так саме є Адіті з її сімома синами.

Можна і далі перераховувати єврейські «одкровення» ad infinitum до джерел їх походження, якби це не було даремним тому, що так багато вже зроблено у цьому напрямі і зроблено уважно, як наприклад Д.Мессі, хто просіяв цей предмет до самого дна. Сотні томів та трактатів пишуться щорічно на захист «божественного одкровення» на яке претендує «Біблія», але символічні та археологічні дослідження приходять на допомогу істині та факту – тому і Езотеричній Доктрині – та відкидають кожний аргумент заснований на вірі та розбивають його як ідола на глиняних ногах. Цікава та вчена книга «Кінець віку що наближається» написана Г.Гіннесом, претендує на викриття таємниць біблійної хронології та доказ того, що Бог безпосередньо зробив одкровення людині. Між тим, її автор думає, що: «Неможливо заперечувати, що семи-складна хронологія була божественно запроваджена у щільно розроблений ритуал юдаїзму». Це ствердження наївно сприймається і у нього вірять тисячі та десятки тисяч лише тому, що вони не знають, що сказано в «Бібліях» інших народів. Дві сторінки з маленької брошури лекції Д.Мессі так перекидають аргументи Г.Гіннеса на 760 сторінках дрібного друку, що назавжди упереджують їм можливість підняти голову. Мессі міркує про Падіння та пише: «Тут як і раніше, генезис не починається з початку. Було більш ранішнє Падіння, ніж Первісної Пари. У ньому кількість тих хто потерпів невдачу та впав, було семеро. Ми зустрічаємося з цими сімома у Єгипті – восьмеро разом з Матір'ю – де їх називають «Дітьми Інертності», які були вигнані з Ам-Смена, Раю Вісьмох; так

саме у вавилонській легенді про Створення, як Семеро Братів, які були Сімома Царями, на вподобі до Сімох Царів «Книги Одкровення», та Семеро Без-чуттєвих Сил, які стали Сімома Повсталими Ангелами які вели війну у небесах. Семеро Кронідів, показаних як Семеро Стражів, які спочатку були сформовані всередині небес. Небеса як купол, вони розтягували або заглиблювали; те що було невидимим вони піднімали, а те чому не було виходу, вони відкривали його, творча робота була така сама як і у Елохімів «Книги Буття». Це Семеро елементарних Сил простору, які далі ставали Сімома Утримувачами Часу. Про них сказано: «Тримати дозор було їх посадою, але посеред зірок небесних вони дозору не тримали», і їх провалом було Падіння. У «Книзі Єноха» цими самими Сімома Дозорними на небесах є зірки, які порушували заповіт Бога до свого часу, або не з'явилися у належний час, чим образили його, і він зв'язав їх на час завершення їх злочинів, наприкінці таємного або великого року Світу, тобто періоду Процесії, коли мусило було статися відновлення та нове призначення. Єноху ці Семеро сузір'їв здалися схожими до сімох перекинутих палаючих гір – як семеро гір «Одкровення» на яких сидить Жінка». Існують семеро ключів до цієї, як і до будь якої іншої алегорії чи то в «Біблії», чи то в язичницьких релігіях. У той час коли містер Мессі натрапив на ключ до таємниць космогонії, Джон Бентлі у власній «Індуській Астрономії» заявляє, що Падіння Ангелів, або Війна у Небесах, у викладенні індусів, ніщо інше ніж цифра обрахунків періодів часу та наводить докази, що посеред народів Заходу та сама війна з схожими результатами прийняла форму війни Титанів. Тобто, він робить це астрономічним. Те саме робить автор «Джерела Мір»: «Небесна сфера разом з землею була поділена на дванадцять відділень (астрономічно), і ці відділення вважалися такими що мають стать, до того володарями, або чоловічої статі вважалися відповідно головуючи планети. Тому що це було встановленою схемою, то з часом відсутність належного корегування привела би до помилок та плутанини внаслідок того, що ці відділення потрапляли би під правління інших планет. Як результат, замість законних шлюбів відбувалися би не законні між планетами, «синами Елохімів», і цими відділеннями, «дочками Х-Адама» або земної людини; і фактично четвертий вірш шостої глави «Буття» мусить мати це тлумачення а не те, що зазвичай, а саме: «У ті самі дні або періоди відбувалися не своєчасні народження на землі; і так саме за цим, коли сини Елохімів приходили до дочок Х-Адама, вони зачали потомство блуду», та тощо і астрономічно показує на цю плутанину».

Хіба будь яке з цих наукових пояснень показує щось інше ніж можливу алегорію та уособлення небесних тіл міфологами та жерцями древності? Доведені до цілковитої досконалості вони беззаперечно багато чого пояснили би, та таким чином дали би один з правильних сімох ключів, який підійшов би до багатьох біблійних таємниць, все ж, який при цьому не відкриває природно та цілком жодної, замість того щоби бути науковою відмичкою. Та все ж вони доводять одне – що семи-формова хронологія, теогонія та еволюція всього в «Біблії» не отримана з божественного джерела. Для цього подивимося на джерела, з яких «Біблія» отримала власне божественне натхнення що до священного числа сім.

У тій самій лекції Мессі пише: «Книга Буття» - нічого нам не повідомляє про природу цих Елохімів, неправильно поданих як «Бог», які є творцями єврейського початку та які самі існували вже до того та сиділи на сцені, коли театр відкривається та завіса підіймається. Вони кажуть, що спочатку Елохіми створили небо та землю. Про Елохімів тлумачили у тисячах книг, але ... без вирішальної відповіді... Елохімів Семеро, чи то вони сили природи, боги сузір'їв або планетарні боги, чи то Пітрі та Патріархи або Ману та Батьки минулих часів. Все ж, гностики та єврейська «Кабала» мають одне пояснення про Елохімів «Книги Буття», за посередництвом якого ми можемо ототожнити їх з іншими формами сімох первісних сил. Їх імена наступні: Ільдабаоф, Іегова (або Іао), Саваоф, Адонай, Елоей, Орей та Астанфей. Ільдабаоф означає Господа Бога батьків, тобто батьків попередніх до Батька, таким чином ці семеро відповідні до сімох Пітрі, або до Батьків Індії

(Іриней 1.XXX.5). Окрім того, єврейські Елохіми були попередніми і за ім'ям і за природою, як фінікійські божества або сили. Санхуніафон згадує їх на імена та показує їх помічниками Кроноса, або Часу. Відповідно у цій фазі Елохіми є утримувачами часу у небесах. У фінікійській міфології Елохіми суть Семеро синів Сидика (Мелхизедека), тотжні до Сімох Кабірів, які в Єгипті вважаються Сімома синами Пта, та Сімома Духами Ра у «Книзі Мертвих»; ...в Америці до сімох Хохгатів... в Ассирії до сімох Лумазів... Їх завжди семеро числом ...які Каб – тобто обертаються, разом, звідки і слово «Кабіри»... Так саме вони Ілі, або Боги ассирійською, яких було семеро числом!... Вони спочатку народилися від Матері у Просторі і далі ці Семеро Співучасників перейшли до сфери часу у якості помічників Кроноса або Синів Батька, чоловічої статі. Як пише Дамаський у власних «Первісних Принципах», Маги вважають, простір та час були джерелом для всього; і з сил повітря богам довелося стати утримувачами часу для людей. Семеро сузір'їв були відведені для них... Тому, що семеро оберталися на небосхилі, їх назвали Сімома Супутниками Моряків, Ріші або Елохімами. Перші «Семеро Зірок» але не планет. Вони головуючи зірки сімох сузір'їв які обертаються по колу разом з Великою Ведмедицею. Ассирійці їх називають сімома Лумазами, або вождями зіркових стад. За єврейською лінією походження або розвитку, цих Елохімів визначають для нас кабалісти та гностики, які зберегли сокровенну мудрість, або гнозис – ключ абсолютно необхідний для правильного розуміння міфології або теології... Було два сузір'я з сімома зірками у кожному. Ми називаємо їх Двома Ведмедицями. Але семеро зірок Малої Ведмедиці колись вважалися сімома головами Полярного Дракона, якого ми зустрічаємо – як звіра з сімома головами – у Аккадійських гімнах та у «Одкровенні». Міфічний Дракон веде власне походження від крокодила, який є драконом Єгипта... Наразі в одному особливому культі у культі Сут-Тіфона, першим богом був Севек (семи-складний) який має голову крокодила, так саме як і Змій, та який є Дракон, або чие сузір'я було Драконом... У Єгипті Велика Ведмедиця була сузір'ям Тифона, або Кефа, древня виробляюча, Матір Обертання; і дракон з сімома головами був відведений до її сина, Савех-Кроноса або Сатурна названого Драконом Життя. Тобто типовий дракон або змії з сімома головами спочатку був жіночої статі, а далі цей образ отримав чоловічу у якості її сина Севека, Семи-складного Змія, у Еа Семи-складному... Іао, Хнубісі та інших. Цих двох ми бачимо у «Одкровенні» Іоанна. Одна – це Жінка, матір таємниці, велика блудниця, яка сиділа на червоному звірі з сімома головами або Червоному Драконі Полюсу. Вона тримала в руках нечисті предмети свого блуду. Це означає емблеми чоловічої та жіночої статі, які за уявою єгиптян розташовані у Полярному Центрі, самій утробі творіння, як було показано стеговим сузір'ям, названим Хепшем Тифона, старого Дракона, у північному місці народження Часу в небесах. Ці двоє оберталися навколо полюса небес, або Древа, як його називали, який був у центрі зіркового руху. У «Книзі Єноха» ці два сузір'я визначені як Левіафан і Бегемот-Бехмут або Дракон і Гіпопотам-Велика Ведмедиця, і вони є першою парою створеною в Саду Едему. Таким чином єгипетська перша Матір, Кефа, ім'я якої означає «таємницю» була прообразом єврейської Хава – нашої Єви; тому Адам ідентичний до Севекха, семи-складного сонячного дракона, у якому поєднані сили світла та темряви; і семи-складна натура була показана у сімох променях гностичного Іас-Хнубіса, бога числа сім, який є Севекх на ім'я, та форма першого батька у якості голови Сімох».

Все це дає ключа до астрономічного прототипу алегорії у «Книзі Буття», але не дає другого ключа до таємниці семи-складного гліфа. Талановитий єгиптолог показує так саме, що Адам сам, відповідно до традиції рабинів та гностиків, був головою тих Сімох, хто керували з Неба і він пов'язує їх з Патріархами, що відповідає Езотеричному Вченню. Бо шляхом містичної пермутації та таємниці перших перевтілень та становлення, Семеро Ріші у дійсності стали тотожними до сімох Праджапаті, батьків та творців людства і так саме до Кумарів, перших синів Брами, які відмовилися творити потомство та розмножуватися. Це на перший погляд протиріччя пояснюється семи-

складністю натури – зробіть її чотири-складною за метафізичними принципами, і це призведе до того самого – небесних людей, Дхіані-Коганів. Ця натура зроблена такою що роз'єднується, у той самий час коли вищі принципи (Атма-Будхі) цих «Творців Людей» є духами сімох сузір'їв, їх середні принципи зв'язані з Землею та представлені «без пристрастей, натхненні святою мудрістю, відсторонені від Всесвіту та не бажаними потомства», залишаючись Кауманасичними (незайманими), тому про них сказано, що вони відмовилися творити. За це вони були прокляті та засуджені народжуватися «Адамами» знову та знову, як сказали би семіти.

Тим часом дозвольте мені процитувати ще декілька рядків з лекції Д.Мессі, плоду його тривалих досліджень з Єгиптології та інших древніх віровчень тому, що це доводить що семи-складний поділ був одного часу всесвітньою доктриною: «Адам як батько між Сімох, тотожний до єгипетського Атум... чие інше ім'я Адон ідентичне до єврейського Адонай. Таким чином друге Творіння у «Книзі Буття» віддзеркалює та продовжує останнє творіння у міфі, який його пояснює. Падіння Адама привело його істоту до статусу людини на землі, де небесне перетворилося на смертне і те що належить астрономічній алегорії було викладене як Падіння Людини, або сходження душі до матерії та перетворення ангельської істоти на земну. Це можна знайти у (вавилонських) текстах, коли Еа, перший батько, як сказано «дарує прощення заколотникам богам», для «спокути яких він створив людину». У такому випадку Елохіми суть єгипетська, єврейська та фінікійська форма Вселенських Сімох Сил. Вони були тими Сімома батьками, попередніми до Батька у Небесах тому, що вони були раніше за індивідуальне батьківство на землі... Коли Елохіми сказали: «Зробимо людину за нашим образом та подобою», то їх було семеро, які подали семеро елементів, сил або душ, які почали створювати людську істоту, яка почала існування до того як Творець був поданий антропоморфічним, або міг подарувати людську подобу Адамічній людині. Саме за семи-складною подобою Елохімів була створена перша людина з її сімома елементами, принципами та душами, і тому вона не могла бути сформованою на вподобі до єдиного Бога. Семеро гностичних Елохімів намагалися створити людину за власною подобою, але не змогли за відсутності чоловічої сили. Таким чином їх творіння на землі і на небесах обернулися невдачею... тому, що в них самих не було достатньо душі батьківства! Коли гностичний Ільдабаоф, голова сімох, вигукнув «Я – батько та Бог», його мати Ашамот відповіла: «Не правда, бо перша людина (Антропос син Антропоса) вище за тебе». Тобто, людина яка була вже створена за принципом батьківства, була вища за Богів, які народилися лише від однієї Матері! Бо як це було спочатку на землі, так це сталося і на небесах (Таємна Доктрина вчить, що саме навпаки), і таким чином перші боги вважалися бездушними, на вподобі до самих ранніх рас людей... Гностики вчили, що Духи Зла, нижчі Семеро виникли лише від однієї Матері, яка народила їх без батьківства! Саме за образом сімох Елохімів були сформовані семеро рас, про які ми інколи чуємо, як про до-Адамічні раси людства тому, що вони були до того як з'явилося батьківство, яке було індивідуалізоване лише у другому єврейському творінні».

Цього достатньо, щоби побачити як луна Таємної Доктрини – про Третю та Четверту Раси людей, завершених втіленням в людство Манаса Путр, Синів Розуму або Мудрості – досягла кожного куточка земної кулі. Все ж, євреї хоча і запозичили від більш древніх народів основу для побудови свого одкровення, ніколи не мали більше трьох ключів з сімох, коли складали власні національні алегорії – астрономічний, числовий (метрологія) і більш за все чисто антропологічний, або точніше фізіологічний ключі. Це мало результатом створення найбільш фалічної релігії з усіх і це увійшло у християнське богослов'я як це доведено рядками наведеними з лекції талановитого єгиптолога, який не знайшов там нічого більшого за астрономічні міфи та фалізм, як це ми бачимо з його пояснень «батьківства».

ВІДДІЛ 22

«ЗОГАР» ПРО ТВОРІННЯ ТА ЕЛОХІМІВ

Перша фраза у «Книзі Буття» як відомо кожному єврейському вченому проголошує: «Спочатку Бог створив небеса та землю». Існують два добре відомих методи перекладу цього рядку як і будь якого іншого написаного єврейською мовою та буквами; один – екзотеричний, як читають ортодоксальні перекладачі «Біблії» (християни), і другий – кабалістичний, останній окрім того ділиться на переклад рабинів та кабалістичний або окультний. Так саме як у санскритському письмі, у єврейському, слова не відокремлюються, а зливаються разом, особливо у старих системах. Наприклад, єврейськими літерами вищенаведена фраза, коли розділена буде такою: «B`rashith bara Elohm ets hashamayim v`eth h`areths»; і так саме такою: «B`rash ithbara Elohim ethhashamayim v`eth`arets», що цілком змінює значення. Остання означає: «Спочатку Бог створив небеса та землю», у той час коли попередня виключає будь яку ідею про начало, та читається просто, що «з вічно існуючої Сутності (божественної) (або з черева – так саме голови – її) подвійна (або андрогенна) Сила (Боги) сформувала подвійні небеса»; верхнє та нижнє небо пояснюються як небо та земля. Езотерично, останнє слово означає «Провід» або «Провідник» тому, що воно подає ідею порожньої кулі, всередині якої відбувається виявлення світу. Далі за правилами окультного символічного читання, встановлених у древній «Сефер Ієцері» (у халдейській «Книзі Чисел»), вже перших чотирнадцятих літер (або «B`rasitb`raalaim») самих по собі цілком достатньо, щоби пояснити теорію «створення» без будь яких подальших пояснень або визначень. Кожна буква з них є фраза, і як поставлені рядом з ієрогліфічною початковою версією «створення» у «Книзі Дзіан», єврейські та фінікійські літери швидко виявляють власне походження. Цілий том пояснень не зможе дати більше досліднику первісної Окультної Симвології, ніж наступні: голова бика всередині кола, пряма горизонтальна лінія, коло або сфера, далі друга сфера з трьома крапками у ній, трикутник, далі Свастика (або хрест Джайна); після цього трикутник всередині кола, семеро малих бичих голів, розташованих у три ряди, один над іншим; чорна кругла точка (отвір) і далі семеро ліній, які означають Хаос або Воду. Будь яка людина, ознайоmlена з символічними та числовими величинами єврейських букв, побачить з першого погляду, що цей гліф та букви з «B`rasitb`raalaim» тотожні. «Бет» є «обитель або область»; «Реш», «коло» або «голова»; «Алеф», «бик» (символ сили зародження); «Шин», «зуб» (екзотерично – тризуб або троє у одному, у окультному сенсі); «Йод» досконала єдність або «один»; «Тау», «корінь» або «основа» (те саме що хрест у єгиптян та арійців); знову «Бет», «Реш» та «Алеф». Далі «Алеф», або семеро биків для сімох Алайм; бик-бодак, «Ламед», активне зародження; «Хе», «отвір» або «матка»; «Йод», орган зародження і «Мем», «вода» або «хаос», жіноча Сила попередня та поблизу чоловічої.

Найбільш задовільним та екзотеричним тлумаченням початкової фази творіння у «Книзі Буття» на якому за сліпої віри була заснована вся християнська релігія, синтезована головними його догмами, без сумніву є тлумачення, яке було дане паном Р.Скінером у Додатках до «Джерела Мір». Він надає і ми мусимо визнати, найбільш талановито, ясным та найбільш науковим шляхом – числове читання цієї першої фрази та глави «Книги Буття». За допомогою числа 31, або слова «Ел» (1 для «Алеф» та 30 для «Ламед»), та інших числових символів «Біблії», порівняних з мірами які застосовувалися при будівництві великої піраміди Єгипта, він показує повну тотожність між її вимірами – дюймами, ліктями, та планом – та числовими величинами Саду Едема, Адама і Єви, та Патріархів. Тобто автор показує, що архітектурно піраміда містить у собі всю «Книгу Буття» та відкриває астрономічні і навіть фізіологічні таємниці у її символах та гліфах; все ж здається, що він не бажає визнати сполучені з ними психічно-космічні та духовні таємниці. Так саме автор схоже не розуміє, що корінь всього цього потрібно шукати у древніх легендах та у пантеоні Індії.* За

відсутності такого розуміння до чого призводить його талановита праця? Не далі ніж до відкриття, що Адам, земля, і Мойсей або Ієгова «суть одне» - до абетки порівняльної Окультної Симвології – і що дні «Книги Буття» є «кола», «зведені євреями до квадратів» і результат праці шістьох днів кульмінує у принципі запліднення. Таким чином «Біблія» примушує видати Фалізм – і лише це.

*Хіба все кінчається лише на відкритті, що небесне коло у 360 градусів визначається «повною формою слова Елохім», і що це, коли слово розташоване у колі, дає 3,1415, або відношення одиниці до діаметру. Це лише астрономічний або математичний аспект. Для того щоби усвідомити все семи-складне значення «Початкового Кола», піраміду і кабалістичну «Біблію» потрібно читати у світлі фігури на якій побудовані храми Індії. Математична квадратура кола – це лише земне резюме проблеми. Євреї були задоволені шістьма днями діяльності та сьомим відпочинку. Предки людства вирішували величні проблеми Всесвіту за допомогою своїх сімох Променів, або Ріші. Так саме – як прочитана у цьому світлі і тому як її єврейські тексти трактуються західними вченими – не може вона будь коли дати дечого більшого або вищого, ніж такі фалічні елементи, які складають корінь та основу значення її мертвої букви. Антропоморфізм та Одкровення риють провалля між матеріальним світом та основними духовними істинами. Що творіння не так описане у Езотеричній Доктрині – можна легко довести. Римські католики дають тлумачення значно ближче до Езотеричного значення, ніж тлумачення протестантів. Бо деякі їх святі та доктори визнають, що формування небес та землі, небесних тіл тощо, має відношення до роботи «Сімох Ангелів Присутності». Св.Діонісій називає «Будівельників» «співробітниками Бога», а Св.Августин йде навіть далі та приписує Ангелам володіння божественною думкою, прототипом всього створеного, як він каже. І, нарешті, Фома Аквінський написав цілу дисертацію з цього предмета, де називає Бога первинною, а Ангелів вторинною причинами всіх видимих наслідків. У цьому з деякими догматичними розбіжностями за формою «Ангельський Доктор» дуже близько підійшов до гностичних ідей. Василид каже про найнижчу категорію Ангелів, як про Будівельників нашого матеріального світу, а Сатурніл дотримувався думки, як чинили і сабеяни, що Семеро Ангелів, які стоять у голові планет, є дійсними творцями світу; монах-кабаліст Третемій у своєму «De Secundis Deis» вчив тому самому.

Вічний Космос, Макрокосм, поділений у Таємній Доктрині як і людина, Мікрокосм, на три Принципи та чотири Провідника,* які у власній сукупності є сімома Принципами. В халдейській або єврейській «Кабалі», Космос поділений на семеро світів; Початковий, Осяжний, Небесний, Елементарний, Менший (Астральний), Пекельний (Кама-лока або Гадес) та Тимчасовий (людський). В халдейській системі саме у Осяжному Світі, у другому з'являються «Семеро Ангелів Присутності», або Сефіроти (троє вищих по суті представляють собою одне і так саме, загальну суму всіх). Вони так саме є «Будівельникам» Східної Доктрини; і лише у третьому небесному світі, семеро планет і наша сонячна система побудовані сімома Планетарними Ангелами, до того планети стали їх видимими тілами. Відповідно – як правильно сформульовано – якщо Всесвіт загалом утворений з Вічної Єдиної Субстанції або Сутності, то не ця Вічна Сутність, Абсолютне Божество, надає їй форму; цим займаються перші Промені, Ангели, або Дхіані-Когани, які випромінюються з Єдиного Елемента, який періодично стає то Світлом то Темрявою, але залишається вічно у власному Кореновому Принципі, неосяжною, та все ж, існуючою Реальністю.

*Езотерично трьома корінним принципами є: Людина, Душа та Дух; чотирма провідниками є: Тіло, Астральний двійник, Тваринна (або людська) Душа і Божественна Душа (Стхула-Шаріра, Лінга-Шаріра, Кма-рупа і Будхі, провід Атми, або Духу). Або щоби зробити ясніше: 1.Сьмий Принцип має своїм проводом Шостий (Будхі); 2.Проводом Манаса є Кама-рупа; 3.Проводом Дживи або Прани (життя) є Лінга-Шаріра («двійник» людини); Лінга-Шаріра ніколи не

може залишити тіло до самої смерті; те що з'являється, є астральним тілом, віддзеркаленням фізичного та у якості провідника для людської душі та розуму); і 4.Тіло, фізичний провід всіх вище згаданих колективно. Окультисти визнають той самий порядок для всього космічного цілого, психічно-космічного Всесвіту.

Вчений західний кабаліст пан С.Л.Марк Грегор Матерс, чиї міркування та висновки тим більше без будь яких підозр, що він не навчався Східній Філософії та не знайомий з Таємними Вченнями її, пише що до першого вірша «Книги Буття» у одному не опублікованому нарисі: «Berashith Bara Elohim» - «Спочатку Елохіми Створили!», Ким є ці Елохіми «Книги Буття»? Va-Vivra Elohim Ath Ha-Adam Be-Tzalmo, Bi-Tzelem Elohim Bara Otho, Zakhar Vingebah Bara Otham – «І Елохіми створили Адама за своїм власним Образом, за Образом Елохімів створили Вони їх, Чоловічими та Жіночими створили Вони їх!» Хто вони, ці Елохіми? Звичайний англійський переклад «Біблії» перекладає слово Елохім на слово «Бог», тут іменник множини перетворюється на одного. Єдине наведене виправдання такої підміни звучить якось не переконливо, і воно у тому, що це слово безсумнівно є множинним, але воно не мусить застосовуватися у сенсі множинного числа: що воно «множинне у визначенні переваги». Але це лише голослівне ствердження, цінність якого може бути справедливо перевірена за допомогою самої «Книги Буття» Вірш 1.26. у ортодоксальній версії «Біблії» перекладений таким чином: «І Бог (Елохіми) сказав, «Створимо людину за нашим образом, за нашою подобою». Тут ясне визнання факту, що «Елохім» не є «множинне переважно», але іменник множинного числа за сенсом більше ніж одне єство. Яким у такому випадку правильний переклад слова «Елохім» і до чого він має відношення? Елохім є не лише іменник множинного числа, а множинне число жіночого роду! Та все ж, перекладачі «Біблії», переробили його на одного та чоловічого роду! Елохім є множинне число від іменника жіночого роду Ел-х тому, що остання буква «х» визначає стать. Та все ж, воно замість утворення множинного числа за посередництвом закінчення «от», приймає закінчення множинного числа чоловічого роду, яким є «ім». Хоча у більшості випадків іменник обох родів приймає відповідні закінчення, все ж, існують іменники чоловічого роду, які утворюють множинне число закінченням «от», так саме як існують іменники жіночого роду, які утворюють його закінченням «ім», у той час коли деякі іменники приймають і те і інше закінчення по черзі. Все ж, треба зазначити, що закінчення множинного числа не впливає на рід, який завжди залишається той самий яким був у єдиному числі. Щоби відшукати дійсне значення символізму що до слова Елохім, ми мусимо звернутися до ключа єврейської Езотеричної Доктрини, до мало відомої та ще менш зрозумілої «Кабали». Там ми знайдемо, що це слово подає собою дві поєднані між собою, чоловічу та жіночу Сили, рівні та неподільні, у вічному союзі для підтримки Всесвіту – це велике Батько та Матір Природа, у яких перетворюється Вічно Єдине, до того як Всесвіт зможе існувати. Бо «Кабала» вчить, що до того як Божество не пристосувалося таким чином – тобто як чоловіче та жіноче – Світи Всесвіту не могли існувати, або словами «Книги Буття», що «земля була без форми та порожня». Таким чином становлення Елохімів є кінцем стану без Форм, Порожнечі та Темряви, бо лише після цього становлення Руах Елохім – «Дух Елохімів» - може вібрувати над Водами. Але це лише мала частка тієї інформації яку Посвячений може отримати з «Кабали» що до слова «Елохім». Тут потрібно звернути увагу на плутанину – якщо не на дещо гірше – яка існує у західних тлумаченнях «Кабали». Сказано, що Вічно Єдине перетворюється на два, великих Батька та Матір Природу. Насамперед, це антропоморфічна концепція – прикладати терміни які мають на увазі статеві відмінності до самих ранніх та перших диференціацій Єдиного. І буде ще більшою помилкою ототожнювати ці перші диференціації – Пуруш та Пракриті індійської Філософії – з Елохімами, творчими силами, про які тут йдеться; та приписувати цим неосяжним (для нашого розуму) абстракціям формування та побудову цього видимого світу, повного болі, гріху та суму. На

справді «творіння Елохімами» про яке йдеться, є «творіння» значно пізніше, і Елохіми, далекі від того, щоби бути верховними або навіть високими силами Природи, вони суть лише нижчі Ангели. Таким було вчення гностиків, найбільш філософське з усіх вчень ранніх християнських Церков. Вони вчили, що недосконалості цього світу зобов'язані власним походженням недосконалам Зодчих, або Будівельників – недосконалих і тому нижчих Ангелів. Єврейські Елохімі відповідні до Праджапаті індусів, і у іншому місці показано, керуючись Езотеричними тлумаченнями Пуран, що Праджапаті були лише творцями людської матеріальної і астральної форми; що вони не могли дати людині розуму і тому на мові символізму, їм «не вдалося створити людину». Але щоби не повторювати того, що читач знайде у іншому місці цієї праці, його увага мусить бути звернута лише на той факт, що «створення» у цьому вірші не є Первісним Творінням, і що Елохіми не є «Бог», навіть не вищі Планетарні Духи, але Зодчі цієї видимої фізичної планети та людського тіла, або оболонки. Головною доктриною в «Кабалі» є те, що поступовий перехід Божества від негативного до позитивного Існування символізований у поступовому нарощенні Десятьох Чисел, за шкалою десяти, від Нуля, через Одиницю та далі. Це доктрина Сефіротів або Еманацій. Бо внутрішня та прихована Негативна Форма концентрує центр, який є первісною Одиницею. Але ця Одиниця і неподільна: вона не може бути збільшеною множенням, або зменшеною поділом тому, що $1 \times 1 = 1$ та не більше, а $1:1 = 1$ та не менше. І саме ця незмінність Одиниці або Монади є тим, що робить з неї відповідний образ Єдиного Неподільного Божества. Таким чином це відповідає християнській ідеї Бога Батька, бо якщо одиниця є батьком інших чисел, то Божество це є Батьком Всього.

Філософський східний розум ніколи не помилився би що до значення цих слів. У них «Єдиний та Незмінний» - Парабрахман – Абсолютне Все та Одне, не може бути у будь яких відношеннях з кінцевим та обумовленим і, відповідно, вони ніколи не застосували би до Нього такі терміни, що мають на увазі такі відношення. Чи відривають вони у такому випадку людину від Бога? Навпаки. Вони відчують більш щільну єдність, ніж західний розум, коли називають Бога «Батьком Всього», бо вони знають, що у власній безсмертній сутності людина сама є Незмінний Єдиний, не маючий другого. Але ми щойно сказали, що Одиниця єдина та не змінюється поділом або множенням; яким чином у такому випадку утворюється цифра два, Дуада? Шляхом рефлексії. Бо на відміну від Нуля, Одиниця частково визначена – тобто у своєму позитивному аспекті; і це визначення створює Ейкон, або Ейдолон, самого себе, який разом з собою утворює Дуаду та, таким чином число два у дечому аналогічне християнській ідеї Сина, як Другого Образу. І тому, що Монада вібрує та відходить у Темряву Первісної Думки, то Дуада залишається у якості намісника та представника і, таким чином рівною до Позитивної Дуади є Ідея Трійці, число три рівне з Дуадою у лоні Одиниці, хоча воно вийшло з цього у числовій концепції її наслідків. Це пояснення здавалося би має натяк, що пан Метере переконаний у тому що це «творіння» не є істинно-божественним та первісним тому, що Монада – перший прояв на нашому об'єктивному плані – «відходить у Темряву Первісної Думки», тобто у суб'єктивність першого божественного Творіння.

І це знову частково відповідає християнській ідеї Святого Духа тому, що втрех вони утворюють Трійцю у єдності. Цим так саме пояснюється той факт з геометрії, що три прямі лінії є найменшою кількістю, здатною утворити на площині фігуру. Ці три числа шкали з десятих, кабалісти називають іменами Кетер - Вінець, Хокма – Мудрість та Біна – Розуміння; у подальшому вони пов'язують з ними наступні божественні імена; з Єдиний – Ехейх, «Я існую»; з Дуада – Yah; і з Тріада – Елохім; до того вони називають Дуаду, Абба – Батько і Тріаду, Айма – Матір, вічний зв'язок між якими символізований у слові Елохім. Але що особливо вражає вивчаючого «Кабалу», так це та злісна наполегливість з якою перекладачі «Біблії» ревниво видалили з поля зору та приховали всі посилання на жіночу форму цього Божества. Вони переклали, як ми побачили, іменник жіночого роду та множинного числа «Елохім» на іменник чоловічого роду та одиничного

числа «Бог». Та ще зробили більше ніж це: вони приховали, що слово Руах – «Дух» - жіночого роду і що, відповідно, Святий Дух «Нового Заповіту» є жіноча Сила. Чи багато хто з християн усвідомлюють, що у повідомленні про Втілення (Лука 1.35) згадані дві божественні Сили? «Дух Святий знайде тебе, і Сила Всевишнього надихне тебе». Святий Дух (жіноча Сила) сходить, і Сила Всевишнього (чоловіча Сила) поєднується з нею. «Тому і тобою народжене святе назветься Сином Божим» - тобто Елохімом тому, що ці дві Сили Сходять.

У «Сефер Ієцері», або «Книзі Творіння» ми читаємо: «Єдина Вона Руах, Елохім Х'юм – (Дух Живих Елохімів)... Глас, Дух та Слово; і це Вона, Дух Святого». Тут ми знову бачимо щільний зв'язок, який існує між Святим Духом та Елохімами. До того у цій самій «Книзі Творіння» - яка, про це не треба забувати, є однією з древніших кабалістичних книг, авторство якої приписується Патріарху Аврааму – ми маємо на першому місці ідею жіночої Трійці, з якої виходить чоловіча Трійця, або як написано у тексті: «Три Матері, звідки виникли три Батька». І все ж, ця подвійна Триада утворює лише одну завершену Трійцю. Знову треба зазначити, що Другий та Третій Сефіроти (Мудрість та Розуміння), обидва мають жіночі імена: Хокма і Біна, не дивлячись на те, що першому більше приписується чоловіча ідея, а другому жіноча, під титулами Абба і Айма (або Батько та Матір), чудово символізована у дванадцятій главі «Апокаліпсиса», який без сумніву є однією з найбільш кабалістичних книг «Біблії». Фактично без кабалістичних ключів, сенс його цілком не зрозумілий. Далі у єврейському так саме як і у грецькому алфавітах немає визначених числових знаків і кожна буква має закріплене за нею числове значення. Результатом цієї обставини є той важливий факт, що кожне єврейське слово складає число, і кожне число – слово. На це є посилання у «Одкровенні» (XIII.13) де згадується число «звіра». В «Кабалі» слова, які мають рівноцінні числові величини, вважаються такими, що мають пояснювальний зв'язок одне до іншого. Це утворює науку Геометрії, яка є першим розділом Буквальної «Кабали». Далі кожна буква єврейського алфавіту мала для Посвячених у «Кабалу» конкретну ієрогліфічну величину та значення, які за правильного застосування надавали кожному слову цінність містичної фрази; і це знову міняло своє значення у залежності від розташування букв. Далі розглянемо з цих кабалістичних точок зору слово Елохім. Спочатку ми можемо поділити це слово на два, які означають: «Жіноче Божество Вод», порівняйте з грецькою Афродітою, «яка виходить з морської піни». Знову, його можна поділити на «Могутній, Зірка Моря» або «Могутній дихаючий Дух на Води». Також комбінуванням букв можемо отримати «Мовчазна Сила Jah». І ще: «Мій Бог Творець Всесвіту» тому, що Jah представляє собою таємне кабалістичне ім'я, пристосоване до ідеї Створення. Так саме можемо отримати «Хто є мій Бог». І ще «Матір у Jah». Сума чисел така $1+30+5+10+40=86$ «Жахлива спека» або «Сила Вогню». Якщо ми складемо разом три середні букви, отримаємо 45, а перша та остання дають 41, що дає «Матір Створення». Нарешті, ми знайдемо два божих імені «Ел» і «Jah» разом з буквою «м», що означає «Вода» тому, що Мем, або назва цієї букви, означає «вода». Якщо ми поділимо його на відповідні складові букви та приймемо їх за ієрогліфічні знаки, то отримаємо: «Воля удосконалена через Жертву, набуває розвитку через послідовне Перетворення Натхненням». Останні декілька рядків, де аналізується слово «Елохім», переконливо доводять, що Елохіми – це не один або двоє, або навіть трійця, а Сонм – армія творчих сил.

Тим, що християнська Церква зробила Ієгову – одного з цих самих Елохімів – Вищим Богом, вона внесла безнадійну плутанину у небесну ієрархію, не дивлячись на цілі томи, написані Фомотою Аквінським та його школою з цього приводу. Єдине пояснення яке можна знайти у всіх їх трактах про природу та сутність незчисленних класів небесних істот, згаданих у «Біблії» - Архангелів, Тронів, Серафімів, Херувимів, Вісників тощо – у тому, що «сонм Ангелів – це міліція Бога». Вони суть «Боги-творіння», у той час коли він – «Бог-Творець»; але про їх істинні функції – про їх дійсне

місце у структурі Природи – немає жодного слова. Вони «Більш блискучі, ніж полум'я, швидші за вітер, і вони живуть у любові та гармонії, просвітлюють навзаєм один одного, годуються хлібом та священним напоєм – вином та водою причастя? – оточують рікою з вогню трон Агнца та закривають крилами власні обличчя. Цей трон любові та слави вони залишають лише для того, щоби нести зіркам, землі, царствам та всім синам Божим, своїм братам та учням, всім творінням схожим до них самих, божественний вплив... Що стосується їх кількості – це є велика армія Небес (Саваофа) більша за кількість зірок... Богослов'я показувало нам ці розумні світила, кожне з яких має особливий вид, та містить у своєму естві той або інший стан Природи; які займають величезний простір, хоча і обмежений; які перебувають, хоча і безтілесні, у відведених для них межах; ...швидшими за світло блискавками; керуючими всіма стихіями Природи, здатними за бажанням виробляти міражі (ілюзії?) об'єктивні та суб'єктивні по черзі, які розмовляють інколи на зрозумілій, а інколи – на чисто духовній мові». Далі у тій самій праці ми читаємо, що саме до цих ангелів та їх сонмів мають відношення слова першого вірша другої глави «Книги Буття»: «Igitur perfecti sunt coeli et terra et omnis ornatus eorum» та, що Вульгата догматично замінила слово «цаба» («сонм») словом «прикраса». Мунк доводить помилку цієї заміни та походження складного титулу «Цабаот-Елохім» від «цаба». Корнелій Лапід, «майстерніший з усіх коментаторів «Біблії», каже Де Мірвіль, доводить нам, що таким є дійсне значення. Ті Ангели суть Зірки. Все ж, це мало пояснює нам, якими є істинні функції цієї небесної армії, і зовсім не повідомляє про її місце в еволюції та про відношення її до Землі. На запитання – «Хто істинні Творці?» - ми мусимо звернутися до Езотеричної Доктрини тому, що саме там можна відшукати ключа до Теогонії різних світових релігій. Там ми знайдемо, що дійсний творець Космосу, як і всієї видимої Природи – якщо не всіх невидимих сонмів Духів, ще не втягнутих у «Цикл Необхідності» або еволюції – є «Господь - Боги», або «Працюючий Сонм», «Армія» колективно, «Єдиний у Всіх».

Єдиний безкінечний та не обумовлений. Він не може творити тому, що він не може мати будь якого відношення до кінцевого та обумовленого. Якби все те, що ми бачимо, від сяючих сонць та планет до травинки та билинок, було створеним Абсолютною Досконалістю та було безпосереднім твором хоча би першої Енергії від Нього, то кожний такий витвір був би таким самим досконалим, вічним та не обумовленим як його творець. Мільйони недосконалих творін в Природі є свідченням того, що вони є творіннями кінцевих, обумовлених істот – хоча останні були та є Дхіані-Когани, Архангели, або як би їх не називали. Простіше, ці недосконалі творіння є незавершеною продукцією еволюції під водійством недосконалих Богів. Про це нас переконує «Зогар», так саме як і Таємна Доктрина. Він каже про цих помічників «Ветхого Денямі», «Священного Старця», та називає їх Ауфанім, або живими Колесами небесних світил, які приймають участь у праці створення Всесвіту. Таким чином, не «Принцип», Єдиний та Необумовлений, та навіть не Його відображення є тим, що говорить, а лише «Семеро Богів», які формують Всесвіт з вічної Матерії, оживленої до об'єктивного буття відображенням у неї Єдиної Реальності. Творець це вони – «Бог-Сонм» - названі у Таємній Доктрині Дхіані-Коганами; у індусів вони Праджапаті, у кабалістів заходу – Сефіроти; у буддистів – Деви, без-особисті, бо сліпі сили. Вони – Амешаспенти у зороастрія, і у той самий час коли у християнського містика «Творець» є «Бог від Бога» у догматичного церковника він – «Бог Богів». «Іегова» є Бог, вищий за всіх Богів, лише в очах Ізраїлю. «Я знаю, що Господь (Ізраїлю) великий, і що наш Господь вище за всіх богів». Знову: «Бо всі боги народів ідоли, але Господь створив небеса». Єгипетські Нетеру, перекладені Шамполіоном як «інші Боги», суть біблійні Елохіми, за якими стоїть прихований Єдиний Бог у різновидах своїх сил. Цей Єдиний не є Парабрахман, але Непроявлений Логос, Деміург, дійсний Творець або Зодчий, який йде за ним та відповідний Деміургам колективно. Далі великий єгиптолог додає: «Ми бачимо, що Єгипет, так би мовити, приховує Бога Богів за посередниками,

якими він його оточує; він віддає перевагу великим богам перед єдиним Божеством, таким чином, що атрибути цього Бога стають їх власністю. Ці боги проголошують самі себе нествореними. Неїт є «те що є», як Іегова; Тот є само-створений, не зачатий тощо. Юдаїзм знищує їх перед величчю свого Бога, вони перестають бути просто Силами на вподоби до Архангелів Філона, Сефіротів «Кабали», Огдоадів гностиків – вони зливаються разом та перетворюються на самого Бога». Таким чином, як вчить «Кабала», Іегова є у кращому випадку, лише «Небесна Людина», Адам Кадмон, використаний само-створеним Духом, Логосом у якості колісниці, проводу, у Його сходженні та проявах у феноменальному світі.

Такими є вчення Древньої Мудрості; їх не може відкинути навіть правовірний християнин, якщо він буде відвертим та не упередженим під час вивчення свого власного Священного Писання. Бо якщо він буде уважно читати «Послання» Св.Павла, то він побачить, що Таємна Доктрина та «Кабала» цілком визнаються апостолом «не євреїв». Гнозис, який він начеб-то засуджує, є для нього не менше за Платона, «вищим знанням істини та Єдиного Єства», бо те, що Св.Павло засуджує, не є істинний а лише помилковий гнозис та зловживання ним, інакше – яким чином він міг би користуватися мовою платоніка *pur sang*? Ідеї (Archai) грецького філософа; Розуми Піфагора; Еони, або Еманациї пантеїста; Логос, або Слово, Голова цих Розумів; Софія або Мудрість; Деміург, Будівельник Світу під керівництвом Батька, Непроявленого Логоса, з якого Він еманує; Ейн-Соф, Невідомий Безкінечності; Ангельські Періоди; Семеро Духів які є представниками Сімох всіх більш старих космогоній – всіх їх можна знайти у його писаннях, які Церква визнала канонічними та богом натхненними. У них так саме можна впізнати Глибини Арімана, Ректора нашого Світу, «Бога цього Світу»; Плерому Розумів; Архонтів повітря; Княжества, кабалістичного Метатрона; і їх так саме можна легко побачити у римо-католицьких письменах, якщо читати їх оригінальні грецькі та латинські тексти тому, що англійські переклади дають слабке уявлення про їх справжній зміст.

ВІДДІЛ 23

ЩО МУСЯТЬ СКАЗАТИ ОКУЛЬТИСТИ ТА КАБАЛІСТИ

До «Зогара», як до джерела сокровенної мудрості та таємниць, дуже часто звертаються римо-католицькі письменники. Доволі вчений рабин, наразі шевальє Драха, навернений у римський Католицизм, як видатний гербаїст, вважає за можливе для себе зайняти місце Пікус де Мірандоли та Джона Рейхліна, та запевнити своїх товарищів за вірою, що «Зогар» містив у собі майже всі догми Католицизму. Нам потрібно показати тут як йому вдалася або ні ця спроба, та лише навести один приклад його пояснень, посилаючись на наступне: Як вже було сказано, «Зогар» не є оригінальним продуктом єврейського розуму. Він представляє собою сховище та компендіум стародавніх доктрин Сходу, які спочатку викладалися усно, а далі були записані окремими трактатами протягом Вавилонського Полону і, нарешті були об'єднані рабином Симеоном Бен Іохаї до початку християнської ери. Як Мойсеева космогонія народилася у новій формі у Месопотамських країнах, так і «Зогар» був провідником, у якому були сфокусовані промені світла Вселенської Мудрості. Які збіги не вбачали би між ним та християнськими вченнями, компілятори «Зогара» ніколи не думали про Христа. Якби це було по іншому, то на цей час не залишилося би жодного єврея, який дотримувався би Мойсеевого Закону. Знову, якщо приймати у буквальному сенсі те що пише «Зогар», то будь яка релігія під сонцем може знайти підтвердження у його символах та алегоріях, і це тому, що ця праця є луною первісних істин, і кожна віра тримається на деяких з них - «Зогар» є лише завіса Таємної Доктрини. Це є таким очевидним, що нам достатньо лише показати на вище зазначеного екс-рабина шевальє Драха, щоби довести цей факт.

У частині III, fol 87 (код 346-та) «Зогар» трактує про Дух, якій керує Сонцем, та є його Ректором та пояснює при цьому, що під цим не мається на увазі саме Сонце, але Дух «над або під» Сонцем. Драха намагається довести тут, що під «Сонцем» або Сонячним Духом мається на увазі Христос. У власному коментарі до цього уривка що до Сонячного Духа, як до «каменю який був відкинутий будівельниками», він доволі рішуче стверджує, що цей «Сонячний камінь (pierre soleil) тотожний до Хреста, який був цим каменем» і що тому «Сонце беззаперечно (sans contredit) є друга іпостась Божества, або Христа». Якби це було правдою, то ведичні та до ведичні арійці, халдеї та єгиптяни, як і всі окультисти минулого сучасного та майбутнього, разом з євреями були би християнами від початку та назавжди. Якщо це не так, то сучасне Церковне Християнство екзотерично є нічим іншим ніж Язичництвом, а езотерично – трансцendentною та на практиці Магією або Окультизмом. Бо цей «камінь» має різні значення, подвійне існування з градаціями та поступальним та зворотнім рухом. Це «таємниця» дійсно. Окультисти цілком готові погодитися з Св. Хризостомом, що не вірні, точніше профани – «Засліплені сонячним світлом, втрачають таким чином з поля зору справжнє Сонце, та бачать несправжнє». Але якщо згаданий святий і разом з ним гебраїст Драха вирішили побачити у «Зогарі» та у кабалістичному Сонці «другу іпостась», то це ще не значить, що всі інші мусять також помилятися. Таємниця Сонця є найбільшою з усіх незчисленних таємниць Окультизму. Істинно Гордіїв вузол, але такий який не можна розрубати мечем схоластичної казуїстики. Це справжній *deo dignus vindice nodus*, і може бути розв'язаний лише Богами. Значення цього ясне, і кожний кабаліст це зрозуміє. *Contra solem no loguaris* не було промовлене Піфагором по відношенню до видимого Сонця. Те що малося на увазі, було «Сонцем Посвячених» у його потрібній формі, з яких двома є «Денне Сонце» та «Нічне Сонце». Якби за фізичним світилом не було таємниці, яку люди інстинктивно відчували, то навіщо всі народи від первобутніх до сучасних поверталися би до Сонця під час своїх молитов? Сонячна Трійця не є маздеянською, вона всезагальна та така стара як і людина. Всі храми стародавності неодмінно були побудовані обличчям до Сонця, їх портали відкриті на Схід. Подивіться на древні храми Мемфісу та Ваалбеку, на піраміди Старого та Нового (?) Світу, на Круглі Башти Ірландії, та на Серапіум Єгипту. Лише Посвячені можуть надати цьому філософське пояснення та розумну причину – не дивлячись на містицизм цього – якби світ був до цього готовий, чого на жаль немає! Останнім жерцем Сонця у Європі був Посвячений Юліан, наразі названий Відступником. Він намагався обдарувати світ шляхом відкриття хоча би частини цієї великої таємниці. «Існують троє у одному», сказав він про Сонце – центральне Сонце як пересторога Природи; перше є всезагальна причина всього, Верховне Благо та досконалість; Другою Силою є верховний Розум, який має владу над всіма розумними істотами; третє це видиме Сонце. Чиста енергія сонячного розуму виходить з сяючого трону, зайнятого нашим Сонцем у центрі Неба; ця чиста енергія є Логосом нашої системи; «Таємничий Дух Слово творить все через Сонце і ніколи не користується іншим посередником», каже Гермес Трисмегіст. Бо саме у Сонці більш ніж у будь якому іншому небесному тілі та (невідомо) Сила розташувала трон свого перебування. Лише ні Гермес ні Юліан, або будь хто інший не мав на увазі під цією Невідомою Силою Іегову або Юпітера. Вони мали на увазі ту причину, яка виявила всіх «великих Богів» або Деміургів нашої системи. Так саме не малося на увазі наше видиме Сонце, бо останнє було лише проявленням символом першого. Піфагорієць Філолай пояснює слова Трисмегіста та додає: «Сонце є дзеркалом вогню, блиск полум'я якого шляхом віддзеркалення у цьому дзеркалі (Сонці) ллється на нас, і цей блиск ми називаємо образом». Очевидно, що Філолай посилається на центральне духовне Сонце, чії промені та сяйво лише віддзеркалюються нашою центральною Зіркою, Сонцем. Це так саме ясно для окультистів як було ясным для піфагорійців. Що стосується профанів язичницької древності, то звісно для них «найвищим Богом» було фізичне Сонце і як здається – якщо прийняти точку зору шевальє Драха – фактично стало наразі тим самим і для сучасних католиків. Якщо слова щось

значать, то заява шевальє Драха, що «це Сонце є друга іпостась Божества» мають на увазі саме те, про що ми кажемо; тому що «це Сонце» відноситься до кабалістичного Сонця, а «іпостась» означає сутність, або існування Божества, або Трійці – явно особистої. Тому що автор екс-рабин та добре ознайомлений з єврейською літературою та таємницями «Зогару» і мусить знати ціну слів, а тому ще більше, якщо писав це, як запевняє з метою замирення «уявних протиріч» між Юдаїзмом та Християнством – то цей факт стає цілком очевидним.

Але все це має відношення до питань та проблем, які будуть вирішуватися природно за рухом розгортання доктрини. Римо-католицька Церква звинувачена не у шануванні під іншими іменами Божественних Істот, яким вклонялися всі народи, а у тому, що вона проголошує ідолопоклонниками не лише язичників древності та сучасності, але і всі християнські народи, які звільнилися від Римського ярма. Звинувачення висунуті проти неї самої більше ніж одним вченим, що вона вклоняється зіркам, як справжні древні сабеяни, до цього часу не відкинута, та все ж жоден шанувальник зірок ніколи не обожнював матеріальні зірки та планети, як це буде доведено до того як остання сторінка цієї праці буде написана; все ж, вірно, що лише ті філософи що вивчали Астрологію і Магію, знали що останнє слово у цих науках потрібно шукати та очікувати від окультних сил які випромінюються з цих сузір'їв.

ВІДДІЛ 24

СУЧАСНІ КАБАЛІСТИ У НАУЦІ ТА ОКУЛЬНІЙ АСТРОНОМІЇ

У трьох головних розділах «Кабали» є фізичний, астральний та над-астральний Всесвіт, так саме як є земні, над-земні та духовні Істоти. Над «Сімома Планетними Духами» вчені можуть сміятися як забажається, та все ж, необхідність у розумних керуючих Силах наразі так відчувається, що вчені та спеціалісти, які і чути не бажають про Окультизм та древні системи, почуваються зобов'язаними народжувати у власній свідомості дещо на вподобі до наполовину містичної системи. Теорія Меткалта про «сонячну енергію», і теорія Залівського, вченого поляка, який проголосив Електрику Вселенською Енергією, розташовану у сховищі Сонця, стали відродженими кабалістичними вченнями. Залівський намагався довести, що Електрика яка виробляє «найбільш могутні ефекти тяжіння, тепла та світла» присутні у фізичній побудові Сонця та пояснив їх своєрідності. Це дуже близько до окультного вчення. Саме лише визнанням газової природи Сонця-рефлектора та могутнього Магнетизму та Електрики сонячного тяжіння та відштовхування можна пояснити а) очевидну відсутність будь якого зменшення енергії та світла Сонця – що не пояснюються звичайним законами горіння; та б) поведінка планет, яка так часто протирічить всім загально визнаним законам ваги та тяжіння. До того Залівський стверджує, що ця «сонячна електрика» «відрізняється від будь чого відомого на землі». Отця Сичі можна запідозрити, що він намагається ввести «Енергії зовсім іншого порядку та цілком чужі тяжінню, які він відкрив у просторі» щоби замирити Астрономію з богословською Астрономією. Але Нагі, член Угорської Академії Наук, не був духовною особою та все ж, розробив теорію про необхідність розумних Сил, чия само-задоволеність «підкоряється всім капризам комет». Він має підозри, що «Не дивлячись на всі дієві досліди швидкості світла, цього сяючого продукту невідомої сили... яке ми бачимо доволі часто, щоби розуміти – це світло у дійсності нерухоме». К. Е. Лов, відомий будівельник залізниць та інженер Франції, втомився від сліпих сил та зробив з цих всіх (у той час) «невловимих посередників» - наразі «сили» - підлеглі Електриці і, що остання є «Розумним – хоча молекулярним матеріалом». На думку автора ці Сили є атомічні посередники, обдаровані розумом, волею та рухом, він таким чином на вподобі до кабалістів робить без-причинні Сили речовинними, у той час коли ті Сили, що діють на цьому плані, є лише наслідками перших тому,

що у нього матерія вічна, і Боги так саме, така сама і Душа, хоча для неї притаманна ще більш висока Душа (Дух) яка наділена пам'яттю та перевищує Електричну Енергію; остання підлегла вищим Душам, окрім того ці вищі Душі примушують її до дій у відповідності до вічних законів. Ця концепція доволі туманна, але очевидно побудована за окультними лініями. Окрім того, ця система повністю пантеїстична та розроблена у виключно науковій праці. Монотеїсти та римські католики одразу причепляться до неї, зрозуміло; але людина, яка вірить у існування Планетарних Духів та наділяє Природу живими Розумами, завжди мусить цього очікувати. У зв'язку з цим, все ж, цікавим є те, що після того як сучасники так насміхалися над невіглаством древніх, «Які знали лише семеро планет (та все ж, мали огдоаду, яка не включала нашої Землі), винайшли семеро Духів, щоби вони відповідали кількості планет». Вабіне, сам цього не усвідомлює та виправдовує цей «забобон». У «Revue des Deux Mondes» цей видатний французький астроном пише: «Огдоада древніх включала Землю (що помилково) тобто восьмеро або семеро у залежності від того, входила або ні у це число Земля». Де Мірвіль запевняє свого читача, що: «Пан Вабіне всього лише декілька днів тому сказав мені, що у нас дійсно лише вісім великих планет разом з Землею, і така сама кількість малих планет між Марсом та Юпітером... Гершель пропонує назвати всі ті, що розташовані за сімома головним планетами – астероїдами!». У зв'язку з цим потрібно вирішити одну проблему. Звідки астрономи знають, що Нептун – планета або, що навіть він належить до нашої сонячної системи? Тому що він був зафіксований на самому кордоні нашого, так званого Планетного Світу, останній був самовільно розширений щоби прийняти його; але якими дійсно математичними та безгрішними доказами володіють астрономи про те, що це а) планета, і б) одна з наших планет? Жодними! Нептун розташований на такій відстані від нас, що «видимий діаметр Сонця від Нептуна складає одну сорокову видимого нам сонячного діаметру», він навіть у кращому телескопі такий смутний та туманний, що називати його однією з наших планет дуже мало підстав. Тепло та світло Нептуна складає лише 1/900 частину тепла та світла, які отримує Земля. Його рух та рух його сателітів завжди мали підозрілий вигляд. Вони не погоджуються – зовні, на край випадок - з рухом інших планет. Його система спрямована у протилежну сторону, тощо. Але навіть останній не нормальний факт мав власним результатом лише те, що наші астрономи створили нову гіпотезу про імовірну зміну руху Нептуна, про його зіткнення з іншим небесним тілом тощо. Чи не тому відкриття Адамса та Левер'є так віталось, що Нептун був такий самий необхідний як Ефір, щоби вкрити славою астрономічне передбачення, достеменність сучасних наукових досягнень і, головним чином у математичному аналізі? Здається що так. Нова планета яка розширює наше планетне царство більше ніж на чотириста мільйонів ліг, гідна приєднатися. Все ж, так саме як у випадках захоплення земельних територій, науковий авторитет може довести тут власне «право» лише тому, що він має «силу». Трапляється вловити рух Нептуна: Еврика! Це планета! Все ж, один лише рух мало що доводить. Наразі встановленим в Астрономії фактом є те, що в Природі взагалі не існує абсолютно нерухомих зірок, навіть якщо такі зірки все ще існують в термінології. Окультизм, все ж, має власну дивну теорію що до Нептуна.

Окультизм визначає, що якщо декілька гіпотез, які побудовані лише на припущеннях, та прийняті лише тому, що були викладені видатними вченими, прибрати з науки сучасної Астрономії для якої вони є опорою, то навіть закон всесвітнього тяжіння опиниться суперечливим, що до загальних законів механіки. І у дійсності, навряд чи можна докоряти християнам – головним чином римським католикам – якими би вченими деякі з них не були, що вони відмовляються мати конфлікт з власною Церквою на наукових засадах. Так саме не можемо ми звинуватити їх за те що таємно, у глибинах серця вони приймають – деякі з них – богословські «Доброчинність» та «Архонів» Темряви, замість тих сліпих сил які пропонує Наука. «Ніколи не може бути будь якого втручання у рух та регулярну процесію небесних тіл! Закон тяжіння є закон законів; хто будь коли

бачив камінь що піднімається у повітрі наперекір тяжінню? Непорушність цього всесвітнього закону показана у поведінці небесних світів та куль, вічно вірних власним первісним орбітам. Так саме і немає необхідності у будь якому втручанні, тому що воно може бути лише лихом. Отримало перше небесне обертання власний початок від будь якого космічного випадку, або від вільного розвитку латентних початкових сил, або цей імпульс назавжди був даний Богом або Богами – це жодним чином не міняє справи. У цій стадії космічної еволюції жодне втручання зверху або знизу не може бути дозволеним. Якби це мало місце, вселенський годинниковий механізм, зупинився би і Космос розвалився би на шматки». Такими є окремі сентенції, перлини мудрості, що падають час по часу з наукових вуст і наразі взяті щоби ілюструвати питання. Ми піднімаємо наші голови та дивимося на небо. Факт здається таким: світи, сонця та зірки, сяючі міріади небесних сонмів нагадують поету безкінечний океан, яким рухаються незчисленні ескадри суден, мільйони та мільйони крейсерів, великих та малих, які перетинають шлях один другому та обертаються у всіх напрямках; і Наука вчить нас, що хоча вони без керма та компасу та будь якого маяку, вони все ж, застраховані від зіткнень – майже застраховані у будь якому випадку, за виключенням випадкових катастроф – тому що вся небесна машина побудована та керована непорушним, хоча і сліпим законом, з силами постійного прискорення. «Побудована» - ким? «Само-еволюцією» - відповідь. Окрім того, тому що динаміка вчить: «Тіло що рухається намагається зберегти той самий стан відносного спокою або руху, якщо на нього не впливає будь яка зовнішня сила», то ця сила мусить розглядатися, як само-народжена – якщо навіть і не вічна тому, що це призвело би до визнання вічного руху – та так добре само-влаштована, щоби її хватило від початку до кінця Космосу. Але «Само-народження» мусить все ж, з чогось виникнути, бо як народження ex-nihilo протирічить розуму, так і Науці. Таким чином ми ще раз поставлені між рогами дилеми: чи мусимо ми повірити у вічний рух або у само-народження ex-nihilo? А якщо не те та не інше, то хто або що є тим, хто вперше створив ту силу або ті сили? Механіка має таке поняття як головні важелі, що дають імпульс та діють на другорядні або підлеглі важелі. Все ж, перші потребують імпульс та час по часу його повтор, бо вони з часом зупиняться та прийдуть до первісного стану. Що це зовнішня сила, яка призводить їх до руху та утримує їх у ньому? Друга дилема. Що стосується закону космічного не втручання, то його можна виправдати лише у одному випадку, а саме: якби небесний механізм був досконалим, але цього немає. Так званий незмінний рух небесних тіл, змінюється постійно; він часто порушується, і колеса навіть зіркового локомотиву час по часу сходять з своїх невидимих рейок, що легко може бути доведеним. Інакше навіщо Лаплас казав би про те, що колись у майбутньому імовірно станеться повна перебудова розташування планет; або Лєграндж стверджував би, що орбіти поступово зменшуються; або знову-таки наші сучасні астрономи заявляли би, що пальне Сонця поступово зникає? Якщо закони та сили, які керують поведінкою небесних тіл непорушні, то такі модифікації та зменшення речовини або пального, сил та флюїдів були би неможливими, та все ж, це не так. Тому доводиться припускати, що такі модифікації мусять спиратися на закони сил, яким доведеться у такому випадку народжувати та відроджувати самих себе та утворювати таким чином астральну антиномію та свого роду фізичну паліномію, бо як каже Лаплас, у такому випадку людина побачила би, що рідини перестануть вести себе як такі і будуть реагувати чином, цілком відмінним до всіх їх ознак та властивостей.

Н'ютон відчував велику стурбованість що до Місяця. Його поведінка у зростанні звуження власної орбіти навколо Землі нервувала його – якби у один чудовий день наш сателіт не впав би на Землю! Він визнавав, що світ потребує виправлень, і до того – доволі часто. У цьому він мав підтримку з боку Гершеля. Він казав про дійсні та доволі значні відхилення, окрім тих, які лише здаються, але він черпав втіху у власній переконаності, що імовірно, хтось або щось буде за цим доглядати. Нам можуть відповісти, що особисті вірування деяких благочестивих астрономів, якими

би великими науковими особистостями вони не були, не є доказами дійсного існування та присутності у просторі розумних надземних Істот, чи то Богів, чи то Ангелів. Саме поведінка самих зірок або планет мусить бути аналізована і звідси мусять бути висновки. Ренан стверджує, що нічого з того, що ми знаємо про небесні тіла, не підтримує ідею про присутність будь якого Розуму всередині або зовні їх. Давайте подивимося, каже Рейно, факт це або ще одне пусте наукове припущення. «Орбіти якими рухаються планети, далеко не незмінні. Навпаки, вони постійно змінюються як за місцем знаходження, так і за формою. Подовження, скорочення та орбітальні розширення, гойдання, прискорення або навпаки ... і все це у площині яка здається коливається». Як це доречно відзначив де Муссе: «Ось шлях який має мало математичної та механічної точності, що йому приписується, бо ми не знаємо жодних годинників, які затримавши рух на декілька хвилин, знову наздогнали би самі по собі втрачений час без обертання ключа». Все це про сліпий закон та силу. Що стосується фізичної неможливості – істинно чудо у очах Науки – каменю на перекир закону тяжіння піднятися у повітря, то Бабіне – смертельний ворог феномену левітації – (процитовано Араго) каже: «Всі знають теорію болідів (метеорів) та аеролітів... У Коннектикуті бачили, як величезний аероліт (глиба біля 1800 футів у діаметрі) бомбардував цілу американську зону та повернувся на власне місце (середні шари атмосфери), звідки з'явився». Таким чином, у обох вище наведених випадках – самих себе регулюючих планет та величезних метеоритах, які повертаються знову у повітря ми вбачаємо «сліпу силу», яка регулює та протидіє природним якостям «сліпої матерії», і навіть час по часу виправляє її помилки та корегує відхилення. Це більш дивовижно та «екстравагантнo», можна сказати, ніж будь який Ангелом керований» Елемент. Самовпевнений той хто сміється над думкою Фон Халлера: «Зірки, можливо є обителями чудових Духів; як тут царює порок, так там Доброчинність є хазяйкою».

ВІДДІЛ 25

СХІДНИЙ ТА ЗАХІДНИЙ ОКУЛЬТИЗМ

У «The Theosophist» від березня 1886 року у відповіді на «Сонячного Сфінкса» один член Лондонської Ложі Теософічного Товариства написав наступне: «Ми дотримуємося думки та вважаємо, що те що відбувається наразі у відродженні Окультного Знання колись продемонструє, що Західна система подає області сприйняття, які Східній системі – на край випадок настільки, наскільки викладено на сторінках «Теософа» - ще потрібно досягти». Той хто написав ці слова, не є єдиним з власними помилками. Більш видатні кабалісти у Сполучених Штатах, кажуть так саме. Це лише доводить, що знання західних окултистів істинної Філософії, «областей сприйняття» та думки Східних доктрин – дуже поверхові. Це ствердження можна легко довести декількома порівняльними прикладами між двома тлумаченнями тієї самої доктрини – Герметичної Універсальної Доктрини. Це тим більше необхідно тому, що якби ми зневажили цим порівнянням, наша праця була би не повною.

Ми можемо взяти покійного Еліфаса Леві, якого інший західний містик, пан Кеннет Макензі, справедливо називає «одним з видатних представників сучасної Окультної Філософії», у якості найкращого та найбільш вченого тлумача халдейської «Кабали» та порівняти його вчення з вченням східних окултистів. У його неопублікованих рукописах та листах, люб'язно наданих нам одним теософом, який протягом п'ятнадцяти років був його учнем, ми сподівалися побачити те, чого він не бажав публікувати. Та все ж, те що ми там знайшли нас розчарувало. Так ми візьмемо ці його вчення, як матеріал що містить у собі сутність західного або кабалістичного Окултизму, і будемо аналізувати та порівнювати до східної інтерпретації. Еліфас Леві вчить правильно, хоча користується, занадто риторичною мовою, щоби бути достатньо зрозумілим для початківця, що

«Вічне життя є Рух який врівноважується почерговими проявами сили». Але чому він не додає, що цей вічний рух не залежить від проявлених діючих Сил? Він пише: «Хаос є Тоху-вах-Боху вічного руху та загальна сума початкової матерії»; та не додає, що Матерія буває «початковою» лише на початку кожного нового становлення Всесвіту; матерія in abscondite, як її називають алхіміки, вічна, незнищенна, без початку та кінця. Вона вважається східними окультистами вічним Коренем всього, Мулапракріті ведантистів та Свабхават буддистів, простіше кажучи, Божественна Сутність, або Субстанція; випромінювання з Неї періодично збираються у поступові форми, від чистого Духу до грубої Матерії; Корінь або Простір є у власній абстрактній присутності Саме Божество, Невимовна та Невідома Єдина Причина. Ейн-Соф у нього так саме Безмежна, безкінечна та Єдина Єдність, без іншої та без причини, як Парабрахман. Ейн-Соф є неподільна точка і тому така як «існуюча скрізь та ніде» є абсолютне Все. Це так саме є «Темрява» тому, що це абсолютне Світло та Корінь сімох головних Космічних Принципів. Все ж, Еліфас Леві, коли каже що «Темрява вкривала обличчя Землі» не показує, а) що «Темрява» у цьому сенсі є Саме Божество, і цим він приховує єдине філософське рішення цієї проблеми для людського розуму; і б) він дозволяє необережному учню думати, що під словом «Земля» мається на увазі наша власна маленька куля – атом у Всесвіті. Іншими словами, його вчення не охоплює Окультичної Космогонії і має справу просто з Окультичною Геологією та формуванням нашої космічної пилінки. Це показано далі, коли він надає resume Дереву Сефіротів наступним чином: «Бог є гармонія, астрономія Сил та Єдності по за Світом». Це здається наводить на думку, а) що він вчить існуванню по за космічного Бога, та таким чином обмежує та обумовлює і Космос і божественну Безкінечність та Все-сутність, які не можуть бути чужими до жодного атома або бути по за ним; і б) що пропускаючи цілий до-космічний період – тому що тут мається на увазі проявлений Космос – самий корінь окультичного вчення, він пояснює лише кабалістичне значення мертвої букви «Біблії» та «Книги Буття», та полишає її дух та сутність недоторканими. Напевне «області сприйняття» західного розуму не дуже поширяться від такої обмеженості вчення. Промовивши декілька слів про Тоху-вах-Боху – значення якого Урдсворт витлумачив графічно, як «цілковитий безлад» - та пояснюючи, що цей термін означає Космос, він вчить, що: «Над темною безоднею (Хаосом) були Води;... земля була Тоху-вах-Боху, тобто у безладі, і темрява вкривала лице Глибини, і яре Дихання вітало над Водами, коли Дух вигукнув (?) «Нехай буде світло», і стало світло. Таким чином земля (наша куля зрозуміло) була у стані катаклізму; густі випарування закривали небо, земля була вкрита водами, і буйний вітер підіймав хвилі у цьому темному океані, коли у один цей момент відкрилася рівновага і світло знову з'явилося; букви які складають єврейське слово «Берешит» (перше слово «Книги Буття»), суть «Бет» бинер, дієслово у дії, жіноча буква; далі «Реш», Слово та Життя, число 20, диск помножений на 2; і «Алеф», духовний принцип, Одиниця чоловіча буква. Розташуйте ці букви у трикутник і ви матимете абсолютну Одиницю, яка без того, щоби бути включеною до числа, створює число, перший прояв, яке 2, і ці 2 об'єднані гармонією від протилежностей виробляють 1, лише. Ось чому Бога називають Елохім (множина)». Все це дуже винахідливо, загадково але не правильно. Бо внаслідок першої фрази – «Над темною безоднею були Води» - учень цього французького кабаліста вже збитий з правильного шляху. Східний чела побачить це з першого погляду і навіть профан може це побачити. Бо якщо Тоху-вах-Боху «внизу» а Води «зверху», то ці двоє чітко відмінні один від другого, а це не так. Це ствердження є дуже важливим, тому що воно цілком змінює дух та природу Космогонії та зводить її до рівня екзотеричної «Книги Буття» - можливо це було зроблено навмисно. Тоху-вах-Боху є «Велика Глиб» та «Води» - які не можуть бути роз'єднані за виключенням феноменального світу – стають обмеженими у просторі та обумовленими що до власної природи. Таким чином Еліфас Леві, у власному бажанні приховати останнє слово Езотеричної Філософії, отримує невдачу – навмисно або ні, не має значення – у спробі вказати на головний принцип єдиної істинної Окультичної Філософії, а саме: на єдність та

абсолютну однорідність Єдиного Вічного Божественного Елементу, і він робить з цього Божества чоловічого Бога. Далі він пише: «Над Водами було яре Дихання Елохімів (творчих Дхіані-Коганів). Над Диханням з'явилося Світло, і над Світлом – Слово... яке його створило». Насправді все навпаки: саме Початкове Світло створює Слово, або Логос, Який у свою чергу створює фізичне світло. Щоби ілюструвати те, що каже, він наводить схему: О→НІЧ→ВОДА→ДИХАННЯ→СВІТЛО→СЛОВО. Поглянувши на цю схему будь який східний окультист не коливатиметься, щоби назвати її магічною та «лівої руки». Вона цілком перевернута та зображує третю стадію релігійної думки, розповсюджену у часи Двапари Юги, коли єдиний принцип вже роз'єднався на чоловіче та жіноче і людство наблизилося до падіння у матеріальність, що приводить до Калі Юги. Східний окультист накреслив би цю схему таким чином: О→ВОДА→СВІТЛО→СЛОВО→ФЕНОМЕНАЛЬНЕ СВІТЛО→НЕБЕСНИЙ СВІТ ТА ЛЮДИНА→ФІЗИЧНИЙ СВІТ ТА ЛЮДИНА. Бо Таємна Доктрина вчить нас, що відродження Всесвіту проходить наступним чином: У періоди нового зародження вічний Рух стає Диханням; з Дихання виникає початкове Світло, через саяво якого проявляється Вічна Думка, прихована у темряві і це стає Словом (Мантрою*). Це є Те (Мантра або Слово) з якого все Це (Всесвіт) отримало існування.

*У екзотеричному сенсі слово Мантра (або психічна здатність або сила яка передає сприйняття або думку) є старшою частиною «Вед», друга частина яких складена з «Брахман». У езотеричній фразеології Мантра є Слово, що стало плоттю через божественну магію.

Далі Е.Леві пише: «Це (приховане Божество) спрямувало промінь у Вічну Сутність (Води Простору) і запліднивши цим первісний зародок, Сутність розширилася народжуючи Небесну Людину, з розуму якої народилися усі форми». У «Кабалі» ми бачимо майже те саме. Щоби знати чому вона дійсно вчить, потрібно перевернути той порядок, у якому виклав Е.Леві, та підмінити слово «над» словом «у», тому що у Абсолюті не може бути будь якого «над» або «під». Ось що він пише: «Над водами могутнє дихання Елохімів; над Диханням Світло; над Світлом Слово, або Мова що створила його. Ми бачимо тут сфери еволюції: души (?) вигнані з темного центру (Темряви) до сяючого кола. На дні найнижчого кола розташований Тоху-вах-боху, або хаос, який попередній проявленню (Naissancts – зародження), далі область Води; далі Дихання; далі Світло і, нарешті Слово». Побудова таких припущень свідчить, що вчений абат мав деяку схильність до антропоморфізації творіння, навіть якщо останнє прийшлося би формувати з попереднього матеріалу, як це доволі ясно показує «Зогар». Ось як цей «великий» західний кабаліст виходить з становища: він мовчить про першу стадію еволюції та придумує другий Хаос. Так він каже: «Тоху-вах-Боху є латентний Limbus, або сутінки ранку та вечора життя. Він у постійному русі, він розкладається безперервно, і праця розпаду прискорюється тому, що світ рухається до відродження. Тоху-вах-Боху євреїв не є той безлад, який греки називають Хаосом та опис якого ми маємо на початку «Метаморфоз» Овідія, це дещо більше та значно глибше; це є основа релігії, це є філософське підтвердження нематеріальності Бога». Швидше це підтвердження матеріальності особистого Бога. Якщо людині потрібно шукати свого Бога у Гадесі древніх – бо Тоху-ван-Боху або Лімбус греків є залогом Гадесу – то непотрібно більше дивуватися звинуваченням Церкви проти «відьом» та чаклунів, знавців західного Кабалізму, що вони обожнюють козла Мендеса або диявола, персоніфікованого деякими привидами та елементами. Але перед обличчям того завдання, яке поставив перед собою Е.Леві – завдання замирення між єврейською Магією та Римським духовенством, він нічого іншого не міг сказати.

Далі він пояснює першу фразу «Книги Буття»: «Відсунемо у бік звичайний переклад священних текстів та подивимося, що приховано у першій главі «Книги Буття». Далі він наводить єврейський текст цілком правильно, але трансліює його так: «Bereschith Bara Eloim uth aschamam

ouatti aares ouares ayete Tohu-vah-bohu... Ouimas Elci rai avur ouiai aour». І дали пояснює: «Перше слово «Berechith» означає «генезис», слово рівнозначне «природі». «Акту зародження або виробництва», стверджуємо ми; а не «природі». Далі він пише: «Ця фраза в «Біблії» неправильно перекладена. Це не спочатку, бо воно мусить бути в стадії сили зародження, що таким чином виключили би будь яку ідею ex-nihilo... тому, що ніщо не може виробити що небудь. Слово «Елоїм» або «Елохім» означає Сили зародження, і таким є окультний сенс першого вірша... «Берешит» («природа» або «генезис»), «Бара» («створив») «Елохім» («сили») «Атхат-ашамаїм» («небеса») «Оуат» та «оаріс» («землю»); тобто «Потенції зародження творили без обмежень (вічно) ті сили які є врівноваженими протилежностями, що ми називаємо небом та землею, маючи на увазі простір та тіла, летючі та закріплені, рух та вага». Все ж, якщо це і правильно викладено, занадто туманне, щоби бути зрозумілим не знайомому кабалістичного вчення. Не лише його пояснення незадовільні та оманливі – у його опублікованих працях вони ще гірші – але його єврейська транслітерація зовсім не правильна; вона заважає пошуковцю, який бажав би сам порівняти це з еквівалентними символами та числами слів та букв єврейського алфавіту знайти те, що він зміг би знайти якби ці слова були правильно передані французькою транслітерацією. Співставлена навіть з екзотеричною індуською Космогонією філософія, яку Е.Леві видає за кабалістичну, є просто містичним Римським Католицизмом, пристосованим до християнської «Кабали». Його «Histoire de la Magie» явно це демонструє та викриває його мету, яку він навіть не намагається приховати. Бо у той самий час коли він разом з власною Церквою запевняє, що: «Християнська релігія примусила замовкнути оракулів та язичників які кажуть неправду та поклала край престижу неправдивих богів», він обіцяє довести у власній праці, що дійсна Sanctum Regnum, велике Магічне Мистецтво є у цій зірці Віфлієму, яка вела трьох магів на уклін Рятівнику Світу. Він пише: «Ми доведемо, що вивчення священної Пентаграми мусило було привести всіх магів до усвідомлення нового імені, яке мусить бути піднесеним вище за всіх і перед яким кожна істота, здатна на пошану, мусить вклонитися». Це свідчить, що «Кабала» Е.Леві є містичним Християнством, а не Окультизмом, бо Окультизм всесвітній і не знає різниці між «Рятівниками» (або великими Аватарами) декількох древніх народів. Е.Леві не є виключенням у проповідуванні Християнства під маскою Кабалізму. Він був беззаперечно «великим представником сучасної Окультної Філософії» у тому вигляді у якому вона вивчається у римо-католицьких країнах загалом, де вона пристосована до упереджень вивчаючих. Але він ніколи не вчив справжній всесвітній «Кабалі» і менше за все – Східному Окультизму. Нехай вивчаючий порівнює західне та східне вчення та подивиться чи потрібно філософії «Упанішад» «ще досягати області сприйняття» цієї західної системи. Кожний має право захищати ту систему, якій він віддає перевагу, але при цьому немає необхідності плямувати систему свого брата.

З причини великої схожості між багатьма головними «істинами» Християнства та «міфами» Браманізму, останнім часом робилися спроби довести, що «Бхагават Гіта» і більшість «Брахман» та «Пуран» з'явилися значно пізніше за Книги Мойсея і навіть «Євангелія». Але якщо була би можливість досягти примусового успіху у цій справі, то все одно такі докази не можуть досягти своєї мети тому, що є «Риг Веда». Хоча і наближена до найбільш сучасних кордонів приписаного їй часу, вона все одно перебиває давністю «Біблію» що загально визнається. Сходознавці добре знають, що вони не можуть відокремитися від віх, за якими пройшли всі релігії, встановлені у тій «Біблії Людства» названою «Риг Веда». Саме тут на світанку розумного людства були закладені підвалини всіх вірувань та релігій, всіх храмів та церков, побудованих від першого до останнього; і вони все ще тут. Загальносвітові «міфи», уособлення божественних та космічних Сил, первісних та вторинних, та історичні персонажі всіх – як існуючих наразі так і згаслих – релігій можуть бути знайдені у сімох головних Божествах та у їх 330.000.000 співвідношеннях «Риг Веди», і ті Семеро з

додатковими мільйонами, суть Промені єдиної безмежної Одиниці. Але до ЦЬОГО ніколи не піднесе шана профанів. Це може бути лише «предметом найбільш абстрактної медитації, яку практикують індуси для того, щоби досягти єднання з Ним». На початку кожного «світанку» «Творіння» вічне Світло – яке є темрява – приймає аспект так званого Хаосу; хаосу для людського розуму; вічного Кореня для надлюдського або духовного почуття.

«Озиріс є чорний Бог». Це були ті слова які промовлялися «тихим голосом» під час Посвячення у Єгипті, тому що Озиріс Ноумен, є темрява для смертного. У цьому Хаосі утворилися «Води», Матір Ізіда, Адіті тощо. Вони суть ті «Води Життя» в яких первісні зародки створюються – або точніше знову прокидаються – під первісним Світлом. Пурушоттама, або Божественний Дух; у власній якості Нараяни, Літаючого над Водами Простору, запліднює та вливає Дихання Життя у цей зародок, який стає «Золотим Світовим Яйцем», у якому утворюється чоловічий Брама; і з нього виявляється перший Праджапаті, Господь Істот та стає батьком людства. І хоча це не він, а Абсолют, про який сказано що він містить Всесвіт у Собі, все ж, обов'язок чоловічого Брами проявити його у видимій формі. Звідси витікає, що він мусить бути зв'язаний з виробництвом видів, і приймає на вподобі до Іегови та інших чоловічих Богів у наступному антропоморфізмі, фалічний символ. У кращому випадку кожний такий Бог «Батько» всього, стає «Прототипом Людини». Між ним та Безмежним Божеством безодня. У теїстичних релігіях особисті Боги деградовані з абстрактних Сил у фізичні потенції. Вода Життя – «Глиб» Матері Природи – у антропоморфічних релігіях розглядається у її земному аспекті. Подивіться якою святою вона стає за посередництвом богословської Магії! Вона вважається священною та обожнюється наразі, як і в давнину, майже у всіх релігіях. Але якщо християни користуються нею у якості духовного очищення під час хрещення та молитви, якщо індуси шанують власні священні потоки, ставки та ріки, якщо парси, магометани та християни однаково вірять у її вплив, то імовірно ця стихія мусить мати і велике окультне значення. В Окультизмі вона означає П'ятий Принцип Космосу у нижчий семи-складності; бо увесь видимий Всесвіт був побудований Водю, кажуть кабалісти, які знають різницю між двома Водами – «Водами Життя» та Водами Спасіння – так сплутаними разом у догматичних релігіях. «Цар Проповідник» каже про самого себе: «Я, Проповідник, був царем над Ізраїлем в Єрусалимі, та віддав своє серце щоби відшукати та дослідити всі речі які створені під небом». Кажучи про велику працю та славу Елохімів – об'єднаних у англійській «Біблії» у «Господь Бог», одягом якого, як він каже, є світло, а небеса – завеса – він посилається на будівельника «Який кладе балки своїх палат на водах», тобто на божественний Сонм Сефіротів, які побудували Всесвіт з Глибин Вод Хаосу. Мойсей та Фалес були праві, коли казали, що лише земля та вода можуть дати живу Душу, тому що вода на цьому плані є принципом всього. Мойсей був Посвяченим, Фалес – філософом, тобто вченим тому, що слова ці у його дні були синонімами. Сокровенне значення цього у тому, що вода та земля у Книгах Мойсея є символами первісної матерії та творчого (жіночого) Принципу на нашому плані. У Єгипті Озиріс був Вогнем, а Ізіда Землею або її синонімом Водю; ці дві протилежні стихії – саме внаслідок їх протилежних властивостей – необхідні одна для другої для спільної мети; мети виробництва потомства. Землі потрібні сонячне тепло та дощ, щоби дати своїм зародкам зростання. Але ці якості зародження Вогню та Води, або Духу та Матерії, є символами фізичного зародження. У той час коли єврейські кабалісти символізували ці стихії лише у їх застосуванні до речей проявлених та шанували їх, як емблеми виробництва земного життя, Східна Філософія визначала їх лише як ілюзорну анімацію їх духовних прототипів, і ніколи не шляхетна або брутальна думка не плямувала її Езотеричний релігійний символ.

Хаос, як вже було доведено у іншому місці, є Теос, який стає Космосом, він є Простір, утримувач всього у Всесвіті. Як стверджує Окультне Вчення, халдеї, єгиптяни та всі інші народи називали його Тоху-вах-Боху, або Хаос, Безлад тому, що Простір є великим сховищем Творіння,

звідки виходять не лише форми, але так саме ідеї, які можуть отримати власний вираз через Логос, Слово, Verbum, або Звук.

«Числа 1, 2, 3, 4 є послідовними еманаціями з Матерії (Простору), за мірою того, як вона утворює, сходячі до низу, свій одяг, стелячи його сімома рівнями Творіння. Хвиля повертається до себе, коли один кінець з'єднується з другим у безмежності, проявлені числа 4, 3 та 2, тому що це єдина сторона завіси, яку ми можемо сприйняти, перше число загублене у його недосяжному усамітненні. ...Батько, який є Безмежний Час, народжує Мати, яка є безкінечний Простір, у Вічності; і Матір народжує Батька у Мануантарах, які суть частини тривалості, у той День коли світ стає єдиним океаном. Далі Матір стає Nara (Водами - Велика Глиб) для Nara (Веховного Духа), щоби він вклонився – або рухався – на ній, коли як сказано, 1, 2, 3, 4 сходять та перебувають у світі невидимого, у той час коли 4, 3, 2 стають межами у видимому світі, щоби мати справу з проявами Батька (Часу)». (Коментарі до Станці 9, про Цикли.) Це має відношення до Махаюг, які у цифрах стають 432, з додатком нулів, 4.320.000. Було би надзвичайно дивним, якби опинилося лише збігом, що числова величина Тоху-вах-Боху, або «Хаос» в «Біблії» - який Хаос, зрозуміло, є «Матір» Глиб, або Води Простору – надавала би ті самі цифри. Бо це є те, що було знайдено у одному кабалістичному рукопису: «Про Небо та Землю сказано у другому вірші «Книги Буття», що вони були «Хаос та Безлад» - тобто вони були «Тоху-вах-Боху»; «і темрява була над глибиною» тобто «у досконалому матеріалі, з якого потрібно було побудувати будівлю, була відсутня організація». Порядок однозначних чисел цих слів, як вони стоять – тобто букв, перекладених на їх числові величини – представляє собою 6.526.654 та 2.386. На штучній мові вони є ключовими робочими числами, перемішаними навмання, зародками та ключами побудови, і мусять бути впізнаними один за другим, як застосовуватися. Вони йдуть симетрично у цій праці, як безпосередньо наступні за першою фразою великого проголошення: «У Раш набули розвитку Боги, небеса та земля». Помножимо числа букв у «Тоху-вах-Боху» разом, безперервно з права на ліво, відкладаючи окремі множини, то за рухом ми отримуємо ряди значень: а) 30. 60. 360. 2 160. 10 800. 43 200 або характерними однозначними числами: 3. 6. 36. 216. 108. 432; б) 20. 120. 720. 1 440. 7 200 або 2. 12. 72. 144. 72. 432. – ряди які закінчуються числом 432, одним з найбільш відомих чисел древності, яке хоча і у затемненому значенні, з'являється у хронології впритул до Потопу». Це показує, що єврейське застосування чисел, імовірно прийшло до них з Індії. Як ми вже побачили, заключні ряди чисел дають, окрім багатьох інших комбінацій, числа 108 та 1008 – числа імен Вішну, звідси у читках Йога 108 зерен – та завершуються числом 432, істинно «відомим» числом в індійській та халдейській древності, з'являючись у циклі 4.320.000 років у першій та у 432.000 роках тривалості халдейських божественних династій.

ВІДДІЛ 26

ІДОЛИ ТА ТЕРАФИМИ

Легко зрозуміти значення «казки» яку розповів халдей Ку-тамі. Його *modus operandi* з «ідолом Місяця» був *modus operandi* всіх семітів до того як Тера, батько Авраама, виробляв зображення – названі за його ім'ям терафими – або до того, як «обраний народ» кинув гадати за їх допомогою. Ці терафими були «ідолами» так саме, як будь яке язичницьке зображення або статуя. Попередження «Ти не мусиш вклонятися кумирам» або терафимам імовірно з'явилося у більш пізніші часи, або з ним не рахувалися тому, що шанування їх та гадання за їх допомогою здається було розповсюдженим та загально визнаним так, що «Господь» через Осію дійсно погрожував ізраїльтянам позбавити їх терафимів. «Бо діти Ізраїлю будуть багато днів без царя, ... без жертвоприношень та без образів». Мацеба, статуя або колона, як пояснене в «Біблії» означає

«без ефорда та без терафима». Отець Кірхер доволі рішуче підтримує ідею, що статуя єгипетського Сераписса була тотожна у всіх відношеннях до статуй або терафимів у храмі Соломона. Луї де Д'ю каже: «Вони можливо були образами ангелів або статуї, присвячені ангелам, таким чином один з цих духів притягувався до терафиму та відповідав на запитання, навіть у цій гіпотезі слово «терафим» могло стати еквівалентом «серафиму» шляхом заміни букви на манер сирійців». Що пише з цього приводу «Септуагінт»? Терафими перекладаються у сенсі як на вподобі до когось; ейдолон, «астральне тіло»; зроблене або виліплене та маюче у собі дещо приховане, вмістище проявлень істини або реальності; сяюча подoba. Останнє ясно показує, що таке терафим. Вульгата перекладає цей термін словом «*annuntientes*», тобто «вісники які з'являються», і таким чином стає ясным, що терафими були оракулами. Це були оживлені статуї, Боги які відкривалися народним масам через Посвячених Жерців та Адептів в єгипетських, халдейських та інших храмах.

Що стосується до ворожби або вказівок долі та отримання настанов від терафимів, то це цілком пояснене Маймонідом та Селденом. Перший каже: «Прихильники терафимів вважали, що тому, що світло головних зірок (планет) протинає та насичує статую, то ангельська сила (регентів, або принципу оживлення планет) розмовляла з ними та навчала багатьом корисним ремеслам та наукам». У свою чергу Солден роз'яснює те саме та додає, що терафіми вироблялися у відповідності до розташування їх планет; кожний терафим був присвячений конкретному «зірковому ангелу», тим яких греки називали стойхами; а так саме у відповідності до фігур, розташованих на небі та названих «Богами Охоронцями». Амміан Марцелін звертає увагу, що стародавні ворожіння завжди відбувалися за допомогою «духів» стихій (*spiritus elementorum*), або грецькою за якою вони не є «духами» зірок (планет) та так саме не є божественними Істотами, а просто творіння, що мешкають у власних відповідних стихіях; кабалісти називають їх стихійними духами, а теософи – елементами. Отець Кірхер пише читачеві: «У кожного Бога були такі інструменти, щоби говорити через них. У кожного була власна спеціальність». Серапіс надавав настанови по землеробству; Анубіс викладав науки; Гор надавав поради по психологічним та духовним справам; з Ізідою радилися що до підйому рівня вод Нілу, тощо. Цей історичний факт, представлений одним з найталановитіших та ерудованих єзуїтів, не благий для престижу «Господа Бога Ізраїлю» що до його претензій на пріоритет та на те, що він є єдиним живим Богом. Іегова за визнанням самого «Старого Заповіту», жодним іншим чином не розмовляв з власними обраними, і це ставить його на один рівень з усіма іншими язичницькими Богами, навіть нижчих класів. У «Книзі Суддів», XVII, ми читаємо як Міка зробив ефода та терафима та присвятив їх Іегові; ці предмети були виготовлені одним ливарником з двохсот срібних шекелів, які дала йому його матір. Правда, «Свята Біблія» Короля Іакова пояснює це поклоніння ідолам словами: «У ті дні у Ізраїлі не було царя, і кожен робив те що бажав». Все ж, така діяльність мусила бути загальною тому, що Міка після того як він найняв жерця для ворожби на своєму ефоді та терафімі, заявляє: «Наразі я знаю, що Господь буде робити мені добро». І якщо вчинок Міки – який «Мав дім Богів, зробив ефода та терафима та посвятив одного з своїх синів» на служіння їм, та так саме «вилитому зображенню», присвяченому «Господу» його матір'ю – наразі виглядає шкідливим, то це не було так у ті дні єдиної релігії та єдиних вуст. Як може Латинська Церква засуджувати цей вчинок, якщо Кірхер, один з найкращих її письменників, називає терафими «святими інструментами первісних одкровенень»: якщо «Книга Буття» показує нам Ревеку, яка пішла «запитати Господа» і Господь відповів їй (без сумніву через терафима) та повідомив декілька пророцтв? І якщо цього недостатньо, то ще є Савл, який оплакував мовчання ефода, і Давид який просив поради у туміма та отримав відповідь від Господа як найкращим чином вбити своїх ворогів. Та все ж, урім та тумім – предмет такої кількості припущень та міркувань у наші дні – не був винаходом євреїв та веде своє походження не від них, не дивлячись на подробиці настанов що до нього, надані Іеговою

Мойсею. Бо жрець та ієрофант єгипетських храмів носив нагрудник з коштовного каміння у всьому схожий до нагрудника верховного жерця ізраїльтян. «Верховні жерці Єгипту вішали собі на шию зображення з сапфірів, назване Істиною, проявлення істини ставало очевидним у ньому». Солден не єдиний християнський письменник, який рівняє єврейські терафими до язичницьких та висловлює переконання, що перші запозичили їх від єгиптян. Окрім того, Делінгер, виключно римо-католицький письменник пише, що: «До днів Осії терафими застосовувалися та залишалися у багатьох єврейських сім'ях». Що до особистої думки Делінгера, папіста, та Селдена, протестанта – які обидва вбачають Іегову у терафимах євреїв та «злих духів» у терафимах язичників – то це звичайне однобоке судження odium theologicum та сектантства. Все ж, Солден правий, коли доводить, що у давнину всі такі види сполучення були спочатку встановлені лише з метою отримання божественних та ангельських повідомлень. Але «Святий Дух (вірніше духи) (не) казав (лише одним) дітям Ізраїлю через урім та тумім, доки залишалася шкіня», у що доктор А.Круден бажав би примусити людей повірити. Так саме не лише одні євреї потребували «шкіні» для таких теофанічних та божественних повідомлень; бо жодна Баг-Кол («Дочка Божественного Голосу»), названа тумім, не могла бути почутою, ні євреєм, ні язичником, ні християнином, якщо не було потрібної для цього шкіні. «Шкіня» була просто архаїчним телефоном часів Магії, коли окультні сили набувалися Посвяченням, так саме як і у наші дні. Дев'ятнадцяте сторіччя замінило електричним телефоном «шкіню» специфічних металів, дерева та особливих пристроїв та має природних медіумів замість верховних жерців та ієрофантів. Чому у такому випадку дивуватися, що замість того, щоби сполучатися з Планетними Духами або Богами, віруючі наразі мусять спілкуватися з істотами не вищими за елементалів та оживленими оболонками – з демонами Порфірія? Хто вони такі, він розповідає нам у власній праці «Про добрих та злих демонів»: «Ті, чия мета у тому, щоби їх сприйняли за Богів і чий вождь вимагає, щоби його визнали Верховним Богом». Цілком безсумнівно – і не теософи ті, які почали заперечувати цей факт – у всі віки існували добрі духи так саме як і злі, благочинні та ворожі «Боги». Вся біда була та все ще у тому, щоби знати хто є хто. І ми стверджуємо, що Християнська Церква знає не більше за її непосвячену паству. Якщо щось доводить це, то це незчисленні помилки у цьому напрямі. Немає основ називати Богів язичників «дияволами» і після копіювати їх символи у такій рабській манері та нав'язувати різницю між гарним та поганим за допомогою не більш вагомих доказів, як належність до Християнства або Язичництва. Планети – елементи Зодіаку – фігурували не лише у Геліополісі як дванадцять каменів, названих «таємницями стихій». За свідченнями багатьох правовірних християнських письменників, вони були так саме у Храмі Соломона і їх можна бачити до цього часу у багатьох італійських церквах і навіть у Соборі Паризької Богоматері. У дійсності можна сказати, що застереження у «Stromateis» Климента було дано дарма, хоча вважають, що він цитував слова Св.Петра. А саме: «Не вклоняйтеся Богу так, як вклоняються євреї, які думають, що лише вони одні знають Божество і не відчують, що замість Бога вони вклоняються ангелам, місяцям та Місяцю». Хто після прочитаного не дивуватиметься, що не дивлячись на таке розуміння єврейської помилки, християни все ще вклоняються єврейському Ієгові, Духові, який говорив через свого терафима! Що це так і що Іегова був «геній охоронець» або дух народу Ізраїлю – лише один з «великих духів стихій», навіть не високий «Планетарний» - доводиться з слів Св.Павла та Климента Олександрійського, якщо застосовані ними слова будь що означають. У останнього вони не лише стихії, а і «Виробничі космічні принципи, і особливо знаки (або сузір'я) Зодіаку, місяців, днів, Сонця та Місяця». Аристотель застосовує такий самий вираз у такому самому значенні, у той час коли Діоген Лаертський називає Дванадцять Знаків Зодіаку. Далі маючи доказ від Амiana Марцеліна у тому сенсі що: «Древня ворожба завжди відбувалася за допомогою духів стихій» та маючи в «Біблії» численні згадки про те, що а)ізраїльтяни у тому числі і Савл та Давид застосовували ту саму ворожбу та користувалися тими самими засобами; і б) що їх «Господь» - а саме Іегова – був тим,

хто їм відповідав – за кого ми мусимо вважати Іегову, якщо не за «spiritus elemetarum»? Звідси видно, що немає великої різниці між «ідолом Місяця» - халдейським терафимом, через якого говорив Сатурн – та ідолом урім та тумім, посередником Іегови. Окультні обряди, спочатку наукові – які складали найбільш священну та урочисту з наук – внаслідок виродження людства впали у Чаклунство наразі назване «забобонами». Як Діоген пояснює у власній «Історії»: «Калдхі, що тривало спостерігали за планетами та знали краще, ніж будь хто інший значення руху їх та впливів, розповідають людям їх майбутнє. Вони вважають свою доктрину про п'ятеро великих світил – які вони називають тлумачами, а ми планетами – найбільш важливою. І хоча вони стверджують, що саме Сонце їх забезпечує найбільшою часткою пророцтв, що до великих майбутніх подій, все ж вони більше вклоняються Сатурну. Такі пророцтва зроблені багатьом царям, і особливо Олександрю, Антігону, Селевку, Ніканору тощо... так дивно відбувалися, що люди були вражені». З вище наведеного ясно, що заява Ку-тамі, халдейського Адепта – у відношенні до того, що все те, що він збирається у власній праці викласти не посвяченим, було повідомленим Сатурном Місяцю, останнім - його ідолу, і цим ідолом або терафимом – йому самому, писарю – не більше містить у собі поклоніння ідолам, ніж застосування того самого метода Давидом. Тому не можливо побачити у цьому ні апокриф ні «казку». Згаданий халдейський Посвячений жив у час, набагато раніший, за час Мойсея, у дні якого Священна Наука святилищ ще була у стані розквіту. Її занепад почався, коли були дозволені такі насмішники, як Лукіан, і перлини Окультної Науки занадто часто стали кидати голодним собакам критицизму та невігластва.

ВІДДІЛ 27

ЄГИПЕТСЬКА МАГІЯ

Небагато хто з наших дослідників Окультизму мали можливість вивчати єгипетські папіруси – ці живі, або точніше знову воскреслі свідки того, що магія добра та шкідлива застосовувалася багато тисяч років тому. Застосування папірусів мало перевагу впритул до восьмого сторіччя нашої ери, коли від них відмовилися і їх виробництво припинилося. Найбільш цікаві з відкопаних документів негайно розкуповувалися та вивозилися з країни. Все ж, існують чудово збережені папіруси в Булаці та Каїрі, хоча більша з них частина ніколи не була як слід прочитана. Іншим – тим які були вивезені і які можна знайти у публічних бібліотеках Європи – пощастило не краще. У дні віконта де Руже, якихось 25 років тому, лише деякі з них «на дві третини були розшифровані»; і між ними декілька цікавих надписів, зроблених з метою пояснити царські розходи, включені у Список Священних Звітів. У цьому можна перекоонатися у так званих колекціях «Харріса» та Анастасі та у декількох нещодавно відкопаних папірусах; один з них містить у собі звіт про цілий ряд магичних діянь, здійснених перед Фараоном Рамзесом II та III. Згаданий документ дійсно дуже цікавий. Це папірус 15 сторіччя до Різдва Христового, написаний у часи царювання Рамзеса V, останнього царя вісімнадцятої династії, і є працею писаря Тутмоса, який записав декілька випадків, що мали відношення до осіб, які не виконали власні обов'язки на 12 та 13 день місяця Паофс. Цей документ доводить, що у ті дні «див» у Єгипті податки мусили сплачувати не лише живі, але і кожна мумія. Все та всі були обкладені податком, і Хоу мумії, яка не виконала обов'язок, каралася «жерцем-заклинателем, який позбавляв її свободи у діях». У такому випадку, що таке Хоу?. Просто астральне тіло, повітряна подоба трупу або мумії – те, що у Китаї називають Хауен, а в Індії – Бхут. На цей час після ознайомлення з цим папірусом, сходознавець імовірно відкине його з відразу, та припише все це до невігластва та забобонів древніх. Істинно феноменальними та не зрозумілими мусять бути тупість та легковірність цього, у інших відношеннях високо філософського та цивілізованого народу, якщо він міг протягом віків виносити таку систему взаємного обману! Систему, за якою жерці обдурювали народ, Царі-Ієрофанти

дурили жерців та самі були обдурені іншими, які у свою чергу були лише «плодами галюцинацій». Вся древність, від Менесу до Клеопатри, від Ману до Вікрамадітії, від Орфея до самого останнього римського авгура була історичною – як нам кажуть. Вочевидь це так, якщо все загалом не було системою омани. Життя та смерть спрямовувалися та були під владою священного «чаклунства». Бо навряд чи знайдеться папірус, чи то він документ купівлі-продажу або більш звичайної щоденної справи, до якого не була би примішана Магія: біла або чорна. Це має вигляд, неначе священні писарі Нілу навмисне та у пророцькому дусі расової ненависті, здійснювали найбільш непотрібне (для них самих) завдання омани поколінь майбутньої білої раси невірних, які ще не народилися! Як би там не було, Папіруси сповнені Магії, так саме як і надгробніobelіски. Окрім того ми бачимо, що папірус не був просто з гладкою поверхнею пергаментом, виробом з «дерев'янистого матеріалу одного чагарника, шкірки якого перекривали одна іншу та утворювали таким чином папір для писання», але що сам цей чагарник та засоби вироблення цього пергаменту тощо, всі попередньо підлягали процесу магичної підготовки – у відповідності до вказівок Богів, які навчили цьому ремеслу, як і всім іншим, своїх Жерців-Іерофантів. Та все ж, існують декілька сучасних сходознавців, які здається мають підозри про істину природу таких речей і, особливо про аналогію зв'язків, які існують між Магією древності та нашими сучасними феноменами. Шаба є одним з таких, бо у власних перекладах папірусу «Харріса» він вдається до таких міркувань: «Не беручи допомоги вражаючих церемоній жезла Гермеса або затемнених формул безодні містицизму, месмеризатор сучасності за допомогою декількох пасів порушує органічні функції суб'єкта, прививає йому знання іноземних мов, відносить його у віддалену країну або таємничі місця, примушує його читати думки людей або запечатані листи тощо... Печера сучасної сивіли – це скромна кімната, де тринога віддає місце невеличкому круглому столу, брилю, гравюрі, меблям найпростішого виду; але остання навіть перевищує оракула древності (звідки Шаба це знає?) тому, що останній лише говорив, у той час коли оракул наших днів пише свої відповіді. За наказом медіума душі померлих сходять щоби примушувати меблі тріщати, а письменники повідомляють про праці написані після смерті. Людська легковірність наразі не стала меншою у порівнянні з часами світанку історії... На вподобі до того як тератологія наразі є частиною фізіології, так і уявні Окултні Науки займають у літописах людства місце не позбавлене свого значення і тому заслуговують не лише з однієї причини, уваги філософа та історика».

Відберемо двох Шамполіонів, Ленормана, Бунзена, віконта де Руже та декількох інших єгиптологів у якості наших свідків та подивимося що вони кажуть про єгипетську Магію та Чаклунство. Вони можуть пояснити всі «забобонні вірування» та їх застосування та приписати їх психологічному та фізіологічному хронічному захворюванню та колективній істерії; та все ж, факти перед очима, дивляться на нас з цих таємничих папірусів, відкопаних після відпочинку тривалістю чотири, п'ять та більше сторічч, з власним магичним змістом та свідоцтвом допотопної Магії. Невеличка бібліотека знайдена у Фівах подала фрагменти древньої літератури всілякого роду; багато з них датовані, і деякі з них таким чином були визнані такими, що мають відношення до часів Мойсея. Книги або рукописи з етики, історії, релігії та медицині, календарі та списки, вірші та оповідання – все – можна знайти у цьому кошовному зібранні; і древні легенди – перекази давно забутих віків (не забувайте, що ці легенди були записані у періоди Мойсея) – супроводжені там повідомленнями, що вони відносяться до неймовірної давнини, до часів династій Богів та Гігантів. Та все ж, головним їх змістом є формули заклинань проти чорної Магії та похоронні обряди; істинні потреби, або *Vade tecum* кожного пілігрима-мандрівника у вічності. Ці похоронні тексти, загалом, написані ієратичним письмом. У заголовку папіруса неодмінно розташований ряд сцен, які показують як померлий з'являється перед сонмом Божеств, послідовно, які мусять його допитувати. Далі вирок для Душі, у той час коли третій акт починається з появи цієї Душі у

божественному світлі. Такі папіруси часто бувають довжиною у сорок футів. Нижче написано вилучене з загальних описів. Воно пояснить як сучасники розуміють та тлумачать єгипетську (та інші) Символогію. Першим можна обрати папірус жерця Нево-лу (або Неволена) у Луврі. Попереду всього тут є барк, який перевозить труну, чорний ящик з мумією покійного. Поблизу його мати Аменбем-Хеб та його сестра Хунсаную; біля голови та ніг померлого стоять Нефтида та Ізіда, вдягнені у червоне, і біля них жрець Озиріса, вдягнений у шкіру пантери; у його у правій руці кадило, і четверо помічників несуть нутрощі мумії. Бог Анубіс з головою шакала приймає домовину з рук жінок-плакальниць. Далі Душа підіймається з власної мумії до Хоу (астрального тіла) покійного. Перша починає власне поклоніння перед чотирма геніями Сходу, перед священними птахами та перед Амоном у вигляді овна. Приведений до «Палацу Істини», покійний стає перед своїми суддями. У той час коли Душа, скарабей, стоїть у присутності Озиріса, його астральне Хоу стоїть біля дверей. Багато сміху викликали на Заході викликання до різних Божеств, володарів кожної з кінцевих мумій та тіла живої людини. Лише подумайте: у папірусі мумія Петаменофа «анатомія стає географічною», «астрологія застосовується до фізіології» або вірніше «до анатомії людського тіла, серця та душі». «Волосся покійного належать Нілу; його очі Венері (Ізиді); його вуха – Мекедо, хранителю тропіків; його ніс – Анубісу; його ліва скроня – Духу що мешкає у Сонці... Який ряд нестерпних недолугих молитов... до Озиріса, надати покійному на тому світі гусей, яйця, свинину тощо». Та все ж, було би розумним зачекати, щоби переконатися, що терміни «гуси, яйця та свинина» якогось іншого окультного значення. Індуського йога, якого у одній екзотеричній праці запрошують пити деяке п'яне питво до того часу доки він зовсім не втратить розум – так саме вважали п'яницею, який представляє свою секту та клас йогів, доки не побачили, що езотеричний сенс цього «спирту» був іншим; що він означав божественне світло та заміняв собою амброзію Сокровенної Мудрості. Символи голуба та ягняти, якими сповнені східна та західна християнські Церкви, так саме можуть бути викопані через віки у майбутньому, та розглянуті як предмети поклоніння у наші дні. І тоді якийсь «заходу-знавець» майбутніх віків азійської цивілізації та вченості може написати про це так: «Забобонні гностики та агностики сект «Папи» та «Кальвіна» вклонялися голубу та вівці!». У всі віки будуть фетиші для задоволення почуттів натовпу і Боги однієї раси будуть завжди деградовані у дияволів наступною расою. Цикли повертаються і Карма досягне Європи як це сталося з Азією та її релігіями.

Та все ж, «Ця велика та сповнена гідності мова (у «Книзі Мертвих») ці величні картини, ця ортодоксальність цілого з очевидністю опиняється точною доктриною, що до безсмертя душі та її особистого посмертного існування» як показано Де Руже та абатом Ван Дривалом – зачарували декількох сходознавців. Психостазія (або суд над Душею), без сумніву є цілою поемою для того хто здатен правильно її читати та тлумачити її зміст та зображення. На цій картині ми бачимо Озиріса, рогатого, з своїм схожим на гак скіпетром – праобразом пасторального жезла, або посоху єпископів - Душу, літаючу зверху натхнену Тмеєю, дочкою Сонця Справедливості та Богинею Милосердя та Правосуддя; Гора і Анубіса, які зважають діяння душі. На одному з цих папірусів показано, що Душа, знайдена винною у зловживанні їжею засуджена до нового народження у якості свині; і одразу утворився науковий висновок одного сходознавця: «Це є беззаперечним доказом вірування у метемпсихоз, перевтілення у тварин» тощо. Можливо окультний закон Карми міг би пояснити цю фразу по іншому. Вона може, як знають наші сходознавці, мати відношення до фізіологічного недоліку, приготованому для душі у новому втіленні – до недоліку, який приведе особистість до тисячі та одній біди та нещастям. «Спочатку муки, далі метемпсихоз протягом 3000 років у якості яструба, ангела, квітки лотосу, чаплі, ластівки, змії та крокодила: зрозуміло що втіха від такого проходження доволі далека від задовільної» стверджує Де Мервіль у власній праці про сатанинський характер Богів Єгипту. Чи цілком переконані сходознавці, що вини правильно

прочитали про «метемпсихоз протягом 3000 років»? Окультна Доктрина вчить, що Карма чекає біля порогу Девачана (Аменті єгиптян) 3000 років; що далі вічне Его втілюється de novo, щоби бути покараним у власній новій тимчасовій особистості за гріхі створені у попередніх народженнях, страждання які у тій або іншій мірі відшкодують помилки минулого. І яструб, квітка лотосу, чапля, змія або птах – будь який об'єкт в Природі - мав власне символічне багатобічне значення у древніх релігійних емблемах. Людина яка все життя чинила лицемірно та вважалася доброю, але насправді неначе хижий птах лише чекала випадок, щоби накинутися на своїх братів, заволодіти чужим майном, буде засудженою Кармою до покарання за лицемірство та жадібність у майбутньому житті. Яким буде покарання? Тому що кожна людська одиниця мусить рухатися вперед у власній еволюції і тому, що ця «людина» у деякому майбутньому відродиться як добра, відверта та добродійна людина, її вирок у тому, що вона народиться яструбом, може означати, що метафорично вона вважатиметься такою. Що не дивлячись на її дійсно гарні якості, її протягом тривалого життя несправедливо та навмисно будуть звинувачувати або підозрювати у лицемірстві та жадібності і що це спричинить для неї більші страждання, ніж вона зможе витримати. Закон відшкодування ніколи не помиляється і скільки ще таких безвинних жертв оманливої зовнішності та людської злоби ми зустрічаємо у цьому світі нескінченної ілюзії, помилок та обміркованої злоби. Ми бачимо їх кожен день, і вони є у нашому життєвому досвіді. Де той сходознавець, який впевнено може сказати, що він зрозумів релігії древності? Метафорична мова жерців ніколи не була, як лише поверхово розкритою, і до цього часу ще дуже погано можуть читати ієрогліфи.

Що повідомляє «Викрита Ізіда» з цього питання про єгипетські перевтілення та транс-міграції, та чи протирічить це тому, про що наразі ми говоримо? «Потрібно відзначити, що ця філософія циклів, перетворена на алегорію єгипетськими ієрофантами, як «цикл необхідності», пояснює у той самий час алегорію «Падіння Людини». За арабськими описами кожний з сімох залів пірамід – цих самих величних з усіх інших космічних символів – носив ім'я однієї з планет. Своєрідна архітектура пірамід сама по собі показує рух метафізичної думки їх будівельників. Вершина розчиняється у ясному небі країни фараонів та уособлює початкову точку невидиму у Всесвіті, звідки почала власний шлях перша раса духовних прототипів людини. Кожна мумія з того моменту, як вона була забальзамована, втрачала у одному сенсі власну фізичну індивідуальність: вона символізувала людську расу. Її викладали найкращим чином, щоби допомогти «Душі» вийти, і останній доводилося проходити крізь семеро планетних залів, до того як вона могла вийти через символічну вершину. Кожний зал у свою чергу уособлював одну з сімох сфер (нашої Низки) та один з сімох вищих типів фізично-духовного людства – як подано, більш високого ніж наше. Кожні 3000 років душа, представниця своєї раси, мусила повертатися до своєї точки відправлення, до того як вона переходила до другої еволюції, до більш досконалого фізичного та духовного перетворення. Нам слід дійсно заглибитися у метафізику Східної містики, до того як ми зможемо цілком усвідомити безкінечність предметів, які охоплюються величною думкою її прабатьків». Все це Магія, коли є подробиці; і у той самий час це має відношення до еволюції наших сімох Корінних Рас, до кожної з особливостями її особистого охоронця або «Бога» та його Планети. Астральне тіло кожного Посвяченого мусило було після смерті знову пройти у власній похоронній містерії драму народження та смерті кожної Раси – минулої та майбутньої – та пройти крізь семеро «планетних залів», які як було зазначено вище, уособлюють і семеро сфер нашої Низки.

Містична доктрина Східного Окультизму вчить, що «Духовне ЕГО (не астральне Хоу), до того як втілитися у нове тіло, мусить знову відвідати місця дій, які воно залишило у своєму останньому втіленні. Воно саме мусить побачити та взнати всі наслідки які виникли з причин (Нідан), створених його діями у попередньому житті, щоби воно визнало справедливості становлення та допомагало би Закону Відшкодування (Кармі), замість того щоби перешкоджати».

Переклади декількох єгипетських папірусів віконтом де Руже, якими недосконалими вони не були би, дають нам одну перевагу: вони доводять присутність в них як білої, божественної Магії, так і Чаклунства, та застосування їх обох протягом всіх династій. У «Книзі Мертвих», яка значно старіша за «Книгу Буття» або будь яку іншу книгу «Старого Заповіту», ми бачимо це у кожному рядку. Вона сповнена молитов за заклинань проти Чорного Мистецтва. У ній Озіріс є переможцем «повітряних демонів». Той хто молиться та просить його допомоги проти Матата, «з ока якого виходить невидима стріла». Ця «невидима стріла», що виходить з ока чаклуна (живого або померлого) та яка «циркулює по всьому світові», є дурне око – космічне за походженням та земне за наслідками на мікро-космічному плані. Латинським християнам не до снаги дивитися на це як на забобони. Їх Церква сама дотримується цього вірування і навіть має молитву проти «стріли, що циркулює у темряві». Але найбільш цікавим з цих документів є папірус «Харісса» , названий у Франції «Le papyrus magique de Шаба» тому, що останній переклав його вперше. Це рукопис, написаний ієратичним письмом, перекладений, прокоментований та опублікований у 1860 році містером Шабо, але придбаний у Фівах у 1855 році містером Харіссом. Вважають що його древність від 28 до 30 віків. Ми наведемо декілька уривків з цього перекладу: «Календар щасливих та нещасливих днів: ... Той хто примусив вола працювати 20 числа місяця Фармут, неодмінно помре; той хто 24 числа того самого місяця гучно вимовив ім'я Сета, з того самого дня побачить, як біда царює у його домі; - той, хто 5 числа Пачуса залишає власний дім, захворіє та помирає». Перекладач, чий культурні інстинкти збурені до межі, пише: «Той хто не читав цих слів власними очима, не повірив би у таке рабство у епоху Рамесидів». Ми належимо до 19 сторіччя християнської ери і тому на висоті цивілізації та під милостивою владою та впливом Християнської Церкви, замість того, щоби підкорятися Богам древності. Та все ж, ми особисто знаємо дюжини, та чули про сотні освічених, дуже розумних людей, які швидше подумують здійснити самогубство, ніж почати будь яку діяльність у п'ятницю, їсти за столом де сидять тринадцять, або почати тривалу подорож у понеділок. Великий Наполеон ставав блідим, коли бачив три запалені свічки на столі. Все ж, ми можемо погодитися з думкою де Мірвіля, у будь якому випадку, що такі «забобони» є «результатом спостережень та досвіду». Якби все це не відповідало фактам, то авторитетність цього «Календаря», він вважає не витримала би і тижня. Але читаємо далі: «Вплив часу народження: Дитина, що народилася у 5 день Паофі буде вбита биком, у 27 день – змією. Хто народився 4 числа місяця Атхір, впаде під ударами». Це питання пророцтв за гороскопом; у таку астрологію вірять у наш час і Кеплер довів, що вона науково можлива.

Відрізняли Хоу двох родів; по-перше, виправдані Хоу, тобто ті яким гріхи були прощені Озірісом, коли вони поставали перед його трибуналом; ці жили друге життя. По-друге були винні Хоу, «Хоу померлі вдруге», це були засуджені. Друга смерть не знищувала їх, але вони були приречені блукати та мучити людей. Їх існування мало фази, аналогічні до фаз живої людини – зв'язок такий щільний між мертвим та живим, що видно, якими необхідними були обряди погребіння, вигнання та молитви (або швидше магичні заклинання). У одній молитві сказано: «Не дозволяй щоби отрута охопила його члени (покійного), ... щоби мертвий чоловік або жінка проникли у нього; або щоби тінь будь якого духу мешкала у ньому (або ній)». М.Шаба додає: «Ці Хоу були істотами такого роду, до якого люди належать після смерті, їх вигоняли у ім'я бога Хонса. ...Мани у той час могли заходити у тіла живих, переслідувати та одержувати їх. Проти таких жажливих вторгнень застосовувалися формули та талісмани і особливо статуї, або божественні фігури. ...З ними билися за допомогою божественної сили, бог Хонс був таким визволителем. Хоу, коли виконували накази цього бога, зберігали притаманну їм властивість влаштовуватися за бажанням у іншому тілі». Найбільш частіша формула вигнання була наступна: «Люди, боги, обрані, душі померлих, амоус, негри, менти-у, не дивіться на цю душу щоби вчинити жорстоко що до неї».

Це на адресу всіх тих, хто був знайомий з Магією. «Амулети та містичні імена». Цю главу називають «дуже таємничою», бо вона містить заклинання звернені до Пенхакахакахернера та Уранаокарсанкробіта та іншим таким самим простим іменам. Шаба каже: «У нас є докази, що містичні імена на вподобі до цих застосовувалися у часи перебування ізраїльтян у Єгипті». І ми можемо додати, незалежно від того, єгипетські вони чи ізраїльські, вони чаклунські імена. Вивчаючи може довідатись про них у працях Еліфаса Леві, наприклад, у його «Grimoire des Sorciers». У цих заклинаннях Озиріс називається Мамурам-Кахаб і його молять завадити нападу двічі мертвих хоу на виправданого хоу та його близьких родичів, тому що проклятий (астральний привид) «Може прийняти будь яку форму, яку лише забажає та потрапити у будь яке місце або тіло за бажанням». Коли вивчаєш єгипетські папіруси, робиш відкриття, що піддані фараонів були не дуже схильні до Спіритизму того часу. Вони боялися «благословенного духа» мертвого, більше ніж римські католики бояться диявола! Але які несправедливі звинувачення проти єгипетських Богів, що вони є цими «дияволами» а так саме проти жерців, що вони творять свої магічні дива з допомогою «падших ангелів» видно з коментарів більше ніж до одного папіруса. Бо часто в них трапляються записи про чаклунів, приречених до смертної кари – наче вони жили під протекцією святої Християнської Інквізиції. Ось один приклад з часів Рамзеса III, поданий де Мірвілем від Шаба: «Перша сторінка починається словами: «З того місця, де я є до народу моєї країни». Є можливість вважати, як буде видно, що людина що написала ці слова від першої особи, є суддею який робить доповідь до народу після звичайної формули, бо ось головна частина звинувачення: «Цей Хай погана людина, був наглядачем (імовірно утримувачем) овець; він сказав: «Чи можу я отримати книгу, яка дасть мені велику владу?» ... І дана йому була книга з формулами Рамзес-Мері-Амена, великого Бога; і йому пощастило заволодіти божественною силою, що дає можливість зачаровувати людей. Йому так саме пощастило побудувати житло та знайти дуже глибоке місце, і він створив людей з Менх (магічних гомункулів) і ... любовні писання ... викрав їх з Хени (окулярної бібліотеки палацу) рукою каменяря Атірма, ...примусивши одного з наглядачів відійти в сторону та впливаючи магічно на інших. Далі він намагався пізнати майбутнє за їх допомогою і йому це вдалося. І всі ті жахи та мерзота, що містилися у його серці, він застосовував на практиці так саме як робив і інші великі злочини, такі як жах (?) всіх Богів. Так саме нехай будуть застосовані до нього закони які карають великою (суворою) смертю, такі які наказують божественні слова. Звинувачення на цьому не припиняється – воно деталізує злочини. Перший рядок розповідає про руку, паралізовану за допомогою людей з Менх, яким лише треба сказати «нехай те та те буде зробленим», як це буде зробленим. Далі йдуть мерзоти такі, які заслуговують смерті. ... Судді розглянули звинувачення та скінчили словами: «Нехай він помре відповідно до наказу фараона та відповідно до того, що написано у рядках божественної мови». І Шаба пише: «Документів такого роду багато, але проаналізувати їх всі не можливо тими обмеженими засобами, які є у нас». Існує напис у храмі Хоуса, Бога, який мав владу над елементаріями у Фівах. Він був поданий М.Првссон д'Авенон Імператорської – наразі Національної – бібліотеки Парижа, і вперше був перекладений містером С.Берчем. У ньому міститься цілий роман Магії. Він має відношення до часів Рамзеса XII двадцятої династії; ми наразі перекладаємо його у такому вигляді, як він подається де Мервілем: «Цей пам'ятник повідомляє нам про те, як один з Рамзесів двадцятої династії, коли збирав у Нахараїні дань для Єгипту з азійських народів, закохався у дочку вождя з Бахтена, одного з данників, одружився з нею та після повернення з нею до Єгипту підніс її до рангу королеви під іменем Ранефру. Невдовзі після цього вождь з Бахтену відправив гонця до Рамзеса та попросив допомоги у Єгипетської науки для Бент-Рош, молодшої сестри королеви, у якої захворіли всі кінцівки. Гонець ясно просив щоби був надісланий «мудрець» (Посвячений Рех-Хет). Цар наказав викликати всіх придворних ієрограматиків та хранителів сокровенних книг з Хени, обрав між ними царського писаря Тот-ем-Хебі, розумну людину, знавця писань, та наказав

йому дослідити цю хворобу. Коли Тот-ем-Хебі прибув до Бехтену, він побачив, що Бент-Рош одержима хоу (Ем-сех-єру кер х'оу) але сказав, що він сам слабкий щоби боротися з ним. Прошло одинадцять років але стан дівчини не покращувався. Вождь знову посилає гонця, і на його формальну вимогу Хонс-пері-Секлерем-Зам, одна з божественних форм Хонса – Бога-Сина у Фівійськфй Трійці – була відправлена до Бахтену... Щойно цей Бог (втілений) вимовив вітання (беса) пацієнтці, вона одразу відчула себе звільненою і хоу що був у ній одразу виявив бажання підкоритися наказу Бога: «О великий Бог, який примушує привидів зникати», сказав хоу, «я твій раб і повертаюся туди звідки прийшов». Очевидно Хонс-пері-Секлерем-Зам був дійсний Ієрофант класу «Сини Бога» тому, що про нього сказано, що він був однією з форм Бога Хонса, а це означає, що, або він вважався втіленням цього Бога – Аватаром, або досконалим Посвяченим. З цього самого тексту ми бачимо, що храм до якого він належав, був одним з тих, до яких була закріплена Школа Магії. У ньому був хен, або та частина храму, недосяжна для всіх окрім верховного жреця, бібліотека, або сховище сокровених творів, для вивчення та охорони яких призначалися особливі жерці (ті, з якими радилися всі фараони), та де вони спілкувалися з Богами та отримували від них поради. Хіба Лукіан не розповідає своїм читачам у описах храму Ієрополісу про «Богів, які проявляють свою присутність»? І далі, що він одного разу подорожував з одним жрецем з Мемфісу, який розповів йому, що він провів двадцять три роки у підземних криптах свого храму де отримував настанови по Магії від самої Богині Ізиди. І знову ми читаємо, що сам Меркурій навчав Великого Сезостріса (Рамзеса II) Священним Наукам. З цього приводу Яблонський зауважує, що у цьому він бачить основу, чому Амун (Аммон) – звідки на його думку з'явилося слово «Аміль» - було у дійсності звертанням до світла. У папірусі Анастасі, який має надлишок різноманітних формул для викликання Богів та заклинання проти хоу та стихійних демонів, параграф сьомий ясно показує, як відрізняються справжні Боги, Планетарні Ангели, від оболонок смертних, які у Кама-лоці, неначе для того, щоби зваблювати людство та ще більш безнадійно плутати його у даремних пошуках істини по за межами Окультних Наук та завіси Посвячення. Цей сьомий вірш з приводу таких божественних закликів, або теоматичних консультацій пише наступне: «Це божественне та велике ім'я може викликатися лише у випадках абсолютної необхідності і коли той хто викликає відчуває себе абсолютно чистим». Не такі справи у формулах Чорної Магії. Рювенс розповідає про два ритуали Магії Анастасійської колекції та зазначає, що вони «беззаперечно утворюють найбільш повчальний коментар до «Єгипетських містерій» приписаних Ямвліху, та є кращим додатком до цієї класичної праці для розуміння тауматургії філософських сект, тауматургії заснованій на стародавній єгипетській релігії. Відповідно до Ямвліха, тауматургія відтворювалася за допомогою служіння другорядних геніїв». Рювенс закінчує зауваженням, значним та важливим для окультистів які захищають древність та автентичність своїх документів, бо він каже: «»Все те, що він (Ямвліх) подає як теологію, ми бачимо історією у наших папірусах».

Але чому у такому випадку заперечувати автентичність, імовірність і більш за все достеменність тих класичних письменників, які всі писали про Магію та її Містерії з великою пошаною та захопленням? Послухайте Піндара, який виголошує: «Щасливий той, хто сходить у могилу, отримавши таке посвячення тому, що він знає кінець власного життя та царство від Юпітера». Або Цицерона: «Посвячення не лише навчає нас відчувати себе щасливим у цьому житті але і померти з кращими надіями». Платон, Павзаній, Страбон, Діодор та дюжини інших дають свої свідчення про велике благо посвячень; як всі великі, так і частково посвячені Адепти поділяють ентузіазм Цицерона: «Хіба Плутарх, думаючи про те, що він взяв при власному посвяченні, не мав втіху за втрату власної дружини? Чи не надбав він у Містеріях Вакха впевненості, що «душа» (дух) залишається не тлінною та що існує життя після смерті? ... Аристофан навіть пішов далі: «Всі ті хто мав участь у Містеріях», каже він, «Вели чисте, спокійне та святе життя; вони

помирали у пошуках світла Елевзинських Полів (Девачан), у той час коли інші нічого іншого не могли очікувати, окрім вічної темряви (невігластва)». ... І коли думаєш про значимість яку надають держави принципу та правильному святкуванню Містерій, умовам, розробленим для забезпечення їх проведення – то стає видно, до якого рівня цим Містеріям такий тривалий час були віддані перші та останні думки. Вони були великими предметами як суспільної так і особистої уваги, і це лише природно тому, що відповідно до Деленгера «Евлезинські Містерії вважалися розквітом всієї грецької релігії, як чистіша сутність всіх їх концепцій». Туди не допускали не лише заколотників, але і тих, хто не донесли на них, зрадників, лжесвідків та звабників ... так що Порфирій міг сказати: «Наші душі мусять бути у момент смерті такими, якими вони були під час Містерій, тобто вільними від будь яких ганебних плям, пристрастей, заздрощів, ненависті або гніву». Істинно, «Магію вважають Божественною Наукою, яка приводила до участі у характерних властивостях самої Божественності». Геродот, Фалес, Парменід, Емпедокл, Орфей, Піфагор – всі вони, кожний у свій час, пішли шукати мудрість великих Ієрофантів Єгипту з надією вирішити проблеми Всесвіту. Філон пише: «Було відомо, що Містерії розкривали сокровенну діяльність Природи. Дива, здійснені жерцями теургічної магії, такі достеменні і свідчення – якщо людські свідчення взагалі будь що важать – настільки переконливі, що сер Д.Брустер, щоби не прийшлося визнати, що язичницькі теурги набагато перевершили християнські у дивах, визнає за першими досконалу освіченість з фізики та всього що має відношення до натур-філософії. Наука перебуває у дуже неприємному стані... «Магія», каже Псел, «складала заключну частину жрецької науки. Вона вивчала природу, силу та якості всього що під місяцем; елементів та їх частин, тварин, різних рослин та їх плодів, трав та каменів. Вона вивчала сутність і силу всього. Ось звідки вона отримувала власні результати. І вона створювала статуї (магістизовані), які несли здоров'я та виготовляла різні фігури та речі (талісмани), які могли стати як інструментом захворювання так і здоров'я. Так саме дуже часто магією досягається поява небесного вогню, і тому статуї сміються і лампи самі загоряються». Це ствердження Псела, що Магія «створювала статуї, які приносили здоров'я», наразі доведене світові, не як мрія, не як порожнє хвастовство та галюцинації теурга. Як каже Рювенс, це стає «історією». Бо це знайдено у «*Parvulus Magique*» Харріса і на вже згаданомуobelіску. Як Шаба, так і де Руже заявляють, що: «На вісімнадцятому рядку цього дуже скаліченого пам'ятника є формула, що до мовчазної згоди бога (Хонса), який означив власну згоду рухом статуї». З цього приводу навіть виникла суперечка між цими двома сходознавцями. У той час коли де Руже бажав перекласти слово «Хан» як «люб'язність» або «милість», М.Шаба наполягав, що «Хан» означає «рух» або «знак», зроблений статуєю.

Надмірна влада, зловживання знанням та особисте честолобство дуже часто приводили егоїстичних та безпринципних Посвячених до чорної Магії, точно так, як ті самі причини призводили до таких самих результатів християнських пап та кардиналів; і саме чорна Магія була тим, що нарешті призвело до знищення Містерій, а не Християнство, як часто та помилково вважають. Прочитайте «Римську Історію» Момзена, том 1, і ви побачите, що саме язичники поклали край паплюженню Божественної Науки. Ще у 560 році до Різдва Христового римляни знайшли деяке окультне товариство, школу чорної Магії самого огидного гатунку, вона святкувала містерії, перенесені з Етрурії і швидко ця зараза розповсюдилася всією Італією. «Біля сімох тисяч Посвячених були засуджені і більшість з них до смертної кари... Надалі Тит Лівій розповідає про ще три тисячі засуджених Посвячених протягом лише одного року за злочин отруєння». І не дивлячись на це, чорну Магію, все ще заперечують! Полт'є може бути, або не бути сповнений ентузіазму, коли каже, що Індія здається йому, як: «Велике та первісне джерело людської думки, яке скінчилося захватом всього світу», але він був правий у власній ідеї. Ця первісна думка привела до окультного знання, яке у нашій П'ятій Расі відображене з самих ранніх днів єгипетських фараонів і

до нашого часу. Навряд чи знайдеться один з ієратичних папірусів між тими які знаходять у муміях царів та верховних жерців, який не містив би у собі якоїсь цікавої інформації для сучасного дослідника Окультизму. Все це є, звісно, висміяна Магія, результат первісного знання та одкровення, хоча вона чаклунами атлантами застосовувалася таким нечестивим чином, що з того часу виникла необхідність заховати для наступної Раси за щільною завісою ці застосування для отримання магічних ефектів на психічному та фізичному плані. Буквально ніхто у наш час не повірить у ці повідомлення за виключенням римських католиків, але вони цим діянням приписують сатанинське походження. Все ж, Магія так перемішалася з світовою історією, що якщо остання колись буде написана, то їй доведеться спиратися на Археологію, Єгиптологію та на ієратичні написи та писання; якщо будуть наполягати, що вона мусить бути вільною від цього «вікового забобону», то вона ніколи не побачить світла. Можна легко собі уявити важке становище, у якому опинилися єгиптологи, асиріологи вчені та академіки. Вимушені перекладати та тлумачити папіруси та архаїчні написи на обелісках та вавилонських циліндрах, вони опинилися перед необхідністю з початку та до кінця зустрічатися з противним та ненависним для них предметом Магії та її атрибутами. Тут вони знаходять тверезі та серйозні розповіді від вчених писарів, складені під безпосереднім наглядом халдейських та єгипетських Ієрофантів, найбільш вчених між філософів древності. Ці розповіді були написані під час похорон фараонів, верховних жерців та інших могутніх осіб країни Хемі; їх метою було приведення ново-народженої Душі до трибуналу «Великого Судді» у сфері Аменті – там де кривда вважалася важчою за найбільші злочини. Чи були ці писарі, ієрофанти, жерці та фараони-жерці всі дурнями або шахраями, які або крали або намагалися примусити повірити інших у такі «небилиці», які є на самих шанованих папірусах? Та все ж, тут нічого не поробиш. Підтверджені Платоном та Геродотом, Манкетом та Синцелом, як і всіма великими та авторитетними авторами та філософами які писали з цього предмету, ці папіруси відмічають – так саме серйозно, як вони відмічають будь яку історію або факт, такий загально відомий та загально визнаний, що він не потребує коментарів – цілі царські династії манів, тобто тіней та привидів (астральних тіл), та такі діяння магічного мистецтва та такі окультні феномени, що найбільш довірливий окультист нашого часу і той матиме сумніви – повірити або ні. Сходознавці, все ж, знайшли рятівний вихід; вони все ще передають та оприлюднюють папіруси на критику літературним садукеем, та зазвичай називають їх «романами часів фараона Такого-То». Ця ідея розумна, хоча і не зовсім чесна.

ВІДДІЛ 28

ПОХОДЖЕННЯ МІСТЕРІЙ

Все те, що було поясненим у попередніх відділах, та у сто разів більше, викладалося у Містеріях з давніх давен. Якщо перший прояв цих закладів є справою історичних переказів у відношенні до деяких більш пізніх народів, то походження їх безсумнівно мусить бути віднесеним до часів Четвертої Корінної Раси. Містерії були запроваджені для обраних цієї Раси, коли пересічний атлант вже почав занадто глибоко занурюватися у гріх, щоби йому можна було довіряти таємниці Природи. Їх запровадження приписується у Таємних Працях Царям-Посвяченим, які належали до божественних династій, коли «Сини Божі» вже поступово дозволяли власній країні ставати Кукарма-дес (землею гріху). Про древність Містерій можна мати уявлення з історії шанування Геркулеса у Єгипті. Відповідно до того, що жерці розповідали Геродоту, цей Геркулес не був грецьким, бо він каже: «Про грецького Геркулеса я ніде у Єгипті не зміг отримати будь якої інформації... Єгипет ніколи не позичав цього імені у греків... Геркулес, ... як вони (жерці) стверджують, є одним з дванадцятьох (великих Богів), які були народжені від більш ранніх вісьмох Богів за 17.000 років до року Амазиса». Геркулес – індійського походження, і полковник Тод –

якщо відкласти його біблійну хронологію – був цілком правий у припущенні, що він був Баларамою або Баладевою. Далі треба читати «Пурани» з Езотеричним ключем, щоби побачити як вони майже на кожній сторінці підтверджують Таємну Доктрину. Класичні письменники древності так добре розуміли цю істину, що одностайно приписали Азії походження Геркулеса. «Один розділ «Махабхарати» присвячений історії Геркули, з племені якого виник В'яса. У Діодора бачимо ту саму легенду з деякими відмінностями. Він каже: «Геркулес народився між індусів і, на вподобі до греків, вони наділяють його палицею та левиною шкірою». Обидва (Крішна та Баладева) є (господарями) племені (кула) Гері (Гері-кулес), з чого греки могли утворити складне слово Геркулес». Окультна Доктрина пояснює, що Геркулес був останнім втіленням одного з сімох «Володарів Полум'я» у якості брата Крішни, Баладеви. Що його втілення відбувалися протягом Третьої, Четвертої та П'ятої Корінних Рас, і що шанування його було принесеним до Єгипту більш пізнішими переселенцями з Ланки та Індії. Що греки запозичили його від єгиптян, це безсумнівно, тим більше, що греки визначають його місцем народження Фіви і лише дванадцять його справ – у Аргосі. У «Вішну Пурани» ми маємо підтвердження сказаному у Сокровених Вченнях; нижче наведене є коротким звітом про цю Пураничну алегорію: «Райвата, онук Шаріяті, четвертого сина Ману, не знайшовши людини, гідної руки його прекрасної дочки, відправляється разом з нею до царства Брами, щоби порадитися з Богом, як бути у такому випадку. Коли він прибув туди, Хаха, Хуху та інші гандхарви співали перед троні Райваті, який чекав доки вони закінчать, здалося що пройшла всього одна мухурта (мить), у той час коли насправді пройшли віки. Коли вони скінчили, Райвата впав та пояснив власне важке становище. Далі Брама запитав, кого він бажав би мати чоловіком для доньки, і почувши декілька відомих імен Батько Світу посміхнувся та сказав: «З тих кого ти назвав, третє та четверте покоління (Корінні Раси) вже не живуть, бо багато віків (Чатур-Юг, або циклів чотирьох Юг) пройшло доки ти слухав співаків. Наразі на землі двадцять восьмий великий вік сучасного Ману майже скінчився, і час Калі близький. Тому ти мусиш нагородити своєю дорогоцінною дочкою будь якого іншого чоловіка, бо ви наразі залишилися самі». Далі Раджі Райваті було сказано, щоби він йшов у Кушастхалі, у свою древню столицю, яку наразі називали Дварака і де замість нього царювала частина божественної істоти (Вішну) у особі Баладеви, брата Крішни, який вважається восьмим втіленням Вішну – кожний раз коли Крішну сприймають за повне божество. «Отримавши такі настанови від народженого у Лотосі (Брами), Райвата разом з своєю дочкою повернувся на землю де він побачив, що людська раса зменшилася на зріст (читай Станці та Коментарі про поступове зменшення на зріст людських рас); зменшилася у життєздатності та стала слабшою на розум. Опинившись у Кушастхалі, він знайшов його доволі зміненим» тому, що у відповідності до алегоричного пояснення коментатора, «Крішна відтяв у моря частину країни», що на звичайній мові означає зміну материків – та «перебудував місто» - або точніше побудував нове місто, Двараку; бо у «Бхагавад Пурани» ми читаємо, що Кушастхалі було заснованим та побудованим Райватаю посеред моря; і подальші відкриття показали, що воно було тим самим або на тому самому місці, де і Дварака. Тому раніше воно було розташованим на острові. Алегорія у «Вішну Пурани» показує, як цар Райвата віддає свою дочку «утримувачу леміша» - Баладеві, який «побачив, що дівчина надзвичайно висока на зріст ... скоротив її кінцем леміша, і вона стала його дружиною». Тут ясний натяк на Третю та Четверту Раси, на гігантів атлантів та послідовні втілення «Синів Полум'я» та Дхіані-Коганів інших категорій, героїв та царів людства впритул до Калі Юги, або Чорного Віку, початок якого лежить у історичних часах. Другий збіг: Фіви – місто сотні брам, і Дварака отримав свою назву від великої кількості брам або дверей, від слова «двара», «ворота». І Геркулес і Баладева обидва пристрасні, гарячі норовом, і обидва славетні красою власної білої шкіри. Немає жодних сумнівів, що Геркулес – це Баладева у грецькому одязі. Аріан відзначає велику схожість між фівським та індуським Геркулесом; останньому вклонялися сурасени, які побудували Метхорею, або Матхуру, місце народження

Крішни. Той самий письменник розташовує Сандракота (Чандрагупту, діда царя Ашока з клану Морія) на безпосередній лінії потомків Баладеви.

Нас вчать, що спочатку не було Містерій. Знання (Від'я) було загальним надбанням і воно царювало скрізь протягом Золотого Віку (Сат'я Юги). Як пишуть Коментарі: «У ті дні блаженства та чистоти люди ще не творили зла, бо за власною природою вони були більше Божественні ніж людські». Але коли людство, швидко збільшилося у кількості і тому збільшилося у різноманітності та ідіосинкразіях тіла та розуму, у той час втілений Дух проявив слабкість. У менш культурних та здорових розумах виросли природні прибільшення і разом з ними забобони. З бажань та пристрастей до цього часу невідомих, народилася самість, і знанням та владою занадто часто зловживали, доки нарешті з'явилася необхідність обмежити кількість тих, хто знав. Таким чином утворилося Посвячення.

Далі кожний окремий народ створював для себе релігійну систему у відповідності до свого рівня освіченості та духовних потреб. Тому, що шанування однієї лише форми мудрими не вважалося за потрібне, то вони обмежили доступ до істинного знання лише для не багатьох. Необхідність приховати істину від її осквернення ставала все більш очевидною з кожним поколінням, спочатку істина прикривалася тонким покровом, який доводилося всі більше та більше ущільнювати одночасно з зростанням особистості та самості, це і призвело до Містерій. Їх прийшлося запроваджувати у всіх країнах та між всіма народами, у той час коли для запобігання суперечок непорозумінь екзотеричним віруванням була надана свобода зростати у розумах неосвічених мас. Нешкідливі та невинні у власній початковій стадії – на вподоби до історичної події, викладеній у вигляді казки, пристосованій для дитячого мозку – у ті далекі віки таким віруванням можна було дозволяти зростати та бути популярними віруваннями без небезпеки для більш філософських важко доступних істин, що викладалися у святилищах. Логічні та наукові спостереження феноменів Природи, які лише одні приводять людину до усвідомлення вічних істин за умови що вони підходять до порога спостережень безкорисно, без упереджених думок, і до того як розглядати речі у їх фізичному аспекті, дивляться на них духовним оком – не є у компетенції мас. Дива Єдиного Духу Істини, назавжди прихованого та недосяжного Божества, можуть бути розгадані та засвоєні лише через Його прояви другорядними «Богами», Його діючими силами. У той час коли Єдина та Всесвітня Причина мусить назавжди залишатися *in abscondito*, її різноманітні дії можуть бути відчуті за результатами у Природі. Тому що лише останні можуть бути проявлені та усвідомлені для пересічного людства, то Силам які викликають ці результати, було надано зростати в уяві простого народу. Віками потому, у П'ятій Арійській Расі, деякі безчесні жерці почали вилучати вигоду з цих занадто наївних вірувань народів у всіх країнах у з рештою підняли згадані другорядні Сили до рангу Бога Богів і, таким чином їм вдалося ізолювати їх від Єдиної Вселенської Причини всіх причин. З того часу знання первісних істин цілком залишилося в руках Посвячених. У Містерій були власні слабкі місця та недоліки, як їх мусить мати будь яка установа створена руками людства. Все ж, Вольтер охарактеризував їх блага декількома словами: «У хаосі людських установ існувала установа, яка завжди охороняла людину від падіння її у тваринний стан; це були Містерії». Істинно як Рагон сказав про Масонство: «Час – тривалість його храму, Всесвіт йому Простір... «Розділимо, щоби володарювати» кажуть хитруни; «Об'єднаємо для супротиву» сказали перші масони». Або швидше Посвячені, яких масони ніколи не переставали вважати своїми першими безпосередніми Вчителями. Першим та головним принципом моральної сили та могутності є об'єднання та солідарність думки та мети. «Сини Волі та Йоги» об'єдналися спочатку, щоби чинити супротив жадливим та все зростаючим беззаконням адептів лівої руки – атлантам. Це призвело до утворення ще більш Таємних Шкіл, храмів навчання, і Містерій, для всіх недосяжних, за виключенням тих хто витримав важкі випробування на слухняність.

Щоби не було сказано про самих ранніх Адептів та їх божественних Вчителів, все це розглядатиметься як видумка. Тому якщо ми бажаємо будь що взнати про перших Посвячених, то потрібно судити про дерево за його плодами, розглянути поведінку та працю їх нащадків у П'ятій Расі, як вони відображені у працях класичних письменників та великих філософів. Як дивилися на Посвячених та Посвячення протягом майже двох тисяч років грецькі та римські письменники? Цицерон інформує своїх читачів у ясних висловленнях: «Посвячений мусить застосовувати на практиці всі, що у його владі добрі вчинки: вірність, терпимість, скромність, стриманість; ці добродіяння примушують людей забути про таланти яких можливо не достає». Рагон каже: «Коли єгипетські жерці говорили: «Все для народу, нічого через народ», вони були праві; в неосвіченому народі істину можна відкрити лише гідним довіри особам. В наші дні ми бачили – «все через народ, нічого для народу» - це брехлива та небезпечна система. Справжньою аксіомою повинна бути: «Все для народу та з народом». Але для того, щоби досягти такої реформи, маси народу мусять пройти через подвійне перетворення: а) відокремитися від будь якого елемента екзотеричного невігластва та неправди з боку священників, і б) стати освіченими, вільними від будь якої небезпеки бути поневоленими людиною за для ідеї. З точки зору раніше викладеного це може здатися парадоксальним. Нам можуть сказати: «Посвячені були «жерцями» - у будь якому випадку, всі індуські, єгипетські, халдейські, грецькі, фінікійські та інші Ієрофанти і Адепти були жерцями в храмах, і саме вони винайшли свої відповідні вірування. На це можна відповісти: «Не ряса робить ченця». Якщо можна вірити переказам, єдиній думці письменників древності, додаючи це до прикладів, які ми маємо у «жерців» Індії, найбільш консервативній нації у світі, то стає цілком ясно, що єгипетські жерці були не більше жерцями у тому сенсі, який ми надаємо цьому слову, ніж храмові браміні. Їх не можна вважати такими, якщо прийняти за стандарт європейське духовенство. Лауренс справедливо каже, що: «Жерці Єгипту, якщо точно, не були служниками релігії. Слово «жрець» переклад якого неправильно витлумачений, мав значення інше від того яке ми надаємо йому. На мові древності, а особливо у сенсі посвячення жерців древнього Єгипту, слово «жрець» є синонімом слова «філософ»... Заклад єгипетських жерців, здається насправді був спілкою мудреців, які зібралися щоби вивчати мистецтво, як керувати людьми, служити центром царства істини, сприяти її розповсюдженню та затримувати занадто небезпечне її розсіювання». Єгипетські жерці, на вподобі до брамінів древності, тримали у власних руках керування, це була система успадкована ними безпосередньо від Посвячених Атлантиди. Чистий культ Природи ранніх днів патріархів – слово «патріарх» тут застосовується у його первісному значенні як до Прабатьків людської раси, Батьків, Вождів та Наставників первобутніх людей – став спадком лише для тих, хто був у стані відрізнити ноумен від феномену. Далі Посвячені передавали власні знання царям людським, так саме як їх божественні Вчителі передавали це їх предкам. Їх прерогативою та боргом було відкрити людству корисні для нього таємниці Природи – сокровенні властивості рослин, мистецтво лікування хворих та запровадження братської любові та взаємодопомоги між людством. Жоден Посвячений не вважався за такого, якщо він не міг зціляти – навіть повертати до життя з уявної смерті тих, чия летаргія без такого втручання перейшла би у справжню смерть. Ті хто мають такі здатності, здійснювали над натовпом і їх розглядали, як Царів та Посвячених. Готама Будда був Цар-Посвячений, цілитель, і повертав до життя вже майже мертвих. Ісус і Аполлоній були цілителями, і їх обох дослідники називали Царями. Якби вони не лікували людей, мертвих за всіма ознаками, жодне з цих імен не перейшло до нащадків тому, що це служило першим та вирішальним критерієм, особливим знаком, що на цьому Адептові лежить рука божественного Вчителя, або він сам є втіленням одного з «Богів».

Останній царствений привілей дійшов до наших царів П'ятої Раси через царів Єгипту. Останні завжди були посвяченими у таємниці медицини, вини зцілювали хворих навіть коли

внаслідок важких іспитів заключного Посвячення не були у стані стати повними Ієрофантами. Вони були цілителями за привілеєм та традиціями, і у випадках, коли вони самі не володіли Окультизмом Мистецтвом зцілення, їм допомагали у цьому Ієрофанти храмів. Так, навіть у значно пізніші історичні часи ми бачимо, що Пірр зцілював хворих простим торканням до них ногою; Веспасіану та Адріану потрібно було лише промовити декілька слів, сказаних для нього Ієрофантами, щоби відновити зір сліпим та здоров'я калікам. З тих часів історія відмічала випадки, коли той самий привілей був розповсюджений на імператорів та царів майже всіх націй. Те, що відомо про жерців Єгипту та брамінів древності, підтверджене всіма древніми класиками та письменниками, дає нам право вірити у те, що на думку скептиків, є лише переказами. Звідки взялися дивні знання єгипетських жерців у всіх галузях Науки, якщо вони не отримали їх з ще більш стародавнього джерела? Видатна «Четвірка», центри знання у древньому Єгипті, історично більш достеменні, ніж початок існування сучасної Англії. Це було велике Фіванське святилище, де Піфагор після прибуття з Індії вивчав Науку окультичних чисел. Це був Мемфіс, де Орфей розповсюджував свою занадто важку до засвоєння індійську метафізику для застосування у Великій Греції; і звідси Фалес, і віками потому Демокрит, отримали все що знали. Саїсу потрібно віддати пошану за чудове законодавство та мистецтво керувати народом, яким його жерці обдарували Лікурга та Солон, і обидва залишаються предметом захоплення для нащадків. І якби Платон та Євдоксій не пішли би на уклін у святилище Геліополісу, то цілком імовірно, перший ніколи не здивував би наступні покоління своєю етикою, а другий – своїми дивними знаннями з математики. Видатний сучасний письменник на тему Містерій єгипетського Посвячення – але який нічого не знав про Посвячення в Індії – покійний Рагон, не прибільшував коли стверджував, що: «Всі поняття (що до Таємниць Природи) якими володіли Індустан, Персія, Сирія, Аравія, Халдея, Сидонія та Вавилонські жерці – були відомі єгипетським жерцям. Таким чином це була індійська філософія без містерій, яка потрапила до Халдеї та древньої Персії, та утворила доктрину єгипетських Містерій».

Містерії були раніші за ієрогліфи. Вони створили останні тому, що записи стали необхідними для збереження секретів та пам'яті про них. Саме первісна Філософія стала засадничою для сучасної Філософії; лише потомок зберігаючи риси зовнішнього тіла, на своєму шляху, загубив Дух та Душу свого предка. Посвячення, хоча і не мало у собі ні правил ні принципів або будь якого спеціального вчення Науки – як це розуміється наразі – було по при це, Наукою і до того Наукою з наук. І хоча позбавлене догм, фізичної дисципліни та виключного ритуалу, воно було єдиною істинною Релігією – Релігією вічної істини. Зовні це була школа, колегія, де викладалися науки, мистецтва, етика, законодавство, філантропія, культ істинної природи космічних феноменів; таємно, між тим протягом Містерій надавалися практичні докази останніх. Ті хто могли знати істину – ті хто були у стані дивитися у обличчя великої Ізиди та витримати жажливу велич цієї Богині – ставали Посвяченими. Але діти П'ятої Раси занадто глибоко занурилися у матерію, щоби завжди робити це без покарання. Ті хто були невдалими, зникли з цього світу та не залишили жодного сліду. Хто з вищих царів будь коли наважився вимагати від суворох жерців відродження людини, яким би високим не було її становище у суспільстві, якщо ця жертва переступила поріг їх священного Адітуму? Благі настанови, викладені Посвяченими ранніх рас, перейшли до Індії, Єгипту, Греції, Китаю та Халдеї, та розповсюдилися світом. Все що є гарного, благородного та величного у людській натурі, всі божественні здатності культивувалося Жерцями-Філософами, які намагалися розвинути їх у своїх Посвячених. Їх етичний кодекс, заснований на альтруїзмі, став загальним. Ми бачимо його у «атеїсті» Конфуції, який вчив «Той хто не любить свого брата, не має у собі гідності», і так саме у настановах «Старого Завіту»: «Ти мусиш любити свого сусіда як самого себе». Найвеличніші Посвячені ставали Бого-подібними, і Платон у «Федрі» вустами Сократа каже: «Посвячені безсумнівно будуть у товаристві Богів». У тій самій праці ми

читаємо наступні слова цього Великого Мудреця: «Цілком очевидно, що ті хто запровадив Містерії, або таємні збори Посвячених, були не низькими людьми, а могутніми геніями, які за допомогою цих загадок намагалися повернути до розуміння, що той хто прийде у невидимій області нечистим, буде скинутий у безодню (Восьму Сферу Окултного Вчення, тобто назавжди втратить власну особистість), у той час той хто прийде туди очищеним від бруду цього світу, досконалим у доброчинстві, буде прийнятий до обителі Богів». Маючи на увазі Містерії, Климент Олександрійський сказав: «Тут закінчується все вчення. Людина бачить Природу та все сутнє».

Здається, що християнський отець Церкви казав так як це робив язичник Претекстат, проконсул Ахайн (четверте сторіччя нашої ери), «людина видатної доброчинності», який сказав, що позбавити греків «священних Містерій, які зв'язують у єдине ціле людство», було би рівнозначним позбавити їх життя будь якої цінності. Чи могли Містерії будь коли заслужити похвалу від шляхетних людей древності, якби їх походження не було би більш високим, ніж людське? Прочитайте все що сказано про цю незрівняну не з чим установу, як тими хто самі ніколи не проходили посвячень, так і самими Посвяченими. Читайте у Платона, Еврипіда, Сократа, Аристофана, Піндара, Плутарха, Ізократа, Діодора, Цицерона, Епіктета, Марка Аврелія, не будемо називати ще дюжини інших відомих Мудреців та письменників. Те що Боги та Ангели відкрили, езотеричні релігії, починаючи з релігії Мойсея, знову закрили та приховали на віки з поля зору людей. Йосип, син Іакова, був Посвяченим, інакше він не одружився би на Асенет, дочці Петефра («Потіфар» - «той хто належить Фрі», Богу Сонця), жреця з Геліополісу та правителя Он. Кожна істина відкрита Ісусом, і яку розуміли навіть євреї та ранні християни, була знову закрита Церквою, яка претендує на служіння Йому. Дивіться, що пише Сенека, цитований доктором Кінілі: «Коли Всесвіт розчиняється та знову занурюється у лоно Юпітера (або Парабрахмана), цей Бог на деякий час зосереджується цілком на самому собі та залишається прихованим, так би мовити цілком занурений у спостереження власних ідей. Далі ми бачимо як новий світ виникає з нього... Утворюється безвинна раса людей». І знову розповідаючи про земне розчинення, руйнацію та смерть всього, він (Сенека) вчить нас, що коли закони Природи будуть поховані та прийде останній день світу, то Південний полюс під час свого падіння розчавить Африку; Північний у свою чергу зруйнує всі країни за його віссю. Налякане Сонце позбавиться свого світла; небесний чертог, падаючи у розпад, одночасно буде народжувати життя та смерть, свого роду розпад охопить всі божества, які таким чином повернуться до свого первісного хаосу». Можна уявити, що читаєш пуранічний опис Парашари великої Пралаї. Це майже те саме, ідея до ідеї. Чи є будь що схоже у Християнстві? Нехай читач відкриє будь яку англійську «Біблію» та прочитає главу III «Другого Послання Петра», і він знайде ті самі ідеї. «У останні дні з'являться насмішники... які казатимуть, де прищестя Його? Бо з того часу як почали помирати батьки, від початку створення все залишається так саме. Бо вони охоче не знають, що спочатку словом Божим небеса та земля складені з води та у воді, тому той світ загинув, був затоплений водою. А сучасні небеса та земля, утримані тим самим словом... зберігаються для вогню... у якому небеса з шумом прийдуть і стихії розпалені зруйнуються... Та все ж... ми очікуємо нового неба та нової землі». Якщо тлумачи бажають бачити у цьому посилення на створення, потоп та обіцяне друге прищестя Христа, коли вони житимуть у Новому Єрусалимі у небесах, то у цьому винний не Петро. Те що він мав на увазі, було знищення П'ятої Раси та поява нового материка для Шостої Раси.

Друїди розуміли значення Сонця у Тільці, тому коли першого листопада всі вогні згасли, їх священне та незгасне полум'я залишалося єдиним, щоби освітлювати обрій, на вподобі до полум'я магів та сучасних зороастриан. І на вподобі до ранньої П'ятої Раси та більш пізніших халдеїв та греків, а так саме християн (які роблять це до цього часу, не маючи підозр що до дійсного значення), вони вітали «Ранкову Зірку», прекрасну Венеру-Люцифера. Страбон каже про

острів поблизу Британії, де вклонялися Церері та Персефоні за такими самими обрядами як у Самофракії, і це була священна Іерна, де підтримувався постійний вогонь. Друїди вірили у відродження людини, не так як пояснює Лукіан, «що той самий Дух буде оживляти нове тіло, не тут, а у іншому місці», але як у серію перевтілень у цьому самому світі; бо як каже Діодор, вони казали, що душі людей після визначеного періоду перейдуть у інші тіла. Ці вчення перейшли до П'ятої Раси арійців від їх предків Четвертої Раси, атлантів. Вони благоговійно зберегли ці вчення, у той час коли їх материнська Корінна Раса з кожним поколінням стає все більш пихатою внаслідок володіння надлюдськими силами, поступово наближаючись до свого кінця.

ВІДДІЛ 29

ВИПРОБУВАННЯ СОНЯЧНОГО ПОСВЯЧЕНОГО

Ми почнемо з древніх Містерій – успадкованих від атлантів первобутніми арійцями – ментальний та інтелектуальний стан яких професор Макс Мюллер подав з таким великим мистецтвом, але у той самий час – не повно. Він пише: «У ній («Риг-Веді») перед нами розгорнутий період інтелектуального життя людини, якій немає аналогії у будь якій іншій частині світу. В Гімнах цієї «Веди» ми бачимо людину віддану самій собі, щоби вирішити загадку цього світу. ...Вона викликає Богів навколо себе, вона підносить хвалу та схиляється перед ними. Але не дивлячись на всіх цих богів... які і над і під нею, цьому поетові сивої давнини, здається якимось не по собі. У себе у грудях він так саме відкрив силу, яка ніколи не буває мовчазною коли він молиться, ніколи не відступає коли він боїться та тремтить. Здається що вона надихає його молитви і сама їх слухає; здається що вона живе у ньому і у той самий час підтримує його та все, що його оточує. Єдине ім'я яке людина знаходить для цієї сили – «Брахман», бо брахман спершу означав силу, волю, бажання та силу руху творчості. Але цей без-особистий так саме, щойно йому дано ім'я, одразу перетворюється на дещо дивне та божественне. Вона кінчає тим, що стає одним з багатьох богів, однією з великої триади, якій вклоняються і наразі. Та все ж, думка всередині її не має справжнього імені; та сила, яка є ніщо, окрім самої себе, яка підтримує богів, небеса та всіх живих істот, пливе перед поглядом її думки, усвідомлена але не визначена. Нарешті вона називає її «Атман», бо атман, первісно – дихання або дух, у подальшому набуває значення Я, і лише Я божественне або людське; Я – чи то воно творче, чи то у стражданнях; Я – Єдине або Все; але завжди Я, самостійне та вільне. «Хто ж бачив первородного?» - каже поет, «коли той у кого не було кісток (тобто форми), народив того, у кого були ці кістки? Де були життя, кров, Я цього світу? Хто пішов питати про це того, хто знав це?». («Риг-Веда» 1.164.4). «Ця ідея про божественне Я, коли вона визначена, мусить бути визнаною верховною всіма іншими; Я – це Господь всього; це Цар всього; як всі спиці одного колеса тримаються у ньому, так все міститься у цьому Я; всі я містяться у цьому Я». (Бріхадараніяка, 4.5.15). Це Я, найвище, єдине та вселенське, було символізоване на плані смертних Сонцем; до того його життєве сяйво служило у свою чергу, емблемою Душі, що вбиває земні пристрасті, які завжди є перешкодою для Одиного Я (Духа) для його єднання з Все-Я. Звідси виникла алегорична містерія, від якої тут можуть бути викладені лише доволі загальні риси. Вона розігрувалася «Синами Вогняного Туману» та «Світла». Друге Сонце («друга іпостась» рабина Драха) з'являлося у якості випробуваного; Вішвакарма, Ієрофант, відрізав у нього семеро променів, та заміняв їх кроною з ожини, і «Сонце» ставало Вікарттана, позбавлене власних променів. Після цього Сонце – роль якого виконував готовий до посвячення неофіт – примушували зійти до Патали, пекла, на Танталові іспити. Витримавши їх з гідністю, він виходив з цієї області похоті та злоби, щоби знову стати Кармасакшином, свідком Карми людей, та піднятися ще раз з торжеством у всій славі свого відродження, як Граха-Раджа, Цар Сузір'їв, до якого звертаються як до Габхастиману, «той хто знову заволодів власними променями».

Ця «байка» у народному Пантеоні Індії, заснована та народжена від поетичного містицизму «Риг-Веди» - розповіді з якої за більшістю були інсценовані протягом релігійних Містерій – перетворилася за рухом власної екзотеричної еволюції у наступну алегорію. Наразі її можна знайти у декількох «Пуранах» та інших Писаннях. У «Риг-Веді» та її Гімнах Вішвакарма, Бог Містерій, є Логос, Деміург, один з величних богів, і у двох гімнах про нього сказано, як про найвищого. Він все-створюючий (Вішвакарма), названий «Великим Зодчим Всесвіту», «Богом який все бачить... батько- народжувач, який дає богам їх імена та неосяжний для смертних», як і кожний з Богів Містерій. Езотерично Він є уособленням проявленої творчої Сили; а містично Він є сьомий принцип в людині у власній колективності. Бо Він є Син Бхувана, само-створеної променистої Сутності, і добродійної, незайманої та прекрасної Йога-Сідхи, діви Богині, чиє ім'я каже саме за себе тому, що воно уособлює Силу Йоги, «чисту матір», яка створює Адептів. У Риг-Ведичних Гімнах Вішвакарма вчиняє «велике жертвоприношення», тобто жертвує самого себе для світу, або як кажуть «Нірукта» у перекладі сходознавців: «Вішвакарма попереду всього приносить увесь світ у жертву і після закінчує жертвою самого себе». В містичних поданнях його характеру Вішвакарму часто називають Віттоба та зображують його як «Жертву», «Бого-Людину» або Аватара, розіп'ятого у просторі. Про справжні Містерії та дійсні Посвячення, звісно нічого не може бути опублікованим; про них можуть знати лише ті, хто здатні відчуті їх на собі. Але можна дати декілька натяків про Великі Церемоніальні Містерії Древності, які для загалу підміняли справжні Містерії, у яких кандидати посвячувалися з великою церемонією та показом Окультних Мистецтв. За ними у тиші та темряві, відбувалися справжні Містерії, як вони завжди існували та існують. У Єгипті так саме як і Халдеї і пізніше Греції Містерії святкувалися у визначений час, і перший день був народним святом, у якому з великою пишністю кандидатів супроводжували до Великої Піраміди де вони зникали з поля зору. Другий день був присвячений церемоніям очищення, на закінчення якого кандидату дарували білий одяг; на третій день його випробовували та екзаменували що до його досвіду та окультних знань. На четвертий день, після другої церемонії символічного очищення, його посиляли одного для проходження різноманітних випробувань; нарешті його занурювали у транс у підземному святилищі, у цілковитій темряві протягом двох днів та ночей. У Єгипті зануреного у транс неофіта клали у порожній саркофаг в Піраміді, де відбувалися обряди посвячення. В Індії та Центральній Азії його прив'язували до планки і коли його тіло приймало вигляд трупа (у трансі), його заносили у святилище. Далі за ним спостерігав Ієрофант, «який спрямовував його примарну душу (астральне тіло) з цього світу Самсари (або ілюзії) у нижчі царства, звідки, у випадку успіху, він міг звільнити семеро страждених душ» (елементаріїв). Загорнутий у власну Анандамаякошу, тіло блаженства - Сротапана залишався там, куди ми не маємо право йти за ним, і після повернення – отримував Слово, або разом з «кров'ю серця» Ієрофанта або без неї. Але у дійсності Ієрофант ніколи не вбивався – ні в Індії ні у іншому місці, вбивство просто симулювалося – якщо лише Посвяtitель не обирав цього Посвяченого своїм наступником та не збирався передати йому останнє та найвище СЛОВО, після чого він мусив померти тому, що володіти цим словом мала право лише одна людина з народу. Багато таких великих Посвячених, які таким чином зникли з поля зору людей, зникли «Так саме таємничо як зник Мойсей з вершини гори Нісгах (Небо) після того як він поклав свої руки на Іошуа, який таким чином «був натхнений духом мудрості», тобто Посвячений». Але він помер, а не був вбитий. Бо вбивство, якби воно насправді відбулося, належало би до чорної, а не божественної Магії. Це швидше передача світла ніж життя, життя божественного, і це є пролиття Мудрості, а не крові. Але не посвячені винахідники богословського Християнства сприйняли алегоричну мову а la laetio; та запровадили догму, брутальне, не правильно усвідомлене вираження якої наводить жах та відштовхує духовного «язичника».

Всі ці Ієрофанти та Посвячені представляли собою образи Сонця та Творчого Принципу, як Вішвакарма і Вікарттана з початку Містерій. Рагон, відомий масон, наводить цікаві подробиці та пояснення що до Сонячних обрядів. Він доводить, що біблійний Хірам, великий герой Масонства («син удови»), образ взятий з Озиріса, є Сонячним Богом, винахідником ремесел та «зодчим»; до того ім'я Хірам означає піднесений, цей титул, що належить Сонцю. Кожний окультист знає як щільно з Озирісом та Пірамідами пов'язані розповіді «Книги Царів» що до Соломона, його Храму та його побудови; він так саме знає, що увесь масонський обряд Посвячення заснований на біблійній алегорії побудови цього Храму; при цьому масони забувають, або можливо ігнорують той факт, що остання алегорія сформована за єгипетським, або ще більш древнім зразком. Рагон пояснює це та показує, що три товариша Хірама, «троє вбивць», уособлюють три місяця року, і що Хірам означає Сонце – від його літнього сонцестояння, коли воно починає йти на зменшення; увесь цей обряд астрономічна алегорія. «Протягом літнього сонцестояння Сонце викликало пісні вдячності від всіх хто дихає; тому Хірам, який представляє його, міг дати кожному, хто має на це право, священне Слово, так би мовити Життя. Коли Сонце сходить до нижчих знаків, все в Природі німіє, і Хірам більше не може дати священного Слова товаришам, які представляють собою три інертні місяці року. Перший товариш слабо б'є Хірама лінійкою довжиною двадцять чотири дюйми, що символізує двадцять чотири години добового обертання; це перший поділ часу, який після підйому могутнього світила, робить слабкий замах на його існування. Другий товариш б'є залізним квадратом, символом останнього часу року, складеним двома лініями, що перетинаються та умовно поділяють коло Зодіаку на чотири рівні частини; центр зодіакального кола символізує серце Хірама де він торкається до точки чотирьох квадратів, чотирьох часів року; це другий поділ часу, який у цьому періоді наносить більш важкий удар по існуванню Сонця. Третій товариш наносить йому смертельний удар по чолу своєю колотушкою, циліндрична форма якої символізує рік або коло; третій поділ часу, який наносить смертельний удар помираючому Сонцю. З цього тлумачення зроблений висновок, що Хірам, Ливарник металів, герой нової легенди з титулом Зодчого, є Озиріс (Сонце) сучасного посвячення, що Ізіда, його удова, є Ложа, емблема Землі (санскритською лока, світ), і що Гор, син Озиріса (або світла) та син удови є вільний каменярь, тобто Посвячений, який мешкає у земній ложі (дитя Води та Світла)».

І тут знову ми вимушені пригадати наших друзів єзуїтів, бо вище наведений обряд – їх винахід. Щоби показати приклад їх успіху у замилюванні очей звичайних людей з метою не дозволити їм бачити істини Окультизму – ми покажемо, що вони зробили з тим, що наразі називається франкмасонством. Це Братство дійсно володіє значною частиною символізму, формул та обрядів Окультизму, які перейшли у спадок з давніх давен первісних Посвячень. Щоби перетворити це Братство лише у нешкідливе ніщо, єзуїти відправили у цей Орден декілька талановитих своїх емісарів, які спочатку переконали простих братів у тому, що істинна таємниця була втрачена разом з Хірамом Абіфом, і далі спонукали їх занести це у власні формулювання. Далі вони винайшли благі на вигляд, але беззаконні вищі рівні, що претендують на вищий вилив світла на цю втрачену таємницю та на просування кандидата далі, займаючи його формами, запозиченими з істинних, але такими, що не містять у собі жодної цінності речей – і все це мистецтво сплетене, щоби повести спрямованого неофіта у нікуди. Та все ж, люди здорового глузду та талантів у інших відношеннях, зустрічаються час по часу та з урочистими обличчями, спрямовано та серйозно проходять крізь цю пародію відкриття перед ними «підземних секретів» замість дійсних. Якщо читач звернеться до доволі відомої та корисної праці під заголовком «Королівська Масонська Енциклопедія», стаття «Розенкрейцерство», то знайде, що її автор, високий вчений масон, повідомляє що зробили єзуїти для того, щоби зруйнувати Масонство. Розповідаючи про природу часу, коли існування цього таємничого Братства (про яке начеб-то

«дещо» або навіть багато знають, але фактично нічого) вперше стало відомим, він розповідає: «У давно минулі дні між широких шарів суспільства існував страх перед невидимим – страх, як ясно показують події та явища не далекого минулого, все ще цілком нездоланий. Тому дослідники Природи та свідомості вимушені були ховатися у невідомості, не так вже і небажаний. Кабалістичні мрії Джона Рейхліна вели до полум'яної діяльності Лютера, а праця Триттенхейма створила сучасну систему писання дипломатичним шифром. Заслугує уваги той факт, що один особливий вік, у якому вперше з'явилися розенкрейцери, виділяється в історії як ера, у якій зустрічається найбільша кількість цих зусиль скинути тенети минулого (Папство та Церковність). Звідси виникнення опозиції та її злоба проти всього таємничого або невідомого. У відповідь вони вільно організували псевдо-Розенкрейцерські та Масонські товариства; і ці товариства були зобов'язані зтягувати у свої ряди більш слабких братів з Істинного та Невидимого Ордену і далі урочисто зраджувати все, що ті повідомляли головам цих тимчасових та не маючих значення товариств. У самозахисті проти прогресу істини ця влада використовувала обман щоб зтягти умовами або терором таких яких можливо схилити на прийняття Папу Головою, і коли це вдавалося – як знали деякі навернені, але не зізнавалися – то з ними поводитися з презирством, надаючи можливість вести власне життя як заманеться, та не дозволяли наблизитися до знання навіть тієї частини, яку римська віра вважає власним володінням». Але якщо Масонство було зруйноване, то ніхто не міг зруйнувати дійсного, невидимого Розенкрейцера та Східного Посвяченого. Символізм Вішвакарми і Сур'я Вікарттани залишився живим, де Хірам Абіф був дійсно вбитий, і до цього ми повернемося. Це не просто астрономічний та найбільш урочистий обряд, спадок древніх Містерій, який перетнув віки та застосовується до цього часу. Він уособлює всю драму Циклу Життя, прогресуючих втілень і як психічних так і фізіологічних таємниць, про які ні Церква, ні Наука нічого не знають, не дивлячись на те, що цей обряд привів першу до найвеличнішої з її християнських Містерій.

ВІДДІЛ 30

«СОНЦЕ-ПОСВЯЧЕННЯ» МІСТЕРІЙ

Древність Таємної Доктрини може бути краще засвоєною, якщо показати у якій точці історії її Містерії вже були спалювані тим, що почали сприяти особистому честолюбству деспотів-правителів та лукавих жерців. Це глибоко філософські та науково складені релігійні драми, у яких були інсценовані величні істини Окультичного або Духовного Всесвіту і сокровене вчення знання, стали предметом переслідувань ще давно до днів Платона та Піфагора. У той самий час первісні одкровення надані Людству не зникли разом з Містеріями; вони все ще зберігаються, як спадок для майбутніх та більш духовних нащадків. Вже давно сказано у «Викритій Ізиді», що вже у часи Аристотеля великі Містерії втратили власну первісну велич та урочистість. Їх обряди перестали застосовуватися і вони у значній частині перетворилися просто на жрецькі судження та стали релігійним удаванням. Немає сенсу визначати, коли вони вперше з'явилися в Європі та Греції, тому що загально визнана історія, можна сказати майже цілком починається з Аристотеля – все, що сталося до нього, представляє собою повну хронологічну плутанину. Достатньо сказати, що у Єгипті Містерії були відомі з часів Менеса і, що греки отримали Містерії лише коли Орфей привіз їх з Індії. У статті «Чи була письменність відома до Паніні?» написано, що Пандави отримали всесвітню владу та навчали «жертвеним» Містеріям інші раси ще 3300 років до Різдва Христового. Дійсно, коли Орфей син Аполлона або Геліоса отримав від свого батька формінкс – семи-струнну ліру, яка символізувала семи-складну таємницю Посвячення – ці Містерії вже мали сиву давнину у Центральній Азії та Індії. Відповідно до Геродота, Орфей привіз їх з Індії, а Орфей, за значним часом, попередник Гомера та Гезіода. Таким чином навіть у часи Аристотеля вже мало залишилося справжніх Адептів в Європі і навіть Єгипті. Нащадки тих, хто були розсіяні ордами

різноманітних завойовників древнього Єгипту, у свою чергу так саме були розвіяні. Так саме як 8000 або 9000 років раніше струмок знання неквапливо потік з плоскогір'їв Центральної Азії до Індії та у напрямі Європи та Північної Африки, так і приблизно 500 років до Різдва Христового він почав текти назад до свого місця народження. Протягом наступних двох тисяч років відомості про існування великих Адептів майже зникли в Європі. Все ж, у деяких сокровених місцях Містерії все ще відбувалися у всій їх первісній чистоті. «Сонце Праведності» все ще було високо на нічному небі; у той час коли темрява вкривала обличчя неосвіченого світу, в Адітах вночі Посвячень сяяло вічне світло. Істинні Містерії ніколи не були доступні загалу. Елевзинії та Агри – багатьом; Бог «доброї поради», велике Орфічне Божество – неофітам. Цей Бог Містерій, помилково сприйнятий нашими символістами за Сонце – хто Він був? Кожен хто мав будь яке уявлення про древню єгипетську екзотеричну віру, цілком впевнений, що для мас Озиріс був Сонцем на Небі, «небесним Царем», Ро-Імфаб; що греки називали Сонце «Оком Юпітера», як і для сучасних ортодоксальних парсів воно є «Оком Ормузда»; що окрім того, до Сонця зверталися як до «Всевидаючого Бога» як до «Бога Спасителя», як до «Рятуючого Бога». Прочитайте папірус Пафериомеса у Берліні та стелу, як вона перекладена Маріет Бей і дивіться що там написано: «Слава тобі о Сонце, божественне дитя!... промені твої несуть життя і тим, готовим. ...Боги («Сини Бога»), які наближаються до тебе, тремтять від захвату та благоговіння. ...Ти є першо-народжений, Син Бога, Слово».* Церква наразі ухопилася за ці терміни та вбачає передчуття про майбутній прихід Христа у висловленнях обрядів посвячення та у пророцьких промовах язичницьких оракулів. Але це зовсім не так тому, що вони надавалися кожному гідному Посвяченому. Якщо висловлювання які вживалися у ієратичних писаннях і гліфах за тисячу років до нашої ери, наразі зустрічаються у гімнах та молитвах християнських церков, то це тому, що вони були привласнені латинськими християнами з надією, що нащадки про це ніколи не знатимуть. Все, що можна було зробити, було зроблено, щоби цілком знищити оригінальні язичницькі рукописи, і Церква могла почуватися у безпеці. Християнство беззаперечно мало власних великих Провидців та Пророків, як кожна релігія, але їх гідність не стає більшою від заперечення попередників.

*Посвяченого називають «першо-народженим», і в Індії він стає двіджа, «двічі-народженим», лише після його кінцевого та вищого Посвячення. Кожний Адепт є «Син Бога» та «Син Світла» після отримання «Слова», коли він стає самим цим «Словом» після прийняття сімох божественних атрибутів, або «ліри Аполлона».

Слухайте що говорить Платон: «Знай Главк, що коли я кажу про творіння добра, то маю на увазі Сонце. Син абсолютно схожий до свого Батька». Ямблїх називає Сонце «образом божественного розуму або Мудрості». Євсевій повторює слова Філона та називає ранкове Сонце головним Ангелом, найбільш древнім та додає, що Архангел який polyonymous (багато-іменний), є Verbum, або Христос. Тому що слово Sol (Сонце) є похідним від solua, Єдиний, або «Той хто лише один», і його грецька назва Геліос означає «Всевишній», тому ця емблема стає зрозумілою. Все ж, древні робили різницю між Сонцем та його прототипом. Сократ вітав Сонце, що сходить, так саме як у наші дні його вітають істинні парси, або зороастрияни; і Гомер і Евріпід, і Платон після них декілька разів, згадують Юпітера-Логоса, «Слово» або Сонце. Не дивлячись на це християни стверджують, що тому що оракул, якого запитали про бога Іао, відповів: «Це є Сонце», то «Іегова євреїв був добре відомий язичникам та грекам» і «Іао є наш Іегова». (Де Мірвіль 4.15). Перша частина цього припущення здається не має жодного відношення до другої частини, і менше за все висновок може вважатися правильним. Але якщо християни так бажають довести цю тотожність, то окультисти нічого проти цього не мають. Лише у такому випадку Іегова є так саме Вахк. Дуже дивно, що люди цивілізованого християнського світу до цього часу так відчайдушно хапаються за поли ідола-поклонників євреїв – сабеян та сонце-поклонників, якими вони були, на вподобі до

черні Халдеї – і що вони не у стані відрізнити, що більш пізніший Іегова є лише єврейський варіант від Іа-ва або Іао фінікійців; що це ім'я було таємним ім'ям одного з Богів Містерій, одного з багатьох Кабірів. Як «Найвищий Бог» одного народу, він ніколи не вважався таким Посвяченими, які керували Містеріями, бо для них він був лише Планетарним Духом, прикріпленим до видимого Сонця, а видиме Сонце є лише центральна Зірка, а не центральне духовне Сонце. «І Ангел Господній сказав йому (Маною): «Чому ти запитуєш моє ім'я, якщо воно – таємниця». Як би там не було тотожність Іегови Гори Сінай з Богом Вакхом навряд може бути заперечена, і він без сумніву – Діоніс, як це вже ми побачили у «Викритій Ізиді». Де би не вклонялися Вакху, скрізь існував переказ про Нісса та печеру у якій він був вихований. За межами Греції Вакх був всемогутнім «Загреєм, найвищим з Богів», у якого на служінні був Орфей, засновник Містерій. Таким чином, якщо визнати, що Мойсей був посвяченим жерцем та Адептом, діяння якого всі зображені алегорично, то мусить бути визнаним, що він особисто разом з власним воїнством ізраїльтян вклонявся Вакху. «І Мойсей побудував вівтар та назвав його ім'ям Іегови Нісси (або Іао-ніси, або знову Діоніс). Щоби підтвердити вище викладене нам потрібно пам'ятати, що місце де народився Озіріс, єгипетський Загрей, або Вакх, була Гора Сінай, яку єгиптяни називають Нісса. Могутній змії був Ніс, і місяць єврейської Пасхи – Нісан.

ВІДДІЛ 31

ПРЕДМЕТИ МІСТЕРІЙ

Самими ранніми Містеріями, відзначеними в історії, є Самофракійські. Після роздачі чистого Вогню, почалося нове життя. Це було новим народженням Посвяченого, після якого на вподобі до брамінів древньої Індії, він ставав двіджа – «двічі народженим». «Посвячені у те, що по праву можна назвати найбільш благословенним з усіх Містерій ... бути самим чистим» каже Платон. Діодор Сікул, Геродот та Санхуніафон Фінікійський – старіший з істориків – кажуть, що ці Містерії мали власний початок у сивій давнині, імовірно, за багато тисяч років до історичного періоду. Ямблїх повідомляє нам, що Піфагор «Був посвячений у всі Містерії Бібла та Тіра, у священні діяння сирійців та у Містерії Фінікійців». Як було сказано у «Викритій Ізиді»: «Коли такі люди як Піфагор, Платон і Ямблїх, ушавлені власною моральністю та чистотою, приймали участь у Містеріях та казали про них з пошаною, то нашим сучасним критикам не слід судити про них лише по їх зовнішньому аспекту». Все ж, це робилося до цього часу, особливо християнськими отцями. Климент Олександрійський таврує Містерії, як «диявольські», хоча його слова які показують, що Елевзинські Містерії були тотожні до єврейських і були запозичені від них – наводяться у іншому місці цієї праці. Містерії склалися з двох частин, з яких Малі відбувалися у Агрі, а Великі – у Елевзині, і Климент сам був посвяченим. Але Катарсис, або випробування очищення, ніколи не були усвідомлені правильно. Ямблїх пояснює найгірше, і його пояснення мусить бути цілком задовільним, у будь якому випадку, для кожного не упередженого розуму. Він каже: «Показ такого роду у Містеріях був представленим з метою звільнення нас від неморальних пристрастей шляхом задоволення зору і у той самий час приборканням негарних думок благоговійною святістю, яка оточувала ці обряди». Доктор Уорбертон зазначає: «Наймудріші та кращі люди язичницького світу одностайні у тому, що Містерії були запроваджені чистими та переслідували шляхетні цілі та гідні засоби». Хоча до Містерій допускалися люди обох статей та всіх класів, і участь в них навіть була обов'язковою, реально лише мала частина з них досягала вищого та кінцевого Посвячення у цих обрядах. Градації Містерій дані нам Проклом у четвертій книзі його «Теології Платона». «Обряд удосконалення попередній за порядком до посвячення Телете, та посвячення Епоптеї, або заключного апокаліпсису (одкровенню)». Теон з Смірни, в «Математиці» так саме ділить містичні обряди на п'ятеро частин: «Першою з яких є попереднє очищення: бо так

саме не всі допускаються до Містерій, хто бажає, але є деякі люди попереджені голосом глашатая ... тому що необхідно, щоби ті, які не мусять бути вигнані з Містерій, спочатку вдосконалилися за посередництвом очищення: але після очищення йде сприйняття священних обрядів. Третя частина має назву епоптея, або прийом. А четверта яка є завершенням та метою одкровення представляє собою (інвеституру) пов'язання голови та вкладання вінку ... чи то він (посвячений) стане після цього носієм смолоскипу, ієрофантом Містерій або виконавцем будь якої іншої посади духовенства. Але п'ята, яка є результатом всіх попередніх, є дружба та спілкування з Богом. І це було останнє та найбільш благе з усього у Містеріях».

Головні предмети Містерій, зображені християнськими отцями як сатанинські, та висміяні сучасними письменниками, були запроваджені з найвищою та найбільш моральною метою. Немає потреби повторювати тут те, що вже було написано у «Викритій Ізиді», що або через храмові Посвячення, або особисте вивчення Теургії, кожний вивчаючий отримував докази безсмертя свого Духа та збереження своєї Душі. Що представляла собою остання епоптея, про це дає натяки Платон в «Федрі»: «Як посвячені у ці містерії, які цілком правильно можна назвати самими благословенними з усіх містерій ... ми були звільнені від чіплення зла, яке у іншому випадку могло очікувати нас у майбутніх періодах часу. Так саме внаслідок цього божественного посвячення, ми стали глядачами простих стійких та благословенних видінь у чистому світлі». Це завуальоване визнання показує, що Посвячені насолоджувалися Теофанією – бачили видіння Богів та справжніх безсмертних духів. Як правильно каже Тейлор: «Найбільш піднесена частина епоптеї, або одкровення завершення, була у спостереженні самих Богів (високих Планетарних Духів) у сяючому світлі». Однозначним є з цього приводу є повідомлення Прокла: «У всіх цих Посвяченнях та Містеріях Боги показують свої форми та з'являються у різноманітних видах; а інколи від них дійсно видно лише світло; інколи це світло схоже до людської фігури інколи має інший вигляд». І знову: «Щоби не було на Землі, все є подобою та тінню чогось, що у сфері, доки той сяючий (прототип Душі-Духу) залишається у незмінному стані, те саме стається і з його тінню. Коли цей сяючий віддаляється далеко від власної тіні, життя віддаляється (від останньої) не деяку відстань. Знову таки, те світло представляє собою тінь чогось ще більш сяючого, ніж воно саме». Так каже «Десатир», у «Книзі Шета» (пророк Зіртушт), чим показує тотожність своїх Езотеричних доктрин з доктринами грецьких філософів. Друге ствердження Платона підтверджує погляд, що Містерії древніх були тотожні до Посвячень, що має практику і на цей час між буддійських та індуських Адептів. Вищі видіння, найбільш правдиві, досягалися шляхом регулярної дисципліни, поступових Посвячень та розвитку психічних сил. В Європі та Єгипті містики приводилися до щільного єднання з тими, кого Прокл називає «містичними істотами», «сяючими Богами», тому що, як казав Платон: «(Ми) самі були чисті та безпорочні, були звільнені від цього одягу, який ми називаємо тілом та до якого ми наразі закріплені, як перлина до мушлі».

Що стосується до Сходу, то: «Доктрини про планетарних та земних Пітрі цілком відкривалися в древній Індії, так саме як і на цей час, лише у самий останній момент посвячення, адептам вищих рівнів». Слово «Пітрі» можна наразі пояснити та дещо додати. В Індії чела третього рівню Посвячення має двох Гуру: один – живий Адепт; другий – не втілений сяючий Махатма, який залишається радником та наставником навіть високих Адептів. Мало таких прийнятих чела, хто бачить свого живого Вчителя, свого Гуру до дня та години своєї кінцевої та назавжди обітничі. Саме це малося на увазі у «Викритій Ізиді», коли повідомлялося, що мало хто з факірів (у ті дні слово чела не було відомим ні в Європі ні в Америці), якими би «Чистими, чесними та самовідданими вони не були, будь коли бачили астральний образ чисто людського пітара (предка або батька) не інакше як в урочистий момент свого першого та останнього посвячення. В присутності свого наставника, Гуру, і саме перед тим, як ватуу – факір (щойно посвячений чела)

буде відправлений у світ живих людей разом з власним бамбуковим жезлом з сімома вузлами, для різного роду захисту – його не очікувано ставлять обличчям до обличчя з невідомою ПРИСУТНІСТЮ (його Пітаром або Батьком, сяючим невидимим Вчителем, або Махатмою). Він бачить його і падає біля ніг швидкоплинної форми, але йому не довіряють великого секрету, як його викликати, бо це складає високу таємницю священного слова».

Посвячений, каже Еліфас Леві, знає; тому «він може все та мовчить». Так, цей великий французький кабаліст каже: «Часто ви можете побачити його сумним, але ніколи – павшим духом або у відчаю; часто бідним, але ніколи – скореним або жалюгідним; часто переслідуваним, але ніколи заляканим або пригнобленим. Бо він пам'ятає удовство та вбивство Орфея, вигнання та смерть одинка Мойсея, муки пророків, муки Аполлонія, Хрест Спасителя. Він знає у якому занедбаному стані помер Агріпа, пам'ять якого у наклепі до цього часу; він знає переслідування які звалили великого Парацельса, і все, що довелося вистраждати Раймонду Лулію, до того як прийшов його кривавий кінець. Він пам'ятає Сведенборга, якому довелося удавати божевільного і навіть втратити розум, до того як люди простили йому його знання; Сен Мартена, який був примушений ховатися все життя; Каліостро, померлого у буцегарні інквізиції; Казота, що заниув на гільйотині. Як нащадок такої кількості жертв, він все ж може, але розуміє необхідність мовчання». Масонство – не та політична установа, яка відома під назвою Шотландська Ложа, але справжнє Масонство, деякі обряди якого все ще збережені у Великому Сході Франції, і яке Еліас Ашмол, відомий англійський філософ-окультист XVII сторіччя дарма намагався перетворити на зразок індійських та єгипетських Містерій – те Масонство покоїться, за словами Рагона, великого авторитета з цього предмету, на трьох головних щаблях: потрійний обов'язок масона у вивченні звідки він виник, що він таке та куди йде; тобто вивчення Бога, самого себе та майбутнього перетворення. Масонське Посвячення було оформленим за зразком Посвячення у Малих Містеріях. Такий рівень застосовувався у Єгипті та Індії з давніх давен і пам'ять про це існує у кожній Ложі під виглядом смерті та воскресіння Хірама Абіфа, «Сина Удови». В Єгипті останнього називали «Озирісом»; в Індії – «Лока-чакшу» (Оком Світу), і «Дінакара» або Сонцем – і скрізь цей обряд мав назву «брама смерті». Гроб або саркофаг Озиріса, вбитого Тифоном, приносили та ставили посеред Зали Мертвих, навколо стояли Посвячені і тут поблизу кандидат. Останнього запитували, чи приймав він участь у вбивстві, і не дався на його заперечення, після різних та дуже важких випробувань, Посвятитель наносив йому удар сокиркою по голові; його кидали на землю, бинтували як мумію, та плакали над ним. Далі блиск блискавки та грім, уявний труп оточували вогнем і нарешті він воскресав. Рагон каже про плітки які звинувачували імператора Комода, що він одного разу граючі роль Посвятителя, так серйозно зіграв її у драмі посвячення, що насправді вбив кандидата сокиркою по голові. Це доводить, що Малі Містерії ще не зовсім зникли у другому віці нашої ери. Містерії були занесені в Південну та Центральну Америку, у Північну Мексику та Перу атлантами у ті дні коли «Мандрівник з півночі (того місця, яке колись так саме було Індією) міг досягти ледве замочивши ноги – Аляски через Манджурію, через майбутню Татарську протоку, Курильські та Алеутські острови; у той час коли інший мандрівник, забезпечений човном шляхом з півдня, міг перейти Сіам, полінезійські острови та досягти будь якої частини материка Південної Америки». Вони існували впритул до вторгнення іспанців. Ті знищили перуанські та мексиканські літописи, але були упереджені від накладання своїх рук на деякі Піраміди – ложі древнього посвячення – руїни яких розсіяні Puente Nacional, Cholula та Теотіхуакану. Руїни Паленки, Ококімго та Чіапаса та інші у Центральній Америці відомі всім. Якщо будь коли піраміди та храми Гуїєнголи та Мітли відкриють свої таємниці, то опиниться що ця Доктрина є передвісником великих істин Природи. Доки що вони всі мають право називатися Мітла, «місце суму» та «обитель (осквернених) покійників».

ВІДДІЛ 32

СЛІДИ МІСТЕРІЙ

В «Королівській Масонській Енциклопедії», у статті «Сонце» сказано: «У всі часи Сонце неминуче грало визначну роль у якості символу, а особливо у Франкмасонстві. WM представляє Сонце, що сходить, JW – Сонце у зеніті, SW – Сонце на заході. У обрядах друїдів Архідруїд подавав собою Сонце і йому допомагали два сановники, до того один подавав Місяць на заході, а інший Сонце на півдні у власному зеніті. Немає необхідності у подробицях, що до обговорення цього символу». У цьому тим більше «немає необхідності» тому, що Ж.М.Рагон цілком достатньо обговорив це, як ми бачимо у 29 відділу, де наведена частина його пояснень. Франкмасонство отримало свої обряди зі Сходу, як вже було зазначено. І якщо було би правдиво сказати про сучасних розенкрейцерів, що «вони наділені знанням хаосу, що можливо не представляє бажаного надбання», то це зауваження ще більш правдиве що до інших гілок Масонства, бо знання їх членів всеохоплюючого значення символів дорівнює нулю. Створювали дюжини гіпотез, одну неймовірнішу за іншу, що до «Круглих Башт» Ірландії, вже цього факту достатньо, щоби довести невігластво масонів, а саме, що відповідно до «Королівської Масонської Енциклопедії», ідея, що вона пов'язана з Масонським Посвяченням, одразу може бути відкинута, як не варта уваги. Ці «Башти» які зустрічаються на всьому Сході Азії, були пов'язані з Посвяченнями Містерій, а саме: з обрядами Вішвакарми та Вікарттана. Кандидата на Посвячення залишали в них на три дні та три ночі; це робилося там, де не було поблизу храму з підземним святилищем. Для будь яких інших цілей ці башти не будувалися. Якими дискредитованими не були би ці, язичницького походження башти, християнським духовенством, яке таким чином «бруднить власне гніздо» - вони є живими залишками древньої Мудрості. Немає нічого у цьому нашому об'єктивному ілюзорному світі, чого не можна примусити служити двом цілям – добрій та злій. Так у більш пізніші віки посвячені Лівого Шляху та антропоморфісти заволоділи більшою частиною цих шанованих руїн, які у той час були безмовні та залишені своїми першими, мудрими мешканцями, і дійсно перетворили їх на фалічні пам'ятники. Але це було навмисне та порочне, неправильне тлумачення їх дійсного значення, відхилення від їх первісного використання. Сонце – хоча завжди, навіть для широких мас «один та єдиний Цар та Бог у Небесах», та «Бог Доброї Поради» Орфея – мало у кожній екзотеричній народній релігії подвійний аспект, який був антропоморфований профанами. Сонце було Озірісом-Тифоном, Ормуздом-Ариманом, Белом-Юпітером та Реалом, світилом що дає життя та приносить смерть. І таким чином один моноліт, колона, піраміда, башта або храм спочатку споруджені для ушляхення першого принципу або аспекту, могли з часом стати кумирнею ідолів, або ще гірше – фалічною емблемою у її брутальній та тваринній формі. Лінгам індусів має духовний та високо-філософський сенс, у той час коли місіонери бачать у ньому лише «непристойну емблему»; він має саме те значення, яке мають всі ті баалім, хімманім і бамот з колонами з необтесаних каменів Біблії, споруджених для ушляхення чоловічого Ієгови. Але це не міняє того факту, що пурейя греків, нур-хагс Сардинії, теокали Мексики тощо, носили той самий характер, що і «Круглі Башти» Ірландії. Вони були священними місцями Посвячення.

У 1877 році авторка цих рядків, цитуючи авторитет та думку деяких найбільш видатних вчених, мала ризик стверджувати, що між термінами Хрестос та Христос існує велика різниця, яка має глибоке Езотеричне значення. Так саме, що у той час коли Христос означає «жити» та «народитися у нове життя», Хрестос у фразеології «Посвячення» означає смерть нижчої або особистої природи в людині; таким чином ми маємо ключа що до брамінського титулу «двічі народжений», і нарешті, «довго до ери Християнства існували християни і до них належали ессеї». На це, не знайшлися епітети більш образливі, щоби обізвати авторку цих рядків. Все ж, як у той час

так і наразі, авторка не намагається виступати з такими серйозними заявами без посилань на таку кількість вчених авторитетів, яка лише можлива. Так на наступній сторінці було сказано: «Лепсій доводить, що слово Нофре означає Хрестос, «добрий», один з титулів Озиріса, «Оннофре» мусить перекладатися як «проявлена доброта Бога». «Поклоніння Христу не було загальним у ті ранні часи», пояснює Маккензі, «цим я хочу сказати, що Христолатрія ще не була запроваджена, але шанування Хрестоса – Принципа Добра – було ранішим на віки і навіть пережило загальне прийняття Християнства, як це видно все ще на існуючих пам'ятниках». ... Знову таки, ми маємо до християнський надпис з катакомб – «Aelie Chreste in Pace» і так саме у «Посланні Петра» II.3. Ісус названий «Господь Хрестос». На цей час письменниця цих рядків у стані додати до цих свідчень підтвердження одного автора, який все за що береться, доводить на основі геометричної очевидності. У книзі «Джерело Мір» є цікавий абзац з зауваженнями та поясненнями, автор яких, імовірно ніколи не чув про «Бога Містерій» Вішвакарму ранніх арійців. Міркуючи про різницю між термінами Хрест та Христ, він закінчує словами, що: «Було двоє Месій: один зійшов до Преісподні заради спасіння цього світу, це було Сонце, позбавлене власних золотих променів та увінчане чорними (символами втрати), як теренами; другий був переможець Месія, який піднявся на верх небосхилу, уособлений Левом з Племені Юди. У обох випадках він мав хрест, один раз у приниженні і один раз, тримаючи його у владі, як закон творіння. Він є Іегова». І далі автор подає «факт», «що було два Месії» тощо, як було сказано вище. І це – облишивши збоку божественний та містичний характер та ствердження, що Ісус цілком не залежить від цієї події Його смертного життя – показує Його, по за сумнівами, як Посвяченого єгипетських Містерій, де виконувався той самий обряд Смерті та духовного Воскресіння неофіта, або стражденного Хрестоса на його іспитах та новому народженні через Відродження – це був загально прийнятий обряд.

«Преісподня», до якої примушували сходити східного Посвяченого, була як вже зазначалося Патала, одна з сімох областей підземелля, якою керував Васуки, великий «змійний Бог». Ця Патала має у східному Символізмі таке саме різноманітне значення, яке пан Ральстон Скінер побачив у єврейському слові шиак у його застосуванні до цього випадку. Бо це був синонім Скорпіона – глибини Патали які «просякнуті саявом нового Сонця» - поданого «новонародженим» у славі; і Патала була та є у одному сенсі «преісподня, могила, місце смерті та двері Гадесу, або Шеола», так саме як і частково екзотеричний Посвячений в Індії кандидат мусив був пройти крізь матку телиці до того як йти до Патали. У своєму не містичному значенні, це країни протилежної сторони земної кулі – Америка в Індії називалася Паталою. Але у символізмі вона означала все це, та набагато більше. Вже один факт, що Васуки, Бог Патали, представлений у індуському Пантеоні у якості великого Нага (Змія) – яким неначе мотузкою навколо гори Мандара, користувалися Боги та Асури під час пахтання океану для здобуття Амрити, води безсмертя – зв'язує його безпосередньо з Посвяченням. Бо він так саме є Шеша Нага, ложе для Вішну який підтримує семеро світів; він так саме Ананта, «безкінечний» та символ вічності – тому він «Бог Сокровенної Мудрості», зведений Церквою до ролі Змія спокусника, Сатани. Дещо, що щойно було сказано є правильним, і може бути перевіреним на основі навіть екзотеричного тлумачення атрибутів різних Богів та Мудреців як індуського так і буддійського Пантеонів. Двох прикладів буде достатньо, щоби показати як мало здатні наші кращі та найбільш ерудовані сходознавці розібратися правильно та справедливо у символізмі східних народів до того часу доки вони не знатимуть відповідних пунктів, які можна знайти лише в Окультизмі та Таємній Доктрині.

1. Вчений Сходознавець та мандрівник Тибетом професор Еміль Шлагінтвейт згадує у одній з власних праць про Тибет, народну легенду у тому сенсі, що «Нагарджуна («міфологічний» персонаж, який «не мав реального існування» - так вважає цей вчений сходознавець) отримав книгу Парамартха, або за іншими джерелами, книгу «Аватамсака» від Нагів, безкорисних тварин,

на зразок зміїв, які займають місце між істот вище за людське та вважаються захисниками закона Будди. Сказано, що цим духовним істотам Шак'ямуні виклав більш філософську релігійну систему, ніж людям, які на час його існування ще не були достатньо просунутими, щоби її усвідомити». Так саме і наразі люди не достатньо просунуті для неї; бо ця «більш філософська система» є Таємна Доктрина. Окультна Східна Філософія, яка представляє собою наріжний камінь всіх наук, відкинута немудрим будівельникам навіть на цей час і, можливо на цей час більше, ніж будь коли, з причини самозакоханості нашого часу. Ця алегорія означає просто те, що Нагарджуна після того як був посвячений «Зміями» - Адептами, «мудрецьми» - і був вигнаний з Індії брамініми, які боялися, що їх Таємниці та священна Наука будуть розголошені (що і було справжньою причиною їх ненависті до Буддизму) – пішов до Китаю та Тибету, де він посвятив багатьох у таємниці сокровенних Містерій, викладених Готамою Буддою.

2. Сокровенний символізм Наради – великого Ріші та автора декількох гімнів «Риг Веди», який пізніше знову втілювався у часи Крішні – ніколи не був зрозумілий. Все ж, у зв'язку з Окультними Науками Нарада, син Брами, є однією з найбільш видатних особистостей; він безпосередньо зв'язаний у своєму першому втіленні з «Будівельниками», відповідно, з сімома «Ректорами» Християнської Церкви, які «допомогли Богові у трудах творіння». Це уособлення навряд чи вбачається нашими сходознавцями, які посилаються лише на те, що він буцімто сказав про Паталу, «що це є місцем статевого та почуттєвого задоволення». Це вбачають забавним та роблять висновки, що Нарада безсумнівно «розглядав це місце чудовим». У той час коли ця фраза просто доводить, що він був Посвяченим, безпосередньо зв'язаним з Містеріями, і ходив, як мусили ходити всі інші неофіти до та після нього «у преісподню між теренів» у «стані жертвенного Хрестоса», як стражденна жертва, примушена туди зійти – таємниця дійсно! Нарада – один з сімох Ріші, «розумом народжених синів» Брами. Той факт, що протягом свого останнього втілення він був високим Посвяченим – на вподобі до Орфея, засновником Містерій - підтверджується та стає ясним завдяки його історії. У «Махабхараті» сказано, що Нарада, порушив розроблений план заселення Всесвіту – для того, щоби зберегти власний образ незайманого – тому був проклятий Дакшею та приречений народитися ще раз. Знову коли він народився у часи Крішні, він був звинувачений у тому, що назвав свого батька Брахму «неправдивим вчителем» тому, що останній порадив йому одружитися, а він відмовлявся це робити. Це свідчить, що він був Посвяченим, який був проти ортодоксального богослужіння та релігій. Дивно побачити цього Ріші та вождя між «Будівельників» та «Небесного Сонму» у якості прототипу християнського «вождя» того самого «Сонму» - Архангела Махаїла. І той і другий – чоловічі «Незаймані», і обидва є єдиними у власних Сонмах, хто відмовився творити. Про Нараду сказано, що він відговорив Харі-ашв, п'ятеро тисяч синів Дакші, зачатих ним з метою заселення Землі, від створення потомства. З тих часів Харі-ашви «розсіялися сферами та не повернулися більше». Можливо Посвячені є втіленням цих Харі-ашвів?

На сьомий день, третій з його кінцевих випробувань, неофіт піднімався як духовно відроджена людина, яка пройшла власне друге народження та поверталася на землю уславленим переможцем Смерті, Ієрофантом. Східного неофіта у його стані Хреста можна побачити на одній гравюрі у «Індуському пантеоні» Мура, який помилково прийняв форму розіп'ятого Сонця, або Вішну, Віттоби за Крішну, і називає її «Крішна, розіп'ятий у Просторі». Ця гравюра так саме міститься у книзі доктора Ланді «Monumental Christsanity», де поважний автор зібрав стільки доказів, скільки лише можна у його пухкому томі «Християнська символіка до Християнства», як він сам називає його. Так, наприклад він показує нам Крішну та Аполлона добрими пастирями, Крішна тримає у формі хреста Раковину та Чакру, і Крішна «розіп'ятий у Просторі», як він називає. Про цю фігуру дійсно можна сказати те, що про неї автор сам каже: «Думаю, що зображення існувало раніше за Християнство. ...У багатьох відношеннях, воно виглядає як християнське

розп'яття... Малюнок, поза, ознаки цвяхів на руках та ногах вказують на християнське походження, у той час коли парфянська семи-кінцева діадема, відсутність дерева та звичайного напису, а так саме променів слави неначе звертають увагу на інше, не християнське походження. Чи може це бути людина-жертва, або жрець та жертва у одному, індуської міфології, яка принесла себе у жертву до того як з'явилися світи». Саме так. «Чи може це бути Платонівський Другий Бог, який відображений на Всесвіті у формі хреста? Або це його боголюдина, яка мусить бути мордованою, зв'язаною, якій мусять випалити очі; і нарешті мусить бути розіп'ятою?». Все це та значно більше; архаїчна релігійна Філософія була всесвітньою, і її Містерії такі самі старі, як і сама людина. Це вічний символ уособленого Сонця – астрономічно очищеного – у його містичному значенні відродженого, та символізованого всіма Посвяченими на пам'ять безгрішного Людства, коли всі були «Синами Бога». Наразі Людство дійсно стало «Сином Зла». Віднімає це будь скільки від гідності Христа, як ідеала або від Ісуса, як божественної людини? Ні! Навіть навпаки, поставлений окремо, уславлений більше за інших «Синів Бога», Він може викликати злісні почуття лише у всіх тих багато-мільйонних народів, які не вірять у християнську систему, та викликати у останніх ненависть, жорстокі війни та розбрат. Якщо з іншого боку ми поставимо Його у ряду «Синів Бога» та Синів божественного Світла, то у кожної людини буде можливість самій обирати з цих ідеалів того, до якого вона, як до Бога звернеться за допомогою та вклониться як на Землі, так і на Небі. Багато хто з тих, кого називають «Рятівниками», були «добрими пастирями», як наприклад Крішна, та про всіх них сказано, що вони «розбили голову змія», іншими словами – перемогли власну чуттєву натуру та заволоділи божественною та Окультною Мудрістю. Аполлон вбив Тифона – факт, який знімає з нього звинувачення у тому, що він сам є великим Драконом, Сатаною; Крішна знищив змія Калінагу, Чорного Змія; і скандинавський Тор розбив голову символічного плазуна власною на розп'яття, схожою булавою.

У Єгипті кожне значне місто було відокремлене від його місця погребінь священним озером. Та сама церемонія суду, яка описується у «Книзі Мертвих» - у «цій дорогоцінній та таємничій книзі» (Бунзен) – як така, що відбувається у світі Духу, тривала на землі протягом похорон мумії. Сорок два судді збиралися на березі та судили «Душу» покійника за її справами, коли вона була ще у тілі. Після цього жреці поверталися у межі святилища та пояснювали неофітам імовірну долю цієї Душі та ту урочисту драму яка у цей час відбувалася у невидимому світі, куди відлетіла Душа. Безсмертя духу міцно прищеплювалося неофітам Ал-ом-джах'ом – високим єгипетським Ієрофантом. В Крата Непоа – жрецьких Містеріях Єгипту – наступним чином подаються чотири з сімох рівнів Посвячення: Після попередніх іспитів у Фівах, де неофіт мусив був пройти іспити, названі «Дванадцятьма Муками», йому наказували – для того щоби він міг вийти переможцем – керувати власними пристрастями та не на мить не загубити думку про свого внутрішнього Бога, або сьомий Принцип. Далі, у якості символу блукання неочищеної Душі, він мусив був підніматися декількома сходами та блукати у темряві печери з багатьма дверима, які всі були зачинені. Після подолання всього цього він отримував рівень Пастофора, після якого у другому та третьому рівнях, він ставав Неокором і Меланкофором. Його приводили до великої підземної зали, обставленої муміями у позах, його підводили до труни, де було понівечене тіло Озиріса. Ця зала мала назву «Брами Смерті», звідки вірш у «Книзі Йова»: «Чи була відкрита брама Смерті тобі. Чи бачив ти двері тіні смерті?». Так запитує «Господь», Ієрофант, Ал-ом-джах, посвятитель Йова, натякаючи на третій рівень Посвячення, бо «Книга Йова» це поема про Посвячення par excellence. Коли неофіт долав жахи цього випробування, його приводили до «Зали Духів», щоби вони судили його. У числі інших правил, які були для нього обов'язковими, йому наказувалося: «Ніколи не бажати та не шукати помсти; завжди бути готовим допомагати брату у небезпеці, навіть ризикуючи власним життям; поховати кожне мертве тіло, поважати своїх батьків

вище за все; поважати старість та захищати тих хто слабший за нього самого і нарешті завжди пам'ятати про час смерті та воскресіння у новому нетлінному тілі». Наполегливо рекомендувалася чистота та моральність і загрозою за прелюбодіяння була смерть. Таким чином єгипетський неофіт ставав Кристофором. На цьому рівні йому повідомляли таємне ім'я ІАО. Нехай читач порівняє ці високі правила з правилами Будди та шляхетними заповідями у «законі Життя» для аскетів Індії, і він побачить єдність Таємної Доктрини скрізь.

Неможливо заперечувати присутність статевого елементу у багатьох релігійних символах, але цей факт жодним чином не заслуговує засудження, якщо стає відомо, що у релігійних традиціях всіх країн – людина у першій «людській» расі не народилася від батька та матері. Починаючи з сяючих «розумом народжених Синів Брами», Ріші та Адама-Кадмона з його Еманаціями, Сефіротами, впритул до «не маючих батьків», Анупадака, або Дхіані-Будд, від яких виникли Бодхісатви та Мануші-Будди, земні Посвячені – люди – перша раса людей у кожного народу вважалася народженою без батька з матір'ю. Людина, «Мануші-Будда», Ману, «Енош», Син Світа, або «Син Людський», як його називають – народжений сучасним способом лише як наслідок, неминуха фатальність закона природної еволюції. Людство, коли досягло межі та пункту повороту, де його духовній природі довелося віддати місце чисто фізичній організації, мусило було «впасти в матерію» та у народження. Але людська еволюція та інволюція циклічні. Людина скінчить так, як почала. Зрозуміло, наш грубий матеріальний розум, навіть піднесений символізм Космосу, зачатого у матриці Простору після того як божественна Одиниця увійшла до неї та запліднила її Своїм святим наказом – без сумніву викликає уявлення матеріальне. Але не так було у первісного людства. Образ посвячення в Містеріях про Жертву, що приносить у жертву саму себе, яка помирає духовною смертю, щоби врятувати світ від руйнації – дійсно від загибелі людства – був встановлений у часи Четвертої Раси, щоби нагадувати про одну подію, яка фізіологічно стала наразі Таємницею Таємниць серед світових проблем. У єврейському священному писанні Каїн та жіноча Авель є тією принесеною жертвою – обидва жертвують собою (як пермутація Адама та Єви, або подвійного Іегови), та проливають власну кров «розділення та з'єднання» заради того, щоби врятувати людство запровадженням у життя нової фізіологічної раси. Ще пізніше, коли неофіт, як вже згадувалося, щоби стати ще раз відродженим у власний втрачений духовний стан, мусив був пройти крізь нутрощі (черево) незайманої телиці, зарізаної у момент цього обряду, це містило знову таки таємницю, так саме високу, бо мало відношення до процесу народження або, точніше, до першого вступу людини на цю землю через Вак – «солодко-звучну корову, яка дає їжу та воду» - яка є жіночим Логосом. Це так саме стосувалося такої самої самопожертви «божественного Гермафродита» - Третьої Корінної Раси – перетворення Людства на справжніх фізичних людей після втрати духовної могутності. Коли плоди зла та добра були випробувані, то сталася поступова духовна атрофія та підсилення матеріальності в людині, і після чого вона була приречена народжуватися сучасним процесом. Цю таємницю Гермафродита древні тримали у великому секреті та завуальованою. Ні відсутність морального почуття, ні присутність брутальної чуттєвості не примушують їх уявляти своїх Божеств у подвійному аспекті, скоріше це було знання ними таємниць та процесів первобутньої Природи. Наука фізіології була для них більш відомою, ніж наразі. Саме тут лежить ключ до Символізму древності, справжнього центру національної думки, і до дивних двох-статевих зображень майже всіх Богів та Богинь як у язичницьких, так і в монотеїстичних Пантеонах. Сер В.Драмонд у «Edipus Judaicus» пише: «Істини науки були таємницями жерців, бо ці істини були основами релігії».

Але чому місіонери так жорстоко насміхаються над вайшнавами та прихильниками Крішни за припущене брутально непристойне значення їх символів, наразі коли по за всяким сумнівом усвідомлено, і усвідомлено найбільш неупередженими письменниками, що Христос у преісподній

– чи малася тут на увазі могила або пекло – володів схожим чином сексуальним елементом вже від самого походження цього символу. Наразі цей факт більше не заперечується. «Брати Розенкрейцери» середньовіччя були такими самими добрими християнами, як і інші в Європі, але все ж всі їх обряди були засновані на символах, значення яких було переважно фалічним та сексуальним. Їх літописець Х. Дженінгс, кращий сучасний авторитет що до Розенкрейцерів, описує містичне Братство як: «Муки та жертва Голгофи, Хрестові Муки були у їх (Розенкрейцерів) благословенній магії та урочистості протестом та закликом». Протестом – від кого? Відповідь: протестом від розіп'ятої квітки, найбільш відкритим з усіх сексуальних символів – Іоні та Лінгаму, «жертви» та «вбивці» жіночого та чоловічого принципів в Природі. Відкрийте останню працю цього автора, «Фалізм» та подивіться у яких яскравих виразах він описує статевий символізм у тому, що є найбільш священним для християн: «Кров тече з корони, колючого вінку пекельних шипів. Рожа – жіноча. Глянцеві кармінові листки її охороняються шипами. Рожа найпрекрасніша з квітів. Рожа – це Царство Божого Саду (Марія, Діва). Не просто Рожа подає собою магичну ідею або істину. Але саме «розіп'ята Рожа» або «замордована Рожа» (за містичним апокаліптичним образом) є талісманом, знаменням та предметом обожнення всіх «Синів Мудрості», або істинних Розенкрейцерів». Зовсім не всіх «Синів Мудрості», навіть не істинних розенкрейцерів. Бо останні ніколи не стали би вкладати у таке нудотне зображення, виставляти у чисто чуттєвому та земному, щоби не сказати тваринному, світлі, величні та шляхетні символи Природи. Для розенкрейцерів Рожа була символом Природи, завжди плодючої та незайманої Землі або Ізиди, матері та годувальниці людини, яка вважається жіночою та подається єгипетським Посвяченими незайманою жінкою. На вподобі до всіх інших уособлень Природи та Землі, вона є сестрою та дружиною Озиріса тому, що ці два персонажі відповідають уособленому символу Землі; як вона так і Сонце є потомством одного таємничого Батька тому, що Земля запліднюється Сонцем – відповідно до раннього Містицизму – за посередництва божественного вдихання, натхнення. Саме чистий ідеал містичної Природи уособлений в «Дівах Світу», в «Небесних Дівах» і пізніше у людській Діві, Марії, Матері Спасителя, *Salvator Mundi*, наразі обраний християнським світом. І саме персонаж єврейської молодой жінки був пристосований Богослов'ям до древнього Символізму, а не язичницький символ був перероблений на новий лад.

Ми знаємо через Геродота, що Містерії були занесені з Індії Орфеем, героєм ранішим за Гомера та Гезіода. У дійсності дуже мало відомо про нього, і до недавнього часу орфічна література і навіть Аргонавти приписувалися Онамакріту, сучаснику Пізистрата, Солона та Піфагора; вважалося що він зкомпілював їх у сучасному вигляді наприкінці шостого сторіччя до Різдва Христового, або 800 років після часів Орфея. Але нам кажуть, що у дні Павзанія була жрецька сім'я, яка на вподобі до брамінів з «Ведами» передавала по пам'яті всі орфічні гімни і, що зазвичай їх передавали таким чином від одного покоління до другого. Розташувавши Орфея на 1200 років до Різдва Христового, офіційна наука – яка така обережна у хронології та яка завжди намагається обрати період часу, якомога більш пізніший – тим самим визнає, що Містерії або, іншими словами драматургічний Окультизм має відношення до ще більш ранньої епохи, ніж халдеї та єгиптяни. Надалі можна згадати про падіння Містерій у Європі.

ВІДДІЛ 33

ОСТАННІ МІСТЕРІЇ В ЄВРОПІ

Як було передбачено великим Гермесом у його розмові з Ескулапом, дійсно прийшов час, коли нечестиві іноземці звинувачували Єгипет у тому, що він вклонявся чудовиськам, і нічого окрім букв, висічених на його пам'ятниках, не вижило – загадки не зрозумілі потомству. Його

священні Писарі та Ієрофанті стали подорожніми на обличчі цієї Землі. Ті що залишилися в Єгипті, були вимушені під страхом профанації священних Містерій шукати сховища у пустелях та горах, формувати та запроваджувати таємні товариства та братства – такі як ессеї; ті хто перетнули океан, відправилися до Індії і навіть до (наразі названого) Нового Світу, зобов'язалися священною обітницею берегти мовчання та зберігати у таємниці Священне Знання та Науку, і таким чином вони були приховані від людського ока глибше, ніж будь коли. В Центральній Азії та у північних прикордонних країнах з Індією меч учня Аристотеля скинув з свого шляху завойовника всі залишки колись чистої Релігії, і її Адепти відступали все далі та далі від цього шляху у пошуках сховищ у найбільш усамотнених місцях земної кулі. Цикл ... закінчувався і з появою Македонського завойовника пробив час на годиннику Рас, перший час для зникнення Містерій. Перший бій годинника пробив у 47 році до Різдва Христового. Алесія відоме місто у Галлії, Фіві кельтів, таке уславлене своїми древніми обрядами Посвячення та Містеріями, було, як це гарно подає Рагон: «Древньою столицею та гробницею Посвячення, релігії друїдів та свободи Галії». Під час першого віку до нашої ери пробив останній час великих Містерій. Історія свідчить, що населення Центральної Галії повстало проти римського гніту. Країна була підкорена Цезарю, а повстання придушене. Як результат, гарнізон Алесії (або Аліси) був перебитий разом з усіма мешканцями, друїдами, жерцями училищ для неофітів; після цього усе місто було пограбоване та зрівняне з землею. Бібрактис, таке саме велике та відоме місто, розташоване не далеко від Алесії, загинуло декілька років потому. Рагон описує його кінець наступними словами: «Бібрактис, матір науки, душа древніх народів (в Європі), місто відоме власним священним училищем друїдів, своєю цивілізацією, школами де 40.000 студентів вивчали філософію, літературу, граматику, законодавство, медицину, астрологію, окультні науки, архітектуру тощо. Суперник Фів, Мемфіса, Афін та Рима мав власний амфітеатр оточений колосальними скульптурами, який вмів 100.000 глядачів та гладіаторів, Капітолій, храми Януса, Плутона, Прозерпини, Юпітера, Аполлона, Мінерви, Кібели, Венери та Анубіса; і у середині цих споруд була Наумахія з її величезним водоймищем, неймовірною спорудою, гігантською будівлею, де плавали човни та галери призначені для морських ігор; далі Champ de Mars, акведук, фонтани, громадські бані, нарешті військові споруди та вали, побудова яких має відношення до героїчних віків». Таким було останнє місто Галії, у якому згасли для всієї Європи таємниці Посвячень Великих Містерій, Містерій Природи та її забутих Окультних істин. Згортки та рукописи відомої Олександрійської бібліотеки були спалені та знищені тим самим Цезарем, але у той час коли Історія різко засуджує діяння арабського генерала Амруса, який поклав останній штрих на цей акт вандалізму великого завойовника – вона не знаходить жодного слова, щоби сказати про першого, що він знищив майже таку саму кількість дорогоцінних згорток у Алесії та про руйнацію Бібрактиса. Доки Сакровір – голова галлів, який підняв повстання проти римського деспотизму та був розбитий Сілієм у 21 році нашої ери – сам себе заживо спалював разом з іншими заколотниками на погребальному вогнищі перед брамою міста, як розповідає Рагон – місто грабувалося, і всі його літературні скарби з Окультних Наук загинули у вогні. Колись величне місто Бібрактис став наразі Аутун, пояснює Рагон. «Декілька пам'ятників славетної древності все ще є там, як наприклад храми Януса і Кібели». Рагон пише далі: «Арлес, заснований за дві тисячі років до Різдва Христового був пограбований у 270 році. Ця столиця Галії, відновлена 40 років потому Костянтином зберегла до цього часу деякі залишки минулої величі; амфітеатр, капітолій, обеліск, гранітну плиту 17 метрів заввишки, тріумфальну арку, катакомби тощо. Так скінчилася кельтсько-гальська цивілізація. Цезар як варвар гідний Риму, вже закінчив руйнацію древніх Містерій пограбуванням храмів та їх училищ посвячення, і так саме побиттям посвячених друїдів. Залишився Рим, але він ніколи не мав нічого більшого, ніж лише малі Містерії, тіні Сокровених Наук, Грецьке Посвячення згасло».

Можуть бути ще наведені уривки з його «Окультного Масонства», тому що вони мають пряме відношення до нашої теми. Але яким би він не був вченим та ерудитом, деякі хронологічні помилки цього автора значні. Він пише: «Після приходу божественної людини (Гермеса), Цар-Жрець (Ієрофант) Менес був першим законодавцем та засновником Фів. Він заповнив це місто чудовим натхненням і з цього часу починається епоха грецького володарювання в Єгипті. Царювали жреці тому, що саме вони видавали закони. Сказано що від його часу було 329 (Ієрофантів) – всі вони залишилися невідомими». Далі автор повідомляє, що після цього, за недостатністю справжніх Адептів, жерці обирали підроблених адептів з рабів, яких коронували, надавали божественного вигляду та виставляли, щоби неосвічені маси народу їм вклонялися. «Втомлені від такого рабського царювання, царі повставали та звільнялися. Далі прийшов до влади Сезостріс, засновник Мемфісу (кажуть це було у 1613 році до нашої ери). За обиранням царя жерцями почалося обирання воїнами... Хеопс, який царював у 1118 - 1122 роках, побудував велику Піраміду, яка носить його ім'я. Його звинувачують у переслідуванні теократії та закритті храмів». Це не правильно, не дивлячись на те, що Рагон повторює «Історію». Піраміда, названа ім'ям Хеопса, є Велика Піраміда, побудову якої навіть Бунзен відносить до 5000 року. У книзі «Egypt's Place in History» він пише: «Походження Єгипту потрібно віднести до дев'ятого тисячоріччя до Різдва Христового». І якщо Містерії та Посвячення відбувалися у цій Піраміді – бо дійсно, вона була побудована для цієї мети – то виглядає дивним та крайнім протиріччям відоме фактам історії містерій припущення, що Хеопс, якщо він був будівельником цієї Піраміди, був проти посвячення жерців та їх храмів. Окрім того, як вчить Таємна Доктрина, ким би не був будівельник Піраміди з цією назвою, це не був Хеопс. Все ж цілком відповідає істині, що: «Внаслідок вторгнення ефіопів та федеративного правління дванадцятьох вождів, царська влада потрапила до рук Амазіса, людини низького походження». Це сталося у 570 році до нашої ери, і саме Амазіс скинув жрецьку владу. І «Таким чином загинула та древня теократія, яка демонструвала так багато віків перед Єгиптом та всім світом своїх коронованих жерців». До того як була заснована Олександрія, Єгипет збирав навколо своїх жерців та ієрофантів учнів з усіх країн. Енемозер запитує: «Як так сталося, що ми так мало знаємо про Містерії та специфіку їх утримання, протягом віків та такої різноманітності часів та народів? Відповіддю буде, що це знову сталося внаслідок загального суворого мовчання посвячених. Іншою причиною може стати руйнація та втрата всіх письмових пам'яток таємного знання цивілізації найвіддаленішої древності. Книги Нуми, описані Левієм, які містять у собі натурфілософію, були знайдені у його гробниці, але їх не дозволили оприлюднити, щоби вони не розголосили сокровенні таємниці державної релігії.. Сенат та народні трибуни вирішили... що ці книги потрібно спалити, що і було зроблено». («History of Magic», II,II). Касен згадує трактат, добре відомий у четвертому та п'ятому віках, який приписувався Хаму, сину Ноя, про якого у свою чергу казали, що він отримав його від Іареда, четвертого покоління від Сета, сина Адама.

Алхімія, так саме спочатку викладалася в Єгипті його вченими жерцями, хоча поява цієї системи така стародавня, як і сама людина. Велика кількість письменників писала, що Адам був першим Адептом; але це було маскування та гра слів з цим ім'ям, яке у одному з власних значень означає «червона земля». Правильну інформацію – під її алегоричним покровом – можна знайти у шостій главі «Книги Буття», де розповідається про «Синів Бога», які брали собі у дружини дочок людських, після чого вони повідомляли їм таємниці та секрети феноменального світу. Колиску Алхімії, каже Олав Борричій потрібно шукати у більш віддалених часах. Демокрит з Абдери був алхіміком та герметичним філософом. Климент Олександрійський багато писав про цю Науку, а Мойсея та Соломона називають її знавцями. У.Годвин каже нам: «Першим справжнім письмовим пам'ятником з цього предмету є вердикт Діоклетіана близько 300 року нашої ери, який наказує здійснити по всьому Єгипті уважні пошуки всіх древніх книг, у яких йдеться про мистецтво робити

золото та срібло і без розгляду спалити їх». Алхімії халдеїв та древніх китайців не є навіть прабатьками тієї Алхімії, яка ожила у арабів сторіччя потому. Існує духовна Алхімія та фізична транс-мутація. Знання обох повідомлялося під час Посвячення.

ВІДДІЛ 34

СПАДКОЄМЦІ МІСТЕРІЙ ПІСЛЯ ПОЯВИ ХРИСТИЯНСТВА

Елевзінських Містерій більше не було. Все ж, саме вони передали власні головні риси Неоплатонічній Школі Аммонія Саккаса тому, що для еклектичної системи характерними були Теургія і екстаз. Ямблїх додав до неї єгипетську доктрину Теургії з її практикою, і Порфирій, єврей, повстав проти цього нового елементу. Все ж, ця школа, за невеликими виключеннями, практикувала аскетизм та містичне спостереження, її містики проходили через таку саму сувору дисципліну, як і містики Індії. Їх зусилля були не стільки спрямовані на розвиток можливостей застосування тавматургії, церемонії або чаклунства – у чому їх звинувачують наразі, скільки на розвиток вищих якостей внутрішньої людини, Духовного ЕГО. Ця школа дотримувалася думки, що ряд духовних істот, мешканців сфер незалежних від Землі та людського циклу, є посередниками між «Богамі» та людьми, і навіть між людиною та Верховною Душею. Якщо ясніше, душа людини, завдяки допомозі Планетарних Духів, отримує можливість «сприймати Душу Світу», словами Емерсона. Аполлоній Тіанський у наступних словах стверджував своє володіння такою владою (цитуються професором Вільдером у його «Неоплатонізмі»): «Я можу бачити сучасне та майбутнє у ясному відображенні. Мудрецю (Адепту) немає необхідності чекати випарів Землі та порчі повітря, щоби передбачити бідкування та лихоманки; він мусить знати про них пізніше за Бога, але раніше за людей. Теої, або Боги бачать майбутнє, звичайні люди – сучасне, а мудреці бачать те, що мусить відбутися. Мій стриманий стан життя призводить до такої гостроти почуттів та створює деякі інші якості так, що великі і доволі чудові діяння можуть бути зроблені». Коментар професора Вільдера з цього приводу чудовий; «Це те, що може бути назване духовним фото. Душа – це камера, у якій факти та події, майбутні, минулі та сучасні однаково закарбовані; і розум стає здатним їх усвідомлювати. За межами нашого щоденного світу обмежень все як один день або стан – минуле та майбутнє зосереджені у сучасному. Імовірно, це є «великий день», «останній день», «день Господа» письменників Біблії – день у який кожний потрапляє шляхом смерті або екстазу. Душа звільняється від тенет тіла і її шляхетніша частина приєднується до вищої природи та приймає участь у мудрості та передбаченні вищих почуттів». У якій кількості система, прийнята неоплатоніками, була тотожна до системи древніх та сучасних ведантистів, можна судити з того, що пан Вільдер пише про Олександрійських теософів: «Первісною ідеєю неоплатоніків була ідея про Єдину Верховну Сутність. ...Всі древні філософії містили у собі доктрину, що Боги, Ангели, Демони та інші духовні сили є еманаціями з Верховної Істоти. Аммоній прийняв доктрину з Книг Гермеса, що з божественного ВСЕ виникла божественна Мудрість або Амун; що з Мудрості зійшов Деміург, або Творець, і з Творця вийшли підлегли духовні істоти; світ та його люди були останніми. Перший міститься у другому, перший та другий у третьому та так далі по всьому ряду».

Це луна віри ведантистів, і вона виходить безпосередньо з сокровенних наук Сходу. Той самий автор каже: «Схожа до цієї доктрини, доктрина єврейської Кабали, яка викладалася фарсами, або фарисеями, які імовірно запозичили її, на що вказують сектантські ознаки, від магів Персії. Її сутність можна звести до наступного резюме. Божественна Сутність є ВСЕ, джерело всього існування, Безкінечне; і її неможливо досягнути. Всесвіт розгортається та існує Нею. Спочатку її Сяйво розповсюдилося скрізь. З часом Вона повернулася у Себе і таким чином навколо утворився порожній простір. В нього Вона випустила власну Еманацію, Промінь сили зачаття та зародження,

звідки і ім'я ІЕ або Іаh. Це у свою чергу народило образ (tikun), або ідею форми, і у цій еманациї, яка містила у собі чоловіче та жіноче або сили зародження, були три первісні сили Світла, Духу та Життя. Цей образ поєднаний з Променем або першою Еманациєю та насичений нею та цим єднанням перебуває у постійній взаємодії з безкінечним джерелом. Це – зразок, первісна людина, Адам Кадмон, макрокосм Піфагора та інших філософів. З нього сходять Сефіроти. ...З Сефіротів, у свою чергу сходять чотири світи, до того кожний виходить безпосередньо з того що над ним, і нижчий загортає собою вищого. Ці світи стають тим менш чистими, чим нижче вони від найвищого, найнижчий з них – матеріальний світ». Це замасковане формулювання Сокровенного Вчення на цей раз буде яснішим нашим читачам. Ці світи наступні: «Азілут, заселений чистішими еманациями (Першою, майже духовною Расою людських істот, які мусили були жити) у Четвертому; другий Берія, більш нижчими класом, слугами перших (друга Раса); третій, Іецера, херувимами та серафимами, Елохімами та Б'ні Елохімами («Сини Бога», або Elohim, наша Третя Раса). Четвертий світ Асія, заселений кліпугами, над якими Белнал є головою (Атлантичні чаклуни)». Всі ці світи є земними дублікатами власних небесних прототипів, смертними та тимчасовими віддзеркаленнями та тінями більш сталих, якщо не вічних, які живуть у невидимих для нас світах. Душі людей нашої П'ятої Раси успадкували свої елементи від цих чотирьох світів – Корінних Рас – які попередні до нашої, а саме: наш інтелект, Манас, п'ятий принцип, наші пристрасті та тілесні захоплення. Серед наших прототипів-світів сталося зіткнення за назвою «Війна у Небесах», і пізніше, еони потому, сталася війна між атлантами Асії та людьми Третьої Корінної Раси, Б'ні Елохімами, або «Синами Бога», після чого зло та аморальність підсилилися. Після того, як людство (у останній під-расі Третьої Корінної Раси) «Згрішило у власному першому батькові (фізіологічна алегорія істинно!), з душі якого кожна людська душа є еманациєю», сказано у «Зогарі», люди були «відправлені у вигнання» у більш матеріальні тіла, щоби «Спокути той гріх та стати просунутими у добродійності». Щоби закінчити цикл необхідності - пояснює доктрина; щоби просуватися у власному еволюційному завданні, від якого жоден з нас не може бути звільнений ні смертю, ні самогубством, бо кожен з нас мусить пройти крізь «Долину Теренів», до того як зможе з'явитися на долинах божественного світла та спокою. І тому люди і надалі народжуватимуться у нових тілах «до того часу, доки не стануть достатньо чистими, щоби увійти у більш високу форму існування». Це означає лише те, що Людство, з Першої та до останньої або Сьомої Раси, представляє собою той самий склад акторів, що зійшли з більш високих сфер, щоби здійснити акторське турне на цій планеті, Землі. Починаючи чистими духами у мандрах до низу навколо світу (істинно!) зі знанням істини – наразі слабим відлунням Окультних Доктрин – притаманним нам, ми на потребу циклічному закону неслися до низу до протилежного пункту кульмінації матерії, який тут на Землі і який ми вже пройшли; і далі той самий закон духовного тяжіння примусить нас поступово підніматися ще вище, у ще більш чисті сфери, ніж ті звідки ми відправилися.

Передбачення, пророцтво, здатність пророкувати! Ілюзорні фантазії людських обмежених можливостей сприйняття, які бачать дійсні образи у тінях та відображеннях, та приймають дійсність минулого за пророцтва майбутнього, якому немає місця у Вічності. Наш макрокосм та його найменший мікркосм людина, обидва повторюють ту саму виставу загальних та особистих подій на кожній зупинці, як на кожній сцені, на якій Карма примушує їх грати свої відповідні драми життя. Лжепророки не існували би, якби не було справжніх пророків. І тому були і ті і інші у всі віки. Лише жоден з них ніколи не бачив будь чого іншого, як лише те, що вже підійшло, та було раніше як прототип розіграно у вищих сферах – якщо передбачена подія мала відношення до національного або суспільного щастя або навпаки – або до будь якого попереднього життя, або вона торкалася однієї особистості, бо кожна така подія закарбована як вічний запис Минулого та Майбутнього, які на кінець представляють собою лише постійне Сучасне у Вічності. «Світи» та

очищення, про які йдеться у «Зогарі» та інших кабалістичних книгах, мають відношення до нашої земної кулі та рас не більше та не менше, ніж таке вони мають до інших планет та рас, які були попередніми до наших у великому циклі. Саме такі істини і гралися у алегоричних п'єсах та картинах під час Містерій, останнім Актором яких, як Епілог для містиків, було anastasis, або «безперервне існування», так саме як і «переродження Душі».

Автор книги «Неоплатонізм і Алхімія», звертає нашу увагу на те, що всі такі еклектичні доктрини були сильно відображені у «Посланнях» Павла та були «Більш або менш запроваджені у Церквах. Ось звідки такі уривки, як: «Ви були мертвими у блуканнях та мріях; ви чинили відповідно до еону світу цього, відповідно до архону, який володарює у повітрі». «Ми не боремося проти плоті та крові, але проти володарювання, проти сил, проти влади темряви та проти забавок духів у емпірейських областях». Але Павло імовірно вороже відносився до спроб злити його Євангелії з гностичними ідеями Єврейсько-Єгипетської Школи, спробу яку, нам здається, намагалися зробити у Ефесі; і відповідно писав Тимофію, своєму улюбленому учневі: «Бережи міцно довірену тобі кошовність та відкидай нові вчення та антагоністичні принципи гнозису, помилково так названого, у які деякі повірили та відійшли від віри». Але тому, що Гнозис є Наукою, що має відношення до нашого Вищого «Я» і тому, що сліпа віра є справою темперамента та емоцій, та тому що вчення Павла було ще більш новим, а його тлумачення щільно замасковані, щоби утримувати подалі від гностиків внутрішні істини, то кожний уважний пошуковець істини віддавав перевагу першому. Окрім того у дні апостолів було дуже багато Вчителів, що викладали так званий «Лже-гнозис» і вони були такими великими, яким міг бути будь який навернутий рабин. Якщо Порфирій, єврей Малек, пішов проти Теургії внаслідок старих традицій, то були інші вчителі, які її застосовували, Плотін, Ямблїх, Прокл – всі були тавматургами, і останній «Розробив всю теософію та теургію своїх попередників у завершену систему». Що до Аммонія, то «Як підтриманий у Церкві Климентом і Афенатором, та багатьма вченими людьми Синагоги, Академії і Році, він закінчив власну працю викладанням одного спільного вчення для всіх».

Таким чином, не Юдаїзм та Християнство реформували древню язичницьку Мудрість, а швидше остання тихо та не відчутно вдягла язичницьку уздечку на нову віру; окрім того на неї ще більше вплинула Еклектична Теософічна система, безпосередня еманация Релігії Мудрості. Все, що величне та шляхетне у християнському богослов'ї, прийшло від Неоплатонізму. Це так добре відомо, що немає потреби нагадувати про те, що Аммоній Саккас, Богом навчений (theodidaktos) та любитель істини (philethes), запроваджуючи власну школу, робив пряму спробу обдарувати світ викладанням тих частин Сокровенної Науки, які було дозволено викладати у ті дні безпосередніми її охоронцями. Сучасний рух нашого Теософічного Товариства був розпочатий на тих самих принципах, бо як Неоплатонічна школа Аммонія прагнула, так саме і ми прагнемо замирення всіх сект та народів під однією спільною вірою Золотого Віку, намагаючись спонукати народи відкинути розбрат – за релігійними поглядами у будь якому випадку – шляхом доказів, що їх різні релігії, всі є більш або менш законні діти Релігії Мудрості. Так саме Еклектична Теософічна система не була розроблена лише протягом часу нашої ери – як намагалися переконати у цьому світ деякі натхненні Римом письменники; вона належала значно більш раннім вікам, як це доведено Діогеном Лаертським. Він відслідковує її до початку династії Птолемеїв, до великого провидця та пророка, єгипетського жреця Пот-Амуна, з храму Бога такого самого на ім'я, бо Амун – Бог Мудрості. До того дня відношення між Адептами Верхньої Індії та Бактрії та філософами Заходу ніколи не припинялися. «У часи Філадельфа ... елінські вчителі стали суперниками училища рабинів у Вавилоні. Буддійська, ведантична система та система магів викладалися на рівних з грецькими філософами. ... Арістабул, єврей заявив, що етика Аристотеля має походження від Мойсеєвих законів (!); далі Філон спробував тлумачити Біблію відповідно до вчення Піфагора та

Академії. У Йосипа сказано що «Книгу Буття» Мойсей написав по філософському, тобто образно; і есеї Кармеля були відображені у терапевтах Єгипту, які у свою чергу були проголошені Євсеєм тотожними до християнських, хоча насправді вони існували значно раніше до християнської ери. Дійсно, у свою чергу, Християнство так саме викладалося в Олександрії та підлягало аналогічній метаморфозі. Пантен, Афенагор і Климент були відчутно навчені з філософії Платона та розуміли її велику єдність з східними системами».(Op. cit. ст. 3,4.). Не дивлячись на те, що Аммоній був сином батьків християн, він любив істину, був істинним філалетянином, перше за все. Він намагався застосувати різні системи у одне гармонійне ціле тому, що він вже відчув схильність Християнства піднятися над гекатомбою, яку воно створило з усіх інших вірувань та релігій. Що нам каже історія? Історик духовенства, Мошейм, заявляє, що «Аммоній розумів, що не лише філософи Греції, але так саме і всі філософи різних варварських народів були єдині, що до всіх головних пунктів, тому взяв собі за завдання так викласти вчення всіх цих сект, щоби стало зрозумілим, що всі вони виникли з одного джерела, та мають одну мету. І знову Мошейм каже, що Аммоній вчив, що релігія народних мас йшла поряд з філософією та разом з нею розділила участь бути швидко пошкодженою та затемненою лише одним людським марнославством, упередженням та неправдою; і що тому її потрібно повернути назад до її первісної чистоти шляхом очищення від цих шлаків та викладанням на філософських принципах; і що все що Христос мав на увазі, було відновлення у первісній цілісності Мудрості древніх».

Якою була ця «Мудрість Древніх», яку Засновник Християнства «мав на увазі»? Система яку викладав Аммоній у його Еклектичній Теософічній Школі, була складена з крихт, які було дозволено зібрати з допотопного вчення; ці неоплатонічні вчення описані у «Едінбурзькій Енциклопедії» наступними словами: «Він Аммоній прийняв доктрини, які були отримані з Єгипту, що до Всесвіту та Божества, які вважалися складовими великого єдиного цілого; що до вічності світу, природи душ, царства Долі (Карми) та керування демонами (даймонами або духами, архангелами). Він запровадив систему моральної дисципліни, яка дозволяла звичайним людям жити за законами їх країни та законам природи, але вимагала від мудрих піднесення розуму містичним спостереженням та пригнобленням тіла, щоби вони могли стати придатними користуватися присутністю та допомогою демонів (так саме і їх власного даймона, або сьомого Принципа) ... та підноситися після смерті до Верховного (Душі) Батька. Для того, щоби замирити народні релігії і, особливо християн з цією новою системою, він з усієї історії язичницьких богів зробив алегорію та стверджував, що всі вони лише небесні слуги які мають право на шанування більш низьким класом; і він визнавав, що Ісус Христос був чудовою людиною та друг Бога, але стверджував, що мета його не була виключно у тому, щоби прибрати поклоніння демонам, і єдиною його метою було очистити древню релігію». Більшого не могло бути сказано, за виключенням для тих філалетейн, які були посвячені та були «люди належним чином навчені та дисципліновані», яким Аммоній повідомляв свої більш значні доктрини. «Покладаючи на них обов'язок збереження таємниці, як це робили до нього Зороастр та Піфагор, і як це робилося у Містеріях (де від неофітів або початківців вимагалася обітниця не видавати того, чому вони навчилися). Великий Піфагор ділив свої вчення на екзотеричні та езотеричні». (Op. Cit. ст. 7). Хіба Ісус не робив того самого, коли Він казав Своїм учням, що їм дано було знати таємниці царства небесного, у той час коли для більшості цього не було дано, і тому Він розповідав притчами з подвійним сенсом? А.Вільдер пише далі: «Таким чином Аммоній знайшов власне місце готовим для діяльності. Його глибока духовна інтуїція, його вченість та знайомство з отцями християнської церкви Пантемом, Климентом, Афенагором та з найбільш ерудованими філософами того часу – все сприяло йому закінчити власну працю. ... Результати його служіння наразі відчутні у кожній країні християнського світу; кожна значна система доктрини наразі несе на собі ознаки його впливу.

Кожна древня філософія має власних послідовників посеред сучасників, і навіть Юдаїзм старший між всіма, зазнав змін, які були підказані «Богом навченим» олександрійцем».

Олександрійська Неоплатонічна Школа, заснована Аммонієм – прототип, запроваджений для Теософічного Товариства – викладала Теургію і Магію так саме як вони викладалися у часи Піфагора та іншими у ще більш ранні періоди. Бо Прокл каже, доктрини Орфея, який був індузом та прийшов з Індії, стали джерелом внаслідок розповсюдження систем. «Тому що Орфей викладав у вигляді сокровенних алегорій, Піфагор навчився коли був посвячений у Орфічні Містерії, далі Платон отримав досконале їх знання з орфічних та піфагорійських писань». У філалетян був поділ на неофітів (чела) та Посвячених, або Вчителів; і еклектична школа мала три характерних риси, які суть чисто ведантичні: Верховна Сутність, Єдина та Загальна; вічність та неподільність людського духу; і Теургія, що представляє собою Мантризм. Так саме, як ми вже бачили, у них були власні таємні або Езотеричні вчення, як і у всіх інших містичних школах. Так саме їм не дозволялося розповідати іншим будь що з своїх таємних доктрин, як Посвяченим у Містерії. Лише покарання на тих хто відкриває таємниці, було значно суворішим, і ця заборона дожила до цього дня не лише в Індії, але навіть у єврейських кабалістів Азії.*

*У «Талмуді» є розповідь про чотирьох танаїтів, яким дозволили у алегоричних висловленнях увійти до саду насолоджень, тобто бути посвяченими у окультну та кінцеву науку.

Однією з причин такої таємничості може бути без сумніву важкість учнівства, та небезпека, яка супроводжує Посвячення. Сучасний кандидат, так саме як і його попередник у давнину, мусить або перемогти або померти, якщо ще не гірше, позбавитися розуму. Але немає небезпеки для того, хто правдивий та відвертий, а особливо не - егоїстичний. Бо таким чином він вже підготовлений заздалегідь, щоби зустріти спокуси. «Тому, хто цілком усвідомив силу свого безсмертного духу і ніколи, навіть на мить, не сумнівався у його могутньому захисті, боятися не було чого. Але лихо тому кандидату, якого найменший фізичний страх – хворе дитя матері – примушує втрачати віру у власну силу. Той хто не був цілком впевнений у власній моральній придатності щоби прийняти вагу цих страшних таємниць – був приреченим». В неоплатонічних Посвяченнях не було такої небезпеки. Егоїстичний та не гідний не досягав мети, і саме у цьому було покарання. Головною метою було «об'єднання частини з усім». Це Все було Єдиним з багатьма назвами. Незалежно від того, чи воно мало назву Дуї «яскравий Володар Небес» у арійців; Іао у халдеїв та кабалістів; Іабе у самаритян; Тіу або Туїско на півночі; Дув у британців; Зевс у фракійців; або Юпітер у римлян – воно було тією Сутністю, Facit, Єдине та Верховне, ненароджене та невичерпне джерело кожної еманції, джерело життя вічного світла, Промінь якого кожен з нас носить у собі на цій землі. Знання цієї таємниці прийшло до неоплатоніків з Індії через Піфагора, а ще пізніше через Аполлонія Тіанського, а правила та методи отримання екстазу прийшли з того самого вчення божественної Від'ї, Гнозису. Бо Ар'яварта, світлий осередок у якому на початку часів були вилиті пламена Божественної Мудрості, стала центром, звідки випромінювалися «язики полум'я» у всі частини земної кулі. Чим же було Самадхі як не той «Піднесений екстаз, у стані якого нам відкриваються божественні таємниці», про який каже Порфирій (?). «Витоки з божественної душі передані людському духу у необмеженій кількості, утворюють для душі союз з божественним, надають для неї можливість перебувати у тілі та приймати участь у житті, яке по за тілою, він пояснює у іншому місці. Таким чином під назвою Магії викладалися всі Науки, фізичні та метафізичні, природні і такі що вважалися надприродними тими, хто не знає про всеєдність та всесутність Природи. «Божественна Магія робить з людини Бога; людська - нового демона».

У «Викритій Ізиді» ми писали: «У стародавніх документах якими наразі володіє Світ – у Ведах та древніх законах Ману – ми бачимо багато магичних обрядів застосованих на практиці та дозволених брамініми. Тибет, Японія та Китай вчать на цей час тому самому, чому вчили древні халдеї. Духовенство цих країн, окрім того доводить те, чому воно вчить, а саме що практика моральної та фізичної чистоти та деякі утримання сприяють розвитку душевної сили самоосвячення. Отримуючи контроль над власним безсмертним духом людина отримує контроль над стихійними духами, які нижчі за неї. На Заході ми бачимо таку саму древню Магію як і на Сході. Друїди Великої Британії практикували її у мовчазних святилищах глибоких печер; і Пліній присвячує багато глав «мудрості» вождів кельтів. Семоти – друїди галлів – викладали як фізичні так і духовні науки. Вони вчили таємницям Всесвіту, гармонійному прогресу небесних тіл, утворенню Землі, перше за все – безсмертю Душі. У своїх священних рощах – природних академіях, побудованих рукою Невидимого Зодчого – у тихий нічний час збиралися Посвячені, щоби знати про те, ким колись була людина, та ким вона стане. Не потрібним було для них штучне освітлення, ні життя пожираючий газ, для освітлення своїх храмів, бо ясна богиня ночі посилала свої сріблясті промені на їх, дубовим листям увінчані голови; і їх священні барди у білому вбранні знали яким чином спілкуватися з царицею зіркового небосхилу». У період розквіту Неоплатонізму цих бардів вже не було, бо їх цикл скінчився, і останні з друїдів загинули у Бібрактісі та Алесії. Але Неоплатонічна школа тривалий час мала успіх, була могутньою та квітла. Все ж, засвоївши Арійську Мудрість у власних доктринах, ця школа не змогла підти шляхом брамінської мудрості на практиці. Вона демонструвала власну моральну та інтелектуальну перевагу занадто відкрито, занадто багато надавала уваги владоможцям світу цього. У той час коли браміні та великі йоги – знавці з питань філософії, метафізики, астрономії, етики та релігії – зберігали власну гідність під владою більш могутніх князів, залишаючись у відчуженні від світу, і ніколи не сходили до того, щоби просити для себе хоча би малу милість - імператори Олександр, Север та Юліан та великі з аристократії країни прийняли вчення неоплатоніків, які вільно змішувалися зі світом. Ця система квітла декілька віків і включила у ряди послідовників найбільш талановитих та вчених людей свого часу; Іпатія, вчителька єпископа Синезія, була однією з прикрас цієї школи до того ганебного дня, коли вона була вбита християнським натовпом підбуреним єпископом Олександрії Кирилом. На кінець ця школа була перенесена до Афін та припинила діяльність за наказом імператора Юстиніана.

Яким є точним зауваження Вільдера, що: «Сучасні письменники коментували своєрідні погляди неоплатоніків на ці (метафізичні) теми; рідко викладали їх правильно, навіть коли цього бажали та мали такий намір». Ті роздуми про матеріальний та духовний світ, які вони виклали письмово – сам Аммоній, за зразком реформаторів, не написав жодного рядка – не можуть дати можливості потомству судити про них правильно, навіть якщо вандали раннього Християнства, пізніші хрестоносці та фанатики середньоріччя, не знищили би тих часток з того що залишилося від Олександрійської бібліотеки та її пізніших шкіл. Професор Дрепер пише, що один лише кардинал Ксимен «Віддав на вогонь на майданах Гренади вісім тисяч арабських рукописів; багато яких з них були перекладами класичних письменників». У бібліотеці Витікану були знайдені цілі абзаци у найбільш дорогоцінних трактатах древніх які були вискоблені або закреслені «щоби між рядками написати абсурдні псалми!». Окрім того, добре відомо, що біля 36 томів написаних Порфірієм, були спалені або іншим шляхом знищені «отцями». Більшу частину з того, що відомо з доктрин еkleктиків, можна знайти у писаннях Плотіна та тих самих отців Церкви.

Автор «Неоплатонізму» пише: «Тим, ким Платон був по відношенню до Сократа і апостол Іоанн до голови християнської віри – тим став Плотін по відношенню до Богом навченого Аммонія. Плотіну, Оригену та Лонгину ми зобов'язані за те, що відомо про Філолатеянську систему. Вони були добре навчені і їм були довірені внутрішні доктрини». Це найкращим чином пояснює, чому

Ориген назвав «ідіотами» людей, що вірять у Сад Едему та байки про Адама і Єву, а так саме і той факт, що з писань цього отця Церкви так мало дійшло до потомства. Дійсно це можна вважати за диво, що недивлячись на обітницю збереження таємниці та знищення будь-яким ганебним чином, навіть хоча би стільки збереглося з вчень філалетейн для світу.

ВІДДІЛ 35

СИМВОЛІЗМ СОНЦЯ ТА ЗІРОК

«І Небеса були видимі у Сімох Сферах, і планети з'явилися з усіма своїми знаками у вигляді зірок, і зірки були розділені та перераховані разом з правителями, які були у них, та шляхами їх обертання, силою божественного Духу». («Hermes». 5,6).

Тут Дух означає Пневму, колективне Божество, проявлене у власних «Будівельниках», або мовою Церкви у «Сімох Духах Присутності», *mediantibus angelis*, про яких Фома Аквінський сказав, що «Бог ніколи не працює окрім як лише через них». Ці семеро «правителів» або Ангелів посередників, були Богами Кабірами древніх. Це було таким очевидним, що примусило Церкву разом з визнанням цього факту дати пояснення та теорію, недолугість та явна софістика якої нікого не може переконати. Від світу є потреба перевірити, чому у той час коли Планетарні Ангели Церкви є божественними Істотами, істинними «Серафімами», ці самі ангели з тотжними іменами та планетами, були та є «оманливими» - у якості Богів древніх. Вони ніщо інше ніж підступні копії справжніх Ангелів, заздалегідь підготовлені мистецтвом та силою Люцифера та «Падших Ангелів». Але що таке Кабіри? Кабіри як ім'я виникло від Хабір, великий, а так саме від Венери тому, що ця Богиня до цього дня має назву Кабар, як і її планета. Кабірам вклонялися у Хеброні, місті анакімів, або знаків (царів, князів). Вони - найвищі Планетарні Духи, «Величні Боги» та «могутні». Баро, слідом за Орфеєм, називає цих богів «божественними Силами». Слово Кабірیم якщо застосоване до людей, і слова Хебер, Гхебер (з посиланням на Німрода або «гігантів «Книги Буття», 4) і Кабір – всі виникли від «таємничого Слова» - Неосязного та «Невимовного». Таким чином вони подають Цаба, «небесний сонм». Але Церква схиляючись перед Ангелом Анаелем (володарем Венери), пов'язує планету Венеру з Люцифером, головою повсталих Сатани, і до кого так поетично звертається пророк Ісайя: «О, Люцифер, син ранку». Всі Боги Містерій були Кабіри. Тому що ці «семеро лікторів» мають безпосереднє відношення до Таємної Доктрини, то їх справжній статус представляє предмет величезного значення. Слід визначити Кабірів, як Богів, повелителів всіх інших демонів (Духів). Макробій представляє їх як «Тих Пінатів та божеств-охоронців, через яких ми живимо та знаємо». Терафіми, через які євреї радилися з оракулами Урім та Тумім, представляли собою символічні ієрогліфи Кабірів. Все ж, «добрі отці» зробили з Кабіра синонімом диявола, а з даймона (духа) – демона.

На Містеріях Кабірів у Хеброні (язичницьких та єврейських) головували семеро Планетарних Богів; між іншими – Юпітер та Сатурн під їх іменами містерій. Окрім того Крейцер доводить, що у Фінікії або Єгипті Кабіри завжди були сімома планетами, які разом з своїм Батьком Сонцем – у інших місцях «старшим братом» - складали могутню вісімку, вісім вищих сил, як сонячні сановники, танцювали навколо нього священний танок колом, як символ обертання планет навколо Сонця. Окрім того, Ієгова і Сатурн – єдине. Тому цілком природно побачити, що французький письменник Д'Анселме застосовує ті самі терміни до Ієгови та його слова, і це правильно. Бо якщо «танок колом» передбачений амазонками для Містерій – як «танок планет» та характеризований як «рух божественного Духу на хвилях великої Безодні» - наразі може називатися «пекельним» та «розпусним», коли його виконують язичники, то у такому випадку той самий епітет мусить бути застосований і до Давида; і до дочок Сіломських, та до стрибків пророків

Ваала, всі вони були тотожні та мали відношення до сабеянського культу. Танок царя Давида протягом якого він сам себе оголив перед власними служницями на вулиці зі словами: «Я буду грати (чинити розпусту) перед Іеговою і буду ще більш огидним ніж це», без сумніву завлугує більшого осуду, ніж будь який «танок колом» протягом Містерій або навіть сучасний Раса Мандала в Індії, який є тим самим. Саме Давид запровадив культ Іегови в Юдеї після свого тривалого життя між тирійцями та фелістимлянами, де ці обради були розповсюджені. «Давид не знав про Мойсея; і якщо він запровадив шанування Іегови, то аж ніяк не у монотеїстичному сенсі, а просто у сенсі одного з багатьох (Кабірських) богів сусідніх народів, у якості бога-охоронця його самого, якому від віддав перевагу – якого він обрав, «між всіх інших богів (Кабірів)», і який був одним з «співучасників» Хабірів Сонця. Трясуни танцюють «танок колом» до цього дня щоби їх зрушив Святий Дух. В Індії Нараяна є «літаючий над водами»; і Нараяна є Вішну у власній другорядній формі, а Вішну має Крішну у якості Аватара, на честь якого дівчини-науч храмів все ще «танцюють колом»; до того він є Сонячним Богом, а вони планети та як їх символи гопі.

Нехай читач звернеться до праць Де Мірвіля, римо-католицького письменника, або до «Monumtntal Christianiti» доктора Ланді, протестантського богослова, якщо він бажає визначити до якогось рівня казуїстику їх міркувань. Не знайдеться людини, яка не знаючи окультних версій, не буде враженою наведеними доказами про те, як по мистецькому та наполегливо «працював Сатана протягом багатьох тисячорічч, щоби звабити людство», не маючої благословіння безгрішної Церкви, щоби його самого визнали «Єдиним Живим Богом» а його бісів – святими Ангелами. При цьому читач мусить бути терплячим та уважно вивчити те, що автор каже на користь власної Церкви. Для того, щоби краще порівняти це з версією окультистів можна дослівно навести тут декілька пунктів. Св. Петро каже нам: «Нехай божественний Люцифер зійде у серцях ваших» (наразі Сонце є Христос). ... «Я надішлю свого Сина з Сонця» сказав Вічний голосом пророцького переказу, і після того, як пророцтво стало історією, євангелісти у свою чергу повторили: «Сонце що сходить з висока зійшло до нас». Таким чином, Бог говорить через Мелахію, що Сонце зійде для тих, хто боїться імені його. Що Малахія мав під «Сонцем Праведності» - лише кабалісти можуть відповісти; але що під цим терміном мали на увазі греки і навіть протестанти, то це без сумнівів Христос, увсвідомлений метафорично. Але тому, що фраза «Я надішлю свого Сина з Сонця» запозичена дослівно з Книги Сивіл, то стає важким зрозуміти, як її можна вважати такою, що має відношення до християнського Спасителя або розглядати як пророцтво, яке має на увазі Його, якщо лише насправді не ототожнити останнього з Аполлоном. Знову таки, Виргилій пише: «Ось прийде царювання Діви з Аполлоном», а Аполлон або Аполліон до цього часу розглядається як форма Сатани, та вважається, що він Антихрист. Якщо Сивілійське повідомлення: «Він надішле свого Сина з Сонця» має відношення до Христа, то і Христос і Аполлон є одне – і у такому випадку, чому називати останнього демоном? – або це пророцтво не має жодного відношення до християнського Спасителя, і у такому випадку навіщо взагалі привласнювати це? Але Де Мірвіль йде далі. Він показує нам, що Св. Дионісій Ареопатіт підтверджує, що: «Сонце є спеціальною ознакою та статуєю Бога. ... Саме східною брамою слава Господа потрапляла до храмів (у євреїв та християн – ця божественна слава є Сонячне Світло). ... «Ми будемо наші церкви обличчям до сходу» у свою чергу говорить Св. Амброзій, «тому що ми починаємо Містерії тим, що відрікаємося від того, хто перебуває на Заході». «Той хто перебуває на Заході» є Тифон, єгипетський бог темряви: Захід вважався ними «Брамою Смерті Тифона». Таким чином, запозичивши Озиріса від єгиптян, церковні отці вирішили не панькатися з його братом Тифоном. Далі знову: «Пророк Барух каже про зірки, які радіють у власних сосудах та твердинях; і «Еклезіаст» застосовує ті самі терміни до Сонця, де сказано, що воно є «чудовий посуд Всевишнього» та «Твердиня Господа. У будь якому випадку немає сумнівів у одному, бо святий

письменник каже: Дух керує рухом Сонця. Слухайте що він каже (Еклезіаст 1.6) «Сонце так саме піднімається – і його дух освітлює все на власному шляху колом (великим обертом) та повертається відповідно до власних обертів». Здається, що Де Мірвіль наводить цитати з текстів які були або відкинуті протестантами або невідомі для них, у їх Біблії немає сорок третьої глави «Еклезіасту»; також у останній не сонце йде «колообертом», а вітер. Це питання яке мусять вирішити римська та протестантська Церкви між собою. Ми лише визначаємо присутність у Християнстві значного елементу Сабейзму та Геліолатрії.

Після того як один вселенський собор припинив християнську Астролатрію заявою, що не існує жодних зіркових Душ ні у Сонці ні у Місяці ні у Планетах, Св. Фома взяв на себе тягар прояснити суть цієї справи у диспуті. «Ангельський професор» проголосив, що такі вирази не мають на увазі «Душу», а лише Розум, що не перебуває у Сонці або зірках, але розум який допомагає їм, «керуючий та спрямовуючий розум». Після цього автор задоволений поясненням, цитує Климента Олександрійського та нагадує читачеві думку цього філософа про взаємний зв'язок що існує «між сімома гілками підсвічника - сімома зірками Одкровення» та Сонцем: «Шестеро гілок (говорить Климент) закріплені до центрального підсвчника, мають лампи, але сонце, розташоване у середині цих мандрівників виливає власні промені на всіх них; цей золотий підсвічник приховує у собі ще одну таємницю; він є знак Христа, не лише за формою, а і тому, що він виливає власне світло через служіння сімох духів першостворених, які є Сімома Очами Господа. Тому головні планети є для сімох першостворених духів тим, відповідно до Климентія, чим є підсвічник – сонце для самого Христа, а саме, їх судами». Доволі ясно, щоби бути безсумнівним; хоча залишається незрозумілим, чим допомогло таке пояснення. Канделябр з сімома гілками ізраїльтян, так саме як «мандрівник» греків мав значно більш натуральне значення, по-перше, вже чисто астрологічне. Насправді, кожна астрологічна праця, від магів, халдеїв і навіть осміяного Задкіеля, розповідає своєму читачеві, що Сонце розташоване посеред інших планет з Сатурном, Юпітером та Марсом з одного боку і Венерою, Меркурієм та Місяцем з іншого, до того лінія планет проходить через всю Землю – завжди означало те, що нам казав Гермес, а саме нитку долі або тим, чий вплив називається долею. Але, що стосується символів, то для нас важливіше Сонце ніж підсвічник. Зрозуміло чому останній був у якості представника Сонця та планет, але ніхто не буде захоплюватися цим обраним символом. Є поезія і велич у Сонці, коли воно символізує «Око Ормузда» або Озиріса та розглядається як Вахан (носій) вищого Божества. Але ніхто ніколи не відчує, що Христу надана особлива честь у призначенні йому стрижня підсвічника у єврейській синагозі, у якості містичного трону поваги.

У такому випадку неодмінно існують два сонця: сонце яке обожнює, та сонце яке обожнюють. Це доводить «Апокаліпсис». «Слово бачимо у главі 7, у ангелі який підіймається з світанком, маючи печатку живого Бога... У той час коли думки коментаторів з приводу особистості цього ангела мають розбіжності, Св. Амброзій та інші богослови вбачають у ньому самого Христа... Він є сонце обожнюване. Але у главі 19 ми бачимо ангела, що стоїть у сонці та закликає всі народи зібратися на велику вечерю Агнця. Це буквально та просто є ангел сонця, якого не можна прийняти за «Слово» тому, що пророк відрізняє його від Слова Царя Царів... Ангел у сонці здається є обожнюваний сонцем. Хто може бути цей останній? Та ким ще він може бути, як не Зірка Світанку, ангел охоронць Слова, його феруер, або ангел образу, як Слово є ангел Образу (присутності) свого Батька, його головний атрибут та сила на що вказує його ім'я (Михаїл), могутній ректор, уславлений Церквою, Rector potens який перемагає Антихриста, Віце-Слово, простіше кажучи, той хто представляє свого Володаря та з ним єдиний». (Де Мірвіль 4.41.42). Так, Михаїл є можливим переможцем Ормузда, Озиріса, Аполлона, Крішни, Міфрі тощо, всіх Сонячних Богів, відомих та невідомих, які наразі розглядаються як демони та як «Сатана». Все ж, «Переможець»

не завадив собі привласнити військову здобич від переможених ворогів – їх особистості, атрибути та навіть імена – щоби стати alter ego цих демонів. «Таким чином, Сонячний Бог є тут Hanover або Вічний. Князем є Ормузд тому, що він перший з сімох Амешаспентів (демонічних копій з сімох первісних ангелів); агнець (hamal), Пастух Зодіака та супротивник змія. Але Сонце (Око Ормузда) так саме має власного ректора, Коршида або Мітратона, який є феруєром образу Ормузда, його Ізед або зірка світанку. У маздеїв було потрійне Сонце... Для нас цей Коршид-Мітратон є першим з психопомпичних геніїв та керівник сонця, який приносить у жертву земного Бика (або агнця), рани якого лише змія (на відомому Міфраїчному монументові)». (Де Мірвіль.4.42). Св. Павло про правителів цього світу, Космократорів, сказав лише те, що було сказано всіма філософами за десять віків до християнської ери, але навряд він був правильно усвідомлений та дуже часто навмисно неправильно тлумачений. Дамаскій повторює вчення язичницьких письменників, коли пояснює, що «існує семеро рядів космократів, або космічних сил, які подвійні: вищим доручено підтримувати та керувати верховним світом, нижчим доручений наш нижчий світ». Але він каже лише те, чому вчили древні. Ямблїх подає цю догму про подвійність всіх планет та небесних тіл, богів та даймонів (духів). Він так саме ділить Архонтів на два класи – більш та менш духовних; останні більш зв'язані з матерією та вкриті нею тому вони мають форму у той час коли перші безтілесні (арупа). Але яке відношення до всього цього має Сатана та його ангели? Імовірно, лише те, чим можна пояснити тотожність зороастрійської догми з християнською, та ідентичність Міфри, Ормузда та Арімана з християнським Отцем, Сином та Дияволом. І коли ми говоримо «зороастрійські догми», ми маємо на увазі езотеричне вчення. Як пояснити ті самі відношення між Міфрою та Ормуздом, як між Архангелом Михаїлом та Хрестом? Ахура Мазда говорить святому Заратусті: «Коли я створив (еманував) Міфру... я створив його, щоби до нього зверталися та обожнювали його рівно як мене самого». Заради необхідних реформ зороастрійські арійці перетворили Дев, світлих Богів Індії, на дев, або дияволів. Це було їх Кармою, і у свою чергу християни помстилися за індусів. Наразі Ормузд та Міфра стали девами Христа та Михаїла, темним нашаруванням та аспектом Спасителя та Ангела. День Карми християнського богослов'я прийде у свою чергу. Вже протестанти почали першу главу релігії, яка намагатиметься перетворити «Семеро Духів» та сонм римських католиків у демонів та ідолів. Кожна релігія має власну Карму, як має її кожний. Те, що зобов'язане власною появою людській уяві та побудоване на приниженні наших братів, які не згодні з ними – мусить отримати своє. «Немає релігії вищої за істину».

Зороастрійці, маздеяни та перси запозичили власні концепції від Індії; євреї запозичили власну теорію про ангелів від Персії; християни від євреїв. Звідси останні тлумачення від християнського богослов'я – на велику огиду Синагоги, примушену ділити символічний підсвічник з спадковим ворогом – що підсвічник з сімома гілками представляє семеро Церков Азії та семеро планет, які є ангелами цих Церков. Звідси так саме переконаність, що Мойсеєві євреї винахідники цього символу для власних молитов, були свого роду сабеянами, які з'єднали власні планети та їх духів у одне, та назвали їх – лише набагато пізніше – Іегова. Про це ми маємо свідоцтва Климента Олександрійського, Св. Ієроніма та інших. Климент як Посвячений у Містерії – де таємниця геліоцентричної системи викладалася за тисячі років до Галілея та Коперника – доводить це та пояснює, що: «За посередництвом цих символів, зв'язаних з сидеральними явищами зображена сукупність всіх творінь, які зв'язують небо та землю... Канделябр представляв рух сімох світил та описував їх зіркове обертання. На право та на ліво від цього канделябру розташовані семеро гілок, кожна мала власну лампу тому, що Сонце розташоване як канделябр, між інших планет наділяє їх світлом. ... Що чстосується херувімів з дванадцятьма крилами, між цими двома, то вони для нас представляють світ почуттів». Та все ж, перед всіма цими свідоцтвами сонце, місяць, планети – всі подані демонічними раніше, і лише після появи Христа, божественними. Всі знають Орфічний

вірш: «Це Зевс, це Ада́с, це Сонце, це Вакх», і всі ці імена були синонімами для класичних поетів та письменників. Так для Демокрита «Божество є лише душа у сферичному вогні, і вогонь цей є Сонце, для Ямвлі́ха сонце було «образом божественного розуму», для Платона – «безсмертною Живою Істотою». Ось чому оракул Карлоса, коли його запитали, хто такий Іегова, відповів «Це – Сонце». Ми можемо додати слова з «Псалтиря», 19.4. «У Сонці розмістив він святилище для самого себе ... його рух від кінця небес, і його колооберт – до кінця їх; і немає нічого схованого від його жару». У такому випадку Іегова є Сонце, і тому так саме Христос Римської Церкви. І наразі критика Дюпі з приводу цього вірша стає зрозумілою, і так саме відчай абата Фушера. «Немає нічого більш корисного для Сабейзму, як цей текст Вульгати!» - вигукє він. І якими викривленими не були би слова та сенс англійської Біблії, Вульгата та Септуагінт обидві дають правильний текст оригінала та перекладають останній так: «У Сонці він установив свою обитель», у той час коли Вульгата розглядає «жар», як такий що виходить безпосередньо від Бога, а не лише від одного Сонця, Бог виходить з Сонця та перебуває у ньому, та здійснює колооберт: *in sole posuit ... it ipse exulavit*. З цих фактів видно, що протестанти були праві, коли звинуватили Св. Юстина у висловлюванні, що «Бог дозволив нам вклонятися до Сонця». І це - недивлячись на слабкі обмовки про те, що насправді малося на увазі: «Бог дозволив сам, щоби йому вклонялися в сонці або всередині сонця», що те саме.

З вищевикладеного стає ясным, що у той час коли язичники розташовували у Сонці та планетах лише більш низькі сили Природи, уповноважених Духів, так би мовити, Аполлона, Вакха, Озиріса та інших Сонячних Богів, християни у власній ненависті до Філософії привласнили зірковій території, та наразі обмежують їх для використання антропоморфічним божеством та його ангелами – новими перетвореннями старих, старих Богів. Християнам потрібно було щось робити, щоби позбавитися від древніх мешканців і тому вони звели їх до «демонів», злих дияволів.

ВІДДІЛ 36

ЯЗИЧНИЦЬКЕ ПОКЛОНІННЯ ЗІРКАМ АБО АСТРОЛОГІЯ

Терафим отця Авраама Тери, «виробника зображень», і Боги-Кабіри безпосередньо зв'язані з древнім сабеянським культом, або Астролатрією. Кіюн, або Бог Киван, якому вклонялися євреї у пустелі, є Сатурн і Шива, пізніше названий Іегова. Астрологія існувала раніше за астрономію, і Астроном був титулом високого ієрофанта в Єгипті. Одне з імен єврейського Іегови, «Саваоф», або «Господь Воїнства» (цабаоф), належить халдейським сабеянам (або цабеянам), і у якості власного кореню має слово цаб, що означає «візок», «корабель», «армія», таким чином саваоф буквально означає армія корабля, екіпаж або морське воїнство, для цього у цій доктрині небо метафорично має назву «верхнього океану». У власній цікавій книзі «Бог Мойсея», Лакур пояснює, що всі такі слова як «Небесні армії або сонми, воїнства небесні, означають не лише сукупність небесних сузір'їв, але так саме Алеймів, від яких вони залежать; Адейцбаоути суть ті сили, або душі сузір'їв, ті енергії, які зберігають та спрямовують планети у цьому порядку та послідовності; ... Іве-Цбаоут означає Його, верховного голову цих небесних тіл», у його сукупності, як головний «Орден Духів», але не головного Духа. Сабеяни які вклонялися у висічених зображеннях лише небесним сонмам – ангелам та богам, чийм житлом були планети, по суті ніколи не вклонялися зіркам. Бо з сказаного Платоном ми знаємо, що серед зірок лише планети мали право на титул *theoi* (Боги), тому що ця назва утворилася від дієслова бігти або циркулювати. Селден так саме каже, що таким чином вони називалися «Богам радниками, лікторами, тому що вони, планети були присутніми на сонячній консисторії, *solis consistoris adstantes*». Вчений Кірхер говорить: «Скиптери, якими були озброєні семеро керуючих ангелів, пояснюють ці їх назви

Рхабдофорів та лікторів». Коли зведені до свого простого значення, то це звичайний фетишизм. Все ж, езотерична астролатрія не була укліном ідолам тому, що під назвою «радників» та «лікторів» присутніх у «сонячній консисторії», не вважалися планети у їх матеріальних тілах, а їх Правителі або «Душі» (Духи). Якщо молитва «Отче наш у небесах» або «Святий» будь який у «Небесах» не є шануванням ідолів, то і «Отче наш у Меркурії» або «Володарка наша у Венері», «Цариця Небесна» тощо, не більш такі; бо це те саме – імена не додають різниці до цього акту. Слово «у небесах» у християнських молитвах, не може означати будь що абстрактне. Житло – чи то Богів, Ангелів або Святих (всі вони антропоморфовані індивіди та сутності) – неодмінно мусить визначати місцевість, якесь визначене місце у цих «небесах», тому для шанування зовсім не має значення, чи вважається це місце «небесами» загалом, без визначення місця конкретно, або це Сонце, Місяць чи Юпітер. Не серйозний аргумент, що існували «Два божества та дві ієрархії, або цаби, у небесах, як у стародавності так на цей час... одна Живий Бог та його воїнство; друга – Сатана, люцифер з власними радниками та лікторами, або падшими ангелами. Наші опоненти кажуть, що останні були тими, кому Платон та вся древність вклонялися і кому дві тритини людства вклоняються до цього часу. «Все питання у тому, щоби знати, як цих двох відрізнати».

Християни-протестанти не знаходять у «Біблії» будь яких нагадувань про ангелів, і тому ми можемо не торкатися до них. Римокатолики і кабалісти вбачають такі нагадування; перші тому, що вони прийняли єврейську аналогію без підозр, що ці «Воїнства Цаби» були колоністами та поселенцями з не єврейських країн на території Юдеї; останні тому, що вони сприйняли основи Таємної Доктрини, утримуючи серцевину для себе, а оболонку віддали неосвіченим. Корнелій Лапід доводить значення слова «цаба» у першому вірші другої глави «Книги Буття»; і робить це правильно, імовірно керований вченими кабалістами. Протестанти не праві у власному протиріччі тому, що ангели згадуються у П'ятикнижжі під словом «цаба», яке означає «воїнства» ангелів. У Вульгаті це слово перекладене як *ornatus*, що означає «зіркова армія», і так саме *ornament* неба – кабалістично. Вчені знавці Біблії Протестантської Церкви, а так саме вчені матеріалісти, які не змогли побачити згаданих Мойсеєм ангелів, зробили таким чином важливу помилку. Бо у цьому вірші сказано: «Таким чином небеса та земля були закінчені з усім їх воїнством», і «воїнство» означає «армію зірок та ангелів» - останні два слова, здається є зворотніми термінами у церковній фразеології. У якості авторитета наводять цитати від Лапіда: він каже, що «Цаба, не означає окремо одного або другого, але «і те і друге», обох, *siderum as angelorum*». Якщо у цьому римські католики праві, то так саме праві і окультисти, коли заявляють, що ангели яким вклоняється Римська Церква, є нічим іншим, як їх «Семеро Планет», Дхіані-Когани Буддійської Езотеричної Філософії або Кумари, «розумом народжені сини Брами», відомі під родовим ім'ям Вайдхатра. Тотожність між Кумарами, Будівельниками, або Космічними Дхіані-Коганами та Сімома Ангелами Зірок буде знайденою без будь якого недоліку, якщо будуть вивчатися їх відповідні біографії, а особливо характерні риси їх голів, Санат Кумари (Санат Суджати) та Архангела Михаїла. Разом з Кабірами (Планетами) – це було їх ім'ям у Халдеї – всі вони були «Божественними Силами». Фуєро каже, що назва Кабіри застосовувалося для визначення сімох синів, маючи на увазі Патар Садика, Каїна або Юпітера, або знову Іегову. Існують семеро Кумар – чотири екзотеричних та троє сокровених – імена останніх можна знайти в «Санх'я Бхаш'я» Гаудападачар'я. Всі вони – «Незаймані Боги», які вічно залишаються чистими та невинними, та відмовляються творити потомство. У власному первісному аспекті ці арійські семеро «розумом народжені сини» Бога не є правителями планет, але живуть далеко за межами планетної області. Але те саме таємниче перенесення одного рангу або сану на другий, можна знайти у християнській схемі Ангелів. «Семеро Духів Присутності» постійно служать Богу, та все ж, ми бачимо їх під тими самими іменами Михаїла, Гавриїла, Рафаеля тощо, у якості «Правителів Зірок», або надихаючих божеств

сімох планет. Достатньо сказати, що Архангела Михаїла називають «непереможним незайманим воїном», тому що він «відмовився творити», що зв'язує його як з Сана Суджатом, так і з Кумаром, який є Богом Війни. Вище наведене можна довести декількома цитатами. Коментуючи «Семеро Золотих Підсвічників» Св. Іоанна, Корнелій Лапід пише: «Ці семеро світел мають відношення до сімох гілок підсвічника, якими символізовані семеро головних планет у храмах Мойсея і Соломона або, ще краще, до сімох головних Духів, яким доручено тримати варту над порятунком людей та церков». Св.Ієронім пише: «Насправді, підсвічник з сімома гілками був образом світу та його планет». Св.Фома Аквінський пише: «Не пам'ятаю, щоби будь де у працях святих та філософів бачив заперечення того, що планетами керують духовні істоти. Мені здається очевидним, що небесні тіла керовані розумом, або безпосередньо Богом або за посередництва Ангелів. Але остання думка, мені здається, більш за все відповідає встановленому порядку (на думку Св.Дионісія – без виключень), що всім, що існує на Землі керує Бог через посередницькі сили».

А далі нехай читач припам'ятає, що про це кажуть язичники. Всі класичні автори та філософи які зверталися до цього питання, повторюють разом з Гермесом Трісмегістом, що Семеро Ректорів – планет і Сонця – були співробітниками Невідомого Всього, представленого Деміургом – наділеним владою утримувати Космос – наш світ планет – в середині сімх сфер. Плутарх подає їх такими, що представляють «сферу небесних світів». Знову Дионісій з Фракії та вчений Климент Олександрійський обидва описують цих Ректорів, як вони показані у єгипетських храмах, у вигляді таємничих коліс, або сфер у постіному русі, що примусило Посвячених стверджувати, що проблема вічного руху була вирішена цими небесним колесами у Адітумі Посвячення. Ця доктрина Гермеса була так саме доктриною Піфагора та Орфея до нього. Прокл називає її «Богом-даною» доктриною. Ямвліх каже про неї з великою шаною. Філострат розповідає своїм читачам, що увесь зірковий двір Вавилонських небес був представлений у храмах. «Шарами, зроблені з сапфірів, підтримували золоті зображення відповідних богів». Храми Персії особливо славилися такими зображеннями. Якщо можна вірити Кедрену, то «Імператор Гераклій, після того, як увійшов у місто Базаеум, прийшов у захоплення та був здивований величезною машиною, побудованою для царя Хоероя; машина представляла нічне небо з планетами та всіма їх обертаннями та ангелами які цим керують». Саме на таких «сферах» Піфагор вивчав Астрономію у адыта arcana храмів, куди він мав дозвіл. І там під час його Посвячення, вічний оберт цих сфер – «таємничих коліс», як вони названі Климентом та Дионісієм, і які Плутарх називав «колесами міражами» - продемонстрував йому істинність того, що було йому відкрито, а саме геліоцентричної системи – великої таємниці Святилища. Всі відкриття сучасної астрономії, так саме як і всі таємниці які можуть бути нею відкриті у майбутні віки, зберігалися у таємних обсерваторіях та Залвх Посвячень храмів древньої Індії та Єгипту. У них халдеї робили власні обрахунки, але давали світові профанів не більше ніж він міг засвоїти. Нам можуть сказати і, без сумніву скажуть, що Уран був невідомий древнім, і що вони були примушені зарахувати Сонце у якості голови планет. Як може будь хто це знати? Уран – це сучасне ім'я; але одне безсумнівно – у древніх була одна планета «сокровенна планета», яку вони ніколи не називали на ім'я і з якою лише найвищий Астроном, Ієрофант міг «спілкуватися». Але ця сьома планета не була Сонцем, а сокровенний Божественний Ієрофант, про якого сказано, що у нього була корона і що він охоплює власним колесом «сімдесят сім менших коліс». В архаїчній сучасній системі індусів Сонце є видимий Логос «Сур'я»; над ним існує другий, божествена або небесна Людина – яка після того як запровадила систему матеріального світу за образом Невидимого Всесвіту, або Макрокосму, керувала протягом Містерій небесною Раса Мандалою; сказано, що вона: «Дала власною правою ногою поштовх Тіамі, або Бхумі (Землі), який примушує її рухатися у подвійному обертанні». І знову, що каже Гермес? коли пояснює єгипетську Космологію, він каже: «Слухай мій син ... ця Сила також створила

семеро посередників, які утримують всередині власних сфер матеріальний світ, і діяльність яких називають долею... Коли все стало підлеглим людині, то Семеро з бажанням обдарувати людський розум передали їй свої сили. Але щойно людина усвідомила їх сутність та свою власну натуру, вона забажала потрапити всередину та за межі цих сфер і таким чином прорвати їх шляхом захоплення влади того, хто має владу над самим Вогнем (Сонцем); після того як вона вкрала одне з Коліс Сонця священного вогню, вона впала у рабство». Це не Прометей про якого тут йдеться. Прометей є символ та уособлення всього людства у зв'язку з подією, яка сталася у його дитинстві, так би мовити – «Хрещення Вогнем» - що є таємниця всередині великої Прометеевої Таємниці, про яку наразі можна згадати лише широко та загально. З причини надзвичайного зростання людського інтелекту та розвитку у нашому віці П'ятого Принципу (Манасу) в людині, його швидкий прогрес пралізував духовне сприйняття. Взагалі інтелект живе за рахунок Мудрості, і людство у своєму сучасному стані цілком не готове до сприйняття жажливої драми людської непокори законам Природи та наступного Падіння, як результат. На це можна лише натякнути у іншому місці.

ВІДДІЛ 37

ДУШІ ЗІРОК – ВСЕСВІТНЯ ГЕЛІОЛАТРІЯ

Для того, щоби показати, що древні ніколи не «сприймали зірки за Богів» або Ангелів та Сонце за найвищих Богів та Бога, але вклонялися лише Духу всього та поважали менших Богів, які вважалися розташованими у Сонці та планетах – для цього потрібно звернути увагу на різницю між цими двома видами поклоніння. Сатурна «Батька Богів» не потрібно плутати з його тезкою - планетою того самого імені з вісьмома місяцями та трьома кільцями. Ці двоє хоча і у одному сенсі тотожні, як наприклад фізична людина та її душа, мусять бути розділені у питанні поклоніння. Це мусить бути зроблено тим більш уважно у випадку сімох планет та їх Духів тому, що у Таємних Вченнях їм приписується формування Всесвіту. Та сама відмінність знову мусить бути показаною між зірками Великої Ведмедиці, Рікша і Читра Шикхандіна, «яскраво-увінчані», та Ріші – смертними Мудрецьми, які з'явилися не Землі у часи Сат'я Юги. Якщо всі вони були так щільно поєднані у видіннях провидців всіх віків – біблійних так саме – то цьому мусила бути причина. Так саме немає потреби далеко йти назад у періоди «забобонів» та «наукових фантазій», щоби знайти великих людей нашої епохи, які також мали цю віру. Добре відомо, що видатний астроном Кеплер разом з іншими великими людьми, які вірять у те, що небесні тіла керують благочинно або ні долями людей та народів – окрім цього цілком вірив, що всі небесні тіла, у тому числі і наша Земля обдаровані живими та розумними душами. У цьому відношенні заслуговує уваги думка Де Кутюр'є: «Ми занадто схильні нещадно критикувати все, що до астрології та її ідей; все ж, наш критичний погляд, щоби бути таким, мусив був би на край випадок знати, щоби не опинитися безкорисним, що ці ідеї насправді представляють. І коли ми між людей підлеглих такій критиці, бачимо такі імена як Регіомонтан, Тіхо Браге, Кеплер тощо, то це причина, для того щоби ми були обережними. Кеплер за фахом був астрологом і лише після став астрономом. Він заробляв собі на життя гороскопічними фігурами, які показували стан небес у час народження людей і тому були засобами для отримання гороскопів. Ця велика людина вірила у принципи астрології, не рахуючись з усіма її безглуздими результатами». Та все ж, Астрологія проголошена грішною наукою і разом з Окультизмом отримала табу з боку Церкви. Але доволі сумнівно, чи можна так легко перетворити на посміховисько «шанування зірок», як люди вважають, у будь-якому випадку – християни. Воїнства Ангелів, Херувімів та Планетарних Ангелів тотжні з меншими Богами язичників. Що стосується їх «великих Богів», то якщо Марс як виявилось – за визнанням навіть ворогів язичницьких астрологів – розглядався останніми просто уособленою силою єдиного найвищого безособистого Божества, Меркурій уособлював його все-знання, Юпітер – все-

могутність та тощо, у такому випадку «забобони» язичників дійсно стали релігією цивілізованих народів. Бо у останніх Іегова є синтезом сімох Елохімів, вічний центр всіх тих атрибутів та сил, Алей Алеймів і Адонай Адонімів. І якщо у них Марс наразі називається Св. Михаїлом, «силою Бога», Меркурій – Св. Гавриїлом, «все-знанням та могутністю Господа», і Св. Рафаель – «благо-слів'ям та силою зцілення Господа», то це просто заміна імен.

Мітра Далай-лами має семеро виступів на честь сімох головних Дхіані-Будд. У поховальному обряді єгиптян покійний проголошує: «Привіт вам, о Князі, що у присутності Озіріса. ... Пошліть мені милість, щоби гріхи мої були знищені, як це ви зробили для сімох духів, які йдуть за соїм Господом». Голова Брами прикрашена сімома променями, і за ним йдуть семеро Ріші у сімох Сваргах. Китай має власні семеро Пагод; у греків було семеро Циклопів, семеро Деміургів та Богів Містерій, семеро Кабірів, головою яких був Юпітер-Сатурн, а у євреїв – Іегова. Останнє Божество наразі стало головою всіх, найвищим та єдиним Богом, а його старе місце зайняте Св. Михаїлом. Він є «Голова Воїнства» (цаба); «Архістратег армії Господа»; «Переможець Диявола» - *Vicctor diabolic* – і «Архісатрап Священного Ополчення», той хто вбив «Великого Дракона». На нещастя астрологія і символіка, які не мають причин щоби приховувати старі речі під новими масками, зберегли істинне ім'я Михаїла – «яке було Іегова», тому що Михаїл є Ангел образу Господа, «вартовий планет» та живий образ Бога. Він представляє Божество у його відвідинах Землі, бо, як це добре звучить єврейською мовою, він є як Бог. Саме він переміг змія. Михаїл, як правитель планети Сатурн, є – Сатурн, так саме він надихаючий Дух Сонця і Юпітера, і навіть Венери. Його ім'я Містерій – Сабатіель, тому що він головує над єврейським Сабатом, і так саме над астрологічною суботою. Після встановлення особи репутація християнського переможця диявола потрапляє у ще більшу небезпеку від подальших викриттів. Біблійні ангели мають назву Малахімів, вісників між Богом (вірніше Богами) та людьми. Єврейською Малах також означає «Цар», а Малех або Мелех був так саме Молох, або знову Сатурн, Себ Єгипта, якому була присвячена *Dies Saturni*, або Сабат. Сабейни відділяли та відрізняли планету Сатурн від її Бога значно більше, ніж римські католики відрізняють своїх ангелів від їх зірок; а кабалісти з Архангела Михаїла роблять охоронця сьомої магічної праці. «У символізмі богослів'я.. Юпітер (Сонце) є піднесений та ушавлений Рятівник і Сатурн, Бог-Отець, або Іегова Мойсея» («*Dogme et Rituel*»), каже Еліфас Леві, який мусив би знати. Тому, що Іегова і Рятівник, Сатурн і Юпітер, таким чином єдині, а Михаїла називають живим образом Бога, то дійсно здається небезпечним для Церкви називати Сатурна Сатаною – *le dieu mauvais*. Але Рим сильний що до казуїстики та виплутається з цього так саме, як і раніше – з славою для самого себе для власного задоволення. Все ж, всі його догми та обряди здаються схожими на сторінки вирвані з історії Окультизму та надалі викривлені. Надзвичайно тоненька перегородка яка відділяє кабалістичну та халдейську Теогонію від римо-католицької Ангелології та Теодиції, наразі визнана на край випадок одним римо-католицьким письменником. Навряд можна повірити власним очам, дивлячись на наступне: «Однією з найбільш характерних рис наших Священних Писань є свідомо обережність при оприлюдненні таємниць імен безпосередньо корисних для порятунку... Так за цими «міріадами міріад» щойно згаданих ангельських істот та всіма цими елементарними розділами, безсумніву існують інші, навіть назви яких ще не дійшли до нас. «Бо» - як чудово висловився Св.Іоанн Хризостом, «існує без сумніву, багато інших Сил (небесних істот), від знання про які ми ще далеко... Ці дев'ять категорій жодним чином не є єдиним населенням небес, де навпаки можна знайти незчисленні племена різноманітних мешканців, про які неможливо надати найменше уявлення на людській мові... Павло, який знав їх назви, відкрив для нас їх існування». Таким чином було би помилкою бачити лише одні блукання у Ангелології кабалістів та гностиків, з якими так суворо чинив Апостол Не-євреїв, тому що його вражаюче засудження пролягало лише на їх прибільшення та помилкові

тлумачення і ще більше на застосування цих шляхетних титулів до жалких осіб демонічних узурпаторів. Часто нічого так не нагадує одна другу як мова суддів та засуджених (святих та окултистів). Потрібно глибоко занурюватися у це подвійне вивчення (переконання та віросповідання), а що ще краще – сліпо довіряти авторитету трибунала (ясна річ Римської Церкви), щоби допомогти собі точно виявити суть помилок. Засуджений Павлом Гнозис, все ж, залишається для нього, як і для Платона, вищим знанням всіх істин Буття *par excellence*. Ідеї, прототипи грецького філософа, Розуми Піфагора, еони або еманції, причина докорів першим єретикам, Логос або Слово, Голова цих Розумів, Деміург – зодчий світу за наказом свого батька (язичників) невідомий Бог (Ейн-Соф або ТЕ Безкінечне кабалістів), ангельські періоди, семеро духів, Глиб Арімана, Ректори Світу, Архонти Повітря, Бог цього світу, Плерома розумів, впритул до Метатрона, ангел євреїв – все це є закарбованим слово у слово як і багато іншого у працях наших великих знавців і Св.Павла». Якби окултист, що забажав звинуватити Церкву у незчисленних плагіатах, написав би вище наведене - чи зміг би він висловитися краще? І чи маємо ми право або чи маємо ми право після такого зізнання перекинути столи та сказати римським католикам та іншим те, що було сказано про гностиків та окултистів. «Вони користувалися нашими висловленнями та заперечували наші доктрини». Бо не «розповсюджувачи неправдивого Гнозису» - хто отримали всі ці висловлення від своїх архаїчних предків – є тими, хто скористалися християнськими, але істинно християнські отці суть ті, які залізли до нашого гнізда і з того часу намагалися його скривдити.

Вищенаведені слова багато що пояснюють тим, хто шукає істину і лише істину. Вони покажуть походження декількох обрядів Церкви до цього часу не зрозумілих простодушній людині та відкриють причину, чому такі слова, як «Наш Господь Сонце», які застосовувалися у молитві християн впритул до п'ятого і навіть шостого сторіччя та входили до літургії, були перероблені у «Наш Господь Бог». Не забуваємо, що ранні християни зображали Христа на стінах своїх підземних кладовищ пастирем овець під образом Аполлона, з усіма атрибутами останнього, який відганяє вовка Фернеса, який намагається пожерти Сонце та його сателітів.

ВІДДІЛ 38

АСТРОЛОГІЯ ТА АСТРОЛАТРІЯ

Книги Гермеса Трисмегіста містять у собі екзотеричний сенс, та все ж, затемнений для всіх, окрім окултистів, що стосується до Астрології та Астролатрії халдів. Ці два предмети щільно пов'язані. Астролатрія, або шанування небесного сонму, є природним результатом лише наполовину розкритої Астрології, Адепти якої приховували від непосвячених окултні принципи та мудрість повідомлену Правителями Планет – «Ангелами». Звідси – божественна Астрологія для Посвячених; забобонна Астролатрія для профанів. Св.Юстин стверджує: «З часу першого застосування ієрогліфів не простолюдини, а видатні та відібрані люди отримували посвячення у сховищах храмів у всі види Астрології – навіть у найнижчий, який з часом став проститутованим на вулицях». Існувала величезна різниця між Священною Наукою, викладеною Петозірісом та Нікепсо – першими астрологами, згаданими у єгипетських рукописах, які жили як вважають, у часи царювання Рамзеса (Сезостріса) – та тим жалким шахрайством знахарів, які називаються халдеями, що деградували це Священне Знання у часи останніх імператорів Риму. Дійсно, цілком справедливо її можна назвати «вищою церемоніальною Астрологією» та «астрологічною Астролатрією». Перша залежала від знання Посвячених про ті (для нас) нематеріальні Сили або Духовні Істоти, які впливають на матерію та керують нею. Названі древніми філософами Архонтами та Касмократорами, вони були представниками або образами на вищих планах більш низьких та більш матеріальних істот на сходах еволюції, яких ми називаємо елементами та

духами природи, яким вклонялися та молилися сабеяни, без підозр що до значної різниці між ними. Тому поклоніння останнього роду коли, ще не було просто формальним, дуже часто перетворювалося на Чорну Магію. Це була улюблена форма популярної або екзотеричної Астрології, яка нічого не знала про апотелізматичні принципи первісної Науки, доктрини якої повідомлялися лише при Посвяченні. Таким чином, у той час коли справжні Ієрофанти підносилися як Наполовину Боги, до вершин духовного знання, hoі polloі посеред сабеян занурювалися у забобони – десять тисяч років тому так саме як і наразі – у холодній та смертельній тіні долин матерії. Зірковий вплив подвійний. Існує фізичний та фізіологічний вплив – вплив екзотеризму; та високий духовний, інтелектуальний та моральний вплив, що передається знанням планетарних Богів. Бейлі, розмовляючи лише з недосконалим знанням першої, ще у вісімнадцятому сторіччі назвав Астрологію «дуже нерозумною матір'ю дуже мудрої дочки» - Астрономії. З іншого боку Араго, світило науки дев'ятнадцятого сторіччя, підтримує реальність сідерального впливу Сонця, Місяця та планет. Він запитує: «Де ми маємо, щоби місячний вплив заперечувався, за допомогою таких аргументів, які наука наважилася би визнати?». Але навіть Бейлі, покінчивши, як він вважав, зі звичайною Астрологією, не наважується зробити це саме з справжньою Астрологією. Він пише: «Звичайна розумова Астрологія за власним походженням є результатом глибокої системи, праці просвітленого народу, який доволі далеко занурився у таємниці Бога та Природи». Вчений більш пізнішого часу, член Інституту Франції та професор історії Ф. Леба винайшов (несвідомо для самого себе) самий корінь Астрології у власній талановитій статті з цього предмету у «Dictionnaire Encyclopedique de France». Він каже власним читачам, що він добре розуміє, що схильність до цієї Науки такої кількості високо інтелектуальних людей вже сама по собі є достатнім мотивом, щоби повірити, що не все в Астрології безглуздість: «У той час коли ми проголошуємо у політиці суверенітети народів та громадської думки, чи можемо ми дозволяти, як це ми робили до цього часу, що людство дозволило цілком обдурити себе лише у цьому; що абсолютна жаклива безглуздість царювала у розумах цілих народів таку кількість часу, не заснована ні на чому, окрім недоумства з одного боку та шахрайстві з іншого? Як могло статися, що протягом більше ніж п'ятидесяти років більшість людей були недоумками або шахраями? ... Навіть побачивши, що неможливо вирішити та відділити, що в Астрології є реальністю а що видумкою, ... все ж, давайте повторимо разом з Босхе та всіма сучасними філософами, що «ніщо, що було домінуючим, не може бути абсолютною оманом». Хіба не правда, що у всіх випадках між планетами існує фізична реакція одна на другу? І хіба не правда знову, що всі планети мають вплив на атмосферу, і відповідно на рослинність та тварин? Хіба сучасна наука не продемонструвала нам цього без будь якого сумніву? ... Хіба менш правдивим є те, що людська свобода дій не абсолютна, що все обмежене, що все впливає – планети, як і інше – на кожну індивідуальну волю, що Доля (Карма) впливає на нас та спрямовує людей цими зв'язками, які вона встановили між ними, видимими об'єктами та всім Всесвітом? ... Астролатрія у власній сутності є нічим іншим як це, ми мусимо визнати, що деяка інтуїція, що перевершує час у якому вони жили, керувала зусиллями древніх магів. Що стосується матеріалізму та знищення людської моральної свободи, у чому Бейлі звинувачує їх теорію (Астрологію), то цей докір не має жодного сенсу. Всі великі астрологи без виключення визнавали, що людина може протидіяти впливу зірок. Цей принцип викладений у «Tetrabiblos» Птолемея, у цьому істинному астрологічному Священному Писанні, у главі 2 та 3 книги 1». Фома Аквінський підтвердив думку Леба зазделегідь, він каже: «Небесні тіла, суть причини всього, що відбувається у цьому світі під Місяцем; вони посередньо впливають на людські діяння; але не всі їхні впливи є неминучими».

Окультисти та теософи перші визнають, що існує біла та чорна Астрологія. Все ж, ті хто бажають стати досконалими в Астрології мусять вивчати її у обох аспектах, і отримані добрі або

пагагані результати не залежать від принципів, які однакові у обох, а залежать від самого астролога. Таким чином Піфагор, який за Книгами Гермеса створив всю систему Коперника за 2000 років до того як народився попередник Галілея, знайшов в них та вивчив всю науку божественної Теогонії, про відношення з Ректорами світу та викликаннями їх – Князів «Княжеств» Св. Павла – народження кожної планети та самого Всесвіту, формули заклинань та посвячення кожної частини людського тіла людини кожному відповідному знаку Зодіаку. Все це не можна розглядати як дещо дитяче та абсурдне – і ще менш «диявольське» - за виключенням з боку тих, хто є та бажають залишитися новачками у Філософії Окултних Наук. Жоден істинний мислитель – будь хто, хто усвідомлює зв'язок між людиною та видимою і невидимою Природою, не побачить у цих древніх залишках Архаїчної Мудрості – наприклад таких як «Папірус Петеменофа» - «дитячої недолугості», як це зробили більшість академіків та вчених. Але найшовши у таких древніх документах застосування Герметичних правил та законів, таких як «Посвячення волосся людини небесному Нілу; лівій скроні – живому Духу у Сонці, а правій скроні – духу Аммона», він спробує краще вивчити та засвоїти «закони співвідношень». Так саме він не втратить віри у стародавність Астрології лише тому, що деяким сходознавцям прийшло на розум заявити, що Зодіак не дуже древній, всього лише винахід греків періода Македонського. Бо ця заява, окрім того, що вона є помилковою ще за інших причин, може бути цілком відкинута фактами самих останніх відкриттів у Єгипті, а так саме більш точним та правильним читанням самих ієрогліфів та надписів ранніх династій. Оприлюднена полеміка з приводу змісту так званого «магічного» папірусу з колекції Анастасії підтверджує древність Зодіаку. Як сказано в «Letters a Lettrone»: Папірус широко трактує про чотири основи або «підвалини світу, які відповідно до Шамполіона, неможливо не побачити, тому, що ми примушені визнавати в них Столиці Світу Св.Павла. Вони суть ті, яких закликають разом з богами всіх небесних областей, ще раз, вони цілком аналогічні *Spiritualia nequitse in soeiestibus* того самого Апостола. Те викликання було складеним у належних термінах... Формули, відновлені занадто точно Явліхом, щоби було можливим відмовити йому у заслугі, що він передав потомству древній та первинний дух єгипетських астрологів». Тому що Летрон намагався довести, що всі автентичні єгипетські Зодіаки були виготовлені протягом римського періоду, то була висунута мумія Сенсаоса, щоби довести, що: «Всі зодіакальні пам'ятники у Єгипті були головним чином астрономічні. Царські гробниці та поховальні ритуали представляють собою велику кількість таблиць сузір'їв та їх вплив на всі часи кожного місяця. Таким чином гороскопічні таблиці самі доводять, що вони значно старіші за період їм приписаний; всі Зодіаки саркофагів більш пізніших часів є лише дещо, що нагадує Зодіаки міфологічного (архаїчного) періоду».

Первісна Астрологія була на стільки вище сучасної, так званої розумової Астрології, на скільки Керівники (планети та знаки Зодіаку) вищі за фонарні стовпи. Бероз показує зірковий суверинітет Бела і Міліти (Сонце та Місяць), і лише «дванадцять володарів Зодіакальних Богів», «тридцять шість Богів-Радників» та «двадцять чотири Зірки, судді цього світу», які підтримують та керують Всесвітом (нашою сонячною системою), тримають варту над смертними та відкривають людству його долі а так саме власні постанови. Розумова Астрологія, як вона наразі відома, првильно названа Латинською Церквою. «Матеріалістичним та пантеїстичним пророцтвом по самій об'єктивній планеті, незалежно від Ректорів (Млак євреїв, служителі Вічного вповноважені проголошувати його волю смертним); сходження або співвідношення планет у час народження індивіда визначають його долю, момент та образ його смерті». Кожний, хто вивчає Окультизм, знає, що небесні тіла щільно зв'язані за часом кожної Мануантари з людством цього циклу; і існують деякі люди, які вірять, що доля кожної видатної особистості, яка народилася протягом того періоду – як кожного іншого смертного, але лише значно більш ширше – накреслена у відповідному до неї сузір'ї або зірці, накреслена відповідним Духом цієї конкретної зірки як саме

пророцтво, очікувана автобіографія. Людська Монада у своєму початку є той Дух або Душа цієї самої Зірки (Планети). Як наше Сонце випромінює своє світло та промені на кожне тіло у просторі у межах своєї системи, так і Правитель кожної Планети-зірки, Батько-монада, випромінює з самого себе Монаду кожної Душі «мандрівниці», яка народилася під його домом у його власному гурті. Цих Правителів езотерично семеро, чи то Сефироти, «Ангели Присутності», Ріші або Амешаспенти. «Один не є числом», сказано у всіх езотеричних працях.

Від казdimів та газимів (астрологів) шляхетна первісна Наука перейшла до хартумім та асафім (богословів) та хахимім (вчених магів нижчого класу), і від них до євреїв під час їх полону. Книги Мойсея на віки були забуті, і коли їх знову відкрив Хілкия, їх істинний сенс для народу Ізраїля був втрачений. Коли Даниїл, останній з єврейських Посвячених старої школи, став головою магів і астрологів Халдеї, первісна Окультна Астрологія вже йшла до низу. У ті дні навіть Єгипет, який отримав власну Мудрість від того самого джерела, що і Вавилон, вже втратив минулу велич, і слава його почала згасати. Все ж, древня наука залишила свій вічний відбиток на світі, і Семеро Великих Початкових Богів залишилися царювати назавжди в Астрології та у поділі часу всіх анродів на Землі. Назви днів нашого (християнського) тижня є іменами Богів халдеїв, які переклали їх від назв арійських богів; однообразність цих допотопних назв у всіх народів, від готів назад до індусів, залишилася би для нас не зрозумілою, як вважає сер У. Джонс, якби цю загадку не пояснило нам запрошення, зроблене халдейськими оракулами, записане Порфірієм та процитоване Євсевієм: «Перенести ці імена спочатку на єгипетські та фінікійські корлони, далі до греків, з точною вказівкою, що кожного Бога слід викликати лише у цей день, який носить його ім'я. ... Так у цих оракулах Аполлон каже: «Мене потрібно викликати у день Сонця: Меркурія – за його наказами, далі Кроноса (сатурна), далі Венеру, і обов'язково викликайте кожного з цих Богів семеро разів». Це трохи помилково. Греція не отримала своєї астрологічної настанови від Єгипту або Халдеї, але безпосередньо від Орфея, як нам розповідає Лукіан. Як він каже, саме Орфей обдарував індуськими Науками майже всіх великих монархів древності; і вони, древні царі, улюбленці Планетарних Богів, записали принципи Астрології, як наприклад зробив Птоломей. Лукіан пише: «Ботійський Тирезій надбав величезну репутацію мистецтвом передбачати майбутнє. ... У ті дні на ворожіння не дивилися так зверхньо як наразі, і нічого не приймалося без попереднього спілкування з пророками, передбачення яких були засновані на астрології. ... У Дельфах, діва наділена владою проголошувати майбутнє, була символом Небесної Діви, ... і нашої Володарки». На саркофазі одного єгипетського фараона до Нет, матері Ра, телиця яка народила Сонце, з тілом усіяним зірками, що носила сонячний та місячний диски, таким самим чином звертаються зі словами «Небесна Діва» та «Наша Володарка Зіркового Куполу».

Сучасна розумова Астрологія у власній сучасній формі почалася лише у часи Діодора, як він повідомляє світ. Але у халдейську Астрологію вірило більшість великих людей Історії, наприклад Цезарь, Пліній, Цицерон, у яких кращі друзі, Пігидій Фігул та Люцій Таррутії, самі були астрологами, окрім того перший мав славу пророка. Марк Антоній ніколи не рушав у похід без астролога, якого радила йому Клеопатра. Августу, коли він зійшов на трон, накреслив гороскоп Теаген. За посередництвом Астрології та Ворожіння Тиберій відкрив претендентів на власний трон. Вітеллій не наважився відіслати халдеїв, бо вони сказали, що день їх вигнання так саме буде днем його смерті. Веснасіан радився з ними щоденно. Доміціан не рухався з місця доки не порадився з пророками. Адріан сам був вченим астрологом, і всі вони закінчуючи Юліаном (прозваним Відступником тому, що не бажав стати таким), вірили у Планетарних «Богів» та адресували до них свої молитви. Окрім того, імператор Адріан «передбачив, починаючи з січневих календ та впритул до 31 грудня всі події, які відбувалися з ним». У часи мудрих імператорів Рима існувала Школа Астрології у Римі, де таємно навчали окультним впливам Сонця, Місяця та

Сатурна. Розумовою Астрологію до цього часу користуються кабалісти; Еліфас Леві, сучасний французький маг, викладає її елементарні знання у власній «Dogme et Rituel de la Haute Magie». Але ключ до церемоніальної, або натуральної Астрології з терафімами та урім і туммім Магія втратила для Європи. Тому наш час Матеріалізму стискає плечі та бачить в Астрології – кривдницю. Але не всі вчені сміються з неї і можна тішитися коли читаєш «Musée des Sciences» вагомі та справедливі зауваження, зроблені Ле Кутюр'є, вченим з не поганою репутацією. Він вбачає доволі цікавим зазначити, що у той час коли сміливі міркування Демокріта можна знайти виправданими у Дальтона, «Мрії алхіміків так саме на шляху до реабілітації. Вони отримують оновлення життя від уважних досліджень їх спадкоємців хіміків; дійсно чудово побачити, на скільки сучасні новітні відкриття останнім часом виправдовують середньовічні теорії, та сприяють звільненню від звинувачень у недолугості на їх адресу. Тому що було доведено полковником Сабіном, що на шматок сталі, підвішений на декілька футів над землею, може пливати стан Місяця, чиє тіло розташоване на відстані 240.000 миль від нашої планети, то хто може звинувачувати древніх астрологів (а так саме сучасних) у безлузді їх віри у вплив зірок на долю людини».

ВІДДІЛ 39

ЦИКЛИ ТА АВТАРИ

Ми вже звернули увагу на факти про те, що запис про життя Рятівника Світу емблематичний та мусить читатися у його містичному значенні, і що цифри 432 мають космічне еволюційне значення. Ми бачимо, що ці два факти проливають світло на походження екзотеричної християнської релігії та пояснюють багато чого з того мороку, який оточує її початок. Бо хіба не зрозуміло, що імена та діячі у Синоптичних Євангеліях та у Євангелії Св.Іоанна не є історичними? Хіба не очевидно, що ті хто описували життя Христа бажали показати, що народження їх Вчителя було космічним, астрономічним, пророцькою та заздалегідь визначеною подією і тому намагалися погодити її з кінцем сокровенного циклу, 4320? Коли факти детально співставлені, то це відповідає ним так саме мало, як і інший цикл з «тридцяти трьох сонячних років, сімох місяців та сімох днів», який так саме висунутий у якості підтвердження тієї самої претензії, сонячно-місячний цикл у якому Сонце за рахунок Місяця виграє один сонячний рік. Співвідношення цих трьох цифр 4,3,2, до цифр що до відповідного циклу і Мануантари, було та є переважно індуським. Воно залишається таємницею, навіть не дивлячись на те, що деякі з його значних рис розкриті. Воно має відношення, наприклад до Пралаї рас у їх періодичному розчиненні, перед чим особливий Аватар завжди мусить зійти та втілитися на землі. Ці цифри були засвоєні всіма древніми народами, такими як народи Єгипту та Халдеї, а до них були у вжитку атлантів. Очевидно, що деякі вчені посеред ранніх Отців Церкви, які були ще язичниками, копірсалися у таємницях храмів та знали, що ці цифри мають відношення до Аватаричної або Месіанської Таємниці та намагалися пристосувати цей цикл до народження власного Месії; це їм не вдалося тому, що ці цифри мають відношення до завершення Корінних Рас, а не до конкретної особи. Окрім того у їх спробах сталася помилка на п'ять років. Чи можливо, якщо їх претензії на важливість та всесвітність цієї події були правильними, щоби такій помилці було дозволено статися у хронологічному обчисленні, заздалегідь визначеному самим Богом та накреслене його перстом на небесах? Чи могли вони, охоронці ключа до сокровених циклів та Аватарів, нащадки всієї арійської, єгипетської та халдейської мудрості, не впізнати свого великого «Втіленого Бога», єдиного з Іеговою, свого Рятівника останніх днів, того, кого все ще чекають всі народи Азії, як свого Калкі Аватара, Майтрея Будду, Сосіюша, Месію тощо? Секрет у наступному: існують цикли всередині більш великих циклів, і всі вони містяться у одній Кальпі з 4.320.000 років. Саме наприкінці цього циклу очікують Калкі Аватара – Аватара, чиє ім'я та характерні риси є

таємницею. Він з'явиться з Шамбали, «Міста Богів», яке для деяких народів розташоване на заході, для інших на сході, і ще для інших на півночі та півдні. І це є причиною, чому, починаючи з індійських Ріші та до Вергілія, з Зороастра та до останньої сивіли – всі від часу початку П'ятої Раси, пророкували, оспівували та обіцяли циклічне повернення Діви – сузір'я Діви – та народження божественної дитини, яка мусить повернути нашій землі Золотий Вік.

Ніхто, яким би фанатиком він не був, не має таку кількість зухвальства, щоби стверджувати, що християнська ера повернула людям Золотий Вік – з того часу Діва насправді увійшла у Ваги. Простежимо, за можливістю швидше, християнські традиції до їх справжнього джерела. Попереду всього вони відкривають у декількох рядках Вергілія пряме пророцтво про народження Христа. Але у цьому пророцтві неможливо визначити будь яких рис сучасного віку. У відомій четвертій еклозі, п'ятдесят років до нашої ери, Полліо просить муз Сіцилії заспівати для нього про великі події. «Прийшла наразі остання ера пісні Куміанської, і великий ряд віків (той який знову та знову повторюється у русі нашого світового обертання) починається знову. Повертається Діва Зірок та царство Сатурна відновлюється. Наразі нове потомство сходить з небесних сфер. Нейзамана Люцина посміхається хлопчику-немовляті, який доведе до кінця цей Вік Заліза та встановить по всьому світові Вік Золота. Він розділить життя Богів та побачить Героїв у товаристві Бога і сам буде видимий ними та всім миролюбним світом. ... Далі стадам більше не буде чого боятися великого лева, змії так саме помре і оманлива рослина отрути загине. Приходь, дитя Богів, великий потомок Юпітера! ... Цей час близький. Дивись – земля тримтить своєю кулею вітаючи тебе – і суходол і моря і величні небеса». («Еклога», 4). Саме у цих декількох рядках, названих «Сивіліним пророцтвом про пришествя Христа» його послідовники наразі бачать пряме передбачення цієї події. А далі – хто наважиться стверджувати, що з часу народження Христа або з часу встановлення християнської релігії, будь яку частину вище наведеної цитати, можна уявити пророцькою? «Останній Вік» - Вік Заліза, або Калі Юга – чи скінчився з того часу? Саме навпаки, бо він проявляється у повній силі саме зараз – не тому лише, що індуси застосовують цю назву, але за загальним особистим досвідом. Де та «нова раса, що зійшла з небесних сфер»? Чи була ця раса, що вийшла з Язичництва та перейшла до Християнства? Або це наша сучасна раса з народами, завжди розжареними, щоби воювати, ревливими та заздрісними, готовими завжди кинутися один на одного з такою ненавистю, від якої почервоніли би від сорому собаки та кішки – народами завжди не правдивими один до одного? Хіба наш час є тим обіцяним «Золотим Віком», у якому ні отрута змії, ні будь яка отруйна рослина більше не смертоносна, і де ми живемо у безпеці під ласкавою владою, Богом обраних керівників? Найдикіша фантазія споживача опіуму навряд чи здатна створити більш невідповідний опис, якщо його потрібно докладати до нашого або до будь якого віку нашої ери. Як на рахунок взаємної різанини між сектами християн – язичниками, та язичників та єретиків – християнами; Жахів Середніх Віків та Інквізиції; Наполеона з його часом «озброєного світу» у кращому випадку, а у гіршому – крові вилитої за владу над акрами землі та купкою язичників; мільйони солдатів зі зброєю, готових до битви; дипломатичного корпусу, що грає у Кайна та Юду; і замість «ласкавої влади божественного правителя», загальної, хоча і не визнаної влади Цезаризму, «сили» замість «права» і внаслідок цього – поява анархістів, соціалістів, паліїв та різного роду руйнівників? Як ми бачимо, Сивіліне пророцтво та натхненна поезія Вергілія залишаються за всіма пунктами такими що не відбулися. «Стиглими хлібними колосом жовтіють поля», але таким вони були і до нашої ери: «І червоні грона винограду висітимуть на ожині, і медвяна роса буде (або може) сочитися з дуба», але до цього часу цього не було. Нам потрібно шукати іншого тлумачення. Яке воно? Сивілінська Пророчиця казала, як казали тисячі інших пророків та провидців, хоча навіть ті не численні записи які збереглися, відкидаються християнами та не віруючими, і їх тлумачення приймаються лише між Посвяченими.

Сивіла натякала на цикли загалом, та на великий особливо. Пригадаємо, як Пурани підтверджують вищенаведене, і між інших – «Вішну Пурана»: «Коли встановлені порядки, викладені Ведами та Установами Законів, вже майже зникнуть, і кінець Калі Юги («Залізного Віку» Вергілія) буде близьким, аспект тієї Божественної Істоти, яка існує від своєї власної духовної природи у характері Брами, і навіть є початком та кінцем (Альфою та Омегою) ... зійде на землю; він буде народжений у сім'ї Вішнуяшаса, видатного браміна Шамбали ... обдарований вісьмома надлюдськими силами. Власною непереможною силою він знищить... всіх чій розум присвячений ворожнечі. Він відновить праведність на Землі, і розуми тих, хто житиме на прикінці (Калі) Віку, прокинуться та стануть так саме прозорі як кришталі. Люди які будуть так перетворені з причини того особливого часу, стануть сім'ям людських істот (Шишта, які залишаться живими після майбутнього катаклізму) і дадуть народження Расі, яка йтиме шляхом законів Крита (або Сат'я) Юги (віку чистоти, або «Золотого Віку»). Бо сказано: «Коли Сонце та Місяць, і Тиш'я (астерізми) та планета Юпітер будуть у одному домі, вік Кріта (Золотий) повернеться». (Вішну Пурана 4.24.298. переклад Уільсона).

Астрономічні цикли індусів – ті які викладалися публічно – були усвідомлені достатньо добре, але їх езотеричне значення та застосування до транцидентних об'єктів, зв'язаних з ними, завжди залишалося лише мертвою буквою. Кількість циклів була величезною, вона розповсюджувалася від Циклу Маха Юги у 4.320.000 років до малих сімох та п'яти річних, названих відповідно Самватсара, Паріватсара, Ідватсара, Ануватсара і Ватсара, кожний володів сокровенними атрибутами або властивостями, закріпленими за ним. Врідхагара надає їх опис у трактаті, який наразі є власністю одного Транс-Гімалайського Матхаму (або храму), у ньому описаний зв'язок між цим п'ятирічним та Бріхаспаті циклом, заснований на співвідношенні Сонця та Місяця у кожний шестидесятий рік, циклом, таким таємничим, як і значним що до національних подій загалом та арійського народу індусів особисто.

ВІДДІЛ 40

СОКРОВЕННІ ЦИКЛИ

Згаданий п'ятирічний цикл містить у собі шістдесят сонячно-зіркових місяців у 1800 днів, шістдесят один сонячний місяць (або 1830 днів); шістдесят два місячних місяця (або 1809 таких днів). У своєму «Кала Санкаліта» полковник Уоррен цілком правильно розглядає ці роки, як цикли; бо такими вони і є тому, що кожний рік має особливе значення, як такий що має зв'язок та відношення до подій у індивідуальних гороскопах. Він пише, що у шестидесяти «містяться п'ятеро циклів по дванадцять років, до того вважають, що кожний дорівнює одному року планети (Бріхаспаті, або Юпітера) ... Я нагадую про цей цикл тому, що побачив його у деяких книгах, але я не знаю ні народу, ні племені, які вели би за ним обчислення». Це незнання цілком зрозуміле тому, що полковник Уоррен нічого не міг знати про сокровенні цикли та їх значення. Він додає: «Назви п'ятьох циклів або Юг, наступні: 1.Самватсара. 2.Паріватсара. 3.Ідватсара. 4.Ануватсара. 5.Удраватсара». Та все ж, вчений полковник міг би переконатися, що були «інші народи», які мали такий самий сокровенний цикл, якби лише він пригадав, що у римлян був свій *lustrum* з п'ятьох років (безсумнівно – від індусів), який, помножений на дванадцять, утворював такий період. Біля Бенаресу все ще існують залишки всіх цих закарбованих циклів та астрономічних інструментів, висічених з монолітної скелі – вічні записи Архаїчного Посвячення, названі сером У.Джонсом (за порадою обережних брамінів) старим «записами минулого», або обчисленнями. Але у Стоунхенджі вони існують до цього дня. Хіггінс каже, що Уолтер знайшов пагорби курганів, які оточували цей велетенський храм, розташованими як нерухомі зірки які утворювали планетарій, або планісферу. Як з'ясував Колбрук, цикл «Вед» записаний у «Джйотіша», одній з Ведант, трактаті

з Астрономії, є основою для обчислення всіх інших циклів, більших або менших; а «Веди» були написані письменами, хоча і дуже древніми, та все ж, після всіх цих природних спостережень за допомогою гігантських математичних та астрономічних інструментів людьми Третьої Раси, які отримали настанови від Дхіані-Коганів. Правильно каже Моріс, коли зазначає, що всі такі «круглі кам'яні пам'ятники були призначені у якості символів астрономічних циклів расою, яка не мала, або з політичних причин не дозволяла користуватися буквами, і тому не володіла іншими сталими засобами навчання своїх учнів або для передачі власних знань потомству». Він помиляється лише у останній ідеї. Такі пам'ятники одночасно представляли собою обсерваторії та астрономічні трактати та були висічені, щоби приховати власні знання від неосвіченого потомства та зберегти їх як спадок лише для Посвячених.

Не є новиною, що індуси ділили Землю на семеро зон, так саме і більш західні народи – халдеї, фінікійці і навіть євреї, які отримали свою вченість або безпосередньо або посередньо від брамінів – робили власні сокровенні обчислення на 6 та 12, хоча і користалися числом 7 кожний раз, коли перше не могло привести до усвідмлення. Таким чином, числова база 6, екзотерична цифра видана Ар'я Бхаттою, добре використовувалася. Починаючи з першого сокровенного циклу у 600 – Наросу, послідовно перетвореного 60.000 та 60 та 6, та з іншими нулями, доданого до інших сокровенних циклів – навіть до найменших – археолог та математик легко побачить їх у кожній країні та відомими всім народам. Ось чому куля була поділена на шістдесят градусів, які помножені на 60 ставали 3600 «великий роком». Звідси і час з його 60 хвилинами по 60 секунд кожна. Азійські народи так саме мають цикл у 60 років, після якого приходить щасливе сьоме десятиріччя; а у китайців існує свій малий цикл з 60 днів, у євреїв з 6 днів, у греків 6 сторіччя – знову Нарос. У вавилонян був великий рік з 3600, тобто Нарос, помножений на 6. Татарський цикл названий Ван, складався з 180 років, або тричі по 60; це помножене на 12 по 12=144, складає 25.920 років, точний період обертання небес.

Індія – батьківщина арифметики та математики, як це по за будь яким сумнівом доводить професор Макс Мюллер у «Наших Цифрах» у «Chips from a German Workshop». Як добре пояснює Крішна Шастрі Годболом у «Теософії»: «Євреї ... представляли одиниці (1-9) першими дев'ятьма буквами алфавіту; (10-90) – наступними дев'ятьма буквами; перші чотири сотні (100-400) – останніми чотирма буквами; і ті, що залишилися (500-900) – другими формами букв «ka» (11), «mi» (13), «nu» (14), «re» (17) і «sa» (18), і вони представляли інші числа комбінуючи ці букви за їх величинами. ... Євреї сучасності, все ще дотримуються цього застосування нотації у власних книгах. Греки мали числову систему, схожу до єврейської, але розвинули її далі, застосовуючи букви алфавіту з ризикою або косою лінією позаду, щоби подавати тисячі (1000-9000), десятки тисяч (10000-90000) та сотню тисяч (100000), останню наприклад представляла «rho» з ризикою позаду, у той час коли одне «rho» представляло 100. Римляни представляли всі числові величини комбінаціями (додатками, коли другий знак рівного або меншого значення) шістьох букв свого алфавіту: I (=1), V (=5), X (=10), L (=50), C (бо «centrum» = 100), D (=500) M (=1000); таким чином, 20=XX, 15=XV і 9=IX. Їх називають римськими цифрами і вони прийняті всіма європейськими народами під час користування римським алфавітом. Араби спочатку брали за приклад власних сусідів євреїв у їх методі обчислення на стільки, що назвали це Абджат – за першими чотирма єврейськими буквами – «alif», «beth», «giml» або вірніше «jiml» тобто «jim» (у арабському не достає «g») і «daleth», що подає перші чотири одиниці. Але коли вони на початку християнської ери прибули до Індії у якості торговців, то побачили, що ця країна вже користується для обчислення десятинною системою цифр, яку вони перейняли цілком, тобто без змін у методі написання з ліва на право, хоча їх власне письмо йшло з права на ліво. Через Іспанію та інші країни розташовані берегами Середземного моря які були під їх владою, араби занесли цю

систему до Європи. Таким чином стає очевидним, що арійці добре знали математику або науку обчислень, у той час коли всі інші народи знали про неї дуже мало, або взагалі нічого. Визнано так саме, що знання арифметики та алгебри було спочатку запозичене арабами від індусів і далі передане західним народам. Цей факт переконливо доводить, що Арійська цивілізація старіша за будь який інший народ у світі і тому, що «Веди» по за будь яким сумнівом є стародавнішими творами цієї цивілізації, це дозволяє припущення про їх величезну древність». Але у той час коли єврейський народ – який розглядався як старіший у порядку створення – нічого не знав про арифметику та десятинну систему обчислення – остання існувала в Індії за віки до нашої ери.

Для того щоби переконатися у сивій давнині арійських азійських народів та їх астрономічних записів, потрібно дослідити більше, ніж лише «Веди». Сокровенне значення останніх ніколи не буде зрозумілим сучасними поколіннями сходознавців, і ті праці з астрономії, у яких надані справжні дати та докази древності як народу, так і його науки, вислизують з уваги збирачів олл та стародавніх рукописів Індії – причина занадто очевидна, щоби потребувала пояснення. Все ж, до цього часу в Індії існують астрономи і математики, скромні шастрі та пандіти, невідомі та загублені у цьому населенні, які володіють феноменальною пам'яттю та метафізичними здатностями що взяли за це завдання та довели, на подив багатьох, що «Веди» є старішими творами у світі. Одним з таких є, щойно цитований шастрі, який оприлюднив у «Теософі» талановитий трактат, який астрономічно та математично доводить, що: «Якщо одні лише після ведичні твори Упанішади та Брахмани впритул до Пуран, за уважного та критичного їх вивчення відносять нас на 20.000 років до Різдва Христового, то час створення самих «Вед» не може бути меншим ніж 30.000 років, якщо заокругленими цифрами; це буде дата, яку ми можемо наразі визначити для цієї Книги з книг». А які його докази? Цикли та очевидності, представлені астеризмами. Ось декілька уривків з його доволі розтягнутого трактату, відібраних щоби надати уявлення про його докази, та маючих безпосереднє відношення до п'ятирічного циклу, про який щойно йшлося. Ті хто зацікавлені у цих доказах та є гарними математиками, нехай звернуться до самого трактату «Древність Вед» та судять самі.

1. Сомакара у власних коментарях до «Шеша-Джйотіша» наводить цитату з «Шатапатха Брахмана» у якій містяться спостереження над рухом тропіків, що так саме є у «Сакхаяна Брахмана», як було відзначено професором Максом Мюллером у його передмові до «Риг-веди Самхити» (ст. 20. Том 4). Ось ця цитата: ... «Ніч повного Місяця у Фалгуні є першою Самватсари, першого року п'ятирічного періоду». Ця цитата ясно свідчить, що п'ятирічний період, який відповідно до шостого віршу «Джйотіши», починається першого числа Магхі (січень-лютий) колись починався 15 числа Фалгуни (лютий-березень). Таким чином коли 15 число Фалгуни першого року, названого Самватсара, п'ятирічного періоду, починається, то Місяць відповідно до «Джйотіши» розташований у: $95/124 - \text{го} = \{1/1 + 1/(3+8/29)\}$ або $3/4$ - го Уттара Фалгуни, і Сонце у $33/124 - \text{го} = \{1/3 + 1/(1+8/25)\}$ або $1/4$ - го Пурва Бхадрапади. Відповідно положення чотирьох головних пунктів на екліптиці наступні: Зимове сонцестояння у $3^{\circ}29'$ Пурва Бхадрапади. Весняне рівнодення на початку Мригаширші. Літнє сонцестояння у 10° Пурва Фалгуни. Осіннє рівнодення у середині Джйотішті. Як ми бачимо точка весняного рівнодення співпала з початком Критики у 1421 році до Різдва Христового; а з початку Критики до початку Мригаширші, внаслідок цього було $1421 + 26 \frac{2}{3} \times 72 + 1421 + 1920 = 3341$ до Різдва Христового, при нормі прецесії 50° на рік. Коли ми беремо, що норма була $3^{\circ}29'$ у 247 років, то час складе $1516^{\circ} + 1960^{\circ}7' = 3476^{\circ}7'$ до Різдва Христового. Коли зимове сонцестояння власним ретроградним рухом співпало після цього з початком Пурва Бхадрапади, то початок п'ятирічного періоду був змінений з 15 на 1 число Фалгуни (лютий-березень). Ця зміна сталася 240 років після дати вищезазначеного спостереження, тобто у 3101 році до Різдва Христового. Ця дата доволі важлива тому, від неї далі вели відлік ери. Початок Калі,

або Калі Юги (похідне від «кал» «обчислювати»), хоча єврейські вчені називають його видумкою, таким чином стає астрономічним фактом.

Чергування Криттики та Ашвіні.

Таким чином ми бачимо, астеризми 27 числом, рахувалися від Мрігаширші, коли весняне рівнодення було на його початку і, що практики такого обрахунку дотримувалися до того часу, доки весняне рівнодення не відходило до початку Криттики; і він став першим з астеризмів. Бо у той час зимове сонцестояння вже змінилося, відійшовши від Фалгуни до Магхи на цілий місячний місяць. І таким чином місце Криттики було зайнятим Ашвіні, тобто останній став першим з астеризмів, у голові інших, коли його початок збігся з точкою весняного рівнодення або, іншими словами, коли зимове сонцестояння було у Нанші (січень-лютий). Таким чином з початку Криттики до початку Ашвіні є два астеризми, або $26.2/3$, та час потрібний для рівнодення, щоби відступити на цю відстань за норми 1 на 72 роки, складає 1920 років, відповідно, дата з якою весняне рівнодення збіглося з початком Ашвіні або кінцем Ріваті є $1920-1421=499$ рік нашої ери.

Думка Бентлі.

2. Наступним таким самим за значимістю спостереженням, яке ми мусимо тут пригадати, є спостереження містера Бентлі у його дослідженнях індійської давнини. «Перший місячний астеризм» каже він «при поділі на двадцять вісім має назву Мула, тобто корінь, джерело. При поділі на двадцять сім перший місячний астеризм має назву Джйотха, тобто старший або перший і відповідно був такої самої значимості, як і перший». З цього ми бачимо, що весняне рівнодення одного разу було на початку Мули, і Мула вважався першим астеризмом коли їх було двадцять вісім числом включно з Абхїтджит. Далі є чотирнадцять астеризмів, або 180° з початку Мрігаширши до початку Мули, і відповідно дата коли весняне рівнодення збіглося з початком Мули була що найменше $3341+180 \times 72=16301$ рік до Різдва Христового. Розташування чотирьох головних точок екліптики було наступним: Зимове сонцестояння на початку Уттар Фалгуни місяця Шравана. Весняне рівнодення на початку Мули у Картиці. Літнє сонцестояння на початку Пурва Бхадрапади у Магхі. Осіннє рівнодення на початку Мрігаширші у Байшакхі.

Докази з Бхагавад Гіти

3. «Бхагавад Гіта» так саме як «Бхагавата» нагадує одне спостереження, яке вказує на ще більшу древність, ніж відкрита містером Бентлі. Нижче наведені уривки надаються за порядком: «Я – Маргаширша (тобто перший між місяців) і весна (тобто перша між часів року)». Це свідчить, що одного часу першим місяцем весни був Маргаширша. Пору року містить у собі два місяці, а нагадування місяця має на увазі пору року. «Я – Самватсара між років (яких п'ятеро числом) та весна між часів року, і Маргаширша посеред місяців, і Абхїтджит між астеризмами (яких 28)». Це свідчить, що одного разу у перший рік за назвою Самватсара п'ятирічного періоду, Мадху, тобто перший місяць весни, був Марширша, і Абхїтджит був першим з астеризмів. Він у той час збігся з весняною точкою рівнодення і відповдно від нього починався рахунок астеризмів. Щоби знайти дату цього спостереження: від початку Мула до початку Абхїтджит три астеризми, і відповідно дата про яку йдеться є що найменше $16301+3/7 \times 90 \times 72=19078$ або біля 20.000 років до Різдва Христового. У той час Самватсара почався у Бхадрападі, у місяць зимового сонцестояння.

Виходить 20.000 років тривалості «Вед» математично доведені. І це просто екзотерично. Будь який математик, аби він не був засліпленим упередженнями, може у цьому перекопатися, і один невідомий, але дуже розумний астроном аматор С.А. Макі довів це біля шестидесяти років

тому. Його теорія про Юги індусів та їх тривалість цікава тому, що вона доволі близька до правильної доктрини. В «Asiatic Researches», том 2 ст. 131, сказано; що «Великий предок Юдхіштери царював 27.000 років ... на прикінці бронзового віку». У томі 2 на ст. 364 ми читаємо: «На початку Калі Юги, під час царювання Юдхіштери. І Юдхіштера почав власне царювання одразу після потопу, названого Пралаею». Тут ми бачимо три різних повідомлення, що до Юдхіштери ... щоби прояснити ці уявні розбіжності, ми мусимо звернутися до їх наукових книжок, де ми бачимо, що небеса та земля поділені на п'ятеро частин не рівних за розміром, поділені паралельними екватору колами. На цей поділ потрібно звернути щільну увагу ... тому що стане зрозумілим, що з них утворився поділ їх Маха-Юги на чотири складові. Кожний астроном знає, що у небі існує точка за назвою полюс, навколо якого вся здається робить оберт протягом 24 годин і що у 90° від нього вони уявляють коло, назване екватором, який ділить небо та землю на дві рівних частини, північ та південь. Між цим колом та полюсом існує друге уявне коло, назване колом постійної видимості, між яким та екватором є у небі точка за назвою Зеніт, через яку нехай пройде ще одне уявне коло, паралельне двом іншим, і далі недостає лише кола постійно невидимого, щоби завершити. ... Жоден астроном в Європі окрім мене, ніколи не займався їх обробкою що до сокровених чисел індусів. В «Азійських дослідженнях» нам кажуть, що Юдхіштер поставив Вікрамадіт'ю царювати у Кассимирі, який розташований на широті 36° . І у цій широті коло постійної видимості пролягло би до верху на висоту 72° , а звідти до зеніту лишу 18° , але від зеніту до екватору у тій широті 36° , і від екватора до кола постійної невидимості 54° . Тут ми маємо коло 180° , поділене на чотири частини пропорційно 1, 2, 3, 4 тобто 18, 36, 54, 72. Чи було відомо індуським астрономам про рух землі, чи ні – це не має значення тому, що зовнішні аспекти ті самі; і якщо це може додати задоволення джентельменам з чуттєвою свідомістю, то я готовий визнати, що вони уявляли собі, що небеса оберталися навколо Землі, але вони помітили, що зірки сонячного шляху рухаються вперед крізь точки рівнодення з швидкістю 54 секунди від градуса на рік, що обводило увесь Зодіак колом за 24.000 років; у той самий час вони відзначили, що кут нахилу екліптики змінювався так, що стискав ширину тропіка на 4° на кожній стороні, і така норма руху мусила була віднести тропіки з екватора на полюси через 540.000 років; за цей час Зодіак зробив би двадцять два з половиною оберти, які виражені паралельними колами від екватора до полюсів ... або, що призводить до того самого, північний полюс екліптики зрушив би від північного полюсу Землі у бік екватору. ... Таким чином, полюса поміняються місцями протягом 1.080.000 років, що є Маха Юга, яку вони поділили на чотири не рівні частини у пропорціях 1, 2, 3, 4 за вище зазначених причин, що складає: 108.000, 216.000, 324.000 та 432.000. Перед нами переконливі докази, що вище наведені числа виникли від древніх астрономічних спостережень і, відповідно не заслуговують тих епітетів, якими їх нагороджують писаки, що повторюють як луну гоолоса Бентлі, Уілфорда, Дюпії тощо.

Далі я мушу довести, що царювання Юдхіштери 27.000 років, не є ні абсурдним, ні обурливим, а скоріше за все писака не знає, що існувало декілька Юдхіштер або Джутхіштер. У «Азійських дослідженнях» том 2, ст. 131, сказано: «Великий предок Юдхіштера царював 27000 років наприкінці бронзового, або третього віку». Тут я знову вимушений просити звернути увагу на це місце. Це – площина того механізму, який другий джентльмен вважав таким незграбним; це механізм овального сфероїду, названого древніми атроскопом. Нехай довша вісь представляє собою полюса Землі, утворюючи кут у 28° по відношенню до обрію; у такому випадку семеро частин вище обрія у напрямі Північного Полюсу, храму Будди та семеро від Північного Полюсу до кола постійної видимості представляють собою чотирнадцять Мануантар або дуже тривалих періодів часу, кожний з яких відповідно до третього тому «Азійських Досліджень», представляв період царювання одного Ману. Але капітан Уілфорт у томі 5 ст. 243 дає нам наступну інформацію: «У єгиптян було чотирнадцять династій; у індусів було чотирнадцять династій, правителі яких

називалися Ману». Хто тут може помилитися, приймаючи чотирнадцять дуже тривалих періодів часу за ті, що склали Калі Югу Делі або будь якого іншого міста на широті 28° , де порожній простір від підніжжя Меру до сьомого кола від екватора складає частину, через яку у наступному періоді перейде тропік; такі пропорції значно відрізняються від пропорцій на широті 36° ; і тому, що числа в індуських книгах відрізняються, містер Бентлі стверджує, що «Це доводить, як мало можна на них покладатися». Але навпаки це доводить, з якою точністю індуси спостерігали небесний рух у різних широтах. Деякі індуси повідомляють, що «Земля має дві вісі, які оточені сімома ярусами небес та пекла, кожний на відстані одного Раджур». Тут мало треба пояснень, якщо зрозуміло, що семеро поділів від екватору до зеніту мають назву Ріші, або Рашамі. Але більше за все для нашої мети потрібно знати, що індуси дали назву кожному поділу, через який проходили тропіки протягом кожного оберту Зодіаку. На широті 36° , де Полюс і Меру були на висоті дев'яти рівнів у Кассимері, їх назвали Шастрами; на широті 28° у Делі, де Полюс, або Меру був на висоті сімох рівнів, їх назвали Мену; але на 24° , у Качі, де Полюс або Меру, був на висоті лише шістьох рівнів їх назвали Шаками. Але у дев'ятому томі («Азійських Досліджень»), Юдхіштер син Дхарми, або Справедливості, був першим з шістьох Шак; це ім'я означає кінець і тому, що все має два кінці, то Юдхіштер має таке саме відношення до першого як і до станнього. Тому, що частина на півночі кола постійної видимості є першою Калі Юги, коли тропіки підіймаються, то він отримав назву відділу царювання Юдхіштери. Але відділ який безпосередньо попередній колу постійної видимості, є останнім третього, або бронзового віку, і тому мав назву Юдхіштери, і тому що його царювання було після царювання попереднього, коли тропіки підіймалися до Полюсу або Меру, то його назвали батьком другого – він був «великий предок Юдхіштери, який царював 27.000 років наприкінці бронзового віку». («Азійські Дослідження» том 2).

Древні індуси шляхом спостережень встановили, що Зодіак рухається вперед зі швидкістю біля 54 секунд на рік, і щоби уникнути більшої деталізації, зупинилися на цьому, що складає повне коло за 24.000 років і, спостерігаючи, що кут полюсів міняється майже на 4° на кожне коло, визначили ці чотири числа як такі, що дали 45 обертів Зодіаку на половину оберту полюсів; але коли побачили що 45 обертів не призведуть до того, щоби північний тропік збігся з колом постійної видимості на тридцять хвилин одного градуса, що потребувало би від Землі просунутися на один з половиною знак, що як ми всі знаємо неможливо здійснити менше ніж за 3000 років – вони були у цьому випадку додані до кінця бронзового віку, що збільшило термін царювання Юдхіштери до 27.000 років замість 24.000, але на другий раз вони не змінили регулярного порядку 24.000 років царювання кожного з цих монархів, а округлили час, чим дозволили регенству тривати ще три або чотири тисячі років. У «Азійських Дослідженнях» том 2, ст. 134, нам кажуть, що «Парікшиту, великому племіннику та нащадку Юдхіштери дозволено беззаперечно царювати у проміжку між бронзовим та земним, або Калі віками та померти з приходом Калі Юги». Тут ми маємо проміжок між царюваннями наприкінці бронзового віку та до початку Калі Юги; але тому що може бути лише одна бронзова або Трета Юга, тобто третій вік у Маха Юзі тривалістю 1.080.000 років, то царювання цього Парікшита, імовірно було у другій Маха Юзі, коли полюс вже повернувся до початкового стану, на що потрібен час тривалістю у 2.160.000 років; і це є те, що індуси називають Праджанатха Юга. Аналогічний звичай мають деякі більш сучасні народи, які полюбляють цілі числа, та ділять звичайний рік на 12 місяців по 30 днів у кожному, а п'ять днів та залишок подають як царювання малого змія, що кусає власного хвоста. Але, «Юдхіштера почав царювання одразу після потопу, названого Пралаєю» тобто наприкінці Калі Юги (або віку спеки), коли тропік перейшов від полюсу до другої сторони кола постійної видимості, яка збігається з північним обрієм, тут тропіки або літнє сонцестояння будуть знову у тій самій паралелі північного

відхилення, на початку їх першого віку, як він був наприкінці їх третього віку, або Трета Юги, названої бронзовим віком.

Достатньо сказано, щоби довести, що наукові книги індусів не є огидними або породженнями невігластва, марнославства та наївності, але представляють собою книги, які містять найбільш глибокі знання з астрономії та географії. Що могло спонукати джентельменів з почуттєвою свідомістю наполягати, що Юдхіштера був реальною смертною людиною – не знаю; хіба, що це був їх страх за долю Іареда та його діда Мафусаїла?

ТАЄМНИЦЯ БУДДИ

ВІДДІЛ 41

ВЧЕННЯ ПРО АВАТАРІВ

Дивна розповідь – скоріше легенда – існує між учнями деяких великих Гімалайських Гуру і навіть мешканцями у тому сенсі, що Готама, принц Капілавасту, ніколи не покидав земної сфери, хоча тіло його померло та було спаленим, а залишки збережені до цього дня. Між китайськими буддистами живе переказ і у священних книгах ламаїстів Тибету – написане повідомлення, так саме як переказ між арійцями, що у Готама БУДДИ було два вчення: одне для широких мас та Його світських учнів, друге для Його «обраних», Архатів. Його лінія поведінки, а так саме після нього Його Архатів здається, була у тому, щоби нікому не відмовляти у допуску до рядів кандидатів на Архатство, але ніколи не передавати кінцевих таємниць, за виключенням для тих, які після тривалих років випробувань опинилися гідними Посвячення. Ці, коли вже були прийняті, далі освящалися та посвящалися без різниці за расою, кастою або статком, як це робилося у випадку Його західного спадкоємця. Саме Архати запровадили цей переказ та дали йому вкорінитися у розумах народу; він так саме став основою для більш пізньої догми ламаїстського перевтілення або спадкоємства людських Будд. Та кількість яку можна сказати що до цього, може спрямувати дослідника психіки у правильному напрямі. Тому, що залишено на вибір та відповідальність письменниці цих рядків викладати ці факти так, як вона особисто їх зрозуміла, то провина за можливе неправильне тлумачення мусить лягати лише на неї. Для неї була викладена доктрина, але згуртувати разом таємничі та хвилюючі факти було віддано лише її власній інтуїції - як це наразі подається, проникливості читача. Надані тут повідомлення представляють собою уривки з того, що міститься у деяких сокровених томах, але закон забороняє розголошувати подробиці.

Езотерична версія таємниці викладена у цих сокровених томах, може бути подана дуже коротко. Буддисти завжди рішуче заперечували, що їх Будда був, як стверджували браміні, Аватаром Вішну у тому самому сенсі, як людина є втіленням свого кармічного предка. Вони заперечують це частково тому, можливо, що езотеричне значення терміна «Маха Вішну», який не є Бог, який носить це ім'я, але є принципом, який містить у собі Біджу, сім'я Аваторизму або, іншими словами, є силою та причиною таких божественних втілень. Всі Рятівники Світу, Бодхісатви та Аватари, суть дерева порятунку, що вирости з єдиного сім'я Біджи, «Маха Вішну». Називають його Аді-Будда (Первісна Мудрість) або «Маха Вішну» - це те саме. Усвідомлений езотерично, Вішну є Сагуна і Ніргуна (з атрибутами та без них). У першому аспекті, Вішну є предметом екзотеричного культу та шанування; у другому, як Ніргуна, він представляє кульмінацію всієї сукупності духовної мудрості у Всесвіті – або, Нірвану* - і шанують його всі філософські розуми світу. У цьому езотеричному сенсі Володар БУДДА був втіленням Маха Вішну. Це з філософської та

чисто духовної точки зору. Але з плану ілюзій, як можна було би сказати, або земної точки зору, посвячені знають, що Він був безпосереднім втіленням одного з первісних «Сімох Синів Світа», які є у кожній Теогонії – Дхіані-Коганів, чия місія у тому, щоби від однієї вічності (еону) до другої наглядати за духовним станом доручених регіонів. Про це сказано у «Езотеричному Буддизмі».

*Велика кількість непорозумінь виникла з плутанини у планах буття та не правильного застосування термінів. Наприклад, деякі духовні стани були зплутані з Нірваною Будди. Нірвана Будди це дещо інше, ніж будь які інші духовні стани Самадхі або навіть найвищої Теофанії. Після фізичної смерті види духовних станів які досягаються Адептами доволі відрізняються.

Однією з найбільших таємниць філософського Містицизму – і це є одна з таємниць, які наразі потрібно відкрити – є *modus operandi* у класах таких іпостатичних перенесень. Зрозуміло, що божественні втілення, так саме як і людські, залишаються запечатаною книгою так саме для богослова, як і для фізіолога, якщо езотеричні вчення не будуть прийняті та не стануть релігією світу. Це вчення не може бути поясненням не підготовленій публіці; але одне безсумнівно та не може бути сказано на цей час: що між догмою про нову створену душу на кожне народження та фізіологічним припущенням про тимчасову тваринну душу, лежить широка область окультного вчення, з його логічними та розумними доказами, ланки яких можна простежити у логічній та філософській послідовності в природі. Ця «Таємниця» відкрита для того, хто розуміє правильний сенс діалогу між Крішною та Арджуною у главі 4 «Бхагавад Гіти». Аватар говорить: «Багато моїх життів пройшли, так саме як і твоїх, о Арджуна! Я знаю всіх їх, але ти не знаєш своїх, о гроза своїх ворогів. Хоча Я не народжений з невичерпною Атмою, я є Володарем всього сущого, все ж, перевершуючи владу власної природи, Я народжений силою ілюзії. Кожний раз, о син Бхарати, коли Дхарма (істинний закон) занепадає та збільшується Адхарма (протилежне Дхармі) – Я з'являюся. Для захисту добра та поразки зла, для встановлення закону Я народжуюся у кожній Юзі. Хто осягне правильно суть мого божественного народження та діяльності, той о, Арджуна, коли покине тіло, не отримає нового народження, він приходить до Мене». Таким чином всі Аватари представляють собою одне: Синів свого «Батька» за прямою лінією походження: «Батько» або одне з сімох Пламен стає тимчасово Сином, і ці двоє, суть одне – у Вічності. Що таке Батько? Чи є це абсолютна Причина всього? Неосяжний Вічний? Ні, рішуче ні. Він – Каран-атма «Душа Причинності», яку у її звичайному сенсі індуси називають Ішварою, Господом, а християни – «Богом», Одним та Єдиним. З точки зору єдності це так; але у такому випадку і найнижчого елемента так саме можна вважати «Одним Єдиним». Окрім того кожна людська істота має власний божественний Дух, або особистого Бога. Та божественна Сутність або Полум'я з якого еманує Буддхі, стоїть у такому самому відношенні до людини, хоча і на більш низькому плані, як стоїть Дхіані-Будда до свого людського Будди. Відповідно, монотеїзм та політеїзм не антогонізми; вони існують в Природі. Істинно «для захисту добра, для поразки зла», особи такі як Готама, Шанкара, Ісус та деякі інші народжувалися кожний у свій час, як сказано – «Я народжуюся у кожній Юзі» - всі вони народжувалися тією самою Силою. В таких втіленнях міститься велика таємниця, і вони по за межами циклів загальних втілень. Нові втілення можуть бути поділені на три класи: божественні, названі Аватарами; втілення тих Адептів які відмовилися від Нірвани заради допомоги людству, тобто Нірманакаї; природна послідовність втілень для всіх – загальний закон. Аватар – це видимість така, яку можна назвати особливою ілюзією всередині природної ілюзії, яка царює на планах буття під владою Маї; Адепт втілюється свідомо, у будь який час за бажанням; одиниці загалу несвідомо йдуть шляхом великого закону подвійної еволюції. Що таке Аватар? Бо до того як користуватися терміном, потрібно його правильно зрозуміти. Це є сходження Божества – або під специфічним ім'ям Шиви, Вішну або Аді-Будди – у ілюзорну форму індивідуальності; видимість яка для людей на цьому ілюзорному плані є об'єктивною, але не є такою фактично. Це

ілюзорна форма яка не має ні минулого ні майбутнього, бо вона не мала попередніх втілень і не буде мати послідовних у майбутньому і не має жодного відношення до Карми, яка тому не має над нею влади.

У одному сенсі Готама Будда народився Аватаром. Але з причини неминучих заперечень на догматичній основі це потребує пояснень. Існує велика різниця між Аватаром і Дживанмуртою; один як вже було сказано представляє ілюзорну видимість, позбавлену Карми, видимість яка раніше ніколи не втілювалася, а інший, Дживанмурта, це той хто досягає Нірвани власними індивідуальними заслугами. На такий вислів безкомпромісний філософ ведантист мав би знову заперечити. Він міг би сказати, що тому, що стан Аватара і Дживанмурти представляють те саме, то жодна сума особистих досягнень у будь якій кількості втілень не може привести їх власника до Нірвани. Він скаже, що Нірвана недієва; як у такому випадку будь яка дія може до неї привести? Вона за визначенням Нагасени, і не результат а не причина, а вічно-сучасне, вічне «Є». Відповідно вона не може мати будь якого відношення до дії або руху, заслуги або недоліку, тому що останні підлегли Кармі. Все це дуже правильно, але все ж на нашу думку, між цими двома існує значна різниця. Аватар є, а Дживанмурта стає таким. Якщо стан цих двох тотожний, то не тотожні причини, що призвели до цього. Аватар є сходження Бога до ілюзорної форми; Дживанмурта, який пройшов незчисленні втілення та надбав заслуги, безсумніву не стає Нірвані від цих заслуг, а лише внаслідок Карми, яка веде його та спрямовує до того Гуру, який посвятить його у таємницю Нірвани і який лише один може допомогти досягти цієї мети. Шастри кажуть, що від одних лише наших дій, ми досягаємо Мокші, і якщо ми не додамо зусиль, то нічого і не виграємо, і Божество (Маха-Гуру) не буде допомагати або сприяти нам. Тому стверджується, що Готама, хоча у одному сенсі і Аватар, все ж був справжній людський Дживанмурта, який досяг свого стану особистими заслугами і, таким чином – більше ніж Аватар. Його особисті заслуги привели його до Нірвани.

Існує два типи добровільних та свідомих втілень Адептів – втілення Нірманаків і втілення чела під час випробувань. Величезна і так саме хвилююча таємниця першого типу є у тому факті, що таке відродження у людському тілі особистого Его будь якого визначеного Адепта – коли він живе у Маяві, або Кама Рупі та залишається у Кама Лоці – може статися навіть у той час, коли його «Вищі Принципи» у стані Нірвани. Потрібно усвідомити, що наведені висловлення застосовуються заради доступності і тому те, що написано, не розглядає цього глибокого та сокровенного питання з точки зору найвищого плану, плану абсолютної духовності, так саме з найвищої філософської точки зору, зрозумілої лише не багатьом. Не можна припустити, що будь що може потрапити до Нірвани, якщо воно не є там вічно; але людський розум коли уявляє собі Абсолют, мусить розглядати це як найвищу межу необмеженого ряду. Якщо про це не забувати, то більшість помилкових уявлень можна уникнути. Зміст цієї духовної еволюції представляє собою матеріал на різних планах, до яких Нірвані торкається, до того як він досягне Нірвани. Той план на якому ця істина, приналежна до планів ілюзорних, безсумніву не найвищий. Ті, хто спрямований до цього мусять звернутися до правильного джерела для досліджень, до вчень «Упанішад» та мусять підійти у належному відношенні. Тут ми робимо лише спробу вказати на напрям пошуків та, показуючи декілька сокровенних окультних можливостей, ми не доводимо наших читачів до самої мети. Кінцеву істину може повідомити лише Гуру посвяченому учневі. Недивлячись на те, що так багато сказано, викладене може здатися для багатьох незрозумілим, якщо не абсурдним. По-перше, всім тим, хто не знайомий з вченням про багатообразну природу та різноманітні аспекти людської Монади; по-друге, тим хто розглядає семи-скаладний поділ людської істоти з занадто матеріальної точки зору. Все ж, інтуїтивний окултист, який щільно вивчив таємницю Нірвани – який знає, що вона тотожна до Парабрахмана і, відповідно не змінна, вічна, не є чимось, а Абсолютним ВСІМ – зрозуміє імовірність такого факту. Він знає, що у той час коли про Дхармакаю

– Нірвані «без залишка», як схождознавці переклали це слово, який поглинений у те Ніщо, яке є єдина реальна тому Абсолютна Свідомість – не можна сказати, що він повертається на Землю для втілення тому, що Нірвані більше не є він або вона або, навіть не воно; у той самий час Нірманака – або той хто досяг Нірвани «з залишком», тобто, той хто має тонке тіло, яке робить його не проникненим для всіх зовнішніх впливів та ментальних відчуттів та у якому поняття свого Его не зникло цілком – може це зробити. І ще – кожний східний окултист знайомий з фактом, що існують Нірманакаї двох видів – природні та такі що вважаються такими; що перший представляє собою назву або епітет, застосований до стану високого аскета, або Посвяченого, який досяг стадії блаженства, останнього перед Нірваною; у той час коли останній означає самопожертву людини, яка добровільно відмовилася від Абсолютної Нірвани для того, щоб допомагати людству та робити для нього надалі добро, або іншими словами, щоб рятувати людей-братів, керуючи ними. Тут знову можуть заперечити, що Дхармака, як Нірвані або Дживанмукта, не може мати будь якого «залишку» за собою після смерті, бо останні досягнення того стану, з якого будь які подальші втілення неможливі у тому, що він більше не потребує тонкого тіла або індивідуального Его, яке перевіряється і тому останнє зникає за логічної необхідності; на це є відповідь, що все це так, що до екзотеричних цілей та як загальний закон. Але випадок з яким им маємо справу виключний і реалізація його у межах окултних сил високого Посвяченого, який до того як увійти до Нірвани, може примусити свій «залишок» (інколи, хоча і невдало, це має назву Маяві Рупа) залишитися позаду, незалежно від того, чи належить йому самому стати Нірвані або опинитися у більш низькому стані блаженства. Далі йдуть випадки – рідкі, але все ж, більш часті, ніж можна було би припустити – добровільних та свідомих втілень Адептів під час випробувань. У кожній людини є власне Внутрішнє «Вище Я» і так саме Астральне Тіло. Але мало таких людей, за межами високих рівнів Адепства, які можуть керувати останнім або будь яким життєвим його принципом після смерті. Та все ж, таке керівництво або їх переніс з мертвого у живе тіло не лише можливий, але за окултним та кабалістичним вченням, часто зустрічається. Рівні такої влади, зрозуміло, доволі відрізняються. Згадуються лише три: найнижчий з усіх дозволяє Адепту, якому дуже заважали протягом життя досліджувати та застосовувати власні сили, обирати після смерті інше тіло, у якому він може далі виконувати перевані дослідження, хоча при цьому зазвичай він у ньому втрачає будь яку пам'ять про попереднє втілення. Наступний рівень дозволяє йому на додаток перенести у нове тіло і пам'ять про минуле життя; у той час коли найвищий навряд чи має обмеження. У якості приклада Адепта, який скористався першою з наведених можливостей, середньорічні кабалісти вказують на відому історичну особистість п'ятнадцятого сторіччя – кардинала Де Куза; внаслідок його відданості езотеричним дослідженням та «Кабалі», Карма повела цього стражденного Адепта на інтелектуальне відродження та відпочинок від тиранії духовенства у тіло Коперника. *Se non e vero e ben trovato*; і уважне вивчення життя цих двох людей легко може привести того, хто вірить у такі сили, до сприйняття цього факту. Читачеві, який має можливості, радимо звернутися до фоліанту латинською мовою під назвою «*De Docta Ignorantia*», написаного у п'ятнадцятому сторіччі кадином Де Куза, у якому є всі теорії та гіпотези – всі ідеї – Коперника. Хто був цей надзвичайно вчений кардинал? Син бідного човняра, всією своєю кар'єрою, своєю кардинальською шапкою, швидше шановливим благоговінням, ніж дружбою пап Євгена 4, Миколи 5 та Пія 2, він був зобов'язаний власній надзвичайній освіченості, яка здавалося була уродженою тому, що він ніде не вчився до відносно пізнього періоду свого життя. Де Куза помер у 1473 році; окрім того його кращі праці були написані до того як він був вимушений прийняти духовний сан – щоб уникнути переслідувань. Але цей Адепт не уник їх. У згаданій праці кардинала є одна фраза, що наводить на роздуми, авторство якої приписувалося то Паскалю, то самому Куза, то «Зогару», але яка по праву належить Книгам Гермеса. «Світ є нескінченна сфера,

центр якої скрізь, а коло ніде». Дехто змінив її: «Центр ніде, а коло скрізь», але це доволі єретична ідея для кардинала, хоча цілком правильна з точки зору кабалістичної.

Теорія нового народження мусить бути пояснена і далі застосована для особливих випадків. Правильне розуміння цього психічного факту засноване на правильному погляді на той гурт небесних істот, яких взагалі називають сімома Первісними Богами або Ангелами – нашими Дхіані-Коганами – «Сімома Первісним Променями» або Силами, адаптованими християнською релігією у «Семеро Ангелів Присутності». Арупа, без форми на верхній сходинці сходів Буття, які матеріалізуються все більше та більше шляхом сходження сходами об'єктивності та форми, та закінчують грубим та найбільш недосконалим представником Ієрархії, людиною – на цей перший чисто духовний гурт нам вказано у нашому Окультному Вченні, як на розплідник та першоджерело людських істот. У ньому дає паростки та свідомість, яка є самим раннім проявом з причинної Свідомості – Альфи та Омеги божественного буття та вічного життя. І коли вона сходить до низу крізь всі фази існування, крізь людину, тварину, рослину, вона закінчує сходження лише у мінералі. Це зображено подвійним трикутником – найбільш таємничим з усіх містичних знаків, тому він представляє собою подвійний гліф, та охоплює духовну та фізичну свідомість та життя; перший трикутник спрямований до верху, а другий до низу, обидва переплетені та показують різні плани двічі по сім рівнів свідомості, чотирнадцять сфер існування, Локи брамінів. Читач наразі у кращому стані все це розуміти. Він так саме зрозуміє що мається на увазі під словом «Стражі» тому, що над кожною з сімох областей, або регіонів Землі поставлено по одному «Стражу» у якості Охоронця, або Керівника, відповідно до старих традицій, так саме як є по одному, хто керує кожним з чотирнадцятьох світів, або Лок. Але зараз мова не йде про будь яку з них, а про так звані «Семеро Дихань», які забезпечують людину її безсмертною Монадою у її циклічному паломництві.

Коментар на «Книгу Дзіан» пише: «Зійшовши на свій регіон вперше як Господь Величі, Полум'я (або Дихання), викликавши до свідомого буття вищі з Еманацій того особливого регіону, знову підіймається назад на Свій первісний трон, звідки Той спостерігає та керує Своїми незчисленними Променями (Монадами). У якості Аватарів Той обирає лише тих, хто у власному попередньому втіленні володів Сімома Доброчинними Якостями.* Що стосується інших, то Той надихає кожного одним з Своїх незчисленних променів ... Все ж, навіть «промінь» є частиною Володаря Володарів».

*Володарем «Сімох Доброчинних Якостей» є той, хто без Посвячень стає таким чистим, як будь який Адепт, і досягає цього лише власними заслугами. З причини такої святості його тіло у наступному втіленні стає Аватаром свого «Стража», або Ангела-Охоронця, мовою християн.

Семи-складний принцип в людині – який може розглядатися подвійним лише що до психічного прояву на цьому грубо-земному плані – був відомий всій древності і може бути знайдений у всіх древніх Священних Писаннях. Єгиптяни знали та викладали його, і їх поділ принципів за всіма пунктами є двійником арійського Сокровенного Вчення. У «Викритій Ізиді» це викладено так: «На думку єгиптян, а так саме всіх інших релігій, заснованих на філософії, людина представляла собою не лише поєднання душі та тіла; вона була трійцею, коли до неї був доданий Дух. Окрім того, це вчення робило її складеною з Кха (тіло), Кхаба (астральна форма, або тінь), Ка (тваринна душа, або життєвий принцип), Ба (вища душа) і Акх (земний розум). У них ще був шостий принцип, названий Сах (або мумія), але функції цього принципу починалися лише після смерті тіла». Сьомий принцип, зрозуміло найвищий не створений Дух, називався Озирісом, тому кожна померла особистість ставала Озирісофікованою – або Озирісом – після смерті. Але на додаток до повтору старого, завжди присутнього факту перевтілення та Карми – не так як цьому

вчать спірітуалісти, а як найдревніша Наука у світі – окультисти мусять навчати циклічному та еволюційному перевтіленню; того виду народження знову, таємничому, та все ще не зрозумілому для багатьох, хто не знає світової історії, про яке обережно згадувалося у «Викритій Ізиді».

Зазвичай новому народженню для кожного індивіда з проміжним перебуванням у Кама Лоці та Девачані та циклічному свідомому перевтіленню з велчними та божественними намірами для не багатьох. Ті великі діячі, які як гіганти підіймаються в історії людства, на вподобі до Сідхарті Будди та Ісуса в області духовній, а на вподобі до Олександра Македонського та Наполеона в області фізичних завоювань – представляють собою лише відзеркалені образи людських прообразів які існували – не десять тисяч років тому, як це було сказано у «Викритій Ізиді», а мільйони років до ряду з початку Мануантари. Бо – за виключенням справжніх Аватарів, як було пояснено вище – вони є ті самі безперевні Промені (Монади), кожний відповідно від свого особливого Полум'я-Батька – названі Девами, Дхіані-Коганами або Дхіані-Буддами або ще Планетарним Ангелами тощо – сяючі у еонічній вічності у якості прототипів. За їх образом народжуються деякі люди і коли є на увазі якась специфічна туманна мета, ці останні іпостатично оживляються їх божественними прототипами, відновленими знову та знову тими сокровенними Силами, які керують долями нашого світу. У той час коли писалася «Викрита Ізіда» не можна було більше сказати, і тому інформація про це була зведена до одного зауваження, що «Немає жодного видатного діяча у записах як священної так і світової історії, прообраз якого не можна було би знайти у наполовину вигаданих та наполовину правдивих переказах минулих релігій та міфологій. Як зірка, що сяє на невимірній відстані над нашими головами, відзеркалюється на гладкій поверхні озера, так саме і образи людей допотопних часів мають відзеркалення у тих періодах часу, які ми можемо охопити нашим історичним поглядом». Але наразі, коли з'явилося так багато видань, щироко трактуючих про цю доктрину і більшість яких викладають помилкові погляди – цей туманний натяк може бути розширеним та поясненим. Надане формулювання можливе не лише що до видатних історичних діячів загалом, але так саме і до геніальних людей, до кожної видатної людини свого часу, що здійснюлася над звичайним натовпом внаслідок будь якої ненормально розвинутої особливої здатності на благо та розвиток людства. Кожен є перевтіленням індивіда, який існував до нього з талантами у тому самому напрямі, таким чином додаючи як придане до власної нової форми цю сильну та легко розбуджену здатність або якість, яка була цілком розвинутою у попередньому втіленні. Дуже часто вони є простими смертними, Его людей у власному циклічному розвитку.

Але ми наразі мусимо розглядати «особливі випадки». Припустимо, що якась особистість протягом свого циклу втілень була обрана для особливих завдань – як сосуд достатньо чистий – своїм особистим Богом, Джерелом (на плані проявленого) її Монади, який таким чином стає її мешканцем. Той Бог, її власний прототип або «Батько у Небесах», є у одному сенсі не лише образом, за яким вона, духовна людина створена, але у тому випадку про який ми кажемо, це є сам цей духовний, індивідуальний Его. Це випадок постійної позитивної Теофанії. Не забуваємо, що це не є Аватаризм, як його розуміють філософи браміні; так саме така обрана людина не є Дживанмукта або Нірвані, але що це – цілком виключний випадок у царстві Містицизму. Ця людина могла бути або не бути Адептом у попередніх життях; вона просто надзвичайно чистий та духовний індивід або була таким у попередніх народженнях, якщо таким обраним сосудом є щойно народжена дитина. У такому випадку після фізичного періоду такого святого, або Бодхісатви, його астральні принципи не підлегли розпаду, як у звичайних смертних. Вони залишаються в наших сферах і у межах людського досягнення, і тому ми маємо, що не лише про Будду, Шанкарачар'ю та Ісуса можна сказати, що вони одночасно оживляють декілька особистостей, але навіть принципи високого Адепта можуть оживляти зовнішні оболонки звичайних смертних. Деякий Промінь (принцип) від Санат Кумара надихав (оживляв) Прад'юмну,

сина Крішни, протягом великого періоду Махабхарати, коли у той самий час він, Санат Кумара давав духовні настанови царю Дхрітараштрі. Окрім того, не забуваємо, що Санат Кумара є «вічний шістнадцятирічний юнак», який живе у Джнана Лоці, його власній сфері, або духовному стані. Навіть у звичайному, так званому медіумістичному житті цілком з'ясовано, що коли тіло діє – навіть хоча би просто механічно – або у спокої, його астральний двійник може з'витися та самостійно діяти у іншому місці, доволі часто у віддаленому. Це – цілком звичайне явище у житті містиків та в історії; і якщо це відбувається з екстатиками, провидцями та містиками всякого роду, то чому те саме не може статися на більш високих духовних планах існування? Якщо дозволити цю можливість на нижчому психічному плані, то чому не на більш вищому? У випадках високого Адепства, коли все тіло підкорене Внутрішній Людині, коли Духовне Его цілком з'єдналося з власним сьомим принципом навіть протягом життя особистості, і Астральна Людина або особисте Его, стало таким чистим, що поступово асимілювало всі властивості та атрибути середньої натури (Буддхі і Манас у їх земному аспекті), так що особисте Его заміщує собою, так би мовити Духовне Вище Я і тому здатне вести самостійне життя на землі; коли приходить смерть тіла, то часто відбувається наступна таємнича подія. Як Дхармакая Нірвані «без залишка», цілком вільний від земних домішків, Духовне Его не може повернутися, щоби знову втілитися на землі. Але встановлено, що у таких випадках особисте Его навіть Дхармакаї може залишатися у нашій сфері, як ціле та повернутися до втілення на землі; якщо у цьому є потреба. Бо наразі воно не може на вподобі до астрального залишка звичайної людини бути підлеглим поступовому розпаду у Кама Лоці; воно не може померти другою смертю, як називає цей розпад Прокл. Воно стало занадто чистим, вже не за рахунок вищого, а свого власного світла та духовності, щоби спати несвідомим сном у нижчому нірванічному стані або розчинитися як звичайна астральна оболонка. Але у цьому стані, відомому як Нірманакая (Нірвані «з залишком») воно все ще може допомагати людству.

«Нехай я постраждаю та понесу гріхи всіх (буду знову втілений для нових страждань), але нехай світ буде врятований!», сказав Готама БУДДА; ці слова є закликом, дійсне значення якого наразі мало зрозуміле для його послідовників. «Якщо я бажаю, щоби він був доки я прийду, що тобі до цього?» - запитує Петра астральний Ісус. «Доки я прийду», означає «доки я знову буду втілений» у фізичне тіло. Все ж, Христос старого розіп'ятого тіла істинно міг сказати: «Я у мого Батька і єдиний з Ним», що не заважало астралу знову прийняти форму так саме як і Іоанну – дійсно перебувати, доки не прийшов Вчитель; не заважило Іоанну і не впізнати його, коли він прийшов. Але у Церкві це зауваження народило абсурдну ідею про тисячорічне царство, або хіліазм у фізичному сенсі. З того часу «Людина Скорбот» поверталася, можливо не одного разу, не впізнана та не відкрита своїми сліпими послідовниками. Так саме з того часу цей великий «Син Божий» безупинно жорстоко розпинався щоденно і щочасно Церквами, заснованими його ім'ям. Але апостоли, як лише наполовину посвячені, не чекали свого Вчителя і не впізнавали, тому відкидали його кожний раз коли він повертався.

ВІДДІЛ 42

СЕМЕРО ПРИНЦИПІВ

«Таємниця Будди» є таємницею деяких інших Адептів – можливо багатьох. Всі складності у тому, щоби правильно зрозуміти другу таємницю; таємницю реального факту – на перший погляд такого не зрозумілого та трансцендентного – про «Семеро Принципів» в людині, відображення в ній сімох сил Природи фізично та сімох Ієрархій Буття, інтелектуально та духовно. Незалежно від того, чи буде людина – матеріальна, ефірна або духовна – заради більше ясного розуміння її (загалом) потрібної природи, поділена на гурти відповідно до тієї або іншої системи – основа та

вершина цього поділу завжди будуть ті самі. Тому, що існують лише три Упадхі (основи) в людині, то на них можна збудувати будь яку кількість Кош (оболонок) та їх аспектів не руйнуючі гармонію цілого. Таким чином у той час коли Езотерична Система приймає семи-складний поділ, ведантистська класифікація надає п'ятеро Кош, а Тарака Раджа Йога спрощує їх до чотирьох – три Упадхі, синтезовані вищим принципом, Атмою.

Те, що щойно було викладено, зрозуміло викликає запитання: «Як може духовна (або наполовину духовна) особа вести потрійне або навіть подвійне життя, відповідно міняючи «Вище Я» *ad libitum*, та все ж, бути єдиною вічною Монадою у безкінечності Мануантари?». Відповідь на це є легкою для істинного окультиста, у той час коли не посвяченому профану вона може здатися абсурдною. «Семеро Принципів», зрозуміло є проявом одного неподільного Духа, але ця єдність з'являється лише наприкінці Мануантари, коли вони об'єднуються на плані Єдиної Реальності; протягом мандрів, відображення цього неподільного Єдиного Полум'я, аспекти вічного Духу, кожний володіє силою дії на одному з проявлених планів існування – поступових диференціаціях з єдиного непроявленого плану – а саме, на тому плані до якого він відповідно належить. Тому що наша Земля надає різноманітні Майявічні умови, то як наслідок, очищений Еготичний Принцип, астральне особисте Я Адепта, хоча і утворює у дійсності єдине ціле з власним Вищим Я (Атма і Будхі), може все ж, з метою милосердя та блага так відокремитися від своєї божественної Монади, щоби вести на цьому плані ілюзорного та тимчасового існування окреме, незалежне, свідоме особисте життя у запозиченій ілюзорній формі, і таким чином одночасно виконуватиме подвійну мету: вичерпувати власну індивідуальну Карму та рятувати мільйони менш вдалим людей від наслідків ментальної сліпоти. Якщо запитують: «Коли відбувається зміна, описана як перехід Будди або Дживанмукти до Нірвани, то де перебуває на той час початкова свідомість, яка оживляла тіло – у Нірвані або у «залишках» (Нірманакаї)?». Відповідь буде, що втілена свідомість може представляти собою, як висловлюється Гіббон, «конкретне знання на основі спостережень та досвіду», але не втілена свідомість не є наслідком, а причиною. Вона є часткою цілого, або швидше Променем на скалі її проявленої діяльності з єдиного безмежного Полум'я, одні лише відзеркалення якого можуть диференціюватися; і як така свідомість не може бути локалізованою або зконцентрованою на або у будь якому предметі, так саме вона не може бути обмеженою. Лише одні її впливи мають відношення до матерії, бо думка є енергія, яка різноманітно впливає на матерію, але свідомість *per se*, як розуміє та пояснює окультна філософія, є вищою якістю чуттєвого духовного принципу в людині, Божественної Душі (Буддхі) та нашого Вищого Его та не належить до плану матеріальності. Після смерті фізичної людини, якщо вона Посвячена, свідомість перетворюється з людської якості у сам незалежний принцип; свідоме Его стає Свідомістю *per se* без будь якого Его, у тому сенсі що останнє не може бути обмеженим почуттями, простором або часом. Тому вона здатна, не кидаючи свого власника Будхі, відзеркалюватися у той самий час у власній астральній людині без будь якої потреби локалізуватися. Це доводиться на значно більш низькому рівні у наших снах. Бо якщо свідомість може проявляти діяльність протягом наших видінь і у той час, коли тіло і матеріальні мізки сплять – і якщо вона навіть протягом цих видінь майже всюди присутня – то наскільки значно більше мусить бути її сила, коли вона цілком вільна від наших фізичних мізків та не має з ними жодного зв'язку.

ВІДДІЛ 43

ТАЄМНИЦЯ БУДДИ

Таємниця Будди у наступному, Готама втілення чистої Мудрості, все ж мусив був у власному людському тілі вчитися та бути посвяченим у таємниці світу на вподобі до будь якого

іншого смертного, до того дня коли Він з'явився з Свого таємного прихистку у Гімалаях та вперше проповідував у гаю Бенаресу. Те саме з Ісусом: з дванадцяти до тринадцяти-літнього віку, коли він промовляє Нагорну проповідь – нічого про нього не відомо та нічого не повідомляється. Готама мусив був дати обітницю про збереження у непорушній таємниці Езотеричних Доктрин, повідомлених Йому. З причини власного безмежного жалю до невігластва – та стражданням як його наслідок – людства, хоча Він і не бажав порушувати Своєї обітниці, Йому все ж, вдалося залишитися у межах необхідних обмежень. У той час коли Він складав свою Езотеричну Філософію («Доктрину Ока») на засадах вічної Істини, Він не приховував окремих догм та ступив за межі законних кордонів, чим створив причини до того, що ці догми були не правильно усвідомлені. У власному бажанні покінчити з неправдивими Богами, Він відкрив у «Сімох Шляхах до Нірвани» деякі таємниці Сімох Світів Арупа (безформенного) Світу. Мала частка істини інколи гірше, ніж її відсутність. «Істина та видумка на вподобі до олії у воді, вони ніколи не змішуються». Його нове вчення, яке представляло зовнішнє мертве тіло Езотеричного Вчення без його живої Душі, принесло наслідки: воно ніколи не було правильно зрозумілим, а сама доктрина була відкинута буддистами півдня. Безмежна філантропія, любов та милосердя до всіх живих, були у основі Його помилки, але Карма мало звертає уваги на наміри, чи то вони добрі, чи злі, якщо вони залишаються безплідними. Якщо «Благий Закон», як він викладався, мав результатом найбільш піднесений кодекс етики та не маючи собі рівних філософію зовнішнього у видимому Космосі, то він так саме схиляв та приводив не зрілі розуми до думки, що за вищим одягом цієї системи більше нічого немає, і тому була сприйнята лише мертва буква його. Окрім того нове вчення виштовхнуло з колії багато великих розумів, які до цього йшли шляхом ортодоксального Браманізму. Тому п'ятдесят з лишком років після смерті «великий Вчитель» відмовився від повного Дхармакаї та Нірвані і з метою філантропії та Карми, вирішив знову народитися. Для нього смерть не була смертю, але як сказано у «Еліксирі Життя», Він змінив «Неочікуване занурення у темряву на більш яскраве світло». Шок смерті розвіявся і, на вподобі до багатьох інших Адептів, Він скинув смертну оболонку на спалення, а попіл зберіг у якості реліквії, та почав міжпланетне життя у власному тонкому тілі. Він знову народився як Шанкара, великий вчитель ведантистів в Індії, чия філософія – цілком заснована на аксіомах вічного Одкровення, Шруті або первісної релігії Мудрості, на якій так саме до того заснував Свою Філософію Будда, але з іншої точки зору – опинилася посередині між пишно замаскованою метафізикою ортодоксальних брамінів та метафізикою Готами, яка коли у власному екзотеричному одязі позбавлена будь якої душі, живої надії, трансцендентних устремлінь та символів, вигляє у власній холодній мудрості хрустальними льодяниками, скелетом початкових істинин Езотеричної Філософії.

Чи був у той час Шанкарачар'я Готамою Буддою у новій особистій формі? Можливо читач буде більш збентежений, якщо йому сказати, що «астральний» Готама був у середині зовнішнього Шанкари, чий вищий принцип, або Атман, все ж, був його власний божественний прототип – «Син Світла», дійсно – небесний, розумом-народжений син Адіті. Цей факт знову заснований на тому таємничому переносі божественної минулої особистості, яка злилася з безособистою Індивідуальністю – наразі у власній повній потрібній формі Монади, як Атма-Будхі-Манас – у нове тіло, видиме або суб'єктивне. У першому випадку це Мануш'я-Будда; у другому – Нірманакая. Сказано, що Будда в Нірвані, хоча цей колись смертний носій – тонке тіло – Готами все ще присутнє між Посвяченими; він не залишає царство свідомого Буття до того часу, доки страждання людство потребує його божественної допомоги – у будь якому випадку, до кінця цієї Корінної Раси. Час по часу, Він «астральний» Готами з'єднується деяким таємничим – для нас цілком неосяжним – чином з Аватарами та великими святими, та діє через них. І декілька таких названі. Таким чином стверджується, що Готама Будда втілювався у Шанкарачар'ю – що як було сказано у

«Езотеричному Буддизмі»: «Шанкарачар'я просто був Будда у всіх відношеннях у новому тілі». У той час коли цей вислів правильний у його містичному сенсі, манера висловлення може ввести в оману, доки не пояснена. Шанкара був Буддою, без сумнівно, але він ніколи не був новим втіленням Будди, хоча «астральне» Его Готама – або точніше його Бодхісатва – могло якимось таємничим чином мати зв'язок з Шанкарою. Так, можливо це було Его, Готама у новому краще пристосованому сосуді – у сосуді браміна Північної Індії. Але Атман, Вище Я, яке надихало обох, відрізнялося від Вищого Я Будди який пішов та був наразі у Своїй власній сфері у Космосі. Шанкара був Аватаром у повному значенні цього терміну. Відповідно до Саяначар'ї, великого коментатора «Вед», він мусить розглядатися як Аватар або безпосереднє втілення Самого Шиви – Логосу, Сьомого Принципу Природи. У Таємній Доктрині Шрі Шанкарачар'я розглядається як житло – протягом тридцяти двох років його земного життя – Полум'я, найвищої з проявлених Духовних Істот, одного з первісних Сімох Променів.

А що мається на увазі під словом «Бодхісатва»? Будисти містичної системи Махаяни вчать, що кожний БУДДА проявляється (іпостатично або по іншому) одночасно у трьох світах Буття, а саме: у світі Кама (пристрасних бажань – це порчуттєвий всесвіт або наша земля) у вигляді людини; у світі Рупа (форм – все ж, надчуттєвому) як Бодхісатва; і у найвищому Духовному Світі (у світі безтілесних існувань), як Дхіані-Будда. Останній існує у просторі та часі вічно, тобто від однієї Маха-Кальпи до другої – синтетичною кульмінацією цих трьох є Аді-Будда, Принцип Мудрості, який є Абсолют, і тому по за часом та простором. Їх взаємовідносини наступні: Дхіані-Будда, коли світ потребує людського Будду, «створює» силою Дхіані (медитації, могутньої концентрації) розумом народженого сина – Бодхісатву, чия місія у тому, щоби він після фізичної смерті свого людського, або Мануш'я-Будди виконував цю роботу на землі до появи наступного Будди. Езотеричний сенс цього вчення ясний. У простого смертного його принципи є лише більш або менш яскравими відображеннями сімох космічних та сімох небесних Принципів, Ієрархії надчуттєвих Істот. У будди вони майже ті самі *in esse*. Бодхісатва замінює у ньому Карана Шаріру, принцип Его, і інше відповідно; і саме так Езотерична Філософія пояснює значення фрази, що «силою Дхіані (або абсолютної медитації) Дхіані-Будда (Дух Будди, або Монада) створює Бодхісатву» або огортає астралом Его всередині Манушія-Будди. Таким чином, у той час коли Будда повертається назад до Нірвани, звідки він вийшов, Бодхісатва залишається позаду щоби виконувати роботу Будди на землі. Відповідно, саме цей Бодхісатва міг представляти нижчі принципи у примарному тілі Аватири Шанкарачар'ї. Далі, сказати, що Будда після досягнення Нірвани повернувся звідти, щоби знову втілитися у нове тіло, було би єрессю з точки зору як брамінів так і буддистів. Навіть у екзотеричній школі Махаяни, у вченні про тіла «Будди»*, про Дхармакая – ідеальне, позбавлене форми Буття – сказано, що коли воно прийняте, то Будда у ньому залишає світ чуттєвий назавжди; і не має та не може мати з ним будь яких зв'язків. Сказати як вчить Езотерична або Містична Школа, що хоча Будда перебуває у Нірвані, він залишив за собою Нірманакаю (Бодхісатву) для продовження роботи після себе – буде цілком ортодоксально та у відповідності до Школи як Езотеричної Махаяни так і Прасанга Мадх'яміки; остання є анти-езотеричною та найбільш раціоналістичною системою. Бо у Коментарі «Кала-Чакри» показано, що існують: 1. Аді-Будда, вічний та не обумовлений; далі 2. Самбхогакая-Будди або Дхіані-Будди, які існують з (еонічної) вічності, та ніколи не зникають – Будди Причинності, так би мовити; і 3. Мануш'я-Бодхісатви. Відношення між ними наступні. Аді-Будда є Ваджрадхара, і Дхіані-Будди суть Ваджрасатви; і не зважаючи на те, що вони різні Істоти на власних відповідних планах, все ж фактично Вони єдентичні тому, що вони діють через другого, як Дхіані через людського Будду. Один є «Безкінечним Розумом», другий лише «Верховним Розумом». Про Пра Бодхісатву – який був на Землі Готамою Буддою, сказано: «Виконавши всі умови для негайного досягнення рівня

досконалого Будди, Святий вирішив за краще, виходячи з безмежного милосердя до живих істот, ще раз втілитися для блага людей».

*Ці три тіла наступні: 1.Нірманакая (Пру-лпай-Ку, тибетською), у якому Бодхісатва після вступу, завдяки шістьом Парамітам на Шлях до Нірвани, з'являється для того, щоби вчити людей; 2.Самбхогакая (Дзонг-пай-Ку), тіло блаженства, не досягне для всіх фізичних відчуттів, яке отримує той, хто виконав три умови моральної досконалості; 3.Дхармакая (Чос-Ку, тибетською). Нірванічне тіло.

Нірвана буддистів – це лише порог Паранірвани, відповідно до Езотеричного Вчення; у той час коли у брамінів вона є *sammita bonum*, тим кінцевим станом, звідки більше повертання немає – у будь-якому випадку, до наступної Маха-Кальпи. І навіть цей останній погляд викличе заперечення у деяких занадто догматичних та ортодоксальних філософів, які не бажають сприйняти Езотеричну Доктрину. У них Нірвана – абсолютне ніщо, у якому немає нікого та нічого – лише необумовлене Все. Щоби усвідомити цілком характерні риси цього Абстрактного Принципу, потрібно осягнути його інтуїтивно та цілком «єдиним незмінним станом Всесвіту», який індуси так правильно визначають як «стан досконалої несвідомості – чисте Чідакашам (поле свідомості), фактично», яким парадоксом це не здавалося би не посвяченому читачеві.

Шанкарачар'я вважався Аватаром; це ствердження у яке автор беззаперечно вірить, але яке інші люди, звісно, мають право заперечувати. І як такий він втілювався у південного індуса, щойно народженого брамінського хлопчика; сказано, що це тіло, за причин так саме значущих, як і таємничих для нас, оживлялося астральним особистим залишком Готами. Це божественне Не-Его обрало у якості власного Упадхі (фізичної основи) ефірне людське Его великого Мудреця у цьому світі форм, як найбільш здатного носія Духу, щоби зійти у нього. Шанкарачар'я сказав: «Парабрахман є Карта (Пуруш) тому, що немає іншого Адхіштатхі, і Парабрахман є Пракріті тому, що немає іншої субстанції», іншими словами «Я, таким чином є діючою причиною тому, що немає іншого керуючого принципу, і матеріальною причиною, тому що немає іншої субстанції, з якої світ міг би з'явитися». Далі, те що істинне на мікрокосмічному, так саме істинне на макрокосмічному плані. Тому ближчим до істини буде сказати – коли ми дозволяємо таку можливість – що скоріше «астральний» Готама або Нірманакая був Упадхі Духа Шанкарачар'ї, ніж останній був новим втіленням першого. Коли прийшов час народитися Шанкарачар'ї, то природно, кожний принцип у проявленому смертному тілі мусив бути найчистішим та витонченим, які лише існували на землі. Відповідно ті принципи які колись були прикріплені до Готами, який був безпосереднім великим попередником Шанкари, природно були притягнені до нього тому, що Природа забороняє нову еволюцію схожих принципів з сирого стану. Але треба пам'ятати, що вищі ефірні принципи не стають, на вподобі до нижчих, більш матеріальними принципами, інколи видимі для людини (як астральні тіла), і їх потрібно розглядати у світлі скоріше окремих або самостійних Сил або Богів, ніж як матеріальні об'єкти. Відповідно правильним шляхом подання істини, буде сказати, що різні принципи Бодхісатви, Готами Будди, які не пішли до Нірвани, знову з'єдналися, щоби утворити середні принципи Шанкарачар'ї, земної Істоти. Абсолютно необхідно вивчати доктрину про Будд езотерично та розуміти тонкі відмінності між різними планами існування, щоби правильно усвідомити вищевикладене. У більш ясному викладенні, Готама, людський Будда, який езотерично мав Амітабху у якості свого Бодхісатви та Авалокітешвару у якості свого Дхіані-Будди – триада, що еманує безпосередньо з Аді-Будди – асимілював їх за допомогою власної «Дхіані» (медитації) і став таким чином Буддою («освяненням»). У іншій формі так саме і у всіх людей: кожний з нас має свого Бодхісатву – середній принцип, якщо ми на мить дотримуємося потрібного поділу,

а не семи-складного – і свого Дхіані-Будду, або Когана, «Батька Сина». Саме тут лежить ланка поєднання з вищою Ієрархією Небесних Істот, але ми занадто грішні, щоби асимілювати їх.

Шестеро віків по тому після людського Будди (Готами), другий Реформатор, такий самий шляхетний та люблячий, хоча і менш вдалий, з'явився у іншій частині світу, посеред іншої, менш духовної раси. Існує велика схожість між думками, які склалися після у світі, що до цих двох Рятівників – Східного та Західного. У той час коли мільйони людей звернулися до вчень цих двох Вчителів, вороги обох – сектантські супротивники, найбільш небезпечні за інших – розірвали їх на шматки, злісно та поступово запроваджуючи викривлені викладення, засновані на окультичних істинах і тому вдвічі небезпечні. У той час коли браміні кажуть про Будду, що Він дійсно був Аватаром Вішну, але прийшов щоби звабити брамінів з їх віри і тому був злим аспектом Бога, про Ісуса бардезіанські гностики та інші, стверджували, що він був Небу, несправжній Месія, руйнівник старої ортодоксальної релігії. «Він – засновник нової секти назарів», казали інші сектанти. Єврейською мовою слово «Неба» означає «говорити за натхненням» (Небо, Бог Мудрості). Але Небо так саме є Меркурій, який в індійській монограмі планет є Буддха. І це доводиться тим фактом, що талмудисти вірять, що Ісус був натхнений Генієм (або Правителем) Меркурія, переплутаного сером Віл'ямом Джонсом з Готамою Буддою. Існує багато інших дивних точок збігу між Готамою та Ісусом, які не можуть бути тут відзначені. Якщо ці Посвячені, усвідомлюючи небезпеку передачі неосвіченим масам сил, які можуть бути надбані вищим знанням, залишили самий сокровений кут святилища у глибокій темряві, то хто з тих, які знають людську натуру може будь кого з них докоряти за це? Все ж, хоча Готама благородно облишив Езотеричні та найбільш небезпечні частини Таємного Знання неоприлюдненими та прожив до похилого віку вісімдесяти років – Езотерична Доктрина каже, до ста років – помираючи з розумінням, що Він передав його головні істини та посіяв сім'я для навернення тритини світу - все ж, Він, можливо, відкрив більше ніж було корисним для потомства. Але Ісус, який обіцяв Своїм учням знання, що дає людині владу творити «дива», набагато більші за ті що творив Він – помер і залишив після Себе лише декілька відданих учнів, які були лише на половині шляху до знання. Тому їм довелося боротися з світом, якому вони могли передати те, що самі знали лише частково – і не більше. Пізніше, екзотеричні послідовники обох викривили видані істини, часто до не впізнанності. Що до послідовників Західного Вчителя докази цьому у тому факті, що наразі жоден з них не може творити обіцяних «див». Їм доводиться обирати: або визнати, що вони самі робили помилки, або їх Вчитель мусить бути звинувачений у порожніх обіцянках.* Чому така різниця у долях обох? Для окультиста ця загадка не рівного відношення Карми пояснена Таємною Доктриною.

*«До того як людина стане Буддою, вона мусить бути Бодхісатвою; до того як перетворитися на Бодхісатву, вона мусить бути Дхіані-Буддою. ... Бодхісатва є Шлях та Стезя до свого Батька, і тому до Єдиної Веховної Сутності». («Сходження Будд», ст.4, Ар'ясанга). «Я є Шлях Істина та Життя; ніхто не приходить до Батька, як лише не через Мене». («Св.Іоанн»). «Шлях» не є метою. Ніде у «Новому Заповіті» не можна знайти, щоби Ісус називав себе Богом або будь чим вищим за «Сина Божого», сина «Батька», синтетично загального для всіх. У той час коли маси людей посеред буддистів, особливо бірманці, вважають Ісуса втіленням Девадаті, родича який був проти вчення Будди – ті хто вивчають Езотеричну Філософію, бачать у Назаретському Мудрецеві Бодхісатву з Духом Самого Будди у Ньому.

«Незаконно» говорити про такі речі публічно, як Св. Павло нам каже. Лише одне пояснення ще може бути доданим з цього приводу. Декількома сторінками раніше було сказано, що Адепт який таким чином приносить себе у жертву та залишається жити, відмовившись від Нірвани, хоча і ніколи не може втратити знання надбане у попередніх існуваннях все ж, не здатний піднятися

вище у таких запозичених тілах. Чому? Тому, що він стає просто носієм «Сина Світла» з ще більш високої сфери, у Якого тому, що Він Арупа, немає власного астрального тіла, придатного для цього світу. Такі «Сини Світла» або Дхіані-Будди суть Дхармакаї попередніх Мануантар, які закінчили власні цикли втілень у загальному сенсі і які, таким чином без Карми, вже давно скинули власні індивідуальні Рупи та ототожилися з першим Принципом. Звідси маємо необхідність у жертвовному Нірманакаї, готовому страждати за вчинки та помилки нового тіла у його земному житті без будь якої нагороди у майбутньому на плані просунення та відродження тому, що для нього немає відродження у звичайному сенсі. Вище «Я» або Монада у такому випадку не закріплена до нижчого Его, зв'язок цей лише тимчасовий та у більшості випадків діє через накази Карми. Це справжня жертва, пояснення якої має відношення до найвищого Посвячення у Джнану (Окультне Знання). Це щільно пов'язане з еволюцією Духа та інволюцією Матерії, з первісною та великою жертвою при заснуванні проявлених Світів, з поступовим пригніченням та смертю духовного у матеріальному. Сім'я «не оживе якщо не помре». Тому у Пуруша Шукті «Риг Веди» основі та джерелі всіх релігій, алегорично повідомлено, що «тисячоголовий Пуруш» був вбитий під час заснування Світу, щоби з його залишків міг виникнути Всесвіт. Це є не більше, та не менше, як основа – сім'я, істинно – більш пізнього багатообразного символу у різних релігіях, так саме і Християнстві, символу жертвенного агнця. Бо це гра слів. «Аджа» (Пуруш), «ненароджений» або вічний Дух, санскритською так саме означає «агнець». Дух – помирає, метафорично – чим більше він занурений у матерію, звідси і жертва «ненародженого», або «агнця». Чому БУДДА обрав шлях такої жертви – це стане ясным лише для тих, хто до знання Його земного життя у подробицях, додасть глибоке знання Карми. Такі події, все ж, мають відношення до більш виключних випадків.

Як сказано у переказі, браміні важко згрішили тим, що переслідували Готама Будду та його вчення замість того, щоби злити та погодити з їх вченнями чистого Ведичного Браманізму, як це зробив пізніше Шанкарачар'я. Готама ніколи не йшов проти «Вед», лише проти екзотеричної культивуації упереджених тлумачень. Шруті – божественне одкровення, результатом якого стала «Веда» - вічне. Воно дійшло до слуху Готами Сідхарті так саме, як дійшло до Ріші, які його записали. Він прийняв це одкровення та відкинув більш пізніші чагарники брамінської думки та фантазії, та побудував власні доктрини на основі непорушної істини. Так саме як і Його Західний спадкоємець, Готама, «Милосердний», «Чистий», та «Справедливий», був першим з Східної Ієрархії історичних Адептів, якщо не світової, божественних смертних, який керувався тим почуттям, що обіймає все людство без будь яких дрібних підрозділів на раси, народження або каст. Саме Він був першим, хто проголосив цей шляхетний принцип і Він був першим хто застосував цей принцип на практиці. Заради бідних та ображених, позбавлених каст та нещасних, запрошених Ним до столу царя, Він виключив тих, хто до того сиділи одні у високомірному егоїзмі та думали, що вони будуть осквернені навіть самою тінню цих позбавлених спадку синів країни – і ці позбавлені духовності браміні обернулися проти Нього за такий вибір. З тих часів, такі як вони ніколи не пробачали принца-жебрак, царського сина, який забув власний ранг та стан, широко відкрив двері забороненого святилища перед людьми низкого походження, віддавши таким чином перевагу особистим заслугам а не спадковому рангу або стану. Гріх цей був їх, а причиною все ж – Він; відповідно «Милосердний та Благословенний» не міг цілком підти з цього світу ілюзій та створених причин без спокути гріхів всіх – тому так саме і цих брамінів. Якщо «людина ображена людиною» мала прихисток у Татхагати, то «людина що ображає людину» так саме має свою частку у Його любові. Сказано, що Він бажав спокути гріхи Своїх ворогів. Лише після цього, Він бажав бути повним Дхармакаєю, Дживанмуктою «без залишку». Кінець життя Шанкарачар'ї ставить нас лицем до нової таємниці. Шанкарачар'я йде до печери у Гімалаях та не дозволяє жодному з своїх учнів йти за ним, і звідти назавжди зникає з поля зору непосвячених. Чи мертвий

він? Перекази та народні вірування заперечують це, а деякі з місцевих Гуру, якщо і не підтримують цих думок, то і не заперечують їх. Істина з усіма таємничими подробицями, як вона викладена у Таємній Доктрині, відома лише для них; вона може бути виданою вся лише безпосереднім послідовникам великого Дравідійського Гуру, і лише від них залежить відкрити стільки, скільки вони вважають за потрібне. Все ж, стверджують, що Адепт Адептів живе до цього часу у власній духовній сутності, як таємнича невидима присутність посеред Братства Шамбали, далеко, дуже далеко за снігом вкритими Гімалаями.

ВІДДІЛ 44

«ПЕРЕВТІЛЕННЯ» БУДДИ

Кожний відділ у главі «Дезхін Шегпа» (Татхагата) у Коментарях, присвячений одному року життя великого Філософа у його подвійному аспекті публічного та приватного вчителя, до того ці два аспекти співставляються та коментуються. З цього видно, що Мудрець досяг стану Будди шляхом тривалого вивчення, медитацій та Посвячень, як довелося би робити будь якому іншому Адепту, не гаючи жодної сходинки на важкому «Шляху Досконалості». Бодхісатва став Буддою та Нірвані власними зусильлями та заслугами після того як пройшов всі шляхи всіх інших неофітів – не з причини божественного народження, як де хто вважає. Досягнення Нірвани в тілі за життя на цій Землі було тим, чим Він був зобов'язаний тому, що у попередніх втіленнях досяг високого рівня на «Шляху Дзіан» (знання мудрості). Ментальна або інтелектуальна обдарованість та абстрактне знання йдуть за Посвяченим у його нове народження, але феноменальні сили йому доводиться набувати знову шляхом через всі послідовні стадії. Йому доводиться набувати Рінчен-на-дун («семеро дорогоцінних дарів») один за одним. Протягом періода медитації жодні феномени на фізичному плані не мусять потрапляти до його розуму або присікати його думки. Zhine-lhagthong (на санскриті Віпаш'я, релігійна абстрактна медитація) розвине у ньому найбільш дивовижні здатності не залежно від його самого. Після засвоєння чотирьох рівнів містичного спостереження, або Сам-тан (санскритською Дхіана), все стає легким. Бо коли людина цілком позбавилася ідеї індивідуальності, єднаючи власне Я з Вселенським Я, та стала, так би мовити бруском сталі, наділений властивостями магнуту (Аді-Будди або Аніма Мунді), сили у ній, до цього часу пасивні, прокидаються, таємниці невідомої Природи розкриваються, і стаючі Тхон-глам-па (Провидцем) вона стає Дхіані-Буддою. Кожний Зунг (Дхарані, містичне слово, або мантра) Локотарадхарми (високого світу причин) стає відомим для неї. Таким чином, двадцять років потому, після власної зовнішньої смерті Татхагата у любові та милосерді до стражденного та неосвіченого людства відмовився від Паранірвани* для того, щоби мати можливість допомагати людям.

*Бодхісатва може досягти Нірвани та жити, як зробив Будда, і після смерті він може або відмовитися від об'єктивного нового втілення або прийняти та використати його на власний розсуд на благо людства, яке він може наставляти різними шляхами, доки він залишається в областях Девачана у межах тяжіння нашої Землі. Але якщо він досяг Паранірвани, або «Нірвани без залишку» - найвищий стан Дхармакаї, у якому він по за будь якими земними умовами – то він більше не повернеться до нової Мануантари тому, що він перейшов межу циклу народжень.

У Коментарі сказано: «Досягши Шляху Звільнення (Тхар-лам) від перевтілення, більше не можна робити Тулпа,* бо стати Паранірвані – значить закінчити коло Семи-складного Ку-Сум.** Він занурив власне запозичене Дорджесемпа (Ваджрасатва) у Вселенське та став одним з ним».

*Добровільне втілення у живу дорослу людину, дитину або немовля.

****Потрійна форма стану Нірвани та її відповідної тривалості у «Циклі Не-Буття». Число сім тут має відношення до сімох Кілець нашої семи-складної системи.**

Ваджрадхара, так саме Ваджрасатва (тибетською: Дорджечанг та Дорджедзін або Дорджосампа) є правитель або Водій всіх Дхіані-Коганів, або Дхіані-Будд, навищий Верховний Будда; особистий, хоча ніколи об'єктивно не проявлений; «Верховний Переможець», «Володар всіх Таємниць», «Єдиний без Початку або Кінця» - швидше кажучи Логос Буддизму. Бо як Ваджрасатва, Він є просто Цово (Голова) Дхіані-Будд, або Дхіані-Коганів, і Верховний Розум у Другому Світі, у той час коли у якості Ваджрадхари (Дорджечанга) Він є все, що було щойно перераховано. «Ці двоє одне, та все ж, два» і над ними є «Чанг, Веховна Непроявлена та Всесвітня Мудрість, яка не має ім'я». Як двоє у одному Він (Вони) є тією Силою, яка підкорила та перемогла Зло, спочатку дозволивши йому царювати лише над суб'єктами з бажаннями на землі, не маючи жодної влади над тими хто ненавидить та не зважає на нього. Легко зрозуміти цю алегорію езотерично: екзотерично Ваджрадхара є той Бог, якому всі злі духи запряглися, що вони не чинитимуть опору розповсюдженню Благого Закону (Буддизму), та перед яким всі демони тремтять. Тому ми кажемо, що у цього подвійного персонажа та сама роль у канонічному догматичному тибетському Буддизмі, як і у Іегови та Архангела Михаїла, Метатрона єврейських кабалістів. Це легко довести. Михаїл є «ангел образу Господа» або той, хто представляє свого Володаря. «Мій образ піде з тобою» (англійською «присутність» - presence), перед ізраїльтянами каже Бог Мойсею. «Ангел моєї присутності» (єврейською «мого образу») («Ісайя») тощо. Римські католики ототожнюють Христа з Михаїлом, який містично є так саме його феруером або «образом». Таким самим є Ваджрадхара або Ваджратсатва у Північному Буддизмі. Бо останній у Власному Вищому Я у якості Ваджрадхари (Дорджечанга) ніколи не проявлений, за виключенням для сімох Дхіані-Коганів, первісних Будівельників. Езотерично це є Дух «Сімох» колективно, їх сьомий принцип або Атман. Екзотерично, будь яку кількість міфів можна знайти у «Кала-Чакрі» у найбільш значній праці Г'ют (або Д'ю), Канджуру, розділу містичного знання (Д'ю). Сказано, що Дорджечанг (мудрість) Ваджрахара живе у другому Арупа Світі, що зв'язує його з Метатроном, у першому світі чистих Духів, Бріатичному світі кабалістів, які називають цього ангела Ел-Шаддай, Всемогутній. Грецькою Метатрон є Вісник або Великий Вчитель. Михаїл б'ється з Сатаною, Драконом та перемагає його разом з його Ангелами. Ваджрасатва, який єдиний з Ваджрапані, з Володарем Злих Духів, перемагає Раху, Великого Дракона який завжди намагається з'їсти Сонце та Місяць (затемнення). «Війна на Небі» християнської легенди, заснована на тому, що злі ангели відкрили секрети (магічної мудрості) добрих ангелів (Єнох) та таємницю «Дерева Життя». Потрібно лише прочитати екзотеричні описи в індуських та буддистських Пантеонах – версія останніх запозичена у перших – щоби побачити, що обидва засновані на одній первісній початковій архаїчній алегорії з Таємної Доктрини. У екзотеричних текстах (індусів та буддистів) Боги пахтають океан, щоби отримати з нього Воду Життя – Амріту – або Елексир Знання. У обох Дракон краде частину його за що виганяється з небес Вішною або Ваджрадхарою, або головою Богів, яку би назву він не мав. Те саме ми маємо у книзі «Єноха» і це поетично викладене у «Одкровенні Св. Іоанна». А на цей час ця алегорія з усіма її фантастичними прикрасами стала догмою!

Як буде згадано пізніше, тибетські ламасерії, зберігають багато сокровених та наполовину сокровених томів де у подробицях описані життя великих Мудреців. Багато які з них навмисно переплутані, та і у інших читач потрапляє до тупику, якщо йому не надати ключа до застосування одного імені яке перекриває багато індивідуальностей, що йдуть тим самим шляхом вчення. Таким чином, існують ряд «живих Будд» і назва «Будда» надається одному вчителю за другим. Шлагінтвейт пише: «Кожному людському Будді належить один Дхіані-Будда і один Дхіані-Бодхісатва, і необмежене число перших так саме поєднане з необмеженим числом останніх».

Стверджується що у віці тридцяти трьох років, Шанкарачар'я втомлений власним смертним тілом, «скинув його» у печері, куди він увійшов і, що Бодхісатва який був у якості його нижчої особистості, був звільнений «з вагою одного гріха на ньому, якого він не чинив». У той самий час додається: «У якому віці людина не скинула би зовнішнє тіло за власної волі, у наступному втіленні вона у тому самому віці помре насильницькою смертю проти власної волі». Далі Карма не могла мати влади над «Маха-Шанкарою» (так називають Шанкару у сокровенній праці), тому що він у якості Аватара не мав свого власного Его, а Бодхісатву який добровільно приніс себе у жертву. Так саме він не ніс відповідальності за жодне діяння, гріховне або ні. І нам незрозуміло бо Карма не може чинити не справедливо. Жахлива таємниця прихована у всій цій розповіді, яку жоден не посвячений розум вирішити не може. Все ж, це так, та викликає природне запитання: «Хто у такому випадку був покараний Кармою?», і запитання це залишається без відповіді.

Декілька віків по тому, Будда, як сказано, використав ще одне втілення у (...), і знову через п'ятдесят років після смерті цього Адепта, ще у одному, який названий Тіані-Цангом. Жодних подробиць, жодної подальшої інформації або пояснень не дано. Просто повідомляється, що останньому Будді довелося знищити залишки власної Карми, якої навіть жоден з Богів не може уникнути; він був примушений ще глибше заховати деякі таємниці, колись на половину відкриті ним – тому не правильно витлумачені. Слова якими це було викладено за перекладом такі: «Народився на 52 роки дочасно як Шрамана Готама, син царя Застанга; далі пішов на 57 років дочасно як Маха Шанкара, який втомився власною зовнішньою формою. Цей самовільний вчинок викликав увагу Царя Карми, який вбив нову форму (...) коли їй було 33 роки, у віці скинутого раніше тіла. У власному наступному тілі він помер у віці трохи більше 32 років, і знову у наступному тілі у 80 років – Мая, а насправді у 100 років. Бодхісатва обрав Тіані-Цанга, далі знову Сугата став Цонг-к'а-па, який став таким чином Дезхін-Шегпа (Татхагата – «хто йде шляхом своїх попередників»). Благословенний міг робити добро своєму поколінню як (...), але не нащадкам і, таким чином, як Тіані-Цанг він втілювався лише внаслідок «залишків» (його попередня Карма, як ми розуміємо). Семеро Шляхів та Чотири Істини ще раз зникли з поля зору. З того часу милосердний засередив свою увагу на серці Бод'юла, розпліднювача сім'я істини. Благословенні залишки з того часу надихали та жили у багатьох святих тілах людських Бодхісатв».

Жодної додаткової інформації не дається, жодних подробиць або пояснень у цьому сокровенному томі немає. Все у ньому темрява та таємниця; бо очевидно, він написаний лише для тих, хто вже отримав настанови. Декілька полум'яно-червоних зірочок розташованих замість імен, і ті декілька фактів, які надані, швидко обриваються. Знайти ключа до цієї загадки надається інтуїції учня якщо лише «безпосередні послідовники» Готами Будди – «ті яким належить бути відкинутими Його Церквою у наступному циклі» - учні Шанкаричар'ї більше нічого не додадуть. Заклучна глава надає свого роду звіт сімох десятків відділів, семидесятитрьох років життя Будди, з яких останній параграф зведений до наступного: «Зійшовши з (...) найбільш чудового трону трьох таємниць (Санг-Сум), Вчитель неперевершеного милосердя, після того як провів у всіх анахоретів обряд (...), ікожний з них був обрізаний,* відчув за допомоги (сили) Хлун-Чубу** у чому був його наступний обов'язок. Славетний медитував та запитував себе, чи допоможе це (наступним) поколінням. Те, що їм потрібно було, було спостереженням Маї у ілюзорному тілі. Яке? ... Великий переможець страждань та суму, піднявся та відправився назад до місця свого народження. Мало хто там вітав Сугату, бо вони не знали Шрамана Готаму. «Шак'я (Могутній) у Нірвані... Він передав Науку шуддхам (шудрам), сказали ті з Дамзе-Юл'а (країни брамінів: Індії) ... Ось чому народженому для співчуття, Славетному довелося підти у (...) і далі з'явитися (кармічно), як Маха Шанкара; і з співчуття як (...) і знову як (...) і знову як Цонг-к'па. ... Бо той, хто робить вибір у приниженні, мусить йти донизу, а той хто не любить, дозволяє Кармі піднести його».* ** Цей абзац

затемнений та написаний для не багатьох. Незаконно буде сказати більше, бо не прийшов цей час, коли народи будуть достатньо підготовлені, щоби почути всю істину. Древні релігії сповнені таємниць, і розкриття деяких з них без сумніву призвело би вибуху ненависті, за якими імовірно відбулося би кровопролиття та гірше. Достатньо знати, що у той час коли Готама Будда занурився у Нірвану з того часу як він помер, Готамі Шак'ямуні могло знадобитися втілитися – ця подвійна внутрішня особистість представляє одну з найбільших таємниць езотеричного психізму. «Трон трьох таємниць» має відношення до місця проживання високих Посвячених та їх учнів. Ці «таємниці» суть три містичні сили, відомі як Гопа, Ясодхара і Уптала Варна, які Ксома де Кьорос помилково сприйняв за трьох дружин Будди, так саме як інші сходознавці сприйняли Шакті (силу Йоги), уособлену у жіночому божестві, за Його дружину; або Драупаді – так саме духовну силу – за спільну дружину п'ятерох братів Пандавів.

*Це таємний обряд високого Посвячення, та має те саме значення, що і обряд на який натякає Климент Олександрійський, коли він каже про «знак розпізнання між нами, як обрізання Христа». Шлагінтвейт дивується, що це може бути. «Дуже часто вживаний обряд – хоча і не у стані пояснити з якої причини – значення цього обряду Чод («обрізати» або «зруйнувати»), дуже суворо тримається ламами у секреті».

**Хлун-Чуб – дух пророцтва в людині, вищий щабель яснобачення.

***Сокровенне значення цієї фрази у тому, що Карма володіє владою як над Адептом, так і над будь якою людиною. Боги не можуть уникнути її так саме як і люди. Адепт який досяг Шляху та заволодів своїм Дхармакаю – Нірваною, звідки немає вороття до нової великої Кальпи – та вважає за потрібне використовувати своє право обрати стан нижчий ніж той, що належить Йому і має свободу повертатися кожен раз, коли він вважає це за необхідне, мусить бути готовим прийняти всі можливості імовірної невдачі, бо це окультний закон. Той хто користується своїм правом з нею (Кармою) мусить нести відповідальність. Перше втілення Будди було за Кармою – і піднесло Його вище ніж будь коли; два подальших були «від співчуття» і (...).

ВІДДІЛ 45

НЕОПУБЛІКОВАНА БЕСІДА БУДДИ

(Вона розташована у другій «Книзі Коментарів» та на адресу Архатів)

Все-милостивий сказав: «Благословенні ви, бхікшу, щасливі ви, хто усвідомив таємницю Буття та Не-Буття; пояснену в Бас-Па (Дхарма Доктрина), обрали останню, бо ви істинно мої Архати. ... Слон, який бачить власну форму відображену у дзеркалі озера, дивиться на неї та потім йде, бо побачив у ній реальне тіло іншого слона - розумніший за людину, яка побачила у потоці власне обличчя та, дивлячись на нього каже: «Ось Я ... Я є Я»; бо «Я», її Я не знаходиться у світі дванадцятих Нідан та мінливості, але у світі Не-Буття, єдиному світі за межами пасток Маї. ... Єдиним є те, що не має ні причини, ні творця, що само-сутнє, вічне, далеко за межами мінливості – лише це є істинне «Я» (Его), Я Всесвіту. Всесвіт Нам-Ха каже: «Я є світ Сянь-Чан»;* чотири ілюзії сміються та відповідають: «Істинно так». Але насправді мудра людина знає, що ні людина, ні Всесвіт крізь який вона проходить, як летюча тінь, не більше є реальним Всесвітом, ніж крапля роси, що віддзеркалює іскру ранкового Сонця, є цим Сонцем. ... Існують три речі, бхікшу, які завжди залишаються тими самими, на які жодні перетворення або модифікації ніколи не можуть вплинути: це суть Закон, Нірвана та Простір,** і ці троє – Одне тому, що перші два розташовані у середині останнього, і останнє – Мая, до того часу, доки людина перебуває у вихорі почуттєвих

існувань. Немає потреби, щоби смертне тіло померло для того, щоби уникнути кігтів похоті та інших пристрастей. Архат, який дотримується сімох сокровенних заповітів Бас-Па, може стати Данг-Ма і Лха.*** Він може чути «святий голос» ... (Гуань-Інь)**** і може опинитися у середині тихих меж свого Сангхарам***** претворений на Амітабха Будду.***** Стаючи одним з Ануттара Сам'як Самбодхі***** він може пройти крізь шестеро світів Буття (Рупа) та підти у перші три світу Арупа***** Той хто слухає мій сокровенний закон, викладений моїм обраним Архатам, дійде з його допомогою до осягнення Я, і звідси до досконалості».

*Всесвіт Брами (Сян-Чан; Нам-Ха) є Всесвітньою Ілюзією, нашим феноменальним світом.

**Акаша. Майже не можливо передати містичне слово «Тхо-ог» будь яким іншим словом, ніж «Простір», та все ж, якщо не створювати для цього нове слово, жодне нове значення не передає так саме добре сенс окультисту. Термін Адіті також перекладається, як «Простір», і у ньому містяться багато значень.

***Данг-ма, очищена душа, і Лха, вільний дух у живому тілі; Адепт або Архат. У народному розумінні у Тибеті Лха є вільний від тіла дух, дещо схоже до бірманського Нат – але вище.

****Гуань-інь – синонім, тому що в оригіналі застосований інший термін, але значення тотожне. Це божественний голос Я або «голос Духа» в людині і те саме що і Вакішвара («Голос божество») брамінів. У Китаї, буддистські ритуалісти деградували його значення шляхом перетворення його на Богиню на таке саме ім'я з тисячами рук та очей, і вони називають її Гуань-ши-інь-Бодхісат. Це буддистський голос «даймона» Сократа.

*****Сангхарам є sanctum sanctorum аскета, печера або інше місце обране для медитації.

*****Амітабха Будда у цьому сенсі є «безмежне світло», за посередництвом якого сприймаються речі суб'єктивного світу.

*****Езотерично – «неперевершене милосердя та просвітлене серце», якщо йдеться про Дживан-муктів, «Досконалих», колективно.

*****Ці шестеро світів – семеро у нас – суть світи Натів, або Духів, у бірманських буддистів, та семеро вищих світів ведантистів.

Завдяки цілком помилковим концепціям про східну думку та відсутності знання про існування Езотеричного ключа до зовнішніх буддистських висловлень, Бюрнуф та інші вчені від таких стверджень – яких так саме дотримуються ведантисти – як «моє тіло не є тілом» та «я сам не є моє я», прийшли до висновку, що вся східна психологія заснована на не сталому. Кузін, наприклад, у лекціях з цього предмету, наводить два наступних положення, щоби довести, посилаючись на авторитет Бюрнуфа, що на відмінність від Браманізму, Буддизм відкидає вічність думаючого принципу. Ось вони:

1. Думка, або Дух - бо здатність не від'ємна від суб'єкту – з'являється лише з відчуттям та не переживає його.

2. Дух сам не може заволодіти собою і, спрямовуючи увагу на самого себе він отримує з цього лише переконання у власному безсиллі побачити себе іншим, ніж не постійним.

Все це має відношення до Духу втіленого, а не до звільненого Духовного Я, над яким Мая більше не має влади. Дух не є тіло, тому сходознавці зробили з нього «нікого» та ніщо. Виходячі з

цього, вони проголосили буддистів нігілістами, а ведантистів послідовниками релігії, у якій «Без-особистий (Бог) після дослідження опинився міфом»; їх кінцева мета описана як «повне згасання всіх духовних, ментальних та тілесних сил шляхом занурення у Без-особисте». («Vedanta Sara», переклад Якоба ст.123).

ВІДДІЛ 46

НІРВАНА - МОКША

Ці декілька сентенцій, наведені у нашому тексті з одного з сокровенних вчень Готами Будди, показують яким недоречним є епітет «Матеріаліста», коли він застосовується до Того, Якого дві тритини з визнаних Великими Адептами та Окультистами в Азії вважають своїм Вчителем, незалежно від того під ім'ям Будди або Шанкарачар'ї. Читач пригадає щойно цитовані слова, які за ствердженням тибетських окультистів, були сказані Буддою Сангіяс (або Фо): у Всесвіті існують три вічні речі – Закон, Нірвана та Простір. Буддисти Південної Церкви, з іншого боку, заявляють, що Будда вважав лише дві речі вічними – Акашу і Нірвану. Але тому, що Акаша є тим самим що і Адіті, обидві перекладаються словом «Простір», то немає жодної розбіжності тому, що Нірвана так саме як і Мокша, є стан. Далі, у обох випадках Великий Мудрець з Капілавасту поєднає ці дві, так саме як і три, у один вічний Елемент та закінчує словами, що навіть «Той Один є Мая», для того, хто не є Данг-ма, абсолютно очищена Душа. Все питання спирається на матеріалістичне не правильне уявлення та не знання Окультної Метафізики. Для людини Науки, яка розглядає Простір, як просто ментальне уявлення, як концепцію існуючого pro forma та не маючого реального буття по за нашим розумом - Простір per se є справжня ілюзія. Він може заповнювати безмежний між-зірковий простір «уявним» ефіром, та все ж, Простір для нього є абстракцією. Більшість метафізиків Європи так саме далекі з точки зору чисто окультної, від правильного розуміння «Простору», як і матеріалісти, хоча неправильні концепції їх, зрозуміло, доволі відрізняються.

Якщо тримати у розумі філософські погляди древніх з цього питання, та порівняти їх з тим, що наразі має назву точної фізичної Науки, то ми побачимо, що ці дві не збігаються лише у висновках та назвах, що їх постулати ті самі, коли зведені до їх найбільш простої форми. З початку людських Еонів, з самого світанку Окультної Мудрості ті регіони які люди науки заповнюють ефіром, вивчалися Провидцями всіх віків. Те що світ розглядає просто як космічний Простір, як абстрактне уявлення - індуські Ріші, халдейські Маги, єгипетські Ієрофанта вважали, кожний та всі, єдиним вічним Коренем всього, ареною всіх Сил Природи. Це джерело всього земного життя та житло для тих (нам) невидимих видів існування – реальних істот, як і лише їх тіней, свідомих та несвідомих, розумних та без почуттів – які оточують нас з усіх боків, які наповнюють собою атоми нашого Космосу та не бачать нас, як і ми не бачимо та не відчуваємо їх нашими фізичними організмами. Для окультиста «Простір» та «Всесвіт» синоніми. У Просторі існує не Матерія, Сила або Дух, але все це і значно більше. Це Єдиний Елемент та Аніма Мунді – Простір, Акаша, Астральне Світло – Корінь Життя, яке у власному беззупинному русі, як вдих та видих безмежного океану, еволюціонує, щоби знову поглинути все, що живе, відчуває, думає та має буття у ньому. Як сказано про Всесвіт у «Викритій Ізиді», це є: «Комбінація тисяч елементів та все ж, єдиного Духу – хаос для почуттів, Космос для розуму». Такими були погляди на цей предмет всіх великих філософів древності, починаючи від Ману до Піфагора, від Платона до Павла. «Коли розчинення (Пралая) підійшло до свого кінця, велика Істота (Пара-Атма, або Пара-Пуруш), Володар само-існуючий, від якого та через якого все було є та буде, ... вирішив еманувати різні творіння з власної субстанції. Містична Декада (Піфагора) (1+2+3+4=10) подає собою математичне висловлення цієї

ідеї. Одиниця – це Бог, Двійка – матерія; Трійка поєднана у Монаду та Дуаду володіє якостями обох, є феноменальний світ; Тетрада або форма досконалості подає порожнечу всього; і Декада або все разом подає увесь Космос». («Isis Unveiled», 1. 16). «Бог» Платона є «Вселенська Основа Думки», і Павло коли каже «Все з нього та через нього та у ньому» безсумнівно, мав на увазі Принцип, а не Іегову. Ключ до Піфагорійських догм є ключем до кожної великої Філософії. Це загальна формула єдності у кількості, Єдиного що виявляє та насичує Все. Це архаїчна доктрина Еманациї у декількох словах.

Спейсіп та Ксенократ вірили, на вподобі до свого великого Вчителя Платона, що: «Аніма Мунді (або «світова душа») не є Божеством, але проявом. Ці філософи ніколи не уявляли собі Єдиного як *animale nature*. Первісний Єдиний не існував, як ми розуміємо цей термін. До того часу доки він (воно) не з'єднався з еманованими існуваннями (Монада і Дуада), жодної істоти не було зроблено. «Шановане», дещо проявлене розташоване як у центрі так і у колі, але воно є лише відображенням Божества – Світова Душа. У цій доктрині ми вбачаємо дух Езотеричного Буддизму». І це є дух Езотеричного Браманізму і так саме ведантистів Адвайти. Для сучасного філософа Шопенгауер та Фон Гартман викладають ті самі ідеї. Окультисти кажуть, що: «Психічні та екстенсивні сили», «ідеомоторні» та «електро-біологічні сили», «латентна думка» і навіть «несвідома мізкова діяльність» - всі ці теорії можуть бути зведені у два слова: «кабалістичне Астральне Світло»». Шопенгауер лише синтезував все це та назвав це Силою Волі, чим виступив проти людей Науки з їх матеріалістичними поглядами, як пізніше вчинив і Фон Гартман. Автор «Філософії Несвідомого» називає їх погляди «інстинктивним упередженням». «Далі він доводить, що жоден експериментатор не має відношення до матерії, як такої, а лише до енергій на які він її поділяє. Видимі наслідки матерії є лише наслідками енергії. Тому він робить висновок, що те що наразі має назву матерії, є чимось іншим, зчепленням атомічних енергій, для вираження яких застосовується слово «матерія», по за цим для науки, матерія лише слово позбавлене сенсу». («Isis Unveiled» 1.59). Боюся, що тому, що це має відношення і до інших термінів з якими ми маємо справи – «Простір», «Нірвана» тощо, «Сміливі теорії та думки, викладені у працях Шопенгауера, доволі відрізняються від теорій та думок більшості наших вчених ортодоксів». «У дійсності» відзначає цей відважний мислитель, «немає ні Матерії ні Духу. Схильність до гравітації так саме неосяжна, як і думка у людських мізках. ... Якщо матерія може – ніхто не знає чому – падати на землю, то вона так саме може – ніхто не знає чому – думати. ... Навіть у механіці, щойно ми потрапляємо за межі чисто математичного, щойно доходимо до неосяжного зчеплення, гравітації тощо, ми маємо феномени, які для наших почуттів так саме таємничі як сила волі та думка в людині; ми опиняємося перед обличчям неосяжного, бо такою є кожна сила в Природі. Де у такому випадку матерія, яку ви всі прикидаєтеся добре знаючими та з якої виводите всі ваші висновки та пояснення, та приписуєте їй все? ... Те що може бути цілком охоплене нашим розумом та почуттями, є лише поверхове; вони ніколи не можуть дійти до істинної внутрішньої сутності речей». Такою була думка Канта. Якщо ви вважаєте, що у людській голові існує свого роду дух, то ви мусите визнати те саме і у камені. Якщо ваша мертва та пасивна матерія може виявляти схильність до гравітації, або на вподобі до електрики, іскритися відштовхувати та притягувати, то вона так саме як мізки може думати. Іншими словами, кожную часточку так званого духу ми можемо замінити еквівалентом матерії та навпаки. ... Таким чином зовсім не християнський поділ всього на матерію та дух є тим, що можна назвати філософськи точним; а лише у тому випадку це буде філософськи точним, якщо ми поділимо існуюче на волю та прояви, яка форма поділу не має жодного відношення до першої, бо вона надихає все; все те що у першому випадку реально та об'єктивно – тіло та матерію – вона перетворює на подання, та кожний прояв – на силу волі». («Parerga» 2. 3. 112). Матерія науки для всіх об'єктивних потреб може бути «мертвою та пасивною

матерією»; для окултиста жоден атом не може бути мертвим – «у ньому завжди існує Життя». Читача, який бажає знати більше з цього предмету, ми відсилаємо до нашої статті «Трансміграція Життя-Атомів» у «П'ять років Теософії». Те чим ми наразі зайняті, є доктрина про Нірвану.

«Система атеїзму» - так її справедливо можна назвати тому, що вона не приймає ні Бога, ні Богів та менш за все – Творця тому, що вона цілком відкидає творіння. *Facit ex nihilo* так саме не зрозуміле вченому окултної метафізики, як воно не зрозуміле вченому матеріалісту. Це саме той пункт, на якому у подальшому будь яке погодження між цими двома припиняється. Але якщо у цьому гріх буддійських та брамінських окултистів, то пантеїсти і атеїсти і так саме теїсти євреї – кабалісти – мусять визнати себе «грішними» у цьому; та все ж, ніхто ніколи не подумає назвати євреїв Кабали «атеїстами». За виключенням талмудиської та християнської екзотеричних систем, ніколи не було релігійної Філософії як у стародавньому так і сучасному світі, яка не заперечувала би а priori гіпотезу *ex nihilo*, просто тому, що Матерія завжди вважалася спів-вічною з Духом. Нірвана так саме як і Мокша ведантистів, розглядаються більшістю сходознавців як синонім знищення; все ж, не може бути більшої несправедливості, ніж ця, і на цю головну помилку потрібно вказати та відкинути її. На цьому найбільш значному догматі Браміно-Буддійської системи – Альфі та Омезі «Буття» та «Не-Буття» - покоїться вся побудова Окултної Метафізики. Наразі, виправлення цієї помилки що до Нірвани, може бути легко виконаним по відношенню до філософськи налаштованих – тих, хто «У дзеркалі тимчасового бачить образи духовного». З іншого боку, читачеві який ніколи не міг піднятися вище подробиць відчутної матеріальної форми, наше пояснення здаватиметься безглуздом. Він може розуміти і навіть приймати логічні висновки з наведених міркувань, та все ж, він так і не схопить істотного духу власною інтуїцією. Слово «*nihil*», яке з самого початку було не правильно витлумаченим, безперервно застосовується у якості молота що до Езотеричної Філософії. Та все ж, борг окултиста спробувати пояснити це. Нірвана і Мокша, як вже раніше говорилося, мають власне буття та не-буття, якщо такий парадокс можливий для кращої ілюстрації поняття. Нірвана, як це намагалися довести деякі сходознавці, означає «згасання» всього почуттєвого існування. Це як полум'я свічки, що вигоріла цілком та згасла. Цілком правильно. Та все ж, як стверджував старий Архат Нагасена перед царем, який сміявся над ним – «Нірвана є» і Нірвана вічна. Але сходознавці заперечують і це та кажуть, що це не так. На їх думку, Нірвана є зворотнім поглинанням у Вселенську Силу, не є вічним блаженством та відпочинком, але буквльно «згасання, повне знищення а не поглинання». «Ланкаватара», цитована декількома санскритологами для підкріплення власних аргументів, яка надає різні тлумачення Нірвани брамінами Тіртхіка – не є авторитетом для того, хто звертається за інформацією до першо-джерел, а саме до Будди, який виклав цю доктрину. З таким самим успіхом можна цитувати матеріалістів Чарвака на їх підтримку. Якщо ми наведемо у якості аргумента священні книги джайнів, де до помираючого Готами звертаються наступним чином: «Підіймися до Нірві (Нірвани) з цього старого тіла, до якого ти був надісланий. ... Здіймись до своєї обителі, о благословенний Аватар», і якщо ми додамо, що це нам здається саме протиставленням нігілізму, то нам можуть відповісти, що це може стати лише доказом ще одного протиріччя та розбіжностей у буддійській вірі. Якщо ми знову нагадаємо читачеві про віру у те, що Готама час по часу знову сходиться з цієї «обителі» заради блага людства та Своїх відданих послідовників, доводячи таким чином, що Буддизм не вчить кінцевому знищенню, то нас спрямують до авторитетів, яким такі вчення приписуються. І скажемо одразу: за питаннями, що до свідомості, люди для нас не є авторитетами; так саме вони не мусять бути ними для будь кого іншого. Якщо хтось дотримується Філософії Будди, нехай він чинить та каже, як це чинив та казав Будда; якщо він називає себе християнином, нехай чинить у відповідності до заповітів Христа, але не тлумачень Його багатьох служників та сект.

У одному «Буддійському Катехизисі» запитується: «Чи є в Буддизмі будь які догми, які потрібно сприйняти на віру?» Відповідь: «Ні. Від нас серйозно вимагають, щоби ми нічого не приймали на віру, чи то написане у книгах, передане від наших предків або викладене мудрецьми. Наш Володар Будда сказав, що ми не повинні вірити почутому лише тому, що так сказано; ні традиціям тому, що вони дійшли до нас від древності; ні чуткам як таким; ні писанням мудреців тому, що їх написали мудреці; ні фантазіям, про які ми можемо думати, що вони надіслані нам Девою (тобто натхнення); ні висновкам зробленим на швидкоруч, які ми могли зробити; ні тому, що може здаватися аналогічною необхідністю; ні одному лише голому авторитету наших вчителів. Але ми мусимо вірити коли Писання, доктрина або сказане має підтвердження нашого власного розуму та свідомості. Тому – каже він на кінець – Я вчив вас не вірити лише тому, що ви чули, але коли вірите виходячі від вашої свідомості і далі чинити відповідно до цього». («Калама Сутта» з «Ангуттаранікан»). Що Нірвана, або точніше той стан, у якому ми існуємо у Нірвані, є цілком протилежний знищенню, підказує нам наш «розум та свідомість», і для нас особисто цього цілком достатньо. У той самий час тому, що цей факт не відповідає та мало придатний для звичайного читача, то мусить бути доданим щось більш переконливе. Без застосування джерел антипатичних до Окультизму, «Кабала» забезпечує нас найбільш блискучими та ясними доказами, що термін «*nihil*» мав у розумах древніх філософів інше значення, ніж те яке він отримав наразі від матеріалістів. Він конкретно означає «Ніщо» (*nothing*) або «не річ» (*no-thing*). Ф.Кірхер у власній праці про «Кабалу» та Єгипетські Містерії чудово пояснює цей термін. Він каже своїм читачам, що у «Зогарі» перший з Сефіротів має ім'я значення якого – «Безкінечне», але яке перекладалося кабалістами, як «Енс» та «Не-Енс» («Буття» та «Не-Буття»); Буття тому, що воно є коренем та джерелом всіх інших істот; Не-Буття тому, що Ейн Сеф – Безмежний та Безпричинний, Несвідомий та Пасивний Принцип – ні на що інше у Всесвіті не схожий. Автор додає: «Ось причина, чому Св. Дионісій без коливань назвав його *Nihil*». Тому навіть у деяких християнських богословів, особливо у ранніх, які жили всього за декілька поколінь від часів глибокої Філософії посвячених язичників – *Nihil* було синонімом безособистого, божественного Принципа, Безкінечного Всього, яке не є Істота або Річ – Ен або Ейн Софа, Парабрахмана Веданти. Далі, Св. Дионісій був учнем Павла – Посвяченого – і цей факт все пояснює. «*Nihil*» є *in esse* саме Абсолютне Божество, сокровенна Сила або Всюди-Сутність, принижена Монотеїзмом до антропоморфічної Істоти з усіма пристрастями смертної людини у великому масштабі. Єднання з Тим не є знищенням у тому сенсі, як це розуміють в Європі. На Сході знищення у Нірвані має відношення лише до матерії – до матерії як видимого так і невидимого тіла, бо астральне тіло, особистий двійник, все ще є матерія, якою витонченою вона не була би. Будда вчив, що первісна Субстанція вічна та незмінна. Носієм її є чистий, світло-носний ефір, безмежний, безкінечний Простір. «Не порожнеча, що сталася внаслідок відсутності форм, а навпаки основа всіх форм ... (Це) означає, що це витвір Маї, всі праці якої ніщо перед нествореною Формою (Духом), у чийх неосяжних та священних глибинах будь який рух мусить припинитися назавжди». «Рух» тут має відношення лише до ілюзорних предметів, до їх змін на противагу спокою – у той час коли безкінечний рух є Вічним Законом, безмежним Диханням Абсолюту.

Усвідомлення буддійських догм може бути досягнуте лише застосуванням методу Платона: від загального до конкретного. Ключ до нього лежить у витончених та містичних вченнях про духовний прилив та божественне життя. Будда каже: «Той хто не знайомий з моїм Законом та помирає у цьому стані, мусить повертатися на Землю до того часу, доки не стане досконалим Самано (аскетом). Щоби досягти цієї мети, він мусить зруйнувати у середині себе трійцю Маї. Він мусить погасити свої пристрасті, поєднати та ототожнити себе з Законом (вченням Таємної Доктрини) та усвідомити філософію знищення». Ні, не у мертвій букві буддійської літератури вчені

можуть сподіватися колись знайти правильне вирішення її метафізичних тонкощів. У древності, лише одні піфагорійці цілком їх розуміли і саме на неосяжних (для звичайного сходознавця та матеріаліста) абстракціях Буддизму Піфагор заснував головні вчення власної Філософії. В Буддистській Філософії знищення означає лише розсіювання матерії, у якій би формі або подібності вона не була, бо все, що має форму, було створеним і тому раніше, чи пізніше мусить загинути, тобто змінити форму; тому, що тимчасове, хоча виглядає як постійне, це є лише ілюзія Мая; бо тому, що у Вічності немає ні початку, ні кінця, то більша або менша тривалість будь якої форми пролітає, так би мовити не наче блискавка. До того як ми встигли відзвітувати собі що ми її побачили, вона вже зникла назавжди; відповідно навіть наші астральні тіла, чистий ефір є лише ілюзія матерії до того часу доки вони утримують власні земні обриси. Останнє говорить буддист, змінюється у відповідності до заслуг або навпаки конкретної людини протягом її життя, і це є метемпсихоз. Коли духовна Істота або Сутність звільняється назавжди від часток матерії, лише тому вона потрапляє у вічну незмінну Нірвану. Вона існує у Дусі, у ніщо; як форма, як образ, як подоба вона повністю знищена і тому більше не помре, бо лише один Дух не є Мая, але єдина Реальність в ілюзорному Всесвіті вічно мінливих форм.

Саме на цій буддистській доктрині піфагорійці заснували головні положення власної філософії. «Чи може Дух який дає життя та рух та поділяє природу світла бути зведеним до небуття?» - вони запитують. «Чи може померти та стати нічим той чуттєвий Дух в тваринах, який користується пам'яттю, однією з розумних властивостей?». У.Балстрод у власному талановитому захисті Піфагора пояснює цю доктрину та додає: «Якщо ви скажете, що вони тварини видихають власні Духи у повітря та там пропадають, то це все чого я бажав. Повітря дійсно є належним місцем, щоби їх прийняти, як таке за словами Лаєртія, що сповнене душ і, відповідно до Епікура сповнене атомів, початку всіх речей; бо навіть те місце, де ми ходимо та літають птахи так сповнене духовним єством, що воно невидиме і тому цілком може бути приймачем форм тому, що форми всіх тіл такі; ми можемо лише бачити та чути їх прояв; повітря саме по собі дуже тонке та перевищує можливості нашого часу. Яким у такому випадку є ефір у верхньому регіоні та які впливи форм, що звідти сходять?». Піфагоріці вважали що Душа творить, які є еманациями найбільш високих частин ефіру – суть еманції, дихання а не не форми. Ефір тлінний – всі філософи з цим погоджуються – а те, що нетлінне таке далеке від знищення, коли позбавляється форми, що цілком може претендувати на безсмертя. «Але що це таке, що не має ні тіла ні форми, що не відчутне та не подільне – те що існує, і чого таки немає?» - запитують буддисти. Відповідь: «Це – Нірвана». Це є ніщо – не сфера, а скоріше стан». («Isis Unveiled».1.290).

ВІДДІЛ 47

СОКРОВЕННІ КНИГИ «ЛАМ-РИН» ТА ДЗІАН

«Книга Дзіан» - від санскритського слова «Дхіан» (містична медитація) – є першим томом Коментарів до сімох сокровенних фоліантів Кіу-те та Словника до оприлюднених праць тієї самої назви. Тридцять п'ять томів Кіу-те для екзотеричних цілей та користування мирян можуть бути знайдені у володінні тибетських лам Гелугпа у бібліотеці будь якого монастиря, так саме як і чотинадцять книг Коментарів та Анотацій з цього предмету, складені посвяченими Вчителями. Точно кажучи, ці тридцять п'ять книг було би краще назвати «Популяризованою Версією» Таємної Доктрини, сповнену міфів, маскувань та помилок; з іншого боку, чотирнадцять томів «Коментарів» - з їх перекладами, анотаціями та великим словником окултних термінів, взятих з маленького древнього фоліанту «Книги Сокровенної Мудрості Світу»* - представляють собою збірку всіх Окултних Наук. Здається вони зберігаються окремо та приховано у Таші-Лами в Шигатзе. Книги

Кіу-те відносно сучасні тому, що видані у останньому тисячоріччі, у той час коли ранні томи «Коментарів» - неймовірної древності, бо навіть збереглися деякі частини перших циліндрів. За виключенням того, що вони пояснюють та виправляють деякі занадто казкові і очевидно брутално прибільшені оповідання в Книгах Кіу-те – правильно так названі – «Коментарі» мало мають до них відношення. Вони мають до них відношення так саме як халдейська «Кабала» до Книг Мойсея. У праці відомій під назвою «Аватумсака Сутра», у розділі: «Верховний Атман (Душа), як проявлений у характері Архатів та Прат'єка Будд», сказано, що: «Тому що спочатку всі з почуттями творіння зплутали істину та сприйняли неправду, то з'явилося сокровенне знання, за назвою Алая Віджнана». Запитання: «Хто володіє істинним знанням?». Відповідь: «Великі Вчителі Сніжної Гори». Відомо, що ці «Великі Вчителі» живуть протягом незчисленних віків у «Сніжних Кряжах» Гімалаїв. Заперечувати перед обличчям мільйонів індусів існування їх великих Гуру, які живуть в Ашрамах, розсіяних по всім схилам Транс та Цис-Гімалаїв – означає зробити себе у їх очах посьміховиськом. Коли буддійський Спаситель з'явився в Індії, їх Ашрами – бо не часто буває, щоби ці великі Люди знаходилися у Ламасеріях, хіба що заради коротких відвідин – були на тих самих місцях, які займають на цей час, і це було навіть до того, коли самі браміні прийшли з Центральної Азії, щоби оселитися на Індії. А ще до цього, кожен відомий та уславлений в історії арійський Двіджа сидів біля ніг та навчався тому, що надалі кульмінувало у тій або іншій школі філософії. Більшість з цих Гімалайських Бханте були арійськими брамініми та аскетами. Жоден пошуковець, якщо не значно просунутий, не мав би користі з читання цих екзотеричних томів.** Іх потрібно читати за допомогою ключа до їх значення, і цей ключ може бути знайдений у «Коментарях». Окрім того існують декілька відносно сучасних праць, які очевидно шкідливі тому, що вони торкаються правильного розуміння навіть екзотеричного Буддизму. Такими є: «Буддійський Космос» Бонзе Ін-ч'она з Пекіну; «Шин-Тау-кі» (або «Записи про Просвітлення Татхагати») Уанг Пуха – сьоме сторіччя, «Хісаї Сутра» (або «Книга Створення») та деякі інші.

*Саме з текстів всіх цих праць була надана Таємна Доктрина. Початковий матеріал навіть не складав би невеличкої брошури, але пояснення та примітки з «Коментарів» та Словників, можна було би викласти у десятих таких томах як «Викрита Ізіда».

**У цій системі кожний опис місцевості образний; кожне ім'я та слово - навмисно замасковано, і спочатку треба вивчити метод розшифровки і лише далі впізнавати еквівалентні сокровенні терміни та символи майже на кожне слово релігійної мови. Єгипетська ієратична система – дитяча гра у порівнянні з нашими жрецькими загадками.

ВІДДІЛ 48

АМІТА БУДДА, ГУАНЬ-ШИ-ІНЬ ТА ГУАНЬ-ІНЬ. ПРО ЩО КАЖУТЬ «КНИГА ДЗІАН» ТА ЛАМАСЕРІЇ ЦОНГ-К'А-ПА

У якості додатків до «Коментарів» існують багато сокровенних фоліантів про життя Будд та Бодхісатв; між ними є один про Принца Готаму та другий про Його перевтілення у Цонг-К'а-па. Цей великий Реформатор Тибету чотирнадцятого сторіччя є засновником таємної Школи поблизу Шигатзе, приєднаний до особистого місця усамітнення Таші Лами. Саме з нього почалася регулярна система ламаїстських втілень Будд (Санг-г'яс) або Шак'я-Тхуб-па (Шак'я-муні). Автор «Китайського Буддизму» називає Аміда або Аміта Будду міфічною істотою. Він пише про «Аміда Будду (Амі-то Фо) – казкового персонажа, якому – так саме як і Гуань-Інь – шановливо вклоняються північні буддисти, але який невідомий у Сіамі, Бірмі та Цейлоні». Цілком імовірно. Та все ж, Аміда Будда не є «казковим» персонажем тому, що: а) «Аміда» є форма Сензара від «Аді»; «Аді-Буддхі» та «Аді-Будда»*, як вже показано, існували віки тому як санскритські терміни, що означають

«Первісна Душа» та «Мудрість»; і б) ця назва була дана Готамі Шак'ямуні, останньому Будді в Індії, з сьомого віку, коли Буддизм був запроваджений у Тибеті. «Амітабха» (китайською «Ву-ліанг-шеу») означає буквально «Безмежний Вік», синонім «Ен» або «Ейн-Софа», «Ветхого Деньмі» та є епітетом, який зв'язує його безпосередньо з Безмежним Аді-Буддхі (первісною та Вселенською Душею) індусів, так саме як з Аніма Мунді всіх древніх народів Європи та з Безмежним та Безкінечним кабалістів. Якби Амітабха була видумкою тибетців або новою формою Ву-ліанг-шеу, «казковим персонажем», як автор «Китайського Буддизму» розповідає своїм читачам, то така «байка» мусить бути дуже древньою. Бо на іншій сторінці він сам каже, що додаток до канону, з книг які містять «Легенди про Гуань-Інь та західний рай з його Буддою, Амітабхою, так саме виник до Наради у Кашмірі, не далеко від початку нашої ери», і він визначає дату «походження початкових буддійських книг які зустрічаються у північних та південних буддистів, часом біля 246 років до Різдва Христового». Тому що тибетці прийняли Буддизм лише у сьомому сторіччі нашої ери, то так саме їх можна звинуватити у тому, що вони видумали Аміта-Будду? Окрім того, в Тибеті Амітабха має назву Одпаг-мед, що всідчить, що спочатку було запозичене не ім'я, а абстрактна ідея про невідому, невидиму та Безособисту Силу – яка окрім того, була взятою від індуського «Аді-Буддхі», а не від китайського «Амітабха».** Існує значна різниця між популярним Одпаг-мед (Амітабха), який сидить на троні у Девачані (Сукхаваті), відповідно до «Мані Камбум» - древній історичній праці в Тибеті, та філософською абстракцією за назвою Аміда-Будда; це ім'я наразі перейшло до земного Будди, Готами.

* «Буддхі» - санскритський термін, який означає «проникливість, гостроту розуму» або інтелект (шостий принцип), а «Будда» (Budha) означає «мудрий», також планету Меркурій.

** Китайський Амітабха (Ву-ліанг-шеу) та тибетський Амітабха (Одпаг-мед) наразі вже стали особистими Богами, які керують та живуть у небесній сфері Сукхаваті або Тушиті (тибетський Девачан), у той час коли Аді-Буддхі індуських філософів та Аміта Будда китайських та тибетських філософів представляють собою імена для вселенських первісних ідей.

ВІДДІЛ 49

ЦОНГ-К'А-ПА – ЛОХАНИ В КИТАЇ

Все, що можна було сказати про Цонг-К'а-па, було опубліковано у статті «Перевтілення в Тибеті» («Theosophist» за березень 1882 року). Повідомлялося, що цей реформатор не був, як стверджували вчені парси, втіленням одного з небесних Дхіані або п'ятьох небесних Будд, начебто створених Шак'ямуні після того як він здійнявся до Нірвани, але що він був втіленням самого Аміта Будди. Записи, що збереглися в Гон-па, у Таші-лумпо, кажуть що Санг-г'яс залишив сфери «Західного Раю», щоби втілитися у Цонг-К'а-па внаслідок великого занепаду Його таємних доктрин. «Кожен раз коли Добрий Закон Cheu (магічних сил) робився занадто публічним, він неминуче падав у чаклунство або «чорну магію». Лише двіджам, хошангам (китайським монахам) і ламам мужуть бути безпечно довірені ці формули». До періоду Цонг-К'а-па у Тибеті не було втілень Санг-г'яс (Будди). Цонг-К'а-па виявив ознаки, за якими можна було визначити присутність у людському тілі одного з двадцяти п'ятьох Бодхісатв* або Небесних Будд (Дхіані-Коганів), і Він суворо заборонив некромантію. Це призвело до розколу між ламами, і невдоволені об'єдналися з місцевими бхонами проти реформованого Ламаїзму. Навіть наразі вони утворюють могутню секту, яка застосовує на практиці найбільш огидні обряди по всьому Сікіму, Бутану, Непалу і навіть у прикордонних районах Тибету. Але у той час було ще гірше. З дозволу Тда-шу, або Таші Лами біля сотні Лоханів (Архатів) щоби призупинити розбрат, оселилися у Китаї, у видатному монастирі

поблизу Тянь-тай, де воно швидко стали темою легенд та залишаються такою і наразі. Але до них вже були інші Лохани. «Уславлені по всьому світу учні Татхагати, названі «солодкоголосими» внаслідок власної здатності на спів промовляти Мантри з магічними результатами».** Перші прибули з Кашміру у 3000 році Калі Юги (приблизно за сто років до початку християнської ери), у той час коли останні прибули наприкінці чотирнадцятого сторіччя, тобто 1500 років потому. І, коли не знайшли для себе місця у монастирі Їхгін, вони побудували для власних потреб самий великий монастир на острові Пу-то (Будда або Пут китайською) у провінції Чусан. Благий Закон, «Доктрина Серця» квітнув там декілька сторічч. Але коли острів був осквернений масами західних іноземців, головні Лохани пішли у гори... У пагоді Пі-юн-ті поблизу Пекіна все ще можна побачити «Залу П'ятисот Лоханів». Там статуї первоприбульців розташовані знизу, у той час коли один єдиний Лохан розташований під самим дахом будівлі, побудованої на пам'ять їх відвідин.

*Цікавий близький зв'язок двадцяти п'ятьох Будд (Бодхісатв) з такою самою кількістю Татв (Обумовлених або Обмежених) індусів.

**На спів промовлена Мантра, не значить молитва, а швидше магічна фраза у якій закон окультої причинності поєднується з силою волі та діями співаючого і залежить від них. Це послідовний ряд санскритських звуків, і коли він промовляється відповідно до магічних формул «Атхарва-Веди», зрозумілих лише не багатьом, то деякі мантри виробляють миттєві та доволі дивні результати. За власним езотеричним значенням, мантра містить у собі Вак («містичну промову»), вірніше у її звуках тому, що результати досягаються у відповідностях до вібрацій ефіру, так або по іншому «Солодкоголосими» їх назвали тому, що вони були знавцями мантр. Звідси виникла легенда, що спів Лоханів було чути на світанку жерцями у їх келіях у монастирі фан-Гуан.

Праці сходознавців сповнені прямих показів на Архатів (Адептів), які володіють тавматургічними силами, але про них кажуть – коли цього неможливо уникнути – з неприхованою посмішкою. Або просто від незнання або навмисно ігноруючі значення окультного елемента та символії в різних Релігіях, які вони беруться пояснити, вони зазвичай швидко кінчають з такими уривками, просто залишають їх без перекладу. Все ж, за простої справедливості потрібно визнати, якими би прибільшеними не були такі дива народною шаною та фантазією, все ж, вони не менш достеменні та не менш засвідчені на «язичницьких» аналах, ніж дива численних християнських Святих у церковних хроніках. Ті та інші мають однакові права на місце у відповідних історіях. Якщо після того, як почалося переслідування Буддизму, нічого більше не було сказано про Архатів в Індії, то це лише тому що, їх обітниця забороняють помсту і вони були примушені залишити країну та шукати усамітнення та безпеки в Китаї, Тибеті, Японії та інших місцях. Тому що жрецька влада брамінів у той час була необмеженою, то Симони та Аполлонії Буддизму мали такі самі шанси на визнання та схвалення Іринейми та Тертуліанами, які мали їх спадкоємці у Юдейському та Римському світах. Це була історична репетиція тих драм які віками пізніше відбулися у християнському світі. Так саме як у випадках так званих «єресіархів» Християнства, не за заперечення «Вед» або священного Слогу переслідували буддійських Архатів, а за те, що вони занадто добре розуміли сокровенне значення обох. Просто лише тому, що їх знання вважалося небезпечним а їх присутність в Індії не бажаною, їм довелося імігрувати. Так саме не менша кількість Посвячених була між самих брамінів. Навіть на цей день зустрічаються доволі чудово обдаровані Садху та Йоги, примушені триматися непоміченими та у тіні не лише тому, що дали обітницю під час Посвячення, але так саме від небезпеки англо-індійських трибуналів та судів, судді яких рішуче налаштовані розглядати кожний прояв або претензію на надприродні сили, як шахрайство та оману, і за сучасним можна судити про минуле. Віками після початку нашої ери Посвячені внутрішніх храмів та матхамів (монастирських товариств) обирали верховну раду з

головою у ній, всемогутнього Брахм-Атму, Верховного Голову всіх тих Махатм. Цей понтифікат міг бути зайнятий лише таким браміном, який досяг встановленого віку, і саме він був єдиним володарем та охоронцем містичної формули, і він був тим Ієрофантом, який створював великих Адептів. Лише він один міг пояснити значення священного слова АУМ та всіх релігійних символів та обрядів. І якщо будь який з Посвячених цього Високого Рівня передав профану хоча би крихтинку з довірених йому істин – мусив був померти; так саме і той, хто прийняв цю довіру.

Але існувало та існує наразі Слово, що набагато перевищує це таємниче однослadne слово, і воно робить того, хто володіє ключем до нього, майже рівним Брахману. Лише Брахматми володіють цим ключем, і ми знаємо, що на цей день є двоє великих Посвячених у Південній Індії, які володіють ним. Його можна передати лише при смерті, бо воно є «Загублене Слово». Жодні тортури, жодна людська влада не у стані примусити знаючого його браміна видати його; так саме воно добре охороняється у Тибеті. Все ж, ця сокровенність, ця глибока таємниця насправді викликає сум тому, що лише вони – Посвячені Індії та Тибету – могли би розвіяти туман над історією Окультизма та примусити визнати його претензії. Дельфійська настанова: «Осягни самого себе», наразі здається лише для не багатьох. Але докір на це не може бути віднесений на адресу Адептів, які зробили все, що можливо було зробити, та зайшли так далеко як дозволяли їм їх правила, щоби відкрити очі світові. Лише у той час коли європейця відштовхують публічні звинувачення та посмішки що до окультистів, азійця позбавляють сили його власні пандити. Вони кажуть, що наразі під важким впливом від того, що жодна Біга Від'я, жодне Архатство (Адепство) не можливі протягом Калі Юги («Чорного Віку»), який наразі триває. Навіть буддистів вчать, що начеб-то Володар Будда пророкував, що сила згасне через «тисячу років після Його смерті». Але це помилка. У «Дігха Нікаї» Будда каже: «Слухай, Субхадра! Світ ніколи не буде без Рахатів, якщо аскети в моїх общинах добре та істинно дотримуватися моїх заповітів». Схоже протиріччя цьому погляду, висунутому брамінами, було промовлено Крішною у «Бхагават Гіті», і у минулом і навіть у цьому сторіччі існувало багато садху та творців див. Те саме в Китаї та Тибеті. Посеред заповітів Цонг-К'а-па є одна, яка доручає Рахатам (Архатам) кожне сторіччя робити спробу просвітити світ, у тому числі і «білих варварів», і робити це у особливому визначеному періоді циклу. Впритул до цього дня жодна з цих спроб не була доволі успішною. Невдача йшла за невдачею. Чи слід нам пояснити цей факт у світлі пророцтва? Сказано, що впритул до того часу, коли Пан-чен-рин-по-че (Велика Перлина Мудрості та милості) не погодиться знову народитися у країні пелінгів (жителів Заходу) і, з'явившись як Духовний Завойовник (Чом-ден-да) та знищить помилки та невігластво віків – мало буде користі намагатися викоринити не правильне уявлення Пелінг-па (Європи); її сини ніколи не слухатимуть. У іншому пророцтві сказано, що Таємна Доктрина збережеться у власній чистоті в Бход-юлі (Тибеті) лише до того дня, доки він буде вільний від вторгнення іноземців. Самі відвідини народжених на Заході, якими дружніми вони не були би, будуть згубними для населення Тибету. Ось ключ до тибетської замкнутості.

ВІДДІЛ 50

ВИПРАВЛЕНІ ЩЕ ДЕКІЛЬКА ПОМИЛКОВИХ КОНЦЕПЦІЙ

Не дивлячись на широко розповсюджені помилкові концепції – часто доволі дивні для людини, яка володіє знанням істинних доктрин – що до Буддизму загалом і особливо в Тибеті, всі сходознавці погоджуються з тим, що головною метою Будди було вести людей до порятунку, через навчання їх чистоті та доброчинності, звільнення їх від служіння цьому ілюзорному світові та любові до ще більш ілюзорного – тому, що він такий швидкоплинний та не реальний – тілу та фізичному Я. А що за користь від життя для добродія, сповненого стражданнями, якщо його

результат – знищення на кінець? Якщо навіть досягнення вищої досконалості, яка робить Посвяченого здатним пам'ятати всю серію його попередніх життів та передбачати майбутні за допомогою відкритого божественного ока у ньому самому, а так саме заволодіти знанням, яке відкриває причини циклів існування, які вічно повторюються – але приводить з рештою до небуття та більше ні до чого – то у такому випадку система ця ідіотська, і Епікуризм значно більш філософський ніж такий Буддизм. Той хто не у стані досягнути тонкої, та все ж, переконливої різниці між існуванням у матеріальному або фізичному стані та духовному – «Житті Душі» або «Духа» - той ніколи цілком не оцінить великого вчення Будди, навіть у його екзотеричній формі. Індивідуальне або особисте існування є причиною бідувань та суму; колективне та безособисте вічне життя сповнене божественного блаженства та радості назавжди, і там немає ні причин ні наслідків, які можуть запламувати його світло. І надія на таке вічне життя є головною думкою всього Буддизму. Якщо нам скажуть, що безособисте існування не є існуванням, а дорівнює знищенню, як стверджували деякі французькі реінкарністи, то ми задамо питання: яку різницю у духовних сприйняттях Его може потягти за собою те, увійде воно у Нірвану, завантажене пам'яттю про лише його особисті життя – десятки тисяч відповідно до сучасних реінкарністів – або занурившись цілком у Парабрахмічний стан воно стане єдиним з Усім, з абсолютним знанням та абсолютним почуттям представництва колективних людств? Якщо Его прожило лише десяток окремих особистих існувань, то воно неминуче мусить втратити власне окреме Я та злитися з цими десятима. Дійсно здається, що до того часу, доки ця велика таємниця залишається для світу західних філософів і особливо сходознавців, лише мертвою буквою – чим менше вони намагатимуться пояснити її, тим краще буде для Істини.

З усіх існуючих релігійних філософій, Буддизм засвоєний менше за всіх. Ласени, Вебери, Васильєви, Бюрнуфі та Джульєні і навіть такі «очевидці» тибетського Буддизму, як Ксома де Корас та Шлагінтвейт до цього часу додавали лише плутанини. Жоден з них ніколи не отримав своєї інформації від справжніх Гелугпа джерел; всі вони судили про Буддизм по уривкам знання, підібраних у тибетських прикордонних ламасеріях, в країнах щільно заселених бутанцями, лепчами, бхонами та червоношапочними дугпа вздовж лінії Гімалаїв. Сотні томів придбані у бурятів, шаманів та китайських буддистів, читалися, перекладалися та тлумачилися неправильно як зазвичай. Езотеричні Школи не були би гідними такої назви, якби їх література та доктрини стали би надбанням хоча би навіть профанів їх релігії – не кажучи вже про публіку Заходу. Це просто здоровий глузд та логіка. Все ж, це є фактом, який наші сходознавці завжди відмовлялися визнавати: тому вони з серйозним видом і надалі обговорюють відносні якості та абсурдності ідолів, «столів для ворожіння» та «магічних фігур Пхурбу» на «квадратній черепаші». Все це не має жодного відношення до дійсного філософського Буддизму Гелугпа або навіть до більш освічених шкіл посеред Шак'япа та Кадампа сект. Всі такі «дощечки» та жертвні столи, магічні кола Чинсрег тощо, були відкрито придбані у Сікімі, Бутані та Східному Тибеті від бхонів та дугпа. Все ж, їх видають за характерні риси Тибетського Буддизму! Так саме справедливо було би судити, не читаючи філософію єпископа Берклі після вивчення Християнства за шотовським шануванням неаполітанських лазароні, що витанцьовують містичну джигу перед ідолом Св.Піпа, або тих, які несуть ex-voto з воску фалосу святих Космо та Доміано, в Церні. Цілком імовірно, що перші шраваки (слухачі) та шрамани («чисті») дегенерували і, що численні буддійські секти впали у голий догматизм та обряди. На впадобі до всіх інших Езотеричних, наполовину таємних вчень, слова Будди мають подвійне значення, і кожна секта поступово прийшла до претензій на те, що лише вона знає правильне значення і тому мусить бути верховною над іншими. Заповзла єресь та закріпилася як огидна ракова пухлина на прекрасному тілі раннього Буддизму. Школі Махаяни («Великої Колісниці») Нагарджуни протистала система Хінаяни («Малої Колісниці»), і навіть

Йогочар'я Ар'ясанги була викривлена щорічним паломництвом від Індії до берегів Мансаровари натовпів волоцюг з заплутаним волоссям, які видають себе за йогів та факірів замість того, щоби працювати. Не відверта огида до світу, важке та безкорисне рахування вдихів та видихів у якості засобу досягти абсолютного спокою розуму та медитації, привели цю школу до області Хатха-йоги та зробили її нащадком брамінських тіртхиків. І хоча її Сротапатті, її Сакрадагаміни, Анагаміни та Архати* носять ті самі назви майже у кожній школі, все ж, доктрини їх доволі відрізняються, і жодна з них очевидно не допоможе надбати дійсних Абхіджи (п'ятеро надприродних сил).

*Сротапатті – це той хто досяг першого Шляху у розумінні того, що реально та що не реально; Сакрадагамін – це кандидат на одне з вищих Посвячень; «той, хто мусить народитися ще один раз»; Анагамін – той, хто досяг «третього Шляху», або буквально, «хто більше не буде народжений», якщо він сам не бажатиме, та має вибір або народитися у будь якому з «світів Богів» або залишатися у Девачані, або обрати земне тіло з метою філантропії. Архат є той, хто досяг найвищого Шляху, він за бажанням може зануритися у Нірвану не полишаючи земного тіла.

Одна з головних помилок сходознавців, коли вони судять за «внутрішніми доказами», як вони висловлюються, у тому, що вони вважають, що Прат'ека Будди, Бодхісатви та «Досконалі» Будди були пізнішою розробкою Буддизму. Бо на цих головних рівнях засновані семеро та двадцять рівнів Ієрархії Адептів. Перші – це ті що досягли Бодхі (мудрості) Будд, але не стали Вчителями.* Людські Бодхісатви є, так би мовити кандидатами на досконалого Будду (у майбутніх Кальпах), з правом застосовувати власні сили за потреби наразі. «Досконалі» Будди це просто «досконалі» Посвячені. Всі вони люди та мають тіла. Їх правильна характеристика може бути знайдена лише у сокровенних томах Лугруба, або Нагарджуні, засновника системи Махаяни, про якого сказано, що він був посвячений Нагами (казковими «Зміями», назва Посвяченого або Махатми»). Легендарне оповідання знайдене у китайських аналах, що Нагарджуна вважав власну доктрину не відповідною до доктрини Готами Будди до того часу, доки не взяв від Нагів, що його доктрина саме і є та сама, яку таємно викладав сам Шак'ямуні – є алегорія, і вона заснована на замиренні між старими брамінськими таємними Школами в Гімалаях та Езотеричними вченнями Готами тому, що обидві сторони спочатку виступали одна проти другої. Перша батьківська всіх інших, була запроваджена за Гімалаями за віки до появи Шак'ямуні. Готама був її учнем; і від них, цих індуських Мудреців, Він отримав істини Сунгати, порожнечу та мінливість всього земного, та таємниці Праджна Параміта або «знання по ту сторону Ріки», яке на кінець приводить «Досконалого» у сфери Єдиної Реальності. Але його Архати не були такими, яким Він був сам. Деякі з них були честолюбивими і вони змінили деякі вчення відповідно до постанов великих зборів, і завдяки цим «єретикам» Школа-Матір спочатку не дозволила поєднати школи разом, коли почалося переслідування та вигнання Езотеричного Братства з Індії. Але пізніше, коли на решту більшість їх підкорилися керівництву головних Ашрамів, Йогочар'я Ар'ясанги була приєднана до старшої Ложі. Бо там з давніх давен схована кінцева надія на світло світу та порятунок людства. Багато імен у цієї школи та країни, – назва останньої наразі розглядається сходознавцями, як міфічна назва казкової країни. Все ж, саме з цієї країни індус очікує приходу свого Калкі Аватара, буддист – Майтрею, парс – Сосиоша, і єврей – Месію; чекав би і християнин звісти Христа, якби лише знав про неї.

*(Прат'ека Будда стоїть на рівні Будди, але його робота на користь світові не має відношення до його навчання, і його служіння завжди було оточене таємницею. В езотеричних книгах можна прочитати недолугі висловлення, що за такої над-людської висоти влади, мудрості та любові, Він може бути егоїстичним, хоча важко встановити, як могла народитися така думка. О.П.Б. доручила мені виправити цю помилку – А.Б.).

Там і лише там царює Паранішпана (Гунггруб), абсолютно досконале розуміння Буття та Не-Буття, незмінного, істинного існування у Дусі, навіть у той час, коли останній здається все ще перебуває в тілі; кожний мешканець цього місця є Не-Его, бо він став Досконалим Его. Їх порожнеча «само-сутня та досконала» - якби були світські очі, щоби відчуті та сприйняті її – тому, що вона стала абсолютною; нерелативне буття перетворилося би на необумовлену Реальність, і реальності цього нашого світу, самі за власної природи зникли би, розчинилися би у тонкому (не існуючому) повітрі. «Абсолютна істина» (Дондам-пай-ден-па; санскритська Парамартхасат'я) підкорила «відносну істину» (Кунза-бчи-ден-па; санскритську Самвритісат'ю), і тому вважають, що мешканці цієї таємничої області досягли стану, який у містичній фразеології має назву Свасамведана («само-аналізуючі роздуми») та Парамартха або та абсолютна свідомість особистого, об'єднаного з безособистим Его, яке вище за все і, відповідно вище за ілюзії у будь-якому сенсі. Її «Досконалі» Будди і Бодхісатви на мові кожного буддиста можуть фігурувати як небесні – тому недосяжні Істоти, у той час коли для сприйняття європейського профана ці імена можуть нічого не означати. І яка справа до цього Тим, хто знаходяться у цьому світові та все ж живуть далеко за межами нашої ілюзорної землі! Вище за них є лише один клас Нірвані, а саме: Чос-ку (Дхармакая) або Нірвані «без залишка» - чисті Арупа, безформенні дихання. Звідти час по часу, з'являються Бодхісатви у своїх Прул-пай-ку (або Нірманакая) тілах і під звичайною зовнішністю вчать людей. Існують як свідомі, так і не свідомі втілення.

Більшість доктрин системи Йогочар'я або Махаяни, Езотеричні. Колись не посвячені індуси і буддисти можуть почати шматувати «Біблію», сприймаючи її буквально. Освіта швидко розповсюджується в Азії і вже робилися спроби у цьому напрямі, тому столи можуть бути жорстко перекинуті проти християн. До яких би висновків ці двоє не прийшли, вони ніколи не будуть навіть на половину так абсурдні та не справедливі, як деякі з тих теорій, які християни висунули проти їх відповідних Філософій. Так на думку Спенса Харді, коли Архат помирає, то ступає до Нірвани: «Тобто він перестає існувати». А відповідно до майора Якоба, Дживанмукта, «як поглинений Брахмою, потрапляє у несвідомий стан каменю». Шанкарачар'я поданий як такий що сказав у вступі до «Шветашватара»: «Гнозис, якщо він з'явився, надалі нічого не потребує для здійснення власних результатів; він потребує Subsidia лише для того, щоби він міг виникнути». Доводилося, що теософ, доки він живий, може чинити добро та зло на власний розсуд і залишатися чистим – такою є сила гнозису. Далі стверджували, що доктрина про Нірвану призводить до аморальних висновків, і що квієнтисти всіх часів звинувачувалися у аморальності. Відповідно до Васильєва та Ксома, Школа Прасанга застосовувала особливий метод «робити висновок про недолугість та помилковість кожної езотеричної думки». Тлумачення Буддійської Філософії мають вінець тлумачення одного тезису Школи Прасанга, що «навіть Архат потрапляє до пекла, якщо до чогось матиме сумніви», що перетворює найбільш вільно-думаючу релігію у світі у систему сліпої віри. Ця «погроза» має відношення до відомого закону, що навіть Посвячений може мати невдачу та не досягти мети, якщо хоч би на мить матиме сумніви що до власних психічних сил – це абетка Окультизму, відома кожному кабалісту. Тибетська секта Нго-во-н'ід-мед пар Мраба («ті хто заперечують існування» або «розглядають природу як Маю») і на мить не може бути порівняною з будь-якою нігілістичною або матеріалістичною школою Індії, наприклад, такою як Чарвака. Вони чисті ведєнтисти з власним поглядом. І якщо йогочар'їв можна порівняти та назвати тибетськими вашистадвайтистами, то школа Прасанга, без сумніву представляє Філософію Адвайти цієї країни. Вони поділилися на дві: одну спочатку заснував Бхав'я, Школу Свантара Мадх'яміка; другу Буддхапаліта; обидві мають власні езотеричні та езотеричні відділи. Необхідно належати до останнього, щоби отримати будь-що з езотеричних доктрин цієї секти, найбільш метафізичної та філософської між інших. Чандракірті (Дева Дагпа) написав власні коментарі на доктрини Прасанга,

та проповідував їх відкрито; і він ясно заявляє, що існують два шляхи до вступу на «Шлях» до Нірвани. Будь яка добродійна людина за посередництвом Налджорнгонсум («медитація самоусвідомлення») може досягти інтуїтивного розуміння чотирьох Істин, без приналежності до ордену ченців та без посвячень. У цьому випадку вважалося за єресь, стверджувати, що видіння які можуть виникнути під час такої медитації або Вішна (внутрішнє знання) не можуть бути помилковими (Намтог), бо вони можуть бути помилковими. Єдина лише Алая, що володіє абсолютним та вічним існуванням, може володіти абсолютним знанням; і навіть Посвячений у власному Нірманакая тілі може інколи помилятися, приймаючи оману за істину під час досліджень «Безпричинного» Світу. Один лише Дхармакая Бодхісатва не помиляється коли він у дійсному Самадхі. Алая або П'інг-по, у якості кореня та основи всього, невидима та неосяжна для людського ока та розуму – вона може віддзеркалювати лише власне відображення, а не Саму Себе. Таким чином це відображення буде віддзеркаленням на вподобі до Місяця у спокійних яernih водах, лише у неупередженому інтелекті Дхармакаї, і буде викривленим промайнувшим зображенням всього сприйнятого розумом, який сам може помилятися.

Якщо коротко, то ця доктрина, є доктриною Раджа Йоги у її практиці двох видів стану Самадхі; один з цих «Шляхів» веде до сфери блаженства (Сукхаваті, або Девачана), де людина насолоджується досконалим та не засмученим щастям, та все ж, залишається зв'язаною з особистим існуванням; другий – Шлях що веде до повного звільнення від світів ілюзії, Я та нереальності. Перший відкритий всім та досягається просто заслугами; другий – у сотню разів швидше – досягається через знання (Посвячення). Таким чином послідовники Школи Прасанга ближчі до Езотеричного Буддизму, ніж Йогачар'ї, бо їх погляди є поглядами найбільш таємних Шкіл, і лише відлуння цих доктрин можна почути в «Ям'яншабта» та у інших працях, розповсюджених посеред широкої публіки. Наприклад, нереальність двох з трьох поділів часу викладені у публічних працях, а саме: а) що немає ні минулого, ні майбутнього, обидва ці поділи є кореляціями сучасного; і б) що реальність речей ніколи не може бути відчутною або сприйнятною, за виключенням лише того, хто надбав тіло Дхармакаї; але тут знову виникає проблема тому, що це тіло «без залишку» несе Посвяченого у Паранірвану, якщо ми приймемо це езотеричне пояснення буквально, і тому не може ні відчувати ні сприймати. Але імовірно наші сходознавці не відчують цього caveat у таких не відповідностях та тлумачать далі не затримуючись, щоби подумати про це. Тому що про містицизм існує велика кількість літератури, і Росія завдяки вільному спілкуванню з бурятами, шаманами та монголами придбала цілі бібліотеки про Тибет, то вчені на цей час мусили би були знати краще. Все ж, достатньо лише прочитати, що Ксома написав про походження системи Кала Чакра («Цикл Часу») або Васильєв – про Буддизм, щоби облишити будь яку надію побачити їх глибше за шкіру «забороненого плоду». Коли ми читаємо слова Шлагінтвейта, що тибетський Містицизм не є Йога – «та абстрактна спрямованність за посередництвом якої набуваються надприродні сили», як визначив Йогу Уільсон, але що він щільно зв'язаний з сибірським Шаманізмом і «майже тотожний до тантричного ритуалу», і що тибетське «Зунг» є «Dharanis», і «Г'ют» лише «Тантри» - до того про дохристиянську Тантру судять за ритуалом сучасних тантриків – то здається що є основа для підозр, що наші матеріалістичні сходознавці діють, як кращі друзі та союзники місіонерів. Все те, що невідоме нашим географам, здається їм не існуючою місцевістю. Так: «Кажуть що Містицизм отримав свій початок у міфічній країні Шамбалі. ... Ксома після уважних досліджень розташовує цю (міфічну) країну за Сир-Др'єю (Vaxartes) між 45° та 50° північної широти. Він вперше став відомим в Індії у 965 році нашої ери і далі потрапив ... до Тибету з Індії через Кашмір, у 1025 році». «Він» означає «Дус-к'ї Хорло» або тибетський Містицизм. Система така сама древня, як і людина, відома в Індії ще до того, як Європа стала континентом, як нам кажуть «впеше стала відомою» лише дев'ять або десять сторічч тому!

Текст з книг у його сучасному вигляді міг «з'явитися» навіть ще пізніше тому, що маються численні такі тексти, у які секти вносили самовільно зміни у відповідності до їх фантазій. Але хто читав первісну книгу по Дус-к'ї Хорло, переписану Цонг-К'а-па, з його Коментарями? Беручі до уваги, що цей великий реформатор палив всі книги для чаклунства, які лише потрапляли до рук, у 1387 році, і що він залишив бібліотеку власних праць – з яких навіть десята частина не публікувалася – такі повідомлення як вище наведені, є що найменше не обдуманими. Так саме проштовхується ідея – з щасливої гіпотези абата Кука – що Цонг-К'а-па отримав власну мудрість та надприродні сили від спілкування з якимось іноземцем з Заходу, «поміченим за свій довгий ніс». Добрий абат думає, що цей іноземець «був європейський місіонер» - звідси схожість релігійного обряду в Тибеті та римо-католицьких богослужінь. Але цей «лама Ієгови» не каже, хто були ті п'ятеро іноземців, які з'явилися в Тибеті у 371 році нашої ери і потім зникли так саме неочікувано та таємниче, як і з'явилися, залишивши у царя Тхотхорі-Н'янг-цан настанови, як користуватися деякими речами у шкатулці, яка «впала з неба» у його присутності саме п'ятдесят років тому, у 331 році нашої ери.*

*У «Канджурі» вони такі: 1.Дві поєднані руки; 2.Мініатюрний Чотен. (Ступа для збереження реліквій); 3.Талісман з накресленим на ньому написом «Ом мани падме хум»; 4.Релігійна книга «Заматог» («побудована колісниця»). Вони всі зрозуміло, символічні.

Взагалі, що до хронології Сходу між європейськими вченими існує безнадійна плутанина, особливо що до тибетського Буддизму. Так, наприклад, у той час коли деякі доволі правильно сприймають сьоме сторіччя за дату запровадження Буддизму, інші – такі як Ласен та Коепунг, наприклад – доводять з посиланням на автритети; перший – що на схилах гірського хребта Кайласу ще у 137 році до Різдва Христового був побудований буддійський монастир; другий – що на північ від Пенджаба Буддизм був запроваджений вже у 292 році до Різдва Христового. Хоча різниця не значна – лиша сторіччя – все ж вона засмучує. Але це легко пояснити на засадах Езотеризма. Буддизм – замаскований Езотеризм Будди – був запроваджений та пустив коріння у сьомому сторіччі християнської ери; у той час коли істинний Езотеричний Буддизм або серцевина, самий дух Доктрин Татхагати, був принесений на місце його народження, колиску людства, обраними Архатами Будди, яких надіслали знайти йому безпечне місце, бо «Мудрець передбачав небезпеку, щойно ступив на Тхонг-лам («Шлях бачення» або яснобачення). Посеред населення, що глибоко занурилося у чаклунство, ця спроба була невдалою. І не раніше, а лише коли Школа «Доктрини Серця» з'єдналася з своєю попередницею, затвердженою віки раніше на схилі, звернутому до Західного Тибету – Буддизм з власними двома, ясно розмежованими Школами – Езотеричною та Екзотеричною – остаточно закріпився у країні Бхон-па.

ВІДДІЛ 51

«ДОКТРИНА ОКА» ТА «ДОКТРИНА СЕРЦЯ» АБО «ПЕЧАТКА СЕРЦЯ»

Професор Альберт Вебер був правий коли сказав, що північні буддисти «Одні лише володіють цими (буддійськими) Священними Писаннями у повному обсязі». Бо у той час коли південні буддисти не мають жодного уявлення про існування будь якої Езотеричної Доктрини – захованої як перлина у мушлі кожної релігії – китайці та тибетці зберегли численні записи що до цього. Хоча відкрито проповідана Готамою Доктрина наразі виродилася та прийшла у занепад, все ж, вона збереглася у тих китайських монастирях, які розташовані у недосяжних для відвідувачів місцях. І хоча протягом більше ніж двох тисячоріч кожний новий «реформатор» викидав що небудь з оригіналу та підміняв власними міркуваннями, все ж істина і на цей день тримається загалом. Але лише у глухих місцях Транс-Гімалаїв – загалом названих Тибетом – у найбільш недосяжних місцях пустель та гір до цього дня живе Езотеричний «Благий Закон» - «Печатка

Серця» - у всій власній первинній чистоті. Хіба Сведенборг був не правий, коли сказав про забуте, давно загублене Слово: «Шукайте його у Китаї; можливо, що ви знайдете його у Великій Татарії». Він каже своїм читачам, що отримав цю інформацію від деяких «Духів», які сказали, що вклонялися відповідно до цього (втраченого) Слова. З цього приводу у «Викритій Ізиді» було сказано, що «інші учні Окультих Наук мали дещо більше, ніж слово «духів», щоби бути впевненими у цьому; вони бачили книги» у яких було це «Слово». Можливо, що імена цих «Духів», які відвідали цього великого шведського теософа, були східними. Слово людини, такої безапелляційної та визнаної чесності, чия вченість з математики, астрономії, природознавства та філософії далеко випередила свій час, не може бути висміяним або відкинутим так без церемонно, наче це було ствердження сучасного теософа; далі він казав, що може за власним бажанням перейти до стану, під час якого Внутрішнє Я цілком звільняється від всіх фізичних почуттів і живе та дихає у світі, де всі таємниці Природи стають відкритою книгою для ока Душі. На нещастя дві третини його опублікованих праць, так саме алегоричні у одному сенсі і тому, що вони були сприйняті буквально, то критика не більш пощадила цього шведського Провидця, ніж інших.

Після того як ми зробили панорамний огляд сокровенних Наук та Магії разом з їх європейськими Адептами, слід наразі згадати Східних Посвячених. Якщо про присутність Езотеризма у Священних Писаннях Заходу починають розуміти лише наразі, після майже двох тисяч років сліпої віри у їх *verdatim* мудрість, то те саме цілком підходить до Священних Книг Сходу. Тому ні індійські ні буддійські системи не можуть бути зрозумілими без ключа, і так саме вивчення порівняльної Релігії не може стати «Наукою» до того часу, доки символи всіх Релігій не відкриють власних секретів. У кращому випадку таке вивчення стане марною втратою часу та грою у схованки. Посилаючись на авторитет японської «Енциклопедії», Ремусат доводить, що перед смертю Будда передав секрети власної системи своєму учневі Кашияпі, якому єдиному було довірено священне зберігання Езотеричного тлумачення. В Китаї це має назву Чин-Фа-ін-Цзан («Таємниця Ока Благочестивого Вчення»). Тому хто вивчає буддійський Езотеризм цей термін, «Таємниця Ока», показав би цілковиту відсутність будь якого Езотеризму. Якби замість цього стояло слово «Серце», то це означало би те, на що наразі претендує «Доктрина Ока». «Доктрина Ока» означає догму та форму мертвої букви, церковний ритуал для тих, хто задовольняється екзотеричними формулами. «Доктрина Серця» або «Печатка Серця» (Сін Ін) є єдиною дійсною. Підтвердження цьому можна знайти у Сюан Цзана. У його перекладі «Маха-Праджна-Параміта» («Ta-roh-je-King») складений з 120 томів, сказано що «улюбленому учневі Будди Ананді, після того як його великий Вчитель перейшов до Нирвани, Кашияпа доручив розповсюдити «Око Доктрини»; «Серце» Закону було залишене лише у Архатів. Значна різниця між цими двома поняттями – між «Оком» та «Серцем» або зовнішньою формою та сокровенним значенням, холодною метафізикою та Божественною Мудрістю – ясно та наглядно виявлена у декількох томах що до «Китайського Буддизму», написаних різними місіонерами. За роки життя у Китаї вони все ще знають не більше, ніж вони знали від шкіл, що називають себе езотеричними, та все ж, вільно забезпечують відкритих ворогів власної віри начебто древніми рукописами та езотеричними працями! Це протиріччя між вірою та практичним застосуванням, здається ще ніколи не викликало подиву у західних та шановних істориків таємних вчень інших народів. Так багато езотеричних шкіл згадуються у «Китайському Буддизмі» преподобним Едкінсом, який цілком відверто вірить, що він зробив «глибоке дослідження» таємних вчень буддистів, праці яких «до самого останнього часу були недосяжними у власному первісному вигляді». Дійсно, не буде перебільшенням одразу сказати, що оригінальна Езотерична література «недосяжна» до цього дня, і що поважний джентльмен натхнений сказати, що «не схоже на те, щоби існувала будь яка таємна доктрина, яку ті хто знає не видали би її», дуже помилявся, якщо він сам будь коли вірив у те, що написав на 161

сторінці власної праці. Нехай він одразу знатиме, що всі ці Ю-лу («Прислів'я») славетних вчителів представляють собою просто маскування, таке саме досконале – якщо не більше – як і в «Пуранах» брамінів. Безкорисно перераховувати цілий ряд кращих вчених Сходу або наводити приклади досліджень Ремусата, Бюрнофа, Коеппена, Сент-Ілера та Сент-Жуліана, яким приписується, що вони виставили на огляд древній індійський світ шляхом відкриття священних та сокровенних книг Буддизму; і дійсно, світ який вони відкривають, ніколи не був прихованим. Можна судити про помилки всіх сходознавців по помилці одного з найбільш популярних між іншими – професора Макса Мюллера. Це робиться з посиланням на те, що він сміючись, перекладає як «бог Хто» (Ка). «Автори Брахман так порвали з минулим, що забули поетичний характер гімнів та томління поетів за Невідомим Богом, вони підняли займенник до божества та визнали бога Ка (або Хто?) ... Де би ми не зустріли вірші-запити, автор каже, що Ка є Праджапаті або Володар Творінь. Вони так саме не зупиняються на цьому. Деякі з гімнів, де цей займенник зустрічається мали назву Кадват, тобто такі що мають Кад або Квід. Але скоро було створене нове слово, і не лише гімни а і жертви богам отримала назву Кая або «Хто»-вая. У часи Паніні це слово отримало таку законну силу, що стало потрібним окреме пояснення про те, як воно утворилося. Коментатор тут пояснює Ка через Брахман». Якби коментатор пояснив Це навіть через Парабрахмана, він був би більш правий, ніж при тлумаченні Це, як Брахман. Незрозуміло, чому таємне та священне Ім'я Містерій, найвищого, не маючого форми та статі Духа, Абсолюта – Якого жоден не наважився би класифікувати разом з іншими, проявленими Божествами або навіть назвати протягом всієї номенклатури символічного Пантеону – не може бути висловленим займенником. Хіба мають право ті, хто належать до більш антропоморфічної релігії у світі, робити філософам древності догану навіть за занадто прибільшене релігійне благоговіння та пошану?

Але ми наразі зайняті Буддизмом. Його Езотеризм та усні настанови які записані та збережені у поодиноких копіях високими головами істинно Езотеричних Шкіл, показані автором Сан-К'ян-ї-су. Порівнюючи Бодхидхарму з Буддою він каже: «Джуліан (Татхагата) вчив великим істинам та причинам всього. Він став наставником людей і Дев. Він врятував багатьох та розповів зміст більше ніж п'ятьох сотен праць. З цього виникла К'яумен або екзотерична гілка цієї системи і це вважалося традицією слів Будди. Бодхидхарма приніс від Західних Небес (Шамбали) «Печатку Істини» та відкрив джерело містичного спостереження на Сході. Він вказав прямо на серце та єство Будди, відкинув паразитичну рослинність книжкових настанов та таким чином запровадив Цун-мен або Езотеричну гілку системи, яка містить традицію серця Будди». Декілька зауважень, зроблених автором «Китайського Буддизму» проливають світло на загальні не правильні уявлення сходознавців загалом та місіонерів у «країнах язичників» конкретно. Вони дуже багато кажуть для інтуїції теософів, особливо – теософів Індії. Фрази на які потрібно звернути увагу виділені курсивом. Звичайним китайським словом для визначення езотеричних шкіл є *дан*, санскритське *Дхіана* ... Ортодоксальний Буддизм в Китаї поступово *став єретичним*. Буддизм книг та древніх традицій *став Буддизмом містичного спостереження*. ... Історія древніх шкіл, що виникли давно в буддійських общинах Індії, *наразі може бути відновленою лише частково*. Можливо, що деяке світло може бути пролите Китаєм на релігійну історію країни, звідки Буддизм прийшов. У жодній частині історії не можна знайти допомоги кращої, щоби відновити втрачене знання, ніж у повідомленнях патріархів, ряд яких закінчили Бодхидхармою. Шукаючи кращі пояснення у китайських та японських оповіданнях про патріархів та *сімох Будд*, останнім з яких був Готама або Шак'ямуні, важливо знати перекази джайнів, якими вони були на початку шостого сторіччя нашої ери, коли патріарх Бодхидхарма переїхав до Китаю. ... Спостерігаючи виникнення різних шкіл езотеричного Буддизму, потрібно пам'ятати, що один принцип, який дещо нагадує догму апокаліптичної спадковості належить їм всім. Всі вони визнають *походження своїх доктрин від*

послідовного ряду вчителів, кожний з яких був навчений особисто своїм попередником – до часу Бодхидхарми та далі до самого Шак'ямуні та більш ранніх Будд». Далі маємо скаргу, у якості звертання уваги на відхід від старого ортодоксального Буддизму, нагадується, що Лами Тибету приймаються імператором у Пекіні з великою шаною. Наступні уривки, взяті з різних частин книги підводять решту поглядів містера Едкінса: «Відлюдників часто можна зустріти на околицях великих буддійських храмів ... вони не стрижуть волосся ... Доктрина метемпсихозу заперечується. Буддизм це одна з форм Пантеїзму, на тій основі, що доктрина метемпсихозу робить всю Природу живою і це життя є Божество, яке приймає різноманітні форми особистості; і Божество це не є самосвідомою, вільно діючою Самопричиною, але все-надихаючим Духом. Езотеричні буддисти Китаю строго дотримуються своєї єдиної доктрини, нічого не кажуть про метемпсихоз ... або про будь яку іншу більш матеріальну частину буддійської системи ... Західний Рай обіцяний прихильникам Аміда Будди ... не відповідає вченню про Нірвану (?) ... Він обіцяє безсмертя замість знищення. Велика древність цієї школи очевидна з ранньої дати перекладу «Аміда Сутри», який вийшов з рук Кумарадживи, і «Ku-liang sheu King» часів династії Хань. Рівень його впливу видний на схильності тибетців та могулів до пошани цього Будди, у тому факті, що ім'я цього видуманого персонажа (?) зазвичай можна почути в Китаї частіше, ніж ім'я історичного Шак'ямуні».

Боїмося, що по відношенню до Нірвани та Аміта Будди вчений письменник помиляється. Та все ж, ми маємо свідоцтво місіонера про те, що у Небесній Імперії існують декілька шкіл Езотеричного Буддизму. Коли неправильне застосування ортодоксальних буддійських Священних Писань досягло свого апогея і істинний дух Філософії Будди був майже загублений, декілька реформаторів з'явилися з Індії та дали усне вчення. Такими були Бодхидхарма і Нагарджуна, автори найбільш значних праць Школи містичного спостереження у Китії у перші сторіччя нашої ери. Окрім того, відомо, як сказано у «Китайському Буддизмі», що Бодхидхарма став головним засновником Езотеричних Шкіл, які поділилися на п'ятеро головних гілок. Наведені дати доволі правильні, але всі висновки без виключень, не правильні. У «Викритій Ізиді» було сказано, що – «Будда викладає доктрину про нове народження так саме ясно як це робить Ісус. Від бажання покінчити з древніми Містеріями, куди не можливо було допускати неосвчені маси, індуський реформатор, хоча загалом замовчує не лише одну сокровенну догму, ясно викладає власну думку у декількох абзацах. Так він каже: «Деякі люди народжуються знову; злодії йдуть до пекла (Авічі); праведні йдуть до Небес (Девачан); ті хто звільнилися від всіх земних бажань, йдуть до Нірвани». («Висловлення Дхаммапади», 5. 126). У іншому місці Будда каже, що «краще вірити у майбутнє життя у якому можна відчути щастя або навпаки; бо серце що увірувало у це, перестане грішити та чинитиме добро; і навіть якщо воскресіння або відродження немає, таке життя створить добре ім'я та принесе нагороду від людей. Але ті хто вірять у знищення після смерті, зроблять будь який гріх, який оберуть – внаслідок зневіри у майбутнє». («Колесо Закону»). Як у такому випадку, безсмертя «не відповідає вченню про Нірвану»? Вищенаведене, це лише декілька відкрито висловлених думок Будди своїм обраним Архатам; цей великий Святий сказав набагато більше. У якості зауваження з приводу помилкових поглядів, яких дотримуються на цей час наші сходознавці, «марно намагаючись виміряти глибину думок Татхагати» і тим брамінам, «які до цього дня не визнають Великого Вчителя» - ми наводимо тут декілька оригінальних думок, висловлених що до Будди та вивчення Таємних Наук. Вони взяті з однієї праці написаної тибетцем китайською та видані у монастирі Т'янь-тай для розповсюдження між буддистами, «які живуть у інших країнах та підпадають під небезпеку бути зіпсованими місіонерами» як правильно зазначає автор тому, що кожний ново-навернений не лише є «зіпсованим» по відношенню до власного вірування, але так саме є жалким надбанням для Християнства. Тут ми даємо переклад декількох абзаців, люб'язно наданих нам для цієї праці.

«Тому що вуха профана не чули могутніх Чау-ян'я (сокровенних та просвітницьких настанов) Ву-вей-Чен-дженя (Будди в середині Будди) нашого улюбленого Володаря і Бодхісатви, то як можна сказати, якими у дійсності були його думки? Святий Санг-г'яс-Панчхен ніколи не пропонував можливості потрапити поглядом у Єдину Реальність не посвяченим бікшу. Мало таких навіть між ту-фон (тибетців) хто знав її; що стосується Цунг-мен* Шкіл, то вони з кожним днем зменшують власну якість. ... Навіть Фа-сіон-Цунг не може надати будь кому мудрості яку викладають у істинному Налджор-чод-па (Йогочар'я). ... все це лише Доктрина «Ока» та не більше. Відчувається втрата керівництва з того часу коли Ч-ан-сі (вчителя) внутрішньої медитації стали рідкими і Благий Закон замінився на вклоніння ідолам (Сіан-к'ян). Саме про це почули варвари (західні народи) і вони нічого не знають про Баспа-Дхарму (сокровенну Дхарму або доктрину). Чому істина мусить ховатися як черепаха під власним панцирем? Тому що вона стала на вподоби до тонзурного ножа лами,** зброї доволі небезпечної для застосування навіть для лану. Тому Знання (Сокровенна Наука) нікому не може бути довіреним до його часу. Чагпа-тхог-мад стали рідкі, і кращі пішли до Благословенної Тушити». Далі, людина яка бажає заволодіти таємницями Езотерики до того, як посвячені Ч'-ан-сі (вчителі) проголосили її готовою до прийняття, стає схожою до «Людини, яка у темну ніч, без ліхтаря прийшла на місце повне скорпіонів та відважилася мацати руками по землі щоби відшукати загублену сусідом голку». І ще: «Той хто хоче надбати Священні Знання, мусить до того як рушити далі «привести до ради власну лампу внутрішнього розуміння» і далі «за допомогою такого гарного світла» використати власні добрі діяння у якості рушника, щоби видалити будь які нечистоти з свого містичного дзеркала*** щоби бути у стані побачити у його глянці вірне відображення Я ... Спочатку це; далі Тонг-па-н'я**** і нарешті Самма Самбудда».***** У «Китайському Буддизмі», у афоризмах Лін-цзи можна побачити підтвердження цим словам: «Всередині тіла, яке сприймає відчуття, набуває знання, думає та діє, існує «істинна людина без місця» Ву-вей-чень-жень. Вона стає ясно видимою; навіть тонка димка її не приховує. Чому ви не впізнаєте її?... Якщо розум не доходить до свідомого існування, то скрізь є визволення. ... Що таке Будда? Відповідь: Розум ясний та у спокої. Що таке Закон? Відповідь: Розум ясний та осяяний. Що таке Тау? Відповідь: Відсутність перешкод скрізь та чисте осяяння. Ці троє одне».

*«Езотеричні школи» або секти яких багато в Китаї.

**Тонзурний ніж робиться з метеоритного заліза та застосовується для відрізання волосу з голови послухника під час його першого посвячення у монахи. Він має гостре з обох боків лезо, гострий як бритва та схований у рукояті з рогу. Під час натискання на пружину, лезо миттєво вискакує та так саме швидко повертається назад. При застосуванні цього ножа потрібна велика обережність, щоби не поранити голови молодого гелунга на попередніх публічних церемоніях.

***Можливо не буде помилкою нагадати читачеві, що «дзеркало» було частиною символізму Тесмофорії, частин Елевзинських Містерій; і що його застосовували у пошуках Атму, «Схованого» або «Я».

****Стан абсолютної свободи від будь якого гріху або бажання.

*****Стан у якому Адепт бачить ряд власних минулих народжень та життів у всіх втіленнях як у цьому, так і у інших світах. (Дивись опис цього у «Night of Asis» ст. 166, вид. 1844 року).

Шановний автор «Китайського Буддизму» тішиться над символізмом буддійської дисципліни. Та все ж нанесення собі «ляпасів по щоках» та «ударів під ребра» мають відповідності у приборканні тіла – «у дисципліні покарання» - християнських монахів від перших часів

Християнства впритул до нашого часу. Але зазначений автор – протестант, який міняє приборкання тіла – на гарне життя з комфортом. Над висловленням Лін-цзи, «Істинна людина без місця», Ву-вей-чень-жень, загорнутий у колючу оболонку наче каштан. До нього неможливо наблизитися. Це Будда – Будда всередині нас», сміються. Істинно «Дитині не зрозуміти сімох загадок!».

СТАТТІ ПРО ВІДНОШЕННЯ ОКУЛЬТНОЇ ФІЛОСОФІЇ ДО ЖИТТЯ

Нижченаведені статті 1, 2, 3 були написані О.П.Б. і за її життя та ходили по руках приватним чином, але вони були написані з метою, що з часом вони будуть опубліковані. Вони представляють собою статті призначені швидше для вивчаючих, ніж для звичайного читача та потребують щільного вивчення та міркувань. «Примітки до деяких Усних Вчень» були записані деякими з її учнів та частково виправлені О.П.Б. але не було нічого зроблено, щоби позбавити їх відмінностей за характером. Вона збиралася розмістити їх у основу статей, на вподобі до перших трьох, і вони публікуються з її згоди.

А. Безант.

СТАТТЯ 1

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Існує дивний закон в Окультизмі, який був засвідчений та доведений протягом тисячорічних досліджень; так саме протягом всіх років існування Теософічного Товариства, закон цей постійно мав підтвердження майже у всіх випадках. Варто лише будь кому стати на шлях «Випробувань», як починають одразу проявлятися окультні наслідки. І першими з них є виявлення зовні всього, що було в людині до цього часу у сплячому стані: її недоліків, звичок, властивостей та прихованих бажань, гарних, поганих або байдужих.

Наприклад, якщо людина, з причини атавізму або кармічного спадку, марнослава або чуттєва, то всі ці пороки неминуче виявляються в ній, навіть якщо до цього часу їй таланило приховувати та пригнічувати їх. Вони виступають нестримно і людині доводиться боротися з ними у сто разів сильніше, ніж раніше, до того як їй пощастить викоринити у собі ці схильності.

З іншого боку, якщо вона добра, щира, стримана, або має будь які чесноти, до цього часу приховані або у сплячому стані, вони так саме нестримно проявляються, як і все інше. Таким чином цивілізована людина, яка не бажає щоби її сприймали за святого і тому накладає на себе маску, не буде у стані приховати власної природи, чи то вона низька, чи то шляхетна.

В ОБЛАСТІ ОКУЛЬТНОГО ЦЕ Є НЕОДМІННИЙ ЗАКОН.

Дія його тим яскравіша, чим серйозніше та відвертіше бажання, виражене кандидатом та чим глибше він відчув справжність та значення взятого на себе обов'язку.

Древня окультна аксіома, «Осягни Самого Себе», мусить бути знайома кожному учню, але мало, якщо взагалі хто, зрозумів істинне значення цих мудрих слів Дельфійського Оракула. Всі ви знаєте ваш земний родовід, але хто з вас будь коли відстежив всі ланки спадку астрального, психічного та духовного, які вас роблять тим, ким ви є? Багато хто писав та висловлював бажання

поєднатися з власним Вищим Его, але здається, що жоден не знає тієї нерозривної ланки, яка поєднує їх Вище Его з Єдиним Вселенським Я. Для всіх цілей Окультизму, як практичних, так і чисто метафізичних, таке знання є абсолютно необхідним. Тому почнемо ці статті з визначення цього зв'язку у всіх напрямках з світами: Абсолютним, Прототипним, Духовним, Манасичним, Психічним, Астральним та Елементальним. Все ж, до того як ми зможемо торкнутися вищих світів – Прототипного, Духовного та Манасичного – ми мусимо розібратися у відношеннях сьомого, земного світу, нижчої Пракриті або Малкут, як називає його Кабала, з світами та планами, що йдуть безпосередньо за ним.

ОМ

«ОМ», каже арійський Адепт, син П'ятої Раси, який цим словом починає та закінчує своє вітання людській істоті, своє заклинання або звернення до не-людської Присутності.

«ОМ-МАНІ», шепоче туранський Адепт, нащадок Четвертої Раси, і після невеличкої паузи додає: «ПАДМЕ-ХУМ».

Це відоме заклинання (invocation) доволі не правильно перекладене сходознавцями як «О, Дорогоцінність у Лотосі». Бо хоча і буквально ОМ є склад, що має відношення до Божества, ПАДМЕ означає «в Лотосі», і МАНІ є будь який коштовний камінь – все ж, ні самі слова, ні їх символічне значення таким чином не передані правильно.

У цій найбільш священній з усіх східних формул, не лише кожний склад володіє сокровенною могутністю з конкретним результатом, але і все це заклинання загалом має семеро різних значень та може створювати семеро різних результатів, кожний з яких може відрізнитися від інших. Ці семеро значень та результатів залежать від інтонації, яка надається всій формулі та кожному з слогів; і навіть числова величина букв додається або зменшується у відповідності до того або іншого ритму, яким на цей час користуються. Нехай пам'ятає вивчаючий, що число лежить у основі форми, і число спрямовує звук. Число лежить у корені проявленого Всесвіту; числа та гармонійні пропорції спрямовують перші диференціації однорідної субстанції у різномірні елементи; і число та числа утворюють межі для творчої руки Природи. Знатимете відповідні числа головного принципа кожного елемента та його під-елементів, вивчите їх взаємодію та поведінку на окультному боці Природи – і закон відповідностей приведе вас до відкриття великих таємниць макрокосмічного життя. Але для того, щоби вивчати макрокосмічне, ви мусите почати з мікрокосмічного, тобто ви мусите вивчати ЛЮДИНУ, мікрокосм – у цьому випадку так, як це робить фізична наука – індуктивно, від часткового до загального. Все ж, у той самий час, тому що потрібна головна нота, щоби аналізувати та розуміти будь яку комбінацію диференціації звуку, ми ніколи не мусимо забувати про Платонівський метод, який починає загальним оглядом всього та йде від загального до індивідуального. Цей метод прийнятий в Математиці – у єдиній точній науці, що існує у наші часи. Тому давайте вивчати Людину; але якщо ми хоча би на мить відокремимо її від Загального Цілого або почнемо розглядати її ізольовано, у одному аспекті, окремо від «Небесної Людини» - Всесвіту, символізованого Адамом Кадмоном або його еквівалентами у кожній філософії – ми або потрапимо до Чорної Магії, або ганебним чином отримаємо поразку у наших намаганнях. Таким чином, містична фраза «Ом Мані Падме Хум» за правильного її розуміння, замість того, щоби бути складеною з майже не зрозумілих слів «О Дорогоцінність у Лотосі», містить посилання на цей не розривний союз між Людиною та Всесвітом, виражений у сімох різних видах та володіє здатністю сімох різних застосувань до такої самої кількості планів думки та дії.

У якому аспекті ми на розглядали би її, вона означає: «Я є те, що Я є»; «Я у тобі, і ти у мені». У цьому єднанні та щільному союзі добра та чиста людина стає Богом. Свідомо або несвідомо вона викличе або не навмисно стане причиною неминучих результатів. У першому випадку якщо вона є Посвяченим Адептом (зрозуміло лише Правой Руки), то може спрямовувати благочинний або захисний струм та таким чином приносити користь та захищати окремі особистості і навіть цілі народи. У другому випадку, хоча і несвідомо, добра людина стає щитом для всіх, з ким би вона не була. Таким є факт: але його «як» та «чому» потребують пояснень, і вони можуть бути дані лише тоді, коли справжня присутність та могутність чисел у звуках і відповідно словах та буквах буде зрозумілою. Формула «Ом Мані Падме Хум» була обрана у якості ілюстрації внаслідок її майже безмежної могутності у вустах Адепта і її потенціальності при проголошенні будь якою людиною. Будьте обережними, ви всі хто це читає: не промовляйте цих слів просто так або коли ви гніваєтеся, щоби ви самі не стали першою жертвою, або що ще гірше не створили небезпеки для тих, кого ви любите.

Профан сходознавець який все життя відчуває лише зовнішню сторону, з відтінком зверхності та сміючись над забобонами, скаже вам, що у Тибеті ця формула вважається найбільш могутнім шести-складним заклинанням, і сказано, що вона була надана народам Центральної Азії Падмані, тибетським Ченрезі. Але хто у дійсності є Падмані? Кожний з нас мусить впізнати його сам, коли буде до цього готовий. Кожний з нас всередині себе має «Дорогоцінність у Лотосі», назвіть його Падмані, Крішна, Будда, Христос або будь яким іншим ім'ям, яке ми можемо дати нашому Божественному Я. Екзотеричне оповідання звучить так: Повідомляється що верховний Будда, або Амітабха, у момент створення людини випустив рожевий промінь світла з свого правого ока. Промінь виявив звук та став Падмані Бодхісатвою. Далі Божество дозволило вийти з лівого ока блакитному променю світла, який втілювався у двох незайманих Долма та надбав силу просвіти для розумів живих істот. Далі Амітабха назвав цю комбінацію, яка одразу обрала місцем свого життя людину, «Ом Мані Падме Хум», «Я – Дорогоцінність в Лотосі і у ньому я залишуся». Далі Падмані «Єдиний в Лотосі», поклявся ніколи не зупиняти роботи до того часу, доки він не примусить Людство відчути його присутність у собі та не врятує його таким чином від жалкої участі переродження. Він поклявся зробити це до кінця Кальпи, та додав, що у випадку невдачі він бажає, щоби його голова була розколотою на незчисленні шматочки. Кальпа скінчилася, але Людство не відчуло його у своїх холодних та злих серцях. І голова Падмані розкололася на тисячі часток. Зачеплене співчуттям, Божество сформуло з цих часток десять голів: троє білих та семеро різних кольорів. І з цього дня людина стала досконалим числом, або ДЕСЯТЬ.

Могутність ЗВУКУ, КОЛЬОРУ та ЧИСЛА у цій алегорії так по мистецькому застосована для того, щоби завуалювати дійсне Езотеричне значення. Сторонній читатиме це як одну з багатьох, та не маючих значення, казок про твріння; але вона сповнена духовним та божественним, фізичним та магічним значенням. З Амітабха – не-кольору або білого сяяння – народжуються семеро різних кольорів призми. З них кожний випускає відповідний звук та утворює сімку музикальної гами. Тому, що Геометрія між Математичними науками особливо зв'язана з Архітектурою і так саме (перейдемо до Загалу) з Комогонією так, що десятеро Йодів Піфагорійської Тетради, або Тетрактису, використовуються у якості символу Макрокосма, то Мікрокосм, або людину, його подоби, так саме потрібно ділити на десятеро точок. Про це потурбувалася сама Природа, як далі побачимо. Але до того як це ствердження може бути доведеним, і цілковита відповідність між Макрокосмом та Мікрокосмом наочно показана, потрібні декілька слів пояснення. Тому вивчаючому, який бажав би вивчити Езотеричні Науки з їх подвійною метою: а) довести, що Людина тотжня у духовній та фізичній сутності як до Абсолютного Принципу, так і до Бога в Природі; та б) наочно показати присутність у ній тих самих потенційних сил, які існують у творчих

енергіях Природи – тому досконале знання відповідностей між Кольорами, Звуками та Числами є першою необхідністю. Як вже було сказано, священна формула далекого Сходу «Ом Мані Падме Хум», є формулою краще за все розрахованою на те, щоби зробити ці відповідні якості та функції ясними для вивчаючого.

В алегорії Падмані, Дорогцінність (або Духовне Его) в Лотосі, або символі андрогенної людини, виділені числа 3, 4, 7, 10, як синтезуючі Одиницю, Людину. Саме на досконалому знанні та осягненні значення та могутності цих чисел у їх різноманітних та численних комбінаціях та взаємодії зі звуками або словами, і кольорами або швидкістю руху (представленого вібрацією), залежить просунення вивчаючого Окультизм. Тому ми мусимо почати з першого, первісного слова ОМ або АУМ. ОМ – це «маскування». Фраза «Ом Мані Падме Хум» не є шести-складна, а семи-складна фраза тому, що перший склад за правильного мовлення – подвійний та потрібний у власній сутності, А-УМ. Він представляє собою назавжди приховану первісну три-єдину диференціацію, не від а в ЄДИНОМУ Абсолюті, і тому символізується числом 4, або Тетрактисом, у метафізичному світі. Це Промінь-Одиниця, або Атман. Це Атман найвищий Дух в Людині, якого у поєднанні з Буддхі та Манасом називають верхньою Триадою або Трійцею. Ця Триада разом з власними чотирма нижчими принципами людини, окрім того загорнута у атмосферу аури, наподобі до жовтка яйця (майбутнього ембріону), загорнутого у білок та шкаралупу. Для сприйняття вищих Істот з інших сфер, це перетворює кожного індивіда на овальну сферу з більшим або меншим сянням. Щоби показати вивчаючому відповідність між народженням Космосу, Світу, Планетарної Істоти, або Дитини Гріху та Землі, необхідно дати більш визначений та ясний опис. Ті, хто знайомий з фізіологією, зрозуміють його краще за інших. Хто з тих, хто читали, скажемо, «Вішну» або інші Пурани, не знайомий з екзотеричною алегорією про народження Брами (андрогена) у Світовому Яйці, Хіран'ягарбха, оточеному сімома зонами або швидше планами, які у світі форми та матерії стають сімома та чотинацятьма Локами; числа сім та чотирнадцять за необхідності з'являються знову та знову. Приховуючи сокровенний аналіз, індуси з давних давен дорівнювали черево Всесвіту а так саме сонячне черево до жіночого черева. Про перше написано «Її черево широке, як Меру», та «Майбутні могутні океани сплять у водах, які приховали її порожнини – материки, моря та гори, ріки, планети, боги, демони та людство». Все це було схожим за своїми внутрішніми та зовнішніми покривами на кокосовий горіх, м'який у середині але загорнутий зовні шкаралупою. «Широка» як Меру сказано у текстах. «Меру було її Амніоном, а інші гори були її Хоріоном», додає вірш у «Вішну Пурани».

Так саме і людина зароджується у материнському череві. Як Брама у екзотеричних переказах, оточений сімома шарами всередині та сімома зовні Світового Яйця, так саме оточений і ембріон. Як Езотеризм у власній Космогонії нараховує семеро внутрішніх та семеро зовнішніх шарів, так і Фізіологія реєструє склад черева сімома, хоча вона нічого не знає про те, що це є копія того, що відбувається у Всесвітньому Череві. Ці складові натупні: 1.Ембріон. 2.Амніотична Рідина, безпосередньо оточує ембріон. 3.Амніон, пліва, що виникла від Утробного Плоду та містить рідину. 4.Пуповинний Міхур, який забезпечує живлення Ембріона спочатку та надалі. 5.Аллантоїс, виступ з Ембріона у вигляді сумки, який пролягає між 3 та 7, та посередині 6, і який пристосувався до Плаценти та служить проводом живлення Ембріона. 6.Проміжний простір між 3 та 7 (Амніоном та Хоріоном), з білковою рідиною. 7.Хоріон, або зовнішній шар. Далі, кожна з цих складових окремо відповідає та зформована відповідно до власного прототипа, на кожному з сімох планів буття, які у свою чергу відповідні до сімох станів Матерії та всіх інших функціональних сил в Природі. Нижче наведене подає собою огляд з пташиної висоти сімох відповідних складових черева Природи та Жінки. Ми можемо подати їх наступним чином:

КОСМІЧНИЙ ПРОЦЕС, ВЕРХНІЙ ПОЛЮС:

1. Математична Точка, яку називають «Космічним Сім'ям», Монада Лейбніца, яка містить у собі увесь Всесвіт, як жолудь – дуба. Це перша бульбашка на поверхні безмежної однорідної Субстанції або Простору, Бульбашка диференціації на стадії зародження. Це є початком Орфічного Яйця або Яйця Брама. В Астрології та Астрономії вона відповідає до Сонця.

2. Vis vitae нашої сонячної системи виділяється з Сонця. а) коли маються на увазі вищі плани, її називають Акашею. б) вона виходить від десятих «божеств», десятих чисел Сонця, яке саме є «Досконалим Числом». Їх називають Dis – у дійсності Простір – сили у Просторі, три з яких містяться у Сонячному Атмані, або сьомому принципі, а семеро – це промені Сонця.

3. Ефір Простору, який у власному зовнішньому аспекті представляє собою пластичну кору, яка, як вважають огортає Сонце. На вищому плані це є увесь Всесвіт, як третя диференціація Субстанції що набуває розвитку, Мулапракріті, яка стає Пракріті. а) містично вона відповідає проявленому Махату, або розуму, або Душі Світу.

4. Сидеральний вміст Ефіру, його речовинні частини, невідомі сучасній Науці, представлені: а) в окультичних та кабалістичних Містеріях – елементами. б) в фізичній Астрономії – метеорами, кометами та іншими випадковими феноменальними космічними тілами.

5. Життєві потоки в Ефірі, джерелом яких є Сонце; канали якими життєвий принцип цього Ефіру (кров Космічного Тіла) проходить щоби живити все на Землі та інших планетах, починаючи з мінералів які таким чином примушені до росту та спеціалізації; рослин які живляться таким чином, тварини та людини, які таким чином наділяються життям.

6. Подвійне випромінювання, фізичне та психічне, які випромінюються з космічного Сім'я та розповсюджуються навколо цілого Космосу, так саме як навколо Сонячної Системи та кожної планети. В Окультизмі його називають: верхнє – божественним, нижнє – матеріальним Астральним Світлом.

7. Зовнішня кора кожного небесного тіла. Шкаралупа Світового Яйця або сфера нашої Сонячної Системи, нашої Землі та кожної людини та тварини. У сидеральному просторі – Ефір; на земному плані – Повітря, яке знову таки побудоване сімома шарами. а) первісна світова потенційна субстанція перетворюється (на період Мануантари) на постійну кулю або кулі.

ЛЮДСЬКИЙ ПРОЦЕС, НИЖНІЙ ПОЛЮС:

1. Земний Ембріон, який містить у собі майбутню людину з усіма його потенційностями. У ряду принципів людської системи це є Атман, або над-духовний принцип, так саме як у фізичній Сонячній Системі це є Сонце.

2. Амніотична рідина, що виділяється з Ембріона. а) на плані матерії її називають Праною. б) вона виходить з всесвітнього Єдиного Життя, з серця людини та Буддхі, якими керують Семеро Сонячних Променів (Богів).

3. Амніон, плівка яка містить Амніотичну Рідину та оточує Ембріон. Після народження людини вона стає так би мовити третім шаром її магніто-життєвої аури. а) Манас, третій принцип (зверху), або людська Душа в Людині.

4. Пуповинний Міхур який, як вчить наука, забезпечує початкове живлення Ембріону, але як стверджує окультизна Наука, є проводом для космічних впливів, чужих для матерії. а) в дорослій людині вони стають живленням Ками, над якою головують. б) в фізичній людині їй пристрасті та емоції, моральні метеори та комети людської природи.

5. Алантоїс, виступ з Ембріона, який розповсюджується між Амніоном та Хорионом; припускають що він забезпечує живлення від матері до Ембріона. Він відповідає життєвому принципу, Прані або Джіві.

6. Аллантоїс поділяється на два шари. Проміжний простір між Амніоном та Хорионом містить Алантоїс та так саме білкову рідину. (Все що міститься в утробі має безпосередній духовний зв'язок з власними космічними прототипами та є могутньою зброєю Чорної Магії на фізичному плані і тому вважається нечистим).

7. Хорион або Zona Pellucida, схожий на кулю предмет, названий Міхуром Зародкової Оболонки, зовнішній та внутрішній шари плівки якої починають формувати фізичну людину. Зовнішній або ектодерма утворює епідерму; внутрішній або ендодерма – її м'язи, кістки тощо. людська шкіра знову таки складеться з сімох шарів. а) «первинний» стає «постійним» Хорионом.

Навіть в еволюції Рас ми бачимо той самий порядок, що у Природі та Людині. Плацентна тварина-людина стала такою лише після поділу на стать у Третій Корінній Расі. У фізіологічній еволюції плацента цілком утворюється та функціонує лише після третього місяця утробного життя.

Відкладемо такі чисто людські концепції, як особистий Бог, та будемо дотримуватися чисто божественного, того що у засадах всього що є у безмежній Природі. В «Ведах» його називають санскритським Езотеричним ім'ям ТАТ (або ТЕ), що є терміном визначення неосяжного Без-кореневого Кореню. Якщо ми так зробимо, то можемо відповісти на наступні семеро запитань з «Езотеричного Катахізису» таким чином:

1. Зап. – Що таке Вічний Абсолют? Відп. – ТЕ.
2. Зап. – Як створився Космос? Відп. – Через ТЕ.
3. Зап. – Ким або чим він буде, коли зануриться у Пралаю? Відп. – У ТОМУ.
4. Зап. – Звідки вся наділена душею та «не наділена» душею природа? Відп. – з ТОГО.
5. Зап. – Що це за Субстанція та Сутність, з якої утворений Всесвіт? Відп. – ТЕ.
6. Зап. – У чому вона була та буде знову розчинена? Відп. – У ТОМУ.
7. Зап. – Чи є у такому випадку ТЕ як допоміжною, так і матеріальною причиною Всесвіту? Відп. – Що ж це ще є або може бути, ніж не ТЕ?

Тому що Всесвіт, Макрокосм та Мікрокосм представляють собою десять, то чому нам ділити Людину на семеро принципів? Ось причина за якої досконале число десять ділиться на два: у їх єдності, тобто над-духовно та фізично, цих сил всього ДЕСЯТЕРО, а саме: троє на суб'єктивному та неосяжному плані і семеро на об'єктивному. Запам'ятайте що наразі я даю вам опис двох протилежних полюсів: а) первісного Трикутника, який щойно відобразив себе у «Небесній Людині», найвищій з нижчих семи – одразу зникає або повертається до «Темряви та Мовчання»; і б) астральної парадігматичної людини, Монада (Атма) якої так саме представляється трикутником тому, що їй належить стати потрібною у свідомих Девачанічних проміжках. Тому, що чисто земна людина відображується у всесвітній Матерії, так би мовти, перевернутою головою до низу, то верхній трикутник у якому творча основа думки та суб'єктивна потенційність здатності творіння, переміщені в людині з праху нижче семи. Таким чином, троє з десяти, що утримують у прототипному світі лише основу думки та парадігматичну потенційність, тобто існуючу як можливу,

але не у діяльності по суті представляють собою єдине. Міць творчості міститься у Логосі, синтезі Сімох Сил або Променів, який негайно стає Четвіркою, священним Тетрактисом. Цей процес повторюється в людині, де нижчий фізичний трикутник, разом з жіночим стають Одним, чоловічо-жіночим творцем, або прабатьками. Те саме на ще більш низькому плані у царстві тварин. Таємниця зверху, таємниця знизу, істинно. Як верхнє та вище і нижнє та найбільш тваринне взаємодіють можна побачити на діаграмі:

МАКРОКОСМ ТА ЙОГО 3, 7 АБО 10 ЦЕНТРІВ ТВРЧИХ СИЛ

A.Безстатевий не проявлений Логос
B.Потенційна Мудрість
C.Вселенська Засаднича Думка.

a.Творчий Логос
в.Вічна субстанція
с.Дух

D.Духовні сили що діють в Матерії

A.B.C. Неосяжне

а.в.с. Це Прадхана, недиференційована Матерія у філософії Санкх'я, або Добро, Зло та Хаотична Темрява. (Сатва, Раджас та Тамас), які нейтралізують один одного. Після диференціації вони стають Сімома Творчими Силами. Духом, Субстанцією та Вогнем, які стимулюють Матерію до самоформування.

МІКРОКОСМ (ВНУТРІШНЯ ЛЮДИНА) ТА ЇЇ 3, 7 АБО 10 ЦЕНТРІВ ПОТЕНЦІЙНИХ СИЛ

(АТМАН, хоча екзотерично вважається сьомим принципом не є принципом бо належить до Вселенської Душі.

7. Це Ауричне Яйце, магнітна сфера навколо кожної людської або тваринної істоти

1. Буддхі носій Атми

2. Манас носій Буддхі

3 Нижчий Манас (вищий та нижчий є двома аспектами одного)

4. Кама Рупаносій Манаса

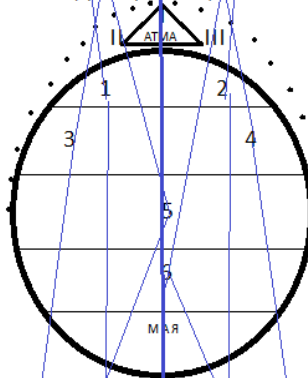
5. Прана, Життя

6. Лінга Шаріра носій Прани.

I,II,III - це три іпостасі Атмана; його контакт з Природою та Людиною складає Четверту та створює Четвірку, Тетрактіс, Вище Я.

1, 2, 3, 4, 5, 6 Ці шестеро принципів діють на чотирьох різних планах та мають свою Ауричну Оболонку на сьомому, (vide infra) є тими принципами, якими користуються Адепти Правой Рукі.

Фізичне тіло не є принципом, воно цілком ігнорується, використовується лише у Чорній Магії.

МІКРОКОСМ (ФІЗИЧНА ЛЮДИНА) ТА ЇЇ 10 ОТВОРІВ, АБО ЦЕНТРІВ ДІЯЛЬНОСТІ

1. (Буддхі) Праве око.

3. (Нижчий Манас) Праве вухо

5. (Життєвий Принцип) Права ноздря

7. Орган Тверчого Логосу. Рот.

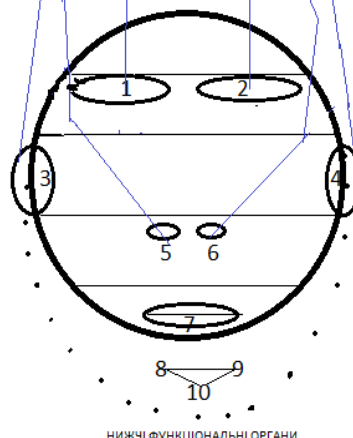
8. 9. 10. Тому що ця Нижча Трійка має безпосередній зв'язок з Вищою Атмічною Тріадою з її трьома аспектами (творчим, зберігаючим та руйнуючим, або точніше відроджуючим), то зловживання цими функціями є найбільш страшним з Кармічних Гріхів - у християн це Гріх проти Святого Духу.

2. (Манас) Ліве око

4. (Кама Рупа) ліве вухо

6. (Життєвий Носій) Ліва ноздря

7. Зразок 10 творчого отвору у Нижчій Тріаді Ці фізичні органи застосовуються лише дугпа у Чорній Магії

На цій діаграмі ми бачимо, що фізична людина (або її тіло) не має власної частки у безпосередніх чистих хвилях божественної Сутності, які течуть з Одного до Трьох, з Непроявленого, через Проявлений Логос (верхній образ на діаграмі). Пуруш, первісний Дух, торкається людської голови і там зупиняється. Але духовна людина (синтез сімох принципів) безпосередньо поєднана з ним. Тут потрібно сказати декілька слів про звичайну екзотеричну нумерацію принципів. Спочатку був зроблений та виданий лише приблизний поділ. «Езотеричний Буддизм» починає з Атми, сьомого та закінчує фізичним Тілом, першим. Але ні Атма, який не є індивідуальним «принципом», а променем з Непроявленого Логоса та єдиний з ним; ні Тіло, яке є матеріальною шкаралупою або оболонкою Духовної Людини, не можуть бути, якщо строго, віднесені до «принципів». Окрім того, головним «принципом» з усіх, який до цього часу навіть не згадувався, є «Сяюче Яйце» (Хіран'ягарбха), або невидима магнетична сфера у яку кожна людина загнута. Вона є безпосередня еманация: а) з Аtmічного Променю у його потрібному аспекті Творця, Охоронця та Руйнівника (Відроджувача); і б) з Буддхі-Манаса. Сьомим аспектом цієї індивідуальної Аури є здатність приймати форму свого тіла та бути «Променистим», Сяючим Авгоейдом. Це є те, що інколи стає формою, названою Маяві Рупа. Тому як пояснення, у другому образі діаграми (астральна людина), Духовна Людина складена лише з п'ятерох принципів, як вчать ведантисти, які мовчки замінюють фізичне цим шостим або Ауричним Тілом та єднають подвійного Манаса у одного. Тому вони кажуть про п'ятеро Кош (оболонки або принципи) та називають Атму шостим, але не «принципом». Саме у цьому є секрет, чому покійний Субба Роу критикував поділ «Езотеричного Буддизму». Але наразі нехай учні знають справжню Езотеричну нумерацію.

Причина чому не було дозволено публічно згадувати Ауричне Тіло у тому, що воно таке священне. Саме це тіло під час смерті асимілює сутність Буддхі і Манасу та стає носієм цих духовних принципів, які не об'єктивні і далі у повному сяянні Атми здійснюються на ньому як Манас-Таджасі у Девачанічний стан. Воно є Сутратма, срібна «нитка», яка «втілюється» з початку та до кінця Мануантари та нанизує на себе перлини людського існування, іншими словами духовний аромат від кожної особистості, з якою воно йде крізь паломцтво життя. Це так саме матеріал з якого Адепт формує власні Астральні Тіла від Авгоейда і Маяві Рупи до низу. Після смерті людини, коли її найбільш ефірні часточки втягли до себе духовні принципи Буддхі та Вищого Манасу, та осяяні випромінюванням Атми, Ауричне Тіло залишається або у Девачанічному стані свідомості, або як у випадку досконалого Адепта, обирає стан Нірманакі, тобто того, хто так вичистив власну систему, що став вище навіть божественної ілюзії девачані. Такий Адепт залишається у астральному (невидимому) плані, поєднаному з нашою землею, і з того часу рухається, живе та володіє всіма власними принципами, за виключенням Кама Рупи та Фізичного Тіла. У випадку девачані, Лінга Шаріра – alter ego тіла, яке протягом життя перебуває всередині фізичної оболонки, у той час коли промениста аура перебуває по за нею – підкреплене частками які залишає за собою ця аура залишається поблизу мертвого тіла та по за ним і з часом розчиняється. У випадку досконалого Адепта, лише одне тіло підлегле розпаду, у той час коли центр тієї сили яка була опорою бажань зникає разом з власною причиною – тваринним тілом. Але протягом життя всі ці центри більш або менш активні та у постійному співвідношенні з власними прототипами, космічними центрами та їх мікрокосмами – принципами. Лише через ці космічні та духовні центри можуть фізичні центри (верхні семеро отворів та нижня триада) мати користь з власної окультної взаємодії, бо ці отвори або проходи є каналами, що проводять до тіла ті впливи, які воля людини притягує та використовує, тобто космічні сили. Зрозуміло, ця воля мусить діяти спочатку через духовні принципи. Щоби пояснити це візьмемо приклад. Для того щоби припинити біль у правому оці, ви мусите притягнути до нього могутній магнетизм з того космічного принципу, який відповідний до цього ока і так саме Будхі. Силою волі утворить уявну лінію сполучення між правим

оком та Буддхі, розмістивши останню у якості центра у тій самій частині голови. Ця лінія – хоча ви можете називати її «уявною» - якщо лише вам пощастило побачити її вашим ментальним оком та надати їй форму та колір, по суті така сама гарна, як і реальна. Мотузки під час сновидіння немає, та все ж, вона є. Окрім того вплив буде діяти у відповідності до того призматичного кольору, яким ви наділите вашу лінію. Далі, Буддхі та Меркурій відповідні один до другого, обидва жовті та променисті, обидва золотого кольору. В людській системі праве око відповідне до Буддхі та Меркурія; а ліве – до Манаса та Венери або Люцифера. Тому якщо ваша лінія буде золотистою або сріблястою, вона зупинить біль; якщо червона, то збільшить її тому, що червоний колір є колір Ками та у відповідності до Марсу. Ментальні християнські вчені наштовхнулися на наслідки без розуміння причин. Випадково відчувши секрет виробництва результатів завдяки ментальним абстракціям, вони приписують їх власному єднанню з Богом (з особистим або ні, вони краще знають) у той час коли це є просто вплив того або іншого принципа. Як би там не було, але вони на шляху відкриттів, хоча блукатимуть ще довго.

Нехай учні Езотеризма не роблять такої помилки. Часто пояснювалося, що ні космічні плани субстанції, ні навіть людські принципи – за виключенням найнижчого матеріального плану або світа та фізичного тіла, які як було вже сказано, не є «принципами» - не можуть бути роташовані або представлені як розташовані у Часі та Просторі. Тому, що перші є Сімома у ОДНОМУ, так саме як і ми є сімома у ОДНОМУ – у цій самій абсолютній Душі Світу, яка і Матерія і не-Матерія, Дух і не-Дух, Буття і не-Буття. Міцно закарбуйте у собі цю ідею, всі хто хоче вивчити таємниці Я. Запам'ятайте, що за допомогою одних лише фізичних почуттів, ніхто з нас не може сподіватися перетнути межі грубої Матерії. Ми можемо зробити це лише через одне або інше з наших духовних почуттів, або шляхом тренування, або вже як народжені провидцем. Але все ж, навіть провидець, який володіє такими здатностями, якщо він не Адепт, яким би чесним та відвертим він не був, внаслідок незнання істин Окультних Наук прийде лише до помилок у власних видіннях в Астральному Світі, приймаючи за Бога або Ангелів мешканців тих сфер, на які інколи йому пощастить поглянути, як про це свідчить Сведенборг та інші. Ці наші семеро почуттів у відповідності до всіх інших сімок в природі та в нас. Фізично, хоча і невидима, людська Аурична Оболонка (амніон фізичної людини у будь якому віці) має семеро шарів, так саме як Космічний Простір та фізична епідерма. Саме ця аура у відповідності до нашого ментального та фізичного стану чистоти або ні, або відкриває для нас можливості у інші світи, або відключає нас від всього окрім цього тривимірного світу матерії.

Кожна з наших сімох фізичних почуттів (два з яких все ще невідомі звичайній Науці) а так саме наших сімох станів свідомості, а саме: 1.бадьорого; 2.бадьорого та мріючого; 3.природного сну; 4.штучного або сну-трансу; 5.психічного; 6.над-психічного; і 7. Чисто духовного; - відповідне до одного з сімох Космічних Планів, набуває розвитку та користується одним з сімох над-почуттів та безпосередньо зв'язане у користуванні ним на земно-духовному плані з космічним та божественним центром сили, яка народила його та яка його безпосередній творець. Кожне так саме зв'язане з однією з сімох священних Планет та перебуває під її безпосереднім впливом. Ці належали Малим Містеріям, послідовники яких називалися містами (зауважуваними), зважаючи на те, що їм дозволялося сприймати лише крізь туман, так би мовити «з закритими очима», у той час коли Посвячені або «Провидці» Великих Містерій називалися епопами (ті хто бачуть без покровів). Лише останнім викладалися істинні таємниці Зодіака та спаввідношення та відповідності між його дванадцятьма знаками (двоє секретні) та десятьма людськими отворами. Останніх наразі зрозуміло десять і у жіночому організмі і лише дев'ять у чоловічому; але ця відмінність лише зовня. У другому томі цієї праці сказано, що до кінця Третьої Корінної Раси (коли андроген поділився на чоловіка та жінку) десять отворів існували у гермафродита, спочатку

потенційно, потім функціонально. Еволюція людського ембріона доводить це. Наприклад єдиним отвором, який утворюється спочатку, є рот, «клоака, сполучена з перднім кінцем кишки». Вони далі стають ротом та отвором заду: Логос диференціюється та еманує грубу матерію на нижньому плані, якщо окульною мовою. Складності які відчують деякі учні, коли погоджують відповідності між Зодіаком та отворами, легко можуть бути пояснені. Магія є сучасником Третьої Корінної Раси, яка почала з творіння засобами Кріяшакті та закінчила сучасним способом народження. Жінка що залишилася з доконалим космічним числом десять (божественним числом Ієгови), вважалася вище та духовніше за чоловіка. В Єгипті у древності церемонія одруження мала у собі пункт, за яким дружина мусила була вважатися «головою» та справжньою володаркою чоловіка; він давав урочисту обіцянку «підкорятися дружині» за для досягнення алхімічних результатів, таких як Елексір Життя та Філософський Камінь, бо чоловік алхімік потребував духовної допомоги жінки. Але горе тому алхіміку, який зрозумів би це у сенсі мертвої букви, як фізичне з'єднання. Таке святотатство стало би Чорною Магією та безсумнівно невдачою. Істинний алхімік древності брав собі для допомоги старих жінок, уникаючи молодих; і якщо деяким з них довелося бути одруженими, то за місяці до, а так саме під час проведення своїх операцій вони мали сестринські відносини з своїми дружинами. Помилка що приписує древні знання лише десятих знаків Зодіаку пояснена у «Викритій Ізиді». Древні знали про дванадцять, але розглядали ці знаки по іншому. Діву та Скорпіона вони не розглядали окремо, але вважали їх двоє у одному, тому що вони були призначені, щоби прямо та символічно мати відношення до первісної подвійної людини та її поділу на стать. У часи перетворення Зодіака, Ваги були додані у якості дванадцятото знака, хоча вони представляють собою просто знак рівноваги на повороті – таємниця розділеної людини.

Нехай учень добре це все вивчить. Нарзі підведемо рахунок сказаному.

1. Кожна людська істота є втіленням свого Бога, іншими словами єдина з своїм «Батьком у Небі», так саме як сказав Ісус, Посвячений. Скільки людей на Землі, стільки і Богів на Небі; та все ж, ці Боги у дійсності ОДНІ тому, що на прикінці кожного періоду діяльності вони занурюються назад на вподобі до променів сонця на закаті до Світила-Батька, Непроявленого Логоса, який у свою чергу занурюється у Єдиний Абсолют. Чи мусимо ми називати цих наших «Батьків» індивідуально або колективно, за будь яких обставин, нашим особистим Богом? Окультизм відповідає – ніколи. Все, що звичайна людина може знати про свого «Батька» є тим, що вона знатиме про себе крізь себе у середині себе. Душа її «Небесного Батька» втілена у ній. Ця Душа є вона Сама, якщо людина вдала у асиміляції Божественної Індивідуальності, доки вона у власній фізичній оболонці. Що стосується до Духа цього, то як можна сподіватися бути почутим Абсолютом. Наші молитви марні, якщо до своїх слів ми не додамо справ та не зробимо Ауру, яка оточує кожного знає, токою чистою та божественною, щоби Бог всередині нас міг діяти зовні або, іншими словами, стати зовнішньою Силою. Таким чином, Посвячені Святі та високо моральні та чисті люди, були у стані допомагати іншим, так саме як і самім собі у години скрути та творити те, що безглуздо називають «дивами», кожний з допомогою Бога у ньому самому, якому лише він дав можливість діяти назовні.

2. Слово АУМ або ОМ яке відповідає верхньому Трикутнику, якщо воно промовляється святою та чистою людиною, викликає до дії або розбудить не лише менші Сили планетарних просторів та елементів, але навіть її Вище Я, або «Батька» всередині її. Якщо правильно вимовлене пересічною гарною людиною, допоможе їй морально підсилитися, особливо якщо між «АУМами» вона уважно медитує про АУМ всередині себе, та засередить всю увагу на невимовній величі. Але горе людині яка промовляє його після будь якого гріху з далеко йдучими наслідками; вона таким чином лише притягне до своєї нечистої фото-сфери невидимі Присутності та Сили, які по іншому не могли би перетнути Божественну Оболонку. Амінь виникло від АУМ. Та все ж, Амінь не є

єврейським терміном, а так саме як слово Алілуя, було запозичене євреями та греками у халдеїв. Останнє слово часто зустрічається на деяких магічних написах на філіжанках та урнах посеред Вавілонських Ніневійських реліквій. Амінь зовсім не означає «хай буде так» або «істинно», але у сивій давнині означало майже те саме, що і АУМ. Єврейські тенаїми (Посвячені) користувалися ним так саме як і єврейські Адепти користуються АУМ, та з таким самим успіхом; числова величина АМеN єврейською мовою складає 91, те саме що і значення YHVH, 26 і ADoNAY, 65 або 91. Обидва слова означають підтвердження існування або буття без-статевого «Господа» всередині нас.

3. Езотерична наука вчить що кожен звук у видимому світі будить відповідний звук у невидимих сферах та призводить до дії ту або іншу силу на окультному боці Природи. Окрім того кожний звук відповідає кольору та числу (міць духовна, психічна або фізична) та почуттю на якомусь плані. Всі вони мають відгук у кожному на цей час розвиненому елементі і навіть на земному плані у тих Життях якими сповнена земна атмосфера, і таким чином будять їх до діяльності. Так, молитва якщо вона промовлена ментально та не звернута до свого «Батька» у тиші своєї кімнати, частіше мусить мати негативні наслідки, ніж благі результати, тому що маси не знають про могутні наслідки, які вони таким чином виробляють. Щоби створити гарні наслідки, молитва мусить бути промовлена людиною «яка знає як бути почутою у мовчанні». Чому Ісус забороняв своїм учням ходити до публічних синагог? Мабуть що не кожний хто молився був лицеміром та брехуном або фарисеєм, кому подобається, щоб його бачили під час молитов! У нього була причина до цього, та сама причина, яка примушує досвідченого окультиста застерігати своїх учнів від відвідин місць з натовпом так саме як і наразі від відвідин церков, кімнат сеансів тощо, якщо вони не у гармонії до натовпу.

Ось порада для початківців, які не можуть уникнути натовпу – порада яка може здатися упередженням, але яка за відсутності окультних знань опиниться дієвою. Як це відомо астрологам, дні тижня не є у тому порядку планет чиї імена вони носять. Справа у тому, що древні єгиптяни та індуси ділили день на чотири частини; кожен день був під захистом (як встановлено практичною магією) однієї планети; і кожний день, на що правильно звернув увагу Діон Касій, отримав ім'я тієї планети, яка керувала та захищала його першу частину. Нехай учень захищається від «Сил Повітря» (елементалів) натовпи яких у публічних місцях, або обручкою з якимось коштовним каменем кольору правлячої планети, або металу їй присвяченого. Але найкращий звахист – це чисте сумління та тверде бажання бути корисним Людству.

ПЛАНЕТИ, ДНІ ТИЖНЯ ТА ВІДПОВІДНІ ДО НИХ КОЛЬОРИ ТА МЕТАЛИ

У запропонованій таблиці дні тижня не стоять у звичайному їх порядку, хоча вони розташовані у правильній послідовності, як це обумовлено порядком розташування кольорів у сонячному спектрі та відповідно до кольорів їх керуючих планет. Провина за плутанину у ряду днів тижня, яка відкривається при цьому порівнянні лежить на ранніх християнах. Вони запозичили від євреїв їх Місячні місяці та спробували поєднати їх з сонячними планетами, що і створило плутанину тому, що порядок днів тижня у тому вигляді який він наразі, не відповідає планетному. Древні розташовували планети у наступному порядку: Місяць, Меркурій, Венера, Сонце, Марс, Юпітер, Сатурн, зараховуючи Сонце до планет з езотеричною метою. Єгиптяни та індуси, дві старіші нації ділили день на чотири частини, кожна з яких була під захистом та головуванням однієї планети. З часом кожний день почали називати ім'ям тієї планети, яка керувала його першою частиною – ранком. Коли християни почали створювати власний тиждень вони вчинили так: вони вирішили день Сонця, або неділю, воскресіння, зробити сьомим, тому назвали дні тижня за чергою кожної четвертої планети; наприклад, починаючи з Місяця (понеділок), вони рахували:

Місяць, Меркурій, Венера, Сонце, Марс; таким чином, вітрок, перша частина якого керувалася Марсом став другим днем тижня, тощо. Так саме потрібно пам'ятати, що Місяць як і Сонце є заміниками однієї сокровенної планети. Сучасний розподіл сонячного року був створений декілька сторіччя після початку нашої ери, і наш тиждень не є тижнем древніх окультистів. Семи-складний поділ чотирьох частин місячних фаз древній як світ та народився у народа, який обчислював час за Місяцем. Євреї цим ніколи не користувалися, бо вони рахували лише сьомий день, Саббат, хоча друга глава «Книги Буття», здається каже про це. До днів Цезаря, між народів немає жодних слідів тижня з сімох днів, за виключенням індусів. З Індії він перейшов до арабів і далі разом з Християнством потрапив до Європи. Римський тиждень складався з восьми днів, а Африканський – з десяти. Таким чином, одним з протиріч та помилок християнського світу є прийняття індійського семиденного тижня місячного обчислення при збереженні у той самий час міфологічних назв планет. Так саме сучасні астрологи не дають правильного співвідношення днів, планет та їх кольорів; і у той час коли окультисти можуть надати добре обґрунтування для кожної деталі своїх таблиць кольорів тощо, немає впевненості, що астролги можуть зробити те саме.

ЕЗОТЕРИЧНА ТА ТАНТРИЧНА ТАБЛИЦІ ТАТТВ

езотеричні принципи, таттви або сили та їх відповідність до людського тіла станів матерії та кольорів					тантричні таттви			
таттви	принципи	стани матерії	частини тіла	кольори	таттви	стани матерії	частини тіла	кольори
(а)Аді	ауричне яйце	перевічна духовна субстанція акаша субстрат духу	обіймає все тіло еманує з середини назовні та навпаки	синтез всіх кольорів синій	(а)	і г н о р у ю т ь с я		
(в)Ану-падака	буддхі	дух "передвічні води глибин"	третє око	жовтий	(в)	і г н о р у є т ь с я		
(с)Алая або Акаша	манас ЕГО	ефір простору або акаша. критичний стан пари	голова	індіго	(с)акаша	ефір	голова	чорний
(d)Вайю	кама-манас	критичний стан матерії	горло до пупу	зелений	(d)вайю	газ	пуп	синій
(е)Теджас	кама (рупа)	груба матерія, лід	плечі та руки до до стегон	червоний	(е)теджас	тепло	плечі	червоний
(f)Апас	лінга шаріра	грубий ефір або рідке повітря	стегна до колін	фіолетовий	(f)апас	рідина	коліна	білий
(g)Прітхіві	живе тіло в прані тваринне життя	щільний критичний стан	коліна до ступнів	помаранчово-червоний*	(f)прітхіві	щільний	ступні	жовтий**

*Одразу можна побачити як перевернуті кольори Таттв, віддзеркалені у Астральному Світі, коли ми бачимо Індіго - Чорним, Зелений - Синім, Фіолетовий - Білим, Помаранчевий - жовтим.

**Кольори тут не відповідають призматичній шкалі, бо ця шкала є неправильним відображенням, чистою Маєю, у той час коли езотерична шкала, є шкалою духовних сфер, сімох планів Макрокосма.

На закінчення цієї першої статті, хочу сказати, що читачів доводиться ділити на дві частини: на тих, хто ще не цілком позбавився від звичайних скептичних сумнівів, але мають бажання та потяг переконатися, скільки істини у ствердженнях окультистів; та на тих інших, які позбавилися від тенет Матеріалізму та Релятивізму та відчують, що істинне та справжнє щастя потрібно шукати лише у знаннях та особистому досвіді того, що індуські філософи називають Брахмавід'єю, а буддійські Архати – осягненням Адібудди, первісної Мудрості. Нехай перші вивчають з цих статей лише ті пояснення феноменів життя, які звичайна наука не у стані пояснити. Навіть за таких обмежень вони на кінець одного або двох років відчують, що знають більше, ніж всі їх університети та коледжи можуть надати. Що стосується відверто повіривших, вони будуть нагороджені тим, що побачать свою віру перетворену на Істинне знання від Духа і лише у Дусі, яке не може бути надбане будь яким іншим шляхом, ніж лише через область вищого розуму – єдиний план з якого

ми можемо потрапити у глибини всеохоплюючої Абсолютності. Той хто виконує лише закони, встановлені людськими розумами, хто живе таке життя, яке передбачене кодексом смертних та їх схильним до помилок, законодавством, обирає у якості зірки маяк, що світить у океані Маї, або тимчасових помилок, та існує лише одну інкарнацію. Ці закони необхідні лише для життя фізичної людини. Вона обрала лоцмана, що спрямовує її крізь небезпеки одного існування, вчителя який все ж, розлучається з нею на порозі смерті. Наскільки щасливіший той, хто, виконуючи на тимчасовому об'єктивному плані щоденні обов'язки та закони власної країни, віддаючи «кесарю кесарево», насправді веде духовне та незмінне існування, життя без перерв у тривалості, без переломів, антрактів, навіть у час тих періодів, які суть місця відпочинку тривалого паломництва чисто духовного життя. Всі явища нижчого людського розуму зникають на впадіння до завіси авансцени, дозволяючи їй жити у потойбічній сфері, плані ноуменального, єдиної реальності. Якщо лише пригнобленням – якщо не руйнацією – власної самості та особистості людина досягне себе такою, якою вона є за покровом фізичної Маї, то швидко вона буде по той бік всіх страждань та нещастя, втомлень та змін – головних причин страждань. Така людина буде фізично з Матерії, буде рухатися, оточена Матерією, та все ж, житиме по той бік та по за нею. Тіло її буде підлеглим до змін, але сама вона буде без нього та відчуватиме вічне життя; навіть у тимчасових тілах короткострокового існування. Все це може бути досягнутим шляхом розвитку безкорисної загальної любові до Людства та пригніченні у собі особистості або самості, яка народжує та є причиною всіх гріхів і, відповідно людських страждань та суму.

СТАТТЯ 2

ПОЯСНЕННЯ

У зв'язку зі складністю для усвідомлення предметів які ми розглядаємо, ця стаття починається з пояснення деяких пунктів які залишилися не ясними у попередній, і так саме деяких стверджень, у яких неначе відчуються протиріччя. Астрологи, яких між езотериків багато, імовірно будуть збентежені деякими ствердженнями, явно протилежними до їх вчень; у той час коли ті, хто нічого не знають з цього предмету, можуть спочатку зустріти заперечення тих, хто вивчав екзотеричні системи Кабали та Астрології. Нехай буде раз та назавжди відомо, що нічого з того, що надруковано у публічних виданнях та досягне для кожного в публічних бібліотеках або музеях, не є справжнім Езотеричним, але або навмисно перемішане з «маскуваннями» або не може бути усвідомлене з користю для читача без словника окультичних термінів.

Тому подальші вчення та пояснення будуть корисними учню та допоможуть йому сформулювати вчення, надане у попередній статті 1. У Діаграмі ми бачимо, що 3, 7 та 10 центрів відповідно наступні:

а) 3 має відношення до духовного світу Абсолюту і тому до трьох вищих принципів Людини;

б) 7 належать до духовного, психічного та фізичного світів та тіла людини, фізика, метафізика та над-фізика є тією триадою, яка символізує людину на цьому плані;

в) 10, або загальна сума їх всіх, є Всесвіт цілком, у всіх аспектах, і так саме Мікрокосм – Людина, з власними десятьма отворами.

Тимчасово залишимо збоку Вищу Декаду (Космос) та Нижчу Декаду (Людину), перші три числа з останніх сімох мають безпосереднє відношення до Духа, Душі та Ауричної Оболонки людської істоти, так саме як до вищого надчуттєвого світу. Нижчи чотири або чотири аспекти, належать лише Людині, так саме і Вселенському Космосу, до того всі синтезуються Абсолютом.

Якщо ці абстрактні лінії розмежування рівнів Буття уявляти собі відповідно до Символізму всіх східних Релігій, як такі що містяться у одному Овумі, або ЯЙЦІ, то ім'я цього ЯЙЦЯ буде Свабхават, або БУТТЯ ВСЬОГО на проявленому плані. Насправді цей Всесвіт не має ні центру ні периферії; але у індивідуальному кінечному розумі людини він має таке визначення, природний наслідок обмеженості людської думки.

У Таблиці, як вже було сказано, не слід приймати до уваги числа, наведені у стовбчику зліва тому, що вони мають відношення лише до Ієрархій Кольору та Звуку на метафізичному плані і не є характерними числами людських принципів або планет. Людські принципи не підлягають до нумерації тому, що всі люди відрізняються і на землі немає двох травинок абсолютно однакових. Нумерація тут представляє питання духовного руху та природної переваги одного принципа над іншим. У однієї людини це може бути Будхі, що стоїть на першому місці; у іншої, якщо вона пристрасна, то це Низчий Манас. У однієї фізичне тіло або, можливо Прана, життєвий принцип буде на першому і вищому плані, як це буває у надзвичайно здорової людини; у іншій той самий принцип може бути шостим або навіть сьомим, рахуючи зверху донизу. Знову таки, кольори та метали що відповідають планетам та людським принципам, не є тими, які екзотерично відомі сучасним астрологам та окультистам Заходу.

Подивимося звідки сучасний астролог отримав власні поняття про співвідношення планет, металів та кольорів. Тут нам потрапляє на думку сучасний сходознавець, який якщо судити по зовнішності приписує древнім аккадійцям (а так саме халдеям, індусам та єгиптянам) грубе уявлення, що Всесвіт і так саме Земля, наподобі до перевернутої схожої до дзвіну чаші! Це він стверджує та показує на символічне зображення у деяких аккадійських написах та на асирійських різблених орнаментах. Та все ж, тут не місце пояснювати, як цей сходознавець помиляється тому, що всі такі зображення суть символи Khargakkurra, Гори Меру та мають відношення лише до Північного Полюсу, Країни Богів. Далі своє екзотеричне вчення про планети та їх співвідношення асирійці побудували таким чином: Числа, планети, метали, кольори, сонячні дні тижня – або:

1. сатурн, свинець, чорний, субота.
2. юпітер, олово, білий, четвер.
3. марс, залізо, червоний, вівторок.
4. сонце, жовтий, неділя.
5. венера, мідь, зелений, п'ятниця.
6. меркурій, ртуть, синій, середа.
7. місяць, срібло, сріблясто-білий, понеділок.

Ось такий порядок наразі прийнятий християнськими астрологами, за виключенням лише порядку днів тижня, з якого застосуванням назв сонячних планет до місячних місяців, вони зробили безнадійну плутанину, як вже ми побачили у Статті 1. Ось Птолемеївська геоцентрична система, яка подає Всесвіт з Землею у центрі його, а Сонце як планету четверту за порядком: Земля→) кристалічна вода→) Місяць→) Меркурій→) Венера→) Сонце→) Марс→) Юпітер→) Сатурн→) небосхил..

І якщо християнська хронологія та порядок днів тижня щоденно викриваються, як засновані на не правильній інформації, то давно вже настав час почати реформу також і Астрології, побудованій на такій інформації, взятій нами у халдейських та асирійських екзотериків.

Але відповідності та інформація у цих Статтях, чисто Езотеричні. Звідси витікає, що символізуючи або називаючи ці планети, не можна припускати, що маються на увазі самі планетні тіла, за виключенням лише як образи на чисто фізичному плані семи-складної природи психічних

та духовних світів. Матеріальна планета може бути відповідною лише до чогось матеріального. Тому що про Меркурій сказано, що він відповідний до правого ока, то це не значить, що ця об'єктивна планета має будь який вплив на правий орган зору, скоріше що вона у містичному співвідношенні через Будхі. Людина отримує свою Духовну Душу (Будхі) від сутності Манаса Путр, Синів Мудрості, які є Божественними Істотами (або Ангелами), що у голові планети Меркурій. Так саме Венера, Манас та ліве око відмічені як відповідності. Екзотерично, не існує у дійсності такого зв'язку між фізичним оком та фізичною планетою; але Езотерично такий зв'язок існує, бо праве око є «Оком Мудрості», тобто воно магнетично відповідає окультному центру у мізках, який ми називаємо «Третім Оком»; у той час коли ліве око відповідає думачим мізкам, тим клітинкам, які на фізичному плані є органами мислення. Кабалістичний трикутник Кетер, Хокма та Біна це доводить. Хокма та Біна або Мудрість та Розум, Батько та Матір, або знову Батько та Син, розташовані на одному плані та реагують один на другого.

Коли індивідуальна свідомість спрямована всередину, відбувається єднання Манаса з Будхі. У духовно відродженій людині це єднання постійне, Вищий Манас лине до Буддхі за порогом Девачана, і Душа або швидше Дух, який не потрібно плутати з Атмою, Над-Духом, як сказано володіє «Єдиним Оком». Езотерично, іншими словами, «Третє Око» активне. Меркурія називають Гермесом і Венеру Афродитою і, таким чином їх поєднання в людині на психо-фізичному плані дає назву Гермафродит або Андроген. Все ж, абсолютно Духовна Людина цілком роз'єднана зі статтю. Духовна Людина у безпосередній відповідності до вищих «кольорових кілець», Божественної Призми, яка еманує з Безкінечного Білого Кола, у той час коли фізична людина еманує з Сефіротів, які суть Голоси або Звуки Східної Філософії. І ці «Голоси» нижчі за «Кольори», бо вони сутність сімох нижчих Сефіротів або об'єктивні звуки видимі але не чутні, як каже «Зогар» і так саме навіть «Старий Заповіт». Бо якщо правильно перекладений 18 вірш 20 глави «Виходу» то він звучить так: «І народ побачив Голоси» (або звуки але не «грим» як наразі перекладають); і ці Голоси або Звуки суть Сефіроти. Так саме права та ліва ніздрі у які вдихнуте «Дихання Життя» та про які сказано, що вони відповідні до Сонця та Місяця, як Брама-Праджапаті та Вак або Озиріс та Ізіда – є народжувачами натурального життя. Ця четвірка, а саме два ока та дві ніздрі Меркурій та Венера, Сонце та Місяць, утворюють кабалістичних Ангелів-Охоронців Чотирьох Кутів Землі. Те саме у Східній Езотеричній Філософії, та яка все ж, додає, що Сонце не є планета, а центральна зірка нашої системи, і що Місяць – мертва планета, з якої всі принципи пішли до того обидва вони є заміниками: перше – невидимої всередині-Меркуріальної планети; другий – планети яка, здається наразі цілком зникла з поля зору. Вони суть Четверо Махараджей, «Четверо Святих», зв'язані з Кармою та Людством, Космосом та Людиною у всіх їх аспектах. Вони суть Сонце, або його замісник Михаїл; Місяць або замісник Гавриїл, Меркурій – Рафаель; Венера – Уріель. Навряд чи потрібно знову повторювати, що самі планетарні тіла, як лише фізичні символи, не звжди мають у увазі в Езотеричній Системі але, як правильно під цими іменами символізуються їх космічні, психічні, фізичні та духовні сили. Іншими словами, це семеро фізичних планет які є нижчими Сефіротами «Кабали», і наше потрібне фізичне Сонце, чиє відображення лише ми бачимо, яке символізоване, або точніше персоніфіковане Верхньою Триадою, або Вінцем Сефіротів. Далі знову потрібно сказати, що номери привласнені психічним принципам у Діаграмі, здаються перевернутими у порівнянні з номерами екзотеричних писань. Це тому, що номери тут вільно утворені – вони змінюються кожною школою. Деякі школи нараховують три, деякі – чотири, деякі – шість, інші – сім, як чинять всі буддійські езотерики. Як вже раніше було сказано, з чотирнадцятого сторіччя Езотерична Школа була розділена на два відділи: один для внутрішніх Лану, або вищих Чела; другий для світських чела. В листах, отриманих містером Сіннетом від одного Гуру, ясно було сказано, що йому не може бути видана справжня Езотерична Доктрина, яка

видається лише прийнятим учням Внутрішнього Кола. Числа та принципи не йдуть у регулярній послідовності, як шкурки цибулини, але учень сам мусить розробити для себе номери для кожного з власних принципів, коли прийде час зайнятися практичним навчанням. Вище сказане викликає думку про необхідність знання принципів по їх іменам та властивостям незалежно від будь якої системи нумерації – за асоціацією з їх відповідними центрами діяльності, кольорами, звуками тощо, доки вони стануть невід’ємними.

Старий знайомий метод обрахунку принципів, наданий в «Теософі» та у «Езотеричному Буддизмі», призводить до іншого уявного протиріччя, хоча це не так. Принципи під номерами 3 та 2 тобто Лінга Шаріра і Прана або Джива, у зворотньому порядку у порівнянні з попередньою діаграмою. Короткі міркування будуть достатніми, щоби пояснити розбіжності між екзотеричною нумерацією та Езотеричним порядком. Бо в діаграмі Лінга Шаріра визначена як носій Прани, або Дживи, життєвого принципу і, як така мусить звичайно бути нижче за Прану, а не навпаки як у нумерації екзотеричній. Принципи не стоять один вище другого і тому не можуть бути просто упорядкованими; їх порядок залежить від верховенства того або іншого принципа і тому вони відрізняються в кожній людині. Лінга Шаріра є двійник або протоплазмичний прообраз тіла, яке є його подобою. Саме у цьому сенсі вона названа зароджувачем фізичного тіла. Ця ідея передана у єгипетській міфології народження Гора, сина Озиріса та Ізиди хоча, на вподобі до всіх священних міфів, це має потрійне духовне та семи-складне психо-фізичне застосування. На завершення скажемо, що Прана, як життєвий принцип, не може мати номер тому, що вона насичую всі інші принципи або всю людину. Тому цілком природно, що кожний номер з сімох екзотерично застосований до Прана-Дживи, так саме як він езотерично застосований до Аурічного Тіла. Як визначив Піфагор, Космос не був створений через, або за допомогою числа, але геометрично, тобто відповідно до пропорцій.

Для тих хто не знайомий з екзотеричними астрологічними властивостями приписаними на практиці планетним тілам буде корисним якщо ми викладемо їх на вподобі до попередньої таблиці з їх впливом на людське тіло кольорами, металами тощо, та у той самий час пояснимо, чому Езотерична Філософія має розбіжності з цими астрологічними твердженнями.

планети	дні	метали	частини тіла	колір
сатурн	субота	свинець	праве вухо, коліна та кісткова система	чорний*
юпітер	четвер	олово	лве вухо, стегна, ступні артерії	пурпур**
марс	вівторок	залізо	чоло, ніс, череп, м'язи та статеві орг.	червоний
сонце	неділя	золото	праве око, серце, життєві центри	помаранч***
венера	п'ятниця	мідь	підбороддя, щоки, шия, нирки, вени	жовтий****
меркурій	середа	ртуть	рот, руки, нервова система, черево	кремовий*****
місяць	понеділок	срібло	груди, ліве око, системи рідин	білий*****

*Езотерично – зелений тому, що чорного не існує у призматичному проміні.

**Езотерично світло-блакитний. Пурпуровий це поєднання червоного з синім і у Східному Окультизмі синій подає духовну істоту пурпурового кольору, у той час коли червоний є її матеріальною основою. У дійсності Окультизм визначає Юпітера синім тому, що він син Сатурна, який зеленого кольору, і світло-блакитний містить багато зеленого. Знову в Аурічному Тілі буде багато кольору Низчого Манаса, якщо ця людина матеріальна, так саме буде у ньому буде більше темного відтінку, якщо Вищий Манас буде перевершуватиме Нижчий.

***Езотерично Сонце не може відповідати оку, носу або будь яким іншим органам тому, що воно не планета а зірка. Окрім того справжній колір Сонця синій – і воно здається жовтим внаслідок ефекту абсорбцій випарувань (головним чином металевих) його атмосферою. На нашій Землі все Мая.

****Езотерично індіго, або темно-синій, є доповненням жовтого у призмі. Жовтий це простий або первісний колір. Тому що Манас подвійний за власної природи – так саме як його небесний символ планета Венера, яка одночасно і ранкова і вечірня зірка - різниця між Вищими та Нижчими принципами Манаса, чія сутність походить від Ієрархії яка керує Венерою, визначена темно-синім та зеленим. Нижчий Манас нагадує колір сонячного спектру між жовтим та темно-синім, Вищим Духовним Манасом. Індіго – це інтенсифікований колір неба, щоби вказати на потяг Манаса до верху, до Буддхі або до Небесної Духовної Душі.

*****Езотерично жовтий. Меркурій наразі найближча за відстанню планета до Сонця. Планета для якої Сонце є заміником, була ще ближче до Сонця ніж Меркурій, та була найбільш сокровенною. Сказано, що вона стала невидимою наприкінці Третьої Раси.

*****Езотерично – фіолетовий, можливо тому, що сонячний промінь приймає фіолетовий колір коли проходить крізь дуже тонку срібну пластину, а так саме тому, що Місяць світить на Землю запозиченим від Сонця світлом, так саме як людське тіло світить якостями запозиченими від власного двійника – повітряної людини. Так саме як астральна тінь починає серію людських принципів на земному плані, впритул до тваринного Манасу, так і фіолетовий промінь починає серію призматичних кольорів від кінця наверх до зеленого, до того обидва є – один як принцип, другий як колір – найбільш заломлюваними з усіх принципів та кольорів. Та сама окультна таємниця пов'язана з усіма цими відповідностями як небесних так і земних тіл, кольорів та звуків. Якщо ясніше, то існує однаковий закон зв'язку між Місяцем та Землею, астральним та живим тілом людини, як між фіолетовим кінцем спектру та індіго та синім. Але далі буде.

Так буде видно, що вплив сонячної системи у екзотеричній кабалістичній Астрології за цим методом розподілений по всьому людському тілу, первісним металом та градацією кольорів від чорного до білого, хоча Езотеризм не визнає ні чорний ні білий, як кольори, бо дотримується сімох сонячних або натуральних кольорів призми. Чорний та білий – штучні кольори. Вони належать Землі та сприймаються нами лише з причини особливої конструкції наших фізичних органів. Білий є відсутність всіх кольорів і тому – не колір; чорний суть просто відсутність світла і тому він є негативним аспектом білого. Семеро призматичних кольорів є безпосередніми еманаціями з Сімох Ієрархій Буття, кожна з яких має безпосереднє відношення та зв'язок з одним з людських принципів тому, що кожна з цих Ієрархій фактично є творцем та джеролом відповідного людського принципу. В Окультизмі кожний призматичний колір називається «Батьком Звуку», який до нього відповідний; Звук є Слово або Логос, свого Батька-Думки. Це та причина за якої сенсетиви пов'язують кожний колір з відповідним звуком – факт визнаний сучасною наукою. Але чорний та білий представляють собою цілком негативні кольори та не мають предстаників у світі суб'єктивного буття. Кабалістична Астрологія повідомляє, що володарювання планетних тіл у людських мізках визначається так: існують семеро первісних гуртів здатностей, шестеро з них функціонують через головний мозок, а сьома через мозочок. Езотерично це абсолютно правильно. Але коли далі повідомляється, що Сатурн керує властивістю благочестя; Меркурій – інтелектуальними якостями; Юпітер – схильностями до симпатії; Сонце – здатностями керування; Марс – егоїстичністю; Венера – наполегливістю; і Місяць – інстинктами - то ми кажемо, що це пояснення не всеохоплює і навіть підштовхує до помилок. Бо по-перше, фізичні планети можуть

керувати лише фізичним тілом та чисто фізичними функціями. Всі ментальні, емоційні, психічні та духовні властивості мають вплив окултних якостей шкали причин, які еманують з Ієрархії Духовних Прабатьків планет, а не самих планет. Ця шкала як показано у таблиці, призводить до засвоєння наступного порядку: 1. Колір; 2. Звук; 3. Звук матеріалізується в дух металів, тобто елементалів; 4. Ці далі матеріалізуються у фізичні метали; 5. Далі ця гармонійна та віброуюче-промениста сутність переходить у рослину, надаючи їй колір та запах, до того обидві ці «властивості» залежать від швидкості вібрації цієї енергії на одиницю часу; 6. З рослин вона потрапляє до тварин; 7. І кільмінує в «принципах» людини. Таким чином ми бачимо, як Божествена Сутність наших Предків у Небесах циркулює через семеро стадій. Дух стає Матерією і Матерія повертається до Духу. Так саме як в Природі існує звук, який нечутний, так саме існує колір, який невидимий, але який може бути почутий. Творча сила що безперервно працює над власним завданням перетворення, виробляє колір, звук та числа у вигляді швидкостей вібрацій, які з'єднують та роз'єднують атоми та молекули. Хоча невидимий та не чутний для нас у подробицях, все ж, синтез цілого стає чутним для нас на матеріальному плані. Це те, що китайці називають «Великим Тонем», або Кунг. Навіть за визнанням Науки, це є дійсний головний тон Природи, який музиканти вважають середнім FA на клавіатурі піано. Ми явно чуємо його у голосі Природи, у ревінні океану, шумі листя великого лісу, у окремому шумі великого міста, у вітрі, урагані, вихорі – у всьому в Природі, що має голос або виробляє звук. У слухові всіх хто чує, він кульмінує у єдиний визначений, не підлеглий для оцінки висоти, тон, який як сказано є тоном F або FA діатонічної гами. З цих подробиць учневі Окултизму видно, у чому різниця між екзотеричною та езотеричною номенклатурами та символами. Іншими словами, кабалістична Астрологія, у такому вигляді у якому вона застосовується в Європі, є наполовину Езотерична Сокровенна Наука, пристосована для зовнішнього а не внутрішнього кола. Окрім того вона часто подається не повною та викривленою, щоби приховати істину. У той самий час вона символізує та пристосовує всі відповідності, спираючись лише на зовнішність речей. Езотерична Філософія яка займається головним чином сутністю речей, приймає лише ті символи, які покривають все поле, тобто надають як духовні, так і психічні та фізичні значення. Та все ж, навіть Західна Астрологія зробила добру справу, бо вона допомогла пронести знання про існування Сукровенної Мудрості через небезпеку Середньовіччя та його темної набожності до наших днів, коли небезпека зникла.

Порядок планет у екзотеричній практиці, є порядком визначеним геліоцентричними радіусами планет, або відстанню їх декількох орбіт від Землі, як від центру, а саме: Сатурн, Юпітер, Марс, Сонце, Венера, Меркурій та Місяць. У перших трьох з цих ми маємо символізовану небесну Триаду верхньої влади у фізичному, проявленому Всесвіті, або Брам, Вішну та Шиву; у той час коли у останніх чотирьох ми вбачаємо символи земної четвірки, яка керує всіма природними та фізичними обертаннями часів року, четвертин дня, сторін світу та стихій. Таким чином:

Весна, ранок, юність, вогонь, схід; **Літо**, полудень, молодість, повітря, південь; **Осінь**, вечір, зрілість, вода, захід; **Зима**, ніч, старість, земля, північ.

Але Езотерична Наука не задовольняється аналогіями на чисто об'єктивному плані фізичних почуттів, і тому абсолютно необхідно упередити подальші вчення у цьому напрямі ясним поясненням дійсного значення слова Магія.

ЩО ТАКЕ МАГІЯ У ДІЙСНОСТІ

Езотерична Наука, насамперед є усвідомленням наших зв'язків з Божественною Магією* та у ній та невід'ємності від наших божественних Я – останні означають ще дещо окрім нашого вищого Духа. Тому, до того як застосувати приклади та пояснити ці зв'язки, можливо буде

корисним надати учневі правильне уявлення про повне значення цього довлі не правильно усвідомленого слова «Магія».

*У власному духовному сокровенному значенні Магія, Magia, означає «Велике Життя» або божественне життя у Дусі. Корінь цього слова є магх, як це видно по санскритському махат, зендському ман, грецькому мегас та латинському магнус – всі вони означають «великий».

Багато людей, які бажають та горять бажанням вивчати Окультизм, але дуже мало таких, хто має хоча би приблизне уявлення про саму цю Науку. Так саме мало тих, хто з наших американських та європейських учнів можуть мати користь від санскритських праць або навіть їх перекладів тому, що ці переклади більшістю представляють собою лише маскування для непосвяченого. Тому я пропоную до уваги приклади щойно-згаданого уривками з праць неоплатоніків. Вони досяжні у перекладах; і для того, щоби пролити світло на те, що до цього часу було у цілковитій темряві, достатньо буде показати на деякий ключ. Таким чином, Гнозис, як дохристиянський, так і після-християнський, чудово допоможуть нашим цілям.

Мільйони християн знають ім'я Симона Волхва і те мале, що сказано про нього у «Діяннях Апостолів»; але дуже мало таких, хто хоча би чули про велику кількість яскравих, фантастичних та заперечливих подробиць, які традиція зберегла про його життя. Розповіді про його претензії та його смерть можна знайти лише у пристрасних, наполовину фантастичних записах про нього батьків Церкви, таких як Іриней, Єпіфаній та Св.Юстин, а особливо у «Philosophumena». Та все ж, він є історичною особою, і ім'я «Волхв» (Magus) було присвоєне йому та прийняте сучасниками, разом з головами християнської Церкви, як визнання його магічних сил, якими він володів, незалежно від того, розглядали його як білого (божественного) мага, або як чорного (пекельного) мага. Що до цього то думка завжди була на користь язичницьких або християнських схильностей літописця. Саме в його системі Менандра, його учня та спадкоємця, ми бачимо що саме значив термін «Магія» для Посвячених тих днів. Симон, так саме як і інші гностики, вчив, що наш світ був створений нижчими ангелами, яких він називав Еонами. Він згадує лише три класи таких тому, що було та є безкорисно, як ми вже раніше пояснили, викладати дещо про чотири вищі класи і тому він починає з рівня глобусів. Його система так саме близька до Окультної Істини як і інші, тому ми можемо дослідити її, так саме як і його власні Менандрівські ствердженн про «Магію», щоби знати, що вони мали на увазі під цим терміном. Так для Симона вершиною всього проявленого був Вогонь. У нього, так саме як і у нас це був Всесвітній Принцип, Безкінечна Сила, що народилася з сокровенної Потенційності. Цей Вогонь був первісною причиною проявленого світу буття і він був подвійним, володів проявленою та прихованою, таємною сторонами. «Таємна сторона Вогню прихована у його очевидній (об'єктивній) стороні, а об'єктивна виникає від таємної» пише він, що дорівнює ствердженню, що видиме завжди присутнє у невидимому, і напакі. Це було ні чим іншим, ніж нова форма викладення Платонівської ідей про Осяжне та Відчутне, та вчення Аристотеля про Силу у Дії. Для Симона все, про що можна було думати; все на що можна впливати, було досконалим розумом. У Вогні містилося все. І таким чином всі частки цього Вогню, як обдаровані розумом, були підлеглі до розвитку шляхом розширення та еманациї. Це – наше вчення про Проявлений Логос, і ці частки у їх первісній еманациї суть наші Дхіані-Когани, «Сини Полум'я та Вогню» або вищі Еони. Цей Вогонь є символом дієвої та живої сторони Божественної Природи. За нею існує «безкінечна Потенційність у Потенційності», яку Симон називає «те що існувало, існує та буде існувати» або постійна стабільність та уособлена незмінність.

Від Сили Думки, Божественна Основа Думки, таким чином, перейшла до Дії. Звідси ряд первісних еманаций, які через Думку народжують Дію: об'єктивна сторона Вогню є Матір, його

священна сторона – Батько. Симон називав ці еманції Сизигами (поєднаною парою) тому, що вони еманували по двоє: один як активний, другий як пасивний Еон. Таким чином еманували три пари (всього шестеро, Вогонь сьомим), яким Симон дав наступні назви: Розум та Думка; Голос та Ім'я; Розум та Роздуми», до того першим у кожній парі було чоловіче, другим жіноче. З цих первісних шістьох еманували шестеро Еонів Середнього Світу. Подивимося, що каже сам Симон: «Кожне з цих шістьох первісних істот містило у собі всю безкінечну Силу (свого батька), але вона була лише у Потенції а не Дії. Цю Силу потрібно було викликати через подання, щоби вона могла проявитися у всій власній сутності та величі в наслідках; бо лише у такому випадку ця Сила могла стати схожою до сили свого батька, вічної та безкінечної Сили. Якщо навпаки, вона залишалася би просто потенційною у цих шістьох Силах та не пристосувалася би через подання, то вона не перейшла би до дій та була загубленою» («Philosophumena»), мовою сучасників, атрофувалася би. То що ці слова означають, як не те, що, щоби бути рівними у всьому Безкінечній Силі, Еонам потрібно було наслідувати її у всіх її діях та стати самим у свою чергу, емануючими Принципами, яким є їх Батько, надаючи життя новим істотам та стаючи Силами in actu? Виробляти еманції або надбати дар Кріяшакті - це безпосередній результат цієї сили, наслідок який залежить від наших власних дій. Ця сила тому є уродженою в людині, так саме як і в первісних Еонах і, навіть у вторинних Еманаціях з причини самого факту їх та нашого походження від Єдиного Первісного Принципа, Безкінечної Сили. Таким чином в системі Симона Волхва ми маємо, що перші шестеро Еонів, синтезовані сьомим, Батьківською Силою, перейшли у Дію та еманували у свою чергу шестеро вторинних Еонів, які всі були синтезовані своїми відповідними Батьками. Далі ми читаємо, що Симон дорівнював Еони до «Дерева Життя». У «Одкровенні» Симон пише: «Написано, що існують дві гілки вселенських Еонів, які не мають ні початку ні кінця та обидві вийшли з того самого Кореня, невидимої та неосяжної Потенційності, Sige (Мовчання). Один з цих рядів Еонів з'являється зверху. Це – Велика Сила, Вселенський Розум (Божественна Основа Думки, Махат індусів); він керує всім та є чоловічим. Другий - знизу, бо це є Велика (проявлена) Думка, жіночий Еон, який народжує все. Ці (два роди Еонів), відповідні один до другого сполучаються та проявляють середню відстань (проміжну сферу або план), неосяжне Повітря, у якого немає ні початку ні кінця». Це жіноче «Повітря» є наш Ефір або кабалістичне Астральне Світло. Відповідно це є Другий Світ Симона, народжений Вогнем, началом всього існуючого. Ми називаємо його ЄДИНИМ ЖИТТЯМ, Розумним Божественним Полум'ям, Всюди-сутнім та Безкінечним. В системі Симона цей Другий Світ керувався Істотою, або Силою яка була чоловічою та жіночою, або активною та пасивною, доброю та злою. Ця Батьківська Істота, на вподобі до первісної безкінечної Сили, також має назву «те що існувало, існує та буде існувати» до того часу доки існуватиме Космос. Коли він еманував in actu та став схожим до свого Батька він не був подвійним або андрогеном. Думка (sige) що еманувала з нього, стала такою як він сам, на вподобі до його образу; друге наразі у свою чергу стало першим. Як каже Симон: «Воно було одне. Бо ім'я його (Думка) у собі, воно було самотнім. Але воно не було першим, хоча і було попереднім; але проявилось перед собою з себе та стало другим. Так саме воно не називалося Батьком до того, як вона думка дала йому назву. Тому, як те, що надає розвиток собі, проявило собі свою власну Думку, так саме і Думка, проявилася але не діяла і коли побачила Батька сховала його у собі, тобто цю Силу. І ця Сила і Думка – чоловічо-жіночі. Тому вони відповідні одна до другої, бо Сила жодним чином не відрізняється від Думки тому, що вони єдине. Таким чином, від того що зверху маємо Силу, а від того що знизу – Думку. Тому, те що виявилось від них, хоча і одне, все ж, подвійне, як андроген. Так є Розум в Думці – речі не від'ємні одна від іншої, які хоча і представляють одне, все ж, подвійні. Він (Симон) називає першу Сизигу з шістьох Сил та з Сьомої, яка разом з нею, Nous та Eripnoia, Небеса та Земля; чоловіче дивиться зверху та бере Думку за власну Сизигу, бо земля що знизу приймає ті інтелектуальні плоди, які принесені з Небес та споріднені з Землею». (Op. cit. 13).

Третій Світ Симона з його третім рядом з шістьох Еонів та сьомого Батька, еманує таким самим чином. Це та сама нота, яка проходить крізь кожен Гностичну систему – поступовий розвиток до низу, в Матерію; і це є закон який можна простежити до первісного Окультизму, або Магії. У гностиків так саме як і у нас, ця сьома Сила, що все синтезує, є Дух що літає над темними водами недиференційованого Простору, Нараяна або Вішну в Індії; Святий Дух Християн. Але у той час коли у останньому ця концепція обумовлена та применшена обмеженнями, які мають наслідком милість та віру, Східна Філософія представляє його надихаючим кожний атом, свідомий і не свідомий. Іринеї додає інформації про подальший розвиток цих шістьох Еонів. Від нього ми знаємо, що Думка, відокремилась від свого Батька та взяла завдяки тотожності власної Сутності до останнього, те, що мусила знати та почала на другому або проміжному плані, або Світі (кожний такий Світ був складений з двох планів, вищого та нижчого, чоловічого та жіночого – останній на кінець стає двома Силами, або андрогеном) створювати нижчі Ієрархії, Ангелів та Сил, Влади та Воїнств, які у свою чергу створили, точніше еманували з власної Сутності наш світ з його людьми та істотами, за якими вони спостерігають.

З цього витікає, що кожна розумна істота – Людина – несе у собі ту саму сутність та потенційно володіє всіма атрибутами вищих Еонів, первісних Сімох. Її потрібно розвивати «з образом перед нею навищого» шляхом повтору *in actu*, Силу, якою наділений вищий з її Батьків. Тут ми знову з користю можемо навести цитату з «*Philosophumena*»: «Таким чином, відповідно до Симона, цей благий принцип прихований у всьому в потенції, але не у дії. Це є «те що існувало, існує та буде існувати», тобто те що було зверху у неосяжній Силі; те що стоїть внизу у потоці вод народжених в образі; те що буде стояти зверху разом з блаженою, безкінечною Силою, якщо воно стане на вподобі до цього образу. Бо троє їх, він каже, які стоять і без цих трьох Еонів стабільності не мають прикрас народженого, які на їх думку (послідовників Симона), народилися на воді і, які сформовані за цією подобою, є досконалими небесними (Еонами), жодним чином не нижчі за ненароджену Силу. Тому він каже: «Я та ти – одне; до мене (був) ти, те що буде після тебе, те я». Це, він каже, є єдина Сила що поділилася на верхню та нижню, самонароджена, самовихована, сама себе шукає та знаходить, сама собі мати, батько, брат, дружина та син, єдина бо вона корінь всього». Таким чином про цей потрібний Еон ми знаємо, що перший існує як «те що існувало, існує та буде існувати», або як не створена Сила, Атман; другий народжений у темних водах Простору (Хаос або недеференційована Субстанція, наш Буддхі) від або через образ першого, відображений у тих водах, образ Його, або Того, який літає над ними; третій Світ (або в людині, Манас) буде наділений всіма силами того вічного образу, якщо він сам асимілює його. Бо «Все що вічне, чисте та не тлінне приховане у всьому, що існує», хоча би лише потенційно, а не у діючому стані. І «Все є той образ, аби лише нижчий образ (людина) підіймався до цього вищого Джерела та Кореня в Думці та Дусі». Матерія як Субстанція ніколи не була створеною. Тому Симон Волхв, так саме як всі великі Вчителі гностиків та східні філософи, ніколи не каже про її начало. «Вічна Матерія» отримує власні різні форми у нижчому Еоні від Ангелів-Творців, або Будівельників, як ми їх називаємо. Чому у такому випадку Людині, прямій спадкоємниці вищого Еону, не робити того самого за посередництвом сили власної думки, яка народилася від Духу? Це – Крішакті, здатність створювати на об'єктивному плані за посередництвом сили Думки та Сили Волі форми з невидимої Матерії. Правильно каже Ієремія, коли цитує «Слово Господнє»: «До того як утворив тебе у череві, Я знав тебе; і до того коли ти вийшов з черева, Я освятив тебе», бо Ієремія означає тут Людину, коли остання була ще Еоном, або Божественною Людиною, як у Симона Волхва, так і у Східній Філософії. Перші три глави «Книги Буття» такі самі окультні, як і те, що викладене у Статті 1. Бо земний Рай є Черевом, каже Симон, Едем – область що його оточує. Ріка що витікає з Едему, щоби зрошувати сад, є пуповина, ця пуповина поділена на чотири Витоки, чотири канали які

забезпечують живлення Утробного Плоду, тобто дві артерії та дві вени, які є каналами для крові та повітря для дихання тому, що ненароджена дитина, відповідно до Симона цілком оточена Амніоном, годується через Пуповину та отримує життєве повітря через Аорту.

Вище наведене потрібне для пояснення того, що далі буде. Учні у Симона Волхва було багато, і він їх навчав Магії. Вони виконували так зване «вигнання бісів» (як у «Новому Заповіті»), застосовували заклинання, зілля кохання; вірили у сновидіння та видіння та створювали їх за бажанням; і нарешті, примушували духів нижчих категорій підкорятися. Симона Волхва називали «Великою Силою Бога», буквально «Могутністю Божества, яке називається Великим». Те, що завжди називали Магією, ми наразі називаємо Теософією, або Божественною Мудрістю, Силою та Знанням. Його безпосередній учень Менандр так саме був великим магом. Між інших, Іриней пише: «Спадкоємцем Симона був Менандр, самаритянин за народженням, який досяг високих вершин Науки Магії». Таким чином і вчителі і його учень досягли великих сил у мистецтві чар – сил, які можуть бути надбані лише «за допомогою Диявола», заявляють християни; та все ж, їх «діяння» були тотжними до тих, про які сказано у «Новому Заповіті», де такі чудові результати називають божественними дивами, у які тому вірять та вважають їх від та через Бога. Але питання у тому, чи були будь-коли ці так звані «дива» Христа та Апостолів пояснені по іншому, ніж як магичні досягнення так званих чаклунів та магів? Я кажу – ніколи. Ми, окультисти не віримо у над-природні феномени, і Вчителі сміються над словом «диво». Тому подивимося, який істинний сенс слова Магія. Джерело та основа її міститься в Думці та Дусі, чи то на божественному, чи то на земному плані. Перед тими, хто знає біографію Симона, лежать дві версії – Білої та Чорної Магії, за їх вибором у союзі Симона з Оленою, яку він назвав своєю Епіною (Думкою). Ті, кому як християнам було потрібно зганьбити небезпечного суперника, кажуть про Олену, як про прекрасну та реальну жінку, яку начеб то Симон зустрів у одному домі з поганою репутацією в Тірі і яка на думку його біографів була перевтіленням Олени Троянської. То яка вона у такому випадку «Божественна Думка»? У «Philosophumtina» Симону приписані слова, що нижчі ангели або треті Еони, як дуже матеріальні, мали у собі більше поганого, ніж всі інші. Бідолага людина, створена ними носила у собі пороки свого джерела. Що ж це означало? Лише наступне: коли треті Еони самі заволоділи у свою чергу Божественною Думкою, внаслідок передачі їм Вогню, то замість того, щоби створити людину досконалою істотою, у відповідності до всесвітнього плану, вони спочатку не передали людині цю Божественну Іскру (Думку на Землі – Манас); і це стало причиною та джерелом несвідомого первісного гріху, так саме як ангели за еони до цього згрішили відмовою творити. Нарешті, після того, вони затримали Епіною полонянкою, ображали Божественну Думку та скінчили тим, що заключили її у вже осквернене тіло людини. Після цього, за тлумаченням ворогів Симона, вона переходила з одного жіночого тіла до іншого крізь віки та раси, доки нарешті Симон впізнав її у вигляді повії Олени, «загубленої вівці» з притчи. Симону приписується, що він подавав себе Рятівником, який зійшов на Землю, щоби звільнити цю «вівцю» та тих людей, в яких Епіноя все ще була під владою нижчих ангелів. Таким чином, великі магичні діяння Симона подаються як результат статевого єднання з Оленою, і тому – Чорною Магією. Дійсно, головні обряди цього класу Магії засновані на такому огидному буквальному тлумаченні високих міфів – один з шляхетних з них був, таким чином запроваджений Симоном у якості символічного визначення його власного вчення. Ті, хто правильно розуміли, знали, що малося під «Оленою». Це був шлюб Ноуса (Атма-Буддхі) з Манасом, союз через який Воля та Думка стають єдиним та наділяються божественними силами. Бо Атман в людині як сутність, що не змішується, первісний Божественний Вогонь (або вічний «той що існував, існує та буде існувати») існує на всіх планах; а Буддхі є його носій або Думка, народжена «Батьком», та народжує «Батька» у свою чергу і так саме Сила Волі. Вона є «те що існувало, існує та буде існувати» та стає таким чином у поєднанні з

Манасом, чоловіче-жіночою лише у цій сфері. Відповідно, коли Симон казав про самого себе як про Батька, Сина та Святого Духа та про Олену як про свою Епіною, Божественну Думку, він мав на увазі шлюб свого Буддхі з Манасом. Олена була Шакті внутрішньої людини, жіноча сила. Далі, що каже Менандр? Нижчі ангели були еманациями Енної (Плануючої Думки). Енноя вчила Науці Магії та передала її йому разом з мистецтвом підкоряти творчих ангелів нижчого світу. Останні символізують пристрасті нашої нижчої природи. Про його учнів сказано, що після прийняття Хрещення від нього (тобто Посвячення) вони «воскресли з мертвих» і, «більше не старіли» та стали «безсмертними». Це обіцяне Менандром «воскресіння» зрозуміло, мало на увазі просто перехід з темряви невігластва у світло істини, пробудження людського безсмертного Духу та внутрішнього та вічного життя. Це є Наука Раджа Йогів – Магія.

Кожен хто читав Філософію Неоплатоників, знає як її головні Адепти, такі як Плотін, і особливо Прфірій, боролися проти феноменальної Теургії. Але окрім всіх них, Ямвліх, автор «De Mysteriis», високо підіймає завісу над справжнім терміном «Теургія» та показує нам у ній істинну Божественну Науку Раджа Йоги. Магія, каже він, є велична та висока Наука, божественна та вище за всі інші. «Це великий засіб для всього... Вона не має свого джерела в тілі, так саме не обмежена тілом або його пристрастями, людським складом, але все нею отримане від наших вищих Богів», наших божественних Его, які пролягають як срібна нитка від Іскри у нас до первісного Божественного Вою. Ямвліх проклинає фізичні феномени від злих демонів, як він каже, які обдурюють людей (привиди кімнати сеансів), так саме яро, як він хвалить Божественну Теургію. Але щоби відтворювати останню, теург обов'язково мусить бути «людиною високої моралі та з чистою Душею». Магією іншого роду користуються лише нечисті, егоїстичні люди та у ній немає нічого Божественного. Жодні істинні ясновидці ніколи не погодяться, що у її повідомленнях є будь що від наших вищих Богів. Таким чином, одна (Теургія) представляє собою знання нашого Батька (Вищого Я); друга є підлеглисть нашій нижчій природі. Одна потребує святості Душі, святості яка відкидає та виключає все тілесне; друга – осквернення її (Душі). Одна є єднанням з Богами (своїм Богом) джерелом всього Доброго; друга – відносинами з демонами (елементами), які якщо ми не підкоримо їх, підкорять нас і крок за кроком приведуть до моральної загибелі (медіумізму). Іншими словами: «Теургія поєднує нас найбільш сильно з божественною природою. Ця природа утворює сама себе через себе, рухається власними силами, підтримує все та розумна. Як Прикраса Всесвіту, вона кличе нас до досяжної істини, до самоудосконалення та удосконалення інших. Вона так щільно приєднує нас до всіх творчих дій Богів, у відповідності до наших можливостей, що Душа після відправи священних обрядів стає підсиленою у їх (Богів) діяннях та розумах, доки, нарешті вона занурюється у Первісну Божественну Сутність та поглинається нею. Це є мета Посвячень єгиптян». («De Mysteriis»). Ямвліх показує нам, як цей союз нашої Вищої Душі з Вселенською Душею, з Богами, мусить відбуватися. Він каже про Мантее, що є Самадхі, високий транс. Так саме він каже про сон, який є божественним видінням, коли людина знову стає богом. За посередництвом Теургії, або Раджа Йоги людина досягає: 1. Пророцького Яснобачення через нашого Бога (власне Вище Его кожного з нас), яке відкриває нам істини того плану, на якому ми діємо; 2. Екстазу та Осяяння; 3. Діяльності у Дусі (у Астральному Тілі або через Силу Волі); 4. Влади над нижчими несвідомими демонами (елементами) за посередництвом самого ества наших очищених Его. Але це потребує повного очищення останніх. І це він називає Магією через посвячення у Теургію. Але до Тергуїї потрібні тренування наших почуттів та усвідомлення людського Я відносно до Божественного Я. До того часу, доки людина міцно не засвоїла ці попередні знання, безкорисно антропоморфувати безформених. Під «безформеними» я маю на увазі вищих та нижчих Богів, над-земних, так саме як і земних Духів або Істот, які для початківців можуть бути відкриті лише у Кольорах та Звуках. Бо ніхто, окрім вищого Адепта не може побачити

«Бога» у його справжній трансцендентальній формі, яка для нетренованого інтелекта, для чела буде видна лише власною Аурую. Видіння фігур цілком, які інколи випадково сприймаються сенситивами та медіумами, належать до тієї або іншої з трьох категорій, які вони у стані побачити: а) астрали живих людей; б) Нірманакаї (Адепти добрі та злі, тіла яких мертві, але які навчилися жити у просторі у власних ефірних особистостях); і в) привиди, елементарії та елементали, що маскується у формах запозичених з Астрального Світла, загалом, або з образів в «уявлень думок» присутніх людей або медіумів, які одразу відображуються у відповідних аурах. Після вище прочитаного, учні наразі краще зрозуміють необхідність спочатку засвоїти відповідності між нашими «принципами» - які суть лише різні аспекти три-єдиної (духовної та фізичної) людини – та нашими Парадигма, прямими їх коренями у Всесвіті. Як наслідок ми мусимо резюмувати наше вчення про Ієрархії, безпосередньо зв'язані та назавжди поєднані з людиною.

Достатньо було сказано для того, щоби довести, що у той час коли для сходознавців та не посвячених фраза «Ом Мані Падме Хум» означає просто «О, дорогоцінність у Лотосі», Езотерично вона означає – «О, мій Бог всередині мене». Так в кожній людській істоті є бог, бо людина була та знову стане Богом. Ця фраза вказує на союз між Людиною та Всесвітом. Бо Лотос є всесвітнім символом Космоса, як абсолютного всього, а Дорогоцінність є Духовна Людина, або Бог. У попередній Статті були надані відповідності між Кольорами, Звуками та «Принципами»; і ті, хто читали наш другий том, пригадають, що ці семеро принципів ведуть власне походження від Сімох Великих Ієрархій Ангелів, або Дхіані-Коганів, які у свою чергу зв'язані з Кольорами та Звуками і колективно утворюють Проявлений Логос.

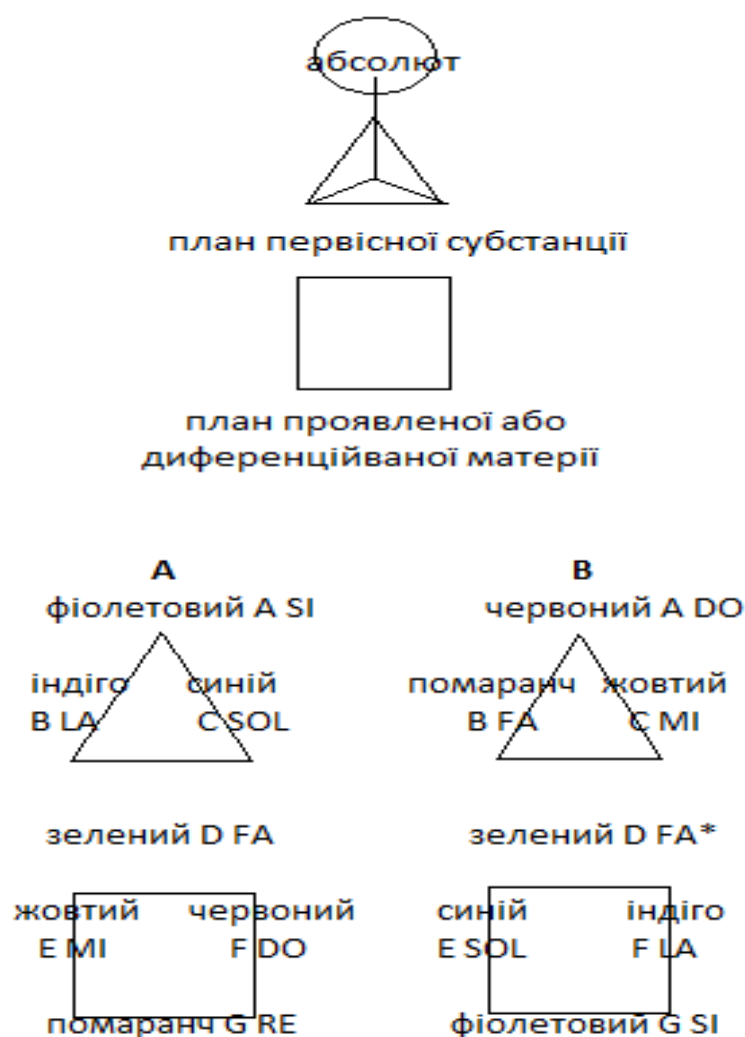
У вічній музиці сфер ми чуємо досконалу гаму, відповідну до кольорів, і у числі визначеному вібраціями кольору та звуку, яке «лежить в основі кожної форми та керує кожним звуком», ми маємо суму Проявленого Всесвіту. Ми можемо ілюструвати ці відповідності шляхом показу відносин кольору та звуку до геометричних фігур які визначають прогресуючі стадії у проявленні Космосу. Але учень буде розгубленим, якщо під час вивчення діаграм він не пам'ятатиме двох обставин: 1. Що тому, що наш план є планом віддзеркаленим і тому ілюзорним, то різні ознаки перевернуті і їх потрібно читати знизу доверху. Музикальна гама починається знизу та йде до гори, починається з нижчого ДО та закінчується більш високим СІ. 2. Що Кама Рупа (відповідна до ДО у музикальній гамі) містить у собі всі потенції Матерії, неминуче є відправною точкою на нашому плані. Далі з неї починаються визначення на кожному плані, як відповідної до «матерії» того плану. Знову учень мусить пам'ятати, що ці визначення мусять бути розташовані по колу, демонструючи таким чином, що ФА є середня нота Природи. Іншими словами, музикальні ноти або Звуки, Кольори та Числа йдуть від одного до сімох, а не навпаки, як зазвичай показано у спектрі призматичних кольорів, у якому червоний вважається першим; це факт який примусив мене розташувати принципи та дні тижня навмання у попередній таблиці. Музикальна гама та кольори у відповідності до числа вібрацій йдуть з світу грубої Матерії до світу Духовного таким чином:

принципи	колір	ноти	числа	стан матерії
чхайя, тінь або двійник	фіолетовий	si	7	ефір
вищий манас, духовний розум	індіго	la	6	критичний стан. повітря
аурична оболонка	синій	sol	5	пара або випари
нижчий манас, розум	зелений	fa	4	критичний стан
будхі, духовна душа	жовтий	mi	3	вода
прана, життєвий принцип	помаранч	re	2	критичний стан
кама рупа, тваринна життя	червоний	do	1	лід

З причин раніше викладених, ми просимо читача викинути з голови будь які відповідності між «принципами» та числами. Езотерична нумерація не може бути пристосована до умовної екзотеричної. Перша є реальність, друга класифікована за ілюзорною зовнішністю. Людські принципи у тому вигляді у якому вони були дані в «Езотеричному Буддизмі» були розташовані для початківців щоби не внести плутанини у їх розуми. Це було наполовину маскуванням.

КОЛЬОРИ, ЗВУКИ ТА ФОРМИ

Йдемо далі. Точка у Колі є Непроявлений Логос, що відповідає Абсолютному Життю та Абсолютному Звуку. Першою геометричною фігурою після Кола або Сфероїда є Трикутник. Він відповідає Руху, Кольору та Звуку. Таким чином Точка в Трикутнику представляє Другого Логоса, «Батка-Матір» або Білий Промінь, який не є колір, бо містить потенціально всі кольори. Він промінь з Непроявленого Логосу, або Невимовного Слова. Навколо зформований перший Трикутник на плані Первісної Субстанції у наступному порядку (перевернутому до нашого плану):

A. (A) - Астральний Двійник Природи, або зразок всіх форм. (B) - Божественна Основа Думки, або Вселенський Розум. (C) - Синтез Окультної Природи, Яйце Брами, яке містить та випромінює все. (D) – Тваринна та Матеріальна Душа Природи, джерело тваринного та рослинного розуму та інстинкту. (E) – Сукупність Дхіані-Коганічних Розумів, Фохат. (F) – Життєвий Принцип в Природі. (G) – Принцип Продовження Життя в Природі, те що на духовному плані відповідає статевому потягу на нижчому.

Як віддзеркалений на плані Грубої Матерії, Світ Дійсності перевернутий та стає на Землі, нашому плані таким:

В. (А) Червоний – це колір проявленої подвійності, або чоловічого та жіночого. В людині вона виявлена у власній найнижчій тваринній формі. (В) Помаранчевий – це колір одягу йогів та буддійських жерців; це колір Сонця та Духовної Життєвості, Життєвого Принципу. (С) Жовтий або сяючий золотий – це колір Духовного Божественного Променя у кожному атомі; в людині це колір Буддхі. (D) Зелений та Червоний є, так би мовити, взаємно замінними кольорами тому, що Зелений поглинає Червоний, бо у тричі сильніший за власними вібраціями; Зелений є додатковим кольором крайнього Червоного. Тому Нижчий Манас і Кама Рупа відповдно показані як Зелений та Червоний. (Е) Астральний План, або Аурична Оболонка в Природі та Людині. (F) Розум, розумний елемент в Природі та Людині. (G) Найбільш ефірний двійник Тіла людини, протилежний полюс, який у сенсі вібрацій та чуттєвості стоїть у такому самому відношенні як Фіолетовий до Червоного.

Вище наведене існує на проявленому плані, після якого йдуть семеро та Проявлена Призма, або Людина на Землі. Останнім займається лише чорний маг.

В Космосі градації та кореляції Кольорів та Звуків і тому так саме і Чисел – безкінечні. Про це має підозри навіть фізика бо встановлено, що існують менші вібрації ніж у Червоного – найменші які ми можемо сприйняти; та значно швидші ніж у фіолетового, вібрації вищі які ми не сприймаємо. На Землі у нашому фізичному світі діапазон сприймаємих вібрацій обмежений. Наші фізичні почуття не можуть сприйняти вібрації вище та нижче семи-складної та обмеженої градації призматичних кольорів тому, що такі вібрації не здатні викликати в нас відчуття кольору або звуку. Це завжди буде семи-складність та не більше якщо ми не навчимося паралізувати нашу Четвірку та відрізняти як вищі так і нижчі вібрації за допомогою наших духовних почуттів які містяться у верхньому Трикутнику. Таким чином, на цьому плані ілюзії існують три головних кольори, як про це свідчить Фізична Наука – Червоний, Синій та Жовтий (або точніше помаранчово-жовтий). Виражені термінами людських принципів вони суть: 1.Кама Рупа, престол тваринних почуттів з'єднаних з Тваринною Душею або Нижчим Манасом у якості його носія (Червоний та Зелений взаємо-замінні); 2.Аурична Оболонка або сутність людини; і 3.Прана, або Життєвий Принцип. Але якщо з царства ілюзій та живої людини, такої як вона на нашій Землі, підлеглої лише власним чуттєвим сприйняттям, ми перейдемо до царства наполовину ілюзії та будемо розглядати самі натуральні кольори або кольори принципів, тобто якщо ми спробуємо дізнатися, які кольори є тими, які у досконалій людині поглинають всі інші, то ми побачимо, що кольори відповідають та стають додатковими наступним чином:

Фіолетовий
1.Червоний - Зелений
2.Помаранчевий - Синій
3.Жовтий - Індіго
Фіолетовий

Ледве фіолетова туманна форма представляє Астральну Людину в середині синюватого кола у формі яйця, над яким без перерви випромінюються призматичні кольори. Переважний той колір, відповідний принцип якого більш активний взагалі або у той момент коли ясновидець сприймає його. Такою людина є у часи бадьорого стану, за перевагою того або іншого кольору за його інтенсивністю вібрацій, ясновидець, якщо він знайомий з відповідностями, може судити про внутрішній стан або характер особи, бо остання є відкритою книгою для кожного окультиста практика. У стані транса Аура міняється цілком, семеро призматичних кольорів більше у ній не

відрізняються. Так саме під час сну не всі вони «дома». Бо ті які належать до духовних елементів в людині, тобто Жовтий, Буддхі; Індіго, Вищий Манас; та Синій Аурична Оболонка будуть ледве означені або цілком відсутні. Духовна Людина протягом сну здатна і, хоча її фізична пам'ять може не усвідомлювати цього, жити загорнута у власну вищу сутність, на інших планах, у сферах царства дійсності, названих снами на нашому ілюзорному плані. Гарний ясновидець, якби йому довелося побачити йога у трансі та поряд з ним загіпонизовану людину – отримав би важливий урок Окультизму. Він навчився би відрізняти само-викликаний транс від викликаного зовнішнім впливом, гіпнозу. У йога «принципи» нижчої Четвірки зникають цілком. Червоний, Зелений, Червоно-фіолетовий, Ауричний Синій відсутні; немає нічого за виключенням ледве означених з золотим відтінком вібрацій Пранічного принципу та фіолетового полум'я з золотими рисками, яке виринається з голови доверху у тій частині де розташоване Третє Око та кульмінує у одній точці. Якщо учень пам'ятає, що чистий фіолетовий, або крайній кінець спектру не є складним з Червоного та Синього а однорідний колір з вібраціями у семеро швидшими ніж у Червоного і, що золотий відтінок є сутністю трьох жовтих відтінків від Помаранчово-Червоного до Жовто-Помаранчового та Жовтого – то він зрозуміє причину: він живе у власному Ауричному Тілі, яке стало носієм Буддхі-Манаса. З іншого боку, у суб'єкта під гіпнозом – резельтатом несвідомої а може і свідомої Чорної Магії, якщо лише транс не викликаний високим Адептом – увесь ряд принципів буде присутнім, з Вищим Манасом паралізованим та Буддхі відірваним від нього внаслідок цього паралічу; та червоно-фіолетовим Астральним Тілом цілком підлеглим Нижчому Манасу та Кама Рупі (зеленому та червоному чудовиську в нас).

Той хто гарно розуміється на наведених поясненнях, той легко зрозуміє, як важливо для кожного учня – чи то спрямований він до практичного засвоєння окультних сил, чи то до чисто психічних та духовних дарів яснобачення та метафізичних знань – всебічно вивчити правильні відповідності між людськими та природними принципами Космосу. Невігластво веде матеріалістичну Науку до заперечення існування внутрішньої людини та її Божественних Сил; знання та особистий досвід – ось що дозволяє окультисту стверджувати, що такі сили так саме природні для людини, як плавання – для риби. Вона схожа до лапландця, який з усією відвертістю наполягає, що слабо натягнена на деку скрипки струна може видати мелодію. Наші принципи істинно представляють собою Семи-струнну Ліру Аполлона. У цьому нашому сторіччі, коли забуття вкрило стародавнє знання, людські таланти не краще за слабо натягнуті струни скрипки лапландця. Але окультист який знає як підтягнути їх та налаштувати власну скрипку співзвучно з вібраціями кольору та звуку, отримає від них божественну гармонію. Комбінування цих сил та співзвучність Мікрокосму до Макрокосму дає геометричний еквівалент заклинання «Ом Мани Падме Хум». Ось чому у Школі Піфагора обов'язковим було спочатку знання музики та геометрії.

КОРНІ КОЛЬОРУ ТА ЗВУКУ

Далі, кожний з Первісних Сімох, перших Сімох Променів, що утворюють Проявлений Логос, також семи-складний. Таким чином так саме як семеро кольорів сонячного спектру відповідні до сімох Прменів або Ієрархій, так саме кожна з цих останніх знову також має власні семеро розділів, відповідних до того самого ряду кольорів. Але у цьому випадку один колір – той який характерний для цієї Ієрархії загалом – переважає та більш інтенсивний, ніж інші. Ці Ієрархії можуть бути символізовані лише як концентричні кола призматичних кольорів; кожна подана рядом сімох концентричних кілець, кожне з яких представляє один з призматичних кольорів у їх натуральному порядку. Але у кожному з цих "коліс" «одне коло буде яскравішим та більш насиченим на колір, ніж інші, і це «коло» буде мати оточуючу Ауру цього кольору. Цей і буде характерним кольором цієї Ієрархії загалом. Кожна з цих Ієрархій дає сутність (Душу) та є «Будівельником» одного з сімох

царств Природи, які є суть три елементальних царства, мінеральне, рослинне, тваринне та духовної людини. Окрім того, кожна Ієрархія забезпечує Ауру одного з сімох принципів в людині своїм специфічним кольором. Далі, тому, що кожна з цих Ієрархій є Правителем однієї з Священних Планет, то легко зрозуміти, як виникла Астрологія, і що справжня Астрологія заснована на строго науковій основі. Символ, прийнятий у Східній Школі для визначення Сімох Ієрархій творчих Сил, є коло сімох концентричних коліс, кожне з яких має один з сімох кольорів; назвіть їх Ангелами, або Планетарними Духами, або знову Сімома Правителями Сімох Священних Планет нашої системи, як у цьому випадку. У будь-якому випадку концентричні кола є символами Коліс Ієзика для західних кабалістів, а для нас – символами «Будівельників» або Праджапаті.

СЕМЕРО ІЄРАХІЙ ТА ЇХ ПІДРОЗДІЛИ

ФІОЛЕТОВИЙ	ІНДІГО	СИНІЙ	ЗЕЛЕНИЙ	ЖОВТИЙ	ПОМАРАНЧЕВИЙ	ЧЕРВОНИЙ
фіолетовий	фіолетовий	фіолетовий	фіолетовий	фіолетовий	фіолетовий	фіолетовий
індіго	індіго	індіго	індіго	індіго	індіго	індіго
синій	синій	синій	синій	синій	синій	синій
зелений	зелений	зелений	зелений	зелений	зелений	зелений
жовтий	жовтий	жовтий	жовтий	жовтий	жовтий	жовтий
помаранчевий	помаранчевий	помаранчевий	помаранчевий	помаранчевий	помаранчевий	помаранчевий
червоний	червоний	червоний	червоний	червоний	червоний	червоний
ЛЮДСЬКІ ПРИНЦИПИ						
ФІОЛЕТОВИЙ	ІНДІГО	СИНІЙ	ЗЕЛЕНИЙ	ЖОВТИЙ	ПОМАРАНЧЕВИЙ	ЧЕРВОНИЙ
лінга шаріра	вищий манас	ауричне яйце	нижчий манас	буддхі	прана	кама рупа

Учень мусить уважно вивчити цю діаграму. Так, Лінга Шаріра походить від Фіолетового під-променя Фіолетової Ієрархії; Вищий Манас таким самим чином від Індіго під-променю Індіго Ієрархії тощо. Тому, що кожна людина народжується під конкретною планетою, то у неї завжди буде переважати колір цієї планети, бо в ній буде керувати той «принцип», який має власне походження з цієї Ієрархії. В її аури так саме будуть присутніми кольори від інших планет або Ієрархій, але колір правлячої буде сильнішим. Далі, людина у якої, наприклад принцип Меркурія буде головним, при впливі на принцип Меркурія іншої людини, що народилася під іншою планетою, буде у стані цілком підкорити її. Бо її Меркуріальний принцип буде сильнішим за такий самий у іншому елементі. Але у неї буде мало влади над тими людьми, що народилися під такою самою планетою, що і вона сама. Це ключ до Окултних Наук з Магнетизму та Гіпнозу. Учень зрозуміє, що Порядки та Ієрархії тут визначені за їх власними кольорами, щоби уникнути нумерації, яка створила би плутанину у зв'язку з людськими принципами тому, що останні не мають власних номерів. Справжні окультні назви цих Ієрархій не можуть бути опублікованими. Все ж, учень мусить пам'ятати, що кольори які ми бачимо фізичним оком, не є справжніми кольорами Окултної Природи, а є лише ефектами на механізм наших фізичних органів вібраціями. Кларк Максвел, наприклад, продемонстрував, що ретиональний ефект будь-якого кольору може бути імітований комбінаціями трьох інших кольорів. З цього висновок, що наша ретина володіє лише трьома різними відчуттями кольору і тому ми не сприймаємо ті семеро кольорів, які дійсно існують, а лише їх «імітацію» в нашому фізичному організмі. Так, наприклад, Помаранчово-Червоний першого Трикутника не є комбінацією Помаранчового та Червоного а чисто «духовний» Червоний колір, якщо можна застосувати такий термін, у той час коли Червоний (кровоаво-червоний) спектру є колір Ками, тваринного бажання і невід'ємний від матеріального плану.

ЄДНІСТЬ БОЖЕСТВА

Чистий Езотеризм не каже про жодного особистого Бога, тому нас вважають атеїстами. Але у дійсності Окультна Філософія загалом заснована на присутності Бога, Абсолютного Божества; і якщо не наводяться роздуми про НЬОГО Самого, тому, що Він занадто Священний та до того неосяжний як Одиниця для кінечного розуму, то все ж, вся Філософія базується на Його Божественних Силах, як Джерелі всього, що дихає, живе та має існування. В кожній древній Релігії Єдиний подавався у Множині або Кількості. В Єгипті та Індії, Халдеї та Фінікії і, нарешті в Греції ідеї про Божество були виражені числами: три, п'ять, сім; а так саме вісьмома, дев'ятьма та дванадцятьма великими Богами, які символізували сили та властивості Одного та Єдиного Божества. Це було пов'язане з тим нескінченним поділом не регулярними та не парними числами, якими метафізика цих народів обдаровувала власне ЄДИНЕ БОЖЕСТВО. Складене таким чином коло Богів володіло всіма якостями та атрибутами ЄДИНОГО ВЕРХОВНОГО ТА НЕОСЯЖНОГО; бо у цих зборах божественних Особистостей або точніше уособлених Символів, живе ЄДИНИЙ БОГ, БОГ ОДИН, той Бог про якого в Індії сказано, що він не має Другого. «О Бог Агні (Духовне Сонце), ти живеш у сузір'ях своїх власних особистостей». Ці слова показують віру Древніх у те, що всі прояви від одного Джерела; все еманує з єдиного Принципа, який ніколи не може бути розгорнутий по іншому, лише як через колективне сузір'я Своїх еманцій якими Він виражений. Плерома Валентина цілком збігається з Простором Окультної Філософії; бо Плерома значить «Повнота», вищі області. Ця загальна сума всіх Божественних проявів та еманцій, яка є plenum або сума всіх променів від ЄДИНОГО, що диференціюються на всіх планах та перетворюються на Божественні Сили; названі Ангелами та Планетарними Духами в філософії всіх народів. Гностичні Еони та Сили Плероми кажуть те саме що і Діви та Сідхи «Пурани». Епіноя, перший жіночий прояв Бога, «Принцип» Симона Волхва, розповідає тією самою мовою, що і Логос Василіда; і всіх їх можна простежити до самої чисто езотеричної Aletheia ІСТИНИ Містерій. Всі вони, як нас вчать, повторюють у різні часи та різними мовами величний гімн єгипетського папірусу тисячорічної давнини: «Боги вклоняються тобі, вони вітають тебе. О, Єдина Сокровенна Істина». І звертаючись до РА, вони додають: «Боги вклоняються твоїй Величчю, підносять Душі того, хто їх виробляє... та кажуть тобі, Мир всім еманціям від Несвідомого Батька Свідомих Батьків Богів... Ти творець істот, ми вклоняємося душам, що еманують з тебе. Ти зароджуєш нас. О, Ти Неосяжний, і ми славимо тебе та вклоняємося кожній Бого-Душі яка виходить від тебе та живе в нас». Це – джерело ствердження: «Хіба ви не знаєте, що ви – Боги і храм Бога». Це викладене у «Корені Обрядності в Церкві та Масонстві» в журналі «Lucifer» за березень 1889 року. Істинно правильно було сказано сімнадцять років тому: «Людина не може володіти Істиною (Aletheia) без Гнозису». Тому ми кажемо наразі: «Ні хто не може знати Істини, якщо не буде вивчати таємниці Плероми Окультизму; і ці таємниці всі є в Теогонії Древньої Релігії Мудрості яка є Aletheia Окультної Науки.

СТАТТЯ 3

ЗАУВАЖЕННЯ ЩО ДО ПОПЕРЕДНІХ СТАТЕЙ

Тому, що багато хто писали мені і майже скаржилися, бо вони не могли знайти жодного практичного та ясного застосування деяким діаграмам, доданим до двох перших Статей, а інші казали про важкість їх усвідомлення, то потрібні пояснення. У більшості випадків причиною цього непорозуміння була не правильна точка зору: чисто абстрактне та метафізичне було сприйняте за конкретне та фізичне та переплутано з ним. Візьмемо для прикладу діаграми підрозділу «Кольори звуку та форми» та скажемо, що вони цілком мікрокосмічні та ідеальні. Потрібно пам'ятати, що вивчення Окультизму відбувається від Загального до Конкретного, а не навпаки, як чинить Наука.

Тому, що Платон був Посвячений, то цілком природно, він користувався першим методом, у той час коли Аристотель, який ніколи не був Посвяченим, сміявся над власним Вчителем та розробив власну систему яку залишив у спадок, який у свою чергу покращив Бекон. Правдивий афоризм Герметичної Мудрості – «Як зверху, так і знизу» - підходить до всіх Езотеричних настанов; але ми мусимо починати з верхнього; ми мусимо вивчити формулу, до того як складати серії. Ці два малюнка не призначалися щоби показати два конкретних плани, а є абстракцією двох планів, яка пояснює закон віддзеркалення, так саме як Нижчий Манас є віддзеркаленням Вищого. Тому вони мусять розглядатися у найвищому метафізичному сенсі. Діаграми призначалися лише для того, щоби ознайомити учнів з головними ідеями окультних відповідностей тому, що сам дух метафізичного, або макрокосмічного, та духовного Окультизма забороняє застосування малюнків або навіть символів більше ніж у якості тимчасових посібників. Щойно ідея перекладається на слова, вона втрачає власну реальність; щойно ви зображуєте метафізичну ідею – ви матеріалізуєте її дух. Малюнки мусять застосовуватися лише у якості штурмових засобів для подолання стін фортеці, драбин, які не потрібні, щойно перешкода здолана. Тому нехай учні будуть старанними у збільшенні духовності цих Статей та нехай уникають матеріалізації їх; нехай вони завжди намагаються знайти за можливістю найвище значення, як переконані, що пропорційно до того як у власних роздумах що до цих Статей вони наближаються до матеріального та видимого, вони відповідно віддаляються від правильного їх розуміння. Особливо вищезазначене має відношення до цих перших Статей та Діаграм, бо так саме як у всіх істинних мистецтвах, в Окультизмі ми мусимо спочатку вчитися теорії і лише після – практика.

ПРО СЕКРЕТНІСТЬ

Учні запитують: чому така секретність що до подробиць вчення, сутність якого була публічно відкрита, як в «Езотеричному Буддизмі» так і в «Таємній Доктрині»?

На це відповідь: з двох причин –

а) Істина занадто священна, щоби видавати її аби як.

б) Знання всіх подробиць та ланок яких немає у екзотеричних вченнях, занадто небезпечно в руках профанів.

Істини відкриті людям «Планетарними Духами» - навищими Кумарами, тими хто більше не втілюється у Всесвіті протягом цієї Махамануантари – які з'являються на Землі у якості Аватарів лише на початку кожної нової людської Раси і так саме при з'єднанні або закінченні двох кінців малих та великих циклів – з часом, доки людина ставала все більше тваринною, були примушені згаснути у її пам'яті. Все ж, хоча ці Вчителі залишаються з людьми не більше ніж час потрібний для того, щоби закарбувати на розумах дитячого людства вічні істини, які вони викладають, їх Дух залишається живим, хоча і латентним в людстві. І знання первісного одкровення завжди залишалося у декількох обраних та передавалося з того часу впритул до сучасного, від одного покоління Адептів до другого. Як кажуть Вчителі в Окультній Абетці: «Так робиться для того, щоби застрахувати їх (вічні істини) від цілковитої втрати або забуття у віках майбутніми поколіннями». Місія Планетарного Духу – лише вдарити головну ноту Істини. Коли він спрямував вібрацію останньої, щоби та здійснила власний рух безперервно шляхом низки раси до кінця циклу, Він зникає з нашої Землі до наступної Планетної Мануантари. Місія вчителя Езотеричних істин, незалежно від того, стоїть він зверху сходів знання, або знизу – точно така сама; як зверху, так і знизу. Мені наданий наказ лише вдарити ключову ноту різних Езотеричних Істин між учнями загалом. Ті одиниці з вас які піднімуться на «Шляху» над іншими учнями в цій Езотеричній сфері, отримають, як отримували «Обрані» у своїх Братствах, останні пояснювальні подробиці та останній

ключ до того, чому вони навчалися. Але жоден не має сподіватися отримати цей привілей до того часу, доки ВЧИТЕЛІ – а не моя особа – не знайдуть їх гідними до цього.

Якщо ви бажаєте знати справжню *raison d'être* такої поведінки, я вам її дам. Безкорисно якщо я буду повторювати те, що ви знаєте так саме як і я; з самого початку події показали, що не потрібно зневажати будь якими засобами перестороги. Здається, що з нашого об'єднання у декілька сотень чоловіків та жінок багато хто не усвідомлювали ні святості обітниці (яку дехто прийняв на кінчику свого пера), ні того факту, що їх особистість мусить бути цілком облишена збоку, коли зведена обличчям до обличчя з їх ВИЩИМ Я; або що всі їх слова та заяви не мають жодної ціни, якщо вони не підтверджені діями. Це була людська натура, та нічого більшого; тому до цього поставилися поблажливо, і Вчитель погодився на новий термін. Але окрім цього існує небезпека, що причаїлася в натурі самого цього циклу. Цивілізоване людство, як би щільно воно не охоронялося своїми невидимими Охоронцями, Нірманакаями, які несуть дозор над нашими відповідними расами та народами – все ж, внаслідок власної колективної Карми, перебуває під жахливим впливом традиційних супротивників Нірманакаїв – «Братів Тіні», втілених і невтілених; і це як вже раніше повідомлялося вам, буде до кінця першого циклу Калі Юги (1897 р.) та ще декілька років по тому, бо менший темний цикл інколи перекриває більший. Тому, не дивлячись на всі перестороги, намаганнями «Братів Темряви» та їх впливом на людські мізки, важливі таємниці часто відкриваються цілком не гідним людям. Це зобов'язане тому простому факту, що у деяких привілейованих організаціях вібрації первісної істини, приведені до руху Планетарними Істотами виявляються у тому, що західна філософія назвала би уродженими ідеями, і Окультизм – «спалахами геніальності». Деяка така ідея, заснована на вічній істині розбуджена, і все, що Сили охорони можуть зробити – запобігти її повному відкриттю. У цьому Всесвіті дифіринційованої матерії все має два аспекти, світлу та темну сторони, і ці два атрибути, як застосовані на практиці, один веде на користь, інший навпаки. Кожна людина може бути ботаніком без жодної небезпеки для своїх близьких; і багато які хіміки, які заволоділи наукою есенцій, знають, що кожна з них може як лікувати, так і вбивати. Немає жодного інгредієнту або отрути які не могли би бути застосовані для обох цілей – так, від безпечного воску, до смертельної синільної кислоти, від слини немовляти, до отрути кобри. Кожний новачок у медицині це знає, у будь якому випадку – теоретично. Але де той вчений хімік у наш час, якому було дозволено розкрити «нічну сторону» будь якого атрибуту будь якої субстанції у трьох царствах Науки, не кажучи вже про семеро царств окультистів? Хто з них проник у її Таємницю, у саму внутрішню Сутність речей та її кореляції? Все ж, саме це, одне знання робить з окультиста справжнього практичного Посвяченого, незалежно від того, навернеться він Братом Світла або Темряви. Есенція цієї тонкої, що не залишає слідів отрути, самої сильної в природі, яка входила до складу так званих отрут Медіци та Борджіа, якщо її розумно застосує людина, яка добре розуміється у семи-складних рівнях її потенційності на кожному з планів, досяжних людині на землі – може вилікувати або навпаки будь яку людину у світі; результат залежатиме, звісно від того, хто оперуватиме нею: Брат Світла або Брат Тіні. Першому у здійсненні такого добра заважає расова, народна та індивідуальна Карма; другому у його диявольській роботі заважають об'єднанні зусилля людських «Каменів» «Дозорної Стіни».

Неправильно думати, що існує особливий «прошок проєкції» або «філософський камінь», або «еліксир життя». Останній причаївся у кожній квітці, у кожному камені, мінералі по всій земній кулі. Це є головна сутність всього на шляху до все вищої та вищої еволюції. Як немає ні добра, ні зла *per se*, так не існує ні «еліксиру життя», ні «еліксиру смерті», ні отрути *per se*, але все це міститься у одній універсальній Сутності, і той або інший ефект, або результат, залежить від рівня її диференціації та кореляцій. Її світла сторона забезпечує життя, здоров'я, блаженство, божественний світ, тощо; її темна сторона приносить смерть, хвороби, сум та розбрат. Це

доведено дослідями природи найбільш сильних отрут; деякі з них навіть у великій кількості не приносять шкоди організму, у той час коли зернятка тієї самої отрути вбиває з швидкістю блискавки; і знову таки, те саме зернятко, як змінене особливим поєднанням, хоча кількість залишається майже такою, буде лікувати. Число рівнів її диференціацій семи-складне, як і плани дії – кожний рівень за власним ефектом буде або благотворним або навпаки, у відповідності до тієї системи, до якої вона застосована. Той хто знається на цих рівнях, той на правильному шляху до практичного Адепства; але той хто діє на вдачу, як зазвичай чинить більшість «розумових цілителів», «ментальних», або «християнських» - той ризикує зашкодити як собі так і іншим. Наведені на слід прикладом індійських йогів та їх, широко але не правильно змалюваною практикою, про яку вони лише читали, але не мали можливості вивчити – ці нові секти без керівництва кинулися до застосування «підтвердженням» або «запереченням». Таким чином вони спричинили більше шкоди ніж користі. Ті, які були вдалим, зобов'язані цьому власними вродженими магнетичними та силами зцілення, які дуже часто перешкоджають тому, що у іншому випадку призвело би до великої шкоди. Будьте обережними, я вам кажу; Сатана та Архангел більше ніж блюзнюки; вони суть одне тіло та один розум – Deus est Demon inversus.

ЧИ БЛАГОТВОРНА ПРАКТИКА КОНЦЕНТРАЦІЇ

Таким є друге запитання, яке часто виникає. Я відповідаю: Справжня концентрація та медитація, свідомо та обережна, над власним нижчим Я у світлі внутрішньої божественної людини та Параміт, чудова річ. Але «сидіння у Йозі», лише за поверховим та часто викривленим знанням дійсної практики – майже неодмінно згубне тому, що майже десять шансів проти одного, що учень розвине у собі медіумістичні сили або дарма втратить час та розчарується як практикою, так і теорією. До того, як почати так небезпечно експериментувати та намагатися обійтися без щільного аналізу свого нижчого Я та його поведінки у повсякденному житті, або того, що в окультній фразеології має назву «Регістраційний Журнал Щоденного Життя Чела», йому було би за краще вивчити, що найменше, різницю між двома аспектами «Магії», Білої або Божественної, та Чорної або Диявольської, та переконатися у тому, що «сидінням у Йозі» без досвіду, так саме і без керівника, який міг би вказати на небезпеки, він не перетинає щоденно та щочасно кордонів Божественної, щоби потрапити до Сатанинської. Все ж, засіб знати цю різницю дуже простий: потрібно лише пам'ятати, що жодна цілком розкрита Езотерична істина не буде відданою до публічного друку, до книги або журналу.

Я запрошую учнів звернутися до журналу «Theosophist» за листопад 1887 року. На 98 сторінці вони знайдуть початок чудової статті містера Рама Прасада «Тонкі Сили Природи».* Цінність цієї праці не стільки у її літературних якостях, хоча вони принесли автору золоту медаль журналу, скільки у розкритті доктрин, до цього часу закритих у одній рідкій та древній санскритській праці з Окультизму. Але містер Рама Прасад не окультист, а лише чудовий вчений знавець санскритської мови, який закінчив університет та людина значного розуму. Його нариси цілком засновані на тантричних працях, які якщо їх буде аби як читати новачок у Окультизмі, призведуть до практики найбільш явної Чорної Магії. Далі тому, що відмінністю між Білою та Чорною Магією є мета, з якою вона застосовується, і відмінністю другорядною – природа посередників, використаних для виробництва феноменів, то демаркаційна лінія між цими магіями дуже – дуже тонка. Ця небезпека зменшується лише тим фактом, що кожна так звана окультна книга, окультна лише у деякому сенсі, тобто текст є окультним лише з причини його маскуванню. До того як наблизитися до правильного сенсу вчення, потрібно досконало розуміти символізм. Окрім того він ніколи не буде повним, деякі частини його будуть під різними заголовками та у кожній з них буде додаток з якоїсь іншої праці так, що без ключа до них така праця не матиме всієї

істини. Навіть відома «Шивагама» на якій заснована стаття «Тонкі Сили Природи», «ніде не знайдена цілком», як каже нам автор. Тому як і всі інші вона трактує лише про п'ятеро Таттв, замість сімох, як це в Езотеричних Вченнях.

*Посилання на «Тонкі Сили Природи», мають відношення до вісьмох статей, які з'явилися на сторінках «Theosophist», а не до п'ятнадцятих нарисів та перекладу глави «Шивагами», які містяться у книзі «Тонкі Сили Природи». «Шивагама» у власних деталях – чисто тантрична, і нічого окрім шкоди не може принести від практичного застосування її рекомендацій. Я бажаю самим переконливим чином відвернути кожного учня від будь яких випробувань цих хатха-йогічних прийомів, бо він або цілком зруйнує себе, або відкине так далеко назад, що відновити себе у цьому втілені буде майже неможливо. Ця праця рекомендує Чорну Магію найгіршого роду і є антиподом духовної Раджа Йоги. Бережіться, я кажу.

Далі тому, що Таттви є просто субстратом сімох сил Природи, то як це може бути? Існують семеро форм Пракриті, як вчить «Санкх'я» Капілі, «Вішну Пурана» та інші праці. Пракриті є Природа, Матерія (первісна та елементарна); тому логіка потребує щоби Таттв також було семеро. Бо чи означають Таттви, як вчить Окультизм, «сили Природи», або як пояснює Рама Прасад, «субстанцію з якої створений Всесвіт» та «силу, якою вона підтримується» - все це одне; вони суть Сила, Пуруш та Матерія, Пракриті. І якщо форм або планів останньої семеро, то і сил мусить бути семеро. Іншими словами різні щільності матерії та сили які надихають їх, мусять йти разом. «Всесвіт створений з Таттви, підтримується Таттвою та зникає у Таттві» каже Шива, як цитується з «Шивагами» у «Тонких Силах Природи». Це вирішує питання; якщо Пракриті семи-складна, то і Таттв мусить бути семеро, бо сказано, вони суть та Субстанція та Сила або атомічна Матерія та Дух. Це пояснення надається для того, щоби дати можливість учневі читати між рядками у так званих окультних статтях з Санскритської Філософії, щоби останні не призвели до помилок. Доктрина про семеро Таттв (принципів Всесвіту і так саме людини) вважалася у давнину великою святиною і тому трималася в таємниці брамініми, які на цей день майже забули це вчення. Все ж, воно викладається до цього дня в Школах за Гімалайським хребтом, хоча в Індії про нього наразі навряд чи чули або пам'ятають, за виключенням рідких Посвячених. Все ж, курс поступово змінився; челаи почали поступов викладати деякі його обриси; і на час приходу Теософського Товариства до Індії у 1879 році мені було наказано викласти це в езотеричній формі одному або двом. Я наразі викладаю це Езотерично.

Знаючи, що деякі учні намагаються рухатися за системою Йоги на власний розсуд, керуючись лише рідкими натяками, які вони знаходять у теософічних книгах та журналах, які звісно мусять бути не повними - я обрала одне з найкращих викладень окультних праць древності, «Тонкі Сили Природи», для того щоби показати, як легко людина може помилитися на цих маскуваннях. Автор здається сам трошки заблукав. Тантри, якщо їх читати Езотерично, також сповнені мудрості, як найбільш шляхетні окультні праці. Як вивчені без керівництва та застосовані на практиці, вони можуть призвести до різних феноменальних результатів на моральному та фізіологічному планах. Але нехай будь хто сприйме їх правила та застосування мертвої букви, нехай спробує з егоїстичною метою виконати їх обряди – і він пропав. Якщо досліджені з чистим серцем без егоїстичних бажань лише заради експерименту, або не буде жодних результатів, або такі що можуть відкинути виконавця назад. Але горе тому егоїсту, який намагається розвинути окультні сили лише для того, щоби досягти земних благ або помсти, або задовольнити власне марносластво; швидко станеться відділення Вищих Принципів від Нижчих та відкрив Буддхі-Манаса від особистості тантрика – жажливі кармічні наслідки для дилетанта в Магії. На Сході в Індії та Китаї, бездушні чоловіки та жінки зустрічаються так саме часто, як і на Заході, хоча заради

правди, порок там значно менше розповсюджений, ніж тут. Саме Чорна Магія та забуття мудрості предків – ось що призвело їх до цього. Але про це далі буде, а наразі лише додам: ви повинні бути попереджені та знати про цю небезпеку. Тим часом, з причини того, що далі буде, необхідно добре вивчити справжній окультний поділ Принципів у їх відповідності до Таттв та інших сил.

ПРО «ПРИНЦИПИ» ТА «АСПЕКТИ»

Мовою метафізики та філософії строго Езотеричними лініями, людина як завершена одиниця складена з Чотирьох основних Принципів та Трьох Аспектів на цій землі. В наполовину езотеричних вченнях ці Чотири та Три називаються Сімома Принципами з метою полегшення усвідомлення широким загалом.

ВІЧНІ ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ

1. Атма, або Джива, «Єдине Життя», яке протинає Монадичну Трійцю. (Один у Трьох та Троє у Одному).

2. Аурична Оболонка; тому що субстратом Аури навколо людини є все-протинаюча первісна Акаша, перша димка на безмежному просторі Дживи, незмінного Кореню всього.

3. Буддхі; бо Буддхі є промінь Вселенської Духовної Душі (Алані).

ТИМЧАСОВІ АСПЕКТИ, СТВОРЕНІ ЦИМИ ПРИНЦИПАМИ

1. Прана, Дихання Життя, те саме що Нефеш. Після смерті кожної живої істоти Прана знову стає Дживою.*

2. Лінга Шаріра, Астральна Форма, тимчасова еманация Ауричного Яйця. Ця форма попередня до утворення живого Тіла і після смерті чипляється за нього та розсіюється лише одночасно з зникненням його останнього атому (за виключенням скелету).

3. Нижчий Манас. Тваринна Душа, відображення або тінь Будхі-Манаса, яка володіє потенціями обох, але зазвичай пригніченими зв'язком з елементами Ками.

4. Манас (Вище Его); бо він від Махату, першого продукту або еманации Прадхани, яка містить у собі потенційно всі Гуни (атрибути). Махат є Космічний Розум, названий «Великим Принципом»**

*Таким чином Прана, на землі у будь якому випадку, представляє собою лише вид життя, постійний циклічний рух з середини назовні та знову назад, вдих та видих ЄДИНОГО ЖИТТЯ, або Дживи, синонім Абсолютного Неосяжного Божества. Прана не є абсолютне Життя, або Джива, але її аспект у світі ілюзії.

**Пам'ятайте, що наші перевтілення називаються Манасапутра, «Сини Манаса» (або Махата). Розуму, Мудрості.

Тому, що нижча людина представляє собою змішаний продукт аспектів: фізично – власною Астральною Формою, та психо-фізіологічно – Кама-Манасом, то вона не розглядається навіть як аспект, а лише як ілюзія. Ауричне Яйце внаслідок його природи та функцій мусить добре вивчатися. Як Хіран'ягарбха, Золоте Черевко, або Яйце, містить у собі Брахму, колективний символ Сімох Сил Всесвіту, так і Ауричне Яйце містить у собі як божественну так і фізичну людину та безпосередньо з нею зв'язане. Як вже було сказано, у власній сутності воно вічне; у власних

постійних кореляціях та перетвореннях протягом періоду перевтілень Его на цій землі, воно представляє собою дещо схоже на машину постійного руху.

Як було сказано у нашому другому томі, ті Его або Кумари, які втілювалися в людині на прикінці Третьої Корінної Раси, не є людськими Его цієї землі або плана, а стають такими лише з того моменту, коли вони надихають Тваринну Людину, обдаровуючі її таким чином, Вищим Розумом. Кожний є «Дихання» або Принцип, названий Людською Душею, або Манасом, Розумом. Як проголошує вчення: «Кожний – стовп світла. Обравши свого носія, він розширювався, оточуючі Акашною Аурую людину-тварину, у той час коли Божественний (Манасичний) Принцип оселявся всередині цієї людської форми». Окрім того Древня Мудрість вчить нас, що з часу цього першого втілення Місячні Пітрі, які створили людей з власних Чхая, або Тіней, поглинені цією Ауричною Сутністю, і окрема Астральна Форма наразі складається для кожної майбутньої особистості в серії втілень. Таким чином Ауричне Яйце, що відображує всі думки, слова та дії людини є:

а) Охоронцем всіх кармічних записів.

б) Складом всіх добрих та злих сил людини, який приймає та видає за її волі – навіть за одніє думки – кожну потенційність, яка одразу стає дієвою силою; ця Аура є тим дзеркалом, у якому сенситиви та ясновидці відчують та сприймають дійсну людину та бачать її такою, якою вона є, а не такою, якою вона здається.

в) Воно забезпечує людину її Астральною Формою, навколо якої фізична істота росте та формується спочатку як зародок, далі як дитина та доросла людина, до того астрал росте так саме швидко, як і люська істота – так саме воно забезпечує її протягом життя, якщо вона Адепт, Маяві Рупою, або Ілюзорним Тілом, яке не є Життєвим Астральним Тілом; і після смерті – Девачанічною Сутністю та Кама Рупою, або Тілом Бажань (Привидом).

У випадку Девачанічної Істоти, Его для того щоби бути у стані зануритися в блаженство у якості «Я» свого безпосередньо попереднього втілення, мусить бути оточене (метафічною мовою) духовними елементами ідей, спрямувань та думок вже невітленої особи; інакше – хто може бути тим, хто насолуджується блаженством та отримує нагороду? Зрозуміло не безособисте Его, Божественна Індивідуальність. Тому це мусять бути кармічні записи добра покійного, відбиті на Ауричній Субстанції, які забезпечують Людську Душу достатньою кількістю духовних елементів минулої особистості, щоби зробити її здатною все ще відчувати себе тим тілом, з яким вона щойно розлучилася та отримати заслужені нею плоди протягом більшого або меншого періоду «духовного дозрівання». Бо Девачан є «духовне дозрівання» у ідеальному утробному стані, народження у світі наслідків, яке є ідеальним, суб'єктивним народженням, попереднім до наступного земного народження, до того останнє визначається негативною Кармою у світі причин. (Тут світом наслідків є Девачанічний стан, а світом причин – земне життя).

У випадку Привида, Кама Рупа забезпечується тваринними залишками Ауричної Оболонки з її щоденним Кармічним записом тваринного життя, так пересиченого тваринними бажаннями та егоїстичними спрямуваннями. Далі Лінга Шаріра залишається біля фізичного тіла та розпадається разом з ним. Тому доводиться створювати астральну сутність, нову Лінга Шаріру, щоби вона стала носієм всіх минулих танх та майбутньої Карми. Як це відбувається? Медіумістичний Привид, «усопший ангел» розпадається та зникає у свою чергу як істота або подоба тієї особи, яка була та залишається в Кама лоці, світі наслідків, лише записи про власні вчинки, грішні думки та діяння, відомі в термінології окультистів, як Танхічні або людські елементи. Входячи до складу Астральної Форми нового тіла, у яке Его після того як полишить Девачанічний стан, мусить увійти за ви роком

Карми, ці елементи утворюють ту нову астральну істоту, яка народжується в середини Ауричної Оболонки та про яку сказано: «Погана Карма з армією сканд очікує біля порогу Девачану». Бо щойно Девачанічний стан відшкодування скінчився, Его єднається з новою Астральною Формою (або точніше йде за нею). Карма рухає їх обох до тієї сім'ї або тієї жінки від якої мусить народитися дитина, обрана Кармою стати носієм того Его, яке щойно прокинулося від Девачанічного стану. Далі нова Астральна Форма, складена частково з чистої Акашної Сутності Ауричного Яйця та частково з земних елементів гріхів та злодіянь останньої особистості зтягується до жінки. Коли вже там, то Природа моделює зародок плоти навколо Астрала з зростаючих матеріалів чоловічого сім'я у жіночому ґрунті. Так виростає з сутності тлінного сім'я плід або ейдолон мертвого сімені – фізичний плід виробляє у свою чергу ще і інше сім'я для майбутніх рослин.

Наразі ми можемо повернутися до Таттв та розглянути, що вони означають в Природі та людині, чим відкриваємо велику небезпеку захоплення модною, дилітантською Йогою, без знання з чим маємо справу.

ТАТТВІЧНІ КОРЕЛЯЦІЇ ТА ЗНАЧЕННЯ

Таким чином ми маємо в Природі семеро Сил або семеро Центрів Сил і, здається що все відповідає цьому числу, як наприклад семи-складна шкала в музиці або Звуках та семи-складний спектр Кольорів. Я ще не вичерпала у попередніх томах номенклатуру та всі докази цьому, все ж, достатньо вже дано, щоби показати кожному думаючому, що наведені факти не є збігом, а навпаки доволі вагомим свідченням. Існують декілька причин чому в індуських системах розповідається лише про п'ятеро Таттв. Одну ми вже згадали; друга у тому, що ми досягли лише П'яту Расу та наділені (як Наука здатна переконатися) лише п'ятьма почуттями, тому існування інших двох, все ще латентних в людині, може бути доведеним лише феноменальними явищами, які для матеріалістів не є доказами. П'ятеро фізичних почуттів вважаються відповідними до п'ятох нижчих Таттв; два ще не розвинених почуття в людині та дві сили або Таттви, забуті брамініми та все ще не визнані Наукою, настільки суб'єктивні а найвища з них настільки священна, що вони можуть бути визнані та досліджені лише найвищими Окультичними Науками. Легко зрозуміти, що ці дві Таттви та два почуття (шосте та сьоме) відповідають двом вищим людським принципам – Будхі та Ауричній Оболонці, насиченої світлом Атми. Якщо ми шляхом окультичного тренування не відкриємо у самих себе шосте та сьоме почуття, ми ніколи не усвідомимо їх відповідні образи. Таким чином ствердження у «Тонких Силах Природи», що на Таттвічній шкалі найвищою з усіх Таттв є Акаша (за якою йдуть лише чотири Таттви і кожна з них грубіша за попередню), якщо воно зроблене з Екзотеричної точки зору – помилкове. Бо якщо Акаша, майже однорідний та без сумніву вселенський Принцип, перекладена як Ефір, то цим Акаша применшена та обмежена нашим видимим Всесвітом, бо вона без сумніву не є Ефір Простору. Ефір, як би не тлумачила його сучасна Наука, є диференційованою Субстанцією; Акаша яка не має атрибутів, окрім одного, Звуку, субстратом якого вона є – не є субстанція навіть екзотерично та у розумах деяких сходознавців, але скоріше Хаос або Велика Просторова Порожнеча. Езотерично все ж, лише одна Акаша є Божественним Простором і стає Ефіром лише на нижчому та останньому плані нашого видимого Всесвіту та Землі. У цьому випадку маскуванням є слово «атрибут», про яке сказано що це Звук. Але Звук не атрибут Акаші, а її первісний корелят, її первісний прояв, Логос, або Божественна Основа Думки, що стала Словом, і це «Слово» що стало «Плоттю». Звук може вважатися «атрибутом» Акаші лише за умови антропоморфізації останньої. Він не властивість її хоча він без сумніву притаманний їй настільки, наскільки ідея «Я є Я» притаманна нашому розуму. Окультизм вчить, що Акаша містить у собі семеро Центрів Сили, тому шестеро Таттв, сьомою або швидше синтезом яких вона є. Але якщо Акаша була взятою, як ми вважаємо у цьому випадку лише для подання

екзотеричної ідеї, то автор правий; тому що беручи до уваги, що Акаша всюди-сутня, дотримуючись Пуранічних обмежень, для кращого усвідомлення нашими мізками, він розташовує її початок лише за межі чотирьох планів нашої Земної Низки тому, що дві вищі Таттви так приховані від звичайного смертного, як і шосте та сьоме почуття від матеріалістичного розуму.

Тому у той час коли санскритська та індуська Філософія кажуть про п'ять Таттв, окультисти називають семеро, чим примушують їх відповідати семи-складності в Природі. Таттви розташовані у тому самому порядку як семеро макро та мікро-космічних Сил, і як вчить Езотеризм, вони такі:

1. АДІ ТАТТВА, передвічна вселенська Сила, що сходит на початку проявлення або «творчого» періоду з вічного незмінного САТ, субстрата Всього. Вона відповідає Ауричній Оболонці або Яйцю Брами, яка оточує кожну кулю, так саме як і кожну людину, тварину або річ. Вона є носій що містить у собі потенційно все – Дух та Субстанцію, Силу та Матерію. Аді Таттва в Езотеричній Космогонії є тією силою про яку ми кажемо, що вона сходить з Першого або Непроявленого Логосу.

2. АНУПАДАКА ТАТТВА перша диференціація на плані буття – перша є ідеальна - або те, що народжене шляхом перетворення від чогось більш високого, ніж сам. У окультистів ця Сила сходить від Другого Логосу.

3. АКАША ТАТТВА, це та точка звідки починаються всі екзотеричні Філософії та Релігії. В них Акаша Таттва пояснюється як Ефірна Сила, Ефір. Тому Юпітер, «вищий» Бог, пізніше названий Pater a Ether; Індра колись вищий Бог Індії, є ефірним та небесним Простором, так саме як і Уран тощо. Про християнського Бога також кажуть, як про Святий Дух, Пневму, розріджений вітер або повітря. Окультисти це називають Силою Третього Логосу. Творчою Силою у вже Проявленому Всесвіті.

4. ВАЙЮ ТАТТВА, повітряний план, де субстанція газ.

5. ТАЙДЖАС ТАТТВА, або план нашої атмосфери, від теджес – який світиться.

6. АПАС ТАТТВА, сила або субстанція води.

7. ПРІТХІВІ ТАТТВА, щільна земна субстанція, земний Дух або Сила, найнижча з усіх.

Всі вони відповідають нашим Принципам, та сімом почуттям та силам в людині. Яка народжена або викликана в нас Таттва, або Сила, так і чинитимуть наші тіла.

Наступне, що я бажаю сказати стосується тих членів, які палають бажанням розвинути у собі сили за посередництвом «сидіння у Йозі». З того, що було вже сказано, ви усвідомили собі, що для розвитку за Раджа Йогою, жодна з публічних праць не придатна; у кращому випадку вони можуть дати натяки по Хатха Йозі, що може розвинути медіумізм, а що гірше – довести до сухот легенів. Якщо ті, хто практикує «медитацію» та намагається заволодіти «Наукою Дихання», уважно прочитають «Тонкі Сили Природи», то вони знайдуть, що цією небезпечною наукою можна заволодіти лише за допомогою використання п'ятьох Таттв. Бо в екзотеричній Філософії Йоги та в Хатха-йогічній практиці Акаша Таттва розташована у голові (фізичних мізках) людини; Тайджас Таттва у плечах; Вайю Таттва в пупі (місце перебування всіх фалічних Богів, «творців» Всесвіту та людини); Апас Таттва в колінах; Прітхіві Таттва у ступнях. Відповідно дві вищі Таттви та їх відповідності ігноруються та виключаються; і тому, що вони є головними факторами в Раджа Йозі, то жодний духовний або інтелектуальний феномен вищої натури не може мати місця. Кращими результатами які можна отримати, будуть фізичні феномени та не більше. Тому що «П'ятеро

Дихання» або, точніше п'ятеро станів людського дихання в Хатха Йозі відповідають вище зазначеним земним планам та кольорам, то які тут можуть бути здобуті духовні результати? Навпаки, вони пряма протилежність плану Духу або більш високого макрокосмічного плану, відображені дном до верху у Астральному Світлі. Це доведено у самій тантричній праці «Шивагамі». Спробуємо співставити. Перед усім пам'ятати, що Семи-складність видимої а так саме не видимої Природи, як сказано в Окультизмі, складена з трьох (та чотирьох) Вогнів, які стають сорока дев'ятьма Вогнями. Це вказує на те, що так саме як Макрокосм поділений на семеро великих планів різної диференціації Субстанції – від духовного, або суб'єктивного до цілком об'єктивного, або матеріального, від Акаши до гріховної атмосфери нашої землі – так саме і в свою чергу, кожний з цих великих планів має три аспекти, засновані на чотирьох Принципах. Це здається цілком природним тому, що навіть сучасна Наука має власні три стани матерії і те, що загально-визнано називати «критичними» або проміжними станами між щільним, рідким та повітряним. Далі Астральне Світло не розсіяно у всесвітньому масштабі як речовина, а має відношення лише до нашої Землі та до всіх інших тіл системи на тому самому плані матерії. Наше Астральне світло – це так би мовити Лінга Шаріра нашої Землі, але замість того, щоби бути первісним прототипом її, як це є з нашими Чхая, або Двійниками, це саме навпаки. Людські та тваринні тіла зростають за образами своїх прототипних Двійників, у той час коли Астральне Світло народжується земними еманаціями, зростає за подобою свого прототипного батька, а у його зрадницьких хвилях все, як з верхніх планів, так і з нижчого, твердого плану землі, відзеркалене перекинутим. Звідси виникає плутанина кольорів та звуків у яснобаченні та яснослуханні у сенситивів, які довіряють його відбиткам, чи то сенситив хатха йог або медіум. Наведена паралель між Езотеричною та Тантричною таблицями Таттв у відношенні Звуків та Кольорів показує це ясно.

ЕЗОТЕРИЧНА ТА ТАНТРИЧНА ТАБЛИЦІ ТАТТВ

езотеричні принципи, таттви або сили та їх відповідність до людського тіла станів матерії та кольорів					тантричні таттви			
таттви	принципи	стани матерії	частини тіла	кольори	таттви	стани матерії	частини тіла	кольори
(а)Аді	ауричне ййце	передвічна духовна субстанція акаша субстрат духу	обіймає все тіло еманує з середини назовні та навпаки	синтез всіх кольорів синій	(а)	ігноруються		
(в)Ану- падака	буддхі	дух "передвічні води глибин"	третє око	жовтий	(в)	ігнорується		
(с)Алая або Акаша	манас ЕГО	ефір простору або акаша. критичний стан пари	голова	індіго	(с)акаша	ефір	голова	чорний
(d)Вайю	кама- манас	критичний стан матерії	горло до пупу	зелений	(d)вайю	газ	пуп	синій
(е) Теджас	кама (рупа)	груба матерія, лід	плечі та руки до до стегон	червоний	(е)теджас	тепло	плечі	червоний
(f)Апас	лінга шаріра	грубий ефір або рідке повітря	стегна до колін	фіолетовий	(f)апас	рідина	коліна	білий
(g)Прітхіві в прані тваринне життя	живе тіло	щільний критичний стан	коліна до ступнів	помаранчово- червоний*	(g)прітхіві	щільний	ступні	жовтий**

*Одразу можна побачити як перевернуті кольори Таттв, відзеркалені у Астральному Світлі, коли ми бачимо Індіго - Чорним, Зелений - Синім, Фіолетовий - Білим, Помаранчевий - жовтим.

**Кольори тут не відповідають призматичній шкалі, бо ця шкала є неправильним відображенням, чистою Маєю, у той час коли езотерична шкала, є шкалою духовних сфер, сімох планів Макрокосма.

Такою є Окультна Наука, на якій сучасні аскети та йоги Індії засновують розвиток своєї Душі та сили. Вони відомі як хатха йоги. Далі, наука Хатха Йоги заснована на «затримці дихання», або Пранаямі, проти застосування якої наші Вчителі однак виступають. Бо що таке Пранаяма? В буквальному перекладі це означає «смерть (життєвого) дихання». Прана, як сказано не є Джива, вічне джерело життя безсмертного, так саме вона жодним чином не зв'язана з Пранавою, як вважають дехто, бо Пранава є синонімом АУМ у містичному сенсі. Все те, що колись було публічним, ясно сказаним та викладеним про неї, можна знайти у «Тонких Силах Природи». Але

якщо йти за такими настановами, то це може призвести лише до Чорної Магії та медіумізму. Декілька нетерплячих чела, яких ми особисто знали в Індії, не зважаючи на наші застереження, почали займатися практикуванням Хатха Йоги. Двоє з них розвинули у себе сухоти, з яких один помер; інші стали майже ідіотами; ще один скінчив самогубством; і один став справжнім тантриком, чорним чаклуном, але кар'єру, на його щастя, зупинила смерть. Наука про П'ятеро Дихань – вологе, повітряне тощо, має подвійне значення та застосування. Тантрики сприймають це буквально, як таке, що стосується регуляції життєвого, легеневого дихання, у той час коли древні Раджа Йоги розуміли це ментальним або диханням «сили волі», лише яке одне веде до найвищих сил яснобачення, до діяльності Третього Ока, до надбання істинно Окултних Сил Раджа Йоги. Різниця між цими двома величезна. Перші як ми бачимо, володіють п'ятьма нижчими Таттвами, останні починають з застосування лише трьох вищих для ментального та розвитку сили волі і користуються останніми лише після того як цілком заволодіють цими трьома; відповідно, з тантричних п'ятих вони користуються лише однією (Акаша Таттвою). Як добре сказано у згаданій праці, «Таттви суть модифікації Свари». Далі Свара є корінь будь якого звуку, субстрат музики сфер піфагорійців тому, що Свара є те, що за Духом, у сучасному розумінні цього слова. Дух всередині Духа або, як дуже доречно перекладено, «поток життєвої хвилі», еманация Єдиного Життя. Велике Дихання, про яке йдеться у нашому першому томі, а АТМА, етимологія якого є «вічний рух». Далі, у той час коли поміркований чела нашої школи заради власного ментального розвитку уважно йде процесом розвитку Всесвіту, тобто йде від загального до конкретного – хатха йог перевертає умови та починає з сидіння заради пригнічення свого (життєвого) дихання. І якщо, як вчить індуська філософія, на початку космічної еволюції «Свара перетворилася на форму Акаші» а далі послідовно до форм Вайю (повітря), Агни (вогонь), Апас (вода) та Прітхві (щільна матерія), то ясно що нам потрібно починати з вищих над-чуттєвих Таттв. Раджа Йог не спускається на плани субстанції нижче Сукшма (тонкої матерії), у той час коли хатха йог розвиває власні сили та користується ними лише на матеріальному плані. Деякі тантрики розташовують трьох Наді – Сушумну, Іду та Пінгалу у довгастому мозоку, центральну лінію якого вони називають Сушумною, а праву та ліву частину – Пінгалою та Ідою, а так саме і в серці, до відділів якого вони застосовують ті самі назви. Трансгімалайська Школа древе-індійських Раджа Йогів, до якої сучасні йоги Індії мають дуже мале відношення, розташовує Сушумну, головне місце перебування трьох Наді, в центральному стовбурі спинного мозоку, а Іду і Пінгалу по його лівому та правому бокам. Сушумна є Брахмадана. Це той канал (спинного мозку), про функції якого Фізіологія знає не більше ніж про селезінку або шишковидну залозу. Іда та Пінгала це просто дієзи та бемолі тієї FA людської натури, того головного ключа тональності та середнього ключа в гамі семи-складної гармонії Принципів, яка коли її правильно грають, будить охоронців по обидві сторони, духовний Манас та фізичний Кама, та підкорює нижчого силою вищого. Але цей результат мусить бути досягнутий шляхом застосування сили волі, а не науковим або натренованим пригніченням дихання. Візьміть поперековий розріз області спини і ви отримаєте розрізи трьох стовбчиків, один з яких передає вольові накази, а другий - життєвий потік Дживи – не Прани, яка оживляє тіло людини – під час того, що має наву Самадхі, та схожих станів.

Той хто дослідив обидві системи Раджа та Хатха Йоги, бачить величезну різницю між ними: одна чисто психо-фізіологічна, друга чисто психо-духовна. Здається що тантрики не йдуть вище шістьох видимих відомих плексусів, до кожного з яких вони приєднують Таттву; а те велике занчнення яке вони надають головному з них Муладхара Чакрі (плексусу крижа) показує матеріальний та егоїстичний нахил їх намагань отримати сили. Їх п'ятеро Дихань та п'ятеро Таттв головним чином зосереджені на передміхуровому, надчеревному, серцевому та ларинговому плексусах. Майже ігноруючи Аджну, вони безсумнівно не знають про синтезуючий лангринговий

плексус. Але у послідовників старої школи справи інші. Ми починаємо з володіння тим органом, який розташований майже під мізками і західними анатомами називається Гіпофізом. У ряду об'єктивних черепних органів, відповідних суб'єктивним Таттвічним принципам, він має відношення до Третього Ока (шишковидної залози), таке саме як Манас до Буддхі. Пробудження Третього Ока мусить бути зроблено цим судинним органом, цим незначним маленьким тілом, про яке знову таки Фізіологія нічого не знає. Один є Збудником Волі, другий – Збудником Сприйняття Яснобачення. Лікарі, фізіологи, анатоми тощо, краще за інших зрозуміють мої наступні пояснення. Далі, що стосується функцій Шишковидної Залози або Conarium та Гіпофізу, то ми не маємо жодних пояснень з боку звичайних авторитетів. Дісно, дивлячись на праці крупних спеціалістів, дивно бачити, як багато там одкровенних визнань у плутанині та незнанні людської життєвої економії, як фізіологічної так і психологічної. Нижче наведене подає все, що можна зібрати у авторитетів, що до двох цих важливих органів.

1. Шишковидна Залоза, або Conarium, є закруглене довгасте тіло довжиною від трьох до чотирьох ліній, темно-червоно-сіре, з'єднане з задньою частиною третього шлуночка мозку. Вона закріплена двома тонкими медулярними зв'язками, які розходяться у напрямі до зорового горбика. Запам'ятайте, що кращі фізіологи побачили, що останній є органом сприйняття та конденсації найбільш чуттєвих збуджень, що йдуть від периферії тіла (у Окультизмі від периферії Ауричного Яйця, яке є нашою точкою сполучення з вищими вселенськими планами). Далі нам кажуть, що дві зв'язки від зорового горбика, які зігнуті так, щоби зустрітися одна з другою, з'єднуються на середній лінії де вони стають ніжками Шишковидної Залози.

2. Гіпофіз або Hypophysis Cerebri – це маленький та твердий орган, шириною біля шести ліній, три лінії у довжину та три у висоту. Він створений з передньої схожій до форми боба та задньої більш закругленої частки, які з'єднані у одне. Нам кажуть, що частини, що його складають, майже ідентичні з частиними Шишковидної Залози; та все ж, неможливо відшукати жодного сліду будь якого зв'язку між цими двома центрами. Все ж, окультисти що до цього мають іншу думку, вони знають, що між ними існує зв'язок, до того навіть анатомічний та фізичний. З іншого боку анатомам доводиться мати справу лише з трупами, і як вони самі визнають, речовина мізків з усіма органами руйнується та міняє форму дуже швидко – по суті через декілька хвилин після смерті. Коли пульсуюче життя, яке розширювало масу мізків заповняло всі його щілинки та збуджувало всі його органи зникає – маса мізків зморщується та перетворюється на стан майже пасти, і відкриті до цього порожнини закриваються. Але стискання і навіть зміщення частин у цьому процесі зморщення, не свідчить, що між цими органами до смерті не було зв'язку. У дійсності як показав професор Овен, доволі об'єктивний зв'язок жолобка та трубочки існує у черепі людського утробного плоду та деяких риб. Коли людина у нормальному стані, Адепт може бачити золотисту Ауру, яка пульсує у обох центрах на вподобі до пульсації серця, яка не зупиняється все життя. Але цей рух за не нормального стану зусилля розвинути здатність яснобачення стає підсиленням, і Аура переходить на більш сильну вибораційну амплетуду. Дуга пульсації Гіпофізу підіймається вище та вище, доки так саме як електричний струм б'є будь який предмет, цей струм нарешті б'є Шишковидну Залозу, і орган що спав прокидається та починає сяяти чистим Акашним Вогнем. Це – психофізіологічна ілюстрація двох органів на фізичному плані, які відповідно є конкретними символами метафізичних концепцій, названих Манасом та Буддхі. Останній для того, щоби стати свідомим на цьому плані потребує диференційованого більше, вогню Манаса; але якщо шосте почуття розбудило сьоме, то світло яке випромінює сьоме почуття, освітлює поля безкінечності. На малий час людина стає все-знаючою; Минуле та Майбутнє, Простір та Час зникають та стають для неї Сучасним. Якщо вона Адепт, то накопичить отримане таким чином знання у власній фізичній пам'яті і нічого у світі, окрім злочину зайняття

Чорною Магією, не може викреслити це з пам'яті. Якщо вона просто чела, то лише частини цієї істини відіб'ються на її пам'яті і їй роками доведеться повторювати цей процес, не дозволяючи ніколи, хоча би маленькому бруду, заплямувати її ментально або фізично, доки не стане цілком Посвяченим Адептом.

Може здатися дивним, майже неосяжним, що голвний успіх у Гупта Від'ї, або Окультному Знанні, мусить залежати від таких спалахів яснобачення і що останнє мусить залежати в людині від двох таких незначних паростків у її черепній западини, від «двох рогатих бородачок, вкритих сірим піском» як висловився Біхат, та все ж, це так. Але цим піском не можна зневажити; правду кажучи, лише цей знак внутрішньої самостійної діяльності Шишковидної Залози не дозволяє фізіологам класифікувати її як абсолютно безкорисний атрофований орган, залишок колись існуючої і наразі зміненої анатомії людини періоду її невідомої еволюції. Цей «пісок» доволі таємничий та відправляє до тупику пошуковців матеріалістів. У западині на передній поверхні цієї гланди у молодих людей та у її субстанції людей в літах, є «Жовтувата субстанція наполовину прозора, блискуча та тверда, діаметр якої не перебільшує половини лінії». Таким є *aservulus cerebri*. Цей блискучий «пісок» є конкремент самої гланди, так кажуть фізіологи. Імовірно – ні, ми відповідаємо. Шишковидна Залога є тим, що східні окультисти називають Девакша, «Божественне Око». До цього дня це є головний орган духовності в людських мізках, місце генія, магічний Сезам, вимовлений чистою волею містика, який відкриває всі підходи до істини тому, хто знає як ним користуватися. Езотерична Наука вчить, що Манас, Розумове Его, не завершує повного єднання з дитиною, до шести або семи років від народження; до цього періоду навіть за законами Церкви та Закону дитина не вважається відповідальною. Манас стає єдиним з цим тілом лише у такому віці. Так ось дивне явище спостерігав у декількох тисячах випадків відомий німецький анатом Венгель. За не багатьма надзвичайно рідкими виключеннями, цей «пісок» або золотистий конкремент спостерігається у людей лише після семи років від народження. У дурнів цих *calculi* дуже мало у ідіотів вони взагалі відсутні. Моргагні, Грейдінг та Гам були мудrimi людьми свого покоління і на цей час є такими тому, що вони єдині фізіологи, які встановили зв'язок цих *calculi* з розумом. Бо зібравши факти разом, що вони відсутні у малих дітей, стареньких та ідіотів, неминучим стає висновок, що вони мусять бути зв'язані з розумом. Далі, якщо кожний мінерал, рослина та будь який атом лише кристалізований Дух, то чому той факт, що ці конкременти цієї залози опинилися після аналізу складеними з тваринної речовини, фосфату, вапна та карбонату – висувається як заперечення того, що вони є результатом роботи ментальної електрики над матерією?

Наші семеро Чакр всі розташовані в голові, і саме ці керуючі Чакри є тими, які керують сімома (бо існують семеро) головними плексусами в тілі, окрім сорока двох менших плексусів, яким фізіологія у цій назві відмовляє. Той факт, що жоден мікроскоп на об'єктивному плані не може побачити такі центри, нічого не значить; жоден мікроскоп не побачить різниці між рухаючими та сенсорними нервами-трубками, провідниками всіх наших тілесних та психічних відчуттів, та все ж, одна лише логіка доводить, що така різниця існує. І якщо термін плексус у такому застосуванні не подає західному розуму ідеї, відкритої цим терміном анатома, то називайте їх Чакрами або Падмами, або Колесами, Лотосовим Серцем та Листям. Пам'ятайте, що фізіологія якою недосконалою вона не була би показує семи-складні гурти по всьому тілу; семеро головних отворів, семеро «органів» у основі мізків, семеро плексусів: зіву, гортані, кавернозний, серця, над-черевний, простати та крижа, тощо. Коли прийде час учням які просунулися, будуть дані найменші подробиці про Керуючі Чакри і вони будуть навчені, як ними користуватися; до цього часу потрібно вивчити менш важкі предмети. Якщо запитують, чи є семеро плексусів або Тантричних центрів дії, центрами де вібрують семеро Променів Логосу, то я відповім так тому, що промені Логосу вібрують фактично у кожному атомі.

У цих томах майже відкрито, що «Сини Фохата» ледве уособлені Сили, загально відомі як Рух, Звук, Тепло, Світло, Зчеплення, Електрика або Електричний Флюїд, та Нервова Сила або Манетизм. Ця істина все ж, не зможе навчити учня приводити до спів-звучності та стримувати Кундаліні космічного плану з життєвими Кундаліні, Електричний Флюїд з Нервовою Силою, але якщо цього не зробити, він неминуче вб'є себе, бо один рухається з швидкістю біля 90 футів на секунду, а другий з швикістю 115000 ліг на секунду. Семеро Шакти, відповідно названі Пара Шакті, Жнана Шакті тощо є синонімами до «Синів Фохата» бо вони суть їх жіночі аспекти. Все ж, на сучасному етапі тому, що їх назви внесли лише плутанину до розуму західного учня, краще буде запам'ятати їх англійські еквіваленти. Тому, що кожна Сила семи-складна, то їх сума буде звичайно сорок дев'ять. На запитання, що наразі розглядається Наукою, чи здатен звук викликати відчуття світла та кольору на додаток до звукових, Окультиною Наукою давно вже була дана відповідь. Кожний імпульс або вібрація будь якого фізичного тіла, що виробляє вібрацію повітря, тобто спричиняє зіткнення фізичних часток, звук якого здатен впливати на слух – виробляє у той самий час відповідний спалах світла, яке приймає конкретний колір. Бо у царстві сокровених Сил чутний звук є лише суб'єктивний колір, а колір що сприймається нами, лише нечутний звук; обидва походять з тієї самої потенційної субстанції, яку фізики зазвичай називали ефіром, а зараз згадують під іншими іменами; але кого ми називаємо пластичним, хоча і невидимим ПРОСТОРОМ. Це може здатися парадоксальною гіпотезою, але існують факти, щоби довести це. Наприклад, повна глухота не забирає можливості відрізнити звуки; в медицині зареєстровані випадки, які доводять, що ці звуки сприймалися та передавалися органу зору пацієнта через свідомість у вигляді хромативних відчуттів. Самий факт, що проміжні тони хроматичної музикальної грамоти раніше писалися кольором, свідчить про несвідомі спомини про древнє окультне вчення, що колір та звук є двома з сімох корелятивних аспектів, на нашому плані, одніє речі, тобто першої диференційованої Субстанції Природи. Ось наприклад, зв'язок кольору з вібрацією, гідний уваги окультистів. Не лише Адепти та просунуті чела, а і представники більш низького розряду психиків, такі як ясновидці та психометри, можуть бачити психічну Ауру різних кольорів кожного індивіда, відповідну до темпераменту особистості що в середині її. Іншими словами, таємничі записи всередині Ауричного Яйця не є надбанням одних лише Адептів, але інколи і уроджених психиків. Кожна людська пристрасть, кожна думка та якість визначені у цій Аурі відповідними кольорами, відтінками і деякі з них швидше схоплюються відчуттями, ніж зором. Кращі з таких психиків, як показав Галтон, так саме можуть бачити кольори, вироблені вібраціями музикальних інструментів, до того кожна нота викликає почуття іншого кольору. Як струна вібрує та видає ноту, так і нерви людського тіла тремтять у відповідності до емоцій під загальним імпульсом циркуляції життєвості Прани, та виробляють таким чином хвилястий рух у психічній Аурі особи, який має власним результатом кольорові утворення. Таким чином, людська нервова система може бути розглянутою як Еолова Арфа, що відкликається на удари життєвої сили, що не є абстракція, а динамічна реальність, та може проявляти тонкі відтінки індивідуального характеру у кольорі. Якщо ці вібрації достатньо інтенсифіковані та потрапляють у вібраційний зв'язок з астральними елементами – результатом буде звук. Як у такому випадку можна мати сумніви що до існування зв'язку між мікрокосмічними та макрокосмічними силами?

А наразі, коли я показала, що тантричні праці у трактовці Рама Прасада та інші йогічні трактати такого характеру які час по часу з'являються по теософічних журналах – зазначайте, що трактати з істинної Раджа Йоги ніколи не публікуються – ведуть до Чорної Магії і є надзвичайно небезпечними, щоби керуватися ними для навчання – сподіваюся, що учні будуть уважними.

Бо беручи до уваги, що на цей день немає двох авторитетів, згодних з питання що до розташування Чакр та Падм в тілі, та враховуючі, що кольори Таттв, у тому вигляді як вони дані

перевернуті, наприклад: Акаша зроблена чорною, або без кольору, у той час коли відповідно до Манасу, вона кольору Індіго; Вайю зроблена синьою, у той час коли вона зелена, відповідно до Нижчого Манасу; Апас зроблена білою, у той час коли у відповідності до Астрального Тіла вона фіолетова з срібним білим субстратом; Таджес, червоний є єдиний даний правильно колір – з таких міркувань, легко зрозуміти, що такі невідповідності є небезпечними маскуваннями.

Тому, практичне застосування П'ятьох Дихань має результатом смертальну шкоду, фізично та психічно. Це істинно виправдовує назву Пранаяма, або смерть дихання, бо вона закінчується для тих займається нею смертю – моральною завжди та фізичною дуже часто.

ПРО ЕКЗОТЕРИЧНІ «МАСКУВАННЯ» ТА «СМЕРТЬ ДУШІ»

Як висновок та до того як заглибитися у ще більш важке для усвідомлення вчення, я мушу виконати обіцянку. Мушу пояснити за посередництвом відомих вам доктрин жакливу доктрину особистого знищення. Викиньте з ваших голів все, що ви до цього часу читали у таких працях як «Езотеричний Буддизм» та вважали, що розумієте про такі гіпотези як восьма сфера та Місяць, і що людина та мавпа мають спільного предка. Навіть ті деталі, які були видані мною самою в «Теософії» та «Люцифері», не мали нічого спільного з всією істиною, а були лише загальними ідеями, ледве зачепленими у подробицях. Але деякі уривки дають натяки, так саме як і мої примітки до статей, перекладених з «Листів про Магію» Еліфаса Леві. Все ж, особисте безсмертя умовне, бо існує таке явище, як «бездушні люди» - нашвидкоруч згадане вчення, хоча про нього говорилося навіть у «Викритій Ізиді»; і існує Авічі, правильно назване Пеклом, хоча воно не має жодного зв'язку та не схоже на Пекло добрих християн ні географічно, ні психологічно. Істина відома окультистам та Адептам у всі віки і не може бути виданою назagal; відповідно, хоча майже кожна таємниця Окультичної Філософії наполовину прихована в «Ізиді» та у двох попередніх томах цієї праці, я не мала права ні розширювати, ні корегувати подробиці інших. Наразі читачи можуть порівняти ті чотири томи та такі книги як «Езотеричний Буддизм» з діаграмами та поясненнями в цих Статтях та розібратися особисто.

Параматма, Духовне Сонце, може бути усвідомлена як за межами людського Ауричного Яйця, так і за межами Макрокосмічного або Яйця Брами. Чому? Тому, що хоча кожна частка і атом, так би мовити процементовані та просякнені цією Параматмою, все ж буде не правильним назвати її «людським» або навіть «вселенським» Принципом, бо цей термін не викликає нічого іншого як помилкове уявлення про філософську та чисто метафізичну концепцію; це не Принцип а причина кожного Принципу; останній термін застосовується окультистами лише до його тіні – Вселенського Духу, який надихає душею Безмежний Космос як всередині, так і зовні Часу та Простору.

Буддхі служить носієм для цієї Параматмічної тіні. Цей Буддхі – вселенський і така сама людська Атма. Всередині Ауричного Яйця розташований макрокосмічний пентакль ЖИТТЯ, Прани, який містить у собі пентаграму, яка представляє людину. Всесвітній пентакль зображається з гострим кінцем зверху – знак Білої Магії – в людському пентаклі нижні кінцівки підняті доверху, чим утворюють «Роги Сатани», як їх нпзивають християнські кабалісти. Це символ Матерії, символ людської особистості та визнаний пентакль чорного мага. Бо цей перевернутий пентакль символізує не лише Каму, екзотеричний четвертий Принцип людини, але він так саме предтавляє фізичну людину, тваринну з плоті з її бажаннями та пристрастями. Далі добре запам'ятайте, щоби зрозуміти те, що буде далі, Манас може бути зображений як верхній трикутник з'єднаний з нижчим Манасом тонкою лінією, яка їх зв'язує. Це Антахкарана, той шлях або місток сполучення, який є ланкою між особистою істотою, фізичний мозок якої під владою тваринного розуму, та

перевтілюючимся Індівидом, Духовним Его, Манасом, Ману, «Божественною Людиною». Лише цей думаючий Ману є тим, хто перевтілюється. По правді та природі, ці два Розуми – духовний та фізичний, або тваринний – одне, але розділяються на двоє під час втілення. Бо у той час коли та частина Божественного, яка відправляється надихати особистість, свідомо відокремлюється у вигляді густої але чистої тіні, від Божественного Его, вклинюється у мізки та почуття утробного плоду на кінець сьомого місяця, Вищий Манас не з'єднується з дитиною до завершення перших сімох років її життя. Ця відокремлена сутність або вірніше відображення або тінь Вищого Манаса, стає з роками дитини читким думаючим Принципом в людині – його головним посередником є головні мізки. Не дивно, що матеріалісти які сприймають лише цю «розумну душу» або розум не відокремлюють її від мізків та матерії. Але Окультина Філософія віки тому вирішила проблему розуму та відкрила подвійність Манаса. Божественне Его з власним до верху спрямованим кінцем тяжіє до Буддхі, а людське Его тяжіє до низу, занурене в Матерію, з'єднане з власною вищою суб'єктивною половиною лише Антахкараною. Як показує її етимологія – це єдина ланка з'єднання протягом життя між двома розумами, вищою свідомістю Его та людським нижчим розумом. Для того, щоби цілком та правильно зрозуміти цю глибоку метафізичну доктрину, потрібно засвоїти ту ідею, яку я дарма намагалася втлумачити теософам, а саме ту велику істину, що єдина вічна та жива Реальність є те, що індуси називають Параматма і Парабрахман. Це – єдина завжди існуюча Корінна Сутність, незмінна та неосяжна для наших фізичних почуттів, але ясна та відчутна для нашої духовної природи. Якщо усвідомити цю головну ідею та подальшу концепцію, що якщо вона Всюди-сутня, все-осяжна та вічна на вподобі до самого абстрактного Простору, і ми мусили були еманувати з Неї та колись повернутися до Неї, то все інше засвоїти легше. Якщо це так, то цілком ясно, що життя та смерть, добро та зло, майбутнє та минуле – все порожні слова або просто риторичні фігури. Якщо самий об'єктивний Всесвіт представляє собою лише ілюзію внаслідок обумовленості початком та кінцем, то життя та смерть так саме мусять бути аспектами та ілюзіями. Фактично вони не більше ніж змінений стан. Реалне життя заключається у духовному усвідомленні цього життя, свідомому існуванні в Дусі а не в Матерії; а смерть є обмежене сприйняття життя, неможливо відчути свідоме або навіть індивідуальне існування по за формою або на край випадок без будь якої форми Матерії. Ті, хто відверто відкидають можливість свідомого життя, відокремленого від Матерії та субстанції мізків є мертвими одиницями. Слова Павла, Посвяченого стають зрозумілими. «Ви мертві і ваше життя сховане у Христа у Богові», що означає: ви особисто є мертвою матерією, яка не усвідомлює власної духовної сутності, і ваше реальне життя приховане у вашого Божественного Его (Христоса) у Богові, або занурене в Бога (Атму); наразі воно залишило вас, ви бездушні люди. Мовою Езотеризму, кожна невинувата матеріалістична особистість є мертвою Людиною, живим автоматом, недивлячись на те, що вона обдарована великою силою мізків. Дивіться що каже Ар'ясанга, викладаючи той самий факт: «Те що ні Дух ні Матерія, ні Світло, ні Темрява але істинно утримувач та корінь їх – те є ти. Кожного Світанку Крінь відкидає власну тінь на самого СЕБЕ, і ту тінь ти називаєш Світлом та Життям, о бідна мертва форма. (Це) Життя-Світло потоком йде донизу сходами сімох світів, сходинки яких з кожним кроком стають щільнішими та темнішими. І тим хто підіймається цими сім по сім сходами та вірним дзеркалом їх є ти, о маленька людина! Ти є те, але ти цього не знаєш».

Це перший урок який потрібно вивчити. Другий – потрібно добре вивчити принципи, як Космосу, так і нас самих та поділити цей гурт на постійні та непостійні, на вищі та безсмертні та на нижчі та смертні, бо лише так ми зможемо заволодіти та керувати; спочатку нижчими космічними та особистими, а далі вищими космічними та безособистими. Якщо ми у стані це зробити, ми забезпечили собі безсмертя. Але деякі можуть сказати: «Як мало тих, хто у стані це зробити. Всі такі є великими Адептам і ніхто не може досягнути такого Адепства протягом одного короткого

життя». Згодна. Але існує альтернатива. «Якщо ти не можеш бути Сонцем, то будь скромною планетою» сказано у «Книзі Золотих Правил». І якщо це нам не за силами, то на край випадок додамо зусиль, щоби залишитися всередині проміння будь якої меншої зірки, щоби її сріблясте світло могло потрапити через темряву, через яку кам'яниста життєва стежа йде вперед; бо без цього божественного проміння, ми ризикуємо втратити більше, ніж можемо уявити. Що стосується «бездушних» людей та «другої смерті» Душі, згаданих у другому томі «Викритої Ізиди», то ви побачите там, що я вже казала про таких людей і навіть про Авічі, хоча я залишила останню не названою. Почитайте від останнього абзацу стор. 269 до кінця першого абзацу на стор. 271 та порівняйте з тим що я кажу наразі.

Вища триада Атма-Буддхі-Манас може бути впізнана з перших рядків цитати з єгипетського папірусу. В «Ритуалі» (наразі «Книга Мертвих») очищена Душа, подвійний Манас, з'являється як «жертва темного впливу Дракона Апофіса», фізичної особистості кама-рупічної людини з її пристрастями. «Якщо він досяг кінцевого знання небесних та пекельних Містерій, Гнозису» - божественних та земних Містерій Білої та Чорної Магії – то особистість померлого «перемагає ворога» - смерть. Тут мається на увазі випадок цілковитого об'єднання наприкінці земного життя нижчого Манасу, повного «вважає життя» з власним Его. Але якщо Апофіс перемагає Душу, то вона «не може уникнути другої смерті». Ці декілька рядків папірусу якому багато тисяч років, містять у собі ціле одкровення, відоме у ті дні лише Ієрофантам та Посвяченим. «Врожай життя» складений з найтонкіших духовних думок, споминів про шляхетні та жертвовні діяння особистості, та постійної присутності протягом її посмертного блаженства всіх тих, кого вона любила з божественною духовною відданістю. Запам'ятайте вчення: Людська Душа, нижчий Манас є єдиний посередник між особистістю та Божественним Его. Те, що на цій землі йде на формування особистості, більшістю помилково названою індивідуальністю, є сумою всіх її ментальних, фізичних та духовних характерних рис, які як закарбовані на Людській Душі, складають Людину. Далі, з усіх цих характерних рис єдине лише, очищені думки є тим, що може бути закарбованим на вищому безсмертному Его. Це робиться Людською Душею новим злиттям у власній сутності з власним джерелом-батьком, злиттям з своїм Божественним Его, протягом життя та об'єднання цілком після смерті фізичної людини. Тому, якщо Кама-Манас не буде передавати Буддхі-Манасу такі особисті образи думок та таку свідомість свого «Я», які можуть бути асимільовані Божественним Его, то нічого від того «Я», або особистості не може вижити у Вічному. Лише те, що гідне вічного Бога всередині нас та тотожне власною натурою до божественної квінтесенції, може вижити, бо у цьому випадку це суть власні Божественного Его «тіні» або еманції які сходять до нього та затягуються ним до себе, щоби ще раз стати частиною його Сутності. Жодна висока думка, жодне велике устремління, бажання або безсмертна божественна любов не може прийти до голови людини з праху за залишитися там як лише у вигляді безпосередньої еманції від Вищого до нижчого Его і через нього; все інше яким розумним воно не здавалося би, йде від нижчого розуму у його зв'язку з Кама, проходить та зникає назавжди. Але ментальні та духовні образи думок особистого Я повертаються до нього, як частки Сутності Его і ніколи не можуть згаснути. Таким чином з тієї особи яка була, лише її духовними переживаннями, пам'ять про все добре та шляхетне, разом з свідомістю свого Я, злитого з свідомістю всіх інших особистих «Я», попередніх до нього – виживають та стають безсмертними. Немає індивідуального або окремого безсмертя для земних людей по за тим Его, яке надихає їх. Це Вище Его є єдиним носієм всіх власних alter egos на землі та їх єдиний представник у тому ментальному стані, яке має назву Девачан. Але тому, що остання втілена особа має право на свій власний стан блаженства, вільний від споминів всіх інших, то лише останнє життя цілком та реально яскраве. Девачан часто рівняють з щасливим

днем з серії багатьох тисяч інших «днів» життя особистості. Інтенсивність її щастя примушує людину цілком забути всі інші, її минуле стає викресленим.

Це те, що ми називаємо Девачанічним станом, нагородою особистості, і саме на цьому древньому вченні було побудоване туманне християнське поняття про Рай, запозичене разом з іншим від єгипетських Містерій, де цю доктрину інсценували. Це і є значення уривка наведеного в «Ізиді». Душа перемогала Апофіса, Дракона Плоті. З цього часу особистість буде жити вічно, у своїх вищих та шляхетних елементах, спогадах про минулі діяння, у той час коли «характерні риси» «Дракона» будуть дотлівати в Кама Лоці. Якщо запитують: «Як живуть у вічності, коли Девачан триває від 1000 до 2000 років?», відповідь така: «Так саме як спогади про кожний день, гідний для того, щоби його пам'ятали, живуть в пам'яті кожного з нас». У якості приклада дні, прожиті у одному житті людини, можуть бути взятими у якості ілюстрації кожного особистого життя, і та або інша людина може символізувати Божественне Его. Для того, щоби отримати ключа, який відкриє двері до багатьох психологічних таємниць достатньо зрозуміти та запам'ятати те що було та те що буде. Деякі спірітуалісти відчували величезне обурення, коли їм сказали, що особисте безсмертя умовне; та все ж такий філософський та логічний факт. Вже багато було сказано з цього предмету, але здається що до цього дня ніхто не зрозумів цієї доктрини цілком. Окрім того недостатньо знати, що такий факт існує. Окультист або той хто бажає таким бути, мусить знати чому це так; бо досягнувши *raison d'être*, йому легше буде виправити неправильні судження інших і, що важливіше за все, це дасть йому можливість без непотрібних слів навчити інших людей уникнути біди, яка сумно сказати, у наш час зістрічається майже щоденно. Далі ця біда буде пояснена детально.

Дійсно потрібно володіти незначним знанням східних образів вираження, щоби не побачити в уривку з «Книги Мертвих» та сторінок «Викритої Ізиди»: а) алегорію для непосвячених, яка містить наше Езотеричне вчення; і б) що ці два терміни – «друга смерть» та «Душа» є маскуваннями у деякому сенсі. Душа без різниці яка, має відношення до Буддхі-Манаса та Кама-Манаса. Що стосується до терміна «друга смерть», то «друга» має відношення до декількох смертей, яким підлегли «Принципи» протягом свого втілення; лише одні окультисти цілком розуміють сенс наведеного ствердження. Бо ми кажемо: 1) смерть Тіла; 2) смерть Тваринної Душі в Кама Лоці; 3) смерть Астрального Лінга Шаріра, слідом за розпадом Тіла; 4) метафізична смерть Вищого Его, безсмертного кожний раз коли воно «падає у матерію», або втілюється у нову особистість. Тваринна Душа, або Нижчий Манас, та тінь Божественного Его, яка відокремлюється від нього, щоби надихати особистість, жодним чином не може уникнути смерті у Кама Лоці, у будь якому випадку – та частина того відображення, яка залишилася у вигляді земного залишку та не може бути закарбована на Его. Таким чином, головним, найбільш важливим секретом що до «другої смерті» в Езотеричному Вченні була та буде до цього дня жажлива можливість смерті Душі, тобто її відрив від Его на землі протягом земного життя людини. Це справжня смерть (хоча з шанцями на воскресіння), яка не залишає жодних слідів в людині та все ж, залишає останню живим трупом морально. Трудно зрозуміти чому вчення про це до цього часу трималося в такій таємниці, коли прозповсюдження його між людей, на край видак тих, хто вірить у перевтілення, могло принести багато добра. Але так воно було, і я не мала права класти під сумнів мудрість цієї заборони, і до цього викладала це вчення так, як воно було дано мені – під обіцянку не видавати його всім. Але нарзі я маю дозвіл видавати його всім, у першу чергу езотерикам, і, коли вони гарно його запам'ятають, їх обов'язком буде викладати це особливе вчення про «другу смерть» іншим та застерегти всіх теософів про її небезпеку. Для того, щоби зробити це вчення більш зрозумілим, мені імовірно доведеться нагадати про раніше сказане; але насправді це подається у новому світлі з новими подробицями. Я намагалася давати натяки на нього в журналі «Теософ», як робила це у «Ізиді», але я не досягла того, щоби мене зрозуміли. Наразі я поясню його пункт за пунктом.

ФІЛОСОФСЬКЕ РОЗУМНЕ ПОЯСНЕННЯ ЦЬОГО ВЧЕННЯ

1. Заради ілюстрації уявіть собі єдину однорідну абсолютну та всюди-сущу Сутність над верхньою сходинкою «сходів сімох планів світів», готову йти у еволюційні мандри. За часом того, як її корелятивне відображення поступово спускається, вона диференціюється та перетворюється на суб'єктивну і нарешті у об'єктивну матерію. Назвемо її на північному полюсі Абсолютним Світлом; на південному полюсі, який для нас був би четвертою або середньою сходинкою, або планом, рахуючи від будь якого кінця, ми Езотерично знаємо як Єдине та Вселенське Життя. Далі побачте різницю. Зверху Світло, знизу Життя. Перший завжди не змінний, останнє проявляється під аспектами незчисленних диференціацій. За окультичним законом, всі потенційності заключені у вищому, стають диференційованими відображеннями у нижчому, і за тим самим законом, те що диференційване, не може бути об'єднане з однорідним.

Знову таки, нічого з того що, живе та дихає та має буття у кплячих хвилях світу, або плану диференціації, не може тривати вічно. Тому Будхі та Манас, обидва первісні промені Єдиного Полум'я, перший - як носій, упадхі або вахан єдиної вічної Сутності, останній, - як носій Махата або Божественної Основи Думки (Маха-Буддхі в «Пуранах»), Вселенської Розумної Душі – ні той ні інший, як такі, не можуть згаснути або бути знищені, ні як сутність ні як свідомість. Але фізична особистість з власною Лінга Шаріра та тваринна душа з власним Кама можуть бути знищені та знищуються. Вони народилися у царстві ілюзії і мусять зникнути як кучерява хмарка з вічного неба.

Той, хто читав ці томи з долею уваги, мусить занти походження людських Его, загально названих Монадами і, що вони представляють собою до того, як були втілені у людському творінні. Ті божественні сутності, які Карма примусила діяти у драмі Мануантаричного життя є істотами з вищих та більш ранніх світів та планет, Карма яких не була вичерпаною, коли їх світи увійшли до Пралаї. Таким є вчення: але так це чі ні, Вищі Его – у порівнянні з такими формами тимчасового земного життя як ми самі – є Божественним Істотами, Богами, безсмертними протягом Мануантари, або 31104000000000 років, доки триває Вік Брами. І як Божественні Его, щоби стати знову Єдиною Сутністю, або бути знову втягнутими до АУМ, мусять чиститися у вогні страждань індивідуального досвіду, так саме мусять чинити і земні Его, якщо бажають бути у складі безсмертя Вищих Его. Цього вони можуть досягти шляхом руйнації в самих собі всього того, що корисно лише для особистої природи їх «Я» та шляхом бажання перенести свій думаючий Камічний Принцип до Принципа Вищого Его. Ми (наші особи) стаємо безсмертними простим фактом приєднання нашої думаючої моральної натури до нашої Божественної Триєдиної Монади, Атма-Будхі-Манас – трое у одному та один у трьох (аспектах). Бо Монада проявлена на землі втіленням Его, є те, що має назву Дерева Життя Вічного, до якого можна наблизитися лише вживаючи плоди знання, Знання Добра та Зла, або ГНОЗИСУ, Божественної Мудрості. В Езотеричних Вченнях цим Его є п'ятий Принцип в людині. Але учень, який читав та зрозумів перші дві Статті, знає дещо більше. Він знає, що сьомий не є людським, а всесвітнім Принципом, у якому людина приймає участь; але так саме приймає участь і кожний фізичний та суб'єктивний атом та кожна травинка та все, що живе або існує у Просторі, свідомо чи ні. Окрім того він знає, що якщо людина більш щільно поєднана з ним та асимілює його з більшою у силою, то це просто тому, що вона наділена самою високою свідомістю на цій землі, що людина у наступному перетворенні може стати Духом, Девою, або Богом, у той час коли ні камінь, ні рослина, ні тваринка не можуть цього зробити до того часу, доки вони не стануть людьми у свою належну чергу.

2. Далі, якими є функції Буддхі? На нашому плані немає жодної, якщо Буддхі не поєднана з Манасом, свідомим Его. По відношенню до Божественної Корінної Сутності Буддхі у такому

самому зв'язку, як Мулапракріті з Парабрахманом Школи Веданти, або Алайя, Вселенська Душа з Єдиним Вічним Духом, або з тим, що за Духом. Він є її людський носій, однією сходинкою відділений від того Абсолюту, який не може мати жодного відношення до будь чого кінцевого та обумовленого.

3. Що таке Манас та які його функції? У своєму чисто метафізичному аспекті Манас, хоча однією сходинкою нижче за Буддхі, все ж, так невимірно вище фізичної людини, що не може мати безпосереднього єднання з особистістю інакше, як лише через власне відображення, нижчий розум. Манас Духовна Само-свідомість у самому собі, та Божественна Свідомість, коли поєднаний з Буддхі, який є істинним «виробником» цієї «продукції» (вікара) або Самосвідомості через Махат. Тому Буддхі-Манас цілком не здатний проявити самого себе протягом власних періодичних втілень, інакше як через людський розум, або нижчий Манас. Обидва вони зв'язані разом, нероздільні, та мають таке саме відношення до нижчих Танматр,* або рудиментних атомів, як однорідне до різнорідного. Тому, якщо Нижчий Манас або думаюча особистість хоче з'єднатися з своїм Богом, Божественним Его, то його завданням є розвіювати та паралізувати Танматри, або властивості матеріальної форми. Тому Манас показаний подвійним – як Его та Розум Людини. Саме Кама-Манас, або Нижче Его, введене у оману помилковим розумінням незалежного існування, як «виробник» та у свою чергу повелитель п'ятох Танматр, стає Его-їзмом, егоїстичним Я, у якому випадку він мусить розглядатися як Махабхутичний та кінцевий тому, що поєднаний з Аханкарою, здатністю особистого «Я-творіння». Відповідно: «Манас мусить розглядатися як вічний та не вічний; вічний у його атомічній природі (параману рупа) як вічна субстанція (драв'я), кінцевий (кар'я рупа) – коли з'єднаний як дуада, з Камою (тваринне бажання або людська егоїстична сила волі), нижчої продукції, якщо коротко». («Теософ», 08. 1883 р.). Тому, у той час коли ІНДИВІДУАЛЬНЕ ЕГО внаслідок власної сутності та природи безсмертно у всій вічності, з формою (рупа), яка існує протягом всіх життєвих циклів Четвертого Кола, його Sosie, або подоба, особисте Его, мусить заробити своє безсмертя.

*Танматра означає тонку та рудиментну форму, грубий тип більш тонких елементів. П'ятеро Танматр у дійсності є характерними властивостями або якостями матерії та всіх елементів; справжній дух цього слова буде «дещо», або «чисто трансцендентне» у сенсі властивостей або якостей.

4. Антахкарана – це назва того уявного містка, тієї стезі, яка є між Божественним та людським Его, бо вони є Его (у множині) протягом людського життя, щоби знову стати єдиним Его у Девачані або Нірвані. Це може здатися важким для розуміння, але насправді, за допомогою знайомої, хоча і дивної ілюстрації, це стає доволі простим. Подумки уявімо яскраву лампу посеред кімнати, яка кидає світло на стіну. Нехай лампа представляє собою Божественне Его, а світло на стіну – нижчий Манас, а стіна нехай буде тілом. У такому випадку та частина атмосфери, яка передає промінь від лампи на стіну представляє собою Антахкарану. Припустимо далі, що світло обдароване розумом і володіє окрім того здатністю розвіювати всі злі тіні від стіни та притягувати все світле та отримувати від нього відбитки. На впадобі до того, як людське Его має владу відганяти тіні або гріхи та примножувати яскравість світла або добрих справ, які виробляють ці відбитки і, таким чином забезпечувати через Антахкарану собі постійний зв'язок та кінцеве з'єднання з Божественним Его. Запам'ятайте що останнє не може мати місця до того часу доки у чистоті цього світла залишається хоча би одна єдина плямка земного або матеріального. З іншого боку цей зв'язок не може бути цілком розірваний до того часу, доки залишається хоча би одне духовне діяння або потенційність, щоби служити ниткою з'єднання, але у той момент коли згасне остання іскра і остання потенційність буде вичерпаною – стається розрив. У одній притчі Сходу

Божественне Его на вподобі до Хазяїна який посилає робітників обробляти поле та збирати врожай, і який згоден тримати поле, доки воно хоча би щось приносить. Але коли земля стає абсолютно безплідною, то вона не лише залишається але і робітник (нижчий Манас) гине. Це порівняння, яким дивним воно не здавалося би, допоможе нам схопити правильну ідею. За виключенням злиття моральної природи з Божественним Его, безсмертя для особистого Его немає. Виживають лише найбільш духовні еманції особистої Людської Душі. Як просякнена протягом життя поняттям та відчуттям «Я є Я» власної особи, Людська Душа, носій самої сутності Кармічних діянь фізичної людини стає після смерті останньої невід'ємною частиною Божественного Полум'я Его. Вона стає безсмертною від одного факту, що наразі вона прочно прищеплена до Монади, яка є «Деревом Вічного Життя».

А далі обговоримо вчення про «другу смерть». Що відбувається з Камічною Людською Душею, яка завжди буває душею зіпсованої не моральної людини або бездушною особи? Ця таємниця наразі буде поясненою. Особиста Душа у цьому випадку, а саме у випадку людини, у якої ніколи не було думок, які не торкалися би її тваринного Я, та яка не має будь чого, що можна було би передати до Вищого або додати до суми досвіду, зібраного у минулих життях, що її пам'ять мусила зберегти на вічно – ця особиста Душа відокремлюється від Его. Нічого вона не може прищепити від себе до того вічного стовбура, чій сік виховує мільйони особистостей на вподобі до листя з його гілок, листя яке в'яне та гине та відпадає на прикінці своєї пори року. Ці особистості пускають ростки, розквітають та згасають, деякі не залишають за собою жодного сліду, інші – після злиття свого життя з життям батьківського стовбура. Душі першого класу зречені на знищення, або Авічі – стан так пагано усвідомлений та ще гірше змальований деякими теософічними письменниками, але яке не лише розташоване на нашій землі а фактично є сама наша земля. Таким чином ми бачимо, що Антахкарана була зруйнована до того як нижча людина мала можливість асимілювати Вищу та стати з нею єдиним; і тому Камічна «Душа» стає окремою істотою, щоби надалі жити у якості «бездушною» тварини протягом короткого або більш тривалого періоду в залежності від власної Карми.

Але до того як братися за подробиці, я мушу ще краще пояснити значення та функції Антахкарани. Як вже сказано, її можна уявити як вузький місток, який з'єднує Вищий та Нижчий Манаси. Якщо погляньте у словник «Голосу Безмовності», то знайдете, що вона є проєкція нижчого Манасу або, скоріше ланка між останнім та Вищим Его, між Людською та Божественною або Духовною Душею. «Після смерті вона знищується як стежка або засіб сполучення і її залишки виживають у вигляді Кама Рупи», «шкарлупи». Це те, що спірітуалісти інколи бачать на спиритичних сеансах у якості матеріалізованих «форм», які вони приймають за «Духів покійників». Це так далеко від істини, що під час сну, хоча Антахкарана на власному місці, особистість лише наполовину бадьора, тому Антахкарана, як сказано п'яна або без розуму під час нашого нормального стану сну. Якщо це так буває під час періодичної смерті, або сну живого тіла, то можна судити, яка свідомість Антахкарани, коли вона перетворилася після «вічного сну» на Кама Рупу. Але повернемося, щоби не мучити розум західного учня важкою для усвідомлення індійською метафізикою, нехай він розглядає нижчий Манас або Розум як особисте Его у бадьорому стані та як Антахкану лише протягом часу коли він думає про своє Вище Его, і таким чином стає засобом сполучення між ними. Саме з цієї причини її називають «Стежкою». Далі коли член або орган фізичного організму залишається без тривалого застосування, він стає слабким і з рештою атрофується. Те саме відбувається з ментальними здатностями і тому стає зрозумілим, що у матеріалістичних та розбещених натур функція нижчого розуму - Антахкарана, атрофується.

Відповідно до Езотеричної Філософії, це вчення, все ж, таке: беручі до уваги, що здатність і функція Антахкарани так саме необхідні, як функції вуха або ока щоби чути та бачити, то до того часу, доки відчуття Антахкарани, тобто особистого «Я» або самості цілком не пригнічене в людині і нижчий розум цілком не влитий у Вищий Буддхі-Манас та не став єдиним з ним, ясно що руйнація Антахкарани на вподобі до руйнації моста через безодню; мандрівник ніколи не дійде до мети на іншому березі. Ось у чому різниця між екзотеричним та езотеричним вченням. Перше вустами Веданти каже, що до того часу, доки Розум (нижчий) чипляється за Антахкарану за Дух (Буддхі-Манас), він не може надбати істинну Духовну Мудрість, Джнану, і це досягне лише намаганням прийти en rapport з Вселенською Душею (Атмою); по суті, що Раджа Йога досягається шляхом ігнорування Вищого Розуму. Ми кажемо, що це не так! Не можна переступити жодної сходинки сходів до знання. Жодна особистість не може досягти Атми або поставити себе у сполучення з нею, як лише через Буддхі-Манас; намагатися стати Дживанмуктою або Махатмою до того як стати Адептом або навіть Нарджолом (безгрішною людиною) дорівнює тому, щоби досягти Цейлону з Індії повз море. Тому нам сказано, що якщо ми зруйнуємо Антахкарану до того, як особисте ще не перейшло під абсолютний контроль безособистого Его, то ми ризикуємо втратити останнє та бути відірваними назавжди, якщо дійсно швидко не відновимо сполучення шляхом великого кінцевого зусилля. Лише коли ми з'єдналися з сутністю Божественного Розуму, нам слід зруйнувати Антахкарану. «На вподобі до одинака-воїна, якого переслідує армія і який шукає сховища у фортеці, щоби відрізати від себе ворога, він спочатку зруйнує міст і лише після почне знищувати ворога; так саме мусить вчинити Сротапаті, до того як зруйнувати Антахкарану». Або як викладає це одна окультна аксіома: «Одиниця стає Трьома і Три народжують Чотири. Останній (Четвірка) мусить знову стати Трьома, і Божественне Три – розширяється у Абсолютне Одне».

Монади, які стають Дуадами на диференційованому плані, щоби ровинутися у Триади протягом циклу втілення, і навіть у стані втілення не знають ні простору ні часу, розповсюджуються через нижчі Принципи Четвірки та є за власної природи все-знаючі та всюди-сутні. Але це все-знання уроджене і може виявляти власне світло лише через те, що на край випадок наполовину земне або матеріальне; навіть таке як фізичні мізки, які у свою чергу є носієм нижчого Манасу, який оселився у Кама Рупі. І це є те, що постійно знищується у випадках «другої смерті». Але таке знищення – яке насправді є відсутністю навіть найменшого сліду зреченої Душі у вічній Пам'яті і тому означає знищення у вічності – не означає припинення людського життя на Землі, бо Земля є Авічі і до того найгірша. Вигнані назавжди з свідомості Індивідуальності, втіленого Его, психічні вібрації та фізичні атоми наразі окремої особи негайно втілюються на цій самій Землі, але у ще більш жалкому та низькому створінні, людській істоті лише за формою, зреченої на Кармічні муки протягом всього її нового життя. Окрім того, якщо вона і надалі буде дотримуватися власного злочинного стилю життя, то продовжить страждання на цілий ряд негайних втілень.

Виникають два запитання: 1) Що відбувається з Вищим Его у таких випадках? 2) Що за тварину ми отримуємо з людської істоти без душі? До того як відповісти на ці два відповідальних запитання, я хочу звернути увагу всіх тих хто народився у християнських країнах, на той факт, що той романтичний епізод спокути чужих гріхів та місія Ісуса, у такому вигляді як він наразі подається, був запозичений декількома занадто вільнодумними Посвяченими з таємничого вчення про земні випробування Его. Останнє, дійсно є жертвою своєї власної Карми з попередніх Мануантар, яке добровільно приймає на себе обов'язок рятувати тих, хто у іншому випадку залишився би без душі. Східна істина, таким чином більш філософська та логічна, ніж західна видумка. Христос, або Буддхі-Манас кожної людини не цілком невинний та безгрішний Бог, хоча у одному сенсі він є «Батько» з тієї самої сутності, що і Вселенський Дух, але у той самий час він є і «Син», бо Манас є другим рівнем від «Батька». Власним втіленням Божественний Син приймає на

себе відповідальність за гріхи всіх тих особистостей, які він надихатиме душею. Це він може здійснити лише через свого уповноваженого, нижчий Манас. Випадком, коли Божественне Его може уникнути індивідуального покарання та відповідальності, як керуючий Принцип, є той коли йому доводиться відірватися від особистості тому, що матерія з своїми психічними та астральними вібраціями та їх інтенсивністю по за межами контролю Его. Апофіс Дракон переміг; Манас поступово відокремлюється та далі цілком відривається від тимчасового житла, тваринної Душі.

Тому у відповідь на перше запитання я кажу:

1. Божественне Его здійснює одне з двох: або а) негайно відновлює під власними кармічними інмпульсами новий ряд втілень, або б) шукає та знаходить притулок у лоні Матері, Алаї, Вселенської Душі, Мануантарним аспектом якої є Махат. Звільнене від життєвих відчуттів особистості, воно занурюється у свого роду нирванічний антракт, у якому не може бути нічого іншого окрім вічного Сучасного, яке поглинає Минуле та Майбутнє. Позбавлений «робітника» а так саме поля та врожаю, Хазяїн у безкінечності власної думки, природно не зберігає у власній пам'яті жодних нагадувань про кінцеву промайнувшу ілюзію, якою була його особистість. І у такому випадку остання дійсно знищена.

2. Майбутнє нижчого Манасу більш жахливе, і воно ще більш жахливе для людства, ніж для цієї наразі тваринної людини. Інколи буває що після відокремлення ця зруйнована Душа, наразі цілком тваринна, тліє у Кама Лоці як тліють інші тваринні душі. Але з причини того, що чим більше матеріальним був розум, тим довше це триває, навіть на проміжній стадії - часто стається, що після того, як життя цієї бездушної людини скінчилося, вона знову та знову втілюється у нові особистості, кожний раз у більш жалку за попередню. Імпульс тваринного життя доволі сильний, він не може виснажитися лише за одне або два життя. Все ж, у більш рідких випадках, коли нижчий Манас зречений на виснаження голодом; коли вже немає надії, що будь який залишок нижчого світла за сприятливих умов – короткочасного духовного устремління та каяття – притягне до неї своє Его-Батька, і Карма поведе Вище Его знову до нових втілень – то може статися дещо значно жахливіше. Кама-манасичний привид може стати тим, що в Окультизмі називають «Мешканцем Порога». Цей Мешканець не схожий на того, що змальований у «Заноні», але він справжній факт в Природі і не романтична видумка, якою дивною вона не була би. Булвер, імовірно отримав цю ідею від якогось східного Посвяченого. Цей Мешканець, керований тяжінням родства, вторгається у астральний струм, і через Ауричну Оболнку нового тимчасового житла Его Батька, об'являє війну нижчому світу, що його замінив. Звісно це може статися лише внаслідок моральної слабкості особистості, на яку так напали. Ніхто стійкий в доброчинності та праведності свого життєвого шляху, не ризикує зустріти таке явище і не мусить берегтися від нього, а лише розбещені у серці своєму. Роберт Люїс Стівенсон дійсно володів проблиском істинного провидця, коли писав своє оповідання «Дивний випадок доктора Джекіла та містера Хайда». Його оповідання справжня алегорія. Кожний чела побачить в ньому субстрат істини, і в містері Хайді – Мешканця, нападника на особистість тимчасового житла Духа-Батька.

«Це жахливе оповідання!» - часто казав мені чоловік, якого вже немає в наших рядах, який мав найбільш явно вираженого «Мешканця», «містера Хайда» у якості майже постійного супроводу. «Як може такий процес мати місце без того, щоби людина про це не знала?». Може та відбувається і я майже повністю описала його одного разу в «Теософії». «Душа, нижчий Розум стає наполовину тваринним принципом, майже паралізованим щоденними пороками та поступово стає несвідомою по відношенню до власної половини, Володаря, одного з могутніх Сонму: (та) пропорційно швидкому розвитку мізків та нервів, рано або пізніше вона (особиста Душа) з рештою

втрачає з очей власну божественну місію на Землі». Істинно, «Як вампір мозок годується та набирає сили за рахунок свого духовного Батька... і особиста, майже несвідома Душа стає без відчуттів, без надій на виправлення. Вона безсила почути голос свого Бога. Вона ставить за мету лише розробку та більш глибоке осягнення натурального земного життя і таким чином може відкрити лише таємниці фізичної природи... Вона починає з того, що стає майже мертвою ще за життя тіла та закінчує тим, що помирає зовсім, тобто знищується як безсмертна Душа. Така катастрофа може статися за роки до фізичної смерті людини: «Ми наштовхуємося на позбавлених душі чоловіків та жінок на кожному кроці життя». І коли приходить смерть ... немає більше Душі (Духовного Его що перевтілюється), яку потрібно звільнити ... бо вона відлетіла за багато років до цього». Результат: Позбавлений власних керуючих Принципів, але підсилений матеріальними елементами, Кама-Манас, замість того щоби бути «носієм світла» стає наразі самостійною істотою. Після того як він дозволив собі сходити все нижче та нижче на тваринному плані, коли його земному тілу приходить час помирати стається одне з двох: або Кама-Манас негайно перероджується у Міаблі, стані Авічі на Землі, або якщо він став занадто сильним у злі – «безсмертним у Сатані», за окультизмом – для кармічних цілей йому інколи дозволяється залишатися у активному стані Авічі в земній Аурі. У такому випадку від відчаю та без надії він стає схожим до міфного «чорта» у своїй нескінченній злості; він живе далі у власних елементах, які наскрізь просякнені сутністю Матерії, бо зло схоже до Матерії відірваної від Духу. І коли його Вище Его ще раз втілюється та виділяє нове відображення або Кама-Манас, то зречене нижче Его, на вподобі до чудовиська Франкінштейна, завжди відчуває тяжіння до свого Батька, що відкидає сина, та стає «Мешканцем Порога» земного життя. Я дала контури цієї окультичної доктрини у жовтневому «Теософі» 1881 р. та листопадовому 1882 р. але не дала подробиць і тому почувалася не краще, коли від мене вимагали пояснень. Все ж, я там писала достатньо ясно про «безкорисних трутнів», тих хто відмовляються стати співробітниками Природи і хто гинуть мільйонами протягом Мануантаричного життєвого циклу; тих, хто як у цьому випадку, обирають страждання Авічі за Кармічним законом, а не відмовляються від життя у злі», і нарешті про тих хто є співробітниками Природи на руйнацію. Це цілком розбещені, антиморальні люди, але так саме інтелектуальні та гостро налаштовані на зло, як і ті хто натхнений на добро. «Їх (нижчі) Его мужуть уникнути кінцевої руйнації або знищення на віки». Таким чином ми бачимо на Землі бездушних людей двох видів: ті хто втратили Вище Его у цьому втіленні і тих, хто вже народився бездушними, як відділені від власних Духовних Душ у попередніх життях. Перші є кандидатами на Авічі; останні є «містерами Хайдами», незалежно від того чи вони в людських тілах або ні, втілені або вештаються навколо як невидимі, хоча і сильні вампіри. У таких людей підступність розвинута сильно, і ніхто окрім тих хто знайомий з цією доктриною, не мали би підозр що вони без душі, бо ні Релігія ні Наука не мають жодних підозр що в Природі існує такий факт.

Все ж, для людини яка втратила власне Вище Его за власних вад, є надія доки вона в своєму фізичному тілі. Вона все ще може бути виправленою та повстати проти власної матеріальної натури. Бо сильне почуття розкаяння або одне відверте звернення до Его, яке пішло, або краще за все дієві зусилля, щоби виправитися – можуть знову привести Вище Его назад. Нитка з'єднання ще не зовсім розірвана, хоча Его наразі за межами силового дорсягнення тому, що «Антахкарана зруйнована», і особистість вже стоїть однією ногою у Міаблі; та все ж вона ще не за межами щоби її духовний заклик почули. З цього предмету існує ще інше повідомлення, зроблене у «Викритій Ізиді». Там сказано, що цю жахливу смерть можна уникнути знанням сокровенного ІМЕНІ, «СЛОВА». Що таке це «СЛОВО», яке не є «Слово» але є звук, ви всі знаєте. Його сила прихована в ритмі або у наголосі. Це просто означає, що навіть погана людина шляхом вивчення Сокровенної Науки може бути врятована та зупинена на шляху до загибелі. Але якщо вона не у

тісному єднанні з власним Вищим Его, то може повторяти його як папуга, хоч тисячі разів на день, і «Слово» не допоможе їй. Навпаки, якщо вона не цілком у згоді з власною Вищою Триадою, воно може викликає результат прямо протилежний благодійному; Брати Тіні дуже часто користуються ним у злих намірах і у цих випадках воно підіймає злі матеріальні елементи Природи. Але людина за власної природи добра та відверто спрямована до Вищого Я, яке і є той АУМ, через власне Вище Его, яке є його третьою буквою, і Буддхі – другою - то немає такої атаки Дракона Апофіса, яку вона не відбила би. Від тих кому багато дано, багато очікується. Той хто стучить у двері Святилища знаючи його святість і, отримавши дозвіл увійти, відступає від порога або повертається та каже: «О, у ньому нічого немає» і таким чином втрачає власний шанс знати всю істину – той може лише очікувати власну Карму.

Такими є Езотеричні пояснення того, що бентежило багатьох, які знаходять те, що вони вважають за протріччя, у різних Теософічних писаннях, разом з «Фрагментами Окульної Істини» у III та IV томах журналу «Теософ» тощо. До того як покінчити з цим предметом я мушу додати одне попередження яке прошу добре запам'ятати. Для тих з вас езотериків, цілком природно буде сподіватися, що до цього часу ніхто з вас не належить до бездушної частини людства і що ви можете не хвилюватися про Авічі, так саме як гарний громадянин про покарання. Хоча ви імовірно не зовсім ще на Шляху, все ж, ви біля нього і більшість з вас взяла правильний напрямок. Між такими корисливими вчинками, які неминучі в нашому суспільному оточенні, та руйнуючої робещенності, та описаному у редакторському зауваженні з приводу «Сатани» Еліфаса Леві, лежить провалля. Якщо ми не стали «безсмертними у добрі, та отожили себе з (нашим) Богом або АУМ, Атма-Буддхі-Манасом, ми безсумніву не зробили себе «безсмертними у злі» шляхом зрощення з Сатаною, Нижчим Я. Та все ж, ви забуваєте, що все мусить мати свій початок, що перший крок на слизькому гірському схилі є необхідним перед стрімким падінням на дно до рук смерті. Я далека від підозр, що будь хто з учнів Езотеризму дійшов до значної точки у плані духовного падіння. Та все ж я застерігаю вас не робити цього першого кроку. Ви можете не досягти дна у цьому або наступному житті, але ви можете народити причини, які забезпечать вам духовну руйнацію у вашому третьому, четвертому, або навіть у подальших народженнях. У великому індійському епосі ви можете прочитати як одна мати, вся сім'я якої з воїнів, була вбита в бою, скаржилася Крішні, що хоча вона володіла таким духовним зором, що могла бачити на п'ятдесят втілень назад, все ж не знайшла у собі такого гріху, який міг би накликати таку жахливу Карму, і Крішна відповів їй: «Якби ти могла поглянути назад у п'ятдесят перше втілення, як можу Я, то ти побачила би, що сама з жахливою жорстокістю вбила таку саму кількість мурах, скільки нарзі у тебе синів». Це зрозуміло лише поетичне прибільшення, все ж це вагомий образ, який вказує на те якими великими наслідками можуть бути здавалося би не значні причини.

Добро та зло відносні і можуть підсилюватися або ні залежно від умов, якими людина оточена. Той хто належить до тих кого ми називаємо «безкорисною частиною людства», так би мовити до світської більшості, у більшості випадків безвідповідальний. Злочини вчинені за Авід'ї, або невігластва тягнуть за собою фізичну а не моральну відповідальність або Карму. Візьміть на приклад ідіотів, дикунів і людей які нічого кращого не знають. Але зовсім інша справа у випадку людини яка зв'язана обіцянкою ВИЩОМУ Я. Ви не можете закликати цього Божественного Свідка без наслідків, і якщо ви поставили себе під його керівництво, то тим самим ви просите Сяюче Світло освітлювати всі темні кутки вашого існування; свідомо ви запросили Божественну Справедливість Карми побачити ваші помилки, уважно розглядати ваші вчинки та все заносити на рахунок. Цей крок такий самий не зворотній як народження дитини. Ніколи більше ви не зможете примусити себе повернути назад у стан Авід'ї та безвідповідальності. Якщо навіть ви втечете на край землі, сховаєтеся від людських очей або шукатимете забуття у буйстві соціального вихору, те

Світло буде знаходити вас та освітлювати кожну вашу думку, слово та вчинок. Все що О.П.Б може зробити це надіслати кожному серйозно спрямованому між вами саме відверте братське співчуття та надію на благий результат ваших зусиль. Не падайте духом, дерзайте, завжди дерзайте; двадцять невдач можуть бути виправлені, якщо за ними йдуть така сама кількість устремлень доверху. Хіба не те саме ми маємо коли відбувається сходження на гору? Далі знайте, що якщо Карма безжалісно заносить на рахунок езотерика такі плохі діяння, які вона у невігласа залишила би без уваги, то все ж, так саме правильно і те, що кожний з його добрих вчинків, з причини його зв'язку з Вищим Я, стократно підсилюється як потенційність добра.

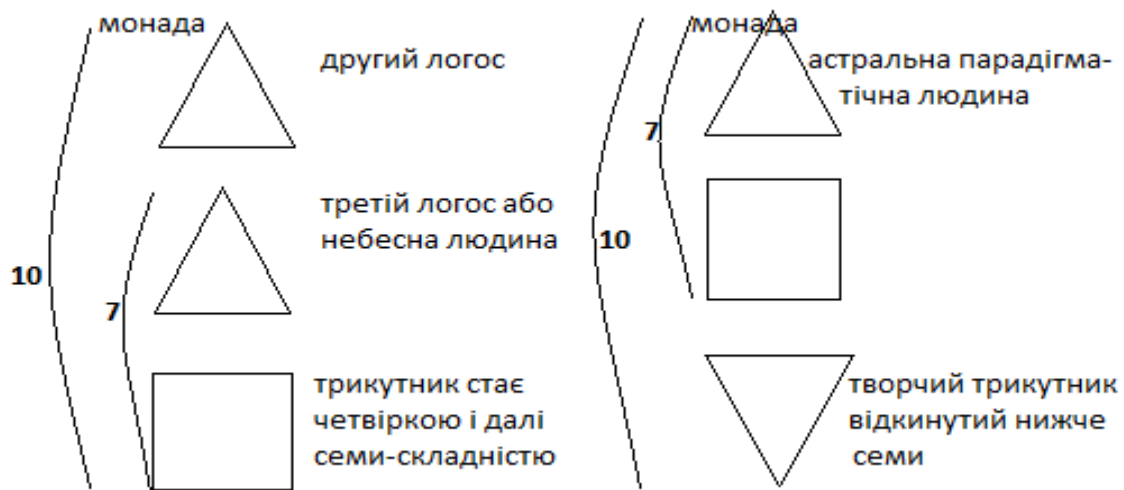
Нарешті завжди тримайте у свідомості впевненість, що хоча ви і не бачите Вчителя біля вашої кроваті та не чуєте відчутного шепоту у тиші ночі, все ж ця Свята Сила біля вас, Святе Світло світить у час духовної потреби та устремлень, і буде не вина ВЧИТЕЛІВ або їх смиренного рупору та слуги, якщо внаслідок порочності або моральної хиткості деякі з вас відріжуть себе від цих вищих сил та стануть на той схил, який веде до Авічі.

ПРИМІТКИ З ПРИВОДУ СТАТЕЙ 1, 2, 3.

Учні на Заході мають дуже слабке або навіть не мають жодного уявлення про сили, приховані у Звукі, Акашні вібрації, які можуть бути викликані тими, хто розуміють, як промовляти конкретні слова. Ом або «Ом Мані Падме Хум» у духовній спорідненості з космічними силами, але без знання натурального розташування або порядку у якому стоять склади, дуже мало можна досягти. ОМ звісно є АУМ який може бути проголошений як два, три або семеро складів, що утворює різні вібрації. Далі букви як голосові вібрації не можуть не відповідати нотам музики і тому так саме і числам і кольорам, відповідно також Силам та Таттвам. Той хто пам'ятає, що Всесвіт побудований з Таттв, легко зрозуміє дещо про силу, яка може бути проявленою голосовими звуками. Кожна буква в алфавіті, незалежно від того поділений він на три, чотири або семеро сімок або соро дев'ять, має власний колір або відтінок кольору. Той, хто знає кольори букв алфавіту та відповідні числа сімох та сорока дев'яток кольорів та відтінків на шкалі планів та сил та знає їх відповідний порядок на сімох планах, той легко заволодіє мистецтвом їх призводити до взаємодії. Але тут виникають складності. Алфавіти Сензара і Санскрита, та інші окультні мови, окрім інших сил, мають число, колір і окремий склад для кожної букви, і те саме мала древня Мойсеєва єврейська мова. Але скільки таких учнів, які знають будь яку з цих мов? Тому, коли прийде час, буде достатнім навчати учнів лише тим числам, які закріплені за латинськими буквами. Наразі це було би дочасним. Колір та число не лише планет, але так саме і зодіакальних сузір'їв, відповідних кожній букві алфавіту необхідні для того, щоби кожний особливий склад і навіть букву зробити діючою. Тому, якщо учень бажав би привести до дії, наприклад Буддхі, йому довелося би інтонувати перші слова Мантри на ноту Мі. Але ще далі йому довелося би акцентувати Мі та виробляти подумки жовтий колір, відповідний до цього звуку та ноти, на кожну букву М в «Ом Мані Падме Хум»; це треба робити не тому, що ця нота носить ту саму назву на загально вживаному Санскриті, і навіть Сензарі, бо цього немає, але тому, що букви М йдуть за першою буквою і так саме є сьомою та четвертою в цій священній формулі. Як Буддхі вона друга, як Буддхі-Манас вона друга та третя у сполученні.

Важкий уривок: «Запам'ятайте ... таємниця внизу, істинно» може стати для учня дещо яснішим, якщо його розширити. «Первісний Трикутник» є Другий Логос, який відображується як Трикутник у Третньому Логосі, або Небесній Людині і далі зникає. Третій Логос, який містить «силу творчості», надає розитку Тетрактісу з Трикутника і, таким чином стає сімома, Творчою Силою, утворюючи Декаду разом з первісним Трикутником, який її створив. Коли цей небесний Трикутник

та Тетрактіс відображені у Всесвіті Матерії, як астральна парадігматична людина, вони перевернуті, і Трикутник або творча міць відкидається нижче четвірки з вершиною до низу; Монада цієї парадігматичної людини сама є Трикутник, який має до Четвірки та Трикутника таке саме відношення, як має первісний Трикутник до Небесної Людини. Звідси фраза – «верхній Трикутник ... перенесений в людині з праху нижче семи». Тут знову Точка окреслює Трикутник, Монада стає Тернером, з Четвіркою та нижчим творчим трикутником, утворює Декаду, досконале число. «Як зверху, так і знизу». Учень вчинить правильно, якщо поєднає знання надані раніше з щойно сказаними що до цього питання. Тут верхній Трикутник Фіолетовий, Індіго, Синій, що асоціює: Фіолетовий як парадігму всіх форм, Індіго – як Махат, Синій – як Атрмічна Аура. У Четвірці Жовтий як субстанція, зв'язаний з Жовто-Помаранчевим, Життям, і Червоно-Помаранчевим, творчою міццю. Зелений це проміжний план. Наступна стадія, Зелений переходить до Фіолетового, Індіго, Синього; Трикутник відкривається щоби прийняти його та утворює таким чином Квадрат, Фіолетовий, Індіго, Синій, Зелений. Це залишає Червоно-Помаранчевий, Жовто-Помаранчевий та Жовтий, вони коли втратили свого четвертого члена, можуть утворити лише трикутник. Цей Трикутник повертається вершиною донизу, щоби зійти до Матерії, і «коли віддзеркалюється на плані матерії він перевернутий», та виглядає так, як показано нижче:

В досконалій людині Червоний поглинається Зеленим; Жовтий стає одним з Індіго; Жовто-Помаранчевий поглинається Синім; Фіолетовий залишається зовні Істинної Людини, хоча і буде зв'язаний з нею. Або якщо тлумачити кольори: Кама поглинається Нижчим Манасом; Буддхі стає одним з Манасом; Прана поглинається Ауричним Яйцем; фізичне тіло залишається з'єднаним з реальним життям, але по за ним.

До п'ятих почуттів сучасного людства будуть додані ще два на цій земній кулі. Шосте почуття є відчуття кольору. Сьоме – почуття духовного звуку.

ПРИМІТКИ ДО ДЕЯКИХ ВЧЕНЬ

ТРИ ЖИТТЄВИХ ВІТРИ

Те, що підіймається Сушумною, є чистою Акашею; її два аспекти течуть в Іді та Пінгалі. Вони – три життєвих вітри (sirs), та символізовані паском браміна. Вони керують силою Волі. Воля та Бажання є вищим та нижчим аспектом одного. Звідси, важливе значення чистоти каналів, бо якщо

вони бруднять ці життєві вітри, які збуджуються Волею – результатом буде Чорна Магія. Ось чому в практичному Окультизмі заборонені будь які статеві відносини. З Сушумни, Іди та Пінгали виникає циркуляція яка з центрального каналу розповсюджується по всьому тілу. (Людина це дерево; в ній і макрокосм і мікркосм. Тому дерево застосовувалося у якості символів; так зображується Дхіані-Коганічне Тіло).

АУРИЧНЕ ЯЙЦЕ

Ауричне Яйце зформоване кривими, які можна уявити собі за кривими утвореними піском на вібрауючому металевому диску. Кожний атом, як і кожне тіло має власне Ауричне Яйце, кожний центр утворює своє власне. Це Ауричне Яйце з відповідними кинутими до нього матеріалами, представляє собою захист; жодна дика тварина якою лютою вона не була би, не наблизиться до його, таким чином захищеного: воно відкидає назад з власної поверхні всі шкідливі впливи. Жодна Сила Волі не проявляється через Ауричне Яйце.

3. У чому зв'язок між циркуляцією життєвих вітрів та владою його зробити власне Ауричне Яйце захистом проти нападу?

В. Відповісти на запитання неможливо. Це знання є останнім словом Магії. Це пов'язано з Кундаліні яка з однаковою легкістю може як руйнувати, так і охороняти. Неосвічений новачок міг би вбити себе.

3. Чи є Ауричне Яйце дитини диференціацією Акаші, в яке Адепт може вкинути матеріали потрібні йому для особливих цілей – наприклад, Маяві Рупа? (Запитання якось не зрозуміло поставлене. Імовірно потрібно знати, чи є Ауричне Яйце диференціацією Акаші, в яке, коли дитина стане дорослою, він міг би, якщо Адепт, вплести матеріали, потрібні для особливих цілей тощо).

В. Якщо розуміти питання у тому сенсі – чи може Адепт щось вкидати у Ауричне Яйце дитини або впливати на нього, то це неможливо тому, що Ауричне Яйце Кармічне, і навіть Адепт не мусить втручатися у таке Кармічне визначення. Якби Адепт клав до Ауричного Яйця іншої людини щось, за що та людина не відповідальна або що не від Вищого Я тієї особи, то яким чином могла би відбуватися Кармічна справедливість? Адепт може втягувати у власне Ауричне Яйце з своєї планети або навіть з Ауричного Яйця земної кулі або Всесвіту в залежності від власного рівня. Ця оболонка містить всі Кармічні причини та фотографує все, як фотопластина. У дитини дуже маленьке Ауричне Яйце, яке за кольором майже біле. Під час народження Ауричне Яйце складене з майже чистої Акаші плюс Танхи, які до сьомого року життя залишаються потенційними або латентними. Про Ауричне Яйце ідіота не можна сказати, що воно людське, тобто воно без відтинку Манаса. Це скоріше Акашні вібрації ніж Ауричне Яйце – матеріальна оболонка, як у рослини, мінерала або іншого об'єкта. Ауричне Яйце є провід між тимчасовими життями та життям вічним, тобто від Прани до Дживи. Воно зникає але залишається. Причина, за якою сповідь у Римо-Католицькій та Грецькій Церквах є таким великим гріхом у тому, що приймаючий сповідь втручається в Ауричне Яйце іншої людини власною силою волі, та штучно прищеплює еманції свого власного Ауричного Яйця, чим закладає сім'я для проростання у Ауричне Яйце людини що сповідається. Це йде тими самими лініями, що і гіпнотизм, хоча останній є психо-фізична сила, і саме в цьому є його одна з найбільших небезпек. У той самий час «добро може пройти і брудними каналами», як наприклад, у випадках позбавлення людини від пристрасті до алкоголю або опія. Месмеризм може застосовуватися для звільненн від шкідливих звичок, якщо наміри абсолютно чисті тому, що на вищому плані наміри – це все, і добрий намір працює на добро.

3. Чи не є Ауричне Яйце розширенням «Стовпу Світла» Манасичного Принципу, і чи не тому воно не оточує дитину до семи років?

В. Так, це Ауричне Яйце. Воно під час народження абсолютно чисте, але це питання чи забарвить його вищий або нижчий Манас на сьомому році життя. Манасичне розширення – чиста Акаша. Промінь Манаса спущений у водоворот нижчих Принципів і, як обезбарвлений і тому обмежений Камічними Танхами та дефектами фізичного організму, формує особистість. Спадкова Карма може досягти дитину до семирічного віку, але жодна індивідуальна Карма не може почати діяти до сходження Манаса. Ауричне яйце є для Людини те саме, що Астральне Світло для Землі, Ефір для Астрального Світла, Акаша для Ефіра. Критичні стани не входять до перерахунку. Вони є Лайя Центрами або ланками яких не достає нашій свідомості, та відокремлюють ці плани.

МЕШКАНЕЦЬ

«Мешканець Порогу» утворюється у двох випадках: а) У випадку відділення Трикутника від Четвірки; б) Коли камічні бажання та пристрасті такі сильні, що Кама Рупа існує у Кама Лоці довше за Девачанічний період Его і, таким чином доживає до перевтілення Девачанічної Істоти (наприклад коли нове втілення відбувається через 200 або 300 років). «Мешканець» притягується за родством до втіленого Его, до якого він раніше належав, і не маючи можливості добратися до нього, закріплюється до Ками нової особистості та стає Мешканцем Порогу, чим підсилює Камічний елемент та робить його небезпечно сильним. Дехто від цього божеволіє.

ІНТЕЛЕКТ

Білий Адепт спочатку не завжди володіє могутнім інтелектом. Фактично О.П.Б. знала Адептів, інтелектуальні сили яких спочатку були нижчими за середні. Чистота Адепта, його рівна любов до всіх, його співробітництво з Природою, з Кармою, з власним «Внутрішнім Богом» надають йому сил. Один інтелект сам по собі зробить чоного мага. Бо один лише інтелект супроводжується егоїзмом та пихою; людину піднімає інтелект плюс духовність. Бо духовність упереджує марнословство. Царством Вищого Манаса є Метафізика; у той час коли Фізика є царством Кама-Манаса який розуміється на фізичній Науці. Кама-Манас, як і всі інші Принципи семи-складний. Математик без духовності, яким видатним він не був би, не охопить Метафізики, але метафізик заволодіє вищими концепціями Математики та застосує їх без вивчення останньої. Для уродженого метафізика Психічний План не має великого значення; він бачить його помилки щойно до нього потрапляє. Що стосується музики та інших мистецтв, то вони діти Манасичного або Кама-Манасичного Принципу, відповідно до того, що переважає: Душа або техніка.

КАРМА

Після кожного повернення, коли Манасичний Промінь повертається до свого Батька, Его, деякі з його атомів залишаються позаду та розсіваються. Ці Манасичні атоми, Танхічні та інші «причини», як тієї самої природи що і Манас, притягуються до нього за родством під час нового втілення безпомилково та складають його Карму. До того часу доки всі вони не зібрані, індивідуальність не звільняється від перевтілень. Вищий Манас несе відповідальність за Промінь, який він виділяє. Якщо цей Промінь на забруднюється, жодна погана Карма не створюється.

СТАН ТУРІЯ

Ви мусите пам'ятати, що при звільненні від Карми доводиться звільнитися як від поганої, так і гарної Карми, і що Нідани спрямовані на надбання гарної Карми, так саме зв'язують як і

протилежні, бо обидві суть Карма. Йог не може досягти стану Турія, якщо Трикутник не відокремлений від Четвірки.

МАХАТ

Махат є проявлений вселенський Парабраманічний Розум (на одну Мануантару) на Третьому Плані (Космосу). Це той Закон, за яким Світло падає з плану на план та диференціюється. Манасапутри - це його еманції.

ЯК ПРОСУНУТИСЯ

3. Як правильно вимовляється АУМ?

В. Спочатку потрібно практикувати це фізично завжди на одній висоті тону, яка мусить бути знайденою так саме, як особливий колір учня, бо кожний має свій власний тон. АУМ складений з Двох голосних і однієї наполовину голосної – останню потрібно промовляти протяжно. Так саме як Природа має власне FA, так кожна людина має своє; людина – похідне Природи. Тіло можна порівняти з інструментом, а Его з музикантом. Ви починаєте з того, що вироблятимете наслідки на собі, далі з часом навчитесь грати на Таттвах та Принципах; навчайтесь спочатку нотам, далі акордам, потім мелодіям. Коли учень заволодів всіма акордами, він може ставати співробітником Природи та для інших. Далі він може, користуючись досвідом який він отримав з власної натури та знанням акордів, вдарити такий, який буде благодіючим у другому і, таким чином стане у якості ключової ноти для благочинних результатів. Намагайтесь отримати ясне зображення геометричного трикутника на кожному плані, уявлення яке поступово стає все більш метафізичним та закінчується метафізичним Трикутником, Атма-Буддхі-Манас. Саме лише знанням цього Трикутника під усіма формами ви можете досягти наприклад, у поєднанні минулого та майбутнього у сучасне. Пам'ятайте – ви мусите занурити Четвірку у Трикутник. Нижчий Манас притягується доверху разом з Камою, Праною та Лінгою, і залишає за собою лише фізичне тіло, нижче підкріплює вище. Просуватися в Окультизмі можна навіть у Девачані, якщо Розум та Душа були на це налаштовані за життя, але це неначе у сні і це знання зникає так саме як пам'ять про сні, якщо воно не підтримується свідомим вивченням.

СТРАХ ТА НЕНАВИСТЬ

Страх та ненависть по суті те саме. Той хто нічого не боїться, ніколи не буде ненавидіти, а той, хто ні до чого не відчуває ненависті, нічого не боїться.

ТРИКУТНИК

3. Що означає фраза: «Сформууйте ясне зображення Трикутника на кожному плані»; наприклад на Астральному Плані, про що потрібно думати як про Трикутник? (О.П.Б. запитала, чи має запитання на увазі значення Трикутника або, спосіб, як уявити собі Трикутник на «екрані світла»? Саме останнє малося на увазі – була відповідь).

В. Лише у стані Турія, на четвертій з сімох рівнів Раджа Йоги йог може уявити собі абстрактне. Нижче цього стану, здатність до сприйняття, як обумовлена, мусить мати якусь форму, щоби споглядати; вона не може уявити собі арупу. У стані Турія цей Трикутник розташований в вас самих та відчувається. Нижче за стан Турія мусить бути якийсь символ для Атма-Буддхі-Манаса. Це не просто геометричний Трикутник, а Триада, уявна, щоби зробити думку можливою. З цієї Триади ми можемо зробити якесь уявлення про Манас, яким би туманним воно не було, у той час коли

про Атму будь яке уявлення не може бути сформованим. Ми мусимо намагатися уявляти собі цей Трикутник на планах все більш високих. Ми мусимо уявити собі Манас осяяним Буддхі та зануреним в Атму. Лише Манас, Вище ЕГО може бути уявлене, ми можемо думати про нього як про Авгоейда, сяючу фігуру в «Заноні». Дуже гарний психік може це побачити.

ПСИХІЧНИЙ ЗІР

Та все ж, психічного зору не треба бажати тому, що земна Психея у злі. За мірою того, як наука все більше просувається вперед психічне буде розумітися; в Психізмі немає нічого, що було би духовним. Наука права на своєму власному плані, з своєї точки зору. Закон Збереження Енергії має на увазі, що психічний рух народжений рухом. Тому, що психічний рух є лише рухом на Психічному Плані, плані матеріальному, то правий той психолог, який не бачить в ньому нічого окрім матерії. У тварин немає Духа, але вони володіють психічним зором та чутливі до психічних умов: подивіться як ті відбиваються на їх здоров'ї, тілесному стані. Рух є абстрактне Божество, на вищому плані він Арупа, абсолютний, але на нижчому він лише механічний. Психічна дія розташована у сфері фізичного руху. До того як психічна дія може бути розробленою у мізках та нервах, мусить відбутися відповідна дія, яка народжує його на Фізичному Плані. Паралізована тварина, яка не може діяти у фізичному тілі, не може думати. Психіки просто бачуть на плані іншої матеріальної щільності; уривки духовних видінь, які вони інколи отримують, приходять з потустороннього плану. Зір психіка, є наче зір людини у освітленій штучним світлом кімнаті, коли це світло вимикається, зір зникає. Духовний зір бачить за допомогою внутрішнього світла, за допомогою якого ми можемо бачити ясно та незалежно від будь чого зовнішнього. Тому що психік бачить за допомогою зовнішнього світла, то це видіння забарвлюється природою цього світла.

ТРИКУТНИК ТА ЧЕТВІРКА

3. Чому фіолетовий, колір Лінга Шаріра, розташований на вершині трикутника, у той час коли Макрокосм подається як трикутник над квадратом, що відкидає Буддхі до нижчої Четвірки?

В. Говорити про «Нижчу Четвірку» в Макрокосмі – не правильно. Це Тетрактіс, високий найбільш священний з усіх символів. Приходить момент, коли у високій медитації Нижчий Манас буває втягнутий в Триаду, яка таким чином, стає Четвіркою, Тетрактісом Піфагора, та залишає те, що було Четвіркою у якості нижчої Триади, яка у такому випадку перекидається. Триада віддзеркалюється у Нижчому Манасі. Вищий Манас не може віддзеркалитися, але коли Зелений підіймається догори, він стає дзеркалом для Вищого; він у такому випадку більше не Зелений. Психея стає духовною, Триада віддзеркалюється у Четвертому і Тетрактіс сформований. До того часу доки ви не померли, щось мусить існувати, щоби віддзеркалювати Вищу Триаду, бо мусить бути дещо, щоби приносити назад бадьорій свідомості досвід з вищого плану. Нижчий Манас у якості пластини яка утримує відбитки на ній під час трансу.

3. Що означає трикутник утворений з ліній світла, у напружено вібруючій синіві?

В. Видіння трикутника по за собою нічого не значить, це просто відображення Триади на Ауричній Оболонці та доводить що той хто бачить, за межами Трикутника. Його бажано бачити по іншому. Ви мусите намагатися зануритися в нього, асимілюйтеся з ним. Ви просто дещо бачите в Астралі. «Коли у будь кого з вас відкриється Третє Око, то ви будете розповідати зовсім інше».

3. Що до «Стовпа Світла» - чи є Аурична Оболонка Вищим Его та чи відповідає вона колу «Не Переступи»? (На запитання як дчасне, відповідь не була дана, Коло «Не Переступи» розташоване на колі Всесвіту).

НІДАНИ

3. Коренем Нідан є Авід'я. Чим це відрізняється від Маї? Скільки Нідан є Езотерично?

В. Знову запитують занадто багато. Нідани, зв'язкові причин та наслідків (не так як розуміють сходознавці), не викликаються невіглаством. Вони створюються Дхіані-Коганами і Девами, про яких безсумніву не можна сказати що вони чинять як невігласи. Ми створюємо Нідани за неосвіченості. Кожна причина створена на Фізичному Плані, збуджує дії на всіх планх у вічності. Вони вічні наслідки з плану на план на «екрані вічності».

МАНАС

3. Яка семи-складна класифікація Манаса? Існують семеро рівнів Нижчого Манаса та припускається що існує така сама кількість Вищого. Чи існують у такому випадку чотирнадцять рівнів Манаса, або взятий цілком він має сорок дев'ять Мансичних Вогнів?

В. Так, їх чотирнадцять, але ви бажаєте навчитися бігати до того як навчилися ходити. Спочатку взнайте три, а далі продовжуйте до сорока дев'яти. У Агні три Сини; вони стають сімома, а далі розгортаються до сорока дев'яти. Але ви все ще не знаєте як отримати трьох. Спочатку навчіться як виробляти «Священний Вогонь», про який йдеться в «Пуранах». Ці всі сорок дев'ять вогнів, всі є станами Кундаліні, які мусять створюватися в нас тертям Триади. Спочатку взнайте сімку тіла, потім сімку кожного Принципу. Але перед всім першу Триаду (три життєвих вітра).

СПИННИЙ МОЗОК

3. Що таке симпатійний нерв та яка його функція в Окультизмі? Він виявляється лише після відомої стадії тваринної еволюції і здається що він йде до утворення другого спинного мозку...

В. Наприкінці наступного Кола Людство знову стане андрогенним і у той час будуть двоє спинних мізків. У Сьомій Расі ці двоє з'єднаються в один. Еволюція відповідна до Рас і з часом еволюції Рас симпатійний нерв перетвориться на справжній спинний мозок. Ми повертаємося дугою до верху лише з збільшенням самосвідомості. Шоста раса буде відповідати «pudding bags», але буде володіти досконалістю форм та високим розумом та духовністю. Анатоми починають знаходити нові зміни в людському тілі. Вони помиляються за багатьма пунктами, наприклад що до селезінки, яку вони називають фабрикою білих кров'яних кульок, але яка насправді є носієм Лінга Шаріри. Окультисти знають всі найменші частки серця та мають для них назви. Вони називають їх іменами Богів, наприклад Зала Брами, Зала Вішну тощо. Вони відповідають частинам мозку. Самі атоми тіла суть тридцять три десятка мільйонів Богів. Смпатійним нервом користуються тантрики, вони називають його виною Шиви.

ПРАНА

3. Яке відношення людини до Прани – у періодичному житті?

В. Джива стає Праною, коли дитина народжується та починає дихати. Це дихання Життя, Нефеш. На астральному плані немає Прани.

АНТАХКАРАНА

3. Антахкарана є ланка між Вищим та Нижчим Его: чи відповідає вона пуповині в прекції?

В. Ні, пуповина яка приєднує астрал до фізичного тіла є реальна річ. Антахкарана є річ уявна, образ, лише з'єднання, міст від Вищого до Нижчого Манасу. Антахкарана існує лише у той час коли ви починаєте «кидати вашу думку доверху та донизу». Маяві Рупа або Манасичне тіло не має матеріального зв'язку з фізичним тілом, не має пуповини. Воно духовне та ефірне та проходить скрізь без перешкод. Воно цілком відрізняється від астрального тіла, яке якщо вражене впливає на фізичне тіло. Девачанічна сутність навіть до народження може підлягати впливу Сканд, але вони не мають відношення до Антахкарани. Наприклад вплива бажання нового втілення.

3. У «Голосі Безмовності» нам сказано, що ми мусимо стати «самим шляхом», і у іншому уривку сказано, що Антахкарана є цей шлях. Хіба це означає будь що більше за те, що ми мусимо навести міст між свідомістю Нижчого та Вищого Его?

В. Це все.

3. Нам сказано, що на шляху є семеро брам: чи існують у такому випадку семеро поділів Антахкарани? І ще – чи є Антахкарана полем битви?

В. Вона – поле битви. В Антахкарані семеро частин. Проходячі одну за другою ви наближаєтеся до Вищого Манаса. Коли ви навели четвертий міст, можете вважати себе вдалим.

РІЗНЕ

3. Нам сказано, що АУМ порібно «практикувати фізично». Чи значить це те, що тому, що колір більш диференційований, ніж звук, то лише через кольори ми можемо заволодіти справжнім звуком кожного з нас, і що АУМ лише тоді може мати свою Духовну та Окультну значимість, коли звернутий до Атма-Буддхі-Манасу кожної особистості?

В. АУМ означає добрий вчинок, не лише звук вуст. Ви мусите сказати його вчинком.

3. Що до Δ, чи не є Атма-Буддхі-Манас відмінний для кожної істоти залежно від плану?

В. Кожний Принцип перебуває на власному плані. Чела мусить підійматися від одного до другого та асимілювати кожний доки троє не стануть одним. Це - істинний корінь Трійці.

3. В «Таємній Доктрині» сказано, що Акаша це є те саме що і Прадхана. Акаша є Ауричне Яйце Землі і ще Акаша є Махат. Яке у такому випадку відношення Манаса до Ауричного Яйця?

В. Мулапракріті є те саме, що і Акаша (семеро рівнів). Махат є позитивний аспект Акаші і є Манасом Космічного Тіла. Махат по відношенню до Акаші є тим самим, що Манас по відношенню до Буддхі, а Прадхана – лише інша назва для Мулапракріті. Ауричне Яйце є Акаша і має семеро рівнів. Як чиста абстрактна субстанція, воно відображує абстрактні ідеї, але так саме і нижчі конкретні речі. Третій Логос і Махат – те саме, що Вселенський Розум, Алайя. Тетрактис є Чатур Від'я, або чотири-разове знання у одному, чотири-образний Брама.

НАДІ

3. Чи мають Наді будь який закріплений зв'язок з хребтом; чи може бути їх місцезнаходження визначеним як розташованих біля хребтинок або між ними? Чи можуть вони розглядатися як замітники, кожна має відведена для неї місце у спинному мозку?

В. О.П.Б вважала, що Наді відповідають областям спинного мозку, відомих анатомам. Так вздовж спинного мозку розташовано шестеро або семеро Наді або плексусів. Цей термін, все ж не

технічний а узагальнений та застосовується до кожного вузла, центра, ганглія тощо. Священними Наді є ті, які розташовані вздовж або над Сушумною. Шестеро з них відомі Науці, але один (розташований біля атланта) невідомий. Навіть Тарака Раджа Йога каже лише про шестеро та не згадує священний сьомий. Іда і Пінгала грають вздовж стіни спинного мозку, у якому розташована Сушумна. Вони наполовину матеріальні, позитивна та негативна, сонце та місяць, та вводять до дії чистий та духовний потік Сушумни. Вони мають окремі, власні шляхи, інакше вони випроменилися би по всьому тілу. Концентрацією на Іді та Пінгалі народжується «священний вогонь». Для Вини Шиви (симпатійної системи) другою назвою буде Вина Калі. Симпатійні нерви Іда і Пінгала починаються від священного місця над довгастим мозком, або Тривені. Це один з священних центрів, другим з яких є Брахмарандра, який представляє собою, якщо бажаєте, сіру речовину мізків. Це так саме передня фонтанела у народженої дитини. Спинний хребет називається Брахмаданда, посох Брами. Він символізований бамбуковим посохом, який носять аскети. Йоги по той бік Гімалаїв, які збираються регулярно біля озера Мансаровара, носять бамбукові посохи з трьома вузлами та називаються тридандінами. Це має те саме значення, що і пасок браміна, який має ще багато які значення, окрім трьох життєвих вітрів; наприклад, він символізує три посвячення браміна, які відбуваються а) під час народження, коли він отримує таємне ім'я від сімейного астролога, про якого думають, що він отримує його від Дев (таким чином вважається, що він посвячений Девами), індує скоріше помре, ніж видасть це ім'я; б) у віці семи років, коли він отримує шнур; і в) у віці одинадцяти або дванадцяти років коли його посвячають у касту.

3. Якщо дозволено вивчати тіло та його органи разом з їх відповідностями, то чи не дасте ви нам план зв'язку Наді та діаграмою отворів.

О. Селезінка відповідна до Лінга Шаріри, Печінка до Ками, Серце до Прани, Corpore-quadrigemina до Кама-Манасу, Гіпофіз до Манас-Антахкарани, Шишковидна залоза до Манаса, до того часу доки його не торкнулося світло Кундаліні, яке йде від Буддхі, коли він стає Буддхі-Манасом. Шишковидна залоза відповідна до Божественної Думки. Гіпофіз є органом Психічного Плана. Психічний зор викликається молекулярним рухом цього тіла, яке безпосередньо зв'язане з оптичним нервом та таким чином впливає на зір та викликає галюцинації. Його рух може легко викликати спалахи світла такі, які відбуваються коли натиснути на очні яблука. П'янство та лихоманка утворюють ілюзії зору та слуху шляхом активності гіпофізу. Інколи п'янство так впливає на гіпофіз, що він паралізується. Якщо таким чином відбувається вплив на оптичний нерв та струм стає зворотнім, то колір імовірно буде додатковим.

СІМКИ

3. Якщо фізичне тіло не є частиною дійсної сімки людини, то чи є у такому випадку фізичний матеріальний світ одним з сімох планів Космічної сімки?

В. Так, є. Тіло в Езотричній манері мови не є Принципом тому, що тіло та Лінга на одному плані, далі – Ауричне Яйце утворює сьомий. Тіло це швидше Упадхі, ніж Принцип. Земля та її Астральне Світло так саме зв'язані щільно один з другим, як тіло з власним Лінга - Земля є Упадхі. Наш план на самому низькому рівні – Земля, а на вищому – астрал. Звісно, що не можна плутати земне Астральне Світло з Всесвітнім Астральним Світлом.

3. Про фізичний предмет казали як про сімку на фізичному плані тому, що ми можемо 1)безпосередньо контактувати з ним, 2)виробляти на ретині, 3)пам'ятати, 4)бачити у сні, 5)розглядати атомічно, 6)розглядати дезінтегрованим, 7) – а що сьоме? Це семеро способів щоби розглянути його; ця сімка – наш спосіб бачити річ? Об'єктивна ця сімка?

В. Сьоме перекидає міст з одного плану на другий. Останній є ідея, відсутність матерії, та відносить вас на наступний план. Найвище одного плану торкається до найнижчого наступного. Сімка є фактор в природі, як у кольорах та звуках. Існує семеро рівнів у одному шматку дерева; кожний сприймається одним з сімох почуттів. В дереві найбільш матеріальним рівнем є запах, у той час коли в інших субстанціях він може бути шостим. Субстанція семи-складна незалежно від свідомості спостерегача. Психометр, поглянувши, наприклад, на шматочок стола, який існував тисячу років тому, побачив би цілий стол, бо кожний атом віддзеркалює ціле тіло до якого він належить, точно як Монади Лейбніца. Піля сімох матеріальних підрозділів йдуть семеро астральних, які є його другим принципом. Дезінтегрована матерія – найвищий з матеріальних рівнів – є відсутність уявлення про неї – четвертий. Число чотирнадцять – перший крок між сімома та сорока дев'ятьма. Кожна сімка у дійсності є чотирнадцять тому, що кожне з сімох має два аспекти. Таким чином, чотирнадцять у свою чергу означає взаємовідносини двох планів. Семи-складність може бути ясно відчута у місячних місяцях, лихоманках, вагітності тощо. На ній заснований тиждень євреїв та семи-складні Ієрархії Володарів Сонмів.

ЗВУКИ

3. Звук атрибут Акаші, але ми не можемо будь що знати на Акашному плані; то на якому плані ми відчуваємо звук? На якому плані виникає звук від фізичного контакту тіл? Чи існує звук на сімох планах, і чи є фізичний план одним з них?

В. Фізичний план є одним з них. Ви не можете бачити Акашу, але ви можете відчувати її з Четвертого Шляху. Ви не можете цілком усвідомлювати її та все ж, ви можете відчувати її. Акаша у корені проявив всіх звуків. Звук є вираз та прояв того, що за ним та що народжує багато корелятив. Вся природа є резонатор або точніше, Акаша є резонатор Природи. Вона є Божество, єдине Життя, єдине Існування. (Слух є вібрація молекулярних часток, порядок ми бачимо у фразі: «Учень відчуває, чує, бачить»). Звук не може мати кінця. О.П.Б. сказала що до стуку олівцем по столу: «До цього часу він вже встиг вплинути на увесь Всесвіт. Частка яка підлегла руйнації, щось руйнує сама, що переходить у дещо інше. Воно вічне в Ніданах, які воно виробляє». Звук якщо спочатку не був вироблений на Астральному плані, а до цього на Акашному, не може бути вироблений взагалі. Акаша – це міст між нервовими клітинами та ментальними силами.

3. «Кольори – психічні, а звуки духовні». Який, враховуючі що вони вібрації, послідовний порядок (ці відповідають зору та слуху) інших почуттів?

В. Цю фразу неможливо забрати з тексту, бо виникне плутанина. Все існує на всіх планах. У Першій Расі почуття дотику було скрізь на вподобі до резонатора; це почуття диференціювалося у інші почуття, які виникали з розвитком Рас. «Почуттям» Першій Расі було почуття дотику, що означало здатність їх атомів вібрувати в унісон з атомами зовні. Це почуття дотику було майже те саме, що і співзвучність. Почуття були на різних планах у кожній Расі; наприклад, Четверта Раса володіла значно більш розвиненими почуттями, ніж ми самі, але на іншому плані. Це так саме була дуже матеріальна Раса. Шосте та сьоме почуття увіллються у Акашний Звук. «Від того, до якого рівня матерії почуття дотику відноситься, залежить, як ми його називаємо».

ПРАНА

3. Чи є Прана продуктом незчисленних «життів» людського тіла і тому до деякого рівня скупчень клітин або атомів тіла?

В. Ні, Прана є народжувач цих «життів». Для приклада візьмемо губку, занурену в океан. Воду всередині губки можна порівняти з Праною; зовні Джива. Прана є рушійний принцип в житті. «Життя» кидають Прану, Прана не кидає їх. Вийміть губку з води, і вона стає сухою, чим символізує смерть. Кожний принцип є диференціацією Дживи, але рухає життям Прана, «дихання життя». Кама залежить від Прани, без якої не було би Ками. Прана спонукає до життя камічні зародки; вона робить всі бажання життєздатними та живучими.

ДРУГИЙ СПИННИЙ МОЗОК

3. Що стане другим спинним мозком у Шостій Расі? Чи будуть у Іди та Пінгали окремі фізичні канали?

В. Симпатійні нерви зростуться та утворять другий спинний мозок. Іда та Пінгала приєднаються до Сушумни та стануть одним. Іда з лівого боку мозку, Пінгала з правого.

ПОСВЯЧЕНІ

Піфагор був Посвяченим, одним з великих Вчених. Його учень, Архіт, був надзвичайно обдарований що до прикладних Наук. Платон і Евклід були Посвяченими, але Сократ ні. Жоден справжній Посвячений не був одружений. Евклід навчився власній Геометрії в Містеріях. Сучасні вчені лише знову відкривають старі істини.

КОСМІЧНА СВІДОМІСТЬ

О.П.Б. почала пояснювати Космічну Свідомість, яка, як і все інше, перебуває на сімох планах, з яких троє неосяжні, а чотири досяжні високому Адепту. Вона показала плани таким чином: /неосяжний; /неосяжний; /манас-его; // кама-манас або вищий психічний; /пранічний-кама або нижчий психічний; /астральний; /пракритичний або земний/. Якщо казати про найнижчий, Земний (пізніше було дозволено назвати його Пракритичним) – він поділений на семеро планів, і ті знову на семеро, що складає разом сорок дев'ять.

ЗЕМНИЙ

Далі найнижчий план Пракриті, Земний, вона поділила наступним чином:/пара-его, або атмічний /внутрішнє его, або буддхічний /его-манас /кама-манас або нижчий манас /пранічний кама або психічний /астральний /об'єктивний/.

Його об'єктивний або план почуттів – той який сприймається за допомогою п'ятьох фізичних почуттів. На його другому плані предмети перекинуті. Його третій план психічний: тут той інстинкт який охороняє кошеня, щоби воно не увійшло до води та не втопло. Далі таблиця земної, об'єктивної свідомості: 1 – почуттєве, 2 – інстинктивне, 3 – фізіологічно-емоційне, 4 – пристрасно-емоціональне, 5 – ментально-емоційне, 6 – духовно-емоційне, 7 - х

АСТРАЛЬНИЙ

Троє нижчих Пракритичних зв'язані з трьома нижчими з Астрального Плану, безпосередньо наступного: /7/ 6 – астральний буддхі/ 5 – астральний манас/ 4 – астральний кама-манас/ 3 – астральний психічний або пранічний/ 2 – астаральний астральний/ 1 – астральний об'єктивний/. Що до першого поділу другого плану О.П.Б. нагадала учням, що все, що на ньому видно, мусить при тлумаченні перекидатися, наприклад числа які з'являються у зворотньому порядку. Об'єктивний за всіма відповідає Земному Об'єктивному.

Другий поділ відповідає другому поділу нижчого плану, але предмети на ньому надзвичайно витончені – астралізований Астрал. Цей план є межею для звичайного медіума, за яку він потрапити не може. Особа не медіумістична, щоби потрапити до нього, мусить перебувати у стані сну, трансу, під впливом закису азоту, або у звичайному маренні.

Третій. Пранічний, за власної природи дуже яскравий. Сильне марення переносить пацієнта на цей план. Біла горячка переносить пацієнта на цей план та ще на план вище. Божевільні часто бувають свідомі на цьому плані, де вони бачуть жахливі видіння.

Четвертий, найгірший з астральних планів. Камічний та жахливий. Звідси приходять образи, які зваблюють, образи п'яниць у Кама Лоці що спонукають інших до пияцтва; образи всіх пороків, що прищеплюють людям бажання чинить злочини. Слабкі люди мавпують ці образи та таким чином підпадають під вплив. Це так саме є причиною епідемій, циклів бідунів, різних нещасть колективного характеру. Сильне біле марення – на цьому плані.

П'ятий – передчуттів у снах, відображень від нижчої ментальності, проблисків у минуле та майбутнє – це план ментального, а не духовного. Месмерізований провидець може досягти цього плану і якщо він гарний може підти вище.

Шостий – звідки приходять всі прекрасні натхнення з мистецтва, поезії, музики, шляхетні сні, спалахи геніальності. Тут ми отримуємо проблиски минулих втілень, але не здатні встановити місцезнаходження або аналізувати їх.

На сьомому ми перебуваємо у момент смерті або у випадку виключних видінь. Людина що тоне у цей момент там та згадує минуле життя. Пам'ять про події на цьому плані мусить бути засереджена у серці, «троні Будди». Там вона залишається, але відчуття від цього плану не передаються фізичним мізкам.

ЗАГАЛЬНІ ЗАУВАЖЕННЯ

Розглянуті вище два плани є тими єдиними двома, якими користуються Хатха-Йоги. Прана і Аурична Оболонка по суті те саме, і як Джива, вона так саме Вселенське Божество. Це у своєму П'ятому Принципі є Махат, у своєму Шостому - Алая (Вселенське Життя яке, так саме з сімома

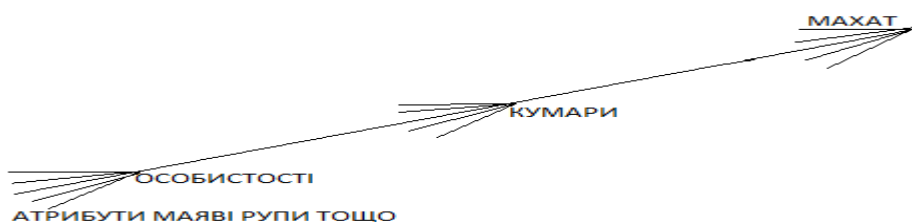
принципами). Махат найвища Істота в Космосі, за ним немає більш божественної Істоти; він складений з найтонкішої матерії, Сукшма. В нас самих це Манас, і самі Логоси менш високі, тому що не надбали досвіду. Манасична істота існуватиме до кінця Махамануантари, коли всі Боги абсорбуються, але знову з'являться у Парабрамичній латентності.

Свідомість є Космічне сім'я над-космічного все-знання. Вона має потенційність розвинути у Божественну Свідомість. Грубе фізичне здоров'я перешкоджає яснобаченню. Так було з Сведенборгом. Фохат скрізь, він як нитка протинає все і у нього власні семеро рівнів. В Космічній Ауричній Оболонці вся Карма проявленого Всесвіту. Це є Хіран'ягарбха. Джіва – скрізь, і це так саме з іншими Принципами. Махат, єдиний хто до натхнення Душею Всесвіту, диференціюється, як це робить Манас в людині.

Сприймаючи цей малюнок як зображення людських Принципів та планів свідомості – 7, 6, 5 відповідно представляють Шиву, Вішну, Брахму, до того Брахма найнижчий. Шива – це чотири-образний Брахма: Творець, Охоронець, Руйнівник та Відроджувач. Між 5 та 4 розташована Антахкарана. Д представляє Христа, Жертву розп'яту між двома злодіями, це – істота з двома обличчями або образами. Ведантисти заради маскування подають його як четвірку: Антахкарана, Чит, Буддхі та Манас.

МАНУАНТАРИЧНИЙ АСПЕКТ ПАРАБРАХМАНА ТА МУЛАПРАКРІТІ

Сприймаюче життя починається з Астрала; не наші фізичні атоми є тими, які бачать. Справжня Свідомість починається між Камою та Манасом. Атма-Буддхі більше діє у атомах Тіла, бацिलाх, мікробах тощо, ніж в самій Людині.

ОБ'ЄКТИВНА СВІДОМІСТЬ

Чуттєва об'єктивна свідомість містить у собі все, що має відношення до п'ятьох фізичних почуттів в людині, та керує в тваринах, птахам, рибах та деяких комах. Тут так саме є «Житті»; їх свідомість перебуває в Атма-Буддхі, вони цілком без Манаса.

АСТРАЛЬНА СВІДОМІСТЬ

Свідомість деяких рослин (наприклад чуттєвих) мурах, павуків та деяких нічних мух (в Індії), але не бджіл. У хребтових тварин зазвичай такої свідомості немає, але у плацентних ссавців є всі потенційності людської свідомості, зрозуміло у сплячому стані. Ідіоти на цьому плані. Загально розповсюджений вираз «він з глузду з'їхав» представляє окультну істину. Бо коли з переляку або з іншої причини нижчий розум стає паралізованим, то свідомість перебуває на Астральному Плані. Дослідження божевілля вилиє на це багато світла. Його можна назвати «нервовим планом». Цей план вивчається нашими «нервовими центрами», про які фізіологія нічого не знає, наприклад, провидець читає з закритими очима, читає кінчиками пальців тощо. Це почуття сильно розвинуте у глухих та німих.

КАМА-ПРАНІЧНА СВІДОМІСТЬ

Загальна життє-свідомість, притаманна всьому об'єктивному світу, навіть камням, бо якби камні не були живими, вони не могли би розкладатися, іскритися, тощо. Спорідненість між хімічними елементами є проявом цієї Камічної свідомості.

КАМА-МАНАСИЧНА СВІДОМІСТЬ

Справжня свідомість тварин та ідіотів у її найнижчих рівнях планів сприйняття: в людині вона раціоналізована; наприклад, собака, закрита в кімнаті, володіє інстинктом звільнитися але не може цього зробити тому, що її інстинкт не достатньо раціоналізований, щоби вжити засоби, у той час коли людина у такому випадку одразу охоплює ситуацію та звільнюється. Найвищим рівнем цієї кама-манасичної свідомості є психічна. Таким чином існують семеро рівнів від інстинктивного тваринного рівня до раціоналізованого інстинктивного та психічного.

МАНАСИЧНА СВІДОМІСТЬ

З цього плану Манас пролягає до верху, до Махата.

БУДХІЧНА СВІДОМІСТЬ

План Буддхі та Ауричної Оболонки. Звідси він пролягає до Батька на Небі, Атми, та віддзеркалює все, що є в Ауричній Оболонці. П'ятий та шестий тому покривають плани від психічного до божественного.

РІЗНЕ

Розсудок – це річ, яка коливається між правильним та неправильним. Але Розум (intelligence) – Інтуїція – вище, це ясне бачення. Щоби позбавитися від Ками, ми мусимо придушити всі наші матеріальні інстинкти – «придушити матерію» Плоть – справа звички, вона буде механічно повторювати як добрий імпульс, так і поганий. Зовсім не плоть завжди є спокусницею, у дев'яти з десятих випадків спокусник Нижчий Манас, який власними образами спокушає плоть.

Високий Адепт завжди починає своє Самадхі на Четвертому Сонячному Плані, але не може вийти за межі Сонячної Системи. Коли він починає Самадхі, то він на одному рівні з деякими Дхіані-Коганами, але він перевершує їх, коли підіймається до Сьомого плану (Нірвани).

Безмовний Страж перебуває на Четвертому Космічному Плані.

Вищий Розум спрямовує Волю; нижчий перетворює її на егоїстичне Бажання.

Під час медитації не треба вкривати голову. Вона вкривається під час Самадхі.

Дхіані-Когани не мають пристрастей, вони чисті та не міркують (mindless). У них немає жодної боротьби, жодних пристрастей, які потрібно вгамовувати. Дхіані-Когани вимушені проходити Школу Життя «Бог ходить до Школи!». Найкращі з нас у майбутньому стануть Манасапутрами; найнижчі будуть Пітарами. Ми тут представляємо собою семеро інтелектуальних Ієрархій. Ця Земля стане Місяцем для наступної Землі. «Пітріси» суть Астрал натхнений Атма-Буддхі що падає до Матерії «Pudding-Bags», мали Життя в Атма-Буддхі, але не мали Манаса. Тому вони були без почуттів (senseless). Сенса будь якої еволюції у надбанні досвіду. У П'ятому Колі ми всі гратимемо роль Пітрісів. Нам доведеться підти та вкидати наші Чхайя у інше людство та залишатися з ним, доки це людство не удосконалиється. Пітрі скінчили свої обов'язки у цьому Колі та пішли до Нірвани, але вони повернуться, щоби виконати ті самі функції впритул до середньої точки П'ятого Кола. Четверта, або Камічна Ієрархія Пітрісів стає «людиною у плоті».

Астральне тіло спочатку перебуває в утробі; далі з'являється зародок, який запліднює його. Далі воно загортається у матерію, як це було з Пітрісами. По справжньому, Чхайя це нижчий Манас, тінь Вишого Розуму. Ця Чхайя утворює Маяві Рупу. Промінь, що загорнувся у вищий рівень Астрального Плану. Маяві Рупа складається з астрального тіла у якості Упадхі керуючого розуму від серця, атрибутів та якостей з Ауричної Оболонки.

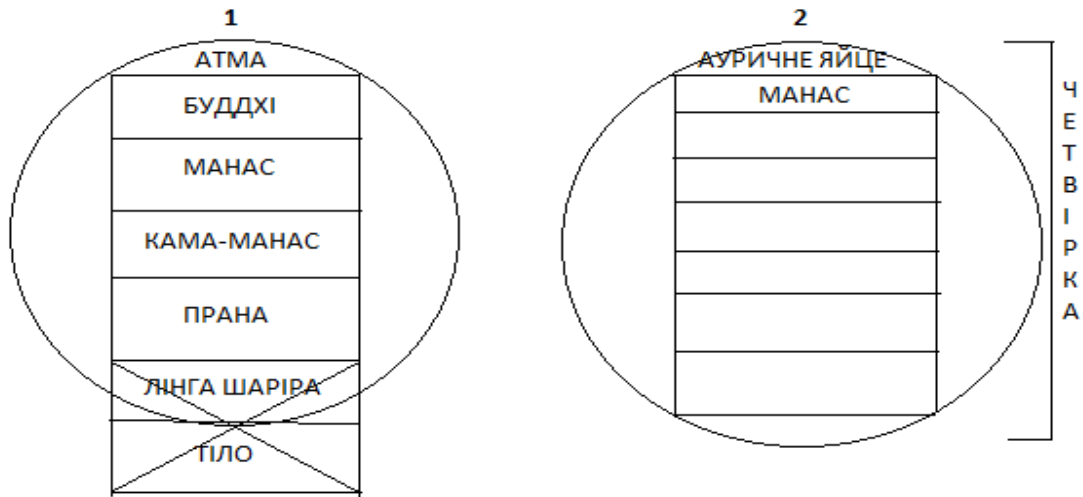
Аурична Оболонка сприймає Світло Атми та осяє корону навколо голови. Ауричний флюїд є комбінацією Життєвого та Вольового принципів: у Космосі Життя та Воля те саме. Він еманує з очей та рук, коли спрямований волею особи. Ауричне Світло оточує всі тіла; це є «Аура», що еманує з них, чи то тварина, рослина або мінерал. Це те світло яке бачать навколо магнітів.

Атма-Буддхі-Манас в людині відповідає трьом Логосам Космоса. Вони не лише відповідні, але кожний є випроміненням з Космосу в Мікрокосм. Третій Логос, Махат, стає Манасом в людині тому, що Манас є лише індивідуалізований Махат, як Сонячні Промені індивідуалізуються в тілах, які їх поглинають. Сонячні промені дають життя, вони запліднюють те, що вже існує, і індивід сформований. Махат так би мовити, запліднює і Манас є результат. Існують семеро планів Махата, як і всього іншого. Буддхі-Манас є Кшетраджна.

ЛЮДСЬКІ ПРИНЦИПИ

Тут О.П.Б. накреслила дві діаграми, ілюструючи різні способи уявлення людських принципів. У першій два нижні принципи залишені без уваги, вони розкладаються та не рахуються. Залишаються п'ятеро під впливом Атми. У другій нижча Четвірка розглядається як просто матерія, об'єктивна ілюзія, і залишається Манас та Ауричне Яйце, вищі Принципи відображені в Ауричному Яйцеві. У всіх цих системах пам'ятайте про головний принцип – сходження та новий підйом Духу як в людині так і Космосі. Дух притягується до низу неначе духовною гравітацією. Подальші намагання учнів викрити причини цього явища були зупинені. Був даний лише натяк що трьох Логосів: 1.Потенційність розуму (Абсолютна Думка). 2.Думка у Зародку. 3.Основа Думки в дії.

ДІАГРАМИ

ПРИМІТКИ

Захисні зміни, тобто тожність забарвлення комах та того на чому вони годуються, була пояснена як робота елементалів Природи. Форма існує на різних планах. І форми одного плану можуть бути безформеними для мешканців іншого плану. Космократори стоять на планах у Божественному Розумі, вони бачуть плани, а не ми. Принцип обмеження – *principium individuationis* – є Форма; цей принцип представляє собою Божественний Закон, проявлений у Космічній Матерії, яка у власній сутності безмежна. Ауричне Яйце це межа людини, так саме як Хіран'ягарбха межа Космосу.

Першим кроком для володіння Кріяшакті є застосування Уявлення. Уявити щось, значить побудувати модель того, що ви бажаєте, досконалу у всіх подробицях. Далі застосовується або призводиться у дію Воля і цим форма переноситься у об'єктивний світ. Це є творчість за посередництвом Кріяшакті.

СОНЦЕ ТА ПЛАНЕТИ

Комета частково охолоджується та оселюється у якості сонця. Далі воно поступово притягує навколо себе планети, які ще не закріпилися до якогось центру, і так протягом мільйонів років, утворюється сонячна система. Зношена планета стає місяцем для планети іншої системи. Сонце, яке ми бачимо є відображенням істинного Сонця: це відображення, як зовнішня конкретна річ, є Кама Рупа; всі сонця разом утворюють Кама Рупу Космосу. Для власної системи Сонце є Буддхі, як відображення та носій істинного Сонця, яке є Атма, невидиме на цьому плані. Всі Фохатичні сили – електрика, тощо – містяться у цьому відображенні.

МІСЯЦЬ

На початку еволюції нашої земної кулі, Місяць був значно ближче до Землі та був більшого розміру, ніж наразі. Він відступив від нас та набагато стиснувся у розмірі. (Місяць передав всі власні принципи Землі, у той час коли Пітрі передали людям лише Чхайя). Впливи Місяця чисто психо-фізіологічні. Він мертвий та посилає від себе шкідливі еманції, на вподобі до трупа. Він вампіризує Землю та її мешканців так, що той хто спить у його променях втрачає у власній життєвій

силі. Захистом є біла тканина, промені не приходять крізь неї і, особливо таким чином треба захищати голову. Найбільше він сильний коли повний. Він відкидає часточки, які ми поглинаємо, та поступово розкладається. У місцях де є сніг, Місяць виглядає як труп, нездатний вапмпіризувати через білий сніг. Відповідно, снігом вкрити гірські вершини вільні віж його шкідливого впливу. Місяць фосфоризує.

Про ракшасів Ланки та атлантів сказано, що вони підкрили Місяць. Від них фесаліці навчилися Магії. Езотерично Місяць є символ Нижчого Манасу; він також символ Астралу. Рослини які корисні під променями Сонця, під променями Місяця шкідливі. Рослини які містять отрути, найбільш дієві, коли зібрані під променями Місяця.

Протягом Сьомого Кола з'явиться новий місяць, і наш Місяць на кінець розкладеться та зникне. Наразі позаду Місяця є планета, «Таємнича Планета», і вона поступово помирає. На кінець для неї прийде час відсилати власні Принципи на новий Лайя Центр і там утвориться нова планета, яка належатиме іншій Сонячній Системі; сучасна Таємнича Планета у той час буде у якості місяця для цієї нової кулі. Цей місяць не буде мати жодного відношення до нашої Землі, хоча він потраплятиме у поле нашого зору.

СОНЯЧНА СИСТЕМА

Всі видимі планети, зараховані астрономами до нашої Сонячної Системи, належать до неї, за виключенням Нептуна. Так саме існують деякі інші планети які належать до неї, про які Наука не знає, і «всі місяці, які ще не видимі – для майбутнього».

Планети рухаються лише у нашій свідомості. Правителі сімох Сокровених Планет не мають жодного впливу на цю Землю, як і Земля на інші планети. Саме Сонце та Місяць є тими, хто впливає не лише ментально але і фізично. Вплив Сонця на людство пов'язаний з Кама Праною, з найбільш фізичними Камічними елементами в нас; це є життєвий принцип який сприяє зростанню. Вплив Місяця головним чином Кама Манасичний; він діє на психологічні та розумові мізки.

КОШТОВНІ КАМНІ

У відповідь на запитання О.П.Б сказала, що алмаз та рубін під впливом Сонця, а сапфір під впливом Місяця – «але яке це має значення для вас?».

ЧАС

Коли людина залишає власне тіло та не підлегла звичкам свідомості, сформованим іншими – часу не існує. Цикли та епохи залежать від свідомості: ми не вперше тут; цикли повертаються тому, що ми повертаємося у свідоме існування. Цикли змінюються свідомістю людства, а не Природою. Тому що ми є ті самі люди, що і у минулих епохах, ці події знову трапляються з нами.

СМЕРТЬ

Індуси дивляться на смерть як на явище не чисте внаслідок розпаду тіла та переходу з одного плану на інший. «Я вірю у перетворення, а не у смерть».

АТОМИ

Атом є Душею молекули. Він представляє собою шестеро Принципів, а молекула його тіло. Атом є Атман об'єктивного Космосу, тобто він розташований на сьомому плані нижчої Пракриті.

ТЕРМІНИ

О.П.Б. почала з того, що сказала – учням потрібно знати правильне значення санскритських термінів, що застосовуються в Окультизмі, і потрібно вивчати Окультну Символогію. Спочатку потрібно краще вивчити правильну Езотеричну класифікацію та назви чотирнадцятьох (7х2) та сімох (Сапта) Лок, з езотеричних текстів. Вони там подані у доволі заплутаній манері та «замасковані». У якості ілюстрації до цього нижче наводяться три класифікації.

ЛОКИ

1. Загальна екзотерична, ортодоксальна та тантрична категорія: БХУР-ЛОКА, БХУВАР-ЛОКА, СВАР-ЛОКА, МАХАР-ЛОКА, ДЖАНАР-ЛОКА, ТАПАР-ЛОКА, САТ'Я-ЛОКА. Другі семеро віддзеркалені.

2. Категорія Санкх'я та деяких ведентистів: БРАМА-ЛОКА, ПІТРІ-ЛОКА, СОМА-ЛОКА, ІНДРА-ЛОКА, ГАНДХАРВА-ЛОКА, РАКШАСА-ЛОКА, ЯКША-ЛОКА. І восьма:

3. Веданти, найближча до Езотеричної: АТАЛА, ВІТАЛА, СУТАЛА, ТАЛАТАЛА (або КАРАТАЛА), РАСАТАЛА, МАХАТАЛА, ПАТАЛА.

Кожна та всі Езотерично відповідають Космічним або Дхіані-Коганічним Ієрархіям, та людським Станам Свідомості та їх під-розділам (49). Щоби це усвідомити потрібно спочатку зрозуміти значення які застосовуються в класифікації термінів Веданти.

ТАЛА означає місце.

АТАЛА означає не-місце.

ВІТАЛА означає деякі зміни краще: тобто краще для матерії у тому відношенні, що до неї входить більше маатерії або, іншими словами, вона стає більш диференційованою. Це древній окультний термін.

СУТАЛА означає гарне, чудове місце.

КАРАТАЛА значить дещо таке, що можна схопити, або торкнутися (від кара – рука), тобто стан, у якому матерія стає відчутною.

РАСАТАЛА означає місце смаку; місце де ви можете відчувати одним з органів почуттів.

МАХАТАЛА означає екзотерично «велике місце»; але Езотерично – місце яке містить суб'єктивно всі інші та потенційно всі попередні до неї.

ПАТАЛА означає те, що під ногами (від пада – нога), упадхі або підвалини, основа будь чого, країни протилежної півкулі, Америка тощо.

Кожна з Лок, місць, світів, станів тощо, відповідає та перетворюється на п'ятеро (екзотерично) та семеро (езотерично) станів або Таттв, для яких немає визначених назв. Вони в головних поділах наведені нижче, складають сорок дев'ять Вогнів:

5 та 7 Танматр, зовнішні та внутрішні почуття.

5 та 7 Бхут, або стихій.

5 та 7 Дніанедрій, або органів почуттів.

5 та 7 Кармендрій, або органів діяльності.

Вони загалом відповідають Станам Свідомості, Ієрархіям Дхіані-Коганів, Таттвам тощо. Ці Таттви трансформуються у цілий Всесвіт. Чотирнадцять Лок створені з сімох та з сімома відображеннями: вгорі, внизу; всередині, зовні; суб'єктивними, об'єктивними; чистими, нечистими; позитивними, негативними, тощо.

ПОЯСНЕННЯ СТАНІВ СВІДОМОСТІ ВІДПОВІДНИХ КЛАСИФІКАЦІЇ ЛОК ВЕДАНТИ

7. АТАЛА. Аtmічний або Ауричний стан або місцевість: еманує безпосередньо з АБСОЛЮТНОСТІ і є першим де-чим у Всесвіті. Йому відповідає Ієрархія нематеріальних первісних Істот у місці, яке не є місце (для нас), стан який не є стан. Ця Ієрархія містить першо-початковий план; все що є та буде з початку та до кінця Махамануантари; все там. Це ствердження все ж, не мусить сприйматися як Рок, Доля; останній протирічить всім вченням Окультизму. Тут перебувають Ієрархії Дхіані-Будд. Їх стан є Парасамадхі, Дхармакая; це стан у якому будь яке просування неможливе. Можна сказати, що істоти що там є, кристалізовані у чистій однородності.

6. ВІТАЛА. Тут перебувають Ієрархії Небесних Будд, або Бодхісатв, про яких сказано, що вони еманують з сімох Дхіані-Будд. На Землі це зв'язано з Самадхі, з Будхічною свідомістю в людині. Жоден Адепт, за виключенням одного, не може бути вищим за це та жити; якщо він переходить у Аtmічний або Дхармакая стан (Алая), він більше не може повернутися на Землю. Ці два стани чисто гіпер-метафізичні.

5. СУТАЛА. Диференційний стан, на Землі відповідний до Вищого Манаса і тому так саме Шабда (Звуку), Логоса, нашого Вищого Его; так саме стан Мануші Будди, як стан Готами Будди на Землі. Це – третя стадія Самадхі (семи-складного). До цього стану відноситься Ієрархія Кумарів – Агнішватів тощо.

4. КАРАТАЛА. Відповідне до Спарші (почуття дотику) та Ієрархій ефірних, наполовину об'єктивних Дхіані-Коганів з астральної матерії Манаса-Манас, або чистого променю Манаса – це є чистий Манас до того, як він ще не змішався з Камою (у немовлят). Їх називають Спарша Девами, Девами наділеними почуттям дотику. Ці Ієрархії Девів поступові: перша володіє одним почуттям; друга – двома та так до семи, до того кожна потенційно володіє всіма почуттями, але вони ще не розвинені. Спарша, можливо краще перекласти як близькість, торкання.

3. РАСАТАЛА, або Рупатала; відповідає Ієрархіям Рупа Девів, або Дев Зору, які володіють трьома почуттями; зором, слухом, торканням. Вони – Кама-Манасичні істоти та вищі елементи. У Розенкрейцерів це були сильфи та ундіни. Це відповідає на Землі штучному стану свідомості, такому як викликаний гіпнозом та наркотиками.

2. МАХАТАЛА. Відповідає Ієрархіям Раса Дев, або Дев Смаку, та є станом свідомості, яка охоплює нижчі п'ятеро почуттів та еманції життя та буття. Вона відповідає Камі та Прані в людині, та саламандрам та гномам в природі.

1. ПАТАЛА. Відповідає Ієрархіям Гандха Дев, або Дев Нюху, підземний світ або країни протилежної пів-кулі: Міабла. Це сфера не обдарованих розумом тварин, які не володіють емоціями, окрім почуття само-збереження та задоволення; також сфера сильно егоїстичних людей, сплячих або у бадьорому стані. Ось чому про Нараду сказано, що він відвідав Паталу, коли мусив народитися знову. Він повідомив, що життя там було приємним для тих, «хто ніколи не залишав місця власного народження»; вони були дуже щасливі. Це є земний стан що відповідає почуттю нюху. Тут так саме перебувають тваринні дугпи, елементи тварин та духи Природи.

ПОДАЛЬШІ ПОЯСНЕННЯ ЦИХ КЛАСИФІКАЦІЙ

7. Ауричне, Атричне, Алаїчне почуття або стан. Воно сповнене потенційності але не дії.
6. Буддхічне; почуття єдності з всесвітом, неможливість уявити себе окремо від нього.
5. Шабдичне почуття слуху.
4. Спаршичне почуття дотику.
3. Рупічний стан, відчуття та сприйняття себе як тіла (рупа = форма).
2. Расичне почуття смаку.
1. Гандхічне почуття нюху.

Всі ці Космічні та антропічні стани та почуття відповідають нашим органам почуттів. До Днанендрій, рудиментних органів для отримання знань через контакт, зор тощо. Вони якості Шаріра через Нетра (очі), ніс тощо, і так саме через органи дії, Кармендрії, руки, ноги тощо.

Екзотерично існують п'ятеро наборів по п'яти, які дають двадцять п'ятеро. З них двадцять факультативні та п'ятеро Буддхічні. Екзотерично про Буддхі сказано, що воно сприймає; Езотерично воно досягає сприйняття лише через Вищий Манас. Кожне з цих двадцятьох є позитивним та негативним, що складає сорок. Існують два суб'єктивних стани, які відповідають кожному з чотирьох наборів по п'ять; відповідно вісім всього. Вони як суб'єктивні не можуть бути подвоєними. Таким чином ми маємо $40+8=48$ «здатностей осягнення Буддхі». Вони разом з Маєю, яка містить їх всіх, складають 49. (коли ви досягли свідомості Маї, ви вже Адепт).

ЛОКИ

У власних екзотеричних маскуваннях браміні нараховують чотирнадцять Лок (разом з Землею), з яких семеро об'єктивних, хоча невидимих, та семеро суб'єктивних, хоча цілком відчутних для Внутрішньої Людини. Існують семеро Божественних та семеро пекельних Лок (Тал).

СЕМЕРО БОЖЕСТВЕННИХ ЛОК: 1.Бхурлока (Земля). 2.Бхуварлока (між Землею та Сонцем. 3.Сварлока (між Сонцем та Полярною Зіркою (Йоги). 4.Махарлока (між Землею та краєм Сонячної Системи)*. 5.Джанарлока (за межами Сонячної Системи (обитель Кумарів). 6.Тапарлока (за межами Махатмічної області обитель божеств Вайраджа). 7.Сат'ялока (Нірвана).

СЕМЕРО ПЕКЕЛЬНИХ (ЗЕМНИХ) ЛОК, ТАЛ: 1.Патала (наша Земля). 2.Махатала. 3.Расатапла. 4.Талатала (або Каратала). 5.Сутала. 6.Вітала. 7.Атала.

*Всі ці «простори» означають особливі магнетичні токи, плани субстанції та рівні наближення, які робляться свідомістю Йога або чела, що до асиміляції з мешканцями цих Лок.

Браміни читають їх починаючи від низу. Наразі всі ці чотирнадцять суть плани зовні в середину і (семеро Божественних) Станів Свідомості, через які людина може пройти – і мусить пройти, якщо вона вирішила пройти семеро шляхів та брам Дхіані: для цього не потрібно бути не втіленим, і все це досягається на Землі протягом одного або більше втілень.

Погляньте на порядок чотирьох нижчих (1, 2, 3, 4) суть рупа; тобто вони виконуються Внутрішньою Людиною відповідно до божественних частин або елементів Нижчого Манаса і свідомо особисто людиною. Три вищих стани не можуть бути досягнуті та залишитися в пам'яті останньої, якщо вона не є повністю посвяченим Адептом. Хатха йог ніколи не підіймається психічно вище Махарлоки, і фізично-ментально – вище Талатали (подвійне місце). Щоби стати Раджа Йогом потрібно піднятися до сьомої брами – Сат'ялоки. Бо такий, дсконалі Йоги кажуть нам, є плід Яджни, або жертви. Коли пройдені стани Бхур, Бхувар і Сварга і свідомість Йога

засереджена на Махарлоці, то вона на останньому плані та стані між повним ототожненням Особистого та Вищого Манаса. Одне потрібно запам'ятати: у той час коли пекельні (земні) стани так само є сімома підрозділами землі на плани та стани, так само як вони підрозділи Космічні, божественні Сапталока часто суб'єктивні та починаються з плану психічного Астрального Світла, та закінчуються станом Сат'я або Дживанмукти. Ці чотирнадцять Лок або сфер утворюють відстань всієї Браманди (світу). Чотири нижчих тимчасові з усіма мешканцями, а три вищих вічні; тобто перші стани, плани та суб'єкти для них тривають лише один день Брами та міняються з кожною Кальпою, останні тривають Вік Брами.

О.П.Б запитали, чи кожна людина мусить пройти через ці чотирнадцять станів, і вона відповіла, що Локи та Тали предствляють собою стани на цій землі, декілька з яких мусять пройти всі, і через всі мусить пройти учень на шляху до Адепства. Всі проходять через нижчі Локи, але не обов'язково через відповідні Тали. У всьому існують два полюси; сім під-станів у кожному стані. Вітала представляє собою як високий, так і пекельний стан. Той стан, який для смертного є повним відокремленням Его від особистості, для Будди є лише тимчасовим відокремленням. Для Будди це Космічний стан. Браміни та буддисти розглядають Тали, як пекло, але у дійсності цей термін образний. Ми перебуваємо у пеклі кожний раз коли переживаємо нещастя, страждання тощо.

ФОРМИ В АСТРАЛЬНОМУ СВІТЛІ

Елементи в Астральному Світі – це відображення. Все, що на землі, відображене там. Саме від них через медіумів інколи отримують фотогофії. Медіуми несвідомо виробляють їх у вигляді форм. Адепти створюють їх свідомо за допомогою Кріяшакті, процесу, який можна зрівняти з фокусацією променів світла лінзою.

СТАНИ СВІДОМОСТІ

Бхурлока є той бадьорий стан, у якому ми живемо; це той стан у якому перебувають і тварини коли відчують їжу, небезпеку тощо. Бути у Сварлоці, значить бути цілком розсіяним на цьому плані, діяти лише за інстинктом, бо на матеріальному плані ви вели би себе як тварина. Відомі йоги, які закристалізувалися у такому стані і у такому випадку, годувати їх мусять інші. Один йог поблизу Алахабада протягом п'ятидесяти трьох років сидить на камні; його чела кожну ніч знімають його, обмивають у річці та ставлять на місце. Протягом дня його свідомість повертається в Бхурлоку і він розмовляє та вчить. Одного йога знайшли на острові поблизу Калькути, його кінцівки обросли корінням дерев. Його вийняли і від багатьох спроб розбути його, він помер.

3. Чи можливо одночасно бути у більше ніж одному стані свідомості?

В. Свідомість не може цілком бути на двох планах одразу. Вищі та нижчі стани свідомості не є цілком не сумісними, але якщо ви будете на вищому, то на нижчому ви будете «літати у хмарах». Щоби згадати вищий стан після повернення до нижчого, пам'ять мусить бути перенесена до верху, до вищого. Імовірно, Адепт може користуватися подвійною свідомістю; коли він бажає не бачити, він може відволіктися; він може коли у вищому стані, відповідати на запитання. Але у цьому випадку він буде миттєво повертатися на матеріальний план, щоби потім знову здійматися на верхній. У небезпечних випадках це його єдиний порятунок. Чим нижче ви занурюєтеся у Тали, тим інтелектуальнішими та менш духовними ви стаєте. Ви можете бути морально гарною людиною але не бути духовною. Інтелект може залишатися дуже щільно зв'язаним з Камою. Людина може бути у одній з Лок і відвідувати одну та всі Тали, до того стан її буде залежати від тієї Локи, до якої вона належить. Таким чином людина Бхурлоки не може перейти до Тал та

одночасно «до біса». Якщо вона перебуває у Бхуварлоці, вона не може стати такою поганою. Якщо вона досягла стану Сат'я, вона може заходити до будь якої Тали без будь якої небезпеки; підтримувана власною чистотою, вона ніколи не може бути поглинена. Тали – стани інтелекту мізків, у той час коли Локи – або точніше три вищі – духовні.

Манас поглинає світло Буддхі. Буддхі є Арупа і нічого не може поглинати. Коли Его поглинає все світло Буддхі, воно поглинає світло Атми тому, що Буддхі є носієм Атми, і таким чином троє стають одним. Коли це відбувається повний Адепт духовно єдиний, але має тіло. Чотири-складний Шлях закінчений і він єдиний. Тіла Вчителів, що до них самих, ілюзорні, відповідно не старіють, без зморшок, тощо. Учень, який не природний психік, мусить встановити, власну чотири-складну свідомість на більш високому плані та закріпити її там. Нехай він зробить зв'язку в чотирьох нижчих та прикріпить їх до вошого стану. Він мусить засередитися на цьому вищому та нагнатися не дозволяти тілу та розуму стягти його донизу та віднести геть. Ризикувати тілом, їжею, питвом та сном, але жити завжди за ідеалом.

МАТЕРИНЬКА ЛЮБОВ

Материнська любов – інстинкт такий самий у людській істоті та тварині, частіше сильніший у останній. Продовження цієї любові в людях обумовлено зв'язками, магнетизмом крові, психічною спорідненістю. Інколи сім'я утворюється з тих, хто раніше жили разом, але частіше це не так. Діючі тут причини дуже складні у місять бут врівноваженими. Інколи, коли мусить народитися дитина з дуже важкою Кармою, обираються безсердечні батьки, або вони можуть померти до того, як з'являться Кармічні плоди. Або страждання через дитину є їх власною Кармою. Материнська любов, як інстинкт, перебуває між Расаталою та Талаталою.

Липики ведуть Кармічні рахунки людей та відображують їх на Астральному Світлі. Люди які коливаються, переходять з одного до другого стану свідомості. Думка виникає до бажання. Думка впливає на мізки, мізки на орган і після цього прокидається бажання. Не зовнішній стимул будить орган. Тому думка мусить бути зупиненою до того як може бути згашеним бажання. Учень мусить бути на сторожі над власними думками. П'ятихвилинні думки можуть згубити п'ятирічну роботу, і хоча ця п'ятирічна праця може бути пройденою швидше, час буде втрачений.

СВІДОМІСТЬ

О.П.Б. почала з критики поглядів на свідомість, що встановлюються на Заході, звертаючи увагу на відсутність визначень в провідних Філософіях. Не робилося різниці між свідомістю та самосвідомістю, та все ж, саме в цьому різниця між людиною та твариною. Тварина лише свідома але не самосвідома; тварина не знає Его як Суб'єкт, що знає Людина. Тому існує величезна різниця між свідомістю птаха, комахи, звіра та свідомістю людини. Але повна свідомість людини є самосвідомість – те що примушує сказати: «Я це роблю». При наявності задоволення воно мусить бути простеженим для того, хто його відчуває. Відмінність між свідомістю людини та тварин у тому, що у той час коли в тварині є Я, вона не усвідомлює цього Я. Спенсер розмірковує про свідомість, але коли він підходить до будь якої прогалини, він просто переступає її. Те саме Юм – коли каже, що у самоаналізі він бачить лише відчуття та не знаходить жодного Я, він забуває, що без Я, жодного бачення відчуттів не може бути. Що це таке, що вивчає відчуття? Тварина не усвідомлює відчуття «Я є Я». Вона має інстинкт, але інстинкт не є самосвідомість. Самосвідомість є атрибут розуму, а не душі, апіма, звідки і виникло слова animal (тварина). Людство не володіло самосвідомістю до прихода Манасапутр у Третій Расі. Свідомість, мізкова свідомість, є поле світла Его, Ауричного Яйця, Вищого Манаса. Клітини ноги – свідомі, але вони раби ідей; вони не

самосвідомі, вони не можуть створити ідею, хоча коли вони згасли вони можуть передати мізкам відчуття невдоволення, чим народжують ідею втоми. Інстинкт є нижчий стан свідомості. Людина володіє свідомістю чотирьох нижчих клавіш її семи-складної свідомості, але свідомість все ж, по суті та у першу чергу – одне, одиниця. Існують мільйони мільйонів станів свідомості, так саме мільйони мільйонів листя; але так саме як ви не знайдете двох однакових листків, ви не знайдете двох однакових станів свідомості, вони ніколи точно не повторюються.

Чи є пам'ять річчю, що народилася в нас для того щоби народжувати Его? Знання, почуття, бажання є колегами розуму, але не його якостями. Пам'ять - річ штучна, вона може бути загостреною або залишена тупою, а це залежить від стану клітин мізків, які накопичують всі відчуття; знання, почуття та бажання не можуть бути приведені у взаємозв'язок, робіть що бажаєте. Вони не виникають одне з другого, так саме вони не народжені розумом, але є принципами, колегами. Ви не можете володіти знанням не маючи пам'яті, бо пам'ять зберігає все. Якщо ви не будете вчити дитину, вона нічого не буде знати. Мізкова свідомість залежить від інтенсивності світла від Вищого Манаса до Нижчого та від рівня родства між мізками та цим світлом. Розум мізків обумовлений рівнем сприйняття цих мізків того світла, це є поле свідомості Манаса. У тварини Монада і Манас латентні, і її мізки не можуть відкликатися. Всі потенційності є, але вони сплять. Захід сприйняв деякі помилки, які псують його теорії.

Скільки вражень одночасно може сприйняти та закарбувати людина у власній свідомості? Мешканці Заходу кажуть – одне; окультисти кажуть – нормально семеро, аномально – чотирнадцять, сімнадцять, дев'ятнадцять, двадцять одне – впритул до сорока дев'яти може бути сприйнято одночасно. Окультизм вчить, що свідомість завжди сприймає семи-складне враження та зберігає його у пам'яті. Ви можете довести це, якщо вдарите по клавішах одночасно семеро нот музичальної гами; ці семеро звуків одночасно доходять до свідомості, але не натреноване вухо може їх взнати лише один за другим, і якщо бажаєте, ви можете виміряти проміжки між ними. Натреноване вухо почує одразу всі семеро. Експериментально доведено, що за два або три тижня можна натренувати людину так, що вона сприйматиме сімнадцять або вісімнадцять кольорів, до того проміжки будуть зменшуватися з практикою.

Пам'ять дається на одне життя та не може бути розширеною. Геній – величний відгук мізків та їх пам'яті на Вищий Манас. Враження у будь якому сенсі зберігається в пам'яті. До того як будь яке почуття виникне, існує ментальне відчуття, яке стає далі фізичним почуттям. Сліпі риби морських глибин або підземних вод, якщо їх випускають у відкритий ставок, протягом декількох поколінь розвивають очі. Але у їх попередньому стані існує якесь відчуття бачення, хоча і немає фізичного зору, інакше яким чином вони могли би визначати шлях та уникати небезпеки тощо? Розум буде сприймати та накопичувати різні явища механічно та несвідомо, та кине їх до пам'яті у якості несвідомих. Якщо увага сильно засереджена на чомусь, чуттєве сприйняття будь якої шкоди у цей час не відчувається, але пізніше страждання потрапляє до свідомості. Таким чином, повертаючись до нашого прикладу сімох нот, по яким вдарили одночасно, ми маємо одне враження, але на вухо впливали послідовно ноти одна за другою і таким чином вони у мізковому розумі складаються одна за одною по порядку, бо нетренована свідомість не може зареєструвати їх одночасно. Все залежить від тренування та уваги. Тому перенос будь якого враження від будь якого органу до свідомості відбувається майже одночасно, якщо наша свідомість буде засереджена на ньому, але якщо будь який шум відволіче вашу увагу, то буде потрібен проміжок біля секунди, до того як враження дійде до вашої свідомості. Окультисту потрібно тренуватися на одночасному сприйнятті та переносі до свідомості по семи-лінійній шкалі кожного враження або вражень. Той хто найбільше зменшить проміжки фізичного часу, той буде найбільш вдалим.

СВІДОМІСТЬ ТА СЕМЕРО ЇЇ РІВНІВ

Існують семеро рівнів або відтінків свідомості Одиниці; наприклад, у момент відчуття задоволення або болі, чотири нижчих у три вищих.

1. Фізичне відчуття-сприйняття - сприйняття клітиники (при паралічі відчуття там є, хоча ви не відчуваєте його).
2. Самосприйняття або аперцепція - тобто самосприйняття клітинки.
3. Психічна аперцепція – астрального двійника, допелгейгера який передає його вище.
4. Життєве сприйняття – фізичне відчуття задоволення та болі, відчуття якості.

Це чотири нижчих рівня, що належать психо-фізичній людині.

5. Манасичне самосприйняття – манасичне відчуття Нижчого Манасу.
 6. Вольове сприйняття – вольове сприйняття, добровільне прийняття ідеї, ви можете сприймати до уваги або ігнорувати фізичну біль.
 7. Духовна, цілком свідомо аперцепція – тому що вона досягає Вищого самосвідомого Манаса.
- (Аперцепція означає самосприйняття, свідомо діяльність, не так як у Лебніца, але коли увага засереджена на сприйнятті).

Ви можете користуватися ними на будь якому плані: наприклад не гарні новини проходять через чотири нижчих стадії, до того як досягти серця. Або звук: 1. Він потрапляє до вуха. 2. Самосприйняття вуха. 3. На психіку або ментал, який переносить його до 4. Життєвого (різкого, ніжного, сильного, тощо).

ЕГО

Одним з найкращих доказів, що існує ЕГО, істинне Поле Свідомості, є вже згаданий факт, що стан свідомості ніколи не може бути абсолютно повтореним, живіть хоча сотні років та йдуть крізь мільярди станів свідомості. Скільки станів та під-станів проходить протягом дня; було би неможливо мати достатньо клітинок для всіх. Це допоможе зрозуміти, чому деякі розумові стани та предмети йдуть за ЕГО в Девачан і чому інші просто розпадаються в просторі. Те що торкнеться Сутності, споріднене з нею – як шляхетний вчинок – безсмертне та йде разом з ним до Девачана, утворюючи невід'ємну частину біографії особистості, яка розпадається. Висока емоція проходить через семеро стадій та торкається Его, того розуму який грає власні мелодії у клітинах розуму. Ми можемо аналізувати роботу свідомості та описувати її, але ми не можемо визначити свідомість, якщо ми не визнаємо існування Суб'єкта.

БХУРЛОКА

Бхурлока починається з Нижчого Манаса. Тварини не так відчувають як люди. Собака більше думає про те, що її хазяїн сердитий, ніж від справжньої болі. Тварини не страждають в пам'яті та в уявленні, відчуваючи минулу та майбутню, а так саме як і дійсну справжню біль.

ШИШКОВИДНА ЗАЛОЗА

Спеціальним фізичним органом сприйняття є мозок, і сприйняття розташоване в аурі шишковидної залози. Ця аура відгукається вібраціями на будь яке враження, але жива людина це може лише відчути але не досягнути. Протягом процесу мислення свідомості, у світлі цієї аури відбуваються постійні вібрації і ясновидець коли дивиться на мозок живої людини, може майже перерахувати, бачити духовним зором семеро сходинок, семеро відтінків світла, яке

переливається від самого тусклого до самого яскравого. Ви торкніться власної руки і до того як ви торкнулися, вібрації вже почалися в аурі залози і забарвилися у свій відтінок. Саме ця аура спричиняє старіння органа вібраціями, які вона викликає. Приведений у стан вібрації мозок передає вібрації спинному мозку і таким чином тілу. Щастя так саме як сум, викликає ці сильні вібрації і таким чином зношує тіло. Сильні вібрації щастя або горя, таким чином можуть вбити.

СЕРЦЕ

Семи-складне хвилювання та гра світла навколо шиковидної залози має відображення у серці, вірніше у його аурі, яка вібрує та освітлює семеро мізків серця, так саме як аура навколо шиковидної залози. Це екзотерично – чотири-листий, а езотерично – семи-листий лотос, Саптапарна, печера Будди з її сімома відділеннями.

АСТРАЛ ТА ЕГО

Існує різниця між натурою та сутністю Астрального Тіла та Его. Астральне тіло молекулярне, яким би ефірним воно не було; Его атомічне, духовне. Атоми духовні та завжди невидимі на цьому плані, навколо них утворюються молекули, атоми залишаються у якості вищих невидимих принципів молекул. Очі є найбільш окультним органом наших почуттів; закрийте їх і ви переходите на ментальний план. Зупиніть діяльність почуттів і ви не іншому плані.

ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ

Якщо дванадцять людей палять разом, то дим від їх цигарок може змішатися, але молекули диму кожної з них зберігають спорідненість з джерелом, тому залишаються відмінними від інших назавжди. Так і крапля води, хоча потрапляє до океану, зберігає власну індивідуальність. Вона стала краплею з власним життям, як людина і не може бути знищеною. Будь який гурт людей з'явиться гуртом в Астральному Світі, але не залишиться постійним; але гурт, що зустрічається з метою вивчення Окультизму буде більш зв'язаним і відбиток буде більш стійким. Чим вище та духовніша спорідненість, тим міцніше зчеплення.

НИЖЧИЙ МАНАС

Нижчий Манас є еманациєю Вищого, він тієї самої натури що і Вищий. Ця натура не може на цьому плані ні робити ні сприймати вражень; Архангел не маючи досвіду, був би без почуттів на цьому плані та не міг би відчувати вражень. Тому Нижчий Манас загортається в сутність Астрального Світла; ця астральна оболонка відокремлює його від Батька, за виключенням лише через Антахкарану, що є єдиним його порятунком. Розірвіть Антахкарану і ви станете твариною.

КАМА

Кама є життя – це сутність крові. Коли вона залишає кров, остання згортається. Прана універсальна на цьому плані; і в нас це життєвий принцип, скоріше Пранічний ніж Прана.

ОСОБИСТІСТЬ (SELF-HOOD)

Якості визначають властивості «Особистості». Так, наприклад, два вовки, розташовані у однакових умовах, імовірно не стали би чинити по різному.

Поле свідомості Вищого Его ніколи не відображується в Астральному Світі. Аурична Оболонка сприймає враження як від Вищого так і Нижчого Манасу, і саме останні враження є тими

які також відображаються в Астральному Світі. У той час коли сутність всього духовного, всього того, що доходить до Вищого Его або того, що їм не відкинута – не відображується в Астральному Світі, бо останній на нижчому плані. Але протягом життя людини ця сутність, маючись на увазі Кармічні цілі, відбивається на Ауричній Оболонці і після смерті та роз'єднання Принципів з'єднується з Вселенським Розумом (тобто ті «відчуття або враження» які перевищують навіть план Девачана), щоби очікувати там кармічно того дня, коли Его буде знову втіленим. (Таким чином, існують три види вражень, які ми можемо назвати Кармічними, Девачанічними та Манасичними). Бо істоти, якими високими вони не були би, мусять отримувати свої Кармічні нагороди та покарання на землі. Ці духовні враження відбиваються на мізках, інакше Нижче Его було би безвідповідальним. Все ж, існують деякі враження отримані через мізки, які не є результатом нашого попереднього досвіду. У Адептів мізки тренуються щоби утримувати ці враження.

Промінь що втілюється, може бути поділений на два аспекти: нижче Камічне Его розсіюється в Кама Лоці; Манасична частина закінчує свій цикл та повертається до Вищого Его. Насправді це Вище Его є тим, хто так би мовити, покараний, хто страждає. Це є істинне розп'яття Христоса найбільш затемнена, та все ж, найбільш значуща таємниця Окультизму; весь цикл наших життів висить на ній. Дійсно Вище Его є цим стражденим, бо запам'ятемо, що абстрактна свідомість вищої особистої свідомості залишається відбитою на Его тому, що воно мусить стати невід'ємною частиною його вічності. Всі наші шляхетні враження або почуття мають відбиток на Вищому Его тому, що природа їх така сама як і у нього самого.

З найвищої точки зору, патріотизм та великі заслуги на військовій службі не зовсім гарні. Обдарувати частину людства – це добре; але робити це за рахунок інших – погано. Тому у патріотизмі та тощо, разом з добром присутня отрута. І хоча внутрішня сутність Вищого Его чиста, зовнішній одяг може бути заплямованим. Тому як недобре так і добре з таких думок та вчинків відображується на Ауричній Оболонці, і Карму за не добре бере на себе Вище Его, хоча воно не винне у цьому. Таким чином обидва види вражень після смерті розвиваються у Вселенському Розумі, і під час нового втілення, Его надсилає Промінь, або самого себе, у нову особистість та страждає в ній. Воно страждає у Самосвідомості, яку створило власним досвідом.

Кожне з наших Его має за собою Карму минулих Мануантар. Існує семеро Ієрархій Его, з яких деякі, наприклад, в нижчих племенах, можна сказати, лише щойно почали цикл. Его починає з Божественної Свідомості; не має ні минулого, ні майбутнього, ні роз'єднання. Це до того, доки воно почне усвідомлювати самого себе. Лише після багатьох народжень воно починає відрізняти за досвідом, що воно є індивідуальністю. В кінці свого циклу втілень воно все ще та сама Божественна Свідомість, але наразі воно стало індивідуальною Самосвідомістю. Почуття відповідальності запроваджується присутністю Світа Вищого Его. За часом того, коли Его у циклі втілень стає все більше та більше індивідуалізованим, воно через страждання все більше та більше привчається визначати власну відповідальність, за посередництвом чого, воно з часом отримує Самосвідомість, свідомість всіх Его всього Всесвіту. Абсолютна Істота для того щоби володіти ідеєю або відчуттям всього цього, мусить пройти весь досвід індивідуально, а не універсально, таким чином, щоби вона, коли повернеться, володіла би тим самим все-знанням, що і Вселенський Розум плюс пам'ять про все те, крізь що вона пройшла.

У день «Будь з Нами» кожне Его мусить пам'ятати всі цикли своїх минулих втілень за Мануантарами. Це приходить від торкання з цією землею; всі семеро Принципів стають одним, воно бачить все те, що вчинило тут. Воно бачить потік своїх минулих втілень у світлі деякого

Божественного Світла. Воно бачить все людство одразу, але все ж, завжди існує окремий потік, який завжди є «Я». Тому ми завжди повинні намагатися акцентувати нашу відповідальність.

Вище Его є так би мовити, куля чисто божественного світла. Одиниця з вищого плану, на якому немає диференціації. Сходячі на план диференціації, воно еманує Промінь, який воно може проявити лише через особистість, яка вже диференційована. Частина цього Променю, Нижчий Манас, протягом життя може так кристалізуватися та стати єдиним з Камою, що залишається асимільований Матерією. Та частина, яка утримує його чистоту, утворює Антахкарану. Вся доля втілення залежить від того, чи зможе Антахкарана приборкати Кама-Манас або ні. Після смерті більш високе світло (Антахкарана), яке несе в собі враження та пам'ять про всі шляхетні та добрі спрямування, асимілюється Вищим Его; погане відокремлюється у просторі та повертається у вигляді важкої Карми, яка очікує особистість.

Почуття відповідальності є початком Мудрості, доказом того, що Антахкарана починає зникати, є початок втрати почуття відокремленості.

КАМА РУПА

Кама рупа з рештою розсипається та переходить до тварин. Всі тварини з червоною кров'ю виникли від людини. Тварини з холодною кров'ю виникли від матерії минулого. Кров є Кама Рупа. Білі кров'яні кульки є прибиральниками, «пожирачами»; вони потрапляють з Астралу через селезінку і такого єства як Астрал. Вони потом-народжені від Чхайя. Кама є в тілі скрізь. Червоні клітинки – це краплі електричного флюїду, випарування з усіх органів виходить з кожної клітинки. Вони – потомство Фохатичного Принципу.

СЕРЦЕ

В серці є семеро мізків, Упадхі та символи сімох Ієрархій.

ВОГНІ

Вогні постійно грають навколо шиковидної залози, але коли Кундаліні на мить осягає їх, видно увесь Всесвіт. Навіть під час глибоко сну Третє Око відкривається. Це корисно для Манаса, який цим користується, хоча ми самі нічого не пам'ятаємо.

СПРИЙНЯТТЯ

У відповідь на запитання про семеро стадій сприйняття О.П.Б. відповіла, що думка мусить бути сконцентрована на вищій сьомій, і далі спроба перейти її доводить неможливість перейти її на цьому плані. У мізках немає нічого, щоби повести мислителя далі, і якщо думка мусить підійматися ще вище, то це мусить бути думка без мізків. Нехай глаза будуть закритими; воля спрямована на те, щоби не дозвоти мізкам робити, і таким чином ця точка може бути перейденою, і учень перейде на наступний план. Всі ці семеро стадій сприйняття попередні Антахкарані; якщо ви можете перейти за межі їх, ви на Манасичному Плані. Спробуйте уявити дещо таке, що перевершує силу вашої думки, скажемо натуру Дхіані-Когана. Далі зробіть мізки пасивними та переходьте за межі; ви побачите біле променисте світло, сріблясте, але опалове як перламутр; далі по ньому пройдуть кольорові хвилі починаючи від фіолетового, через бронзові відтінки зеленого до індіго з металевим блиском, і це світло залишиться. Якщо ви побачите це, то ви вже на іншому плані. Вам потрібно пройти семеро стадій. Коли колір з'явиться, погляньте на нього і, якщо він не гарний, відкиньте його. Нехай ваша увага зупиняється лише на зеленому, індіго та

жовтому. Це гарні кольори. Тому що очі поєднані з мізками, то той колір який вам краще за все побачити, буде кольором особистості. Якщо ви бачите червоний, то він лише фізіологічний та не мусить братися до уваги. Зелено-бронзовий – це Нижчий Манас; жовто-бронзовий – це Антахкарана; індіго-бронзовий – це Манас. Спостерігати потрібно ці кольори, і коли жовто-бронзовий вливається до індіго – ви на Манасичному Плані.

На Манасичному Плані ви бачите Ноумени сутність феноменів. Ви не бачите людей або інших свідомих, але ви достатньо зайняти тим, щоби утримати свою власну свідомість. Тренований ясновидець може бачити Ноумени завжди. Адепт бачить Ноумени на цьому плані, тому він не може бути обманутим. В медитації початківець може коливатися між двома планами. Ви чуєте звуки годинника на цьому плані, далі на астральному – душу цих звуків. Коли годинник зупинений, його звуки тривають на вищих планах, на астральному, ефірному, до того часу, доки останній шматочок годинника не зупиниться. Це те саме що з мертвим тілом, яке надсилає від себе еманції до того часу доки остання молекула не розклалася. В медитації немає часу тому, що немає послідовності станів свідомості на цьому плані.

Фіолетовий – це колір Астрала. Ви з нього починаєте, але не повинні зупинятися на ньому; намагайтеся йти далі. Коли ви побачите фіолетову димку, це значить, що ви несвідомо почали формувати Маяві Рупу. Фіксуйте вашу увагу, і якщо ви віддаляєтеся тримайтеся вашою свідомістю міцно за це Маявічне тіло, не втрачайте його, тримайтеся всіма силами.

СВІДОМІСТЬ

Свідомість, яка є лише тваринною свідомістю, складена з свідомості всіх клітинок тіла, за виключенням клітинок серця. Серце – це Цар і найбільш важливий орган в тілі людини. Навіть якщо голова буде відокремленою від тіла, серце ще битиметься тридцять хвилин. Воно буде битися декілька годин, якщо його загорнути у вату та тримати у темному місці. Те місце в серці, яке помирає останнім, є місцем життя, центром всього, Брамою, першою точкою яка живе у зародку, та останньою яка помирає. Коли йога, зануреного у транс, заривають у землю, то саме це місце серця є тим, що живе, хоча би все інше тіло було мертвим, і доки воно живе, йога можна воскресити. Це місце потенційно містить в собі розум, життя, енергію та волю. Протягом життя воно випромінює призматичні кольори, полум'яні та опалові. Серце – засередження духовної свідомості, так саме як мізки є засередженням свідомості розуму. Але ця свідомість не може бути керованою особистістю, так саме як його енергії не можуть бути керовані нею, до того часу доки вона не діятиме разом з Будхі-Манасом; а до того часу вона керує ним - якщо зможе. Звідси виникають докори сумління; вони йдуть від серця, а не від голови. В серці є єдиний проявлений Бог, двоє інших невидимі і це є те, що представляє Триаду, Атма-Буддхі-Манас.

У відповіді на запитання, чи не можна так сконцентрувати свідомість в серці, щоби вхопити поради Духу, О.П.Б. сказала, що будь яка людина, яка змогла би так сконцентруватися, була би разом з Манасом, приєднала би Кама Манас до Вищого Манасу. Вищий Манас не може безпосередньо скеровувати людину, він може лише діяти через Нижчий Манас. В людині є три головних центри – Серце, Голова та Пуп; будь які двоє з яких можуть бути + або – один до другого, відповідно відносній перевазі центрів. Серце представляє Вищу Триаду; печінка та селезінка представляють Четвірку. Сонячне зплетення – це мозок шлунку.

О.П.Б. запитали, чи не можуть три вище названих центри представляти Христа, розіп'ятого між двох злодіїв; вона відповіла, що це може бути у якості аналогії, але цими образами не можна зловживати. Ніколи не слід забувати, що Нижчий Манас такий самий по суті як Вищий, і

він може стати єдиним з ним, якщо відкидатиме Камічні імпульси. Розп'яття Христоса символізує самопожертву Вищого Манасу, Батька, який посилає свого Сина в світ взяти на себе наші гріхи; міф про Христа виник з Містерій. Так саме виник опис життя Аполлонія Тіанського; останній приховувався батьками Церкви з причини вражаючого збігу з життям Христа.

Психоінтелектуальна людина вся в голові з її сімома брамами; духовна людина – в серці. Звилини створені думкою. Третій шлуночок, доки людина жива, заповнений світлом, а не рідиною, як після смерті. В мізках є семеро порожнин які протягом життя порожні, і саме в них віддзеркалюються видіння, якщо вони мусять залишитися в пам'яті. В Окультизмі ці центри мають назву сімох співзвучностей, гама божественних співзвучностей. Вони заповнені Акашею, кожна свого власного кольору у відповідності до стану свідомості, у якому ви є. Шоста - це шишковидна залоза, яка порожня протягом життя; сьома – це ціле; п'ята – це третій шлуночок; четверта – гіпофіз. Коли Манас з'єднаний з Атма-Буддхі, або коли Атма-Буддхі засереджене в Манасі, він діє у трьох вищих порожнинах, випромінюється сяючим ореолом, який видний у святих. Мозочек є центром, складом всіх сил; він – Кама голови. Шишковидна залоза відповідає череву; її ніжки – фалопієвим трубам. Гіпофіз лише її слуга, на вподобі слуги, що біжить попереду карети принцеси з смолоскипом. Таким чином що до голови, то людина є андроген.

В людині містяться всі елементи, які лише є у Всесвіті. В Макрокосмі немає нічого такого, чого немає у Мікрокосмі. Як вже було сказано, шишковидна залоза протягом життя порожня; гіпофіз містить різні есенції. Гранули у шишковидній залозі осідають після смерті. Мозочок дає матеріали для мислення; фронтальні частки головного мозку формують та завершують ці матеріали, але самі вони не можуть творити. Яснобачення як сприйняття є свідомість почуття торкання: так наприклад, читання листів, психометрія тощо, можуть бути зроблені за допомогою підложечної ямки. Кожне почуття володіє власною свідомістю, і ви можете мати свідомість через будь яке почуття. Свідомість може бути на плані зору, недивлячись на те, що мізки паралізовані, очі паралізованої людини відображатимуть жах. Те саме з почуттям слуху. Ті хто фізично сліпі, глухі та німі, все ж володіють психічними дублікатами цих почуттів.

ВОЛЯ ТА БАЖАННЯ

Ерос в людині є волею генія творити прекрасні картини, чудову музику, речі, які будуть жити та служити расі. Це не має нічого спільного з тваринним бажанням творити. Воля – від Вищого Манаса. Це вселенська гармонійна тенденція, що діє за посередництвом Манаса. Бажання є результат розділеності, яка намагається задовольнити себе в Матерії. Шлях відкритий між Вищим Его та Нижчим, дає можливість Его впливати на особисте Я.

НАВЕРНЕННЯ

Це не правда, що людина сильна у злі, може раптом бути наведеною та стати так саме сильною у добрі. Її носій занадто забруднений. Вона може у кращому випадку нетралізувати зло балансує Кармічними причинами, які вона привела до дії, у будь якому випадку – для цього втілення. Ви не можете користуватися діжкою для оселедця для зберігання розового масла тому, що дерево просякнене росолом. Коли злі спонукання та схильності відбилися на фізичній природі, вони не можуть бути одразу перекинуті. Молекули тіла встановлені у Камічному напрямі, і хоча в них достатньо розуму, щоби розібратися що до чого на їх власному плані, тобто уникнути явищ шкідливих для них самих – вони не можуть зрозуміти зміни напряму, спонуки до якого приходять з іншого плану. Якщо їх насильницькі примушувати, результатом може бути хвороба або смерть.

НАЧАЛА

Абсолютний вічний рух, Парабрахман, який є ніщо і все, рух неймовірно швидкий, і у цьому рухові відкиється димка, яка є Енергія, Ерос. Таким чином він перетворюється на Мулапракріті, первісну Субстанцію, яка все ще Енергія. Ця Енергія, перетворюючись у своєму неосяжному рухові стає Атомом, або швидше зародком Атома, і після цього вона на Третьому Плані.

Наш Манас є Промінь від Світової Душі, і він забирається назад при Пралаї; «можливо що він є Нижчий Манас Парабрахмана» тобто Парабрахмана проявленого Всесвіту. Перша димка є Енергія або рух на проявленому плані; Алая є Третій Логос, Маха-Буддхі, Махат. Ми завжди починаємо на Третьому Плані; за ним все неосяжне. Атма засереджена в Буддхі, але втілена лише в Манасі, вони суть Дух, Душа та Тіло Всесвіту.

СНИ

У ві сні можуть бути як погані так і добрі переживання. Тому нам потрібно навчитися одразу прокидатися, щойно ми збираємося зробити щось погане. Під час чуттєвих снів Нижчий Манас перебуває у сплячому стані, у той час Кама спрямовує тваринну свідомість у напрямі Астрального Світла; тенденція таких чуттєвих снів завжди спрямована на тваринне. Якби ми пам'ятали наші сні під час глибокого сну, то ми так саме пам'ятали би всі наші минулі втілення.

НІДАНИ

Екзотерично та Езотерично існує дванадцять Нідан – головна доктрина Буддизму. Так саме існують дванадцять екзотеричних буддійських Сут, названих Ніданами, до того у кожній дається по одній Нідані. Нідани мають подвійне значення. Вони суть: 1. Дванадцять причин чуттєвого існування через дванадцять ланок суб'єктивної Природи з об'єктивною, або між суб'єктивною та об'єктивною Природами. 2. Взаємозв'язок причин та наслідків. Кожна причина виробляє наслідки, і ці наслідки у свою чергу стають причинами. Кожна з них має у якості Упадхі (основи) одне з підрозділів однієї з Нідан і так саме наслідки. Як основа так і наслідок належать тій або іншій Нідані; кожна з них має від трьох до сімнадцяти, вісімнадцяти та двадцяти одного підрозділів.

Назви цих Нідан наступні: 1.Джарамарана; 2.Джаті; 3.Бхава; 4.Упадана; 5.Трішна; 6.Ведана; 7.Спарша; 8.Чадаятана; 9.Намарупа; 10.Віджнана; 11.Самскара; 12.Авід'я.

ДЖАРАМАРАНА, буквально – смерть внаслідок старості. Зверніть увагу, що смерть, а не життя, поставлена першою в ряду Нідан. Це перша основа в Буддійській Філософії; кожний Атом у кожну мить, щойно він анродився, починає помирати. На ній засновані п'ятеро Сканд; вони – наслідки або продукти її. Окрім того вона заснована, у свою чергу, на п'ятьох Скандах. Це вземні речі: одна призводить до другої.

ДЖАТІ, буквально – Народження. Це так би мовити, Народження за посередництвом одного з чотирьох видів Чатуріоні (чотирьох черев), а саме: 1.Через черево, як у ссавців; 2.Через яйця; 3.Через ефірні або рідинні зародки – риб'ячу ікру, пилок, комах тощо; 4.Анупадака – Нірманакая, Боги тощо. Це означає, що народження відбувається одним з цих способів. Ви мусите народитися у одному з шістьох об'єктивних видів існування або у сьомому, який суб'єктивний. Ці чотири засоби – між шістьма видами існування тобто:

Екзотерично: Деви; Люди; Асури; Люди в Пеклі; Прети, демони пожирачі на землі; Тварини.

Езотерично: Вищі Боги; Деви або Пітрі (всіх класів); Нірманакаї; Бодхісатви; Люди в Міаблі; Кама-рупічні екзистенції; Елементали (Суб'єктивні Екзистенції).

БХАВА – Кармічна екзистенція, але не життєва, як моральний аген, який визначає де ви будете народжені, тобто у якій з Трилок – Бхур, Бхивар або Свар (семеро Лок у дійсності). Причиною або Ніданою Бхави є Упадана, тобто чипляння за існування, те, що примушує нас бажати жити у будь якій формі. Наслідком її є Джаті у тій або іншій з Трилок та за будь яких умов.

Нідани – це деталізоване викладення закону Карми під двадцятьма аспектами; або ми могли би сказати – це закон Карми під дванадцятьма Ніданічними аспектами.

СКАНДИ

Сканди – це зародки життя на всіх сімох планах Буття та складають загальну суму суб'єктивної та об'єктивної людини. Кожна вироблена нами вібрація є Скандою. Сканди щільно поєднані з картинами у Астральному Світі, яке є посередником вражень; і Сканди або вібрації, зв'язані з суб'єктивною або об'єктивною людиною, є ланками які притягують Его, що втілюється, зародками, які воно залишило за собою коли пішло до Девачану, які мусять бути знову зібрані та прожиті новою особою. Екзотерично, Сканди мають справу з фізичними атомами та вібраціями або об'єктивною людиною; Езотеично – з внутрішньою та суб'єктивною людиною. Ментальна зміна або миттєве прозріння у духовну істину може примусити людину раптом звернутися до істини навіть на смертному одрі, і таким чином створити гарні Сканди для наступного життя. Останні діяння та думки людини мають величезний вплив на її майбутнє життя, але їй все одно доведеться страждати за власні помилки, і це лежить у основі ідеї передсмертного покаяння. Нові Сканди народжуються від своїх старих батьків. Говорити про Танхи у множині не правильно; існує лише одна Танха – бажання жити. Це перетворюється на множину, або можна сказати скупчення ідей. Сканди бувають Кармічні і не-Кармічні. Несвідомо користуючись Кріяшакті, Сканди можуть створювати елементалів. Кожний створений людиною елементал мусить рано або пізніше до неї повернутися тому, що він є її власна вібрація. Таким чином вони стають її Франкінштейном. Елементали – це просто наслідки, що виробляють інші наслідки. Вони суть невітлені думки, гарні та ні. Вони залишаються кристалізованими у Астральному Світі, і коли їх народжувач повертається до земного життя, вони як споріднені притягуються та гальванізуються до життя. Ви можете паралізувати їх створенням протилежних наслідків. Елементалами можна інфікуватися на вподобі до звичайних хвороб і тому вони небезпечні як для самого себе так і оточуючих. Ось чому небезпечно впливати на інших. Елементали які живуть після вашої смерті, є тими які ви прищеплюєте людям; інші залишаються латентними до вашого нового втілення, коли вони оживають в вас. «Тому» - сказала О.П.Б. – «якщо я вас погано вчила, спонукала вас чинити неправильно, то після моєї смерті ви і далі грішитимете завдяки мені, але мені доведеться нести Карму за це. Наприклад, Кальвіну доведеться страждати за всі власні неправильні вчення, які він виклав, хоча і з добрими намірами. Найгірше, що (...) може зробити, це затримати просування істини. Навіть Будда робив помилки. Він виклав власне вчення людям, які ще не дозрілі для нього, і це створило Нідани».

ТОНКІ ТІЛА

Коли одна людина відвідує іншу у власному Астральному Тілі, то відправляється Лінга Шаріра, але це не може відбуватися на далекій відстані. Коли одна людина дуже засереджено думає про другу людину, то інколи вона з'являється перед цією людиною. У цьому випадку це є Маяві Рупа, яка створена несвідомим Кріяшакті, і сама людина у цьому випадку не знає про появу.

Якби вона знала та свідомо надсилала свою Маяві Рупу, вона була би Адептом. Жодні дві людини не можуть одночасно знати про присутність обох, якщо один з них не Адепт. Дугпи користуються Маяві Рупою і чаклуни також. Дугпи впливають на Лінга Шаріру інших людей. Лінга Шаріра розташована у селезінці, представляє собою досконале зображення людини і гарна або ні – відповідно до її природи. Астральне Тіло є суб'єктивним зображенням людини, яка мусить народитися; це перший зародок в матці, модель фізичного тіла, за якою формується дитина. Лінгу Шаріра можна ушкодити гострим інструментом, вона не піде на шпагу або ніж, хоча легко пройде крізь стол або інші меблі. Але ніщо не може ушкодити Маяві Рупу або тіло думки тому, що воно чисто суб'єктивне. Коли шаблею роблять удар по тіням, то саме шабля, а не її Лінга Шаріра або Астрал є тим що ріже. Лише гострі інструменти можуть протинати Астрал, наприклад під водою удар не спричинить нам шкоду, а поріз спричинить. Не потрібно намагатися виділити Астральне Тіло, але силу Крішакті потрібно тренувати в посилках Маяві Рупи.

ВОГОНЬ

Вогонь не є Елемнет, але божественна сутність. Фізичне полум'я є об'єктивний носій вищого Духу. Елементи Вогню – найвищі. На цьому світі все має власну Ауру та свій Дух. Полум'я яке ви докладаєте до свічки, не має відношення до самої свічки. Аура об'єкта торкається до самої нижчої частини іншого. Граніт не може горіти тому, що його Аура є Вогонь. Елементи вогню не мають свідомість на цьому плані, вони занадто високі, відображують божественність свого джерела. Інші елементи володіють свідомістю на цьому плані тому, що вони відображують людину та її природу. Між мінеральним та рослинним царствами величезна різниця. Наприклад гнот лампи негативний. Він робиться позитивним вогнем, до того гас буде посередником. Ефір є Вогонь. Найнижча частина Ефіру є те полум'я яке ми бачимо. Вогонь є Божество у власній суб'єктивній присутності у всьому Всесвіті. За інших умов цей Вселенський Вогонь проявляється як вода, повітря та земля. Це єдиний Елемент в нашому видимому Всесвіті, який представляє собою Крішакті всіх форм життя. Це те, що дає світло, тепло, смерть, життя тощо, він є навіть кров. У всіх власних проявах він по суті єдиний. Він є Семеро Космократорів. Свідectво про шанування Вогню маємо у «Старому Заповіті». Вгняний Стовп, Палаючий Куш, Сяюче Обличчя Мойсея – все це Вогонь. Вогонь за власної природи схожий до дзеркала та віддзеркалює промені першого ряду суб'єктивних проявів, які, як вважають, кидаються на екран перших креслень створеного Всесвіту; у власному більш низькому аспекті вони суть творіння Вогню. Вогонь у своєму грубому аспекті власної сутності є першою формою та відображує нижчі форми перших суб'єктивних істот, які є у Всесвіті. Першими божественними хаотичними думками є Вогняні Елементи. На Землі вони приймають форму, коливаються у полум'ї у формі саламандр або нижчих елементів Вогню. У повітрі існують мільйони живих та свідомих істот, окрім наших думок які вони підхоплюють. Елементи вогню зв'язані з почуттям зору та поглинають елементів всіх інших почуттів. Тому через зір ви можете мати свідомість почуттів дотику, слуху, тощо, бо всі вони в почутті зору.

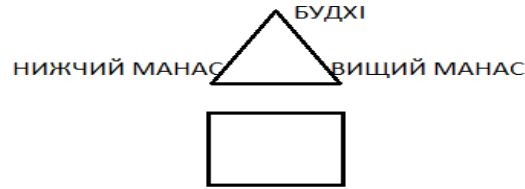
НАТЯКИ ПРО МАЙБУТНЄ

З часом з'явиться все більше та більше ефіра в повітрі. Коли ефір заповнить повітря, діти народжуватимуться без чоловіків. В Вірджинії є яблуня з особливими властивостями. Вона не квітне але плоди приносить від чогось схожого на ягоди без зерен. Це буде поступово розповсюджуватися на тварин і далі на людей. Жінки будуть народжувати без запліднення, і у Сьомому Колі з'являться люди які вмітимуть відтворювати себе. У Сьомій Расі Четвертого Кола люди мінятимуть шкіру кожен рік і у них будуть нові нігті пальців рук та ніг. Люди стануть більш

психічними, далі духовними. Останніми у Сьомому Колі нарожуватимуться Будди без гріху. Четверте Коло найдовше в Калі Юзі, далі П'яте, Шосте, а Сьоме буде дуже коротким.

ЕГО

Про співвідношення Вищого та Нижчого Его і «Смерті Душі» дана наступна схема:

Після поділу Принципів під час смерті можна сказати, що Вище Его йде до Девачана з причини надбаного Нижчим Его досвіду. На власному плані Вище Его є Кумара. Наша Четвірка розпадається ; тіло розкладеться, Лінга Шаріра згасає. При новому втіленні Вище Его випромінює Промінь – Нижче Его. Його енергії спрямовані до верху та до низу. Тенденції які спрямовані до верху стають Девачанічними, спрямовані до низу – Камічними. Вищий Манас має відношення до Буддхі, таке саме як Нижчий Манас до Вищого.

Що стосується питання про відповідальність, то це можна пояснити прикладом. Якщо ви приймете форму Джека Потрошителя, то ви будете вимушені страждати за її злодіяння тому, що закон покарає вбивцю і буде вважати його відповідальним. Ви будете принесеною жертвою. Так саме Вище Его є Христос, жертва заради Нижчого Манаса. Его бере на себе відповідальність за кожне тіло, яке воно обдаровує душею. Ви позичаєте гроші, щоби позичити їх іншому, а той інший тікає, але відповідають несе ви. Місія Вищого Его – видати Промінь який мусить стати Душею дитини. Таким чином Его втілюється в тисячах тіл та сприймає на себе відповідальність за гріхи кожного тіла. При новому втіленні випускається новий Промінь, та все ж, по суті це той самий Промінь, той самий в вас, в мені, в кожному. Шлаки втілення розкладаються, а гарне йде до Девачану.

Полум'я вічне. Від Полум'я Вищого Его загоряється Нижче Его, а від нього ще нижчі носії. Все ж, Нижчий Манас такий, яким себе робить. Він може чинити по різному у однакових умовах, бо володіє розумом та самосвідомим знанням гарного та поганого, добра та зла, які йому надані. По суті він обдарований всіма атрибутами Божественної Душі. У цьому Промінь є Вищий Манас, частка відповідальності на землі.

Частка сутності є сутність, але у той час коли вона так би мовити, по за собою, вона може забруднитися, розбещитися. Промінь може бути проявлений на цій землі, тому що він може видавати власну Маяві Рупу. Але Вище не може і йому доводиться видавати Промінь. Ми можемо дивитися на Вище Его як на Сонце, а на особисті Манаси як його Промені. Якщо ми приберемо оточуючі повітря та світло, то можна сказати, що Промінь повернеться до Сонця; так і Нижчий Манас та Нижча Четвірка. Вище Его може проявлятися лише через власні атрибути. У випадках раптової смерті Нижчий Манас не більше зникає ніж Кама Рупа після смерті. Після відділення, промінь можна сказати, обривається або роняється. Після смерті така людина не може потрапити до Девачана, так саме як не може залишатися в Кама Лоці; її доля негайно знову втілитися. Така істота у цьому випадку представляє тваринну Душу, плюс розум обірваного Променя. Прояв цього розуму у наступному втіленні цілком залежатиме від фізичного устрою мізків та від освіти. Така душа знову може з'єднатися з Вищим Его у наступному народженні, якщо її оточення буде таким,

що надасть їй шанс на устремління (так звана «милість» у християн); або вона може продовжити своє існування на два, три втілення – цей Промінь буде слабшати і слабшати доки поступово не розчиниться та народиться ідіотом, а далі цілком розчиниться у нижчих формах. Існують величезні таємниці зв'язані з Нижчим Манасом.

Що стосується деяких інтелектуальних гігантів, то вони частково у такому стані, як менші люди, бо їх Вище Его паралізовано, тобто їх духовна натура атрофована. Манас може передавати свою сутність декільком носіям, наприклад Маяві Рупі тощо, і навіть елементам, яких він може наділити душею, як вчили розенкрейцери. Маяві Рупа інколи може бути такою життєвою, що переходить на інший план та з'єднується там з істотами того плану та наділяє їх душею.

Люди які проявляють любов до улюбленців з тваринного світу, до деякої міри наділяють їх душею і такі тваринні Душі дуже швидко розвиваються; навзаєм такі люди отримують тваринну життєздатність та магнетизм. Все ж, таке акцентування тваринної еволюції є протиприродним і в цілому – погане.

МОНАДИЧНА ЕВОЛЮЦІЯ

Кумари не керують еволюцією Місячних Пітрів. Щоби зрозуміти останню ми можемо звернутися до аналогії крові. Кров можна рівняти до Вселенського Життєвого Принципу, а кульки до Монад. Різного роду кульки – це те саме, що різні класи Монад та різні царства, все ж різні не внаслідок того, що їх сутність відмінна, а внаслідок оточення.

Чхайя – це постійне сім'я, і вейсман з власною теорією спадкового зародку доволі близький до істини.

О.П.Б. запитали, чи існує одне Его на кожне постійне Чхайя-сім'я, яке надихає його на ряд втілень, вона відповіла: «Ні, це Земля та Небо цілкують один одного».

Тваринні душі перебувають у тимчасових формах та оболонках, в яких вони набувають досвіду та готують матеріали для більш високих еволюцій.

До сімох років астральний атавістичний зародок формує та виховує тіло, після сімох років тіло формує астрал. Астрал та розум навзаєм реагують один на другого.

Значення уривка з «Упанішад», де сказано, що Боги годуються від людей, у тому що Вище Его набуває свого земного досвіду через Нижче.

АСТРАЛЬНЕ ТІЛО

Астрал може виділятися несвідомо для особи та блукати навколо. Чхайя – це те саме що і Астральне тіло. Зародок або життєва сутність його розташована у селезінці. «Чхайя згорнута у селезінці». Саме звідси формується Астрал, він виділяється як примарні звитки спіральної істоти, на вподобі до диму, розгортається та поступово приймає форму. Але він не виникає з фізичного, атом за атомом. Ця остання між-молекулярна форма є Кама Рупа. Під час смерті, кожна клітина та молекула видає власну сутність, і з неї формується Астрал Кама Рупи, але за життя такого не може статися. Для того, щоби стати видимою, Чхайя черпає з оточення собі атоми. Лінга Шаріра не могла би зформуватися у вакуумі. Факт існування Астрального Тіла пояснює арабські та східні казки про джинів та духів закоркованих у пляшках, тощо.

В феноменах спирітизму, схожість з покійниками за більшістю створюється уявою. Одяг таких привидів формується з живих атомів медіума і не є справжнім та не має відношення до одягу медіума. «За весь одяг матеріалізації доводиться платити».

Астрал підтримує життя; він – резвуар або губка життя яка збирає його з усіх царств Природи; він посередник між царствами Пранічного та фізичного життя. Життя не може безпосередньо переходити з суб'єктивного у об'єктивне тому, що Природа поступово проходить кожну сферу. Тому Лінга Шаріра є посередником між Праною та нашим фізичним тілом та закачує в нього життя. Відповідно селезінка делікатний орган, але фізична селезінка є лише прикриттям справжньої.

Насправді Життя є Божественність, Парабрахман. Але для того, щоби проявитися на Фізичному Плані, воно мусить бути асимільованим, і тому що фізичне дуже грубе, то потрібен посередник – Астрал. Астральна матерія не однорідна, і Астральне Світло є тінь справжнього Божественного Світла. Все ж, Астрал не молекулярний.

SATYAT NASTI PARO GHARMAN
НЕМАЄ РЕЛІГІЇ ВИЩОЇ ЗА ІСТНУ.